ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΜΗΡΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ

ΠΑΡ' ΟΜΗΡΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΟΜΗΡΙΔΑΙΣ ΛΕΞΕΙΣ

ΤΟ ΜΕΝ ΠΡΩΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΣΤΙ ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ

ΥΠΟ ΚΡΟΥΣΙΟΥ

ΕΠΕΚΤΑΘΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΝΕΩΤΑΤΑΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΔΙΟΡΘΩΘΕΝ

ΥΠΟ Ε. Ε. ΣΑΪΛΕΡ

ΕΚ ΔΕ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΑΣΚΕΥΑΣΘΕΝ

ΥΠΟ

Ι. ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ

Δ. Φ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ ΤΡ. Ε. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ Δ. Φ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Α. Δ. Φ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΕΚΔΟΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

1901

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Αἱ ἀπὸ τῆς τελευταίας τριακονταετίας γενόμεναι πρόοδοι περὶ τὴν σπουδὴν τοῦ Ὁμήρου, τῆς **ἀεννάου ταύτης πηγῆς τῶν ποιητῶν,** ὡς λέγει ὁ Ὀβίδιος, εἶναι γνωσταὶ τοῖς περὶ τὰ γράμματα ἀσχολουμένοις. Χιλιάδες δ' ὅλων μονογραφιῶν ἐγράφησαν περὶ τοῦ κορυφαίου τῶν ἐπικῶν ποιητῶν ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ παρ' ἡμῖν ἔλειπεν ἦτο ἡ εὔωνος, ἀλλὰ καὶ πλήρης ἔκδοσις **Ὁμηρικοῦ Λεξικοῦ** περιλαμβάνοντος οὐ μόνον τὰς παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ καὶ τὰς παρὰ τοῖς Ὁμηρίδαις, ἤτοι τοῖς κατ' ἀπομίμησιν ἐκείνου γράψασι ποιήματα, λέξεις. Ἡ ἔκδοσις τοιούτου λεξικοῦ καὶ δὴ μετὰ τὰς ἀΐδιον φήμην προσδούσας τῷ γερμανῷ μέν, ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι τὸ πλεῖστον τοῦ βίου αὐτοῦ κατατρίψαντι **Ἐρρίκῳ Σχλεῖμαν,** ἀνασκαφὰς τῆς τε **Τρωάδος** καὶ τῶν **Μυκηνῶν** ἐπεβάλλετο ἀφ' ἑαυτῆς· διότι διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν παναρχαίων ἐκείνων πόλεων ὁ Ὅμηρος, εἰ ἔξεστιν ἡμῖν εἰπεῖν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἁρμόζουσαν αὐτῷ ὑψίστην θέσιν ἐν τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν φιλολογίᾳ, τὰ κατ' αὐτὸν καὶ τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἀκραδάντως πλέον καθωρίσθησαν, οἱ δὲ τὴν τοῦ ἄκρου ποιητοῦ ὕπαρξιν πολλαχῶς καὶ ποικιλοτρόπως ἀμφισβητήσαντες, ἐσίγησαν πλέον τελέως, κύψαντες τὸν αὐχένα πρὸ τῆς πρωτίστης φιλολογικῆς διανοίας τοῦ κόσμου.

Ὁ Ὅμηρος τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα διεπαιδαγώγησαν καὶ ἀνέπτυξαν τὰς διανοίας πάντων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρις ἡμῶν πρέπει καὶ νῦν, ὡς καὶ πάλαι παρὰ τοῖς ἡμετέροις προγόνοις, νὰ θεωρῆται ὡς ἐγκόλπιον ἐθνικόν, ἡ **Ἰλιὰς** καὶ ἡ **Ὀδύσσεια,** ὡς ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας εἶναι γνωστόν, ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν τῆς ἀνατροφῆς πάντων τῶν μεγάλων χαρακτήρων τοῦ τε Ἑλληνικοῦ καὶ Ρωμαϊκοῦ κόσμου, πᾶς

δὲ Ἕλλην ὀφείλει καὶ νῦν αεννάως νὰ μελετᾷ τὸ δίδυμον τοῦτο ἔργον τοῦ κατ' ἐξοχὴν ποιητοῦ. Εἰς τοῦτο θέλοντες νὰ συντελέσωμεν προέβημεν εἰς τὴν διασκευὴν τοῦ **Ὁμηρικοῦ Λεξικοῦ** τοῦ Κρουσίου-Σαΐλερ, ὅπερ τῷ 1872 μετέφρασε μὲν καὶ συνεπλήρωσεν ὁ καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ **Ἰωάννης Πανταζίδης**, ὁ καὶ πολλῶν ἄλλων ἔργων δόκιμος συγγραφεύς, ἀλλ' ἔκτοτε ἐξαντληθὲν καὶ στερεοτύπως ἐκδιδόμενον δὲν ἠδύνατο νὰ περιλαμβάνῃ τὰς ἑκάστοτε προσγινομένας τῇ Κριτικῇ καὶ ἑρμηνευτικῇ προόδους, αἵτινες ἰδίᾳ ἐν Γερμανίᾳ, μετὰ τὰς ἐν Τροίᾳ καὶ Μυκήναις ἐνεργηθείσας ἀνασκαφάς, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, μεγάλην ἔλαβον ἐπίτασιν.

Τὸ **Ὁμηρικὸν Λεξικὸν** τοῦτο διασκευάσαντες δεόντως, τὰς ἀκαίρους ἐτυμολογίας τῆς παλαιᾶς γλωσσολογικῆς κριτικῆς ἀποκόψαντες καὶ τὰς κατὰ τὴν νέαν θεωρίαν προσθέμενοι, καὶ ἐν γένει πρόσφορον καθ' ὅλα καταστήσαντες, προσφέρομεν εἴς τε τὴν μαθητιῶσαν νεολαίαν καὶ εἰς πάντα Ἕλληνα ὡς κλεῖδα ἀναπόφευκτον πρὸς κατανόησιν τῶν ὁμηρικῶν κειμένων καὶ τὴν ἐκ ταύτης προϊοῦσαν ἠθικὴν ὠφέλειαν.

Ἐν Ἀθήναις κατ' Αὔγουστον 1900.

ΤΡΥΦΩΝ Ε. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ Δ. Φ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Ἐπιθυμῶν ἀπὸ διετίας ἤδη νὰ καταρτίσω σειρὰν πάντων τῶν ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν Λεξικῶν, οὐδενὸς μέχρι τοῦδε ἐφείσθην κόπου καὶ δαπάνης. Τὸ εὔωνον δὲ καὶ τὸ ὡς ἐκ τούτου τοῖς πᾶσιν, ἀπὸ τοῦ πλουσίου βιβλιοφίλου μέχρι τοῦ πενεστάτου μαθητοῦ, προσιτὸν ὑπ' ὄψει ἔχων προέβην ἐπὶ τὸ ἔργον θαρραλέως, αἱ δὲ σκέψεις μου αὗται ἐδικαιώθησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν. Τὰ ἐκ τῶν Βιβλιεκδοτικῶν Καταστημάτων μου ἐκδοθέντα μέχρι τοῦδε Λεξικὰ—ἅπερ, ὡς παγκοίνως γνωστὸν τυγχάνει, ἐκόσμουν ἄλλοτε τὰς βιβλιοθήκας μόνον τῶν πολυταλάντων ὁμογενῶν — κατέστησαν ἤδη κτῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις ἀνέκαθεν φιλοτίμως πρὸς τὰ βιβλία ἔχων, ἐδείκνυτο μέχρι τοῦδε, ἀπαθὴς πρὸς πᾶσαν ἑλληνικὴν ἔκδοσιν, λόγῳ τοῦ δαπανηροῦ τῆς προσκτήσεως οἱουδήποτε μὲν ἑλληνικοῦ βιβλίου, ἰδιαίτατα δὲ Λεξικοῦ.

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς τὸ ὄνομα τοῦ ἀοιδίμου πατρὸς ἡμῶν *Δημητρίου Α. Φέξη* ἀνεμίγη εἰς τὴν παρ' ἡμῖν (ἀπὸ τοῦ 1862 καὶ ἐντεῦθεν) βιβλικὴν κίνησιν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καυχώμενοι οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὅτι μεγάλως συνετελέσαμεν εἰς τὴν ἐπὶ μᾶλλον διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν βιβλίων, παράδειγμα δ' ἔστω

ἡ ἀπειρία τῶν ἡμετέρων ἐκδόσεων, διεσκορπισμένων εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ ὁρίζοντος.

Τὸ ἔργον τῆς μεταλαμπαδεύσεως τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων συνεχίζοντες προέβημεν εἰς τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν τοῦ *Ὁμηρικοῦ Λεξικοῦ*, πεποιθότες ὅτι προσφέρομεν μεγίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν καὶ τὸν φιλολογικὸν ἐν γένει παρ' ἡμῖν κόσμον, καθ' ὅτι τὸ Λεξικὸν τοῦτο τῶν *Κρουσίου-Σάϊλερ* καὶ *Πανταζίδου* τυγχάνον τὸ μέγιστον καὶ τελειότερον τῶν μέχρι τοῦδε τοιούτων πρόκειται νὰ ἀποβῇ ἤδη τὸ ἄριστον διασκευασθὲν καὶ συμπληρωθὲν κατὰ τὰ τελευταῖα γερμανικὰ Ὁμηρικὰ Λεξικὰ καὶ ἑπομένως χρησιμώτατον βοήθημα εἰς τὴν παρ' ἡμῖν σπουδὴν τοῦ Ὁμήρου.

Ὁ ἐκδότης

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Δ. ΦΕΞΗΣ

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΑΙ
ΛΕΞΕΙΣ

ἀθρ.	ἀθροιστικὸν
αἰτ.	αἰτιατικὴ
ἀμεταβ.	ἀμετάβατος
ἀναύξ.	ἀναύξητος
ἀνωτ.	ἀνωτέρω
ἀόρ.	ἀόριστος
ἀποθ.	ἀποθετικὸν
Ἀπολλ(ών).	Ἀπολλώνιος
Ἀπλδ.	Ἀπολλόδωρος
ἀπολ., -ύτ.	ἀπολύτως ἢ ἀπολελυμένως
Ἀποσπ.	Ἀποσπάσματα
ἀπρφ.	ἀπαρέμφατον
ἀρν.	ἀρνητικὸν
ἀρσ.	ἀρσενικὸν
ἄχρ.	ἄχρηστος
γεν.	γενικὴ
δηλ.	δηλαδὴ
δοτ.	δοτικὴ
ἔ. ἀ.	ἔνθα ἀνωτέρω (ἐν χωρίῳ προμνημονευθέντι)
ἐθν. ὄν.	ἐθνικὸν ὄνομα
ἐνεργ.	ἐνεργητικὸν
ἐνεστ.	ἐνεστὼς
ἑνικ.	ἑνικός, ἑνικῶς
ἐν τμ.	ἐν τμήσει
ἑξ.	ἑξῆς. καὶ ἐφεξῆς
ἐξυπακ.	ἐξυπακούεται
ἐπίθ.	ἐπίθετον
Ἐπιγ.	Ἐπιγράμματα
ἐπέκτ.	ἐπέκτασις, ἐπεκτεταμένος.
ἐπίρρ.	ἐπίρρημα
ἐπιτ.	ἐπιτατικὸς
ἑπομ.	ἑπόμενος, ἑπομένως
ἐτυμολ.	ἐτυμολογεῖται, ἐτυμολογία, ἐτυμολογικῶς
εὐκτ.	εὐκτικὴ
Εὐστ(άθ.).	Εὐστάθιος
εὐφ.	εὐφωνικὸν
θαμ., θαμιστ.	θαμιστικός, ὸν
θηλ.	θηλυκὸν
ἰδ.	ἰδίως
ἴδ.	ἴδε
ἰδιαιτ.	ἰδιαιτέρως
ἴδ. τ. λ.	ἴδε τὴν λέξιν
κ. ἀ.	καὶ ἀλλαχοῦ (τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν)
κ. ἄ.	καὶ ἄλλα
κ. ἄ. τ.	καὶ ἄλλα τοιαῦτα
κ. ἄ. πλχ.	καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ
κ. τ. τ.	καὶ τὰ τοιαῦτα
καθομ(ιλ).	καθομιλουμένη
κατ.	κατωτέρω
κλ.	κλητικὴ
κτλ.	καὶ τὰ λοιπὰ
κυρ.	κυρίως
κύρ. ὄν.	κύριον ὄνομα
λ.	λέξις
μεγεθ.	μεγεθυντικὸν
μέλ.	μέλλων

μέσ........	μέσος ἢ μέσον
μεταβ.......	μεταβατικός, ὸν
μεταφ......	μεταφορικός, ῶς
μετοχ......	μετοχὴ
ὅ ἐ.........	ὅ ἐστι
Ὅμ......	Ὅμηρος (ἐν Ἰλιάδι καὶ Ὀδυσσείᾳ)
ὄν..........	ὄνομα
ὀνομ.......	ὀνομαστικὴ
ὅπ. ἴδ......	ὅπερ ἴδε
ὁριστ.......	ὁριστικὴ
οὐδ.........	οὐδέτερον
οὐσ.........	οὐσιαστικὸν
παθ.........	παθητικός, ή, όν, ῶς
παρατ......	παρατατικὸς
παραχ......	παρακείμενος
πιθαν	πιθανῶς
πλ..........	πληθυντικός, ῶς
πλχ........	πολλαχοῦ
πρβλ.......	παράβαλε
πρόθ.......	πρόθεσις
προηγ......	προηγούμενος,η, ον,ως
προσδ.......	προσδιορισμὸς
προφ........	προφέρεται
π. χ.......	παραδείγματος χάριν
ρ............	ῥῆμα
ρίζ..........	ῥίζα
σημ.........	σημαίνει
σημ(ασ)....	σημασία
στ., ς......	στίχος
συγγ........	συγγενής, -εύει
συγκ(οπ.) ...	συγκοπὴ
συγκεκ......	συγκεκομμένος
συγκρ(ιτ).....	συγκριτικὸν
σύνδ........	σύνδεσμος
συνεκδ......	συνεκδοχικῶς
συνίζ........	συνίζησις
συνήθ.......	συνήθης, ως
συνηρ.......	συνηρημένος, η, ον
Σχολ........	Σχολιαστὴς
σχημ........	σχηματισμὸς
τροπ........	τροπικὸς
Ὕμ.........	Ὕμνος
Ὕ. Ἀπ.....	Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα
Ὕ. Δήμ....	Ὕμνος εἰς Δήμητραν
Ὕ. Ἀφρ....	Ὕμνος εἰς Ἀφροδίτην
Ὕ. Ἑρμ....	Ὕμνος εἰς Ἑρμῆν
ὑπερθ.......	ὑπερθετικὸν
ὑπερσ.......	ὑπερσυντελικὸς
ὑποτ........	ὑποτακτικὴ
ὑποκ........	ὑποκοριστικὸν
φρ..........	φράσις, -ει

Α, Β, Γ, κτλ. σημαίνει ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος.

α, β, γ, κτλ. σημαίνει ῥαψῳδίας τῆς Ὀδυσσείας.

Ἰλ. σημαίνει ὅτι ἡ λέξις εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδι.

Ὀδ. σημαίνει ὅτι ἡ λέξις εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ.

* προτασσόμενος τῆς ἑρμηνευομένης λέξεως σημαίνει ὅτι αὕτη εὑρηται μόνον ἐν τοῖς Ὕμνοις, Ἐπιγράμμασιν, Ἀποσπάσμασι καὶ ἐν τῇ Βατραχομυομαχίᾳ.

† τιθέμενος μετά τινα ἀριθμὸν σημαίνει ὅτι ἡ λέξις εὑρίσκεται μόνον ἐν τῷ σημειουμένῳ χωρίῳ· ἐὰν δὲ ἔχῃ καὶ τὸ μόνον προσγεγραμμένον, σημαίνει ὅτι οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ἀπαντᾷ.

«—» σημαίνει χωρία τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν ἢ ἄλλων ἀρχαίων κειμένων.

= ἴσον.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΟΜΗΡΙΚΟΝ

Α

Α, τὸ α' γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· παρ' Ὅμ. σημαίνει τὴν πρώτην ραψῳδίαν.

Ἀ–[⏑] ἐν συνθέσει εἶνε 1) **α στερητικὸν**(πρὸ φωνήεντος συνήθως ἀν, ἴδε ΑΝ–) καὶ ἀναιρεῖ τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, μεθ' ἧς συντίθεται, ὡς ἄδηλος=ὁ μὴ δῆλος, 2) **α ἀθροιστικὸν** καὶ ἐκφράζει κοινωνίαν ἢ ἕνωσιν καὶ ἰσότητα, ὡς ἀκοίτης, θηλ. ἄκοιτις, ἄλοχος=ὁ ἔχων κοίτην, ἐν **λέχος** κοιν. τουτέστι σύζυγος· ἀθρόοι, =οἱ ἀποτελοῦντες ὁμοῦ ἕνα θροῦν· ἀτάλαντος=ὁ ἴσον τάλαντον (βάρος) ἔχων, τουτέστιν ἰσοβαρής. Τοῦτο τὸ **α** εὑρίσκεται εἰς ὀλίγας μόνον λέξεις, ὡς καὶ καὶ τὸ ἑπόμενον, 3) **α προθετικόν**, ἤτοι καθαρῶς φθογγολογικὸν πρόσχημα, ὅπερ μέχρι τοῦδε κακῶς ἐθεωρεῖτο ὡς α **ἐπιτατικόν**, ἤτοι ὡς ἐπιτεῖνον τὴν ἔννοιαν, ὡς ἄβρομος=ὁ βρόμον ποιῶν, βροντώδης, ἀλείφω, ἄσταχυς, ἄποινα κτλ. Μέχρι τοῦδε τὰ Ὁμηρικὰ λεξικὰ καὶ ἄλλας ἀπέδιδον σημασίας, ἀλλ' οἱ νεώτεροι κριτικοὶ πάνυ ὀρθῶς τρία μόνον **α** παραδέχονται τὸ **στερητικόν**, τὸ **ἀθροιστικὸν** καὶ τὸ **προθετικόν**.

Ἆ, ἐπιφώνημα ἀγανακτήσεως, οἴκτου, συμπαθείας ἢ ἐκπλήξεως σημαντικὸν καὶ τίθεται συνήθως πρὸ τῶν λέξεων δειλέ, δειλοί, δειλώ, ὡς «ἆ δειλέ» ὦ καϋμένε, ὦ ἄθλιε ξ. 361, Λ 441, 816, Ρ 201, κ. ἀλχ.

Ἀά(ϝ)ατος, ον [⏑ – ⏒ ⏑], (ἀάω). 1) παθ. **ἀπαραβίαστος**, «–Στυγὸς ὕδωρ» Ξ 271. Ἐν ὀνόματι τούτου τοῦ ὕδατος ὡρκίζοντο οἱ θεοὶ τὸν δεινότατον ὅρκον, οὗ ἡ παράβασις ἐπήγετο τὴν φοβερωτάτην τιμωρίαν, ἴδ. **Στύξ**. 2) ἐνεργ. **ἀβλαβής**, οὐδεμίαν βλάβην ἐπιφέρων, παράφρων, μεμωραμένος, ὡς «–ἄεθλος» φ 91, καὶ χ 5 ἔνθα εἰρωνικῶς κεῖται. Ἐν τῇ β' ταύτῃ σημασίᾳ τὸ ἀά(ϝ)ατος, ον ἔχει τὸ **α ἀθροιστικὸν** καὶ ἐν τῷ μέτρῳ μεταβάλλεται [⏑ – ⏑ ⏑].

Ἀαγής, ές, [⏑ – ⏑] (ἀϝαγής, ἐκ τοῦ ἄγνυμι) ὁ μὴ συντριβόμενος, **ἄθραυστος**, ὡς «-ρόπαλον» λ 575 †.

Ἀάομαι, ἴδ. ἀάω.

Ἄαπτος, ον, (ἅπτομαι) **ἄψαυστος**, **ἀπροσπέλαστος**,(ἐπὶ τῶν χειρῶν), ἑπομ. **ἀκαταμάχητος**, ἐπίθ. χειρῶν θεῶν τε

καὶ ἡρώων Α 567, Η 309, Θ 450. λ 502, χ 248.

'Αάσχετος, ον, ἴδε ἄσχετος.

'Α(F)άω [⏑ ⏑ –], κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἄω μόνον κατ' ἀόριστ. (ἐξ οὗ ἐνεργ. ἀορ. β' ἑνικ. ἄασας (⏑ ⏑ ⏑) καὶ γ' ἑν. ἆσε λ 61 καὶ μέσ. ἀόρ. γ' ἑν. ἄσατο Τ 95), μέσ. ἀόρ. ἀασάμην, παθ. ἀόρ. ἀάσθην· ἐκ δὲ τοῦ ἐνεστ. εὑρίσκεται μόνον τὸ γ' ἑνικ. τοῦ μέσ. ἀᾶται. Οἱ ἀόρ. ἆσε καὶ ἄσατο εἶναι συνῃρημένοι ἐκ τοῦ ἄασε καὶ ἀάσατο. Α) 'Ενεργ. μεταβ. λυμαίνομαι, ἀποτυφλώνω, μωραίνω, βλάπτω μετ' αἰτ. «ἦ ῥά τιν' ἤδη βασιλήων τῇδ' ἄτῃ ἄασας=ἆρά γε ἔβλαψας ἤδη τινὰ τῶν βασιλέων διὰ ταύτης τῆς δυστυχίας ; Θ 237 «ἄασάν μ' ἕταροι» κ 68. «ἆσέ με δαίμονος αἶσα» λ 61. 'Εντεῦθεν παθ. βλάπτομαι, εἰς δυστυχίαν περιπίπτω, «μέγ' ἀάσθη» δ 503, 509 ἰδίως τὰς φρένας βλάπτω, ἐκμαίνω. Λέγεται δὲ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ «φρένας» ἢ «θυμοῦ» ὡς «–φρένας οἴνῳ» φ. 296. Παθ. μαίνομαι, παραφρονῶ, μοῦ παίρνει ὁ θεὸς τὸν νοῦν, παραπλανῶμαι, «"Ατης, ἣ πρῶτον ἀάσθην» Τ 136, «μέγ' ἀάσθη» δ 503, 509. «φρεσὶν ᾗσιν ἀασθείς» φ 301. Β) Μέσ. σκοτίζομαι τὸν νοῦν, ἀνόητα πράττω, ἁμαρτάνω, Ι 116, 119, Τ 137, «ἀάσατο μέγα θυμῷ» ἔπαθε μεγάλην τῶν φρενῶν βλάβην, Ι 537, Λ 340. Γ) 'Ως μέσ. ἀποθ. μετ' αἰτ. ἀποπλανῶ (σκοτίζω) τὸν νοῦν τινος Τ 91 καὶ 129.

'Αβακέω [⏑ ⏑ – ⏑], (ἄβαξ, βάζω) ἀόρ. ἀβάκησα, κυρ. εἶμαι ἄλαλος, δὲν ὁμιλῶ ἐξ ἀγνοίας· κυρίως ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· ὑποτίθεται, ὅτι σημαίνει εἶμαι ἐν ἀγνοίᾳ, οὐδὲν ὑπονοῶ, δ 249 †.

"Αβαντες [⏑ – ⏑], οἱ, ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Εὐβοίας (κατ' 'Αριστοτ. παρὰ Στράβ. 10, 1, 3 φῦλον Θρᾳκικὸν ἐκ τῶν ἐν Φωκίδι 'Αβῶν ἐποικῆσαν), οἵτινες μετὰ 'Ελεφήνορος ἐστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας, Β 536, Δ 464.

'Αβαρβαρέη [⏑ – ⏑ ⏑ –], ἡ (ἐκ τοῦ α στερ. καὶ βάρβαρος : μὴ ξενική, ἐγχώριος) πηγαία τις ἢ ναϊὰς νύμφη ἐν Τροίᾳ, μήτηρ τοῦ Αἰσήπου καὶ Πηδάσου, Ζ 22.

"Αβας [⏑ –], **αντος,** ὁ (ἀ καὶ βαίνω : ὁ μὴ ἀποχωρῶν) εἷς τῶν Τρώων υἱὸς τοῦ ὀνειροπόλου Εὐρυδάμαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους Ε. 148.

"Αβιοι [⏑ ⏑ –], οἱ, Σκύθαι νομάδες τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης νεμόμενοι ("Εφορος παρὰ Στράβ. 7, 3, 9, πρβ. καὶ §. 7) Ν. 6 †. 'Εξηγεῖται: κατά τινας μὲν ὡς ἐνδεεῖς, ἀκτήμονες, ἄνευ βίου, «–χωρὶς βιὸ» Στράβ. 7, 4, 6· κατὰ δὲ τὸν 'Απολλώνιον οἱ μὴ βίαιοι=εἰρηνικοί· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀ καὶ βιός=τόξον : οἱ οὐδὲν τόξον φέροντες.

***'Αβλαβέως** [– ⏑ . .] ἀντὶ τοῦ ἀβλαβῶς, «–ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα», τὰ ἔδεσεν οὕτως, ὥστε δὲν ἐπλήγωνον τοὺς πόδας, "Υμ. 'Ερμ. 83.

***'Αβλαβίη** [– ⏑ ⏑ .], ἡ, ἀντὶ τοῦ ἀβλάβεια εὑρίσκεται πληθ. "Υ, 'Ερμ. 393.

"Αβληρος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Νεστορίδου 'Αντιλόχου φονευθείς, Ζ 32. "Αλλοθεν ἄγνωστος.

'Αβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, (ἀ, βάλλω) μὴ ριφθείς, μὴ ἐκτοξευθείς, ἀμεταχείριστος, ἐπίθ. βέλους, Δ 117 †.

"Αβλητος, ον, (ἀ, βάλλω), ἄτρωτος, ἀπλήγωτος, ἀπρόσβλητος, Δ. 540. †.

'Αβληχρός, ἡ, όν, [– – ⏑] (ἐκ τοῦ προθ. α καὶ τοῦ παρ' 'Ομ. ἀχρ. βληχρός), ἀσθενής, ἀδύνατος «–χείρ» (τῆς 'Αφροδίτης) Ε 337· «–τεῖχος» Θ 178· μαλακός, ἤπιος, ἥσυχος «–θάνατος» λ 135, ψ 282.

"Αβρομος, ον, [– ⏑ ⏑] (ἀ, ἀθρ. καὶ βρόμος κατὰ τὸν Εὐστ.) θορυβώδης, ταραχώδης, ἐπίθ. τῶν Τρώων Ν 41 †.

'Αβροτάζω, [⏑ ⏑ – –] ἐκ τοῦ β'. ἀορ. ἀμβροτεῖν (ἀντὶ τοῦ ἁμαρτεῖν) σχηματισθὲν· ἀποτυγχάνω, μετὰ γεν. μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' τῆς ὑποτ. «–μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν»=ἵνα μὴ ἀποτύχωμεν ἀλλήλων,=μήπως χάσωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, Κ 65 †.

"Αβροτος, η, ον, [⏑ ⏑ –] μεθ' 'Ομ. **ος, ον,** (ἀ στερ. βροτὸς)=ἄμβροτος, ἀθάνατος, θεῖος, ἱερός, «νὺξ ἀβρότη» Ξ 78 †. πρβ. λέξιν **'Αμβρόσιος.**

"Αβυδος, [⏑ – ⏑], ἡ, πόλις ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ παρὰ τὸν 'Ελλήσποντον, ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ, ἐπὶ τῆς 'Ασιατ. ὄχθης Β 836. 'Επίρ. **'Αβυδόθεν**=ἐξ 'Αβύδου Δ 500 καὶ **'Αβυδόθι**=ἐν 'Αβύδῳ. Ρ 584.

'Αγάασθαι, ἴδε ἄγαμαι.

'Αγαγεῖν, "Αγαγον, ἴδε ἄγω.

'Αγάζομαι, ἴδε ἄγαμαι.

'Αγαθός, ή, όν [⏑ ⏑ ⏑], θαυμαστός, καλός, ἐξαίρετος, ἐξέχων εἰς τὸ εἶδός του· 1) ἐπὶ προσώπων· ά) κατὰ τὴν σωματικὴν ῥώμην ἀνδρεῖος· πολλάκις μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατ' αἰτ. ὡς «βοὴν ἀγαθός» ἴδε βοή. β') κατὰ τὴν καταγωγὴν = εὐγενής, πρόκριτος, προύχων, (τοὐναντ. χέρηες) ο 324, σ 276, «αἷμα» εὐγενὴς καταγωγή, δ 611· γ') κατὰ τὴν διάνοιαν, κατὰ τὰ ἤθη «φρένες» συνεταὶ φρ. δ ἐ. φρόνησις γ 266, π 398· εὐσέβεια ξ 421, σωφροσύνη ω 194· ἔτι δὲ καὶ φιλάνθρωπος, φιλόφρων διάθεσις· ὅθεν τοὐναντίον «οὐκ ἀγαθαὶ φρένες» δὲν ἔχω γενναῖον φρόνημα Ζ 162. 'Αλλ' ἐν τῇ α 43 καὶ Ω 173 σημ. ἔχω εὐνοϊκὴν διάθεσιν, πρβ. φρονέω. 2) ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων ἐξαίρετος Ζ 478, ι 27, ἐπωφελής καλός, χρήσιμος, Β 204, ρ 352· «ἀγαθόν ἐστι» μετ' ἀπρφ. «νυκτὶ πιθέσθαι» Η 282· «αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι» δὲν εἶνε καλὸν νὰ ἔχῃ αἰδῶ ἀνὴρ ἐνδεής, ρ 347, «εἰς ἀγαθόν, εἰς ἀγαθὰ εἰπεῖν, μυθέεσθαι» πρὸς τὸ συμφέρον, διὰ τὸ καλόν, πρὸς ὄφελος λέγω, Ι 102. Ψ 305. Τὸ οὐδ. πλ. «ἀγαθὰ» ὡς οὐσιαστικόν, ξ 441.

'Αγάθων, ωνος, ὁ [⏑ – –] (μεγεθυντ. τοῦ ἀγαθὸς) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς 'Εκάβης Ω 249.

'Αγαίομαι [⏑ – ⏑ –], ἐκτενέστ. τύπος τοῦ **"Αγαμαι** μόνον κατ' ἐνεστ. μετ' ἀγανακτήσεως ἀποστρέφομαι «κακὰ ἔργα» υ 16 †. πρβλ. **β** 67.

'Αγακλεής, ές, [⏑ – ⏑ –], (ἄγαν, κλέος), γεν. ἀγακλεῖος, κλητικ. -εὲς περικλεής, ἔνδοξος, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, *'Ιλ. Ρ 716, Ψ 529, ἐπίθετον τοῦ 'Ηφαίστου, Φ 379.

'Αγακλέης, συνῃρ. **ῆς, ῆος,** ὁ (κλέϝος) εἷς τῶν Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ 'Επειγέως Π 571.

'Αγακλειτός, ή, όν [⏑ – ⏑ ⏑]='**Αγακλεής,** περιβόητος, ἐξακουστός, περίδοξος, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Β 564, Μ 101, Ρ 370· «πυλαωρούς» Φ 530· ἔτι δὲ ἐπίθ. μιᾶς τῶν Νηρηΐδων Σ 45. β) ἐπὶ πραγμάτων μόνον ἐν τῷ «ἀγακλειτὴ ἑκατόμβη» λαμπρά, πολυτελὴς ἐκ. γ 59, η 202.

'Αγακλυτός, ή, όν [⏑ – ⏑ ⏑], (ἄγαν κλυτός), = πολὺ ἐξακουστός, περίφημος, ὑπερένδοξος, α') συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων Ζ 436, θ 502. (β') ἐπὶ πραγμάτων μόνον ἐν τῷ «δώματα ἀγακλ.» γ 388, 428, η 3. 'Η λέξις κεῖται πάντοτε ἐν τῷ δ' ποδί.

'Αγαλλίς, [⏑ – ⏑], **ίδος,** ἡ, φυτόν, εἶδος ἴριδος, ἴσως τὸ λεγόμενον ἄλλως

φασγάνιον ἢ ξίφιον, σπαθόχορτον Ὕ. Δήμ. 7, 426.

'Αγάλλομαι, [⏑...], μέσ. μόνον κατ' ἐνεστ. ὑπερηφανεύομαι, χαίρω μεθ' ὑπερηφανείας, καμαρώνω μετὰ δοτ. «ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν» Μ 114· «νήεσσι» ζ 272, «πώλοισι» Υ 222, «πτερύγεσσι» Β 472, Ὕ. Ἑρμ. 553· μετὰ μετοχ. «ἀγάλλεται ἔχων τεύχεα» Ρ 473, Σ 132. Ἐν γένει δὲ εὐφραίνομαι, τέρπομαι «φρένα μολπαῖς» καὶ μεταφορ. ἐπὶ νηῶν «ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ» ε 176.

Ἄγαλμα [⏑ – ⏑], **ατος,** τό, (ἀγάλλω) πᾶν τὸ εἰς λαμπρὰν κόσμησιν συντελοῦν, κόσμος, κόσμημα, Δ 144, δ 602. Ἄγαλμα λέγεται καὶ ὁ πρὸς θυσίαν χρυσῷ κεκοσμημένος βοῦς γ 386.

Ἄγαμαι [⏑ ⏑ –], μέσ. ἀποθ. (ἄγη) ἕτερος δὲ τύπος **Ἀγάομαι** καὶ **Ἀγαίομαι** (ἅπερ ἴδε) μέλλ. ἀγάσομαι α 389 ἀόρ. ά. ἠγασάμην, ἀγασάμην καὶ μετὰ σσ. Ἐκ τοῦ ἄγαμαι εὑρίσκεται μόνον τὸ ά ἐν. πρόσωπ. τοῦ ἐνεστ. ἐκ δὲ τοῦ ἀγάομαι τὸ β'. πλ. τοῦ ἐνεστ. ἀγάασθε, ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀγᾶσθε, ἀπρφ. ἀγάασθαι ἀντὶ τοῦ ἀγᾶσθαι καὶ β'. πλ. τοῦ παρατ. ἠγάασθε ἀντὶ τοῦ ἠγᾶσθε. 1) ἐπ' ἀγαθοῦ, θαυμάζω, σέβομαι, μετ' αἰτ. Γ 181 «-μῦθον» Η 404, ἀπτώτ. ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, Γ 224, σ 71, ψ 175. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ ἀγάασθαι τῆς π 202. 2) ἐπὶ κακοῦ α') φθονερῶς τινα προσβλέπω, φθονῶ, μετὰ δοτ. προσ. Ρ 71, ε 122· μετ' αἰτ. πράγματος, ζηλεύω τι, βλέπω τι μὲ ὄμμα φθονερόν, «-τὰ μὲν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς» ταῦτα ἔμελλε καὶ θεός τις αὐτὸς νὰ φθονήσῃ (ἂν ἐγίνοντο δηλ.) δ 181 καὶ μετ' ἀπαρφ. «-νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι» ὑπὸ φθόνου δέν μοι ἀφίνετε νά... ε 129 πρβ. καὶ στίχ. 119, 122, ψ 211· «-ἀγ. περὶ νίκης» φθονῶ διὰ τὴν νίκην Ψ 639· β') ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, δ 658· «-ἀγασάμενοι» φιλοτιμηθέντες Η 41· μετ' αἰτ. «-κακὰ ἔργα» ἀγανακτῶ διὰ τὰ κακὰ ἔργα, β 67, ψ 64· μετὰ δοτ. προσώπ. ἐναντίον τινός, θ 565 «-κότῳ» εἰς ἀγανάκτησιν περιέρχομαι Ξ 111.

Ἀγαμεμνονίδης, ου, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος='Ορέστης (ἴδε τ. λ.) α 30.

Ἀγαμέμνων [⏑ ⏑ – –], **ονος,** ὁ, (ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ μένω ἢ μίμνω: πολὺ ἐπίμονος, εὐσταθής, ἢ ἄγαν καρτερικός· υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς μετέπειτα Ἀχαΐας μέχρι τῆς Ἤλιδος, ὁ δυνατώτατος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων βασιλέων καὶ ἀρχιστράτηγος αὐτῶν, πλὴν μετὰ περιωρισμένης δυνάμεως ἐνεργῶν. Παρίσταται ἐν τῇ Ἰλιάδι ὡς ἀνὴρ ὑψηλός, εὔσαρκος καὶ μεγαλοπρεπὴς Β 478, ἀτομικῶς μὲν ἀνδρεῖος (ἴδ. ἐν τῇ Λ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ), ἀλλ' ὡς στρατηγὸς δὲν ἔχει ἐνίοτε τὴν ἀπαιτουμένην ἑτοιμότητα, σύνεσιν καὶ ἐπιμονήν, ἴδ. Ι ἐν ἀρχ. Ξ 64 ἑξ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαίνεται ὑπερήφανος καὶ ἐπιτακτικὸς ὡς μεγάλην ἐπικράτειαν ἔχων («-εὐρυκρείων») καὶ ἰσχυρὸς βασιλεύς. Ἐξ ἰδιοτροπίας ἢ ἀκολασίας ὑβρίζει τὸν ἱερέα Χρύσην, ἀρνηθεὶς ν' ἀπολυτρώσῃ τὴν θυγατέρα Χρυσηΐδα, ἀναγκασθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀργισθέντος ἐπὶ τῇ ὕβρει τοῦ ἱερέως, ν' ἀποδώσῃ αὐτήν, ἀποζημιοῦται αὐθαιρέτως διὰ τῆς Βρισηΐδος, ἣν παρανόμως καὶ διὰ τῆς βίας ἁρπάζει παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ οὕτως ὑβρίζει μὲν τοῦτον θανασίμως, εἰς ἑαυτὸν δὲ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς γίνεται παραίτιος μεγάλων δυστυχημάτων (Ἰλ. Α). Ἀναγκασθεὶς δὲ τέλος ὑπὸ τούτων νὰ ζητήσῃ συνδιαλλαγήν, προτείνει ὅρους ταπεινωτικωτάτους, οὓς ὑπερηφάνως ἀπορρίπτει ὁ Ἀχιλλεὺς (Ἰλ. Ι). Κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν

α 300 φονεύει αὐτὸν ὁ Αἴγισθος ὁ μοιχὸς τῆς γυναικὸς Κλυταιμνήστρας μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον· πρβ. λ 410 ἑξ. Αἱ θυγατέρες ἀναφέρονται Ι 287. 'Εκ τούτου ἐπίθ.

'Αγαμεμνόνεος, έη, εον = 'Αγαμεμνόνειος, εἰς τὸν 'Αγ. ἀνήκων Ψ 295, γ 264.

'Αγαμήδη [⏑ ⏑ – –], ἡ θυγ. τοῦ Αὐγείου, σύζ. τοῦ Μουλίου Λ 740.

* **'Αγαμήδης** [⏑ ⏑ . .), **ους**, ὁ (ἄγαν μῆδος :ὁ πολὺ συνετός), υἱὸς τοῦ 'Εργίνου βασιλέως τοῦ 'Ορχομενοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, "Υ. 'Απόλ. 296 πρβ. λ. **Τροφώνιος**.

'Αγαμος, ον [⏑ ⏑ ⏑], (α στερ. γάμος) **ἄγαμος**, ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον, ἀνύπανδρος, Γ 40 †.

'Αγάννιφος, ον [⏑ – ⏑ ⏑], (ἄγαν. νίφω) χιονοσκεπής, ἐπίθ. τοῦ 'Ολύμπου *'Ιλ. Α 420, Σ 186.

'Αγανός, ή, όν [⏑ ⏑ .], (γάνος, γάνυμαι) φιλόφρων, ἤπιος, μαλακός, πρᾶος, ἐπιεικής, «ἔπεα» Β 180 «βασιλεὺς» 6 230 «ἀγ. βέλεα» τὰ ἤπια βέλη τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τῆς 'Αρτέμιδος, εἰς οὓς ἀπεδίδετο πᾶς αἰφνίδιος καὶ ἀνώδυνος θάνατος (ἀντ.θέτως πρὸς τὸν ὀδυνηρὸν καὶ μετὰ μακρὰν νόσον ἐπερχόμενον) ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν 'Απόλλωνα, ὁ δὲ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν "Αρτεμιν Ω 759, γ 280, ο 411 ἴδ. **'Απόλλων**, **"Αρτεμις**· «εὐχωλαὶ» τάγματα (ὑποσχέσεις, ταξίματα) εὐάρεστα, θεάρεστα Ι 499, ν 357· ὡσαύτως «δῶρα» Ι 113 'Η λ. ἐσώθη ἐνιαχοῦ τῆς 'Ελλάδος εἰς μίαν καὶ μόνην σημασίαν : τὸ πανὶ τὸ ἀραιὸν λέγεται ,,ἀγανὸ'' μαλακὸν δηλ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ,,κρουστόν'', ὅπερ καὶ σκληρόν.

'Αγανοφροσύνη, [⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –], ἡ, πρᾳότης, φιλοφροσύνη, ἠπιότης, Ω 772, λ 203. 'Εκ τοῦ:

'Αγανόφρων, ον [⏑ ⏑ – –], γεν. ονος, (ἀγανός, φρήν) ὁ ἔχων ἦθος γλυκύ, διάθεσιν φιλόφρονα, πρᾶος, Υ 467.

'Αγάομαι, ἐκτεν. τύπος τοῦ **ἄγαμαι**, ὡς εἴπομεν.

'Αγαπάζω καὶ 'Αγαπάζομαι, ἴδε τὸ ἐφεξῆς. Σημειωτέον ὅτι πολλῶν εἰς άω ῥημάτων τῆς ἀρχαίας ἔσωσεν ἡ καθομιλουμένη τὸν ἐκτενέστερον τοῦτον τύπον εἰς άζω, οἷον,, πειράζω'' γώζομαι=γοάζομαι (γοάω) κ. ἄ. 'Εν ἄλλοις δὲ συνέβη τὸ ἐναντίον οἷον ,,βαςάω'' (βαςάζω) ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Κορ. 'Ατ. 1. 65.

'Αγαπάω [⏑ ⏑ ⏑ –], (συγγ. τῷ ἄγαμαι) ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν τῇ φ. 289, ψ 214· ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ἀγαπάζω, Ω 464, π 17 καὶ ὡς μέσον ἀποθ. τὸ ἀγαπάζομαι η 33, χ 499 κ. ἄ. ὁ ἀόρ. ἠγάπησα καὶ ἀγάπησα. 1) φιλικῶς πρός τινα φέρομαι, ὑποδέχομαι, δεξιοῦμαι, μετ' αἰτ. συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων π 17, ψ 214. Τὸ δὲ ἀποθ. συνήθως κατὰ μετοχ. «κύνεον ἀγαπαζόμενοι» δεξιούμενοι ἠσπάζοντο, ρ 35, φ. 224· 2) εὐχαριστῶ, εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀρκεῖ μοι «οὐκ ἀγαπᾷς ὃ (=ὅτι) ἕκηλος δαίνυσαι ; φ. 289.

'Αγαπήνωρ [⏑ ⏑ – –], **ορος**, ὁ (ἀγαπάω, ἀνὴρ) ὁ τοὺς ἀνέρας (=ἀνδρείους) ἢ τὴν ἠνορέην (=ἀνδρείαν) ἀγαπῶν, ἑπομ. ἀνδρεῖος, ἐπίθ. τῶν ἡρώων Θ 114, Ν 756, Ψ 113, 124, η 170.

'Αγαπήνωρ, ορος, ὁ υἱὸς τοῦ 'Αγκαίου, βασιλέως καὶ στρατηγοῦ τῶν 'Αρκάδων Β 609. 'Ην ὑποτελὴς τῷ 'Αγαμέμνονι, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ 60 νῆας.

'Αγαπητός, ή, όν, [⏑ ⏑ – ⏑], (ἀγαπάω) = ἀγαπητός, ἀγαπημένος, ἀκριβός· Ζ 401, 6 365, δ 727, 817· κεῖται κυρίως μόνον ἐπὶ μονογενοῦς υἱοῦ, μονάκριβος, καnακάρικος. 'Αλλ' ἐν τῇ Βατραχομυομαχίᾳ 118 «τρίτος ἐὼν ἀγαπητός».

φασγάνιον ἢ ξίφιον, σπαθόχορτον "Υ. Δήμ. 7, 426.

'Αγάλλομαι, [⏑...], μέσ. μόνον κατ' ἐνεστ. ὑπερηφανεύομαι, χαίρω μεθ' ὑπερηφανείας, καμαρώνω μετὰ δοτ. «ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν» Μ 114· «νήεσσι» ζ 272, «πώλοισι» Υ 222, «πτερύγεσσι» Β 472, "Υ. 'Ερμ. 553· μετὰ μετοχ. «ἀγάλλεται ἔχων τεύχεα» Ρ 473, Σ 132. 'Εν γένει δὲ εὐφραίνομαι, τέρπομαι «φρένα μολπαῖς» καὶ μεταφορ. ἐπὶ νηῶν «ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ» ε 176.

"Αγαλμα [⏑ – ⏑], **ατος**, τό, (ἀγάλλω) πᾶν τὸ εἰς λαμπρὰν κόσμησιν συντελοῦν, κόσμος, κόσμημα, Δ 144, δ 602. "Αγαλμα λέγεται καὶ ὁ πρὸς θυσίαν χρυσῷ κεκοσμημένος βοῦς γ 386.

"Αγαμαι [⏑ ⏑ –], μέσ. ἀποθ. (ἄγη) ἕτερος δὲ τύπος **'Αγάομαι** καὶ **'Αγαίομαι** (ἅπερ ἴδε) μέλλ. ἀγάσομαι α 389 ἀόρ. ά. ἠγασάμην, ἀγασάμην καὶ μετὰ σσ. 'Εκ τοῦ ἄγαμαι εὑρίσκεται μόνον τὸ ά ἐν. πρόσωπ. τοῦ ἐνεστ. ἐκ δὲ τοῦ ἀγάομαι τὸ 6'. πλ. τοῦ ἐνεστ. ἀγάασθε, ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀγᾶσθε, ἀπρφ. ἀγάασθαι ἀντὶ τοῦ ἀγᾶσθαι καὶ 6'. πλ. τοῦ παρατ. ἠγάασθε ἀντὶ τοῦ ἠγᾶσθε. 1) ἐπ' ἀγαθοῦ, θαυμάζω, σέβομαι, μετ' αἰτ. Γ 181 «-μῦθον» Η 404, ἀπτώτ. ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, Γ 224, σ 71, ψ 175. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ ἀγάασθαι τῆς π 202. 2) ἐπὶ κακοῦ α') φθονερῶς τινα προσβλέπω, φθονῶ, μετὰ δοτ. προσ. Ρ 71, ε 122· μετ' αἰτ. πράγματος, ζηλεύω τι, βλέπω τι μὲ ὄμμα φθονερόν, «-τὰ μὲν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς» ταῦτα ἔμελλε καὶ θεός τις αὐτὸς νὰ φθονήσῃ (ἂν ἐγίνοντο δηλ.) δ 181 καὶ μετ' ἀπαρφ. «-νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι» ὑπὸ φθόνου δὲν μοι ἀφίνετε νά... ε 129 πρβ. καὶ στίχ. 119, 122, ψ 211· «-άγ. περὶ νίκης» φθονῶ διὰ τὴν νίκην Ψ 639· 6') ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, δ 658· «-ἀγασάμενοι» φιλοτιμηθέντες Η 41· μετ' αἰτ. «-κακὰ ἔργα» ἀγανακτῶ διὰ τὰ κακὰ ἔργα, 6 67, ψ 64· μετὰ δοτ. προσώπ. ἐναντίον τινός, θ 565 «-κότῳ» εἰς ἀγανάκτησιν περιέρχομαι Ξ 111.

'Αγαμεμνονίδης, **ου**, ὁ υἱὸς τοῦ 'Αγαμέμνονος='Ορέστης (ἴδε τ. λ.) α 30.

'Αγαμέμνων [⏑ ⏑ – –], **ονος**, ὁ, (ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ μένω ἢ μίμνω: πολὺ ἐπίμονος, εὐσταθής, ἢ ἄγαν καρτερικός· υἱὸς τοῦ 'Ατρέως, ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς μετέπειτα 'Αχαΐας μέχρι τῆς "Ηλιδος, ὁ δυνατώτατος τῶν ἐπὶ Τροίαν 'Ελλήνων βασιλέων καὶ ἀρχιστράτηγος αὐτῶν, πλὴν μετὰ περιωρισμένης δυνάμεως ἐνεργῶν. Παρίσταται ἐν τῇ 'Ιλιάδι ὡς ἀνὴρ ὑψηλός, εὔσαρκος καὶ μεγαλοπρεπὴς Β 478, ἀτομικῶς μὲν ἀνδρεῖος (ἴδ. ἐν τῇ Λ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ), ἀλλ' ὡς στρατηγὸς δὲν ἔχει ἐνίοτε τὴν ἀπαιτουμένην ἑτοιμότητα, σύνεσιν καὶ ἐπιμονήν, ἴδ. Ι ἐν ἀρχ. Ξ 64 ἑξ. 'Ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαίνεται ὑπερήφανος καὶ ἐπιτακτικὸς ὡς μεγάλην ἐπικράτειαν ἔχων («-εὐρυκρείων») καὶ ἰσχυρὸς βασιλεύς. 'Εξ ἰδιοτροπίας ἢ ἀκολασίας ὑβρίζει τὸν ἱερέα Χρύσην, ἀρνηθεὶς ν' ἀπολυτρώσῃ τὴν θυγατέρα Χρυσηΐδα, ἀναγκασθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ 'Απόλλωνος, ὀργισθέντος ἐπὶ τῇ ὕβρει τοῦ ἱερέως, ν' ἀποδώσῃ αὐτήν, ἀποζημιοῦται αὐθαιρέτως διὰ τῆς Βρισηΐδος, ἣν παρανόμως καὶ διὰ τῆς βίας ἁρπάζει παρὰ τοῦ 'Αχιλλέως καὶ οὕτως ὑβρίζει μὲν τοῦτον θανασίμως, εἰς ἑαυτὸν δὲ καὶ τοὺς 'Αχαιοὺς γίνεται παραίτιος μεγάλων δυστυχημάτων ('Ιλ. Α). 'Αναγκασθεὶς δὲ τέλος ὑπὸ τούτων νὰ ζητήσῃ συνδιαλλαγήν, προτείνει ὅρους ταπεινωτικωτάτους, οὓς ὑπερηφάνως ἀπορρίπτει ὁ 'Αχιλλεὺς ('Ιλ. Ι). Κατὰ τὴν 'Οδύσσειαν

α 300 φονεύει αὐτὸν ὁ Αἴγισθος ὁ μοιχὸς τῆς γυναικὸς Κλυταιμνήστρας μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον· πρβ. λ 410 ἑξ. Αἱ θυγατέρες ἀναφέρονται Ι 287. 'Εκ τούτου ἐπίθ.

'Αγαμεμνόνεος, έη, εον = 'Αγαμεμνόνειος, εἰς τὸν 'Αγ. ἀνήκων Ψ 295, γ 264.

'Αγαμήδη [◡ ◡ – –], ἡ θυγ. τοῦ Αὐγείου, σύζ. τοῦ Μουλίου Λ 740.

***'Αγαμήδης** [◡ ◡ . .), **ους**, ὁ (ἄγαν μῆδος :ὁ πολὺ συνετός), υἱὸς τοῦ 'Εργίνου βασιλέως τοῦ 'Ορχομενοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, "Υ. 'Απόλ. 296 πρβ. λ. **Τροφώνιος**.

'Αγαμος, ον [◡ ◡ ◡], (α στερ. γάμος) **ἄγαμος**, ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον, **ἀνύπανδρος**, Γ 40 †.

'Αγάννιφος, ον [◡ – ◡ ◡], (ἄγαν. νίφω) **χιονοσκεπής**, ἐπίθ. τοῦ 'Ολύμπου *'Ιλ. Α 420, Σ 186.

'Αγανός, ή, όν [◡ ◡ .], (γάνος, γάνυμαι) **φιλόφρων, ἤπιος, μαλακός, πρᾶος, ἐπιεικής**, «-ἔπεα» Β 180 «-βασιλεὺς» 6 230 «-ἀγ. βέλεα» τὰ ἤπια βέλη τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τῆς 'Αρτέμιδος, εἰς οὓς ἀπεδίδετο πᾶς αἰφνίδιος καὶ ἀνώδυνος θάνατος (ἀντ.θέτως πρὸς τὸν ὀδυνηρὸν καὶ μετὰ μακρὰν νόσον ἐπερχόμενον) ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν 'Απόλλωνα, ὁ δὲ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν "Αρτεμιν Ω 759, γ 280, ο 411 ἴδ. **'Απόλλων, "Αρτεμις**· « εὐχωλαὶ» τάγματα (ὑποσχέσεις, ταξίματα) εὐάρεστα, θεάρεστα Ι 499, ν 357· ὡσαύτως « δῶρα» Ι 113 'Η λ. ἐσώθη ἐνιαχοῦ τῆς 'Ελλάδος εἰς μίαν καὶ μόνην σημασίαν : τὸ πανὶ τὸ ἀραιὸν λέγεται ,,ἀγανὸ'' μαλακὸν δηλ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ,,κρουστόν'', ὅπερ καὶ σκληρόν.

'Αγανοφροσύνη, [◡ ◡ – ◡ ◡ –], ἡ, **πρᾳότης, φιλοφροσύνη, ἠπιότης**, Ω 772, λ 203. 'Εκ τοῦ:

'Αγανόφρων, ον [◡ ◡ – –], γεν. ονος, (ἀγανός, φρήν) ὁ ἔχων **ἦθος γλυκύ, διάθεσιν φιλόφρονα, πρᾶος**, Υ 467.

'Αγάομαι, ἐκτεν. τύπος τοῦ **ἄγαμαι**, ὡς εἴπομεν.

'Αγαπάζω καὶ 'Αγαπάζομαι, ἴδε τὸ ἐφεξῆς. Σημειωτέον ὅτι πολλῶν εἰς άω ῥημάτων τῆς ἀρχαίας ἔσωσεν ἡ καθομιλουμένη τὸν ἐκτενέστερον τοῦτον τύπον εἰς άζω, οἷον,, πειράζω'' γώζομαι=γοάζομαι (γοάω) κ. ἄ. 'Εν ἄλλοις δὲ συνέβη τὸ ἐναντίον οἷον ,,βαςάω'' (βαςάζω) ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Κορ. 'Ατ. 1. 65.

'Αγαπάω [◡ ◡ ◡ –], (συγγ. τῷ ἄγαμαι) ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν τῇ φ. 289, ψ 214· ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ἀγαπάζω, Ω 464, π 17 καὶ ὡς μέσον ἀποθ. τὸ ἀγαπάζομαι η 33, χ 499 κ. ἀ. ὁ ἀόρ. ἠγάπησα καὶ ἀγάπησα. 1) **φιλικῶς πρός τινα φέρομαι, ὑποδέχομαι, δεξιοῦμαι**, μετ' αἰτ. συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων π 17, ψ 214. Τὸ δὲ ἀποθ. συνήθως κατὰ μετοχ. «-κύνεον ἀγαπαζόμενοι» δεξιούμενοι ἠσπάζοντο, ρ 35, φ. 224· 2) **εὐχαριστῶ, εἶμαι εὐχαριστημένος**, ἀρκεῖ μοι «-οὐκ ἀγαπᾷς ὃ (=ὅτι) ἕκηλος δαίνυσαι ; φ. 289.

'Αγαπήνωρ [◡ ◡ – –], **ορος**, ὁ (ἀγαπάω, ἀνήρ) ὁ τοὺς ἀνέρας (=ἀνδρείους) ἢ τὴν ἠνορέην (=ἀνδρείαν) ἀγαπῶν, ἑπομ. **ἀνδρεῖος**, ἐπίθ. τῶν ἡρώων Θ 114, Ν 756, Ψ 113, 124, η 170.

'Αγαπήνωρ, ορος, ὁ υἱὸς τοῦ 'Αγκαίου, βασιλέως καὶ στρατηγοῦ τῶν 'Αρκάδων Β 609. Ἦν ὑποτελὴς τῷ 'Αγαμέμνονι, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ 60 νῆας.

'Αγαπητός, ή, όν, [◡ ◡ – ◡], (ἀγαπάω) = **ἀγαπητός, ἀγαπημένος, ἀκριβός**· Ζ 401, 6 365, δ 727, 817· κεῖται κυρίως μόνον ἐπὶ μονογενοῦς υἱοῦ, **μονάκριβος**, κανακάριχος. 'Αλλ' ἐν τῇ Βατραχομυομαχίᾳ 118 «-τρίτος ἐὼν ἀγαπητός».

'Αγάρροος, ον, [⏑ . . .], (ἄγαν, ῥέω) ἔχων ὁρμητικὰ ῥεύματα, ῥευματώδης, ἐπίθ. τοῦ 'Ελλησπόντου Β 845, Μ 30, τῆς θαλάσσης, 'Υ Δήμ. 34.

'Αγασθένης, εος, ὁ (τὸ ἐπίθ. ἀγασθενὴς=ἄγαν δυνατός) υἱὸς τοῦ Αὐγείου, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος καὶ πατὴρ τοῦ Πολυξένου, Β 624.

'Αγάστονος, ον, [⏑ – ⏑ ⏑], (ἄγαν, στένω) ὁ σφόδρα στενάζων, πολυστένακτος· ὅθεν ὡς ἐπίθ. τῆς 'Αμφιτρίτης (θαλάσσης) ἡ ἄγαν ἠχήεσσα, πολυπάταγος, πολύστονος, μ 97 † 'Υ 'Απόλ. 94.

'Αγάστροφος [⏑ – ⏑ ⏑], ὁ, ἄγαν στρέφω: πολύστροφος) υἱὸς τοῦ Παίονος, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων Τρώων Λ 338.

'Αγατός, όν, [⏑ ⏑ –], κυρ. ἐπίθ. ῥηματ. ἐκ τοῦ ἄγαμαι ἀντὶ τοῦ **ἀγαστός,** θαυμαστός· τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ. 'Υ. 'Απόλ. 515.

'Αγαυή, ἡ 'Αγαύη, [⏑ – –] ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νηρηΐς Σ 42.

'Αγαυός, ή, όν, [⏑ – ⏑], (ἄγαμαι) θαυμαστός, ἔξοχος, ἐκπρεπής, ἔκλαμπρος, μεγαλοπρεπής, σύνηθ. ἐπίθ. τῶν ἡρώων, βασιλέων, λαῶν ὡς τῶν Τρώων καὶ Φαιάκων ἔτι δὲ καὶ τῆς Περσεφόνης, λ 213 καὶ τῶν 'Ιππομολγῶν, Ν 5, τῶν μνηστήρων ὡς εὐγενῶν, δ 209 «-πομπῆες ἀγαυοί».

'Αγγελίη, [– ⏑ ⏑ –], ἡ (ἄγγελος) παραγγελία, πληροφορία, πρεσβεία· εἴδησις, ο 447 κατὰ πληθ. δ 255, ε 150 κ.ἀ.

'Αγγελίης, ὁ (ἄγγελος) [– ⏑ ⏑ –) κατὰ τὸ ταμίης, νεηνίης· οὕτω λέγει ἡ ἀρχαιοτέρα γραμματικὴ παράδοσις Γ 206, Ν 252, Λ 140. Δ 384,

* **'Αγγελιώτης, ου,** ὁ=ἄγγελος, 'Υ. 'Ερμ. 296

'Αγγέλλω (ἄγγελος) μέλ. ἀγγελέω ἀντὶ τοῦ ἀγγελῶ, ἀόρ. ἤγγειλα, μέσ. ἀόρ. ἠγγειλάμην· φέρω εἴδησιν, παραγγέλλω ἀναγγέλλω, ἀπτώτ. Θ. 398, 409 κ. ἄ. πλχ. μετὰ δοτ. προσ. δ 24· μετ' ἀπρφ. κελεύω, προστάττω, « οἰκόνδε νέεσθαι» π 350, «-λέξασθαι» Θ 517.

Ἄγγελος, ὁ, ἡ, ἀπεσταλμένος (-νη) ὁ καὶ ἡ ἀγγελιαφόρος, «-Διὸς ἄγγελοι» λέγονται οἱ κήρυκες Α 334, ἡ "Οσσα (=φήμη) Β 94, οἱ οἰωνοὶ Ω 292, 296.

Ἄγγος, εος, τό, πληθυντ. ἄγγεα δοχεῖον, ,,ἀγγεῖον'', οἴνου, γάλακτος καὶ φαγητῶν κτλ. Β 471, δ 286.

Ἄγε, ἄγετε, κυρ. προστ. τοῦ ἄγω, ἀλλὰ συνήθως λαμβάνονται ὡς παρακελευσματικὰ ἐπιρ., ἅπερ καὶ πολλάκις διὰ μορίων ἐπιτείνονται=ἐμπρός, ἔλα, «-ἀλλ' ἄγε, ἄγε δὴ ἀλλ' ἄγετε» ,,ἔλα λοιπόν, ἐμπρὸς λοιπόν''. Συντάσσονται δὲ μετὰ προστακτ. καὶ ὑποτακτ. καὶ ἐνίοτε τὸ ἑν. «-ἄγε» κεῖται καὶ ἐπὶ πληθ. ὑποκειμ. «-παῖδες ἐμοί, ἄγε ζεύξατε» γ 475, «-ἀλλ' ἄγε μίμνετε» Β 331, δ 776 κ. ἀ. 'Ωσαύτως καὶ μετὰ ἁ. πληθ. τῆς ὑποτ. «-ἄγε δὴ τραπείομεν» Γ 441· « ἄγε δὴ στέωμεν» Λ 348 καὶ ἅπαξ μετὰ τοῦ γ'. πλ. τῆς ὑποτ. « ἀλλ' ἄγε κήρυκες-ἀγειρόντων» Β 437· «-ἀλλ' ἄγετε» ἄνευ ῥήματος φ 73, 106. Δύναται καὶ νὰ ἐπιτάσσηται τῆς προστακτ. «-εἴπ' ἄγε μοι» ο 347: Περὶ τοῦ «-εἰδ' ἄγε» ἴδ. τὴν φρ. ἰδιαιτέρως

'Αγείρω [⏑ – –], ἀόρ. ἤγειρα καὶ ἄγειρα, παθ. παρακ. ἀγήγερμαι, παθ. ἀόρ. ἁ. ἠγέρθην καὶ ἀγέρθην· ἰδίως ἐπικ. τύπος: τοῦ γ'. πλ. τοῦ ὑπερσυντ. ἀγηγέρατο Δ 211, λ 388, τοῦ γ' πλ. τοῦ ἀορ. ἤγερθεν καὶ ἄγερθεν (= ἠγέρθησαν), τοῦ μέσ. ἀορ. β'. ἀγερόμην καὶ ἀπρφ. ἀγερέσθαι β 385 καὶ κατὰ συγκοπ. ἀγρόμενος. 1) ἐνεργ. συνάγω, συναθροίζω,

συγκαλῶ, συλλέγω « -λαὸν » Β 438 κ. ἀ. «-ἕκαστον ἀπὸ πολίων» Ρ 222, « -ἀγορὴν » συγκροτῶ ἀγοράν, συγκαλῶ εἰς ἀγοράν, β 28 «-δημόθεν ἄλφιτα καὶ οἶνον» τ 197· «-πύρνα» ἐπαιτῶν συλλέγω κομμάτια, ρ 362. 2) Παθ. καὶ μέσ. ἀόρ. συνέρχομαι, συναθροίζομαι «-περὶ αὐτὸν» Δ 211, « ἐς ἀγορὴν ἀγέροντο» συνῆλθον εἰς ἀγοράν, Σ 245, μεταφ. «-ὅτε ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη» ἀφ' οὗ ἡ ζωὴ συνῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν, ὅ ἐ. ἀφ' οὗ συνῆλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας Χ 475, ε 458, «-ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη» ἐπανῆλθε τὸ θάρρος εἰς τὰ στήθη, ὅθεν ἦτο τρόπον τινὰ διεσκορπισμένον, ,,ἦλθε πάλιν ἡ καρδιὰ 'ς τὸν τόπον'' Δ 152.

'Αγελαῖος, αίη, αῖον [⏑ . . .], (ἀγέλη) ὁ εἰς ἀγέλην ἀνήκων, ὁ συναγελαζόμενος, ἐν ἀγέλῃ διατρίβων, ὁ ἐξ ἀγέλης, ἐπίθ. τῶν βοῶν Λ 729, Ψ 846, κ 410, ρ 181, χ 299.

'Αγέλαος [⏑ ⏑ – ⏑], Ἰων. 'Αγέλεως, ὁ (ἄγω, λαός) 1) υἱὸς τοῦ Φράδμονος, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν Τροίᾳ φονευθείς, Θ 257, 2) εἷς τῶν 'Αχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Λ 302. 3) υἱὸς τοῦ Δαμάστορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὑπὸ τοῦ 'Οδυσσέως ἀκοντισθεὶς καὶ ἀποθανών, υ 321, χ 131, 247.

* **'Αγέλαστος, ον** (ἀ στ., γελάω) ὁ μὴ γελῶν, σκυθρωπός, κατηφής, Ὕ. Δήμ. 200.

'Αγελείη, ἡ [⏑ ⏑ – –] (ἄγω λεία), ἡ λαφυραγωγός, ἡ λαφυροδότειρα, ἐπίθ. τῆς 'Αθηνᾶς, ὡς πολεμικῆς, Δ 128, ν 359 κ. ἀ. πρβ. **Ληῖτις.**

'Αγέλη [⏑ ⏑ –], ἡ (ἄγω) ἀγέλη, κοπάδι, πληθὺς μεγάλων βοσκημάτων, οἷον βοῶν ἢ ἵππων, Λ 678, Ρ 62, Τ 281, ξ 100. 'Εντεῦθεν:

'Αγεληδόν, ἐπίρ. κατὰ τρόπον ἀγέλης, σωρηδόν, Π 160 †.

'Αγέληφι, ἐπ. δοτ. ἀντὶ τοῦ: ἀγέλῃ Ἰλ. Β 480, «ἀγέληφι μετελθὼν» εἰς ἀγέλην ἐπιπεσών, Π 487, Πρβ. **Φι.**

'Αγέμεν, ἐπ.=**Ἄγειν.**

Ἄγεν, Δωρ. καὶ ἐπ. = ἐάγησαν, ἴδ. **Ἄγνυμι.**

'Αγέραστος, ον (γέρας) ἀβράβευτος Α 119 †.

Ἄγερθεν, γ' πληθ. πρόσ. παθ. ἀορ. δωρ. καὶ ἐπ.=ἠγέρθησαν, ἴδ. **'Αγείρω.**

'Αγέρωχος, ον [⏑ ⏑ – ⏑], τιμητικὸν ἐπίθ. τῶν Τρώων (πολλχ. τῆς 'Ιλ.) τῶν Μυσῶν καὶ Ροδίων Β 654, Κ 430 καὶ τοῦ Περικλυμένου λ 286. Εἰκάζεται ὅτι εἶνε συγγενὲς τῷ: γαῦρος, ἀγαυρός. Παρὰ τοῖς μετέπειτα σημ. ἡ λ. τὸν ὑπερόπτην, ἀλαζόνα, θρασύν. Μεταξὺ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματικοῖς ἐτυμολογιῶν ἡ ἐκ τοῦ γέρας καὶ ἔχω μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α καὶ ἑπομένως διὰ συναιρέσεως ἐκ τοῦ ἀγεράοχος (=ὁ ἀφθόνους ἔχων τιμὰς) εὑρίσκει εἰσέτι μεγίστην ὑποδοχήν, σημαίνει δὲ τὸν λίαν ἔντιμον, διαπρεπῆ.

Ἄγη [⏑ –], ἡ (ἄζομαι, ἀ) θαῦμα, θαυμασμός, μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἄγη μ' ἔχει» θαυμασμός με κατέχει (ἄγαμαι) θαυμάζω, γ 227, π 243· ἐπὶ ἀγανακτήσεως κεῖται Φ 221.

Ἄγη, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐάγη, ἴδ. **Ἄγνυμι.**

'Αγηγέραθ'=ἀγηγέρατο, ἴδ. **'Αγείρω.**

'Αγηνορίη, ἡ, ἀνδρεία, τόλμη, θάρρος, εὐτολμία, Χ 457, περὶ λέοντος Μ 46· ὕβρις, αὐθάδεια, «-ἀγηνορίῃσιν ἐνιέναι τινὰ» ἐμβάλλω τινὰ εἰς ὕβρεις, Ι 700. 'Εκ τοῦ

'Αγήνωρ [⏑ – –], **ορος, ὁ, ἡ,** (ἄγαν, ἀνήρ). 1) ἐπ' ἀγαθοῦ ἀνδρεῖος, θαρραλέος, εὔτολμος, σύνηθ. ἐπίθ. τῶν ἡρώων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ «-θυμοῦ» οὐ

μόνον τῶν ἀνθρώπων Ι 398 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ τοῦ λέοντος Μ 300, πρβ. ω 42. 2) **ἐπὶ κακοῦ ὑπερόπτης, ὑβριστής, ἀγέρωχος, αὐθάδης.** Οὕτως ὁ 'Αχιλλεὺς Ι 699· ὁ Λαομέδων Φ 443, ὁ «-θυμὸς» Β 276. 'Εν 'Οδ. συχνὰ οἱ μνηστῆρες α 106 κ. ἀ.

'Αγήνωρ, ορος, ὁ υἱὸς τοῦ 'Αντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων τῆς Τροίας Δ 467, Λ 59 Φ 579, Ο 340.

'Αγήραος, ον [⏑ ⏑ ⏑], συνηρ. **'Αγήρως, ων,** Μ 323, Ρ 444, ε 218, η 94 (ἀ. γῆρας) ὁ μὴ γηράσκων, ὅστις **δὲν ἔχει γεράματα,** πάντοτε νέος, συνάπτεται συχνὰ μετὰ τοῦ «-ἀθάνατος», Θ 539 κ. ἀ. ὅθεν **ἄφθαρτος, αἰώνιος** περὶ τῆς αἰγίδος τῆς 'Αθηνᾶς Β 447.

'Αγητός, ή, ὸν [⏑ – ⏑], (ἄγαμαι)= **'Αγαστός, θαυμαστός, ἀξιάγαστος, λαμπρός,** «-εἶδος ἀγητὸν» Χ 370, συνηθεστέρα ἡ φρ. «-εἶδος ἀγητὸς» τὴν ὄψιν, τὴν μορφὴν θαυμαστὸς Ε 787, Ω 376, ξ 117, ὅτε εἶναι αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς.

'Αγινέω [⏑ – ⏑ –], ('Ιων. καὶ Δωρ. κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἄγω), μέλ. ἀγινήσων *Υ. 'Απ. 57, παρατ. θαμιστ. ἀγίνεσκον, ρ 294. Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀπρφ. τοῦ ἐνεστ. ἀγινέμεναι, υ 213, **συνοδεύω, ἐλαύνω, φέρω, κουβαλῶ,** «-νύμφας» Σ 493 «μῆλον» ξ 105 «αἶγας» χ. 198 «-ὕλην» Ω 784, ξ 294.

'Αγκάζομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀγκὰς) **λαμβάνω, σηκώνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου** «-νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς» Ρ 722 †.

'Αγκαῖος, ὁ (ἐκ τοῦ ἀχρ. ἀγκὴ=ἀγκάλη) υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρυνόμης, πατὴρ τοῦ 'Αγαπήνορος, ἡγεμόνος τῶν 'Αρκάδων Β 609. 2) Αἰτωλός τις ἐκ Πλευρῶνος, ἰσχυρὸς ἀθλητής, Ψ 635, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστωρος.

'Αγκαλίς, ίδος, ἡ, κυρ. ὑποκ. τοῦ **ἀγκάλη,** „**ἀγκαλίτσα**", εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἐν ἀγκαλίδεσσι» 'Ιλ. Χ 503 «-τι φέρειν» Σ 555.

*'**Αγκαλος,** ὁ, ὅσον χωρεῖ εἰς μίαν ἀγκάλην, „ἀγκαλιά" Υ. 'Ερμ. 82.

'Αγκάς [– ⏑], ἐπίρ.=**εἰς τὰς ἀγκάλας,** „**ἀγκαλιαστά, ἀγκαλιά**", «ἔχειν, λάζεσθαι μάρπτειν» Ε 371, Ξ 346, Ψ 711 «-ἑλὼν» Ω 227, η 252.

"Αγκιστρον, τό, (ἄγκος) „**ἀγκίστρι**" δ 369, μ 332.

'Αγκλίνας, μετ. ἀορ.=ἀνακλίνας, ἴδ. **'Ανακλίνω.**

'Αγκοίνη, ἡ, (ἀγκὼν) **ἀγκών, ἀγκάλη,** εὑρίσκεται πλ. μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύω» κοιμῶμαι ἐν ἀγκάλαις, Ξ 213, λ 261 καὶ «ἐν ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα» λ 268, Διὸς ἐν ἀγκοίνῃσι, λ 261.

"Αγκος, εος, τό, ἄγκεα τά, **φάραγξ, χαράδρα,** Υ 490, χ 190, δ 237.

'Αγκρεμάσασα, μετχ. ἀορ. ἴδε **'Ανακρεμάννυμι.**

'Αγκυλομήτης [– ⏑ ⏑ – –], ὁ, ἡ, (ἀγκ. μῆτις), **ὁ σκολιά, μυστικά, βουλευόμενος, πονηρός, πανοῦργος, κρυψίνους,** ἐπίθ. τοῦ Κρόνου Β 205, 319, Δ 59, Μ 450, φ 415, *Υ. 'Αφρ. 22.

'Αγκύλος, η, ον [– ⏑ ⏑], (ἐκ τοῦ ἀχρ. ἀγκὴ) μόνον κατ' οὐδέτερ. **καμπύλος,** ἐπίθ. τοῦ τόξου Ε 209, φ 264 καὶ τοῦ ἅρματος Ζ 39, πρβ **Καμπύλος.**

'Αγκυλότοξος, ον [– ⏑ ⏑ – ⏑], ἀγκύλον τόξον ἔχων **καμπυλότοξος,** ἐπίθ. τῶν Παιόνων 'Ιλ. Β 848, Κ 428.

'Αγκυλοχείλης [– ⏑ ⏑ – –], **ου,** ὁ, ὁ ἀγκύλον χεῖλος, δ. ἐ. ράμφος ἔχων, ἐπίθ. τῶν ἁρπακτικῶν ὀρνέων, αἰγυπιῶν, ἀετῶν κτλ. Π 428, τ 538, χ 302.

*'**Αγκυλοχήλης, ου** [– ⏑ ⏑ – –] ὁ, ὁ **ἀγκύλας χηλάς,** δηλ. πόδας ἔχων, „**στραβοπόδης**", ἐπίθ. τῶν καρκίνων Βατρ. 296.

Ἀγκών, ῶνος, ὁ (ἄγκος), κυρ. καμπή· ἔθεν 1) ἡ ἐσωτερικὴ καμπὴ ἡ ἄρθρωσις τοῦ βραχίονος δηλ. ἀγκάλη, ἔπειτα ἡ ἐξωτερικὴ καμπή, ὁ παρ' ἡμῖν ἄγκωνας καλούμενος, Ε 582. 2) μετάφρ. «-ἀγκὼν τείχεος» ἐξοχή, ἐξέχουσα καμπὴ ἢ γωνία „ἀγκωνὴ“ τοῦ τείχους, Π 702.

* **Ἀγλαέθειρος, ον** [. ⏑ . . .], ὁ ἀγλαὴν (στιλπνὴν) ἔθειραν (κόμην) ἔχων, οἱονεὶ στιλπνοκόμης, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ὕμ. 19, 5.

Ἀγλαΐζομαι, (ἀγλαός) λαμπρύνω. Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. (ἀγλαϊοῦμαι) φαίνομαι λαμπρός, λάμπω, διαπρέπω, «σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι» σοὶ ὑπισχνοῦμαι ὅτι διὰ παντὸς θὰ διαπρέπῃς (διὰ τῶν ἵππων σου) ἢ κατ' ἄλλους: ὅτι θὰ χαίρῃς ἐπ' αὐτοῖς, Κ 331 †.

Ἀγλαΐη [– ⏑ ⏑ –] ἡ (ἀγλαός), 1) λάμψις, λαμπρότης, ἐγκαλλώπισμα, ἐξωτερικὴ καλλονή, «-ἀγλαΐην ἐμοὶ θεοὶ ὤλεσαν» (περὶ τῆς Πηνελόπης) τὴν ἀνθηρὰν ὄψιν, σ 180, περὶ ἵππου «-ἀγλαΐηφι πεποιθὼς» γαυριῶν διὰ τὴν καλλονήν του Ζ 510, Ο 267 —Ἐπὶ κακοῦ μάταιον κόσμημα, ἐπίδειξις, «-ἀγλαΐης ἕνεκεν» ἐπιδείξεως χάριν, ρ 310 κενοδοξία, ἀλαζονεία «-ἀγλαΐας φορέειν» ἀλαζονεύματα, ἤθη ἀλαζονικὰ φορεῖν (ὡς ἐνδύματα) ρ 244. 2) εὐφροσύνη, φαιδρότης, χαρά, πληθ. Ὕ. Ἑρμ. 476. Ὡς κύριον ὄνομ. **Ἀγλαΐη,** Ἀγλαΐα, σύζυγος τοῦ Χάροπος, μήτ. τοῦ Νιρέως ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν Β 672.

Ἀγλαΐηφι, ἐπ. δοτ. τοῦ ἀγλαΐη.

* **Ἀγλαόδωρος, ον** [. ⏑ . . .], ἀγλαά, ἔξοχα, λαμπρὰ δίδων δῶρα, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὕ. Δημ. 54, 192.

Ἀγλαόκαρπος, ον [– ⏑ ⏑ – ⏑], ἀγλαούς, λαμπρούς, ὡραίους ἔχων ἢ φέρων καρπούς, «-δένδρα» η 115, λ 588, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὕ. Δήμ. 4. ὡσαύτως «-ἀγλ. Ἔλαιαι» Ὕ. Δήμ. 23.

Ἀγλαός, ή, όν [– ⏑ ⏑], (ἀγάλλω) λαμπρός. 1) κυρ. «ὕδωρ» διαυγὲς Β 307, Φ 345, γ 429 2) μεταφ. ἔξοχος, ὡραῖος, λαμπρός, μεγαλοπρεπὴς «ἄποινα» Α 23, «-δῶρα» Λ 124 κ. ἄ. πληθ. «-ἄεθλα» Ψ 262, «-εὖχος» ἔνδοξον καύχημα Η 203. Περὶ ἀνθρώπων ἐξαίρετος, εὐπρεπής, ὡραῖος «ἀγλαὸς υἱὸς» Β 736 κ. ἄ. πληθ. περὶ τῶν υἱῶν τῶν ἡρώων· «-τέκνα» λ 249, «-γυῖα» Τ 385, «κέρᾳ ἀγλαὲ» σκωπτικῶς=σὺ ὁ ἐπὶ τῷ τόξῳ κομψευόμενος, ἐγκαλλωπιζόμενος, περὶ τοῦ Πάριδος Λ 385.

Ἀγνοέω (ἀ στερ., γνο, νοέω), ὁ θαμιστ. ἀόρ. ἀγνώσασκε κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀγνοήσασκε ψ 95· καὶ κατ' ἐπ. ἔκτ. **ἀγνοιέω,** ἀόρ. ἀγνοίησα καὶ ἠγνοίησα, ὑποτ. γ'. ἑν. ἀγνοιῇσι ω 218=δὲν γνωρίζω, δὲν ἀναγνωρίζω μετ' αἰτ. υ 15 ψ 95, δὲν καταλαμβάνω «-οὐκ (οὔτι) ἀγνοεῖν» δέν με λανθάνει, ἐννοῶ Α 537, Ν 28, διορῶ Β 807.

Ἀγνοιῇσι, ζήτ. ἀγνοέω.

Ἁγνός, ή, όν (ἅζομαι) ἅγιος, ἱερός, σεβάσμιος, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος Ὀδ. ε 123, σ 202, υ 71, καὶ τῆς Περσεφόνης λ 386, καὶ «-ἑορτὴ ἁγνὴ» φ 259, «-ἄλσος» Ὕ. Ἑρμ. 187. Ἐπίρ. «ἁγνῶς» Ὕ. Ἀπ. 121.

Ἄγνος, ὁ καὶ ἡ, δένδρον ὑψηλὸν τῇ ἰτέᾳ παρεμφερές, λύγος, λυγαρεά, Ὕ. Ἑρμ. 410.

Ἄγνυμι [– – ⏑], (Ϝάγνυμι) μέλ. ἄξω, ἀόρ. ά. ἔαξα, ἐπ. ἦξα, οὗ ἡ προστ. ἆξον Ζ 306, ἀόρ. β'. παθ. ἐάγην, ἐπ. ἄγην, γ'. πλ. Δωρικῶς καὶ ἐπικ. ἄγεν ἀντὶ τοῦ ἐάγησαν (τοῦ ἀορ. β'. τὸ α βραχύ, πλὴν Λ 559, ὅπου τὸ α εἶνε μακρόν). 1) ἐνεργ. θραύω, συντρίβω, τσακίζω, σπάνω, «-ἔγχος ἰστὸν» Ζ 306, ε 316 «-νῆες ἔα-

ξαν κύματα ποτὶ σπιλάδεσσιν» γ 298. «-'Αθηναίη . . . πρὸ κύματ' ἔαξε» συνέτριψε τὰ κύματα ἔμπροσθεν τοῦ 'Οδυσσέως, ε 385 «-πολλοὶ ἵπποι ἄξαντ'. . . . λίπον ἅρματα». 2) Παθ. θραύομαι, λυγίζομαι «-ἀγνύμεναι ὗλαι, νῆες» Π 769, κ 123, «-ἄγη ξίφος» Γ 367· «-τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι» Δ 214.

'Αγνώς, ῶτος, ὁ ἡ, (ἀ στερ., γνο-) ἄγνωστος, «-τινί» ε 79 †.

'Αγνώσσασκε, ζήτ. ἀγνοέω.

"Αγνωστος, ον (ἀ στ., γνωστὸς) 1) ἀγνώριστος, μὴ ἀναγνωρισθείς, τινί, β 175. 2) ἀγνώριστος, μὴ δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ 'Οδ. ν 191, 397.

'Αγξηράνῃ, ἴδε ἀναξηραίνω.

"Αγονος, ον (ἀ., στ. γόνος) ἀγέννητος, οὐδέποτε γεννηθεὶς, « αἴθ' ὄφελες ἄγονος ἔμεναι» εἴθε ποτὲ μὴ ἐγεννᾶσο, Γ 40 †.

'Αγοράασθε, ἐπικ, ἀντὶ τοῦ : ἀγορᾶσθε, ἐκ τοῦ ἀγοράομαι.

'Αγοράομαι, ἀποθ. (ἀγορή), ἀόρ. ἠγορασάμην, παρατ. γ'. πλ. ἠγορόωντο, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἠγορῶντο. 1) εἶμαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἑπομ. βουλεύομαι Δ 1. 2) ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ δημοσίως ἀγορεύω καὶ ἐν γένει ἀγορεύω, δημηγορῶ, συνήθης ἡ φρ. «-ἀγορήσατο καὶ μετέειπε» ὡμίλησε καὶ προσεῖπε, ὡμίλησε καὶ ἀπετάθη, Α 73, π 394 κ. ἀ.

'Αγορεύω, (ἀγορὴ) μέλ. εύσω, ἀόρ. ἠγόρευσα, κυρ. ἐν τῇ ἀγορᾷ ὅ ἐ. δημοσίως ὁμιλῶ, «-ἀγορὰς ἀγορεύω» ἐν τῇ ἀγορᾷ λόγους ὁμιλῶ, βουλεύομαι Β 788· «-ἐν Δαναοῖσι, μετὰ Τρώεσσι» μεταξύ, ἐνώπιον τῶν Δαναῶν, Τρώων, ὅ ἐ. ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Δαν., Τρ. ὁμιλῶ Α 109, Η 361, Θ 525. 'Εν γένει φανερὰ ὁμιλῶ, ἐκφωνῶ, δημηγορῶ, λέγω, τί τινι, «-θεοπροπίας» τὴν θείαν βούλησιν διακηρύττω, Α 385, «-ἔπεα πρὸς ἀλλήλους» Γ 155, συνήθ. μετὰ μετοχ. «-θεοπροπέων, ἐπευχόμενος, κερτομέων ἀγόρευε» ὡμίλει προφητεύων κτλ. Β 822, Ρ 35, Β 256 «οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις» δὲν θὰ μὲ ὠνείδιζες φανερὰ διὰ τὴν γαστέρα, σ 380, «-μή τι φόβον δ' ἀγόρευε» μὴ συμβούλευε πρὸς φυγὴν Ε 252, «-πρῆξιν ἀγορεύω» ὁμιλῶ περὶ ἐπιχειρήσεως γ 82. 'Εκ τοῦ :

'Αγορὴ [⏑ ⏑ –], ἡ (ἀγείρω)· 1) συνάθροισις, ἰδίως συνέλευσις τοῦ λαοῦ, τοῦ δήμου, (ἐν ᾧ «-βουλὴ» εἶνε ἡ τῶν ἀρίστων γερόντων, Β 51—55, γ 127), «-ἀγορὴν ποιοῦμαι, τίθεμαι» συγκαλῶ, συγκροτῶ συνέλευσιν, Θ 2, ι 171· « καθίζω» συγκαλῶ εἰς συνεδρίασιν, β 69, «-λύω» διαλύω τὴν συνεδρίασιν Α 305, β 69 κ. ἀ. «-γίγνεται ἀγορή» Η 345 κ. ἀ. «-ἰέναι ἀγείρεσθαι εἰς ἀγορήν» Τ 45, Σ 245 κ. ἀ. 2) λόγος, συμβουλή, γνώμη, ἰδίως πληθ. «-ἔσχ' ἀγοράων» τὸν ἠμπόδισε τοῦ νὰ ὁμιλῇ, ἐκφέρῃ γνώμας, Β 275, «-εἰδὼς ἀγορέων» ἔμπειρος βουλευτικῶν γνωμῶν καὶ λόγων Ι 441, δ 818. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, τὴν περὶ τὸ λέγειν δεινότητα, «-ἀγορῇ νικῶ, ἀμείνων εἰμί» Β 370, Ο 283, Σ 106. 3) ὁ πρὸς συνέλευσιν ἐν ταῖς πόλεσιν ὡρισμένος τόπος, ἡ ἀγορὰ Σ 274, 497, ζ 266 (ἐν μὲν τῷ στρατοπέδῳ τῶν 'Αχαιῶν παρὰ τῇ σκηνῇ τοῦ 'Αγαμέμνονος Η 382, Λ 807· παρὰ δὲ τοῖς Τρωσὶν ἐν τῇ ἀκροπόλει «-παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν» Β 788, Η 345). 4) ἀγορά, ἔνθα τὰ ὤνια πρόκεινται, 'Επιγ. 14, 5, καὶ 5) χρόνος (μετὰ μεσημβρίαν) μ 439. 'Εντεῦθεν :

'Αγορῆθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς ἀγορᾶς, Β 264, μ 439.

'Αγορήνδε, ἐπιρ. εἰς τὴν ἀγοράν, «-καλέσατο» Α 54, α 372, κ. ἀ.

'Αγορητὴς, οῦ, ὁ (ἀγοράομαι) ῥή-

τωρ, «-λιγὺς ἀγορητής» Α 248 κ. ἀ. «-βουληφόρος ἠδ' ἀγορητὴς» σύμβουλος καὶ ῥήτωρ Η 126. 'Εν τῇ 'Οδ. μόνον υ 274.

'Αγορητύς, **ύος**, ἡ [⏑ ⏑ – –] (ἀγοράομαι) ἡ περὶ τὸ λέγειν, δεινότης, εὐγλωττία θ 168 †.

"Αγος [⏑ –], **εος**, τὸ (ἅζομαι) σέβας «-θεῶν ἅγος» "Υ. Δήμ. 479.

'Αγὸς [⏑ ⏑], **οῦ**, ὁ (ἄγω) ἐπ. ὁδηγός, ἡγεμών, ἀρχηγὸς «-Κρητῶν» ''Ιλ. Δ 265 κ. ἀ.

'Αγοστὸς [⏑ – –], **οῦ**, ὁ (ἄγνυμι) τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον, παλάμη· εὑρίσκεται σταθερῶς ἐν ταύτῃ μόνον τῇ φράσει: « ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ» ἐκίασεν ἢ ἔσφιγξε τὴν γῆν διὰ τῆς χειρός, δ ἐ. ποιητικὴ ἔκφρασις τοῦ ἔπεσε μαχόμενος, ὡς τὸ « ὀδὰξ λάζεσθαι γαῖαν, ἑλεῖν οὖδας» (ἴδ. ὀδὰξ) ''Ιλ. Λ 425 κ. ἀ.

"Αγραυλος, **ον** (ἀγρός, αὐλή), ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐλιζόμενος ἢ κατοικῶν ἢ διατρίβων ἢ διανυκτερεύων, 1) ποιμένες τοῦ ἀγροῦ, μόνον ἐν Σ 162, 2) βόες (ἀγελάδες) βόσκουσαι, ἀντίθ. αἱ (διὰ τὸ ἀροτριᾶν) ἐν τῷ σταύλῳ διατηρούμεναι Κ 155.

'Αγρέω, **ἄγρει**, πλ. ἀγρεῖτε, προστ. τοῦ ἀγρέω ,,πιάσε'', ὅπερ κυριολεκτεῖται μὲν ἐπὶ τῶν θηρευτῶν, ἔπειτα δὲ λαμβάνεται ὡς ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ ἄγε, ἀλλ' εἶνε τούτου ἐντονώτερον καὶ παρακελευσματικώτερον, ,,ἐμπρὸς δέ, ἔλα δέ, βάλε χέρι» Ε 765, Η 459 κ. ἀ. φ 176. 'Ο πληθ. υ 149.

"Αγρη, ἡ, (ἄγω) 1) θήρα καὶ ἁλιεία μ 330. 2) τὸ ἀγρευθέν, χ. 306.

"Αγριος, **η**, **ον** [– ⏑ ⏑], (ἀγρός). Τὸ θηλ. παρ' 'Ομ. εὑρίσκεται ἰδιοκατάληκτον μόνον ἐν τῇ ι 119. 'Αλλαχοῦ δὲ τὸ ἐπίθ. δικατάληκτεῖ, Γ 24, Τ 88. 1) κυρ. ἐπὶ τῶν θηρίων ,,ἄγριος'', οἷον «-σῦς, αἶξ» Θ 338, ι 119 κ. ἀ. Τὸ πληθ. «-ἄγρια» καὶ καθ' ἑαυτὸ σημ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. τὰ θηρία τὰ ἄγρια, τὰ καὶ ,,ἀγρίμια'', Ε 52. 2) μεταφ. περὶ ἀνθρώπων θηριώδης, σκληρός, ἀπάνθρωπος Ζ 97, δ 19, ι 215, περὶ καταστάσεων «-μῶλος» ἡ ἀγρία μάχη, ὁ ἄγριος ἀγών, Ρ 398. Περὶ παθῶν «-χόλος ἄγ.» Δ 23, Θ 304 «-θυμὸς» ι 629, «-ἄγρια εἰδέναι» ἄγρια ἔχειν φρονήματα, διαθέσεις, Ω 41.

"Αγριος. ὁ, υἱὸς τοῦ Πορθέως καὶ τῆς Εὐρύτης, Καλυδώνιος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τοῦ Μέλανος Ξ 117.

'Αγριόφωνος, **ον**, ὁ ἀγρίαν ἢ τραχεῖαν φωνὴν ἢ γλῶσσαν ἔχων, ἀγριόφωνος ἢ βαρβαρόγλωσσος, ἐπίθ. τῶν ἐν Λίμνῳ Σιντίων θ 294 †.

'Αγρόθεν, ἐπίρ. ἐξ ἀγροῦ, ''Οδ. ν 268. ο 428.

'Αγροιώτης, **ου**, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἀγρότης, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβων, χωρικός, φ 85, ὡς ἐπίθ. ἀγροτικὸς «-ἀνέρες ἀγρ.» Λ 549, 676, Ο 272, «-βουκόλοι» λ 293.

'Αγρόμενος, μτχ. ἀορ. μέσ. ἴδ. ἀγείρω.

'Αγρόνδε, ἐπίρ. εἰς τὸν ἀγρόν, (ἀγροτικὸν κτῆμα) ''Οδ. ο 370 κ. ἀ.

'Αγρονόμος [– ⏑ ⏑ –], **ον**, (ἀγρός, νέμω) ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς περιφερόμενος, διατρίβων, ἀγροδίαιτος, ἀγροτικός· λέγονται οὕτως αἱ νύμφαι ζ 106 †.

'Αγρός, **οῦ**, [– ⏑] ὁ ἑνικ. καὶ πλ. Ψ 832, δ 757, 6 560 κ, ἀ. τὰ ἐκτὸς τῆς πόλεως: ἐξοχή, «-ἐπ' ἀγροῦ» κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πόλιν, ,,ἔξω, εἰς τὴν ἐξοχήν,'' εἰς τὸ ἀγροτικὸν κτῆμα λ 187 α 187, 190. "Ορα ἐσχατιή. Συνεκδοχικώτερον δὲ σημ. καὶ τὸ κτῆμα, ὑποστατικόν, ω 205, πολύδενδρος ἀγρὸς ψ 139.

'Αγρότερος, **η**, **ον**, [– ⏑ ⏑ ⏑] ἕτερος τύπος τοῦ ἄγριος. 1) ἄγριος, «-ἡμίονος,

ἔλαφος» Β 852, Φ 496, ζ 133· κ. ἀ, 2) ἡ φίλη τῶν λειμώνων, ἀγραδίαιτος, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος τῆς διὰ τῶν ἀγρῶν πλανωμένης.

Ἀγρότης, ου, ὁ, (ἀγρὸς) χωρικός, π 218 †.

Ἀγρώσσω, (ἄγρα) ἀγρεύων, ἁλιεύων, « ἰχθῦς » ε 53 †.

Ἄγρωστις, ιος, ἡ (ἀγρὸς) ἀγριάδα ἡ, ἐν γένει χλόη, πόα, γρασίδι, ζ 90 †.

Ἀγυιά, [⏑ – ⏑], ἡ (ἄγω) (ἅπαξ μόνον ἄγυιαν Υ 254) ὁδός, μάλιστα ἡ ἐν τῇ πόλει, δημόσιος δρόμος, συνηθέστατον ἐν τῇ σταθερᾷ φρ. «-σκιόωντο πᾶσαι ἀγυιαί» ἐσκιάζοντο πᾶσαι αἱ ὁδοί, ἥτις ἐξεικονίζει τὴν προσέγγισιν τῆς νυκτός, β 388 κ. ἀ.

Ἄγυρις [⏑ ⏑ ⏑], **ιος,** ἡ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἀγορά, κατὰ τοῦτο μόνον αὐτῆς διαφέρουσα, ὅτι ἡ μὲν ἀγορὰ εἶνε κανονικὴ καὶ προδιατεταγμένη, ἡ δὲ ἄγυρις τυχαία καὶ ἄτακτος συνάθροισις· ὅθεν πλῆθος «-ἀνδρῶν» γ 31, «-νεκύων» Π 661, «-ἐν νηῶν ἀγύρει» ἐν τῷ ναυτικῷ στρατοπέδῳ Ω 141 (‖. Ἐντεῦθεν αἱ σύνθετοι λέξεις: ὁμήγυρις, πανήγυρις).

Ἀγυρτάζω [⏑ . . .] (ἀγύρτης) δι' ἐπαιτείας συλλέγω «-χρήματα» τ 284 †.

Ἀγχέμαχος, ον [– ⏑ ⏑ –] (ἄγχω μάχη), πάντοτε κατὰ πληθ. οἱ πυκνῶς καὶ ἀδιασπάστως μαχόμενοι, συνησπισμένοι, ἐπίθ. ἀνδρείων μαχητῶν Ν 5, Π 248.

Ἄγχι [– ⏑], ἐπίρ. (συγγεν. τῷ ἄγχω)· θεωρεῖται παλαιὰ πτῶσις οὐσιαστικ. ἄγχος κυρ. στενῶς, στενοχώρως χ 136, σ 385. Συνήθως δὲ σημ. τὸ πλησίον, πολλὰ πλησίον, Ψ 520, α 157, κ. ἀ. —Ὡς πρόθ. μετὰ γεν. 1) τοπικῶς πλησίον, «-ἄγχι θαλάσσης» Ι 43 προτάσσεται καὶ ἐπιτάσσεται Θ 117, Χ 7, δ 370 Ρ 10. Ἡ δοτ. ἡ πολλάκις τῷ ἐπιρ. παρακειμένη ἀποδοτέα εἰς τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως, «-ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν» Ε 570, Ζ 405. Ἀλλ' ἐν τῇ Υ 283 «-ταρβήσας ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος» ἀνάγκη ἡ δοτ. «-οἱ» νὰ συνταχθῇ μετὰ τοῦ ἐπιρ. ἄγχι. 2) χρονικ. ἐντὸς ὀλίγου, μετ' ὀλίγον, «-ἤδη ἄγχι μάλα» εὐθὺς μετ' ὀλίγον. Ἐπίρ. συγκριτ. ἆσσον, ἀσσοτέρω, ὑπερθ. ἄγχιστον τ 301.

Ἀγχίαλος, ον [– ⏑ ⏑ ⏑], (ἄγχι, ἅλς), ἔτι δὲ καί: ἀγχιάλη τὸ θηλ. Ὕ. Ἀπ. 32, παράλιος, ἐπιθαλάσσιος, ἐπίθ. πόλεων Β 640, 697. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ θρακικὴ πόλις Ἀγχίαλος.

Ἀγχίαλος, ὁ, 1) εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθεὶς Ε 609. 2) πατὴρ τοῦ Μέντου, ἡγεμόνος τῶν Ταφίων α 180. 3) εἷς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων θ 112.

Ἀγχιβαθής, ἐς [– ⏑ ⏑ –], γεν. **έος** (ἄγχι, βάθος) μόνον ἐν τῇ ε 413 «-ἀγχιβαθὴς θάλασσα»=«-ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα» ἡ ἀμέσως δηλ. πλησίον τῆς ξηρᾶς ἔχουσα βάθος (τοὐναντίον τοῦ: τηλεβαθής).

Ἀγχίθεος, ον [– ⏑ ⏑ –], (ἄγχι, θεός), ἐπίθ. τῶν Φαιάκων, ὁ τοῖς θεοῖς πλησίον, ὁ πλησιέστατος συγγενὴς τῶν θεῶν, ε 35. τ 279. Πρβ. Ὕ. Ἀφρ. 201.

Ἀγχιμαχητὴς [– ⏑ ⏑ – –], **οῦ,** ὁ= **Ἀγχέμαχος,** ὅπ. ἴδε μόνον πληθ. Β 604, Θ 173.=Οἱ ἐγγύθεν μαχόμενοι.

Ἀγχίμολος, ον (ἄγχι, μολεῖν), κυρ. ὁ πλησίον ἐρχόμενος· τὸ δὲ οὐσ. ἔχει ἐπιρρημ. σημασίαν «-ἀγχίμολόν οἱ ἦλθε» ἦλθε πλησίον αὐτοῦ, ἐπλησίασεν αὐτῷ Δ 529, ο 57 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ ρ 336· «-ἀγχίμολον μετ' αὐτὸν» ἀμέσως κατόπιν αὐτοῦ, «-ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδεῖν» ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἰδεῖν Ω 352.

Ἀγχίνοος, ον [– ⏑ ⏑ ⏑] (ἄγχι, νόος), κυρ. ὁ τὸν νοῦν πάντοτε πλησίον, ἕτοιμον, παρόντα ἔχων, ὁ ταχέως ἀντιλαμ-

δανόμενος, ἔξυπνος, ἀγχίνους συνετός, ν 332 †.

Ἀγχίσης [– – –], εω, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κάπυος καὶ τῆς νύμφης Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Αἰνείου, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, τῆς ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς Ἴδης. Τὸν Αἰνείαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης Β 819, Υ 239, Ὑ. Ἀφρ. 45 ἑξ., ἔνθα περιγράφεται ἡ πρὸς τὴν θεὰν σχέσις αὐτοῦ. Πρεσβυτάτη αὐτοῦ θυγάτηρ ἦτο ἡ Ἱπποδάμεια Ν 429. 2) πατὴρ τοῦ ἐκ Σικυῶνος Ψ 296, Ἐχεπώλου.

Ἀγχισιάδης, ου, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου τοῦ 1),=Αἰνείας Ρ 754. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου τοῦ 2),=Ἐχέπωλος Ψ296.

Ἄγχιστα, ζ. **Ἄγχιστος**.

Ἀγχιστῖνος, ίνη, ῖνον, (ἄγχιστος). Ἐν τῷ πληθ.=Οἱ σύνεγγυς ἀλλήλων, πυκνοί, ἀλλεπάλληλοι, «ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον νεκροί» σωρηδόν, Ρ 361, φ 118.

Ἄγχιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ ἄγχι, ὁ πλησιέστατος, μόνον τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ. καὶ δὴ α') ἑνικ. «ἄγχιστον» πλησιέστατα, « ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ» ε 280· β') πληθ. «ἄγχιστα», οἷον «τῶν νῦν ἄγχιστα μάχη δέδηεν» Υ 18, ὅπερ τινὲς μὲν τοπικῶς, ἄλλοι δὲ πιθανώτερον χρονικῶς : εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἐξηγοῦσι· κατὰ ποιητικὴν μεταφορὰν κεῖται ἐν τῇ φρ. «ἄγχιστα αὐτῷ ἐῴκει» ἦν αὐτῷ παραπλησιαίτατος, ὁμοιότατος, Β 58, Ξ 474, ν 80.

Ἀγχόθι [– ⏑ ⏑], ἐπίρ.=**Ἀγχοῦ**, ὅπ. ἴδε, μετὰ γεν. «ἀγχόθι δειρῆς»=πλησίον Ξ 412, ν 103.

* **Ἀγχοτάτω**, ὑπερθ. τοῦ ἀγχοῦ, ἐγγυτάτω μετὰ γεν. Ὑ. Ἀπ. 18.

Ἀγχοῦ, ἐπίρ.=**Ἄγχι**, ἐγγύς, πλησίον, συνήθ. ἀπτώτ. «ἀγχοῦ ἵστασθαι» προσέρχεσθαι, πλησιάζειν, Β 172, κ. ἀ. μετὰ γεν. «ἀγχοῦ πυλάων» Ω 709, ζ 5, τ 271.

Ἄγχω, σφίγγω, πνίγω, μετ' αἰτ. «ἄγχε μιν ἱμὰς ὑπὸ δειρὴν» Γ 371 †.

Ἄγω [⏑ –], μέλ. ἄξω, ἀόρ. β'. ἤγαγον, μέσ. ἀόρ. β'. ἠγαγόμην καὶ ἀναύξητ. ἀγαγόμην (σπανιώτεροι τύποι : ἀόρ. ά. ἦξα, μετ. ἄξας καὶ ἀπρφ. ἀξέμεν, Ω 633 καὶ ἀξέμεναι Ψ 50· μέσ. ἀόρ. ά. ἠξάμην Θ 505, 545, ἄξεσθε καὶ ἄξαντο, Α) Ἐνεργ. 1) κυριώτατα ἐπὶ ἐμψύχων, ἄγων χειραγωγῶ, φέρω, ὁδηγῶ, ἐλαύνω, μετ' αἰτ. «βοῦν κεράων» γ 439. Τὸ πόσε, ἐκφέρεται διὰ τῆς εἰς, πρὸς, ἐπὶ, μετ' αἰτ. καὶ διὰ τῶν τοπικῶν ἐπιρ. τῶν εἰς δε ληγόντων, οἷον «ἐνθάδε, Τροίηνδε, οἰκόνδε» «ἵππους, βοῦν, ὑπὸ ζυγὸν» φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, Ε 731, γ 383, «ὑφ' ἅρματα» γ 476 κ. ἄ. « εἰς Ἀγαμέμνονα» εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀγ. Η 312· καὶ «τινά τινι» ξ 386. Τὸ δὲ πόθεν διὰ τῆς ἐκ καὶ τῶν εἰς θεν ληγόντων τοπικ. ἐπιρ. οἷον «ἐξ Ἐφύρης, ἐξ Ἴδης, Σιδονίηθεν» κ. ἄ. Ἰδίως : α') φέρω μαζί μου, συνοδεύω, συμπαραλαμβάνω τινά, Ι 429. 692, κ 405, ο 428, ρ 72 κ. ἄ. σπανιώτερον ἐπὶ πραγμάτων «θώρηκα», Ο 531, «κειμήλια δόμονδε» ρ 527 «πολλὰ ἄγων κτήματα» γ 312, ξ 385· β') διὰ τῆς βίας λαμβάνω, ἀπάγω, «Κῆρες ἄγον μέλανος θανάτοιο» Β 834· ἰδιαίτερον περὶ αἰχμαλώτων Δ 239, Ζ 426, Θ 166, Ι 664 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς λείας, «οὔτι τοι ἐνθάδε τοῖον, οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἠὲ κ' ἄγοιεν» Ε 483, καὶ ἐπὶ ἄθλου «ἵππον» Ψ 613, πρβ καὶ 512 (ἔνθα ἄγω καὶ φέρω ἀντιτίθενται). 2) μεταφέρω ἔμψυχά τε καὶ ἄψυχα (τὸ μεταφέρον ὑποκείμενον πολλάκις καὶ ἄψυχον, οἷον «οἶνον νῆες ἄγουσι» Ι 72, «δεινὴν γὰρ ἄγει θεὸν» ὁ ἄξων τοῦ ἅρματος Ε 839) α) παίρνω καὶ φεύγω, ἀπάγω (ἔχων ἄπειμι), «ὀνείατα» Ω 376, «νεκρὸν» Ω 151, «ὀστέα οἴκαδε» Η

335 «-κόππον» ρ 298 κ. ἄ. β) „παίρνω καὶ φέρω", ἐπάγω, (ἔχων ἔρχομαι) «-ὕλην» Ψ 613, Ω 663, «-κύνα» λ 623, κ. ἄ. γ) μεταφ. παράγω, συνεπάγω, προξενῶ «-λαίλαπα» Δ 278, «-πένθος τινὶ» Βατρ. 49 «-κλέος ἄγειν τινός» διαδίδω, διὰ στόματος ἔχω, ε 311· 3) ὁδηγῶ, διευθύνω, δηλ. α') δίδω καλὴν ἢ κακὴν διεύθυνσιν, τάσιν εἴς τι, «-ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη» τοιαύτην ἔκβασιν ἔδωκεν εἰς τὸν ἀγῶνα ἡ Ἀθηνᾶ, Λ 721, «-παρὲκ νόον ἤγαγε» ἴδ. παρέκ· ἐπομ. ἰδίως περὶ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ στρατοῦ, «-ἄγ. λαόν» Κ 79, «-νῆας» Β 671 κ ἄ. «-λαὸν ἀγαγόντε ὑπὸ τεῖχος» τὸν στρατὸν ὑπό, δηλ. ἐναντίον τοῦ τείχους (ὁ δὲ δυϊκὸς ἀναφέρεται εἰς τὰ δύω ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ ἐξέχοντα πρόσωπα Σθένελον καὶ Διομήδη) Δ 407 β') φέρω εἰς τὸν σκοπὸν «-τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλος δε» Ν 602. 4) ἐξαπλώνω, διαδίδω, «-καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί» ε 311.—Ἡ μετοχὴ ἄγων μετὰ κινήσεως σημαντικῶν ρημάτων κεῖται πολλάκις πλεοναστικῶς. «-Τηλέμαχον εἷσαν ἄγοντες» ἔφεραν καὶ ἐκάθισαν τὸν Τ. γ 416· πρβ. α 130, δ 525 κ. ἄ. καὶ τοῦτο ἐπὶ ἐμψύχων· ἐπὶ δὲ ἀψύχων (χρημάτων) μόνον ν 216. Β) Μέσ. 1) τῶν ἐμαυτοῦ τι φέρω ἢ ἄγω «εἵματα» ζ 58· 2) μετ' ἐμαυτοῦ φέρω, συμπαραλαμβάνω, «-ἵππους εἰς Ἰθάκην» δ 601 «κτήματα» αὐτ. 82 κ. ἄ. «-γυναῖκα οἴκαδε» Γ 93· 3) εἴς τι ἢ πρός τινα τῶν ἐμαυτοῦ ἢ χάριν ἐμαυτοῦ φέρω «-γυναῖκα πρὸς δώματα»=„παίρνω γυναῖκα εἰς τὸ 'σπίτι μου" Π 189 καὶ ἄνευ τοῦ «-δώματα» ξ 211, Β 659 «υἱέϊ κούρην» εἰς τὸν υἱόν μου, χάριν τοῦ υἱοῦ μου, δ 10· εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ο 238 εἰς τὸν δοῦλόν μου, φ 214· «-τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἵ κέ σ' ἄγωνται» ζ 28· 4) μεταφορ «-διὰ στόμα τι» Ξ 91.

Ἀγὼν [⏑ –], **ῶνος, ὁ** (ἄγω) 1) τόπος συναγωγῆς, καταγώγιον, συναγώγιον «-θεῖος ἀ.» ἡ πρὸ τῶν ναῶν πλατεῖα, ἔνθα ὁ λαὸς προσευχόμενος συνέρχεται Η 298. Ἐν δὲ τῇ Σ 376 εἶνε ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως τῶν θεῶν, τὸ τῶν θεῶν καταγώγιον· «-ἀ. νεῶν» τὸ ναυτικὸν στρατόπεδον Ο 428, Π 500, Τ 42· 2) συνάθροισις, (τοῦ θεωμένου τοὺς ἀγῶνας λαοῦ) ὅμιλος Ψ 258, 448, 495, Ω 1· 3) τόπος ἔνθα ἀγωνίζονται μὲν οἱ ἀγωνισταί, θεῶνται δὲ οἱ θεαταὶ (ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις: στάδιον)· Ψ 617, 685, θ 200, 260 κ. ἄ.

Ἀδαημονίη [⏑ ⏑ – ⏑ –], ἡ, ἀπειρία ἄγνοια ω 244 †.

Ἀδαήμων, ον, γεν. **ονος** [⏑ ⏑ – –], (ἀ, δαήμων) ἀδαής, ἄπειρος, ἀμαθής, „ἀμάθητος" «μάχης» Ε 634, Ν 811· «-κακῶν» μ 208, «-πληγῶν» ρ 283.

Ἀδάκρυτος, ον [⏑ – – ⏑], (δακρύω) ἄδακρυς, ὁ μὴ κλαίων, Α 415· ω 61· «-ὄσσε» δ 186.

Ἀδάμας [⏑ ⏑ – ⏑], **αντος,** ὁ (=ἀδάμαστος) υἱὸς τοῦ Τρωὸς Ἀσίου, ὑπὸ τοῦ Μηριόνου φονευθεὶς Μ 140, Ν 560 ἑξ.

Ἀδάμαστος, ον [⏑ ⏑ – ⏑], (δαμάω) μεταφ. ἀδυσώπητος, ἄκαμπτος, σκληρὸς ἐπίθ. τοῦ Ἅδου Ι 158 †.

Ἀδδεές, ἐκ τοῦ ἀδϜεές, ἴδε ἀδειής.

Ἀδδηκώς, ἀδδήσειε, ἴδ. ἀδέω.

Ἄδδην, ἴδ. ἄδην.

Ἀδεής, ές, ἐπ. **ἀδειής** καὶ **ἀδδεής** (δέος), ἄφοβος, τολμηρὸς Η 117· αὐθάδης, ἀναιδής, ἀναίσχυντος «-κύον ἀδδεές» σκύλλα ἀδιάντροπε, ὕβρις πρὸς γυναῖκα, Θ 423, Φ 481, ι 91.

Ἀδεῖν, ἀπρ. ἀόρ. τοῦ ἁνδάνω.

Ἀδελφεός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸς (α ἀθρ.—δελφύς)· Β 586 κ. ἀ. κατ' ἐπιχ. ἔκτασιν λέγεται καὶ ἀδελφειὸς Ε 21, Ζ 61, Ε 21, Η 120.

'Αδευκής, ές, γεν. **έος,** ἐπιχ., κατὰ τὴν συνηθεστέραν γνώμην ἐκ τοῦ ἀχρ. δεῦκος (=γλεῦκος) ἑπομ.=ἀγλευκής, ἄγλυκος, πικρός, δριμύς· μεταφ. «ὄλεθρος, πότμος» δ 489, κ. 245 «-φῆμις ἀ.» δυσάρεστος, ἐπονείδιστος, κακὴ γλῶσσα, ζ 273, ἴδ. ἐνδυκέως.

'Αδέψητος, ον, (δέψω) ἀμάλακτος, ἀκατέργαστος, ἀδύρσευτος «-βοέη» 'Οδ. υ 2, 142.

(**'Αδέω**) ἐνεστ. ἄχρηστος ἐν χρήσει δὲ μόνον εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀδήσεια καὶ μετοχ. τοῦ παρκ. ἀδηκότες (πρότερον ἐγράφετο ἀδδήσειε καὶ ἀδδηκότες)=κορέννυμαι, „ἀηδιάζω" μετὰ δοτ. « μὴ ξεῖνος δείπνῳ ἀδήσειεν» μὴ δὲν εὐχαριστηθῇ ἐκ τοῦ δείπνου, α 134· «-καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῷ» Κ 312, 399· «-καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ» κεκορεσμένοι (καταβεβλημένοι) ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς ἀνάγκης ἢ ἐπιθυμίας τοῦ ὕπνου Κ 98, μ 181.

Ἄδην [⏑ –], κυρίως αἰτ. οὐσ. ἀχρήστ. ἄδη (ἢ μᾶλλον ἅδη)=κόρος. ἐπίρ. μέχρι κόρου, κατὰ κόρον, ἱκανῶς « ἄδδην (ἐπιχ. ἀντὶ τοῦ ἄδην) ἔδμεναι» Ε 203 μεταφ. μετὰ γεν. «-ἄδην ἐλάαν τινὰ πολέμοιο, κακότητος» φέρω τινὰ εἰς κόρον πολέμου, δυστυχίας, κάμνω τινὰ νὰ χορεσθῇ πολεμῶν, ταλαιπωρούμενος, Ν 315 (πρβλ. καὶ Τ 423) ε 290· ζήτ. καὶ ἐλαύνω Α, 1, γ).

'Αδήριτος, ον [⏑ – – ⏑], (δῆρις) ἀπολέμητος· « ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἤ τ' ἀλκῆς ἤ τε φόβοιο» ἀλλὰ δὲν θὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον ἀδοκίμαστος οὐδὲ ἀπολέμητος ὁ ἀγὼν εἴτε πρὸς νίκην εἴτε πρὸς φυγήν, Ρ 42 †.

*'**Αδικέω** [⏑ ⏑ . .] (ἄδικος), μέλ. ἀδικήσω, ἀδικῶ Ὕ. Δήμ. 368.

*'**Αδίκως** [⏑ ⏑ .], ἄδικα Ὕ. Ἑρμ. 316.

'Αδινός, ή, όν [⏑ ⏑ ⏑] (ἀδινὲς) ποιητ. καὶ ἰδίως ἐπ. 1) τεταραγμένος, ἠρεθισμένος, «-κῆρ» ἡ ἀνήσυχος καρδία π. 481. τ 516. 2) παμπληθής, ἀθρόος, συσσωρευμένος, περὶ ἑσμῶν μελισσῶν καὶ μυιῶν, Β 87, 469· «-μῆλ' ἀδινὰ» α 92, δ 320· 3) μεταφ. α') ἐπὶ στεναγμῶν, κλαυθμῶν, θρήνων κ. τ. λ. συνεχής, ἀδιάκοπος, γοερός, ὀξύς, θλιβερός, βαρὺς « γόος» Σ 316, Χ 430. κ. ἄ. «-ὄψ» φωνή, κραυγὴ ὀξεῖα, δυνατή, Ὕ. Δήμ. 67. Τὸ οὐδέτ. ἑνικόν τε καὶ πληθ. πολλάκις ὡς ἐπίρ. βαρέως «-ἀδινὸν στοναχῆσαι» Σ 124 «-ἀδινὰ στενάχοντα» η 274, ω 317· «ἀδινὸν γοόωσα» δ 721· «-ἀδινὰ κλαίειν» Ω 510· «-ἀδινὸν μυκώμεναι πόριες» κ 413. Συγκρ. «-ἀδινώτερον κλαίειν» π 216· β') περὶ τῶν Σειρήνων, «-Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν» συνήθης τοῖς ποιηταῖς σύνταξις ἀντὶ τοῦ «Σ. ἀδινὸν φθόγγον ἄ.» τὴν λιγυρὰν ᾠδὴν τῶν Σειρ. ψ 326. (πρβ μ 44) «-ἀδιναὶ Σειρῆνες» εἶνε αἱ ἀρέσκουσαι, ἡδεῖαι Σ. ἐπειδὴ ἅδος=ἀρέσκεια καὶ ἁδὰ=ἡδονή).

'Αδινῶς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ προηγ. «-ἀδινῶς ἀνενείκατο» βαρέως, γοερῶς, ἐκ βάθους ἀνέπνευσε. Τ 314 †.

'Αδμής, ῆτος, ὁ, ἡ, ποιητ. (δαμάω) ἀδίαστος ὅθεν 1) ἀδάμαστος· «-ἡμίονοι» ὅσαι ἀκόμη δὲν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, δ 637 (πρβ. Κ 293 «-ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ»). 2) ἄγαμος, ἀνύπανδρος, ἐλεύθερος «-παρθένος» ζ 109, 228. 'Οδ.

'Αδμήτη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ 'Ωκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ὕ. Δήμ. 421.

Ἄδμητος, η, ον,=ἀδμὴς κατ' ἀμφοτέρας αὐτοῦ τὰς σημασίας «-βοῦς» Κ 293, γ 383· «-ἵππος» Ψ 266, «-παρθένος» Ὕμ. 'Αφρ. 82.

Ἄδμητος, ὁ, υἱὸς τοῦ Φέρητος, βασιλεύων ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας, σύζυγος

τῆς Ἀλκύστιδος, πατὴρ τοῦ Εὐμήλου, Β 713, 714.

Ἄδον, ἀόρ. β΄. ἴδ. ἁνδάνω.

Ἄδος, εος, τό, κόρος, ἀηδία, Λ 88 †.

*‘**Ἄδοτος**, ον (δίδωμι), μὴ δεδομένος, ἀδώρητος. Ὕ. Ἑρμ. 573.

Ἀδρήστεια, ἡ, Ἀδράστεια, πόλις τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὴν Προποντίδα, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ θεμελιωτοῦ αὐτῆς Ἀδράστου, Β 828.

Ἀδρήστη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀδράστη (ἐκ τοῦ α καὶ διδράσκω, ἀναπόδραστος), μία τῶν θαλαμηπόλων τῆς Ἑλένης, δ 123.

Ἀδρηστίνη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, ἡ Αἰγιάλεια, Ε 412.

Ἄδρηστος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἄδραστος. 1) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, πατὴρ τῆς Ἀργείας, Αἰγιαλείας, Ἱπποδαμείας, Δηϊπύλης καὶ τοῦ Αἰγιαλέως. Περιελθὼν εἰς ἔριδα πρὸς τὸν Ἀμφιάραον ἔφυγεν ἐξ Ἄργους εἰς Σικυῶνα· ἐνταῦθα διεδέξατο τὸν πενθερὸν αὐτοῦ Πόλυβον, καὶ ἔπειτα ἔλαβε τὴν ἐν Ἄργει ἀρχήν. Ὑποδεχθεὶς τὸν φεύγοντα Πολυνείκην ὡς καὶ τὸν ὡσαύτως φυγάδα Τυδέα (Ξ 121) ἔδωκεν εἰς τὸν πρῶτον γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ἀργείαν καὶ παρεσκεύασε τὴν ἐπὶ Θήβας ἐκστρατείαν, Β 572. 2) υἱὸς τοῦ ἐκ Περκώτης μάντεως Μέροπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίου, ἀρχηγὸς τῶν Τρωϊκῶν συμμάχων τῶν ἐκ τῆς Ἀδραστείας, Ἀπαισοῦ κτλ. Β 830, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθεὶς Λ 328. 3) εἷς τῶν Τρώων, Ζ 37, ὑπὸ τοῦ Μενελάου νικηθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθείς, Ζ 51 ἑξ· 4) ἕτερος Τρὼς ὑπὸ Πατρόκλου ἀποθανών, Π 694.

Ἀδροτής, ῆτος, ἡ (ἁδρός), μόνον εἰς τὴν αἰτιατ. ἀδροτῆτα, ἐντελὴς ὡριμότης, μέστωσις τοῦ ἤδη ἀνεπτυγμένου σώματος, ἀνδρικὴ δύναμις, ἀκμή. Συνάπτεται μετὰ « ἥβη», Ἰλ. Π 857, Χ 363· καὶ τοῦ «-μένος» Ω 6. Ἴδε ἀνδροτής, ὃ ἰ. ἀνδρότης.

Ἄδυτος, ον [⏑ ⏑ .], (δύω) ἐπίθ. ἄβατος, ἀπάτητος, ἐφ' οὗ δὲν πρέπει νὰ πατήσῃ τις· ὅθεν ὡς οὐσιαστ. «-τὸ ἄδυτον» (καὶ ἀρσεν. δὲ ὁ « ἄδυτος» (ἐξυπακ. χῶρος) Ὕ. Ἑρμ. 247) ὁ ἐνδότατος μόνον εἰς τοὺς ἱερεῖς προσιτὸς χῶρος παντὸς ναοῦ, „τὸ ἱερόν“· ἐν γένει δὲ ἱερόν, ναός, Ἰλ. Ε 448, 512.

*Ἄδω, μελ. ἄσομαι Ὕ. 6, 2· ἴδ. ἀείδω.

*‘**Ἀδώρητος**, ον (δωρέομαι), ὁ μὴ λαβὼν δῶρα, ὁ ἄνευ δώρων Ὕ. Ἑρμ. 168.

Ἀεθλεύω, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀθλεύω ἐν Ω 734) (ἄεθλος) μόνον κατ' ἐνεστ. 1) ἀναλαμβάνω ἆθλον, ἀγωνίζομαι, Δ 389, Ψ 737· « ἐπί τινι» πρὸς τιμήν τινος, Ψ 274. 2) ἀγωνίζομαι, „κοπιάζω“, μοχθῶ, βασανίζομαι· «-ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου» μόχθους ὑπομένων ἐνώπιον ἀσπλάγχνου ἄ. Ω 734

Ἀέθλιον, τό, ἕτερος ἐπικὸς τύπος τοῦ 1) ἆθλον (ἄϝεθλον), βραβεῖον, ἔπαθλον «-ἀέθλια ποσὶν ἀρέσθαι» χάριν τῶν ποδῶν μου, ὃ ἐ. διὰ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμόν μου λαμβάνω βραβεῖα, Ι 124, 266 «-ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν» ὅσα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς βραβ. τῶν ἀνδρῶν διὰ τὸ τρέξιμον, Χ 160· «-ὅσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια ἵπποι» ὅσα βραβ. μοὶ ἐκέρδισαν οἱ ἵπποι, Ι 127. 2) =ἄεθλος, ἀγών, θ. 108, φ 4, ω 169· 3) ὅπλον, ὄργανον τοῦ ἀγῶνος, φ 62 καὶ 117.

Ἄεθλον [⏑ – ⏑], τό, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ: ἆθλον· 1) βραβεῖον, ἔπαθλον, ἀμοιβὴ διδομένη εἰς τὸν νικητὴν ἐν τῷ ἀγῶνι Χ 163· «-ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ» λ 548. Ὁ πληθ. Ψ 259 κ. ἀ. «-ἐλθόντες μετὰ ἄεθλα» στα-

λέντες ἵνα ἀθλοφορήσωσι, Λ 700. Ἐν γένει δὲ ἀμοιβή, δῶρον, Ψ 620. 2) κατὰ πληθ.=ἄεθλος, ἀγών, ω 89.

"Αεθλος, ὁ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ: ἆθλος (οὗτος ὁ τύπος μόνον θ 160)· 1) ἀγών, διαγωνισμός, Π 590, θ 131 κ. ἀ. 2) ἀγὼν ἐν πολέμῳ, μάχη, Γ 126 κ. ἀ. ἐν γένει δὲ πόνος, μόχθος, ταλαιπωρία· τὰ ἡρωϊκὰ ἔργα τοῦ Ἡρακλέους λέγονται «Εὐρυσθῆος ἄεθλοι» (ἆθλοι κατ' ἐξοχὴν ὀνομαζόμενοι καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. συγγραφεῦσι) Θ 363, Τ 133· πρβ. λ 622· «μογεῖν ἀέθλους» μόχθους ὑπομένειν δ 170· «τελεῖν» γ 262.

'Αεθλοφόρος, ον, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀθλοφόρος, ὁ βραβεῖον φέρων, νικητής, περὶ ἵππων Ἰλ. Ι 124, 266, Λ 699, Χ 22, 162.

'Αεί, ἐπίρ. ἐπ. καὶ Ἰων. **αἰεὶ** καὶ **αἰέν**, πάντοτε, διαρκῶς «θεοὶ αἰὲν ἐόντες» οἱ αἰώνιοι θ. Α 290, Φ 518. Πολλάκις ἐπιτείνεται διὰ συνωνύμων λέξεων, οἷον «διαμπερές, συνεχές, νωλεμές, ἀσκελές, ἐμμενὲς αἰεί, αἰεὶ ἤματα πάντα».

'Αείδω, (α προθετ. Fείδω, ὕδω) ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ᾄδω, μέλ. ἀείσομαι (Ἀττ. ᾄσομαι Ὕ. 5, 2)· ἀείσεο ὡς προστ. τοῦ β' ἀορ. ἐν Ὕ. 16, 1, 1) ἀμετ. ψάλλω, τραγουδῶ ἄνευ πτωτ. Β 598, ξ 464· «τινὶ» ἐνώπιόν τινος, α 325· «παρά τινι» α 154.—περὶ πτηνῶν, κελαδῶ, λαλῶ τ 519· περὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου (καθ' ὅσον δοκιμάζεται ἡ ἔντασις αὐτῆς· διότι ἄλλως λέγεται κλαγγὴ ὁ ἦχος, Α 49) φ 411· 2) μεταβ. μετὰ αἰτ. ψάλλω, ἐξυμνῶ «παιήονα» Α 473· «μῆνιν» Α 1· «κλέα ἀνδρῶν» Ι 189. — Μέσ. ἐξυμνῶ. Ὕμ. ἔ. ἀ. (τὸ α τοῦ ἀείδω κυρίως μὲν [⏑]· ἐν ἄρσει δὲ [–], ρ 519).

'Αεικείη (ἀϝεικείη), Ἰων. καὶ ποιητ. (α, εἰκός), παραμόρφωσις, κάκωσις, ὕβρις, Ω 19· πληθ. «ἀεικείας φαίνειν» πράττειν ἀπρεπεῖς πράξεις, υ 308.

'Αεικέλιος [⏑–⏑⏑⏑] (ἀϝεικέλιος), **η, ον** καὶ **ος, ον**, τ 341 (εἴκελος, εἴκω) ἐπικὴ λέξις=ἀεικής, ἀπρεπής, ἄσχημος, ἐπονείδιστος, «ἀλαωτύς» ι 503, «ἄλγος» ξ 32· «στρατὸς» δειλός, Ξ 84· δυσειδής, εὐτελής, ταπεινός, ζ 242 κ. ἀ. «πήρη, κοίτη, δίφρος». Ὀδ. ρ 357, τ 341, υ 259.—Ἐκ τούτου

'Αεικελίως, (ἀϝεικ.) ἐπίρ. ἀπρεπῶς, αἰσχρῶς, Ὀδ. θ 231, π 109, υ 319.

'Αεικής, (ἀϝεικ.) **ές**, γεν. **έος** [⏑––] (ἀ, εἰκὸς) Ἰων. καὶ ἐπικ. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταὶ ἀντ' αὐτοῦ: αἰκής· 1) ἀπρεπής, ἄτιμος, ἐπονείδιστος, ταπεινὸς «νόσος» υ 366· «λοιγὸς» θάνατος ἐπονείδιστος Α 341· «πότμος» τέλος ἐπονείδιστον, β 250 κ. ἀ. «στόνος» Φ 20· «ἔργον» ἀπρεπής, ἄτιμος πρᾶξις κατὰ διαφόρους ἐπόψεις· οὕτω περὶ τοῦ ἐλκηθμοῦ τοῦ Ἕκτορος, Χ 395, περὶ τῆς διαφθορᾶς τῆς Κλυταιμνήστρας γ 365, περὶ τῆς φυγῆς τῶν Ἀχαιῶν Ξ 13 κτλ. «μισθὸς» πενιχρὸς Μ 435· «ἄποινα» ἀξιοκαταφρόνητα, εὐτελῆ Ω 594· «οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάναι» δὲν εἶνε ἄδοξον νὰ ἀποθάνῃ τις ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα, Ο 496. 2) περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος, αἰσχρός, ἄσχημος, «πήρη» ν 437. Τὸ οὐδέτερ. πληθ. ἐπιρ. «ἀεικέα ἕσσαι» = ἀπρεπῶς ἐνδεδυμένος, π 199, ω 250· 3), εὐτελής, σμικρός, ὡς ἀεικὴς μισθὸς Μ 435.—Ἐκ τούτου

'Αεικίζω [⏑–––], (ἀϝεικ), μέλ.

ἀεικιῶ, χ 256· ἐπ. ἀόρ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀείκισσα καὶ ἀεικισσάμην, παθ. ἀεικίσθην. 1) Ἐνεργ. ἀπρεπῶς ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω, ὑβρίζω, «-ξεῖνον» σ 222, «νεκρὸν» Π 545, Χ 256, Ω 22· «-γαῖαν ἀεικίζει» Ω 54 «-μυῖαι νεκρὸν ἀεικίζουσι» ἀσχημίζουσι διὰ τῶν σκωλήκων, οὓς ἐγγεννῶσιν εἰς τὰς πληγάς του, Τ 26· 2) Μέσ.=ἐνεργ. Τ 559, Χ 404.

'Αείρω[⏑ – –], Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ: αἴρω (ὅπερ μόνον Ρ 724 εὑρίσκ.), ἀόρ. ἤειρα καὶ ἄειρα, μέσ. ἀόρ. ἀειράμην καὶ ἠράμην (ἤρατο, ἠράμεθα), ὑποτ. ἐκ τοῦ β' ἀορ. ἠρόμην: ἄρωμαι, εὐκτ. ἀροίμην, ἀπρφ. ἀρέσθαι, ἀόρ. α' παθ. ἀέρθην, μετοχ. τούτου ἀερθεὶς καὶ ἀρθείς, ὑπερσ. παθ. γ' πρόσ. ἄωρτο. 1) σηκώνω μετ' αἰτ. «-λᾶαν» Η 268· «ἔγχος ἄντα τινὸς» Θ 424· «χεῖρας» ἀνατείνω εἰς σημεῖον ἱκεσίας, λ 423· «ὑψόσε ἀ.» ὑψώνω, Κ 465, ι 240· ὅθεν τὸ παθ. ὑψοῦμαι, μετεωρίζομαι, σηκώνομαι (εἰς τὸν ἀέρα), ε 393· «-κονίη ἀειρομένη» κατὰ γράμμα κονιορτός, Ψ 366· «-κῆρες πρὸς οὐρανὸν ἄερθεν (ἀντὶ τοῦ ἀέρθησαν)» Θ 74, ἀετὸς «εἰς αἰθέρα ἀέρθη» τ 540, «-ὑψόσ' ἀειρέσθην» οἱ ἵπποι δὲν ἐπατοῦσαν τὴν γῆν Ψ 501· «-πρύμνη ἀείρετο» ν 84· «-μάχαιρα ἄωρτο» ἐκρέματο, Γ 272. 2) διὰ τῶν χειρῶν σηκώνω, ἐπομ. λαμβάνω, «-στεφάνην» Κ 30 κ. ἀ. πολλάκις κατὰ μετοχὴν μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ρημάτων, ὡς τὸ λαβὼν (ἴδ. λαμβάνω), «-χρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας» α 141, Ω 589· «-τινί τι» προσφέρω, οἷον «μή μοι οἶνον ἄειρε» Ζ 264. 3) ἀφαιρῶ, ἐξάγω, «σῖτον ἐκ κανέου» ρ 335. «-'Οδυσσῆα ἐκ νηὸς» ν 117· «-νεκρὸν ἐκ βελέων» ἀπομακρύνω, σηκώνω καὶ φέρω ἐκτὸς βέλους, Π 678· περὶ πλοίων λεγόμενον σημ. σηκώνω, φέρω, βαστάζω, γ 312 «-ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν» τόσα ὅσον βάρος ἠδυνήθησαν νὰ σηκώσωσι, νὰ φέρωσι τὰ πλοῖά του καὶ φ 17 «-μῆλα ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄειραν νηυσί». Τὸ μέσον ἰδίως σημαίν. ὑπάγω νὰ φέρω, φέρω τι τῶν ἐμαυτοῦ «-πέπλον» Ζ 293, ο 106, Ζ 264.

'Αεκαζόμενος [⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑] (ἀϝέκων), η, ον, ἄκων, παρὰ τὴν θέλησιν ἀναγκαζόμενος, σ 135, τ 133· ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «-πολλὰ» Ζ 458, ν 277.

'Αεκήλιος (ϝέκηλος), ον, ἐπ. ἀντὶ ἀεικέλιος «-ἀεκήλια ἔργα» ἐπονείδιστα ἔργα Σ 77 †. Συγγενὲς τούτου εἶνε τὸ ἐπ.

'Αέκητι [⏑ ⏑ – ⏑] (ϝέκητι), ἐπίρ. ἀκουσίως συνήθ. μετὰ γεν. «'Αργείων θεῶν ἀέκητι» παρὰ τὴν θέλησιν τῶν 'Αρ. Λ 667, Χ 8, γ 28, «-ἀέκητι σέθεν», παρὰ τὴν θέλησίν σου, ε 177, ρ 43 κ. ἀ.

'Αέκων (ϝεκών) ουσα, ον, [⏑ ⏑ –] Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἄκων α) ἄνευ σκοποῦ ὡς ἐν Π 264. β') βεβιασμένος, ἠναγκασμένος Α 327 κ. ἀ. «-ἀέκοντος ἐμεῖο» παρὰ τὴν θέλησίν μου Α 301· «ἦ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα» δ 646.

Ἄελλα [⏑ – ⏑] (ἄϝημι), ἡ, σφοδρὸς ἄνεμος, θύελλα, ἀνεμοστρόβιλος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. «-χειμέριαι ἄελλαι» Β 293 κ. ἄ. «-ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ» Μ 40· «-ἄελλαι παντοίων ἀνέμων» ε 292, 304· ὡσαύτως «-ἄελλα ἀργαλέων ἀνέμων» Ν 795. Κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν, τὴν τοῦ ἀνέμου, εἶνε ἡ ἄελλα σφοδροτέρα μὲν τοῦ ἀνέμου, ἧττον δὲ σφοδρὰ τῆς θυελ-

λης, ζάλης, λαίλαπος καὶ καταιγίδος. ‖. 'Εν τῇ Π 374 ἔχει σημ. ὅλως εἰδικὴν=κονίη, κονίσαλος, κονιορτός, καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸ Ψ 365 ἡ «κονίη ἀειρομένη» παραβάλλεται πρὸς «νέφος ἢ θύελλαν»).

'Αελλὴς, **ἐς** (σα^{F}ελλής) [⏑ – –], πυκνός· «-κονίσαλος» κονιορτὸς πυκνός, σύννεφον κονιορτοῦ (‖. πρβλ. Φ 503 «στροφάλιγξ κονίης»). Γ 13 †.

'Αελλόπους, **οδος**, ὁ, ἡ, [⏑ – ⏑ –], παρ' Ὁμ. πάντοτε μετὰ συνεσταλμένης τῆς καταλήξεως **'Αελλόπος** (ἄελλα-πούς), θυελλόπους, δηλ. τόσον ταχύπους ὅσον ἡ θύελλα, ὁ ἄνεμος, «-Ἶρις» Ἰλ. Θ 409, Ω 77, 154· «-ἵπποι» Ὕ. 'Αφρ. 218.

'Αελπέω, δὲν ἐλπίζω, «ἀελπέοντες» (μετὰ συνιζήσεως τοῦ εο), Η 310 †.

'Αελπὴς (ἀ^{F}ελπ.), **ἐς** (ἔλπω), γεν. **έος**, ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ε 408 †.

*'**Αελπτος**, **ον** (ἔλπω), ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, Ὕ. 'Απ. 91, Ὕ. Δήμ. 219.

'Αενάων [– ⏑ –]· **ουσα**, **ον** (ἀεινάω) ὁ ἀεὶ ῥέων, οὐδέποτε στειρεύων, ἀέναος «ὕδατα» ν 109 †.

'Αέξω [⏑ – –], ἀρχ. καὶ ποιητ. (ἀ^{F}έξω), παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα συνηθ. αὔξω, οἷον 'Επιγρ 13, 3. εὐχρ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἄνευ αὐξήσεως, αὐξάνω, μεγαλώνω, τρέφω, «-υἱόν» ν 360. «-ὄμβρος ἀέξει οἶνον» παράγει, κάμνει νὰ προκόψῃ, ι 111· «μένος, κράτος, θυμόν» Ζ 261, Μ 214, ρ 226 κ. ἄ. «-πένθος ἐνὶ στήθεσσι» Ρ 139, λ 195 κ. ἄ. «-ἔργον ἀέξουσιν θεοί» εὐλογοῦσι τὸ ἔργον μου οἱ θεοί, ο 372. Μέσ. αὐξάνομαι, προκόπτω, ἐπιδίδω «-Τηλέμαχος ἀέξετο» Χ 426· Ὕ. 'Ερμ. 408 «-κῦμα ἀέξετο» τὸ κῦμα ἐφούσκωνε κ 93. «-χόλος, θυμὸς ἀέξεται» Σ 110, 6 315 κ. ἄ. «-ὄφρα ἦμαρ ἀέξετο» ἐνόσῳ ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει, Θ 66, ι 56· «-ἔργον ἀέξεται» προκόπτει, προχωρεῖ, ξ 66.

'Αεργίη (ἀ^{F}εργ.), ἡ, [⏑ – – –] ἀργία, ω 251 †.

'Αεργός (ἀ^{F}εγ), **όν**, [⏑ – ⏑] συνηρ. ἀργὸς (ἔργον), Ι 320, τ 27.

'Αερθείς, **ἄερθεν**, ἴδ. ἀείρω.

'Αερσίπους, ὁ, ἡ. γεν. **οδος** [⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑], συνηρ. ἀρσίπους (Ὕ. 'Αφρ. 211) ποιητικ. (ἀείρω πούς) ὁ αἴρων τοὺς πόδας, ἐλεύθερος εἰς τὸ περιπατεῖν καὶ τρέχειν, ἐλαφρός, ἐπίθ. τῶν ἵππων, ἀντίθ. τοῦ τῶν βοῶν οἵτινες λέγονται εἰλίποδες (ὅπ. ἴδ.) Ἰλ. Γ 327 κ ἄ.

'Αεσα ἀέσαμεν, ἀόρ. τοῦ ἰαύω=διενυκτέρευσα. Ὀδ. τ 342, ἀέσαμεν γ 151, συνηρ. ἄσαμεν, π 367, ἄεσαν, γ 490, ο 188, ἀπαρφ. ἀέσαι, ο 40.

'Αεσιφροσύνη, ἡ, ἐπ. ἀνοησία, ἀπερισκεψία, πληθ. ο 470 †. 'Εκ τοῦ

'Α(^{F})εσίφρων, **ον** [⏑ ⏑ – –], **ονος**, (ἀ^{F}άω φ 301, φρένες) φρενοβλαβής, μωρός, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος· μόνον Υ 183, (ὅπου ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἔμπεδος), Ψ 603, φ 302.

'Αζαλέος, **η**, **ον** [– ⏑ ⏑ ⏑] (ἄζω), ποιητ. ξηρός, μόνον «-δρῦς» Λ 494· «-ὕλη», ι 234 «βῶς ἀζαλέη» τὸ ξηρὸν δέρμα τοῦ βοός, καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀσπίς. Η 239· «-ὄρος ἀζαλέον»=ξηροβουνι Υ 491.

*'**Αζάνω** [– – .], ποι. ξηραίνω· τὸ παθ. «-ἀζάνεται δένδρεα» Ὕ. 'Αφρ. 271.

*'**Αζανὶς** [– – ⏑], **ίδος**, ἡ, «-κούρη» ἡ ἐκ τῆς ἐν 'Αρκαδίᾳ 'Αζανίας, Ὕμ. 'Απ. 209. Οὕτως ὀνομάζεται ἡ

Κορωνίς, θυγάτηρ τοῦ Θεσσαλοῦ Φλεγύου, γεννήσασα μετὰ τοῦ 'Απόλλωνος τὸν 'Ασκληπιόν.

'Αζείδης, αο. ὁ, | — ⏑ ⏑ — | υἱὸς τοῦ 'Αζέως=ὁ "Ακτωρ, Β. 513.

"Αζη, ἡ, (ἄζω)]——] κυρ. ξηρασία, ἔπειτα ὁ ἐκ τῆς ξηρασίας ἢ ἀχρηστίας ἐπὶ τῶν σκευῶν ἐπικαθιζάνων εὐρώς, μοῦχλα, σκωρία, «σάκος πεπαλαγμένον ἄζῃ» ἀσπὶς μουχλιασμένη, σκωριασμένη, ψ 184 †.

'Αζηχής, ές, γεν. **έως**, ἀδιάλειπτος, μόνον «-ὀδύνη» Ο 25, καὶ «-ὀρυμαγδός» Ρ 741. Συνηθέστερον εἶνε τὸ οὐδ. **'Αζηχὲς** ὡς ἐπίρ. ἀδιαλείπτως, οἷον «-ἀζηχὲς μεμακυῖαι» Δ 435· «-ὀμόκλεον» Ο 658· « φαγέμεν καὶ πιέμεν» σ 3. ('Εκ τοῦ ἀδιηχής,) καὶ σημ. τὸν λίαν ἠχηρὸν καὶ ἐπαισθητόν.

"Αζομαι, παθ. (τοῦ παρ' 'Ησιόδῳ ἐνεργ. ἄζω) ξηραίνομαι· «-αἴγειρος ἀζομένη», Δ 487 †.

"Αζομαι, [— ⏑ ⏑] (ἅγιος) ποιητ. ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, αἰδοῦμαι ἐντρέπομαι, μόνον περὶ τῆς εὐσεβοῦς αἰδοῦς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ σεβασμίους ἀνθρώπους, ἄνευ πτ. ι 200· μετὰ αἰτ. «-'Απόλλωνα» Α 21 κ. ἀ. «-μητέρα» ρ 401· μετ' ἀπαρ. αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι «-Διὶ λείβειν οἶνον» Ζ 267 «-ξείνους ἐσθέμεναι» ι 148.

'Αηδὼν [⏑..], **όνος**, ἡ (ἀϝείδω), κύρ. ὄν. Θυγάτηρ τοῦ Κρητὸς Πανδαρέου (ὅπ. ἴδ.), γυνὴ τοῦ Ζήθου βασιλ. τῶν Θηβῶν, μήτηρ τοῦ 'Ιτύλου, ὃν ἐν ἀγνοίᾳ ἐφόνευσεν, ἐν ᾧ ἤθελε νὰ φονεύσῃ τὸν πρεσβύτατον υἱὸν τῆς ἀνδραδέλφης Νιόβης συζύγου τοῦ 'Αμφίονος καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Ζήθου, ἣν ἐφθόνει διὰ τὴν εὐτεκνίαν. Εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνόν, τὴν ἀηδόνα, ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταμορφωθεῖσα, δὲν παύει καθ' ἕκαστον ἔαρ θρηνοῦσα τὴν ἀπώλειαν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ, καλοῦσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ("Ιτυ), τ 518 ἑξ. 'Ο μῦθος οὗτος ἐπιχωριάζων τὸ πρῶτον ἐν τῇ Μ. 'Ασίᾳ, μετέβη ἔπειτα εἰς τὴν 'Αττικήν, γενόμενος πλουσιώτερος καὶ προσλαβὼν νέα ὀνόματα τὰ τῆς Πρόκνης, Φιλομήλας καὶ τοῦ "Ιτυος.

'Αήθεια (ἀήθης), ἡ ἔλλειψις συνηθείας. Βχτρ. 72.

'Αηθέσσω (ἀήθης), [⏑ — — ⏑], εἶμαι ἀσυνείθιστος, μετὰ γεν. Κ 493 †.

"Αημι, [⏑ — ⏑] (ἄϝημι), ἐπ. (αω) γ' δυϊκ. ἄητον Ι 5, ἀπαρφ. ἀῆναι καὶ ἀήμεναι γ 183, 176, Ψ 214, μετοχ. ἀέντες Ε 526, παρατ. γ' ἑν. ἄη μ 325, παθ. ἐνεστ. μετοχ. ἀήμενος, παρατ. ἄητο = πνέω, φυσῶ, συρίζω, περὶ τοῦ ἀνέμου, πάντοτε 'Ομ. πλχ. ἔπειτα ὁρμῶ, τείνω εἴς τι.— Τὸ δὲ παθητ. εἰς καθαρῶς παθητικὴν σημασίαν ζ 131 «-λέων ἀήμενος» ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καταπνεόμενος, τὸν ὁποῖον δέρνει ὁ ἄνεμος. 'Ως ἀμετ. μεταφορ. «-δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο» =κατὰ δύο διευθύνσεις ἐκυμαίνετο ἡ ψυχὴ των ἐνδομύχως, Φ 386.

'Αὴρ [⏑ —] (κυρ. ἀϝὴρ ἐκ τοῦ ἄϝημι), ἡ, παρ' 'Ομ. μόνον εἰς τὰς πλαγ. πτώσεις καὶ εἰς τύπον 'Ιων. καὶ ἐπικ. γεν. ἠέρος, δοτ. ἠέρι, αἰτ. ἠέρα, ἀχλύς, ὁμίχλη, νέφος, «-ἐκάλυψεν ἠέρι πολλῇ» Γ 381, Θ 50· «-περὶ δ' ἠέρα πουλὺν (θηλ. ὡς καὶ "Υμ. Δήμ. 384 «-ἠέρα βαθύν», σκότος, ι 144 «-ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε».

'Αήσυλος, ον [⏑ — ⏑ ⏑], ἐπ. ἀντὶ τοῦ αἴσυλος, (ὅπ. ἴδ.) «-ἔργα»=ἀσεβῆ ἔργα, βιαιοπραγίαι Ε 876]†.

Ἀήτης [⏑ – –], ου, ὁ, (ἄϝημι), κυρ. ὁ πνέων, ποιητ. ἔκφρασις τοῦ ἀνέμου, ὅθεν ἄνεμος, ἀέρας, ι 139· συχνότερον ὅμως σημαίνει τὴν πνοήν, φοράν, συριγμόν, φύσημα, «-ἀνέμοιο δεινὸς ἀήτης» ἡ φοβερὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου. «-Ζεφύροιο λιγὺ πνείοντες ἀῆται» αἱ συρίττουσαι πνοαὶ τοῦ Ζεφύρου, δ 567· «-ἀῆται ἀργελάων ἀνέμων» Ξ 254.

Ἄητος, ον [⏑ – ⏑], μανιώδης, πολεμικὸς Φ 395 «-θάρσος ἄητον» ὀνειδιστικῶς περὶ τῆς Ἀθηνᾶς λεγομένη, ἡ δὲ Σ 410 «-πέλωρ αἴητον» περὶ τοῦ Ἡφαίστου. Ταύτῃ συγγενὲς εἶνε τὸ αἴητος ἀμφιβόλου σημασίας. Κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχιον, Σουΐδαν, Μ. Ἐτ. καὶ ἄλλους εἶνε ἡ λ.=ἄτος, ὅ ἐ. ἀκόρεστος, ὡς ἐν τῷ «-θάρσος ἄητον», ἑπομ. ἀκούραστος, ὡς ἐν τῷ «-πέλωρ αἴητον». Κατά τινα νεωτέραν ἑρμηνείαν ἰσοδυναμεῖ τῷ μέγιστος διὰ τὴν πρὸς τὸ αἰνὸς (ἐκπληκτικὸς) συγγένειαν.

Ἀθάνατος, η, ον [– ⏑ ⏑ ⏑], ἀθάνατος ἐπίθ. κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς θεοὺς διδόμενον, οἵτινες καὶ μόνοι «-οἱ ἀθάνατοι» λέγονται, Δ 394, ἀλλ' οὐδαμοῦ μετά τινος ἐπιθέτου (ὡς Ὑμ. Ἀπ. 315 «-μακάρεσσι .... ἀθανάτοισιν»)· διότι ἐν τῷ «-ἀθάναται ἅλιαι» Σ 86, ω 47, 55, τὸ «-ἅλιαι» ἔχει οὐσιαστ. ἔννοιαν, πρβ. Σ 432· ὁμοίως καὶ ἡ Χάρυβδις λέγεται «-ἀθάνατον κακὸν» μ 118. Ἔπειτα καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοὺς ἀθανάτους θεούς· λέγεται καὶ περὶ μελῶν σώματος καὶ περὶ κτημάτων, ἄφθαρτος, αἰώνιος «-αἰγίς» Β 447, «-δόμοι» δ 79.

Ἄθαπτος, ον [⏑ – ⏑], (θάπτω) ἄταφος Χ 386, λ 54.

Ἀθεεὶ [– ⏑ ⏑], ἐπίρ. τροπικὴ πτῶσις τοῦ θεός,=ἄνευ θεοῦ «-οὐκ ἀθεεὶ» ὄχι ἄνευ θείας ἐνεργείας, σ 353 †.

Ἀθεμίστιος, ον (θέμις)=ἀθέμιστος, ἄνομος, ἄδικος, ἀσεβής, σ 141· «-ἀθεμίστια εἰδέναι» ἄδικα διανοεῖσθαι ι 189, 428, υ 287.

Ἀθέμιστος, ον (θέμις) [⏑ ⏑ – ⏑], ἄνομος, οὐδένα ἔχων νόμον, εἶσι οἱ Κύκλωπες, ι 106 πρβ. 112· ὁ οὐδὲν ἔχων δίκαιον, οὐδὲ νόμιμον οὐδὲ ἱερόν, ἄδικος, ἀσεβής, ἀνόσιος, Ι 63, ρ 363.

Ἀθερίζω [⏑ ⏑ – ⏑], ἐπ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ, ἀτιμάζω μετὰ αἰτ., μόνον Α 261, ψ 174, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἀναίνομαι» θ 212. Ἔχει δὲ πάντοτε τὴν ἄρνησιν.

Ἀθέσφατος, ον [⏑ – ⏑ ⏑](θέσφατος), κυρ. ὁ μηδὲ ὑπὸ θεοῦ λεγόμενος, ἀνέκφραστος, ἀμύθητος διὰ τὸ μέγεθος, πλῆθος κ. τ. τ. «θάλασσα» ἀπέραντος η 273· «-οἶνος» γλυκύτατος λ 61· «-σῖτος» ἄπειρος ν 244· «-γαῖα» ἀχανὴς Ὑμ. 14, 4· «-ὄμβρος» ἀκατάπαυστος ἀτελείωτος Γ 4, Κ 6· ὡσαύτως «-νὺξ» λ 373. Ἐπὶ κακῆς σημασίας μοιραῖος, ὀλέθριος Γ 4, Κ 6.

Ἀθῆναι [⏑ . .], αἱ, ἐπικ. καὶ ἡ **Ἀθήνη**, (ἐν τῇ καθομιλ. ἡ Ἀθήνα) η 80. Πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, ἥτις τὸ μὲν πρῶτον ἀκρόπολις μόνον οὖσα ἀπὸ τοῦ κτίσαντος αὐτὴν Κέκροπος Κεκροπία ὠνομάζετο, ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ Θησέως αὐξηθεῖσα ἀπὸ τῆς πολιούχου Ἀθήνης ἔλαβε τὸ μέχρι τῆς σήμερον διασωθὲν ὄνομα, Β 546, Ὑ. Ἀπ. 30· «-ἄκρον Ἀθηνέων» (κατὰ συνίζ. τοῦ έων) ὀνομάζεται τὸ ἀκρωτήριον Σούνιον γ 278. Ὁ κάτοικος **Ἀθηναῖος** Β 551.

Ἀθήνη, ἡ, καὶ **Ἀθηναίη** λεγομέ-

νη = 'Αθηνᾶ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ μετ' αὐτὸν ἡ ἰσχυροτάτη θεότης. Μήτηρ αὐτῆς παρ' 'Ομ. δὲν ἀναφέρεται, ὀνομάζεται δὲ Τριτογένεια (ὅπ. ἴδ.)· κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, "Υμ. 'Απ. 308. "Υμ. 28, 4. 'Ησιόδ. Θεογ. 886 ἑξ. Πινδ. 'Ολ. 7, 62 ἑξ. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ῥώμης τε καὶ συνέσεως καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς διατελεῖ πᾶσα πρᾶξις σύνεσιν καὶ τόλμην ἀπαιτοῦσα. 'Ιδίως εἶνε παρ' 'Ομ. 1) προστάτις τῶν πόλεων ἐν εἰρήνῃ (πολιοῦχος)· ὅθεν αὐτῆς ἔργον εἶνε πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν πόλεων, αὐτὴ διδάσκει τὰς τέχνας. 'Επίσης εἶναι προστάτις τῶν πόλεων καὶ ἐν πολέμῳ· διὸ αἱ μὲν ἀκροπόλεις (καὶ αὐτὴ ἡ τῶν ἄλλως ἐχθρῶν αὐτῆς Τρώων Ζ 88) καὶ τὰ τείχη εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς· αὐτὴ δὲ καλεῖται ἐρυσίπτολις, 'Αλαλκομενηΐς (ὅπ. ἴδ.). 'Εντεῦθεν δὲ ἀποβαίνει θεὰ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ μόνου τοῦ μετὰ φρονήσεως γινομένου (πρβ. **"Αρης**), πάντοτε δὲ εἰς νίκην καὶ λείαν τελευτῶντος, ὅθεν καὶ ληΐτις, ἀγέλεια, λαοσσόος κ.τ.τ. ὀνομάζεται. 'Ως τοιαύτη κυβερνᾷ τὰς μάχας, καὶ ὑπερασπίζει τοὺς ἥρωας τοὺς ἐν πολέμῳ ἀνδρείαν μετὰ φρονήσεως ἀσκοῦντας Ε 333, 837 ἑξ. Φ 408 κ. ἀ. 'Ως θεὰ τοῦ πολέμου λέγεται καὶ Παλλὰς ὅ ἐ. ἡ τὸ δόρυ πάλλουσα, καὶ ὁμοῦ «-Παλλὰς 'Αθηναίη» ἢ «-Παλλὰς 'Αθήνη» Α 200, Δ 78.

'Αθηρηλοιγὸς [⏑ . . . .], ὁ (ἀθήρ, λοιγός), ὁ τοὺς ἀθέρας ἀφανίζων, χρησμολογικὴ ἔκφρασις τοῦ πτύου ἢ λικμητῆρος, δι' οὗ λικμῶσι, λιχνίζουσι, τὸν σῖτον ἀπὸ τῶν ἀχύρων, εἰς δήλωσιν τῆς κώπης 'Οδ. λ 128, ψ 275.

'Αθλέω (ἄθλος), ἀόρ. α' ἄθλησα· χυρ. = **'Αεθλεύω**, διαγωνίζομαι· ἐν γένει μοχθῶ, ἀγωνίζομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. «-ἀθλήσαντε πολίσσαμεν» μετὰ πολλῶν μόχθων ἐκτίσαμεν, 'Ιλ. Η 453, Ο 30.

'Αθλητήρ, ῆρος, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀθλητής, θ 164 †.

"Αθλος, ὁ, ἴδ. ἄεθλος.

'Αθλοφόρος, ον, ἴδ. ἀεθλοφόρος.

'Αθόως, ἴδ. ἄθως.

'Αθρέω, ἀόριστ. ἤθρησα, ἀθρήσειε, [— — — ⏑], ἀκριβῶς καὶ διαρκῶς παρατηρῶ, θεωρῶ, βλέπω, κυττάζω, μ 232·«-εἴς τι» ἀποβλέπω, Κ 11· «-τινά» βλέπω, Μ 391.

'Αθρόος, όη, όον [— ⏑ ⏑], συνηθροισμένος, συσσωρευμένος, ὁμοῦ μόν. κατὰ πληθ. «-ἔσαν ἀθρόοι» ἦσαν συνηθροισμένοι, Σ 497· «-ἀθρόοι ὧδε. . . ἴομεν» ὅπως εἴμεθα συνηθροισμένοι, ὁμοῦ ἂς ὁρμήσωμεν, Β 439, πρβ. π 361. 'Επιτείνεται διὰ τοῦ πᾶς «ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες» ὅλοι ὁμοῦ, γ 34. «-ἀθρόα πάντ' ἀποτίνειν» ὅλα διὰ μιᾶς, Χ 271, α 43.

"Αθυμος, ον [⏑ — .], (θυμός), ἀθαρσής, περίλυπος, κ 463 †.

"Αθυρμα, ατος, τὸ (ἀθύρω) παιδιά, παίγνιον, κυρ. περὶ παίδων «-ἀθύρματα ποιεῖν» Ο 363· ἐν γένει δὲ πᾶν εἰς ὅ,τι τις τέρπεται· οὕτως ὀνομάζεται ἡ λύρα, "Υ. 'Ερμ. 32· ἰδίως ἐμπόρευμα τερπνόν, κόσμημα, παιγνίδι, «-μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ» ο 416 σ 323.

'Αθύρω, [⏑ — .], μόνον ἐνεστ. 1) παίζω, τέρπομαι, περὶ παίδων, Ο 364. μετὰ αἰτ. «-λαῖφος ἀθύρων» παίζων μὲ τὸ σκέπασμα, "Υ. 'Ερμ. 152. 2) περὶ τῆς διὰ μουσικῶν ὀργάνων τέρψεως «-μοῦσαν δονάκων ὕπο ἀθ.»

παίζω (ψάλλω) μὲ αὐλὸν τραγοῦδι. Ὑ. 19, 15. Τὸ μέσ. Ὑ. Ἑρμ. 485.

Ἄθως [⏑ -], ω, ὁ, έπ. **Ἀθόως, όω**, ὄρος τῆς ἐπὶ τῆς ἀνατολ. γλώσσης τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου Ἀκτῆς, νῦν Ἅγιον Ὄρος, ἡ δὲ κορυφὴ αὐτοῦ Ἄθωνας, Ξ 229, Ὑ. Ἀπ. 33.

Αἰ, ἀπηρχαιωμ. αἰολοδωρικὴ πτῶσις τοῦ ἀναφορικοῦ, πρβλ. παραί, ὑπαί, παρ' Ὁμ. πάντοτε συνδυάζεται μετὰ τοῦ κε: αἴκε ἢ αἴκεν—ἐάν. Κεῖται δὲ 1) ἐν τῇ προτάσει ὑποθετικῶν λόγων α') μετὰ ὑποτακτ., μόνον ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἐκφράζῃ εὐχήν, ἐλπίδα, φόβον κ.τ.τ. «αἴ κέν μοι — Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τούς δε μὲν ὠκέας ἵππους αὐτοῦ ἐρυκακέειν» ἐάν, ὡς εὔχομαι καὶ ἐλπίζω, ἡ Ἀθηνᾶ μοι δώσῃ τὴν δόξαν κτλ.. Ε 260· ὡσαύτως καὶ Λ 797, θ 496 κ. ἀ. «τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἴ κεν ἔγωγε ζωός....ἀνάσσω» ἐὰν ἐγώ, ὡς ἐλπίζω, ζήσω ὡς ἄναξ, λ 348· β') μετὰ εὐκτικῆς σπανιώτερον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ἐξαρτήσει λόγου «ἠνώγει Πρίαμος — — εἰπεῖν, αἴ κέ περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, μῦθον Ἀλεξάνδροιο» ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀρέσῃ καὶ εἰς ὑμᾶς, Η 387. Ἀλλὰ καὶ ἐν εὐθεῖ λόγῳ «αἴκε μοι ὡς μεμαυῖα παρασταίης—καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην» ἂν ἦτο δυνατὸν νά μοι παρασταθῇς, (ὡς ἐγὼ εὔχομαι) ν 389. Ἀλλ' ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ εὐκόλως δύναται νὰ μεταβληθῇ ἡ εὐκτ. παρασταίης εἰς ὑποτ. παραστήῃς, οὐδὲν κωλυούσης τῆς ἐν τῇ ἀποδώσει εὐκτικῆς, πρβ. Δ 97· 2) ἐν ἀρχῇ τῶν πλαγίων ἐρωτήσεων μετὰ τὰ ῥήματα: ὁρᾶν, πειρᾶσθαι κ.τ.τ. μετὰ ὑποτακτικῆς, καὶ σημ. ἂν θά, ἂν ἴσως, «ὄφρ' ἴδητ' αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων» ἂν θὰ βάλῃ τὸ χέρι του ἐπάνω σας ὁ Κρονίων Δ 249. Πολλάκις πρὸ τοῦ αἴ κε ἐξυπακούεται μετοχή τις, οἷον: πειρώμενος, σκοπῶν ἢ τ.τ., ἐξ ἧς ὁ «αἴ κε» ἐξαρτᾶται, ὡς ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πρὸ τοῦ εἴ πως· «ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον εἶμι καὶ ὀτρυνέω στήμεναι (πειρώμενος) αἴ κ' ἐθέλησιν ἐλθεῖν» ἴσως θέλῃ νὰ ἔλθῃ, Κ 55. πρβ. Λ 796, Ω 301, α 379, β 144· «αἴκέ ποθι» ἐάν ποτε συχνότατον παρ' Ὁμήρῳ. 3) ἐπὶ εὐχῆς, ὅτε τονίζεται πάντοτε αἴ, συνδυάζεται μετὰ τοῦ γὰρ καὶ γὰρ δὴ καὶ συντάσσεται μετὰ εὐκτικῆς, σημ. δὲ εἴθε, ἂν ἦτο δυνατόν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀδυνάτου εὐχῆς· «αἲ γὰρ τοῦτο γένοιτο» θ 339· «αἲ γὰρ ἡβῷμι.... ὡς» ἂς ἦτο δυνατὸν νὰ εἶμαι τόσον νέος, Η 132. Σπανίως συντάσσ. μετ' ἀπαρεμφ. «αἲ γὰρ ἐχέμεν» η 311, ω 376. Ἐλλειπτικὴ περίοδος εἶναι ἡ: αἴ κ' ἐθέλησθα Σ 471, Ν 260 κτλ.

Αἶα, ἡ, (μόνον καθ' ἑν. ὀνομ. γεν. καὶ αἰτιατ.) ἡ γῆ, ἡ χώρα, «πᾶσαν ἐπ' αἶαν» ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, Ψ 742 «πατρὶς αἶα» πατρικὴ χώρα, πατρίς, Β 162, δ 521 κ. ἀ.

Αἰαίη, ἡ, 1) ἐπίθετον τῆς Κίρκης ὡς κατοικούσης τὴν Αἰαίαν νῆσον, κάτοικος τῆς Αἰαίας, ι 32 κ. ἀ. 2) «νῆσος», κ 135, ἡ Αἰαία νῆσος, ἡ ἕδρα τῆς Κίρκης, νῆσος μυθική, ἣν ὁ ποιητὴς ἐφαντάζετο ὑπὲρ τὴν Σικελίαν, βορειότερον τῶν Λαιστρυγόνων, μακρὰν κειμένην μεταξὺ Ἄρκτου καὶ δυσμῶν, διότι ἐντεῦθεν βορέας ἄνεμος φέρει τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν Σικελίαν. Οἱ Ρωμαῖοι ὥριζον ὡς κατοικίαν τῆς Κίρκης τὸ Κιρκαῖον ἀκρωτήριον τὸ ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἰταλίας οὐ μακρὰν τῆς Ταρρακίνης, περὶ οὗ ἐπί-

στευον ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἦτο νῆσος, μ 3. Ἄλλη τις Αἶα, ἐξ ἧς, κατὰ μεταγενεστέραν παράδοσιν, καὶ ἡ Κίρκη καλεῖται Αἰαίη, ἄγνωστος παρ' Ὁμήρῳ, κατοικία τοῦ Αἰήτου, ἔκειτο μακρὰν πρὸς ἀνατολάς, ἐν τῇ Κολχίδι.

Αἰακίδης [. ⏑ ⏑ .], **ου**, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ=Πηλεύς, Π 15, Σ 433. 2) ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ='Αχιλλεύς, Ι 191, Λ 108 κ. ἄ.

Αἰακὸς [. ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Αἰγίνης πατὴρ τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ Τελαμῶνος ἐκ τῆς Ἐνδηΐδος καὶ τοῦ Φώκου ἐκ τῆς νύμφης Ψαμμάθης, Φ 189.

Αἴας, αντος, ὁ, (ΑἴϜας συγγ. αἴων) 1) ὁ Ὀϊλῆος ὁ καὶ Λοκρός, υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, ἡγεμόνος τῶν Λοκρῶν, μικρότερος μὲν τοῦ ἑπομένου κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καλὸς ὁπλομάχος, Β 527 ἑξ. καὶ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ὁ ταχύτατος. Ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν Ποσειδῶνα θρασυστομίας του ἀπέθανε καταποντισθείς, δ 499 ἑξ. Ἐμισεῖτο δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ὡς ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς τῷ ἐν Τροίᾳ τὴν Κασσάνδραν ἀτιμάσας. 2) ὁ **Τελαμώνιος** ἢ **Τελαμωνιάδης**, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, ἀδελφὸς τοῦ Τεύκρου, πάντων τῶν ἄλλων διαφέρων κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, διὸ καὶ «-μέγας» καὶ «-πελώριος» ἐπικαλούμενος, Ι 169, Η 211, Ξ 409, καὶ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ὁ ἀνδρειότατος πάντων τῶν ἄλλων Β 768, λ 551. Τολμήσας νὰ μονομαχήσῃ πρὸς τὸν Ἕκτορα δὲν ἐνικήθη, ἀλλὰ φιλικῶς διέλυσαν τὴν μονομαχίαν, ἀνταλλάξαντες δῶρα, Η 182, 290 ἑξ. Ἐρίσας δὲ περὶ τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων πρὸς τὸν Ὀδυσσέα καὶ μὴ λαβὼν αὐτά, ἐξεμάνη καὶ ηὐτοκτόνησε λ 543 ἑξ.

Αἰγαί, αἱ, 1) **αἱ Ἀχαϊκαί**, πολίχνη τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὸν Κρᾶθιν ποτ. ἔχουσα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, οὐ μακρὰν τῆς Ἀλίκης, Θ 203. Ὕ. Ἀπ. 32. 2) πόλις ἐν Εὐβοίᾳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ν 21, ε 381.

Αἰγαίων, ονος, ὁ, (οἱονεὶ κυμαίνων ἐκ τοῦ ἀΐξ=ὁρμή), Α 404, θαλάσσιός τις ἑκατόγχειρος γίγας, οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὀνομαζόμενος, ὑπὸ δὲ τῶν θεῶν «Βριάρεως». Εἶνε ἡ προσωποποιημένη τρικυμία τῆς θαλάσσης, καὶ κατὰ μέν τινας υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ οὗτος εἶνε ὁ ἔ. ἄ. μνημονευόμενος πατήρ· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης· τέλος κατὰ τὸν Ἀπολδ. 1, 1, 1 υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας.

Αἰγανέη [. ⏑ . .], ἡ, ἀκόντιον θηρευτικόν, Β 774, Π 589, δ 626, ι 156.

Αἰγείδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰγέως=Θησεύς, Α 265.

Αἴγειος, είη, ειον, καὶ **Αἴγεος**, ὅπ. μόνον ι 196, (αἴξ). 1) ὁ ἐξ αἰγῶν παραγόμενος ἢ εἰς αἶγας ἀναφερόμενος, «-τυρὸς» Λ 639. 2) ὁ ἐκ δέρματος αἰγός, οἷον «-ἀσκὸς» Γ 247, ζ 78, ι 196 «-κυνέη» ω 231.

Αἴγειρος, ἡ, δένδρον ὑψηλὸν («-μακραὶ τ' αἴγειροι» κ 516), ἡ λεύκη, ὁ λεῦκος, ἡ λεύκα, (τουρκ.) καβάκι Δ 482, Ὀδ. πολχ. ὡς δένδρον ἐν Ἅδου κ 510.

Αἴγεος, έη, ον, ἰδ. αἴγειος.

Αἰγιάλεια [. ⏑ ⏑ . .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Διομήδους, ἡγεμόνος τοῦ Ἄργους, Ε 412 ἑξ.

Αἰγιαλὸς [– ⏑ ⏑ ⏑], ὁ, (ἐκ τοῦ ἅλς) τόπος, ἔνθα συντρίβεται ἡ θάλασσα, ἀκτή, παραλία. ἰδίως ἡ ἀπότομος· Ο 210, Δ 422.

Αἰγιαλός [. ⏑⏑ .], ὁ, κύρ. ὄν. 1) τὸ μέρος τῆς Πελοποννήσου τὸ ἀπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Ἤλιδος, ἡ ὕστερον Ἀχαΐα, ὀνομασθὲν οὕτω κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰγιαλέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰνάχου B 575. 2) πολίχνη καὶ χώρα τῶν Ἐνετῶν ἐν Παφλαγονίᾳ B 855.

Αἰγίβοτος [— ⏑ ⏑ ⏑], ον, (βόσκω), ἡ αἶγας βόσκουσα, τρέφουσα, αἰγοτρόφος, ἡ ὑπὸ αἰγῶν βοσκομένη, ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, Ὀδ. δ 606. Ὡς οὐσιαστ. «ἀγαθὴ αἰγίβοτος» καλὴ αἰγονομὴ ν 246.

Αἰγίλιψ [. ⏑ .], ιπος ὁ καὶ ἡ, ὑψηλός, ἀπότομος, ἀπόκρημνος, ἐπίθ. τῆς «πέτρης», Ἰλ. Θ 15, Ν 63. Ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἄγνωστος· πολλοὶ δὲ πολλὰ εἶπον τὰ ἀπίθανα.

Αἰγίλιψ [. ⏑ .], ιπος ἡ, κύρ. ὄνομα, χωρίον ἐπί τινος βράχου κατὰ μὲν τὸν Στράβ. 10, 2, 8 ἐν Ἀκαρνανίᾳ, κατ' ἄλλους δ' ἐν Ἰθάκῃ, ἢ νησίδιον παρὰ τὴν Ἰθάκην B 633.

Αἴγινα [. — .], ἡ, ἡ καὶ νῦν ὀνομαζομένη νῆσος, ἀρχαιότερον Οἰνώνη ἢ Οἰνοπία καλουμένη, B 562. 2) ἡ νύμφη Αἴγινα θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ· «νῆσος Αἰγίνης» Ὑ. Ἀπ. 31.

Αἴγιον [— ⏑ ⏑[, τό, ἡ καὶ νῦν ὁμώνυμος πόλις τῆς Ἀχαΐας, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἕδρα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ νῦν ἔτι ἐπὶ τὸ χυδαιότερον Βοστίτσα καλουμένη, B 574.

Αἰγίοχος [. ⏑ . .], ὁ, ὁ τὴν αἰγίδα (ἴδ. τ. λ.) κρατῶν, φέρων, αἰγιδοφόρος, σύνηθ. ἐπίθ. τοῦ Διός.

*****Αἰγιπόδης** [. ⏑ . .], ου, ὁ αἰγείους ἔχων πόδας, ποιητ. ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ὑ. 18, 2.

Αἰγίς, ίδος, ἡ, (ἀΐσσω), ὅ,τι καταιγίδα ἐγκυμονεῖ πρβλ. ἐπαιγίζω. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ σκοτεινὴ καὶ φοβερὰ τοῦ Διὸς ἀσπίς, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου ἐκ μετάλλου φιλοτεχνηθεῖσα, Ο 308, καὶ δι' 100 χρυσῶν θυσάνων κοσμηθεῖσα «εἰς φόβον ἀνδρῶν». Φόβητρα δ' ἐπ' αὐτῆς ἦσαν ἐζωγραφημένα ἡ Ἔρις, ἡ Ἀλκή, ἡ Ἰωκή, ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς. Περιγράφεται ἐν τῇ Ε 738, πρβ. B 448. Ἐπισειομένη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐμποιεῖ φόβον καὶ ἔκπληξιν, Δ 167. Ἀλλὰ χρησιμεύει καὶ εἰς ὑπεράσπισιν, Σ 204, Φ 400, Ω 20. Μεταχειρίζεται δὲ αὐτὴν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, B 448, Ε 738, χ 297· καὶ ἐνίοτε ὁ Ἀπόλλων Ο 308. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς θυέλλης καὶ καταιγίδος.

Αἴγισθος, ὁ, (ὁ τῇ καταιγίδι ἑστηκώς), υἱὸς τοῦ Θυέστου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας. Ἐξαπατήσας τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος Κλυταιμνήστραν, ἐφόνευσε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπανελθόντα ἐκ τῆς Τροίας, δ 513 ἑξ. λ 409 ἑξ. Ἑπτὰ ἔτη ὡς σύζυγος τῆς Κλυταιμνήστρας βασιλεύσας τῶν Μυκηνῶν, ἔλαβε τὰ ἐπίχειρα τῶν κακουργημάτων του, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος αὐτός τε καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα, α 35, γ 196 ἑξ.

Αἴγλη, ἡ, λάμψις, φέγγος, οἷον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, δ 45, η 84· στίλβη, οἷα ἡ τοῦ μετάλλου, B 458, Τ 362· ἐν γένει ἡ ἐν αἰθρίᾳ λάμψις τῆς ἡμέρας, λαμπηδών, ζ 45.

Αἰγλήεις, εσσα, εν, λαμπρός, τηλαυγής, φαεινός, αἴθριος, ἐπίθ. τοῦ Ὀλύμπου παρ' Ὁμ. Τὸ οὐδέτ. ἐπιρρηματικῶς, Ὑ. 31, 11.

Αἰγυπιὸς [— ⏑ ⏑ ⏑], ὁ, (ἀϜι-γύψ) μέγα ἁρπακτικὸν ὄρνεον, πιθαν. ὁ ὑπὸ τῶν νεωτέρων γυπαετὸς καλού-

μενος, Η 59 «ὄρνιθες αἰγυπιοί» π 217 κ. ἀ.

Αἰγύπτιος, ἰη, ιον, (ὅπου ἡ λήγουσα εἶνε μακρά, τρισύλλαβον τὸ ὄνομα, οἷον Ι 382, δ 83, 127 κ. ἀ. ἔνθα τὸ ι τῆς παραληγούσης ἀναγνωστέον κατὰ συνίζησιν ὡς j, τετρασύλλαβον δέ, δ 385). 1) ἐπίθ. Αἰγυπτιακός· 2) οὐσιαστ. Αἰγύπτιος, Κύρ. ὄν. γέρων τις Ἰθακήσιος β 15.

Αἴγυπτος. 1) θηλ. ἡ ἐν τῇ βορείῳ Ἀφρικῇ χώρα Αἴγυπτος, ρ 448 (ἀλλαχοῦ δὲν διακρίνεται τὸ γένος, ὡς δ 351) 2) ἀρσ. ὁ Νεῖλος ποταμὸς (καὶ «Αἰγύπτος ποταμὸς» λεγόμενος, ξ 258), δ 355, ξ 257, 258.—Αἴγυπτόν δε, εἰς τὸν Νεῖλον ποταμόν, ξ 246.

Αἰδεῖο, συνῃρ. ἐκ τοῦ αἰδέεο, προστ. ἐνεστ. τοῦ **αἰδέομαι**

Αἰδέομαι (ἐκ τοῦ αἰδέσjομαι κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.) ῥῆμα ἀποθ. μέλ. ἔσομαι, ποιητ. ἐσσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἐπικ. ἠδεσάμην καὶ αἰδεσσάμην, ἀόρ. παθ. μὲ τὴν αὐτ. σημ. ἠδέσθην καὶ αἰδέσθην, καὶ τὸ γ' πληθ. Αἰολικῶς καὶ ἐπικ. αἴδεσθεν. α') ἔχω αἰδῶ, συστέλλομαι, ἐντρέπομαι, καὶ συντάσ. μετ' ἀπαρεμφ. «-αἴδεσθεν ἀνήνασθαι» ἐντράπησαν νὰ ἀρνηθῶσιν, Η 93· «-γυμνοῦσθαι» ζ 221. Τὸ δὲ Ρ 95 «αἰδεσθεὶς» κεῖται καθ' ἑαυτό, ἀπολύτως, οὐδ' ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται τὸ «μήπως κτλ.» ἴδ. μή 2· β') μετὰ αἰτ. προσώπου, αἰδοῦμαι, τιμῶ, σέβομαί τινα, ἕνεκεν τῆς ἁγιότητος ἢ κοσμιότητός του «-ἱερῆα» Α 23 κ. ἀ. «-οὔ—σ, αἰδέσομαι» ξ 388· ἢ πράγματος, οἷον «-μέλαθρον» Ι 640. «-θεῶν ὄπιν» φ 28.

Ἀΐδηλος [⏑ ⏑ – –] **ον**, ἐκ τοῦ: ἀ-Ϝίδης, κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν. 1) ὁ ἀόρατόν τι ποιῶν, ἑπομένως ἐξολοθρευτικός καταστρεπτικός, περὶ τοῦ πυρός, Β 455· περὶ τοῦ Ἄρεως, Ε 897· περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 880· «-ὅμιλος (τῶν μνηστήρων)» π. 29. «-Μελάνθιος» χ 165· «-ἔργα» ε 757. 2) ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσίδῃ, μισητός, ἀποτρόπαιος, ὁ Ἄρης Ε 897. **Ἀϊδήλως**, ἐπίρ. ὀλεθρίως, Υ 220 †.

Ἀΐδης [⏑ ⏑ –] (Ἀ*Ϝ*ίδης), **αο**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἅδης, γεν. Ἀΐδεων (τρισύλλαβον κ. 512) καὶ κατὰ μεταπλασμὸν γεν. Ἄϊδος, δοτ. Ἄϊδι (ὅπ. ἴδ.) καὶ κατ' ἐπέκτασιν Ἀϊδωνεύς, ῆος, ὅπ. ἴδ. (ἐκ τοῦ ἀ—ἰδεῖν : ἀόρατος). Παρ' Ὁμ. πάντοτε πρόσωπον, πλὴν Ψ 244 «-Ἄϊδι κεύθωμαι» ὅπου ἔχει τοπικὴν σημ. Ὁ Ἅδης, ὁ Πλούτων, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, τρίτος ἀδελφὸς τοῦ Διός, λαχών, κατὰ τὴν διανομὴν τῆς πατρικῆς ἐπικρατείας, τὰ καταχθόνια, Ο 187· διὸ καὶ λέγεται βασιλεὺς τῶν καταχθονίων καὶ τῶν νεκρῶν «-ἐνέροισιν ἀνάσσων» Ο 188 «-ἄναξ ἐνέρων» Υ 61, καὶ «-Ζεὺς καταχθόνιος» Ι 457. Ὡς ἄκαμπτος καὶ ἀδυσώπητος μισεῖται ὑπὸ τῶν θνητῶν, Ι 158. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ περιεφρόνησεν οὐ μόνον αὐτὸν τραυματίσας, ἀλλὰ καὶ τὸν κύνα ἐκ τοῦ ᾅδου ἀπαγαγών, Ε 395. Περὶ τῆς ἀοράτους ποιούσης τοὺς ἀνθρώπους «Ἄϊδος κυνέης» ἴδ. τὴν λ. ταύτην.—Ἡ κατοικία αὐτοῦ εἶνε ὁ ᾅδης (δῶμ' Ἀΐδαο, Ἄϊδος δόμος), ὅστις ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ποιήμασι δύω ἔχει θέσεις. Κατὰ τὴν Ἰλιάδα (π. χ. Ι 568 κ. ἀ. ἰδίως δὲ Υ 61 ἑξ.) καὶ Ὀδύσσειαν υ 81 καὶ κατὰ τὴν καθ' ὅλου ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ἀρχαιότητι ἐπικρατοῦσαν γνώμην, κεῖται ὑπὸ τὴν γῆν. Ὁ δὲ ποιητὴς τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ Νεκυίας τοποθετεῖ αὐτὸν πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ, τοῦ χωρίζοντος αὐτὸν ὑπὸ τοῦ πεφωτισμέ-

του μέρους τῆς γῆς, κ 509 ἑξ., λ 156. Ἐν Ὀδυσσείας κ καὶ λ παρίσταται ὁ ᾅδης ὡς πολὺ βαθεῖά τις, ζοφερὰ χώρα, ὄρη καὶ δάση καὶ ὕδατα ἔχουσα, ὡς ἡ γῆ, κ 509 ἑξ. φυλαττομένη κατὰ τὴν εἴσοδον ὑπὸ τοῦ Κερβέρου (ὅστις παρ' Ὁμήρῳ ἁπλῶς κύων ὀνομάζεται) λ 263· πρβ. Θ 367. Τέσσαρες ποταμοὶ διαρρέουσι τὴν ἐπικράτειαν τῶν ἐνέρων, ὁ Ἀχέρων, ὁ Πυριφλεγέθων, ὁ Κωκυτὸς καὶ ἡ Στύξ, κ 513 ἑξ. Συχνόταται αἱ ἐλλειπτικαὶ φράσεις «-εἰς Ἀΐδαο ἢ Ἀΐδεω ἰέναι, ἔρχεσθαι, ἱκέσθαι κ.τ.τ.» (ὑπονοουμένου τοῦ δόμον ἢ δόμους, ὅπερ καὶ τίθεται πολλάκις) ἀντὶ τοῦ «ἀποθνήσκειν». Ὡσαύτως «-εἰς Ἀΐδαο πέμπειν, προπέμπειν, ἄγειν κ.τ.τ.» ἀντὶ τοῦ «-ἀποκτείνειν»· «-εἰν Ἀΐδαο» μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ «δόμοισι» («-δόμοις» μόνον ω 204)= ἐν τῷ ᾅδῃ· «-ἐξ Ἀΐδαο» (ὅπου πάντοτε ἐξυπακουστέον τὸ «-δόμων»)=ἐκ τοῦ ᾅδου.

*Ἀΐδιος, ιον [‒ ⏑ ⏑ ⏑], ἀντὶ τοῦ: ἀείδιος (ἀεί), αἰώνιος παντοτεινός, Ὕ. 29, 3.

Αἰδοῖα, τά, κατ' εὐφημισμὸν τὰ γεννητικὰ μόρια, Ν 568 †. κυρ. πληθ. τοῦ

Αἰδοῖος, η, ον (αἰδώς). 1) Ἐνεργ. ὁ ἔχων αἰδῶ, αἰδήμων, ἐντροπαλός, «-ἀλήτης» ρ 578. 2) Παθ. ὁ ὃν τις αἰδεῖται, ὁ ἐμπνέων αἰδῶ, σεβαστός, ἔντιμος ἀξιότιμος, σύνηθες ἐπίθετον τῆς συζύγου· ἔπειτα τῶν συγγενῶν, οἷον «-ἑκυρός» Γ 172· «-ἑκυρά» Χ 451· «μήτηρ» θ 420· ὡσαύτως ἀποδίδεται εἰς τὴν «-ταμίην» Εὐρύκλειαν, α 139· εἰς βασιλεῖς, Δ 402· εἰς θεάν, Σ 294, 425, εἰς φίλους, ξένους, ἱκέτας, Φ 75, τ 191 κ. ἀ. «-αἰδοῖοι» οὐσιαστικῶς, ἀξιότιμοι, (ξένοι δηλ. ἱκέται, πτωχοὶ κ.τ.τ.) κεῖται ο 373· συνάπτεται μετὰ τοῦ: δεινὸς «-αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι δεινός τε» Γ 172 κ. ἀ. μετὰ τοῦ: φίλος Ξ 210, τ 191. — Συγκρ. αἰδοιότερος, λ 360.

Αἰδοίως, ἐπίρ. ἀξιοπρεπῶς, ἐντίμως «-ἀποπέμπειν» τ 243 †.

Αἴδομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἰδέομαι.

Ἄϊδος [⏑ ⏑ ⏑]. Ἀϊδόσδε ἴδ. ἀΐδης.

Ἀϊδρείη (ἀϝιδρείη) [⏑ ‒ ‒ ‒] ἡ, ποιητ., ἄγνοια, *Ὀδ. μ 41· ὁ πληθ. κ 231, λ 272. Ἐκ τοῦ

Ἄϊδρις (ἄϝιδρις) [⏑ ‒ ⏑], ιος καὶ εος, ποιητ. (ἀ, ἴδρις), ὁ ἀδαής, ἀμαθής, ἄπειρος, Γ 219· μετὰ γεν., οἷον «χώρου» κ 282.

Ἀϊδωνεύς, ἴδε ἀΐδης.

Αἰδώς, όος, συνηρ. οῦς, ἡ, (α στερητ., ϝιδεῖν), 1) ὁ ἀπὸ παντὸς αἰσχροῦ ἠθικὸς φόβος, αἰδώς, ἐντροπή, «-αἰδοῖ εἴκων» Κ 238· «αἴσχε αἰδὼς καὶ δέος Ο 657· «-αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ» Ν 121, Ο 561· ὅθεν συστολή, σωφροσύνη, εὐλάβεια, σέβας νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους, κατωτέρων πρὸς ἀνωτέρους, Ω 44, γ 14, 24, θ 480, ρ 347. 2) πᾶν ὅ,τι ἐμπνέει αἰδῶ, ὅθ. α') αἶσχος, ἀσχημία, ἐντροπή, «αἰδώς, Ἀργεῖοι» αἶσχος, ἐντροπή, Ε 787, Θ 228, Ν 95 κ. ἀ. β') = αἰδοῖα· Β 262, χ 75.

Αἰεὶ καὶ Αἰὲν ἴδ. ἀεί.

Αἰειγενέτης, αο, ὁ, ἐπ. (ἀεί, γενέτης) ὁ ἀεὶ ὑπάρχων, αἰώνιος, ἐπίθ. τῶν θεῶν ἀείποτε ἐν τέλει στίχου «-θεῶν αἰειγενετάων» Β 400, ψ 281 κ. ἀ. «-θεοῖς αἰειγενέτῃσιν» Γ 296, β 432 κ. ἀ.

Αἰεννάω-νάοντα, ἴδε ἀενάοντα.

Αἰετός, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἀετός, (αἰϝετὸς) [‒ ⏑ ⏑], κυρ. ὁ μετεωριζόμενος, ἑπομ. ὁ ἀετός, εἶνε τὸ ἰσχυρότατον, τάχιστον καὶ ὀξυδερκέστατον τῶν πτηνῶν Φ

253, P 674· ὅθεν τοῦ Διὸς ἄγγελος Θ 247, Ω 292, 310 κ. ἀ. Ὡς προφητικὸν πτηνὸν (οἰωνὸς) εἶνε ἕνεκα τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ πτήσεως οἰωνιστικώτατος, Μ 200, τ538.

Αἴζηλος, **ον**, ἴδ. ἀρίζηλος.

Αἰζηός, ὁ, καὶ κατ' ἐπιχ. ἐπέκτασιν **Αἰζήιος**. P 520, μ 83 (τὸ αἰζηὸς ἔγεινε κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ αἰζήιος). Κεῖται περὶ ἀκμαίων, ἰσχυρῶν, ῥωμαλέων, πρός τε πόλεμον καὶ θήραν ἐπιτηδείων ἀνδρῶν, ἄλλοτε μὲν ὡς ἐπίθετον μετὰ τοῦ οὐσιαστ. «-ἀνὴρ», Π 716, P 520, Ψ 432 κ. ἀ. ἄλλοτε δὲ ὡς οὐσιαστικόν, οἷον «-θαλεροί, ἀρτίθοοι, αἰζηοί» Γ 26, Θ 298 κ. ἀ.

Αἰήτης, **αο**, (ἐκ τοῦ αἶα) [— — —], υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης, ἀδελφὸς τῆς Κίρκης, πατὴρ τῆς Μηδείας, ὁ πολυμήχανος βασιλεὺς τῆς ἐν Κολχίδι Αἴας, καθ' οὗ ὁ Ἰάσων ἐξεστράτευσεν, ἵνα λάβῃ τὸ χρυσοῦν δέρας, κ 137, μ 70.

Αἴητος, **ον**, ἴδ. ἄητος.

Αἰθαλόεις [. ⏑ . .], **εσσα**, **εν**, (αἴθαλος — καπνὸς καὶ καπνιά, ἐκ τοῦ αἴθω)αἰθαλώδης,καπνισμένος, μαυρισμένος ὑπὸ τοῦ καπνοῦ,«-μέλαθρον» B 415, «μέγαρον» χ 239.

Αἶθε, Δωρικ. καὶ ἐπ.=εἴθε, τὸ αἶθε καὶ εἴθε ἐσχηματίσθησαν κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ αἰ καὶ εἰ· ἴδε αἰ.

Αἴθη, ἡ, (αἰθὸς=πυρρὸς) ὄνομα ἵππου θηλείας πυρρᾶς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ψ 295.

Αἰθήρ, **έρος**, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἡ, Π 365, τ 540 (ἄημι, συγγ. τῷ ἀήρ, αὔρα 1) ὁ καθαρώτερος καὶ ὑψηλότερος ἀήρ, ὁ αἰθὴρ (κατ' ἀντιθ. τοῦ κατωτέρου, τοῦ μέχρι τῶν νεφῶν ὑψουμένου καὶ ἀέρος καλουμένου, Ξ 288) ἑπομ. πολλαχοῦ παρ' Ὁμ. ταυτοσήμαντον τῷ αἴθρη. οἷον P 371 «-Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης γαίης». Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὄλυμπος, ἡ ἕδρα τῶν θεῶν διήκει μετὰ τῶν κορυφῶν αὐτοῦ μέχρι τοῦ αἰθέρος, διὰ τοῦτο οὗτος παρίσταται ὡς κατοικία τῶν θεῶν (ζ 41 ἑξ.) π. χ. ὁ Ζεὺς λέγεται «-αἰθέρι ναίων» B 412, ο 523 κ. ἀ.

Αἴθικες [. — .], οἱ, λαὸς τῆς Θεσσαλίας κατοικῶν ἐπὶ τῆς Πίνδου, B 744.

Αἰθιοπεὺς [. ⏑ . .], **ῆος**, ὁ, ἴδ. τὸ ἑπόμ.

Αἰθίοπες [. ⏑ . .], οἱ, ἐξ ἑνικοῦ Αἰθίοψ, ἡ δὲ αἰτ. πληθ. Αἰθιοπῆας, μόνον Α 423, ἐξ ἑτέρας ἐπιχ. ὀνομαστ. Αἰθιοπεὺς (ἐκ τοῦ αἴθω καὶ ὤψ, ἄνθρωποι μὲ πεπυρωμένον, ὅ ἐ. μέλαν, ἢ ἡλιοκαὲς πρόσωπον, μαυρειδεροί), λαὸς κατοικῶν παρὰ τὸν Ὠκεανὸν τὰς ἐσχατιὰς τῆς γῆς («-ἔσχατοι ἀνδρῶν») εἰς δύο διῃρημένος, εἰς τοὺς πρὸς ἀνατολὰς καὶ τοὺς πρὸς δυσμάς· παρ' αὐτοῖς ὁ Ἥλιος, κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος, ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνας θερμοτάτας, α 22—25, Α 423, Ψ 206. Τούτων οἱ πρὸς ἀνατολάς, ὅμοροι τῶν Σιδονίων, Αἰγυπτίων, Ἐρεμβῶν καὶ Λιβύων, δ 84, καὶ πέραν τῶν Σολύμων ὀρέων κατοικοῦντες, ε 282, παρίστανται ὡς ἄνθρωποι εὐσεβεῖς (ὅθ, «ἀμύμονες»), τιμῶντες μὲ θυσίας καὶ ἑκατόμβας τοὺς θεοὺς καὶ δεχόμενοι αὐτῶν τὰς ἐπισκέψεις, α 22, Α 423, Ψ 206.

Αἰθόμενος, **η**, **ον**, παθ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. αἴθω, καίων, φλεγόμενος, διακαής, φλογερός, «-πῦρ» Ζ 182· «-δαλὸς» Ν 320· «-δαΐς» α 428 «-λαμπτῆρες» σ 343· «-ἱερὰ» Λ 775· «-ἄστυ» πυρπολούμενον, Φ 523.

Αἴθουσα, ἡ, (κυρ. ἐνεργ. μετοχ. τοῦ αἴθω, ἐξυπακουομένου τοῦ οὐσ. στοά) στοά, πρόστωον ὅ ἐ. σειρὰ κιόνων ὑπόστεγος, ὀλίγον ἀπέχουσα τοίχου τινός. Τοιαῦται ὑπῆρχον δύω (ὅθεν ὁ πληθ. Ζ 243, θ 57), ἡ μὲν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, ἡ δὲ ταύτης ἀπέναντι, ἔσωθεν τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τῆς αὐλῆς, ἑκατέρωθεν τῆς πύλης («αἴθουσα αὐλῆς»). Ἀμφότεραι ἦσαν ἀνοικταὶ πρὸς τὴν αὐλήν, ὥστε νὰ δύναται νὰ εἰσφέγγῃ (αἴθῃ) ὁ ἥλιος, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα. Διὰ τῆς πρώτης ἐξήρχετό τις ἐκ τῆς οἰκίας εἰς τὸν «πρόδομον» σ 102, οὗ καὶ μέρος ἐθεωρεῖτο, δ 297 καὶ 302. Ἐχρησίμευε δὲ αὕτη πρῶτον μὲν ἵνα ἡλιάζωνται ἐν αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι, ἡλιακός, καὶ ἔπειτα ὡς κοιτὼν τῶν ξένων, γ 399, δ 297 κ. ἀ. Ἡ δὲ ἑτέρα, ὀλιγώτερον ἔντιμος οὖσα, ὡς ἀποθήκη ὀγκωδεστέρων τινῶν πραγμάτων καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας χρείας, φ 390, υ 176, χ 449, Ι 472. Καὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἡ κλισία εἶχεν αἴθουσαν, Ω 644· ἴδ. καὶ πρόδομος.

Αἴθοψ, οπος, ὁ, ἡ, (αἰθός, ὤψ) κυρ. ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ καίοντος πυρὸς καπνὸς πυρώδης, φλογώδης κ 152. ἐπομ. στίλβων, ἐξαστράπτων, «χαλκὸς» Δ 495 κ. ἀ. πολλαχοῦ· «οἶνος» ὁ σπινθηροβολῶν Δ 259, ι 360 κ. ἀ. (ὄχι ὁ ἐρυθρός, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς μ 19, ὅπου συνδυάζεται μετὰ τοῦ «ἐρυθρός»).

Αἴθρη, ἡ, (αἰθήρ), ἡ αἰθρία, εὐδία, Ρ 646, ζ 44· «οὔποτ' αἴθρη ἔχει κορυφὴν» μ 75.

Αἴθρη, ἡ, Αἴθρα, θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως, γυνὴ τοῦ Αἰγέως καὶ μήτηρ τοῦ Θησέως. Αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, ὅτε πάλιν ἀνήρπασαν παρὰ τοῦ Θησέως τὴν ἀδελφήν των Ἑλένην, ἠκολούθησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Τροίαν, Γ 144.

Αἰθρηγενέτης, ου, ὁ, ε 296 † καὶ

Αἰθρηγενής, ές, (αἴθρη=αἶθρος=ψῦχος) ὁ ὑπὸ τοῦ αἰθέρος ἢ ἐν αἰθέρι, ψύχει γεννηθείς, γέννημα τοῦ ψύχους, ἐπίθ. τοῦ Βορέου, Ο 171, τ 358·

Αἴθριος, ον, ὁ (αἰθὴρ) «Ζέφυρος» ὁ δι' αἰθρίας πνέων, Ὕ. Ἀπ. 433.

Αἶθρος, ὁ, (αἴθρη), τὸ πρωϊνὸν ψῦχος, ἡ πάχνη, ξ 318 †.

Αἴθυια, ἡ, πτηνὸν ὑδρόβιον, ζαρσπαπί, Τουρκ. καρὰ-μπατάκ. Ὀδ. ε 337 καὶ 353.

Αἴθω, ἐξ οὗ τὸ αἰθόμενος, ὅπ. ἴδ.

Αἴθων, ωνος, ὁ, (αἴθω) κυρ. ὁ καίων, διάπυρος, ἐρυθρόχρους, ἐπομ. λαμπρός, σπινθηροβολῶν, ἐξαστράπτων, περὶ σιδήρου, Δ 485, Η 473· περὶ χαλκοῦ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ σκευῶν, Ι 113, κ. ἀ. ὅθεν κατὰ μεταφορὰν περὶ ἀλκίμων καὶ θυμοειδῶν ζώων, ὁρμητικός, ἀκάθεκτος, «λέων» Κ 24, Σ 191, κ. ἀ. «ἵππος» Β 389, Μ 97 «ταῦρος» Π 488, σ 372, καὶ «αἰετὸς» Ο 690.

Αἴθων, ωνος, ὁ, οὕτως ὠνόμαζεν ἑαυτὸν πλαστῶς ὁ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης ἔτι ἀγνώριστος Ὀδυσσεύς, ρ 183. 2) ἵππος τις τοῦ Ἕκτορος, ὁ Πυρώδης διὰ τὸ θυμοειδές, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πυρρὸς διὰ τὸ χρῶμα, Θ 185 κοινῶς ντορῆς.

Αἴκ' ἀντὶ τοῦ **αἴκε,** ἴδε αἰ.

Ἀϊκή [– – –], ἡ, ἐπ. (ἀΐσσω)=ἄϊξ, ὁρμή, φορά, «τόξων ἀϊκαὶ» Ο 709 †. ἴδ. τόξον.

*__Ἄϊκτος, ον,__ (ἱκνέομαι) ἀνέφικτος, Ὕ. Ἑρμ. 346.

Ἀϊκῶς (ἀ]ικῶς)=ἀεικῶς, ἀπρεπῶς, αἰσχρῶς, ἀτίμως, Χ 336 †.

Αἷμα, ατος, τό, αἷμα, παρ' Ὁμ.

ἡ ἕδρα τῆς ζωῆς, γ 455· διὸ αἱ σκιαί, ἵνα ἔλθωσι πάλιν εἰς συναίσθησιν, πίνουσιν αἷμα, λ 50, 96 ἑξ. 2) αἱματοχυσία, φόνος, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ «-ἀνδροκτασίη» καὶ «-κυδοιμὸς» Λ 164· «-φόνος τε καὶ αἷμα» Τ 214. 3) καταγωγή, γένος, Ζ 211, Τ 105, 111, Υ 241· «-εἶναι αἵματος ἀγαθοῖο» δ 611, π 300. (Καὶ τὰς τρεῖς σημασίας ἔχει καὶ σήμερον ἡ λέξις).

Αἱμασιά, [– – ⏑ –], ἡ, χυρ. ἄκανθα, θάμνος ἀκανθώδης, ἔπειτα φραγμὸς ἐξ ἀκανθῶν, καὶ ἐν γένει περίφραγμα «-αἱμασιὰς λέγειν» συλλέγω ἀκάνθας πρὸς κατασκευὴν φραγμοῦ, δ 359, ω 224. πρβ. **βατοδρόπος**. (Παράγεται ἐκ τοῦ αἷμος=κορυφή).

Αἱματόεις, [– ⏑ ⏑ –], **εσσα, εν**, (αἷμα) αἱματώδης, α') καθημαγμένος, αἱμοσταγής, αἱματόφυρτος, Ε 82, χ 405 κ. ἀ. β') πλήρης αἵματος, ἐξ αἵματος συνιστάμενος, «-σμῶδιξ» μώλωψ πλήρης αἵματος, Β 267. «-ψιάδες» σταγόνες αἵματος, Π 459. γ') φονικός, αἱματηρὸς «-ἤματα, πόλεμος» Ι 326, 650.

Αἱμονίδης, **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἵμονος=Μαίων Δ 394.

Αἱμονίδης, **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἵμονος=Λαέρκης Δ 467.

Αἱμοφόρυκτος, **ον**, (φορύσσω), αἱματόφυρτος, αἱμοσταγής, «-κρέα» δηλ. ὠμά, υ 348 †.

Αἱμύλιος [. ⏑ . .], **ον**, (ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ συνήθ. αἱμύλος) θελκτικός, κολακευτικός, ἀπατηλὸς «-λόγοι» α 56 †. Ὕ. Ἑρμ. 317.

***Αἱμυλομήτης** [. ⏑ . . .], **ου**, ὁ, (μῆτις) ὁ, θελκτικὴν ἔχων πανουργίαν, Ὕ. Ἑρμ. 13.

Αἵμων, **ονος**, ὁ, δαήμων, ἔμπειρος, εἰδήμων, μετὰ γεν. «-θήρης» Ε 49 †.

Αἵμων, **ονος**, ὁ, 1) ἥρως τις Πύλιος, Δ 296. 2) πατὴρ τοῦ Μαίονος, ὅπ. ἴδ.

Αἰναρέτης, [. ⏑ . .], **ου**, (αἰνὰ ἀρτύων), ὁ, μόνον κατὰ κλητ. αἰναρέτη ὁ μέχρι τρόμου, φρίκης (τῶν ἐχθρῶν δηλ.) ἀνδρεῖος, τρομερός, φρικαλέος, ἥρως· ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἀχιλλέα Π 31 †.

Αἰνείας., **αο** [καὶ **εἴω**, Ε 534] (ὁ ἐπαινετὸς ἐκ τοῦ αἰνέω κατὰ δὲ τὸν Ὕ. Ἀφρ. 199 ἐκ τοῦ αἰνὸς) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀπόγονος τοῦ Τρωός, ἄρα συγγενὴς τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ Πριάμου, ἡγεμὼν τῶν Δαρδάνων, Β 820 ἑξ. Υ 240. Ἦτο μετὰ τὸν Ἕκτορα ὁ ἀνδρειότατος ἥρως τῶν Τρώων καὶ διὰ τοῦτο ἐξ ἴσου ἐτιμᾶτο παρ' αὐτῶν, Ε 467, Λ 58· ἀλλὰ δὲν φαίνεται πολὺ συμπαθῶν πρὸς τὸν ἀγῶνα ἕνεκα τῆς διαφορᾶς, ἣν εἶχε πάντοτε πρὸς τὸν Πρίαμον, Ν 460, πιθανῶς διότι ἦτο προωρισμένος μετὰ τὴν ἐξόντωσιν τῆς Πριαμείου γενεᾶς νὰ βασιλεύσῃ τῶν Τρώων καὶ νὰ παρατείνῃ τὸ βασιλικὸν γένος τοῦ Δαρδάνου, Υ 180, 307, Ὕ. Ἀφρ. 197. Φαίνεται δὲ μάλιστα ὅτι οὐδὲ μετέσχεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου, ἀλλὰ μόλις, ἀφ' οὗ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐξεδίωξεν αὐτὸν ἐκ τῆς Ἴδης εἰς τὴν Λυρνησσὸν καὶ κατέστρεψε καὶ ταύτην, Υ 90, 190, τότε ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ Ἴλιον καὶ νὰ συναγωνισθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων. Μαχόμενος δὲ πρὸς μὲν τὸν Διομήδην σώζεται ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, Ε 331 ἑξ. πρὸς δὲ τὸν Ἀχιλλέα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, Υ 178 ἑξ. Κατὰ παράδοσιν πολὺ μεταγενεστέραν ἀποδημεῖ εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ διαπράττει ὅσα ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπλασεν ἡ ποιητικὴ φαντασία τοῦ Βιργιλίου.

Αἰνέω (αἶνος), μέλ. αἰνήσω, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ αἰνέσω καὶ ἀόρ. ᾔνησα ἀντὶ τοῦ ᾔνεσα, ἐγκρίνω, ἐπιδοκιμάζω, ἐπαινῶ περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, μετὰ αἰτιατ. «-μή με μάλα αἴνεε μήτε νείκει» δὲν εἶνε χρεία οὔτε νά με ἐπαινῇς οὔτε νά με ψέγῃς, Κ 249, Θ. 9. «-οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα» π 380.

Αἰνίζομαι (αἰνέω), δπ. ἴδ. Ν 374, θ 487, τίθεται μετὰ τῆς περὶ καὶ τοῦ ἔξοχα.

Αἴνιος, ὁ, Παίων τις ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Φ 210.

Αἰνόθεν, ἐπίρ. (αἰνός), εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ φράσει «-αἰνόθεν, αἰνῶς» ἥτις εἶνε περιγραφὴ τοῦ ὑπερθετικοῦ (αἰνότατα), «-λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς»=πασῶν αἰσχίστη ἀτιμία, Η 67 †.

Αἰνόμοιρος, ον, ποιητ. (μόρος) ὁ δεινήν, κακὴν ἔχων μοῖραν, κακόμοιρος, ἄθλιος, δυστυχής, Χ 481, ι 53, ω 169.

Αἰνοπαθὴς [. . ⏑ .], ές, έος, ὁ, αἰνὰ πάσχων, δεινοπαθής, σ 201 †. μετὰ τοῦ μάλα.

Αἶνος, ὁ, ἐγκώμιον ἔπαινος, φ 110, Ψ 795. Ὅθεν οὕτως ὀνομάζεται ὁ λόγος, δι' οὗ ὁ Νέστωρ εὐχαριστεῖ μὲν τὸν Ἀχιλλέα, αὐτὸς δ' ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ ἐπαινεῖ, Ψ 652, καὶ τὸ στρατήγημα ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπαίτης διηγεῖται εἰς ἔπαινον τοῦ Ὀδυσσέως, ξ 508.

Αἶνος, ἡ, πόλις θρᾳκικὴ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Ἕβρου, ἀρχαιότερον Πολτυοβρία καλουμένη, ὅ ἐ. πόλις τοῦ Πόλτυος κατὰ Στράβωνα 7, 6, 1 ἢ Πολτυμβρία κατὰ Στέφανον τὸν Βυζ. καὶ νῦν δὲ Αἶνος καλεῖται. Ἐντεῦθεν Αἰνόθεν=ἐκ τῆς Αἴνου Δ 520.

Αἰνός, ἡ,όν, (ἐκ τοῦ σίνος, σίνομαι) δεινός, ὀλέθριος, φρικαλέος· ὅθεν α') ἐπὶ προσώπων «-Ζεὺς» Δ 25 κ. ἀ. «-Ἀθηνᾶ» Θ 423 κ. ἀ. «-αἰνότερον γυναικὸς» λ 427. β') ἐπὶ καταστάσεων ἐσωτερικῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξωτερικῶν, οἷον «-δηϊοτὴς» Γ 20 κ. ἀ. «-φύλοπις» Δ 15 κ. ἀ. «-πόλεμος» θ 519· «-ἄχος» Δ 169 κ. ἀ. «-τρόμος» Η 215· «-ὀϊζὺς» ο 342· «-κάματος» ε 457, «-μόρος» Σ 465· «-αἰνότατος λόχος» φοβερώτατον καρτέρι, δ 441· «-αἰνὰ πάσχειν» δεινοπαθεῖν, Χ 431. γ') ἐπὶ πραγμάτων «-νεκάδες» σωροὶ πτωμάτων, Ε 886. Τὸ αἰνὰ πολλάκις ὡς ἐπίρ. δεινῶς, σφόδρα «-αἰνὰ ὀλοφύρεσθαι» χ 447· «-αἰνὰ τεκοῦσα» πρὸς δυστυχίαν, ἐπὶ κακῷ, γεννήσασα, Α 414.

Αἴνυμαι [. ⏑ .], μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἄνευ αὐξ. λαμβάνω, ἀφαιρῶ, παίρνω, μετὰ αἰτ. «-ὀϊστὸν» Ο 459· «-θώρηκα ἀπὸ στήθεσφι» Λ 374· «-τεύχεα ἐπ' ὤμων» Λ 580· «-χεῖρας» πιάνω, χ 500· «-ἄνθεα» δρέπω Ὕ. Δήμ. 6· μετὰ γεν. διαιρετ. «-τυρῶν αἰν.» ι 225· μεταφ. «-πόθος αἴνυταί με» μὲ καταλαμβάνει, ξ 144.

Αἰνῶς, ἐπίρ. (αἰνός), ἐν γένει δεινῶς, σφόδρα, οἷον «-τείρεσθαι, φιλεῖν, ἐοικέναι, τέρπεσθαι, δεδιέναι» πολχ. παρ' Ὁμ.

Αἴξ, αἰγός, ἡ, (ἀΐσσω) δοτ. πληθ. αἴγεσιν, Κ 486, ἡ γίδα, παρ' Ὁμ. πλχ. καὶ ὁ αἴξ=ὁ τράγος, ξ 106· «-ἄγριος» αἴγαγρος, Δ 105 καὶ Ὀδ.

Ἀΐξασκον, ες, ε, θαμιστικ. ἴδ. ἀΐσσω.

Αἰολίδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου. 1) Σίσυφος, Ζ 154. 2) Κρηθεύς, λ 237.

Αἰολίη, νῆσος, ἡ Αἰολία νῆσος, κατοικία τοῦ Ἱπποτάδου Αἰόλου (ἴδ. τ. λ.) νῆσος μυθική, περιβεβλημένη τεῖχος χάλκινον ἀδιάρρηκτον, κειμένη ἐπὶ ὀλισθηροῦ βράχου πρὸς δυσμὰς τοῦ Ὁμηρικοῦ κόσμου, κ. 1 ἑξ. (Κατὰ τοὺς ἀρχαίους εἶνε μία τῶν Λιπαραίων νήσων καὶ ἰδίως ἡ Στρογγύλη (τὰ νῦν Στρόμπολι, Πλιν. Η. Ν. 3, 9, 94, Στράβ. 6, 2, 11) ἢ ἡ Λιπαρά. Οἱ νεώτεροι γεωγράφοι νομίζουσιν αὐτὴν μίαν τῶν παρὰ τὴν δυτικὴν ἄκραν τῆς Σικελίας Αἰγουσῶν νήσων.

***Αἰολίς**, **ίδος**, ἡ, ἐπιθ. αἰολική. Ἐπ. 4, 6.

***Αἰολίων**, **ωνος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου=Μάκαρ, Ὕ. Ἀπ. 37.

Αἰόλλω, (ἐκ τοῦ ϝαιϝόλjω, αἰόλος), ταχέως τι κινῶ, συχνὰ στρέφω, στρεφογυρίζω «-γαστέρα» υ 27 †.

Αἰολοθώρηξ, **κος**, ὁ ἔχων θώρακα αἰόλον, ἀκτινοβόλον, λαμπρόν, Ἰλ. Δ 489. Π 173.

Αἰολομίτρης, **ου**, ὁ μίτραν ἔχων αἰόλην, δηλ. ἀκτινοβόλον, λαμπράν· Ε 707 †. ἴδ. αἰόλος.

Αἰολόπωλος, ὁ ἔχων εὐστρόφους, εὐκινήτους ταχεῖς πώλους, γοργόπωλος, Γ 185 †. καὶ Ὕ. Ἀφρ. 138, ἴδ. αἰόλος.

Αἰόλος, **η**, **ον**, (ϝαιϝόλος) ἐπὶ κινήσεως εὔστροφος, εὐλύγιστος, εὐκίνητος, «-πόδας αἰόλος ἵππος» ἐλαφρός, ταχύς, γοργὸς τοὺς πόδας, Τ 404· ὡσαύτως δέ, νομίζω, πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ «-αἰόλος ὄφις» ὁ εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, Μ 208. «-σφῆκες μέσον αἰόλοι» εὐκίνητον ἔχοντες τὴν μέσην Μ 167· «-αἰόλος οἶστρος» ὁ ἐμμανῶς περιπτάμενος, χ 300. «-αἰόλαι εὐλαί» ἀεικίνητοι σκώληκες, Χ 509· 2) μαρμαρυγὴν ἐκπέμπων, ἐξαστράπτων, ἀκτινοβολῶν, καθ' ὅσον ἡ ταχεῖα κίνησις οὕτως ἐμφανίζει τὰ πράγματα, οἷον «-τεύχεα» Ε 295. «-σάκος Η 222, πρβ. **Παναίολος**.

Αἴολος, ὁ, (ὁ ταχὺς ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἐπίθ.) 1) υἱὸς τοῦ Ἱππότου καὶ τῆς Μελανίππης κατὰ τὴν Ὀδ. κ 2· κατὰ δὲ τὸν Διόδωρον 4, 69 υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἄρνης καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἱππότου· κύριος τῆς νήσου Αἰολίας, ἐπιστάτης ἢ διανομεὺς τῶν ἀνέμων (ταμίας ἀνέμων), κ 21. Θεοφιλὴς ὢν διάγει μετὰ ἓξ υἱῶν καὶ ἄλλων τοσούτων θυγατέρων του, πρὸς ἀλλήλους διὰ γάμου συνεζευγμένων, βίον λαμπρὸν καὶ εὐφρόσυνον, κ 5 ἑξ. Ἐπὶ ἕνα μῆνα φιλοξενήσας τὸν πλανώμενον Ὀδυσσέα, φροντίζει ἔπειτα περὶ τῆς ἐπανόδου αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα δοὺς εἰς αὐτὸν τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον ἀσκόν, τὸν περιέχοντα πάντας τοὺς ἀνέμους κ 25 ἑξ. 2) υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηΐδος, πατὴρ τοῦ Σισύφου, Κρηθέως καὶ ἄλ. (πρβ. Αἰολίδης), βασιλέως τῆς Θεσσαλίας. (Ἡ γεν. Αἰόλου ἔχει μακρὰν τὴν μέσην συλλαβ. ολ. κ. 36, 60.)

Αἴπεια, ἡ, πόλις παράλιος τῆς Μεσσηνίας, κατὰ μὲν τὸν Στράβ. 8, 4, 5 ἡ ὕστερον Θουρία ἢ Μεθώνη· κατὰ δὲ τὸν Παυσαν. 4, 34, 3 ἡ Κορώνη, Ι 152.

Αἰπεινός, **ή**, **όν**, ἐπίθ. κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ αἰπὸς=αἰπύς, δπ. ἴδε· καὶ πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ οὐχὶ ὀρεινός, ἀλλ' ἀπότομος, κατάντης, ἀπόκρημνος, «-Ἴλιος» Ι 419 κ. ἀ. «-Γονόεσσα» Β 573. «-Καλυδών» Ν 271. «-κάρηνα» Β 869, ζ 123.

Αἰπήεις, **εσσα**, **εν** (αἶπος=ὕψωμα), κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην=αἰπύς, δπ. ἴδε· κάλλιον δὲ ὁ πολλὰ ὑψώματα ἢ ὄρη ἔχων, ὁ περικυκλούμενος ὑπὸ ὀρέων,

«-Πήδασος» Φ 87 †· ἢ ὁ ἐν ἀποκρήμνῳ τόπῳ κείμενος.

Αἰπόλιον, τὸ (αἰπόλος), ποίμνιον, κοπάδι αἰγῶν, ρ 213 κ. ἀ. κατὰ πλεονασμὸν «-αἰπόλια αἰγῶν» Β 474 κ. ἀ.

Αἰπόλος, ὁ, (αἴξ, πολέω) αἰγοβοσκός, «-ἀνὴρ» Β 474· συνήθως οὐσιαστ. συναπτόμενον κατὰ πλεονασμὸν μετὰ τοῦ «-αἰγῶν» ρ 247 κ. ἀ. Πολλάκις μετὰ τοῦ ἄνδρες Β 474.

Αἰπός, ή, όν, ἕτερος ἐπ. τύπος τοῦ αἰπύς, ἔπ. ἴδε, «πόλις» Ν. 625, γ 130. «-ρέεθρα» ἐπικλινῆ, ἀπότομα («ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω καταρρέοντα» Σχολ.) κατωφερῆ Θ 369, Φ 9.

Αἶπυ, τό, πόλις ἐν τῇ τοῦ Νέστορος ἐπικρατείᾳ (κατὰ Στράβ. 8, 3, 24 σελ. 349 αἱ μετέπειτα Μαργάλαι ἢ ἡ Μακιστία) Β 592, Ύ. Ἀπ. 423. κυρίως οὐδ. τοῦ

Αἰπύς, εῖα, ύ, 1) ἐπὶ τόπων, ἀπότομος, ἀνωφερής, ὄρθιος, ἀπόκρημνος, ὑψίκρημνος, ἐπίθ. ὀρέων καὶ πόλεων ἐπὶ ἀποτόμων ὑψωμάτων ἱδρυμένων καὶ ὑψηλὰ τείχη περιβεβλημένων, «ὄρος, πτολίεθρον, Ἴλιον, τεῖχος αἰπύ», Ἰλ. καὶ Ὀδ. πολχ. «-βρόχος» ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμάμενος λ 278. 2) μεταφ. περὶ καταστάσεων, εἰς ἃς ἀποτόμως καὶ αἰφνιδίως τις περιπίπτει, οἷον «-αἰπὺς ὄλεθρος» αἰφνίδιος, ἄφευκτος Ζ 57· «-φόνος» Ρ 365 δ 843· «-χόλος» ὀξὺς θυμός, Ο 223· 3) κατὰ μεταφ. ἀπὸ τῶν ὀρθίων καὶ ἀνωφερῶν δυσχερής, ἐπίμοχθος, «-αἰπὺς πόνος» δυσχερὴς κόπος, ὁ τῆς μάχης, Λ 601· Π 651· «-αἰπύ οἱ ἐσσεῖται» Ν 317.

Αἰπύτιος [. ⏑ . .], **ία, ιον**, εἰς τὸν Αἴπυτον ἀνήκων, τὸν υἱὸν τοῦ Ἐλάτου, βασιλέα τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Φαισάνης, «-τύμβος» ὁ τάφος αὐτοῦ ὁ κατὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Κυλλήνης κείμενος, Β 604 † πρβ. Παυσ. 8, 16, 2.

Αἱρέω, (Ϝαιρ, Ϝέλωρ) μέλ. αἱρέσω, ἀόρ. β' εἷλον, ἐπικ. ἕλον καὶ θαμιστ. ἕλεσκον, μέσ. μέλ. αἱρήσομαι, ἀόρ. β' εἱλόμην, ἐπ. ἑλόμην. Α') Ἐνεργ. 1) λαμβάνω, καταλαμβάνω, πιάνω, α') κυρ. «-τι ἐν χερσὶν» λαμβάνω τι εἰς τὰς χεῖρας, δ 66 «-τινὰ τινὸς» τινὰ ἀπό τι, οἷον «-κόμης» πιάνω τινὰ ἀπὸ τὰ μαλλιὰ Λ 197· «-χειρὸς» λαμβ. τινὰ τῆς χειρός, Α 323, Δ 542 κ. ἀ. «-γούνων» πιάνω τινὰ ἀπὸ τὰ γόνατα, ἀγκαλιάζω τὰ γόνατά του, εἰς ἔνδειξιν ἱκετείας Φ 71· «-δουρὸς μέσσου» τὸ δόρυ ἀπὸ τὴν μέσην, Γ 78, Η 56. Συντάσσεται πολλάκις μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, οἷον «-χερσὶ δόρυ» Μ 465 κ. ἀ. «-χαλκὸν ὀδοῦσι» Ε 75· «-γαῖαν ἀγοστῷ» (ἴδ. ἀγοστός), Λ 425 κ. ἀ.—«-αἱρῶ τινα» καταφθάνω, πιάνω, καταλαμβάνω τινὰ διώκων θ 330· Ψ 345, ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ «-παρελθεῖν»· «τινὰ ἐπὶ μάσταχα χερσὶν» πιάνω ἢ φράττω τινὸς τὸ στόμα, ψ 76 (πρβ. δ 287)· «-τινὰ προτὶ οἷ ἑλεῖν» ἑλκύω τινα πρὸς ἐμαυτόν, περιπτύσσομαι, Φ 508, ω 348· καὶ μόνον δὲ τὸ αἱρεῖν μετὰ αἰτ. σημ. τὸ εἰς ἀγκάλας λαμβάνω, λ 205, 206, 210· «-χροῒ εἵμαθ' ἑλεῖν» παίρνω φορέματα εἰς τὸ σῶμα, ἐνδύομαι, ρ 58· ἔτι δὲ λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον, Ψ 613. β') μεταφ. «-χόλος, θάμβος, οἶκτος, ἵμερος, δέος, λήθη, ὕπνος αἱρεῖ με» μὲ καταλαμβάνει μὲ πιάνει, μὲ παίρνει, Ὁμ. πολχ. «-ἔνθεν ἑλὼν» (δηλ. ἀοιδὴν) ἐκεῖθεν ἀναλαβὼν (τὴν ὑπόθεσιν), ἀρξάμενος θ 500. 2)=ἀφαιρῶ, σηκώνω «-τι ἀπ' ἀπήνης» Ω 579· «-ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν» Ε 127· ὅθεν ἰδίως α') ἁρπάζω, διὰ τῆς βίας λαμβάνω,

«-γέρας» Α 139 κ. ἀ. «-τὸν ἄτη φρένας εἷλε» τοῦ 'πῆρε τὰ μυαλά, Π 805, καὶ μάλιστα ἐν πολέμῳ κρατῶ, καταβάλλω, περί τε τόπων, κυριεύω, κατακτῶ, οἷον «πόλιν, νῆας» Ὁμ. πολχ. καὶ περὶ προσώπων αἰχμαλωτίζω «ζωόν τινα» Ζ 38 κ. ἀ. «-τινὰ ἔγχει» πληγώνω, φονεύω, Ε 50· καὶ συνηθέστερον ἁπλῶς «αἱρῶ τινα» Δ 457, Ζ 35 κ. ἀ. Β') Μέσ. 1) χάριν ἐμαυτοῦ ἢ τὸ ἐμαυτοῦ λαμβάνω «-ἔγχος δύρυ» Γ 338. κ 31 κ. ἀ. «-τόξα ἀπὸ πασσάλου» Ε 210· «-ἀπ' ὤμων τεύχεα» δηλ. οἱ θεράποντες, ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ ἑαυτῶν δεσπότου, Η 122· «-τί μετὰ χερσίν» εἰς τὰς χεῖράς μου, θ 372· «-κόρυθ' εἵλετο» (ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ Ἄρεως) Ο 125, 2) λαμβάνω τι ἐπάνω ἢ ἐντός μου, ἀπολαμβάνω, ἀποδέχομαι, ἐπιτυγχάνω, καὶ ἐν γένει λαμβάνω τι εἴτε ὡς ὀφειλόμενον καὶ ἀνῆκόν μοι, εἴτε ὡς ὠφέλιμον ἐμαυτῷ, «-ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι» Σ 500· «-δόρπον, δεῖπνον» Η 370, Β 399 κ. ἀ. καὶ μεταφορ. «-ὕπνου δῶρον» Η 482· «-ἄλκιμον ἦτορ» λαμβάνω γενναιότητα (θάρρος) εἰς τὴν καρδίαν μου, Ε 529· «-φιλότητα» ἀναλαμβάνω τὴν φιλίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «-μηνιθμὸν ἀπορρῖψαι» Π 282· «-πεῖραρ» τυγχάνω τοῦ σκοποῦ, φθάνω εἰς τὸν σκοπόν, Σ 501· «-ὅρκον τινὸς» ἀποδέχομαι, δ 746· καὶ «-ὅρκον τινὶ» Χ 119. 3) ἐκ πολλῶν λαμβάνω τι χάριν ἐμαυτοῦ, ἑπομ. ἐκλέγω· «-τέμενος γυναῖκας» Ι 578, ι 334· «-τινὰ» μετ' ἀπαρεμφ. ἐκλέγω τινὰ πρός τινα σκοπόν, Β 127. «-Ὠρίωνα ἕλετο Ἠώς» ἐξελέξατο σύζυγον, ε 121· ἀλλ' ἴδε ἔχω 1) α).

Ἄϊρος [. ‿ .], (Ἄϝιρος) ὁ, (α στερ. Ἶρος) λογοπαίγνιον πρὸς χαριεντισμὸν σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ὀνόματος Ἶρος, ὁ «ὄχι Ἶρος» ὅστις δὲν θὰ ἦνε πλέον Ἶρος, σ 73 †. πρβ. στχ. 7.

Αἴρω, ἴδε ἀείρω.

(**Ἄϊς**,) ἄχρ. ὀνομαστ. τοῦ **ἄϊδος**, **ἄϊδι**, ἅπερ ἴδ.

Αἶσα, ἡ, (ἐκ τοῦ αἴνυμαι ;) Α') ὡς προσηγορ. ἐπιχ. 1) ἡ ἀπονέμουσα, μοιράζουσα, ὅ ἐ. τὴν μοῖραν ἑκάστου ὁρίζουσα, βουλὴ θεοῦ τινος, οἷον «-Διὸς» Ι 608· «-ὑπὲρ Διὸς αἶσαν» παρὰ τὴν βουλὴν τοῦ Διός, Ρ 321· «-δαίμονος αἶσα κακὴ» λ 61. 2) τὸ ἀπονεμόμενον, ὅθεν α') τὸ μοιράδιον, μερίδιον «-ληΐδος» Σ 327· «-ἀπὸ ληΐδος» ε 40. β') τὸ εἱμαρμένον, ἡ μοῖρα, ἡ τύχη «-ἰῇ γεινόμεθα αἴσῃ» μὲ τὴν αὐτὴν ἐγεννήθημεν τύχην, Χ 477· «-κακῇ αἴσῃ τόξα ἑλέμην» κατὰ κακὴν μοῖραν, κατὰ δυστυχίαν. Ε 209, πρβ. τ 259 κ. ἀ. ὅθεν ἡ προωρισμένη ἑκάστῳ μοῖρα, διάρκεια τῆς ζωῆς, Α 416· πολλάκις παρ' Ὁμ. ἡ φράσις «αἶσά μοι» μετ' ἀπαρεμφ. μοὶ εἶνε εἱμαρμένον, πεπρωμένον, εἶνε ἡ μοῖρά μου, «-εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι» Ω 224. πρβ. Π 707, ε 113 κ. ἀ. 3) τὸ προσῆκον, τὸ ἁρμόζον, τὸ δίκαιον, «-ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα» εἶνε ἀκόμη πρέπον, ἔχομεν ἀκόμη δίκαιον καὶ νὰ ἐλπίζωμεν, π 101, τ 84· «-κατ' αἶσαν» καθὼς πρέπει, δικαίως, «-ὑπὲρ αἶσαν» παρὰ τὸ πρέπον, ἀδίκως, Γ 59 κ. ἀ. «-ἐν καρὸς αἴσῃ» (πρβλ. τὸ Ἀττ. ἐν οὐδενὸς μέρει τίθεσθαι) ἴδ. κύρ. Β') κύρ. ὄνομ. προσώπου ἡ Αἶσα, ἡ αἰωνίως καὶ ἀμετατρέπτως κυβερνῶσα Εἱμαρμένη, ὡς καὶ ἡ Μοῖρα, ὅπ. ἴδε, Υ 127, η 197.

Αἰσαγέης [. ‿ . .] **ὄρος**, τό, ἄγνωστόν τι ὄρος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ

τὴν Κλάρον, Ὕ. Ἀπ. 40. Ἄλλοι γράφουσιν Αἰγαγέης καὶ ὑπονοοῦσι τὸ τῆς Αἰολίδος ἀκρωτήριον Αἰγᾶν πρβλ. Στράβ. 13, 1, 68.

Αἴσηπος, ὁ, 1) ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Μυσίας, ἐκβάλλων παρὰ τὴν Κύζικον εἰς τὴν Προποντίδα, νῦν Σατὰς-δερέ, Β 820, Μ 21. 2) υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ τῆς Ἀβαρβαρέης, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου φονευθείς, Ζ 21.

Ἀΐσθω (ἀϜίσθω, ἄϜω), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐκπνέω, «-θυμὸν» ξεψυχῶ, μόνον Ἰλ. Π 468, Υ 403.

Αἴσιμος [. ⏑ .], **ον**, τὸ θηλ. καὶ **η**, ἐπιχ. (αἶσα) 1) ὁ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ὡρισμένος, ὁ πεπρωμένος, μόνον «-αἴσιμον ἦμαρ» ἡ πεπρωμένη ἡμέρα, Θ 72 κ. ἀλγ. 2) ὁ πρὸς τὸ δίκαιον καὶ πρέπον σύμφωνος, δίκαιος, πρέπων, ἁρμόζων, προσήκων, «-ἔργα» ξ 84· «-αἴσιμα πάντα τίνειν» πληρόνω πᾶν ὅ,τι εἶνε δίκαιον, θ 348· «-αἴσιμα πίνειν» ὅσον πρέπει, μετρίως, φ 294.

Αἴσιος [. ⏑ .], **ον**, ἐπιχ. (αἶσα) ὁ κατὰ (καλὴν) τύχην σταλείς, «-τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι αἴσιον» Ω 376 ÷.

Ἀΐσσω [– – –, πλὴν ἐν τῇ Φ 126, ἔνθα τὸ α ⏑], ἀόρ. α' ἤϊξα, ὑποτ. ἀΐξω, μετοχ. ἀΐξας, ἀόρ. θαμιστ. ἀΐξασκον, ἀόρ. παθ. ἠΐχθην, ἀπαρ. ἀϊχθῆναι, μέσ. ἀόρ. ἀΐξασθαι, Χ 190. 1) Ἐνεργ. ταχέως, ὁρμητικῶς κινοῦμαι, τρέχω, σπεύδω, ὁρμῶ καὶ πηδῶ, ἐπὶ ἐμψύχων α') «-ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα» ἡ Ἀθηνᾶ, Δ 78· συχνὸν τὸ «-βῆ ἀΐξασα» ἐπορεύθη δρομαία· Β 167· «-ἀΐξαντε πετέσθην» εὐθὺς ἀμφότεροι ἐπέταξαν, Ο 150· «ἀΐξαντε φυγῇ ἱκέσθην» εἰς ταχεῖαν φυγὴν ἀμφότεροι τραπέντες ἦλθον, κ. 117· «-ἤϊξεν πέτεσθαι» ὥρμησε νὰ πετάσῃ, μετὰ σπουδῆς ἐπέτασε, Φ 247. β' ἐπ' ἀνθρώπων πολλάκις ἐχθρικῶς ἐφορμώντων, ἐπιπιπτόντων, «-ἔγχεϊ, φασγάνῳ, ἵπποις ἀΐσσειν» Ὁμ. πλχ. «-ἀντίος ἀΐξας» Ο 694, κ. ἀ. «-πρόσω ἀΐξας» Ρ 734· «-φέβονδε» Ρ 579· «τοῖσιν (τουτέστι: σκήπτροις= σὺν τοῖσι) ἤισσον» Σ 506· «τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν» πετῶσι, περιφέρονται, φεύγουσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς σκιαί, κ 495. γ') ἐπὶ ζώων, οἷον ἵππων, «-ἵπποι μάλ' ὦκα ἤιξαν πεδίονδε» ο 183· ἔτι δὲ κάπρων Μ 148· πτηνῶν «-πρὸς οὐρανόν» Ψ 868· «-ὑπὲρ ἄστεος» Ω 320, ο 164· «-ἐπὶ χθόνα» Δ 78. Καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ριπτομένων, «-δούρατα ἐκ χειρῶν ἤϊξαν» ἐφώρμησαν, ἐξέφυγον ἐκ τῶν χειρῶν τὰ δόρατα, Ε 657· «-διαπρὸ ἤϊξεν μελίη» Υ 277· «-καπνὸς ἀπὸ χθονὸς» ἀνέρχεται ἐκ τῆς γῆς, κ 99· «αἴγλη ἀΐσσουσα» ἀκτινοβολοῦσα λάμψις, Τ 212· μεταφορικῶς περὶ τῆς ψυχῆς «ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος» ὅταν πετάξῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ο 80. 2) Μέσ. ταὐτοσήμαντον τῷ ἐνεργ. «-πυλάων ἀντίον ἀΐξασθαι» Χ 195· «-ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται» κυματίζονται, Ζ 510. Ὁ παθητ. ἀόρ. ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν σημ. «-ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην» ἡ Θέτις καὶ Ἶρις, Ω 97· «-ἐκ χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν» ἐξέφυγον Π 404. πρβλ. Γ 367 κ. ἀ.

Ἄϊστος, ον [⏑ – ⏑], (Ϝίδμεναι, Ϝιδεῖν) = ὁ μηκέτι ὁρώμενος, μηδὲ ἀκουόμενος, οἷον «-ᾤχετ' ἄϊστος, ἄπυστος» α 242· «-ἄϊστον ποιεῖν τινα» κάμνω τινὰ ἄφαντον, ἐξαφανίζω, α 235· «-καί κε μ' ἄϊστον ἔμβαλε πόντῳ» κατὰ πρόληψιν: ἤθελέ με ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νὰ εἶμαι πλέον ἄφαντος, Ξ 258. Ἐκ τούτου

Ἀϊστόω (ἄϜιστος), κάμνω τι ἄφαν-

τον, ἐξαφανίζω, ἐξολοθρεύω, μόνον γ' πληθ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. «-ἀϊστώσειαν» υ 79 καὶ παθ. ἀορ. «ἀϊστώθην» ἔγεινα ἄφαντος, κ 259.

Αἰσυητὴρ [. – . .], **ῆρος**, ὁ, ἴδ. αἰσυμνητὴρ=ἡγεμονικός.

Αἰσυήτης [. – . .], **ου**, ὁ, 1) γέροντες τύμβος, 2) πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος, Τρώς, Β 793, 3) πατὴρ τοῦ Ἀλκαθόου, Ν 427.

Αἰσυλοεργὸς [. ⏑ . . .] (αἰσυλοϝεργός), **όν**=«αἴσυλα ῥέζων» ἀσεβῆ, ἀνόσια ἐργαζόμενος, ἀνοσιουργός, κακοῦργος, Ε 404 †.

Αἴσυλος [. ⏑ .], **ον**, (ἄϊσος) ἐπιχ. ἀνόσιος, «-αἴσυλα ῥέζειν» ἀνοσιουργεῖν, Ε 403, β 232, ε 10· «-μυθήσασθαι» ἀνόσια ὁμιλεῖν, Υ 202· «-εἰδέναι» Ὕ. Ἑρμ. 164· (πρβ. τὴν μὴ Ὁμηρικὴν λ. **Ἀήσυρος** καὶ **Ἄητος**) ταραχώδης, ἄγριος.

Αἰσύμηθεν [– – – ⏑], ἐκ τῆς Αἰσύμης, πόλεώς τινος Θρακικῆς, Θ 304†.

Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, ὁ,=αἰσυμνήτης, ἄρχων, «-κοῦρος αἰσ.» βασιλικὸς νεανίας, Ω 347 †. Ἕτερος τύπος τοῦ:

Αἰσυμνήτης, ου, ὁ (αἶσα, μνῆστα, πρβλ. ἱερομνήμων)=ὁ ἀγῶνός τινος κριτής, ἀγωνοδίκης ἀμερόληπτος, ὁ κοσμήτωρ τοῦ ἀγῶνος, θ 258 †.

Αἴσυμνος, ὁ, κυρ. ὄν. ἑνὸς τῶν Ἀχαιῶν, ἥρωος ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθέντος, Λ 303.

Αἶσχος, εος, τό, (ἄϝιδσκος, αἰδώς) 1) ἀτιμία, ὕβρις, «-καὶ λώβη» Ν 622, σ 225· πληθ. «-τὰ αἴσχεα» Γ 242, Ζ 524· «-ὃς ᾔδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων» ὅστις νὰ ἐγνώριζε (νὰ ἦτο εὐαίσθητος πρὸς) τὸν ψόγον καὶ τὰς πολλὰς ὕβρεις τῶν ἀνθρώπων, Ζ 351. 2) αἰσχρούργημα, α 229. Ἐκ τούτου

Αἰσχρός, ή, όν, συγκρ. αἰσχίων, ιον, ὑπερθ. αἴσχιστος, η, ον, 1) εἰς φυσικ. σημ. δυσειδής, ἄσχημος, Ὕ. Ἀπ. 197· Β 216. 2) εἰς ἠθικ. σημ. αἰσχρός, ἄτιμος, ὑβριστικός «-αἰσχρὰ ἔπεα» Γ 38 κ. ἀ. Β 119· «-τὸ μὲν αἴσχιον, αἴ κε» Φ 437.—Ἐπίρρ. **αἰσχρῶς**, ἀτίμως, ὑβριστικῶς, Ψ 473, σ 321.

Αἰσχύνω [. – .], (αἶσχος), ἀόρ. α' ᾔσχυνα. 1) κάμνω τι αἰσχρόν, δυσειδές, ἀσχημίζω, παραμορφώνω, πρόσωπον Σ 24· «-κόμην» Σ 27· «-νέκυς ᾐσχυμμένος» κατῃσχυμμένος ἢ παραμεμορφωμένος νεκρός, Σ 180, πρβλ. Ω 418. 2) μεταφ. καταισχύνω, ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω «-γένος», Ζ 209· «λέχος» θ 269· «-ᾔσχυνας ἐμὴν ἀρετήν» Ψ 571. 3) ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ρ 86. Β') Παθ. ἢ μέσ. αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, ἄνευ πτ. η 305, σ 12, μετ' αἰτ. «-τι» φ 323.

Αἴσων, ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως, καὶ τῆς Τυροῦς, πατὴρ τοῦ Ἰάσωνος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ λ 259.

Αἰτέω, μέλ. αἰτήσω, ἀόρ. ἀπαρφ. αἰτῆσαι (Ὑμ. Ἀφρ. 225) ζητῶ, ἐξαιτοῦμαι, ἄνευ πτ. σ 49 ἐπαιτῶ· καὶ μετ' αἰτ. προσ. ἢ πράγματος «-αἰτῶ τινα» παρά τινος, ρ 365, ω 85. «-αἰτῶ τι» Ε 358 «-αἰτ. τινά τι» παρά τινός τι, Χ 295, β 387· «αἰ. τινί τι» χάριν τινός τι, υ 74· μετ' ἀπαρφ. Ζ 176, γ 173.

Αἰτιάσθαι, ἴδε αἰτιάομαι.

Αἰτιάομαι (αἰτία), ἀποθ. πανταχοῦ ἐπιχ. ἐκτεινόμενον, ὅθεν αἰτιόωνται=αἰτιῶνται, αἰτιάασθαι=αἰτιᾶσθαι, αἰτιόῳο καὶ αἰτιόῳτο=αἰτιῷο καὶ αἰτιῷτο, ᾐτιάασθε καὶ ᾐτιόωντο=ᾐτιᾶσθε καὶ ᾐτιῶντο, θεωρῶ αἴτιον, απο-

δίδω τὴν αἰτίαν, ἐνοχοποιῶ, «-τινα» Λ 78, υ 135 κ. ἀ. «-οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται» ὁποίας αἰτίας ἀποδίδ. οἱ θνητοὶ εἰς τοὺς θεούς! πῶς οἱ θνητοὶ αἰτιῶνται, κατηγοροῦν τοὺς θεούς! α 32.

Αἰτίζω, ἕτερος ἐπικ. τύπος ἐπιτατικὸς τοῦ αἰτῶ, μόνον κατ' ἐνεστ. πολύ, ἐπιμόνως ζητῶ, ἐπαιτῶ, ζητεύω, ἄνευ πτ. δ 651, ρ 228 κ. ἀ. «-αἰτ. τ» ρ 222, 558· «-αἰτ. τινὰ» ρ 346, 502, υ 179. ''Οδ.

Αἴτιος, ἴη, ιον (αἰτία), παρ' Ὁμ. μόνον εἰς κακὴν σημ. ἔνοχος, πταίστης, Ο 137 κ. ἀ. «οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν» δὲν μου πταίουν, Α 153, α 348 κ. ἀ.

Αἰτιόω καὶ **Αἰτιόφτο** 6' καὶ γ' ἐν. πρόσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς εὐκτικ. **Αἰτιοῶνται** γ' πληθ. ἐνεστ. ἴδ. αἰτιάομαι.

Αἰτώλιος, ἴη, ον, Αἰτωλικός, Δ 399.

Αἰτωλοί, οἱ, κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας, μεταξὺ Ἀκαρνανίας, Λοκρίδος καὶ Ἠπείρου, ἀπὸ Αἰτωλοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος οὕτως ὀνομασθέντες, Β 638, Ι 531, 549, 599.

Αἰχμάζω, ποιητ. μέλ. αἰχμάσω, ἐπ. άσσω, πάλλω τὴν αἰχμήν, τὸ δόρυ· μάχομαι «-αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι» μὲ τὰς αἰχμὰς θὰ πολεμήσωσιν οἱ νεώτεροι, Δ 324 ἴ. Ἐκ τοῦ.

Αἰχμή, ἡ (ἀκίς), κυρ. τὸ ὀξὺ ἄκρον τοῦ δόρατος, λόγχη «-χαλκείη» Δ 461· «-ξουρὸς αἰχμή» Ζ 320 κ. ἀ. κατὰ συνεκδοχὴν δὲ καὶ τὸ δόρυ, Ἰλ. πλγ.

Αἰχμητά, ὁ, Αἰολ. κ. ἐπ.=αἰχμητής, Ε 197.

Αἰχμητής, οῦ, ὁ, ποι. (αἰχμή), λογχομάχος, λογχευτὴς εἰς χαρακτηρισμὸν ἀνδρείου πολεμιστοῦ, Α 152 κ. ἀ. 6 19 κ. ἀ. καὶ ὡς ἐπίθετον Β 846, Γ 49 κ. ὁ.

Αἶψ(α), ποιητ., (ἐκ τοῦ αἰπὺς=αἰπέσα) ἰδίως ἐπικ. ἐπίρρ. ταχέως, εὐθύς, ἀμέσως «-αἶψα δ' ἔπειτα» εὐθὺς μετὰ ταῦτα, Γ 145 κ. ἀ. «-αἶψα μάλα» Δ 70 κ. ἀ. «-αἰψά τε» ἐξ ἅπαντος, ἐπὶ καθόλου ἐννοιῶν, Τ 221, α 392, Ὕμ. Δήμ. 488. Πρβλ. τὸ τῆς καθομιλουμ. ἀψύς, καὶ ἐπίρ. ἀψά, ὧν ἡ κυρία σημασία εἶνε ταχύς, καὶ ταχέως, (Κοραῆ Ἀτ. 4, 41· ἡ συστολὴ τοῦ αι εἰς α παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ „ἀγούσματοι"=αἰγὸς μαστοὶ καὶ „ἀγιόκλημα"=αἰγόκλημα καὶ ἀψίκορος καὶ ἀψιμαχία· ἐν δὲ Νάξῳ ἐσώθη κατ' αὐτὸν τὸν Ὁμηρικὸν τύπον „αἶψα", ἴδε Ι. Πρωτοδίκου Ἰδιωτικὰ κτλ. σ. 6).

Αἰψηρός, ἡ, όν, (αἶψα) ταχύς, «-αἰψηρὸς κόρος γόοιο»=ταχὺς εἶνε ὁ κόρος τοῦ θρήνου, ὀγρήγορα χορταίνει τις τὸν θρῆνον, δ 103· «λῦσεν ἀγορὴν αἰψηρήν» ταχέως διέλυσε τὴν ἀγορὰν οὕτως, ὥστε νὰ ἦνε ταχεῖα, ὅ ἐ. ταχέως διαλελυμένη, Τ 276, 6 257.

1. **Ἀΐω**, [⏑ ⏑ –], (ἀῆναι αἴσθω), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀναύξ. ἄϊον καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάνομαι, σ 11· ὅθεν α') συνήθ. ἀκούω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. φθογγῆς, βοῆς» Π 508, ι 401 κ. ἀ. σπανιώτερον μετὰ αἰτ. «κτύπον» Κ 532· «ὄπα» Σ 222. 6') αἰσθάνομαι «πληγῆς» Κ 532. γ') γινώσκω, εἰξεύρω, Κ 160, Ο 248, α 298.

2. **Ἄΐω**]– ⏑ –]. (ἄϝίω)= «-φίλον ἄϊον ἦτορ» ἐξέπνεον, ἐξῄμουν (πρβ. Ο 10—11) τὴν καρδίαν μου, τὴν ψυχήν μου, Ο 252· (ἄλλοι ὑπάγοντες καὶ τοῦτο εἰς τὸ 1. ἀΐω μεταφράζουσιν: ᾐσθανόμην τὴν καρδίαν μου, δηλ. τὸν

ῥόγχον αὐτῆς, ἢ: ἐγίνωσκον κατ' ἐμαυτόν).

Αἰών, ὦνος, ὁ (καὶ ἡ Χ 58). 1) κυρ. χρόνου διάρκεια, καὶ ἰδίως τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὅθεν ὁ βίος, Τ 27, Χ 58, ε 160 κ. ἀ. συνάπτεται μετὰ τοῦ ψυχή» Π 453, ι 523.

Ἀκάκητα [⏑ ⏑ – ⏑], Αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης, ου, ὁ σωτὴρ ἀλεξίκοκος, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, μόνον Π 185, ω 10 (συνήθ παράγ. ἐκ τοῦ κακός=ἄκακος. «ὁ μηδενὸς κακοῦ περιποιητικός» ἢ πρόξενος κατὰ τὸν Ἀπολλών. ὅθεν ὁ μόνον ἀγαθὰ προξενῶν ἀγαθοποιός, ἐπιεικής ἢ ὁ ἀποσοβῶν, ἀπομακρύνων τὰ κακά, ἀλεξίκακος.

Ἀκαλαρρείτης [⏑ ⏑ . . .], ου, ὁ (ἦκα, ῥέω) ἥσυχος, σιωπηλός, ἡσύχως ῥέων, ἐπίθ. τοῦ Ὠκεανοῦ ποταμοῦ, μόνον Η 422, τ 434

Ἀκάμας [. ⏑ .], αντος, ὁ ἡ (κάμνω)=ἀκάματος, ἀκούραστος «-σῦς» Ἰλ. Π 823· ὅθεν ἀεικίνητος «ἠέλιος» Σ 239 484· «Σπερχειός» Π 176.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, ἡγεμὼν τῶν Δαρδάνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου, Β 823 κ. ἀ. 2) υἱὸς τοῦ Εὐσώρου, ἡγεμὼν τῶν Θρᾳκῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, Β 844, Ε 462, Ζ 8. 3) υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Μηριόνου φονευθείς, Μ 140, Ν 560.

Ἀκάματος [– ⏑ ⏑ –] ον=ἀκάμας, ὅπ. ἴδε, ἀκούραστος, ἐπίθ. τοῦ πυρός, Ε 4, υ 123 κ. ἀ.

Ἄκανθα [⏑ . .], ἡ, (ἀκή) ἀγκάθι, ὁ θάμνος δηλ. ὁ ἀκανθώδης, ε 328 †.

* **Ἀκάστη**, ἡ (πολὺ διαφέρουσα ἔξοχος, ἐκ τοῦ εὐφ. α καὶ κέκασμαι) θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ὕ. Δήμ. 421.

Ἄκαστος, ὁ, βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου, ξ 336 †.

Ἀκαχείατο, Ἀκαχεῖν, Ἀκαχήμενος, Ἀκαχήσω, ἴδ. ἀκαχίζω.

Ἀκαχίζω [⏑ ⏑ . .] ἐπ. καὶ Ἰων. (ἄχος) ἀόρ. β' ἤκαχον, ἐξ οὗ πάλιν μέλ. ἀκαχήσω, Ὕ. Ἑρμ. 286 ἀόρ. α' ἠκάχησα, Ψ 223· μέσ. ἀκαχίζομαι (ἕτερος τύπος ἄχομαι ἢ ἄχνυμαι, ἅπερ ἴδε) ἀόρ. ἠκαχόμην, παρκ. ἀκάχημαι καὶ ἀκήχεμαι, γ' πλ. ἀκηχέδαται Ρ 637· ὑπερσ. γ' πλ. ἀκαχείατο ἐπικ.=ἀκάχηντο, Μ 179 ἀπρφ. ἀκάχησθαι, μετχ. ἀκαχήμενος, θηλ. ἀκηχεμένη (κατ' ἐξαίρεσιν οὕτως τονιζόμενα)· πρὸς τούτοις μετοχ. ἐνεστ. ἀχέων, ουσα, ὅπ. ἴδε. 1) Ἐνεργ. λυπῶ, ἐνοχλῶ, [ἀνιῶ] θλίβω μετὰ αἰτ. π 432· Π 822, ο 357, π 427. 2) Μέσ. λυποῦμαι, παραπονοῦμαι, πενθῶ «θυμῷ» Ζ 486 «τῷ μή τι θανὼν ἀκαχίζεο» μὴ παραπονῆσαι διότι ἀπέθανες, λ 486. Ὁ παρκ. σημ. εἶμαι περίλυπος, πολλάκις μετὰ τοῦ «θυμόν, ἦτορ» μετὰ γεν. δὲ ἢ δοτ. εἰς ἔνδειξιν τῆς αἰτίας, «ἵππων» Λ 702 πρβλ. Π 16 «ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται» ἐξ αἰτίας μου, ψ 360· πρβ. Τ 312.

Ἀκαχμένος, η, ον, (ἀκή), ἠκονημένος, ὀξύς. ἐπίθ. τοῦ πελέκεως, ζ 236, τοῦ ξίφους, χ 80 καὶ ἰδίως τοῦ δόρατος, Μ 444, Φ 72 κ. ἀ. πολλάκις μὲ τὴν προσθ. «ὀξέϊ χαλκῷ» μὲ ὀξὺν χαλκὸν ἐστομωμένος, ὅ ἐ. ἔχων ὀξεῖαν χαλκὴν λόγχην ἢ αἰχμήν, Κ 135 κ. ἀ.

Ἀκάχοιτο, ἴδε ἀκαχίζω.

Ἀκέομαι [⏑ . . .], ἀποθ., καὶ ἐπ. ἀκείομαι ἐν τῇ μετοχ. ἀκειόμενος, Π 29, ξ 383 ἀόρ. α'. ἠκεσάμην, προστ.

ἐπ. ἄκεσσαι, Π 523. 1) θεραπεύω, ἰατρεύω, Ε 402 κ. ἀ. «-ἕλκεα» Π 29, 523· «τινά» Ε 448· μεταφ. «-δίψαν» παύω, Χ 2· ὅθεν ἐπανορθῶ, «ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον» τὰ σφάλματα ἡμῶν, Ν 115· πρβ. κ 69· «-νῆας» ἐπισκευάζω, διορθώνω, ξ 383.

'Ακερσεκόμης [⏑ . . . .], **ου**, ὁ, (κείρω), ὁ ἀκούρευτον, ἑπομ. μακρὰν ἔχων κόμην, ὁ οὐδέποτε κείρων τὴν κόμην, μακρομάλλης σχεδὸν ταὐτόσ. τῷ καρηκομόων, ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος, Υ 39 †.

'Ακεσμα [⏑ . .], **ατος**, τό, (ἀκέομαι), μέσον θεραπευτικόν, ἰατρικόν, «-ὀδυνάων» Ο 394 †.

'Ακεσσαμενός [. . ⏑ . .], ὁ (ἐκ τῆς μετοχ. ἀκεσάμενος, || πρβλ. τὸ τοῦ πεζοῦ λόγου 'Ακουμενὸς κύρ. ὄν. ἐκ τῆς μετοχ. ἀκούμενος), πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῆς Θράκης, Φ 142 †.

'Ακεστός, **ή**, **όν**, (ἀκέομαι) θεραπευτός, «-φρένες ἐσθλῶν» ἐπιδεκτικαὶ θεραπείας, Ν 115 †.

'Ακέων [⏑ . .], (ἀκαλός, ἧκα) σιωπῶν, σιωπηλός, ἥσυχος, ἐν χρήσει μάλιστα ὡς ἐπίρ. ἐπὶ παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ, Δ 22, Θ 459, φ 89. 'Αλλ' εὑρίσκεται καὶ τὸ θηλ. «-ἀκέουσα» Α 565 καὶ τοῦ ἀρσεν. ἡ αἰτ. «-ἀκέοντα» β 311· καὶ ὁ δυϊκὸς «-ἀκέοντε» ξ 195.

'Ακήδεστος, **ον** (κήδω), ὁ μὴ τυχὼν ἐπιμελείας, ἀκήδευτος, ἀπεριποίητος, ὅθ. περὶ νεκρῶν ἄταφος, ἀκήδευτος, Ζ 60 †. 'Επίρ. **'Ακηδέστως**, ἀφροντίστως, ἑπομ. ἀσπλάγχνως, ἀνηλεῶς, 'Ιλ. Χ 465, Ω 417.

'Ακηδέω, ἀόρ. α'. ἀκήδεσα, δὲν φροντίζω, ὀλιγωρῶ, μετὰ γεν. Ξ 427, Ψ 70. 'Εκ τοῦ

'Ακηδής, **ές**, γεν. **έος** (ἀ, κῆδος), ἀφρόντις, ἄνευ φροντίδος. 1) Παθ. ἀφρόντιστος, ἠμελημένος, ἀτημέλητος, ζ 26, τ 18, υ 130· ἀκήδευτος, ἄταφος, Ω 554. ω 187. 2) Οὐδ. ἀμέριμνος, ἄφροντις, ἀτάραχος, «-θεοί» Ω 526· «-οἰκία». Ύ. 'Απ. 78. 3) 'Ενεργ. ὁ μὴ φροντίζων, ἀπαθής, ἀδιάφορος, ἄφοβος, «ἰχθύσιν — οἵ σ' ὠτειλὴν ἀκηδέες αἷμ' ἀπολιχμήσονται» Φ 123, ρ 319.

'Ακήλητος, **ον** (ἀ, κηλέω), ἄθελκτος, ἄκαμπτος, «νόος» κ 329 †.

'Ακημα, **ατος**, τό, ἴδε ἄκεσμα.

'Ακήν [⏑ –], ἐπίρ. ἡσύχως, σιωπηλῶς, συνηθέστατον ἐν τῇ φρ. «-πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ» πάντες ἡσύχασαν καὶ ἐσιώπησαν, Γ 95 κ. ἀ. πολχ. καὶ «-ἀκὴν ἔσαν» ἡσύχαζον, ἐσιώπων, β 82. «-ἀκὴν ἴσαν» Δ 429.

'Ακηράσιος, [⏑ – ⏑ ⏑ ⏑], **ον**, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ **'Ακήρατος**, ἀβλαβής, «-λειμὼν» ἀθέριστος Ύ. 'Ερμ. 72. «-οἶνος» ἄκρατος ι 205 †.

'Ακήρατος [. . ⏑ .], **ον**, ἀβλαβής, ἀδιάφθορος, ἀκηλίδωτος, «-κλῆρος» Ο 498· «κτήματα» ο 532· «-ὕδωρ» καθαρόν, διαυγές, Ω 303.

1. **'Ακήριος**, **ον** (ἀ. κήρ), ἀβλαβής, ἀδιάφθορος, 'Οδ. μ 98, ψ 328. 'Ωσαύτως Ύ. 'Ερμ. 530 «-ράβδον — ἀκήριον ἥ σε φυλάσσει».

2. **'Ακήριος**, **ον** (ἀ, κῆρ), ὁ ἄνευ καρδίας. 1) κυρ. ἄψυχος, νεκρός, Λ 392, Φ 466. 2) μεταφ. ὁ χωρὶς καρδίαν, ἀθαρσής, ἄτολμος, δειλός, Η 100· «-δέος» ὁ ἀποθαρρύνων φόβος Ε 812, Ν 224. 'Ιλ.

'Ακηχέδαται, **ἀκηχέαται**, **ἀκηχεμένη**, ἴδ. ἀκαχίζω.

'Ακιδνός, **ή**, **όν**, μόν. ἐν τῷ συγκρ. ἀκιδνότερος, ἀδύνατος, ἀσθενής, εὐτελής, «-οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέ-

φαι ἀνθρώποιο» σ 130· «-εἶδος ἀκιδνότερος» εὐτελέστερος, ε 217, θ 169.

Ἄκικυς [. – .], **υος**, ὁ, ἡ, (ἀ, κικύς) ἀδύνατος, '' Οδ. ι 515, φ 131.

Ἀκίχητος [⏑ ⏑ – ⏑], **ον**, (κιχάνω), ἀνέφικτος, «-ἀκίχητα διώκειν» Ρ 75 †.

Ἄκλαυτος, **ον**, (ἀ, κλαίω)=ἄκλαυστος, (‖ . Ἡ καθομιλουμ. διεφύλαξε τὴν ἀρχαιοτάτην ταύτην ἔλλειψιν τοῦ σ; λέγουσα ἄκλαυτον. 1) Παθ. ὁ μὴ κλαυθείς, θρηνηθείς, νεκρὸς δηλ., Χ 386, λ 54. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ κλαύσας, δ 494.

Ἀκλεής, **έος**, ὁ, ἡ (ἀ, κλέϜος) καὶ κατ' ἐπιχ. ἔκτασιν **ἀκληής**, (ὀνομ. πληθ. ἀκληεῖς, Μ 318) καὶ **ἀκλειής** (μόνον ἐν τῷ ἐπίρ. -ειῶς, ἴδ. κατ.) αἰτ. ἐν. ἀκλέα (κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ ἀκλεέα δ 728)=ἄδοξος, ἀσήμαντος· «ἀκλεὲς αὔτως» κυρ. οὐδέτ. ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβανόμενον, Η 100.—**Ἀκλειῶς**, ἀδόξως, Χ 304, α 241.

Ἄκληρος, **ον** (ἀ, κλῆρος). 1) ὁ μηδένα ἔχων κλῆρον, κτῆμα, ἀκτήμων, πένης, λ 490 †. 2) ἀκλήρωτος, ἀδιανέμητος, «-γέα» ἡ μηδένα ἔχουσα κτήτορα, ἰδιοκτήτην, '' Υ. Ἀφρ. 123.

Ἀκμή, ἡ (ἀκίς) ἡ κόψις, ὁ ἀθέρας μαχαιρίου κ. τ. τ. «-ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται» (κυρ. στέκει εἰς τὴν κόψιν ξυραφιοῦ, τουτέστιν εἰς τοσοῦτον ἐπισφαλῆ βάσιν, ὥστε ἀναγκαίως θὰ κλίνῃ ἢ πρὸς τὸ ἓν ἢ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος) παροιμία=εὑρίσκεται εἰς τὴν κρισιμωτάτην στιγμὴν Κ 173 †.

Ἄκμηνος, **ον**, ὁ μὴ φαγὼν μηδὲ πιών, ἄγευστος, νῆστις, Τ 207, 346· «ἄκ. σίτοιο, πόσιος» νῆστις φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, ''Ιλ. Τ 163, 320· καὶ σημ. κυρίως ἀπεριποίητος, ἀθεράπευτος, (ὡς π. χ. Τ 207)· ὅθεν «ἀ. σίτοιο καὶ πόσιος»=νῆστις.

Ἀκμηνός, **όν** (ἀκμή), ἐντελῶς ἀνεπτυγμένος, ἀκμαῖος «θάμνος ἐλαίης» ψ 191 †.

Ἀκμής, **ῆτος**, ὁ, ἡ, (ἀ, κάμνω), ἀκάματος, ἀκμαῖος, *''Ιλ. Λ 802, Ο 697.

*****Ἄκμητος**, **ον**=**Ἀκμής**, '' Υ. Ἀπόλ. 520.

Ἀκμόθετον, τὸ (ἄκμων, τίθημι) τὸ μέρος, ἢ ξύλον, ἐν ᾧ τίθεται, ἐμπήγεται ὁ ἄκμων, μόνον, Σ 410, 476, θ 274.

Ἄκμων, **ονος**, ὁ, τὸ ἀμμόνι (ὃ ἐ. ἀκμόνιον), Ο 19, θ 274. Ἐκ τοῦ κάμνω κατὰ τοὺς ἀρχαίους· ‖ . κατά τινας δὲ τῶν νεωτέρων πρωτότυπος οὖσα ἡ λ. καὶ συγγ. κατὰ μετάθεσιν τῷ σλαυϊκῷ κάμεν (=λίθος), κυρ. σημαίνει τὸν μύδρον, τὸν οὐρανόθεν κατιόντα (Ἡσιόδ. Θεογ. 722), τὸν κεραυνόν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν οὐρανὸν αὐτόν, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, καὶ τέλος τὸ ἀμμόνι).

Ἀκνηστις, **ιος**, ἡ, ἡ σπονδυλικὴ στήλη, τὸ ραχοκόκκαλον, κ 161 †.

Ἀκοίτης [⏑ . .], **ου**, ὁ (α ἀθρ., κοίτη) ὁ μίαν ὁμοῦ μετ' ἄλλου (κοινὴν) ἔχων κοίτην, ὁμόκοιτος, σύζυγος, Ο 91, ε 120, φ 88 κ. ἀ.

Ἄκοιτις [⏑ . ⏑], **ιος**, ἡ, θηλ. τοῦ προηγουμένου, ἡ ὁμόκοιτις, παρ' Ὁμ. μόνον ἡ νόμιμος σύζυγος, Γ 138 κ. ἀ. Ὡσαύτως λέγεται καὶ ἡ Ἑλένη ὡς ἐν Τροίᾳ νόμιμος γυνὴ τοῦ Πάριδος θεωρουμένη, Γ 447, Ζ 350· «-ἀκοίτις» αἰτ. πληθ. κ 7.

Ἄκολος [⏑ ⏑ –], ὁ βλωμός, ψωμός, δακωνιά, βοῦκκα, ρ. 222 †. «αἰτίζων ἀκόλους» (ἐκ τοῦ α τοῦ ἐπιτ. καὶ τοῦ κόλος=κολοβός: ἐντελῶς κολοβός· ἑπομ. τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπο-

λειπόμενον κεκολοβωμένον τεμάχιον ἄρτου ἢ κρέατος).

*'**Ακόλυμβος, ον** (ἀ, κόλυμβος), ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κολυμβᾷ, Βατρ. 158.

'**Ακομιστίη, ἡ** (ἀ, κομίζω), ἀπεριποιησία, ἀπεριθαλψία, φ 284 †.

'**Ακοντίζω** (ἀκόντιον), ἀόρ. ἀναύξ. ἀκόντισα καὶ ἐπ. ἀκόντισσα, κυρ. ρίπτω τὸ ἀκόντιον, καὶ ἐν γένει ἐξακοντίζω, ἐκσφενδονῶ, ἀπολεκ., Δ 498 κ. ἀ. καὶ μετὰ αἰτ. «αἰχμάς, δοῦρα» Μ 44, Ξ 422, χ 465· «τινός» ἐναντίον τινός, Δ 490 κ. ἀ. «ἐπί τινι» καὶ «εἴς τινα» Π 359, χ 263, 282. Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα καὶ μετὰ μόνης αἰτ. προσώπου «τινὰ» κτυπῶ τινα διὰ τοῦ ἀκοντίου Βατρ. 209.

*'**Ακόντιον, τό,** (ὑποκ. τοῦ ἄκων) κοντάρι 'Υ. 'Ερμ. 460.

'**Ακοντιστής, οῦ,** ὁ (ἀκοντίζω) ὁ ρίπτων ἀκόντια μόνον, σ 262· ὡς ἐπίθετον μετὰ τοῦ οὐσιαστ. «υἱέες» Π 328.

'**Ακοντιστύς, ύος,** ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀκόντισις (ἀκοντίζω) διακοντισμός, ὁ διὰ τοῦ ἀκοντίου ἀγών, Ψ 622 †.

'**Ακόρητος, ον** (κορέννυμι)= ἀκόρεστος, ἀχόρταγος, μετὰ γεν. «μόθου, πολέμου, ἀϋτῆς, ἀπειλάων, μάχης» 'Ιλ. Η 117, Μ 335, Ν 621, Ξ 479, Υ 2· «παρδάλιες προκάδων ἀκόρητοι» ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν δορκάδων ἔχουσαι, 'Υ. 'Αφρ, 71.

"**Ακος** [⏑ .], **εος**, τὸ (ἀκέομαι) μέσον θεραπευτικόν, πραϋντικόν, ἰατρικόν· χ 481· «οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν» οὐδεμία μηχανή, οὐδεὶς τρόπος ὑπάρχει γενομένου τινὸς κακοῦ νὰ εὕρῃ τις θεραπείαν, Ι 250.

"**Ακοσμος, ον,** ὁ μὴ ἔχων κόσμον, ὅ ἐ. εὐταξίαν, ἄτακτος, ἀπρεπής, «ἔπεα» Β 213 †.

'**Ακοστάω** [⏑ . . .], ἀόρ. ἀκόστησα, 'Ιλ. Ζ 506, Ο 263, μόνον ἐν τῇ πλοκῇ «ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ» ἵππος, ὅστις ἀφθόνους κριθὰς ἔφαγεν εἰς τὴν φάτνην, ὁ κριθιάσας, ἵππος, τὸν ὁποῖον ἔπιασε τὸ κριθάρι, ἑπομ. ἀκάθεκτος, θυμοειδής (ἐκ τοῦ ἀκοστή =κριθή).

'**Ακουάζω** [⏑ . . .] ('Υ. 'Ερμ. 423) καὶ μέσ. **ἀκουάζομαι** ἕτερος ἐπικὸς τύπος τοῦ ἀκούω,= ἀκροῶμαι μετὰ γεν. ι 7, ν 9· «πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο» διότι καὶ περὶ τοῦ δείπνου ὑμεῖς οἱ δύω πρῶτοι ἀκούετε παρ' ἐμοῦ, ὅ ἐ. πρῶτοι προσκαλεῖσθε παρ' ἐμοῦ εἰς δεῖπνον, Δ 343.

'**Ακουή** [⏑ . .], ἡ (ἀκούω)= ἀκοή, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀκούειν, «ἕκαθεν γίγνετ' ἀκουή» Π 634.

2) τὸ ἀκουόμενον, ἡ εἴδησις «μετὰ πατρὸς ἀκουὴν ἱκέσθαι» πηγαίνω, ἵνα ἀκούσω (λάβω εἴδησιν) περὶ τοῦ πατρός, β 308· ἀντὶ τοῦ «ἱκέσθαι» τίθεται καὶ τὸ ῥῆμα «βῆναι» δ 701, ε 19, ξ 179 καὶ «οἴχεσθαι» ρ 43. ('Επὶ τοιαύτης σημασίας εὕρηται ἐν Βιθυνίᾳ ἐπὶ ἀρᾶς: ν' ἀκούσω τὴν ἀκουή σου καὶ τὸ χαραχαμπάρι σου»=νὰ μοὶ ἔλθῃ εἴδησις τοῦ θανάτου σου).

"**Ακουρος, ον** (κοῦρος) ὁ μὴ ἔχων κοῦρον, ἀγόρι, υἱόν, η 64 †.

*'**Ακουστός, ή, όν,** δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ, 'Υ. 'Ερμ. 512.

'**Ακούω** [⏑ . .], μέλ. ἀκούσομαι, ἀόρ. α'. ἤκουσα. 1) ἀκούω, ἄνευ πτ. Ο 129· μετὰ γεν. προσώπου τοῦ ἀκουομένου, οἷον «ἀοιδοῦ» α 370· τὸ πρᾶγμα ἐκφέρεται συνήθ. κατ' αἰτ. «ὄπα, φθόγγον, δοῦπον κτλ.» 'Ομ. πολχ. «μῦθον» Γ 76· «τί τινός» τι παρά τινος, μ 389· ἀλλὰ καὶ κατὰ γεν. οἷον «αὐτῆς» Δ 331· «φθογγῆς» μ

198· «-κωκυτοῦ» Χ 447· «μυκηθμοῦ» μ 265· «-στοναχῆς» φ 237· «-μύθων» φ 291. Τὸ δὲ πρόσωπον, περὶ οὗ τις ἀκούει τι, τίθεται κατὰ γεν. οὐχὶ μόνην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ μετά τινος προσδιορισμοῦ, οἷον «πατρὸς τεθνηῶτος» περὶ τοῦ πατρὸς ὅτι ἀπέθανε, α 289· «'Οδυσσῆος ζωοῦ» ὅτι ὁ 'Οδ. ζῇ, ρ 115, 527, πρβλ. ο 403, Ω 490 κ. ά. σπανιώτερον δὲ ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ «-πατρὸς ἀκούσας» περὶ τοῦ πατρὸς (διηγούμενον τὸν Μενέλαον) δ 114· καὶ ἄνευ ρητοῦ ἀντικειμένου ὡς εὐκόλως ἐξυπακουομένου «-τῆς δ' ἄρ' ἀκουσάσης ρέει δάκρυα» τ 204. Σπανίως συντάσσεται μετὰ αἰτιατ. καὶ μετοχῆς «εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσαι» ἂν ἤκουεν ὅτι πάντες ὑποπτήσσουσιν (ζαρώνουν) ὑπὸ τὸν Ἕκτ., ὅ ἐ. ἐνώπιον τοῦ Ἕκτορος, Η 129· «-ἔκ τινος ἀκ. μείλιχον ἔπος» ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα τινὸς γλυκὺν λόγον, ο 374 2) δίδω ἀκρόασιν εἴς τινα, εἰσακούω, περὶ θεῶν, συνήθ. μετὰ γεν. Α 381 κ. ά., σπανίως μετὰ δοτ. (κυρ. δοτ. χαριστικῆς) «ἀνέρι κηδομένῳ» δίδω ἀκρόασιν εἰς ἄνδρα δεινοπαθοῦντα, Π 515 3) ὑπακούω, η 11 μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος «ἄλλων μῦθον ἄκουε» ἄκουε, δηλ. μετ' εὐπειθείας, τὸν λόγον ἄλλων, Β 200· μετ' ἀνακολούθου συνδυασμοῦ δύω συντάξεων «-γήθησεν ὅτι οἱ ἤκουσε θεὸς εὐξαμένοιο» διότι τοῦ ἤκουσεν ὁ θεὸς τὴν εὐχήν, Π 531. 'Ο ἐνεστ. πολλάκις σημ. τὸ ἔχω ἀκούσῃ, ἔχω ἐξ ἀκοῆς, ἀκουστά, γ 193, δ 94, 688, ο 403.—Τὸ μέσ. ὡς ἀποθ. τουτέστιν εἰς ἐνεργ. σημ. «-τινος» Δ 331.

'Ακράαντος [. – . .], **ον**, ἐπιχ. (ἀ, κραιαίνω) ἀνεκτέλεστος, ἀνεκπλήρωτος, μόνον «ἔργον» Β 138 καὶ «θεοπροπίη» ψευδής, β 202, τ 565.

'Ακραής [. – .], **ές**, γεν. **έος** (ἄκρος, ἄημι) σφοδρῶς πνέων, ἐπίθ. οὐρίου ἀνέμου, 'Οδ. β 421, ξ 253, 299.

"Ακρη, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ ἄκρος), ἡ ἄκρα, ἡ ἄκρη, (κατὰ μεταπλασμ. κλίσ. ἀντὶ τοῦ ἄκρις, ἴδ. ἄκρις) ἐπομ. κορυφή, ἀκρώρεια καὶ ἰδίως ἀκρωτήριον, ι 285· ὁ πληθ. Δ 425, Ξ 36. Ἡ φράσ. «-κατ' ἄκρης» (ἥτις καὶ κατάκρης ὄχι ὀρθῶς γράφεται) κυρ. σημ. τὸ ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, τὸν κατήφορον ι 313· ἔπειτα ἐντελῶς, ὁλότελα, ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω, Ν 772, Χ 411, Ω 728· «κατ' ἄκρης ἑλέειν» Ο 557.

"Ακρηθεν, ἐν τῇ φρ. «-κατ' ἄκρηθεν», =ἐκ τῆς ἄκρης, ἴδε κατάκρηθεν.

"Ακρητος, ον, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ ἄκρατος (κεράννυμι), ὁ μὴ κεκραμένος, μεμιγμένος μὲ ὕδωρ, ἄδολος, «-οἶνος» ω 73 «-ποτὸν» β 341· «-γάλα» ι 297, «σπονδαὶ» αἱ δι' ἀκράτου οἴνου γινόμεναι, Β 341, Δ 159 πρβλ. σπονδή.

'Ακρίς, ίδος, ἡ, ἡ ἀκρίδα, Φ 12 †.

"Ακρις, ιος, ἡ, 'Ιων. καὶ ἐπ.="Ακρη (‖ · ὁ τύπος οὗτος ἐσώθη καὶ ἐν τῇ καθομιλ. 'ς τὴν ἄκρια), κορυφή, ἀκρώρεια, πάντοτε κατὰ πληθ. αἰτ. «δι' ἄκριας» μόνον 'Οδ. ι 400, κ 281, ξ 2, π 365. 'Η δὲ ὀνομ. τοῦ πληθ. Ύ. Δήμ. 383. Ἴδ. καὶ ἄκρη.

'Ακρισιώνη [. ⏑ ⏑ . .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ ('Ακρισίου, βασιλέως τοῦ Ἄργους (πρβλ. Προῖτος)=ἡ Δανάη, Σ 319·

'Ακριτόμυθος [. ⏑ . – .], **ον**, ποι. ὁ ἀκρίτους μύθους μυθούμενος, ἀνόητα, συγκεχυμένα ὁμιλῶν, μάταια φλυαρῶν, ἐπίθ. τοῦ Θερσίτου Β 246.

"Ακριτος [. ⏑ .], **ον**, (ἀ, κριτός). 1) ἀχώριστος, ἀδιάκριτος, κοινός, «τύμβος» τάφος κοινός, ἐν ᾧ πολλοὶ

ὁμοῦ ἀδιακρίτως εἶνε τεθειμένοι, Η 337 — « ἄκριτα πόλλ' ἀγορεύειν» πολλὰ ἀδιακρίτως, καλὰ καὶ κακὰ ὁμιλῶ θ 506· «-μῦθοι» μάταιοι, ἀνόητοι, ἀπερίσκεπτοι λόγοι, Β 796. 2) ὁ μὴ διακεκριμένος, ἀναποφάσιστος, ἄλυτος, «·νείκεα» Ξ 205, 304. 3) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ, νὰ λάβῃ τέλος, ἀτελεύτητος, ἀτελείωτος, «·ἄχεα» Γ 412, Ω 91. — Ἐπίρ. « ἄκριτον» ἀτελευτήτως, αἰωνίως, « πενθήμεναι» σ 174, τ 120.

'Ακριτόφυλλος [. ⏑ . . .], ον, (ἄκριτος, φύλλον) ὁ μὴ διακρινόμενα, ἑπομ. πυκνὰ φύλλα ἔχων, πυκνόφυλλος, « ὄρος» Β 868 †.

'Ακροκελαινιάω, ἐπ. (ἄκρος, κελαινὸς) μόνον ἐν τῇ μετοχ. ἀκροκελαινιόων ἐπ.=ἀκροκελαινιῶν. ὁ ἔχων μέλαιναν τὴν ἄκραν, τὴν ἐπιφάνειαν, μαυρίζων ἐπίθ. τοῦ Σκαμάνδρου, Φ 249 †.

'Ακρόκομος, ον (ἄκρος, κόμη), ὁ κατὰ τὴν ἄκραν, κορυφὴν μόνον τῆς κεφαλῆς κομῶν, ἐπίθ. τῶν Θρακῶν, οἵτινες ἔφερον τὴν κόμην κατὰ κορυφὴν δεδεμένην, ἢ μόνην τὴν κορυφὴν εἶχον ἀξύριστον, (‖ . ὅπως σήμερον πολλοὶ τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν, οἷοι οἱ Σῖναι (κατ' ἄλλους ὁ εἰς ἄκρον κομῶν, ὁ πυκνὴν καὶ μεγάλην ἔχων κόμην) Δ 533 †.

'Ακρον, τὸ (οὐδ. τοῦ ἄκρος), τὸ ἄκρον, τὸ τέλος, ἡ κορυφή, π. χ. τοῦ μοχλοῦ ι 328· «·Γάργαρον ἄκρον Ἴδης» κορυφή, Ξ 292· « Ἀθηνέων» τὸ ἀκρωτήριον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ Σούνιον, γ 278· «-ποδός» Βατρ. 253.

'Ακρόνεως, ω, ὁ, εἷς τῶν Φαιάκων, θ 111.

'Ακρόπολις, ιος, ἡ, ἀκρόπολις, κάστρον, περὶ τῆς Τροίας μόνον Ὀδ. θ 494, 504 (ἐν τῇ Ἰλ. χωριστὰ ἄκρη πόλις, Β 257, Χ 383).

'Ακροπόλος, ον, ἐπικ. (ἄκρον, πέλω), ἐξέχων, ὑψηλός, ἐπίθ. τῶν ὀρέων, μόνον ἐν τῇ δοτ. τοῦ πληθ. Ε 523, τ 205.

'Ακροπόρος, ον, ἐπικ (ἄκρον, πείρω), ὁ μὲ τὴν ἄκραν διαπειρῶν, ὀξύς, διαπεραστικός, «·ὀβελοί» γ 463 †.

'Ακρος, η, ον (ἀκή), ὑπερθ. ἀκρότατος, η, ον, ὁ εἰς ἄκραν εὑρισκόμενος, ὑψηλότατος, ἔσχατος, εἰς ὀξὺ λήγων, μόνον ἐν τῇ φυσικῇ σημασίᾳ. οἷον « ρυμὸς ἄκρος» ὁ ρυμὸς ὁ εἰς τὴν ἄκραν εὑρισκόμενος, ὅ ἐ. ἡ ἄκρα τοῦ ρυμοῦ, Ε 729 «-ἐπ' ἄκρῳ χείλει» εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χείλους (τῆς τάφρου), Μ 51. « ἄκρη χείρ» Ε 336, «-πόδες ἄκροι» ἡ ἄκρα τῶν ποδῶν, Π 640, «·ἄκρος ὦμος» Ρ 599, «-οἰήϊον ἄκρον» ἡ ἄκρα τοῦ πηδαλίου, ι 540, «-ὕδωρ ἄκρον» ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος, Π 162, «-ἄκρη πόλις» ἴδε ἀκρόπολις· «·ἀκροτάτη πόλις» τὸ ὑψηλότατον ἄκρον τῆς πόλεως, Υ 52, Χ 172 Τὸ οὐδ. «-ἄκρον» ἐπιρρηματικῶς κεῖται καὶ σημ. ἀκροποδητί, μόλις ἐγγίζω μὲ τοὺς πόδας, εἰς τὰ δάκτυλα, Υ 229.

*'**Ακρωτήριον**, τό, (ἄκρος), τὸ ἄκρον, ἡ ἄκρα, «-ἀκρωτήριον πρύμνης» Ὕμ. 33, 10.

'Ακταίη, ἡ (ἀκτή κυρ. ἡ παρὰ τὴν ἀκτὴν κατοικοῦσα) ὄν. μιᾶς τῶν Νηρηΐδων, Σ 41 †.

1. **'Ακτή**, (κριθή;) πάντοτε μετὰ τοῦ ἀλφίτου (ἢ Δημήτερος)=χονδράλευρον κριθῆς, κοπανισμένης ἢ στουμπισμένης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς κόκκους, οἵτινες καλ. οὐλαί ξ 429.

2. **'Ακτή**, ἡ, (ἄγνυμι), α') ὁ τόπος ἔνθα τὰ κύματα ἄγνυνται, συντρίβονται, προσαράσσονται, ἀπότομος, βρα-

χώδης παραλία, Μ 284, κ 89· β') ἀκρωτήριον, γῆς ἄκρα, ω 378· πρβ. Στράβ. 1, 3, 18.

'Ακτήμων, ονος, ὁ, ἡ, (κτῆμα), ὁ μὴ κεκτημένος, «-ἀκτ. χρυσοῖο» ὁ μὴ ἔχων χρυσόν, 'Ιλ. Ι 126, 268.

'Ακτίς, ῖνος, ἡ, ἀκτίς, μόνον ἐν τῇ δοτ. ἀκτίνεσσι καὶ ἀκτῖσιν. «-'Ηελίοιο» Κ 547, ε 479, λ 16 κ. ἀ. κοινῶς ἀχτίδες.

'Ακτιτος [. ⏑ .], **ου** (κτίω, κτίζω), ποι.=ἄκτιστος, 'Υ. 'Αφρ. 123.

'Ακτορίδης, ου, ὁ, ἀπόγονος τοῦ 'Ακτορος='Εχεκλῆς, Π 189.

'Ακτορίς, ιδος, ἡ, μία τῶν θαλαμηπόλων τῆς Πηνελόπης, ψ 228.

'Ακτορίων, ονος, ὁ, ἐν τῷ δυϊκῷ 'Ακτορίωνε, Ψ 638, οἱ δίδυμοι, διφυεῖς καὶ συμπεφυκότες τοῖς σώμασιν υἱοὶ τοῦ 'Ακτορος, 2) ὁ Εὔρυτος καὶ Κτέατος, οἱ καὶ «Μολίονε» ἐκ τῆς μητρὸς Μολιόνης, Λ 709, καλούμενοι καὶ «'Ακτορίονε Μολίονε» ἐξ ἀμφοτέρων Λ 750, δύω ἀλκιμώτατοι ἥρωες 'Ηλεῖοι, καὶ αὐτὸν τὸν 'Ηρακλέα νικήσαντες· ἀλλ' ἔπειτα ὑπ' αὐτοῦ ἐνεδρευθέντες παρὰ τὰς Κλεωνὰς ἐφονεύθησαν. 'Ο ἑνικὸς εὑρίσκεται Ν 185.

'Ακτωρ, ορος, ὁ (ἄγω, ὅθεν=ἡγεμών). 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φωκίδος Δηιόνος καὶ τῆς Διομήδης, ἀνὴρ τῆς Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Μενοιτίου καὶ πάππος τοῦ Πατρόκλου, Λ 785· πρβ. 'Απολλδ. 1, 9, 4. 2) υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς 'Υρμίνης, ἀδελφὸς τοῦ Αὐγείου, ἀνὴρ τῆς Μολιόνης καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρύτου καὶ Κτεάτου, ἴδ. 'Ακτορίων. 3) υἱὸς τοῦ 'Αζέως, πατὴρ τῆς 'Αστυόχης, πάππος τοῦ 'Ασκαλάφου καὶ 'Ιαλμένου, Ορχομένιος, Β 513. 4) πατὴρ τοῦ 'Εχεκλέους.

'Ακυλος [⏑ ⏑ .], ἡ, ὁ τῆς πρίνου, πριναριοῦ (φαγώσιμος) καρπός, ὁ καὶ βάλανος λεγόμενος, διάφορος τοῦ τῆς δρυός, τοῦ κυρίως λεγομένου βαλάνου, κ. 242 †.

'Ακωκή [⏑ . .], ἡ, (ἀκή) ὀξεῖα ἄκρα, μύτη, «-ἔγχεος, δουρὸς» Κ 373 κ. ἀ. τ 453, χ 16.

'Ακων [⏑ .], **οντος,** ὁ, τὸ ἀκόντιον, κοντάρι, Κ 335, ξ 531 κ. ἀ.

'Ακων, ουσα, ον, ἴδε ἀέκων.

'Αλ—ἀντὶ ἀν πρὸ τοῦ λ, ἴδε ἀλλέγω, ἀλλύω.

'Αλαδε [⏑ ⏑ ⏑], (ἅλς) ἐπίρ. εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὴν θάλασσαν, Μ 19· εὑρίσκεται καὶ «-εἰς ἅλαδε» κ 351 κ. ἀ. ἴδ. εἰς.

'Αλάλημαι, ἴδ. ἀλάομαι.

'Αλαλητός [⏑ ⏑ – ⏑], (ἀλαλά), ὁ, πολλῶν ἀνθρώπων ἀθρόα βοή, ἀλαλαγμός, ἰδίως ὁ ἐν ταῖς μάχαις, ὁ νικητήριος, Δ 436 κ. ἀ. ἔτι δὲ ἡ ἀγωνιώδης φωνὴ (πολλῶν) Φ 10, καὶ ἡ ἐξ ἀγανακτήσεως κραυγή, ω 463. (Πρβλ. ἀλαλάζω, ἀλαλαγή, ἀλαλαγμός. 'Εν τῇ καθομιλουμ. ἐσώθη μετὰ τῆς ἀφαιρέσεως λαλητός=φωνὴ πολλῶν ὁμοῦ ἐριζόντων ἢ ἄλλως βοώντων).

'Αλαλκε, ἀλαλκών, ἀλαλκεῖν, ἴδε ἀλέξω.

'Αλαλκομενηΐς [⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑], **ιδος,** ἡ, ἐπίθ. τῆς 'Αθηνᾶς, κατὰ τὸν 'Αρίσταρχον ἐκ τοῦ ἀλαλκεῖν, ἡ ἀποκρούουσα, ἡ ἀμυντικὴν ἔχουσα δύναμιν. 'Ιλ. Δ. 8, Ε 908· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Βοιωτικῆς πόλεως 'Αλαλκομενῶν, κειμένων παρὰ τὸν ρύακα Τρίτωνα πρὸς νότον τῆς Κωπαΐδος (ἴδε Τριτογένεια).

'Αλαλύκτημαι [⏑ ⏑ . . .], ἀνησύχως στρέφομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, στενοχωροῦμαι, θορυβοῦμαι. εἶμαι ἐκτὸς

ἐμαυτοῦ. Κ 94 †. (κυρ. παραχ. τοῦ ἀλυκτέω μὲ σημ. ἐνεστ || .τὸ δὲ ἀλυκτέω ἀνάγεται εἰς τὸ ἀλύσσω, ἀλύω).

***Ἀλάμπετος, ον**, (|| . ἐκ τοῦ ἀχρ. λαμπετὲς (λάμπω) ἐξ οὗ τὸ λαμπετάω, Λαμπετίδης, Λαμπετίη, ἄπ. ἴδε) ἄνευ λάμψεως, σκοτεινός, Ὕ 32; 5.

Ἀλάομαι, [⏑ – . .]. ἀποθ, προστ. ἀλόω κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ ἀλῶ, ἐκ τοῦ ἀλάεο, ἀλάου, ε 377. παρατ. ἠλώμην, ἀόρ. α'. ἠλήθην, ἐπ ἀλήθην, παραχ. ἀλάλημαι, ἀπαρφ. ἀλάλησθαι, μετοχ. ἀλαλήμενος· περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, μετὰ τῶν προθ κατά, περί» τι, Ζ 201, δ 41' «-πολλὴ» ἐπὶ γαῖαν» ξ 380, «-ἐπὶ πόντον» η 239, «-ὑπὲρ ἅλα» γ 73. —Ὁ παραχ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. καὶ μετοχ. ἔχει τὸν τόνον καὶ τὴν σημ. τοῦ ἐνεστ. β 370, ν 333.

Ἀλαός [⏑ ⏑ ⏑], **όν**, τυφλός, *Ὀδ. θ 195, κ 493. μ 267.

Ἀλαοσκοπίη [⏑ ⏑ . . . .], ἡ, (ἀλαοσκόπος), μόνον ἐν τῇ φράσει « οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχε» δὲν εἶχε τυφλήν, ἠμελημένην σκοπιάν, φυλακὴν μετὰ προσοχῆς ἐφύλαττε.

Ἀλαόω [⏑ ⏑ . .], (ἀλαός), ἀόρ. ἀλάωσα, τυφλῶ, μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἀ. τινὰ ὀφθαλμοῦ», *Ὀδ. α 69, ι 516.

Ἀλαπαδνός [⏑ ⏑ . .], ή, όν (ἀλαπάζω), τὸ συγκρ.-νότερος, Δ 305· εὐκατάβλητος, εὐπολέμητος, «-σθένος οὐκ ἀλαπ.» δύναμις ἀκαταμάχητος, Ε 783 κ. ἀ., περὶ βοῶν, σ 373· ὅθεν ἀδύνατος, ἄναλκις, ἐξηντλημένος, ἀπόλεμος, Β 675, «-στίχες» Δ 330, «-μῦθος» Ὕ. Ἑρμ. 334.

Ἀλαπάζω [⏑ ⏑ – –], μέλ.-ξω, ἀόρ. ἀναύξητος ἀλάπαξα. Κυρ. ἐκκενῶ, ἐξαντλῶ «πόλιν» ἐκπορθῶ, καταστρέφω, Β 367 κ. ἀ. ὅθεν καταβάλλω, ἐξολοθρεύω, ἐρημόνω, «-στίχας ἀνδρῶν, νέων φάλαγγας» Ε 166, Λ 503, «-τινά» Λ 750, Μ 67· καὶ καταστρέφω, ρ 424, τ 80.

Ἀλαστέω, ἐπ. (ἄλαστος) εἶμαι θυμωμένος, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, *Ἰ. Μ 163, Ο 21. Ἴδ. καὶ ἄλαστος ἐν τέλ.

Ἀλαστορίδης [⏑ . . . .], **ου**, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος=Τρώς, Υ 466.

Ἄλαστος, ον (ἀ, λαθέσθαι). 1) ἀλησμόνητος «-πένθος» τὸ μὴ λησμονούμενον, δεινόν, ἀφόρητον, Ω 105, α 342 κ. ἀ. «-ἄχος» δ 108· «-ἄλαστον ὀδύρεσθαι» ἀκαταπαύστως, ξ 174 2) ὃν δὲν πρέπει τις νὰ λησμονῇ, νὰ συγχωρῇ τι, ὅθ. μισητός, ἐχθρός· οὕτως ὀνομάζεται ὁ Ἕκτωρ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως διὰ τὸν φόνον τοῦ Πατρόκλου Χ 261.

Ἀλάστωρ [⏑ . .] **ορος**, ὁ, (ἀλάομαι· ὅθεν κυρ. κακὸς δαίμων, ὅστις βασανίζει, πλανᾷ, εἰς μανίαν ἐμβάλλει, κύρ. ὄν. 1) ὀπαδὸς τοῦ Σαρπηδόνος, Λύκιος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ε 677. 2) εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ἀρχηγὸς τῶν Πυλίων Δ 295, Θ 333, Ν 422. 3) πατὴρ τοῦ Τρωός, ἴδ. Ἀλαστορίδης.

Ἀλαωτύς [⏑ ⏑ . .], **ύος**, ἡ, ἐπ. (ἀλαόω), τύφλωσις, ι 503 †.

Ἀλγέω (ἄλγος), μέλ.ἀλγήσω, πονῶ, α') σωματικῶς, Β 269 «-ὀδύνῃσι» Μ 206· μετὰ αἰτ. τοῦ μέρους, «-κεφαλήν» Βατρ. 193. β') ψυχικῶς, πονῶ, λυποῦμαι, μ 27.

Ἀλγίων, ον, συγκ., ἄλγιστος, η, ον. ὑπερθ. τοῦ **ἀλεγεινός**, ὅπ. ἴδε.

Ἄλγος, εος (ἀλέγω), τό, πόνος σωματικ. τε καὶ ψυχ. συνήθ. ἐν τῷ πληθ. «-ἄλγεα» κόποι, ταλαιπωρίαι, κακουχίαι, στενοχωρίαι, θλίψεις κ.τ.λ. «-ἄλγεα διδόναι» Α 96 κ. ἀ. «-τεύχειν» Α 110 «-ἄλγεα φέρω» μ

427, ἅπασαι αἱ φράσεις σημ. τὸ φέρω, προξενῶ, παρασκευάζω λύπας, κόπους, «ἄλγεα πάσχω» Β 667 κ. ἄ. ὑποφέρω κόπους, κινδύνους, μάλιστα πολεμικούς, ἢ θαλασσίους, α 4, ἢ ἐν τῇ θήρᾳ ι 121· «-ἄλγεα ἔχω» λ 582, 593· «-κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός», φ 88

'Αλδαίνω, ποι. (ἄλδω), ἀόρ. β' ἤλδανον, τρέφω, ἐνδυναμόνω, μεγαλώνω «-μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν» ἔκαμνε τὰ μέλη του παχύτερα, μεγαλείτερα, ἰσχυρότερα,*'Οδ. σ 70, ω 368.

'Αλδήσκω, ἕτερος τύπος ἐπιχ. τοῦ ἀλδαίνω, μὲ σημ. ἀμετάβ. αὐξάνω, προκόπτω, Ψ 599 †.

'Αλέασθαι, ἴδ. ἀλέομαι.

'Αλεγεινός, ή, όν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀλγεινὸς (ἄλγος), συγκρ. ἀνώμ. ἀλγίων, μόνον ἐν τῷ οὐδ. ἄλγιον, ὑπερθ. ἄλγιστος, Ψ 656. 1) ὁ προξενῶν ἄλγος ἢ ἄλγεα, λυπηρός, ἐπίπονος, θλιβερός, περὶ καταστάσεων, οἷον «-ὀδύνη» Λ 398, «-πυγμαχίη» Ψ 653, «-εἰρεσίη» κ 78 κ.τ.τ. περὶ πραγμάτων, οἷον, «-κύματα» Ω 8, θ 183, «-αἰχμή» Ε 658 κ. ἄ. «-μαχλοσύνη» Ω 30. 2) μετ' ἀπαρ. δύσκολος, δυσχερής, δυσκατάβλητος «ἵπποι ἀλεγεινοὶ δαμῆναι» δυσκόλως δαμαζόμενοι, Κ 402, «-ἡμίονος ἀλγίστη δαμάσασθαι» Ψ 655.—"Αλγιον, λυπηρότερον, χειρότερον, πολὺ λυπηρόν, πολὺ κακόν, Σ 278, δ 292, π 147, ρ 14.

'Αλεγηνορίδης ἢ **'Αλγηνορίδης** [⏑ . . . . .], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ 'Αλεγήνορος=ὁ Πρόμαχος, Ξ 503, τὸ δὲ ἀλγήνωρ=ἄνδρας ἀλήγων ἢ ἀρύγων= ἀποκρούων.

'Αλεγίζω [⏑ . . .], ἐπ. (ἀλέγω) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. φροντίζω, μὲ μέλλει περί τινος, μετὰ γεν. καὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἀρνήσεως «-οὐκ ἀλεγίζω τινός» δὲν φροντίζω περί τινος, συνήθ. διότι τὸν περιφρονῶ, Α 160, Θ 477 κ. ἄ. ἄνευ πτ. μόνον *'Ιλ. Ο 106.

'Αλεγύνω [⏑ . – .], ἐπιτεταμ. = **ἀλέγω**, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι περί τινος, πάντοτε μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ ὀνόμ. «δαῖτα» ἑτοιμάζω δεῖπνον *'Οδ. α 374, β 139 κ. ἄ. παρὰ τοῖς μετέπειτα συνάπτεται καὶ μὲ ἄλλα ὀνόματα, οἷον «-δολοφροσύνην» ἑτοιμάζω ἢ πλέκω ἢ κρύπτω δ. Ύ. 'Ερμ. 361, «-ἀγλαΐας» φροντίζω περὶ διασκεδάσεων, Ύ. 'Ερμ. 476· συνωνυμεῖ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀλεγίζω, οἷον «-πατὴρ δ' ἐμὸς οὐκ ἀλέγυνεν» Ύ. 'Ερμ. 557.

'Αλέγω [⏑ . .], (ἄλγος) μόνον κατ' ἐνεστ. προσέχω τὸν νοῦν εἴς τι, φροντίζω περί τινος, μὲ μέλει, συνήθ. μετὰ τῆς ἀρνήσεως, ἄνευ πτ. «-οὐκ ἀλέγω» δὲν μὲ μέλει, Λ 389, ρ 390· «-κύνες οὐκ ἀλέγουσαι» σκύλλαις ἄπισταις, ἀδιάντροπαις προσαγορεύονται αἱ τῆς Πηνελόπης θεράπαιναι, ὅσαι δὲν ἐφρόντισαν νὰ διαφυλάξωσι τὴν τιμήν των καὶ τὴν πρὸς τὸν δεσποτικὸν οἶκον πίστιν, τ 154· μετὰ γεν. τοῦ προσώπου, ὡς καὶ τὸ ἀλεγίζω, Θ 483, Π 307, ι 115, 275, υ 214· ἄνευ ἀρνήσεως «αἵ (δηλ. Λιταί) καὶ μετόπισθ' "Ατης, ἀλέγουσι κιοῦσαι» Ι 504. Τέλος συντάσσ. καὶ μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος, «ὄπιν θεῶν οὐκ ἀλ.» Π 388, «-νηῶν ὅπλα ἀλέγουσι» σπουδάζουσι περὶ τὰ ἄρμενα τῶν νηῶν ζ 368.

'Αλεείνω [⏑ . . .], (ἀλέη), ἕτερος ἐκτενέστ. ἐπιχ. τύπος τοῦ ἀλέομαι μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ὑποχωρῶ, ἄνευ πτ. δ 251· συνήθ. δὲ μετ' αἰτ. ἀπο(δια)φεύγω «-κῆρα, βέλεα, βίας ἀνέμων, χόλον, θυμόν, λώβην, κ.τ.τ.» συχνὰ παρ' 'Ομ. Σπανιώτερον ατινά»

π 477, Υ. Ἑρμ. 239· μετ' ἀπαρεμφάτου «-κτεῖναι, ἀλεξέμεναι ἀλέεινεν» Ζ 167, Ν 356.

1. **Ἀλέη** [⏑..], ἡ, ποιητ. (ἄλη) ἀποφυγή. Χ 301 †.

2. **Ἀλέη,** ἡ (συγγ. τῷ εἴλη), Ἀττικῶς ἀλέα ἡ ἀπὸ τοῦ ἡλίου θερμότης, ρ 23 †.

Ἄλειαρ [⏑..], **ατος,** τό, (ἀλέω), κυρ. τὸ ἀλεσμένον ἄλευρον ἄλευρι, ἰδίως τὸ ἐκ σίτου, ἐν τῷ πληθ. υ 108†.

Ἀλείς, εἶσα, έν, ἴδ. εἴλω.

Ἀλείσιον, τό, (λεῖος) χωρίον τῆς Ἤλιδος, Β 716, ἐπὶ Στράβωνος μὴ ὑπάρχον πλέον· μόνον δὲ ἡ περὶ αὐτὸ χώρα ὠνομάζετο μετέπειτα τὸ Ἀλεσιαῖον, Στρ. 8, 10, 3.

Ἀλεισίου κολώνη, ἡ, δυοῖν θάτερον, ἤτοι ὁ κολωνὸς ἢ λόφος τοῦ Ἀλεισίου (ὅ .ἐ κατὰ Στράβ. ἴ. ἀ. αὐτὸ τὸ Ἀλείσιον) ἢ στήλη, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Ἀλεισίου, ὅστις κατὰ Δημήτρ. τὸν Σκήψ. παρ' Εὐσταθ. εἰς Β 617, ἦτο υἱὸς τοῦ Σκίλλου, μνηστὴρ τῆς Ἱπποδαμείας, Λ 757.

Ἄλεισον [⏑–⏑], τὸ μέγα ποτήριον ἐκ πολυτίμου μετάλλου τορευτικῶς ἐξειργασμένον καὶ δι' ἀναγλύφων κεκοσμημένον, χρήσιμον μάλιστα κατὰ τὰς ἑορτὰς ἔχον καὶ ὦτα (ἄμφωτον), Λ 774, Ω 429, γ 50 κ. ἄ. πολχ. τῆς Ὀδ.

Ἀλείτης [⏑––], **ου,** ὁ, (ἀλιταίνω), ἀνόσιος κακοῦργος· οὕτως λέγεται ὁ Πάρις Γ 28 καὶ οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης υ 121.

Ἄλειφαρ [⏑–⏑], **ατος,** τό, (ἀλείφω) ἀλειφή, ἄλειμμα, δι' οὗ ἤλειφον μάλιστα τοὺς νεκροὺς πρὸ τῆς καύσεως αὐτῶν, Σ 351, ω 45, 73· «-λίθοι ἀποστίλβοντες ἀλείφατος» ἑδώλια λίθινα ἀποστίλβοντα ὡς ἀλειμμένα, ὡς γεγανωμένα, γ 408.

Ἀλείφω [⏑–⏑] (λίπα), ἀόρ. ἤλειψα καὶ μέσ. ἠλειψάμην. 1) Ἐνερ. ἀλείφω συνήθ. «-λίπ' ἐλαίῳ» μὲ ἐλαιόλαδον, Σ 350, καὶ μόνον «ἀλῖπ'» ζ 227, ἴδ. λίπα· ἰδίως περὶ τῶν μετὰ τὸ λουτρὸν ἀλείψεων ἢ μυρώσεων, Ω 582, τ 505· «-κηρὸν ἐπ' ὠσὶν» μ 200. 2) Μέσ. ἀλείφομαι, «λίπ' ἐλαίῳ» Κ 577, Ξ 171· «-χρόα» τὸ σῶμά μου, Ξ 175.

Ἀλεκτρυὼν [⏑.⏑.], **όνος,** (=ἀλέκτωρ), πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Λ ηΐτου, Ρ 602 †. Ἀλέκτωρ παρ' Ἀπολδ. 1, 9, 16.

* **Ἀλέκτωρ** [⏑..], **ορος,** ὁ (ἀ, λέγω;) κυρ. ὁ μὴ κατακλινόμενος μηδὲ ἀναπαυόμενος, ἀνήσυχος, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ πετεινὸς ἢ κόκορας, Βατρ. 193.

Ἀλέκτωρ [⏑..], **ορος,** ὁ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἡγησάνδρας, πατὴρ τῆς Ἰφιλόχης, πενθερὸς τοῦ Μεγαπένθους δ 10 †.

Ἄλεν, Ἀλέν, ἴδ. εἴλω.

Ἀλεξόμενος [⏑.⏑..], **ἀλέξασθαι,** ἴδ. ἀλέξω.

Ἀλέξανδρος, ὁ (ἀλέξω, ἀνήρ: ὁ τοὺς ἄνδρας ἀποκρούων) τιμητικὸν ὄνομα τοῦ Πάριδος, δοθὲν διότι ὡς ποιμὴν ἀνδρείως πολλάκις πρὸς λῃστὰς ἀντέστη, Γ 16, Δ 96, Ζ 290.

Ἀλεξάνεμος [⏑.⏑..], **ον** (ἀλ., ἄνεμος) τὸν ἄνεμον ἀποκρούων, «-χλαῖνα» ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττουσα, ξ 529 †.

Ἀλεξητὴρ [⏑...], **ῆρος,** ὁ (ἀλέξω) ἀμυντήρ, «-μάχης» πρόμαχος· οὕτω λέγεται ὁ Δημολέων, Υ 396 †.

Ἀλεξίκακος [⏑.⏑⏑.], **ον** (ἀλ., κακόν), ὁ ἀποσοβῶν, ἀπομακρύνων τὰ κακά, «-μῆτις» Κ 20 †.

Ἀλέξω [⏑..] (ρ. ἀλκ), ἀπρφ. ἀλεξέμεναι, μέλ. ἀλεξήσω, ἀόρ. εὐκτ. ἀλεξήσειε, γ 346· ἔτι δὲ (ἐκ τῆς συγκεκομ.

ρίζης ἀλκ) ἐπ. ἀόρ. β' μὲ ἀναδιπλ. ἤλαλκον, ἀπρφ. ἀλαλκεῖν,-έμεν,-έμεναι, ὑποτ. ἐπ. ἀλάλκῃσι (ἀντὶ ἀλάλκῃ), κ 288 Ρ 153, μετοχ. ἀλαλκών, μέσ. ἀόρ. α' ὑποτ. ἀλεξώμεθα, ἀπαρ. ἀλέξασθαι. 1) Ἐνεργ. ἀποσοβῶ, ἀποκρούω, (ἀμύνω), ἀπομακρύνω ἀπό τινός τι, Α 590, Λ 469, Ν 356· μετά δοτ. προσ. χαριστικ. «-τινὶ» βοηθῶ τινα, Γ 9, Ε 779 κ. ἀ. μετὰ αἰτ. πράγματος, γ 469. μετ' ἀμφοτέρων συνήθως, οἷον «-κακὸν ἦμαρ Δαναοῖσι» Ι 251, «-νήεσσι πῦρ» Ι 347, «-τινὶ ἄγρια φῦλα» Τ 30 κ. ἄ. πολχ. Σπανίως μετὰ γεν. τοῦ προσώπου, οἷον Φ 539, κ 288. 2) Μέσ. ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀμύνομαι, ὑπερασπίζομαι, μετὰ αἰτ. προσώπου, Ν 475, σ 62· καὶ ἄνευ πτ. Λ 348, Π 562, ι 57 κ. ἀ.

Ἀλέομαι [⏑...] καὶ **Ἀλέϝομαι** ω 29, εὐκτ. ἀλέοιτο, Υ 147, παρατ. ἀλέοντο, Ζ 586, ἀόρ· ἠλεύατο, Ν 148 κ. ἄ. καὶ ἀλεύατο, Γ 360 κ. ἀ., ὑποτ. ἀλέηται, δ 396 καὶ ἀλεύεται (ἐπ. συνεσταλμ. ἀντὶ τοῦ ἀλεύηται) ξ 400, εὐκτ. ἀλέαιτο, υ 368, προστ. ἄλευαι, Φ 285, ἀλέασθε, δ 774, ἀπαρφ. ἀλέασθαι, Ν 436 κ. ἀ., μετοχ. ἀλευάμενος, Ε 28, ἐκκλίνω, ἀπο(δια)φεύγω, ἄνευ πτ. Ε 28 κ. ἀ. συνήθως δμως μετὰ αἰτ. «-βέλος, ἔγχεα, δόρυ, κῆρα, νοῦσον»· σπανιώτερον δὲ μετὰ αἰτ. προσώπου, οἷον «-θεοὺς» τὴν ὀργὴν αὐτῶν δηλ., ἑπομ. φοβοῦμαι τοὺς θεούς, ι 274· μετ' ἀπαρεμφ. σημ. ἀποφεύγω, ὅ ἐ. φοβοῦμαι ἢ παραλείπω νὰ πράξω τι, Ψ 340, 605, ξ 400.

Ἄλεται, ἴδ. ἄλλομαι.

Ἀλετρεύω (ἀλετρίς) ἀλέθω, «-καρπὸν» η 104 †.

Ἀλετρὶς [⏑..], **ἴδος,** ἡ, (ἀλέω), ἡ ἀλέθουσα, ἡ μυλωθρός, ἡ μυλωνοῦ, «-γυνὴ ἀλ.» υ 105 †.

Ἀλεύομαι, ἴδ. ἀλέομαι.

Ἀλέω, ἴδ. καταλέω.

Ἀλεωρή [⏑⏑——], ἡ, (ἀλέομαι). 1) ὑποχώρησις, φυγή, Ω 216. 2) ἄμυνα, ἀπόκρουσίς τινος, ὑπεράσπισις κατά τινος, «-δηίων ἀνδρῶν» Μ 57, Ο 233 κ. ἀ.

Ἄλη [⏑—], ἡ, πλάνη, περιπλάνησις, *Ὀδ. κ. 464, φ 284. Κατὰ πληθυντ. αἱ περιπλανήσεις τοῦ Ὀδυσ.

Ἀληθείη [⏑———], ἡ, (ἀληθής), ἀλήθεια, μόνον ἐν ταῖς φράσ. «-ἀληθείην μυθεῖσθαι, καταλέγειν» Ψ 361, λ 507 κ. ἀ. «-ἀλ. ἀποειπεῖν» Ψ 361, «-πᾶσαν ἀλ.» ρ 122· «-παιδὸς πᾶσαν ἀλ. μυθεῖσθαι» περὶ τοῦ παιδὸς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν λέγω, λ 507.

Ἀληθείς, ἴδ. ἀλάομαι.

***Ἀληθεύω** (ἀληθής), μέλ. -σω, ἀληθεύω, λέγω τὴν ἀλήθειαν, Βατρ. 14.

Ἀληθής, ές (ἀ, λήθω). 1) ὁ μὴ ἀποκρύπτων, δθεν εἰλικρινής, φιλαλήθης, «γυνή» Μ 433. 2) ἀπροκάλυπτος, ἀληθής, μόνον τὸ οὐδ. πληθ. «ἀληθέα εἰπεῖν» πολχ. παρ' Ὁμ. (ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς «-ἀληθῆ λέγειν».

Ἀλήιον πεδίον, τό, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Λυκίᾳ πεδιάς, ἔνθα ὁ Βελλεροφόντης ἐκτελέσας τοὺς ἐπιβληθέντας αὐτῷ ἄθλους, ἐπειδὴ ἔγεινε μισητὸς εἰς πάντας τοὺς θεούς, περίλυπος καὶ μελαγχολῶν, μόνος περιεπλανᾶτο Ζ 201 †.

Ἀλήιος, ον (ἀ, λήιον), ὁ μὴ ἔχων ἀγρούς, ἀκίνητα κτήματα, δθεν ἀκτήμων, πτωχός, Ι 125 267.

Ἄληκτος ον, μόνον ἐν τῷ ἐπικ. σχηματισμῷ ἄλληκτος (λήγω), ἀκατάπαυστος, ἀτελείωτος, «-θυμὸς» Ι 636, «-νότος» μ 325.—Τὸ οὐδ. «-ἄλ-

ληκτον» ἐπιρρ. ἀδιακόπως, «-ἄλλ. πολεμίζειν» Β 452, Λ 12.

Ἀλήμεναι, ἀλῆναι, ἴδ. εἴλω.

Ἀλήμων [⏑..], **ονος,** ὁ, (ἀλάομαι), πλάνης, τυχοδιώκτης, «-ἀλήμονες ἄνδρες» *Ὀδ. τ 74, καὶ ἄνευ τοῦ ἄνδρες, ρ 376.

Ἄληται, ἴδ. ἄλλομαι.

Ἀλητεύω [⏑...], μόνον κατ' ἐνεστ., πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, περὶ τῶν ἀνεστίων καὶ ἐπαιτῶν, *Ὀδ. ξ 126, π. 101 κ. ἀ. «-ἐν δήμῳ» σ 110· ἔτι δὲ καὶ περὶ θηρευτῶν μ 230. Ἐκ τοῦ

Ἀλήτης [⏑..], **ου,** ὁ (ἀλάομαι), πλάνης, τυχοδιώκτης, ἀνέστιος, ἐπαίτης, *Ὀδ. ρ 420, 483 κ. ἀ. «-ἀνὴρ ἀλήτης» ξ 124.

Ἀλθαία, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος ἀδελφὴ τῆς Λήδας, γυνὴ τοῦ Καλυδωνίου, μήτηρ τοῦ Μελεάγρου, τῆς Δηιανείρας κτλ., Ι 555· πρβλ. **Μελέαγρος.**

Ἄλθομαι, ἐπ. ρ. παθ., θεραπεύομαι, ἰατρεύομαι, «ἄλθετο χείρ» Ε 417 †.

Ἁλιαής [⏑⏑––], **ἐς** (ἅλς, ἄϝημι), γεν. **έος,** ὑπεράνω τῆς θαλάσσης ἢ ἐν θαλάσσῃ πνέων, θαλασσινός,= οὔριος ἄνεμος δ 361 †.

Ἁλίαρτος [⏑⏑..], ὁ· ἡ καὶ μετέπειτα οὕτως ὀνομαζομένη πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην, Β 503.

Ἀλίαστος, ον, (ἀ, λιάζομαι), κυρ. ἄκαμπτος, ἀλύγιστος, ἐπίμονος, σφοδρός, πεισματώδης, «-πόλεμος» *Ἰλ. Β 797, Υ 31, «-μάχη» Ξ 57. «-γόος» Ω 760, «-ὅμαδος» Μ 471, Π 296. Τὸ οὐδέτ. ἐπιρρηματικῶς, «-ἀλίαστον ὀδύρεσθαι» Ω 549.

***Ἁλιγείτων** [⏑⏑..], **ον,** ποι. (ἅλς, γείτων) ὁ γείτων τῆς θαλάσσης, [ἐπιθαλάσσιος], παράλιος, Ἐπ. 4, 6.

Ἀλίγκιος [⏑.⏑.], **ον,** (ἀγγλ. like, γερμ. gleich, ähn-lich) ἴσος, ὅμοιος, δυνάμενος νὰ παραβληθῇ, «-τίνι» μόνον Ζ 401, Θ 174.

Ἁλιεύς [⏑⏑.] **ῆος,** ὁ, (ἅλς), ὁ ἐν θαλάσσῃ ἀσχολούμενος θαλασσινός, ὅθεν α') ἁλιεύς, ψαρᾶς μ 251, χ 384. β') ναυτικός, ω 418· ὡς ἐπίθετον «ἐρέται ἁλιῆες» κωπηλάται θαλασσινοί, δ ἐ. ἔμπειροι π 349. *Ὀδ.

Ἀλιζῶνες [⏑...], οἱ, ἑνικ. Ἀλιζών-ῶνος, ὁ, (ἅλς, ζώνη, οἱονεὶ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεζωσμένος), ἔθνος τι παρὰ τὸν Πόντον ἐν Βιθυνίᾳ, σύμμαχοι τῶν Τρώων ὑπὸ τὸν Ὀδίον, Β 856. Ε 39.

Ἁλίη [⏑⏑–], **ἡ,** (θηλ. τοῦ ἅλιος), ὄν. Νηρηίδος, Σ 40 †.

***Ἁλιήτωρ** [⏑⏑..], ὁ,= ἁλιεύς, Ἐπιγ. 16, 1.

Ἁλιθέρσης [⏑⏑..], **ου,** ὁ, Ἰθακήσιος, υἱὸς τοῦ Μήστορος, πιστὸς φίλος τοῦ Ὀδυσσέως β 157. ρ 68.

Ἁλιμυρήεις [⏑⏑–..], **εσσα, εν,** ἐπιχ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. ἁλίμυρα, ἅλς, μύρω), κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους=ὁ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέων, κατὰ δὲ τινας νεωτέρους ὁ ἐκ θαλασσίου ὕδατος πλημμυρῶν, ἐπίθετον ποταμῶν, εἰς ὧν τὰς ἐκβολὰς ἀκόμη ἐνεργεῖ ὁ θαλάσσιος κλύδων, οἵτινες ἄρα περιέχουσιν αὐτόθι θαλάσσιον ὕδωρ, Φ 190, ε 460.

1. **Ἅλιος** [⏑⏑.], **η, ον,** (ἅλς) θαλάσσιος, ἐν τῇ θαλάσσῃ κατοικῶν, ἐνάλιος «-ἅλ. γέρων» ὁ Νηρεύς, Α 556 κ. ἀ. καὶ ὁ Πρωτεύς, δ 349 κ. ἀ. «-ἅλιαι θεαί» αἱ Νηρηΐδες, Ω 84, καὶ «-ἀθάναται ἅλιαι» λεγόμεναι, Σ 86, ω 47, καὶ μόνον «-ἅλιαι» Σ 432.

2. **Ἅλιος** [⏑⏑.], **ίη, ιον** (ἄημι ;) =ὁ εἰς τὸν ἀέρα λεγόμενος, ἄσκοπος,

μάταιος, ἀνωφελής, «-βόλος, μῦθος, ὅρκιον, πόνος, ὁδὸς» Ὁμ. πολχ. «-οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι» δὲν θὰ εἶμαι ἄχρηστος κατάσκοπος, Κ 324. — Τὸ οὐδέτ. ἐπίρρ. ματαίως, ἀσκόπως Ν 410, 505 κ. ἀ. ἔτι δὲ Δ 179.

Ἄλιος [⏑ ⏑ .], ὁ. 1) εἷς τῶν Λυκίων, Ε 678. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, θ 119.

Ἁλιοτρεφὴς [⏑ ⏑ . . .], ές, (ἅλς, τρέφω) γεν. έος, ὁ ἐν θαλάσσῃ διατρίβων, τρεφόμενος, θαλασσοτραφής,ἐπίθ. τῆς φώκης, δ 442 †.

Ἁλιόω [⏑ ⏑ . .] (2. ἅλιος), ἀόρ. ἀλίωσα ἀναύξ. ματαιώνω, μόνον «-νόον Διὸς» ε 104 καὶ «-βέλος» Π 737.

Ἁλίπλοος [⏑ . . .], ον (ἅλς, πλέω), ὁ ἐν θαλάσσῃ πλέων, ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος, θαλασσόπλους, θαλασσόκλυστος «-τείχεα ἁλίπλοα θεῖναι» κάμνω τὰ τείχη νὰ κατακλυσθῶσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Μ 26 †.

Ἁλιπόρφυρος [⏑ ⏑ . ⏑ .], ον (ἅλς, πορφύρα). θαλασσοπόρφυρος. γνήσιον πορφυροῦν (ἐκ τῆς θαλασσίας πορφύρας) χρῶμα ἔχων, «-ἠλάκατα, φάρεα» *Ὀδ. ζ 53, 306, ν 108.

Ἅλις [⏑ ⏑], (ϝάλις· ἐϝάλην, ἴδε εἰλέω). 1) σωρηδόν, πλῆθος, πάντοτε μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἀπαιτουμένης πτώσεως, «-νεκροὶ ἅλις ἔσαν» νεκροὶ παμπληθεῖς, Φ 236, ν 136 κ.ἀ. «-μέλισσαι ἅλις πεποτήαται» σωρηδόν, Β 90. 2) ἱκανῶς, ἀρκετά. «-ἅλις ἔστι μοί τι» ἔχω τι ἀρκετόν, Ξ 122, Ρ 376, «-ἅλις δέ οἱ» τοῦ εἶνε ἀρκετὰ (ὅσα μου ἔκαμε), Ι 376 «-ἦ οὐχ ἅλις;» ἢ δὲν εἶνε ἀρκετόν, δὲν ἀρκεῖ, ἑπομένου ὅτι ἦ ὡς, Ε 349, Ρ 450, Ψ 670.

Ἁλίσκομαι (ἐϝάλην), ρ. ἐλλιπὲς παθητικόν, μέλ. ἁλώσομαι, μόνον Βατρ. 286, ἀόρ. β' ἑάλων (ἥλων μόνον χ 230) καὶ ὑποτ. ἁλώω κατ' ἐπέκ. ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ ἁλῶ, εὐκτ. ἁλοίμην καὶ ἐπικ.ἁλώῃν, Ρ 506, Χ 253, Ι 592, Ξ 81, ἀπρφ. ἁλῶναι, μετοχ. ἁλοὺς (ἁλόντε μὲ α [-], Ε 487). Ὁ ἐνεστ. δὲν εὑρίσκεται. Τὸ ρ. ἔχει τὸ δίγαμμα, ϝαλώσομαι, ἐϝάλων κτλ. (πλὴν τοῦ ἥλων).—Σημ. 1) συλλαμβάνομαι, κυριεύομαι, περί τε ἀνθρώπων καὶ πόλεων Α 405, Β 374 κ. ἀ. μεταφ. «θανάτῳ ἁλῶναι» καταληφθῆναι ὑπὸ θανάτου, ἀποθανεῖν, Φ 281, ε 312. ὅθεν καὶ ἄνευ τοῦ «-θανάτῳ». 2) φονεύομαι, Μ 172, Ξ 81, Ρ 506, σ 265. Ἰδίως ἀξιοσημείωτον εἶνε τὸ ἑξῆς χωρίον «μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου—κύρμα γένησθε» προσέξατε μήπως συλληφθέντες ὡς ἐντὸς δικτύου πανάγρου—γείνητε λεία, Ε 487.

Ἀλιταίνω [⏑ ⏑ . .], ἀόρ. β' ἤλιτον, μόνον Ι 375, συνηθέστερος ὁ μέσ. ἀόρ. β' ἀλιτόμην καὶ ἀπρφ. ἀλιτέσθαι μὲ σημ. ἐνεργ. σφάλλω, ἁμαρτάνω, πάντοτε μετὰ αἰτ. «-τινὰ» πρός τινα, Ι 375, Τ 265, δ 378 κ. ἀ. «-Διὸς ἐφετμὰς» παραβαίνω τὰς ἐντολὰς τοῦ Διός, Ω 570.—Ἐπικ. μετοχὴ τοῦ παρακ. ἀλιτήμενος μὲ τονισμὸν καὶ σημ. τοῦ ἐνεστῶτος, ἁμαρτάνων, ἁμαρτωλὸς μετὰ δοτ. «-θεοῖς» πρὸς τοὺς θεούς, δ 807, πρβ. ἀλιτρός. Ἐκ τούτου

Ἀλιτήμων [⏑ ⏑ . .], ονος, ὁ, ἁμαρτωλός, μόνον *Ἰλ. Ω 157, 186.

Ἀλιτρὸς [⏑ . .], όν, κυρ. κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ἀχρ. ἀλιτηρὸς (ἀλιτεῖν), μόνον ἄρσεν. 1) ἁμαρτωλός, ἀνόσιος, Θ 361· «-δαίμοσιν» πρὸς τοὺς θεούς, Ψ 595. 2) ὁ εὐκόλως ἐξαπατῶν πονηρός, πανοῦργος ε 182.

Ἀλκάθοος [− ⏑ ⏑ ⏑], ὁ (ἀλκή,

θοός : ὁ εἰς ἄμυναν ταχύς), υἱὸς τοῦ Αἰσυήτου· καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Αἰνείου, γαμβρὸς τοῦ Ἀγχίσου εἷς τῶν κυριωτάτων ἡρώων τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως φονευθείς, Μ. 93, Ν 428.

Ἀλκάνδρη, ἡ, γυνὴ τοῦ Πολύβου ἐν ταῖς Αἰγυπτίαις Θήβαις, δ 126, † Θηλ. τοῦ

Ἄλκανδρος, ὁ (ἀλκή, ἀνήρ : ὁ τοὺς ἄνδρας ἀποσοβῶν), ὄνομ. τινος τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθέντος, Ε 678 †.

Ἄλκαρ, τό, (ἀλκή), μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. ἄμυνα, σωτηρία, ὑπεράσπισις, «-Ἀχαιῶν» Ἰλ. Λ 823· «-Τρώεσσι» εἰς τοὺς Τρῶας, Ε 644· ἔτι δὲ «-γήραος» προφύλαξις ἀπὸ τοῦ γήρατος, Ὕ. Ἀπ. 193.

Ἀλκή, ἡ, δοτ. κατὰ μεταπλασμόν : ἀλκί, ὅπ. ἴδε, ἀλλὰ καί : ἀλκῇ, Ω 509. 1) σωματικὴ δύναμις, ρώμη, «-βίη, μένος, σθένος», Γ 45, Ζ 265, χ 237 κ. ἀ. 2) ἄμυνα, ὑπεράσπισις, βοήθεια, Θ 140, «-Διός» Ο 490, μ 120 κ. ἀ. 3) ἡ πρὸς ἄμυναν, ἀντίστασιν δύναμις, τόλμη, ἀνδρεία «-θοῦρις ἀλκή» ἡ ἀκατάσχετος τόλμη, Δ 234, Ρ 499 κ. ἀ. «-ἐπιειμένος ἀλκήν» ἀνδρείαν περιβεβλημένος Η 164.—Προσωποποιουμένη εἶνε θεὰ ἐπὶ τῆς Αἰγίδος ἀπεικονισμένη, Ε 740.

***Ἀλκήεις, εσσα, εν**, (ἀλκή), ρωμαλέος, τολμηρός, ἀνδρεῖος, Ὑμ. 28, 3.

Ἄλκηστις, ιος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Πελίου, καὶ τῆς Ἀναξιβοίας, μήτηρ τοῦ Εὐμήλου, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου, βασιλέως τῶν Φερῶν τῆς Θεσσαλίας, ὀνομαστὴ διὰ τὸν αὐταπάρνητον ἔρωτα πρὸς τὸν ἄνδρα της, εἰς ὃν αἱ Μοῖραι εἶχον ὑποσχεθῇ ὅτι ἐδύνατο ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ θανάτου, ἂν τις τῶν οἰκείων ἀπέθνησκεν ἀντ' αὐτοῦ. Καὶ ἡ μὲν Ἄλκηστις ἀπέθανεν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ δὲ Περσεφόνη τὴν ἀπέστειλεν ὀπίσω, Β 715 †.

Ἀλκί, ἐπ. δοτ. τοῦ ἀλκή ἐξ ἀχρ. ὀνομ. ἄλξ, πάντοτε ἐν τῇ φράσει «-ἀλκὶ πεποιθώς» Ε 299, ζ 130 κ. ἀ.

Ἀλκιμέδων, οντος, ὁ (ἀλκή, μέδω : ὁ ἄμυναν βουλευόμενος) υἱὸς τοῦ Λαέρκου, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου ἡνίοχος αὐτοῦ Π 197.

Ἀλκιμίδης [– ⏑ ⏑ –], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου=Μέντωρ, χ 235.

Ἄλκιμος [. ⏑ .], ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Μέντορος. 2) εἷς τῶν Μυρμιδόνων, φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, Τ 392, Ω 472.

Ἀλκίνοος [. ⏑ . .], ὁ, (ἀλκή, νόος: ἀνδρεῖα φρονῶν), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, σύζυγος τῆς Ἀρήτης, πατὴρ τῆς Ναυσικάας, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐν τῇ Σχερίᾳ, τὸν Ὀδυσσέα μετὰ τὸ ναυάγιον αὐτοῦ φιλοξενήσας καὶ εἰς τὴν πατρίδα προπέμψας, ζ 12 ἑξ. θ 118.

Ἀλκίππη, θεραπαινὶς τῆς Ἑλένης ἐν Σπάρτῃ, δ 124.

Ἀλκμαίων, ωνος, ὁ (ἐκ τοῦ ἄλκιμος) υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, ἀρχηγὸς τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν, ο 248.

Ἀλκμάων, ονος, ὁ,=Ἀλκμαίων, υἱὸς τοῦ Θέστορος, Ἀχαιός, ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος φονευθείς, Μ 394.

Ἀλκμήνη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Περσείδου Ἠλεκτρίονος, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν, γυνὴ τοῦ Ἀμφιτρύονος ἐν Θήβαις, μήτηρ τοῦ μὲν Ἡρακλέους ἐκ τοῦ Διός, τοῦ δὲ Ἰφικλέους ἐκ τοῦ Ἀμφιτρύονος, Ξ 323, λ 266. Περὶ τοῦ παρατα-

θέντος αὐτῆς τοκετοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἴδ. Ἡρακλῆς.

'Αλκτήρ, ῆρος, ὁ (ἀλκή), ἀλεξητήριος, βοηθός, «-ἀρῆς» ὁ ἀποδιώκτης τῆς κατάρας, τοῦ ὀλέθρου, ὁ ἐκδικητὴς τῆς ὕβρεως, Ξ 485, Σ 100, 213· «-κυνῶν καὶ ἀνδρῶν» ὑπερασπιστὴς κατὰ τῶν κυνῶν καὶ ἀνδρῶν: περὶ τοῦ ἀκοντίου, ξ 531, φ 340.

'Αλκυόνη [. ⏑ . .], ἡ, ἐπώνυμ. τῆς Κλεοπάτρας, θυγατρὸς μὲν τοῦ Ἴδου καὶ τῆς Μαρπήσσης, γυναικὸς δὲ τοῦ Μελεάγρου, Ι 562 †.

'Αλκυὼν [. ⏑ .], **όνος**, ἡ, θαλάσσιον πτηνόν, ψαροποῦλι, ἐκ τοῦ ἅλς καὶ κύω, διότι ἐπιστεύετο, ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο ἐπώαζεν ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ι 563. Ἐθεωρεῖτο ἡ Ἀλκυὼν κύρ. ὄν.= Ἀλκυόνῃ, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Κήϋκος ὑπὸ τῆς λύπης ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὑπὸ τῆς Ἥρας μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον θαλάσσιον πτηνόν. Κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν, ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι μεταμορφοῦνται εἰς θαλάσσια πτηνὰ ὑπὸ τοῦ Διός· διότι ἐν τῇ βλασφήμῳ αὐτῶν ὑπεροψίᾳ ὠνομάζοντο Ζεὺς καὶ Ἥρα. Ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἀγνοεῖ τὸν περὶ μεταμορφώσεως μῦθον. Οἱ θρῆνοι τοῦ πτηνοῦ ἀποτελοῦσι κάλλιστον ὅρον συγκρίσεως πρὸς τὴν θλῖψιν καὶ τοὺς θρήνους τῆς μητρὸς Μαρπήσσης διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος γενομένην ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς Κλεοπάτρας, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς Ἀλκυόνη.

'Αλλά, σύνδ. (ἐκ τοῦ ἄλλος), τιθέμενος ἐν τῷ λόγῳ ἐν γένει ὅπου μετά τι προηγούμενον ἀκολουθεῖ ἕτερόν τι ὅλως ἀντίθετον ἢ μόνον διάφορον ἐκείνου. Χρησιμεύει λοιπὸν 1) Εἰς ἀντίθεσιν διαφόρων τοῦ λόγου κώλων, μάλιστα προηγουμένης ἀρνήσεως ἢ ἄρσεως, Α. 25. Πολλάκις ἡ ἀντίθεσις παρασκευάζεται τιθεμένου τοῦ μὲν ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, ὁσάκις τοῦτο εἶνε καταφατικὸν «-ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί, ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ— ἥνδανε θυμῷ» Α 24, Π 240· μετὰ δὲ κῶλον ἀρνητικὸν τίθεται πολλάκις τὸ «-ἀλλά τε» Β 754, μ 64, 67. Ἰδίως α') ἐν ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου, Α 281, Θ 154 κ. ἄ. πλχ. Ἐν τῇ τοιαύτῃ συνδέσει ἔχει ὁ ἀλλὰ δύναμιν ἰσοσταθμικήν, οὕτως εἰπεῖν: ἀφ' ἑτέρου ὅμως, καὶ μάλιστα ὁσάκις ἐν τῷ ἡγουμένῳ τίθεται τὸ εἴπερ. Πολλάκις δὲ ἀμφότερα τὰ κῶλα τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου λαμβάνουσι τόν τε, οἷον «εἴπερ τε —ἀλλά τε» Α 82, Κ 226, Χ 192 κ. ἄ. ἔνθα ὁ «τε—τε» χρησιμεύει εἰς ἁπλῆν σύνδεσιν τῶν ἀντιθετικῶς ἢ ἄλλως πως σχετιζομένων κώλων ἢ εἰς ἔνδειξιν αὐτῆς ταύτης τῆς ἀμοιβαίας σχέσεως, ἣν καὶ δι' ἐξωτερικῶν σημείων παριστᾷ ὁ Ὅμ. Τίθεται καὶ μετὰ τὸ «-ἐπειδὴ» ξ 151. β') μετὰ τὸ ἄλλος ἢ ἕτερος ἄρνησιν ἔχων, ὅτε σημ. πλήν, εἰμή, Φ 275, γ 377, θ 311 κ. ἄ. 2) Εἰς ἔνδειξιν ἀντιθέσεως λόγων ὁλοκλήρων, αὐθυπάρκτων, καὶ ἰδίως α') ἐπὶ μεταβάσεως εἰς ἔννοιαν διάφορον τῆς ἤδη ἐκπεφρασμένης, Α 135, 140, 203 κ. ἄ. πλχ. «-ἀλλὰ καὶ ὡς» καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὅμως, «ἀλλ' οὐδ' ὧς» καὶ μ' ὅλα ταῦτα δέν, ἴδ. ὥς. β') ὡς παρακελευσματικός, ἢ μᾶλλον πρὸ τῶν παρακελευσματικῶν, ἔνθα ἡ διὰ τοῦ ἀλλὰ ἀντίθεσις γίνεται πρός τινα ἐξυπακουομένην ἀρνητικὴν πρότασιν· «ἀλλ' ἴθι» Α 32, «-ἀλλ' ἴομεν» (ἐπικ. ὑποτακτ.) Κ 126, β 404 κ. ἄ. συχνότατον δὲ τὸ «-ἀλλ' ἄγε, ἄγετε» ἄπ. ἴδε. 3) Μετ' ἄλλων μορίων συναπτόμενος ὁ

ἀλλὰ φυλάττει τὴν πρώτην του σημασίαν· «-ἀλλ' ἄρα» ἴδ. ἄρα· «-ἀλλὰ γάρ» ἀλλὰ βεβαίως (κυρ. ἑκάτερον μόριον φυλάττει τὴν σημ. του· διότι ὁ μὲν ἀλλὰ φανερώνει ἀντίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμενα πολλάκις ἐξυπακουομένης ἐκ τῶν ἀνωτέρω τῆς ἀντιθετικῆς προτάσεως, ὁ δὲ γὰρ αἰτιολογεῖ τὴν ἀντιθετικὴν πρότασιν)· « ἀλλ' οὐ γάρ» ἀλλὰ βεβαίως ὄχι, ξ 355, τ 591· «-ἀλλ' ἤτοι» ἀλλά, πίστευσέ με, Α 140, Ι 13 κ. ἀ.

῞Αλλεγεν, ἀλλέξαι, ἴδ. ἀναλέγω.

῞Αλλῃ ἐπίρ. δοτικοφανὲς 1) τοπικῶς α') ἀλλαχοῦ, ἐν ἄλλῳ τόπῳ Ν 49, 516. β') ἀλλαχόσε, εἰς ἄλλον τόπον, «-ἀπιέναι» ρ 478 κ. ἀ. «-τρέπειν» Ε 187· «ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ» Α 120. 2) τροπικῶς ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, « βούλεσθαι» ἄλλην θέλησιν ἔχω, Ο 51· «φρονέοντες» ῾Γ. 'Απ. 469.

῞Αλληκτος, ον, ἴδ. ἄληκτος.

Ἀλλήλων (κατὰ διπλασιασμὸν τοῦ ἄλλος) μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις τοῦ πληθ. καὶ ἐν τῇ γεν. τοῦ δυϊκοῦ ἀλλήλοιιν (ἐπικ.=ἀλλήλοιν) Κ 65.=ὁ εἷς τῷ ἄλλῳ ἀμοιβαίως διὰ δύο ἢ πολλὰ πρόσωπα καὶ πράγματα· καὶ μετὰ προθέσ. (περιφράζεται ἐν ι 47. Κίκονες Κικόνεσσι, ἀντὶ οἱ Κίκονες ἀλλήλοις) μ 101.

Ἀλλόγνωτος, ον, (ἄλλος γιγνώσκω) εἰς ἄλλους γνωστός, ὅθεν εἰς ἡμᾶς ἄγνωστος,ξένος, ἀλλοδαπὸς « δῆμος» β 366 ÷.

Ἀλλοδαπός, ή, όν (ἄλλος ἀπὸ) ξένος, ἐκ ξένης χώρας, Π 550, ξ 231· ὡς οὐσιαστ. ξένος, Γ 48.

Ἀλλοειδής, ὲς (ἄλλος, εἶδος), ἄλλου εἴδους, ἄλλην μορφὴν ἢ ὄψιν ἔχων, ἀλλοῖος τὴν ὄψιν, « ἀλλοφανής» ('Απολλ.) ν 194 †.

῞Αλλοθεν, ἐπίρρ. (ἄλλος) ἐξ ἄλλου τόπου ἀλλαχόθεν, γ 313 κ. ἀ. συχνὸν τὸ « ἄλλοθεν ἄλλος» ὁ ἕνας ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, Β 75, ι 401 κ. ἀ.

῞Αλλοθι, ἐπίρ. (ἄλλος) ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλλαχοῦ, ἀλλοῦ ξ 130, σ 401· «-κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ'» ἔκλαιε δὲ ὁ βουκόλος εἰς ἄλλο μέρος, φ 83· ἐνίοτε μετὰ γεν. τοῦ ὅλου «ἄλλοθι γαίης» εἰς ἄλλο μέρος (ἀλλαχοῦ) τῆς γῆς, β 131· « πάτρης» εἰς ἄλλο μέρος παρὰ τὸ τῆς πατρίδος, ἐπὶ ξένης, *'Οδ. ρ 318

Ἀλλόθροος, ον (ἄλλος, θρόος), ὁ ἄλλην, ὅ ἐ. ξένην φωνὴν ἢ γλῶσσαν λαλῶν, ἀλλόγλωσσος, ·'Οδ. α 183, γ 302 κ. ἀ.

Ἀλλοῖος, η, ον (ἄλλος) ἄλλου εἴδους, διάφορος, ἀλλοιώτικος, οἷον «-ἔργον» Δ 258, «-ἀνὴρ» ρ 265, «-ἀλλοῖός μοι ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν» διάφορός μοι ἐφάνης πρὸ ὀλίγου παρὰ τὸ πρότερον, π 181.

῞Αλλομαι, ἀόρ. α' ἡλάμην,ἁπλοῦν μὲν μόνον Βατρ. 228, 252, σύνθετον δὲ ἐσήλατο Π 558· συνηθέστερος ὁ ἀόρ. β' ἡλόμην, ἐξ οὗ μόνον ὑποτ. ἄληται Φ 536 καὶ ἐπικ. συνεσταλμ. ἄλεται Λ 192, ἔτι δὲ κατὰ συγκοπὴν τὸ β' καὶ γ' ἐνικ. τῆς ὁριστ. ἄλσο (Π 754) καὶ ἄλτο ἡ μετοχ. ἄλμενος. 1) πηδῶ «-ἐξ ὀχέων» ἀπὸ τοῦ ἅρματος, Γ 29· «-εἰς ἵππους» ἐπὶ τὸ ἅρμα, Λ 192. 2) ἐπιτίθεμαι, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ « ἐπί τινι» Ν 611, χ 80· «-ἐπὶ στίχας» Υ 353· «εἰς τεῖχος» Φ 536· « ἄλτο ὀϊστός» ἐπέταξε τὸ βέλος Δ 125.

Ἀλλοπρόσαλλος (ἄλλος, πρὸς ἄλλος), ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον τρεπόμενος, ὁ γυρίζων ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν

ἄλλον, εὐμετάβολος, ἄστατος, ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως, δοθὲν εἰς αὐτὸν διὰ τὸ ἄστατον τῆς τύχης τοῦ πολέμου μόνον *Ἰλ. Ε 831, 889.

Ἄλλος, η, ο καὶ ὡς οὐσιαστ. καὶ ὡς ἐπίθετον. 1) ἄλλο ἄτομον, ἄλλος, πολλάκις μετὰ γεν. τοῦ ὅλου «-ἄλλος Ἀχαιῶν, θεῶν» Β 80, Η 456 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ «ἄλλος Ἀχαιός» Γ 226· ἡγουμένης ἀρνήσεως καὶ ἑπομένου τοῦ εἰμί, Ρ 477, μ 326, ρ 383 κ. ἀ. Ὕ. Δήμ. 78· «-ἄλλος τις» κ 327, «τις ἄλλος» λ 558 —Ἰδίως α') «-ἄλλος μὲν—ἄλλος δὲ» Χ 493 κ. ἀ. «-ὁ μὲν —ἄλλος δέ. Ζ 147, «-ἕτερος μὲν—ἄλλος δὲ» Ι 313, 472· «-ἄλλοι» μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ Ι 594 (ἐξυπακουομένου καὶ ἐν τῷ πρώτῳ «-κτείνουσι»)· β') «-οἱ ἄλλοι» Γ 73 κ. ἀ. καὶ μόνον «-ἄλλοι» οἱ λοιποί, οἱ ἐπίλοιποι, Α 22, Β 1, Γ 102 κ. ἀ. πλχ. «-τὰ ἄλλα» καὶ συνηρ. «τἄλλα» τὰ λοιπά, Α 465· «-ἄλλο τόσον μὲν» καὶ «-τὸ μὲν ἄλλο τόσον» σημ. τὸ μὲν ἄλλο ὅλον, ἄλλως καθ' ὁλοκληρίαν, Χ 322, Ψ 454· γ') πολλάκις τὸ ἄλλος συνάπτεται πρὸς ἄλλην τινὰ ἑαυτοῦ πτῶσιν ἢ πρὸς σύστοιχον ἐπίρ. «-ἄλλος ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν» ἄλλος ἐθυσίαζεν εἰς τοῦτον καὶ ἄλλος εἰς ἄλλον θεόν, Β 400 πρβλ. καὶ Β 804, ξ 228. Ἴδε καὶ τὰς λ. ἄλλοθεν, ἄλλοτε, ἄλλυδις. Ἐνίοτε δὲ δύναται νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ προσέτι, ἀφ' ἑτέρου κ. τ. τ. «-ἅμα τῇ γε (κούρῃ) καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι» μετ' αὐτῆς ἐπορεύοντο καὶ ἄλλαι δηλ. αἱ ἀμφίπολοι, ὅ ἐ. προσέτι καὶ αἱ ἀμφ. ζ 84. «-Οὔτιν δέ με κικλήσκουσιν μήτηρ ἠδὲ πατὴρ ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι» καὶ πάντες ἔτι οἱ ἑταῖροι, ι 367· «-πείνη δ' οὔποτε δῆμον εἰσέρχεται οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος» οὐδ' ἄλλο τι κακόν, οἷον νόσος, ο 407. —Εἰς ἀνάδειξιν τῆς ἀντιθέσεως χρησιμεύει ὁσάκις τίθεται· δ') μετὰ τῶν συγκριτικῶν, οἷον «-μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο» Χ 106, πρβλ. καὶ Μ 92, 232, Ο 121 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ «-πλησίος», Δ 81 κ. ἀ. 2) ἄλλος κατὰ τὸ ποιόν, ὅ. ἐ. α') διάφορος, ἄλλου εἴδους, Ν 64, Φ 22 ὅθεν β') ποιητ.= ἀλλότριος, ξένος, ψ 274· «ἄλλοι» υ 213· γ') ψευδής, ὄχι ἀληθής, δ 348, ρ 139.

Ἄλλοσε, ἐπίρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλο μέρος, μόνον Ὀδ. ψ 184, 204.

Ἄλλοτε, ἐπίρ. (ἄλλος), ἄλλην φοράν, πρότερον, Υ 90, ὕστερον, δ 684· «-ἄλλοτε μὲν—ἄλλοτε δὲ» Ω 10 «-ὁτὲ μὲν—ἄλλοτε δὲ» Λ 566, «ἄλλοτε μὲν=ἄλλοτε δ' αὖτε» Σ 472, π 209 «-ἄλλος ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ», ὁ Ζεὺς δίδει σήμερον εἰς τὸν ἕνα, αὔριον εἰς τὸν ἄλλον καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, δ 236, 237· «-θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππον) ἀμείβεται» πηδῶν ἐναλλὰξ ὁτὲ μὲν εἰς τοῦτον, ἄλλοτε δ' εἰς ἄλλον (ἵππον) Ο 684· πρβ. καὶ λ. ἄλλυδις.

Ἀλλότριος, η, ον (ἄλλος), ξένος, ὅ ἐ. α') εἰς ἄλλους ἀνήκων «-βίοτος, νηῦς, οἶκος» Ὀδ. πλχ. «-ἄχεα ἀλ.» ξέναι φροντίδες, ξέναι ὑποθέσεις, Υ 298, «ἀλλότρια» τὰ ξένα ξένη περιουσία, ρ 452, «-οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισι» ἐγέλων μὲ ἀλλοτρίας γνάθους, ὅ ἐ. διεστραμμένας, παραμεμορφωμένας, υ 347 β') ἐξ ἀλλοτρίας χώρας, ξένος, «-φώς» σ 218, ὅθεν καὶ πολέμιος, Ε 214, π 102 †.

Ἄλλοφος, ον, ἐπικ.=**Ἄλοφος**, ὅπ. ἴδε.

Ἀλλοφρονέω (ἀλλόφρων), κυρ. ἀλ-

λο τι διανοοῦμαι· ὅθ. α') ἔχω ἄλλου τὸν νοῦν μου, εἶμαι σύννους, ἀφηρημένος, κ 374· β') ἀναισθητῶ, εἶμαι ἀναίσθητος, Ψ 698.

Ἄλλυδις [. ⌣ .], ἐπίρ. (ἄλλος) πρὸς ἄλλο μέρος, ἀλλαχόσε, πάντοτε μετὰ τοῦ ἄλλο καὶ ἄλλη «-διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος» φοβηθέντες ἐτράπησαν ἄλλος ἀλλαχόσε. Λ 486, Ρ 729, ε 71 κ. ἀ. «-ἄλλυδις ἄλλῃ» ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ε 369· «-τοῦ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ» τοῦ δειλοῦ τὸ χρῶμα μεταβάλλεται συχνά, Ν 279.

Ἀλλύεσκεν, ἴδ. ἀναλύω.

Ἄλλως, ἐπίρ. (ἄλλος) ὅ ἐ. α') κυριώτατα κατ' ἄλλον τρόπον ἀλλοιῶς «-πάρος οὐκ ἔσσεται ἄλλως» πρότερον δὲν θὰ ἐπέλθῃ μεταβολή τις, Ε 218· ὅθεν β') ἄλλως παρὰ τὸ σύνηθες, ὅ ἐ. καλλίτερα, Λ 391, θ 176 κ. ἀ. γ') ἄλλως παρὰ τὸ δέον, ὅ ἐ. ματαίως, ἀσκόπως, ἄνευ λόγου, Ψ 144, ξ 124· δ') ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν, κατ' ἄλλον λόγον «-ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως» Ι 699, ρ 577, φ 87· ὡσαύτως ἐννοητέον καὶ τὸ Υ 99 «-καὶ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως» Ι 699, ρ 577, φ 87· ὡσαύτως ἐννοητέον καὶ τὸ Υ 99 «-καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτεται» καὶ ἄλλως, ὅ ἐ. καὶ ἄνευ τῆς θείας ἀντιλήψεως· ε') ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν, Ὀδ. πλχ.

Ἅλμα, ατος, τό, (ἅλλομαι) πήδημα Ὀδ. θ 103, 129. Λέγεται ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἰδίως.

Ἅλμη, ἡ, (ἅλς) ὕδωρ ἁλμυρόν, θαλάσσιον Ὀδ. ε 53, 322· ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐξατμισθέντος θαλασσίου ὕδατος, ζ 137, 219, πρβ. ψ 247. ‖. Σήμερον ἅρμη.

Ἁλμυρὸς [. ⌣ .], ή, όν (ἅλμη), σημ. ἁρμυρός, μόνον μετὰ τοῦ οὐσιαστ. «-ὕδωρ» ἐπὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ὀδ. δ 511 ε 100 κ.ἀ.

Ἀλογέω (ἀ, λόγος)=οὐδένα λόγον ἔχω τινός, ἢ παρ' οὐδὲν ποιοῦμαί τι, ἀδιαφορῶ, δὲν ὑπακούω ἄνευ κτ. Ο 162, 178.

Ἁλόθεν [⌣ . .], ἐπίρ. (ἅλς) ἐκ τῆς θαλάσσης, «-ἐξ ἁλόθεν» Φ 335 †.

Ἀλοιάω [⌣ . . .], ἀντὶ τοῦ ἀλοάω (ἀλωή) ἀλωνίζω, κτυπῶ, μεταφ. «-γαῖαν χερσίν» Ι 568 †.

Ἀλοιφὴ [⌣ . .], ἡ, (ἀλείφω) ἀλοιφή, Ρ 390, φ 179 κ. ἀ. ἰδίως ἐπὶ τοῦ κρέατος κῆται, Ι 208, θ 476 κ. ἀ. ἄλειμμα ἔτι δὲ σημ. καὶ τὸ ἔλαιον, δι' οὗ ἀλείφεταί τις, ζ 220.

Ἀλόπη [– . .], ἡ, πόλις ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπικρατείᾳ, Β 682· ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.

Ἄλος [⌣ .], ἡ, πόλις ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπικρατείᾳ, Β 682. Ὑπῆρχον δύο πόλεις τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουρουσαι, ἡ μὲν ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας, ἡ δὲ ἐν Λοκρίδι· ὡσαύτως καὶ Ἀλόπαι ὑπῆρχον δύω ἐν ταῖς αὐταῖς χώραις κατὰ Στράβ. 9, 5, 8.

Ἀλοσύδνη [⌣ . . .], ἡ, θαλασσογενής, θυγάτηρ τῆς θαλάσσης, ἐπώνυμ. τῆς Θέτιδος, Υ 207, τῆς Ἀμφιτρίτης, δ 404 (ἐκ τοῦ ἅλς καὶ ὕδνης, ἢ ἐκ τοῦ ἅλς καὶ σύω=σεύομαι, μετὰ παρενθήκης τοῦ δ, ἑπομ. ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ κινουμένη.

Ἄλοφος, ον, ἐπιχ. ἄλλοφος, ὁ ἄνευ λόφου (φούντας τριχῶν, πτερῶν κ.τ.λ.) κατὰ κορυφήν, (ἐπίθ. κυρ. τῆς περικεφαλαίας) «-κυνέη ἄλλοφος» περικεφαλαία ψιλή, φαλακρά, οὕτως εἰπεῖν, Κ 258 †.

Ἄλοχος, ἡ, ἡ κοινὸν πρός τινα λέχος ἔχουσα, σύνευνος, ἑπομ. καὶ σύ-

ζυγος, Ὁμ. πλχ. εἴτε νόμιμος, ὅτε συνήθως προσδιορίζεται διὰ τῶν ἐπιθ. «μνηστή, κουριδίη» εἴτε παλλακίς, Ι 336, δ 623.

Ἀλόω, ἀλόωνται, ἴδ. ἀλάομαι.

Ἅλς, ἁλὸς [⏑⏑], ὁ, Α') ἅλας, ἁλάτι «-οὐδ' ἅλα δοίης» παροιμιῶδες, δέν του δίδεις ἕνα σπυρὶ ἁλάτι, ρ 455· συνηθέστερον ἔχει ταύτην τὴν σημ. ἐν τῷ πληθ. «-ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ» λ 123, ψ 270· ἀλλὰ καὶ ὁ ἑνικὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ., Ι 214. Β') ἡ ἅλς ποιητ.=«ἁλμυρὸν ὕδωρ» ἡ θάλασσα ἡ προσάκτιος, ἡ παρὰ τὴν ξηρὰν θάλασσα, Α 141· ἀλλὰ τὸ χωρίον μ 27, ἀντιτίθεται.

Ἆλσο, β' ἑνικ. ἀορ. τοῦ **ἅλλομαι.**

Ἄλσος, εος, τό, (ἄλδω, ἀλδαίνω) τεμάχιον γῆς δενδρόφυτον, μάλιστα εἰς θεόν τινα ἀφιερωμένον, Υ 8, «-Ἀθήνης» ζ 291· ἐν γένει δέ, ὡς καὶ τὸ τέμενος, χωρίον ἱερόν, γῆ εἰς θεὸν ἀφιερωμένη, Β 506.

Ἄλτης, αο καὶ **εω,** ὁ, βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν Πηδάσῳ, πατὴρ τῆς Λαοθόης, Φ 85, 86, Χ 51.

Ἆλτο, γ' ἑνικ. ἀορ. τοῦ **ἅλλομαι.**

Ἀλύβας [⏑⏑.], **αντος,** ὁ, πόλις ἄδηλον ποῦ κειμένη, κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθιον τὸ μετέπειτα ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ Μεταπόντιον, κατ' ἄλλους δὲ=**Ἀλύβη,** ω 304.

Ἀλύβη [⏑⏑.], ἡ, πόλις τοῦ Πόντου, ἐξ ἧς ὁ ἄργυρος ἐξάγεται, Β 857 †. «-ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη». Κατὰ τὸν Στράβ. 13, 3, 20, τοῦτο εἶνε τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς χώρας τῶν Χαλύβων, παρ' ὧν κατὰ πρῶτον οἱ Ἕλληνες ἐλάμβανον τὰ μέταλλά των.

Ἀλυσκάζω [⏓...], ἐκτεν. σχηματ. τοῦ ἀλύσκω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐπανειλημμένως ἢ διαρκῶς ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, «-νόσφιν πολέμοιο» Ε 253, Ζ 443· μετὰ αἰτ. πράγματος ἀποφεύγω τι, οἷον «ὕβριν» ρ 581.

Ἀλυσκάνω [⏑.⏑.]=τῷ προηγουμ. «-ἀλύσκανε κῆρα» χ 330 †.

Ἀλύσκω [⏑..] (ἀλεύομαι), μέλ. ἀλύξω, Κ 371 καὶ εὐκτ. ἀλύξοι ρ 547, ἀόρ. ἤλυξα· ἀποσύρομαι, διαφεύγω, ἀπαλλάττομαι, γλυτώνω, «-ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι» ὅθεν οὐδεμία ἀπαλλαγή, σωτηρία ὑπῆρχε, χ 460, «-προτὶ ἄστυ» καταφεύγω, Κ 348· συνήθως μετὰ αἰτ. πράγματος «-ὄλεθρον, θάνατον» Κ 371, β 352 κ. ἀ. «-ἑταίρους» ἀποφεύγω, φεύγω τὴν ὄψιν των, μ 335.

Ἀλύσσω [⏑..], ἐκτενέστ. σχηματ. τοῦ ἀλύω, ἐξάπτομαι, ἐκμαίνομαι Χ 70· περὶ κυνῶν, οἵτινες ἔπιον αἷμα «-ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ» ἐλαυνόμενοι ἐσωτερικῶς ὑπὸ ἀγρίας ἐπιθυμίας, ἀναίσθητοι, τὰς φρένας τεταραγμένοι.

Ἄλυτος, ον [⏑⏑⏑] (ἀ, λύω), ὅστις δὲν λύεται, ἄλυτος, ἄρρηκτος «-πέδας, πεῖραρ» Ν 37, 360, «-δεσμοί» θ 275.

Ἀλύω [⏑⏑–] (ἀλάομαι), περιπαθῶς ἔχω, εἶμαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, ἰδίως α') ἕνεκα ὀδύνης, πόνου, λύπης, ἀδημονῶ, ἐκμαίνομαι, τρελλαίνομαι (ἀπὸ τὸν πόνον), Ε 352, Ω 12, ι 398 σπανιώτερον β') ὑπὸ χαρᾶς ἐξίσταμαι τρελλαίνομαι (ἀπὸ τὴν χαράν), «ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας» σ 333.

Ἀλφάνω [.⏑.] μόνον ἀόρ. ἦλφον καὶ εὐκτ. ἄλφοι γ' πληθ. ἄλφοιν, ἀποφέρω, φέρω κέρδος, «-τινί τι» οἷον «-μυρίον ὦνον» ἄπειρον κέρδος, ο 453, πρβ. Φ 79, ρ 250, «-ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι» υ 383.

Ἀλφειός, ὁ, 1) ὁ καὶ νῦν οὕτως ὀ-

ομαζόμενος, ποταμὸς τῆς 'Αρκαδίας καὶ "Ηλιδος, Β 592. 2) ποτάμιος θεός, Ε 545, γ 489.

'Αλφεσίβοιος, η, ον (ἀλφεῖν βοῦς), βοῦς ἀποφέρων, ἐπίθ. τῶν παρθένων, αἵτινες κέρδος ἀποφέρουσιν εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς βόας, οὓς οἱ γαμβροὶ δίδουσιν εἰς αὐτὰς ὡς δῶρα ἢ ἕδνα (ἴδε τὴν λ.) Σ 593 †.

'Αλφηστής, οῦ, ὁ, (ἀντὶ ἀλφεστὴς ἐκ τοῦ ἀλφεῖν)=ἀλφίτων ἐδεστής, ἀρτοφάγος, ἢ κυριώτερον κριθοφάγος «ἄνδρες ἀλφησταὶ» α 349, ζ 8, ν 261, Ύ. 'Απ. 458· πρβλ. τοὺς 'Ομηρικοὺς προσδιορισμοὺς τῶν ἀνθρώπων «ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες» καὶ «οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν». Εἶτα φιλόπονος, κερδοσκόπος, ἄνθρωπος.

*"**Αλφι** [. ⏑], τό, ἄκλ.=τῷ ἑπομ ,ὅπ. ἴδε, Ύ. Δήμ. 208.

"Αλφιτον [– ⏑ ⏑], τό, κριθή, κριθάρι ὁ ἐνικ. μόνον ἐν τῇ φράσει «ἀλφίτου ἀκτὴ» (ἴδ. λ. ἀκτή) ὁ καρπὸς τῆς κριθῆς, κριθή, Λ 631, β 355, ξ 429· συνήθως κατὰ πληθ. « ἄλφιτα» ἄλευρον ἢ πληγοῦρι ἐκ πεφρυγμένων κριθῶν, κριθάλευρον χονδρόν, β 290, 354, υ 108· χρησιμεύει εἰς ἐπίπασιν, πασπάλισμα τῶν κρεάτων τῶν εἰς θυσίαν καιομένων ἢ πρὸς χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων. Σ 560, β 280, ξ 77· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πολυσυνθέτου ποτοῦ, τοῦ «κυκεῶνος» (ὅπ. ἴδ.) Λ 640, κ 234.

"Αλφοι, ἴδ. ἀλφάνω.

'Αλωεύς, ῆος, ὁ [⏑ – –], (ἐκ τοῦ ἀλωή, οἱονεὶ ἀλωνιστὴς ἢ συνθραύστης) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ἀνὴρ τῆς 'Ιφιμεδείας, πατὴρ τοῦ "Ωτου καὶ τοῦ 'Εφιάλτου, Ε 386.

'Αλωὴ [⏑ – –], ἡ, (ἀλοιάω). 1) ἡ ἅλως, τὸ ἀλῶνι Ε 499, Ν 588, Υ 496. 2) πᾶσα ὁμαλὴ καὶ γεωργημένη χώρα, ἀγρός, κῆπος, ἄμπελος, Ε 90, Σ 561, ζ 293, η 122 κ. ἀ. ἴδε ἐν τούτοις τὴν λ. γουνός.

'Αλώῃ, ἀλῴη, ἁλώμενος, ἴδ. ἁλίσκομαι.

'Αλώμενος, ἴδ. ἀλάομαι.

'Αλώω, ἴδ. ἁλίσκομαι.

"Αμ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κατ' ἔκθλιψιν πρὸ τοῦ β, π, φ «ἂμ βωμοῖσι, ἂμ πεδίον, ἂμ φόνον» Θ 441, Ε 87, ε 330 κ. ἀ.

"Αμα [⏑ ⏑]· 1) ὡς ἐπίρ. συγχρόνως, ὁμοῦ «ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω» Γ 109· συνήθως μετὰ τῶν συνδέσμων «τε—καί», οἷον « ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς» Α 417, «ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ» Θ 64, «σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμὲ» Ω 773· πολλάκις μετὰ τό : ἅμα ἀκολουθεῖ ὁ δέ, οἷον «ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δ' ἔργον» συγχρόνως μὲ τὸν λόγον, ἦτο τελειωμένον καὶ τὸ ἔργον, Τ 242. 2) ὡς πρόθεσις μετὰ δοτ. συγχρόνως μέ, α') χρονικῶς «ἅμ' ἠοῖ, ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, καταδύντι» συγχρόνως μὲ τὴν αὐγήν, μὲ τὴν ἀνατολήν, δύσιν τοῦ ἡλίου, Ι 682, Σ 136, Λ 592 κ. ἀ. β') ἐπὶ κοινῆς μετά τινος ἐνεργείας, «ἅμα τοῖσι κίεν» Α 348, «τοῖς ἅμα» Κ 196, «ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι» μετὰ τοῦ λαοῦ, Δ 226· ὅθεν «ἅμα τινὶ ἕπομαι» ἴδε ἕπομαι, γ') ἐξ ἴσου μέ, ἰσοχρόνως «ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο» ὁμοῦ μέ, ἑπομ. ἰσοταχῶς μὲ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου, α 98, « ἅμα πνοιῇσι» Π 149.

'Αμαζόνες, αἱ, γυναικεῖον πολεμικὸν ἔθνος τῶν μυθικῶν χρόνων, κατοικοῦν ἐν Πόντῳ, ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Θεμισκύρας παρὰ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν· κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους μνημονεύονται 'Αμαζόνες παρὰ τὸν κάτω

Τάναϊν καὶ ἐν Λιβύῃ (Αἰσχύλ. καὶ Ἡρόδ.). Κατὰ τὸ Ζ 186 κατετροπώθησαν ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντου, κατὰ δὲ τὸ Γ 189 εἰσέβαλον εἰς τὴν Φρυγίαν, τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πριάμου. Ἐθεωροῦνται δ' αἱ Ἀμαζόνες ὡς θυγατέρες τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἁρμονίας.

Ἀμάθεια, ἡ, μία τῶν Νηρηΐδων Σ 48 †.

Ἄμαθος [⏑ ⏑ .], ἡ, (ψάμαθος) ἄμμος, ἰδίως ἡ κατὰ τὰς πεδιάδας, κονιορτός, Ε 587 †. Ὁ πληθ. σημ. τὴν ἀμμουδιὰ τοῦ αἰγιαλοῦ, Ὕ. Ἀπ. 439.

Ἀμαθύνω [⏑ ⏑ – .], (ἄμαθος), κυρ. μεταβάλλω τι εἰς ἄμαθον, κόνιν, κάμνω στάκτην, ἑπομ. ἐξολοθρεύω, κατεδαφίζω «-πόλιν» Ι 593. † (ἐν τῇ ἄμμῳ) κρύπτω τι «-κόνιν» Ὕ. Ἑρμ. 140.

Ἀμαιμάκετος [⏑ . ⏑ . .], α, ον, τεράστιος, ἄλκιμος, ἐπίθ. τῆς Χιμαίρας, Ζ 179, Π 320, καὶ τοῦ ἱστοῦ τῶν πλοίων, ξ 311.

Ἀμαλδύνω [⏑ . – .], ἀόρ. ἠμάλδυνα, Ἰων. καὶ ἐπ. (ἀμαλὸς) κυρ. ἀπαλύνω, μαλακύνω, ἑπομ. καταστρέφω, χαλῶ, φθείρω «-τεῖχος» Ἰλ. Σ 7, 463, «-εἶδος» Ὕμ. Δήμ. 94.

Ἀμαλλοδετήρ, ῆρος, ὁ, (ἄμαλλα, δέω) ὁ τὰς ἀμάλλας, δράγματα τῶν ασταχύων, δένων, Ἰλ. Σ 553, 554.

Ἀμαλὸς [⏑ ⏑ –], ή, όν, ἁπαλός, τρυφερός, ἀδύνατος, ἐπίθ. νεογεννήτων ζώων Χ 310, υ 14.

Ἅμαξα [⏑ . .], ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ δασυνομένου ἅμαξα, τετράτροχος, φορτηγὸς ἅμαξα κατ' ἀντίθ. τοῦ διτρόχου πολεμικοῦ ἅρματος, Η 426, ι 241 κ. ἀ.—ὡς ἀστερισμὸς= Ἄρκτος (ἡ μεγάλη ἄρκτος) Σ 487, ε 273. Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἅμα καὶ ἄξων. Ἐκ τούτου

Ἀμαξιτὸς [⏑ . ⏑ .], ἡ, δηλ. ὁδός, ἡ πρὸς ἀμαξηλασίαν ἐπιτηδεία ὁδός, Χ 146 †. Ὕ. Δήμ. 177.

Ἀμάρη [⏑ ⏑ .], ἡ, αὖλαξ, αὐλάκι, ὑδραγωγός, ὀχετός, Φ 259 (Ἴσ. ἐκ τοῦ χαμάρα, κάμπτω).

Ἁμαρτάνω, μέλ. ἁμαρτήσομαι, ἀόρ. ἥμαρτον, ἐπικ. καὶ ἤμβροτον, σφάλλω, ἀποτυγχάνω, 1) κυρ. ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἀστοχῶ, ἄνευ πτ. Ε 287, μετὰ γεν. «-τινὸς» Κ 372. 2) μεταφ. ἀποτυγχάνω, ἀποπλανῶμαι, «-οὐχ ἡμάρτανε μύθων» εὕρισκε πάντοτε τοὺς εὐστόχους λόγους, λ 511, «-οὔ τι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ» οὐδόλως ἀπεπλανήθη τοῦ ἀγαθοῦ φρονήματος, ἀπέδειξεν ἀγ. φρ. η 282· ἄνευ πτ. ἁμαρτάνω, σφάλλω, Ι 501, ν 214· «-αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον» ἐγὼ αὐτὸς ἔκαμα τοῦτο τὸ ἁμάρτημα, χ 154· 6') ἀποπλανῶμαι ἐκείνου ὅ,τι ἔχω, ἑπομ. χάνω, στεροῦμαι, «-ὀπωπῆς» ι 512. 3) ἀφίνω τι νὰ λείπῃ, λησμονῶ, ἀμελῶ «-οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων» δὲν ἄφινε νὰ λείπουν, δὲν ἐλησμόνει τὰ δῶρα, πάντοτε προσέφερεν αὐτά, Ω 68.

Ἀμαρτέω (ἄρτιος) μτχ.-αρτέων, ἀόρ. -ήσειεν,-ήσανθ'=ήσαντε, τες=συντυγχάνω, συναπαντῶ, ἔρχομαι ὁμοῦ ν 87, συνοδεύω Ω 438. Ἄλλος τύπος ὁμαρτέω.

Ἀμαρτῇ ἢ **Ἀμαρτῆ** [⏑ . .], ἐπίρ. δοτικοφανές, (ἐκ τινος ἀχρ. ἐπιθ. ἄμ-αρτος, συγχρόνως, ταὐτοχρόνως, Ε 656, Σ 571, Φ 162, χ 81. Ἄλλος τύπος ὁμαρτῇ ὡς ἐκ τοῦ ὁμοῦ.

Ἀμαρτοϝεπὴς [⏑ . . . .], ές, ὁ ἐν ἔπεσιν ἁμαρτάνων, ὅ ἐ. στρεβλὰ διανοούμενος καὶ ὁμιλῶν, ἄκριτος, ὁ ἡμαρτημένα καὶ ψευδῆ λέγων, Ν 824 †.

* **Ἀμαρυγὴ** [⏑ ⏑ – .] ἡ, (ἀμαρύσσω)

ποι. ἡ λάμψις, μαρμαρυγή, σπινθηροβόλησις τῶν ὀφθαλμῶν, Ὕ. Ἑρμ. 46.

Ἀμαρυγκείδης [◡ ◡ . . .], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως = ὁ Διώρης Β 622, Δ 517.

Ἀμαρυγκεὺς [◡ ◡ . . .], **ῆος**, ὁ, (κυρ. ὁ σπινθηροβολῶν, ὁ ἐξαστράπτων, ἐκ τοῦ ἀμαρύσσω) υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἄρχων τῶν Ἐπειῶν ἐν Βουπρασίῳ τῆς Ἤλιδος, σύμμαχος τοῦ Αὐγείου ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἡρακλέα μάχῃ· ἡ κηδεία του μνημονεύεται Ψ 630 †.

Ἀμάρυνθος [◡ ◡ . .) ὁ, Ἐρετριεύς τις, ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς εἰκάζουσιν οἱ οὕτω διορθώσαντες τὸν στίχον Ὕ. Ἀπ. 213.

* **Ἀμαρύσσω** [◡ ◡ . .], μέλ. ξω, ἐπικ., σπινθηροβολῶ, ἐξαστράπτω, «πύκν' ἀμαρύσσων» Ὕ. Ἑρμ. 415· «ἀπὸ βλεφάρων» αὐτ. 278.

Ἀματροχάω, **Ἀματροχόωντα**= ὁμοῦ τρέχοντα· ἴδε τροχόωντα· (ἅμα, τρέχω)· μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. ἀματροχόων ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀματροχῶν, Θ 451 †.

Ἀματροχιὰς [◡ — ◡ ◡ —], ἡ, (ἅμα τρέχω) συνδρομὴ ἢ σύγκρουσις τῶν τροχῶν ἁμαξῶν, Ψ 422 †. Ἄλλοι διορθοῦσι τὸν τονισμὸν ἀματροχιὰς εἰς ἀματροχίας).

Ἀμαυρὸς [◡ . .), **ή**, **όν**, (ἀ, μάρμαρος], κυρ. ὁ μὴ λάμπων, σκοτεινός, ἀσαφής, «εἴδωλον». Ὀδ. δ 824, 835.

Ἀμαχητὶ [◡ ◡ . .], ἐπίρ. (μάχομαι) ἄνευ μάχης Φ. 437 †.

Ἀμάω [◡ — —], ἀόρ. ἄμησα ἀναύξ., μέσ. ἀόρ. ἀμησάμενος· θερίζω, ἄνευ πτ. Σ 551, μετὰ αἰτ. «-λήϊον» ι 135· «-ὄροφον» Ω 451.—Τὸ μέσ. σημ. συλλέγω, συμμαζεύω (κυρίως τὸ θερισμένον, ἔπειτα ἐν γένει) «-γάλα ἐν ταλάροισι» τὸ πεπηγμένον γάλα εἰς τὰ κάνιστρα, ι 247.

Ἀμβ- Δωρικὴ καὶ παρ' ἐπικοῖς καὶ ἄλλοις ποιηταῖς εὑρισκομένη συγκοπὴ τοῦ ἀναβ-· ὅθεν αἱ λέξεις **Ἀμβαίνω**, **Ἀμβάλλω**, **Ἀμβατός**, **Ἀμβλήδην**, πρέπει νὰ ζητηθῶσιν ἐν τῷ **Ἀνάβ-**.

Ἀμβατὸς (ἀναβαίνω), ὃν δύναταί τις ν' ἀναβῇ Ζ 434 καὶ λ 315.

Ἀμβλήδην (ἀναβάλλομαι), ἐπίρ. ἀρχίζων Χ 476 †.

Ἀμβολάδην, (ἀμβολή) ἐπίρ.=κοχλάζων Φ 364 †.

Ἀμβροσίη, ἡ, ἀμβροσία, (ἀμβρόσιος) α') θεϊκὴ τροφή, ἡδίστη τὴν γεῦσιν καὶ ἀθανασίαν παρέχουσα, ε 93, 199, ι 359 κ. ἄ. χρησιμεύει καὶ ὡς φορβὴ τῶν ἵππων τῆς Ἥρας, Ε 777· β') τὸ θεϊκὸν μῦρον, ἡ ἀλοιφὴ τῶν θεῶν, Ξ 170, Π 670, 680. Ἐν τῇ δ 445 προσφέρει ἡ Εἰδοθέα εἰς τὸν Μενέλαον καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ τοιοῦτον μῦρον ὑπὸ τὴν ῥῖνα, ὅπως ἀφανίσῃ τὴν δυσωδίαν τῶν φωκῶν.

Ἀμβρόσιος, **η**, **ον** (ἄμβροτος), ὁ οἱανδήποτε σχέσιν πρὸς τοὺς ἀθανάτους ἔχων ὅθεν α') ὁ εἰς τοὺς θεοὺς ἰδιάζων ἢ ἀνήκων, θεϊκὸς «-χαῖται» Α 529, «-πέπλος» Ε 338, «-πέδιλα» α 97, «-κάλλος» σ 193· ἔτι δὲ «-ἔλαιον ἀμβ.» =**ἀμβροσίη** εἰς τὴν β') σημ., Ψ 187· «-εἶδαρ» περὶ τῆς φορβῆς τῶν ἵππων τῶν θεῶν, Ε 369· β') ὁ ἐκ θεῶν προερχόμενος, θεῖος, ἱερός, οἷον «-νὺξ» Β 57 κ. ἄ. πλχ. «-ὕπνος» Β 19, «-ὕδωρ» Ἐπιγ. 1, 4, γ') σπαν. περὶ προσώπων, ἀθάνατος, οἷον «-νύμφη» Ὕ. Ἑρμ. 230. Ἐκ τοῦ

Ἄμβροτος, **ον**, (βροτὸς = θνητός), α') ἀθάνατος, «-θεὸς» Υ 358 κ. ἄ.

β') ὁ εἰς τοὺς θεοὺς ἰδιάζων, ἢ ἐκ θεῶν προερχόμενος, θεϊκός, θεῖος «-αἷμα» Ε 339 «-κρήδεμνον» ε 347 «-ἔλαιον» θ 365, «-τεύχεα» Ρ 197, «-εἵματα» Π 670 κ. ἀ. «-δῶρα» σ 191, «-νὺξ» λ 330. (Τὸ μ ἀνήκει εἰς τὴν ρίζαν, ἥτις εἶνε **μορ** (μόρος, μορτός), ἐξ ἧς ἔγεινε τὸ βροτὸς (ὅπ. ἴδε) καὶ μετὰ τοῦ στερ. α ἄβροτος, πρβλ. **φθισίμβροτος, τερψίμβροτος**.

Ἀμέγαρτος, ον (μεγαίρω) κυρ. ἀνεπίφθονος, ἀνάξιος φθόνου· 1) περὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων μεταφ. σκληρός, θλιβερός, μισητός, λυπηρὸς «-πόνος» Β 420, «-ἀϋτμὴ ἀνέμων» λ 400, 407. 2) ἐπὶ προσώπων εὐτελής, ἐλεεινός, ἀνιαρός, ἀπεχθείς, ἀχρεῖος, ἄθλιος, «-ἀμέγαρτε συβῶτα» ρ 219, φ 362, Ὕ. Ἑρμ. 542.

Ἀμείβω, μέλ. ἀμείψω καὶ μέσ. ἀμείψομαι, ἀόρ. α' ἠμειψάμην. Α') Ἐνεργ. ἀλλάσσω α') ἀμεταβάτως μόνον «-οἱ ἀμείβοντες» Ψ 712. Κατὰ τὸν Εὐστάθ.=«-ξύλα ὑπανέχοντα τὴν στέγην, ἅπερ σύνδυο (ἀνὰ δύο) ἐξ ἀποστάσεως τῆς κάτω (=ἐν ᾧ ἀπέχουσιν ἀλλήλων πρὸς τὰ κάτω) ἄνω συναγόμενα ἀντερείδουσιν ἄλληλα»· τούτους δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν «-ἡ τεχνικὴ χυδαία γλῶσσα προσφιλοῦντας φησίν»· ἡ δὲ καθομιλ. τοὺς μὲν ἀμείβοντας ὀνομάζει ψαλίδες, Τουρκ. παγιαντάδες, τὸ δὲ σύνολον αὐτῶν ζευτόν, ὃ ἐ. ζευκτόν)· β') συνήθ. μεταβ. ἀλλάσσω, συναλλάσσω, μετὰ αἰτ. «-ἔντεα» Ρ 192 «-τί τινος πρός τινα» ἀνταλλάσσω τι ἀντί τινος μέ τινα, Ζ 235· «-ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων» ἐν βήματι βραχεῖ ἀλλάσσων γόνυ μὲ γόνυ, ὃ ἐ. ὀλίγον ἀνοίγων ἐν τῷ βαδίζειν τὰ σκέλη, βραδέως ἀποσυρόμενος, Λ 547. Β') Μέσ. ἀλλάσσω ἐμαυτόν, ἐναλλάσσομαι, διαδέχομαι, «-ἄειδον ἀμειβόμεναι» ἀλλήλας διαδεχόμεναι, Α 604, Ι 471, θ 379· «-θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται» ἐναλλὰξ πηδᾷ ὁτὲ μὲν εἰς τοῦτον, ἄλλοτε δ' εἰς ἄλλον, Ο 684, «-ἀμειβόμενοι κατ' οἴκους» πορευόμενοι διαδοχικῶς ὁτὲ μὲν εἰς τούτου, ὁτὲ δὲ εἰς ἐκείνου τὸν οἶκον, α 375. β') ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, Α 121 κ. πλχ. «-χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν» ἀνταλλάξαντες μεταξύ των λόγους σκληρούς, γ 148, πρβλ. λ 81. 2) ἀλλάσσω τόπον, ἐπομ. ἀφίνω τόπον τινά, ἀπέρχομαι, παρέρχομαι, διέρχομαι, «-ψυχὴ ἀμείβεται ἕρκος ὀδόντων» Ι 409, κ 328 3) ἀνταμείβω, ἀνταποδίδω, «-δώροισι» ἀντιδωροῦμαι, ω 285.

Ἀμείλικτος, ον (μειλίσσω), ἀμάλακτος, ἀδυσώπητος, σκληρὸς «-ὄψ» Ἰλ. λ 137, Φ 98· «-Στυγὸς ὕδωρ» Ὕ. Δήμ. 260.

Ἀμείλιχος, ον=τῷ προηγουμένῳ «-Ἀΐδης» Ἰλ. Ι 158, «-ἄναξ» Ω 734, «-ἦτορ» Ι 572.

Ἀμείνων [⏑ – –], **ον** γεν. **ονος**, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ ἀγαθός, περὶ προσώπων ἀνδρειότερος, Π 709 κ. ἀ. περὶ πραγμάτων, καλλίτερος, ὠφελιμώτερος, Α 116, 217· μετ' ἀπαρεμφάτου «-πείθεσθαι ἄμεινον» Α 274.

Ἀμέλγω [⏑ . .], μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.=ἀρμέγω «-μῆλα» ι 238, 244. Παθ. «ὄϊες» ἀμελγόμεναι γάλα» ἐξ ὧν ἀμέλγει τις γάλα, Δ 434 (ἢ κατ' ἄλλους μέσ.: αἵ τινες ἀφίνουν τὸ γάλα των νὰ ἀμέλγηται).

Ἀμελέω (ἀ, μέλει), ἀμέλησα ἀόρ. ἀναυξ., ἀμελῶ, λησμονῶ μετὰ γεν. καὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἀρνήσ. «οὐκ ἀμ. κασιγνήτοιο» Ἰλ. Θ 330, Ν 419, Ρ 8.

Ἄμεναι ἐπικ. ἀπρφ. ἀντὶ τοῦ ἀέμεναι, ἄειν ἐκ τοῦ ἄω κορέννυμι (ἴδ. ἄω).

'Αμεννηνός, όν (μένος) ἀδύνατος, ἀσθενής, ὀλιγοδρανής, περὶ τῶν ἐν Ἅδου σκιῶν, κ 521, 536, λ 29, 49· περί τινος τραυματίου Ε 887· περὶ ὀνείρων. τ 562 «-φῦλ' ἀμενηνὰ ἀνθρώπων» Ὕ. Δήμ. 352.

'Αμεννηνόω [⏑ . . . .], ἀόρ. ἀμενήνωσα, ἀδυνατίζω, ματαιόνω «-αἰχμὴν» Ν 562 †.

1. **'Αμέρδω** [⏑ . .], (μέρος). ἀόρ. ἤμερσα καὶ ἐπ. ἄμερσα, καὶ παθ. ἀμέρθην, κυρ. ἀφαιρῶ τινος τὸ μέρος τὸ ἀνῆκον εἰς αὐτόν, ἀποστερῶ τινα τοῦ φυσικοῦ δικαίου του, μετὰ αἰτ. καὶ γεν. Π. 53 «-τινὰ ὀφθαλμῶν» θ 64.—Παθ. μετὰ γεν. στεροῦμαί τινος, χάνω τι, «-αἰῶνος» Χ 58· «-δαιτὸς», φ. 290.

2. **'Αμέρδω** [⏑ . .] (μάρμαρος), κυρ. λάμπω, ἐπειδὴ δὲ σφοδρὰ λάμψις θαμβώνει τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τοῦτο μεταβ. θαμβώνω, ἀμαυρῶ «-αὐγὴ ἄμερδεν ὄσσε» ἡ λάμψις ἐθάμβωνε τοὺς ὀφθ. Ν 340· ἐπὶ στιλβόντων πραγμάτων σημ. ἀφαιρῶ τὴν λάμψιν, ἀμαυρῶ «-καπνὸς ἀμέρδει ἔντεα» τ. 18.

'Αμέτρητος, ον (μετρέω) [⏑ – – ⏑], ἀμέτρητος, ἄπειρος «-πόνος» τ 512, ψ. 249.

'Αμετροεπής, ές, ὁ μὴ μετρῶν τὰ ἔπη, τοὺς λόγους του, ὁ μὴ φυλάττων κοσμιότητα, ἀπρετῶς, ἀκρίτως ὁμιλῶν, φλυαρῶν, ἐπίθ. τοῦ Θερσίτου Β 212 †.

'Αμητήρ [– . .], **ῆρος,** ὁ, (ἀμάω) θεριστής, Λ 67 †.

Ἄμητος [– . .], ὁ, (ἀμάω), θερισμός, θέρος Τ 223 †.

'Αμηχανής [⏑ . ⏑ .], **ές,** ποι.=ἀμήχανος. Ὕ. Ἑρμ. 447.

'Αμηχανίη [⏑ . ⏑ ⏑ .], ἡ, ἀμηχανία, στενοχωρία, ι 295 †. Ἐκ τοῦ

'Αμήχανος [⏑ . ⏑.], **ον,** (μῆχος) ἄνευ μηχανῆς, ὅ ἐ. 1) Ἐνεργ. ἄπορος, δυστυχής, ὁ μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ, «-σέο» ἕνεκα σοῦ, τ 363. 2) Παθ. ὁ κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει, μηχανή, μέσον, ἑπομ. α') περὶ πραγμάτων, δύσκολος, ἀδύνατος «-ὄνειροι» ἀνεξήγητοι, τ 560, «-ἔργα» δεινὰ κατὰ τὸν Εὐστ., ὀλέθρια, Θ 130. Τὸ οὐδ. «ἀμήχανον» τὸ ἀδύνατον, Ξ 262· β') περὶ προσώπων, καθ' ὧν οὐδεμία μηχανὴ ὠφελεῖ, ἀκαταμάχητος, ἄκαμπτος, ἰσχυρογνώμων, Π 29· ὅθεν ὁ μηδ' ὑπὸ κόπου καταβαλλόμενος, ἀκάματος, Κ 167 «-ἀμήχανός ἐσσι παραρρητοῖσι πιθέσθαι» σοὶ εἶνε δύσκολον νὰ πεισθῇς εἰς κτλ. Ν 726.

'Αμισώδαρος [⏑ ⏑ . ⏑ .], ὁ, βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατὴρ τοῦ Ἀτυμνίου, Μάρις, Π 328 ἑξ.

'Αμιτροχίτωνες [. . . ⏑ . ·], οἱ, ἐπίθετον τῶν Λυκίων, Π 419 †., ἐκ τοῦ ἀ μίτρα καὶ χιτών· οἱ μὴ φέροντες ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, ἢ ἀπὸ τοῦ θώρακος ἐξηρτημένην μηδεμίαν μίτραν= ζώνην (ἴδε λ. **Μίτρα**). Ἑτέρα ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἀθροιστ. α κτλ. οἱ ἔχοντες ἐπὶ τοῦ χιτῶνος μίτραν,(|| ἢ μᾶλλον οἱ «-ἅμα τῷ θώρακι συνηρτημένην ἔχοντες καὶ τὴν μίτραν», καὶ μὴ ὑποζωννύμενοι αὐτήν).

'Αμιχθαλόεις [. . ⏑ . .], **εσσα, εν,** ἐπικ. ἐπίθ. τῆς Λήμνου, Ω 753 †., Ὕ. Ἀπ. 36, ἀμφιβόλου παραγωγῆς καὶ σημ. Εἰκάζεται ὅτι παράγεται ἐκ τινος ῥίζης **μιχ,** μετὰ παρενθήκης τοῦ θ, ἐξ ἧς καὶ ἡ ὁ-μίχ-λη, καὶ σημ. ὁμιχλώδης, σκοτεινὴ διὰ τὸν καπνὸν τὸν ἀνερχόμενον ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ἡφαίστου, ἢ ἐκ τῆς ἡφαιστειώδους καταστάσεως αὐτῆς. Ἄλλη ἑρμηνεία: ἄμικτος, ἐκ τοῦ μίγνυμι, ἀνεπιτήδειος εἰς ἐπιμιξίαν, ἀπρόσμικτος

κατὰ τὸν Σχολ., ἀλίμενος (Σοφ. Φιλοκτ. 221) ἕνεκα τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς νήσου, ἢ ἄξενος ἕνεκα τῆς ἀγριότητος καὶ ὠμότητος τῶν κατοίκων. || Ἄλλοι τέλος διώρθωσαν ἀμυγδαλόεσσαν.

Ἄμμε, ἄμμες, ἄμμι, Αἰολ. Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς, ἡμεῖς κτλ. ἴδ. ἡμεῖς.

Ἀμμίξας=Ἀναμίξας, μετοχ. τοῦ ἀναμίσγω, ἴδε ἀναμίγνυμι.

Ἀμμορίη, ἡ, ἐπ. (μόρος) ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἀμορία (ἀ, μόρος) ἀντίθετον τοῦ μοῖρα, δυστυχία, ἀμοιριά, (ἀλλ' ἴδ. λ. μοῖρα Α') 3). υ 76 †.

Ἄμμορος, ον, (μέρος) ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄμορος, ἄμοιρος (ἀ, μόρος, μοῖρα). 1) ἄμοιρος, ἀμέτοχος μετὰ γεν. «-λοετρῶν Ὠκεανοῖο» περὶ τῆς μεγάλης Ἄρκτου, τῆς παρ' ἡμῖν πάντοτε ὁρατῆς, Σ 489, ε 275. 2) δυστυχής, ἄθλιος, ἄμοιρος. Ζ 408, Ω 773.

Ἀμνίον, τό, φιάλη πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων, γ 444 †· ἄλλως ἄμνιον, οἱονεὶ αἵμνιον ἐκ τοῦ αἷμα. Φαίνεται ὅμως ὅτι μᾶλλον συγγενεύει πρὸς τὸ ἀμίς, ἴδος=οὐροδοχεῖον καὶ σκάφος καὶ ἄμη=κάδος).

Ἀμνισὸς [. – .], ὁ, λιμὴν ἢ ὅρμος τῆς Κνωσσοῦ ἐν Κρήτῃ (Στράβ. 10, 4, 8) τ 198.

Ἀμογητί, ἐπίρ. ἀπόνως, εὐκόλως, Λ 637 †. Ἐκ τοῦ

***Ἀμόγητος, ον** (μογέω), ἀκάματος, ἀκούραστος, Ὑμ. 7, 3.

Ἀμόθεν [⏑ . .], Ἀττ. ἁμόθεν, ἐπ. ἐπίρ. (ἀμός), ὅθεν δή ποτε, «-τῶν ἀμόθεν εἰπὲ καὶ ἡμῖν» ὅθεν δήποτε, ἀφ' οἱουδήποτε μέρους τούτων (ἀρξαμένη) εἰπὲ καὶ εἰς ἡμᾶς, α 10 †.

Ἀμοιβάς [⏑ . .], **άδος** (ἀμείβω), ἡ, ἰδίως θηλυκὸν τοῦ ἀμοιβαῖος (ἀμοιβῇ) ἡ πρὸς ἀλλαγὴν χρησιμεύουσα, ἣν ἔχει τις πρὸς ἀλλαγήν, «-χλαῖνα, ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς» ξ 521 †.

Ἀμοιβή [⏑ . .], ἡ, (ἀμείβω) ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβή, μισθός, ἀποζημίωσις, Ὀδ. α 318· «-χαρίεσσα ἀμοιβὴ ἑκατόμβης» γ 58, «-τίνειν βοῶν ἀμοιβὴν» μ 382. Ἐκ τούτου

Ἀμοιβηδίς [⏑ . . ⏑], ἐπίρ. ἐπικ. ἀμοιβαδόν, ἐναλλάξ, Σ 506, σ 310.

Ἀμοιβὸς [⏑ . .], ὁ, (ἀμείβω) ὁ λαμβάνων τὸν τόπον ἄλλου, διάδοχος, «-οἳ ἦλθον ἀμοιβοί» Ν 793 †.

Ἀμολγὸς [⏑ . .], ὁ, (συγγενὴς τῷ ἀμαυρὸς) ὡς ἐν τῇ φρ. «-νυκτὸς ἀμολγῷ»=ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, δ 841, χ 317. Πρβλ. Λ 173, Ο 324, Ὑ. Ἑρμ. 7, ἔτι δὲ καὶ χ 28, ὅπου ὁ λόγος εἶνε περὶ τῶν φθινοπωρινῶν ἐπιτολῶν τοῦ Ὠρίωνος, τοῦ λαμπροτάτου μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀστέρων. Τὰ χωρία ταῦτα δεικνύουσιν ὅτι ἡ φρ. σημαίνει τὸ σκότος τῆς νυκτός, τὴν ζοφερὰν νύκτα, καὶ οὐδὲν τὸ κωλῦον νὰ ἐκληφθῶσιν οὕτως καὶ τὸ χωρ. χ 317 καὶ δ 841.

Ἀμοπάων [⏑ . – .], **ονος**, ὁ, (ἅμα -ὀπάων, κυρ. ὀπαδὸς) υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Θ 276.

Ἀμός, ή, όν καὶ ἁμὸς ἀπὸ τοῦ Δωρ. θέματος ἁμὲ=ἡμέτερος, Ζ 414 Θ 178, λ 166 481, κ. ἀ.

Ἄμοτον [⏑ . .], (μέτρον)=ἐπ. ἐπίρ. ἀκορέστως, ἀπαύστως, «-ἅ. μέμαα» Δ 440, Ν 40 κ. ἀ. «-κεχολῶσθαι» Ψ 567· «-κλαίειν» Τ 300, «-τανύεσθαι» (ὅπ. ἴδε) ζ 83.

Ἀμπ- Δωρ. καὶ ἐπικ. συγκοπὴ ἀντὶ τοῦ **ἀναπ-**, οἷον ἀμπείρας=ἀναπείρας.

Ἀμπελόεις, εσσα, εν (ἄμπελος),

ὁ πολλὰς ἔχων ἀμπέλους, ἀμπελόφυτος. ἐπίθ. χωρῶν καὶ πόλεων, Ἰλ. Γ 184, Ι 152, 294. (Ἅπαξ εὑρίσκεται θηλ. τὸ ἀμπελόεις, οἷον «-ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον» Β 561).

Ἄμπελος, ἡ, ἀμπέλι τὸ κλῆμα ε 110, Ὀδ. ι 110, Ὕμ. 6, 39.

Ἀμπεπαλών· ἴδ. ἀναπάλλω.

Ἀμπερὲς (ἀνά, πέρας), ἐπίρ. μόνον ἐν τμήσει «-διὰ δ' ἀμπερὲς» Λ 377, φ 422, ἀντὶ τοῦ διαμπερές, ὅπ. ἴδε.

Ἀμπέχω (ἀμφί, ἔχω) παρατ. ἄμπεχον, περιλαμβάνω, περιβάλλω, μετ' αἰτ. ζ 225 †.

Ἀμπήδησε, ἴδ. ἀναπηδάω.

Ἀμπνεῦσαι, ἄμπνυε, ἀμπνύνθη, ἄμπνυτο, ἴδ. ἀναπνέω.

Ἄμπυξ, υκος [⏑.], ἡ, (ἀμπέχω), τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς τὸ ἀναδέον ἢ συνέχον τὴν κόμην καὶ κοσμοῦν τὸ μέτωπον τῶν γυναικῶν, Χ 469 †.

Ἄμυδις [⏑⏑⏑], ἐπίρ. Αἰόλ-. ἐκ τοῦ ἅμα, α') τοπικ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁμοῦ, σωρηδόν, «-ἄμ. συναράσσειν ὀστέα» Μ 385 «-ἄμ. κικλήσκετο» ὁμοῦ συνεκάλει, Κ 300, Υ 114· «-καθίζειν» δ 659 «-θύνοντες» συντρέχοντες, Κ 524· «-ἄμ. ἱστάναι κονίης ὁμίχλην» συσσωρεύω, διεγείρω νέφος κονιορτοῦ, Ν 336, «ἄμ. κῦμα κορθύεται» συμπυκνοῦται συσσωρεύεται, Ι 6. β') χρονικῶς ἅμα, ταὐτοχρόνως, μ 415 «-μή μ' ἄμυδις στίβη τε — καὶ ἐέρση δαμάσῃ» Ε 467.

Ἀμυδὼν [⏑⏑.], ῶνος, ἡ, πόλις τῆς Παιονίας παρὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ, Β 849, Π 288.

Ἀμυθάων [⏑⏑–.], ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, ἀνὴρ τῆς Εἰδομένης, πατὴρ τοῦ Βίαντος καὶ τοῦ Μελάμποδος. Μεταναστεύσας ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Μεσσηνίαν λέγεται ὅτι ᾤκισε τὴν Πύλον, λ 259.

Ἀμύκλαι [⏑..], αἱ, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Λακωνίας οὐ μακρὰν τοῦ Εὐρώτα, 20 σταδίου ΝΑ. τῆς Σπάρτης, ἕδρα τοῦ Τυνδάρεω, ναὸν ἔχουσα τοῦ Ἀπόλλωνος (τοῦ Ἀμυκλαίου) τιμηθέντα μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων λατρείας. Μετὰ τὴν ἐπὶ Τηλέκλου κατάκτησιν τὴν ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν γενομένην κατὰ τὸν η' π. Χ. αἰῶνα, ἔμεινε χωρίον ἀτείχιστον (Παυσ. 3, 2, 6, 19, 6) κείμενον πλησίον τοῦ σήμερον λεγομένου Σλαυοχωρίου, ἢ ἐπὶ τοῦ λόφου, ἐφ' οὗ σήμερον τὸ ἐκκλησίδιον Ἁγία Κυριακή, Β 584.

Ἀμύμων, [⏑–.], ον, γεν. ονος, (ἐκ τοῦ μῶμος κατὰ τροπὴν Αἰολ. τοῦ ω εἰς υ=ἄμωμος, ἄψογος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ περὶ ἐξωτερικῶν προτερημάτων «ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ», ὅστις εἶνε αὐτὸς ἄμωμος, καὶ ἄμωμον ἔχει διάθεσιν, ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἄλλους δηλ. συμπεριφορᾷ, τ 332· ἄλλως σύνηθες ἐπίθ. καὶ οἷον τίτλος πάντων τῶν κατὰ γένος, τάξιν, μορφήν, κάλλος, ἔργα διαφερόντων προσώπων, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνευ τινὸς σχέσεως πρὸς τὴν ἠθικὴν ἀξίαν αὐτῶν· οὕτω π. χ. ἀμύμων ὀνομάζεται ὁ κακοῦργος Αἴγισθος, α 29· περὶ πραγμάτων, ἀξιέπαινος, ἀξιόλογος, λαμπρός, «-θεῶν πομπή» Ζ 171, «-μῆτις» Κ 19, «-οἶκος» α 232, «νῆσος» μ 261, «-ὀρχηθμὸς» Ν. 637 «-τύμβος» ω 18, «ἕρκος» χ 442, 459, «αἶνος» ξ 508 κτλ.

Ἀμύντωρ, [⏑..], ορος, ὁ, [ἀμύνω), βοηθός, ὑπερασπιστής, προστάτης, Ν 384, Ξ 449, Ο 540, β 326.

'Αμύντωρ [⏑..], **ορος, ὁ,** υἱὸς τοῦ 'Ορμένου, πατὴρ τοῦ Φοίνικος, I 448 ἑξ. K 266.

'Αμύνω [⏑ – .] (μύνη), μέλ. ἀμυνῶ (τὸ υ βραχὺ) ἀόρ. ἤμυνα, μέσ. ἠμυνάμην, ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ ἐνεστ. ἀμυνέμεναι. 1) 'Ενργ. ἀποτρέπω, ἀποκρούω, ἀποδοδῶ. συνήθως «-τί τινι» τὶ ἀπό τινος, οἷον «-λοιγὸν Δαναοῖσι» E 341, «-τινὶ νηλεές, ἀναγκαῖον ἦμαρ» Λ 588, Π 836 «ναυσὶ πῦρ, φύλοπιν» I 435, Λ 277· καὶ ἄνευ τῆς δοτ. τοῦ προσώπου, ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐννοουμένης, «-φόνον κακόν, λοιγὸν» I 599, N 783, Σ 450, χ 208 κ. ἀ. καὶ μόνον μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου» «-ἀμύνω τινὶ» βοηθῶ, παρίσταμαί τινι, E 486, Z 262, I 518, λ 500 κ. ἀ. σπανιώτερον μετὰ γεν. προσώπου «-ἀμύνω τί τινος» τὶ ἀπό τινος, οἷον «-Κῆρας τινὸς» Δ 11, M 401, «-Τρῶας νεῶν» O 731 καὶ μετὰ μόνης γεν. «-νηῶν» ὑπερασπίζομαι τὰς ναῦς, N 109· ἐνίοτε «-περί τινος» χάριν τινὸς ἀποκρούω, ἐκδικῶ τινα, P 182, Σ 173· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτ. «-χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν» χεῖρες πρὸς ἄμυναν, N 814, πρβ. 312· «σθένει ἀμύνειν» μὲ δύναμιν ἀποκρούω, N 678. 2) **Μέσ** = ἀμύνομαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἀποκρούω, «-νηλεὲς ἦμαρ» Λ 484· Π 556, μετὰ γεν. τινὸς ἢ περί τινος, ἀγωνίζομαι περί τινος ὑπερασπίζων τινὰ ἤ τι, «-νηῶν» M 179, «σφῶν αὐτῶν» M 155.

'Αμύσσω [⏑..], μέλ. ἀμύξω, κεντῶ διά τινος ὀξέος, ξέω, ξύνω, ζουγρανίζω, ξεσχίζω, σπαράττω, μετὰ αἰτ. «-στήθεα χερσὶν» μόνον *'Ιλ. T 284. καὶ μεταφ. «-θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος» θὰ σπαράττῃς τὴν καρδίαν σου λυπούμενος, A 243.

'Αμφ-αγαπάζω [.⏑⏑..], ἐπ. περιβάλλω τινὰ δι' ἀγάπης, φέρομαι πρός τινα μετ' ἀγάπης, φιλοφρόνως ὑποδέχομαι, μετ' αἰτ. ξ 381· καὶ μέσ. Π 192, 'Υ. Δήμ. 291, 436.

*'**Αμφ-αγαπάω** [.⏑⏑..],=τῷ προηγ., ἐπ. ἀόρ. «-ἀμφαγάπησα», 'Υ. Δήμ. 439.

'Αμφ-αγείρομαι [.⏑...], ἀόρ. β' ἀμφαγέροντο· συναθροίζομαι μετὰ αἰτ. «τινὰ» περί τινα, Σ 37 †.

'Αμφάδιος [.⏑⏑.], **η, ον,** ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἀναφάδιον (φάος)=φανερός, δημόσιος «-γάμος» ζ 288· συνήθης ἡ θηλ. αἰτ. **ἀμφαδίην** ὡς ἐπίρ. δημοσίως, ἀναφανδόν, H 196, N 356· «-παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι» ἐν γνώσει τῶν θεῶν ὅ ἐ. νομίμως ε 120.

'Αμφαδὸν καὶ **'Αμφαδὰ** [.⏑.] (τ 391. 'Ενταῦθα τὸ ἀμφαδὰ δὲν εἶνε ἐπίθετ. τοῦ ἔργα, ἀλλ' ἐπίρ. τοῦ γένοιτο), ἐπιρρήματα κυρίως οὐδέτ. ἐπίθ. ἑνικὸν καὶ πληθ. τοῦ ἀχρ. ἀμφαδὸς=ἀχρ. ἀναφαδὸς (φάος) δημοσίως, φανερά, ἀναφανδόν, «-γορευέμεν» I 370, «-νοστεῖν-ἀμφ.» τοὐναντίον «κρυφηδόν», ξ 330, τ 299· «ἀμφ. βαλέειν, κτείνειν» εἰς μάχην φανεράν, ἔντιμον H 243 (ὅπου τοὐναντίον «-λάθρῃ» ἢ κρυφηδὸν) α 296, λ 120 ξ 330 (τοὐναντίον «-δόλῳ»).

'Αμφ-αΐσσομαι [.–...], μόνον ἐν τμήσει, πανταχόθεν ἐπιπίπτω, πανταχόθεν τρέχω πρός τι, Λ 417· μετὰ δοτ. «-ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται» κυμαίνεται περὶ τοὺς ὤμους ἡ χαίτη (τῶν ἵππων) *'Ιλ. Z 510, O 267.

'Αμφ-αλείφω [.⏑..], ἀόρ. ἀπαρφ. ἀμφαλεῖψαι, ἐν τμήσει, περιαλείφω, καλῶς ἀλείφω, Ω 482 †.

'Αμφ-αραβέω [.⏑⏑..], ἀόρ. ἀμ-

φαράδησα, περί τινα περικροτῶ, προξενῶ περί τινα κλαγγὴν (ἐπὶ ὅπλων). Φ 408 †.

* 'Αμφανέειν, ἴδ. ἀναφαίνω.

'Αμφασίη, ἡ,=ἀφασία, ἔλλειψις ὁμιλίας, ὅ ἐ. ἀνομιλησία, «-δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων (πλεοναστικῶς τοῦτο) λάβε», ἔλλειψις λόγων κατέλαβεν αὐτόν, Ρ 695, δ 704.

'Αμ-φαΰτέω [. ⏑ – . .], ἐν τμήσει, περιηχῶ πέριξ ξηρῶς, Μ 160 †.

'Αμφ-αφάω, (ἅπτω) μετοχ. ἀμφαφόων=ἀμφαφῶν, ἀπαρφ. μέσ. ἀμφαφάασθαι=ἀμφαφᾶσθαι, περιψηλαφῶ, πασπατεύω μὲ αἰτ. «-λόχον» τὴν ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ ἐνέδραν, δ 277, θ 196· «-τόξον» ἀνὰ χεῖρας ἔχω [μεταχειρίζομαι], ἢ διὰ τῆς ἁφῆς διερευνῶ, τ 586. 'Ωσαύτως τὸ μέσ. «-τὶ χερσὶν» ο 461.—'Εν τῇ 'Ιλ. μόνον Χ 373 (ἴδε μαλακός).

'Αμφεποτᾶτο, ἴδ. ἀμφιποτάομαι.

'Αμφέπω=ἀμφιέπω.

'Αμφ-έρχομαι, ἀποθ., μόνον ἀόρ. ἀμφήλυθον, περιέρχομαι, περικυκλῶ, μετ' αἰτ. μεταφ. «-μὲ ἀμφήλυθεν αὐτὴ» κραυγὴ πανταχόθεν ἦλθεν εἰς τὰς ἀκοάς μου, ζ 122, «-κνίσσης ἀϋτμὴ» κνίσσης ὀσμὴ μὲ περιεκύκλωσε, *'Οδ. μ. 369.

'Αμφέχανε, ἴδ. ἀμφιχάσκω.

'Αμφέχυτ' ἴδε ἀμφιχέω.

'Αμφ-ήκης, ες. γεν. εος (ἀκή), ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος, δίστομος, ἐπίθ. τοῦ ξίφους, Κ 256, π 80 κ. ἄ.

'Αμφήλυθε [. . ⏑ .], ἴδ. ἀμφέρχομαι.

'Αμφ-ημαι (ἧμαι), μόνον ὑπερσυντ. κύκλῳ περικάθημαι, ἐν τμήσει, «-ἀμφὶ δ' ἑταῖροι εἵατο» Ο 10 †.

'Αμφ-ηγερέθομαι, ἐπ. περί τι συναθροίζομαι, ρ 34 ἐν τμήσει.

'Αμφ-ηρεφής, ἐς (ἐρέφω), γεν. έος, πανταχόθεν σκεπασμένος, καλῶς κεκαλυμμένος, περίκλειστος, ἐπίθ. τῆς φαρέτρας, Α 45 †.

'Αμφ-ήριστος, ον (ἐρίζω), περὶ οὗ ἀμφοτέρωθεν ἐρίζουσιν, ἀμφισβητούμενος, περὶ τῶν ἐν τῷ σταδίῳ ἀγωνιζομένων, «-καί νύ κεν ἢ παρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε» θὰ τὸν ἔκαμνεν (τὸν Εὔμηλον) ἀμφισβητούμενον (νικητήν), θὰ τῷ ἠμφισβήτει τὴν νίκην, Ψ 382, ἴδ. καὶ Σ. 527.

'Αμφὶ [. ⏑], (ἴδε ἀμφίς), κυρ. καὶ τὰ δύω μέρη, καὶ οὕτω κεῖται (ὡς ἐπίρ.) φ 122 «-ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε» ἑκατέρωθεν τῆς τάφρου, καὶ σ 173 «-δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα» κατ' ἀμφοτέρας τὰς παρειάς. 'Ωσαύτως πολὺ συχνὰ ἐν συνθέσει, πρβλ. ἀμφιφορεύς, ἄμφωτος, ἀμφήκης κ. ἄ. Συνήθως δὲ=πέριξ, πολλάκις ἐναλλάσσεται πρὸς τὴν περὶ=πλησίον, ὑπεράνω τινός, παρά τινι κ.τ.τ.'Αλλ' ἐνίοτε δυνατὸν ἡ ἀμφὶ νὰ τεθῇ καὶ ἐπὶ ἐντελοῦς περιοχῆς, καὶ κεῖται πολλάκις ἀμφὶ καὶ περὶ εἰς ἔκφρασιν τῆς αὐτῆς ἐννοίας, οἷον Ρ 4—6 «-ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ —ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος» Σ 564 «-ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν κασσιτέρου» πρβλ. κ 260 ἑξ. καὶ τὰς συνθέσεις· ἐὰν δὲ πρόκηται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ἔννοια τῆς ἐντελοῦς περιοχῆς, ὁλόγυρα, ἕνα γῦρον, γύρω γύρω, τριγύρω, τότε τίθενται ὁμοῦ αἱ δύο προθ. ἀμφὶ περὶ Β 305, Φ 10, Ψ 191, λ 609, «-περὶ τ' ἀμφὶ» Ρ 760,'Υ. Δημ. 276· ἀλλ' ἐν Ο 647 ἀνήκει ἡ μὲν περὶ εἰς τὸ «κροτάφοισι», ἡ δὲ ἀμφὶ εἰς τὸ «κονάβησε» τὸ περὶ τοὺς κροτά-

φους κράνος ἀντήχησεν εἰς τὰ πέριξ. Πρβλ. δὲ καὶ τὰ σύνθετα **ἀμφίπερι.** —Α') ὡς ἐπίρ. Α 465, Δ 328, 6 153 κ. ἄ. Πολλαχοῦ εἶνε ἀμφίβολον ἂν ἡ ἀμφὶ πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίρ. ἢ ὡς διὰ τμήσεως ἀποκεχωρισμένον μέρος συνθέτου τινὸς λέξεως. Ἐν τῷ χωρ. Σ 231 εἶνε βεβαίως ἐπίρ. τὸ δὲ «σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν» ὀργαν. δοτ. ἡ ἔννοια λοιπὸν εἶνε : πέριξ (πλησίον τοῦ διὰ τῆς κραυγῆς του διαταράξαντος τοὺς Τρῶας Ἀχιλλέως) ἀπέθανον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἁρμάτων καὶ δοράτων κτλ.— Β') ὡς πρόθεσις 1) μετὰ γεν. σημ. τὸ ἀντικείμενον, περὶ ὃ διατρίβει πως ἐνέργειά τις (‖ . καὶ ἕνεκα τοῦ ὁποίου γίνεταί τι)=περὶ μετὰ γεν. «ἀμφὶ πίδακος μάχεσθαι» πέριξ τῆς πηγῆς καὶ ἕνεκα ταύτης, Π 825 «ἀμφὶ φιλότητος ἀείδειν» θ 267. Μόνον ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις καὶ ἐν τῷ συνθ. **ἀμφιτρομέω.** 2) μετὰ δοτ. α') κυρ. τοπικῶς, περί τι, παρά τινι, ὑπέρ τι, εἴτε μετὰ στάσεως σημαντικῶν ρημάτων «τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσιν» Β 588· «ἀμφὶ πύλησι μάχεσθαι» Μ 175 κ. ἄ. εἴτε μετὰ κινήσεως «ἀμφὶ οἱ θάνατος χύτο» Ν 544, «ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ» Δ 493, «ἀμφ' ὀβελοῖσι κρέα πείρειν» Β 428, γ 462· ὡσαύτως «στῆσαι τρίποδα ἀμφὶ πυρὶ» παρὰ τὸ πῦρ, εἰς τὴν φωτιά, θ 434, ὡσαύτως «ἀμφὶ χαλκὸν ἰαίνειν» θ 426· «ἀμφ' ὀχέεσσι βαλεῖν κύκλα» ἑκατέρωθεν τοῦ ἅρματος, εἰς τὸ ἅρμα προσκολλᾶν τοὺς τροχούς, Ε 722· μόνον ἐπὶ τοπικῆς ἐγγύτητος, Μ 175· «τὴν κτεῖν' ἀμφ' ἐμοὶ» ἀπέκτεινε πλησίον μου, λ 423, Ι 470· β') σημ. τὴν αἰτίαν, ἕνεκα, ἐξ αἰτίας τινὸς «ἀμφί τινι μάχεσθαι» Γ 70, Π 565· «ἄλγεα πάσχειν» Γ 157, «δικάζεσθαι» λ 546, «νεῖκος ἐτύχθη ἀμφί τινι» φιλονεικία περί τινος, Λ 672· «ἀμφὶ δὲ νεκροῖσι κατακαιέμεν οὔτι μεγαίρω» περὶ δὲ τῶν νεκρῶν, ἐὰν δὲ μὲ ἐρωτήσῃς περὶ τῶν νεκρῶν, (ἴδ. μεγαίρω) Η 408. 3) μετ' αἰτιατ. α') μετά τε κινήσεως ἢ ἐκτάσεως καὶ μετὰ στάσεως σημαντικῶν ρημάτων σημ. περί τι, κατά τι, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν τινος, «ἀμφί μιν φᾶρος βάλεν» Ω 588 κ. ἄ. πλχ. «ἀμφὶ ρέεθρα» Β 461 κ. ἄ. «ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς» πρὸς τὴν θάλασσαν στενοχωρῆσαι, Α 409· «ἀμφὶ ἄστυ ἔρδειν ἱρὰ» Λ 706. Ἐπὶ προσώπων «οἱ ἀμφ' Ἀτρείωνα βασιλῆες» οἱ περὶ τὸν Ἀτρείδην, Β 445, πρβλ. Ε 781, Ζ 436, «οἱ ἀμφὶ Πρίαμον» ὁ Πρίαμος καὶ οἱ ὀπαδοί του, Γ 146. Ἐνίοτε τίθεται ἡ ἀμφὶ μετὰ τὴν συντακτικὴν πτῶσιν, χωρὶς νὰ ἀναβιβασθῇ ὁ τόνος, Σ 509, ψ 46, ω 45 (ἀλλ' ἐν τούτῳ γράφεται νῦν ἀμφίς, ὅπερ ἴδε), καὶ ἄλλοτε χωρίζεται ἀπ' αὐτῆς, Α 481.—Ἐν συνθέσει ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας· ἐνίοτε δὲ ἐπιτείνει τοῦ ἁπλοῦ τὴν σημ. οἷον «ἀμφαγαπάζω, ἀμφιγηθέω κ. ἄ. Ἀμφίμαχος, Ἀμφιάραος, Ἀμφιτρύων κ.ἄ.

Ἀμφί-αλος [. ⏑ ⏑ .], ον, (ἅλς) ὑπὸ θαλάσσης περικυκλωμένος, ἐπίθ τῆς Ἰθάκης· Ὀδ. α 386, 395 κ. ἄ.

Ἀμφίαλος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, εἷς τῶν Φαιάκων, υἱὸς τοῦ Πολυνήου, θ 114, 128.

Ἀμφιάραος [. ⏑ ⏑ — .], ὁ (ἀμφὶ ἀράομαι, ὁ πολὺ προσευχόμενος), υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέους, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, ἀνὴρ τῆς Ἐριφύλης τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀδράστου, πατὴρ τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ Ἀμφιλόχου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, διὰ τὴν ἀνδρείαν, εὐσέβειαν καὶ μαντικὴν αὐτοῦ δύναμιν περιβόητος· μετέσχε τοῦ Ἀργοναυτικοῦ στόλου καὶ

τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 'Από δὲ τῆς ἐπὶ Θήβας ἐκστρατείας ἠθέλησε μὲν ν' ἀποστῇ προβλέπων τὸ δυστυχὲς τέλος τῆς παρὰ τὴν θέλησιν τῶν θεῶν ἐπιχειρήσεως ταύτης καὶ τὸν κατ' αὐτὴν θάνατον αὐτοῦ, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἣν εἶχε διαφθείρῃ ὁ Πολυνείκης διὰ τοῦ περιφήμου περιδεραίου τῆς 'Αρμονίας. 'Εν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Θηβαίους μάχῃ ἀπειλούμενος νὰ φονευθῇ ὑπὸ ἐχθρικῆς χειρὸς διέφυγε τὸν κοινὸν τοῦτον θάνατον, καταβυθισθεὶς μετὰ τῶν ἵππων καὶ τοῦ ἅρματος εἰς τὴν γῆν, ἣν ὁ Ζεὺς διὰ κεραυνοῦ διήνοιξε, θελήσας οὕτω νὰ δοξάσῃ τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ. 'Εκεῖ λοιπὸν ἐτιμᾶτο παρὰ πάντων ὡς ἥρως καὶ χρησμοδότης· τὸ δὲ μαντεῖον αὐτοῦ μετετέθη ὕστερον ἀπὸ τῶν πέριξ τῶν Θηβῶν εἰς τὰ πλησίον τοῦ 'Ορωποῦ, ο 244.

'Αμφ-ιάχω [. ⏑ ⏑ .], (ἄχος) μετοχ. παρακ. ἀμφιαχυῖα, περί τι κραυγάζω, ὀδύρομαι, θρηνῶ, Β 316 †.

'Αμφι-βαίνω [. ⏑ . .], μόνον παρακ. ἀμφιβέβηκας,-κε καὶ ὑπερσ. ἀμφιβεβήκει. α') περιφέρομαι, περιέρχομαι, «-ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει» βραχυλογικῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ: ὁ ἥλιος περιφερόμενος εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ, ἦτο μεσημβρία, Θ 68, Π 777, δ 400· β') περιέπω, ἢ προβαίνω, καὶ ὁ παρακ. προΐσταμαι εἰς ὑπεράσπισίν τινος, δθ. προστατεύω, ἰδίως ἐπὶ τῶν πολιούχων θεῶν «ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας» Α 37, ι 198· γ') μεταφ. περιβάλλω, περικυκλῶ, συγκαλύπτω «νεφέλη μιν ἀμφιβέβηκε»=νεφέλη τὸν περιέβαλε, μ 74· μετὰ δοτ. «-νηυσὶ» Π 66· ὡσαύτως «-πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε» αἱ φροντίδες, οἱ κόποι περιέβαλον, ἐστενοχώρησαν τὴν ψυχήν, Ζ 355.

'Αμφι-βάλλω, ἀόρ. β' ἀμφέβαλον, μέσ. μέλ. ἀμφιβαλεῦμαι 'Ιων.=ἀμφιβαλοῦμαι, ἀόρ. β' ἀμφιβαλόμην. Α') 'Ενεργ. 1) ρίπτω τι περί τινα ἤ τι, περιβάλλω, ἐνδύω α') ἰδίως ἱμάτια, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς καὶ πάντοτε μετὰ τμήσεως οὕτως, ὥστε ἡ ἀμφὶ ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν πτῶσιν ἢ εἰς τὸ ρῆμα, οἷον «-ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος βάλεν» γ 467, κ 365, ψ 155, Ω 588· πολλάκις ἄνευ τῆς αἰτ. τοῦ προσώπου. «-ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας βάλον» δ 50 κ. ἀ. μετὰ δοτ. τοῦ προσ. «-ἀμφὶ δέ μοι ράκος βάλον» ξ 342. 'Η δοτ. πολλάκις σημ. τὸ μέρος τοῦ προσώπου τὸ περιβαλλόμενον, οἷον «ἀμφὶ δ' 'Αθήνη ὤμοις βάλ' αἰγίδα» ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπέθηκεν ἡ 'Αθηνᾶ τὴν αἰγίδα, Σ 204· «ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας βάλε» Ν 36· καὶ τροπικῶς «-κρατερὸν μένος ἀμφιβάλλω» ἐνδύομαι, ἀναλαμβάνω κρ. μέν. Ρ 742. πρβ ἐπιέννυμι. β') περιλαμβάνω μετὰ δοτ. «-τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον» τοῦτον δὲ περιλαβὼν ᾠκοδόμησα, ὃ ἐ. περὶ αὐτὸν ᾠκοδόμησα θάλαμον, ψ 192· «-χεῖρας ἢ χεῖρέ τινι» περιλαμβάνω τινὰ μὲ τὰς χεῖρας, ἐναγκαλίζομαι, φ 223 κ. ἀ. «πήχεε» ω 347· (ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. μόνον «ἀμφιβαλόντα ἀλλήλους» Ψ 97)· «-γούνασι» περιπτύσσω τινὸς τὰ γόνατα, η 142· «-ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' 'Οδυσῆϊ» ἐρρίφθη περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ 'Οδ. ψ 208 «-ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι» ὅσον ἐχώρουν αἱ χεῖρες αὐτοῦ θελήσαντος νὰ περιλάβῃ, δ. ἐ. αἱ ἀνοικταὶ ἀγκάλαι, ρ 344· «-ἀμφὶ δὲ χεῖρας βαλλόμενοι» τὸν συνελάβομεν, δ 454· γ') μεταφορ. «-ἵππων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει» τὰ ὦτά μου κτύπος

περιβάλλει, Κ 535. Β') Μέσ. περιβάλλομαι, ἐνδύομαί τι, «-ῥάκος» ζ 178, «-ὤμοισι ξίφος» ἀναρτῶ εἰς τοὺς ὤμους μου ξίφος, Β 45 «πήρην» ρ 197· ἀπολύτως χ 103.

'Αμφίβασις [.◡◡.], **ιος**, ἡ, (ἀμφιβαίνω) προχώρησις, παρέμβασις (εἰς ὑπεράσπισιν), Ε 623 †.

* **'Αμφίβιος** [.◡◡.], **ον**, (βίος), ὁ διττὸν βίον ἔχων, τὸν μὲν ἐν ὕδατι, τὸν δὲ χερσαῖον, «νομή». Βατρ. 59.

'Αμφίβροτος, **η**, **ον**, (βροτὸς) ἡ τὸν ἄνδρα, περιβάλλουσα, σκεπάζουσα, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀσπὶς ἀμφιβρότη» *'Ιλ. Β 389, Λ 32 κ. ἀ.

'Αμφιγένεια, ἡ, πόλις τῆς Ἤλιδος, Β 593, πιθανῶς ἡ Ἄμφεια κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 25.

* **'Αμφι-γηθέω**, μετοχ παραχ. ἀμφιγεγηθώς, χαίρω πέριξ, ὅ ἐ. καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ὑπερβολικῶς χαίρω, Ὕ. 'Απ. 273.

'Αμφιγυήεις [.◡◡..], ὁ, (γυῖα) ἀμφότερα τὰ γυῖα (τοὺς βραχίονας) ἰσχυρὰ ἔχων, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Α 607· «-παῖς» Ξ 239· συνήθως ὡς οὐσιαστικὸν «-κλυτὸς ἢ περικλυτὸς ἀμφιγ.» Σ 614, 383, 393 κ. ἀ. Μόνον ἐν τέλει στίχου ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

'Αμφίγυος [.◡◡.], **ον**, ἐπικ. ἐπίθ. τοῦ ἔγχους, Ν 147 κ. ἀ. ἐν 'Οδ. μόνον π 474, ω 527. Σχεδὸν πάντοτε ἐν τέλει στίχου=ὁ ἔχων δύο μέλη ἤτοι δύο αἰχμάς, δηλ. τὴν λόγχην (αἰχμήν, ἀκωκήν) καὶ τὸν σαυρωτῆρα ἢ οὐρίαχον (ὅπ. ἴδε) Ν 147, π 474, ω 527.

'Αμφι-δαίω, ἐπ. περιανάπτω· μόνον ἀμφιδέδηε καὶ ἀμφιδεδήει (δαίω), ὅπερ εἶνε ἀμετάβ. καὶ σημ. πέριξ καίω, εἶμαι ἀναμμένος, καὶ μάλιστα τροπ. «πόλεμος ἄστυ ἀμφιδέδηε» περὶ τὴν πόλιν καίει, εἶνε ἀναμμένος ὁ πόλεμος, *'Ιλ. Ζ 329, «-μάχη» Μ 35 (ἐν τμήσει).

'Αμφιδάμας [.◡◡.], **αντος**, ὁ, (ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ δαμάω, ὁ τοὺς πέριξ δαμάζων). 1) ἥρως τις Κυθήριος, Κ 269 2) ἕτερος ἥρως 'Οπούντιος, Ψ 87.

'Αμφίδασυς [.◡◡.], **εια**, **υ**, ὁ ἔχων γύρον δασὺν τουτέστι κροσσωτόν, θυσανωτόν, ἐπίθ. τῆς αἰγίδος Ο 309 †. Κριτικοί τινες παραβάλλοντες τὸ τοῦ Ξενοφ. 'Αναβ. 4. 7. 22 «-γέρρα δασειῶν βοῶν ὠμοβόεια» ἑρμηνεύουσι τὸ ἐπίθ. λίαν δασύς· ἀλλ' ἡ αἰγίς, ὡς εἴπομεν, ἦτο μεταλλίνη, ἢ τοὐλάχιστον μετάλλινα ἐλάσματα περιβεβλημένη. 'Εντεῦθεν δ' ἡ θεωρία αὕτη φαίνεται παρακεκινδυνευμένη.

'Αμφι-δινέω [.◡−..], περιστρέφω, παρακ. παθ. ἀμφιδεδίνημαι «-ᾧ περὶ χεῦμα κασσιτέρου ἀμφιδεδίνηται» περὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφεται, ἢ ὃν περιθέει, κασσίτερος χυτός, Ψ 562, «κολεὸν νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνη-ται» περιστρέφεται περὶ τὸ ξίφος, ἢ περιβάλλει τὸ ξ. θήκη ἐξ ἐλέφαντος, θ 405.

'Αμφιδρυφὴς [.◡◡.], **ές**, (δρύπτω) γεν. **έος**, «ἄλοχος» ἡ κατ' ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς μὲ τοὺς ὄνυχας καταξεσχισμένη γυνὴ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, Β 700 †.

'Αμφίδρυφος [.◡◡.]=**ἀμφιδρυφής**, «-παρειαί» Λ 393 †.

'Αμφίδυμος [.◡◡.], **ον** (δύω), **μὲ** δύω εἰσδύσεις, εἰσόδους, στόμια «-λιμένες» δ 847 †.

'Αμφιέλισσα (ἀμφιϝέλισσα), ἡ, [−◡◡−−] ἐπίθ. τῶν νηῶν, (ἐκ τοῦ ἑλίσσω) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. Β 165, γ 162 κ. ἀ. (ὁ ἑνικὸς μόνον μ 368) θηλυκὸν τοῦ ἀμφιέλιξ, ἡ ἀμφοτέρωθεν κεκυρτωμένη, ἀμφίκυρτος, ἔμπροσθέν τε

καὶ ὄπισθεν ἄνευ ἐμβόλου (πρβλ. γ 162).

'Αμφι-έννυμι, (Fέσνυμι) μέλ. ἀμφιέσω, ἀόρ. ἀμφίεσα(σσ), καὶ μέσ. ἀμφιεσάμην(σσ), εἰς τὴν προστ. ἀμφιέσασθε· πολλάκις ἐν τμήσει ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἀμφὶ-έσσα καὶ ὁ μέσ. ἀμφὶ-ἑέσσατο· ἴδ. ἕννυμι· ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. παρ' 'Ομ, δὲν εὑρίσκονται. 1) 'Ενεργ. ἐνδύω, περιβάλλω «-εἵματα» ε 167, 264 κ. ἀ. «-δέρμα ἐλάφοιο» ν 436. 2) Μέσ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι «-χιτῶνας» ψ 142, «-εἵματα, χλαῖνας» Ξ 178, ζ 228, ξ 529.

'Αμφι-έπω καὶ **ἀμφέπω**, μόνον κατ' ἐνεστ. προστ. μτχ. καὶ παρατ. α') ἐπὶ ἐμψύχου ὑποκειμένου, εἶμαι περί τινα ἢ τι, ἀσχολοῦμαι, ἔχω νὰ κάμω μέ, μετὰ αἰτ. «-τινὰ» Ε 667 «-στίχας» παρατάσσω Β 525, «-ἀμφ' 'Οδυσῆα Τρῶες ἕπον» κατεδίωκον, Λ 482 (εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν κεῖται τὸ μέσον Λ 474)· ἀμφιέποντες= ἐπιμελῶς, Τ 392 πρβλ. γ 118· «-κρέα» παρασκευάζω, Ρ 776· «-βοῦν» φροντίζω περὶ τῆς θυσίας αὐτοῦ, ἢ εὐτρεπίζω πρὸς εὐωχίαν μετὰ τὴν θυσίαν, Σ 559, Θ 61 κ. ἀ. «-τάφον Ἕκτορος» Ω 804. β') ἐπὶ ἀψύχου ὑποκειμένου, εἶμαι περί τι, ἐνεργῶν συγχρόνως ἐπ' αὐτοῦ, «-τὴν πρυμνην πῦρ ἄμφεπε» περιεστριγύριζε καῖον Π 124.

'Αμφίεσαν, έσαθα, ὁριστ. καὶ μτχ. ἀόρ. α' τοῦ ἀμφιέννυμι.

'Αμφι-εύω (εὕω) περικαίω, περικαυσαλίζω, τσουρουφλίζω, ἐν τμήσει, «βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρυας εὗσεν ἀϋτμή» ι 389 †.

'Αμφιζάνω [. . ⏑ .], (ἱζάνω) περὶ (ἢ ἐπι)κάθημαι, μετὰ δοτ. «-τέφρη χιτῶνι ἀμφίζανε» Σ 26 †.

'Αμφιθαλὴς [. ⏑ ⏑ .], **ἐς** (θάλος), γεν. **έος**, ἀμφοτέρωθεν θάλλων,= πλούσιος, ἄφθονος· εἶτα δὲ λέγεται τ τέκνον, οὗ τινος ἀμφότεροι οἱ γονεῖς ζῶσιν ἔτι. Χ 496 †.

'Αμφιθέη, ἡ, (κυρ. ἀμφοτέρωθεν θείας καταγωγῆς) γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου, μήτηρ τῆς 'Αντικλείας, τῆς μητρὸς τοῦ 'Οδυσσέως, τ 416 †.

'Αμφί-θετος, ον, (τίθημι) ὁ ἐπ' ἀμφότερα δυνάμενος νὰ τεθῇ, «-ἀμφ. φιάλη» (μόνον Ψ 270, 616) πιθανῶς φιάλη, ἧς ἡ βάσις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ἔκπωμα, «-ἡ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη καὶ κατὰ πυθμένα κατὰ στόμα» διπλῆ φιάλη· (Ταῦτα κατὰ τὸν 'Αρίσταρχον· κατ' ἄλλους δὲ ἡ ἀμφοτέρωθεν λαβὰς ἔχουσα δίωτος (μὲ δύο χερούλια) πρβλ. 'Αθην. ΙΑ' 103 σ. 501 Α. Β. ἔνθα καὶ ἄλλαι ἑρμηνεῖαι· πρβλ. ἀμφικύπελλος).

'Αμφι-θέω, περιτρέχω «μητέρα» περὶ τὴν μητέρα τρέχω· κ 413 †.

'Αμφιθόη, ἡ, ὄν. Νηρηΐδος, Σ 42.

'Αμφι-καλύπτω [. ⏑ ⏑ . .], (καὶ ἐν τμήσει) μέλ. ἀμφικαλύψω, ἀόρ. ἀμφεκάλυψα=περικαλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω, μετ' αἰτ. πρὸ πάντων περὶ ἐνδυμάτων «-αἰδῶ» Β 262, ἔπειτα περὶ τοῦ τάφου «-ὀστέα» Ψ 91, «-δόμος ἀμφεκάλυψέ με» μὲ ὑπεδέχθη, ἐξένισε, δ 618, πρβλ. θ 511.—Μεταφ. μετὰ διπλ. αἰτ. «-ἔρως με φρένας ἀμφεκάλυψε» ὁ ἔρως ἐσκότισε τὸν νοῦν μου, Γ 442, Ξ 294· «-θάνατος, ἢ θανάτου νέφος, ἢ μοῖρά μιν ἀμφεκάλ.» ὁ θάνατος τὸν περιεκάλυψε, τὸν κατέλαβε, Ε 68, Π 350, Μ 116· «-νὺξ ὄσσε ἀμφεκάλυψε» νύξ, ὅ ἐ. σκότος, κατεκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐσκοτίσθησαν οἱ ὀφθ. του, Λ 356· ὁμοίως «βλέφαρ' ἀμφικαλύψας ὕπνος» ε 493 κ. ἀ.

'Αμφικαρής, ἐς (ἀμφί, κάρη), ἐν τῷ «-πολλὰ οἱ ἀμφικαρῆ σφέλα

κτλ.» ρ 231 ἀντὶ τοῦ «-ἀμφὶ κάρη»· ἑρμηνευτέα ἡ λέξις: μὲ δύω καθίσματα, δίεδρα μὲ δύο πλευρὰς (ἴδ. σφέλας).

'Αμφι-κεάζω, μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀμφικεάσσας, περικόψας, περιπελεκίσας «-τὸ μέλαν δρυὸς» ξ 12 †.

'Αμφικλος, ὁ, (ἐκ τοῦ κλέος: περικλεὴς) εἷς τῶν Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Αχιλλέως Π 313 †.

'Αμφίκομος, ον (κόμη), ὁ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν κομῶν, πυκνόφυλλος «-θάμνος» Ρ 677 †.

'Αμφι-κοναβέω, μόνον ἐν τμήσ. ἴδ. κοναβέω.

'Αμφικύπελλος [. ⏑ ⏑ . .], **ον** (κύπελλα) μόνον ἐν τῇ φράσ. «-δέπας ἀμφικύπελλον» ποτήριον μὲ διπλᾶ ὦτα (χερούλια). Τοιούτου σχήματος ποτήριον εὑρέθη ἐπί τε τῶν μνημείων τῆς τέχνης ἀπεικονισμένον, καὶ ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν ἀγγείων.

'Αμφι-λαχαίνω [. ⏑ ⏑ . .], περισκαλίζω, περισκάπτω, «-φυτόν», ω 242 †. (πρβλ. λάχεια).

'Αμφίλοχος, ὁ, υἱὸς τοῦ 'Αμφιαράου καὶ τῆς 'Εριφύλης, μάντις 'Αργεῖος, συνεκστρατεύσας τὸ μὲν πρῶτον μετὰ τῶν 'Επιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν, ἔπειτα δὲ καὶ κατὰ τῆς Τροίας. 'Εντεῦθεν ἐπιστρέψας ἔκτισε μετὰ τοῦ Μόψου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ὕστερον μονομαχήσας πρὸς τοῦτον ἀπέθανεν, ο 248 †.

'Αμφιλύκη [. ⏑ ⏑ .], ἡ, μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἀμφιλύκη νύξ» τὸ λυκόφως, τὸ λυκαυγές, τὰ χαράγματα, Η 433 †. Β 669.

'Αμφιμαίομαι, ἐν τῇ προστ. τοῦ ἀορ. ἀμφιμάσασθε, ψηλαφῶ, ἐγγίζω, «-τραπέζας σπόγγοις ἀμφ.» περισφογγίσατε, σφογγίσατε καλῶς υ 152 †.

'Αμφι-μάχομαι [. ⏑ ⏑ . .], κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀποθ. 1) μάχομαι περί τι χωρίον, πολιορκῶ, μετ' αἰτ. «-῎Ιλιον, πόλιν» Ζ 461, ι 412 κ. ἀ. 2) μετ. γεν. περί τινος, δ ἐ. πρὸς ἀπόκτησιν ἢ ὑπεράσπισίν τινος μάχομαι, «-νέκυος» Σ 30, «-Σαρπηδόνος» Π 496, 533, «τείχεος» 'Ιλ. Ο 391.

'Αμφίμαχος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κτεάτου, ἔκγονος τοῦ ῎Ακτορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς 'Ελένης, ἡγεμὼν τῶν ἐκ τῆς ῎Ηλιδος 'Επειῶν, Β 620, ὑπὸ τοῦ ῞Εκτορος φονευθείς, Ν 185, 206. 2) υἱὸς τοῦ Νομίονος, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, ὑπὸ τοῦ 'Αχιλλέως φονευθείς, Β 870.

'Αμφιμέδων, οντος, ὁ, (μέδων: ὁ τῶν πέριξ βασιλεύων) υἱὸς τοῦ Μελανέως, μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, υ 284, χ 342 ω 103, 115.

'Αμφι-μέλας [. ⏑ . –], **αινα, αν,** ὁ τριγύρω μέλας, πάντοτε ὡς ἐπίθ. τῶν φρενῶν, αἵτινες λέγονται οὕτω, πιθανῶς διὰ τὴν ἐν τῷ σώματι θέσιν τοῦ διαφράγματος. ἐν σκότει κείμεναι, ὑπὸ σκότους περικυκλωμέναι, Α 103, Ρ 83, 499, 573·=νοῦς περιεσκοτισμένος ὑπὸ πάθους στιγμιαίως.

'Αμφι-μυκάομαι [. ⏑ – – . .], ἀποθ., ἀόρ. β' ἀμφέμυκον (τὸ υ βραχύ), παρακ. ἀμφιμέμυκα, κυρ. πέριξ τινὸς μυκῶμαι, ἐπὶ δὲ ἀψύχων, περιηχῶ, περικροτῶ, ἀντηχῶ, οἷον «-δάπεδον ἀμφιμέμυκεν» κ 227 «-ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ» ἀντήχησεν ἡ ἀσπὶς ὑπὸ τῆς ἀκωκῆς τοῦ (καταπεσόντος) δόρατος, Υ 260· «-μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον» Μ 460.

'Αμφι-νέμομαι, μέσ., περιοικῶ, κατοικῶ εἰς τὰ πέριξ, «-'Ανεμώρειαν καὶ 'Υάμπολιν» Β 521 κ. ἀ. «-Κρή-

την, Ρόδον» τὰ παράλια τῆς Κρ. Ρόδου, Β 649, 655, «-'Ιθάκην» τ 132.

'Αμφινόμη, ἡ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 44 †.

'Αμφίνομος, ὁ, υἱὸς τοῦ Νίσου ἐκ Δουλιχίου μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης, π 394 κ. ἀ. ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου φονευθεὶς, 89).

'Αμφι-ξέω, ἀόρ. ἀμφέξεσα, περιξέω, ψ 196 †.

"Αμφιος [. – .], ὁ, (ἀμφί : ὁ περιφερόμενος) 1) υἱὸς τοῦ Σελάγου ἐκ Παίσου, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, Ε 612. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ 'Αδράστου, ἀρχηγὸς τῶν Τρώων, Β 830.

'Αμφι-πέλομαι, ἀποθ., εἶμαι ἢ διατρίβω περί τινα, περικυκλώνω τινά, μετὰ δοτ. «-ἀοιδὴ ἀκουόντεσσι ἀμφιπέλεται» α 352 †.

'Αμφι-πένομαι, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., συνήθ. μετὰ αἰτ. προσώπου, περί τινα ἀσχολοῦμαι «-οἵ μὲν πατέρα ἀμφεπένοντο» οἵτινες (ὡς φίλοι ἢ σύμβουλοι) ἦταν περὶ τὸν πατέρα, ο 467· ἰδίως περιποιοῦμαι, θεραπεύω «τινὰ» Δ 220, Ν 656 κ.ἀ. καὶ ἐπὶ ἰατρῶν Π 28. Σπανιώτερον «τι» σπουδάζω περί τι· εἰς κακὴν σημ. ἐπὶ κυνῶν τῶν ἐπιπτόντων ἢ σπαρασσόντων τινά, Ψ 184· ὡσαύτως ἐπὶ ἰχθύων τῶν κατατρωγόντων τὸν νεκρόν, Φ 203.

'Αμφι-περί, ἴδ. ἀμφὶ ἐν ἀρχ.

'Αμφι-περι-στέφω, περιβάλλω, μεταφ. καὶ παθ. «-χάρις οὐκ ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν» χάρις δὲν περικοσμεῖ τὰ ἔπη του, θ 175 †.

'Αμφιπεριστρέφεται, ἴδε περιστρέφω.

'Αμφι-περι-στρωφάω, ποιητ, περιστρέφω, πανταχόσε, περιελαύνω «-ἵππους» Θ 348 †.

'Αμφι-περι-φθινύθω [. . . . ⏑ ⏑ .], περιφθείρομαι, περιξηραίνομαι, περὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων, Ύ. 'Αφ. 272.

'Αμφι-πεσοῦσα, ἴδ. τὴν ἐπ. λ.

'Αμφι-πίπτω, ποι. ἀόρ. β' ἀμφέπεσον, πίπτω περί τινα, ρίπτομαι ἐπάνω τινός, περιπτύσσομαι τὸν νεκρὸν ὡς «-γυνὴ πόσιν ἀμφιπεσοῦσα» θ 523 †.

'Αμφιπολεύω, (ἀμφίπολος) μόνον κατ' ἐνεστ. μετ' αἰτ. θεραπεύω τι, ἀσχολοῦμαι περί τι, περιποιοῦμαι συγυρίζω «-ὄρχατον» ω 244, «-βίον» προφυλάττω τὴν ζωήν, σ 254. τ 127.

'Αμφίπολος, ἡ, (πέλομαι) κυρ. ἐπίθ.: ὁ περί τινα ἠσχολημένος· παρ' 'Ομ. δὲ πάντοτε οὐσιαστ. καὶ θηλ. σημαίνει δὲ τὴν ἀκόλουθον, τὴν ὑπηρέτριαν μεγάλης τινὸς δεσποίνης ἢ ἡγεμονίδος, τὴν ἐν μείζονι τιμῇ οὖσαν παρὰ τὰς «-δμῳάς» τὰς δούλας, ἀφ' ὧν ρητῶς διακρίνεται χ 483 ἑξ. ἂν καὶ ἦσαν καὶ αἱ ἀμφίπολοι δοῦλαι, δμῳες, ὡς καὶ ὀνομάζονται Ζ 324. — Ἡ κυριωτέρα των ἀσχολία εἶνε: ἔργα γυναικεῖα, καὶ μάλιστα ἱστουργία Ζ 324, πρβλ. Γ 422, α 357, η 235· ὑπηρεσία παρὰ τὸ δεῖπνον, ἰδίως ἡ προσφορὰ τοῦ νιψίματος, τῆς «-χέρνιβος» πρβλ. α 136 κ. ἀ., καὶ ἄλλα πρὸς τούτοις οἰκιακὰ ἔργα, Χ 442, η 232. 'Ιδιαίτερον δὲ αὐτῶν καθῆκον ἦτο νὰ ἀκολουθῶσι τὴν δέσποιναν ἢ τὰς θυγατέρας ἔξω τῆς οἰκίας, Γ 143, α 331, ζ 4 κ. ἀ.—'Ως ἐπίθετον εὑρίσκεται «-ἀμφίπ. ταμίη» Ω 302 «-γρηῦς ἀμφίπ.» α 191 «-γυναῖκες» α 362, η 235. Οὕτω καλοῦνται καὶ τὰ αὐτόματα τοῦ 'Ηφαίστου Σ 414.

'Αμφι-πονέομαι, μέσ. παθ., μέλ. ἀμφιπονήσομαι, ἔχει τὴν αὐτὴν σημασ.

καὶ σύνταξιν ὡς καὶ τὸ **ἀμφιπένομαι** (ὅπ. ἴδε) «-τὸν μὲν Τυδείδης ἀμφεπονεῖτο θαρσύνων» Ψ 681, μετὰ αἰτ. πράγματος φροντίζω περί τινος, Ψ 159. ('Ενταῦθα διὰ λόγους μετρικοὺς γράφεται ἀμφὶ πον.) «-τάφον» υ 307

'Αμφι-ποτάομαι, μέσ. ἀποθ., περιίπταμαι, πέριξ τινός, πετῶ, «-τέκνα» Β 315 †.

'Αμφίρυτος [. ⏑ ⏑ .], η, ον, ἀντὶ τοῦ ἀμφίρρυτος (ῥέω) περίρρυτος, πέριξ βρεχόμενος, ἐπίθ. τῶν νήσων, *'Οδ. α 50, 198 κ. ἀ.

'Αμφίς, (ἐκ τοῦ ἄμφω, ἀρχ. ὀργανικὴ πτῶσις Φ 162 ἐξ ἧς ἐγένετο ἡ ἀμφί, ἣν ἐν τέλει στίχου ἀντικαθιστᾷ ἡ ἀμφίς. Α') 'Επίρ. 1) ἀμφοτέρωθεν (-θι, -σε), Λ 634, Σ 519, Φ 162. 2) χωριστὰ «-γαῖαν» καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχειν» α 54· «-τὼ μὲν ζυγὸν ἀμφὶς ἐέργει» ὁ ζυγὸς κρατεῖ τοὺς βόας κεχωρισμένους ἀπ' ἀλλήλων, Ν 706· «-ἀμφὶς ἐάγη» ἔγειναν δύω κομμάτια Λ 559 ='Όθεν· 3) μακράν, ἀποκεχωρισμένως «-ἀμφὶς μένειν» Ο 709· «-ἀμφὶς εἶναι» τ 221, ω 218· «-ἀμφὶς 'Αχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι» ἄλλα χωριστά, ἄλλα ἀκόμη, ἐκτὸς τούτων καὶ ἄλλα, Χ 117· ὅθεν καὶ καθ' ἑαυτὸν «-τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἕκαστος» ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, χ 57· «-ἀμφὶς φράζεσθαι, φρονεῖν» καθ' ἑαυτόν, ὅ ἐ. διαφόρως σκέπτεσθαι, Β 12, 345· «-εἴρεσθαι ἀμφὶς ἕκαστα» ἐρωτῶ ἓν ἕκαστον κατ' ἰδίαν, τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, τ 46. 4) κύκλῳ πέριξ, πανταχόθεν «βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς» Θ 481· «-ἀμφὶς εἶναι» περιοικεῖν, Ι 464, Ω 488 πρβλ. θ 476· «-ἀμφὶς ἔχω» περιβάλλω, περιέχω, θ 340, γ 486. 'Ομοίως ἑρμηνευτέον καὶ τὸ Γ 115 «-ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα» ὀλίγη γῆ, ὀλίγος χῶρος, ὀλίγον διάστημα ἦτο περὶ τὰ τεύχη ἑκάστου (ἄλλοι ὅμως ἑρμηνεύουσιν: ὀλίγον ἦν τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν δύω στρατῶν, τὸ μεταίχμιον λεγόμενον· ὡσαύτως Η 342 «-ἡ (τάφρος) χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα» περικυκλοῦσα, καὶ ὄχι: εἰς τὸ μεταξὺ οὖσα. Β') Πρόθεσ. = ἀμφί, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἀναστροφήν, ὅ ἐ. μετὰ τὴν συντακτ. πτῶσιν. 1) μετὰ γεν. α') πέριξ τινός, «ἅρματος ἀμφὶς ἰδεῖν» Β 384. β') μακράν τινος, «ἀμφὶς φυλόπιδος» π 267· «-ἀμφὶς ὁδοῦ» ἐκτός, παράμερα τῆς ὁδοῦ Ψ 393, «-Διὸς ἀμφίς» Θ 444. 2) μετὰ δοτ. μόνον Ε 723 «-ἄξονι ἀμφίς» περὶ τὸν ἄξονα. 3) μετ' αἰτ. «Κρόνον ἀμφίς» περὶ τὸν Κρόνον, Ξ 274, «-Ποσειδήϊον ἀμφίς» ζ 266· πρβλ. ι 399, ω 45. *Ύμ. Δήμ. 289.

'Αμφίσταμαι, μόν. παρτ. καὶ ἀόρ. ἀμφίστατο, -έσταν, ἀμφέστησαν = πολιορκῶ Σ 233, ἐν τμήσει η 4, ι 380, ω 58.

'Αμφι-στεφανόω [. . . ⏑ . .], κυρ. περιστεφανώνω· παθ. ὡς στέφανος περί τι ἑλίσσομαι ἢ περίκειμαι, τροπικ. «-ὅμιλος ἀμφὶ στεφάνωτο» ἦτο περί τι συνηγμένος, *Ύ. 'Αφρ. 120.

'Αμφι-στέφω, βάλλω τι ἐν εἴδει στεφάνου πέριξ τινός, οἷον «-ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε» Σ 205.

'Αμφι-στρατάομαι [. . ⏑ . . .]. ἀποθ., ἔχω στρατὸν περί τι, πολιορκῶ «-πόλιν» Λ 713 †.

'Αμφιστρεφής, ές, (ἀμφί, στρέφω) ὁ τῇδε κἀκεῖσε στρεφόμενος, εὔστροφος περὶ κεφαλῶν δράκοντος, Λ 40 †.

'Αμφι-τίθημι [. . ⏑ . .], ἀόρ. α') ἀμφέθηκα, μέσ. ἀόρ. β' ἀμφεθέμην, παθ. ἀοριστ. μετοχ. ἀμφιτεθείς. 1)

'Ενεργ. περιτίθημι, περιβάλλω «-δέρμα μελέεσσιν» ν 431, «-κεφαλῇ κυνέην» Κ 257, 261· «-κυνέη ἀμφιτεθεῖσα» Κ 271. 2) Μέσ. περιτίθεμαί τι, βάλλω τι περὶ ἐμαυτόν, φορῶ οἷον «-ξίφος» περιζώννυμαι, φ 431.

'Αμφι-τρέμω, περιτρέμω, τρέμω ὅλος, ἐν τμήσ. Φ 507.

'Αμφιτρίτη [. . – .], ἡ, ὄν. Νηρηΐδος, οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀλληγορία τοῦ κυμαινομένου μέλανος πόντου, ὡς καὶ τὸ ὄνομα (ἐκ τοῦ τρίω, τρίζω) δηλοῖ, μ 60· αὐτὴ τρέφει καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα ε 422, μ 97. Κατὰ δὲ τὸν μετέπειτα μῦθον εἶνε γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος, ἄρχουσα μετ' αὐτοῦ τῆς μεσογείου θαλάσσης, καὶ μήτηρ τοῦ Τρίτωνος.

'Αμφι-τρομέω, ἐπ. πέριξ τουτέστιν ὅλος τρέμω, φοβοῦμαι «τινὸς» περί τινος μὴ πάθῃ τι, δ 820 †.

'Αμφιτρύων [. ⏑ ⏑ .], **ωνος**, ὁ, (ἐκ τοῦ τρύω, οἱονεὶ: περιτρύχων ἢ παντάπασι κουράζων) υἱὸς τοῦ 'Αλκαίου, βασιλέως τῆς Τίρυνθος, καὶ τῆς 'Ιππονόης, ἔγγονος τοῦ Περσέως, ἀνὴρ τῆς 'Αλκμήνης, πατὴρ τοῦ 'Ιφικλέους καὶ τροφεὺς τοῦ 'Ηρακλέους. Φονεύσας τὸν πενθερὸν αὐτοῦ, τὸν καὶ πρὸς πατρὸς θεῖον, 'Ηλεκτρύονα, κατέφυγεν εἰς τὰς Θήβας πρὸς τὸν Κρέοντα τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον, λ 266· «-παῖς 'Αμφιτρύωνος» λέγεται ὁ 'Ηρακλῆς, Ε 392, λ 270.

* **'Αμφι-φαείνω** [. . ⏑ . .], ἐπ., περιφωτίζω, «τινά» 'Υ. 'Απ. 202.

'Αμφίφαλος [. ⏑ ⏑ .], **ον**, λέγεται ἡ περικεφαλαία ἡ κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη (τό τε ἔμπροσθεν καὶ τὸ ὄπισθεν) φάλον (ὅπ. ἴδε) ἔχουσα, προβολὴν δηλ. ἢ σκέπην μεταλλίνην (οἷον τὸ ἐν τῇ καθομιλουμ. λεγόμενον κεραμίδι τοῦ πιλικίου τὸ καλύπτον τὸ μέτωπον ὡς παρὰ τοῖς στρατιώταις) σκεπάζουσαν τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς *'Ιλ. Ε 743, Λ 41.

'Αμφιφοβέω, (φόβος) ἀόρ. παθ. ἀμφεφοβήθην, καὶ γ' πλ. ἀμφεφόβηθεν ἐπ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ -θησαν, πέριξ φοβῶ, ὅ ἐ. σκορπίζων τῇδε κἀκεῖσε πάντας τοὺς πέριξ τρέπω εἰς φυγήν. Παθ. πέριξ τινὸς σκορπιζόμενοι τῇδε κἀκεῖσε τρεπόμεθα εἰς φυγήν, «-τινὰ» Π 290 †.

'Αμφιφορεύς, ῆος, ὁ, (ἀμφίς, φέρω) ἐπικὸς καὶ πλήρης σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ συνήθους συγκεκομμένου ἀμφορεύς, ἀγγεῖον ὁποσοῦν μέγα, ἀμφοτέρωθεν ἔχον λαβάς, πήλινον (ἢ καὶ μετάλλινον), χρήσιμον ὡς δοχεῖον οἴνου ἢ μέλιτος, στάμνα, β 290· ἐχρησίμευεν ὅμως καὶ εἰς ὑποδοχὴν τῆς κόνεως τῶν τεθνεώτων, νεκρικὴ κάλπη, Ψ 92, ω 74.

'Αμφι-φράζομαι, μέσ. καθ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, τουτέστιν ἀκριβῶς διανοοῦμαι, ὡρίμως σκέπτομαι, περιεσκεμμένως διαλογίζομαι, Σ 254 †. Καὶ μετὰ τοῦ μάλα.

'Αμφι-χαίνω, ἀόρ. ἀμφέχανον, χαίνω πέριξ τινός, καταπίνω «-τινὰ» Ψ 79 †.

'Αμφι-χέω, ἀόρ. α' ἐπικ. ἀμφέχευα, μέσ. ἀόρ. β' ἐπικ. ἀμφεχύμην (καὶ γ' ἐν. ἀμφέχυτο), ἀόρ. α' παθ. ἀμφεχύθην. 1) 'Ενεργ. κυρίως περιχέω, περιχύνω, ἐξαπλῶ πέριξ τινὸς τροπ. «-ἠέρα τινὶ» σκότος περί τινα ἢ ἐπί τινος, Ρ 270· «-δέσματα ἑρμῖσι» περιβάλλω δεσμὰ περὶ τὰ κλινοπόδια, θ 278. 2) Παθ. μετὰ συγκεκομμένου μέσ. ἀορ. περιχέομαι, ὅθ. α') ἐκτείνομαι ἐξαπλοῦμαι πέριξ τινός, περιλαμβάνω «πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι» Ψ 764· μετ' αἰτ. τροπικῶς «-θείη μιν

ἀμφέχυτο ὀμφή» θεία φωνὴ ἐχύθη, ἠκούσθη περὶ αὐτόν, Β 41, «-τὴν ἄχος ἀμφεχύθη» λύπη διεχύθη περὶ αὐτήν, δ 716 «-ὕπνος ἀμφιχυθεὶς» Ξ 253, Ψ 63· β' περὶ προσώπων, ἐναγκαλίζομαι, χύνομαι ἐπάνω τινός, μετὰ αἰτ. π 214· ἄνευ πτ. χ 498.

Ἀμφιχυθείς, ἀμφιχυθῆναι, ἴδ. ἀμφιχέω.

Ἀμφίχυτος [. ⏑⏑.], **ον** (ἀμφί, χέω), περικεχυμένος «τεῖχος» περικεχυμένον, τὸ πέριξ τινὸς ὑψωμένον πρόχωμα, Υ 145 †.

Ἀμφίων [. ⏑ .], **ίονος,** 1) υἱὸς τοῦ Ἰασίου καὶ τῆς Περσεφόνης, πατὴρ τῆς Χλώριδος, βασιλεὺς τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, λ 283. 2) υἱὸς τοῦ Διὸς (κατὰ τὸν Ὅμ.) κατὰ δὲ τὴν μετέπειτα παράδοσιν υἱὸς τοῦ Νυκτέως ἢ Ἐπωπέως καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀνὴρ τῆς Νιόβης, ἀδελφὸς τοῦ Ζήθου, διακρινόμενος ἐπὶ κιθαρῳδίᾳ, δι' ἧς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἀνήγειρε τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, λ 262 ἑξ. Ὁ μεταγενέστερος μῦθος συγχέει τοῦτον πρὸς τὸν προηγούμενον. 3) ἀρχηγός τις τῶν Ἐπειῶν Ν 692.

Ἀμφότερος, η, ον, ω, οιιν Ε 207 **οι, ῃσι** κτλ.=καὶ οἱ δύο (ἄμφω). Τοῦ ἑνικοῦ παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται μόνον τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ. μετὰ πάσης πτώσεως, «-ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής» καὶ τὰ δύω συγχρόνως, καλὸς βασιλεὺς καὶ ἀνδρεῖος πολεμιστής, Γ 179, Η 418, ξ 505, ο 78 κ. ἀ. συχνότερον κατὰ δυϊκὸν καὶ πληθ. Ε 156, Ρ 395, υ 327 κ. ἀ. «-ἀμφοτέρῃσιν» (ἐξυπακ. χερσὶ) μὲ τὰς δύο χεῖρας, Ε 416, κ 264. Ὁ πληθ. τίθεται καὶ μετὰ δυϊκοῦ οὐσιαστ. «-χεῖρε ἀμφοτέρας» ω 398.

Ἀμφοτερός, ὁ, Λύκιος ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 415 †.

Ἀμφοτέρωθεν, ἐπίρ. καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη, Ε 726, η 113 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, κ 167.

Ἀμφοτέρωσε, ἐπίρ. καὶ πρὸς τὰ δύω μέρη μόνον Ἰλ. Θ 223, Λ 6, Μ 287.

Ἀμφουδίς, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ ἀμφὶς καὶ οὖδας) ἐκ τοῦ ἐδάφους, (ἀπὸ κατὰ γῆς) «-ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας» νὰ κτυπήσῃ τὴν κεφαλήν του κατὰ γῆς, ἀφ' οὗ τὸν σηκώσῃ ἐκ τοῦ ἐδάφους, ρ 237 †. Ὁ Ι. Πανταζίδης νομίζει ὅτι τὸ ἀμφουδὶς οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὸ οὖδας, ἑπομ. ὅτι εἶνε παράγωγον ἐπίρρημα ἐκ τοῦ ἄμφω, σημαῖνον τὸ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Ἀμφράσσαιτο, ἴδ. ἀναφράζομαι.

Ἄμφω, ὀνομ. καὶ αἰτ. **ἀμφοῖν** γεν. περὶ παντὸς γένους, ἀμφότεροι, καὶ οἱ δύω, οὐ μόνον ἐπὶ δύω προσώπων καθ' ἑαυτά, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύω ὁμάδων, οἷον Β 124. Παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται μόνον ἡ ὀν. καὶ αἰτ. Ἄκλιτον εἶνε Ὑμ. Δήμ. 15.

Ἄμφωτος, ον (ἀμφί, οὖς) δύο ἔχων ὦτα, χερούλια, λαβάς, «-ἀλεισον» χ 10 †.

Ἄμῳεν συνῃρημ. ἐκ τοῦ ἀμάοιεν, ἴδ. ἀμάω=θερίζω.

Ἀμώμητος, ον (ἀ, μωμέομαι), ἄμωμος, ἄμεμπτος, ἄψογος, ἀκατηγόρητος Μ 109 †.

Ἄν, (ἀρχαῖον ἀντωνυμ. θέμα) συγγενέστατον μὲν κατά τε τὴν χρῆσιν καὶ τὴν σημασίαν πρὸς τὸ Κὲ (ὅπ. ἴδε), οὐχὶ δὲ καὶ ταὐτόν, διότι ἀμφότερα ἐνίοτε ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει κεῖνται. Σημαίνει δὲ ὅτι τὸ ἐν τῇ προτάσει κατηγορούμενον δὲν κατηγορεῖται ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς ἔκ τινων περιστάσεων ἢ ὑποθέσεων ἐξαρτώμενον,

διὸ καὶ δὲν τίθεται εἰς προτάσεις θετικόν τι γεγονὸς ἐκφραζούσας, ἑπομένως οὐδέποτε μετ' ἐνεστ. καὶ παρακ. τῆς ὁριστικῆς.

Α') Μεθ' ὁριστ. 1) τῶν ἱστορικῶν χρόνων (παρατ. καὶ ἀόρ.) ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου, εἴτε κειμένης τῆς ὑποθέσεως εἴτε ἔξωθεν ἐννοουμένης, ἵνα δηλώσῃ ὅτι τὸ ἐν τῇ ἀποδόσει λεγόμενον θὰ ἐγίνετο, ἂν ἐγίνετο καὶ τὸ ἐν τῇ ὑποθέσει λεγόμενον· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἔγεινεν, ἢ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνῃ, διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο δὲν γίνεται (συντομώτερον: ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου ἐπὶ ψευδοῦς ὑποθέσεως) «-ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, εἴπερ ἀπήμων ἦλθε» ε 39· καὶ ἔξωθεν ἐννοουμένης, «ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν» ἐνν. «εἰ ἐπιθόμην», Ε 201· «οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες» β 184 (ἔνθα ἐκ τοῦ προηγ. στίχου ἐνν. «-εἰ σὺν Ὀδυσ. κατέφθισο»). Συνηθέστερον ἐν τούτοις τίθεται τὸ Κέ, ὅπ. ἴδε. 2) τοῦ μέλλοντος σπανίως (συνηθέστερον τὸ Κέ, ὅπ. ἴδε), ὅταν ἡ πραγματοποίησις τοῦ λεγομένου ὅτι μέλλει νὰ γείνῃ παρίσταται ὄχι ὡς βεβαία, ἀλλ' ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτωμένη· «-αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις κτλ.» Χ 66 πρβλ. ς. 50.

Β'.) Μεθ' ὑποτακτ. σημαίνει τὸ ἂν 1) ὅτι προσδοκωμένη τις πρᾶξις ἐκ περιστάσεως ἐξαρτᾶται (συνηθέστερον εἶνε ἐνταῦθα τὸ Κέ, ὅπ. ἴδε)· «οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις» δυνατὸν νὰ μή σοι χρησιμεύσῃ, ὅπερ κατὰ τὸ σχῆμα τῆς λιτότητος=βεβαίως δὲν θά σοι χρησιμ., Γ 54· «-τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ» Α 205. 2) ἐν ἐξαρτήσει λόγου ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπάρχῃ ἀρχικὸς χρόνος· σημαίνει δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ Ἄν ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δὲν εἶνε θετικόν τι καὶ ὡρισμένον, ἀλλ' ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον· δυνάμενον ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι νὰ συμβῇ, οἷον «-ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν νοήσω» ὅν τινα ἐγὼ ἴδω (ἐὰν δηλ. ἴδω, διότι δὲν εἶνε βέβαιον), Ο 384, «-ὃς ἂν ἀμύμων ἔῃ» τ 332, «-ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω» ὅπως καὶ ἄν, Μ 75 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ «ἧπερ» Η 286, μ. 81· «-ὄφρα ἂν» Α 510 κ. ἀ. ἴδ. **ὄφρα**.

Γ') Μετ' εὐκτικῆς σημ. 1) ἐν ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου τὴν ἐξ ὑποκειμένου ἀβεβαιότητα τῆς συνεπείας, ὅτι δηλ. ἡ συνέπεια κατὰ τὴν γνώμην τοῦ λέγοντος εἶνε ἀβέβαιος· «-ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη» ἤθελα σὲ ἐκδικηθῆ ἂν κτλ. Χ 20· καὶ ἐννοουμένης ἔξωθεν τῆς ὑποθέσεως «-ἦ γὰρ ἂν ὕστατα λωβήσαιο» Α 232. Ὅθεν τίθεται α') εἰς λόγους κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτους (δυνητικοὺς λόγους), ἵνα χαρακτηρίσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ὡς γνώμην, τοῦ λέγοντος, «-κείνοισι δ' ἂν οὔ τις—μαχέοιτο» Α 271, καὶ ἐν ἐρωτήσει «-τίς ἂν τάδε γηθήσαιτο;» τίς δύναται νὰ χαίρῃ διὰ ταῦτα; Ι 77. β') ἵνα μετριάσῃ καὶ ἠπιωτέραν καταστήσῃ προσταγήν τινα ἢ παράκλησιν, οἷον Β 250· καὶ ἐν ἀρνητικῇ ἐρωτήσει «οὐκ ἂν ἐρύσαιο;» δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ ἀποσύρῃς; Ε 456. 2) ἐν ἐξαρτήσει λόγου ἐπὶ πλαγίας ἐκφράσεως τῆς ἐννοίας, ἢ ἐν διηγηματικῷ λόγῳ· καθ' ὅλου δὲ εἰπεῖν ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως ἦνε χρόνου ἱστορικοῦ, καὶ τότε σημ. τὸ Ἄν ὅ,τι μετὰ τῆς ὑποτακτ. ἐπὶ εὐθείας ἐκφράσεως τῆς ἐννοίας (ἴδ. Β' 2)· ἀλλ' εἶνε καὶ παρ' Ὁμ. ἡ τοιαύτη χρῆσις ἐπ' ἴσης σπανία ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν τελικῇ προτάσει, «-σὺ δέ με προΐεις—ὄφρα ἂν ἑλοίμην δῶρα» ω

332 ἑξ. Τ 328. Ἔτι δὲ καὶ ἐν ὑποθετικῇ προτάσει «-στεῦτο εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν» Β 597, ἔνθα ἡ εὐκτ. ἐτέθη διὰ τὸν ἱστορικὸν χρόνον «-στεῦτο», ἐν ᾧ, ἡγουμένου ἐνεστῶτος, τίθεται ὑποτακτ. μετὰ τοῦ ἄν, οἷον, Γ 25 «-μάλα κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται κύνες». Τέλος ἐν χρονικῇ προτάσει «-νῦ χ' Ἕκτορ' ἕλοις, ἐπεὶ ἂν ἔλθοι» Ι 304.

Δ') Μετ' ἀπαρεμφάτου ἐξαρτωμένου, ὅταν δι' αὐτοῦ ἐκφέρηται ἔννοια, ἥτις καθ' ἑαυτὴν θὰ εἶχε τὸ Ἄν, οἷον «-καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι οἴκαδ' ἀποπλείειν» Ι 684, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὸν στίχ. 417 «-καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην οἴκαδ' ἀποπλείειν».

2. Ἄν, 1) ἐπιχ. συγκοπὴ τῆς ἀνὰ πρὸ τοῦ ν καὶ τ, «-ἂν νέκυας» Κ 298, «-ἂν τε μάχην» Υ 319· πρὸ δὲ τῶν χειλεοφώνων τρέπεται εἰς ἄμ, ἄμ- καὶ πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων εἰς ἀγ-. 2) ποιητ. συγκοπὴ τῆς αὐτῆς προθ. ἀντὶ τοῦ ἀνέστη, Γ 268, πρβ. ἄνα.

Ἀν- πρὸ φωνήεντος ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ στερητ. α. Κατὰ τοὺς κριτικοὺς τὸ ν θεωρεῖται ῥιζικόν· ἐντεῦθεν δ'οὗτοι ἀποδέχονται ὡς ἀρχαιότερον τύπον τοῦ ἀχωρίστου τούτου μορίου τὸ ἀνα- (|| . Περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς νεωτέρας ταύτης θεωρίας μαρτυρεῖ καὶ ἡ καθομιλουμένη, ἥτις πολλαχοῦ ἀντὶ τοῦ στερητικοῦ α διέσωσε τὴν πλήρη αὐτοῦ μορφήν· ἀνάπλυτος ἀντὶ τοῦ ἄπλυτος, ἀναβροχιὰ=ἀβροχία.

Ἀνὰ [⏑ ⏑], καὶ κατὰ συγκπ. ἄν, Α') Ὡς ἐπίρ. ἐπάνω «-μέλανες ἀνὰ βότρυες ἦσαν» Σ 562· πλεονάζει ἐνίοτε, οἷον « ἂν- ἀνίστατο» Ψ 709. Πολλάκις εἶνε κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπίρ. ὡς διὰ τμήσεως χωριζόμενον ἀπὸ τοῦ ῥήματος, εἰς ὃ ἀνήκει, οἷον «-ἀνὰ δ' ἴσχεο», «-ἀνὰ δ' ὦρτο» κ. ἀ. πολ. Β') Ὡς πρόθ. σημ. τὸ ἀντίθετον τῆς κατά, τὸ ἐπάνω. 1) μετὰ γεν. «-ἀνὰ νηὸς βαίνειν» κυρ. πατῶ ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον, ἐπιβαίνω β 416, ι 177, ο 284· 2) μετὰ δοτ. μόνον παρὰ ποιηταῖς «-ἀνὰ σκήπτρῳ» ἐπάνω εἰς σκῆπτρον, Α 15, ω 8 (ἀλλὰ μετ' αἰτιατ., οἷον «-τιθέναι ἀνὰ μυρίκην» ἴδ. 3) μετ' αἰτιατ. κυρίως α') ἐπὶ τόπου καὶ σημ. τάσιν ἢ κίνησιν πρὸς ἀνώτερόν τι κείμενον πρᾶγμα ἢ τὰ ἄνω τούτου μέρη «-τίθημι ἀνὰ μυρίκην» Κ 466 «-ἀναβαίνειν ἀνὰ ῥῶγας» χ 143 «-ἀνὰ κίονα ἐρύσαι» πρὸς κίονα ἀνελκύσαι, χ 176 «-αἷμα πρῆσε ἀνὰ στόμα» Π 349, πρβλ. ε 456, χ 18 κ. ἀ.—Ἰδίως δὲ σημ. τὴν ἔκτασιν τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἔπειτα δὲ ἐν γένει πᾶσαν ἔκτασιν ἐπὶ οἱουδήποτε τόπου, «-ἀνὰ νῶτα» Ν 547· « ἀνὰ πρόθυρον καὶ αὐλήν» κατὰ τὸ μῆκος τοῦ προθύρου καὶ τῆς αὐλῆς, χ 474 «-ἀνὰ ἄστυ» διὰ μέσου τῆς πόλεως, Γ 245, « ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα ὃ ἐ. πάντες οἱ ἐν τῷ δώματι τοῦ Διὸς θεοί, Α 570, Ο 101. Τοπικῶς ἑρμηνευτέαι καὶ αἱ ἑξῆς φράσεις· «-ἀνὰ στρατὸν» ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Δ 209 κ. ἀ. «-ἀν' ὅμιλον» Γ 449 κ. ἀ. «-ἀν' οὐλαμὸν» Δ 251 «-ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον» Ε 167 « ἀν' ἰωχμὸν» Θ 89 «-ἂμ πόνον» Ν 239 « ἀνὰ δηϊοτῆτα» Ο 584 «-ἀνὰ δρόμον» Ψ 321 «-ἀν' ἀγῶνα» Ψ 617 «-ἀνὰ δῆμον» β 291, δ 666 «-ἀν' Αἰγυπτίους» ὃ ἐ. ἐν Αἰγύπτῳ ξ 286 τροπικῶς δὲ κεῖται τὸ «-ἀνὰ στόμα ἔχειν» ἔχω τινὰ διὰ στόματος, ἔχω εἰς τὸ στόμα, Β 250. Ἔχει τὴν αὐτὴν σημ. μὲ τὴν Ἐν ἐν τοῖς ἑξῆς· «-μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν ἵσταμαι» Ν

270, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀφῃρημένων ἐνεργειῶν «-ἀνὰ θυμὸν φρονέειν» Β 36 «-ὁρμαίνω» 6 156, Φ 437, Ω 680, ὡσαύτως «-θαμβεῖν ἀνὰ θυμὸν» δ 638 «-δίεσθαι» τ 312 «-ἀν' ἰθὺν» κατ' εὐθεῖαν Φ 303, θ 377. 6') ἐπὶ χρόνου μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἀνὰ νύκτα» διὰ νυκτός, Ξ 80. Τίθεται καὶ κατ' ἀναστροφὴν μετὰ τὴν συντακτ. πτῶσιν, οἷον «-νειὸν ἀν' ἕλκητον βόε—ἄροτρον» ν 32 σύρουσι τὸ ἄροτρον διὰ μέσου τῆς χέρσου· ὅθεν ὀρθῶς γράφεται ζ 29 « φάτις ἀνθρώπους ἀνὰ βαίνει» (ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἀναβαίνει) βαδίζει διὰ τῶν ἀνθρώπων, διαδίδεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διότι τὸ ἀναβαίνω κεῖται ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἐν τῇ κυρ. σημ.

Ἐν συνθέσει σημαίνει τὸ αὐτό, ὅ,τι καὶ ἐν συντάξει, ἔτι δὲ τὴν πρὸς τὴν ἀρχὴν κίνησιν, ὀπίσω, πάλιν.

"Ανα. 1) ἡ πρόθ. Ἀνὰ μὲ ἀναβιβασμὸν τόνου ἀντὶ τῆς προστακτικῆς ἀνάστα, σήκου, συνήθ. «-ἀλλ' ἄνα» Ζ 331, Ι 247, σ 13. 2) ἄνα, κλητ. τοῦ **ἄναξ,** ὅπ. ἴδε.

'Ανα-βαίνω, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀμβαίνω ι 178 κ. ἄ πλχ. ἀόρ. ἀνέβην, ὑποτ. ἀμβαίνωμαι. Α') Ἀμεταβ. 1) κυρ. ἀναβαίνω, μετ' αἰτ. «-οὐρανόν, ὑπερῷα» Α 497, σ 302 κ. ἄ. πλχ. καὶ μετὰ προθ. « εἴς τι» Ξ 287, ψ 1 κ. ἄ. «-ἀνά τι ἀναβ.» χ 132· μετὰ δοτ. μόνον «νεκροῖς» πατῶ ἐπὶ τῶν πτωμάτων. Κ 493· Σπάνιον τὸ «-ἀναβ. ἐν δίφροισι», Ψ 132· Ἰδίως α') ἐπιβαίνω. δ ἔ. ἀναβαίνω ἢ ἐμβαίνω εἰς τὸ πλοῖον παραλειπομένου συνήθως τοῦ ἀντικ. νῆα, Α 312, ν 285 κ. ἄ. πλχ. σπανίως «σπανίως «-ἀνὰ νηὸς ἀναβ.» ἴδ. ἀνὰ Β' 1). 6') ἀποβαίνω, ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ξ 353. γ') ἀνάγομαι, ἀπὸ τῶν παραλίων εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀποπλέω; «-ἀπὸ Κρήτης» ξ 252. Ἰδιαίτερον «-ἐς Τροίην» ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τρ. ἀναβαίνω, ἀναπλέω, α 210· ἴδ. ἀναπλέω. 2) τροπικ. ἴδ. ἀνὰ ἐν τέλει. Β') Μεταβ. ἐν τῷ α' ἀορ. ἀνέβησαν, ἐπιβιβάζω, «-τινὰ» Α 144, 308 καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. « νὼ ἀναβησάμενοι» ἀφ' οὗ ἐπεβιβάσθημεν, ο 475.

'Ανα-βάλλω, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβάλλω, Β 436. Α') Ἐνεργ. κυρ. ρίπτω τι ἐπάνω, ἔπειτα ρίπτω ὀπίσω, ὅθεν μεταφ. σταματῶ, ἀναβάλλω «-ἄεθλον» τ 584. Β') Μέσ. 1) σηκώνομαι ἄρχομαι, [ἐξάρχομαι], μετ' ἀπαρεμφ. «-ἀείδειν» α 155, θ 266, ρ 262. 2) σταματῶ, ἀναβάλλω (τί, ὅπερ αὐτὸς πράττω) «-μηδ' ἔτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον» νὰ μὴ ἀναβάλωμεν ἐπὶ πλέον τὸ ἔργον μας, Α 436.

'Ανα-βατὸς [..⏑.], **ον,** Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβατός, Ζ 434, λ 316, (ἀναβαίνω), εἰς ὃν δύναταί τις νὰ ἀναβῇ εὐεπίβατος.

'Ανα-βέβρυχε [...⏑.], ἐπικ. γ' ἑτ. τοῦ παρακ. «-ἀναβέβρυχεν ὕδωρ» ἀναβρύει, Ρ 54 †, Ἴδε Ἀναβρύχω.

'Αναβησίνεως [...⏑..], ὁ, (ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἀναβαίνων, οἱονεὶ Ναυβάτης) ὄν. Φαίακος, θ 113 †.

'Αναβλήδην, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβλήδην (ἀναβάλλομαι) «-ἀμβλήδην γοάω» μὲ ὁρμὴν καὶ οἷον ἐκρηγνύμενος, περιπαθῶς, σκούζω, Χ 476 †.

'Ανάβλησις, εως, ἡ, (ἀναβάλλω)= ἀναβολή, «-κακοῦ» Ἰλ. Β. 380, Ω 655.

'Αναβολάδην, [...⏑.], Δωρ. καὶ ἀμβολάδην (ἀναβάλλω) «-λέβης ζεῖ ἀμβολάδην» ὁ λέβ. ζέει κοχλάζων, ἀναβράζων, Φ. 364 †.

(**'Ανα-βραχεῖν**) [..⏑.], ἐπ. ἀόρ.

β', οὗ τὸ γ' ἑν. «-ἀνέβραχε» ἐβρόντησε, ἔτριξε, περὶ τῆς ἀποτιθεμένης πανοπλίας, ἢ τῆς ἀνοιγομένης θύρας, Τ 13, φ. 48.

('Ανα-βρόχω) (ἐκ τινος ῥίζης βροχ) μόνον ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ ἀορ. α' «-ἀναβρόξειε» καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. β' «-ἀναβροχέν»· ἀναρροφῶ, πάλιν καταβροχθίζω, περὶ τῆς Χαρίβδεως «-ὅτε ἀναβρόξειε θαλάσσης ὕδωρ» ὁσάκις ἤθελεν ἀναρροφήσῃ τὸ ὕδ., μ 240 «ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν»· 'Οδ. λ. 586.

'Ανα-βρύκω, ἴδ. ἀναβέβρυχε.

'Ανα-γιγνώσκω, μόνον. ἀόρ. β' ἀνέγνων, ἀκριβῶς, ἀσφαλῶς, μετὰ βεβαιότητος γνωρίζω, ἐπιτατικόν τοῦ γιγνώσκω, «-τινά» δ 250, «-γόνον» α 216 «-σήματα» τ 250, ψ 206 «-μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω» ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ αὐτὸς ἐννοεῖ δηλ. τὴν ὠφέλειαν τῆς νοημοσύνης, Ν 734 «-πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα» πῶς δύναται νά με ἐννοήσῃ ὅτι εἶμαι ἐκεῖνος ὅστις εἶμαι, δηλ. ὁ υἱός της, λ 144.

'Αναγκαίη, ἡ, ἐπ. = ἀνάγκη, τ 73· δοτ. «-ἀναγκαίῃ» = διὰ τῆς βίας. Δ 300, καὶ «ἀναγκαίηφι» Υ 140

'Αναγκαῖος, αίη, ον, (ἀνάγκη). 1) ἀναγκαστικός, «-μῦθος» λόγος ἀναγκαστικός, ἐπιτακτικός, ρ 399· «-χρειώ» κατεπείγουσα χρεία, ἀνάγκη, Θ 57· «-ἦμαρ ἀναγκαῖον» ἡ ἡμέρα τῆς ἀνάγκης, τῆς δουλείας (συνήθ. «-δούλιον ἦμαρ») Π 836. 2) ἠναγκασμένος, ἐξ ἀνάγκης γεγενημένος, «-δμῶες» ω 210 «πολεμισταί» οἱ ἐξ ἀνάγκης (ἐκ συνδρομῆς περιστάσεων ἀναγκασθέντες νὰ γείνωσι) πολεμισταί, ἴδ ἀνάγκη. β') ω 499.

'Ανάγκη, ἡ, ἀνάκες ὡς τὸ ἐνεγκεῖν ἐκ τοῦ ἐνέκ, = ἀνάγκη· πᾶν ὅ,τι πνίγει = στενοχωρεῖ. α') δι' ἐξωτερικῆς βίας, Ε 633, Ζ 458 κ. ἀ. β') διὰ συνδρομῆς περιστάσεων, Υ 251 κ. ἀ. — Συνήθ. κατὰ δοτ. «-ἀνάγκῃ» ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαζόμενος «ἀείδειν» α 154 «-φεύγειν» Λ 150 «-ἄψ ἴμεν» Ο 133. Υ 143 κ. ἀ. «-καὶ ἀνάγκῃ» καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως κ 434 κ. ἀ. καὶ ἐνεργητικῶς διὰ τῆς βίας, οἷον «-ἴσχειν» δ 557 «ἄγειν» Ι 429 κ. ἄ. πλχ. «-ὑπ' ἀνάγκης» β 110, τ 156, ω 146.

'Ανα-γνάμπτω, ἀόρ. α' ἀνέγναμψα καὶ παθ. ἀνεγνάμφθην, κάμπτω (τι λυγισμένον) πρὸς τὰ ὀπίσω, οἷον «-δεσμὸν ἀνέγναμψαν» ἔλυσαν, ξ 348. 2) Παθ. «-αἰχμὴ ἀνεγνάμφθη» ἐκάμφθη πρὸς τὰ ὀπίσω = ἐλυγίσθη Γ 348, Η 259, Βατρ. 302.

'Αναγνωρισμός, ὁ, (γνωρίζω) — 'Οδυσσέως ὑπὸ Τηλεμάχου = ἀναγνώρισις π 214, ἀρχαία ἐπιγραφὴ τῆς ῥαψῳδίας π. — ὑπὸ Πηνελόπης ψ 207 καὶ ἑ.

'Αν-άγω, μέλ. ἀνάξω, ἀόρ. β' ἀνήγαγον. 1) 'Ενεργ. α') φέρω, ὁδηγῶ ἀπὸ κατωτέρου πρὸς ἀνώτερόν τινα κείμενον τόπον, «-δῶρ' ἀνάγουσι» Θ 203· (οἱ κατώτεροι πρὸς ἀνώτερον, τὸν θεόν, πρβλ. τὸ «-ἀνατίθημι») γ 272, δ 534 (ἐνταῦθα περὶ τῆς εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀγωγῆς)· ὡσαύτως ἐκ τῆς παραλίας εἰς τὰ μεσόγεια, ξ 272, καὶ ω 401 β') φέρω εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἢ δι' αὐτοῦ εἰς ἄλλον τόπον· οὕτω π. χ. συχνότατα περὶ τῆς ἐξ 'Ελλάδος εἰς Τροίαν ἀγωγῆς, ἴδ. ἀναβαίνω καὶ ἀναπλέω). Ι 338 κ. ἀ. «-γυναῖκα ἐξ ἀπίης γαίης» ἐκ μεμακρυσμένης χώρας μεταφέρω (διὰ θαλάσσης), Γ 48 Ζ 292, Ν 627, σ 114 «γυναῖκα δόμονδε» εἰς τὴν οἰκίαν (διὰ θαλάσσης) γ 272 «-τινὰ ἐς μέσσον» εἰσάγω τινὰ ἐκ τῆς θύρας εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, σ 89.

2) Παθ. καὶ μέσ. ἀνάγομαι, ἀποπλέω δηλ. ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος (τοὐναντίον «-κατάγομαι») «-τοὶ δ' ἀνάγοντο» Α 478, τ 202.

'Ανα-δέδρομα, ἴδε ἀνατρέχω.

'Ανα-δέρκομαι, ἀόρ. β' ἀνέδρακον, ἀναβλέπω, «-ὀφθαλμοῖσιν» ἀνοίγω πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς, Ξ 436 †.

'Αναδέσμη, ἡ, (ἀναδέω), ταινία «-πλεκτὴ» ἢ ἄλλο τι πλέγμα συνδέον καὶ ἀνέχον τὴν κόμην τῶν γυναικῶν ἀπὸ τοῦ αὐχένος τοῦ κρανίου, Χ 469 †.

'Αναδέχομαι, ἀποθ., ἀόρ. α' ἀνεδεξάμην, καὶ ἐπικ. συγκεκομμένος ἀνεδέγμην, δέχομαι ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι, ὑπομένω, «-σάκκος ἀνεδέξατο πολλὰ (δούρατα)» Ε 619· «-ἀναδέγμεθ' ὀϊζύν» ρ 563.

* **'Ανα-δίδωμι**, ἀόρ. ἀνέδωκα, ἀναδίδω, φέρω εἰς φῶς, παράγω «-πῦρ πυρεῖά τε» Ύ. 'Ερμ. 111.

* **'Ανα-δύνω** [. . ⏑ .]=**ἀναδύομαι**, Βατρ. 90.

'Ανα-δύομαι [. . ⏑ . .], μέσ., ἀόρ. β' ἀνέδυν, εὐκτικ. γ' ἑν. ἀναδύη ι 337, καὶ ἀπρφ. ἀναδῦναι, μέσ. ἀόρ. α' ἀνεδύσατο καὶ ἐπικ. ἀνεδύσετο, Α 496, ἴδ. δύω. 1) ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ ὕδατος, μετὰ γεν. «-ἁλὸς» Α 359 «-λίμνης» ε 337· καὶ μετὰ αἰτ. «-κῦμα θαλάσσης» ἀνέρχομαι εἰς τὸ κῦμα (ὅ ἐ. εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) τῆς θαλάσσης, Α 496. 2) ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ (ἀναχωρῶ) ἄνευ πτ. ι 337, «-ἐς ὅμιλον» Η 217· μετ' αἰτ. «-πόλεμον» ἀποφεύγω τὸν πόλεμον, Ν 225 (ἔνθα κεῖται: ἀνδύεται Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀναδύεται).

'Ανάϝεδνος [. ⏑ . .], **ον** (ἔδνα) ἡ ἄνευ ἔδνων (ἴδ. τὴν λ.) ἢ δώρων παρὰ τοῦ γαμβροῦ, ἀδώρητος ὑπανδρευομένη κόρη, μόνον ι 146 καὶ Ν 366, ὅπου παρ' ἄλλων ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἀπροίκιστος.

'Αν-αείρω [. ⏑ . .], ποιητ.=ἀναίρω, ἀόρ. ἀνάειρα. 1) σηκώνω ἐπάνω, ἀνασηκώνω «-μέλος» θ 298 «-τινὰ» περὶ τῶν παλαιστῶν οἵτινες ἀλλήλους ανασηκώνουσιν, ἀγωνιζόμενοι νὰ καταβάλωσι τὸν ἀντίπαλον, Ψ 724, 725, 729 «χεῖρας ἀθανάτοισι» τὰς χεῖρας ἀνατείνω πρὸς τοὺς θεούς, Η 130. 2) (=ἀγαιροῦμαι), λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον «-δύω τάλαντα» Ψ 614 «-κρατῆρα» Ψ 778, 882.

'Αναερχομένῳ ἴδε ἀνερχόμενον.

'Ανα-θηλέω ἐπ. μέλ. ἀναθηλήσω, ἀναθάλλω, ἀναβλαστάνω, Α 236 †.

'Ανάθημα, τό, (ἀνατίθημι), τὸ ἐπάνω τινὸς τεθειμένον, ἢ μετά τινος παρεπόμενον, τὸ προσάρτημα, παράρτημα «-ἀναθήματα δαιτὸς» παρεπόμενα τοῦ δείπνου λέγονται ἡ ᾠδὴ καὶ ὁ χορός, 'Οδ. α 152 φ 430.

'Ανα-θρώσκω, ἀναπηδῶ, «-ὕψι ἀν.» περὶ κυλινδουμένης μεγάλης πέτρας, Ν 140 †.

'Αναιδείη, ἡ,=ἀναίδεια, ἀναισχυντία, «-ἀναιδείην ἐπιειμένος» ἀναίδειαν ἐνδεδυμένος ἢ περιβεβλημένος, ἀναιδέστατος, Α 149, Ι 372 «-ἐπιβῆναι ἀναιδείης» ἴδ. ἐπιβαίνω 1. β'). 'Εκ τοῦ

'Αναιδής, **ές** (αἰδώς), γεν. **ος**, 1)= ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Α 158, α 254 κ. ἀ. 2) ἄσπλαγχνος, ἀνηλεής, σκληρὸς «-κυδοιμὸς» Ε 593, «-πέτρη» Ν 139 «-λᾶας» Δ 521, λ 597.

'Αναίμων, **ον** (ἀ, αἷμα), γεν. **ονος**, ὁ μὴ ἔχων αἷμα, ἄναιμος, περὶ τῶν θεῶν Ε 342 †.

'Αναιμωτί, (αἷμα) ἐπίρ. ἄνευ αἱματοχυσίας, Ρ 363, σ 149.

'Αναίνομαι, ἀόρ. α' ἠνηνάμην, ἐπικ. ἀνηνάμην, κυρ.=ἀρνοῦμαι, ἀπο-

ποιοῦμαι, ἀπορρίπτω, μετ' αἰτ. «-δόσιν» δ 651, κ 18, «-τινά» ἀποπέμπω, θ 212 «σὲ δ' ἀναίνεται ἤδε σά δῶρα» περιφρονεῖ σὲ καὶ τὰ δῶρά σου Ι 679 «-ἔργον ἀεικὲς» ἀπορρίπτω, γ 265 (ἀπόφημι) λέγω ὄχι, ἀρνοῦμαι, ξ 149· μετ' ἀπαρεμφ. «-ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι» Σ 500, πρβ. 450· ἄνευ πτ. Η 93, Ι 510.

'Αναίρεσις, ἡ, (ἀναιρέω)— νεκρῶν =ταφὴ Η 420 κ. ἑ. Τοὐναντίον ἐσήμαινεν ἡ ἀρχ. ἐπιγραφὴ τῆς ραψῳδίας Χ: Ἕκτορος ἀναίρεσις=σκοτωμός.

'Αν-αιρέω, ἀόρ. β' ἀνεῖλον καὶ μετοχ. ἀνελών, μέσ. μέλ. ἀναιρήσομαι, ἀόρ. β' ἀνειλόμην καὶ ἐπ. ἀνελόμην. 1) Ἐνεργ. σηκώνω α') κυρίως «-βοῦν ἀπὸ χθονὸς» γ 453· συχνὰ κατὰ μετοχὴν μετὰ τῶν ρημάτων «-φέρω δίδωμι κ. ἄ.» ὅτε φαίνεται ὡς παρέλκον, οἷον «-οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν» Α 301, «-ἀνελόντα δόμεναι» Ψ 551, σ 16. β') λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον, «-ἀέθλια» Ψ 736. 2) Μέσ. α') λαμβάνω, σηκώνω τι ἐπάνω μου, «-κούρην» εἰς τὰς ἀγκάλας λαμβάνω, Π 8, 10· «ἄλεισον» σηκώνω εἰς τὰ χέρια μου διὰ νὰ πίω, χ 9· «-ἀέθλια πατρὸς» σηκώνω καὶ μεταχειρίζομαι τὰ ὅπλα τοῦ πατρ. φ 117· β') λαμβάνω τι μαζί μου, ἀφαιρῶ, υ 66 γ') λαμβάνω τι ἐμαυτῷ, ὅ ἐ. πρὸς χρῆσίν μου, ἢ τῶν ἐμαυτοῦ τι λαμβ. «-ἔγχος, ἀσπίδα, οὐλοχύτας» Ν 296, Λ 32, Α 449, Β 410· δ') λαμβάνω τινὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, σ 357. Μεταφ. «-ἐπιφροσύνας ἀν.»= λαμβάνω φρόνησιν, πρόνοιαν, τ 22· ε') λαμβάνω τὸ εἰς ἐμὲ ἀνῆκον, «-ἀέθλια» Ψ 823.

'Αν-αΐσσω [. – . .], μέλ. ἀναΐξω (Ὕ. 'Απ. 59) ἀόρ. α' ἀνήϊξα=ἀναπηδῶ, ταχέως, ἀνίσταμαι, ἐκ τῆς ἕδρας, Α 584, Γ 216, α 410· ἐξορμῶ, ἵνα ἐπιχειρήσω τι, τ 31· «-πηγαὶ ἀναΐσσουσι» ἀναβλύζουσι, πηγάζουσι Χ 148· περὶ τῆς ἀνερχομένης κνίσσης Ὕμ. 'Απ. 59· μετὰ αἰτ. οἷον «-ἅρμα ἀν.» ἀναπηδῶ ἐπὶ τὸ ἅρμα, Ω 440

'Αναίτιος, ον (ἀ, αἰτία), ὁ ἄνευ αἰτίας, ἀθῶος, Υ 297, χ 356· ἰδίως «-ἀναίτιον αἰτιῶμαι» κατηγορῶ, αἰτιῶμαι ἀθῶον, Λ 653, Ν 775, υ 135.

'Ανα-καίω, ἀνάπτω, «-πῦρ» *'Οδ. η 13, ι 251.

* **'Ανα-κέλομαι**, ἐπικαλοῦμαι «-τινα» Ὕ: 19, 5, κατὰ μετοχ. τοῦ ἀορ. β' «-ἀνακεκλόμεναι».

'Ανα-κεράννυμι [. . . . – .], ἀόρ. ἀνεκέρασα καὶ ἐπ. -σσα=ἐκ νέου κιρνῶ, «-κρητῆρα οἴνου» ἐκ νέου πληρῶ τὸν κρατῆρα οἴνου ὕδατι μεμιγμένου, γ 390 †.

'Ανα-κηκίω [. . . – .], ἀναβλύζω, ἐξέρχομαι, περὶ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἱδρῶτος, *'Ιλ. Η 262, Ν 705, Ψ 507.

'Ανα-κλίνω, ἀόρ. α' ἀνέκλινα, μετοχ. ἀγκλίνας, Δωρ. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ ἀνακλίνας, χ 156, ἀόρ. α' παθ. ἀνεκλίνθην. 1) μεταβ. κλίνω, κατακλίνω=γέρνω, ἀκκουμβῶ, «-τόξον ποτὶ γαίῃ» Δ 113· «-τινὰ πρός τι» στυλώνω σ 103. Μέσ. μὲ παθ. ἀόρ. κλίνω ἐμαυτὸν γέρνω πρὸς τὰ ὀπίσω, πλαγιάζω «-ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος» πλαγιάσας ἔπεσεν ἀνάσκελα, ι 371, «-εὗδεν ἀνακλινθεῖσα» δ 794, σ 189· περὶ τῶν κωπηλατῶν, οἵτινες κατὰ τὴν κωπηλασίαν κλίνουσι πρὸς τὰ ὀπίσω, ν 78. 2) ἀνάπαλιν κλίνω, δηλ. τι ἐπικεκλιμένον, οἷον «-θύρην» ἀνοίγω (τὸ ἀντίθ. «-θύρ. ἐπιτίθημι») χ 156 «-νέφος» ἀπομακρύνω, Ε 751 «-λόχον» τὴν ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ ἐνέδραν ἀνοίγω, λ 525.

*'**Ανα-κλύζω**, κυματίζω πρὸς τὰ ἄνω, 'Επ. 3.

'**Αν-ακοντίζω** [. ⏑ . . .], ἀμεταβ. ἐξακοντίζομαι, ὁρμητικῶς ἐξέρχομαι, περὶ τοῦ αἵματος, Ε 113 †.

'**Ανα-κόπτω**, ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, βιαίως σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω, «ὀχῆας» φ 74 †.

'**Ανα-κράζω**, ἀόρ. β' ἀνέκραγον [. . ⏑ .] ἀνοίγω τὸ στόμα μου ἐν οὐ δέοντι, ἀθυροστομῶ, φλυαρῶ, ξ 467 †.

'**Ανα-κρεμάννυμι** [. . . . – .], ἀόρ. ἀνεκρέμασα καὶ μετοχ. Δωρ. καὶ ποι. ἀγκρεμάσας, κρεμῶ τι ἐπάνω «-τὶ πασσάλῳ» α 440 †. «-ἐκ πασσάλου» 'Υ. 'Απ. 4.

*'**Ανακτορίη**, ἡ, (ἀνάκτωρ) ἡ κυριότης, ἡ κυβέρνησις (τῶν ἵππων) 'Υ. 'Απ. 234.

'**Ανακτόριος**, **ίη**, **ιον** (ἀνάκτωρ), εἰς ἄνακτα ἀνήκων, ἡγεμονικός, βασιλικός, «-ὕες» ο 397 †.

'**Ανα-κυμβαλιάζω** (κύμβη), ἀνατρέπομαι περὶ τῶν δίφρων τῶν ἁρμάτων Π 379 †.

'**Ανα-λέγω**, ἐπ. ἀλλέγω, ἀόρ. α' ἀνέλεξα καὶ ἀπρφ. ἀλλέξαι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀναλέξας, συλλέγω «-ὀστέα» ''Ιλ, Φ 321, Ψ 253, «-ἔντεα» Λ 755.

'**Αναλκείη**, ἡ,(ἀ, ἀλκή), ἀνανδρία, ἀδυναμία, πάντοτε κατὰ πληθ. ''Ιλ. Ζ 74, Ρ 320, 337.

"**Αναλκις**, **ιδος**, ὁ, ἡ, (ἀ, ἀλκή), ἀδύνατος, ἄνανδρος, γ 310, ι 475· πολλ. μετὰ τοῦ «ἀπτόλεμος» Β 201 κ. ἀ. μετὰ τοῦ «-οὐτιδανὸς» Λ 390· «-ἄναλκις θυμὸς» δειλὴ καρδία, Π 355, πρβλ. 656.—'Η αἰτ. «-ἀνάλκιδα» Θ 153 κ. ἀ. «-ἄναλκιν» δὲ μόνον γ 375.

"**Αναλτος**, **ον** (ἀ, ἀλδαίνω) ἄπληστος, ἀκόρεστος «-γαστὴρ» ''Οδ. ρ 228, σ 114, 364.

'**Ανα-λύω** [. ⏑ ⏑ .] καὶ ἐπ. ἀλλύω, ἐπ. θαμ. παρτ. ἀλλύεσκεν, ἀόρ. α' ἀνέλυσα. 1) 'Ενεργ. διαλύω «-ἱστὸν» τὸ ὑφανθέν, β 105, 109, τ 159· «-τινὰ ἐκ δεσμῶν» ἀπολύω, μ 200 «πρυμνήσια» λύω, ι 175 κ. ἀ. 2) Μέσ. ἐλευθερώνω, γλυτώνω τινὰ ἀγαπητόν μοι, 'Υ. 'Ερμ. 258. (Τὸ ῡ ἐν τῷ ἀλλύεσκε καὶ ἀλλύουσα).

'**Ανα-μαιμάω**, φέρομαι τῇδε κἀκεῖσε ὁρμητικῶς, νέμομαι, «-πῦρ ἀναμαιμάει ἄγκεα» τὸ πῦρ νέμεται ἢ καίει μανιωδῶς τὰς φάραγγας, Υ 490 †.

'**Ανα-μάσσω**, μέλ. -ξω, κυρ. ἐπαλείφω, ἐπεντρίβω, ἐπί τινος προστρίβω, ἢ σπογγίζω, ὅθεν «-ὃ (μέγα ἔργον) σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις» τὸ ὁποῖον (ἀσεβὲς ἔργον) ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν σου θὰ σπογγίσῃς, ὅ ἐ. μὲ τὴν κεφαλήν σου θὰ ἐξαλείψῃς, θὰ ἀποπλύνῃς, τ 92 †.

'**Ανα-μένω**, ἀόρ. α' ἀνέμεινα, περιμένω, προσμένω «-'Ηῶ δῖαν» τ 342 †.

'**Ανα-μετρέω**, κυρ. πάλιν μετρῶ «-Χάρυβδιν ἀν.» πάλιν διανήχομαι, διαπλέω τὴν Χάρ. μ 428 †.

*'**Αναμπλόω**, ἴδ. ἀναπηλέω.

'**Ανα-μίγνυμι** καὶ **ἀναμίσγω**, κ 235, ἀόρ. ἀνέμιξα καὶ μετοχ. Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμμίξας, ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω «χρῖ λευκὸν» δ 41 «-τί τινι» Ω 529 «-σίτῳ φάρμακα» κ 235.

'**Ανα-μιμνήσκω**, ἀόρ. ἀνέμνησα ἐνθυμίζω «-τινά τι, γ 211 †.

'**Ανα-μίμνω**, ἀναμένω μετὰ αἰτ. ''Ιλ. Λ 171· ἄνευ πτ. ἐπιμένω, ἐγκαρτερῶ, Π 363.

'**Αναμίσγω**, ἴδ. ἀναμίγνυμι.

'**Ανα-μορμύρω** [. . . – .], θαμ. παρτ. ἀνεμορμύρεσκε, ἀναμουρμουρίζω, ἀναβράζω, ἀφρίζω περὶ τῆς Χαρύβδεως, μ 238 †.

'Ανα-νέομαι, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀννέομαι, ἀποθ. ἀναβαίνω, ἀνατέλλω «-ἀννεῖται ἠέλιος» κ 192 †.

'Ανα-νεύω, ἀόρ. ἀνένευσα, κυρ. σηκώνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω, ὡς σημεῖον ἀρνήσεως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, δθ. ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαί τι διὰ νεύματος «-τί τινι» Π 250, μετ' ἀπρμφ. Π 252· ἄνευ πτ. δίδω ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν, Ζ 311 «-καρήατί τινι» νεύω μὲ τὴν κεφαλὴν εἴς τινα νὰ μὴ κάμῃ τι, διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς ἀποτρέπω, Χ 205· ὡσαύτως «-ὀφρύσι» ι 468. ‖ . 2) σηκώνω ἐπάνω τὴν κεφαλὴν, ἐπομ. ἀναλαμβάνω, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομ. δὲν ἐσήκωσε κεφάλι, δὲν ἀνέλαβεν, «-κάππεσε δ' οὐδ' ἀνένευσε» Βατρ. 223 καὶ ὄχι, ὅπως συνήθως ἑρμηνεύεται, ἐκ τοῦ ἀνανέω, ἀνακολυμβῶ.

* **'Ανα-νέω** (νέω), ἀόρ. ἀνένευσα, Βατρ. 223. Τὸ χωρίον ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ ἀνανεύω, ὅπ. ἴδε ‖ . 2).

Ἄναντα, ἐπίρ. (ἀνά, ἄντα), πρὸς τὰ ἄνω, «-ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον» Ψ 116 †.

Ἄναξ [⏑ .] (γϝάναξ, ἀρσ. τοῦ γϝανα =γυνή), **ακτος**, ὁ, ἐπικ. δοτ. πληθ. ἀνάκτεσιν, ο 557, κλητ. ἄνα μόνον μετὰ τοῦ κλητ. μορίου ὦ καὶ μόνον ἐπὶ θεῶν. 1) κυρ. πᾶς ἀνώτερος, κύριος, δεσπότης «-οἴκοιο» οἰκοδεσπότης, οἰκοκύρις, α 397· ἄνευ τινὸς προσδιορισμοῦ δ 87, κ 216· δεσπότης τῶν δούλων, Ω 734· περὶ τῶν Κυκλώπων ὡς κυρίων τῶν ποιμνίων των, ι 440 πρβλ. Ψ 517. 2) ἰδίως ἄρχων, ἡγεμών, βασιλεύς, α') ἐπὶ θεῶν, περὶ τοῦ Διὸς «-Ζεῦ ἄνα» Γ 351, ρ 354 κ. ἀ. περὶ τοῦ Ποσειδῶνος Ο 8 κ. ἀ. περὶ τοῦ Ἡφαίστου Ο 214· περὶ τοῦ Ἀϊδωνέως «-ἄναξ ἐνέρων» Υ 61 κ. ἀ. κατ' ἐξοχὴν δὲ περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 36, 75 κ. πλχ. β') ἐπὶ ἀνδρῶν· ὅθεν παρ' Ὁμ. ἐπίθ. παντὸς ἥρωος· «-ἄναξ ἀνδρῶν» ὅμως λέγεται κατ' ἐξοχὴν ὁ ἀρχιστράτηγος Ἀγαμέμνων, Α 7, 112 κ. ἄ. πλχ. ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐφήτης Ο 532, καὶ ὁ Εὔμηλος Ψ 288, καὶ ὁ Ὀρσίλοχος «-ἄναξ πολίεσσιν ἄνδρεσσιν» Ε 546. γ') ἐπὶ ἄλλων ἐξόχων ἀνδρῶν, ὡς ὁ Τειρεσίας λ 143, ἐπὶ βασιλοπαίδων ξ 60.

'Ανα-ξηραίνω, ἀόρ. α' ἀνεξήρανα καὶ ἐπ. ὑποτ. ἀγξηράνῃ= καταξηραίνω «-ἀλωὴν» Φ 347 †.

'Ανα-οίγεσκον, ἴδε ἀνοίγνυμι καὶ ἀνοίγω.

'Ανα-πάλλω, μετοχ. τοῦ ἀορ. β' μὲ ἐπ. ἀναδιπλασιασμὸν ἀμπεπαλὼν ἀντὶ τοῦ ἀναπεπαλών, μέσ. ἀορ. γ' ἑνικ. ἐπικ. συγκεκομμ. ἀνέπαλτο, 1) πρὸς τὰ ἄνω πάλλω, ἀνασείω «-ἔγχος ἀμπαλὼν προΐει» ἔρριψε τὸ δόρυ, ἀφ' οὗ τὸ ἀνέπαλεν, ἀφ' οὗ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ παλμὸν (ἵνα ἐπιτείνῃ τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ) δ. ἐ. ἔρριψε μακρὰν τὸ παλλόμενον δόρυ, Γ 355 κ. ἄ. πλχ. ἐν Ὀδ. μόνον ω 519, 522. 2) Παθ. μὲ μέσ. ἀόρ. συγκεκομ. ἀνατινάσσομαι, πετάχνομαι «-ἀναπάλλεται ἰχθύς» Ψ 692· περί τινος πληγέντος Ψ 694· «-Ἀχιλλεὺς ἀνέπαλτο» ἐπήδησεν, ἐπετάχθη, ἀνεσκίρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς βεβαίως, Υ 423· περὶ πληγέντος ἵππου «-ἀλγήσας ἀνέπαλτο» ἀνετινάχθη Θ 85.

'Ανα-παύω, ἀόρ. ἀνέπαυσα, παύω, καταπαύω «-χειμὼν ἀνέπαυσεν ἀνθρώπους ἔργων» ἔπαυσε τοὺς ἀνθρ. ἀπὸ τῶν ἔργων, Ρ 550 †.

* **'Ανα-πείθω**, ἀόρ. ἀνέπεισα, κάμνω τινὰ νὰ πεισθῇ, καταπείθω, Βατρ. 122.

'Ανα-πείρω, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμπεί-

ρω, ἀόρ. α' μετοχ. ἀμπείρας,=σουβλίζω περνῶ εἰς τὴν σοῦβλαν, «-σπλάγχνα» Β 426 †.

'Ανα-πεπταμένος,=ἀνοιχτός,ἴδε ἀναπετάννυμι.

'Ανα-πετάννυμι [. . . . – .], ἀόρ. α' ἀνεπέτασα, ἐπ. -σσα, παθ. παρακ. ἀναπέπταμαι, ἐκτείνω, ἁπλώνω, ἀνοίγω «-ἱστία» Α 480, δ 783, κ 506. —Παθ. «-ἀναπεπταμένας σανίδας ἔχον» ἐκράτουν τὰς θύρας ἀναπεπταμένας, ἀνοικτάς. Μ 122.

'Ανα-πηδάω, ἀόρ. ἀνεπήδησα, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμπήδησα,=ἀναπηδῶ «-ἐκ λόχου» ἐκ τῆς ἐνέδρας, Λ 379 †.

***'Αναπηλέω**, ἐξ οὗ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀναπηλήσας, λίαν ἀμφίβολος γραφὴ Ὕ.'Ερμ. 41 (τὴν ὁποίαν τινὲς μὲν θεωροῦντες τὸ ρ. ὡς ἕτερον σχηματισμὸν τοῦ ἀναπάλλω (ὡς ἀναθηλέω παρὰ τὸ ἀναθάλλω) ἑρμηνεύουσι: ρίψας τὴν χελώνην ὀπίσω, δηλ. ἀνατρέψας· ἄλλοι δὲ διορθώνουσιν ἀναμηλώσας ἐκ τοῦ ἀναμηλόω (ἐκ τοῦ μήλη)=διὰ τῆς μήλης ἐρευνῶ, ἄλλοι δὲ ἀναπιλήσας, συσφίγξας, δηλ. τὸν μυελόν.

'Ανα-πίμπλημι, μέλ. ἀναπλήσω, ἀόρ. α' ἀνέπλησα=γεμίζω ἕως ἐπάνω, ἐκπληρῶ, μεταφ. «-μοῖραν βιότοιο» τὸ (ὑπὸ τῶν θεῶν ὡρισμένον) μέτρον τῆς ζωῆς ἐκπληρῶ, τελειώνω, Δ 170· «-πότμον» Λ 263· «κακὰ πολλὰ» συμπληρῶ τὸ μέτρον πολλῶν δυστυχημάτων, ὅ ἐ. πολλὰ κακὰ ὑποφέρω, Ο 132· ὡσαύτως «-κακὸν οἶτον» Θ 34, «-ἄλγεα, κήδεα» ε 302, 207.

'Ανα-πλέω, μελ. ἀπρμφτ. ἀναπλεύσεσθαι, πλέω πρὸς τὰ ἄνω, «-στεινωπὸν» τὸν πορθμὸν ἀναπλέω, μ 234· ὅθεν καὶ ὑπεράνω (διὰ) τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους πλέω, «-εἰς Τροίην» Λ 22, ἴδε ἀναβαίνω καὶ ἀνάγω.

'Ανάπνευσις, ιος, ἡ, (πνέω) ἀναπνοή, ἀνασασμός, ἀναψυχή, μόνον «-ἀν. πολέμοιο» 'Ιλ. Λ 801, Π 43, Σ 201. 'Εκ τοῦ

'Ανα-πνέω, ἀόρ. α' ἀνέπνευσα, ἀπρμφτ.Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμπνεῦσαι ἀντὶ τοῦ ἀναπνεῦσαι,προστ. ἀορ. β' συγκεκομ.ἄμπνυε [. ⌣ .], Χ 222, ἀναπνέω, ἀνασαίνω, λαμβάνω ἀναψυχήν, συνέρχομαι, ἄνευ πτ. Λ 327, Φ 534, Π 302· μετὰ γεν. σημαινούσης τὴν κατάστασιν ἢ τὸν ἀγῶνα, ἐξ οὗ λαμβάνει τις ἀναψυχήν, οἷον «-κακότητος» Λ 382, «-πόνοιο» Ο 235. Ι 227.—Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὁ παθ. ἀόρ. α' «-ὁ δ' ἀμπνύνθη καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν» ἀνάσανε καὶ ἄνοιξε τὰ 'μάτια του Ξ 436 « αὖθις ἀμπνύνθη» Ε 697 καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἐπικῶς συγκεκομ. «-ὅτε δή ρ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη» ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν ἀναπνοήν του (συνῆλθε καὶ ἐπανῆλθεν ἡ ζωὴ εἰς τὴν καρδίαν, (ἴδ. ἀγείρω 2, β') ε 458, πρβλ. Λ 359.

'Ανάποινος, ον (ποινή) ἄνευ λύτρων, δωρεάν, Α 99 †. πρβλ. ἀπριάτην.

'Ανα-πρήθω, ἀόρ. ἀνέπρησα,=κυρ. ἀναφυσῶ, ἀναβλύζω, κάμνω τι ταχέως νὰ ρεύσῃ, παρ' 'Ομ. μόνον ἐν τῇ φρ. «-δάκρυ ἀναπρήσας» ἀναβλύσας, ἐκχέας δάκρυα, Ι 433, β 81.

'Αν-άπτω, ἀόρ. ἀνῆψα, παθ. παρ. προστ. ἀνήφθω, προσδέω, προσάπτω, ἰδίως περὶ τῆς προσδέσεως τῶν καλωδίων «-πρυμνήσια ἀν.» ι 137 « ἐκ δ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ ἱστοῦ, ὅπερ ὑπακουστέον ἐκ τοῦ ἀνωτ. ἱστοπέδη)· πείρατ' ἀνήφθω» ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ πρέπει νὰ δεθῶσι νὰ ἄκρα τοῦ καλωδίου, μ 51, 162, 179 «-ἀγάλματα» ἀναθήματα ἀναρτῶ (ἐν τῷ ναῷ) γ 274· τροπικῶς

«-μῶμον» προσάπτω, β 84. * 'Οδ.

'Ανάπυστος, ον, (πεύθομαι) ἐξευρημένος, γνωστός, λ 274 †.

'Αναροιβδέω, ἴδ. ἀναρροιβδέω.

'Αν-αρπάζω, ἀόρ. ἀνήρπασα, μετοχ. ἀναρπάξας α') ἁρπάζω τι σύρων πρὸς τὰ ἄνω, οἷον «-ἔγχος» Χ 276· ὅθ. β') κάμνω τινὰ ἀνάρπαστον, ἀφαρπάζω ἐκ τοῦ μέσου, Ι 564 «-τινὰ ἀπὸ μάχης» Π 436· ἰδίως λέγεται περὶ θυέλλης, δ 515, ε 419 κ. ἀ.

'Ανα(F)-ῥήγνυμι, [. . . – .], ἀόρ. α' ἀνέρρηξα. 1) διαρρηγνύω τι, σχίζω τὸ ἄνωθέν τινος, «-βοὸς βοείην» Σ 582 «-γαῖαν» τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς διαρρ. Υ 63. 2) διαρρηγνύω, καταστρέφω, καθαιρῶ, «-τεῖχος» Η 461 * 'Ιλ.

'Ανα(F)-ῥιπτέω, ν 78(ἐν τῷ ἀπρμφτ.) καὶ **ἀναρρίπτω,** ἐνεστ. καὶ πρτ. (ἀνε(F)ρίπτουν ν 78) ἀόρ. ἀνέρριψα, ῥίπτω ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω, « ἅλα πηδῷ» τὴν θάλασσαν διὰ τῆς κώπης, εἰς ἔνδειξιν τῆς ἐσπευσμένης κωπηλασίας, η 328, ν 78 καὶ ἄνευ τοῦ «-πηδῷ» κ 130.

'Ανα(ρ)ροιβδέω, ἀόρ. ἀνερροίβδησα=ἀναρροφῶ «-ὕδωρ» ἡ Χάρυβδις, * 'Οδ. μ 104, 106 (ἔνθα ὁ ποιητ. σχημ. ἀναροιβδεῖ) 236.

'Ανάρσιος, ιον, (ἀ, ἄρω) ὁ μὴ προσκολλώμενος, προσαρμοζόμενος εἴς τινα·=δυσμενής, ἐχθρικός, (ἀντίθετ. θυμήρης) Ω 365, (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Ιλ.) κ 459, λ 401, ξ 84.

"Αναρχος, ον, (ἀ, ἀρχὸς) ὁ ἄνευ ἀρχηγοῦ, ἀκέφαλος, * 'Ιλ. Β 703, 726.

'Ανα-σείω, ἐπ. ἀνασσείω, θαμ. ἀνασσείασκε = ἀναταράσσω, *Υ. 'Απ. 403.

'Ανα-σεύω, ταχέως ἀνυψῶ. Μέσ. ἐν τῷ ἐπικ. συγκεκομ. ἀορ. ἀνεσσύμην [. . ⏑ .]=ὁρμητικῶς ἀνέρχομαι«-αἷμα ἀνέσσυτο» ἀνέδραμεν Λ 458 †.

'Ανα-σπάω, μέσ. ἀόρ. α' ἀνεσπασάμην—ἀνασύρω· «ἔγχος ἐκ χροός» ἀνασπῶ, ἀνασύρω τὸ δόρυ ἐκ τοῦ σώματος, Ν 574 †.

"Ανασσα, ἡ, (θηλ. τοῦ ἄναξ), δέσποινα, βασίλισσα. περὶ τῆς Δήμητρος, Ξ 326, περὶ τῆς 'Αθηνᾶς γ 380, καὶ περὶ θνητῆς, τῆς Ναυσικᾶς, ἣν ὁ 'Οδυσσεὺς ἐκλαμβάνει ὡς θεὰν ζ 149.

'Ανάσσω (ἄναξ), μέλ. ἀνάξω. 1) ἄρχω, βασιλεύω, δεσπόζω, ἐπὶ θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων, συνήθ. μετὰ δοτ. «Μυρμιδόνεσσιν» Α 180 κ. ἀ. σπανίως μετὰ γεν. «Τενέδοιο, 'Αργείων» Α 38, Κ 33, «-Καδμείων» λ 276, «-'Ιλίου» Ζ 478, « πεδίοιο» δ 602 κ. ἀ. μετὰ προθ. «-μετ' ἀθανάτοισιν» μεταξὺ τῶν ἀθ. Δ 61. πρβ. Α 252, Ξ 94, Ψ 471. «-ἐν Βουδείῳ» Π 572, λ 275· «-ἐν Φαίηξιν, ἐν ἀνδράσιν» η 62, τ 110. β') εἶμαι κύριος τινός, ἐξουσιάζω, κατέχω τι, μετὰ δοτ. «-δώμασιν, κτήμασιν, κτεάτεσσιν» α 402, 117, δ 93· μετὰ γεν. μόνον τῆς λ. «-τιμῆς» εἶμαι κύριος τοῦ ἀξιώματος, ω 30· μετὰ δοτ. καὶ γεν. «-Τρώεσσιν τιμῆς τῆς Πριάμου» κάτοχος τοῦ ἀξιώματος τοῦ Πριάμου μεταξὺ τῶν Τρώων, Υ 180. 2) Παθ. δεσπόζομαι «-τινί» ὑπό τινος, δ 177. 3) Μέσ. σημ. ὅ,τι καὶ τὸ ἐνεργ. «-τρὶς ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν» (αἰτ. τοῦ χρόνου) ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ἀνθρώπων ὑπῆρξε βασιλεύς, γ 245.

'Ανασταδὸν [. . ⏑ .], ἐπίρ. πρβλ. σταδίῃ) ἀνιστάμενος, * 'Ιλ. Ι 671, Ψ 469.

'Ανα-στεναχίζω, [. . . ⏑ . .], μόνον κατ' ἐνεσ.=ἀναστενάζω «νειόθεν ἐκ

κραδίης» ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας, Κ 9†.

'Ανα-στενάχω [. . . ⏑ .], μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀναστενάζω, ὀδύρομαι «-τινά» Ψ 211.—**Μέσ.** στεναγμοὺς (ἐξ ἐμαυτοῦ) ἀναπέμπω, * 'Ιλ. Σ 315, 355.

'Αναστοναχίζω, ἀρχαιοτέρα γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἀναστεναχίζω.

'Ανα-στρέφω, ἀόρ. α' ἀνέστρεψα, ἀνατρέπω, «-δίφρον» Ψ 436.—**Παθ.** ἀναστρέφομαι, περιφέρομαι, διατρέχω «-γαῖαν» ν 326.

'Αναστρωφάω, (θαμ. τοῦ ἀναστρέφω), συχνά, ἐπανειλημμένως στρέφω, «-τοξον πάντῃ» φ 394 †.

'Ανασχέμεν, ἀνάσχεο, ἴδ. ἀνέχω.

'Ανασχετός, όν, Δωρ. καὶ ἐπικ. **ἀνσχετὸς** (ἀνέχω), ἀνεκτός, ὑποφερτός, «οὐκ ἀν. ἔργα» 6 63 †.

'Ανασχόμενος, ἀνασχέσθαι, ἀνασχών, ἴδ. ἀνέχω.

'Ανα-τέλλω, ἀόρ. α' ἀνέτειλα, ἀναδίδω, παράγω, κάμνω τι νὰ προκύψῃ, «-ἀμβροσίην ἵπποις» Ε 777 †.

'Ανα-τίθημι [. . ⏑ . .], μέλ. ἀναθήσω, ἀναθέτω, ρίπτω ἢ φορτώνω (εἰς τὴν ράχιν τινός), τροπ. «ἐλεγχείην τινί» Χ 100 †.

'Ανα-τλῆναι, ἀπρμφ. τοῦ ἀορ. 6' ἀνέτλην μτχ. ἀνατλὰς ἀνέχομαι, ὑπομένω «-κήδεα» ξ 47, «-οἰζὺν» γ 104, «φάρμακον» κ 327· «-πολλά». Ὕμ. 14, 6. * 'Οδ. (ἴδ. τὸ ἁπλ. τλῆναι).

'Ανατολή, ἡ, (ἀνατέλλω) Δωρ. καὶ ἀντολή, ἡ ἀνατολὴ τοῦ Ἡλίου, μόνον πληθ. μ 4 †.

'Ανα-τρέπω, ἀναποδογυρίζω· μόνον κατὰ μέσ. ἀόρ. 6' ἀνετραπόμην, «-ὁ δ' ἀνετράπετο» ἀνετράπη, ἀναποδογυρίσθη (=ὕπτιος ἔπεσεν) * 'Ιλ. Ζ 64, Ξ 447.

'Ανα-τρέχω, ἀόρ. 6' ἀνέδραμον, παρκ. ἀναδέδρομα. 1) τρέχω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω ταχέως, μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, οἷον «-ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς» ἀνέβη ἐκ τῆς πληγῆς εἰς τὸν αὐλὸν (τοῦ δόρατος) Ρ 297 «-πυκναὶ σμώδιγγες ἀνέδραμον» ἀμέσως ἐσηκώθησαν, ἀνέβησαν Ψ 717· μεταφ. «-λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη» ὁμαλὸς ἀναβαίνει ὁ βράχος, ὅ ἐ. ἀνυψοῦται ὡς ὁμαλὸν τεῖχος, ε 412, κ 4. «-(ὁ 'Αχιλλεὺς) ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος» ἐψήλωσε 'σὰν κυπαρίσσι Σ 56. 2) τρέχω ὀπίσω «-ἀνὰ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω» Ε 599 «-ὤχ' ἀπάλεθρον» Λ 354, «-αὖτις» Π 813.

'Ανανδος, ον, (ἀ, αὐδή), ἄφωνος * 'Οδ. ε 456, κ 378.

'Ανα-φαίνω, ἀόρ. α' ἀνέφηνα. **Α')** 'Ενεργ. 1) φέγγω 'ψηλά, καλὰ «-ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον δμωαὶ» ἐναλλὰξ συνεδαύλιζον τὸ πῦρ, ἵνα φέγγῃ, σ 310. Συνήθ. 2) ἀποδεικνύω, φανερώνω, προδίδω «-θεοπροπίας Δαναοῖσι» Α 87 «-ποδῶν ἀρετὴν» Υ 410, «-τινὰ» δ 254 «-ἐπεσβολίας» δ 159. **Β')** **Μέσ.** ἀναφαίνομαι 'βγαίνω εἰς τὸ φανερόν· Λ 62· 174, Ρ 244.

'Αναφανδά, ἐπίρ. * 'Οδ. γ 221, 222, λ 455 καὶ **ἀναφανδὸν** Π 178 †. (ἀναφαίνω) φανερά, ὁλοφάνερα, δημοσίως 'Ιλ. ἑ. ἀ.

'Ανα-φέρω, ἐπ. ἀόρ. α' ἀνένεικα, μέσ. ἀόρ. ἀνενεικάμην. 1) 'Ενεργ. φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω, «-Κέρβερον ἐξ 'Αΐδαο» λ 625. 2) **Μέσ.** φέρω τι ἐξ ἐμαυτοῦ ἐπάνω, «-ἐδινῶς ἀνενείκατο» (ἐξυπ. πνεῦμα, ἀναπνοὴν) ἀνέπνευσεν ἐκ βάθους, ἀνεστέναξεν, Τ 314.

'Ανα-φλύω [. . ⏑ .], ἀναβλύζω, ἀναβράζω, ἀνακοχλάζω, ὡς τὸ ζέον ὕδωρ. Φ 361 †.

'Ανα-φράζομαι, ἀόρ. α' ἀνεφρασάμην καὶ εὐκτ. ἀμφράσσαιτο ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναφράσαιτο, πάλιν παρατηρῶ ἢ ἀναγνωρίζω «-οὐλήν» τ 391 †.

'Ανα-χάζομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἀνεχασάμην καὶ μετοχ. ἐπ. ἀναχασσάμενος, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, η 280, λ 97 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Οδ.) «-ἐκ πολέμου» Βατρ. 251. 'Εν 'Ιλ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημ. τὴν ἐκ τῆς μάχης ὑποχώρησιν, Ε 600, Η 264, Ν 740· «-τυτθόν» ὀλίγον ὑποχωρῶ, Ο 728· συνήθ. μετὰ τοῦ «-ἄψ» Π 819, Ρ 47, «-ὀπίσσω» Ε 443, Π 710, «-ἐξοπίσω» Λ 461.

'Ανα-χέω, ἐπιχύνω, χύνω ἐπάνω «-εἴκοσι μέτρα» ι 209 (ἐν τμήσει) †.

'Ανα-χωρέω, μέλ.ήσω, ἐπιστρέφω· ἐν 'Ιλ. ἰδίως περὶ τῆς ἐκ τῆς τάξεως τῆς ἐν τῇ μάχῃ ὑποχωρήσεως, Δ 305 κ. ἀ. ρ 453· μετὰ τοῦ «-ἄψ» Γ 35 κ. ἀ. «-πόλινδε» Κ 210, «διὲκ μεγάροιο» ρ 460, «-μεγάροιο μυχόνδε» ἀποσύρομαι εἰς τὸν μυχὸν τοῦ μεγ. χ 270.

'Ανα-ψύχω [. . – .], (ψῦχος) ἀόρ α' παθ. ἀνεψύχθην δροσίζω «-ἀνθρώπους» (ὁ Ζέφυρος) δ 568 «-φίλον ἦτορ» ἐδρόσιζαν τὴν καρδοῦλά των, ἀνεπαύοντο, Ν 84· «-ἕλκος» ἐδρόσιζε τὴν πληγήν, Ε 795.—Παθ. ἀναψύχομαι, λαμβάνω ἀναψυχήν, «-ἀνέψυχθεν (Δωρ. καὶ ἐπ.=–θησαν) φίλον ἦτορ» Κ. 575.

'Ανδάνω [. ⏑ .], (ϝανδ. ΣϝΑΔ=ἡδύς) 'Ιων. καὶ ποι. παρατ. ἥνδανον (ϝήνδανον) καὶ ἑήνδανον (ἐϝήνδανον) Ω 25, γ 143, ἀόρ. β' ἅδον (ϝάδον) [ἀντὶ τοῦ ἕαδον] καὶ εὔαδον (ἔϝαδον), Ξ 340, π 28, παρκ. β' ἕαδα (ἔϝαδα) ἀρέσκω, εὐχαριστῶ, εἶμαι εὐχάριστος, ἀρεστός, μετὰ δοτ. τοῦ προσ. «ἅδε 'Εκτορι μῦθος» ἤρεσεν ὁ λόγος εἰς τὸν 'Ε. Μ 80, «-δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή» γ 150, Σ 510, Α 24, Π 28 «-εἴ σφωϊν καρδίῃ ἅδοι» υ 327 μετ' ἀπαρφ. «-οὐδ' Αἴαντι ἥνδανε θυμῷ ἱστάμεν» δὲν ἤρεσκεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Αἴαντος νὰ σταθῇ Ο 674. 'Ενίοτε ἐξυπακούεται ἡ δοτ., ὡς ε 153, ρ 173· «-ἑαδὼς μῦθος» ἀρεστός, εὐχάριστος λόγος, Ι 173, σ 422.

"Ανδιχα [. ⏑ .], ἐπίρ. (διχῶς) εἰς δύω (κομμάτια) «-κεάζειν» 'Ιλ. Π 412 «-δάσασθαι» Σ 511.

'Ανδράγρια, τά, (ἄγρη) τὰ ἀπὸ τοῦ φονευθέντος πολεμίου ἀφαιρούμενα ὅπλα, σκῦλα, λάφυρα, Ξ 509 †.

'Ανδραιμονίδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ 'Ανδραίμονος=Θόας, Η 168 †.

'Ανδραίμων, ονος, ὁ, ἀνὴρ τῆς Γοργοῦς τῆς θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως καὶ πατὴρ τοῦ Θόαντος, τοῦ μετὰ τὸν Οἰνέα ἐν Καλυδῶνι τῆς Αἰτωλίας βασιλεύσαντος, Β 638, ξ 499.

'Ανδρακὰς [. ⏑ ⏑], ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἄνδρα κάτα=κατ' ἄνδρα. Πρβλ. τὰ ἀνάλογα ἐπιρ. **ἑκάς, ἀγκάς, ἐνωπάς**.

'Ανδράποδον, τό, δοῦλος, μόνον ἐν τῇ μεταπλαστικῇ δοτ. ἀνδραπόδεσσι (σχηματισθ. ἀναλόγως τοῦ ἄνδρεσσι κατ' ἄλλους δὲ ὡς ἐκ τῆς ὀνομ. ἀνδράπους) Η 475 †.

'Ανδραχθής, ἐς (ἀνήρ-ἄχθος), γεν. έος, ἀνδροβαρής, ὁ ἐπιβαρύνων (βάρος ὧν ἐπαχθὴς εἰς) τοὺς (ἄλλους) ἄνδρας «-χερμάδια» κ 121 †.

'Ανδρειφόντης, ου, ὁ, (φένω)=ἀνδροφόνος, ἐπίθ. τοῦ "Αρεως 'Ιλ. Β 651, Η 166. Ρ 259.

"Ανδρεσσι, ἀντὶ τοῦ ἀνδράσι, ἴδ. ἀνήρ.

'Ανδρόκμητος, ον (κάμνω) ὑπ' ἀν–

δρῶν πεπονημένος, καμωμένος, χειροποίητος, «-τύμβος» Λ 371 †.

'Ἀνδροκτασίη [.. ⏑ ..], ἡ, ἐπ. (ἄν., κτείνω), α') ἀνδροκτονία, φόνος ἀνδρῶν, αἱματοχυσία, Ε 909, Λ 164, λ 612· Ψ 86.

'Ἀνδρομάχη [.. ⏑ .], θυγάτηρ τοῦ 'Ἠετίωνος, βασιλέως τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, περιγραφομένη ἐν 'Ἰλ. ὡς ἰδανικὸν γυναικείας ἀρετῆς καὶ τύπος ἀληθινῆς συζύγου καὶ μητρός, πρβλ. Ζ 371 ἑξ. 422 ἑξ. κ. ἀ. Ὁ πατὴρ καὶ ἑπτὰ ἀδελφοὶ αὐτῆς ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ 'Ἀχιλλέως. Κατὰ μεταγενεστέραν παράδοσιν ἔλαχε, μετὰ τὴν ἅλωσιν τοῦ 'Ἰλίου, εἰς τὸν Νεοπτόλεμον, μεθ' οὗ ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἤπειρον καὶ εἶδεν ἔτι πολλὰ καὶ ἔπαθεν. Ἐπίθετα αὐτῆς: ἄλοχος, πολύδωρος, λευκώλενος.

'Ἀνδρόμεος, έη, εον (ἀνήρ) εἰς ἄνθρωπον ἀνήκων, ἀνθρώπειος «κρέας» ι 297 κ. ἀ. «-αἷμα» χ 19 «χρώς» ἀνθρώπειον σῶμα, Ρ 571, Υ 100, Φ 70 «-ὅμιλος» Λ 538· «-ψωμοὶ»=τεμάχια ἀνθρωπίνου κρέατος, ι 374.

'Ἀνδροτής, ῆτος, ἡ, ἴδ. ἀδροτής, =ἀνδρικὴ δύναμις.

'Ἀνδροφάγος, [.. ⏑ .], **ον**, ἀνθρωποφάγος, ἐπίθ. τοῦ Πολυφήμου, κ 200 †.

'Ἀνδροφόνος, ον, ἄνδρας φονεύων, ἀνθρωποκτόνος, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Δ 441, τοῦ Ἕκτορος, Β 242· «-χεῖρες» τοῦ 'Ἀχιλλέως Σ 317· «-φάρμακον» α 261.

'Ἀνδύεται, ἀντὶ τοῦ ἀναδύεται, ἴδ. ἀναδύω.

'Ἀν-εγείρω, ἀόρ. α' ἀνέγειρα, ἐγείρω, σηκώνω, «-τινὰ ἐξ ὕπνου» Κ 138, ψ 16, 22, «-ἐκ λεχέων» ἐγείρω ἐκ τῆς κλίνης, δ 730· τροπ. διεγείρω, ἐνθαρρύνω, φαιδρύνω, «-τινὰ μειλιχίοις ἐπέεσσι» κ 175.

'Ἀνέγνων, ἴδ. ἀναγιγνώσκω.

'Ἀνεδέγμεθα, ἴδ. ἀναδέχομαι.

'Ἀνέδραμον, ἴδ. ἀνατρέχω.

'Ἀνέεδνος (ἀνέϝεδνος), ἴδ. ἀνάεδνος.

'Ἀνε(ϝ)έργω, 'Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀν-είργω, παρατ. ἀνέεργον=ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω «-φάλαγγας, μάχην» Γ 77, Η 55· μετὰ τοῦ «-ὀπίσσω» Ρ 752, Ὕ. Ἑρμ. 211.

'Ἀνέζω, μόν. ἀόρ. α' (εἷσα) μετχ. ἀνέσαντες=ἀφοῦ τὸν ἐκάθησαν ἐπάνω Ν 657, Ξ 209 ('Ἰλ.).

'Ἀνέθω, ἴδε ἀνήνοθεν.

Ἄν-ειμι (εἶμι), μετοχ. ἀνιών, ἐπ. παρατ. ἀνήιον, 1) ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, «-ἐς περιωπὴν» κ 146, ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὰ μεσόγεια, κ 274· περὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω, «-ἠελίου ἀνιόντος» Θ 536, α 24 «ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι» (συγχρόνως) μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, Σ 136, μ 429 κ. ἀ. 2) ἐπανέρχομαι, «ἐκ πολέμου» Ζ 480, ε 282, Χ 429· κ 332. 3) «-ἔς τινα» προσέρχομαι εἴς τινα ὡς ἱκέτης, ἵνα παρακαλέσω, Χ 492.

'Ἀνείμων, ον (ἀ, εἷμα) γεν. **ονος**, =ἄνευ ἱματίων πτωχός, γυμνός, γ 348 †.

'Ἀν-είρομαι (ἔρομαι), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.=ἐρωτῶ, ἀνερωτῶ, Φ 508· μετὰ αἰτ. προσ. «-τινὰ» δ 420· μετὰ αἰτ. πράγματος «τί» περί τινος ν 238 μετὰ διπλ. αἰτ. «-ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς» περὶ τοῦ ὁποίου μὲ ἐρωτᾷς καὶ μὲ ἐξετάζεις, Γ 177, α 231, ο 390.

'Ἀν-εῖσα (εἷσα) ἐλλειπτ. ἀόρ. α', ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. μόνον α' ἐν. τῆς εὐκτ.: ἀνέσαιμι καὶ μετοχ. ἀνέσαντες,=ἀνατίθημι, ἀναβιβάζω, «-ἐς δίφρον ἀνέ-

σαντες ἄγον» καθίσαντες ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ' 'Ιλ. Ν 657· «-εἰ κείνω γε ἐς εὐνὴν ἀνέσαιμι» ἂν ἐδυνάμην νὰ τοὺς ἀναβιβάσω εἰς τὴν εὐνήν, Ξ 209.

'Ανεκτός, όν (ἀνέχω), ὑποφερτός· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῆς ἀρνήσεως « ἔργα οὐδ' ἔτ' ἀνεκτὰ» Α 573, υ 223· ἄνευ ἀρνήσεως «-ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν» τοῦτο μὲν περιέχει ἀκόμη ὑποφερτὸν κακόν, υ 83—'Επίρ. «-οὐκέτ' ἀνεκτῶς» οὕτως ὥστε δὲν ὑποφέρεται πλέον, Θ 355, ι 350,

'Ανελθών, ἴδ. ἀνέρχομαι.

'Αν-έλκω. 1) 'Ενεργ. ἀνελκύω, ἀνασύρω «-σταθμὸν» ἀνασηκώνω τὸν ζυγόν, τὴν ζυγαριάν, Μ 434 «τόξου πῆχυν» τὴν καμπὴν τοῦ τόξου, δ ἰ.ἐντείνω τὸ τόξον, Λ 375, Ν 583 «-νευρὴν» φ 128, 150 πρβ. τανύω. 2) Μέσ. ἀνέλκω τι τῶν ἐμαυτοῦ, «-τρίχας» ἀνασπῶ τὰς τρίχας μου, Χ 77 «-ἔγχος» ἀνασύρω τὸ δόρυ μου ἢ πρὸς ἐμαυτόν, ἐκ τοῦ σώματος δηλ. τοῦ πληγωθέντος πολεμίου, υ 97.

'Ανελών, ἴδ. ἀναιρέω.

"Ανεμος, ὁ, (ἄημι) ἄνεμος, πολχ. συνδυαζόμενον μετὰ συνωνύμων, οἷον «-ἀνέμοιο θύελλα» Μ 253· ὡσαύτως καὶ «-ἀνέμοιο ἄελλα, ἀήτης, ἀϋτμή, πνοιαί», ἄπ. ἴδ.—'Ο "Ομηρος ἀναφέρει τέσσαρας μόνον ἀνέμους. Εὖρον, Νότον, Ζέφυρον, καὶ Βορέαν, ε 295.

'Ανεμοσκεπής, ές, ἐπιχ. (ἄνεμος, σκέπας) γεν. **έος**, ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττων, κατὰ τοῦ ἀνέμου σκεπάζων, «-χλαῖνα» Π 224 †.

'Ανεμοτρεφής, ὲς (ἄνεμος, τρέφω), γεν. **έος**, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τρεφόμενος ἢ τεθραμμένος, ἀνεμοτραφής, μόνον «-κῦμα» ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐξογκούμενον, Ο 625 καὶ «-ἔγχος» ' 'Ιλ. Λ 256, πρβ. Ρ 55 ἑξ.

'Ανεμώλιος, ιον (ἄνεμος, ὀλέσθαι; πρβλ. πανώλης), κυρ. ἀνεμώδης· μόνον τροπ. μάταιος, ἀνωφελής, μηδαμινὸς=ἐν τῷ ἀνέμῳ χαθείς, λόγια τοῦ ἀέρος· «-τόξα» Ε 216, Φ 474· περὶ προσώπου Υ 123· «-ἀνεμώλια βάζει» μάταια φλυαρεῖ, Δ 355, δ 837. «-ἀνεμώλιον» ὡς ἐπίρ. Φ 474 ‖, ἢ μᾶλλον, ὡς ἀνωτέρω, ἐπιθετικῶς ἐκληπτέον.

'Ανεμώρεια, ἡ, ἡ μετέπειτα καὶ **'Ανεμώλεια** (Στραβ. 9, 3, 15, ἔνθα καὶ ἡ ἑρμηνεία τοῦ ὀνόματος) πόλις τῆς Φωκίδος, πλησίον τῶν Δελφῶν, Β 521 ἡ νῦν 'Αράγωβα.

'Ανενείκατο, ἴδ. ἀναφέρω.

'Ανέπαλτο, ἴδ. ἀναπάλλω.

'Αν-ερείπομαι, μέσ. αποθ., ἀόρ. ἀνηρειψάμην, σηκώνω τι ὁρμητικῶς ἐπάνω, = ἀναρπάζω, μετ' αἰτ. περὶ τῶν 'Αρπυιῶν, α 241, ξ 371, υ 77 καὶ περὶ τῆς θυέλλης, δ 727· ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν θεῶν Υ 234.

'Αν-ερύω [. . ⏑ .], ἀνασύρω, «-ἱστία» ' 'Οδ. ι 77, μ 402 (ἐν τμ.).

'Αν-έρχομαι, ἀόρ. β' ἀνῆλυθον. 1) ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω «-ἐς σκοπιήν, ἐς περιωπήν» κ 97, 146 κ. ἀ. «-ἄστυδ'» τ 190· τροπικ. περὶ νεοφύτου δένδρου ἀναβλαστάνω, αὐξάνω, ζ 163, 167. 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω Ζ 187 κ. ἀ. μετὰ τοῦ «-ἄψ» ἢ «-αὖτις» Δ 392 α 137.

'Αν-ερωτάω, παρατ. ἀνηρώτων, πάλιν ἐρωτῶ, ἐξετάζω δ 251 †.

'Ανέσαιμι, ἴδ. ἀνεῖσα καὶ ἀνέζω.

"Ανεσαν, ἴδ. ἀνίημι.

'Ανέσαντες, ἴδ. ἀνεῖσα.

'Ανέσει, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνήσει, ἴδ. ἀνίημι.

'Ανέσσυτο, ἴδ. ἀνασεύω.

'Ανέστιος, ον (ἀ, ἑστία) ἄνευ ἰδίας ἑστίας-οἰκίας, ἄπατρις, φερέ-

οικος, Ι 63 †.

Ἄνευ [◡ .], πρόθ. μετὰ γεν. χωρίς, «-ἄνευ κέντροιο θέοντες ἵπποι» Ψ 387, «ἄνευ δεσμοῖο» ν 100, «-ἄνευ κομιδῆς» ω 247, Ρ 407· β 372, ο 531, «-ἄνευ ἐμέθεν» ἄνευ τῆς εἰδήσεως καὶ θελήσεώς μου, ο 213 «-ἄνευ δηίων» ἄνευ ἐχθρῶν, ἀπηλλαγμένος ἢ μακρὰν τῶν πολεμίων, Ν 556.— Εὑρίσκεται μόνον ἔνθα ἄνωτ. Παρ' Ὁμ. εὐχρηστότερον τὸ ἄνευθε καὶ ἄτερ.

Ἄνευθε [◡ . .], καὶ πρὸ φων. ἄνευθεν (ἄνευ)· 1) Ἐπίρ. μακράν, χωριστά, Ψ 241, 378, ι 26· μετὰ τῆς μετοχ. «-ἰών», Β. 27, Δ 277 κ. ἀ. «-κιών» ἀποχωρῶν Α 35. 2) Πρόθ. μετὰ γεν. α') ἄνευ, χωρὶς «-οἶος ἄνευθ' ἄλλων» π 239· Ε 185) «-ἄνευθεν ἐμεῖο» Π 89, πρβλ. ἄνευ· β') μακρὰν «-ἄνευθε πατρός τε φίλων τε» Φ 78, κ 554 κ. ἀ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «-ἄγχι» Ε 185. — Κεχωρισμένον τῆς συντακτικῆς πτώσεως «-ἄνευθε δή σε μέγα νῶϊν» πολὺ μακρὰν ἡμῶν. Χ 88.

Ἀνέφελος, ον [− . . .] (ἀ, νεφέλη), ἀνέφελος, χωρὶς νεφέλης, εὔδιος «-αἴθρη» ξ 45 †.

Ἀν-έχω, ἐπ. γ' ἐν. τῆς ὑποτ. ἀνέχῃσι, τ 111 μέλ' ἀνέξω, ἀόρ. β' ἀνέσχον, καὶ ἀπρφ. ἐπ. ἀνασχέμεν καὶ μετοχ. ἀνασχών, ἕτερος ἀόρ. ποι. ἀνέσχεθον καὶ ἀπαρφ. ἀνσχεθέειν (ἴδ. ἔχω), μέσ. μέλ. ἀνέξομαι καὶ ἀνασχήσομαι, ἀπρφτ. ἐπ. συγκεκομ. ἀνσχήσεσθαι, μέσ. ἀόρ. β' ἀνεσχόμην καὶ προστ. ἀνάσχεο καὶ ἐπ. συγκεκομ. ἄνσχεο, ἀπρφτ. ἀνασχέσθαι, μετ. ἀνασχόμενος. Α') Ἐνεργ. μεταβ.=κρατῶ ὑψηλά, ἀνορθῶ, ἀνυψῶ· ἀναχαιτίζω «-αἰγίδα» χ 296 «-κεφαλὴν» ρ 291· «-ἀσπίδα ἀπὸ ἕθεν» κρατῶ τὴν ἀσπίδα ὑψηλὰ καὶ μακρὰν ἐμαυτοῦ Υ 278 «-χεῖρας» πρὸς πυγμαχίαν, Σ 89· «-χεῖρας θεοῖς» ἀνατείνω τὰς χ. εἰς τοὺς θεούς, προσευχόμενος, Α 450 κ. ἄ. πλχ. «-τὶ σηκώνω» ἵνα τὸ δείξω, «-μαζόν» Υ 80· Κ 461 «-σκῆπτρον θεοῖσι» πρὸς τοὺς θεούς, ὡς πρὸς μάρτυρας, ἐπὶ ὁμόσεως, Η 412. πρβ. Κ 321 (ἔνθα κεῖται τὸ μέσον)· τ 111. «-ἵππους» Ψ 426. «-αἰχμὴ ἀνέσχεν» Ρ 310· ε 320. Β') Μέσ. 1) κυρ. α') ἀνορθοῦμαι, ἀνασηκώνομαι Ε 285· β') ἀνυψῶ τι τῶν ἐμαυτοῦ «-σκῆπτρον» Κ 324 «δούρατα» Λ 594, Μ 138, Ο 298, Ρ 231, «-χεῖρας» ὑπὸ χαρᾶς, σ 100—Ἡ μετοχ. «-ἀνασχόμενος» κεῖται πολλάκις ἄνευ πτ. ἀνατείνας, ὑψώσας Χ 34, Ψ 660, ξ 425, σ 95 2) μεταφ. ἀνέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω, συνήθ. μετ' αἰτ. «κήδεα, κακά» Σ 450 κ. ἀ. (μετὰ γεν. μόνον χ 423 «-δουλοσύνης») «-ξένους ἀνέχομαι» η 32 «-ἀεργὸν» τ 27· ὅθεν καὶ ὑποδέχομαι, ρ 13· μετὰ μετοχ. «-οὐκ ἀνέξομαί σε ἄλγ' ἔχοντα» Ε 895 Δ 595· β') ἄνευ πτ. ὑπομένω καρτερῶ, λ 375· συχνὴ ἡ φρ. «-τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο» ὑπόμενε καὶ καρτέρει, «-τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο»=βάστα, μητέρα μου, βάστα Α 586, Ε 382, Ω 549· «-ἄνσχεο νῦν» ἔχε ὑπομονήν! Ψ 587.

Ἀνεψιὸς [◡ − ◡ ◡ ἢ ◡ − − −] ὁ, ὁ ἀνεψιός, ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός· ἔπειτα δὲ καὶ ὁ ἐξάδελφος, Ἰλ. Ι 464, Κ 519.

Ἄνεω, (ἄϜω, αὐδή=ἄν-ἀϜ-οι) 1) ἐπίρ.=σιγῇ, ἐν σιωπῇ, σιωπηλῶς, οἷον ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο ψ 93 2) ἐπίθ. ἄφωνος πληθ. τοῦ ἄνεως (ἄνεῳ), βωβός, σιωπηλὸς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ πληθ. ῥήματος «-ἐγένεσθε, ἐγένοντο, ἦσαν, ἧσθε» Β 323, Γ 84, η 144, Ι

30, 695, β 240· μετὰ δὲ ἑνικοῦ μόνον ψ 93 «-ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο» ὡς εἴπομεν.

'Ανήγαγον, ἴδ. ἀνάγω.

'Ανήῃ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνῇ, ἴδ. ἀνίημι.

'Ανήϊον προστ. τοῦ ἄνειμι.

'Ανήκεστος, ον, (ἀ, ἀκέομαι) ἀθεράπευτος, ἀνίατος, ἀφόρητος «-χόλος, ἄλγος» *'Ιλ. Ε 394, Ο 217·

'Ανηκουστέω, (ἀνήκουστος, ἀν στερ. καὶ ἀκούω), ἀόρ. ἀνηκούστησα, δὲν ἀκούω, δὲν δίδω ἀκρόασιν, ἀπειθῶ, μόνον *'Ιλ. Ο 230, Π 676.

'Ανήμελκτος, ον, (ἀ, ἀμέλγω) ἀνάρμεγος ι 439 †.

'Ανήνοθε, ἐπ. γ' ἑνικ. τοῦ β' παρακ. μὲ σημ. ἐνεστῶτος ἀναβαίνει, ἀνέρχεται μόνον ἐν τῇ φρ. «-κνίσση ἀνήνοθεν» ἀναφέρεται ἡ κνίσσα, ρ 270 καὶ μὲ σημ. παρατ. ἐν τῇ διηγήσει «-αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς» θερμὸν ἔτι τὸ αἷμα ἀνέβλυζεν ἐκ τῆς πληγῆς, Λ 266. Πρβλ. ἐπενήνοθεν.

'Ανήνυστος, ον (ἀ, ἀνύω) ἀτελείωτος, ἀκατάπαυστος «ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ» π. 111 †.

'Ανήνωρ, ορος, ὁ, (ἀ, ἀνὴρ) ἄνανδρος, δειλός, μόνον *'Οδ. κ 301, 341.

'Ανήρ, γεν. **ἀνδρὸς** καὶ ἐπ. ἀνέρος. δοτ. πλ. ἀνδράσι καὶ ἐπ. ἄνδρεσσι, 1) ἀνὴρ=ἄνδρας α') κατὰ τὸ γένος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γυναῖκα, Ρ 435, φ 323· β') κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὁ ὥριμος, τελείως ἀνεπτυγμένος, στρατεύσιμος ἀνὴρ ἐν ἀντιθέσει πρός τε τὸν «-νέον» ὅστις καὶ «-ὁπλότερος» ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον λέγεται, καὶ πρὸς τὸν «-γέροντα», ὅστις καὶ «-προγενέστερος ἀνὴρ» λέγεται, 'Ομ. πλχ. γ') κατὰ τὴν τάξιν ὁ ἐλεύθερος ἀνήρ, πρὸ πάντων δὲ ὁ ἡγεμὼν καὶ ὁ ἀρχηγός· ἀλλὰ εὑρίσκεται καὶ «-ἀνὴρ δήμου» Β 198, «-ἀνὴρ προΐκτης» ἐπαίτης, ρ 352· πρὸς χαρακτηρισμὸν ἐξόχου τινὸς ἀνδρὸς προστίθεται πάντοτε καί τις προσδιορισμός, οἷον «-ἀρχός, βασιλεύς, ἀγός, ἔξοχος κτλ. ἀνήρ». Πολλάκις δὲ προστιθέμενον τὸ ὄνομα εἰς τὰ ἐθνικά, οἷον «'Αργεῖος ἀνὴρ» καθιστᾷ τὴν ἔκφρασιν ἐντιμοτέραν· ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς «-ἄνδρες ἡμίθεοι, ἥρωες», ἅπ. ἴδ. ὅθεν δ') ἔχει τιμητικὴν ἔννοιαν,=ἀνδρεῖος, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. ἄνδρας, ἀνδρεῖος, «-ἀνέρες ἔστε, φίλοι» Ε 529· ε') ὁ σύζυγος=ὁ ἄνδρας Τ 291, λ 327. 2) ἄνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεούς, μάλιστα εἰς πληθ. Α 403· ἰδίως δ' ἐν τῇ φρ. «-πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε» (ὁ Ζεὺς) σπανιώτερον εἰς ἑνικ. Ν 321, Σ 432, 433· συχνὸν δὲ τὸ «βροτὸς ἢ θνητὸς ἀνήρ» ἄνθρωπος δηλ. 3) ἀντωνυμικῶς=τις, κάποιος, ὡς Γ 393, π 72.

'Αν-ηρέψαντο ἀντὶ ἀνηρείψαντο υ 71 Υ 234 κτλ.

'Ανήροτος, ον (ἀ, ἀρόω), ἀναροτρίωτος, ἀκαλλιέργητος, ἀδούλευτος, *'Οδ. ι 109, 123.

'Ανῆφθω, ἴδ. ἀνάπτω.

Ἄνθεια, ἡ, πόλις τῆς Μεσσηνίας, Ι 151, κατά τινας ἡ μετέπειτα Θουρία, πρβλ. Στράβ. 8, 4, 5.

'Ανθεμίδης [⏓ ⏑ –] **ου**, ὁ, Σιμοείσιος ἐπ. ἀντὶ τοῦ 'Ανθεμιωνίδης, υἱὸς τοῦ 'Ανθεμίωνος, Δ 488.

'Ανθεμίων [. . . ⏑ .] **ωνος**, ὁ, πατὴρ τοῦ Σιμοεισίου, Τρώς, Δ 473 †.

'Ανθεμόεις, εσσα, εν, ἀνθώδης, ἐπίθ. χωρῶν, Β 467, 695· «λέβης, κρατὴρ» ἄνθεσι πεποικιλμένος διὰ τορευτικῆς τέχνης Ψ 885, γ 440, ω 275. 'Εκ τοῦ

Ἄνθεμον, τό, ποι.=ἄνθος, μεταφ. περὶ ἐνωτίων, Ὕμ. 5, 9.

'Ανθερεών, ῶνος, ὁ. (ἄνθος) τὸ πηγοῦνι Γ 372, Ε 293, Μ 388· «-χειρὶ ὑπ' ἀνθερεῶνος εἷλε» τὸν ἔπιασε μὲ τὸ χέρι ἀπὸ τὸ πηγοῦνι.

'Ανθέριξ [. . ⏑ .], **ικος**, ὁ, κυρ. ὁ ἀθὴρ τοῦ στάχυος (ὁ ἀθέρας τοῦ ἀσταχυοῦ)· ἔπειτα καὶ ὁ στάχυς αὐτός, Υ 227 †.

'Ανθέω (ἄνθος), ἀόρ. α' ἤνθησα καὶ ἀπρφτ. ἀνθῆσαι, βλαστάνω, ἀναφύομαι, λ 320 †. "Υ. 'Απ. 139, πρβλ. ἀνήνοθε.

'Ανθηδών, όνος, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας παράλιος, λιμένα ἔχουσα, Β 50 †.

"Ανθινος [– ⏑ ⏑], **η, ον** (ἄνθος), ὁ ἐξ ἀνθέων συνιστάμενος, μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἄνθινον εἶδαρ» = φαγητὸν ἐξ ἀνθέων ι 84 †.

'Ανθ-ίστημι, ἀόρ. β' ἀντέστην, μεταβ. ἀντιτάσσω· εὑρίσκεται μόνον ὁ ἀμετάβ. ἀόρ. β' καὶ τὸ μέσον, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, «-τινὶ» *'Ιλ. Υ 70 †. ἄνευ πτ. Π 305.

"Ανθος, εος, τό, (ἀνέθω) = ἄνθος, λουλοῦδι, ἐξ ὧν οἱ καρποὶ «-νέμεαι τέρειν' ἄνθεα ποίης» ι 449· Β 89, Ι 542· τροπ. «-ἥβης ἄνθος»=τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, τῆς νεότητος, Ν 484· «-κουρήιον» "Υ. Δήμ. 108.

'Ανθρακιή, ἡ, (ἄνθραξ) [– ⏑ ⏑ –], ἀνθρακιά, θράκα σωρὸς καιομένων ἀνθράκων, Ι 213 †.

"Ανθρωπος, ὁ, (Ϝαν. ἀνὴρ β 65, λ 365, Σ 288) ὁ ἄνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ κτήνη, Ε 442, Ξ 362, Τ 131 κ. ἀ. καὶ περὶ τῶν τεθνεώτων καὶ ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων οἰκούντων, δ 565, 568· συντάσσεται καὶ μετ' ἄλλου οὐσιαστ. «-ἄνθρωπος ὁδίτης» ὁδοιπόρος, Π 263, ν 123 καὶ μετὰ ἐθνικῶν ὀνομ., "Υ. 'Απ. 42· « ἀνθ. ἠοῖοι, ἑσπέριοι» τὰ ἔθνη τὰ ἀνατολικά, τὰ δυτικά, θ 29.

'Ανιάζω [⏑ ⏓ . .] (ἀνία). 1) μεταβ. λυπῶ, προξενῶ εἴς τινα λύπην ἢ ἀηδίαν, ἐνοχλῶ, πειράζω, μετ' αἰτ. Ψ 721, τ 323. 2) ἀμετάβ. λυποῦμαι, ἀηδιάζω, πειράζομαι, δ 598, 460 «-θυμῷ ἀν.» χ 87, Φ 270· μετὰ δοτ. «-κτεάτεσσι» λυποῦμαι διὰ τὰ κτήματά μου, ἀνησυχῶ, ἔχω φροντίδας περὶ αὐτῶν, Σ 300.

'Ανιάω [⏑ – – –] (ἀνία), 'Ιων. καὶ ἐπ. μέλ. ἀνιήσω, μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. ἀνιηθείς, = τῷ προηγ. δυσαρεστῶ, ἐνοχλῶ, μετ' αἰτ. β 115, υ 178, ἀπολ. εἶμαι ὀχληρός, γίνομαι βάρος, τ 66 —Παθ. ἐνοχλοῦμαι «-οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι» δὲν ἐνοχλεῖται ὑπὸ τῆς παρουσίας σου, ο 335, «-ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ» α 133· καὶ ἄνευ πτ. «-ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι» κόπος εἶνε νὰ ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὴν πατρίδα, ἀφ' οὗ ὑπομείνῃ λύπας, ὑποστῇ πολλὰς ἐνοχλήσεις, Β 291.

'Ανιδρωτὶ [⏑ – – –], ἐπίρ. (ἀ, ἱδρώς) χωρὶς νὰ ἱδρώσῃ τις, ἀπόνως, Ο 228 †.

'Ανίη [⏑ – .], ἡ, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ ἀνία, ὅ,τι προξενεῖ λύπην, ἀηδίαν, κόπος, βάσανος, βάρος, υ 52, ο 394· ὁ 'Οδυσσεὺς λέγεται «-δαιτὸς ἀνίη» βάρος τοῦ δείπνου, ρ 446· «-ἄπρηκτος ἀνίη» βάσανος ἀναπόφευκτος λέγεται ἡ Σκύλλα *'Οδ. μ 221.

'Ανιηθείς, ἴδ. ἀνιάω.

'Αν-ίημι, ἐκ τοῦ θέματος **ιεω**, β' ἐν. τοῦ ἐνεστ. ἀνιεῖς Ε 880 καὶ γ' ἐν. τοῦ παρατ. ἀνίει, Ο 24, β' ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. ἀνιείης, μέλ. ἀνήσω καὶ κατὰ συστολ. ἀνέσει, σ 265, ἀόρ. α' ἀνῆκα καὶ ἀνέηκα, Ε 882, ἀόρ. β' μόνον γ' πληθ. ἄνεσαν, γ' ἐν. τῆς ὑποτ. μετ' ἐπιχ. ἐκτάσ. ἀνήῃ ἀντὶ τοῦ ἀνῇ, Β 34, εὐκτ. ἀνείην, μετοχ.

πληθ. ἀνέντες. 'Εν τούτοις ἴδ. καὶ λ. ἀνεῖσα. Α') 'Ενεργ. 1) ἀναπέμπω, «-ἀήτας 'Ωκεανὸς ἀνίησιν» τοὺς ἀνέμους ἀναπέμπει ὁ 'Ωκ. δ 568, «-ὕδωρ» ἀνερεύγω (τοὐναντίον ἀναρροιβδῶ) περὶ τῆς Χαρύβδεως, μ 105· «-καρπὸν γῆς» ἀναδίδω, περὶ τῆς Δήμητρος, "Υ. Δήμ. 333. 2) συνήθ. λύω, χαλαρώνω, «-δεσμὸν» θ 359 (πρότερον ἐγράφετο «-δεσμῶν» ἀπολύω, ἐλευθερῶ)· «-πύλας» λύω τοὺς δεσμοὺς τῶν πυλῶν, ὅ ἐ. ἀνοίγω αὐτάς, Φ 537· ὅθεν ἰδίως ἀφίνω, καταλείπω «-ὕπνος ἀνῆκεν ἐμὲ» μὲ ἀφῆκεν ὁ ὕπνος, Β 71, η 289 κ. ἀλχ. μάλιστα τῆς 'Οδ. «-ἐμὲ θυμὸν ἀνίει ὀδύνη» Ο 24, ἀφίνω, τροπ. παραβλέπω, Ε 880. 3) ἀφίνω (ἀπολνῶ) ἐναντίον τινός, ἐρεθίζω, Ε 761, Υ 118, β 185· μετ' ἀπρφτ. παρορμῶ εἰς πρᾶξίν τινα, Ε 882 κ. ἀ. πρβλ. ἐπανίημι. 'Εν γένει δὲ διεγείρω, παρακινῶ «-Ζεύς οἱ καὶ τότε θυμὸν—ἀνῆκεν» Π 691· «-τοῖσιν (εἰς βοήθειαν αὐτῶν). Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν» Ρ 705, Φ 545· «-θυμὸς ἀνίησί τινα» ἡ καρδία, τὸ θάρρος τὸν παρακινεῖ, Η 25, Κ 389 κ. ἀ. συχνὰ μετ' ἀπαρμφ. «-θυμός μιν ἀνήσει νεικείειν, Β 276, «-πολεμίζειν» Η 152, «-ἀνασχεῖν» Ζ 250, «-Μοῦσα ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀείδειν» θ 73 κ. ἀ. Β') Μέσ. λύω, ἀφίνω τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ χάριν ἐμαυτοῦ, μετ' αἰτ. «-κόλπον ἀνιεμένη» ἀνοίγουσα τὸν κόλπον της, Χ 80· «-αἶγας» ἀνοίγω, ξεκοιλῶ αἶγας πρὸς χρῆσίν μου, β 300. (Τὸ ι εἶνε βραχύ, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῷ «-ἀνίει» καὶ «-ἀνιέμενος»).

'Ανιηρὸς [⏑ – . .], **ή, όν** (ἀνίη), ἀνιαρός, ὀχληρός, «-πτωχὸς» "'Οδ. ρ. 220· συγκριτ. «-ἀνιηρέστερος» β 190.

'Ανιπτόπους, ποδος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ νίπτων τοὺς πόδας, ἐπίθ. τῶν Σελλῶν, Π 235 †.

"Ανιπτος, ον (ἀ, νίπτω),—ἄνιφτος, Ζ 266 †.

'Αν-ίστημι, μέλ. ἀναστήσω, ἐπ. ἀνστήσω, Ο 64, Ω 551· ἀόρ. α' ἀνέστησα, προστακτ. ἐπ. ἄνστησον ἀντὶ τοῦ ἀνάστησον, Κ 176, καὶ μετοχ. θηλ. ἀνστήσασα, Σ 358 κ. ἀ. ἀόρ. β' ἀνέσταν ἀντὶ τοῦ ἀνέστησαν, Α 533 κ πλχ. μετοχ. ἀνστὰς ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναστάς, Τ 269 κ. ἀ. ἀπρμφτ. ἀνστήμεναι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναστῆναι, Κ 55. Α') Μεταβ. ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλ. καὶ ἀορ. α' κάμνω τινὰ νὰ σηκωθῇ,=σηκώνω, η 163, 170· «-γέροντα χειρὸς» σηκ. τὸν γέροντα ἀπὸ τῆς χειρός, Ω 515, ξ 319· ἀποδιώκω τινὰ τῆς ἕδρας, Α 191. 'Ιδίως α') ἐγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου, Κ 32, «-κήρυκα» Ω 689· ἀνασταίνω νεκρόν, Ω 551, 756· β') σηκώνω τινὰ ἐκ τῆς κατοικίας του, ἀποικίζω, ξ 7· γ') διεγείρω, ἐρεθίζω, κινῶ ἐναντίον «-τινὶ» Η 116, Κ 176, Σ 358. Β') 'Αμετάβ. ἐν τῷ β' ἀορ. καὶ ἐνεργ. καὶ παρακ. 1) ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι, σηκώνομαι· α') «-ἐξ ἑδέων, ἐξ ἕδρης» Α 533. Τ 77 κ. ἀ. «-ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη» ὅθεν εἶχε σηκωθῇ, σ 157, Κ 55, «-ἐξ εὐνῆς» ο 58· β') σηκώνομαι, ἐγείρομαι πρὸς οἱανδήποτε πρᾶξιν, μ 170, 195· Λ 68, πρβλ. 58, 101, Β 76 κ. ἄ. Β 694, καὶ μετὰ πλεοναστικῆς τῆς προθ. ἂν «-ἂν δ' 'Οδυσσεὺς ἀνίστατο» Ψ 709· «-τινὶ» ἐναντίον τινός, Ψ 635, σ 334· γ') ἐπὶ πληγωμένων, σηκώνομαι ἀναλαμβάνω, Ο 287· δ') ἐπὶ νεκρῶν, „ἀνασταίνομαι", Φ 56.

'Αν-ίσχω, ἕτερος τύπος τοῦ ἀνέχω, ὅπ. ἴδε, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ὑψώνω «-χεῖρας θεοῖσι» ἀνατείνω. "'Ιλ.

Θ 347 «τελαμῶνα» Ε 798.—Μέσ. ἀνέχομαι, ὑπομένω, ἐν τμήσει, Η 110.

'Αν-ιχνεύω, (ἴχνος) ζητῶ τὰ ἴχνη τινός, ἀναζητῶ, γυρεύω Χ 192 †.

'Αννεῖται, ἴδ. 'Ανανέομαι.

'Ανξηραίνω, ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἀναξηραίνω**, Φ 347.

'Ανοήμων, ον (ἀ, νοήμων),=ἀνόητος, ἀσύνετος, *'Οδ. β 270, ρ 273.

****'Ανόητος, ον** (ἀ. νοέω), ἀπαρατήρητος, ἢ ἀκατανόητος, ἀδιόρατος, 'Υ. 'Ερμ. 80.

'Αν-οίγνυμι, καὶ ἀνοίγω καὶ ἐπ. ἀναοίγω, παρατ. ἀνέῳγεν καὶ ἐπ. ἀνῷγεν, Ξ 168, καὶ θαμ. ἀναοίγεσκον, Ω 455,=ἀνοίγω «-θύρας» κ 389, «κληΐδα», Ξ 168, Ω 455, ἴδ. κληίς· «-ἀπὸ χηλοῦ πῶμα» σηκώνω ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ τὸ πῶμα, Π 221.

'Ανόλεθρος, ον, ἄνευ ὀλέθρου, ἀποφυγὼν τὸν ὄλεθρον, Ν 761 †.

Ἄνομαι, ἴδ. ἄνω.

Ἄνοος, ον (ἀ, νόος), ἄνους, ἀνόητος, «-κραδίη» Φ 441 †.

'Ανοπαῖα (ἴδε ὀπαῖα), α 320 †. «-ὄρνις ὣς ἀνοπαῖα διέπτατο» ἀρχαία λέξις ἀμφιβόλου γραφῆς καὶ σημ. Ὁ 'Αρίσταρχος, νομίζει ὅτι ἡ ἀνόπαια, «-ὄρνις ἀνόπαια» σημαίνει εἶδος ἀετοῦ, ὅμοιον πρὸς τὸν θαλάσσιον ἀετόν, τὴν λεγομένην φήνην.

'Αν-όρνυμι [. . – .], ἀνεγείρω.—Μέσ. μετὰ συγκεκομ. ἀορ. «-ἀνῶρτο» ἀνεγείρομαι ἐν τμήσει Ψ 812, θ 3.

'Αν-ορούω, ἀόρ. α' ἀνόρουσα, ἀνίσταμαι ταχέως, ἀναπηδῶ, ἄνευ πτ. Ι 193, γ 149 κ. ἀ. «-ἐκ θρόνων» χ 23, «-ἐξ ὕπνου» Κ 462, «-ἐς δίφρον» Λ 273, 399 Ρ 130. «-'Ηέλιος ἀνόρουσεν ἐς οὐρανόν» ἀνυψώθη εἰς τὸν οὐρανόν, ἀνέτειλεν, γ 1.

'Ανόστιμος [. . ⏑ .], **ον** (ἀ, νόστος), ὁ μὴ ἔχων νόστον, εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφήν, «-ἀνόστιμον τίθημι» κάμνω τινὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα, δ 182 †.

Ἄνοστος, ον, (ἀ, νόστος), ὁ μὴ ἔχων νόστον, εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφήν, ω 528 †. (‖. ἴδ. νόστιμος).

Ἄνουσος, ον, (ἀ, νοῦσος), 'Ιων.= ἄνοσος, ὑγιής, ξ 255 †.

'Ανούτατος, ον, (ἀ, οὐτάω) ἀπλήγωτος, ἰδίως διὰ ξίφους Δ 540 †.

'Ανουτητί, ἐπίρ. χωρὶς νὰ τὸν πληγώσῃ διὰ τοῦ ξίφους του, Χ 371 †.

'Ανστάς, ἄνστησον, ἀνστήσων, ἀνστήτην, ἴδ. ἀνίστημι.

'Ανστρέψειαν, ὅ. ἀναστρέφω.

'Ανσχεθέειν, ἄνσχεο, ἀνσχήσεσθαι, ἴδ. ἀνέχω.

Ἄνσχετος, ἀν-σχετὰ (ἐκ τοῦ ἀνέχω) =ὑποφερτά, β 63 † ἴδ. ἀνάσχετος.

Ἄντα [. ⏑ .], (συγγεν. τῇ ἀντὶ) αἰτιατ. τῆς ἀναφορᾶς καὶ ἐπίρ., πολλάκις καὶ ὡς πρόθεσις ἐκλαμβανόμενον, μετὰ γεν. ἀπέναντι, ἀντικρύ, καὶ δὴ 1) τοπικ. μετὰ κινήσεώς τε καὶ ἠρεμίας σημαντικῶν ρημ. «-ναίειν Ἤλιδος ἄντα» Β 626 «-ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεσθαι» ἐνώπιον, χ 232 «ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν ἄντα τινός» δ 159· «ἄντα παρειάων σχομένη» πρὸ τῶν παρειῶν της κρατοῦσα, α 334 κ. ἄ. «-στῆ δ' ἄντα σχομένη» ἐστάθη κρατήσασα ἑαυτὴν ἀπέναντι, ζ 141· «-ἄντα ἰδεῖν» βλέπω τι κατ' εὐθεῖαν, ἀντικρύζω, Ν 184 κ. ἀ. «-ἄντα τιτύσκομαι» κατ' εὐθεῖαν ἀντικρὺ σκοπεύω, φ 48 κ. ἀ. «θεοῖσι ἄντα ἐῴκει» μὲ τοὺς θεοὺς ὡμοίαζε κατὰ πρόσωπον, φανερά, ἐντελῶς, Ω 630 πρβλ. ἄντην. 2) ἐπὶ ἐχθρικῆς κινήσεως ἐναντίον, κατά τινος «-ἄντα τινὸς ἰέναι ἢ ἐλθεῖν» Π 621, Υ 75, 89 κ.ἄ. «-ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο»

Ο 415, «-πολεμίζειν» Θ 428· «-ἄντα μάχεσθαι» ἀνθίσταμαι κατά τινος Ρ 29 ἑξ. 166· «-ἄντα ἀνασχομένω» κατ'ἀλλήλων ἀναστάντες, Ψ 686.

'Αντ-άξιος, ον, (ἀντὶ ἄγω=ἀντισταθμίζω) ἴσην ἀξίαν ἔχων· «-γέρας» Α 136· μετὰ γεν. «-ἰητρὸς ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων» ἀξίζει ἴσα μὲ πολλούς, Λ 514, «-οὐκ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον» δὲν ἔχει τόσην ἀξίαν δι' ἐμὲ ὅσην ἡ ψυχή. *'Ιλ. 401.

***'Αντ-απο-δίδωμι**, ἀόρ. β' ἀνταποδοῦναι, ἀνταποδίδω, Βατρ. 187.

'Αντάω, (ἄντα) παρατ. ἤντεον, μέλ. ἀντήσω, ἀόρ. ἤντησα,=ἀντιάω. 1) ἀπαντῶ, εἴτε ἐπίτηδες: πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν «-τινὶ» Ζ 399 καὶ μὲ ἐχθρικὸν σκοπόν, Η 423 καὶ μετὰ γεν. Π 423, π 254, εἴτε τυχαίως: εὑρίσκομαι ἐμπρός τινος, Δ 275· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, εὑρίσκω, καταλαμβάνω τι, μετὰ γεν. «-μάχης» Η 158 «-δαίτης» τὸ δεῖπνον κατελάβετε, γ 44, «-ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς» ὅπως εἶδαν τὰ 'μμάτια σου, γ 97, ρ 44.

"Αντεια, ἡ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας 'Ιοβάτου, γυνὴ τοῦ Προίτου, Ζ 160.

'Αντ-έχω, μέσ. ἀόρ. β' προστ. ἀντίσχεσθε, κρατῶ ἐμπρὸς ἐναντίον τινός· μέσ. κρατῶ ἔμπροσθέν μου ἐναντίον τινός, «-τραπέζας ἰῶν» τὰς τραπέζας κρατῶ ἔμπροσθέν μου κατὰ τῶν βελῶν, χ 74 †.

"Αντην (αἰτ. ἀπηρχαιωμένου τινὸς ὀνόματος ἄντη=ἀπάντησις ἐπίρ. α') ἀπέναντι, ἐναντίον ἀγνάντια «-ἄντην ἵστασθαι» ἀπέναντι, ἐναντίον τινὸς μένειν (τοὐναντίον: φεύγειν), Λ 590, Σ 307· β') κατ'εὐθεῖαν ἐμπρός, ἀντικρύ, «-ἔρχομαι» προχωρῶ (τοὐναντίον: πάλιν τρέπομαι) Δ 399 «ἄντην βαλλόμενος» ἀπ' ἀντικρύ, ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, Μ 152· γ') κατὰ πρόσωπον, ἐμπρὸς (ἢ μέσ')'ς τὰ 'μμάτια, φανερά, «-ἄντην εἰσιδεῖν» Τ 15, Ω 223, «ἰδεῖν» ε 77· «ἀγαπάζειν» ἀπροκαλύπτως Ω 464, ζ 221, «-νεικεῖν» κατὰ πρόσωπον ὀνειδίζειν, Κ 158, θ 133, «-ἐμοὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην» νὰ γείνῃ ἴσα καὶ ὅμοια μ' ἐμένα Α 187, γ 120 «-θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην» προδήλως ὅμοιος, β 5, δ 310 χ 240.

'Αντηνορίδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ 'Αντήνορος='Ελικάων, Γ 123 Λ 59.

'Αντήνωρ, ορος, ὁ, (ἀντὶ-ἀνήρ, ὁ εἰς ἄνδρας ἐναντιούμενος, πρβλ. '**Αντιάνειρα**) υἱὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Κλεομνήστρας ἀνὴρ τῆς ἱερείας Θεανοῦς. Υἱοὶ τοῦ 'Αντήνορος, ἦσαν 'Ακάμας, Πόλυβος, 'Ιφιδάμας, 'Αγήνωρ, Κόων, Λαόδικος, Λαοδάμας, Δημολέων, Πηδαῖος. Εἷς τῶν φρονιμωτάτων ἡγεμόνων τῶν Τρώων, συνεβούλευσε τὴν παράδοσιν τῆς 'Ελένης καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κτημάτων αὐτῆς, Γ 148 ἑξ. Η 347.

"Αντησις, ἡ, (ἀνταω) παλαιὸν οὐσιαστ.=ἄντησις, εὑρισκόμενον μόνον ἐν τῇ ἐπιρρηματικῇ φράσει «-κατ' ἄντησιν» ἀντικρύ, υ 387 †.

'Αντὶ [. ⏑], (τοπικὴ πτῶσις τοῦ ἄντα=ἀντί, ἀντίς, εἰς τὸν τόπον τινός, «"Εκτορος ὤφελλετ' ἀντὶ πεφάσθαι» ἀντὶ τοῦ "Εκτορος, Ω 254, πρβλ. υ 307· β') δηλοῖ τὸ ἰσότιμον καὶ ἀντάξιον, «-ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ» ἔχει ἀξίαν πολλῶν ἀνθρώπων, Ι 116, θ 546. Χωρίζεται τῆς συντακτικῆς πτώσεώς της, «-ἀντὶ τοί εἰμ' ἱκέταο» Φ 75· Ψ 650 κ. ἀ. πρβ. Θ 163, καὶ τὸ ἀνωτ. Ω 254.

'Αντία [. ⏑ .], ἐπίρ., κυρ. οὐδ πληθ. τοῦ ἀντίος, ὅπ. ἴδε.

'Αντιάνειρα [. ⏑ ⏑ .], ἡ (ἀντί-ἀνήρ) μόνον ὀνομ. αἰτ. πληθ. εἰς ἄνδρας ἀντιτασσομένη, ἡ ἴση ἀνδράσιν, ἐπιθ. τῶν 'Αμαζόνων, 'Ιλ. Γ 189, Ζ 186.

'Αντιάω [. ⏑ . .], (ἀντίος), ἐπ. ἀντιόω κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ ἀντιῶ μέλ. ἀντιάσω, συνῃρημένον ἀντιῶ καὶ κατ' ἐπ. ἐπέκτασ. ἀντιόω, Ν 752, α 25, ω 56, ἀόρ. α' ἠντίασα. Α') Ἐνεργ. ἀπαντῶ, ἀντικρύζω, ἀγναντεύω, καὶ μάλιστα. α') ἐπὶ προσώπων, πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν, μετὰ γεν. εἴτε ἐπ' ἀγαθῷ, οἷον ω 56, εἴτε ἐπὶ κακῷ, Η 231· συνήθ. β') ἐπὶ πραγμάτων «-πολέμοιο, μάχης» ἐξέρχομαι εἰς ἀπάντησιν τοῦ πολέμου, τῆς μάχης, ὁ ἐ. μετέχω Ν 215, Υ 125, «-τοιούτων ἔργων» ἐπιχειρῶ τοιαῦτα ἔργα, Ψ 643· περὶ θεῶν, «-ἑκατόμβης, ἱερῶν ἀντ.» ἀποδέχομαι τὴν ἑκατ., τὰ ἱερά, Α 67, α 25, γ 436· ὅθεν ἐν γένει μετέχω τινός, «-ὀνήσιος» φ 402. Μέσον «-γάμου» μετέχω τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, Ω 62· γ') μετὰ αἰτ. βαδίζω πρός τι «-ἐμὸν λέχος ἀντιόωσα» βαδίζουσα πρὸς τὴν κλίνην μου, Α 31, Β') μετὰ δοτ. ἀπαντῶ, ἐντυγχάνω, «-τινὶ» σ 147, «-ἐμῷ μένει» Ζ 127, Φ 151, 431· ἄνευ πτ. Κ 551, ἰδίως «-ὁ ἀντιάσας» ὁ τυχών, ζ 193, ν 312, ρ 442.

'Αντίβιος [. ⏑ ⏑ .], **η, ον** ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρικός, μόνον ἐν τῇ δοτ. «-ἀντιβίοις ἐπέεσσι» Α 304, Σ 315 κ. πλχ. — 'Ως ἐπίρ. μὲ τὴν σημ. ἐναντίον, κατά τινος, μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. α') τὸ οὐδ. **ἀντίβιον** «-μάχεσθαί τινι» Γ 20, 535. β') τὴν θηλ. αἰτ. **ἀντιβίην** «-ἐρίζων τινὶ» φιλονεικῶ πρός τινα ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, Α 278. «-ἔρχομαι ἀντιβίην τινὶ» ἐπέρχομαι κατά τινος εἰς μάχην, Ε 220, «-πειρηθῆναί τινι ἀντιβ.» δοκιμάζω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινὸς στῆθος πρὸς στῆθος, Φ 226. 'Αμφότερα μόνον ἐν 'Ιλιάδι.

'Αντιβολέω, (ἀντί, βολή) ἀόρ. ἀντιβόλησα, Λ 809 ἀπαντῶ, ἀντικρύζω 1) μετὰ γεν. πράγματος, πηγαίνω τυχαίως Π 790, Ω 375, ἵνα μετάσχω «-μάχης, τάφου» παρευρίσκομαι εἰς τὴν μάχην, κηδείαν, Δ 342, δ 547, μεταφ. «-ἐπητύος» τυγχάνω ἐπιεικείας, φ 306. «-γάμος ἀντιβολήσει» ὁ γάμος θὰ μ' εὕρῃ, θὰ γείνῃ, σ 272· 2) μετὰ δοτ. ἀπαντῶ, ἐβγαίνω ἐμπρός, συνήθως ἐπὶ προσώπων ἀπὸ σκοποῦ α') φιλικῶς «-τινὶ» Η 114. Λ 809, παρευρίσκομαι εἰς τὸν φόνον, λ 415, «-τάφῳ» εἰς τὴν κηδείαν, ω 87· ἄνευ πτ. Λ 365 κ. ἀ. Κ 546, η 19 β') ἐχθρικῶς Λ 365.

'Αντίθεος, η, ον (ἀντί, θεός) ἰσόθεος, ὅμοιος πρὸς θεόν, ἐν γένει ἔξοχος, σύνηθες ἐπίθ. τῶν ἡρώων, ἕνεκα τῆς καταγωγῆς, τῆς δυνάμεως καὶ ἄλλων σωματικῶν αὐτῶν ἀρετῶν· ἔτι δὲ καὶ τῶν ἑταίρων τοῦ 'Οδυσσέως, δ 571, τ 216· ἐνίοτε καὶ τῶν ἐθνῶν, Μ 408, ζ 241· σπανίως τῶν γυναικῶν, «-ἄλοχος» λ 117, ν 378, τοῦ Πολυφήμου, α 70, καὶ τῶν μνηστήρων, ξ 18.

'Αντίθυρος [. . ⏑ .], **ον**, (ἀντί, θύρη), ὁ ἀντικρὺ τῆς θύρας, μόνον ἐν τῇ φρ. «-στῆ κατ' ἀντίθυρον κλισίης» =ἐστάθη εἰς τόπον ἀπέναντι τῆς θύρας τῆς καλύβης κείμενον π 159 †.

'Αντίκλεια, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου, γυνὴ τοῦ Λαέρτου, μήτηρ τοῦ 'Οδυσσέως καὶ τῆς Κτιμένης, λ 85, ο 355 ἑξ.

Ἄντικλος, ὁ, εἷς τῶν ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ κεκρυμμένων 'Αχαιῶν, δ 286.

'Αντικρὺς ἢ **'Αντικρὺ** ἐπίρ. (κά-

ρα) 1) ='Αντην, ἀντικρύ, ἀντίκρα, «-μάχεσθαι» Ε 130, 819, «-ἀπόφημι» κατὰ πρόσωπον, Η 362, μετὰ γεν. Θ 301. 2) κατ' εὐθεῖαν, ἴσα, «-ἀντικρύ δι' ὤμου» Δ 481, «-ἀντικρὺ παραὶ λαπάρην» Γ 359, πρβλ. Ε 74, 189, Π 285, χ 16· ὅθ. β') πέρα καὶ πέρα, ἴσα πέρα, ἐντελῶς, «-ἀν. ἤλυθ' ἀκωκὴ» διῆλθε πέραν, Ρ 49, Χ 327 «-ἀντ. ἀπαράσσειν» ἐντελῶς ἀποκόπτω, Π 116, πρβ. Χ 867, τ 453. (Τὸ υ ἐν ἄρσει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κείμενον εἶνε μακρόν, βραχὺ δὲ μόνον Ε 430, 819, ἔνθα κεῖται ἐν θέσει.

'Αντίλοχος [. ⏑ . .], ὁ, πρεσβύτατος υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης. γ 452 ἔξοχος πολεμιστὴς καὶ πιστὸς φίλος τοῦ 'Αχιλλέως, Ψ 556. Ψ 301 ἑξ. 586 ἑξ. 'Απέθανεν ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Μέμνονος φονευθείς, δ 188.

'Αντίμαχος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, εἷς τῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ 'Ιππολόχου, Πεισάνδρου καὶ 'Ιππομάχου, ὁριστικώτατα πάντων ἀρνηθεὶς τὴν ἀπόδοσιν τῆς 'Ελένης, Λ 123 ἑξ.

'Αντίνοος [. ⏑ . .], ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐπείθους, ὁ αὐθαδέστατος τῶν μνηστήρων, ῥίπτει τὸ θρονίον κατὰ τοῦ 'Οδυσσέως, ἐρεθίζει τὸ Ἶρον κατ' αὐτοῦ, καὶ φονεύεται ὑπὸ τοῦ 'Οδυσσέως, δ 660, ρ 462, σ 78, χ 15 ἑξ.

'Αντίον [. ⏑ .], ἐπίρ. ἴδ. ἀντίος.

'Αντιόπη [. ⏑ . .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ 'Ασωποῦ, μήτηρ τοῦ 'Αμφίονος καὶ τοῦ Ζήθου, λ 260 ἑξ.

'Αντίος [. ⏑ .], η, ον (ἀντί), ὁ ἀπ' ἀντικρύ, ἔμπροσθεν, κατὰ πρόσωπον· α') ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, μετὰ ῥημάτων εἰς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, «-ἀντ. ἐλθεῖν» Β 185, Λ 584 κ. ἀ. π 14· «-οὐκ ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη» νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, τ 478· συνήθως μετὰ γεν. «-ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθῃ» ὅστις προσέλθῃ εἰς τοῦτον Ε 301 κ. ἀ. β') ἐπ' ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐναντίος, Ν 146 κ. ἀ. σπανιωτέρα ἡ φράσ. «-ἀντίον ἐλθεῖν» Υ 22 (καὶ Ε 301)· μετὰ δοτ. Ο 584, Υ 422· μετὰ γεν. Ρ 8, Φ 150 κ. ἀ. «-ἀντ. ἰέναι τινός» Η 78. χ 90· «-ἀντ. ἵστασθαί τινος» Ρ 31, πρβλ. Φ 144· «-τῇ δ' ἀντίον ὤρνυτ' 'Απόλλων» Η 20.

'Αντίον οὐδέτερον τοῦ προηγουμένου καὶ πληθ. ἀντία κεῖται ὡς ἐπίρ. α') φιλικῶς ἀπέναντι ἀγνάντια «-ἀντίον ἵζειν» ξ 79· μετὰ γεν. «-ἰέναι ἀντίον τινός» ὑπάγω εἰς ἀπάντησίν τινος, Ε 256 «-ἀντί' 'Αλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε (δίφρον)» Γ 425· ἐνώπιον «-ἀντία δεσποίνης φάσθαι» ο 377, «-ἀντίον ἐνισπεῖν» κατὰ πρόσωπον, ἔμπροσθέν μου, ρ 529· β') ἐχθρικῶς ἐναντίον, κατά τινος μετὰ γεν. «-στήμεναι ἀντία τινός» Χ 253 πρβλ. Φ 481· «-ἀντία μάχεσθαι» Υ 88 «-σέθεν ἀντίον εἴπῃ» ἀντείπῃ σοι Α 230· «-ἀντίον αὐδᾶν τινα» ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι εἴς τινα, Γ 203 κ. ἀ.

'Αντιόω, ἴδ. ἀντιάω.

'Αντιπέραιος, η, ον (ἀντιπέρας) ὁ ἀντίπερα κείμενος, ἀντικρυνὸς «-τὰ ἀντιπέραια» ἡ ἀπέναντι παραλία, Β 635 †.

'Αντίσχεσθε, ἴδ. ἀντέχω.

'Αντίτομος, ον (ἀντί. τέμνω), κυρ. ὁ ἐναντίον τινὸς κεκομμένος, «τὸ ἀντίτομον» τὸ ἀντίδοτον, τὸ ἀντιφάρμακον, Ὕ. Δήμ. 229.

'Αντι-τορέω, ἀόρ. α' ἀντετόρησα, τρυπῶ μέχρι τοῦ ἀντιθέτου μέρους, διατρυπῶ, διὰ τῆς λόγχης, μετὰ γεν. «-χροὸς» *'Ιλ. Ε 337· μετὰ αἰτ. «-δόμον» Κ 267. Ὕ. 'Ερμ. 178.

Ἄντιτος [. ⏑ .]ον, (τίω) μόνον ἐν

τῇ φρ. «-ἄντιτα ἔργα» ἐκδικητικά, ἀνταποδοτικὰ ἔργα, ρ 51 †, Πρβλ. τιτός.

'Αντιφάτης [. ᵕ ᵕ .], **αο**, ὁ, μετάπλαστ. αἰτ. **ἀντιφατῆα**, κ. 114. 1) εἷς τῶν Τρώων, Μ 191. 2) υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ 'Οϊκλέως ο 242. 3) βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων κατὰ τὸν σχολ. υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, κ 106 ἑξ.

'Αντιφερίζω, (φέρω) ἀντιπαραβάλλομαι θεωρῶ ἐμαυτὸν ἴσον «-τινί» Ἰλ. Φ 357, «-τί» ὡς πρός τι, Φ 488, πρβλ. ἰσοφαρίζω. 'Εκ τοῦ

'Αντι-φέρω, μόνον μέσ., ἀντιτάσσομαι, ἐναντιοῦμαι, π 238· «-μάχῃ» Ε 701· μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος καὶ δοτ. τοῦ προσ. «-μένος τινί» ἀντιπαραβάλλομαι πρός τινα κατὰ τὸ μένος, Φ 482· «-ἀργαλέος 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι» εἶνε δεινὸν νὰ ἐναντιωθῇ τις εἰς τὸν 'Ολύμπιον, Α 589· ἴδ. ἀργαλέος.

'Αντίφονος, ὁ, νεώτερός τις υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 250.

Ἄντιφος [. ᵕ .], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς 'Εκάβης, ὑπὸ τοῦ 'Αχιλλέως ζωγρηθεὶς καὶ ἀντὶ λύτρων ἀποδοθείς, Δ 490. 'Αποθνήσκει ὑπὸ τοῦ 'Αγαμέμνονος, Λ 101, 2) υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους καὶ τῆς νύμφης Γυγαίας, Μαιόνιος καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων, Β 864. 3) υἱὸς τοῦ 'Ηρακλείδου Θεσσαλοῦ, στρατηγὸς τῶν ἐκ Νισύρου καὶ τῶν Καλυδνῶν νήσων 'Αχαιῶν, Β 678. 4) ἑταῖρος τοῦ 'Οδυσσέως, 'Ιθακήσιος, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου, β 19 ἑξ. 5) φίλος τοῦ 'Οδυσσέως, ρ 68.

Ἄντλος, ὁ, (ἀνατλῆναι) τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου συρρέον δυσῶδες ὕδωρ, ὅπερ καὶ «-ἀντλία» ἐλέγετο, καὶ αὐτὴ ἡ ἀντλία, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ πλοίου, μ 411, ο 479.

'Αντολή, (τέλλω)=ἀνατολή ὅ. ἴδε.

Ἄντομαι, (ἄντα) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀπαντῶ, συναντῶ· α') τυχαίως, Β 595, Θ 812· πίπτω ἐπί τινος, περὶ τῆς ἀκωκῆς τοῦ δόρατος «-ἀργύρῳ» Λ 237. β') ἐπίτηδες, Χ 203, καὶ ἐχθρικῶς «-ἀλλήλοισιν ἐν πολέμῳ» Ο 698, Ρ 788· ζευγματικῶς «-ἔνθα διπλόος ἤντετο θώρηξ» Δ 133, Υ 415.

Ἄντρον, τό, σπήλαιον (ἴδ. τ. λ. σπέος) σπηλιά, Ὀδ. ι 216 κ.ἄ.πλχ.

'Αντρών, **ῶνος**, ὁ, (παράλιος πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς Οἴτης, κυρ. τόπος σπηλαίων περιεκτικός, Β 697, Ὕ. Δήμ. 491 (ἔνθα τονίζεται Ἄντρων).

Ἄντυξ, **υγος** [ᵕ .], (τέγος) ἡ, κυρ. πᾶσα κυρτότης, ὅθ. 1) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ: «-σάκεος» ἢ «-ἀσπίδος», ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, κύκλος μετάλλινος περιλαμβάνων τὴν ἀσπίδα, Ξ 412, Σ 479 κ. ἀ. 2) ἡ καμπύλη ἐκείνη ράβδος, ἡ περιθέουσα περὶ τὸ χεῖλος τοῦ ὄπισθεν ἀνοικτοῦ δίφρου τοῦ ἅρματος, καὶ χρησιμεύουσα ὡς ἔρεισμα ἢ λαβὴ τοῦ ὀχουμένου, ἢ εἰς προσάρτησιν τῶν ἡνίων, ἡ ἄκρα, τὸ περιθώριον, ὁ γῦρος, τὸ χεῖλος τοῦ δίφρου, Ε 262, 322, Φ 38. Πολλάκις ἡ καμπύλη ἐκείνη ράβδος μόνη ἀπετέλει τὰς παρειὰς τοῦ δίφρου, «-ἄντυγες», Λ 535, Υ 500. (‖ . Πιθανώτερον ὅμως εἶνε ὅτι καὶ ἐνταῦθα καὶ ὅπου ρητῶς ἀναφέρονται «-δοιαὶ ἄντυγες» Ε 728, ἐννοοῦνται δύω ράβδοι καμπύλαι, περιθέουσαι ἡ μὲν τὸ ἄνω, ἡ δὲ τὸ μέσον μέρος τοῦ δίφρου). 3) τροχιὰ τῶν πλανητῶν, «-τριτάτη» ἡ τοῦ Ἄρεως, Ὕμ. 7, 8. Ἰλ.

Ἄνυμι, ἴδ. ἀνύω.

Ἄνυσις [ᵕ ᵕ ᵕ], **ιος**, ἡ, (ἀνύω) ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις, ὄφελος, «-ἄνυ-

σις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν» ἐκπλήρωσις ὑπ' αὐτῶν δὲν θὰ γείνῃ, οὐδὲν θὰ κατερθώσωσι, Β 347, δ 544.

Ἀνύω [⏑ ⏑ –] (ἄνω), μέλ. ἀνύσω, ἀόρ. α' ἤνυσα, μέσ. μέλ. ἀνύσομαι, ἐπιχ. σσ, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, τελειώνω· α') χυρ. μετὰ αἰτ. «-θοῶς δὲ οἱ ἤνυτο (συγκεκομ. γ' ἑν. τοῦ παθ. παρατ. ἀντὶ τοῦ ἠνύετο, ἢ παθ. παρατ. ἐξ ἑτέρου τύπου ἄνυμι) «-ἔργον» ταχέως ἐξετελεῖτο τὸ ἔργον του, ε 243. Μέσ. «-οὐ γὰρ ὀΐω-ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα» (ὅπου ἐξυπακούεται ὑποχ. «ἡμᾶς») δὲν πιστεύω ὅτι θὰ κατορθώσωμεν ταῦτά μας τὰ ἔργα, τὴν ἐπιχείρησίν μας, π 373· ὅθεν κατορθώνω μετὰ μετοχ. «-οὐκ ἀνύω φθονέουσα» οὐδὲν κατορθώνω διὰ τοῦ φθόνου, Δ 56· β') διανύω, διέρχομαι, τελειώνω ὁδόν τινα, διάστημά τι, «-ὅσον τε νηῦς ἤνυσεν» ὅσον μία ναῦς διανύει, δ 357· πρβλ. ο 294 καὶ ι ἄνω. [Τὸ υ μένει βραχὺ εἰς πάντας τοὺς χρόνους].

1. **Ἄνω**, παρατ. ἦνον, τελειώνω, διανύω «-ἔργον» Σ 473· «-ὁδὸν» γ 496.—Μέσ. συμπληροῦμαι, εἶμαι εἰς τὸ τέλος, περὶ χρόνου, οἷον «-νὺξ ἄνεται» Κ 251. Τὸ α εἶνε μακρόν, πλὴν ἐν τῇ Σ 473.

2. **Ἄνω** [⏑ .], ἐπίρ. (ἀνὰ) ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω, μόνον λ 596 καὶ Ω 544 «-ὅσον Λέσβος ἄνω ἐντὸς ἐέργει» ὅσον περικλείει ἐντὸς ἡ Λέσβος πρὸς τὰ ἄνω, δηλ. πρὸς τὴν Τροίαν, πρβλ. καθύπερθεν.

Ἄνωγα [⏑ . ⏑], παραχ. ἀναύξητος μὲ σημ. ἐνεστ. Οἱ παρ' Ὁμ. σχηματισμοὶ εἶνε οἱ ἑξῆς: τοῦ παραχ. ἑνιχ. ἄνωγα, ἄνωγας, ἄνωγε, πληθ. συγκεκομ. ἄνωγμεν, Ὕ. Ἀπόλ. 528, ὑποτ. ἀνώγῃ, εὐκτ. ἀνώγοιμι, Τ 206, ἀνώγοις, ἀνώγοι, ἀνώγοιτε, λ 136, προστ. ἄνωχθι, ἀνωγέτω, β 195, συνήθ. δὲ ἀνώχθω, πληθ. ἀνώγετε, ψ 132 καὶ ἄνωχθε, ἀπαρμφ. ἀνωγέμεν ἀντὶ τοῦ ἀνωγέναι· ὑπερσυντ. μὲ σημ. παρατατ. ἠνώγεα (πάντοτε μετὰ συνιζήσεως τῶν τελευταίων συλλαβῶν), γ' ἑν. ἠνώγει καὶ ἀνώγει, Ψ 123, ἔτι δὲ ἠνώγειν (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἠνώγεεν) Ζ 170, Η 394. κελεύω, προστάττω, προτρέπω, παρακινῶ, συνήθ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. «-τοὺς γὰρ ἀνώγει σφοὺς ἵππους ἐχέμεν» Δ 301· «-Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθε» Ε 899· «-μαχέσασθαι» Υ 917, «-ἐγεῖραι» Ε 509 κ. πλχ. σπανίως δὲ μετὰ δοτ. προσώπου κ 531, υ 139 καὶ π 339, ἡ δοτ. ἔνθα ὅμως πολλάκις πλεοναστικῶς συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἐποτρύνω», «-κέλομαι»· συχνοτάτη ἡ φράσ. «-θυμὸς ἀνώγει» ἢ «-θ. ἄνωγέ με» „ἡ καρδία μου τὸ λέγει, τὸ θέλει“.

Ἀνῷγεν, ἴδ. Ἀνοίγνυμι.

Ἀνώγω, ἴδ. ἄνωγα.

Ἀν-ωθέω, ἀόρ. μετοχ. ἀνώσας, ἀπωθῶ (τὴν ναῦν) εἰς τὸ πέλαγος, ο 553 †.

Ἀνωϊστὶ [⏑ . – –], (ὀΐω) ἐπίρ. ἀνελπίστως, ἀπροσδοκήτως, δ 92 †. Ἐκ τοῦ

Ἀνώϊστος, ον, (ὀΐω), ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, Φ 39 †. Ἐπ. 5, 1.

Ἀνώνυμος [. . ⏑ .], ον, (ἀ, ὄνομα), ἄνευ ὀνόματος, ἀνώνυμος, θ 552 †.

Ἀνώομαι, ἀκατανόητος γραφὴ ἐν Ὕ. Ἀπόλ. 209, ἀνθ' ἧς οἱ μὲν ἔγραψαν μνωόμενος, ὅπερ καὶ παραδεκτὸν ἐγένετο εἰς τὸ κείμενον (ἴδ. μνάομαι)· οἱ δὲ εἴκασαν μωόμενος, καὶ ἄλλοι ἀγαιόμενος.

Ἄνωχθι, **ἄνωχθε**, **ἀνώχθω**, ἴδ. ἄνωγα.

Ἄξασθε, **ἄξαντος**, **ἀξέμεν**, **ἀξέμεναι**, **ἄξετε**, ἴδ. ἄγω.

Ἀξίνη [. ⏑ .], ἡ, (ἄξων) ἡ καὶ νῦν ἀξίνη, ὁ πέλεκυς, παρ' Ὁμ. μόνον ὡς ὅπλον ἀγχέμαχον διπλοῦν καὶ τοῦτο σπάνιον καὶ μόνον, ὡς φαίνεται, παρὰ τοῖς Τρωσὶν ἐν χρήσει, Ἰλ. Ν 612, Ο 711.

Ἄξιος, ἰη, ιον (ἄγω=ζυγίζω, ἔχω βάρος) κυρίως, ἰσοβαρής, ὅθεν ἴσην ἀξίαν ἔχων, ἀντάξιος, ἰσότιμος μετὰ γεν. «-λέβης βοὸς ἄξιος» ἔχων ἀξίαν ἑνὸς βοός, Ψ 885· Θ 239· «σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς» θὰ ἦνε εἰς σὲ ἄξιον ἀνταλλαγῆς, θὰ ἀξίζῃ νά το ἀνταλλάξῃς, α 318· «-πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν» ὁ Ζ· ἔδωκεν ἡμέραν, ἥτις ἀξίζει ἴσα μὲ ὅλας τὰς ἄλλας, Ο 719· Ν 446. Μ 562, ϑ 405· ὅθεν ἁρμόδιος, πρέπων, ἀξιόλογος, ἄξιος (οἷον ἐν τῇ φράσ. καλὸς καὶ ἄξιος καὶ ἐπὶ πραγμάτων καλὰ καὶ ἄξια «-ἄποινα» Ζ 46 «-ὦνος» ο 429, «-δῶρα» Ι 261, «τὶ ἄξιον ἀλφεῖν» κερδαίνω τι ἀξιόλογον, υ 383.

Ἀξιός [Βαρδάρ(ι)], ὁ, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Β 849.

Ἄξυλος, ον [⏑ ⏑ –] (ἀ, ξύλον), μὴ ξυλευθείς, ἀξύλευτος, ἑπομένως πολύξυλος «-ὕλη»=δάσος Λ 155 †.

Ἄξυλος [. ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Τεύθραντος ἐκ τῆς ἐν Θράκῃ Ἀρίσβης, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθείς, Ζ 12.

Ἄξων, ονος, ὁ ἄξων τοῦ ἅρματος, εἰς ὃν εἶνε προσηρμοσμένοι ἑκατέρωθεν οἱ τροχοί, ἀξόνι «-σιδήρεος» Ἰλ. Ε 723, «-χάλκεος» Ν 30, «-φήγινος» Ε 838 κ. ἀ. «-ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον» συνεκδοχικῶς εἰρημ. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ἢ τὰ ἅρματα, π 378.

Ἀ(F)οιδή [⏑ . .], (ἀFείδω) ἡ, συνηρ. παρὰ τοῖς μετέπειτα ᾠδή, ὅπ. ἴδε, (ἀείδω)· α') τὸ χάρισμα τῆς ᾠδῆς, ἡ τέχνη τοῦ ᾄδειν ἢ ψαλτικὴ τέχνη Β 595, θ 498· β') ἡ ἐνέργεια τοῦ ᾄδειν, ᾠδή, τραγούδημα καὶ τραγοῦδι, συνήθως κιθαρῳδία, α 328, 421, ρ 605· γ') ᾆσμα, ᾀδόμενον ποίημα, τραγοῦδι «-στονόεσσα ἀοιδή» θλιβερὸν ᾆσμα, Ω 721· δ') θέμα ᾄσματος, παράδοσις, θ 580· ὡσαύτως περὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ω 200 ἔξωθεν ὑπονοεῖ ἄνευ πολλῆς πιθανότητος τὸ αὐτῇ=περὶ αὐτῆς).

Ἀ(F)οιδιάω [⏑ . ⏑ . .] (ἀοιδή) ᾄδω, ψάλλω, τραγουδῶ Ὀδ. ε 61. κ 227.

Ἀ(F)οίδιμος [⏑ . ⏑ ,], **ον** (ἀFοιδή) ἄξιος νὰ ἦνε θέμα ᾄσματος, ἢ ᾀδόμενος, ἐν ᾄσμασι φερόμενος, Υ. Ἀπ. 299· ἀοίδιμος, περίφημος, Ζ 358 †.

Ἀ(F)οιδός, ὁ, (ἀFείδω), κυρίως ἐπίθ. ὅθεν «-ἀοιδὸς ἀνήρ», γ 267) ὁ ψάλτης, ὁ παρὰ τὴν νεκρικὴν κλίνην τοῦ Ἕκτορος, Ω 720 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλιάδος), ἰδίως ὁ ψάλτης καὶ ποιητὴς συγχρόνως, ἀνάλογος τῶν ἐν τῷ μέσῳ αἰῶνι βάρδων καὶ τρουβαδούρων α 325 ἑξ.—Ὁ ἀοιδὸς ἦτο πολὺ ἔντιμον πρόσωπον, α 351· βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες ἐτίμων αὐτὸν διὰ τῆς φιλίας καὶ ἐμπιστοσύνης των· ὁ Ἀγαμέμνων, ἀπερχόμενος εἰς τὴν Τροίαν, ἐπέτρεψεν εἰς ἀοιδὸν τὴν φυλακὴν τῆς γυναικός του, γ 267. Ἐμπνέεται, ὡς καὶ ὁ μάντις, ὑπό τινος θεότητος, τῆς Μούσης, θ 73, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἱερὸς καὶ ἀπαραβίαστος, πρβλ. χ 345· εἶνε μὲν αὐτοδίδακτος, διότι οὐδεὶς αὐτὸν ἐδίδαξε τὴν τέχνην του, ὡς ὁ Φήμιος, ὁ Δημόδοκος χ 347, ἀλλὰ παρὰ θεοῦ ἢ τῆς Μούσης ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς ἀοιδῆς, ρ 518 ἑξ. πρβλ. θ 480, 488.

Ἀ(F)ολλής, ές, (**ἀα,** Fειλέω) συνηθροισμένος, συσσωρευμένος, συμπεπυκνωμένος ἰδίως περὶ τῶν πυκνῶν τάξεων τῶν πολεμιστῶν, Ε 498, Μ 78, 443, Ν 39.

παμπληθής, σωρηδόν, «-φῶκαι ἦλθον ἀολλέες» δ 448, «-οἱ (μνηστῆρες) δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασιν» υ 40· «-βάλλον δ' ἐν ἐλεοῖσιν ἀολλέα» ἔρριπτον σωρηδόν, συνεσώρευον, ξ 432· ἐντεῦθεν σημ. καὶ ἀθρόοι, πάντες ὁμοῦ, «-υἷες ἠγερέθοντο ἀολλέες», γ 425, πρβλ. κ 259· συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ ἅπας, χ 446· «-σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἵ μοι ἕποντο, φεῦγον» γ 165. —'Εντεῦθεν.

'Α(ϝ)ολλίζω, ἀόρ. ἀόλλισα, παθ. ἀολλίσθην = σύναθροίζω, συνάγω, ἐπὶ ἀνθρώπων, μετὰ αἰτ. *'Ιλ. Ζ 270, 287. Παθ. καὶ μέσ. συναθροίζομαι Ο 588, Σ 54.

"Α(ϝ)ορ, ορος, τὸ (σϝασϝορ) τὸ ξίφος, ὅπερ ἐφορεῖτο κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ἀορτῆρος, «-ὀξὺ» Φ 173, Λ 24 «-τανύηκες» Ξ 385 κ. ἀ. ταὐτὸν πρὸς τὸ «-ξίφος», πρβλ. θ 403 καὶ 406, κ 294 καὶ 321. 'Υπάρχει καὶ κατὰ γένος μετάπλαστος αἰτ. πληθ. «-ἄορας» ρ 222, ὅπου καὶ τὸ «-ἄορας» καὶ «-λέβητας» [⏑⏑.⏑⏑⏓., ἐν ἄρσει –⏑⏑].

'Α(ϝ)ορτὴρ [⏑..], **ῆρος**. (ἀείρω, σϝασϝορτ), ὁ, ἱμὰς ἢ σχοινίον, ἐξ οὗ κρέμαται, ἢ δι' οὗ αἴρεται ἡ πήρα, ν 438, ρ 198· ἰδίως ὁ ἱμάς, ἐξ οὗ κρέμαται τὸ ξίφος, ἄλλως τελαμὼν λεγόμενος, Λ 31, λ 609.

'Αοσσητὴρ [⏑...], **ῆρος**, ὁ,(σα=ἁ, σοκjητήρ,λατ. socius) βοηθός, σύμμαχος, σωτήρ, ὑπερασπιστής, τιμωρός, ἐκδικητής, Ο 254, δ 165 κ ἀ.

"Αουτος, ον (ἀ, οὐτάω), ἀπλήγωτος, ἀβλαβής, Σ 536 †.

'Απ-αγγέλλω, παρατ. θαμ. ἀπαγγέλλεσκον, Ρ 409, σ 7, ἀόρ. α' ἀπήγγειλα, φέρω ἀγγελίαν, εἴδησιν « τινί τι» Ι 626, Ρ 409 κ. ἀ. «-πάλιν ἀπαγγ.» ι 95, ὅπου τὸ «-πάλιν» φαίνεται μὲν ὅτι πλεονάζει, ἐπιτείνει δὲ καὶ σαφέστερον ὁρίζει τὴν ἔννοιαν τῆς προθέσεως.

'Απ-άγχω,=πνίγω, μετὰ αἰτ. τ. 230 †.

'Απ-άγω, μέλ. ἀπάξω, ἀόρ. β' ἀπήγαγον· α') φέρω τινὰ μακράν, ἢ ὀπίσω, μετὰ αἰτ. δ 289 «-οἴκαδε» π 370 κ. ἀ. «-αὖτις πατρίδα γαῖαν» Ο 706· «-υἱὸν εἰς 'Οπόεντα» Σ 326· ἰδίως β') φέρω τι ὡς ὀφειλόμενον, ἀποδίδω, «-βοῦς» α, 278.

'Απ-α(ϝ)είρω [.⏑..], ἐπ. ἀντὶ τοῦ: ἀπαίρω, σηκώνω τι καὶ ἀπάγω μακράν. Μόνον τὸ μέσον εὔχρηστον, ἀπαίρομαι, σηκώνομαι καὶ ἀπέρχομαι μακρὰν «-πόλιος» Φ 563 †.

'Απαί, ἴδ. ἀπὸ ἐν τέλει.

'Απ-αίνυμαι [..⏑.[καὶ **ἀπο-αίνυμαι**, Ν 262, μ 419, ρ 322. ποι., ἀποθ. ἀφαιρῶ, ἁρπάζω «-τεύχεα, κῦδος» Λ 582, Ο 595 «-νόστον» μ 419 κ. ἄ. πλχ. «-τινός τι» Ν 262, ρ 322.

'Απαισός, ἡ, πόλις ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ, Β 828, † πρβλ. **Παισός**.

'Απ-αΐσσω [.–..], μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀπαΐξας, πηδῶ ἀπό τινος ὑψηλοτέρου τόπου, καταβαίνω μὲ ὁρμήν, ἀποπηδῶ, καταπηδῶ, «-κρημνοῦ» Φ 234 †.

'Απ-αιτίζω, = ἀπαιτέω, ἀπαιτῶ, ζητῶ ὀπίσω «-χρήματα» β 78 †.

'Απάλαλκε, ἀπαλάλκοι, ἴδ. ἀπαλέξω.

'Απάλαμνος [.⏑..], **ον**, (παλάμη)=ἀπάλαμος, κυρίως ἄνευ παλάμης, ἢ χειρὸς=ἄπορος, ἀμήχανος, Ε 597 †. ‖ ὅπου μᾶλλον πρέπει νὰ συναφθῇ πρὸς τὸ «-ἀνήρ».

'Απ-αλέξω [.⏑..], μέλλ. ξήσω, ἀόρ. α' εὐκτ. ἀπαλεξήσαιμι, ἐπ. ἀόρ. β' ἀπάλαλκον, (ἀλκή) ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, «-τινὰ» δ. 766, «-τινὰ

τινος» Ω 371 «-χύνας κεφαλῆς» Χ 348· μετὰ γεν. πράγματος «-τινὰ κακότητος» ἀπομακρύνω τινὰ τῆς δυστυχίας, ρ 364.

'Απ-άλθομαι, ἐπ. μέλ. ἀπαλθήσομαι, ἀποθεραπεύω, ἀποϊατρεύω, «-ἕλκεα» 'Ιλ. Θ 405, 419.

'Απ-αλοιάω [. ⏑ . . .], ἀόρ. ἀπηλοίησα, κυρ. καταλωνίζω «-ὀστέα» κατασυντρίβω, ὡς τοὺς ἀστάχυας ἐν τῷ ἁλωνίῳ Δ 522 †.

'Απαλὸς [. ⏑], ἡ, όν, (συγγ. τῷ: ὀπός;) κυρ. πλήρης ὀποῦ καὶ δυνάμεως, δθ. ἰσχυρός, ἀκμαῖος, νεαρός, ἐπὶ μελῶν σώματος νεανικοῦ, « δειρή, αὐχήν, παρειαί, χεῖρες» Β 371, Ρ 49, Σ 123, φ 151· «-πόδες» ἀκμαῖοι, ἀκάματοι (τῆς "Ατης) Τ 92· «-ἦτορ» νεαρὰ καρδία Λ 115.—Τὸ οὐδέτ. ἐπιρρηματικῶς «-ἁπαλὸν γελᾶν» ξυνατὰ γελῶ, ξ 465.

'Απαλοτρεφὴς [. ⏑ . .], ές, (ἁπαλός, τρέφω), γεν. έος, καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, « σίαλος » Φ 363 †.

*·**'Απαλόχρως** [. ⏑ . .], ὁ, ἡ, (ἁπαλός, χρώς) αἰτ. πληθ. ἁπαλόχροας, ὁ νεαρόν, ἁπαλόν, τρυφερὸν δέρμα ἔχων, "Υ. 'Αφρ. 14.

'Απ-αμάω, ἀόρ. α' ἀπήμησα, ἀποκόπτω, ὡς ὁ θεριστὴς τοὺς ἀστάχυας «-οὖατα, ῥῖνάς τε» φ 301 † (ἐν τμ.).

*·**'Απ-αμβλύνω** [. . – .], παρακ. παθ. ἀπήμβλυμαι, κάμνω τι ὅλως ἀμβλύ, μέσ. γίνομαι ἐντελῶς ἀμβλύς, ἀπομαραίνομαι, 'Επ. 12, 4.

'Απαμβροτεῖν, ἴδ. ἀφαμαρτάνω.

'Απ-αμείβομαι [. ⏑ . . .], ἀντιλέγω, ἀποκρίνομαι, μετὰ αἰτ. προσώπου, συχνότατον παρ' 'Ομ. καὶ μάλιστα ἐν ταῖς φρ. «-τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη» καὶ «τὸν δ' αὖτ'—ἀπαμείβετο φώνησέν τε» θ 400 γ 347, ἴδ. ἀμείβομαι.

'Απ-αμύνω [. ⏑ – .], Α 84 δ 824, ἀόρ. ἀπήμυνα. 1) 'Ενεργ. ἀποκρούω, ἀποτρέπω, ἀποδιώκω, ἐμποδίζω, «-τί τινι» τί ἀπό τινος, «-λοιγὸν ἡμῖν» Α 67, «-κακὸν ἦμαρ Αἰτωλοῖσιν» Ι 597. 2) Μέσ. α') ἀμύνομαι, ὑπερασπίζομαι «-πόλις, ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθα» διὰ τῆς ὁποίας (ἢ ἐντὸς τῆς ὁποίας) θὰ ὑπερασπιζόμεθα, Ο 738· «-χερσὶ» μὲ τὰς χεῖρας, λ 579· β') ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποκρούω, ἐμποδίζω «-τινά», Ω 369, π 72.

'Απ-αναίνομαι, ἀποθ., ἀόρ. α' ἀπηνηνάμην =ἀπαρνοῦμαι, ἀπορρίπτω, μόνον Η 185, μετ' αἰτ. κ 297.

'Απ-άνευθε(ν) [. ⏑ . .], (ἄνευ) 1) 'Επίρ. πόρρω, μακράν, χωριστά, «-ἀπάνευθε κιὼν» ἀπερχόμενος, Α 35, «-φεύγειν» Ι 478 κ. ἄ. πλχ. «-τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης» ἀπὸ τούτου δὲ (τοῦ σάκους) λάμψις ἐφάνη μακρὰν ὥσπερ σελήνης, Τ 374· χωριστά, Κ 425, «-ἀπάνευθε Τειρεσίῃ ὄϊν ἱερεύειν» χωριστὰ εἰς τὸν Τειρ. κ 524). 2) Πρόθ. μετὰ γεν. μακράν, πόρρω «-ἀπάνευθε νεῶν» Α 45, «τοκήων» ι 36 μεταφ. «ἀπάνευθε θεῶν» χωρὶς τῶν θεῶν, ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν θ. Α 549, Θ 10. — Πολλάκις ἐπιτάσσεται τῆς συντακτικῆς πτώσεως, Λ 282, Ξ 30, 189, Τ 374, 378 κ. ἄ.

'Απάντη, ἐπίρ. (ἅπας) ἁπανταχόσε, πρὸς ὅλα τὰ μέρη, Η 183, 186· ἁπανταχοῦ «-κύκλῳ ἀπάντῃ» =ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα θ 278.

'Απ-ανύω [. ⏑ ⏑ .], ἀόρ. α' ἀπήνυσα, ἀποτελειώνω, φθάνω, «-οἴκαδε» δηλ. τὴν οἴκαδε ὁδόν, φθάνω εἰς τὰ ἴδια, η 326 †.

"Απαξ (σά-παγῆναι), ἐπίρ. ἅπαξ,

μίαν φοράν, ἢ μίαν βολὰν *'Οδ. μ 22· διὰ μιᾶς, ἅπαξ διὰ παντός, μ 350, πρβλ. Ο 511.

'Απ-αράσσω [. ⏑ - .], ἀόρ. α' ἀπήραξα ἀπο (κατα) ρράγνυμι, μὲ κρότον ἀποκόπτω, ἢ ρίπτω κάτω, «-τρυφάλειαν» *'Ιλ. Ν 577, «-δόρυ ἀντικρὺ» Π 116, «-κάρη χαμᾶζε» Ξ 497.

'Απ-αρέσκω, μόνον μέσ. ἀπαρέσκομαι, ἐντονώτερον **ἀρέσκομαι**, ὅπ. ἴδε. ἐντελῶς ἐξιλεώνω, [ἀνακτῶμαι], ἀποκτῶ πάλιν τὴν ἀγάπην. «-οὐ νεμεσσητὸν βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι» δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτον νὰ ζητήσῃ τις πρὸς βασιλικὸν ἄνδρα (βασιλέα) νὰ ἐξιλεωθῇ Τ 183 †.

'Απ-άρχομαι, ἀποθ., ἀόρ. α' ἀπηρξάμην, ἄρχομαι, κάμνω ἀρχήν, μόνον ἐπὶ θυσίας· ἄνευ πτ. «-ἀπαρχόμενος» ἐν ἀρχῇ (τῆς θυσίας) γ 446· «-τρίχας ἀπάρχομαι» βραχυλογικὴ φράσις ἀντὶ τοῦ: ἀποκόπτω τὰς τρίχας τοῦ μετώπου τοῦ θύματος, ρίπτω αὐτὰς εἰς τὸ πῦρ καὶ οὕτως ἄρχομαι τῆς θυσίας. Τ 254· πρβλ. ξ 422 «-ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν ἀγριόδοντος ὑὸς» πρβλ. **κατάρχομαι**.

"Απας [. -], **ἅπασα, ἅπαν** (πᾶς), πᾶς, ὁμοῦ, ὅλος, πληθ. πάντες ὁμοῦ, «-ἐγκέφαλος» ὅλος, Λ 89, «-ἅπασα "Ιλιος» ὁλόκληρος, Χ 420 «-οἶκος ἅπας» δ 48, «ἅπ. φιλοτὴς» πᾶσα (δυνατὴ) φιλία, ο 158 «-βρῶσις καὶ πόσις» παντὸς εἴδους, παντοία βρ. καὶ πόσις, ν 72 «-ἅπαντες» γ 34 κ. ἀ. «-ἀργύρεος ἅπας» ὅλος ἀργυροῦς, ὁλάργυρος, δ 616.

"Απαστος, ον (ἀ, πατέομαι), = ὁ μηδὲν φαγών, νῆστις, νηστικός, Τ 346· μετὰ γεν. «-ἐδητύος ἠδὲ ποτῆος» ἄγευστος σίτου καὶ ποτοῦ, δ 788, "Υ. Δήμ. 200.

'Απατάω [⏑ ⏑ . .], μέλ. ἀπατήσω, ἀόρ. ἐπ. ἀπάτησα, ἀπατῶ, **πλανῶ**, γελῶ, Ι 344, Τ 97, δ 348.

'Απ-άτερθε [. ⏑ . .], πρὸ φων. ἀπάτερθεν, ἐπίρ. (ἄτερ-ἄτερθε, ὡς ἄνευ-ἄνευθεν καὶ ἀπάνευθε) = χωριστά, Β 587, Σ 217· καὶ ὡς πρόθ. μετὰ γεν. μακράν, πόρρω, Ε 445.

'Απάτη [⏑ ⏑ .], ἡ, (ἄτη ἴδε ἀπατάω) ἀπάτη, Ο 31, «-κακὴ ἀπάτη» Β 114, Ι 21, δόλος, πληθ. ν 294. 'Εκ τούτου

'Απατήλιος [⏑ ⏑ . ⏑ .], **ον**, ἀπατηλός, ψευδής, μόνον ἐπὶ πραγμάτων, «-ἀπατήλια βάζειν» *'Οδ. ξ 127, 157, «-ἀπατ. εἰδὼς» ὁ δόλους καὶ ἀπάτας γινώσκων, ξ 288.

'Απατηλός, όν, [⏑ ⏑ - ⏑], = **ἀπατήλιος**, Α 526 † καὶ "Υμ. 7 13.

'Απ-ατιμάω [. ⏑ - . .], ἐντονώτερον τοῦ ἀτιμάω, ἀόρ. ἀπητίμησα, ἐντελῶς ἀτιμάζω ἐξυβρίζω «-τινὰ» Ν 113 †.

(**'Απαυράω**) ἄχρ. ἐνεστ. (συγγ. ἀπὸ —Ϝερσε, Ϝερύω ;). 'Εκ τούτου εὔχρ. μόνον ὁ παρατ. ἐν τῷ ἑνικῷ ἀπηύρων, ας, α, καὶ γ' πληθ. ἀπηύρων, Α 430, εἰς σημ. ἀορ., ἡ μετοχ. τοῦ ἀορ. α' ἀπούρας καὶ γ' πληθ. ἐνεργητικοῦ τινος μέλλοντος ἐκ τοῦ ἀορ. ἀποῦραι σχηματισθέντος ἀπουρήσουσι, Χ 489. Σημ. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, ἀρπάζω, μετὰ αἰτ. πράγματος «-ἐλεύθερον ἦμαρ» Π 831, «-φίλον ἦτορ» Ω 50· συνήθ. δὲ καὶ μετὰ αἰτ. προσώπου, «-τινὰ θυμὸν» τινὸς τὴν ζωήν, Ζ 17, Κ 495, «-φίλον ἦτορ» Υ 201, «-τεύχεα» Λ 334· ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. προσώπου «-τινί τι» Ρ 236, γ 192, ν 132. —'Ως μετὰ γεν. συντασσόμενον θεωρεῖται ὑπό τινων ἐν τοῖς χωρ. Α 430, δ 646 (ἀλλὰ περὶ τούτων ἴδ. **ἀέκων**)

καὶ σ 273, ὅπου ἡ γεν. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «-ὄλβον».

'Απαφίσκω [. ⏑ . .], ἐπ., ἀόρ. β' ἤπαφον, ἀπρμφ. ἀπαφεῖν, μέσ. ἀορ. εὐκτ. ἀπάφοιτο= ἀπατῶ, δολιεύομαι, κοροϊδεύω «-τινά» *'Οδ. λ 217 ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. ψ 216· πρβλ. **παραπαφίσκω**. (ἐκ τοῦ ἅπτω, ἀφή).

'Απέειπε, ἴδ· ἀπεῖπον.

'Απέεργε, ἴδ. ἀποέργω.

'Απειλέω [⏑ . .], μέλ. ἀπειλήσω, παρατ. δυϊκὸς ἀπειλήτην, λ 313· α') ἀπειλῶ, φοβερίζω, «-τινὶ» συνήθως μετ' ἀπαρμφ. τοῦ μέλλοντος, Α 161, Ο 179, λ 313, μετ' ἀπαρμφ. δὲ τοῦ ἐνεστ. Ι 682· «ἀπειλ. ἀπειλάς, μῦθον» ἐκφέρω ἢ ἀποτείνω ἀπειλάς, Ν 220, Π 201, Λ 388, «-τό γε» τὴν ἑξῆς ἀπειλήν, Ο 212· β') μετ' ἀπαρμφ. ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ τινα ὅτι, καυχώμενος περί τινος διισχυρίζομαι ὅτι, θ 383· γ', τάζω, ὑπισχνοῦμαι, Ψ 863, 872. 'Εκ τούτου

'Απειλὴ [⏑ . .], ἡ, πάντοτε πληθ. α') ἀπειλή, φοβέρα, Ι 244, ν 126· β') κόμπος, καύχησις, ἀλαζονεία, Ξ 479, κομπαστικὴ ὑπόσχεσις, Υ 83. ('Ιδ. τὴν προηγ. λ.).

'Απειλητήρ, ῆρος, ὁ, κομπαστής, ἀλαζών, Η 96 †.

1. **'Απ-ειμι** (εἰμί), μέλ. ἀπέσομαι, ἐπ. σσ, καὶ γ' ἐν. Δωρ. ἀπεσσεῖται, τ 302, ὑποτ. ἀπέῃσι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀπῇ, τ 169· παρατ. ἀπῆν, ἐπ. ἀπέην, καὶ γ' πλ. ἐπικ. ἄπεσαν ἀντὶ τοῦ ἀπῆσαν. Σημ. εἶμαι μακράν, ἀπών, λείπω, ἄνευ πτωτ. Κ 351, ο 515 κ. ἀ. «-σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται» τὸ ταξεῖδί σου δὲν θὰ ἀργήσῃ πλέον πολύ, β 285, θ 150· μετὰ γεν. «-τινὸς» εἶμαι μακρὰν τινος, Ρ 278 «-πάτρης» τ 169, «-φίλων καὶ γαίης» σ 146 κ. ἀ. — 'Εν τμήσει, ζ 41, 220.

2. **'Απ-ειμι** (εἶμι), προστ. ἄπιθι, μετοχ. ἀπιών,= ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, πολλάκις κατὰ μετοχήν, Κ 289 κ. ἀ. 'Ο ἐνεστ. ἐν τῷ μέλλοντι σημ. κεῖται ρ 593.

'Απ-εῖπον (ϝέπω) ἐλλειπτ. ἀόρ. β' τοῦ ἐνεστ. ἀπόφημι. Παρ' 'Ομ. ἐκτὸς τῆς κοιν. μετοχ. ἀπειπών, Τ 75, εὑρίσκονται καὶ οἱ ἑξῆς ἐπικ. σχηματισμοί: γ' ἐν. ἀπέϝειπε καὶ ἀπόϝειπε (ἀπέϝειπε καὶ ἀπόϝ.) ὑποτ. ἀποείπω (ἀποϝ.) εὐκτ. ἀποείποιμι (ἀποϝ.), προστ. ἀπόειπε (ἀπόϝ,), ἀπαρμφ. ἀποειπεῖν (ἀποϝ.) καὶ ἀπειπέμεν, μετοχ. ἀποειπὼν (ἀποϝ.) Τ 35. 1) ἐκφράζω, ἐκφέρω «-κρατερῶς» Ι 432, μετὰ αἰτ. «-μῦθον, ἀγγελίην» Η 416, Ι 309· «-ἐφημοσύνην» π 340 «-ἀληθείην» Ψ 361. 2) [ἀπόφημι], ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι ἄνευ πτ. Ι 510, 675· «-τὶ» Α 515· καὶ παραιτῶ, ἀφίνω, καταπαύω, «-μῆνίν τινι» τὴν κατά τινος ὀργήν, Τ 35, 75· ὅθεν 3) ἀπαγορεύω (διὰ λόγου) ἐμποδίζω, «-τινὶ» α 91· ἀπόειπε μετὰ γεν. Γ 406· ἀλλ' ἤδη γράφεται ἀπόεικε, ὅπ. ἴδε. — 'Η συλλαβὴ πο τοῦ ἀποειπὼν ἐν ἄρσει λαμβάνεται ὡς μακρά, Τ 35. — ‖. 'Εν τῇ καθομιλουμ. ὑπάρχει ὁ ἀόρ. ἀπόειπα μὲ τὴν σημ. ἀπετελείωσα τὸν λόγον.

'Απειραίη, ἡ, 'Απειραία, 'Ηπειρῶτις. «-γρηΰς» η 89 † (ἐκ τοῦ ἀρχαίου σχηματισμοῦ "Απειρος» [⏑ . .], ἀντὶ τοῦ μετέπειτα "Ηπειρος.

'Απειρέσιος καὶ ἀπερείσιος, α, ον, κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ **ἀπείρων,** ἄπειρος, ἀπέραντος, ἀτελείωτος, «-ἀπειρ. γαῖα» Υ 58· μυρίας, ἀπειροπληθὴς «-ἀπ. ὀϊζὺς» λ 621, «-ἀπ. ἄνθρωποι» τ 174, «-ἀπειρ. αἶγες» ι

118 «-ἀπερείσι' ἄποινα» Α 13, Ζ 49 κ. πλχ. «-ἀπερείσι' ἕδνα» Π 178, τ 529.

'Απείρηθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς 'Ηπείρου, η 9 (ἀλλ' ἴδε καὶ ἀπειραίη).

'Απείρητος, η, ον, (πειράομαι) 1) 'Ενεργ. ὁ μὴ δοκιμάσας, πειραθείς, ἄπειρος, ὁ μὴ πεπειραμένος, β 170 «οὔ ρά τ' ἀπείρητος μέμονε δίεσθαι» χωρὶς νὰ ἔχαμεν ἀπόπειράν τινα, Μ 304· μετὰ γεν. «—φιλότητος ἀπ.» ἔρωτος ἄπειρος, "Υ. 'Αφρ. 133. 2) Παθ. ὁ μὴ δοκιμασθείς, «-πόνος» ἀγών, μάχη ἀδοκίμαστος, Ρ 41, πρβλ, **ἀδήριτος**.

'Απείριτος [. . ⏑ .], **ον**, (πείρατα) ἐπ.=**ἀπειρέσιος**, ὅπ. ἴδε,=ἀπέραντος, ἄπειρος, «-πόντος» κ 195 †, «-δμιλος» "Υ. 'Αφρ. 120.

'Απείρων, ονος, ὁ, ἡ. (πείρατα) ἀπέραντος, ἀπεριόριστος, ἀχανής, «-γαῖα», Η 446· «-δῆμος» ἀπειράριθμος, μυριοπληθής, Ω 776· «-ὕπνος» η 286 «-δεσμοί» (οἱ «-πανταχόθεν εἰλημμένοι καὶ μήτε πέρας ἔχοντες μήτε ἀρχήν», ἢ «-ἄλυτοι, ἄρρηκτοι») οἱ μὴ ἔχοντες πέρατα, ἑπομ. ἄλυτοι, θ 340.

* **'Απ-ἐκ ἢ ἀπ' ἐκ**, πρόθ. μετὰ γεν. ἀπό τινος ἔξω, «-ἀπὲκ μεγάροιο» "Υ. 'Απ. 110.

'Απ-εκ-λανθάνομαι, μέσ. μόνον ἐν τῇ προστ. τοῦ ἀναδιπλ.ἀορίστ. «-ἀπεκλελάθεσθε», ἐντελῶς λησμονῶ, μετὰ γεν. «-θάμβεος», λησμονῶ τὸ θάμβος, παύω ἐκθαμβούμενος, ω 394 †.

'Απέλεθρος, ον (ἀ, πέλεθρον, πλῆθος ;) ἀμέτρητος, ἄμετρος, ὑπέρμετρος «-ἴς» Ε 245, Η 269, ι 538. — Τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπίρ. «-ἀπέλεθρον» εἰς ἀμέτρητον ἀπόστασιν, Λ 354.

'Απ-εμέω, ἀόρ. α' ἀπέμεσα, ἐπ. σσα, ἀποπτύω, ἐξεμῶ, 'ξερνῶ «-αἷμα» Ξ 437 †.

'Απεμνήσαντο, ἴδ. ἀπομιμνήσκω.

'Απ-εναρίζω (ἔναρα), ἀφοπλίζω, σκυλεύω καὶ ἐν γένει ἀφαιρῶ, μετὰ διπλ. αἰτ. «-ἔντεα τινὰ «-''Ιλ. Μ 195, Ο 343 (μόνον ἐν ἀναστροφῇ).

'Απένεικα, ἴδ. ἀποφέρω.

'Απέπλω, ἴδ. ἀποπλώω.

'Απερείσιος, ον, ἴδ. ἀπειρέσιος.

'Απ-ερύκω [. . – .], μέλ. ἀπερύξω, ='Αποκωλύω, ἀποκρούω, μετ' αἰτ. Δ 542, σ 105, ι 119.

'Απ(ϝ)ερύσαι, ἀόρ. ἀπρ. τοῦ ἐρύω ἐν τμήσει=ἀποσπῶ ξ 134 †.

'Απ-έρχομαι, ἀόρ. β' ἀπῆλθον, παρακ. ἀπελήλυθα, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, μετὰ γεν. «-πάτρης, οἴκου» Ω 766, β 136.

'Απερωεύς, εως (ἐρωή), ὁ, ἀναστολεύς, ὁ κωλύων, ματαιῶν τι, «μενέων» Θ 361 †. 'Εκ τῆς μεταβατ. διαθέσεως τοῦ

'Απ-ερωέω, ἀόρ. ἀπερώησα, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, «-πολέμου» Π 723 †.

'Απεσαν, ἴδ. 1 ἄπειμι.

'Απευθής, ἐς (ἀ, πεύθομαι). 1) ἄγνωστος, «-κείνου δ' ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων» κατέστησεν ἀφανῆ, ἔκρυψεν εἰς τὰ σκότη, γ 88. 2) ἄπειρος, ἀδαής, ἀμαθής, γ 184. 'Οδ.

'Απ-εχθαίρω, ἀόρ. ἀπέχθηρα. 1) σφόδρα μισῶ, ἐχθρεύομαι, μετὰ αἰτ. Γ 415. 2) κάμνω μισητόν, βαρετὸν «-ὄστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν» μὲ κάμνει νὰ βαρεθῶ τὸν ὕπνον καὶ τὸ φαγεῖ, δ 105.

'Απ-εχθάνομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἀπηχθόμην, ἀπρφ. μὲ τονισμὸν ἐνεστ. ἀπέχθεσθαι, «-μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ» Φ 83. 1) γίνομαι μισητός, ἀπεχθής, κατ' ἐνεστ. μόνον ἐν τῷ β' 202 ἀλλαχοῦ δὲ κεῖται ὁ ἀόρ. σημ.: ἐγενόμην μισητός, ἑπομ. εἶμαι

μιστός, ἄνευ πτ. σ 165· «-τινὶ» Ζ 140, Ω 27, κ 74 κ. ἀ. 2) ἐχθρός εἰμι, ἐχθρεύομαι, «-οὔτι μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει» ἐχθρευόμενος, ὑπ' ἔχθρας κινούμενος, ὀργίζεται, π 114· πρβλ. 96.

'Απ-έχω, μέλ. ἀφέξω καὶ ἀποσχήσω, τ 572, ἀόρ. β' ἀπέσχον, μέσ. μέλ. ἀφέξομαι, μεσ. ἀόρ. β' ἀπεσχόμην, καὶ ἀπαρμτ. ἀποσχέσθαι. 1) Ἐνεργ. α') κρατῶ μακράν, «-τί τινος» οἷον «νῆα ἑκὰς νήσων» ο 33, «-Τυδέως υἱὸν Ἰλίου» ἀποκωλύω, ἀπομακρύνω, Ζ 96, 277· «-τί τινι» κρατῶ τι εἴς τινα (τινὸς) μακράν, «-χεῖρας μνηστήρων σοι» υ 203, «-ἀεικίην χρωτὶ» Ω 19· β') χωρίζω, ἀποσύρω, «-τί τινος» Χ 324 (ἐν τμ.) «-ἦδε ἠώς, ἦμ' Ὀδυσσῆος οἴκου ἀποσχήσει» τ 572· Α 97. 2) Μέσ. [ἀπέχομαι] ἀπομακρύνομαι, ἀπέχω, μετὰ γεν. «-πολέμου» Θ 35, «-βοῶν» μ 321 κ. ἀ. φείδομαί τινος, τ 489· κατὰ τὸ φαινόμενον ἄν. πτ. «-τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν» τοῦ οἴνου δηλ. ι 211.

'Απηλεγέως, ἐπίρ. (ἀλέγω), = ἀπροκαλύπτως, φανερά, ἄνευ τινὸς προνοίας καὶ εὐλαβείας, «-μῦθον ἀποειπεῖν» μόνον Ι 309, α 373.

'Απήμαντος, ον (ἀ, πημαίνω), = ἀβλαβής, τ 282 †.

'Απήμβροτον, ἀόρ. ἴδε ἀφαμαρτάνω.

'Απήμων, ον, γεν. **ονος** (ἀ, πῆμα) = ἀβλαβής, εὐτυχής, σῶος, Α 415, Ν 761, «-ἀπήμων ἦλθε» ε 40 κ. ἀ. «-νόστος ἀπήμων» εὐτυχὴς ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα, δ 519. 2) ἀκίνδυνος, σωτήριος, εὐνοϊκός, βοηθητικὸς κ. τ. τ. «-οὖρος» ε 268, μ 167, «-πομποὶ» θ 566, «-ὕπνος» Ξ 164 «-μῦθος» Μ 80.

'Απήνη, ἡ, (ἅπτω), = τετράκυκλος (τετράτροχος) φορτηγὸς ἅμαξα, συνήθ. ὑπὸ ἡμιόνων συρομένη πρὸς μεταφορὰν τῶν ἀποίνων, τῶν ἱματίων, Ω 275, ζ 72 κ. ἀ.

'Απηνήναντο, ἴδ. ἀπαναίνομαι.

'Απηνής, ές, γεν. **έος**, (κυρ. μὲ πρόσωπον ἀπεστραμμένον, πρβλ. προσφυής) = σκληρός, τραχύς, κακός, «-ἀπ. βασιλεὺς» Α 340· «-ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ» ὅστις καὶ αὐτὸς εἶνε σκληρὸς καὶ διάθεσιν ἔχει κακήν, τ 329· ἄκαμπτος, ἄτεγκτος, «-Θυμὸς» Ο 94, Ψ 97 «-μῦθος» τραχύς, Ο 202, «-νόος» Π 35, σ 381 κ. ἀ.

'Απήραξεν, ἴδε ἀπαράσσω.

'Απηύρων, ἴδ. ἀπαυράω.

'Απή(ϝ)ωρος, ον (ἀπό, ἀείρω) μακρὰν αἰωρούμενος, μετέωρος, «ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι» μ 435 †· πρὸς τὰ κάτω κρεμάμενοι ἐξ ὧν ἐκρεμάσθη ὁ Ὀδυσσεύς.

'Απίης [⏑ ⏑ –], ἐξ-γαίης = ἀπὸ μακρυνὸν τόπον, Α 270, π. 18, Γ 49, κ 25.

'Απιθέω [. ⏑ . .] (πείθω), μέλ. ἀπιθήσω, Κ 129, ἀόρ. ἀπίθησα, = ἀπειθῶ, «-τινὶ» πάντοτε μετὰ τῆς ἀρν. οὐκ καὶ οὐδ' «-οὐδ' ἀπίθησε μύθῳ» δὲν παρήκουσε, Α 220 κ. ἀ. ἄνευ πτ. Ω 339 «-οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας» ο 78, ε 43 κ. ἄ. πλχ., μετὰ γεν. Ὕ. [Δήμ. 448.

'Απινύσσω [. ⏑ . .], (ἐκ τοῦ πινυτῆειν καὶ πινυτός), μόνον κατ' ἐνεστ. ἀναίσθητος, ἀσυνείδητος, ἀναισθητῶ, «-κῆρ» Ο 10. β', εἶμαι ἄφρων, ἀσύνετος, ἀνοηταίνω, ε 342, ζ 258.

'Απισάων [. ⏑ . .], **ονος**, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Φαυσίου, Τρώς, Λ 578. 2) υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, Παίων (πρβλ. **ἀμυθάων**) Ρ 348.

'Απιστέω (ἄπιστος), ἀπιστῶ, δὲν πιστεύω, μετ' αἰτ. πράγματος, ν 339 †.

Ἄπιστος, ον (πιστός), ὁ, ἄνευ πίστεως, α΄) ἀνάξιος πίστεως, δόλιος ἄπιστος, ὡς ἐν τῇ φρ. σκυλὶ ἄπιστο Ἰλ. Γ 106, Ω 63, 207· β΄) ὁ μὴ πιστεύων, δύσπιστος. ἄπιστος, ὡς ἐν τῇ φρ. „εἶσαι Θωμᾶς ἄπιστος". «-κῆρ» ξ 150, 391, «-θυμὸς» ψ 72.

Ἀπ-ίσχω=ἀπέχω, λ 95.

***Ἄπληστος, ον** (ἀ, πίμπλημι).= ἄπληστος, ἀκόρεστος «-χόλος» Ὕ. Δήμ. 83.

Ἁπλοΐς, ίδος, (ἁπλόος), ἡ, ἁπλῆ, μονή, «-χλαῖνα» ἡ μόνον ἅπαξ περιβάλλουσα τὸ σῶμα, Ω 230, ω 276 (τὸ ἀντίθετον τοῦ **δίπλαξ** ὅπ. ἴδε).

***Ἁπλόω** (ἁπλοῦς), ἀόρ. ἥπλωσα,= ἁπλώνω « οὐρὴν» Βατρ. 74 (86).

Ἀπνευστος, ον (ἀ, πνέω), ἄπνους λιπόθυμος, ε 456 †.

Ἀπὸ [⏑ ⏑, ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ο ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, οἷον «ἀπὸ νευρῆς» Λ 664, «-ἀπὸ ῥίου» Ξ 154 κ. ἀ.].

Α΄) Ἐπίρρημα,=μακράν, χωριστά, καὶ πρέπει ν' ἀποδίδωται εἰς τὸ ῥῆμα, οἷον, «-πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου» Φ 593, «-ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι» Α 67, πρβλ. Ε 214, Λ 845, Π 82, Σ 92, ζ 40 κ. ἀ.

Β΄) Πρόθεσις, μετὰ γεν. ἀπό· καὶ σημαίνει 1) ἀπομάκρυνσιν· οἷον: «-πέμπειν τινὰ ἀπὸ—ὑσμίνης» στέλλω τινὰ μακρὰν τῆς μάχης, Π 447 κ. ἀ. ἐν ζευγματικῇ συντάξει «-ὄφρα τοῦτον ἐπιφλέγῃ πῦρ θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν» ἵνα τὸν καύσῃ τὸ πῦρ ταχύτερον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Ψ 53, πρβλ. Ω 514, Ι 437, Δ 535 κτλ. 2) τὴν ἀφετηρίαν, ἤτοι τὸ σημεῖον ἐξ οὗ κινεῖταί τι, «-ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε» ἀπὸ τῶν ἵππων ἐπήδησε κατὰ γῆς, Π 733· «-ἀφ' ἵππων, ἀπὸ νεῶν μάχομαι» Ο 386, πρβλ. ι 49, Ε 13, «-ἀψαμένη βρόχον ἀπὸ μελάθρου», κρεμάσασα βρόχον ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, λ 278· «-ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο» νέος ἐχάθης ἀπὸ τὴν ζωήν, Ω 725. Πολλάκις κεῖται πλεοναστικῶς. «ἀπὸ οὐρανόθεν, ἀπὸ Τροίηθεν» κ. ἀ. 3) σημαίνει καὶ χωρισμὸν καὶ διαίρεσιν μέρους ἀπό τινος ὅλου, «-λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν» ε 40· «-μέδων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο» Β 292, «-νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων» Β 208, «-ἀπ' Ἄργεος» Μ 70 κ. ἀ. «-ἀπ' οὔατος εἶναι, γίγνεσθαι» μακρὰν τοῦ ὠτὸς (τῆς ἀκοῆς) εἶμαι, δὲν ἀκούομαι, Χ 454, Σ 272· «-ἀπὸ δόξης» μακρὰν τῆς προσδοκίας, παρὰ προσδοκίαν, Κ 324. «-ἀπὸ σκοποῦ καὶ ἀπὸ δόξης μυθέομαι» ἔξω τοῦ σκοποῦ καὶ παρὰ προσδοκίαν, λ 344, «ἀπὸ θυμοῦ εἰμι» εἶμαι μακρὰν τῆς καρδίας, „ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν καρδιά", δὲν ἀγαπῶμαι, Α 562. 4) σημ. τὴν ἀρχήν, καταγωγὴν «ἵπποι ἀπὸ Σελλήεντος» καταγόμενοι ἢ ἐλθόντες, Μ 97. «-ἆγε Παίονας ἀπ' Ἀξιοῦ» Β 849, «-Κρῆτες ἀπὸ Κνωσοῦ» Ὕ. Ἀπόλ. 396, «-γίγνονται—ἀπό τ' ἀλσέων» κ 350, «-οὐκ ἀπὸ δρυός ἐσσι» (ἴδ. δρῦς) «κωκυτοῦ δ' ἤκουσεν ἀπὸ πύργου» Χ 447 «-κάλλος ἀπὸ Χαρίτων ἔχουσαι» ἔχουσαι τὸ κάλλος ἀπὸ τὰς Χάριτας, ὡς ἐν τῇ νεωτέρᾳ φρ. τὸ ἔχω ἀπὸ τὸν πατέρα μου κ.τ.τ., ζ 18, πρβλ. θ 457· Ὕ. Ἀπόλ. 77· ὡσαύτως «-θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς» ζ 12. ἔχων τὴν σύνεσιν ἀπὸ τῶν θεῶν. Πολλάκις ἡ ἀπὸ σημ. τὴν ἀφορμήν, τὸ μέσον, τὸ ὄργανον, «ἀπὸ χειρὸς ἔβλητο» Λ 675, Μ 306· «-ἀπὸ βιοῖο, πέφνεν» Ω 605, πρβλ. Θ 279· «-ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ὄλεθρος» Κ 371 «-νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα» Ψ 714, πρβλ. Ν 134. Ἐπὶ χρόνου ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀπὸ δείπνου θωρήσσοντο» εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον, Θ 54.

Ἀπο, οὕτω τονίζεται ἐν τῇ ἀναστροφῇ. ὅταν δηλ. τίθεται μετὰ τὴν συντακτικήν της πτῶσιν, ὡς Ν 696, ζ 12 κ. ἄ. Ὡσαύτως δ' ἐτόνιζον πολλοὶ γραμματικοὶ καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ μακράν τινος. Ἐν συνθέσει σημ. χωρισμόν, ἀπομάκρυνσιν, παῦσιν, ἀφαίρεσιν, ἔτι δὲ τὸ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἐντελῶς, ὁλότελα ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. ἀπομωράθηκε, ἀπόφαγα.

Ἀποαίνυμαι, ἴδ. ἀπαίνυμαι.

Ἀποαιρέομαι, (ϝαιρέω) ἴδ. ἀφαιρέομαι.

Ἀπο-βαίνω, μέλ. ἀποβήσομαι, ἀόρ. β' ἀπέβην, μέσ. ἀόρ. ἐπ. ἀπεβήσετο, ἀπεβήσατο = ἀπέβη, Α 428, Β 35, Ε 352 κ. ἄ. ἴδε βαίνω ἀπέρχομαι, «-ἐκ πολέμοιο» Ρ 188· «-μετ' ἀθανάτους» Φ 298, «-πρὸς Ὄλυμπον, πρὸς (καὶ) κατὰ δῶμα», Ω 468, δ 657, 715, ἄνευ πτ., Α 428, Ε 133, α 319 κ. ἄ. καταβαίνω, ἐξέρχομαι «-ἐξ ἵππων» Ρ 480· «-νηὸς» ἀποβαίνω, ν 281, ξ 346· ἄνευ δ' αὐτῆς ὡς εὐκόλως ἐννοουμένης «-ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα» Λ 619.

Ἀπο-βάλλω, μόνον ἐν τμήσει, ἀόρ. β' ἀπέβαλον· α') ῥίπτω τι ἀπ' ἐπάνω μου, ἀποτίθεμαι, οἷον ἱμάτια, ὅπλα κ.τ.τ. Β 183, Φ 51, ζ 100· β') ἀφίνω νὰ πέσῃ, οἷον «-δάκρυ παρειῶν» δάκρυ ἀπὸ τῶν παρειῶν, δ 198. γ') ῥίπτω· ὡς «-ὅθεν ἀπὸ νῆας ἐς πόντον «βάλλουσι» ὅθεν ῥίπτουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, δ 359.

Ἀπόβλητος, ον, (ἀ βάλλω) ἄξιος ἀποβολῆς, διὰ πέταμα, ἀξιοκαταφρόνητος, ἀπορριπτέος, «-ἔπος, δῶρα» Ἰλ. Β 361, Γ 65.

Ἀπο-βλύζω, χύνω ἔξω, ἐξεμῶ· περὶ νηπίου τοῦ Ἀχιλλέως «-οἶνον» Ι 491 †.

Ἀπο-βρίζω, (βαρὺς) ἀόρ. μετοχ. ἀποβρίξας, ἀποκοιμῶμαι, νυστάζω Ὀδ. ι 151, μ 7.

Ἀπο-γυιόω, (γυῖα) ἀόρ. ὑποτ. ἀπογυιώσω, ἀφαιρῶ τὴν δύναμιν τῶν μελῶν, κόπτω τὰ γόνατα ἢ τὰ μέλη, ἐν γένει δὲ ἀδυνατίζω Ἰλ. Ζ 265 †.

Ἀπο-γυμνόω, παθ. ἀόρ. μετοχ. ἀπογυμνωθεὶς ἀπογυμνώνω, κ 301 †.

Ἀπο-δατέομαι, μέλ. ἀποδάσομαι, ἐπ. σσ. ἀόρ. ἀποδασσάμην, ἔχων τὸ α βραχύ, ἐπ. σσ. Χ 118 ἀπό τινος ὅλου δίδω μέρος εἴς τινα, παραχωρῶ, χωρίζω, μοιράζω μετὰ δοτ. προσώπου καὶ γεν. καὶ αἰτ. πράγματος, Ἰλ. Ρ 231. Ω 595.

Ἀπο-δειδίσσομαι, (δείδια) ἐκφοβῶ, τρομάζων (μεταβ.) ἀποτρέπω, (ἐν τμ.) Μ 52 †.

Ἀπο-δειροτομέω, (δειρὸς τέμνω) ἀποκόπτω τὸν λαιμὸν σφάζω ἀνθρώπους, πρόβατα: «-τέκνα» Σ 336, Ψ 22, «-μῆλα» λ 35.

Ἀπο-δέχομαι, ἀποθ., ἀόρ. α' ἀπεδεξάμην, παραδέχομαι, ἀποδέχομαι, «-ἄποινα» Α 95 †.

Ἀποδημία (δῆμος) μακρὰν τοῦ δήμου (πατρίδος) ταξίδιον β 382 «Ἀποδημία Τηλεμάχου».

Ἀπο-διδράσκω, ἀόρ. β' μετοχ. ἀποδράς, δραπετεύω, φεύγω κρυφίως, «-ἐκ νηὸς» καὶ μόνον «-νηὸς» π 65, ρ 516.

Ἀπο-δίδωμι [. . ⏑ . .], μέλ. ἀποδώσω, ἀόρ. α' ἀπέδωκα, ἀορ. β' εὐκτ. ἀποδοίην, ἀπαρμφ. ἀποδοῦναι. 1) ἀποδίδω, δίδω ὀπίσω «-κούρην πατρὶ» Α 98. πρβλ. Β 285. Ὅθεν 2) ἀνταποδίδω «-θρέπτρα τοκεῦσι» ἀνταμείβω τοὺς γονεῖς διὰ τὴν τροφήν, Δ 478, Ρ 302· «-ἔεδνα» θ 318 πρβλ. χ 58, «-πᾶσαν λώβην» πληρώνω ὅλην

τὴν ὕβριν τὴν ὁποίαν ἔκαμα, Ι 387.

Ἀπο-δίωμαι [–⏑⏑––], ἀποδιώκω, ἐκφοβῶ, «-τινὰ ἐκ μάχης» Ε 763 †.

Ἀπο-δοχμόω, ἀόρ. α' ἀπεδόχμωσα, μεταβ. κάμπτω πρὸς τὰ πλάγια, «-αὐχένα» ι 372 †.

Ἀποδράς, ἴδ. ἀποδιδράσκω.

Ἀπο-δρύπτω, ἀόρ. α' ἀπέδρυψα καὶ παθ. ἀπεδρύφθην, ἀποκόπτω (τὸ δέρμα) μὲ τοὺς ὄνυχας ἢ διὰ σφοδρᾶς προστριβῆς εἰς πέτρας κ. ἄ. τοιαῦτα ξεσχίζω, τσουγγρανίζω, ξεγδέρνω, «-πάντα» ρ 486· «-ρινοὶ ἀπέδρυφθεν» (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ—ησαν), ε 435· «-ἔνθα κ' ἀπὸ ρινοὺς δρύφθη» ἤθελε ξεγδαρθῇ τὸ δέρμα του, ε 426.

Ἀπο-δρύφω, [. . ⏑ .] = τῷ προηγ. «-ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων» Ἰλ. Ψ 187, Ω 21.

Ἀπο-δύνω [. . ⏑ .], = ἀποδύομαι, μόνον κατὰ παρατ. «-βοείην» ἀποτίθεμαι, γδύνομαι τὸ βόειον δέρμα, χ 364 †. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ

Ἀπο-δύω, μέλ. ἀποδύσω, ἀόρ. α' ἀπέδυσα, ἀόρ. β' ἀπέδυν, μέσ. ἀόρ. α' ἀπεδυσάμην, [πλὴν ἐν τῷ ἐνεστῶτι, πανταχοῦ τὸ υ εἶνε μακρόν].

Ἀποδῷσι, ἴδ. ἀποδίδωμι.

Ἀπο^F^είκω ἀντὶ τοῦ α ἀπ-είκω, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι ὑπείκων, μετὰ γεν. «-θεῶν ἀπόεικε κελεύθου» Γ 406.

Ἀποεῖπον, ἴδ. ἀπεῖπον.

Ἀπο(F)εργάθω, κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ ἀπείργω. ἄχρ. ἐν τῷ ἐνεστ. τῆς ὁριστ., εὔχρ. δὲ μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. τοῦ παρατ. ἀποέργαθεν, ἀποκωλύω, ἐμποδίζω, «-τινά τινος» Φ 599· «-ράκεα οὐλῆς» ἀπομακρύνω τὰ ράκη ἀπὸ τῆς οὐλῆς, φ 221.

Ἀπο(F)έργω ἀντὶ τοῦ ἀπείργω, Ἰων. παρατ. ἀπέεργον, (δια) χωρίζω «-ὅθι κληὶς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε» ὅπου ἡ κλεὶς (τὸ ὀστοῦν) χωρίζει τὸν αὐχένα καὶ τὸ στῆθος, Θ 325· ἀποκωλύω, μετ' αἰτ. γ 296· μετὰ γεν. ἀπό τινος, ἀποκλείω «-Τρῶας αἰθούσης», ἀποδιώκω, Ω 238. Τὸ δὲ «-ἀποεργμένη» Ὑ. Ἀφρ. 47 εἶνε μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. ἄνευ αὐξήσεως ἢ ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἀπο(F)έρρω, ἀόρ. ἀπο(F)έρσε, ἐλλειπτ. ἀόρ. α'. ὑποτ. ἀποέρσῃ, εὐκτ. ἀποέρσειε, παρέσυρε, ἐπῆρε, συνεπῆρε, μετ' αἰτ. «-ἔνθα με κῦμ' ἀπόρεσε» Ἰλ. Ζ 348 «-ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ» Φ 283· «-μή μιν ἀποέρσειε ποταμός» μή τον πάρῃ τὸ ποτάμι Φ 329.

Ἀπο-θαυμάζω, πολὺ θαυμάζω μετ' αἰτ. ζ 49 †.

Ἀπόθεστος, ον, (θέσσασθαι) ἐπιχ. ἀποτρόπαιος ἢ ἀπερριμμένος, εὐτελὴς κατάρατος «-κύων» ρ 296 †.

Ἀπο-θνήσκω, Ἰων. παρακ. μετοχ. ἀποτεθνηκώς, λ 424, Χ 432, 'πεθαίνω.

Ἀποθορών, ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.

Ἀπο-θρώσκω, ἀόρ. β' ἀπέθορον. 1) ἀποπηδῶ μετὰ γεν. «-νηὸς» πηδῶ ἀπὸ τῆς νηὸς κάτω, Β 702, Π 748. 2) ἐξερχόμενος ἀπό τινος πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι, «-καπνὸν ἀποθρώσκοντα ἧς γαίης», α 58.

Ἀπο-θύμιος [. . – . .], **ον** (ἀπό, θυμός), κυρ. ἀπομεμακρυσμένος τῆς καρδίας, ἔθ. δυσάρεστος, «-ἀποθύμια ἔρδω τινὶ» Ξ 261 †.

Ἀπ-οικίζω, μεταφέρω τινὰ εἰς ἄλλην κατοικίαν, «-τινὰ ἐς νῆσον» μ 135 †.

Ἄποινα [⏑ – ⏑], τά, (ποινή) μόνον πληθ., 1) τὰ λύτρα, ἡ ἐξαγορά, ποσὸν χρηματικόν, ἢ ἄλλα πολύτιμα

πράγματα, δι' ὧν ἐξαγοράζεται ἡ ζωὴ καὶ ἐλευθερία τῶν αἰχμαλώτων, ἢ τῶν νεκρῶν ἡ ἀπόδοσις, Α 13, 95, 120, Ζ 49 κ. ἀ. «-ἄπ. υἷος, κούρης» ἐξαγορὰ τοῦ υἱοῦ, τῆς θυγατρός, Β 230, Λ 111, «-νεκροῖο» Ω 137 κ. ἀ. 2) ἐν γένει ἀμοιβή, ἀνταπόδοσις, ἀποζημίωσις, διά τινα γενομένην βλάβην, Ι 120, Τ 138. ''Ιλ.

'Απ-οίσω, ἴδ. ἀποφέρω.

'Απ-οίχομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀπών, μακράν, ἀπολελ. δ 109· ἀφίσταμαι, μένω μακράν, μετὰ γεν. «-πολέμοιο, ἀνδρὸς» Λ 408, Τ 342, ‖ ἐνεστὼς μὲ σημ. παρακειμ., τὸ ἀντίστροφον τοῦ «-ἥκω».

'Απο-καίνυμαι [. . . ⏑ .], ἀποθ., ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, «-τινά τινι» τινὰ εἴς (ἢ κατά) τι, μόνον, ''Οδ. θ 127, 219.

'Απο-καίω, γ' ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀποκήαι, καίω ἐντελῶς, κατακαίω, μετ' αἰτ., ἐν τμήσει, Φ 336 †.

'Απο-καπύω, [. . ⏑ ⏒.], ἐπ. ἀόρ. ἀπεκάπυσσα, ἀποπνέω, ἐκπνέω, λιποψυχῶ «-ψυχὴν» ἐν τμήσ. Χ 467 †.

'Απο-κείρω, ἐπ. ἀόρ. α' ἀπέκερσα, μέσ. ἀόρ. α' ἀπεκειράμην. 1) 'Ενεργ. κυρ. κουρεύω, ἔπειτα ἀποκόπτω, «-τένοντε, φλέβα» Κ 456, Ξ 466, Ν 546, 548 (ἐν τούτοις τοῖς χωρ. κεῖται ἐν τμήσ.). 2) Μέσ. ἀποκόπτω τι τῶν ἐμαυτοῦ «-χαίτην» τὴν κόμην μου κουρεύω, εἰς ἔνδειξιν πένθους, Ψ 141. ''Ιλ.

'Απο-κηδέω, δὲν κήδομαι, ὀλιγωρῶ, ἀκηδῶ, «-αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον» Ψ 413 †.

'Απο-κινέω [. . ⏑ . .], τοῦ ἀορ. α' 'Ιων. θαμις. σχηματισμὸς «-ἀποκινήσασκε» μετακινῶ, κινῶ ἀπὸ τὸν τόπον του, «-δέπας τραπέζης» σηκώνω ἀπὸ τὴν τράπεζαν, Λ 636· «-τινὰ θυράων» χ 107.

'Απο-κλέπτω, ἀφαιρῶ τι κρυφίως, κλέπτω, ῞Υ. 'Ερμ. 522.

'Απο-κλίνω [. . – .[, ἀποκλίνω, παρατρέπω, δίδω ἄλλην διεύθυνσιν, γυρίζω, «-ὑποκρίνομαι ὄνειρον, ἄλλῃ ἀποκλίνας» εἰς ἄλλο μέρος τρέψας τὸ ὄνειρον, ἄλλην αὐτοῦ ἐξήγησιν δούς, τ 556 †. «-ἄψ ἀποκλ. βοῦς εἰς αὖλιν» γυρίζω ὀπίσω εἰς, ῞Υ. 'Αφρ. 169.

'Απο-κόπτω, ἀποκόπτω, μετ' αἰτ. «-κάρη, οὔατα», Λ 261, Φ 455, «-τένοντας» γ 449. «-κόμην ἐλαίης» ψ 195 «-πείσματα» κ 127 (ἐν τμήσ.) πρβλ. ι 325· «-παρήορον» τὸν πλάγιον ἵππον λύω, ἀποκόπτων τοὺς συνέχοντας αὐτὸν ρυτῆρας, Π 474.

'Απο-κοσμέω, ἀφαιρῶ τὸν κόσμον, χαλνῶ τὴν τάξιν, ξεστολίζω μετ' αἰτ. «-ἔντεα δαιτὸς ἀπεκόσμεον» σηκώνω τὰ κατὰ κόσμον (ἐν τάξει) παρατεθειμένα σκεύη τῆς τραπέζης, η 232 †.

'Απο-κρεμάννυμι [. . . – .], ἀόρ. α' ἀπεκρέμασε, κρεμῶ, «-αὐχένα» Ψ 879 †.

'Απο-κρίνω [. . . . – .], ἀόρ. α' παθ. ἐν τῇ μετ. ἀποκρινθείς, ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ, «-τώ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὁρμηθείτην» = ἀποχωρισθέντες, ἀποσπασθέντες τῶν οἰκείων, ὥρμησαν ἐναντίον του, Ε 12 †.

'Απο-κρύπτω, κρύπτω, ἀποκρύπτω, «-γαστέρα» ρ 286· «-τινὶ ἵππους» (ἀπό) τινος τοὺς ἵππους, Λ 718· τροπικῶς «-τινὰ νόσφι θανάτοιο» κρύπτω τινὰ ἀπὸ τοῦ θανάτου, ὑπεξαιρῶ τινα τοῦ θανάτου, Σ 465.

'Αποκτάμεν, ἀποκτάμεναι, ἴδ. ἀποκτείνω.

'Απο-κτείνω, ἀόρ. α' ἀπέκτεινα, ἀόρ. β' ἀπέκτανον, ἐπ. ἀπέκταν, ας, α καὶ ἀπαρμφ. ἀποκτάμεν, μέσ. ἀόρ. β' μὲ παθ. σημ. ἀπεκτάμην καὶ μετοχ.

ἀποκτάμενος, φονεύω, ἀποκτείνω, σκοτώνω Θ 341, ξ 432 κ. ἀ. «-βοῦν, μῆλον» σφάζω, μ 301, «-ἀπέκτατο ἑταῖρος» ἐφονεύθη, Ο 437, «-ἀποκτάμενος» Δ 494.

'Απο-λάμπω, λάμψιν ἐκπέμπω (ἀπ' ἐμαυτοῦ), λάμπω, ἀκτινοβολῶ, «-ἵππουρις ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπε» Τ 381· ὡσαύτως καὶ περὶ ἱματίου, Ζ 295, ρ 108, «-ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπε» (ἀπροσώπως κεῖται τὸ ρῆμα) οὕτως ἐξεπέμπετο λάμψις ἀπὸ τῆς αἰχμῆς, Χ 319· τροπικῶς, «-κάλλος ἠκτινοβόλει, ἔλαμπεν ἀπὸ τὰς παρειάς, Ὕ. 'Αφρ. 175. 'Ωσαύτως καὶ τὸ παθ. «-χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή» πολλὴ δὲ χάρις ἠκτινεβόλει, ἐξεπέμπετο μετὰ λάμψεως, Ξ 183, σ 298.

'Απο-λείβω, κάμνω τι νὰ σταλάζῃ, παθ. σταλάζω ἀπό τινος, καταστάζει μετὰ γεν. «ἔλαιον πλοκάμων ἀπολείβεται» Ὕμ. 23, 3· ὡσαύτως «-ὀθονέων ἀπολείβεται ἔλαιον» τουτέστιν ἡ ὀθόνη ἦτο τόσον πυκνή, ὥστε ἀπεστάλαζε τὸ ἔλαιον καὶ δὲν διήρχετο δι' αὐτῆς (πρβλ. Σ 596) η 107 †.

'Απο-λείπω, 1 Μεταβ. α') ἀφίνω ὀπίσω, ἢ ὑπόλοιπον «-οὐδ' ἀπέλειπεν» παρενθετικῶς, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τι (ὑπόλοιπον) ι 292· 6') ἀφίνω ἐγκαταλείπω, «-δόμον» Μ 169. 2) 'Αμετ. ἀπολείπω, ἐλλείπω συνήθ. μετὰ τῆς ἀρνήσεως, «-καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται χειμῶνος οὐδὲ θέρεος» δὲν ἀπέλειπε χειμῶνα, καλοκαῖρι η 117.

'Απο-λέπω, κυρ. λεπίζω, ξεφλουδίζω τροπ. «-ἀπολεψέμεν οὔατα» ἀποκόπτω τὰ ὦτα, ἅπερ ὡς λέπια εἶνε εἰς τὴν κεφαλὴν προσκεκολλημένα, Φ 455.

'Απολέσκετο, θαμιστ. σχηματ. ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι, ὅπ. ἴδε.

'Απο-λήγω, μέλ. ἀπολήξω, ἐπ. λλ, ἀόρ. α' ἀπέληξα καὶ εὐκτ. γ' πληθ. ἐπ. ἀπολλήξειαν, Ο 31, καὶ ὑποτ. ἐπ. ἀπολλήξω, ν 151· α') λήγω, ἀπέχω πλέον, κάμνω ἀποχήν, παύω, παραιτοῦμαι, μετὰ γεν. «-μάχης, εἰρεσίης, ἀπατάων» Η 263, μ 224, Ο 31 κ. ἀ. μετὰ μετοχ. «-οὐδ' ἀπολήγει χαλκῷ δηϊόων» Ρ 565· οὐκ ἀπολλήξεις ἐξερέουσα» τ 166· ἀπολελ. Ν 230· 6') παύω, ἐκλείπω, Ζ 149.

'Απο-λιχμάω, λείχω, γλύφω, μόνον ὁ μέσ. μέλ. εὑρίσκεται· «-οἵ σ' ὠτειλὴν (καθ' ὅλον καὶ μέρος) αἷμ' ἀπολιχμήσονται» θὰ γλύψουν τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγήν σου, Φ 123 †.

'Απολλήξεις κτλ., ἴδ. ἀπολήγω.

'Απ-όλλυμι, μέλ. ἀπολέσω, ἐπ. σσ, ἀόρ. α' ἀπώλεσα καὶ ἐπ. ἀπόλεσσα, μέσ. ἀόρ. 6' ἀπωλόμην καὶ θαμιστ. σχημ. ἀπολέσκετο καὶ γ' πληθ. ἀπόλοντο. παρακ. 6' ἀπόλωλα. Α') 'Ενεργ. μεταβ. 1) ἀφανίζω, φονεύω, ἐξοντώνω, καταστρέφω, ἰδίως περὶ τοῦ ἐν τῇ μάχῃ φόνου, Α 268, Ε 758 κ. α. «-Ἴλιον» Ε 648· 2) στεροῦμαι, χάνω «-τινά» Σ 82, «-πατέρα» 6 46· συχνὴ ἡ φρ. «-ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι» χάνω τὴν ζωὴν βιαίως, Θ 90 κ. ἀ. «-ἀπολ. νόστιμον ἦμαρ» α 354· «-βίοτον, οἶκον» 6 49, δ 95. Β') Τὸ μέσ. καὶ ὁ 6' ἐνεργ. παρακ. ἔχει σημ. ἀμετάβ. 1) χάνομαι, ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω, φονεύομαι, Ε 311· πολλάκις μετὰ δοτ. «-ὀλέθρῳ» γ 87 κ. ἀ. σπανίως μετ' αἰτ. «-αἰπὺν ὄλεθρον» ι 303, «-κακὸν μόρον» κακὸν θάνατον (ἐπεξήγ. τοῦ «-ὥς») ἤ: κατὰ κακὴν μοῖραν, α 166· «-ὣς ἀπόλοιτο» (κατάρα) ὡσαύτως νὰ χαθῇ. α 47. κ 27· η 117· λ 586· «-'Οδυσῆϊ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ» ρ 253· ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν» Κ 186· «-οὐ γὰρ σφῷν

γε γένος ἀπόλωλε τοκήων» δ 62.

'Απόλλων, ωνος, (ἀπέλλων, ἀπείλλω) ὁ, κυρ. θεὸς τοῦ φωτὸς καὶ τῆς τούτου πηγῆς, τοῦ ἡλίου, (πρβλ. **Φοῖβος**) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὸς τῆς 'Αρτέμιδος. Μεταξὺ τῶν χωρῶν, ἐν αἷς ἀρχαιοτάτη ἦτο ἡ λατρεία αὐτοῦ, διεκρίνοντο τὰ Δ. καὶ Μ. παράλια τῆς Μικρᾶς 'Ασίας καὶ αἱ παρακείμεναι νῆσοι, οἷα ἡ Ρόδος, μάλιστα δὲ ἡ Λυκία, ὅπου ἐπὶ τοσοῦτον ὡς ἐθνικὸς θεὸς ἐλατρεύετο, ὥστε κατά τινας καὶ τόπος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ἡ Λυκία, πρβλ. **Λυκηγενής**, ἐν ᾧ παρὰ πάντων τῶν μετέπειτα ὡς τοιοῦτος ἐπιστεύετο ἡ Δῆλος κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην περὶ τούτου μαρτυρίαν τὴν ἐν τῷ "Υ. 'Απόλ. 27. 'Εντεῦθεν ἐξηγεῖται διὰ τί ἐν 'Ιλ. εἶνε ὁ προστάτης τῶν Τρώων καὶ ὁ πολιοῦχος θεὸς τοῦ 'Ιλίου καὶ τινων ἄλλων Τρωϊκῶν πόλεων, οἷον Κίλλας, Χρύσης, Τενέδου Α 37, Δ 507. Παρ' 'Ομ. φαίνεται· α') ὡς τιμωρός καὶ ἐκδικητὴς καὶ ὡς τοιοῦτος φέρει τόξα, ὅ ἐ. τόξον καὶ βέλη (ὅθεν «-ἀργυρότοξος, κλυτότοξος, ἕκατος, ἑκηβόλος» κ.τ.τ.). καὶ ἐπιπέμπει διὰ τῶν βελῶν αὐτοῦ αἰφνίδιον θάνατον, ὡς εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς Νιόβης, τοὺς Νιοβίδας, ἔτι δὲ λοιμὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Α 43 ἑξ· β') ὡς θεὸς τοῦ θανάτου, διότι εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ὁ ταχύς, ἀνώδυνος, φυσικὸς θάνατος τῶν ἀνθρώπων, ἴδ. ἀγανός· γ') θεὸς τῆς μαντικῆς, οὗ τινος τὸ μαντεῖον εἶνε ἐν τῇ πετρώδει Πυθοῖ («Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ») Ι, 405, θ 79· εἶνε δὲ καὶ δοτὴρ τῆς μαντικῆς δυνάμεως καὶ τέχνης, Α 72, 86, ο 252· δ') θεὸς τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως καὶ ὡς τοιοῦτος κιθαρῳδῶν τέρπει τοὺς θεοὺς ἐν ταῖς εὐωχίαις, Α 602 καὶ διδάσκει τοὺς ἀοιδούς, ὡς καὶ ἡ Μοῦσα, θ 488· ε') φύλαξ τῶν ποιμνίων, ὅθεν τρέφει τὰς ἵππους τοῦ Εὐμήλου, Β 766 καὶ βόσκει τὰς βοῦς τοῦ Λαομέδοντος, Φ 448· ς') προστάτης τῆς νεότητος, τ 86. Ἴδε καὶ τὰ ἐπίθ. Σμινθεύς, Φεῖβος.— Τὸ α βραχύ, ἐν δὲ ταῖς τετρασυλλάβοις πτώσεσι καὶ μακρὸν ἐν ἄρσει.

'Απόλογοι, οἱ, (λέγω) — διηγήσεις 'Αλκινόου, ἀρχαία ἐπιγραφὴ τῶν ραψῳδιῶν 'Οδυσσείας (ι—μ).

'Απο-λούω, ἀόρ. α' ἀπέλουσα, μέσ. μέλ. ἀπολούσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπελουσάμην. 1) 'Ενεργ. ἀπολούω, ἀποπλύνω, μετ' αἰτ. Ξ 7 (ἐν τμ.)· μετὰ διπλ. αἰτ. «Πάτροκλον βρότον αἱματόεντα» τοῦ Πατρόκλου τὰ αἵματα, Σ 345. 2) Μέσ. ἀπολούω, ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, «-ἅλμην ὤμοιιν» ζ 219, «-λούσασθαι ἄπο βρότον» Ψ 41.

'Απο-λυμαίνομαι [..—...] ρίπτω ἀπ' ἐμαυτοῦ τὰ λύματα, τὰς ἀκαθαρσίας, καθαρίζομαι, ἰδίως δὲ διὰ τῆς συμβολικῆς πράξεως τῆς ἀπολούσεως καθαίρομαι ἀπό τινος ἄγους ἢ μιάσματος, *'Ιλ. Α 313. 314.

'Απολυμαντὴρ [..—..], **ῆρος,** ὁ, (λυμαίνω δαιτῶν)=λυμεών, ἐξολοθρευτὴς τῶν δείπνων «-δαιτῶν ἀπολ.» *'Οδ. Ρ 220, 377. ὁ τὰ καθάρματα ἀποφερόμενος τῶν εὐωχιῶν» ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τῶν ψιχίων τῆς ξένης τραπέζης, ὁ τσανακογλύφτης.

'Απο-λύω, ἀόρ. α' ἀπέλυσα, μέσ. μέλ. ἀπολύσομαι. 1) 'Ενεργ. ἀπολύω, ἀπολνῶ, α') λύω, (τί δεδεμένον), διαλύω τι, γ 392 (ἐν τμ.) «-τί τινος» οἷον «-ἱμάντα κορώνης» φ 46 «-τοίχους τρόπιος» (ἐν τμ.) μ 421· β') ἀπολυτρῶ. ἀντὶ λύτρων ἀποδίδω, ἐλευθερώνω, ἀφίνω ἐλεύθερον, Α 96, Ζ

427 καὶ πανταχοῦ τῆς 'Ιλ. 2) Μέσ. ἀπολυτροῦμαι, ἐξαγοράζω, «-τινὰ χρυσοῦ» Χ 50.

'Απο-μηνίω, μέλ. ίσω, ἀόρ. ἀπεμήνισα, ἐπιμένω εἰς τὴν μῆνιν, ἐπιμόνως μανίζω μετὰ δοτ. Β 772, Η 230, Τ 62, ἀπολελ. π 378.

'Απο-μιμνήσκομαι, μέσ., ἀόρ. ἀπεμνησάμην, ἀναμιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι, μετὰ δοτ. χαριστικῆς, «-τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο» διὰ τοῦτο τοῦ τὸ ἐνθυμήθησαν, ω 428 †.

'Απ-όμνυμι [. , – .] **καὶ ἀπομνύω** [. . ⏑ .], παρατ. γ' ἐν. ἀπώμνυ, γ' πλ. ἀπώμνυον, ἀόρ. α' ἀπώμοσα, δίδω πλήρη ὅρκον, ὁρκίζομαι, *'Οδ. κ 345, μ 303, σ 58· «-ὅρκον» 6 377, κ 381.

'Απ-ομόργνυμι, μέσ. ἀόρ. α' ἀναύξ. ἀπομορξάμην. 1) 'Ενεργ. σπογγίζω, ὅ ἐ. α') διὰ σπόγγου ἤ τινος τοιούτου ἀφαιρῶ, «-αἷμα» Ε 798· 6') διὰ σπόγγου ἤ τινος τοιούτου καθαρίζω, «-πρόσωπα καὶ χεῖρε» Σ 414. 2) Μέσ. σφογγίζομαι, «-δάκρυ» Β 269, ρ 304, «-κονίην» Ψ 739, «-παρειὰς χερσὶ» σ. 200.

'Απο-μυθέομαι [. . – . . .], ἀποθ., διὰ λόγων ἀποτρέπω, λέγων ἀποτρέπω «-τινί τι» Ι 109 †.

'Απόναιο, ἀποναίατο, ἴδ. ἀπονίνημι.

'Απο-ναίω. ρ. ἐλλ., ἐξ οὗ μόνον· α') ἀόρ. α' ἐνεργ. ἀπένασσα, μεταφέρω τινὰ εἰς ἄλλην κατοικίαν, καὶ ἐν γένει μεταφέρω τινά, «-κούρην ἂψ ἀπονάσσωσι» ἀποπέμψωσι, Π 86· καὶ 6') μέσ. ἀόρ. α' ἀπενασσάμην, ἀποικῶ, μεταναστεύω, «Δουλίχιόνδε, 'Υπερησίηνδε» εἰς τὸ Δ. κτλ. Β 629, ο 254.

'Απο-νέομαι, μόν. κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀπέρχομαι, ὑπάγω «-προτὶ ἄστυ» πρὸς τὴν πόλιν, ο 308. συνήθ. ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, Β 113, «-ἐκ μάχης» Π 252 «-προτὶ ἄστυ» εἰς τὴν πόλιν, Μ 74· ὡσαύτως «-ἐπὶ νῆας» Ο 305· «-ἐς πατρός», 6 195.

'Απόνηθ' ἀπονήμενος, ἴδ. ἀπονίνημι.

'Απο-νίζω, ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. (Η 425, Κ 572, ψ 75) ἀντὶ τοῦ **ἀπονίπτω**, οὔπερ τὸ μέσ. εὑρίσκεται μόνον σ 179· ἀόρ. ἀπένιψα, μέσ. ἀόρ. ἀπενιψάμην· 1) 'Ενεργ. ἀπονίπτω, ὅ ἐ. α') διὰ τῆς ἀπονίψεως καθαρίζω «-τινὰ» τ 317, ἀπολ. ψ 75. 2) Μέσ. ἀπονίπτομαι, νίπτω τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ «-ἀπενίζοντο ἱδρῶ θαλάσσῃ» ἀπενίπτοντο τὸν ἱδρῶτα εἰς τὴν θάλασσαν, Κ 572 «-χρῶτα» τὸ σῶμά μου, σ 172, χ 478.

'Απο-νίνημι [. . ⏑ . .], μόνον τὸ μέσ. ἀπονίναμαι, μέλ. ἀπονήσομαι, ἀόρ. 6' ἀπωνήμην καὶ ἀναύξ. ἀπονήμην, εὐκτ. 6' ἐν. ἀπόναιο, μετοχ. ἀπονήμενος, ἀπολαμβάνω τι, λαμβάνω ἀπό τινος ὠφέλειαν ἢ χαράν, χαίρω μετὰ γεν. «-τῆς ἀρετῆς» Λ 763· «-τιμῆς» ω 30, «-οὐδὲ-ῆς ἥβης ἀπόνηθ' (ἀντὶ τοῦ ἀπώνητο)» ἐχάρη τὰ νειάτα του Ρ 25, «-τῶν δ' ἀπόναιο» εὐχή, νὰ τὰ χαρῇς Ω 556. 'Η φράσ. «-οὐδ' ἀπόνητο» κεῖται πολλάκις ἄνευ πτ. λ 324, π 120, ρ 293.

'Απονίπτω, ἴδ. ἀπονίζω.

'Απο-νοστέω, ἐπιστρέφω οἴκαδε, εἰς τὴν πατρίδα, πάντοτε μετὰ τοῦ «-ἄψ» Α 60 ν 6 κ. ἄ. πλχ.

"Απο νόσφι(ν)ἢ ἀπονόσφι(ν), ἐπιρ. 1) 'Επίρ. χωριστά, μακράν, πόρρω, «-βῆναι»Λ 555, «-εἶναι» Ο 548, σ 268 «-ἦν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι» τὴν ὁποίαν σὺ κρατεῖς διὰ τὸν ἑαυτόν σου χωριστά, κατὰ μέρος, Β 233, ἀπονό-

σφι τραπέσθαι» νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ, ε 350, κ 528. 2) Πρόθ. μακράν, μετὰ γεν. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προτασσομένης, οἷον «-ἐμεῦ ἀπονόσφι» μακρὰν ἐμοῦ, Α 541 «-φίλων ἀπονόσφι» ε 113, μ 33.

'Απο-νοσφίζω, ἀποχωρίζω «-τινὰ δόμων» Ὕ. Δήμ. 158.—Παθ. ἀποχωρίζομαι στεροῦμαι, «-θεῶν ἐδωδήν» Ὕ. Ἑρμ. 562.

'Απο-ξέω, ἀόρ. ἀπέξεσα. κυρ. ξέω, ξύνω ἀπ' ἐπάνωθεν, ἔπειτα ἀποκόπτω, μετὰ αἰτ. Ε 81 †. (ἐν τμήσ.).

'Απο-ξύνω [. . – .], ἀόρ. α' ἀπώξυνα, κάμνω τι ὀξύ, «-ἐρετμά» ζ 269, ι 326.

'Απο-ξύω [. . – .] = ἀποξέω, ἀόρ. ἀπέξυσα, ξύνω τι ἐπάνω τινός, δθ. ἀφαιρῶ, «-γῆρας ἀποξῦσαι» νὰ ξύσῃ τὸ γῆρας ἀπὸ τὴν ῥάχιν μου, Ι 446 †, πρβλ. Ὕ. Ἀφρ. 225. ἴδε καὶ τὴν προηγ. λ.

'Απο-παπταίνω, μέλ. Ἰων. ἀποπαπτανέω, [περιορῶμαι, περιορῶ ἐμαυτὸν] κυττάζω ὁλόγυρά μου, ἵνα φύγω, ῥίπτω τῇδε κἀκεῖσε περίφοβα βλέμματα, Ξ 101 † (‖ · ἢ μᾶλλον: βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα ἴδω ποῦ θὰ τραπῶ).

'Απο-παύω, 1) Ἐνεργ. κάμνω νὰ παύσῃ, ἐπέχω, ἐμποδίζω, σταματῶ, Σ 267· «-'Αλκμήνης τόκον» τὴν γένναν τῆς 'Αλ. Τ 119· «-μένος» Φ 340· «-τινός» ἐμποδίζω ἀπό τινος, οἷον «-πολέμου» Α 323· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρφ. «-τινὰ ἀλητεύειν» ἀπὸ νὰ ἐπαιτῇ, σ 114, πρβλ. μ 126 2) Μέσ. παύομαι, παύω, δὲν κάμνω τι πλέον, ἀπολελυμ. Φ 372· μετὰ γεν. «-πολέμου» Α 422, «-ἀοιδῆς» α 340.

'Απο-πέμπω, μέλ. -έμψω, καὶ τὸ γ' ἐν. Δωρ. καὶ ἐκ. ἀππέμψει, ο 83, ἀόρ. ἀπέπεμψα. 1) ἀποστέλλω τινά, πέμπω τινὰ μὲ ἐντολήν, Κ 72· προπέμπω κ 73, πρβλ. 65, τ 316. 2) στέλλω ὀπίσω, «-δῶρα» ρ 76, ὁδηγῶ, προπέμπω, ἀπολύω: β 113, καὶ ε 112, «-τὸν ('Οδυσσέα) νῦν ἀποπεμπέμεν» ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα του.

'Αποπέσῃσι, ὑποτακτ. ἀορ. γ' πρόσ. ἴδε ἀποπίπτω.

'Απο-πέτομαι, ἀόρ. ἀπεπτάμην, μετοχ. ἀποπτάμενος ἀφίπταμαι, πετῶ (φεύγω) μακρὰν ἢ ὀπίσω, περὶ τοῦ βέλους, Ν 287· περὶ τοῦ 'Ονείρου «-ἀποπτάμενος ᾤχετο» Β 61· περὶ τῆς ψυχῆς, λ 222 « ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός» Π 469, τ 454.

'Απο-πίπτω, ἀόρ. β' ἀπέπεσον, ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω πίπτω, Ξ 351· «-ἐκ πέτρης» ω 7.

'Απο-πλάζω, μόν. ἀόρ. παθ. ἀπεπλάγχθην καὶ μετοχ. ἀποπλαγχθείς, τὸ ἐνεργ. σημ. ἀποκρούω, ἀποπλανῶ· τὸ δὲ παθ. ἀποκρούομαι, ἀποπλανῶμαι, θ 573, «-Τροίηθεν» ι 259· «-πατρίδος» ο 382· «νήσου» ἐκ τῆς νήσου ἀποκρούομαι, ἀποδιώκομαι, τινάσσομαι ὀπίσω, μ 285, Ν 592, πρβλ. Χ 292· Ν 578, ἀποδιώκομαι, ἀποπλανῶμαι, πρβλ. ἀπωθέω.

'Απο-πλείω (πλέϝω), ἀντὶ τοῦ ἀποπλέω, «-οἴκαδε» Ι 418, θ 501, π 331.

'Απο-πλήσσω, διὰ κτυπήματος ἀποκόπτω, «-ἀποπλήξας κεφαλήν» χ 440 †.

'Απόπλους, ὁ, (πλέω), ἀναχώρησις διὰ τοῦ πλοίου. Οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ν τῆς 'Οδυσσείας (24—90).

'Απο-πλύνω, μόνον ἐν τῷ θαμιστ. τύπῳ τοῦ παρατ. «-λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε», τὰ πετραδάκια 'ξέπλυνεν ἡ θάλασσα 'ς τὴν ἄκραν, ζ 95 †.

'Απο-πλώω, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ ἀποπλέω, ἀόρ. β' ἐπιχ. «ἀπέπλω» ξ 339 †.

'Απο-πνείω, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀποπνέω, ἐκπέμπω, μετὰ αἰτ. «-πυρὸς μένος» δύναμιν πυρός, ὅ ἐ. δυνατὸν πῦρ ἔπνεεν (ἡ χίμαιρα) Ζ 182 «-ὀδμὴν» ὀσμὴν ἀνέπεμπον, δυσωδίαν ἀνέδιδον (αἱ φῶκαι) δ 406· «θυμὸν» ἐκπνέω, παραδίδω τὸ πνεῦμα, ἀποθνήσκω, Δ 524, Ν 654· ἄνευ τοῦ «-θυμὸν» (ὁ ἀόρ. ἀπέπνευσα) Βατρ. 99.

***'Απο-πνίγω**, ἐντελῶς πνίγω τινά, Βατρ. 119, 236.

'Απο-πρό, ἐπ. 1) 'Επίρ. πολὺ μακρὰν «-φέρειν» Π 669 2) Πρόθ. μετὰ γεν. μακράν τινος, «-νεῶν» Η 334. —'Εν συνθέσει εἶνε ἐπιτεταμένη 'Από (‖. φυλαττομένης οὐχ ἧττον καὶ τῆς ἐννοίας τῆς Πρό)·

'Απο-προ-αιρέω, ἐπ., ἀόρ. β' μετ. ἀποπροελών, ἀφαιρῶ τι καὶ φεύγω μακράν, μετὰ γεν. «-σίτου» ρ 457 †.

'Αποπροέηκε, ἴδ. ἀποπροΐημι.

'Αποπροελών, ἴδ. ἀποπροαιρέω.

'Απόπροθεν (ἀποπρό), ἐπίρ. κυρ. ἀπὸ μακρόθεν, πολὺ μακρόθεν «-ἰύζω» Ρ 66. Συνήθ. μακράν, πολὺ μακρὰν «-μένω» Κ 209, 410 «-στῆναι» ζ 218, «-κεῖται νῆσος» η 244, «-ποιμαίνειν» ι 188, «-ἐρύκειν» ρ 408.

'Απόπροθι (ἀποπρό), ἐπ. ἐπίρ. μακράν, πόρρω, Ψ 832, δ 757, 811 ἑξ. Πάντοτε ἐν τῇ ἄρσει τοῦ δ' ποδός.

'Απο-προ-ΐημι [◡ – ◡ ◡ –], ἀόρ. α' 'Ιων. ἀποπροέηκα· μετοχ. ἀποπροϊείς· α') πολὺ μακρὰν πέμπω, ἀποπέμπω, «-τινὰ πόλινδε» ξ 26, «-ἰόν» τὸ βέλος ἀποτοξεύω, χ 82· β') ρίπτω μακράν, «ξίφος χαμᾶζε» χ 327—'Οδ.

'Απο-προ-τέμνω, ἀορ. β' μετοχ. ἀποπροταμών, ἀποκόπτω, μετὰ γεν. «νώτου» ἀποκόψας καλὸν (μέγα) τεμάχιον νώτου, θ 475 †.

'Αποπτάμενος, ἴδ. ἀποπέτομαι.

'Απο-πτύω, ἀποπτύω, ἀποβάλλω, Ψ 781· «ἅλὸς ἄχνην» δ 426. (Τὸ υ ἐν τῷ ἐνεστ. ≚).

'Απoραίω, ἴδε ἀπορραίω.

'Απόρθητος, ον (ἀ, πορθέω), μὴ πορθουμένη, ἡ κυριευομένη, ἀκυρίευτος «-πόλις» Μ 11 †.

'Απ-όρνυμι [.. – .], ἀπό τινος τόπου κινῶ. Μόνον τὸ μέσ. εὔχρ. ἀπό τινος τόπου κινοῦμαι, σηκώνομαι, ξεκινῶ, «-Λυκίηθεν» Ε 105 †.

'Απ-ορούω, ἀόρ. ἀπόρουσα 1) ἀποπηδῶ, ἀπὸ τοῦ ἅρματος, Ε 20, 836, Λ 145, Ρ 483. 2) πηδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, τινάσσομαι ὀπίσω, Φ 251, χ 95.

'Απορ-ραίω, ἐπ., ἀόρ. α' ἀπόρραισα, ἀποσπῶ, «-τινά τι» ἀπό τινός τι, 'Οδ. α 404 «-τινὰ ἦτορ» ἀφαρπάζω τινὸς τὴν ζωήν, π 428.

'Απορ(ϝ)ρήγνυμι [. . . – .], ἀόρ. α' ἀπόρρηξα, διαρρηγνύω, ἀποσπῶ, διὰ ρήξεως ἀφαιρῶ, «δεσμὸν» τὴν φορβειὰν ὁ ἵππος, Ζ 507, Ο 264· «-κορυφὴν ὄρεος» ι 481· «θαιρούς» τὰ θηλυκώματα, τοὺς στρόφιγγας (τῆς θύρας) διαρρηγνύω, ἀποσπῶ, Μ 457.

'Απόρρησις (ϝρῆσις, ἐρεῖν), παραίτησις, ἐγκατάλειψις τῆς μήνιδος, ἀρχαία ἐπιγραφὴ τοῦ Τ(40 – 153),35, 75.

'Απορ-ριγέω, β' παραχ. μὲ σημ. ἐνεστ. «ἀπέρριγα» (ἔχει τὸ ι μακρὸν) τρέμω ὑπὸ τοῦ φόβου, μετ' ἀπαρ. «-νέεσθαι» β 52 †.

'Απορ-ρίπτω, ρίπτω μακρὰν «-καλύπτρην» 'Ιλ. Χ 406· μεταφορ. «μῆνιν, μηνιθμὸν» ἀφίνω, πετῶ τὸν θυμὸν Ι 517, Π 282.

'Απορρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ (ϝέϝρωγα,

ϝρήγνυμι). 1) 'Επίθ. ἀπερρωγώς, ὁ ἐξ οὗ ἀπερράγη τι, ἀπότομος, ἀπόκρημνος, «-ἀκταὶ» ν 98. 2) 'Ως οὐσιαστ. εἶνε θηλ., σημ. δὲ κυρ. μέρος ἀπεσπασμένον, ἀπόσπασμα, τεμάχιον, καὶ ἐπὶ ὑγρῶν ἀπόρροια, «-Στυγὸς ὕδατος ἀπορρώξ» ἀπόρροια τοῦ ὕδατος τῆς Στυγός, Β 755, κ 514, «-ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀπορ.» ἀπόρροια τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ νέκταρος, ι 359.

'Απο-σεύω, μόνον ἐπ. συγκεχομ. μέσ. ἀόρ. 6' ἀπεσσύμην, ἀπό τινος τόπου, σπεύδω, ὁρμῶ, ἐξορμῶ, μετὰ γεν. «-δώματος ἀπέσσυτο» ἐξῆλθεν ὁρμητικὸς ἐκ τῆς οἰκίας. Ζ 390 «-ἐς μυχὸν» ι 236· ἀπολελ. ι 396.

'Απο-σκεδάννυμι [. . . . – .], ἀόρ. ἀπεσκέδασα, διασκεδάζω, διασκορπίζω, μετ'αἰτ. «ψυχὰς ἄλλυδις ἄλλῃ» λ 385 «βασιλῆας» Τ 309· μεταφ. «κήδεα θυμοῦ» ἀποδιώκω τὰς φροντίδας, τὰς λύπας ἀπὸ τῆς ψυχῆς, θ 149.

'Απο-σκίδνημι, ἕτερος τοῦ προηγ., μόνον τὸ μέσον ἀποσκίδναμαι, σκορπίζομαι, Ψ 4 †.

'Απο-σκυδμαίνω, ἐξοργίζομαι, πολὺ ὀργίζομαι, μετὰ δοτ. Ω 65 †.

'Απο-σπένδω, κάμνω σπονδήν, χύνω δηλ. οἶνον εἰς τοὺς θεοὺς κατὰ τὰς θυσίας ἢ ὁρκωμοσίας, *'Οδ. γ 394, ξ 331.

'Απο-σταδὰ [. . ⌣ ⌣], ζ 143 †· καὶ **ἀποσταδόν**, Ο 556 †. ἐπίρ. (ἀφίστημι) μακράν, μακρόθεν.

'Απο-στείχω, ἀόρ. 6' ἀπέστιχον, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι, Α 522· «-ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε» ἀπεχώρησε κατὰ τὴν νῆσον, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου, μ 143, 333, «-οἴκαδε» λ 132, ψ 279.

'Απο-στίλβω γυαλίζω, λάμπω, «-ἀλείφατος» γ 408 †. Τὴν ἑρμην. τούτου τοῦ χωρίου ἴδ. ἐν λ. ἄλειφαρ· «ἐν ὤμοις» Βατρ. 298.

'Απο-στρέφω, μελ. έψω, ἀόρ. θαμιστ. ἀποστρέψασκε· α') τρέπω, γυρίζω πρὸς ἄλλο μέρος, κάμνω τινὰ ν' ἀλλάξῃ διεύθυνσιν, «-τινὰ πρὸς πεδίον» τὸν ἠνάγκαζε νὰ στραφῇ πρὸς τὴν πεδιάδα, Χ 197· ὅθεν 6') στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω «-πόδας καὶ χεῖρας» γυρίζω ὀπίσω χ 173· «-νῆας» γ 162· «-ἴχνια» "Υ. 'Ερμ. 76· ἴδε καὶ λ. κραταιίς· γ') κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, τὸν γυρίζω ὀπίσω, «-ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας ἑταίρους ἐκ Τρώων ἰέναι πάλιν, Ἕκτορος ὀτρύναντος» Κ 355 (ὅπου τὸ «-πάλιν» ἀποδοτέον εἰς τὸ «-ὀτρύναντος»)· ἔπειτα σημ. ἑπομ. καὶ τρέπω εἰς φυγήν, Ο 62. Πρβλ. δὲ καὶ τὴν λ. ἀποτρέπω.

'Αποστρέψασκε, ἴδ. ἀποστρέφω.

'Απο-στυφελίζω [. . ⌣ . . .], ἀόρ. α' ἀπεστυφέλιξα, βιαίως ἢ ὀπίσω ὠθῶ τινα, ἀπωθῶ, ἀποκρούω, μετὰ γεν. «τινὸς» ἀπό τινος. *'Ιλ. Π 703, Σ 158.

*'**Απο-συρίζω** [. . – . .], συρίζω, διασύρω, «-μάκρ' ἀποσυρίζω» τοῦ 'Απόλλωνος τὴν ἀπειλήν. "Υ 'Ερμ. 280.

'Απο-σφάλλω, ἀόρ. α' ἀπέσφηλα, ἀπομακρύνω, ἐκτρέπω, παρασύρω τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, γ 320 μεταφ. «-τινὰ πόνοιο» ματαιώνω τινὸς τὸν κόπον Ε 567.

'Αποσχέσθαι, ἴδ. ἀπέχω.

'Αποσχίζω, διασχίζω εἰς δύω, «-πέτρην» δ 507 †. (ἐν τμ.).

'Αποτάμνω, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ ἀποτέμνω, ἀόρ. 6' ἀπέταμον, ἀποκόπτω «-ρῖνα καὶ οὔατα» χ 475 κ. ἀ. «στομάχους» διακόπτω, διασχίζω, Γ 292, «-ἵπποιο παρηορίας» Θ 87. Τὸ μέσ. κόπτω τι χάριν ἐμαυτοῦ, «-κρέα»

Χ 347, ὅθεν ξεχωρίζω, ἀποσπῶ, «-βοῦς πεντήκοντα» Ὕ. Ἑρμ. 74.= Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τμήσει.

Ἀπο τηλοῦ, ἐπίρ. πολὺ μακράν, ι 117 †.

Ἀπο-τίθημι, ἀόρ. ἀπέθηκα, μέσ ἀόρ. β' ἀπεθέμην, ὑποτ. ἀποθείομαι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀποθῶμαι, ἀπρφ. ἀποθέσθαι. 1) Ἐνεργ. ἀποθέτω, βάλλω κατὰ μέρος, «-δέπας ἐπὶ χηλῷ» Π 254· «-κρατὸς κυνέην» ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀποθέτω, ξ 276 (ἐν τμ.) 2) Μέσ. ἀποτίθεμαι, ἐπάνωθέν μου (ἢ τῶν ἐμαυτοῦ τι) ἀφαιρῶ καὶ βάλλω κατὰ μέρος, «-ρύσας ὅπλα τε πάντα» Σ 409 « τεύχεα ἐπὶ χθονὶ» Γ 89· (ἐν τμήσ.) « χλαῖναν» ξ 500 κ. ἀ. «-ξίφος ὤμων» ἀπέθεσε τὸ ξίφος ἀπὸ τῶν ὤμων του φ 119· μεταφορ. «-ἐνιπὴν» ἀφίνω κατὰ μέρος τὴν ἀπειλήν, Ε 492.—Τῆς Ὀδ. πανταχοῦ ἐν τμήσ.

***Ἀπο-τιμάω** [. . – . .], δὲν τιμῶ, ἀτιμάζω, περιφρονῶ, μετ' αἰτ. Ὕ. Ἑρμ. 35.

Ἀπο-τίνυμι [. . – ◡ .], ἀναγκάζω τινὰ νὰ μὲ πληρώσῃ, ἐκδικοῦμαι, [δίκην λαμβάνω], μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐκδικοῦμαι, καὶ μετὰ γεν. τῆς αἰτίας δι' ἥν, «-τῶν μ' ἀποτινύμενοι» διὰ ταῦτα ἐκδικούμενοί με, β 73· «-πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινὴν» διὰ πολλοὺς ἐλάμβανε δίκην Π 398.

Ἀπο-τίνω [. . – .], μέλ. ἴσω, ἀόρ. ἀπέτισα, μέσ. μέλ. ἴσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἀπετισάμην. 1) κυρ. πληρώνω, ὅθεν ἀποδίδω τὸ ὀφειλόμενον «-τὶ τετραπλῇ» Α 128, «-πολλά τινι» β 132· ἐντεῦθεν α') ἰδίως ζημίαν τινά, πρόστιμόν τι πληρώνω «-τιμὴν Ἀργείοις» πρόστιμον εἰς τοὺς Ἀργ. Γ 286, στοίχημα, Ψ 487· ὅθεν τιμωροῦμαι διά τι, πληρώνω τι, «-πᾶσαν ὑπερβασίην» πληρώνω ὅλην τὴν ἁμαρτίαν, ν 193· «-Πατρόκλοιο ἕλωρα» Σ 93· «-ἀθρόα πάντα» ὅλα διὰ μιᾶς, Χ 271, α 43 «-σὺν μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇσι κεφαλῇσι» (ἔνθα ὁ ἀόρ. κεῖται ἀντὶ τοῦ μέλλοντος εἰς ἔνδειξιν τοῦ ὡς τάχιστα καὶ ἀναποφεύκτως συμβησομένου), Δ 161. 2) ἀνταποδίδω, ξεπληρώνω εὐεργεσίαν τινὰ ἢ χάριν, «-κομιδήν τινι» Θ 186, «-εὐεργεσίας» χ 235, πρβλ. β 132. 3) Μέσ. ἐκδικοῦμαι, μετὰ αἰτ. πράγματος καὶ γεν. τοῦ αἰτίου, «-ποινὴν ἑτάρων» ἐκδίκησιν διὰ τοὺς ἑταίρους, δι' ὅσα ἔπαθον οἱ ἑταῖροι, ψ 312, «-βίας τινὶ» πληρώνω τὰς βιαιοπραγίας εἴς τινα γ 216· ἐν γένει τιμωρῶ «-βίας τινὸς» τὰς βιαιοπραγίας τινός, λ 118, π 255· καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου «-ὅπως ἀποτίσομαι αὐτοὺς» τίνι τρόπῳ νὰ τοὺς ἐκδικηθῶ, ν 386, ψ 480· ἀπολελ. α 268.

Ἀποτμήγω, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ **ἀποτέμνω**, ἀόρ. α' ἀπέτμηξα ἀποκόπτω, «λαιμὸν» Ἰλ. Σ 34· πρβλ. δὲ καὶ λ. **ἀποπλήσσω**· ἐπὶ ποταμῶν πλημμυρούντων «-κλιτῦς ἀποτμήγουσι» Π 390· μεταφ. ἀποκόπτω, ξεκόπτω, ἀποχωρίζω, «-αὐτὸν λαοῦ» Κ 364· «-πόλιος» Χ 456· πρβλ. Λ 468.

Ἄποτμος, ον (ἀ, πότμος), ἀτυχής, ἄμοιρος, Ω 388, υ 140· ὑπερθ. ἀποτμότατος α 219.

Ἀπο-τρέπω, μέλ. -έψω, ἀόρ. β' ἀπέτραπον, μέσ. ἀόρ. β' ἀπετραπόμην. 1) Ἐνεργ. ἀποτρέπω, ἀποσύρω, ἐμποδίζω, «τινὰ» Ο 276 «-λαὸν» Λ 758, «-τινὰ ἀλκῆς» Υ 256, «-πολέμοιο» Μ 249, «-ἐπέεσσι ἀποτ.» διὰ λόγων ἀποτρέπω, Υ 109, Φ 339. 2) Μέσ. ἀποτρέπομαι, ἐμποδίζομαι, γυρίζω ὀπίσω, μετὰ τοῦ «-αὖτις» Κ 200, Μ 329.—*Ἰλ.

'Απο-τρίβω, συντρίβω καὶ ἀποκρούω «-πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο»=πολλὰ θρανία, ριπτόμενα ἐκ τῶν χειρῶν ἀνδρῶν κατὰ τῆς κεφαλῆς του, θὰ τὰ συντρίψωσιν αἱ πλευραί του καὶ θὰ τὰ σκορπίσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν· πρβλ. καὶ ἀμφικαρής, ρ 232 †.

'Απότροπος, ον (ἀποτρέπω), ἀπεστραμμένος, ἀποκεχωρισμένος, ἀπομεμακρυσμένος, ξ 372.

'Αποτρωπάω, ἕτερος τύπος τοῦ **ἀποτρέπω.** 1) 'Ενεργ. ἀποτρέπω, ἐμποδίζω «-τινά» Υ 119· «-τί» π 405. 2) Μέσ. ἀποτρέπομαι «-τινὸς» ἀπό τινος, φ 112· «-κύνες δακέειν ἀπετρωπῶντο λεόντων» ἀπετρέποντο ἀπὸ τῶν λεόντων ὥστε νὰ δάκνωσιν αὐτούς, ἐφοβοῦντο νὰ δαγκάσωσι τοὺς λέοντας Σ 585.

'Απούρας, ἴδ. ἀπαυράω.

'Απουράω, ἀπουρήσουσι μ. ἢ—ουρίζω,—ουρίσσουσι (οὖρος)=θὰ μετακινήσωσι τοὺς ὅρους = σύνορα Χ 489 «-ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.

'Απο-φαίνω, ἀόρ. ἀπέφηνα ἀποδεικνύω, ὅθεν ἀναγγέλλω «-ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε» Βατρ. 144.

'Αποφέρω, μέλ. ἀποίσω, ἀόρ. α' ἐπ. ἀπένεικα, ἀποσύρω, σηκώνω ἐκ τοῦ μέσου; «-τεύχεα» π 360 «-τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι ἀφ' ἡμείων» τούτους δὲ ἀμφοτέρους δὲν θὰ ἀποτρέψωσιν ἀφ' ἡμῶν οἱ ἵπποι, Ε 257· ἀπάγω, ἀπομακρύνω, «-τινὰ Κόωνδε» Ξ 255· μεταφέρω, φέρω ὀπίσω, «-μῦθόν τινι» ἀπαγγέλλω, Κ 337.

'Απο-φεύγω, διαφεύγω, γλυτώνω, Βατρ. 47· μετὰ αἰτ. Βατρ. 42.

'Από-φημι, ἀποφαίνομαι, διαρρήττω, λέγω τι ἀπροκαλύπτως, φανερά, «-ἀντικρὺ» (ὅπ. ἴδε), Η 362· ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. «-ἀπόφασθε ἀγγελίην»=ἀπαγγείλατε, τουτέστι : φέρετε ὀπίσω τὴν ἀγγελίαν Ι 422.

'Απο-φθινύθω [. . ⏑ ⏑ .], (φθίω) 1) 'Αμετάβ. ἀποφθίνω, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, Ε 643. 2) Μεταβ. «-θυμὸν» διαφθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, τὴν ζωήν, Π 540.—*'Ιλ.

'Απο-φθίω [. . — .], ἐξ οὗ μόνον μέσ. ἀόρ. συγκεκομ. ἀπεφθίμην, προστ. ἀποφθίσθω, Θ 429, εὐκτ. ἀποφθίμην (μὲ τὸ ι μακρὸν) ἀντὶ τοῦ ἀποφθιίμην, κ 51, λ 330, μετοχ. ἀποφθίμενος, καὶ ἀόρ. α' παθ. ἀπεφθίθην ἐξ οὗ γ' πληθ. ἀπέφθιθεν, ψ 331; ἀφανίζομαι, καταστρέφομαι, ἀποθνήσκω, Γ 322 κ. ἀ. «-λυγρῷ ὀλέθρῳ, λευγαλέῳ θανάτῳ» ο 268, 358.

'Απο-φώλιος, ον (φύω, φώς) 1) ἄτεκνος λ 269 2) ἄσχημος ξ 212, αἰσχρὸς θ 177· 3) μάταιος, μηδαμινός, κενός, ἀνάξιος «οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς» ὄχι κούφόνους, φρόνιμος ἄνθρωπος, ε 182· «εὐναὶ» μάταιαι, ἄκαρποι, ἄγονοι, λ 249· *'Οδ.

'Απο-χάζομαι, ἀποθ., προστ. ἀποχάζεο, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, «-τινὸς» ἀπό τινος, λ 95 †.

'Απο-χέω, ἐπ. ἀόρ. ἀπέχευα, ἐκχέω, χύνω, «-εἴδατα ἔραζε» τὰ φαγητὰ κατὰ γῆς *'Οδ. χ 20, 85 (ἐν τμήσει).

'Απο-ψύχω [. . — .], ἀόρ. παθ. μετοχ. ἀποψυχθείς. 1) κυρ. ἐκπνέω, ξεψυχῶ, ἔπειτα λιποθυμῶ, λιγοθυμῶ, μόνον ἐν τῇ ω 348 «-τὸν δὲ ποτὶ οἷ εἷλεν ἀποψύχοντα». 2) δροσίζω, στεγνώνω· ὅθεν τὸ μέσ. δροσίζομαι, στεγνώνω τι τῶν ἐμαυτοῦ, μετ' αἰτ. «-τοὶ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων

στάντε ποτὶ πνοίην» ἱδρωσίζοντο στεγνώνοντες τὸν ἱδρῶτα τῶν χιτώνων των, σταθέντες εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος, Λ 621, Χ 2. Ὡσαύτως καὶ τὸ παθ. «-ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς» Φ 561.

Ἀπέμψει, ἴδ. ἀποπέμπω.

Ἀπρεπέως, Ἰων.= ἀπρεπῶς, Ὕ. Ἑρμ. 272.

Ἄπρηκτος, ον (ἀ, πρήσσω περάω) 1) Ἐνεργ. ἄπρακτος, ἀτελεύτητος, ὁ μὴ κατορθώσας τι, «ἄπρηκτον (ἐπίθ. καὶ ὄχι ἐπίρ.) νέεσθαι» Ξ 221, ἐπὶ καταστάσεων, μάταιος, ἄνευ ἀποτελέσματος «πόλεμος, ἔριδες» Β 121, 376. 2) Παθ. ὁ ἐναντίον τοῦ ὁποίου οὐδὲν κατορθοῦται, οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ τις, ἀνίατος, ἀθεράπευτος, ἀναπόφευκτος, « ὀδύναι, ἀνίη» 6 79, μ 223.

Ἀπριάτην [. ⏑ ⏑ .] (ἀ, πρίαμαι) μόνον ἐν τοῖς ἑξῆς δυσὶ χωρίοις· «-ἀποδοῦναι πατρὶ κούρην ἀπριάτην, ἀνάποινα» δωρεάν, ἄνευ λύτρων, Α 99, καὶ «-ἐκομίσσατό με ἀπριάτην» μὲ ἐθεράπευσε, μ' ἐπεριποιήθη δωρεάν, ἄνευ λύτρων ξ 317.

Ἀπροτίμαστος [. . ⏑ . .], **ον**,(μαίομαι) ἀνέπαφος, ἀψηλάφητος, ἀνέγκικτος, Τ 263 †.

Ἄπτερος, ον, (πέτομαι) ὁ μὴ ἔχων πτερά, μόνον ἐν τῇ φρ. «-τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος» ἄπτερος δ' εἰς αὐτὴν ὑπῆρξεν ὁ λόγος, ἐνέμεινε, δὲν ἐπέταξεν ἐκ τῆς μνήμης της. (‖ . Πρβλ. τοὐναντίον: ἔπεα πτερόεντα) Ὀδ. ρ 57, τ 29 κ. ἀ.

Ἀπτήν, ῆνος, ὁ, ἡ (ἀ, πτα-, ἵπταμαι), ἄπτερος, ἀπτέρωτος, « νεοσσοὺς» Ι 323 †.

Ἀπτο(ϝ)επής, ές, (ἐπτοίηθεν, ἔπος) ὁ ἐν τοῖς λόγοις ἀπτόητος, ἀτρόμητος, παράτολμος, Θ 209. Κατ' ἄλλους δὲ γραπτέον ἀπτοεπής, ὡς ἐκ τοῦ ἅπτεσθαι, οἱονεί: ὁ διὰ λόγων καθαπτόμενος, λοίδορος, πρβλ. Α 582.

Ἀπτόλεμος, ον, (ἀ, πτόλεμος), ἀπόλεμος, δειλός, Ἰλ. Β 201, Ι 35, 41.

Ἅπτω, ἀορ. α' μετοχ. ἅψας, μέσ. ἀόρ. α' ἡψάμην καὶ ἁψάμην, παθ. ἀόρ. ἑάφθη, ὅπ. ἴδε.

Α') προσαρτῶ, προσκολλῶ. 1) Ἐνεργ. προσάπτω, προσδένω, πιάνω, μόνον «-ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰὸς» φ 408.

2) Μέσ. α') πρὸς ἴδιόν μου τέλος προσάπτω, «βρόχον ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου» ἔδεσε βρόχον ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν ὀροφήν, Λ 278· 6') προσκολλῶμαι εἴς τι, ἑπομ. ἅπτομαι, πιάνω, μετὰ γεν. «ἅψασθαι γούνων, νηῶν, γενείου, χειρῶν, κεφαλῆς» Α 512, Κ 337, 454, Ω 712, «-ποδῶν ἐμεῖο, ποδὸς ἡμετέροιο» τ 344, 345 κ.ἄ. πολχ., πιάνω, συλλαμβάνω ὡς ἐν Θ 339 Β 152 κ 379· «-σίτου» δ 60. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ φρ. «βάλλ' ἥπτετο ἀμφοτέρων» ἔπιπτον εἰς τὰ σώματα ἀμφοτέρων καὶ ἐμπήγοντο, ἐτύγχανον, ἔπιαναν Θ 67, Λ 85, Π 778, Ρ 631 κ. ἀ. Β') ἀνάπτω, καὶ μόνον ἅπτω· παρ' Ὁμ. μόνον τὸ μέσ. «-ὁ μοχλὸς ἐν πυρὶ μέλλεν ἅψεσθαι» ἔμελλε ν' ἀνάψῃ νὰ πιάσῃ, νὰ πάρῃ φωτιά, ι 379.

Ἀπύργωτος, ον, (ἀ, πυργόω), ἄνευ πύργων, ἀτείχιστος, «-Θήβη» λ 264 †.

Ἄπυρος [. ⏑ .], **ον** (ἀ, πῦρ), ἄνευ πυρός, ἀπύρωτος, ὁ μὴ τεθεὶς ἐπὶ πυρὸς «τρίποδες, λέβης» ἀμεταχείριστος, =ὁλοκαίνουργος Ἰλ. Ι 122, Ψ 267.

Ἀπύρωτος [. ⏑ . .], **ον** (ἀ, πυρόω), ὁ μὴ τεθεὶς ἐπὶ πυρός, =ὁλοκαίνουργος(= ἄπυρος) «-φιάλη» Ψ 270 †. ἴδ. Φιάλη.

Ἄπυστος, ον (ἀ. πυθόμενος 1) παθ. σημ. = ἀνήκουστος, ὅστις δὲν ἀκούεται, περὶ οὗ οὐδεὶς οὐδὲν ἤκουσεν, «-ᾤχετ' ἄϊστος, ἄπυστος» α 242 2) μέσον=ὁ μηδὲν ἀκούσας, ὁ ἐν ἀγνοίᾳ (διατελῶν), ἀνήκοος, ε 127, μετὰ γεν. «-μύθων» δ 675, *Ὀδ.

Ἀπ-ωθέω, μέλ. ἀπώσω, ἀόρ. α' ἀπέωσα, μέσ. μέλ. ἀπώσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἀπωσάμην. 1) Ἐνεργ. ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω, σπρώχνω, μετὰ αἰτ. «-ὀχῆας» ἔσπρωξαν τοὺς σύρτας καὶ ἤνοιξαν τὰς πύλας, Φ 537· «-ῥινόν» τὸ δέρμα ἀπεξέδειρε, ἐξέγδαρε (ἐν τμῆσ., Ε 308 «-ὀμίχλην» Ρ 649· μετὰ γεν. ἢ μόνης ἢ μετὰ τῆς Ἐκ προθέσεως, οἷον «-ἄνδρα γέροντος» Θ 96, «οὐδοῦ» χ 76. «-ἐκ Τροίης» Ν 367 «-ἀλλά με κῦμα ῥόος τε... καὶ Βορέης ἀπέωσε» ι 81. Ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτικῆς χαριστικῆς, οἷον «-λοιγὸν Δαναοῖσι» τὸν ὄλεθρον εἰς τοὺς Δαναούς, χάριν τῶν Δαν., ἑπομένως ἀπὸ τῶν Δαν., Α 97 πρβλ. **ἀπέχω.**

2) **Μέσ.** ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀπωθῶ, ἀποδιώκω, ἀποκρούω, «-Τρῶας» Θ 206 Σ 13, α 170, ι 205· μεταφ. «-νεῖκος» Μ 276· «-κακὰ νηῶν» Ο 503 «πόλεμον νηῶν» Π 251.

Ἄρα [⏑⏑] μόριον, ἐπικῶς ἄρ' καὶ πρὸ συμφώνου καὶ ἐγκλιτικ. **ῥα** (ἀραρεῖν;) κυρ. ἁρμοζόντως, πρεπόντως, ὅθεν δηλοῖ 1) συνάρτησιν πράξεων, καταστάσεων, γεγονότων ἐν χρόνῳ· σημ. λοιπὸν ἁπλῆν ἀκολουθίαν, τὸ λοιπόν, ἔπειτα, πολλάκις δὲ καὶ ὅλως ἀμετάφραστον μένει, π. χ. «-ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο» Α 68, Β 20, Α 308, Ε 592 κ. ἄλλ. πολλ. παρ' Ὁμ. Διὸ καὶ διπλοῦν πολλάκις κεῖται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει «-ὣς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἕζετο» κ 212, ρ 466, σ 110. Ἐνίοτε συνεπάγεται καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ταχείας ἀκολουθίας, οἷον, «-πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν» εὐθὺς ἐπήδησε, Β 310· ὅθεν καὶ μετὰ τῶν χρονικῶν μορίων «-ὅτε ῥα, ἐπεί ῥα» εὐθὺς ὡς, Λ 641· «-ὅτε δή ῥα— δή ῥα τότε» εὐθὺς ἀφ' οὗ—εὐθὺς τότε, Ω 31 πρβλ. Θ 60, δ 460· ὡσαύτως κεῖται καὶ μετὰ τοῦ «αἶψα, καρπαλίμως, θοῶς, αὐτίκα, ἐσσυμένως» κ.τ.τ. Ἰδὲ τὰς προσηκούσας λ. Αὕτη ἡ σημασία τοῦ μορίου εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς ἐπικοῖς. 2) ὅτι τὸ περιεχόμενον προτάσεώς τινος ἔγκειται ἐν τῇ φύσει τοῦ πράγματος, ἢ ἐκ τῶν ἀναφερομένων περιστάσεων ἐξάγεται, λοιπόν, βεβαίως, φυσικῷ τῷ λόγῳ, ὡς εἰκός, «οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεὺς» τούτους ἰδὼν βεβαίως δὲν ἐχάρη ὁ Ἀχ. Α 330· «-τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο» Ψ 108· «-Νέστορα, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖ' Ἀγαμέμνων» τὸν ὁποῖον, (ὡς γνωστὸν) μάλιστα ἐτίμα ὁ Ἀγ. Β 21. Διὰ τοῦτο πολλάκις τίθεται· α') εἰς αἰτιολογικὰς προτάσεις «-ἐπεί ῥα, οὕνεκ' ἄρα κτλ» ἐπειδὴ βεβαίως, ἐπειδὴ καθὼς βλέπεις Α 56, Ν 416 κ. ἄ. ὡσαύτως καὶ εἰς ἀντιθετικὰς «-ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς ἐσθλὴ» ἀλλά, καθὼς βλέπομεν, Μ 320· ὅθεν β') ἐπὶ συγκεφαλαιώσεως πραγμάτων ἤδη κατὰ μέρος μνημονευθέντων, λοιπόν, «-οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες = ἦσαν» οὗτοι λοιπὸν ἦσαν οἱ ἡγεμόνες, Β 760, καὶ ἐν γένει πολλάκις ἐπὶ ἀνακεφαλαιώσεως καὶ ἀναφορᾶς εἴς τι προηγουμένως μνημονευθέν, ἰδίως ἐπὶ ἀντωνυμιῶν ἢ ἐπιρρημάτων δεικτικῶν καὶ ἀναφορικῶν, «-τοῖον ἄρα—ἐξενάριξεν Αἴας» Δ 488, πρβλ. Ν 177 κ. ἄ, «ὅς ῥα» Ρ 61 κ. ἄ. καὶ μάλιστα ἐν ταῖς φρ. «-ὣς ἄρα φωνήσας, ὣς ἄρ' ἔφη, ἢ ῥα» γ') εἰς ἐρωτήσεις ἐκ τῶν προηγουμένων ἐξαγομένας ἢ ὑπ'

αὐτῶν προκαλουμένας. «-τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε» Β 761, πρβλ. Α 8 Ν 446 κ. ἄ. δ') εἰς ἔνδειξιν ὅτι προτέρα τις γνώμη ἢ εἴδησις εὑρέθη ἐσφαλμένη, ἰδίως ἐπὶ παρατ. ἆ λοιπόν, καθὼς βλέπω, «-νηλεές, οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν Πηλεύς» Π 33, πρβλ. Ι 316, ν 209, ρ 454, Μ 164· ὡσαύτως « οὔτ' ἄρα—οὔτε» τὸ βέβαιον λοιπὸν εἶνε ὅτι κτλ. Α 93, 3) σημ. ἐπεξήγησιν, δηλαδή, λοιπὸν «-μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠὲ βίηφι· οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἀπὸ πύργων βάλλον» Λ 154, «-τῶν δ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵτινές εἰσιν, ἤ ρ' οἵγ' ὑβρισταί ἠὲ φιλόξεινοι» ἂν δηλαδή, ι 175 κ. πολχ. ὅθεν τίθεται καὶ εἰς προτάσεις ἀναφορικὰς ἢ αἰτιολογικάς, ἐπεξήγησιν περιεχούσας «-ὅς ρα, ἐπεί ρα, οὕνεκ' ἄρ κτλ.» ὅστις δηλ. ἐπειδὴ δηλ. 4) σημ. τὴν σύμπτωσιν ἢ στενὴν σχέσιν δύω ἐννοιῶν, σωστά, ἴσα ἴσα ἀκριβῶς, ἰδίως α') μετὰ συσχετικῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ἐπιρρημάτων «-ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί» Η 182, πρβλ. Ν 594· ὡσαύτως «-τῇ ρα, ὅθι» Λ 149 Ξ 404· β') ἐπὶ προτάσεων ὑποθετικῶν ἢ χρονικῶν μετὰ τῶν οἰκείων συνδέσμων, οἷον «-εἰ, εἰμὴ ἄρ'» Γ 374, «-τῆμος ἄρ'» Η 434, δ 401 κ.τ.τ.

Τὸ ἄρα οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἐνίοτε μεταξὺ προθέσεως καὶ οὐσιαστικοῦ «-ἐς ρα θρόνους ἕζοντο» δ 51, μετ' ἄρα δμωῇσι ἧστο» Ζ 323 κ. ἄ.

'Αραβέω [⏑⏑..], ἀόρ. α' ἀράβησα =βροντῶ, κροτῶ, περὶ τῆς κλαγγῆς ἢ τοῦ κρότου τοῦ παραγομένου ἐκ τῶν ὅπλων πιπτόντων μαχητῶν, συχνὸν ἐν τῇ φρ. «-ἀράβησε τεύχε' ἐπ' αὐτῷ»= ἐβρόντησαν ἐπάνω του τὰ ὅπλα, Δ 504 κ. πολχ. τῆς 'Ιλ., τῆς δὲ 'Οδ μόνον ω 525.

"Αραβος [⏑⏑.], ὁ, (ἀράσσω), βρόντος· βρυγμὸς ἢ τριγμὸς «-ὀδόντων» Κ 376 †.

'Αραιθυρέη [⏑.⏑.], ἡ, πόλις καὶ χώρα τῆς 'Αργολίδος κατὰ τὸν Στράβ. 8, 6, 24 ἡ μετέπειτα Φλιοῦς μεταξὺ Σικυῶνος καὶ "Αργους, ὀνομασθεῖσα κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ "Αραντος· ὀρθότερον βεβαίως ἐκ τοῦ ἀραιὸς καὶ θύρα, θυραία, (οἱονεὶ Κλεισοῦρα. Β 571.

'Αραιὸς [⏑..], ή, όν (ϝαρ), ἀδύνατος, στενός, ἀραιὸς «-κνῆμαι» Σ 411, Υ 37· «γλῶσσαι» (τῶν λύκων) Π 161, «-εἴσοδος» στενή, κ 90, ὅθεν τρυφερός, λεπτός, λεπτοφυής, περὶ τῆς χειρὸς τῆς 'Αφροδίτης, Ε 425.

'Αράομαι [——..], ἀποθ. (ἀρά), μέλ. ἀρήσομαι, ἀόρ. ἠρησάμην· α') δέομαι, παρακαλῶ, προσεύχομαι μετὰ δοτ. «-'Απόλλωνι» Α 35, «-Διί» Ι 172, «'Αθήνῃ» δ 761, ἄν. πτ. Ψ 149 κ. ἄ. μετ' ἀπαρεμφ. «-ἠρῶ ἀθανάτοισιν αὐτὸν ἰδέσθαι» παρεκάλεις τοὺς θεοὺς νὰ τὸν ἴδῃς, σ 176· β') εὔχομαι συνήθως ἐπὶ τῶν μετὰ φωνῆς εὐχῶν, μετ' ἀπαρρ. Δ 143, Ψ 209, α 164, τ 533 μετὰ τοῦ ἕως καὶ τῆς εὐκτ. τ 367· ἐπὶ σιωπηλῆς εὐχῆς Ν 286· γ') ἐπικαλοῦμαι μετ' αἰτ. «-ἐπεὶ μήτηρ ἀρήσετ' 'Ερινῦς» β 135 —'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἀρήμεναι «-πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι» χ 322, ὅπερ συνήθ. ἑρμηνεύεται ὡς ἐνεργ. ἀπαρέμφ. (ἐπικ. κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀραέμεναι)=ἀρᾶν· κατ' ἄλλους εἶνε ἀπαρέμφ. τοῦ παθ. ἀορ. β' ἀντὶ τοῦ ἀρῆναι ἐκ τινος ἀπηρχαιωμένου ἐνεστ. ἄρομαι, διότι καὶ ἡ ἔννοια τὸν ἀόρ. ἀπαιτεῖ : πολλάκις θὰ προσηυχήθης.

'Ἀραρίσκω [⏑ ⏑ . .], ἀόρ. α' ἦρσα, ἀπαρεμφ. ἄρσαι, προστ. ἆρσον, β 353, ἀόρ. β' μὲ ἀναδιπλ. ἤραρον, ἐπ. ἄραρον [⏑ ⏑ .], τὸ γ' ἑνικ. καὶ ἄρηρεν, ε 248 μετοχ. ἀραρών· παρακ. ἄρηρα, μετοχ. ἀρηρώς, θηλ. ἀραρυῖα· ὑπερσ. ἀρήρειν· ἀορ. παθ. μόνον γ' πληθ., ἄρθεν, Π 211· μέσ. ἀόρ. β' ἐπικ. συγκεκομ. μόνον κατὰ μετοχ. ἄρμενος· (ὁ ἐνεστ. ἀραρίσκω, ἐξ οὗ ὁ παρατ ἀράρισκε ξ 23, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ β' ἐνεργ. ἀορ. ἄραρον).

Α') Μεταβ. εἰς τοὺς δύο ἐνεργ. ἀορ., α' καὶ β' (ἀλλ' ὁ β' εὑρίσκεται καὶ ἀμεταβάτως κείμενος Π 214, δ 777) ἁρμόζω, 'ταιριάζω ὅθεν 1) συναρμόζω, συνδέω, συνάπτω, «-κέρα» Δ 110· «-οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον βόεσσιν» ἀφ' οὗ συνέδεσαν ἀλλήλους διὰ τῶν ἀσπίδων (συνησπίσθησαν) Μ 105· παθ. «μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄρθησαν)» συνεστράφησαν, συνεπυκνώθησαν, Π 211· «-τί τινι» προσαρμόζω τι εἴς τι, οἷον, «-ἴκρια σταμίνεσσιν» ε 252, «-πέδιλα πόδεσσιν» ξ 23, «-ἄγγεσιν ἅπαντα» β 289. 2) διὰ συναρμογῆς κατασκευάζω τι, συναρμολογῶ, οἰκοδομῶ, «-τοῖχον λίθοισι» Π 212. β') μετφρ. «-μνηστῆρσι θάνατον» παρασκευάζω, Π 169. 3) συσκευάζω, καταρτίζω, ἐφοδιάζω, «-πώμασιν ἀμφορέας» τοὺς ἀμφορεῖς μὲ πώματα, β 353, «-νῆα ἐρέτῃσιν» α 280· μεταφ. «-θυμὸν ἐδωδῇ» ἐνισχύω τὴν ψυχὴν μέ, ε 95, ξ 111· 4) προσαρμόζω τι εἴς τινα, κάμνω τι ἁρμόδιον εἴς τινα, μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἄρσαντες κατὰ θυμὸν (γέρας)» Α 136.

Β') Ἀμετάβ. εἰς τὸν παρακ. καὶ ὑπερσ. 1) εἶμαι στενῶς συνδεδεμένος, ἐφαρμόζομαι, ἔτι δὲ εἶμαι κατηρτισμένος, ἐφωδιασμένος, κεκοσμημένος, «Τρῶες ἀρηρότες» συνησπισμένοι, Ν 800, Ο 618, ὡσαύτως καὶ ὁ β' ἀόρ. Π 214· «-ζωστὴρ ἀρηρώς» ἁρμόζων, ἐφαρμοζόμενος, Δ 134· συνήθ. μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «-θώρηξ γυάλοισιν ἀρηρώς» ἐκ (δύο) γυάλων συνηρμοσμένος θώραξ, Ο 530· «-κουλεὸν χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός» μὲ χρυσοῦς ἀορτῆρας συνδεδεμένον, ἀπὸ χρυσῶν ἀορτήρων κρεμάμενον, Λ 31· «-κνημῖδες ἐπισφυρίοις ἀραρυῖαι» δι' ἐπισφυρίων πορπῶν συνδεδεμέναι, συνεσφιγμέναι (ἢ εἰς τὰς κνήμας ἐφηρμοσμέναι) Ἰλ. πολ., Γ 338 κ. ἀ. ὡσαύτως «κόρυθες κροτάφοις ἀραρυῖαι» Ἰλ. πολχ. Ε 744· «-πύλαι πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι» πυκνῶς καὶ σταθερῶς προσηρμοσμέναι, τουτέστι κεκλεισμέναι, Μ 454· ὡσαύτως «-εὖ ἀραρυῖαι» Η 339· «-θύραι πυκινῶς ἀραρυῖαι Ι 475 «-σανίδες ἀρ.» β 344· σπανίως μετὰ προθ. οἷον «-ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ» μένωσιν ἐμπεπηγμέναι σταθερῶς εἰς τὰς ἁρμονίας (ἴδ. λ. ἁρμονίη), ε 361· «-σανίδες ἐπὶ τῆς (κύλαισι) ἀραρυῖαι» θυρόφυλλα εἰς τὰς πύλας ἐφαρμοζόμενα, Σ 275, «-κυνέη ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα» σ 378· «-πίθοι ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες» πρὸς τὸν τοῖχον προσερειδόμενοι, β 342· β') μεταφ. «οὐ φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς» ὄχι σταθερὸς εἰς τὰς φρένας του, ἐλαφρός, κ 553. 2) εἶμαι ὠχυρωμένος, ἐφωδιασμένος, «-σκολόπεσσι» Μ 56· «-ζώνη ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖα» Ξ 181, πρβλ. Ω 737, ζ 267. 3) τροπ. εἶμαι ἀρεστός, ἀρέσκω, «μῦθον, ὃ πᾶσιν ἤραρεν» εἰς πάντας εὐηρέστησε, δ 777.

'Ἄραρον, ἴδ. τὴν προηγ. λ.

'Ἀράσσω, μέλ. ξω, κτυπῶ, κρούω, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τμήσει τῶν συνθ. ἀπαράσσω, ἐξαράσσω καὶ συναράσσω, ἐκτὸς τοῦ ε 248 †.

'Αράχθη, ἴδε συναράσσω.

'Αράχνιον [⏑ . ⏑], τὸ (ἀράχνη), ἱστὸς ἀράχνης. *'Οδ. θ 280, π 35.

'Αργαλέος, [. ⏑ . .], **έη, έον** (ἄλγος), ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, χαλεπός, βαρύς, δεινός, συνηθέστερον ὅστις δυσκόλως κατορθοῦται «-ἕλκος, ἔργον, ἄνεμος, δεσμοί, νάματος, μνηστύς, στόνος, ἔρις, χόλος, φόβος, ὁδός, ἄσθμα κ. τ. τ» 'Ομ. πολχ. πολλάκις μετὰ δοτ, προσωπ. καὶ ἀπαρεμφ. «-ἀργαλέον μοι πᾶσι μάχεσθαι» Υ 356· πρβλ. Ρ 252, Υ 368, Ψ 790 κ. ἀ. πολλάκις ἀποδιδομένου τοῦ ἐπιθ. εἰς τὸ οὐσιαστικόν, οἷον, «-ἀργαλέος γὰρ 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι» Α 589, «-τάφρος μάλ' ἀργαλέη περάαν» Μ 63, «-ἀργαλέος ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι» δ 397· «-ἀργαλέαι βόες» («-ἐλᾶσαι»).

'Αργεάδης [. . ⏑ .], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ 'Αργέου = ὁ Πολύμηλος, Λύκιος, Π 417.

'Αργεῖος, εἰη, εῖον ('Αργέ(^{F})ιος) 1) 'Αργεῖος, εἰς τὴν πόλιν "Αργος ἀνήκων, «-"Ηρη 'Αργείη» ἡ 'Αργεία "Ηρα, πολιοῦχος τοῦ "Αργους, Δ 8· «-'Αργ. 'Ελένη» ἡ Πελοποννησία, Β 161· (πρβλ. λ. "**Αργος**, 6') σημ. 2) 'Ως οὐσιαστ. ὁ 'Αργεῖος τὸ μὲν πρῶτον κάτοικος τῆς πόλεως "Αργους· συνήθως ὅμως ὁ κάτοικος τοῦ 'Αργείου κράτους (τοῦ 'Αγαμέμνονος) καὶ ἐπειδὴ οἱ 'Αργεῖοι ἦσαν τὸ κυριώτατον ἔθνος τῶν ἐν Τροίᾳ 'Ελλήνων, σημ., ὡς καὶ ἡ λ. 'Αχαιοί, πάντας τοὺς "Ελληνας ἐν γένει, Β 352, κ. ἄ. πολχ.

'Αργεϊφόντης, ου, ὁ (ἀργέσι, τοπ. τοῦ ἀργής, φάντης ἐκ τοῦ φαίνω) = ὁ ταχέως ἐμφανιζόμενος, ταχὺς ἄγγελος· τὸ -φοντης ἀντὶ τοῦ -φάντης εἶνε σύνηθες εἰς τὴν Αἰολ. διάλεκτον· κατ' ἄλλους δὲ τὸ «-'Αργειφόντης» ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὸν καθαρῶς (κυρ. λευκῶς· διότι ἀργὸς = λευκὸς) φαίνοντα ἢ δεικνύοντα, ὡς καὶ ὁ 'Αρίσταρχος ἡρμήνευε τὴν λ. "Επειτα δέ, παρερμηνευθείσης τῆς λέξεως, δι' αὐτῆς ἐσημαίνετο ὁ φονεὺς τοῦ "Αργου, ἐπίθετ. τοῦ 'Ερμοῦ, ὡς φονεύσαντος τὸν φύλακα τῆς 'Ιοῦς, τὸν πολυόμματον "Αργον, Β 103, α 84 κ. ἀ.

'Αργεννός, ή, όν, ἀντὶ τοῦ ἀργός, λαμπρός, λευκός, ἄσπρος, «-ὄϊες» Γ 198 κ. ἀ. ρ 472· «-ὀθόναι» Δ 141· ἴδ. 'Αργὸς ἐν τέλ.

'Αργεστής, ἄο, ὁ, (ἀργός), ἐπικὸν ἐπίθ. τοῦ Νότου, Λ 306, Φ 334· πιθαν. ταχύς, σφοδρὸς ('Απολλ.)· (κατ' ἄλλους δὲ ὁ αἰθριάζων, ὁ τὰς νεφέλας ἀποδιώκων).

'Αργής, ῆτος (ἀργὸς) ὁ, ἡ, λαμπρός, στιλπνός, σύνηθ. ἐπίθ. τοῦ κεραυνοῦ, ἐξαστράπτων, ε 128, μ 387 κ. ἀ. «-ἑανὸς» χιονόλευκος, Γ 419· «-δημὸς» στιλπνός, Κ 818, Φ 127 ἴδ. ἀργὸς ἐν τέλ.

'Αργικέραυνος, [. ⏑ . . .], **ον**, ὁ, ἐκ. (ἀργής, κεραυνὸς) ὁ ἔχων «-ἀργῆτα κεραυνὸν» λαμπρόν, ἐξαστράπτοντα κεραυνόν, ἐπίθ. τοῦ Διός, Τ 121, Χ 178· ὡς οὐσιαστ. *'Ιλ. Υ 16.

'Αργινόεις [. ⏑ . .], **εσσα, εν**, ἐκ τοῦ ἀργὸς κατ' ἔκτασιν ἐσχηματισμένον ἐπίθ. μὲ τὴν σημ.: λευκός, στιλπνός, ὡς ἐκ τῶν ἀργιλωδῶν πετρῶν· ἀργιλώδης ἐπίθ. τῶν πόλεων Καμείρου καὶ Λυκάστου ἕνεκα τῶν λευκῶν ἀργιλωδῶν ἢ τιτανωδῶν ὀρέων αὐτῶν, *'Ιλ. Β 647, 656· «-οὔρεα» "Υμ. 18, 1· ἴδ. ἀργὸς ἐν τέλ.

'Αργιόδους [. ⏑ . .], **οντος**, ὁ, ἡ, ἐκ. (ἀργός, ὀδοὺς) ὁ λευκοὺς καὶ στιλπνοὺς ὀδόντας ἔχων, ἐπίθ. τῶν

κάπρων καὶ κυνῶν, Ι 539, Λ 292, Θ 60 κ, ἀ.

Ἀργίπους [. ⏑ .], **ποδος**, ὁ, ἡ, (ἀργής, πούς) = ταχύπους, ἐπίθ. τῶν κυνῶν, Ω 211 †. τῶν ἵππων, Ὑμ. Ἀφρ. 212.

Ἀργισσα, ἡ, χωρίον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος παρὰ τὸν Πηνειόν, ἡ μετέπειτα Ἄργουρα, Β 738.

Ἄργμα, τος, τό, (ἄρχεσθαι) ἀπαρχή, τουτέστι τὰ κατὰ τὴν θυσίαν ἀποκοπτόμενα μέρη τοῦ ἱερείου καὶ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν κατακαιόμενα, πληθ. ξ 446 †.

Ἄργος, ὁ, (ἀργός), ὄνομα τοῦ πιστοῦ κυνὸς τοῦ Ὀδυσσέως, ρ 292.

Ἄργος, εος, τό, 1) τὸ ἐν Πελοποννήσῳ· α') Ἄργος, πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὸν Ἴναχον ποταμόν, σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀργολικῆς πεδιάδος, Δ 52, ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου καθέδρα τοῦ Διομήδους, Β 559. Καὶ μέχρι τῆς σήμερον πλῆθος ἐρειπίων δεικνύουσι τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως κατὰ τὴν ΝΑ πλευρὰν ἀποτόμου τινὸς καὶ πετρώδους 900 πόδας ὑψηλοῦ βουνοῦ, ὅστις ἔφερεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ τὴν ἀρχαίαν ἀκρόπολιν Λάρισσαν, ἐξ ἧς ἀκόμη σώζονται λείψανα Κυκλωπείων τειχῶν ἀξιόλογα. Φέρει δὲ τὰ ἐπίθετα: Ἀχαιικόν, Ἴασον, ἱππόβατον· β') ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἔχοντος τὴν καθέδραν αὐτοῦ ἐν Μυκήναις, Α 30, Β 108, ἴδ. πολυδίψιος· γ') ὁλόκληρος ἡ Πελοπόννησος, διότι τὸ Ἄργος ἦτο ἡ κυριωτάτη κοιτὶς τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὸ ἰσχυρότατον κράτος τῆς Πελοποννήσου· ὅθεν συναπτόμενον μετὰ τῆς Ἑλλάδος σημαίνει ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, α 344, δ 726 «καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος»· πρβλ. Στράβ. 8, 5, 5, 6, 7. 2) «τὸ Πελασγικόν», Β 681, κατά τινας πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὑπαγομένη εἰς τὸ κράτος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ κειμένη περὶ τὴν μετέπειτα Λάρισσαν, ἐπὶ δὲ Στράβωνος μὴ σωζομένη πλέον· ἀλλὰ πιθανώτερον κατ' ἄλλους ἡ παρὰ τὸν Πηνειὸν Θεσσαλικὴ πεδιὰς (ἴδ. Στράβ. 9, 5, 5· κατὰ τοῦτον δὲ 5, 2, 4· 8, 6, 5 καὶ τὸν Ἀπολλ. ὅλη ἡ Θεσσαλία ἐὰν μὴ ἡ παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον ὑπὸ τὴν Κρεμαστὴν Λάρισσαν) καὶ μέρος γῆς τῆς Ἠπείρου μετὰ τῆς Δωδώνης. (Ἡ λ. ἄργος, τό, σημ. κατὰ τοὺς ἀρχαίους πεδιάδα).

Ἀργός, ή, όν, 1) λαμπρός, στιλπνός, γυαλιστερός, λευκός, ἐπίθ. χηνός, ο 161, καὶ παχέων βοῶν, Ψ 30. 2) εὐτράπελος, εὐκίνητος, ζωηρός, ταχύς, ἐπίθ. τῶν κυνῶν, Σ 578 κ. ἀ. καὶ ἄνευ τοῦ περαιτέρου ὁρισμοῦ «πόδας» Α 50, Σ 283, β 11.

Ἄργοσδε, ἐπίρ. εἰς Ἄργος, Β 348.

Ἀργύρεος [. ⏑ . .], **έη, εον** (ἄργυρος), ἀργυροῦς, ἀργυρός, ἀσημένιος, οἷον «λέβης» Ψ 741, α 137, δ 615 κ. ἄ. τ. ἢ ἀργύρῳ κεκοσμημένος, οἷον «τελαμών» Λ 38, «κώπη» Θ 404 κ. ἄ. τ. ἴδ. λ. ἄργυρος.

Ἀργυροδίνης [. ⏑ . – .], **ου**, (ἄργυρος, δίνη) ὁ ἀργυρᾶ ῥεύματα (ἢ δίνας, τουτέστι τῶν ὑδάτων συστροφὰς) ἔχων, ἐπίθ. τῶν ποταμῶν, διὰ τὴν διαύγειαν τῶν ὑδάτων αὐτῶν, Ἰλ. Β 753, Φ 8, 130.

Ἀργυρόηλος [. ⏑ . . .], **ον**, ἐπ. (ἄργυρος, ἧλος) μὲ ἀργυροῦς ἥλους κεκοσμημένος, «ξίφος, θρόνος» 45, η 162 κ. ἀ.

Ἀργυρόπεζα [. ⏑ . . .], ἡ, ἐπ. (ἄργυρος, πέζα) ἀργυρόπους, τουτέστιν ἡ ὡραίους λευκοὺς πόδας ἔχουσα, ἐπίθ. τῆς Θέτιδος, Ἰλ. Α 538, Π 222.

Ἄργυρος [. ⌣ .], ὁ, (συγγ. τῷ ἀργὸς) ἄργυρος, ἀσῆμι Ὁμ. πλχ. Πατρὶς αὐτοῦ θεωρεῖται ἡ Ἀλύβη πόλις τῆς χώρας τῶν Ἀλιζώνων (πρβλ. Ἀλύβη). Μνημονεύονται σκεύη ὁλάργυρα, οἷον κρατήρ, ι 203, λέβητες, ἐκπώματα, φιάλαι κ. τ. τ. α 137, δ 53, 615, Ψ 714· ἀλλαχοῦ δὲ μόνον ἐπάργυρα ἢ ἠργυρωμένα, οἷον αἱ λαβαὶ (κῶπαι) τῶν ξιφῶν, Α 31, θ 404, αἱ παραστάδες τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀλκινόου, η 89, ἢ μὲ ἄργυρον κεκοσμημένα, οἷον, θρόνος τ 56, ἡ κλίνη τοῦ Ὀδυσσέως, ψ 200 ἴδ. ἀργύρεος καὶ ἀργὸς ἐν τέλει.

Ἀργυρότοξος [. ⌣ . . .], ον, ἐπ. ὁ ἀργυρᾶ τόξα ἔχων, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Β 766, η 64 κ. ἄ. πλχ. καὶ ὡς οὐσιαστικόν, Α 37, 451, Ε 517.

*Ἀργυφέη [. ⌣ . .], ἡ, ἄγνωστος πόλις τῆς Ἤλιδος, Ὕ. Ἀπ. 422.

Ἀργύφεος [. ⌣ . .], έα, εον, (ἀργὸς φα^F) στιλπνός, λαμπρὸς ὡς ἄργυρος, ἀργυρόλευκος, «-σπέος» Σ 50, «-φάρος» ε 230, κ 543. Ἐκτενὲς τύπος τοῦ ἑπομ.

Ἄργυφος [. ⌣ .], ον,=**ἀργύφεος**, ἐπίθ. τῶν προβάτων «-ἄργυρα μῆλα» Ψ 621, κ 85.

Ἀργώ, οῦς, ἡ, (ἀργὸς=ταχύς, κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ ναυπηγοῦ Ἄργου) τὸ πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν, μ 70.

Ἀρδμός, (ἄρδω) ὁ, ἐπ., τόπος, ἔνθα ποτίζονται τὰ κτήνη, ποτίστρα Σ 521, ν 247.

***Ἄρδω**, μέλ. ἄρσω, ποτίζω, «-ἵππους» Ὕ. 8, 3 παθ. ποτίζομαι, πίνω, «-οὐρῆες» Ὕ. Ἀπ. 263.

Ἀρειὴ [⌣ . .], ἡ, (ἀρή) κατάρα, ἀπειλή, λοιδορία, Ἰλ. Ρ 431, Υ 109, Φ 339.

Ἀρέθουσα, ἡ, πηγὴ ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου Ἰθάκης, ν 408.

Ἄρειος, ον (Ἄρης) συνήθ. Ἰων. Ἀρήιος, ἐπ. ἴδε, εἰς τὸν Ἄρην ἀφιερωμένος, «-τεῖχος Ἄρειον» τὸ τ. τοῦ Ἄρεως, τουτέστιν αἱ Θῆβαι Δ 407.

Ἀρείων [⌣ . .], **ἄρειον**, συγκρ. (τοῦ μορίου ἄρι = πρεπόντως, καλῶς) κατὰ τὴν σημ. ἀνῆκον εἰς τὸ θετ. ἀγαθός, καλλίτερος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων εἴτε διὰ τὰς σωματικὰς αὐτῶν ἀρετάς, εἴτε διὰ γένος, δύναμιν κ. τ. τ. ὅθεν, ἀνδρειότερος, ἱκανώτερος, ἰσχυρότερος, εὐγενέστερος. Ὁμ. πολχ. ἔτι δὲ «-χρώς» Τ 33 «-τεῖχος» 736· «-οὐ γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον ἢ ὅτι» ζ 182· «-τάχα φράσεται καὶ ἄρειον (ἐπίρ.) θὰ μὲ γνωρίσῃ καλλίτερα ψ 114. Τὸ ἐναντίον εἶνε «-χείρων» Κ 237.—Ἐν. αἰτ. ἀρείω, γ 250, αἰτ. πλ. ἀρείους, β 277.

Ἀρείων [⌣ . .], ονος, ὁ, ἵππος τοῦ Ἀδράστου, ὁ σώσας αὐτὸν κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν, Ψ 346.

Ἄρεκτος, ον, ἀντὶ τοῦ ἄρρεκτος (ἀ, ῥέζω) ἄπρακτος, ἀτελείωτος, «ἔργον» Τ 150 †.

Ἀρέσαι, ἀρέσασθαι, ἴδ. ἀρέσκω.

Ἀρέσκω. [⌣ . .] (ῥίζ. ἀρ-ἴδε ἀρείων), μέλ. ἀρέσω, ἀόρ. α' ἤρεσα, μέσ. μέλ. ἀρέσομαι καὶ ἐπ. σσ, μέσ. ἀόρ. ἠρεσάμην καὶ ἐπ. σσ. 1) Ἐνεργ. κυρ. κάμνω τι καλόν, ἑπομ. παρ' Ὁμ. μεταβ. διορθώνω, ἀναπληρῶ (τὴν ἔλλειψιν) «-ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι» Ι 120, Τ 138. 2) Μέσ. συνηθέστερον «-ταῦτα ἀρεσσόμεθα» θὰ τὰ διορθώσωμεν μεταξύ μας, θὰ τὰ συμβιβάσωμεν πρὸς ἀλλήλους. Δ 362, Ζ 526, χ 55· ἐπὶ προσώπων, ἱκανοποιῶ τινα, ἐξιλεῶ, εὐχαριστῶ, θ 402 «-τινὰ δώροισιν, ἐπέεσιν» διὰ δώρων, λόγων, Ι

112, θ 396, 415· «-δαιτὶ» διὰ γεύματος, Τ 179.

Ἀρετάω [⏑ . . .] (ἀρετή), προκόπτω, εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ, θ 329· «-λαοὶ ἀρετῶσι» ἀκμάζουσιν, εὐημεροῦσιν, εὐδαιμονοῦσιν, *Ὀδ. τ 114.

Ἀρετάων [⏑ . . .], ονος, ὁ, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Ζ 31.

Ἀρετή [⏑ . .], (ἀρείων) ἡ, πᾶν προτέρημα δι' οὗ τις διαφέρει, διακρίνεται, ἐξέχει τῶν ἄλλων, παρ' Ὁμ. ἰδίως· α') ἐπὶ θεῶν, τὸ μεγαλεῖον, ἡ μεγαλοπρέπεια, Ι 498· β') ἐπὶ ἀνδρῶν, ῥώμη, ἀνδρεία, σωματικὴ ἱκανότης, ἔτι δὲ καὶ ἐξωτερικὰ προτερήματα, οἷον κάλλος, εὐτυχία, τιμή, προκοπή κ. τ. τ. «-υἱὸς ἀμείνων παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι» Ο 642, πρβλ. Χ 268, ν 45, σ 133· γ') ἐπὶ γυναικῶν καλλονή, β 206. δ') καὶ ἐπὶ ἵππων ἀρετή, Ψ 276.

Ἀρετής, ῆτος, ἡ, = ἀρετή, αἰτ. ἀρετῆτα καθ' ἁπλῆν εἰκασίαν ἀντὶ ἀδροτῆτα· ἴδ. ἀδροτής.

Ἄρεω, ἴδε ἀρὴ Ἄρης.

Ἀρή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀρά, 1) προσευχή, δέησις, παράκλησις, Ο 378, 598, Ψ 199, δ 767· συνήθως ἐπὶ κακοῦ κατάρα, Ι 566 κ. ἄ. πολλ.— ὅθεν 2) κακόν, δυστύχημα, ὄλεθρος, (ἐκ τοῦ Ἄρης;) Μ 334, Ξ 485, Π 512, β 59, χ 208, «ἀρὴ καὶ λοιγός» Ω 489. (Τὸ α εἶνε μακρὸν μὲν ἐν ἄρσει, βραχὺ δὲ ἐν θέσει).

Ἄρηαι, ἀόρ. ὑποτακ. τοῦ ἄρνυμαι.

Ἀρήγω [⏑ . .], (συγγ. τοῦ ἄρκιον, ἀλκή), μέλ. ἀρήξω· α') βοηθῶ, παρίσταμαι, συντρέχω, συνεργῶ, μετὰ δοτ. προσ. Β 363 κ. πολλ. καὶ μετὰ δοτ. ὀργαν. «-ἔπεσιν καὶ χερσίν» διὰ λόγου καὶ ἔργου, Α 76· β') ἀμύνω, ἀποτρέπω, «-ὄλεθρον» Βατρ. 280.

Ἀρηγών [⏑ . .], όνος, ὁ, ἡ, ἐπ. βοηθός, ἀρωγός, τὸ ἀρσ. Βατρ. 381· τὸ θηλ. *Ἰλ. Δ 7, Ε 511.

Ἀρηΐθο(ϝ)ος [⏑ . – . .], ον, ἐπ. (Ἄρης, θοός) ταχὺς ὡς ὁ Ἄρης, ταχὺς ἐν τῇ μάχῃ, *Ἰλ. Θ 298, Ο 315, Υ 167.

Ἀρηΐθο(ϝ)ος [⏑ . – . .], ὁ, 1) ἀνὴρ τῆς Φιλομεδούσης ἢ Φυλομεδούσης, πατὴρ τοῦ Μενεσθίου, βασιλέως τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρνης, ἐπικαλούμενος Κορυνήτης, διότι «-σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας» Η 10, 137 ἑξ., δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκούργου κατὰ τὴν ἐξ Ἀρκαδίας ἐπάνοδόν του, Η 141 ἑξ. Ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο οὐ μακρὰν τῆς Μαντινείας ἔτι ἐπὶ Παυσανίου, 8, 11, 4. 2) Θρᾷξ τις, ἡνίοχος τοῦ Ῥίγμου, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Υ 487.

Ἀρηικτάμενος [– . . ⏑ . .] η, ον (Ἄρης, κτείνω) ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, τουτέστιν ἐν τῇ μάχῃ φονευθείς, Χ 72, λ 41.

Ἀρηΐλυκος [⏑ . ⏑ ⏑ .], ὁ, (Ἄρης, λύκος). 1) πατὴρ τοῦ Προθοήνορος, ὅπ. ἴδε. 2) Τρώς τις ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 308.

Ἀρήιος [⏑ . ⏑ .], ον (Ἄρης) Ἰων. =Ἄρειος, εἰς τὸν Ἄρην ἀφιερωμένος, ὅθεν πολεμικός, ἀνδρεῖος, ἐπὶ προσώπων πολλάκις, Δ 98 κ. ἄ. σπανιώτερον ἐπὶ πραγμάτων «-τεύχεα, ἔντεα» Ζ 340, κ 284.

Ἀρηΐφατος [⏑ . ⏑ ⏑], ον (φένω), ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, τουτέστιν ἐν τῇ μάχῃ φονευθείς, Τ 31, Ω 415, λ 41.

Ἀρηΐφιλος [⏑ . ⏑ ⏑ .], ἐπ. φίλος τοῦ Ἄρεως, οἱονεὶ Ἀρεοφιλής, εὐτυχὴς ἐν πολέμῳ, πολεμικός, ἀνδρεῖος, ἐπίθ. τῶν ἡρώων, Β 778, Ζ 73 κ. ἄ. τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ο 169.

'Αρήμεναι, ἴδ. ἀράομαι.

'Αρημένος [- . . .], **η, ον**, μετοχὴ παθ. τινος πχρακειμένου, βεβλαμμένος βεβαρημένος, βασανισμένος, «-γήραϊ λυγρῷ ἀρημένος» Σ 435· «-γήραϊ ὕπο» λ 136. «-ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος» ζ 2· «-δύη ἀρημένον» σ 53. (**Fαρήν**, ὁ, ἡ) ἐκ τῆς ἀχρ. ταύτης ὀνομαστικῆς εὑρίσκονται αἱ ἑξῆς συγκεκομμ. πτώσεις: ἀρνός, ἀρνί, ἄρνα· δυϊκ. ἄρνε Γ 103 (ἀμφοτ. τῶν γενῶν)· πληθ. ἄρνες, δοτ. ἀρνάσι καὶ ἐπ. ἄρνεσσι, αἰτ. ἄρνας. Κυρ. σημ. τὸ πρόβατον, ἰδίως (ὁ) τὸ ἀρσενικόν, συνηθέστερον λεγόμενον κριὸς (ὅπ. ἴδε), δ 85· μάλιστα δὲ τὸ νεογνόν, ἀρνί, Δ 102, πρβλ. Γ 103.

'Αρήνη, ἡ, πόλις τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸν Μινύειον ποταμόν. Ἄλλη τις 'Αρήνη, μετέπ. 'Ερᾶνα, ἔκειτο ἐν Μεσσηνίᾳ, Στρ. 8, 3, 23. Πρβλ. Παυσ. 4, 2, 4), Β 591, Λ 723.

'Αρηρομένος, πρκ. παθ. τοῦ ἀρόω.

'Αρηρότες πρκ. τοῦ ἀραρίσκω.

Ἄρης, γεν. Ἄρεος καὶ ἐπ. **Ἄρηος**, δοτ. Ἄρεϊ, Ἄρει καὶ ἐπ. Ἄρηϊ, αἰτ. Ἄρην Ε 909, Βατρ. 265, συνήθ. ἐπ. Ἄρηα, κλητ. Ἄρες καὶ Ἆρες. 1) ὁ Ἄρης, Λατ. Mars, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῆς πεισματώδους μάχης, τὸ σύμβολον τῆς ἀκαθέκτου καὶ ἀγρίας ῥώμης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν 'Αθηνᾶν, τῆς ὁποίας διὰ τοῦτο εἶνε πολέμιος διηνεκής, ἀλλ' ἐν ταῖς πρὸς αὐτὴν μάχαις ἀνάγκη πάντοτε νὰ ἡττᾶται, Ε 853 ἑξ. Φ 400 ἑξ. εἶνε ἀδελφὸς τῆς Ἔριδος, ὁ δὲ Δεῖμος καὶ Φόβος εἶνε υἱοί του, Δ 440, Ν 298, Ο 119· εἶνε φίλος τοῦ πολέμου καὶ τῆς αἱματοχυσίας («-ἆτος πολέμοιο, μιαιφόνος, βροτολοιγὸς» κτλ.)· ἡ δὲ ἀνδρεία αὐτοῦ εἶνε ἀμέτοχος παντὸς μέτρου καὶ φρονήσεως («-θοός, θοῦρος, ὄβριμος»). Ἡ συνήθης αὐτοῦ διατριβὴ εἶνε μεταξὺ τῶν ἀγρίων πολεμικῶν ἐθνῶν, τῶν Θρᾳκῶν, τῶν Φλεγυῶν καὶ τῶν 'Εφύρων, Ν 301 ἑξ., θ 361· ἐν δὲ τῇ 'Ιλιάδι ἀναφαίνεται ὁτὲ μὲν μετὰ τῶν Τρώων, ὁτὲ δὲ μετὰ τῶν 'Αχαιῶν («ἀλλοπρόσαλλος»). Ὁ Ἄρης εἶνε ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ὡραῖος τὴν ὄψιν καὶ πάντοτε ὡπλισμένος («-χάλκεος»), τὸ σῶμά του καταλαμβάνει 7 πλέθρα, καὶ τρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους κραυγάζει ὅσον μύριοι ἄνδρες, Ε 860· ὑπερβαίνει δὲ κατὰ τὴν ταχύτητα πάντας τοὺς θεούς, θ 331. 'Εκ τῶν προτέρων αὐτοῦ περιπετειῶν ἀναφέρεται ἡ αἰχμαλωσία, ἐν ᾗ κατεῖχον αὐτὸν ὁ Ὦτος καὶ 'Εφιάλτης καὶ ἐξ ἧς ἀπηλλάγη ὑπὸ τοῦ 'Ερμοῦ, καὶ ἡ ἐρωτικὴ μετὰ τῆς 'Αφροδίτης σχέσις, ἥτις ἔλαβε τοσοῦτον κακὰ ἐπακόλουθα Ε 385, θ 267 ἑξ.

Ἄρης (συγγ. ἔρις;) 'Εν ἀρχῇ ὁ Θεὸς (πρβλ. Ἥφαιστος) εἶτα τὸ στοιχεῖον αὐτοῦ, διότι παρ' Ὁμ. οὐδέποτε ἐξαφανίζεται ἡ προσωποποίησις σημ. τὴν πολεμικὴν ἀνδρείαν, Ρ 210, Σ 263· τὸν πόλεμον, τὴν μάχην, τὸν φόνον, τὴν καταστροφήν, πρβλ. Ν 569, Ρ 529· ὅθεν αἱ φρ. «συνάγειν ἄρηα» συγκροτεῖν μάχην, Β 381, «ἔριδα ἄρηος» Ε 862, «-ἐγείρω ὀξὺν ἄρηα» διεγείρω πεισματώδη μάχην, Β 440 κ. ἄ. τ.

(Τὸ α εἶνε βραχύ, ἀλλ' ἐν ἄρεσι καὶ μακρόν, Ε 31 κ. ἀ.).

Ἀρνσθε, ὑποτ. ἀορ. τοῦ ἄρνυμαι.

'Αρήτη [- . .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ρηξήνορος, γυνὴ τοῦ 'Αλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, η 54—77.

'Αρητὴρ [- . . .], **ῆρος**, ὁ, ἐπ. (ἀράομαι), κυρ ὁ προσευχόμενος. ὁ εὐ-

χέτης, ἱερεύς, ὡς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ προσευχόμενος τοῖς θεοῖς, *'Ιλ. Α 11, Ε 78.

'Αρητιάδης, [⏑.⏑⏑.], **ου**, ὁ υἱὸς τοῦ 'Αρήτου=ὁ Νῖσος, ὅπ. ἴδε, π 395, σ 413.

'Αρητὸς [–..], **ή, όν**, (ἄϜρητον =ἄρρητον, ὅπερ ἐν πολλοῖς χειρογράφοις ὑπάρχει· πρβλ. ἄληκτος)=τὸ μὴ δυνάμενον νὰ ρηθῇ Ρ 37, Ω 741. Κατ' ἄλλους = κατηραμένον, φρικτὸν (ἀράομαι.

"Αρητος [–..], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Νέστορος, γ 414. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Αὐτομέδοντος φονευθείς, Ρ 494.

"Αρθεν, ἴδ. ἀραρίσκω.

'Αρθμέω (ἀριθμός), ἀόρ. α' ἀρθμήσας, κυρ. συναρμόζω· ἀμετάβ. συναρμόζομαι, συνδέομαι, « διέτμαγεν ἐν φιλότητι ἀρθμήσαντε» ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων διὰ φιλίας συνηρμοσμένοι, συνδιηλλαγμένοι, Η 302 †.

"Αρθμιος, η, ον (ἀρθμὸς) «·ἄρθμιοι ἡμῖν» διὰ φιλίας πρὸς ἡμᾶς συνδεδεμένοι, φίλοι, π 427 †.

*'**Αρθμός**, ὁ, (ἀρ-, ἀραρίσκω) δεσμός, σύνδεσμος, μάλιστα φιλικός, "Υ. 'Ερμ. 524

'Αρι- [⏑⏑], (ἀρείων) μόριον ἀχώριστον, συντελοῦν, ὡς καὶ τὸ ἐρι-, εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως, μεθ' ἧς συνάπτεται, πρεπόντως, ἄγαν πολύ.

'Αριάδνη [⏑⏑...] (—γνη=ἁγνοτάτη, ἁγιωτάτη) ἡ, θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἥτις διὰ τοῦ μίτου αὐτῆς ἔσωσεν ἐκ τοῦ Λαβυρίνθου τὸν Θησέα· ἀκολουθήσασα δὲ μετ' αὐτοῦ ἐφονεύθη ἐν τῇ νήσῳ Δίᾳ (Νάξῳ) ὑπὸ τῆς 'Αρτέμιδος, (ἴδ. καὶ τὴν λ. Δίη) Σ 592. λ 321 ἑξ.

'Αρίγνωτος, η, ον, [––⏑⏑] πολὺ γνωστός, λίαν εὐδιάκριτος, «-ἀρίγνωτοί τε θεοί» Ν 72· « ῥεῖα ἀρίγ.» δ 207, ζ 108, 300, ρ 265· καὶ πασίγνωστος ρ 375.

'Αριδείκετος [⏑⏑...], **ον, ἐπ.**, (δείκνυμι), πολὺ δεικνύμενος· ὅθεν δακτυλοδεικτούμενος, περιφανής, ἔξοχος· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ γεν. ὡς τὰ ὑπερθετικά, «·ἀνδρῶν, λαῶν, Λ 248, Ξ 320, θ 382, λ 540.

'Αρίζηλος, ον, [⏑–⏑⏑] καὶ ἀριζήλη Σ 219, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἀρι καὶ ζῆλος=δῆλος) πολὺ φανερός, πρόδηλος, πασίδηλος, «-αὐγή» πολὺ φαεινή, Ν 244, Χ 27· «·φωνὴ ἠχηρὰ Σ 219· ἐπὶ θαυμασίου τινὸς πράγματος, «·τὸν (δράκοντα) ἀρίζηλον θῆκε θεὸς» τὸν ἔχαμεν ὁ θεὸς Β 318 —'Επίρ. ἀριζήλως, προδήλως, σαφῶς, «-ἀριζήλως εἰρημένα» μ 453 †.

'Αριθμέω [⏑...] (ἀριθμός) ἐπ. ἀπαρ. τοῦ παθ ἀορ. α' ἀριθμηθήμεναι, ἀντὶ τοῦ -ηθῆναι, ἀριθμῶ, ἀπαριθμῶ, ὑπολογίζω μετ' αἰτ. δ 411, «-δίχα ἀριθ.» ἀριθμῶν διαιρῶ εἰς δύο ἴσα μέρη, κ 204 « εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν—ἀριθμηθήμεναι ἄμφω», νὰ ἀριθμηθῶμεν, νὰ ὑπολογισθῶμεν πόσοι 'Αχαιοὶ καὶ πόσοι Τρῶες, Β 124.

'Αριθμὸς [⏑..],—ἀριθμός, πλῆθος· *'Οδ. δ. 451, λ 449.

"Αριμα [⏑⏑.], τά, χώρα ἢ ὄρος τῆς Κιλικίας, ὅπου ὁ Τυφωεὺς ἔκειτο δεσμώτης ὑπὸ τὴν γῆν, Β 783 «·ἐν 'Αρίμοις». Σημειωτέον ὅτι ἐτίθετο τὸ ὄρος τοῦτο καὶ ἐν Μυσίᾳ, Λυδίᾳ καὶ Συρίᾳ, πρβλ. Στράβ. 3, 4, 6 ἴδε καὶ τὴν λ. Τυφωεύς.

'Αριπρεπής, ές, γεν. **έος** (πρέπω) εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, λαμπρός, «-ἄνδρες» Ι 441, « ἵπποι» Ψ 453, « ἄστρα» Θ 556, «-εἶδος» θ 176· μετὰ δοτ. « ἀριπρ. Τρώεσσι» διαπρέ-

πων, ἔξοχος μεταξὺ τῶν Τρώων, Ζ 477.

Ἀρίσβας [⏑ . .], **αντος**, ὁ, πατὴρ τοῦ Λεωκρίτου, Ἀχαιός, Ρ 345.

Ἀρίσβη [⏑ . .], ἡ, πόλις τῆς Τροίας οὐ μακρὰν τῆς Ἀβύδου, Β 836, Φ 43. —Ἐπίρ. **Ἀρίσβηθεν**, ἐκ τῆς Ἀρίσβης, Μ 96.

*'**Ἀρίσημος** [⏑⏑ . .], **ον** (σῆμα) διάσημος, πασίγνωστος, Ύ. Ἑρμ. 12.

Ἀριστεία, ἡ, (ἀριστεύω) — ἡρωϊκὸς ἀγών, κατόρθωμα Διομήδους Ε — Ἀγαμέμνονος Λ (67 — 288) — Μενελάου Ρ 262 κ. ἑφ.

Ἀριστερός, [⏑ . . .], **ή**, **όν**, 1) εὐώνυμος, ἀριστερός, ζερβὸς «-ὦμος, μηρὸς» Ε 16, 660 κ. ἀ. «ἐπ' ἀριστερὰ» πρὸς τὰ ἀριστερά, Β 526, Η 238· «-μάχης» Ε 355, «-στρατοῦ» Ν 326 «-χειρὸς» ε 277. 2) Μεταφ. ἐπὶ προοιωνισμάτων, δυσοιώνιστος, κακόν τι προαγγέλλων «-ὄρνις» υ 242.—Ἐκ τούτου

Ἀριστερόφιν, ἐπίρ, ἢ ἐπ. αἰτ. μὲ τὸν προσχηματισμὸν φιν, ὅπ. ἴδε, μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἐπ' ἀριστερόφιν» πρὸς τὰ ἀριστερά, Ν 309, Ρ 116.

Ἀριστεύς, **ῆος**, ὁ, (ἄριστος) ὁ ἄριστος, ὁ πρωτεύων, ἑνικ. Ρ 203· συνήθως δὲ πληθ. «οἱ ἀριστῆες», οἱ πρώτιστοι, οἱ προὔχοντες, Β 404, Ο 303, Ψ 236 κ. ἀ. «-ἀριστήων ἄλοχοι ἠδὲ θύγατρες» λ 227.—Ἐκ τούτου

Ἀριστεύω, εἶμαι ὁ ἄριστος, ὁ πρῶτος, πρωτεύω, Ζ 208· «-Τρώων» προέχω Ζ 461· «-βουλῇ πάντων» πρωτεύω πάντων κατὰ τὴν σύνεσιν, Λ 627· «-μεθ' ἡμέας» δ 652 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), «-ἐν μάχῃ, ἢ μάχεσθαι» Λ 409, 746, Π 292, 551, Ρ 351.

Ἄριστον [— — ⏑] (ἦρι), τό, «-πρωϊνὸν ἔμβρωμα» κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, πρόγευμα, γεῦμα, ὅπερ, παρ' Ὁμ. γίνεται ὄχι πολὺ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, «-ἐντύνοντ' ἄριστον» Ω 124, π 2.

Ἄριστος [⏑ . .], **η**, **ον** (ἄρι, ἀρείων) ὁ ἄριστος, ὁ ἐξοχώτατος, ὁ πάντας ὑπερέχων κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ προτερήματα, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ρώμην, ὅθ. ρωμαλεώτατος, ἀνδρειότατος, «-ἄρ. Ἀχαιῶν» Α 244 κ. ἄ. πολχ. «-ἐνὶ Θρήκεσσι» μεταξὺ τῶν Θρακῶν, Ζ 7· ἐν γένει δὲ ὁ ἄριστος εἰς τὸ εἶδός του· «-οἰωνοπόλων, σκυτοτόμων κ.τ.τ. Α 69, Η 221· τὸ δὲ καθ' ὅ,τι ἢ δι' ὅ,τι ἐξέχει τις ἐκφέρεται συνήθ. κατὰ δοτ. «-βουλῇ» Ι 54, «-τοξοσύνῃ» Ν 313, «-ἔγχεσιν» δ 211, «-δυνάμει καὶ ἤμασιν» Ψ 891, «-νείκει, νεῖκος» φιλονεικότατος, Ψ 483 κ. ἀ., πολλάκις δὲ καὶ κατ' αἰτ. «-εἶδος ἀρίστη» Β 715 πρβλ. Ρ 142, θ 57· ὅθεν ὁ πρώτιστος, ὁ ἰσχυρότατος, «-θεῶν ὕπατος καὶ ἄρ.» Τ 258, Ψ 45 «-Ζεὺς ὁ ἄριστος» Ξ 213, κ. ἄ. πολχ. «-Τρώων, Ἀχαιῶν οἱ ἄριστοι», οἱ προὔχοντες, Γ 250, Δ 260, δ 278 θ 108 κ. ἀ. «-οἱ ἄριστοι ἐν Ἐφύρῃ» Ζ 209· ἔτι δὲ ἐπὶ ζώων, «ἵπποι, βόες» Α 763, φ 311 κ. ἀ., ἐπὶ πραγμάτων, ἰδιοτήτων, ἐνεργειῶν κτλ. «-τεύχεα», Ο 616, «-ἀσπίδες» Ξ 317, «-νῆες» θ 27 «-βουλὴ» ι 74 «-μῆτις» Ρ 634 «δοκέει μοι εἶναι ἄριστον, ε 360 κ. ἀ. «-ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, ἢ γένοιτο» ἵνα λάβωσιν ἀρίστην ἔκβασιν Γ 110, γ 129, ι 420 κ. ἀ. καὶ ἐπιρρηματικῶς, «-ἦ σοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον πρὸς Τρώων» τῷ ὄντι ὡραιότατα πράγματα ἔγειναν ὑπὸ τῶν Τρώων εἰς τὸν οἶκόν σου (εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ: κάκιστα καὶ ἀνοσιώτατα Ζ 56.—Κατὰ κρᾶσιν μετὰ τοῦ ἄρθρου ὥριστος Λ 288, Ν 154, Τ 413 κ. ἀ. ρ 416.

Ἀρισφαλής [⏑ . ⏑ .], ές, ἐπ. (σφάλλομαι) λίαν ὀλισθηρός, «οὐδός» ρ 196 †.

Ἀριφραδής [⏑ . ⏑ .], ές, γεν. έος (φράζομαι) λίαν γνωστός, εὐνόητος, εὐδιάκριτος, «ἀριφραδέα τέτυκται» εἶνε πολὺ εὐδιάκριτα Ψ 240· ἔτι δὲ καὶ περὶ «σήματα» Ψ 326, λ 126 κ. ἀ. Ἐπίρ. ἀριφραδέως, ψ 225 †.

Ἀρκαδίη, ἡ, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἀρκάδιος), Ἀρκαδία, χώρα ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πελοποννήσου, Β 603.

Ἀρκάς, άδος, ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας, Β 611, Θ 134.

Ἀρκεισιάδης [. . ⏑ ⏑ .], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρκεισίου = ὁ Λαέρτης, δ 755, ω 270.

Ἀρκείσιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυοδίας, πατὴρ τοῦ Λαέρτου, Ὀδ. ξ 182, π 118 κ. ἀ.

Ἀρκεσίλα(ϝ)ος [. . ⏑ ⏑ .], υἱὸς τοῦ Λύκου, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν, στρατεύσας ἐπὶ τὴν Τροίαν μετὰ δέκα νηῶν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Β 495, Ο 329.

Ἀρκέω (ἀλκή) μέλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἤρκεσα. 1) ἀμύνω, ἀποκρούω, ἀποτρέπω, ἀποσοβῶ, «τί τινι» τι ἀπό τινος, «ὄλεθρόν τινι» Ζ 16, Υ 89, δ 292. «τινὶ ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον» Ν 440, Ο 534. 2) ὅθεν μετὰ μόνης δοτ. ὑπερασπίζω, προφυλάττω τινά, βοηθῶ τινα, Ο 529, Φ 131, π 261· «οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ» δὲν τὸν ἐπροφύλαξε, δὲν ἐβοήθησεν ὁ θώραξ, Ν 371.

Ἄρκιος, ον, ἐπ. (ἀρκέω), ὁ δυνάμενος νὰ προφυλάξῃ, νὰ βοηθήσῃ, ὁ παρέχων ἐλπίδα, καὶ ἐμπιστοσύνην, ἀσφαλής, βέβαιος «νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι» Ο 502, «οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας» = τὰ σκυλιὰ τὸν περιμένουν, Β 393; «μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται» ἡ δὲ ἀμοιβή του θὰ ἦνε ἀσφαλής, Κ 304· ὡσαύτως καὶ σ 358.

Ἄρκτος, ὁ, ἡ, 1) ἡ ἄρκτος, ἡ ἀρκοῦδα λ 611, Ὑμ. Ἀφρ. 71. 2) ἄρκτος, κύρ. ὄνομ. ἡ μεγάλη Ἄρκτος ἢ ἄλλως Ἅμαξα, (ἴδ. τ. λ.) ἀστερισμός τις ἐξ ἑπτὰ συγκείμενος ἀστέρων, καθ' ὃν ἤδη ὁ Ὀδυσσεὺς ἐρρύθμιζε τὸν πλοῦν αὐτοῦ, ε 273. Κεῖται πλησίον τοῦ πολικοῦ ἀστέρος καὶ εἶνε εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου πάντοτε ὁρατή, Σ 487 ἑξ. Κατά τινα μεταγενέστερον μῦθον ἦτο ἡ εἰς ἄρκτον μεταμορφωθεῖσα Καλλιστώ, Ἀπολλ. 3, 8, 2.

Ἅρμα, ατος, τό, (ἀραρίσκω) α') ἅρμα, πολεμικὴ ἅμαξα, Β 384 κ. ἀ. πολλάκις ὁ πληθυντικὸς ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ Δ 366. β') τὸ ἐζευγμένον ἅρμα, ἅρμα καὶ ἵπποι, Δ 306, Ψ 581, 585· ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. συνήθως «ἵπποι καὶ ἅρματα» Ε 192, 237 κ. πολ. — Τὰ ἅρματα τῶν Ὁμηρικῶν ἡρώων ἔχουσιν ἕνα ἄξονα καὶ δύο τροχούς, Ε 838, Ζ 42. Ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ἅρματος καὶ ἀπὸ τοῦ ἄξονος ὁρμώμενος προέχει ὁ ῥυμός, (κοινῶς τιμόνι) ὅστις εἶνε ἁπλοῦς. Ἡ περιφέρεια τῶν τροχῶν, ἡ λεγομένη ἴτυς, Δ 486, περιβάλλεται ὑπὸ μεταλλίνης, χαλκῆς ἢ σιδηρᾶς στεφάνης, ἥτις λέγεται ἐπίσωτρον, Ε 725. Ἡ ὀπὴ τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ τῆς χοινίκης, εἰς ἣν εἰσέρχεται ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος, καὶ αὐτὴ ἡ χοινίκη, παρ' Ὁμ. πλήμνη καλουμένη, περιβάλλεται ὑπὸ μετάλλου, καὶ δέχεται τὰ ἕτερα ἄκρα τῶν κνημῶν, αἵτινες ὀκτὼ τὸν ἀριθμὸν ἑνώνουσι τὴν ἴτυν πρὸς τὴν πλήμνην, Ε 722. Ἐπὶ τοῦ ἄξονος εἶνε ἱδρυμένος ὁ δίφρος (ἴδ. τὴν λ.). Κατὰ

τὸ ἔμπροσθεν ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ὑπάρχει ὀπὴ καὶ ἐντὸς αὐτῆς γόμφος καλούμενος ἔστωρ, ἐμποδίζων τὸν ζυγὸν τῶν ἵππων ἀπὸ τοῦ νὰ κατολισθαίνῃ (πρβλ. ζυγόν) Ω 272. Ἐζεύγνυτο ὑπὸ τὸ ἅρμα συνήθως δύο ἵπποι, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτος, διὰ ῥυτῆρος πρὸς τὸν ἕτερον τῶν δύω συνδεδεμένος καὶ καλούμενος παρήορος (ἴδε λ.). Ἐπὶ ἀρχουσῶν ἅρμα ... ᾗ ... τέθριππα ἅρματα μνημονεύονται. Ἐπὶ τοῦ ἅρματος ἵσταντο δύο πάντοτε κατ ... ἐν μὲν ... ὁ ... παραιβάτης καλούμενος, ὁ δὲ ζῶς ἡνίοχος. Μετεχειρίζοντο τὰ ἅρματα ... τὸ πλεῖστον κατὰ τὴν πρώτην ὁρμητικὴν ἐπίθεσιν, ἵνα διαρρήξωσι τὰς φάλαγγας τῶν ἐναντίων. ἐν δὲ τῇ ... συνήθως ὁ μαχητὴς πεζὸς ἐμάχετο. Γ 29. Λ 211. Εὐρυχωρίας ὑπαρχούσης ἐμίγετο ἐνίοτε, ἐν χώραις βαθείαις πεδιναῖς καὶ πολλῶν ἁρμάτων μάχη, παράταξις καὶ ἐπίθεσις. Μ 61. Δ 303.

Ἅρμα, ατος, τό, χωρίον τῆς Βοιωτίας οὐ μακρὰν τῆς Ταναγρας, ὅπου ἡ γῆ κατέπιε τὸν Ἀμφιάραον μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ. Β 499.

Ἁρματοπηγός, όν, (ἅρμα, πήγνυμι), ἁρματοποιός, ἁμαξοπηγός, ὁ ἀνήρ Δ 485.

Ἁρματροχιή, ἡ, (ἅρμα, τροχός) ἡ τροχιά, τουτέστι τὸ ἴχνος τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος. Ψ 505.

Ἅρμενος, ἴδε ἀραρίσκω.

Ἁρμόζω (ἀρ—, ἀραρίσκω), ἀόρ. ἥρμοσα. Α΄) Ἐνεργ. 1) μεταβ. συνάπτω, συναρμόζω, ταιριάζω, τί τινι, ε-ἥρμοσεν ἀλλήλοισι (πάντα) ε 247. 2) ἀμετάβ. ἁρμόζω, εἶμαι ἁρμόδιος, ε-ἥρμοσεν αὐτῷ ὁ θώραξ, Γ 333, Ρ 210· πρβλ. ἐφαρμόζω. Β΄) Μέσ. εἰς χρῆσιν μου συναρμόζω, ... χαλκῷ ε 162.

Ἁρμονίδης, ου, ὁ, ὄνομα ναοπηγοῦ τινος Τρωός, πατρὸς τοῦ Φερέκλου Ε 60.

Ἁρμονίη, ἡ, (ἁρμόζω), κυρ. σύνδεσις, ἁρμονή, ἄρθρωσις, κλείδωσις, ἔπειτα καὶ μέσον συνδέσεως, ἄρθρον, ε 248, 361· τροπ. σύμβασις, συνθήκη, Χ 255.

*Ἁρμονίη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, γυνὴ τοῦ Κάδμου, Ύμ. Ἀπόλ. 195.

Ἀρναῖος, ὁ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ ἐπαίτου Ἴρου, σ 5.

Ἀρνειός (ἀρνός), ὁ κριός, τετράρ, Β 550, Γ 197, α 22 κ. ἄλ. (ἐ)ἀρνὸς ... ἀρσενικόν ... κ 572).

Ἀρνέομαι, ἀποθ. ... ἠρνησάμην ἐλ... ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, ἀπορρίπτω, ... Ξ 212, θ 358 ... φ 345 ... α 249, ... ἀρνοῦμαι, λέγω ὄχι, Ξ 191, Τ 304, θ 43, ... Ύ. Ἑρμ. 390.

Ἀρνευτήρ, ῆρος (ἐρευνάω), ὁ, ... κολυμβητής, βουτηχτής, ... Μ 385, 413· ὡσαύτως καὶ Π 742, 747.

Ἄρνεσι, ἴδε ἀρήν (Fαρήν).

Ἄρνη, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, Β 507, ἕδρα τοῦ κορυνήτου Ἀρηιθόου, Η 9, ὑπὸ μέν τινων ἐκληφθεῖσα ὡς ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν μετέπειτα Ἀκραίφιον, Στράβ. 9. 2, 34· κατ' ἄλλους δὲ καταπλυσθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, Στράβ. αὐτόθ. 35. Κατὰ δὲ τὸν Παυσαν. 9, 40, 5, ἦτο ἡ μετέπειτα Χαιρώνεια. Κατὰ τὸν Θουκυδ. 1, 12, ἐκτίσθη 60 ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, οἵτινες πρό-

τερον διωχθέντες ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, κατέφυγον εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἄρνην, (Ϝάρνην) καὶ τότε πάλιν ἐντεῦθεν ἐπανελθόντες ἀπεδίωξαν τοὺς Πελασγοὺς καὶ ἔκτισαν ἢ ἴσως ἀνενέωσαν μόνον τὴν Βοιωτικὴν πόλιν.

Ἀρνός, ἀρνί, ἴδ. ἀρήν, (Ϝαρήν).

Ἄρνυμαι [-⏑⏑ ἢ ⏑-⏑], ἐπικ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. α') ζητῶ ἢ προσπαθῶ νὰ λάβω ἢ νὰ ἀποκτήσω, α τιμήν τινι ἀποζημίωσιν χάριν τινός, Α 159, Ε 552 α [illegible] βοείην ἀρνύσθην οὐδὲ βοείην [illegible] τουν νὰ ἀποκτήσωσι, Χ 160 β') ζητῶ νὰ φυλάξω ὅ,τι ἔχω, ἀγωνίζομαι νὰ διασώσω, α πατρὸς κλέος Ζ 446 α ψυχήν, α 5.

Ἀροίμην, ἄροιο, ἄροιτο, ἴδ. αἴρω.

Ἄροσις [⏑. .], ιος, ἡ, (ἀρόω), καλλιεργήσιμος γῆ, ἄρουρα, Ι 580, ι 134.

Ἀροτήρ [⏑. .], ῆρος, ὁ, (ἀρόω), ὁ ἀροτριῶν, γεωργός, Ιλ. Σ 542, Φ 835.

Ἄροτος [⏑. .], ὁ, (ἀρόω), κυρ. ἡ ἀροτρίωσις, καλλιέργεια· ἔπειτα δὲ κατὰ πληθ. τόπος γεωργημένος, ἀγρός, χωράφια, ι 122 †.

Ἄροτρον [⏑. .], τό, (ἀρόω), τὸ ἄροτρον, ἀλέτρι, Κ 353, ν 32.

Ἄρουρα [⏑. .], ἡ, (ἀρόω) α') γεωργήσιμος γῆ, ἢ καλλιεργημένος τόπος, Ζ 195, Μ 314, πληθ. Η 421, Ψ 599· β') χώρα ἐν γένει γῆ, Γ 115 α πατρὶς ἄρουρα» πατρίς, α 407, ν 193· γ') ἡ γῆ, Σ 104, α ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν» Θ 486, γ 3, η, 332. — Ὡς κύρ. ὄνομ. Ἄρουρα, = Γαῖα, Β 548, λ 309.

Ἀρόω [⏑. .], γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἀρόωσι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀροῦσι, μέλ. ἀρόσω, παρακ. παθ. μετοχ. ἀρηρομένος, ἀροτριῶ, ὀργώνω, καλλιεργῶ, γεωργῶ, [illegible] α νειὸς ἀρηρομένη» (νεωστὶ) ἠροτριωμένη χέρσος, νειάμα (ἴδ. νειός) Σ 548.

Ἁρπάζω, μέλ. ἄξω, ἀόρ. ἥρπαξα καὶ ἥρπασα· α') βιαίως ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, πολλάκις ἐπὶ θηρίων ἁρπακτικῶν, α βόσκει Ε 556, Φ [illegible] σ 174 α γυναῖκα ἁρπάζω, Γ 344 [illegible] ληκα ἀπό τινος» Ν 528· β) λαμβάνω ταχέως, ἁρπάζω α λᾶαν» Μ 446.

Ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ, ἅρπαξ, [illegible]

Ἁρπαλέος, η, ον, (ἁρπάζω), ὅστις ποιεῖ τὴν ἁρπακτικὴν διάθεσιν, πᾶν ὅ,τι ἁρπάζουν οἱ ἄνθρωποι, ἁρπακτός, α κέρδεα» θ 164. — Ἐπίρ. ἁρπαλέως, ἁρπακτικῶς, ἁρπαχτά, [illegible] ζ 250, ξ 110. [illegible]

Ἁρπαλίων, ωνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους βασιλέως τῶν Παφλαγόνων, ὑπὸ τοῦ Μηριόνου φονευθεὶς Ν 644. [illegible]

Ἅρπη (ἁρπάζω) πτηνὸν ἁρπακτικὸν ταχύπτερον καὶ ὀξυφωνόν, πιθαν. εἶδος ἱέρακος, Τ 350 †.

Ἅρπυια, ἡ, (ἁρπάζω), συνήθ. πληθ. αἱ Ἅρπυιαι, κυρ. αἱ ἀφαρπάζουσαι. Ὁ Ὅμηρος μνημονεύει πρῶτον ἐν Ἰλ. Π 150 μίαν Ἅρπυιαν ὀνόματι Ποδάργην, διὰ ταχύπους, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ζεφύρου τοὺς ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐν δὲ Ὀδ. μνημονεύονται πληθυντικῶς. Εἶναι θεαὶ τῶν θυελλῶν καὶ προσωποποιημέναι θύελλαι, καταιγίδες, ἁρπάστριαι, ἔτι δὲ καὶ δαίμονες τοῦ ταχέος καὶ αἰφνιδίου θανάτου· ὅθεν περὶ τῶν ἀποθνησκόντων καὶ οὐδὲν ἴχνος καταλειπόντων ἐλέγετο ὅτι αὐτοὺς αἱ Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο α 241, υ 77· πρβλ. θύελλα. Κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 267

εἶνε δύω αἱ "Αρπυιαι, ἡ Ἀελλὼ καὶ Ὠκυπέτη, θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας. Ὁ δὲ μεταγενέστερος μῦθος ἀποδίδει εἰς αὐτὰ; πτηνοῦ μορφὴν καὶ παρθένου πρόσωπον, Ἀπολδ. 1, 2, 6, ὡς ἀναφέρει ἡ ἑλλην. μυθολογία.

"Αρρηκτος, **ον** (ἀ, ϝρήγνυμι). 1) ἀδιάσπαστος, ἀδιάρρηκτος, «πέδαι, δεσμοὶ» Ν 37, Ο 20, θ 275, «νεφέλη» Υ 150· ἀπόρθητος, ἀνάλωτος, μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, «τεῖχος, πόλις» Ξ 56, κ 4, Φ 447· μεταφ. «φωνὴ» ἀδιάκοπος, „ἀκάματος“ Β 490· «πολέμοιο πεῖραρ» Ν 359 ἴδ. λ. πεῖραρ καὶ ἐπαλάσσω.

"Αρρητος, **ον** (ἀ, ϝρ.), ὁ μὴ ρητός, ὅστις δὲν λέγεται «ἔπος» ξ 466 †.

"Αρσαντες, ἄρσαν κτλ. ἴδε ἀραρίσκω.

"Αρσην, **εν**, γεν. **ενος** ἄρρην, ἀρσενικός, «θεὸς» Θ 7, «βοῦς» Η 315, «ἵπποι» Ψ 377 κ. ἄ. «οἶες» ι 425.

Ἀρσίνοος [. ⏑ . .], ὁ, (ἤτοι ἐκ τοῦ ἄρσις, ἀρ-, καὶ νόος, οἱονεὶ συμβιβαστικός, εὐάγωγος), πατὴρ τῆς Ἑκαμήδης, ἐπιφανής τις κάτοικος τῆς Τενέδου, Λ 326.

Ἀρσίπους, **οδος**, ὁ, ἡ, ἴδ. ἀερσίπους.

Ἀρτακίη [. ⏑ . .], ἡ, πηγή τις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λαιστρυγόνων, κ 108. Ἡ λέξις οὐχὶ ἑλλ. πρβλ. Ἀρτάξατα, Ἀρταξέρξης—Ἀρτάκη πόλις ἑλλ. ἐν τῇ Κυζικηνῇ χερσονήσῳ.

Ἀρτεμής, **ἐς** (ἄρτιος),=ἀκέραιος, ὑγιής, γερός, Ε 515, ν 43.

"Αρτεμις, **ιδος**, αἰτ. **ιν**, σπαν. **ιδα**, Ὑ. Ἀφρ. 16, ἡ, (ἴσως = ἀρτεμής, ἀβλαβής, ἀκεραία, παρθένος)· θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, συνήθ. θεὰ τῆς σελήνης, ὡς ὁ Ἀπόλλων θεὸς τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς Ἕλλησι τῶν ἀρχαίων χρόνων ἰδίως θεὰ τῆς θήρας, Ε 52, καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἀγροτικοῦ καὶ κατὰ φύσιν βίου (ἴδ. «ἀγροτέρη»)· διὸ φέρει τόξον καὶ βέλη («ἰοχέαιρα»). Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ἀχράντου παρθενίας, καὶ ἐξέχει διὰ τὴν παρθενικὴν καλλονὴν καὶ ραδινότητα, ζ 102· ὅθεν ὡραῖαι καὶ εὐμήκεις γυναῖκες πρὸς αὐτὴν παραβάλλονται, οἷον Ἑλένη, ξ 122, ἡ Πηνελόπη ρ 36, τ 54· πρβλ. ἰδίως ζ 151 ἑξ. Συνήθεις αὐτῆς καὶ ἀγαπητοὶ διατριβαὶ εἶνε τὰ πλήρη θηρίων ἄγρια ὄρη, ὡς ὁ Ἐρύμανθος τῆς Ἀρκαδίας καὶ ὁ Ταΰγετος τῆς Λακωνίας, ζ 102· μετὰ τοὺς κόπους τῆς θήρας τέρπεται κιθαρίζουσα καὶ χορεύουσα, Ὑ. Ἀπ. 199, Ἀφρ. 49, 118, Δήμ. 424, Ὑμ. 27, 11 ἑξ. Εἶνε δὲ καὶ τοῦ θανάτου θεά, εἰς αὐτὴν ἀποδιδομένου τοῦ αἰφνιδίου καὶ ἡσύχου θανάτου τῶν γυναικῶν, Ζ 205, 428, λ 172, 324, ο 410, 478, σ 402, πρβλ. λ. ἀγανός, ἀλλὰ καὶ τὸν Ὠρίωνα φονεύει ἐν Ὀρτυγίᾳ ε 123. Ὁ ποιητὴς τοῦ Ὕ. εἰς Ἀπ. (τὸν Δήλιον) 16 λέγει ὅτι ἐγεννήθη ἐν Ὀρτυγίᾳ, ἴδ. τ. λ. Ἐν τῇ Ἰλιάδι εἶνε αὐτὴ καὶ ὁ ἀδελφός της σύμμαχος τῶν Τρώων. Φέρει δὲ ἐπίθετα πλὴν τῶν εἰρημένων καὶ τὰ «κελαδεινὴ» χρυσήνιος, χρυσόθρονος καὶ «χρυσηλάκατος» ἄπ. ἴδε.

Ἀρτεπίβουλος, ὁ, (ἄρτος, ἐπιβουλεύω), ὁ ἐπιβουλεύων τὸν ἄρτον, κωμικὸν ὄνομα ἐν τῇ Βατρ. 264.

"Αρτι [. ⏑], ἐπίρ. (ἀρ-) πρὸ μικροῦ, τώρα δά, παρ' Ὁμ. δὲν εὑρίσκεται· ὅπου δὲ πρότερον ὑπῆρχε, Τ 56, Φ 288, τώρα ἀναγινώσκεται ἄρ τι.—Ἐν συνθέσει σημ. παρ' Ὁμ. τὸ πρέπον, τὸ πλῆρες καὶ ἀκέραιον, τὸ πρέπον, τὸ εὔστοχον, ὡς ἐκ τοῦ ἄρτιος.

'Αρτι(ϝ)επής, ές, γεν. **έος,** (ἄρτιος, ἔπος) ὁ λέγων λόγους ἀπηρτισμένους, ὅστις ἔχει στρογγυλὰ τὰ λόγιά του, δεξιὸς εἰς τὸ λέγειν, Χ 281 †.

'Αρτιος, α, ον, (ἀραρίσκω) ἁρμόδιος, εὔστοχος, μόνον οὐδ. πληθ. οἷον «-ἄρτια βάζεις» εὔστοχα, τουτέστι φρόνιμα ὁμιλῶ, Ξ 92, θ 240· «-ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη» Ε 326, τ 248.

'Αρτίπος [. ⏑], ἀντὶ τοῦ ἀρτίπους, -ποδος, ὁ, (πούς) ὁ ἔχων ἀρτίους, ὅλους, ἐπομ. ταχεῖς καὶ σταθεροὺς πόδας, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν χωλὸν Ἥφαιστον, θ 310· ὡσαύτως καὶ τῆς Ἄτης Ι 55.

'Αρτίφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἄρτιος, φρήν) ὁ σῶας καὶ σωστὰς ἔχων τὰς φρένας, φρόνιμος (φιλικό.), συνετός, ω 261 †.

'Αρτος, ὁ, ἄρτος, ἰδίως ὁ ἐκ σίτου, 'Οδ. ρ 343, Βατρ. 35.

'Αρτοφάγος [. . ⏑ .], ὁ, (ἄρτος, φαγεῖν), ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατρ. 214.

'Αρτυμα [. – .], **ατος,** τό, (ἀρτύω) ὅ,τι χρησιμεύει εἰς παρασκευὴν τῶν ἐδεσμάτων, καρύκευμα, Βατ. 41.

'Αρτύνω [. – .], καὶ **ἀρτύω** [. – .], Σ 379, δ 771, λ 439, υ 242 (ἄρτιος) μέλ. Ἰων. ἀρτυνέω, ἀόρ. α' ἤρτυνα, ἀόρ. παθ. ἀρτύνθην, μέσ. ἀόρ. α' ἠρτυνάμην. Α') Ἐνεργ. 1) συναρμόζω, προσκολλῶ, «-οὔατα» αὐτία, τουτέστι λαβάς, Σ 379· ὡσαύτως τὸ μέσον «-ἐρετμὰ» τροποῖς ἐν δερματίνοισιν» δ 782, θ 53, «-σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες» συνασπισθέντες (ἐν τῇ μάχῃ) Μ 43, 86, Ν 152, 2) ἐν γέν. παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, διακοσμῶ, διατάττω τι, «-ὑσμίνην» Ο 303, «-ἀρτύνθη μάχη» Λ 216, «λόχον» στήνω ἐνέδραν, ξ 469, «-ἕεδνα, γάμον» παρασκευάζω, α 277, β 196, δ 771· ἰδίως ἐπὶ κακοῦ, ὅ,τι ἀπαιτεῖ δόλον, πανουργίαν, μηχανῶμαι, πλέκω, χαλκεύω, «-δόλον τινί» λ 439, «-ψεύδεα» λ 366, «-θάνατον, ὄλεθρόν τινι» υ 242, ω 153, π 448. Β') Μέσ. παρασκευάζω ἢ προσαρμόζω τι ἐμαυτῷ, ἴδ. Α') 1), μεταφ. «-βουλήν» τακτοποιῶ, ὀργανίζω τὰς σκέψεις μου, παρασκευάζω, ἐν ἐμαυτῷ σχέδιόν τι καὶ τὸ λέγω καὶ εἰς ἄλλους, Β 55, Κ 302.

'Αρύβας [⏑ ⏑ .], **αντος,** ὁ, Φοῖνιξ τις ἐκ Σιδόνος, ο 426.

'Αρχέκακος, ον, ἐπ. ὁ ἀρχόμενος τοῦ κακοῦ, «-νῆες» Ε 63 †.

'Αρχέλοχος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθείς, Β 823, Ξ 465.

'Αρχεπτόλεμος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰφίτου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, Θ 128, 312.

'Αρχεύω, ἐπ. (ἀρχός), εἶμαι ἀρχὸς ὅ. ἐ. ἀρχηγός, ἡγεμών, μετὰ δοτ. 'Ιλ. Β 345, Ε 200.

'Αρχή, ἡ, (ἄρχω) 1)=ἀρχή, «ἐξ ἀρχῆς» α 188, ϐ 254. 2) ἀρχή, ἀφορμή, αἰτία, «φόνου» φ 4 «-εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς» ἕνεκα τῆς ἐμῆς πρὸς τὸν Ἀλέξ. ἔριδος καὶ ἕνεκα τῆς ἀφορμῆς, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔδωκεν εἰς αὐτήν (τὴν ἔριδα), Γ 100, πρβλ. καὶ 87· ὅθεν λέγεται περὶ τῆς Ἑλένης (καὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς) «ἧτ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή» Χ 116· «-κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή» Λ 604.

'Αρχός, ὁ, ἀρχηγός, ἡγεμών, 'Ομ. πολλ., ἔτι δὲ καὶ «-ἀρχὸς ἀνήρ» Α 144· «-ἀρχοὶ μνηστήρων» δ 629, φ 187· ἐπὶ τοῦ κυβερνήτου τῆς νηός, Ύμ. 6, 25.

'Αρχω, μέλ. ἄρξω, ἀόρ. ἦρξα. Ι.) Ἐνεργ. εἶμαι ὁ πρῶτος, καὶ Α') ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ, ὅθεν 1) προηγοῦμαι,

εἶμαι ὁδηγός, συνήθ. ἄν. πτ. Α 495, Γ 420 κ. ἄ. ἢ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. οἷον «ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἕκτωρ» Π 552 κ. ἄ. «-ὁδὸν ἄρχειν τινὶ» ὁδηγῶ τινα καθ' ὁδόν, (κυρ. προηγοῦμαί τινος καθ' ὁδὸν) θ 107· καὶ μετὰ γεν. (τοπικῆς) «-ὁδοῖο» ε 237· «-τινὶ κατὰ κέλευθα» ω 9. 2) ἔν τινι καταστάσει ἢ ἐνεργείᾳ προηγοῦμαι, πράττω τι δηλ. ἤτοι πρότερος ἢ πρότερον τῶν ἄλλων, ὅθ. ἄρχομαι, ἀρχίζω ἢ ἀρχινῶ μετὰ γεν. «-μάχης, πολέμοιο, μύθων» Ὁμ. πολχ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. προσώπ «τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε» μεταξὺ αὐτῶν ἤρξατο λέγων, Β 433 κ. ἄ. ι 202 «ἄρχε θεοῖσι δαιτός» κάμε ἀρχὴν τοῦ δείπνου μεταξὺ τῶν θεῶν, Ο 95 μετ' ἀπαρμφ. «ἦρχε νέεσθαι, ἦρχ' ἴμεν» Β 84, Ν 329· «ἦρχ' ἀγορεύειν» Σ 249 κ. ἄ. πλχ. μετὰ μετοχ. σημαίνει: εἶμαι, εὑρίσκομαι ἐν ἀρχῇ καταστάσεώς τινος ἢ ἐνεργείας, ἐν ᾧ μετ' ἀπρμφ. σημαίνει: ἀρχίζω νὰ κάμνω τι. Σπάνιαι εἶνε αἱ ἐξαιρέσεις, οἷον «-ἦρχε κιών» ἤρχισε νὰ βαδίζῃ, προηγεῖτο, Γ 447, «-ἦρχον χαλεπαίνων» ἤρχισα τὴν ὀργήν, ἐγὼ πρότερος ὠργίσθην, Β 378. Β') ὡς πρὸς τὸ ἀξίωμα, τὴν δύναμιν κτλ. εἶμαι ἄρχων ἢ ἀρχηγός, ἄρχω, συνήθ. μετὰ γεν. Ὁμ. πλχ. σπανίως μετὰ δοτ. Β 805, Ε 592, ξ 230, 471, «ἐν τισιν» Ν 690 ἄν. πτ. καὶ μεταφορ. κατά τινας κεῖται εἰς τὴν σημασ. τοῦ ἐπικρατῶ, ἐν τῷ χωρ. Ι 102 «-σεῖο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ» ΙΙ.) Μέσ. 1) κυρ. κατὰ πρῶτον πράττω τι, ἄρχομαι, ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. μετὰ γεν. «μύθων, μολπῆς» η 233, ζ 101· μετ' ἀπαρμφ. «-ἤρχετο ὑφαίνειν» Η 324, ν 374 κ. ἄ. «-ἔκ τινος ἄρχομαι» κάμνω τὴν ἀρχὴν ἀπό τινος, ψ 199· ὡσαύτως καὶ μετὰ γεν. ἁπλῆς «-σεῖο δ' ἄρξομαι» ἀπὸ σοῦ, ι 97, «ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν» φ 142· ὅθεν 2) ἄρχομαι τῆς θυσίας, ὡς τὸ ἀπάρχομαι, ὅπ. ἴδε. «ἀρχόμενος πάντων μελέων» λαμβάνων, ὡς ἀπαρχὴν ἀπὸ πάντων τῶν μελῶν τεμάχια κρέατος, ξ 428.

Ἀρωγή [⏑ – .], ἡ, (ἀρήγω) βοήθεια, ὑπεράσπισις, Δ 408, Φ 360, «-μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ τινι» καὶ δὴ βοηθοῦντες, κατὰ χάριν, Ἰλ. ψ 574.

Ἀρωγός [⏑ – .], όν, (ἀρήγω) παρ' Ὁμ. μόνον οὐσιαστ. βοηθός, «-τινὶ» Θ 205, σ 232, «-οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός» εἰς τοὺς ψευδεῖς (ἐπιόρκους) δὲν θὰ ἦνε βοηθὸς ὁ Ζεύς, Δ 235 ἐπὶ δικαστηρίου ὁ εὔνους πρὸς τὸν ἕτερον τῶν ἀντιδίκων, Σ 502.

Ἄσαι, 1) συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀᾶσαι, ἐκ τοῦ ἀάω, ὅπ. ἴδε. 2) ἀπαρμφ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ ἄω=κορέννυμι. Λ 574.

Ἄσαιμι, εὐκτ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ ἄω =κορέννυμι, Ι 489.

Ἀσαῖος [– . .], ὁ, εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Λ 301.

Ἄσαμεν, ἀόρ. τοῦ ἰαύω=ἐκοιμήθημεν· ἴδ. ἄεσα.

Ἀσάμινθος [⏑ ⏑ . .], ἡ, ἐπ. πύελος, λεκάνη πρὸς λοῦσιν τοῦ σώματος λουτήρ, (ἐν τινι θαλάμῳ παρὰ τὸν ἀνδρωνίτην) σκάφη, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βεβαίως χαλκῆ. (ὅθ. «ἐΰξέστη») ἀλλὰ καὶ ἀργυρᾶ Κ 576 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) γ 468. δ 48, 128 κ. ἄ.

Ἄσασθαι, ἀπαρμφ. τοῦ μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἄω=κορέννυμι, ὅπ. ἴδε.

Ἄσατο, ἴδε ἀάω.

Ἄσβεστος, ον, θηλ. καὶ ἀσβέστη, Π 123 (σβέννυμι) ὅστις δὲν σβύνεται, ἄσβυστος «-φλόξ» συνήθ. μεταφ. ἄπαυστος, ἄμετρος, ἀτελείωτος, «-γέλως» Α 599, θ 326, α 346, «-μέ-

-νος» Χ 96 «-βοὴ» Λ 50, 500, «-κλέος» δ 584. η 333.

Ἄσβεστος, ὁ, (= ἄσβεστος) ὄνομ. δαίμονος, Ἐπιγ. 14, 9.

Ἄσε, συνηρ. ἐκ τοῦ ἄασε, ἴδ. ἀάω.

Ἄσεσθαι, ἀπαρεμφ. τοῦ μέσ. μέλ. τοῦ ἄω=κορέννυμι.

Ἀσήμαντος, ον (ἀ, σημαίνω) ἄνευ σημάντορος, ἐπιστάτου, «-μῆλα» Κ 486 † πρβλ. Ο 325.

Ἆσθμα, ατος, τό, (ἄσθω), βραχεῖα καὶ βαρεῖα ἀναπνοή, δύσπνοια, λαχάνιασμα, «-ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι» Ἰλ. Ο 10, Π 109

Ἀσθμαίνω, (ἆσθμα) δυσκόλως ἀναπνέω, λαχανιάζω, πιάνεται ἡ ἀναπνοή μου, κονταναασαίνω ἐπὶ τρεχόντων, Ἰλ. Κ 376, μαχομένων, Π 826· ἐνειρευομένων, Κ 496, ἀποθνησκόντων, ἀγωνιῶ, Ε 585, Ν 398. Φ 182.

Ἀσιάδης [- ⏑ ⏑ . .], ου, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Ἀδάμας, Φαῖνοψ Μ 140, Ρ 583.

Ἀσίης [- ⏑ .], Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀσίας, γεν. αο; εω, ω, υἱὸς τοῦ Κότυος, ἀπόγονος τοῦ Μάνητος, βασιλεὺς τῆς Λυδίας «Ἀσίω (γεν. ἀντὶ τοῦ Ἀσίου) ἐν λειμῶνι» Β 461. Οἱ δὲ νεώτεροι ἐκδόται ἀναγινώσκουσιν Ἀσίῳ ἐπίθετον, ὡς καὶ παρὰ Στράβ. 14. 1. 45 κεῖται οὕτως ὥστε νὰ παράγηται ἐκ τοῦ ἄσις (λάσπη), ἂν καὶ ὑπάρχῃ πρόσκομμα προσῳδιακόν, ἴδ. ἄσις· ἦτο δὲ χώρα εὔφορος τῆς Λυδίας παρὰ τὸν Καΰστρον ποταμὸν «Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι» Β 461.

Ἀσινέας [⏑ ⏑ ⏓ ⏓], αἰτ. πληθ. τοῦ ἀσινής (σίνομαι), ἀβλαβὴς λ 110 (Ὀδυσ.).

Ἀσίνη [⏑ ⏑ .]. ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, δυτικῶς τῆς Ἑρμιόνης, ἐν τῇ τοῦ Διομήδους ἐπικρατείᾳ. Β 560.

Ἀσινής [⏑ ⏑ .], ές, (ἀ, σίνομαι) ἀβλαβής, σῶος, Ὀδ. λ 110, μ 137.

Ἄσιος [⏑ ⏑ .], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Δύμαντος, ἀδελφὸς τῆς Ἑκάβης, Φρύξ, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθείς, Π 716. 2) υἱὸς τοῦ Ὑρτάκου ἐκ τῆς Ἀρίσβης, σύμμαχος τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως φονευθείς, Β 837, Ν 384.

Ἄσιος, η, ον, ἴδε Ἀσίης.

Ἄσις [⏑ .], ιος, ἡ, ἰλύς, λάσπη, ἣν καταλείπουσι τὰ ἀποξηρανθέντα ὕδατα μάλιστα μετὰ πλημμύραν τινά, Φ 321 †.

Ἄσιτος [. ⏑ .], ον (ἀ, σῖτος), ὁ ἄνευ σίτου, νῆστις, νηστικός, δ 788 †.

Ἀσκάλαφος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰαλμένου βασιλέως τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, ἥρως Ἀργοναύτης καὶ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Ἰλίου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Δηιφόβου, Β 512, Ο 112 (ἀσκάλαφος πτηνὸν νυκτόβιον, εἶδος γλαυκός).

Ἀσκανίη [. ⏑ ⏑ .], ἡ, χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ μάλιστα κατὰ Στράβ. 12, 4, 5, πρβλ. 14, 5, 29· α') τῆς Βιθυνίας ἢ Μυσίας παρὰ τὴν ὁμώνυμον λίμνην οὐ μακρὰν τῆς μετέπειτα Νικαίας, Ν 793· β') τῆς Φρυγίας, Β 863.

Ἀσκάνιος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος, σύμμαχος τῶν Τρώων, Μυσός, Ν 792. 2) σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, Β 862.

Ἀσκελής, ές, ἐπ. (ἐκ τοῦ α προθ. καὶ σκέλλω=ξηραίνω) κυρ. κατάξηρος, κάτισχνος, ὅθεν α') ἐξηντλημένος, ἀδύνατος, κατεσκληκώς, κ 643· β') σκληρός, στερρός, ὅθεν ἐπίμονος, ἀμετακίνητος, μόνον κατ' οὐδ. ὡς ἐπίρ. «-ἀσκελὲς κεχόλωται» ἀδυσώπητος, α 68· ὡσαύτως καὶ τὸ κατ' αὐτὸ ἐπίρ. ἀσκελέως, «-ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνω» Τ 68 †.

Ἀσκέω, παρατ. ἤσκουν, καὶ γ' ἑν. ἤσκειν, ἀντὶ τοῦ ἤσκεεν, Γ 388, ἀόρ. α' ἤσκησα, παθ. παρακ. ἤσκημαι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ τεχνικῆς καὶ ἐπιμεμελημένης κατεργασίας ἀκατεργάστων ὑλῶν, κατεργάζομαι, δουλεύω «εἴρια» Γ 388, «κέρα» Δ 110, ἢ ἐπὶ τεχνικῆς καὶ ἐπιμεμελημένης ἐξεργασίας τεχνικῶν προϊόντων φιλοτεχνῶ, τεχνουργῶ, «κρατῆρα, ἑρμῖνα» Ψ 743, ψ 198· «χορὸν Δαίδαλος ἤσκησεν Ἀριάδνῃ» Σ 592. «πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα» ἀφ' οὗ τὸν ἐδίπλωσε καὶ τὸν ἐπεμελήθη, τὸν „ἐσυγύρισε", τὸν „ἐσκούπισε", τὸν ἐκαθάρισε, α 439· «ἅρμα χρυσῷ εὖ ἤσκηται» εἶνε τεχνηέντως κεκοσμημένον διὰ χρυσοῦ, Κ 438. —Πολλάκις τίθεται κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλων ῥημάτων, οἷον «θρόνον τεύξει ἀσκήσας» θὰ κατασκευάσῃ θρόνον φιλοτεχνήσας, δ. ἑ. τεχνηέντως, Ξ 240, 179, γ 438, Βατρ. 125.

Ἀσκηθής, ές, (σκάζω) ἐπ. ἀβλαβής, σῶος, ἀκέραιος, ὑγιής, Π 247. «ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι» ξ 255 Κ 212, ε 26, 146 κ. ἄ. πλχ. (συγγενὲς πρὸς τὸ Γερμ. Schaden, βλάβη).

Ἀσκητός, όν (ἀσκέω), τεχνικός, τεχνικῶς, ἢ ἐπιμελῶς ἐξειργασμένος, «λέχος» Ὀδ. ψ 189, «νῆμα» λεπτόν, λ 134.

Ἀσκληπιάδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ = ὁ Μαχάων, Δ 204, Λ 614, Ξ 2.

Ἀσκληπιός [. . ⏑ .], ὁ, ἐν Ἰλιάδι δὲν εἶχε ἀκόμη θεός, ἀλλ' ἐξοχώτατός τις ἰατρός, πατὴρ τοῦ Ποδαλειρίου καὶ τοῦ Μαχάονος, ἡγεμὼν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης καὶ Ἰθώμης, Ἰλ. Β 731, Δ 194, Λ 518. Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος ἢ Ἀρσινόης, θεὸς τῆς ἰατρικῆς, Ὑμ. 15.

Ἄσκοπος, ον (ἀ, σκοπῶ), ἀσύνετος, ἀστόχαστος Ἰλ. Ω 157, 186.

Ἀσκός, ὁ, (κῦτος) ἀσκός, χρήσιμος εἰς ὑποδοχὴν καὶ μεταφορὰν οἴνου ἰδίως ὁ «αἴγειος», (||. Καὶ νῦν εἶνε ἐν τῇ αὐτῇ χρήσει). Γ 247, ι 196 κ. ἄ. πλχ. Ὁ ἀσκός, ἐν ὁ ταμίας τῶν ἀνέμων Αἴολος ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀδυσσέα, κλείσας ἐν αὐτῷ τοὺς ἀνέμους, ἦτο «βοός» κ 19.

Ἄσμενος, η, ον, (μετοχ. μέσ. ἐν νεστ. τοῦ ἅδω, (σϝαδ) εὐχαριστημένος, χαίρων, χαρούμενος, «φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο» ἔφυγε χαίρων διότι διέφυγε τὸν θάνατον, Υ 350, ι 63 «ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη» θὰ ἦτο τοῦτο μὲ τὴν εὐχαρίστησίν μου, δέχομαι τοῦτο ἀσμένως, Ξ 108.

Ἀσπάζομαι, ἀποθ. (σπάω) κυρ. σύρω τινὰ πρὸς ἐμαυτὸν (εἰς τὸ στῆθος ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας μου), ὅθεν ἐναγκαλίζομαί τινα, χαιρετῶ, ὑποδέχομαι, ψ 498· «τινὰ χερσὶν» δεξιοῦμαί τινα γ 35· «δεξιῇ ἐπέεσσί τε» Κ 542.

Ἀσπαίρω (= σπαίρω μετὰ τοῦ εὐφων. α), σπαράσσω, σπαρταρῶ, κατέχομαι ὑπὸ σπασμῶν, συνήθ. ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Γ 293, Κ 521, Μ 203, θ 526. «πόδεσσι» χ 473· πάλλομαι, κτυπῶ ἐπὶ τῆς καρδίας, Ν 443 (συγγ. γερμ. sprenen).

Ἄσπαρτος, ον (ἀ, σπείρω) ἄσπαρτος, μὴ ἐσπαρμένος, ι 109, 123.

Ἀσπάσιος, [. ⏑ ⏑ .], η, ον (ἀσπάζομαι) καὶ δικατάληκτον, ψ 233, 1) ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, εὐχάριστος, εὐπρόσδεκτος, «τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών», Κ 35, Φ 607, ε 394· «ἀσπάσιοι ἑτάροις φάνημεν» ι 466. 2) χαίρων, περιχαρής, ψ 238, 296

«ἀσπάσιον τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν» ε 397.—Ἐπίρ. **ἀσπασίως**, περιχαρῶς, εὐχαρίστως, ξ 502, «γόνυ κάμψειν» εὐχαρίστως δὲ κλίνη τὸ γόνυ, Η 118· «ἀναπνέω» Δ 327, «ἰδεῖν» δ 523, «κεῖσθαι» ξ 403.

Ἀσπαστός, ή, όν=ἀσπάσιος. 1) ἐπιθυμητός, εὐπρόσδεκτος. ψ 239, «ἀσπαστὸν ἐμοὶ γένοιτο» τ 569· «ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη» ε 398, θ 295. Ὀδ.

Ἄσπερμος, ον (ἀ, σπέρμα), ἄνευ σπέρματος, δηλ. ἀπογόνων, ἄτεκνος, Υ 303 †.

Ἀσπερχὲς (ἀ προθ. σπέρχομαι) ἐπίρ. μετὰ σπουδῆς, σφοδρῶς, θερμῶς, ἰδίως «μενεαίνω» Δ 42, Φ 28; «κεχόλωμαι» Π 61 κ. ἀ. ἐπιμελῶς, Σ 556, ἀδιακόπως, «ἐφέπω τινά» Χ 188.

Ἄσπετος, ον (ἕ-σπετος), ἄφαντος, ἀνέκφραστος, «ἄσπετα πολλά» ἀνεκφράστως πολλά, Λ 704· «ὅσα ταῦτ' ἄσπετα πολλὰ» ὅσον ἄπειρα πολλὰ εἶνε ταῦτα (ἴδ. λ. ὅσος) δ 75· ὅθεν πολλάκις ἐπὶ ἀπείρου, ἀνεκφράστου μεγέθους ἢ πλήθους, ὑπερμεγέθης, ἀπειροπληθής, ἄμετρος, «ὕλη, ῥόος, αἰθήρ, κρέα, δῶρα» κ.τ.τ. «ὕδωρ» τὸ τῆς θαλάσσης, ε 101· «ἀλκή» Π 157, «κῦδος» Σ 165, «κλαγγὴ συῶν» ξ 412. —Τὸ οὐδ. «ἄσπετον» ὡς ἐπίρ. «τρεῖτε ἄσπετον» τρέμετε ὑπερμέτρως, Ρ 332. Υ. Ἀφρ. 237.

Ἀσπιδέος, ἴδε σπιδέος.

Ἀσπιδιώτης [. ⏑ ⏑ – .], ου, ὁ, ἀσπιδοφόρος, «ἀνήρ» Ἰλ. Β 554, Π 167.

Ἀσπίς, ίδος, ἡ, ἀσπίς, καὶ α') ἡ μεγάλη, ἐλλειψοειδής, ἡ καλύπτουσα τὸν ἄνδρα ἀπὸ τοῦ στόματος μέχρι τῶν σφυρῶν, καὶ διὰ ταῦτα ὀνομαζομένη «ποδηνεκής» Ο 646 καὶ «ἀμφιβρότη» Β 389 κ. ἀ. β') ἡ μικρά, κυκλοτερής, «εὔκυκλος» Ε 797 κ. ἀ. πλχ. «πάντοσ' ἐΐση» Γ 347.—Ἡ ἀσπὶς ἦτο πρὸς τὰ ἔξω κυρτὴ καὶ συνίστατο συνήθ. ἐκ πολλῶν πτυχῶν βοείου δέρματος (ὅθεν «βοείη, ταυρείη», ἄσπ. ἴδε), ἔξωθεν ἀπὸ ἐλάσματος μεταλλίνου κεκαλυμμένων. Ἡ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος εἶχεν ἑπτὰ τοιαύτας πτυχὰς καὶ ἐπ' αὐτῶν μίαν χαλκῆν, Η 222 ἑξ. Μ 294, ἡ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευασθεῖσα, συνέκειτο ἐκ μεταλλίνων πτυχῶν, Υ 271 ἑξ. Ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος ἦτο μεταλλίνη καὶ ἐκαλεῖτο ἄντυξ (ἴδ. τὴν λ.), ἔχουσα ἐνίοτε κροσσοὺς ἢ θυσάνους προσηρτημένους. Ἡ ἀσπὶς πολλάκις ἐκοσμεῖτο δι' ὀμφαλῶν, Λ 34 (ὅθ. «ὀμφαλόεσσα»), τῶν ὁποίων εἷς ἔκειτο συνήθως ἐν τῷ μέσῳ κατὰ κορυφὴν τῆς κυρτώσεως καὶ ἐκαλεῖτο κατ' ἐξοχὴν ὀμφαλός, Ν 192. Ἐνίοτε ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς ἀσπίδος ἐκοσμεῖτο διὰ τορευτῶν ἀναγλύφων, ὡς ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Λ 32, καὶ μάλιστα τοῦ Ἀχιλλέως, Σ 478 ἑξ. Ἡ μεγάλη ἀσπίς, ὡς καὶ ἡ κυκλοτερής (Ε 796), φέρεται ἀπὸ τῶν ὤμων ἐξηρτημένη δι' ἱμάντος, λεγομένου τελαμῶνος, Β 388 κ. ἀ. πρὸς δὲ μεταχείρισιν αὐτῆς ἐχρησίμευον αἱ ἔσωθεν αὐτῆς προσκεκολλημέναι κανόνες, (κανόνες, μεθ' Ὅμ. πόρπακες). Ἡ ἐλαφροτέρα περιεκινεῖτο μόνον διὰ δύω κανόνων), ὧν ὁ μὲν ἐστήριζεν αὐτὴν εἰς τὸν βραχίονα τὸν ἀριστερόν, ὁ δὲ ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῆς χειρός. Τινὲς παραδέχονται πάσας τὰς ἀσπίδας κυκλοτερεῖς· ἀλλ' ἂν καὶ τοῦτο εἶνε τὸ συνηθέστερον σχῆμα, δὲν φαίνεται ὅμως πιθανόν, ὅτι αἱ ποδηνεκεῖς καὶ ἀμφίβροτοι (ἀνδρομήκεις), αἵτινες βεβαίως εἶχον τοὐλάχιστον 4 μέχρι 4 1/2 ποδ.

μῆκος, ἧσσων καὶ πλάτους τοῦ αὐτοῦ.

Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ (ἀσπίς), ὁ, δι' ἀσπίδος ὡπλισμένος ἀσπιδοφόρος, μόνον γεν. πληθ. «-ἀσπιστάων» Ἰλ. Δ 90, Ε 577 κ. ἄ.

Ἀσπληδών, όνος, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Μέλανα ποταμὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μινυῶν, Β 511.

Ἀσπουδί, ἐπίρ. (ἀ, σπουδή), ἄνευ κόπου, ἄνευ ἀγῶνος, πάντοτε ἐν τῇ φράσει «-μὴ μὰν ἀσπουδί γε» Ἰλ. Θ 512, Ο 476, Χ 304.

Ἄσσα, Ἰων.=ἅτινα, ἴδ. ὅστις.

Ἀσσα, Ἰων.=τινά, «ὁποῖ' ἄσσα» τ 218 †.

Ἀσσάρακος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἔγγονος τοῦ Ἐριχθονίου, πατὴρ τοῦ Κάπυος καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου, Υ 232, ἑξ.

Ἄσσον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ ἄγχι, πλησιέστερον, «-φέρειν» ι 380· «-φορεῖν» ν 361 κ. ἄ. συνήθ. μετὰ τοῦ «-ἰέναι», ἰκέσθαι, στῆναι» πλησιάζω, προσέρχομαι, μετὰ γεν. Ξ 247, Χ 4, Ψ 44, λ 89· «-ἄσσον ἄνακτος ἐλθέμεν» ρ 304. Ἐκ τούτου νέον συγκρ. ἐπίρ. ἀσσοτέρω, ρ 572.

Ἄσταχυς [. ⏑ .], υος, ὁ, (=στάχυς μετὰ τοῦ προσθέτου α), ἀστάχι καὶ στάχι, Β 148 †.

Ἀστεμφέως (στέμβω), ἐπίρ. σταθερῶς, εὐσταθῶς, «-ἔχω» Ὀδ. δ 419, 4 459. Ἐκ τοῦ

Ἀστεμφής, ἐς (στέμβω), εὐσταθής, σταθερός, ἀμετακίνητος, «βουλή» 344 †. Τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρ. «-ἀστεμφὲς ἔχω» κρατῶ σφιγκτά, Γ 219 †.

Ἀστέριον, τό, χωρίον πλησίον τῆς Μαγνησίας οὐ μακρὰν τοῦ ὄρους Τιτάνου ἐν Θεσσαλίᾳ, Β 735.

Ἀστερίς, ίδος, ἡ, μικρὰ μυθικὴ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους ἐν τῷ πορθμῷ τῷ μεταξὺ Σάμης καὶ Ἰθάκης, δ 846· παρὰ Στράβ. 10, 2, 16 λέγεται Ἀστερία.

Ἀστερόεις, εσσα, εν, ἐπ. (ἀστήρ), 1) πλήρης ἀστέρων, διάστερος, πολύαστρος. «οὐρανός» Δ 44, ι 527 κ. ἄ. 2) ἀστεροειδής, τουτέστι, λαμπρός, ἐξαστράπτων, σπινθηροβολῶν, «θώρηξ» Π 134, «δόμος» Σ 370.

Ἀστεροπαῖος, ὁ, (ἀστεροπή), υἱὸς τοῦ Πελάγονος, ἔγγονος τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀξιοῦ, ἡγεμὼν τῶν Παιόνων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Μ 102, Φ 137 ἑξ.

Ἀστεροπή, ἡ, ἐπικ. ἀστραπή, κεραυνός.

Ἀστεροπητής, οῦ, ὁ (ἀστεροπή), ἀστραπηβόλος, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἰλ. Α 580, Μ 275.

Ἀστήρ, έρος, ὁ, δοτ. πληθ. ἀστράσι, Χ 28, 317 ἄστρον, καὶ ἀστέρι, κλ. ἄστρα καὶ ἀστέρια, Λ 62, ν 93 κ. ἄ. Πολλάκις ἐν ταῖς παραβολαῖς «ἀστὴρ ὥς» Ζ 295, Τ 381· «ἀστὴρ ὀπωρινός» φθινοπωρινός, εἶνε δὲ οὗτος ὁ Σείριος ἢ κύων (ἴδ. τὴν λ.) Ε 5· ἐν γένει δὲ πᾶν μετέωρον πυρῶδες, λαμπρόν, Δ 75.

Ἀστός, ὁ, (ἄστυ), κάτοικος τοῦ ἄστεως, πολίτης κατ' ἀντίθ. τοῦ χωρικός, μόνον Λ 242, ν 192.

Ἀστράγαλος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, (ὄστρακον), 1) σπόνδυλος τοῦ αὐχένος, ἰνίον (ἴδ. τὴν λ.) ὁ αὐχήν, Ξ 466· πληθ. οἱ σπόνδυλοι, «-ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη» συντριβεὶς ὁ αὐχὴν ἐξῆλθεν ἐκ τῶν σπονδύλων, || φρ. πλαστικωτέρα τῆς ταὐτοσήμου σημερινῆς, ἔσπασε τὸν λαιμόν του, κ 560. 2) ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός, τὸ κότσι, ἰδίως ὁ τῶν ζώων, ἐξ οὗ τὸ παίγνιον τῶν ἀστραγάλων κατεσκευά-

ζετο» 59. πληθ. «-ἀστράγαλοι» τὰ κότσια.

Ἀστράπτω (ἀστεροπή), ἀστράφτω καὶ στράφτω περὶ τοῦ Διός, «-ἐπιδέξια» Ἰλ. Β 353, Ι 237 κ. ἀ.

Ἄστρον, τό, ἄστρον, μόνον πληθ. Θ 555, μ 312 κ. ἀ.

Ἄστυ [. ‿ .], εος, τό, (Ϝας, ἰαύω, Ϝάστυ), πόλις εἴτε μικρὰ εἴτε μεγάλη παρ' Ὁμ., ἧς τὸ ὄνομα τίθεται κατὰ γεν. οἷον «-Ζελείης» Δ 103, «-Ἰουλίου» Φ 128· ἰδίως τὰ κυριώτατον μέρος τῆς πόλεως, ἡ ἀκρόπολις, ὅθεν «-πόλις καὶ ἄστυ» Ρ 144. Ὁ πληθυσμ. κατοικίας ἀνθρώπων ἐν γένει, πόλεις, α 3. — Ἐπίρ. ἄστυδε, πρὸς τὴν πόλιν, Σ 255.

Ἀστύαλος [. ‿ ‿ .], ὁ, (ἄστυ. ἅλς), εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου φονευθείς. Ζ 29.

Ἀστυ(Ϝ)άναξ [. ‿ ‿ .], κτος, ὁ (κυρ. ἄναξ τοῦ ἄστεος), ἐπώνυμον τοῦ Σκαμανδρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἕκτορος, παρὰ τῶν Τρώων εἰς αὐτὸν δοθὲν χάριν τοῦ πατρός, «-οἶος γὰρ ἐρύατο Ἴλιον Ἕκτωρ» Ζ 403, Χ 506.

Ἀστυβοώτης [. ‿ . . .], ου, ὁ, (ἄστυ, βοάω), ὁ διὰ τῆς πόλεως βοῶν, διαλαλῶν, διαλαλητὴς ἐπίθ. τοῦ κήρυκος, Ω 701 †.

Ἀστύνοος [. ‿ . .], ὁ. (ἄστυ, νόος). 1) ἡγεμών τις τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθείς, Ε 144. 2) υἱὸς τοῦ Προθιάονος, Τρώς, Ο 455.

Ἀστυόχεια, ἡ, (οἱονεὶ : προστάτις τῆς πόλεως, πολιοῦχος), θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος ἐξ Ἐφύρας, γεννήσασα τὸν Τληπόλεμον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, Β 658. Παρὰ Πινδ, Ὀλ. 7, 41 λέγεται Ἀστυδάμεια.

Ἀστυόχη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἄρεως τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, Β 513 ἑξ.

Ἀστύπυλος [. ‿ ‿ .], ὁ, (ἄστυ, πύλη), εἷς τῶν Παιόνων ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Φ 209 †.

Ἀσύφηλος [‿ ‿ . .], ον (σοφός;) αἰσχρός, ὑβριστικός, οὐτιδανός, ἀνόσιος, μόνον ἐν τῷ «-ὥς μ' ἀσύφηλον (ἐπίρ.) ἔρεξεν» τόσον αἰσχρῶς προσηνέχθη πρὸς ἐμέ, Ἰλ. Ι 647 καὶ «-ἔπος ἀσύφηλον» Ω 767.

Ἀσφαλέως [‿ . .], ἐπίρ., ἀκλονήτως, σταθερῶς, ρ 235, «-μένειν» Ρ 436, ἀπαρεγκλίτως, συναπτόμενα μετὰ τοῦ «-ἔμπεδον» οἷον «-θέειν» Ν 141, ψ 86. Μεταφ. ἀναμαρτήτως, ἀσφαλῶς, «-ἀγορεύειν» θ 171.

Ἀσφαλής, ὲς (ἀ. σφάλλω), ἀκλόνητος, σταθερός, «-θεῶν ἕδος» ζ 42. — Τὸ οὐδ. «-ἀσφαλές» ὡς ἐπίρ. ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «-ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ» Ο 683.

Ἀσφαλίων [. ‿ ‿ .], ονος, ὁ, θεράπων τοῦ Μενελάου, δ 216 †.

Ἀσφάραγος [. ‿ ‿ .], ὁ, (α προθ. συγγ. φάρυγξ), φάρυγξ, λαιμός, ἔπειτα λάρυγξ, Χ 328 †.

Ἀσφοδελός, όν (ἀσφόδελος εἶνε φυτὸν προσόμοιον τῷ κρίνῳ, νῦν σφερδοῦκλι. = ἀσφοδέλου κατάφυτος, πλήρης, «-ἀσφοδελὸς λειμὼν» τόπος ἐν τῷ Ἅδῃ, ἔνθα διατρίβουσιν αἱ σκιαὶ τῶν ἡρώων, Ὀδ. Λ 539, 573, Ὑ. Ἑρμ. 221. Ἡσίοδ. Ἔ. κ. Ἡ. 41.

Ἀσχαλάω [. ‿ . .] (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἀσχάλλω) καὶ ἐπικ. ἀσχαλόω, β 193, γ' ἑν. ἀσχαλάᾳ ἀντὶ τοῦ ἀσχαλᾷ, ἀγανακτῶ, δυσανασχετῶ, ἔτι δὲ καὶ λυποῦμαι (Χ 412)· ἀπολ. Β 297, μετὰ γεν. τοῦ αἰτίου, τ 159, 534 ἢ μετὰ μετοχ. Β 293, Ω 403, β 193· «οἵ που μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες» πολὺ ἀγανακτοῦσι, περιμένοντες α 304.

Ἀάσχετος, ον (ἀ, σχεῖν), καὶ ἐκτετ. ἀάσχετος, Ε 892, Ω 708: ἀκράτητος, ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος «-μένος» Ε 892· συχνὴ ἡ φρ. «-μένος ἄσχετος» ἔχων ἀκράτητον ὁρμήν, β 85, γ 104 κ. ἄ. «-πένθος» ἀπαρηγόρητον, Π 549, Ω 708.

Ἀσωπὸς [‿ . .] (ἄσις=ἰλύς), ὄν. πολλῶν ποταμῶν παρ' Ὁμ. ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔριπον, Δ 383 2) ὁ ποτάμιος θεὸς Ἀσωπός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τῆς Αἰγίνης, Ἀντιόπης κ. ἄ. λ 260.

Ἀτάλαντος [. ‿ . .], ον (σα-,τάλαντα), ὁ τὸ αὐτό, ἰσον ἔχων βάρος, ἰσοβαρής, ἴσος, ὅμοιος, «-μακεῖν» Μ 463· καὶ ἰδίως « Ἄρηϊ, Ἐνυαλίῳ ἀτ.» Β 627. 651 κ. ἄ. «Διὶ μῆτιν ἀτ.» ἴσος κατὰ τὴν σύνεσιν μὲ τὸν Δία, Β 169 κ. ἄ. «-θεόφιν» μὲ θεόν, γ 110, 409 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

Ἀταλάφρων [‿ ‿ . .], ονος, ὁ, ἡ, ἀταλὰς ἤγουν ἀπαλάς, νηπιώδεις φρένας ἔχων, μωρὸς «-παῖς» 400 Ζ †. ἴδ. ἀταλός.

Ἀτάλλω [‿ . .], 1) Ἀμετάβ. μετὰ φαιδρότητος σκιρτῶ, πηδῶ, ὡς τὰ παιδία, « ἄταλλε κήτε' ἐκ κευθμῶν» πηδῶντα ἐξήρχοντα ἐκ τῶν θαλαμῶν, Ν 27). 2) Μεταβ.=ἀτιτάλλω, ἀνατρέφω, θεραπεύω «εὐνάς» Ἐπιγ. 4, 2.—Παθ. αὐξάνω, προκόπτω, Ὕμ. Ἑρμ. 400.

Ἀταλὸς [‿ ‿ .], ή, όν (τέλλω), τρυφερός, νεαρός, εὔθυμος, λεπτοφυής, (« νήπιος, ἀπαλὸς» Ἀπολλ.), οἷον «-πῶλοι» Υ 222· «-ψυχαὶ παρθενικαί» λ 39· «-ἀταλὰ φρονῶν» νεανικὰ φρονῶ, νεανιεύομαι, νεανικῶς φαιδρύνομαι, Σ 567· καὶ Ὕ. Δήμ. 24. πρβλ. τὴν λ. ἀταλάφρων, ἴδ. λ. ἀργίφεος.

Ἀτὰρ [‿ ‿], σύνδ. (ἐκ τοῦ αὖτε, ἄρ ἀτὰρ ε 108, τ 273). Τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως. 1) ὅταν ἐπιφέρηται (ἰσχυρά τις) ἀντίθεσις, ἀλλά, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, καὶ ὅμως, Α 506 κ. ἄ. πολχ. Ἡ ἀντίθεσις αὕτη ἐνίοτε μᾶλλον ἐξαίρεται, προστιθεμένου καὶ τοῦ Γέ, οἷον «-ἀτὰρ μὲν νῦν γε» Ζ 125, Π 573 κ. ἄ. 2) ὅταν ἐπισυνάπτωνται προτάσεις, δι' ὧν νέα τις περίπτωσις ἀναφέρεται, ἐκ τῶν προηγουμένων ἐξαγομένη· (πρβλ. Δ 448, Θ 62, Ο 396), δέ, δὲ τότε Γ 268, 270, Λ 30 κ. ἄ. πολχ. «-ἀτὰρ οὐ» [ἀλλ' οὐ] καὶ ὄχι, οἷον «-μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον» Β 214 κ. ἄ. Ὡσαύτως ἐν ταῖς προσφωνήσεσι μετὰ τὴν κλητικήν, ὅταν εἰσάγηται παρενθετική τις πρότασις διακόπτουσα τὴν προσφώνησιν, οἷον «-Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ — ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε» Ζ 429. Χ 331. 3) κατόπιν τοῦ ἐπεὶ ἐν τῇ ἀποδόσει : κ 144, ἐν ἀντιθέσει πρός τινα εὐχὴν φ 404.

Ἀταρβὴς, ές (ἀ, τάρβος), ἀτρόμητος, ἐπὶθ. τοῦ Φόβου, Ν 299 †.

Ἀτάρβητος, ον (ἀ, ταρβέω) = τῷ προηγ. «-νόος ἀτάρβ.» Γ 63 †.

Ἀταρπιτὸς [‿ . ‿ .], ἡ, ἀντὶ τοῦ: ἀτραπιτός, ἀτραπός, στενὴ ὁδός, μονοπάτι, Σ 565, ρ 234.

Ἀταρπὸς [‿ . .], ἡ, (τραπῆναι;) ἀντὶ τοῦ ἀτραπός, στενὴ ὁδός, μονοπάτι Ρ 743, ξ 1.

Ἀταρτηρός, ή, όν, (τάρταρος) ὀλέθριος, ἐπιβλαβής, ἐχθρικός, «-ἔπεα» Α 223, « Μέντωρ» β 243.

Ἀτασθαλία [‿ . ‿ . .], ἡ, (ἀτάσθαλα), ἀνοησία, ἀλαζονεία, ἀσέβεια, ἁμαρτία, πάντοτε ἐν τῷ πληθ. «-σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο» „ἀπὸ ταῖς ἁμαρτίαις των" Δ 409, Χ 104, α 7, χ 437 κ. ἄ. πλχ.

Ἀτασθάλλω, ἐπιχ. ἀνοηταίνω, ἀλαζονεύομαι, ἁμαρτάνω· μόνον κατὰ μετοχ. Ὀδ. σ 57, τ 88· ἐκ τοῦ

Ἀτάσθαλος [⏑ . ⏑ .], ον, (ἄτη) ἀνόητος, ἀλαζών, ὑβριστής, ἀκόλαστος, θρασύς, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πράξεων Χ 418, π 86 κ. ἄ, πλχ. συχνεὶ αἱ φρ. «-ἀτάσθαλα μηχανᾶσθαι, ῥέζειν», ἀνοσιουργεῖν, ἁμαρτάνειν, ἀκολασταίνειν λ 695· ἰδίως περὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, γ 207, ρ 588 κ. ἄ.

Ἄτε [⏑ .], αἰτ. πληθ. οὐδ. τοῦ ὅστε οὐχὶ ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ = διότι, ἅτε, ἴδε ὅς τε «-ἅτε ξείνοις θέμις ἐστὶν» Λ 779 καὶ «-ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε» Χ 127.

Ἀτειρής, ές, (ἀ, τείρω) ὁ μὴ κατατριβόμενος, ὅθεν ἀτριβής, ἄφθαρτος, στερεός, α') κυρ. «-χαλκὸς» Ε 292, ν 368 κ. ἄ. β') μεταφ. ἀκάματος, ἀδάμαστος, ἀκατάβλητος, σιδηροῦς ἐπὶ ἀνθρώπου, Ο 697· «-μένος» λ 270· ἐπὶ φωνῆς Ν 45, Ρ 555 κ. ἄ. «-σοὶ κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής» ἄκαμπτος, σκληρός, Γ 60.

Ἀτέλεστος, ον, (ἀ, τελέω). 1) ἀτελής, α') ἀνεκτέλεστος, ἀνεκπλήρωτος, θ 571, σ 345· «-τάδ' ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα» θὰ ἦνε ὄχι ἀνεκτέλεστα, θὰ ἐκπληρωθῶσι, Δ 168· β') ἄνευ ἀποτελέσματος, ἄπρακτος, μάταιος, «-ὁδὸς» β 273· «-ἀτέλ. τίθημί πόνον» ματαιόνω τὸν κόπον, Δ 26 (ἔνθα μετὰ τοῦ «-ἅλιος» συνάπτεται) καὶ 57. 2) ἀτέλεστον ἐπίρ. ἀτελευτήτως, ἀπαύστως, «-ἧσθαι» π 111.

Ἀτελεύτητος, ον, (ἀ, τελευτάω), ἀτελείωτος, ἀτελεύτητος, Α 527 «-ἔργον» ἀτελές, Ἰλ. Δ 175.

Ἀτελής, ές (ἀ, τέλος). 1) ὁ μὴ λαβὼν τέλος, ρ 546 †. 2) ἀτέλεστος, ἀμύητος, μετὰ γεν. «ἱερῶν» Ὕμ. Δήμ. 481.

Ἀτέμβω, (ἀτέων) μόνον κατ' ἐνεστ. βλάπτω, ἐνοχλῶ, στερῶ, «-ξείνους» υ 294, φ 312· μεταφ. ἀπατῶ «-θυμὸν» β 90.—Παθ. «-ἀτέμβομαι» στεροῦμαι, δὲν λαμβάνω, μετὰ γεν. «-ἴσης ἀτεμβόμενος» χωρὶς νὰ λάβῃ τὸ ἴσον, τὸ ἀνάλογον μέρος, Λ 705, ι 42, «-σιδήρου» Ψ 834. «-ἀτέμβονται νεότητος» Ψ 445.

Ἄτερ, πρόθ. μετὰ γεν. 1) ἄνευ, χωρίς, Δ 376, Ε 102 κ. ἄ. «-ἄτερ Ζηνὸς» παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Διός, Ο 292. 2) μακράν, πόρρω, «-ἄλλων» Λ 498.

Ἀτέραμνος, ον (τειρόμενος) σκληρός, ἄκαμπτος, ἀδάμαστος, ἀδυσώπητος, «-κῆρ» ψ 167 †.

Ἀτερπής, ές (ἀ, τέρπω), δυσάρεστος, ὀχληρός, λυπηρός, «-λιμὸς» Τ 354, «-χῶρος» η 279 κ. ἄ.

Ἄτερπος, ον, ἐπ. = ἀτερπής, Ζ 285 †.

Ἀτέω, (ἄτη) μόνον μετοχ. «-ἀτέων» τετυφλωμένος, παράφορος, παράτολμος, Υ 332 †· ἐκ τοῦ

Ἄτη [– .], ἡ, (αϝάτη, ἀάω) 1) βλάβη, ζημία, Β 111, Θ 237· ἰδίως ἡ ἐκ θείας δίκης καὶ ὀργῆς, φρενοβλάβεια, «-ἄτη φρένας εἷλε» Π 803· ὅθεν τύφλωσις, παραφροσύνη, παραφορά, καθ' ἣν εἰς ἁμαρτίαν τις ἐμπίπτει, Α 412, ο 233 κ. ἄ. «-ἄτην ἐμβάλλω φρεσὶ» Τ 88. 2) τὸ κατὰ τὴν τύφλωσιν πραχθὲν ἁμάρτημα, ἀνοσιούργημα, «-ἄτη Ἀλεξάνδρου» Ζ 356, Ω 28, μ 372, ψ 223· ἔτι δὲ ἁμαρτία ὡς παρεπόμενον τοῦ ἀδικήματος [ἔγκλημα], τύψις συνειδήσεως, Ω 480· ὅθεν τιμωρία, συμφορά, ὡς θεία δίκη δ 261, φ 302. 3) κύρ. ὄνομα Ἄτη,

=βλάβη, θυγάτηρ τοῦ Διός, ἡ παράγουσα τὴν φρενοβλάβειαν καὶ τὴν ἐντεῦθεν προκύπτουσαν ἁμαρτίαν, ἀσκοῦσα τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Διός. Ἔχει «πόδας ἁπαλούς», δι' ὧν δὲν ἐγγίζει μὲν τὴν γῆν, ἀλλὰ [illegible] βαδίζει («ἀρτίζουσα») ἐπάνω τῶν κεφαλῶν τῶν ἀνθρώπων. Τὰς βλάβας αὐτῆς ἐπανορθοῦσιν αἱ Λιταί, I 504, ἴδε T 91 κ. 130. [illegible]

Ἀτίζω (ἀ, τίω) [⏑ – –], δὲν δίδω προσοχήν, ἢ περιφρονῶ, «ἀτίζων» ἀμέριμνος μετὰ περιφρονήσεως, Υ 166 [illegible]

Ἀτιμάζω [⏑ – ⏑ –] [illegible] μόνον κατὰ ἐνεστ. καὶ παρατ. Z 683 [illegible] ἐν δὲ τῇ Ἰλ. μόνον ὁ θαμιστικὸς τύπος παρατ. ἀτιμάζεσκον [illegible] ἠτίμασα, A 11 (συνήθ. ἠτίμησα) [illegible]

Ἀτιμάω (ἀ, τιμάω) μέλ. [illegible] μήσω, ἀόρ. ἠτίμησα, δὲν τιμῶ, περιφρονῶ, μετ' αἰτ. συνήθ. ἐπὶ προσώπων, περιυβρίζω, A [illegible] 57 κ. ἀ. [illegible] Z 522· [illegible] Ξ 127, I 62. Συνηθέστ. ἐν Ἰλ. [illegible]

Ἀτίμητος [illegible] (ἀ, τιμάω) ἄτιμος, τιμῆς ἀνάξιος, εὐτελής, Ἰλ. I 648, π 59 [illegible]

Ἀτιμίη [illegible], ἡ (ἄτιμος) ἀτιμία, περιφρόνησις, πληθ. (ἐν. ἰάλλω) «ἀτιμίῃσιν» ν 142 [illegible]

Ἄτιμος [⏑ – ⏑], ον (ἀ, τιμή) συγκρ. -ότερος, Π 90, ὑπερθ. -ότατος, A 516. 1) μὴ τιμώμενος, ἄτιμος, περιφρονούμενος, A 171 κ. ἀ. 2) ἄνευ ἀποζημιώσεως, ἄνευ ἀμοιβῆς, «τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον (ἐπίρ.) ἔδεις» π 431.

Ἀτιτάλλω [⏑ ⏑ – –], ἐπ. (ἀτάλλω), ἀόρ. ἀτίτηλα, τρέφω, ἀνατρέφω, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, μετ' αἰτ. ἐπὶ παιδίων, Ξ 202, Ω 60 κ. ἀ. ἐπὶ κτηνῶν, E 271, Ω 280, ξ 41, ο 174.

Ἄτιτος [– ⏑ ⏑], ον, (ἀ, τίω), ἀνεκδίκητος, χωρὶς νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν, N 414; ἀπλήρωτος, «κασιγνήτοιο ποινὴ» ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἀδελφοῦ, Ἰλ. Ξ 484 (ὅπου τὸ ι μακρόν) [illegible]

Ἄτλας, αντος, ὁ, (ἀ προθ. τλῆναι) δαίμων ἢ θεός, «ὅς τε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν», ὅστις γινώσκει τὰ βάθη πάσης τῆς θαλάσσης (ἴδ. βένθος) καὶ κρατεῖ τοὺς μακροὺς κίονας, οἵτινες πανταχόθεν (ἀμφὶς) ὑποστηρίζοντας τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν, α 52 κ. ἑξ. Ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ παρ' Ὁμ. δὲν ἀναφέρεται· ἦν πατὴρ τῆς Καλυψοῦς, α 52, καὶ τῆς Μαίας, Ὕμ. Ἑρμ. [illegible]

Ἄτλητος, ον, (ἀ, τλῆναι) ἀφόρητος, ἀνυπόφορος, «ἄχος» «πένθος» Ἰλ. I 3, T 367 [illegible]

Ἄτος, ον (ἐκ τοῦ ἄατος, ἄατος), ἀπλήρωτος, ἀκόρεστος, μετὰ γεν. «οἷον ἀπτολέμοιο» Ξ 388, N 746 «μάχης» X 218 [illegible] Λ 430, ρ 293, κμάν. ἐνταῦθα τῆς (Ὀδ.) [illegible]

Ἀτραπιτός [illegible] (τρέπω) = ἀτραπός, ἴδε ἀτραπός, ν 195 [illegible]

Ἀτρείδης, ('Ἀτρεϝ-ϝίδης) [illegible] ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, συχνότ. παρ' Ὁμ. πολλάκις καὶ πληθ. «οἱ Ἀτρεῖδαι» περὶ τῶν δύο ὄντος τοῦ λόγου· ὁ δὲ δυϊκὸς «Ἀτρείδα» ἐν τῷ A 16.

Ἀτρείων, ('Ἀτρεϝίων) ωνος, ὁ, = τῷ προηγ. A 387, κ. ἀ. [illegible]

Ἀτρεκέως, ἐπίρ. (ἀτρεκής) ἐπ' ἀκριβές, ἀληθῶς, ἀπαραλλάκτως, καθ' ὅλην τὴν ἀλήθειαν, «ἀγορεύω, καταλέγω» B 10, O 53, α 169 κ. ἀ. «μαντεύομαι» ρ 154· «ἀτρ. πάρεστιν» Ὕ. Ἑρμ. 440.

Ἀτρεκής, ές, (ἄτρακτος), ἀληθής, μόνον ἐν τῷ οὐδετ. ἐπιρρηματικῶς «ἀτρ-

τρεκές· ἀληθῶς, ἀκριβῶς. Ε 208. « δεκὰς ἀτρεκές » κ 245.

Ἀτρέμα [∪ ∪ ∪], καὶ πρὸ φων. ἀτρέμας, (πλὴν τοῦ Ο 318, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ τρέμω) ἄνευ τρόμου καὶ σπασμοῦ, ἀκινήτως· ἀτρέμας, ἥσυχος. ἀτρέμας ἧσθαι κάθισε ἥσυχα. Β 200. « ἀτρέμας ἔστασαν ὀφθαλμοί » τ 212. « ἔχω δὲ ἀτρέμα· κρατῶ τι ἀκινήτως, Ο 318 (μόνον ἐνταῦθα). ἀτρεμίζω· ἀτρεμῶ, κάθημαι ἡσύχως. Ξ 352, ν 92.

Ἀτρεύς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, γεννήσας μετὰ τῆς Ἀερόπης τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον (κατὰ δὲ τὸν Αἰσχύλον ἦτο πάππος αὐτῶν καὶ πρόγονος). Μετὰ θάνατον αὐτοῦ σκῆπτρον ἐκληρονόμησεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θυέστης. Β 106. Αἱ ἀνοσιουργίαι τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν εἶναι παντάπασιν ἄγνωστοι εἰς τὸν Ὅμηρον.

Ἄτριπτος, ον, (ἀ, τρίβω) ἀτριβής, ἄτριπτος, ἐπίθ. τῶν χειρῶν, μὴ ἀπεσκληρυμμένος, μαλακός. φ 151.

Ἄτρομος, ον, (ἀ, τρέμω) ἄφοβος, ἀτρόμητος, ἐπίθ. θυμός. Π. Ε 125, Π 163, Ρ 176.

Ἀτρύγετος, ον, (ἀ, τρύω), ἄτρυτος, μὴ τρυχομένη, ἀνήσυχος, ἀσικίνητος, ἐπίθ. τῆς θαλάσσης. Α 316, Ρ 425 (περὶ αἰθέρος μαρμαίροντος). Κατὰ τοὺς ἀρχαίους παράγ. ἐκ τοῦ τρυγάω = ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τρυγηθῇ ἔτομ. ἄκαρπος, ἔρημος, ἐπίθ. τῆς θαλάσσης, Ξ 204, Ο 27, α 72 κ. ἄ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γῆν, ἥτις ὀνομάζεται πολυφόρβος. Α 316.

Ἀτρυτώνη [∪ – – ∪], ἡ (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἀτρύτη, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀ, τρύω), ἡ μὴ κατατριβομένη, ἀκάματος, ἀδάμαστος, ἀκαταπόνητος, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ συνήθως ἐν τῇ φρ. « Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη » Β 157, Ε 115, 714, Κ 284, Φ 420, δ 762.

Ἄττα [∪ ∪], προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ὡς τὸ « πάππα » κ. τ. τ. ἀνάλογον πρὸς τὸ τῆς συνηθείας παππᾶ, μπαμπά, ἄττα· γεραιέ, γέρο-πατέρα μου. Ι 607, Ρ 561, π 31.

Ἀτύζομαι [∪ ∪ ∪ ∪], (ἄτη, ἀτύω), παθ. ἀόρ. α' ἀτυχθείς, ταράττομαι, θορυβοῦμαι, πτοοῦμαι, ἐκπλήττομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ. Ὁ δὲ πληθ. ἀτυζόμενοι περιπίπτοντες εἰς φόβον ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Δ 183. ἀτυζομένη, ἔμικτα, φαίνεσθαι, τεθορυβημένη, τεταραγμένη. Ο 90. « ἀτυζομένην ἀπολέσθαι » τεταραγμένην ὥστε ν' ἀποθάνῃ, μέχρι θανάτου, Χ 474. μετὰ αἰτ. « πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς », ταραχθεὶς ἐκπλαγείς ἐκ τῆς ὄψεως τοῦ πατρός. Ζ 468. β') ἐκφοβοῦμαι, ἔντρομος φεύγω, σπεύδω διὰ τῆς πεδιάδος. Σ 7. 606. Οὕτως καὶ περὶ ἵππων. ἐκπλήττομαι Ζ 38.

Ἀτυμνιάδης [∪ – ∪]. ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀτυμνίου, ὁ Μύδων. Ε 581.

Ἀτύμνιος [∪ ∪ ∪], ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Μύδωνος, Τρώς. Ε 581. 2) υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου, Κάρ, ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς. Π 317 κ.

Αὖ (θέμα ἀρχαιοτ. ἀντωνυμίας) = 1) πάλιν, ἐκ νέου, ἀφ' ἑτέρου· « νῦν αὖ, δεύτερον αὖ, τὸ τρίτον αὖ » ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἰς δήλωσιν ἐπαναλήψεως, Α 540. 2) δεικνύει ἀντίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμενα, ἀφ' ἑτέρου, πάλιν, ὅτε πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ Δέ (δ' αὖ), Δ 417, γ 425, ρ 326· ἔτι δὲ = Δέ, Β 493 (ὅπου τὸ Αὖ ἐκφέρει τὴν πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἀπληθῦν κτλ.) ἀντί-

θεῖν), Λ 367 κ. ἀ. διὰ τοῦτο καὶ εἶνε ἀπόδοσις τοῦ Μέν, Λ 17 ἑξ. 109, Τ 108 ἑξ. ἢ σημαίνει ἀκολουθίαν τῆς διηγήσεως ἢ μετάβασιν ἀπὸ πράξεως εἰς ἑτέραν πρᾶξιν, Γ 200, δ 211, 496.

Αὐαίνω (αὔω), ξηραίνω, καθ. ἀορ. μετοχ. «-αὐανθὲν» ξηρανθέν, ι 321 †.

Αὐγάζομαι, μέσ. (αὐγή), κυρ. φωτίζομαι, ὅθεν, βλέπω καθαρῶς, διακρίνω, διορῶ, «-ἵππους» Ψ 458 †.

Αὐγειαί, αἱ. 1) πόλις τῆς Λακωνίας, πλησίον τοῦ Γυθείου (μετέπειτα ὠνομάζετο κατὰ τὸν Στράβ. 8, 5, 3, Αἰγαιαί). Β 583. 2) πόλις τῆς Λοκρίδος, Β 532 †.

Αὐγείας, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ Αὐγέας, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ὑρμίνης ἢ τοῦ Ἠλείου ἢ Ἡλίου, βασιλεὺς τῆς πρὸς βορρᾶν Ἤλιδος, Ἀργονάύτης, πατὴρ τοῦ Ἀγασθένους, τοῦ Φυλέως καὶ τῆς Ἀγαμήδης, γνωστὸς διὰ τὴν ἐκ 3000 βοῶν ἀγέλην αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὴν ἐπὶ 30 ἔτη ἐπισωρευθεῖσαν κόπρον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐκαθάρισεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλ. 2, 5, 5. Ὁ Ὅμ. μνημονεύει αὐτὸν μόνον ἔν τινι πρὸς τὸν Νηλέα μάχῃ Λ 701 ἑξ.

Αὐγή, ἡ, φῶς, ἀκτίς, λάμψις, ἀπαύγασμα· ἰδίως περὶ τοῦ Ἡλίου Χ 134, ζ 98 κ. ἀ. «ὑπ' αὐγὰς Ἠελίοιο φοιτᾶν, ζώειν» ὑπὸ τὸ φῶς καὶ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου περιέρχεσθαι, δ ἐ. ζῆν, β 181, ο 349· ἔτι δὲ καὶ περὶ πυρὸς καὶ ἀστραπῆς Β 456, Ν 244, Σ 610, ζ 305 κ. ἀ.

Αὐγηιάδης, ου, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Αὐγειάδης, υἱὸς τοῦ Αὐγείου = ὁ Ἀγασθένης, Β 624.

Αὐδάω, παρατ. ηὔδων, ἀόρ. α' ηὔδησα, καὶ θαμιστ. αὐδήσασκε, Ε 786, Ρ 420, λέγω, καλῶ, ὁμιλῶ, ἄν. πτ. Λ 92, Κ 47· «-αὐδῶ τινα», καὶ συνηθέστερον «-ἀντίον αὐδῶ τινα» προσαγορεύω τινά, Γ 203, ε 28 κ. ἀ. πολλ. καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. «-ἔπος τινὰ ἀντίον αὐδῶ» ἀποτείνω εἴς τινα κατ' εὐθεῖαν λόγον, Ε 170· «-μεγάλα αὐδῶ» μεγαλορρημονῶ, ἀλαζονεύομαι, λέγω μεγάλον λόγον δ 505· σημ. καὶ φωνάζω, μεγαλοφώνως ὁμιλῶ, Ε 786. Ἐκ τοῦ

Αὐδή, ἡ, (ἀϝυδή, ἀϝείδω) φθόγγος, φωνή, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἀνθρωπίνη, γλῶσσα, Α 249, θ 268· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς ἢ τοῦ χελιδονίσματος τῆς χελιδόνος, φ 411.

Αὐδήεσσα, εσσα, εν, ἀνθρωπίνην φωνὴν ἔχων, φωνήεις, λογικός, τουτέστιν ἔχων τὸ δῶρον τοῦ λέγειν, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, Τ 407, ε 334, ζ 125. Ἐπὶ θεοῦ δὲ τιθέμενον σημαίνει ὅτι οὗτος μεταχειρίζεται γλῶσσαν ἀνθρωπίνην. Οὕτως ἡ Λευκοθέα, ε 334, ἡ Κίρκη κ 136, ἡ Καλυψὼ μ 449.

Αὐδήσασκ(ε), ἴδε αὐδάω.

Αὐερύω (α πρόσθετον καὶ ϝερύω), ἀόρ. α' αὐέρυσα. 1) ἑλκύω (πρὸς τὰ) ὀπίσω, «-νευρὴν» Θ 385· πρὸ πάντων ἄν. πτ., στρέφω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα κόψω τὸν λαιμόν, Α 459 ἑξ. Β 422 κ. ἀ. 2) ἀνελκύω, ἀνασύρω, ἀποσπῶ πάλιν «-στήλας» Μ 261.

Αὖθ', 1) = αὖτε, πρὸ δασυνομένου φωνήεντος, Β 640, φ 22. 2) = αὖθι, πρὸ φωνήεντος, Ι 690, Λ 48, Μ 85.

Αὖθι, ἐπίρ. συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. 1) 'ς τὸν τόπον, ἐδῶ, ἐκεῖ (πολλάκις μετά τινος περαιτέρου τοπικοῦ προσδιορισμοῦ) Α 492, Γ 244, Η 100· «-ἑζόμενος κατ' αὖθι» Ν 653 (ὅπου ἡ Κατὰ ἀνήκει εἰς τὸ ἑζόμενος), πρβλ. φ 55· ὡσαύτως «-κατ' αὖθι λίπεν» Ω (|| «-ἀλλὰ μέν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθή-

μενος» μένε ἐδῶ καὶ κάθισε 'ς ταὐγά σου β 369 (ἴδ. σός). 2) 'ς τὸν τόπον: ἀμέσως, εὐθύς, Ε 296, Ι 690, Ρ 98, σ 339.

Αὔϊαχος (ἰϝίαχος). **ον**, ἀθρόως φωνάζων, πληθ. πάντες ὁμοῦ κραυγάζοντες, ἐπίθ. τῶν Τρώων, Ν 41 †.

Αὔλειος, η, ον, (ϝΑΣ ἰαύω), ὁ εἰς τὴν αὐλὴν ἀνήκων, «-αἱ αὔλειαι θύραι» ἡ θύρα τῆς αὐλῆς, τουτέστιν ἡ πύλη ἡ ἐκ τῆς ὁδοῦ ἢ ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς αὐλῆς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἄγουσα, σ 239. ψ 49· »-οὐδὸς αὐλείοιο» τὸ κατώφλιον τῆς αὐλείου θύρας, *Ὀδ. α 104. Ἐκ τοῦ

Αὐλή, ἡ. α') ἡ αὐλή, οὐ μόνον ἡ ἐξωτερικὴ μεθ' ἣν τὰ βουστάσια καὶ ἱπποστάσια καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι χῶροι ὑπῆρχον, ρ 266, 297, χ 442. πρβλ. Δ 433, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ αὐλὴ ἡ λιθόστρωτος, ἔνθα ἡ αἴθουσα (ἴδ. τὴν λ.) εὑρίσκετο, Ζ 247, η 130· ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ φρ. «-αὐλῆς θύραι ἢ θύρετρα» ἡ μέταυλος θύρα, ἡ ἐκ ταύτης τῆς αὐλῆς εἰς τὴν οἰκίαν ἄγουσα, φ 389, χ 137. Αὐλή τις ὑπῆρχε καὶ ἔμπροσθεν τῆς κλισίας τοῦ Ἀχιλλέως, Ω 452, καὶ τοῦ ἄντρου τοῦ Πολυφήμου ι 239, πρβλ. 184. β') ὁ τὴν αὐλὴν περικλείων περίβολος αὐλόγυρος, Ε 138, ι 184, ξ 5· γ') συνεκδοχ. πᾶσα ἡ οἰκία, δ 74, πρβλ. α 425.

Αὔλη, ἡ, (αὐλόω, αὐλός), ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ, ἡ αὔλησις· κ 10 «-περιστεναχίζεται αὔλη» ἀντὶ τοῦ πρότερον: «-αὐλῇ».

Αὐλίζομαι (αὐλή) ἀποθ., μόνον κατὰ μετοχ., κυρ. ἐν τῇ αὐλῇ συναθροίζομαι, ἔπειτα, ἐν ὑπαίθρῳ περικλείομαι, μανδρίζομαι, ἐπὶ βοῶν καὶ χοίρων, *Ὀδ. μ 265, ξ 412.

***Αὔλιον**, τό, (αὐλή), ἀγροτικὴ καλύβη, ἀγροτικὸς οἰκίσκος, *Ὕμ. Ἑρμ. 103.

Αὖλις, ιδος, ἡ, τόπος διατριβῆς καὶ μάλιστα πρὸς διανυκτέρευσιν, κατάλυμα, σταθμός, κονάκι, *Ὕ. Ἑρμ. 71· «-αὖλιν ἔθεντο» κατέλυσαν Ι 232. «-αὖλιν ἐσιέμεναι» ζητοῦσαι τὸ κατάλυμά των, χ 470.

Αὐλός, ὁ, (ἄϝῆναι). 1) μουσικὸν ὄργανον ἐμπνευστὸν καλάμινον ἢ ξύλινον, ἢ ὀστέϊνον ἢ μετάλλινον, ὅπερ τὸ μὲν ἕνεκα τοῦ ἀπαραιτήτου στομίου, τὸ δὲ ἕνεκα τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ βαθυτέρου τόνου πρέπει νὰ φαντασθῇ τις ὅμοιον πρὸς τὸ σημερινόν, κλαρινέττον, αὐλός, φλογέρα, ἰδίως σουραῦλι, ζουρνᾶς, Κ 13, Σ 495, *Ὕ. Ἑρμ. 451. 2) πᾶς κάλαμος, σωλὴν ἢ ὅ,τι δήποτε καλαμοειδὲς πρᾶγμα, ὅθεν ὁ σωλὴν τῆς αἰχμῆς, εἰς ὃν εἰσέρχεται τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, «-ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς» Ρ 297, ἔτι δὲ αἱ ὀπαί, εἰς ἃς ἐμβαίνουσι τῆς πόρπης τὰ ἄγκιστρα, τ 227, χ 18.

***Αὐλών, ῶνος**, ὁ, (αὐλός), στενὴ δίοδος μεταξὺ ὀρέων, φάραγξ, στενὴ κοιλάς, *Ὕ. Ἑρμ. 95.

Αὐλῶπις, ιδος, ἡ, (αὐλός), ἐπίθ. περικεφαλαίας «-τρυφαλείας» εἰς αὐλίσκον ἀποληγούσης εἰς ὃν ὁ λόφος ἐμβάλλεται· *Ἰλ. Ε 182, Λ 353, Π 795.

Αὖος, η, ον (ἄω, αὔω), ξηρός, ἀπεξηραμμένος «-ξύλα» Ψ 327, σ 308 κ. ἀ. «-βοέη» Μ 137, Ρ 493. **Τὸ** οὐδ. «-αὖον» ὡς ἐπίρ. περὶ ἤχου ἐκ ξηρῶν παραγομένου πραγμάτων, Μ 160, Ν 441.

Ἄϋπνος, ον (ἀ, ὕπνος), ἄϋπνος, ἄγρυπνος· α') ἐπὶ ἀνθρώπων μὴ ἐχόντων ὕπνον, ι 404, κ 84, τ 591· β') ἐπὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν τις δὲν κοιμᾶται, «-νύξ, νύκτες» Ι 325, τ 340.

Αἶρη, ἡ, (ἄημι), πνοή, αὖρα, «ὀπωρινὴ» Ὑ. Ἑρμ. 137· πρὸ πάντων ἡ δροσερὰ πνοή, ἡ αὖρα ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ πρωινή, ε 469.

Αὔριον (ἦρι), αὔριον Σ 269, α 272 κ. ἀ. εἰς τὸ μέλλον, (‖. ὡς ἐν τῷ Θεοκριτείῳ ἐκείνῳ «-αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον» 4. 41 καὶ ἐν τῇ καθομιλ.) σ 23 «-ἐς αὔριον» δι'αὔριον, Θ 538, μέχρι τῆς αὔριον, λ 351· «-αὔριον ἔς» η 318.

Αὐσταλέος, η, ον (αὖθις), κυρ. ξηρός, αὐχμηρός, περὶ δέρματος ἀνθρώπου παρημελημένον ἔχοντος τὸ σῶμα, ἄλουστον δηλ. καὶ μὴ ἠλειμμένον, ῥυπαρός, τ 327 †.

Αὐτάγρετος, ον (αὐτός, ἀγρέω), ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος, αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ αἱρεθείς, ἢ ὅ,τι τις αὐτὸς ἐκλέγει «-εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι» εἴθε νὰ παρεῖχον ἐλευθέραν ἐκλογὴν κτλ. †. «-αὐτάγρετόν ἐστι μοι» μετ' ἀπαρεμφ. ἐκ τῆς ἐλευθέρας θελήσεώς μου ἐξαρτᾶται, Ὑ. Ἑρμ. 474.

Αὐτάρ, σύνδ. (ἐκ τοῦ αὖτε ἄρα) κυρ. πάλιν, ἴσα, ἴσα, ὡς ἐν Α 133, εἶτα δ' ἐν γένει σύνδεσμος ἀντιθ. ὡς καὶ τὸ ἀτάρ, ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως τιθέμενος· α') εἰς ἔνδειξιν ἀντιθέσεως, ἀλλά, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, δέ, Α 133 κ. ἀ. ὅθεν καὶ ὡς ἀπόδοσις τοῦ μέν, Β 102, 103, τ 513, 515 «-αὐτάρ τοι» ἀλλ' ὅμως, Ο 45· β') εἰς ἔνδειξιν μεταβάσεως καὶ ἁπλῆς ἀκολουθίας, ὡς ὁ Δὲ καὶ Ἀτάρ, ἔπειτα, δέ, Α 488, Γ 18, 315, Υ 38· ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἄρα» Β 103, ἢ «-ἔπειτα» Β 406 κ. ἀ.

Αὖτε, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ αὖ καὶ τε)= αὖ. 1) πάλιν, ὀπίσω Α 202, 578 κ. ἀ. «τίπτ' αὖτε» διὰ τί πάλιν Α 202 κ. ἀ. «-πῇ δ' αὖτε» κ 281. 2) πάλιν, ἀφ' ἑτέρου, δέ, Α 237, Δ 321 κ. ἄ. πλχ. ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ Δὲ «-δ'αὖθ'» Α 370· τίθεται μετὰ τὸν Μὲν ἀντὶ τοῦ Δέ, Γ 234, 237, 241, χ 5· σημαίνει δὲ καὶ τὴν μετάβασιν καὶ ἀκολουθίαν, ὡς ὁ «-δέ», αὐτάρ, ἀτάρ» π. χ. «-Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν —Αἰνείας» Β 820 κ. ἀ.

Ἀὐτέω [⏑ - . .], (αὔω), μόν. κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. 1) μεγαλοφώνως καλῶ, φωνάζω. Ἰλ. Υ 50, Φ 582 κ. ἀ. «-τινὰ» Α 252. 2) ἐπὶ πραγμάτων ἠχῶ, ἠχολογῶ, βροντῶ Μ 160.

Ἀϋτὴ [⏑ – .], ἡ, (αὔω) φωνή, κραυγή, ζ 122, Λ 466, ἰδίως ἡ πολεμικὴ κραυγή, ἀλαλαγμός, Ο 178 κ.ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «-πτόλεμος» Ζ 328 κ. ἀ. ὅθεν καὶ ἡ μάχη αὐτή, Λ 383.

Αὐτῆμαρ, ἐπ. ἐπίρ. (αὐτό, ἦμαρ) τὴν αὐτὴν ἡμέραν, αὐθημερόν, Α 81, Σ 450. γ 331.

Αὐτίκα [⏑ ⏑], ἐπίρ. (αὐτός], εὐθύς, ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμήν, πολλάκις «-αὐτίκα νῦν» τώρα εὐθύς, ε 356 κ. ἀ. «μάλ' αὐτίκα» κ 111· «-αὐτίκ' ἄρα, αὐτίκ' ἐπεὶ» εὐθύς, εὐθὺς ἀφ' οὗ· «-αὐτίκ' ἔπειτα» ἀμέσως μετὰ ταῦτα, Β 322· «-αὐτίκα καὶ μετέπειτα» τώρα εὐθὺς καὶ μετέπειτα, ξ 403· μετὰ μετοχῆς, οἷον «-αὐτίκ' ἰόντι» εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, β 367, ρ 327. — Πολλάκις τίθεται ἀσυνδέτως πρὸς τὰ προηγούμενα Β 442, ε 156 κ. ἀ.

Αὖτις, ἐπίρ. Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ αὖθις (αὖ, τέ). 1) πάλιν, ὀπίσω, Β 208 κ. ἀ. (‖. συνάπτονται εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας μετὰ τοῦ «-πάλιν» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. ὀπίσω πάλιν) οἷον «-πάλιν αὖτις ἀποφέρειν» Ε 257 (ἔνθα ἐπαυξάνει τὴν ἐπίτασιν καὶ ἡ Ἀπό)· «-ἐλεύσομαι αὖτις» Μ 369, Ν 753 κ.

ἄ. 2) ἀκολούθως εἰς τὸ μέλλον, Α 140, Γ 440.

Ἀϋτμή [⏑..], ἡ, ἐπ. (αϜετμή). 1) ἀναπνοή, πνοή, ἄνεμος, περὶ ἀναπνοῆς τῶν ἀνθρώπων, Ι 609, Κ 89· περὶ τοῦ πνεύματος, ἀέρος τῶν φυσῶν, Σ 471, περὶ ἀνέμων, λ 400, 407. 2) ἀτμός, ἀτμίς, καπνός, Ξ 174, μ 369· φλογώδης καπνός, φλόξ, Φ 366, γ 289, ι 389.

Ἀϋτμήν [⏑..], ένος, ὁ, ἐπ. = ἀϋτμή, Ψ 765, π 290.

Αὐτοδίδακτος [..⏑..], ον, (αὐτός, διδάσκω) ὁ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ διδαχθείς, χ 347 †.

Αὐτόδιον, (κυρ. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ = dies) ἐπίρ. εὐθύς, ἀμέσως, πάραυτα, θ 449 †.

ΑὐτόϜετες, ἐπίρ. (αὐτό, ἔτος) κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, τουτέστιν ἐντὸς ἑνὸς ἔτους, γ 322 †.

Αὐτόθεν, ἐπίρ. (αὐτός) σημ. τὴν ἀπό τινος διαστελλομένου τόπου κίνησιν, αὐτοῦθε, ἀπ' αὐτοῦ Υ 120· συνήθ. μετὰ προθ. «αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων» ἀπ' αὐτοῦ (ἀπὸ τὰς ἕδρας) ὅπου ἐκάθηντο, ν 56, «αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος», φ 420, Τ 77.

Αὐτόθι, καὶ πρὸ φων. **αὐτόθ'**, ἐπίρ. (αὐτός) σημ. τὴν ἔν τινι διαστελλομένῳ τόπῳ στάσιν, αὐτοῦ Γ 428, ι 496 κ. ἄ. πολλάκις ἕπεται περαιτέρω τις προσδιορισμός, οἷον ι 29· «παρ' αὐτόθι» (σημ. ἐπὶ τόπου ὅ,τι τὸ «παραυτίκα» ἐπὶ χρόνου) αὐτοῦ πλησίον, Ψ 147.

Αὐτοκάνης [..⏑.] ὄρος, τό, ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολίδος, οὐ μακρὰν τῆς Φωκαίας, Ὕ Ἀπ. 35.

Αὐτοκασιγνήτη, ἡ, (αὐτός, κασιγνήτη), ἡ γνησία ἀδελφή, κ 137 †.

Αὐτοκασίγνητος, ὁ, (αὐτός, κασίγνητος), ὁ γνήσιος ἀδελφός, αὐτάδελφος, Ἰλ. Β 706, Γ 238 κ. ἄ.

Αὐτόλυκος [..⏑.], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλωνίδος, πατὴρ τῆς Ἀντικλείας, πάππος τοῦ Ὀδυσσέως, κατοικῶν ἐν τῷ Παρνασσῷ, περιβόητος διὰ τοὺς δόλους αὐτοῦ καὶ τὰς πανουργίας, τ 394 ἑξ. Ἔκλεψε τὴν περίφημον περικεφαλαίαν τοῦ Ἀμύντορος τοῦ ἐξ Ἐλεῶνος, «πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας» Κ 267. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ἰθάκην ἔδωκε τὸ ὄνομα εἰς τὸν ἔγγονον αὐτοῦ Ὀδυσσέα, ὑποσχεθεὶς καὶ δῶρα εἰς αὐτὸν νὰ δώσῃ ὁπόταν ἡβήσῃ, τ 409 ἑξ.

Αὐτόματος, η, ον, (αὐτός, μέμαα), αὐτοκίνητος, αὐθόρμητος, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ πράττων τι, Ἰλ. Β 408, Ε 749· οὕτω κεῖται ἐπὶ τῶν θαυμασίων τριπόδων τοῦ Ἡφαίστου, τῶν αὐτοκινήτων, Σ 376.

Αὐτομέδων, οντος, ὁ, (αὐτός, μέδων). υἱὸς τοῦ Διώρους, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως, Σκύριος, Ι 209, Ρ 429.

Αὐτονόη, ἡ, θεράπαινις τῆς Πηνελόπης, σ 182.

Αὐτόνοος, ὁ, 1) Ἀχαιός τις ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Δ 301. 2) εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 694.

Αὐτονυχί [..⏑–], ἐπίρ. (αὐτός, νύξ), κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα. Ἰλ. Θ 197 †.

Αὐτοπρεπής, ές, (αὐτός, πρέπω), ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Ὕ. Ἑρμ. 86. Τὰς διαφόρους αὐτῆς διορθώσεις (πάσας ἀνεπαρκεῖς) ἴδε παρὰ τῷ νεωτάτῳ ἐκδότῃ τῶν Ὕμνων Βαουμεϊστέρῳ ἔνθ. ἀ.

Αὐτός, ή, ό. Α') αὐτός, αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀτὸς (πάντοτε μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ κατ' ὀνομ. „ἀτός μου, -σου, -του· ἀτοί μας, -σας,

—των)· τίθεται 1) κυρίως πρὸς ἀντιδιαστολὴν προσώπου τινὸς ἀπὸ παντὸς ὅ,τι ἐκτὸς αὐτοῦ ὑπάρχει· οἷον «-αὐτοὶ» περὶ τῶν ναυτῶν ἀντιθετικῶς πρὸς τὰ πλοῖα, Η 338, «-αὐτὸς» περὶ τοῦ δεσπότου ἀντιθετικῶς πρὸς τὸν δοῦλον, ἢ τοῦ ἄρχοντος πρὸς τοὺς ὑπηκόους Ζ 18, Θ 4· περὶ τῶν γονέων ἀντιθ. πρὸς τὰ τέκνα, Β 317, Γ 301, Ύ. Δήμ. 2· περὶ τοῦ σώματος ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν ψυχήν, Α 4, περὶ τοῦ θεοῦ Ἡρακλέους ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ εἴδωλον αὐτοῦ, λ 602· κ. ἄ. τ. — ὅθεν 2) κατὰ τὴν ἑκάστοτε ποιότητα τῆς ἀντιθέσεως σημαίνει ἐννοίας, τὰς ὁποίας αἱ νεώτεραι γλῶσσαι ἐκφράζουσι δι' ἄλλων λέξεων, οἷον· α') μάλιστα, κἄν· « οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης» οὔτε αὐτῆς κἂν τῆς Ἑκάβης, Ζ 451 κ. ἀ. β') ἀκριβῶς, σωστά, ἴσα «-ὑπὸ λόφον αὐτὸν» ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν λόφον, Ν 615 κ. ἀ. γ') μετὰ τῆς προθ Σύν, μαζί μέ, μὲ ὅλον τό, «-αὐτῇ σὺν φόρμιγγι» μὲ ὅλην τὴν φόρμιγγα, καθὼς τὴν ἐκράτει, Ι 194, « αὐτῇ σὺν πήληκι» τὴν κεφαλὴν μὲ ὅλην τὴν περικεφαλαίαν, Ξ 498· πρβλ. ν 118· καὶ ἄνευ δὲ τῆς Σύν, «-ἐν χερὶ θήσω δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν» θὰ ἐγχειρίσω δύο ἵππους μὲ ὅλην τὴν ἅμαξαν, Θ 290· ὡσαύτως Θ 24, Ψ 8, θ 186, υ 219· δ') αὐθόρμητος, ἀφ' ἑαυτοῦ, μόνος του, ἑκουσίως «-ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω» Ρ 254· «-οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων» Β 168· ε') καθ' ἑαυτόν, μόνος, Β 233, Θ 99, Ν 729, α 53, ξ 8, ο 311. 3) Συναπτομένη μετὰ τῶν προσωπικῶν· α') ἀναδεικνύει αὐτάς, πᾶν ἄλλο πρόσωπον ἀποκλείουσα, «-ἐγὼ αὐτὸς» Α 137 ἢ «-αὐτὸς ἐγὼ» ω 321 κ. ἀ. β') ἐν τοῖς πλαγίαις πτώσεσιν ἐκφράζει τὴν αὐτοπάθειαν, ὅτε συνήθως ἡ αὐτὸς τίθεται μετὰ τὴν προσωπικήν, «-ὅστις κε πλαίη, οἵ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο» Κ 307, Γ 51. Π 47 κ. ἀ. Ἐνίοτε δὲ μόνη ἡ αὐτὸς ἐκφράζει ὅ,τι καὶ μετὰ τῆς προσωπικῆς συναπτομένη, οἷον «-αὐτὸν ἐλέησον, Ω 503 «-ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων» ἀντὶ τοῦ: περὶ ἐμοῦ τ' αὐτοῦ, φ 249 4) Ἐνίοτε τίθεται μετὰ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν ἢ αὐτὸς μετὰ γεν. πτῶσιν, ἵνα μᾶλλον ἀναδείξῃ τὸν κτήτορα· «-τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε» τὰ ἴδιά σου ἔργα κύτταζε. Ζ 490 «-αὐτῶν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὅλοντο» ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἁμαρτιῶν, α 7 Β') Σημαίνει τὴν ταὐτότητα, ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος Μ 225, θ 107, κ. ἀ. Τὸ δὲ ἄρθρον ἔχει σπανίως παρ' Ὁμ. Α 338, Ζ 391, η 55, 326. Γ') Ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι σπανίως εὑρίσκεται παρ' Ὁμ. μὲ τὴν αὐτὴν σημ. ὡς καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἀντὶ τοῦ τῆς καθομιλουμένης του, της, τον, την, των, τους, τας, οἷον Ξ 457, π 370. Δ') Ἐν ταῖς παρ' Ὁμ. εὑρισκομέναις συνθέσεσι σημ. α') ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἰδίας δυνάμεως, οἷον «-αὐτόματος, αὐτοδίδακτος» α') ἀποκλεισμὸν παντὸς ἀλλοτρίου καὶ ἑτερογενοῦς, μόνον, ἐξ ὁλοκλήρου, οἷον «-αὐτοσχεδίη, αὐτοχόωνος»· γ') ταὐτότητα, οἷον «-αὐτόετες, αὐτονυχί»· ὡσαύτως καὶ «αὐτοκασίγνητος» ἀδελφὸς ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πατρός.

Αὐτοστάδίη [. . ⏑ . .], ἡ, ἐπ. (αὐτός, στάδιος), ἡ ἐκ τοῦ πλησίον μάχη, καθ' ἣν τις μόνος πρὸς μόνον ἵσταται, συμπλοκή, ἡ ἐκ τοῦ συστάδην μάχη, Ν 325 †.

Αὐτοσχεδὰ [. . . ⏑], ἐπίρ.=**αὐτοσχεδόν**, Π 319 †.

Αὐτοσχεδίη, ἡ, (σχεδὸν) 1) ἡ ἐκ τοῦ συστάδην μάχη, ἡ συμπλοκή,

μόνον κατὰ δοτ. καὶ αἰτ. οἷον «αὐτοσχεδίη μῖξαι χεῖράς τε μένος τε» ἐκ τοῦ συστάδην νὰ συμπλέξωμεν χεῖρας καὶ ῥώμην. Ο 510 «αὐτοσχεδίην πλήσσειν, βάλλειν, οὐτάζειν τινὰ» ἐκ τοῦ πλησίον διὰ τῶν ἀγχεμάχων ὅπλων, Μ 192, Ρ 294, λ 536. 2) «ἐξ αὐτοσχεδίης» αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου, Ὑμ. Ἑρμ. 55. Ἐκ τοῦ

Αὐτοσχεδόν, ἐπ. ἐπίρ. (αὐτός, σχεδόν). ἐξ ὁλοκλήρου πλησίον, πολλὰ πλησίον, οἷον «μάχεσθαι» στῆθος πρὸς στῆθος μάχ. Ο 386, «οὐτάζεσθαί τινα» ἐν συμπλοκῇ πληγώνω τινά, Ρ 273, χ 293· «ὁρμᾶσθαι» Ν 496.

Αὐτοῦ, ἐπίρ. τοπικὸν (αὐτός). 1) αὐτοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, πολλάκις μετά τινος περαιτέρου προσδιορισμοῦ «αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ» Β 237, «αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ» κ 96, «αὐτοῦ παρὰ κλισίῃσιν» Ο 656 «αὐτοῦ ἔνθα» αὐτοῦ δά, Θ 207 «κεῖθι αὐτοῦ» Ὑ. Ἀπ. 374, δ 639. «αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς» ἐκεῖ δὰ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, θ 68. 2) χρονικῶς εὐθύς, ἀμέσως, πάραυτα, Ο 349, Φ 425, ϐ 250, ι 303, ω 471.

Αὐτόφι(ν), ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ αὐτός, πάντοτε μετὰ προθ. «ἀπ' αὐτόφιν»=ἀπ' αὐτῶν, Λ 44, «παρ' αὐτόφι»=παρ' αὐτῆς, Μ 302, Ν 42. «ἐπ' αὐτόφιν εἵατο» ὅ ἐ. ἐπ' αὐτῶν (=ἐφ' ἑαυτῶν) ἐκάθηντο, καθ' ἑαυτούς, τουτέστιν ἕκαστος ἐν τῇ ἑαυτοῦ χώρᾳ, Τ 255. —Ἀντὶ ἐπιρ.= αὐτοῦ ἐκλαμβάνεται ὑπό τινων τὸ «παρ' αὐτόφιν» Υ 140, Ψ 640. ἀλλ' ὀρθότερον κατ' ἄλλους=παρ' αὐτοῖς.

Αὐτόφονος, ὁ, Θηβαῖός τις, πατὴρ τοῦ Πολυφόντου, Δ 395 †.

Αὐτοχόωνος, ον, (χόανος) ἐπ. = αὐτόχωνος κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ: αὐτοχόανος αὐτόχυτος, μόνον χυμένος, οἷος ἐξῆλθεν ἐκ τῆς χοάνης, ἄνευ τινος περαιτέρας διὰ τῆς σμίλης ἐπεξεργασίας, οἷον «σόλος» Ψ 826 †.

Αὔτως ἢ **Αὕτως** (αὐτός). 1) οὕτως, ἀκριβῶς οὕτως, κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν τρόπον, «αὔτως ὥστε γυναῖκα» Χ 125, ὅθεν ἐπικ. «ὡς»= ὡσαύτως, Γ 339, γ 64 κ. ἀ. 2) οὕτως, ὡς μέχρι τοῦδε, πάντα ἔτσι σχετικῶς πρὸς προηγουμένην τινὰ κατάστασιν, Σ 338, ν 336, υ 130 ἀκριβέστερον ὁρίζεται διὰ τοῦ «ἔτι» «λέβης, λευκὸς ἔτ' αὔτως» Ψ 268, πρβλ. Ω 413. 3) οὕτως ὅπως ἔχω, «ἀλλὰ καὶ αὔτως ἀντίον εἶμ' αὐτῶν» καὶ ἔτσι καθὼς εἶμαι, Ε 255· «ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰών» ἀλλ' ἔτσι καθὼς εἶσαι, ἄοπλος, Σ 198· Ψ 620, ζ 143 μ 284. Συχνὴ ἡ φρ. «καὶ αὔτως» καὶ ἄλλως, καὶ ἄνευ τούτου, Α 520, Ι 599 ὅθεν 4) οὕτως, ἁπλῶς, χωρίς τινος λόγου, ἔτσι, οἷον «ἧμ' αὔτως» ἧσθαι δευόμενον» νὰ κάθωμαι ἔτσι μὲ τὰ χέρια ἄδειανά, Α 133· υ 379. πρβλ. δ 665, ξ 151, π 313· ἐνταῦθα μᾶλλον ἀνήκει τὸ ἀνωτέρω «ἢ κεῖται αὔτως ἀκηδής» υ 130· πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων ἐπιρ. οἷον «μάψ, ἀλλεὰς αὔτως κτλ.» ὅθεν σημ. καὶ ματαίως, μάτην ἔτσι «αὔτως ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν» Β 342, πρβλ. Λ 388, Ο 342, Π 117, Φ 106.

Αὐχένιος, α, ον, (αὐχὴν) εἰς τὸν αὐχένα ἀνήκων, «τένοντες», τέν. τοῦ αὐχένος, γ 450 †.

***Αὐχέω**, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι «ἐπί τινι» Βατρ. 57 (συγγ. τῷ εὔχομαι).

Αὐχήν, ένος, ὁ, τράχηλος, σβέρκος, τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ τῶν

τε ἀνθρώπων, οἷον Ε 147, Ρ 49. ι 372 κ. ἀ. καὶ τῶν ζώων, οἷον Ε 161.

Αὐχμέω, (αὐχμὸς) εἶμαι ξηρός, ἔπειτα εἶμαι αὐχμηρός, (οἱονεὶ ἄπλυτος) ρυπαρός, ω 250 †.

Αὐχμήεις, εσσα, εν, (αὐχμὸς) = αὐχμηρός, ρυπαρός, Ὕμ. 18, 6.

1. **Αὔω**, (ἕοω) ξηραίνω, ἔπειτα ἀνάπτω, ἀναύω, παίρνω φωτιά, «ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔῃ» πῦρ δηλ., ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ νὰ ἀνάψῃ φωτιὰν ἀπὸ κανὲν ἄλλο μέρος ε 490 †.

2. **Αὔω**, παρατ. αὖον, ἀόρ. α' τρισύλλαβος, ἤϋσα καὶ ἄϋσα [⏑ – ⏑], 1) ἀμετ. α') φωνάζω, βοῶ, κραυγάζω, πολλάκις μετὰ τῶν ἐπιρρ. «μακρόν, μέγα, δεινόν» Γ 81, Θ 160, Ξ 147 κ. ἀ. «ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν» ζ 117· «φωνῇ ἤϋσεν» μὲ (δυνατὴν) φωνὴν ἐφώναξεν, ω 530 β') ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, ἠχῶ, ἠχολογῶ, βροντῶ, Ν 409 441. 2) σπαν. μεταβατικῶς, καλῶ τινα μεγαλοφώνως, φωνάζω Λ 461, Ν 477. ι 65.

Ἀφ-αιρέω, Α 230, 275, (‖. ἔνθα τονιστέον ὄχι: ἀποαίρεο, ἀλλ' ἀποαιρέο Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀποαιρέεο ἀφαιροῦ, προστακτ.) μέλλ. ἀφαιρήσω, ἀόρ. ἀφεῖλον καὶ μετοχ. ἀφελὼν μέσ. μέλ. ἀφαιρήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἀφειλόμην καὶ ἐπ. ἀφελόμην. 1) Ἐνεργ. ἀφαιρῶ, σηκώνω, «θυρεὸν» ι 313, «σῖτον ἠδὲ τραπέζας» τ 61· ὡσαύτως καὶ μετὰ δοτ. προσ. οἱονεὶ χαριστικῆς «τινὶ σῖτον» ξ 455. 2) Μέσ. ἀφαιρῶ τι πρὸς ὄφελός μου, «τεύχεα ὤμοιιν» Ν 511. Ἰδίως β') ἀφαιρῶ τι παρανόμως βιαίως ἁρπάζω, «τί» Ψ 544 «τινός τι» Ε 673, 691, Ι 335 (Ἐν τούτοις τοῖς χωρ. ἐν τμήσει) χ 219, «τινὰ κούρην» Α 275, «τινὰ κῦδος» Χ 18, «τινὶ γέρας» Α 161, «τινὶ νόστιμον ἦμαρ» α 9, μεταφ. «νόστον, νίκην» Π 82, 689.

Ἄφαλος [⏑ – ⏑], **ον**, (φάλος), τουτέστιν ἄνευ μεταλλίνης προβολῆς, πρβλ. λ. ἀμφίφαλος καὶ φάλος: «κυνέη» Κ 258 †.

Ἀφ-αμαρτάνω [⏑ ⏑ ...], ἀόρ. β, ἀφάμαρτον καὶ ἀπήμβροτον, Ο 521, Π 466. 1) ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ «τινος», ἰδίως ἐπὶ βελῶν, ἀκοντίων κ.τ.λ. Θ 119 κ. ἀ. 2) χάνω, ὅ,τι ἔχω, στεροῦμαι, μετὰ γεν. * Ἰλ. Ζ 411, Χ 505 (ἐν τμήσ.).

Ἀφαμαρτο(F)επὴς [. ⏑ . . . . .], **ές**, (ἔπος)=ἀμαρτοεπής, δπ. ἴδε, Γ 215 †.

Ἀφ-ανδάνω, δὲν ἀρέσκω, ἀπαρέσκω, «τινὶ» Π 387 †.

Ἄφαντος, ον, (ἀ, φαίνω) ἄφαντος, ὅστις δὲν ἀφίνει οὐδὲν ἴχνος, οὐδεμίαν μνήμην, * Ἰλ. Ζ 60, Υ 303.

Ἄφαρ [⏑ ⏑], ἐπίρ. = εὐθύς, ἀμέσως, αἴφνης, ἐν τῷ ἅμα, Α 349, Τ 405 κ. ἀ. Εἴς τινας περιστάσεις σημ. τὸ «ἄφαρ» εὐθύς, ἀμέσως, τουτέστιν ἄνευ πολλῆς σκέψεως καὶ ἀμφιβολίας, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, οἷον β 169, Ρ 417 «ἄφαρ αὐτίκα» ἀμέσως, τώρα Ψ 593. Συνήθως τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἑπομένου τοῦ Δέ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἄνευ Δὲ ἐν ἀρχῇ ἀποδόσεως, Ψ 593, θ 409.

Ἀφαρεύς, ῆος [⏑ ⏑ – ⏑], ὁ, υἱὸς τοῦ Καλήτορος, ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φονευθείς, Ι 83, Ν 541.

Ἀφ-αρπάζω, ἀόρ. ἀφάρπαξα, ἁρπάζω ἀπό τινος (ὑψηλότερον κειμένου πρὸς τὰ κάτω) «κόρυθα, κρατὸς» Ν 189 †.

Ἀφάρτερος, η, ον, (ἄφαρ) ταχύτερος, «ἵπποι» Ψ 311 †.

Ἀφαυρὸς [⏑ . .], **ή, όν**, ἀσθενής, ἀδύνατος, «παῖς» μικρὸ παιδί, ἐπομ. ἀδύνατον, Η 235· συνηθέστερον τὸ συγκρ. –ότερος, Ζ 457, Μ 458 καὶ τὸ ὑπερθ. –ότατος, Ο 11, υ 110.

Ἀφάω, ἐπ. (ἅπτω), ψηλαφῶ, πασπατεύω, διὰ τῶν χειρῶν ἐξετάζω, «-ἀσπίδα» Ζ 322 †. (μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «-ἀφόωντα» κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ: ἀφῶντα. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. καὶ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ψιλοῦται: ἀφ.).

Ἀφείδας, αντος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος ἐξ Ἀλύβαντος, πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, ὃν προσεποιήθη ὁ Ὀδυσσεύς, ω 305.

Ἀφείη, ἴδ. ἀφίημι.

Ἄφενος, τό, (opes), ἐπ. περιουσία ἰδίως κτηνῶν, πλοῦτος. Ψ 299, ξ 99· συνάπτεται μετὰ τοῦ «-πλοῦτος» Α 171.

Ἀφέξω καὶ ἀφέξομαι, ἴδ. ἀπέχω.

***Ἀφῆλιξ, ικος**, ὑπὲρ τὴν (νεανικὴν) ἡλικίαν, γεροντοπαλλήκαρο, Ὑμ. Δήμ. 140.

Ἄφ-ημαι, ἐπ. (ἧμαι) κάθημαι μακράν, χωριστά, μόν. κατ' ἐνεστ. τῆς μετοχ. Ο 106 †.

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ, ἐπ. (ἀφίημι), ὁ ρίπτων, ὁ τοξευτής, ὁ τοξότης, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ι 404 †.

Ἄφθιτος [. ⏑ .], **ον** (ἀ, φθίω) ἄφθαρτος, αἰώνιος, συνήθως περὶ παντὸς τοῦ ἐκ θεῶν προερχομένου, Β 46 κ. ἄ. ι 133· «-μήδεα» αἰώνιαι (ἀμετάβλητοι, ἀλάνθαστοι) βουλαὶ Ω 88.

***Ἄφθογγος, ον** (ἀ, φθόγγος) ἄφωνος, Ὑ. Δήμ 195.

***Ἄφθονος, ον** (ἀ, φθόνος) ἄνευ φθόνου. 1) Ἐνεργ. ὁ μὴ φθονῶν, ἐλευθέριος, «-δαίμων» Ὑμ. 30, 16. 2) Παθ. ὁ μὴ διὰ φθόνον ὀλίγος, ὁ δαψιλής, ἄφθονος, Ὑ. Ἀπ. 536.

Ἀφ-ίημι, παρατ. γ' πληθ. ἀφίουν, ὡς ἐκ τοῦ ἀφιέω, μέλ. ἀφήσω, ἀόρ. α' ἀφέηκα καὶ ἀφῆκα, ἀόρ. β' δυϊκ. ἀφέτην, ὑποτ. ἀφέῃ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀφῇ, Π 590, εὐκτ. ἀόρ. παθ. ἀφέθην Βατρ. 87. 1) Ἐνεργ. ἀποπέμπω, ἐκπέμπω, βάλλω, ρίπτω, «-τινὰ» ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ, Α 25, «-ἐπὶ νῆας ὀγορῆθεν» Β 263, ἰδίως «-δόρυ, ἄκοντα, βέλος, ἔγχος» πολγ. παρ' Ὁμ. «κεραυνὸν» Θ 133, «-δίσκον» Ψ 432, πρβλ. 841, «-χειρὸς ἄκοντα» ἀπὸ τῆς χειρὸς ρίπτω τὸ ἀκόντιον, Φ 590· ἐν γένει ἀποβάλλω, «-ἄνθος», η 126· Λ 642, Ν 444, Π 613. Παθ. «-τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται» ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ἀστέρος) ἐκπέμπονται πολλοὶ σπινθῆρες, Δ 77, Βατρ. 2) Μέσ. ἀφίνω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, μετὰ γεν. «-δειρῆς οὔπω ἀφίετο πήχεε» δὲν ἄφινε τοὺς βραχίονάς της ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, ψ 240. (Τὸ ι εἶνε βραχύ, διὰ δὲ τῆς αὐξήσεως μακρόν, ἅπαξ δὲ καὶ ἄνευ ταύτης μακρόν, χ 251).

Ἀφ-ικάνω [. ⏑ – .], μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. = **ἀφικνέομαι**, ἔρχομαι ἀπό τινος τόπου ὁρμηθεὶς εἰς ἄλλον, φθάνω, ἐν τῇ Ὀδ. μετὰ αἰτ. τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως, οἷον «-ἑστίη, ἣν ἀφικάνω» ξ 159 κ. ἀ. ἐν δὲ τῇ Ἰλ. μόνον «-δεῦρο ἀφικ.» Ξ 44, καὶ μετὰ τῆς Πρὸς καὶ αἰτ. Ζ 388.

Ἀφ-ικομαι, ἀποθ., μέλ. ἀφίξομαι, ἀόρ. ἀφικόμην, παρακ. ἀφῖγμαι, ἀπαρ. ἀφῖχθαι, ζ 297, ἔρχομαι ἀπό τινος τόπου ὁρμηθεὶς εἰς ἄλλον, φθάνω πρός τινα, ἢ εἴς τινα τόπον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' αἰτ. ἁπλῆς «-μνηστῆρας» πρὸς τοὺς μν. α 332, «Σειρῆνας» μ 39, «-νῆας» Ρ 454, «-κλισίην» Λ 618 κ. ἀ. πλχ. σπανιώτερον μετὰ προθέσεων: «-εἰς» Ω 431, δ 255, κ. ἀ. «-ἐπὶ»

Κ 281, Χ 208, «-κατὰ» Ν 329, «-ποτί τι» ζ 297, «-ὑπὸ γαῖαν» υ 81, καὶ ἐπὶ ἐπιστροφῆς: ἔρχομαι εἰς τὸν τόπον, ὅθεν ἀνεχώρησα, κ 420, μ 345· μεταφ. ἐπὶ καταστάσεως «-ἄλγος ἀφίκετό με» μὲ κατέλαβε, Σ 395.

Ἄφιξις (ἀφίκομαι)=ἐρχομός, ἄφιξις—Ὀδυσσέως εἰς Φαίακας ἐν ε 365, ἐπιγραφὴ τοῦ ζ· εἰς Ἰθάκην ν 95.

Ἀφ-ίστημι, ἀόρ. β' ἀπέστην, παρακ. ἀφέστηκα, καὶ κατὰ συγκοπ. β' καὶ γ' πληθ. ἀφέστατε, ἀφεστᾶσι μετοχ. ἀφεσταώς, ὑπερσ. γ' πληθ. ἀφέστασαν, μέσ. ἀόρ. ἀπεστησάμην. Α') Ἐνεργ. μεταβ. σταίνω μακράν· μόνον ἀμετάβ. (ἐν τῷ β' ἀορ., παρακ. καὶ ὑπερσ., οἵτινες κατὰ τὴν σημασίαν ἀνήκουσιν εἰς τὴν μέσην διάθ.)=ἀφίσταμαι, στέκω μακράν, Δ 340, Ρ 375, λ 544· «οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν» δὲν ἐστάθησαν ἐπὶ πολὺν χρόνον μακρὰν ἀλλήλων, ὅτε ταχέως ἦλθον εἰς χεῖρας, Φ 391. Β') Μέσ. 1) ἀφίσταμαι, ἀπέχω, μετὰ γεν. Ψ 517. 2) ἐν τῷ ἀορ. α' κάμνω νὰ μοὶ ἀποδοθῇ τι ὀφειλόμενον ἀφ' οὗ ζυγισθῇ, (‖. πρβλ. ἵστημι Α') 4)· πληρώνομαι, ἀπολαμβάνω, «δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος», Ν 745.

Ἄφλαστον [⏑–⏑], τό, Ο 717 †. Τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς πρύμνης, τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον, καὶ ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένων συγκείμενον, δι' ὧν ἕτερον κανόνιον πλατὺ διῆκεν, ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο στυλίσκος, ὄπισθεν τοῦ κυβερνήτου· ἐκρέματο δὲ ἐκ τῶν κανονίων ταινία ἢ σημαία Λατ. aplustre.

Ἀφλοισμός, ὁ, (φλύω) ἀφρός, ὁ περὶ τὸ στόμα λυσσῶντος ἀνθρώπου, Ο 607 †.

Ἀφνειός, όν, ἐπ. (ἄφενος), πλούσιος, Ὁμ. πλχ. μετὰ γεν. «-ἀφ. βιότοιο» ἔχων ἄφθονον περιουσίαν, Ε 544, Ξ 122, «-χρυσοῖο» α 165· — συγκρ. **-ότερος**, α 165, ὑπερθετ. **-ότατος**, Υ 220.

Ἀφ-οπλίζω, μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀφοπλίζομαι, ἀποθέτω τὰ ὅπλα μου, «-ἔντεα» Ψ 26 †.

Ἀφ-ορμάω, μόνον τὸ μέσ. ἀφορμάομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἀφωρμήθην, ὁρμῶμαι, ἢ ὁρμῶ ἀπό τινος «-ναῦφιν» ἀπὸ τῶν νηῶν, Α 794· ἄν. πτ. κινῶ, ξεκινῶ, ἀπέρχομαι, β 375.

Ἀφόωντα, ἴδ. ἀφάω.

Ἀφραδέω [.⏑..], εἶμαι ἀφραδής, ἀφρόνως ὁμιλῶ ἢ πράττω, η 294, Ι 32, ἐκ τοῦ

Ἀφραδής [.⏑.], **ές**, ἐπ. (ἀ, φράζομαι), ἄφρων, ἀσύνετος, ἀνόητος, «-μνηστῆρες» β 282, «-νεκροὶ» ἀναίσθητοι, λ 476. —Ἐπίρ. **ἀφραδέως**, ἀφρόνως, Γ 436, Μ 62, Ψ 320, 426.

Ἀφραδίη [.⏑⏑.], ἡ, (ἀ, φράζομαι), ἀφροσύνη, ἀσυνεσία, ἀνοησία, συχνὰ κατὰ πληθ. Ε 649, Π 354, κ 27 κ. ἀ. «-νόοιο» Β 368.

*Ἀφράδμων, ον — ἀφραδής, Ὑ. Δήμ. 257.

Ἀφραίνω (ἀ, φρήν), εἶμαι (ἢ πράττω τι ὡς) ἄφρων, ἀνοηταίνω, Β 258, υ 360.

*Ἄφραστος, ον (ἀ, φράζομαι), ἀγνώριστος, ἀπαρατήρητος, «-στίβος» Ὑ. Ἑρμ. 353· ἀκατανόητος «-ἔργα» Ὑ. Ἑρμ. 80· — Συγκρ. **-ότερος** Ἐπιγ. 5, 2.

Ἀφρέω, ἐπ. (ἀφρός)=ἀφρίζω, «-ἵπποι ἄφρεον (διὰ συνιζήσεως δισύλλαβον) στήθεα» εἰς τὰ στήθη, Λ 282 †.

Ἀφρήτωρ, ορος, ὁ, (ἀ, φρητήρ) ὁ μὴ ἀνήκων εἰς φράτραν, γένους κοινωνίαν, ἀκοινώνητος, ἄγριος, Ι 63 †.

Ἀφροδίτη [..⏑.], ἡ, (ἐξ ἀφροῦ

ἀναδῦσα), πρβλ. τὸ ἐπίθετον αὐτῆς 'Ἀναδυομένη' θυγάτηρ τοῦ Διὸς (ὅθ. «Διὸς θυγάτηρ» Ε 348 καὶ «Διὸς κούρη» Υ 105) καὶ τῆς Διώνης Ε 370· κατὰ δέ τινα μεταγενεστέραν ἐκ τῆς Ἀσίας πιθανῶς καταγομένην παράδοσιν γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης τῆς ἐκ τῶν ἀποκοπέντων αἰδοίων τοῦ Κρόνου συλλαβούσης (Ἡσιόδ. Θεογ. 188 ἑξ.) ἐξετέθη εἰς τὴν Κύπρον (Ἡσιόδ. αὐτ. 189, Ὑμ. 5, 5)· ὅθεν «Κυπρογενής» ὠνομάσθη (ἴδ. τὴν λ.). Σύζυγος οὖσα τοῦ Ἡφαίστου δὲν διέμεινε πρὸς αὐτὸν πιστή, περιελθοῦσα εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις πρὸς τὸν Ἄρη, θ 267 ἑξ. Εἶνε θεὰ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς χάριτος, ἑπομένως τοῦ σωματικοῦ ἔρωτος καὶ τῶν Ἀφροδισίων («ἔργων γάμοιο» ε 429, υ 74) καὶ τῶν πολλάκις μετὰ ταῦτα παρεπομένων δεινῶν, δ 261. Ἔχουσα δ' αὐτὴ κάλλος τελειότατον καὶ χάριν μεγίστην, τῶν μὲν ἀγαθῶν τούτων τῶν «δώρων Ἀφροδίτης» Γ 54, 364, μεταδίδει καὶ εἰς ἄλλας, εἶνε δὲ ἀπόλεμος καὶ μαλθακή, διὸ καὶ περιφρονεῖται, ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 330 ἑξ. Ὅπου περιγράφεται χαρίεσσά τις γυνή, παραβάλλεται πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, Τ 282, Ω 699, δ 14. Ἡ ἕδρα τῆς θελκτηρίου δυνάμεως, δι' ἧς ἡ θεὰ αὕτη δαμάζει τοὺς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, εἶνε ὁ περιβόητος αὐτῆς κεστός, ὅστις περιλαμβάνει τὸν ἵμερον, τὸν πόθον, τὴν θωπείαν καὶ τὴν ἀπατηλὴν πειθώ, ἥτις δελεάζει καὶ τῶν φρονιμωτάτων τὸν νοῦν, 214 ἑξ. Αἱ χάριτες περιέπουσι καὶ θεραπεύουσιν αὐτήν, σ 192, θ 364, Ε 338. Τὰ ἐπίθετα αὐτῆς ἄπ. ἴδε, εἶνε «χρυσέη, φιλομμειδής, ἐϋστέφανος», ἐν δὲ τοῖς Ὕμνοις «καλυκῶπις, ἑλικοβλέφαρος, ἰοστέφανος, φιλοστέφανος, χρυσοστέφανος, γλυκυμείλιχος, Κυπρογενής, πολύχρυσος». Εἶνε σύμμαχος τῶν Τρώων, ἀφ' οὗ αὐτὴ ἔδωκε τὴν πρώτην τοῦ πολέμου ἀφορμήν, Ε 349 ἑξ. πρβλ. Ω 30. Αἱ κυριώταται χῶραι, ἐν αἷς ἐλατρεύετο, ἦτο ἡ Κύπρος Ὑμ. 5, 9, (ὅθεν «Κύπρις», ὅπ. ἴδε) καὶ ἰδίως ἡ πόλις αὐτῆς Πάφος, θ 363, ἔτι δὲ τὰ Κύθηρα (ὅθ. «Κυθέρεια», ὅπ. ἴδε), ἅπερ διὰ τοῦτο καλοῦνται «ζάθεα» Ο 432. 2) συμβολικὴ ἔκφρασις, ὡς καὶ ὁ Ἄρης (ἴδ. τὴν λ.) ἀντὶ τοῦ φιλότης, συνουσία, χ 444.

Ἀφρονέω (ἄφρων), εἶμαι ἄφρων, πράττω ἀνόητα, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ.. Ο 104 †.

Ἀφρός, ὁ, ἀφρὸς τοῦ ὕδατος, Ε 599, Σ 403, Φ 325· ἔπειτα τοῦ παρωργισμένου λέοντος, Ἰλ. Υ 168.

Ἀφροσύνη [..⏑.], ἡ, (ἄφρων), ἀφροσύνη, ἀνοησία, Η 110· ἐν τῷ πληθ. αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἀφροσύνης, ἀνοησίαις π 278, ω 457.

Ἄφρων, ον (ἀ, φρήν), ἄφρων, ἀνόητος, ἀσύνετος, Π 843, ζ 187 κ. ἀ, τοὐναντίον «ἐπίφρων» ψ 12· παράφορος, ἔξω φρενῶν, περὶ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 761, 875

Ἄφυλλος, ον (ἀ, φύλλον) ὁ ἄνευ φύλλων, ἐστερημένος τῶν φύλλων, Β 425 †.

Ἀφύξειν, μ. τοῦ ἀφύσσω.

Ἀφυσγετὸς [⏑...], ὁ, ἰλύς, καὶ πᾶσα ἄλλη ὑπὸ πλημμυροῦντος ποταμοῦ παραγομένη ὕλη, ἰλυώδης συρφετός, κυκεών, Λ 495 †.

Ἀφύσσω [⏑..], μέλ. ἀφύξω, ἀόρ. α' ἤφυσα καὶ ἐπ. σσα, μέσ. ἀόρ. ἠφυσάμην, καὶ ἐπ. σσάμην. 1) Ἐνεργ. ἀντλῶ, «οἶνον ἀπὸ ἢ ἐκ κρατῆρος» Α 598, ι 9 καὶ μετὰ μόνης γεν., οἷον «πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος» πολὺς δὲ οἶνος ἠντλεῖτο ἐκ τῶν πίθων, ψ

305· ἐν ἀμφιφορεῦσιν» εἰς τοὺς ἀμφορεῖς, β 349, ι 165· μετφ. «οὐδὲ σ' οἴω ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν», Α 171. 2) Μέσ. ἐμαυτῷ, χάριν ἐμαυτοῦ, ἀντλῶ «-ὕδωρ» δ 359 κ. ἄ. « οἶνον» οἴνου ἐνέπλησε τὸ ποτήριόν του, Π 230. «-οἶνον ἐκ κρητῆρος» Γ 295, «-ἀπὸ κρητ.» Κ 579· μεταφ. συσσωρεύω, ἐπισωρεύω περὶ ἐμαυτόν, «ἀμφὶ δὲ φύλλα ἠφυσάμην» η 286·—περὶ τοῦ «-διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε» ἴδε διαφύσσω.

Ἀχαιαί, αἱ, θηλ. πληθ. τοῦ Ἀχαιός, β 119, τ 542.

Ἀχαιάς, άδος, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἀχαΐς, Ἀχαϊκή· ὡς οὐσιαστ. Ἀχαιά, Ε 424, Τ 218, β 101 κ. ἄ.

Ἀχαιικός, ή, όν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἀχαϊκός, «-λαός» Ν 349 «-Ἄργος» Ι 141, Τ 115.

Ἀχαιίς, ίδος, ἡ, 1) Ἀχαϊκή, «-γαῖα» Α 254, Η 124 κ. ἄ., ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ γαῖα, Γ 75 κ. ἄ. σημ. τὴν χώραν τῶν Ἀχαιῶν, οἱονεὶ Ἀχαΐαν (οὐχὶ τὴν μετέπειτα οὕτως ὀνομασθεῖσαν). 2) ἐξυπακ. γυνή, ἡ Ἀχαιά, Ι 395 φ 251· περιφρονητικῶς «-Ἀχαιίδες, οὐκέτι Ἀχαιοί» τουτέστι γυναῖκες οὐχὶ ἄνδρες, Β 235, Η 96.

Ἀχαιοί, οἱ, ὀνομ. τοῦ ἑνικ. Ἀχαιός, ὁ, ἦταν ἡ ἰσχυροτάτη τῶν Ἑλλήνων φυλὴ ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἔχουσα τὴν κυριωτάτην αὐτῆς ἕδραν ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἰδίως ἐν τῇ μετέπειτα Θεσσαλίᾳ τῇ Φθιώτιδι, Β 684, κατοικοῦσα ὅμως καὶ ἐν πολλαῖς χώραις τῆς Πελοποννήσου, οἷον ἐν Λακωνίᾳ, Μεσσηνίᾳ (ὅθεν Λ 759 οὕτως ὀνομάζονται οἱ Πύλιοι) καὶ μάλιστα ἐν Ἄργει, Ε 414. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἐν Ἰθάκῃ, α 90 καὶ ἐν Κρήτῃ τ 175 κατοικοῦντες Ἀχαιοί. (Κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους οἱ Ἀχαιοὶ τῆς Πελοποννήσου ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν ἐπιδραμόντων Δωριέων, περιωρίσθησαν εἰς τὴν ΒΔ. παραλίαν τῆς Πελοποννήσου τὴν ἐξ αὐτῶν μετέπειτα ὀνομασθεῖσαν Ἀχαΐαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς Ν. χωρία τινά, οἷον αἱ Ἀμύκλαι ἐν Λακωνίᾳ καὶ πολλὰ τῆς Μεσσηνίας, διετήρησαν ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον τὸν Ἀχαϊκὸν αὐτῶν πληθυσμόν. Τὸ δὲ ὄνομα ἔλαβον κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τοῦ Ἀχαιοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ξούθου, ἐγγόνου δὲ τοῦ Ἕλληνος, Ἀπολδ. 1, 7, 3). Παρ' Ὁμ. σημ. πολλάκις τὸ ὄνομα τοῦτο διὰ τὸ ἐπικρατέστερον πάντας τοὺς Ἕλληνας, Α 2, α 90 κ. ἄ.

Ἄχαρις [⏑ ⏑.] (ἀ, χάρις), ὄχι εὐχάριστος, δυσάρεστος, συγκρ. **-ίστερος**, υ 392 †.

Ἀχάριστος [⏑ ⏑ . .], **ον** (ἀ, χάρις) =τῷ προηγ. θ. 236 †.

Ἀχειρής [– . .], **ές**, (ἀ, χείρ) ἄχειρ. ἄνευ χειρῶν, ἐπίθ. τῶν καρκίνων, Βατρ. 300.

Ἀχελώιος [– . . ⏑ .], ὁ, ἀντὶ τοῦ Ἀχελῷος, ποταμός· ά) ὁ ἐκ τῆς Μολοσσίδος πηγάζων μεταξὺ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας διαρρέων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, (νῦν Ἀσπροπόταμος,) Φ 194· β'.) τῆς Φρυγίας ἐκ τοῦ ὄρους Σιπύλου πηγάζων. Ω 616.

Ἄχερδος, ἡ, ἀγριαπιδιά, ἀγριαχλαδιά, ἡ θάμνος ἀκανθώδης εὔχρηστος ἐν τοῖς φραγμοῖς, ξ 10 †.

Ἀχερωΐς [⏑ . . .], **ίδος**, ἡ, **λεύκη** „λεύκα" Ἰλ. Ν 389, Π 482.

Ἀχέρων [⏑ . .] **οντος**, (ἄ, χέρων -πάντα ἀρπάζων) ὁ, ποταμὸς τοῦ Ἅδου εἰς ὃν εἰσβάλλουσιν ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ὁ Κωκυτός, Ὀδ. κ 513

Ἀχεύω [⏑ . .], ἐπ. (ἄχος) στενάζω, λυποῦμαι, θλίβομαι, μόνον κατὰ μετοχ. «ἀχεύων» (ἀχέϝων) ἄν. πτ.

Ι 612 κ. ἀ. μετ' αἰτ. «θυμὸν» θλίβεται ἡ ψυχή μου, Ε 869 κ. ἀ. «κῆρ» ἡ καρδία μου, Ε 399· «τινός» ἕνεκά τινος ξ 40, π 138, καὶ μετὰ τοῦ «εἵνεκα» φ 318.

1. Ἀχέω [⏑ . .]=τῷ προηγ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. «ἀχέων» Β 724, λ 194, «τινὸς» ἕνεκά τινος, Β 694. Σ 446, καὶ μετὰ τοῦ «ἕνεκα» γ 298.

2.* Ἀχέω, ἀρχαῖον ἀντὶ τοῦ: ἠχέω, ἠχῶ, ἐκφωνῶ, «ἀχέειν» ἀμφίβολος γραφὴ Ὕ. Δήμ. 479.

Ἄχθομαι (ἄχθος) 1) εἶμαι φορτωμένος, «νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι» ἦτο φορτωμένη ἡ ναῦς των ἵνα ἐπιστρέψῃ, ο 457· 6' μεταφρ. εἶμαι βεβαρημένος, «ὀδύνῃσι» ὑπὸ τῶν θλίψεών, Ε 354 μετ' αἰτ. «ἄχθομαι ἕλκος» εἶνε τὸ ἕλκος μου ἐπαχθές, Ε 361. 2) ἰδίως ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων, λυποῦμαι, βαρυθυμῶ, ἀδημονῶ, ἀγανακτῶ, «κῆρ» ἠσθάνετο βάρος εἰς τὴν καρδίαν του, ἐστενοχωρεῖτο, Λ 274, 400 μετὰ μετοχ. «ἤχθετο δαμναμένους Τρωσὶν» ἐλυπεῖτο διότι ἐνικῶντο ὑπὸ τῶν Τρώων, Ν 352 (τὸ «ἤχθετο δαμναμένους Τρωσὶν» ἐλυπεῖτο διότι ἐνικῶντο ὑπὸ τῶν Τρώων, Ν352 (τὸ «ἤχθετο» τὸ ἐν ξ 366, τ 338 ἀνήκει εἰς τὸ ἔχθομαι), ἐκ τοῦ

Ἄχθος, εος, τό, (συγγ. τῷ ἄχος) βάρος, φορτίον, Υ 247, γ 312 κ. ἀ. «ἄχθος ἀρούρης» παροιμιῶδες περὶ οὐδενὸς λόγου ἀξίου καὶ ἀχρήστου ἀνθρώπου, Σ 104, υ 379.

Ἀχιλλεύς, ῆος, ὁ, καὶ **Ἀχιλεὺς** (διὰ τὸ μέτρον), υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων καὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑλλήνων, ὁ ἥρως τῆς Ἰλιάδος. Παιδαγωγὸς αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ Φοῖνιξ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, ὁ καὶ εἰς τὴν Τροίαν μετ' αὐτοῦ ἀκολουθήσας, Ι 438 ἑξ., τὴν μουσικὴν ὅμως καὶ ἰατρικὴν ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ κενταύρου Χείρωνος, Λ 832. Υἱὸς αὐτοῦ εἶνε ὁ Νεοπτόλεμος, (ἴδ. τὴν λ.) Οὗτος εἶνε ὁ ἀνδρειότατος καὶ ὡραιότατος πάντων τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων ῥώμη τοῦ σώματος, τῆς δὲ ψυχῆς σφοδρὰ πάθη, ἀλλὰ καὶ καρδία εὐαίσθητος καὶ εὐγενὴς διακρίνουσιν αὐτὸν πάντων τῶν ἄλλων. Κατά τινα τῶν θεῶν ἀπόφασιν ἔχων νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ μακροῦ μέν, ἀλλ' ἀδόξου, καὶ βραχέος ἀλλ' ἐνδόξου βίου, Ι 410, προυτίμησε τὸν τελευταῖον τοῦτον καὶ οὕτω παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ φίλου Πατρόκλου ὡδήγησεν ἐν 50 ναυσὶν Ἕλληνας Μυρμιδόνας καὶ Ἀχαιοὺς εἰς τὴν Τροίαν, Β 681, ὅπου διαρκούσης τῆς πολιορκίας, δώδεκα μὲν πόλεις παραλίους, ἕνδεκα δὲ μεσογείους ἐπόρθησε, Ι 328, μεταξὺ δὲ τούτων καὶ τὴν Λυρνησσόν, ὅπου ᾐχμαλώτισε τὴν Βρισηίδα, Α 392, Β 690. Ταύτην δὲ ἀδίκως ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν (ἴδ. λ. Ἀγαμέμνων) ὠργίσθη ἐπίμονον κατ' αὐτοῦ ὀργήν, (ἡ μῆνις αὕτη τοῦ Ἀχιλλέως εἶνε τὸ θέμα τῆς Ἰλιάδος) καὶ ἀποσύρεται τοῦ λοιποῦ πάσης μάχης, καὶ ἐπέμφθη μὲν πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ μετανοήσαντος Ἀγαμέμνονος πρεσβεία, ἥτις παρεκάλεσε καὶ ὑπεσχέθη αὐτῷ πολλά, ἀλλ' ὁ ἐμπαθὴς ἥρως δὲν ἐξέρχεται εἰς μάχην, μέχρις οὗ ὁ θάνατος τοῦ Πατρόκλου ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος (Π 827) συνδιαλλάττει μὲν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, Τ 56, ἐξάπτει δ' ἐν τῇ ψυχῇ του φοβερὸν ἐκδικήσεως πάθος, ὅπερ μετὰ μεγάλην ἐν ταῖς Τρωϊκαῖς φάλαγξιν αἱματοχυσίαν (Τ—Φ) μόλις δύναται τὸ αἷμα τοῦ Ἕκτορος (χ 326 ἑξ.) καὶ ἡ ἀτίμωσις τοῦ πτώματος αὐτοῦ νὰ κορέσῃ, χ 395 ἑξ. ψ 24. Ἀποθνήσκει δὲ

μαχόμενος, ω 37, ε 310. (Τὸ ὄνομα ἐτυμολογεῖται πολλαχῶς, ἀλλ' ἄνευ τινὸς βεβαιότητος· κατά τινα δημώδη ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἄχος καὶ Ἴλιον=ἄχος Ἰλίου).

'Αχλύς, ύος, ἡ, ὁμίχλη, καταχνιά, σκότος, σκοτάδι, Υ 321, υ 357· μάλιστα δὲ τὸ σκότος τοῦ θανάτου, ὁ θάνατος Μ 344, χ 88 κ. ἀ. ἔτι δὲ ζάλη, σκοτοδινία ἐπὶ λιποθυμίας, Ε 696, καὶ ἐπὶ σφοδρᾶς λύπης, Υ 421 τὸ υ μακρὸν ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ.).

'Αχλύω, ἐπ. (ἀχλύς), ἀόρ. ἤχλυσα [- - ‿], σκοτίζομαι, καλύπτομαι ὑπὸ ἀχλύος, σκότους ἢ ὁμίχλης, σκοτεινιάζω, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μόνον Ὀδ. μ 406, ξ 304.

Ἄχνη, ἡ, κυρίως τὸ λεπτότερον καὶ ἐλαφρότερον παντὸς πράγματος, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ἐπιπολάζον καὶ ἐπ' αὐτοῦ χωριζόμενον, ἀθέρας, ἀφρός, (ἐν τῇ μεταφρ. σημ.), ἄχνη (τὸ λεπτὸν ἄλευρον)· ὅθεν 1) τὸ λεπτὸν ἄχυρον, Ε 499. 2) ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης, «-ἁλὸς» Δ 426, ε 403 κ.ἀ. καὶ ἄνευ τοῦ ἁλὸς» Λ 307, Ο 626.

Ἄχνυμαι [- ‿ -], (ἄχος) ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. λυποῦμαι, θλίβομαι, βαρυθυμῶ καὶ ἀδημονῶ, ἀγανακτῶ, οἷον Α 103· ἰδίως μετ' αἰτ. «-κῆρ» Τ 57, ξ 67 κ. ἀ. ἔτι δὲ «-κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ» θλίβεται ἐνδομύχως ἡ καρδία μου, Ζ 424· ὅπερ καὶ ἄλλως λέγεται «-ἄχνυται θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν» Ξ 38, ξ 169· καὶ ἄνευ τινὸς προσθήκης «-ἀχνύμενοι» περίλυποι, κ 570, λ 5 κ.ἀ. συντάσσ. καὶ μετὰ γεν. σημαινούσης τὸ ἕνεκά τινος, Θ 125, 317, λ 558 κ. ἀ. σπανιώτερον τὸ «-περί τινι» Ὕ. Δήμ. 77· ἅπαξ μόνον περὶ λέοντος Σ 320· πρβλ. ἀκαχίζω.

Ἄχολος, ον, (ἀ, χολή), «-φάρμακον» τὸ τῆς χολῆς, δηλ. τῆς ὀργῆς κατευναστικὸν φάρμακον, δ 221 †.

Ἄχομαι=ἄχνυμαι. μόνον Ὀδ. σ 256, τ 129.—Τῆς αὐτῆς ῥίζης τῷ

Ἄχος, εος, τό, (ἄγχω, ἄλγος) πόνος, ὀδύνη, πάντοτε τῆς ψυχῆς, ὅθεν λύπη, θλίψις, ἀθυμία, «-ἄχος μετόπισθεν» τουτέστι μετάνοια, χ 345· πληθ. «-ἄχεα» λύπαι, βάσανα Ζ 413, τ 167· «-ἐμοὶ δ' ἄχος» ἐγὼ δὲ λυποῦμαι, Ε 759· μετὰ γεν. τοῦ αἰτίου «-ἐμοὶ ἄχος σέθεν ἔσσεται» λύπη περὶ σοῦ θὰ μὲ καταλάβῃ, Δ 169· «Αἰνείαο» Υ 293.

'Αχρεῖον, ἐπίρ. (κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ. ἀχρεῖος, ον, ἐκ τοῦ ἐπ. ἀχρεῖος) ἀχρήστως, ματαίως, ἀσκόπως· ὅθεν ἀτόπως, ἀναρμόστως, ἐν οὐ δέοντι· εὑρίσκεται μόνον Β 269 «-ἀχρεῖον ἰδὼν» ῥίψας ἄσκοπον βλέμμα.

'Αχρημοσύνη [. . . ‿ .], ἡ, (χρήματα), ἀκτημοσύνη, ἔνδεια, πενία, ρ 502 †.

Ἄχρηστος, ον, (ἀ, χρηστός), ἀνωφελής. Τὸ οὐδέτερ. ὡς ἐπίρ. ματαίως, Βατρ. 70.

Ἄχρι(ς) (συγγ. τῷ ἄκρος) ἐπίρ. 1) τοπικὸν μέχρι τῆς ἄκρας· α') μέχρι (τινός, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ἄκρα), ἕως «-γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις» τοῦ ἤγγισε τὸ κόκκαλον ὅσον νὰ τὸ τζουγρανίσῃ, Ρ 599· β') ἐντελῶς πέρα καὶ πέρα Δ 522, Π 324. 2) χρονικὸν μέχρι, ἕως, μετὰ γεν. «-ἄχρι μάλα κνέφαος» μέχρι βαθέος σκότους, ἕως οὗ καλὰ σκοτεινιάσῃ, σ 370.

'Αχυρμιά, ἡ, (ἄχυρον) τὸ μέρος τοῦ ἀλωνίου, ὅπου καταπίπτει τὸ ἄχυρον (κατ' ἄλλους: σωρὸς ἀχύρου), Ε 502 †.

Ἄψ, (ἀπὸ) ἐπίρ. 1) τοπικόν, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, πολλάκις μετὰ κινή-

σεως σημαντικῶν ρημάτων «-ἄψ ἰέναι, ἀπιέναι, νέεσθαι. ἀναχωρεῖν, χάζεσθαι, ὠθεῖν, στρέφειν κ.τ.τ.» «-ἄψ διδόναι» ἀποδιδόναι, Χ 277· «-ἄψ ἐκλίνθη» ἐστράφη ὀπίσω, Ζ 467· «-ἄψ ὁρῶ» βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποστρέφω (ἀπό τινος) τὴν ὄψιν, Γ 325. 2) πάλιν, ἐκ νέου, Ε 505, Ι 120, ι 314 κ. ἀ. «-ἄψ πάλιν» Σ 280, «-ἄψ αὖτις» Θ335, Ο 364.

'Αψευδής, (ἀ, ψεῦδος), ὄν. Νηρηΐδος, Σ 46.

'Αψίς, ῖδος, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ ἁψίς (ἅψος) συνάφεια, σύναμμα, κόμπος θηλειὰ τοῦ δικτύου ἢ ἄλλου τινὸς δικτυωτοῦ πλέγματος τὸ κενόν, δακτυλίδιον, ἢ τρύπα, «-ἀψῖδες λίνου» Ε 487 †.

'Αψόρροος, ον, (σρόϜος, σρέϜ, ρέω) ὁ, πρὸς τὰ ὀπίσω ῥέων, ἐπίθ. τοῦ 'Ωκεανοῦ, ὅστις κύκλῳ περιρρέων τὴν γῆν ἐπανέρχεται εἰς τὸ ρεῖθρόν του, μόνον Σ 399, υ 65.

'Αψορρος, ον, (ἄψ, ορ—, ὄρνυμι, ἀντὶ ἄψορσος ὡς τὸ παλίνορσος) πρὸς τὰ ὀπίσω κινούμενος, τρέχων, ὀπισθόρμητος, «-ἄψορροι ἐκίομεν» Φ 456, «-ἀπονέοντο» Γ 313, Ω 330.—Συχνότερον εἶνε τὸ οὐδέτ. τοῦ ἐνικοῦ ὡς ἐπίρ. ὀπίσω ἢ καὶ πάλιν, οἷον «-ἄψορρον βαίνειν, ἀπονέεσθαι, καταβαίνειν κ. ἄ.» Η 413, Μ 74, κ 558 κ. ἀ. «-ἄψορ. προσφάναι» ἀποκρίνασθαι, ι 282· ἀλλ' ἐν ς 501 σημ. τὸ πάλιν πρός τινα ὁμιλῶ.

'Αψος, εος, τό, (ἅπτω), συνάφεια, ἄρθρωσις, κλείδωσις ἰδίως τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ὅθεν καὶ αὐτὰ τὰ μέλη, οἷον «-λύθεν δὲ οἱ ἅψεα πάντα» ἐλύθησαν (ὑπὸ τοῦ ὕπνου) πᾶσαι αἱ ἀρθρώσεις του, μ 794, σ 189.

'Αω, ἐπ., ἐξ οὗ μόνον ἐνεστ. απαρφ. ἄμεναι ἀντὶ τοῦ ἀέμεναι, μέλ. απαρεμφ. ἄσειν, ἀόρ. α' ἆσα, ἀπρμφτ. ἆσαι, εὐκτ. ἄσαιμι, μέσ. μέλ. ἀπρμφτ. ἄσεσθαι, καὶ ἀόρ. α' ἄσασθαι. 1) κορέννυμι, χορταίνω μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. «-ἆσαι Ἄρηα αἵματος» τὸν Ἄρην μὲ αἷμα, Ε 289, Χ 267, «ἵππους δρόμου» Σ 281, «-τινὰ ὄψου» Ι 489· μεταφορ. περὶ τοῦ δόρατος, «-ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο» νὰ χορτάσῃ σῶμα ἀνθρώπινον, (ἔνθα ὁ ἐνεργ. τύπος κεῖται εἰς μέσην σημασίαν, ὡς καὶ τὸ τῆς καθομιλουμ. „χορταίνω", ἴδ. ἀμέσ. κατωτ.) Φ 70· ὡσαύτως «-γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι» νὰ χορεσθῇ, Ψ 157. 2) Μέσ. κορέννυμαι, χορταίνω, οἷον «-ἦτορ σίτοιο» χορταίνω τὴν ψυχήν μου (τὴν ὄρεξίν μου) Τ 307· «-κλαυθμοῖο» Ω 717. Πρβλ. δὲ καὶ λ. ἕωμεν.

'Αωρος, ον (ἄϜοροι, ὁρᾶν) «πόδες» τῆς Σκύλλης, μ 89 †.=ἀόρατοι, ὀρθούμενοι, αἰρόμενοι.

'Αωρτο, ἴδ. ἀείρω.

'Αωτέω, ἐπ. κοιμοῦμαι, ἰδίως ὕπνον βαθύν, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ὕπνου» μόνον Κ 159, κ 548 = ροχαλίζω ἢ ρουθουνίζω (κατ' ἐπέκτασιν ἔκ τινος ἀρχαίας ῥίζης αω, ὅθεν τὸ ἄεσα, ἰαύω.

'Αωτος, ὁ, ἢ **ἄωτον**, τό, (ἄϜωϜτος, ὄϜις) κυρ. τὸ λεπτότατον, εἰς πᾶσαν πνοὴν καὶ τὴν ἀσθενεστάτην κινούμενον ἔριον, φλόκκος· συνεκδοχικῶς δὲ καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὕφασμα, «-κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ» σκεπασμένος μὲ τὸν φλόκκον, (μὲ τοὺς φλόκκους) τοῦ προβάτου, μὲ τὴν μαλλίνην φλοκκάταν, ὁποῖα ἦσαν τὰ σκεπάσματα τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, α 443· «-ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ» μὲ εὔστροφον, στρειμμένον φλόκκον τοῦ προβάτου, τουτέστι μὲ τὴν σφενδόνην, Ν 599· ἐν γένει δὲ ὁ μαλλὸς τοῦ προβάτου, ι 434· «-λίνοιο λεπτὸν ἄωτον» λινοῦν λεπτότατον ὕφασμα, σινδόνιον, Ι 661.

B

B, τὸ β' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ὅθεν κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς β' ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, μικρὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας.

Βάδην [⏑ .], ἐπίρ. (βαίνω), μὲ τὸ σύνηθες βῆμα, καθώς τις βαδίζει (τὸ ἀντίθ. δρομαίως), Ν 516 †.

***Βαδίζω** [⏑ . .] (βάδος), βαδίζω, προχωρῶ, βάδην, προπατῶ Ὕμ. Ἑρμ. 210, 320.

Βάζω (μέλ. βάξω), παραχ. παθ. βέβαγμαι, λαλῶ, φλυαρῶ, ὁμιλῶ, «ἀνεμώλια, μεταμώνια, νήπια» ὁμιλῶ λόγια τοῦ ἀνέμου, παιδαριώδη, Θ 355, σ 332, δ 32 κ. ἄ. «ὀνείδεα βάζεις», ρ 461, Ξ 92, Ι 58, θ 240· γ 127 «εὖ βάζουσι» καλοὺς λόγους ἔχουσιν ἀνὰ στόμα (τὸ ἀντίθ. «κακῶς δ' ὄπισθεν φρονέουσιν») σ 168 καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. «βάζω τινά τι» ὡς τὸ σύνηθ. «λέγω τινά τι» 158, Π 207· παθ. «ἔπος βέβακται» λόγος εἴρηται, θ 408.

Βάθιστος, η, ον, ἴδ. βαθύς.

***Βάθος** [⏑ .], **εος**, τὸ βάθος «β. λίμνης» Βατρ. 86.

Βαθυδινήεις [⏑ ⏑ – . .], **εσσα, εν**, ὁ βαθείας ἔχων δίνας, τουτέστιν ὑδάτων συστροφάς, Φ 15, 603 κ. ἄ. πλχ.

Βαθυδίνης [⏑ ⏑ – –] (δῖναι) = τῷ προηγουμ. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐξαιρέσει τοῦ κ 511.

Βαθύζωνος [⏑ . . .], (βαθύς, ζώνη), ἐπίθ. τῶν γυναικῶν, βαθέως ἐζωσμένη, τουτέστιν ὄχι εὐσταλῶς ὑπὸ τοὺς μαστούς, ἀλλ' ὀλίγον ὑπεράνω τῆς ὀσφύος, οὕτως ὥστε ἡ μακρὰ καὶ πλατεῖα ἐσθής, ἥτις ὡς τοιαύτη ἀπαιτεῖ βαθεῖάν τινα ζῶσιν (πρβλ. **ἑλκεσίπεπλος**), νὰ σχηματίζῃ πλουσίας πτυχὰς καὶ βαθεῖς κόλπους (πρβλ. **βαθύκολπος**)· χαρακτηρίζει δὲ γυναῖκα μαλθακὴν καὶ ἐνδυμασίαν ἡδυπαθῆ, καὶ ἁρμόζει μᾶλλον εἰς τὰς Ἀσιατικὰς γυναῖκας, Τρῳάδας, Περσίδας κ.τ.λ. περὶ ὧν καὶ συνηθέστατα λέγεται Ι 594, γ 154.

***Βαθύθριξ** [⏑ . .], **τριχος**, ὁ, ἡ, (βαθύς, θρίξ) ὁ βαθείας, τουτέστι πυκνὰς τρίχας ἔχων, πυκνόμαλλος, ἐπίθ. τῶν προβάτων, Ὕ. Ἀπ. 412.

***Βαθύκληρος** [⏑ . . .], **ον** (βαθύς), κλῆρος), πλούσιον ἔχων κλῆρον, πολυκτήμων, βαθύπλουτος, Ἐπιγ. 16, 4.

Βαθυκλῆς [⏑ . .], **ῆος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, Μυρμιδών, ὑπὸ τοῦ Γλαύκου φονευθείς, Π 594.

Βαθύκολπος, ον (βαθύς, κόλπος), βαθεῖς ἔχουσα κόλπους, ἢ δηλ. μεγάλους καὶ ἐξέχοντας ἔχουσα μαστούς,

ἢ ὀρθότερον, βαθεῖς, μεγάλους ἔχουσα τοὺς ὑπὸ τῆς ἐσθῆτος ὑπεράνω τῆς ζώνης (ἴδ. βαθύζωνος) σχηματιζομένους κόλπους· ἐπίθ. τῶν Τρῳάδων, Ἰλ. Σ 122, 339, Ω 215, καὶ τῶν νυμφῶν, Ὑμ. Ἀφρ. 258.

Βαθύλειμος [⏑⏑ . .], ον (βαθύς, λειμών) ὁ βαθεῖς ἔχων λειμῶνας, ἐπίθ. πόλεως, Ι 151, 293.

Βαθυλήιος [⏑⏑ . ⏑], ον (βαθύς, λήιον), ὁ βαθέα, ἔχων λήια, σπαρτὰ (ἴδε τὴν λ.) εὔφορος, «-τέμενος» Σ 550 †.

Βαθύνω [⏑ - .] (βαθύς), βαθύνω, κοιλαίνω, «-χῶρον» Ψ 421 †.

Βαθυρρείτης [⏑ . . .], αο, ὁ, Φ 195 καὶ **βαθύρροος**, ον, (βαθύς, ῥέω), ὁ βαθὺν ῥοῦν ἢ ῥεῖθρον ἔχων, τουτέστι βαθύς, ἐπίθ. τοῦ Ὠκεανοῦ, Η 422, Ξ 411, λ 13 κ. ἀ. τοῦ Ξανθοῦ, Φ 8.

Βαθύσρος—ρρόου,—οον,=βαθὺν ἔχων ῥοῦν, βαθέως ῥέων, Ὠκεανὸς καὶ Φ 8 ποταμός.

Βαθὺς [⏑ .], εῖα, (καὶ βαθέη) ύ, καὶ διικατάλ. Ὑ. Δήμ. 388· ὑπερθ. βάθιστος. Π 14. 1) βαθὺς ἢ ὑψηλὸς κατὰ τὸ σημεῖον ὅπου θεωρεῖται ἱστάμενος ὁ λέγων, οἷον «-ἅλς» Α 532, «-τάφρος, Τάρταρος» Η 341, Θ 481 κ. ἄ. πολλὰ εἶνε βαθέα· τοὐναντίον δὲ «—ἠϊὼν» ὑψηλὴ ἀκτὴ Β 92· «αὐλὴ» κατά τινας μὲν ὑψηλὸν ἔχουσα περίβολον, ἐπομένως βαθεῖα· κατ' ἄλλους δὲ ὑψηλὸς περίβολος (ἴδ. αὐλή). Ε 142, 239. 2) βαθύς, τουτέστι πυκνὸς «-ὕλη, ξύλοχος» ἄσος πυκνόν, Ε 556, Λ 415, κ. ἀ. «-λήιον» πυκνὸν σπαρτόν, Μ 147 κ. ἀ. «-ἄμαθος» βαθεῖα ἄμμος, Ε 587, «-ἀὴρ» νέφος ἢ ὁμίχλη πυκνή, Φ 7, ι 144· «-λαῖλαψ» πυκνή, τουτέστι σφοδρὰ ἢ διαρκής, Λ 306. 3) ὁ πολὺ ἔχων βάθος, μεγάλην (εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἢ ἐνδομύχως), ἔχων ἔκτασιν, εἰς βάθος ἐκτεινόμενος, βαθύς, οἷον «-ἄγκος» βαθεῖα φάραγξ. Υ 490· ὡσαύτως «κόλπος» Β 560, «νειὸς» ἐκτεταμένη χέρσος, Κ 353.

Βαθύσκιος [⏑ . ⏑ .], ον, (βαθύς, σκιά), βαθεῖαν ἔχων ἢ πυκνὴν σκιάν, Ὑμ. Ἑρμ. 229.

***Βαθύστερνος** [⏑ . . .], ον, (βαθύς, στέρνον) ἡ ἔχουσα βαθέα, τουτέστιν ὑψηλά, ἐκτεταμένα στέρνα, ἑπομ. βαθύκολπος, ὡς σημεῖον τῆς εὐφορίας, «-αἶα» Ἀποσπ. 4, 23.

Βαθύσχοινος [⏑ . . .], ον, ὁ μὲ βαθεῖς, ὅ ἐ. πυκνοὺς σχοίνους κατάφυτος, ἐπίθ. τοῦ Ἀσωποῦ, Ἰλ. Δ 383, Ὑμ. 8, 3.

***Βαθύτριχα**, ἴδ. βαθύθριξ.

Βαίνω, μέλ. βήσομαι· ἀόρ. α' μεταβατ. ἔβησα· ἀόρ. β' ἔβην καὶ ἐπ. βῆν, γ' δυϊκ. ἐβήτην καὶ βάτην, γ' πληθ. ἔβησαν καὶ ἐπ. βῆσαν, ἔβαν, βάν, ὑποτ. βῶ καὶ ἐπ. βείω, εὐκτ. βαίην, ἀπαρμφ. βήμεναι καὶ βῆναι, μετοχ. βάς, βᾶσα, βάν· παρακ. βέβηκα· εἰς τοῦτον ὑπάγονται καὶ οἱ συγκεκομμένοι ἢ κατὰ τὰ εἰς μι σχηματιζόμενοι τύποι βεβάασι, ἀπαρμφ. βεβάμεν, μετοχ. βεβαώς, βεβαυῖα· ὑπερσ. ἐβεβήκειν, κατὰ συγκοπ. γ' πληθ βέβασαν (οἱ συγκεκομμ. οὗτοι τύποι πάντες ἔχουσι τὴν ῥιζ. συλλαβὴν βα βραχεῖαν)· μέσ. ἀόρ. β' ἐβήσετο, βήσετο=ἔβη, Γ 262, Ξ 229 κ. ἀ. (πρότερον ἐγράφετο (ἐ)βήσατο· ἀλλ' ὁ σχηματισμὸς οὗτος ἐπὶ ἀμεταβάτου διαθέσεως. Σπάνιος παρακ. βέβηκα, Ο 90, πρβλ. Ψ 481. Π 69, ἔχει μόνον τὴν σημ. ἐπῆγα, ἦλθον' οἱ δὲ συγκεκομμένοι σχηματισμοὶ βέβαα κ. ἑξ. ἔχουσι τὴν σημ. τοῦ ἐνεστ. ὑπάγω, καὶ ὁ ὑπερσ. ἐβε-

βήκειν τὴν τοῦ ἀορ. ἢ παρατ. πρβλ. Α') 1), β'). Α') Ἀμετ. 1) κυρ. διανοίγω τὰ σκέλη· ὅθεν «-βαίνω ἀμφί τι, περί τινος» μὲ ἀνοικτὰ σκέλη κάθημαι ἐπί τινος, „παίρνω ἢ ἔχω τι ἀνάμεσα εἰς τὰ σκέλη μου, καβαλικεύω" ε 371, 130· ἐντεῦθεν β') διασκελίζω, κινῶ ἢ ξεκινῶ· οὕτω μετ' ἀπαρεμφ. «-βῆ δ' ἴμεν» ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ, ἤρχισε νὰ βαδίζῃ, Δ 199, Ε 167 κ. ἄ. πλχ. «-βῆ δὲ θέειν» ἤρχισε νὰ τρέχῃ, Β 183, «-ἐλάαν» Ν 27· ὅθεν ὁ παρακ. «βέβηκα» σημ. βαδίζω, καὶ ὁ ὑπερσ. «-ἐβεβήκει» ἔχει τὴν σημ. ὁτὲ μὲν τοῦ ἀορ. ὁτὲ δὲ τοῦ παρατ. 2) βαδίζω, πορεύομαι, ὑπάγω, ἀπέρχομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, α') χωρῶ, προχωρῶ «ἐν πρώτοισι, διὰ προμάχων, καθ' ὅμιλον, ἀνὰ στρατόν, ἐπὶ χθονὶ» Ὅμ. πλχ, Τ 93, Ε 299, πρβλ. **ἀμφιβαίνω**· «-σαῦλα ποσὶ βαίνουσα», ἐπιτετηδευμένως, ὑπερηφάνως, βαδίζουσα (περὶ χελώνης) Ὕ. Ἑρμ. 28. πρβλ. **βιβάς**· β') ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ ὁριζομένου καὶ τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἡ κίνησις, οἷον «-νόσφι, ἔξω δωμάτων» κ. ἄ. Ὅμ. πλχ. Φ 529· Α 44, Ο 79, Π 679· ὡσαύτως δὲ καὶ ἄνευ ὁρισμοῦ τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἡ κίνησις, «ἐν νηυσὶν (νήεσσι» ἀποπλέω, Β 351, γ 131, ν 317· ω 301· «-καὶ δή οἱ Μέντωρ ἔβη» μόλις πρὸ ὀλίγου τοῦ ἀνεχώρησεν ὁ Μέντωρ, χ 249· ὅθεν μεταφ. περὶ ἀψύχων «-ἐννέα βεβάασιν ἐνιαυτοί» παρῆλθον. Β 134, «ἰκμὰς ἔβη» ἐξέλιπεν ἡ ὑγρασία, Ρ 392, «-πῆ ὅρκια βήσεται ἡμῖν Β 33 ὡσαύτως «-πῆ ἔβαν εὐχωλαί ;» Θ 229 γ') ὁριζομένου τοῦ τόπου, πρὸς ὃν ἡ κίνησις, μεταβαίνω, προσέρχομαι, «-ἐς κλισίην, εἰς Ἄδου» Ὅμ. πλχ. Χ 21, Ν 665, Σ 532, Ζ 386 Ε 837. Β 18 κ. ἄ. «-ἐπί τινι» προσέρχομαι εἴς τινα. Ρ 574· «οἰκόνδε, Λυκίηνδε» καὶ μετ' ἄλλων αἰτιατ. μετὰ τοῦ Δέ, Ὅμ. πλχ. Ἐπὶ ἐχθρικῆς δὲ κινήσεως. ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ «-ἐπί τινι» Λ 460, Π 751· «β. μετά τινα» καταδιώκω τινά, ἴδ. μετά, καὶ ἰθύς· δ') μετ' ἄλλων περαιτέρων προσδιορισμῶν, ἐκφερομένων ἢ διὰ προθέσεων, οἷον «-β. μετ' ἴχνια, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη, ἕπομαι, γ 30 κ. ἄ. δ 701 κ. ἄ. Δ 424. «-ἀμφί τινι βαίνω» κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν: βαδίζω ἢ περιφέρομαι περί τινα, ὀρθότερον δὲ: ὑπεράνω ἢ πρό τινος ἢ παρά τινα ἵσταμαι (πρὸς ὑπεράσπισιν), κυρ. ἐπὶ ζώων, οἷον Ε 299 ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ξ 477, 359, 510, πρβλ. **ἀμφιβαίνω** καὶ **ἀμφί**· ἢ διὰ μετοχῆς τοῦ ἐνεστ. ἐκφραζούσης τὸν τρόπον τοῦ βαίνειν, οἷον «-ἔβαν φέρουσαι» Β 302, «-ἔβη ἀΐξασα» ἴδ. ἀΐσσω 1) Α') α')· ἢ διὰ μετοχῆς τοῦ μέλλοντος ἐκφερούσης τὸν σκοπόν, οἷον «-ἔβη ἐξεναρίξων» Λ 101, «-ἀγγελέων» δ 24. Β') Μεταβ. ὁ α' ἀόρ. «-ἔβησα» ἔχει διάθεσιν ἐνεργ. μεταβ., ἐποίησα βαίνειν, ἑπομ. ὡδήγησα, ἀνεβίβασα, κατεβίβασα κ. τ. τ. οἷον «-φῶτας βῆσεν ἀφ' ἵππων» Π 810· «-ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων βῆσε κακῶς ἀέκοντας» κατεβίβασεν, Ε 164, «-βῆσαι ἵππους ἐπὶ Βουπρασίου» ἀγαγεῖν, Λ 756. ο 474 πρβλ. **εἰσβαίνω, ἐκβαίνω**.

***Βάκχειος, είη, ειον**, εἰς τὸν Βάκχον ἢ τὴν λατρείαν αὐτοῦ ἀνήκων, βακχικός, ἐνθουσιῶν, μεθύων, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ὕμ. 18, 46.

Βαιὸν ἴδε ἠβαιόν = μικρόν.

Βάλανος [⏑ ⏑ .], ἡ, ὁ καρπὸς τῆς δρυὸς (βαλανιδιᾶς) βαλανίδι ἢ βελανίδι. Ἄκυλον=τρωγομένην κ. 242, ν 409.

Βαλίος [⏑ . .], ὁ, (ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαλιὸς = ἔχων στίγματα λευκά· ἐν τῇ αὐτῇ χρήσει καὶ σήμερον μετὰ μόνης τῆς τονικῆς παραλλαγῆς, βάλιος· ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου λευκὸν φέρων στίγμα. Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως ὁ «Βάλιος», καθ' ἃ καὶ σήμερον οὕτω κυριωνυμοῦνται πολλάκις οἱ ἵπποι ἐν Ἑλλάδι, Π 149.

Βάλλω, μέλ. Ἰων. βαλέω ἀντὶ τοῦ βαλῶ· ἀόρ. 6' ἔβαλον, 6' ἐν. τῆς ὑποτ. καὶ εὐκτ. Αἰολ. καὶ Δωρ. βάλησθα, βάλοισθα, Ο 571, μ 221. παρακ. βέβληκα. (συχν. μὲ σημ. ἀορ. Ε 66, 73, 661, χ 258, ἔνθα τὸ «βεβλήκειν» εἶνε γ' προσ. ὡσαύτως καὶ στ. 275 ἀντὶ τῆς πρότερον γραφομένης βεβλήκει)· παρακ. παθ. βέβλημαι, γ'. πληθ. Ἰων. βεβλήαται ἀντὶ τοῦ βέβληνται, ἐπιχ. βεβόλημαι μετοχ. βεβλημένος, ὑπερσ. βεβλήμην καὶ γ' πληθ. Ἰων. βεβλήατο ἀντὶ τοῦ βέβληντο· ἐκ δέ τινος μέσ. ἀορ. μὲ παθ. σημ. εὑρίσκονται γ' ἐν. ἔβλητο, ἀπαρέμφ. βλῆσθαι, μετοχ. βλήμενος, ὑποτ. γ' ἐν. βλήεται ἐπιχ. ἀντὶ τοῦ βλήηται, ρ 472, εὐκτ. 6' ἐν. βλεῖο κτλ. καὶ μέλ. βλήσομαι ἐν συνθ. συμβλήσεαι (ἴδ. συμβάλλω). 1.) Ἐνεργ. Α'.) Μεταβ. 1) ρίπτω, πετῶ, α') κυρ. «λύματα εἰς ἅλα» Α 314, «τὶ ἐν πυρὶ» ξ 429, «πῦρ ἐν νηυσίν» ρίπτω φωτιὰν Ν 629 «εὐνάς» ἀγκυροβολῶ, ι 137 κ. ἀ. ἰδίως ἐπὶ τῶν μακρόθεν ριπτομένων παντοίων ὅπλων, «βέλος» ἐπὶ τῆς πέτρας, ἣν ὁ Κύκλωψ ρίπτει, ι 495· «χαλκόν, ἰὸν ἐν στήθεσσιν» ἀκόντιον, βέλος εἰς τὰ στήθη, 346, υ 62. ὅθ. ἄνευ πτ. τοξεύω, ἀκοντίζω, Α 52, Θ 282 κ. ἀ. 6') μεταφ. ἐμβάλλω, ἐμπλέκω, «εἰς κακόν τινα» μ 221, «μετὰ νείκεα» εἰς ἔριδας ἐμπλέκω, Β 376. 2) ἐν γένει κινῶ καὶ δή: α.) ταχέως καὶ ὁρμητικῶς, ρίπτω, ἐλαύνω, ὠθῶ, «ἑτέρωσε ὄμματα» ἀποστρέφω ἀλλαχόσε τὰ ὄμματα, π 179 «τοὺς ἵππους πρόσθε» προελαύνω, Ψ 572, 639, «νῆα πρὸς πέτρας» ρίπτω ἔξω, ἐξοκέλλω, μ 71. πρβλ. καὶ ἀποβάλλω· 6' ἁπλῶς κινῶ, μετακινῶ, οἷον «κάρη ἑτέρωσε, κλίνω» γέρνω, Θ 306, Ψ 697. οἷον «μῆλα ἐν νηυσί» ε 470, «τὶ ἐν χερσί τινος» ἐγχειρίζω, Ε 574 «πήχεε, χεῖρε, ἀμφί, περί, πρός τινι» ρίπτω τὰς χεῖρας πέριξ τινός, τουτέστιν ἐναγκαλίζομαι, Ὁμ. πλχ. «δάκρυ ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις» χύνω, δ 114, 198, «χεῖρας ἀείρων βάλ. ποτὶ γαίῃ» ὕψωνα καὶ ἄφινα τὰς χεῖρας νὰ πίπτωσι κατὰ γῆς, λ 424 φύλλων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί» στιβάδες φύλλων εἶνε ρηγμέναι χαμηλὰ λ 194. ἰδίως δὲ ρίπτω τι ἐπάνω μου, βάλλω ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὅπλων κ. τ. τ. «ἀμφ' ὤμοις αἰγίδα» Σ 204. «σπεῖρα ἀμφ' ὤμοισι» δ 245, «ἀμφί τινι ράκος» ξ 341 κ. ἄ. πλχ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, οἷον «κύκλα ἀμφ' ὀχέεσσι» Ε 722· «ἐφ' ἱστῷ βέβλητο ἐπίτονος» ἦτο προσηρτημένος, προσδεδεμένος, μ 423 καὶ μεταφ. «φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι β.» φιλίαν μεταξὺ τῶν δύω ἐμβάλλω, Δ 16· «ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι» α 364· α 200. 3) κτυπῶ· α') κυρ. τι ἢ τινὰ διὰ μακρόθεν ριπτομένου βέλους, ἀκοντίου κ. τ. τ. κτυπῶ, εὑρίσκω, πληγώνω «τὸν ἔβαλλ' Ἀπόλλων», τὸν ἐκτύπησε, τὸν ηὗρεν ὁ Ἀπόλλων, η 64 κ. ἀ. πρβλ. Ο 478, «τινὰ δουρὶ» Ε 73, «ὀϊστῷ» Ε 393· «στῆθος χερμαδίῳ» Ξ 412, «τινὰ λάεσσι» Γ 80 κ. ἀ. καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ βληθέντος μέρους «τινὰ μηρὸν ὀϊστῷ» Λ 583· ἔτι δὲ «τινὰ κατὰ ἢ πρός τι» Ε 66, Λ 144, καὶ μετὰ μόνης ὀργαν.

δοτ. «-χερμαδίοισι, βέλεσι» Μ 155, π 277, «-ἕλκος τά μιν βάλεν ἰῷ» Ε 975, Π 511· ἄνευ πτ. εὐστοχῶ, ἐπιτυγχάνω, ι 158, τοὐναντίον τοῦ ἁμαρτάνω, Λ 350, Ν 160· ἑπομ. ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ κτυπῶ, καταβάλλω, ἐξαπλώνω, «-τινὰ ἐν κονίῃσι» Θ 156· 6') μεταφ «-ἄχεϊ, πένθεϊ βεβολημένος» ὑπὸ λύπης, πένθους τετρωμένος ἢ καταβεβλημένος, Ι 3. κ 247 (ὅπου παράκειται καὶ ἡ αἰτ. τοῦ μέρους «-κῆρ» καὶ Ι 9 «-ἦτορ»). 4) προσβάλλω, προσπίπτω τινί, «-ραθάμιγγες ἔβαλλον ἄντυγα» σταγόνες (αἵματος) ἔρραινον τὸν τροχόν, Λ 536, Υ 501, «-ἡνίοχον κονίης ραθάμιγγες ἔβαλλον» μόρια κονιορτοῦ προσέβαλλον τὸν ἡν. ἢ ἔπιπτον ἐπὶ τὸν ἡνίοχον, Ψ 502, «-κτύπος οὔατα βάλλει» προσβάλλει τὰ ὦτα, Κ 535, «-τόπον ἀκτῖσι βάλλει ἠέλιος» ε 479. Β') Ἀμετάβ. πίπτω, ὁρμῶ, περὶ ποταμοῦ «-εἰς ἅλα βάλλει» εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, Λ 722· «-ἵπποι περὶ τέρμα βαλοῦσαι» φοράδες περὶ τὸ τέρμα τρέχουσαι, ἐλαύνουσαι, Ψ 462.

ΙΙ.) Μέσ. 1) ἀναβάλλομαι, ρίπτω τι ἐπάνω μου «-ἀμφ' ὤμοισιν ξίφος, τόξα» Γ 334, Τ 372 κ. ἀ. «-αἰγίδα» Ε 738 κ. ἀ. 2) μεταφ. «βάλλομαι ἐν θυμῷ χόλον τινὶ» βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου ὀργὴν ἐναντίον τινός, Ξ 50· ἰδίως «-μετὰ ἢ ἐνὶ φρεσί, ἐν θυμῷ βάλλομαι» «-σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι» „συλλογίσου το καλά" · Α 297, λ 454. κ. ἀ.· ἔτι δὲ καί : ἐνθυμήσου το καλά, οἷον μ 218 κ. ἀ. « ἐν θυμῷ δ' ἐβάλλοντο ἔπος» ἐφύλαξαν τὸν λόγον εἰς τὴν καρδίαν των, ἐνεστερνίσθησαν τὴν συμβουλήν, Ο 566· σημ. δὲ καὶ τὸ νομίζω, Υ 195, «-νόστον μετὰ φρεσὶ βάλλομαι» Ι 435.=ἄνευ πτ. «-ἑτέρως ἐβάλοντο» ἄλλως ὥρισαν ἢ διέθεσαν, μετέβαλον γνώμην, α 234.

Βαμβαίνω (βαίνω, πρβλ. παμφαίνων!, κατά τινας μὲν ψελλίζω, βατταρίζω· κατ' ἄλλους δὲ (ὑπὸ φόβου ἢ ρίγους) τρέμω, κτυπῶ τὰ δόντια, Κ 375 †.

Βάν, ἀντὶ τοῦ ἔβαν, ἴδε βαίνω.

Βάπτω, 1) ἐμβάπτω, βουτῶ, οἷον «-πέλεκυν ἐν ὕδατι» (ἵνα στομώσω, σκληρύνω δηλ. αὐτὸν) ι 392 † 2) βάπτω, χρωματίζω, βάφω, Βατρ. 223.

Βαρβαρόφωνος [- ⏑ . . .], ον (βάρβαρος, φωνή) ὁ βάρβαρον καὶ τραχεῖαν φωνὴν ἔχων, ἐπίθ. τῶν Καρῶν, Β 867 †.

Βάρδιστος, η, ον, ἴδ. βραδύς.

Βαρέω, εὔχρ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. «-βεβαρηώς» βεβαρημένος, «-οἴνῳ βεβαρηότες» ὑπὸ οἴνου βεβαρημένοι «-οἰνοβαρεῖς» μεθύοντες *Ὀδ. γ 139, τ 122.

Βάρος, τό, βάρος Βατρ. 91.

***Βαρύβρομος** [⏑ . . .], ον, (βαρύς, βρόμος), βαρυβροντῶν, βαρυκροτῶν, Ἀποσπασμ. 72.

Βαρύθω [⏑ ⏑ –] (βαρὺς) = πονεῖ(με) Π 519 †.

***Βαρύκτυπος** [⏑ . ⏑ ⏑]. ον (βαρύς, κτύπος) ὁ βαρέως κτυπῶν, τουτέστι βροντῶν, περὶ τοῦ Διός, Ὕ. Δήμ. 4, 334, 441, 460.

Βαρύνω [⏑ – .] (βαρύς), ἀόρ. α' ἐβάρυνα, παθ. ἀόρ. α' ἐβαρύνθην καὶ ἐπ. παρακ. βεβαρηὼς (ἴδ. βαρέω) δίδω ἢ προξενῶ βάρος, βαρύνω, ε 321· μετ' αἰτ. προσ Ε 664. Λ 584.—Παθ. «-βαρύνομαι γυῖα, χεῖρα» αἰσθάνομαι, ἔχω βάρος εἰς τὰ μέλη μου, εἰς τὰς χεῖρας, Τ 165, Υ 480 «-κάρη πήληκι βαρυνθὲν» κεφαλὴν ἔχουσα τὸ βάρος τῆς περικεφαλαίας, Θ 308.

Βαρὺς [⏑ –], εῖα, ύ, α') ὁ ἔχων βάρος βαρύς, στιβαρός, «-χεὶρ» βαρὺ χέρι

Α 219, Ρ 48, Φ 590, σ 56· συχν. ἐν τῇ φρ. «-βαρείας χεῖρας ἐποίσει» Α 89· ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις τοῖς παραδείγμασι δύναται νὰ ἔχῃ τὸ ἐπίθ. τὴν ἑρεξῆς σημ. β') ὁ προξενῶν βάρος, καταθλιπτικός, ἐπαχθής, σφοδρός, βαρύς, «-ὀδύναι» θλιβεραί, Ε 417· «-ἄτη, ἔρις, κακότης» Β 111, ο 233, Υ 55 Κ 71 «-κῆρες» Φ 548 γ') περὶ τόνου φωνῆς, ἰσχυρός, δυνατός, βαρύς, «-φθόγγος» ι 257. Ἰδίως τὸ οὐδέτ. τό τε ἑν. καὶ πληθ. «-βαρὺ καὶ βαρέα» ἐπιρρηματικῶς βαρέως, βαρέα, (προφ. βαριὰ) δυνατά, «-βαρέα στενάχων» „βαρειαναστενάζω", Δ 334, ε 420 κ. ἀ.

Βαρυστενάχων [⏑..⏑.], **ουσα, ον,** («-βαρὺ στενάχων») βαρέως στενάζων, βαρειαναστενάζων Ἰλ. Δ 153, Ι 16 κ. ἀ.

Βαρύφθογγος [⏑...], **ον,** (βαρύς, φθόγγος), βαρύφωνος· ἐπίθ. τοῦ λέοντος, βαρέως βρυχώμενος, Ὑμ. Ἀφρ. 160.

Βασίλεια [⏑⏑..], **ἡ,** θηλ. τοῦ βασιλεύς, (ἐκ τοῦ βασιλϜια, κατὰ τὸ ἱερεύς-ἱέρεια), βασίλισσα, περὶ τῆς Πηνελόπης καὶ τῆς βασιλίσσης τῶν Φαιάκων, Ὀδ. δ 770, η 241 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ βασιλόπαις, περὶ τῆς Ναυσικάας, ζ 115.

Βασιλεύς [⏑⏑.], **ῆος,** ὁ, 1) βασιλεύς, ἄρχων, ἡγεμών, ἀρχιστράτηγος, ἀρχιερεὺς καὶ ἀρχιδικαστής. Ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων βασιλεὺς ἐκαλεῖτο ὁ ἄρχων παντὸς δήμου ἢ κοινότητος, ὅστις ἐλάμβανε τὸ ἀξίωμα τοῦτο διὰ τὴν ὑπερέχουσαν αὐτοῦ ἀνδρείαν, σύνεσιν ἢ διὰ τὰ πλούτη του· καθὼς δὲ πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ αἵ τε σωματικαὶ καὶ αἱ πνευματικαὶ ἐθεωροῦντο θεῖα δῶρα καὶ μάλιστα τοῦ Διός, οὕτω καὶ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα· διὰ τοῦτο καλεῖται ὁ βασιλεὺς «-διογενής» καὶ «-διοτρεφής» καὶ «-θεῖος» (ἴδ. τὰς λ.).—Καθήκοντα καὶ ἔργα τοῦ βασιλέως («-δίκη βασιλήων», δ 691) ἦσαν τὰ ἑξῆς: α') συνεκάλει τὰς δημοσίας συνελεύσεις (ἀγορὰς τοῦ δήμου) καὶ διηύθυνεν αὐτάς, Β 50 ἑξ. Ι 33, 6 26· β') ἦτο ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ ἐν πολέμῳ· γ') ἔκρινε καὶ ἀπεφάσιζε περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου (ἐδίκαζε), Π 542 τ 109, 110· δ') ἐθυσίαζε δημοτελεῖς τινας θυσίας, Β 402—412, γ 5 ἑξ. 444 ἑξ. Ἡ δύναμις αὐτοῦ ἦτο περιωρισμένη ὑπὸ τῆς γερουσίας («-βουλῆς γερόντων») σπουδαίου δέ τινος προκειμένου, καὶ ὑπὸ τῆς συνελεύσεως ἢ «ἀγορᾶς» τοῦ δήμου. Ὁ βασιλεὺς (καὶ τοιοῦτοι ἀναφέρονται ὁ Ἀγαμέμνων, Μενέλαος, Ἀχιλλεύς, Νέστωρ, Πετεώς, Ἀμαρυγκεὺς κτλ.) εἶχε: α') προεδρίαν ἐν ταῖς δημοσίαις συνεδριάσεσι, καὶ μείζονα μερίδα ἐν ταῖς εὐωχίαις, Θ 162 β') τεμάχιον γῆς πρὸς καλλιέργειαν, οἱονεὶ κτῆμα τοῦ στέμματος, («τέμενος») Ζ 194· γ') δικαιώματα ἢ τέλη δικαστικὰ («θέμιστες») Ι 156, ἐκτὸς τῶν ἑκουσίων δωρεῶν («-δωτῖναι»). Σύμβολα τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος ἦσαν: τὸ «-σκῆπτρον» χρυσοῦν ὅ. ἐ. χρυσόηλον (ὅθεν «-σκηπτοῦχος» ὁ βασιλεύς), Α 101 ἑξ. καὶ οἱ παρακολουθοῦντες αὐτὸν καὶ θεραπεύοντες «κήρυκες». 2) βασιλόπαις, καὶ πᾶς ἐν γένει εὐπατρίδης, ἔχων μικρὰ ἢ μεγάλα κτήματα, α 394, θ 41, 390 3) κύριος δεσπότης, Σ 556. —Κατ' ἀρχὰς ἦτο ἡ λ. ἐπίθετον· ὅθεν «-ἀνὴρ βασιλ.» Γ 170, Τ 182 κ. ἀ. καὶ τὸ ἐπ. συγκριτικὸν «-βασιλεύτερος» μεγαλείτερος βασιλεύς, βασιλικώτερος, Ι 160, 362, Κ 239· «-βασιλεύτερον γένος» ο 533.

καὶ ὑπερθετ. «-βασιλεύτατος» ὁ μέγιστος βασιλεύς, Ι 69 †.

Βασιλεύω [⏑⏑..], (βασιλεὺς) εἶμαι βασιλεύς, βασιλεύω, κυβερνῶ, ἀπολ. Β 203· «-ἐν Ἰθάκῃ» 6 47· «-κατὰ δῆμον» χ 53· εἶμαι βασίλισσα, «-ὑπὸ Πλάκῳ» Ζ 425· «-Πύλου» λ 285· μετὰ δοτ. Β 206.

Βασιλήιος [⏑⏑.⏑]. **ίη, ήιον**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ βασίλειος (βασιλεὺς) βασιλικός, «-γένος» π 401 †.

Βασιληίς [⏑⏑..], **ίδος, ἡ**, (ἐπίθ. θηλ. τοῦ βασιλήιος) βασιλικὴ «-τιμή» Ζ 193 †.

Βάσκε, μόνον ἐν τῇ τυπικῇ φρ. « βάσκ' ἴθι» πήγαινε γλήγορα, τρέχε, σπεῦσον, Ἰλ. Β 8, Θ 339· προστ. ἑτέρου τινὸς τύπου τοῦ βαίνω, πρβλ. **ἐπιβάσκω**,

Βαστάζω, μέλ. σω, βαστῶ, «-λᾶαν, τόξον» Ὀδ. λ 594, φ 405 «-φόρτον νώτοισι» Βατρ. 78

Βάτην, ἀντὶ τοῦ ἐβήτην, ἴδ. βαίνω.

Βατίεια [⏑⏑..]. λόφος τις περιφανὴς ἔμπροσθεν τῶν Σκαιῶν πυλῶν παρὰ τὴν Τροίαν, κατὰ τὸν μῦθον τάφος τῆς Μυρίνης (ἴδ τ. λ.) Β 813.

***Βατοδρόπος** [⏑...], (βάτος, δρέπω) βάτους δρέπων, τουτέστι κόπτων ἢ ἐκριζῶν (ἵνα κατασκευάσῃ ἐξ αὐτῶν αἱμασιάν, πρβλ. ς. 188 καὶ λ. αἱμασιά), Ὕμ. Ἑρμ. 190.

Βάτος, [⏑.], ἡ, ὁ βάτος, καὶ ἐν γένει πᾶς θάμνος ἀκανθώδης, βατσινιά, ἀγκάθι, ω 230 †.

***Βατραχομυομαχία** [.⏑.⏑....], ἔπος κωμικόν, (|| . παρῳδία τῆς Ἰλιάδος, διότι ἐν αὐτῷ παρίστανται μαχόμενοι βάτραχοι πρὸς τοὺς μύας μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος, μετὰ τοῦ αὐτοῦ στόμφου τῆς φράσεως, ὡς οἱ ἥρωες ἐν τῇ Ἰλιάδι. Τὸ ποίημα τοῦτο ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ὅμηρον, ἀλλ' ἀναντιρρήτως εἶνε ξένον τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ ποιητοῦ τούτου. Ποίας ἐποχῆς καὶ τίνος ποιητοῦ ἔργον εἶνε, μένει ἀμφίβολον. Ἡ ἀρίστη τοῦ κειμένου ἔκδοσις εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ Βαουμεϊστέρου γενομένη ἐν Γοττίγγῃ 1852, ἐν ᾗ καὶ πολλαὶ καὶ καλαὶ ἔρευναι καὶ σκέψεις περὶ τοῦ ποιήματος).

Βάτραχος [.⏑.], ὁ, βάτραχος, βαθρακὸς καὶ βαρθακός, Βατρ.

Βεβάασι, βεβάμεν, βέβασαν, βεβαώς, ἴδ. βαίνω.

Βεβαρηώς, ἴδ. βαρέω.

Βέβηκα, βεβήκειν, ἴδ. βαίνω.

Βεβίηκε, ἴδ. βιάζω.

Βεβλήαται, βεβλήατο, ἴδ. βάλλω.

Βεβολήατο, ἴδ βάλλω.

Βεβρώθω, ἐπ. τύπος τοῦ βιβρώσκω, τρώγω, κατατρώγω, « βεβρώθοις» Δ 35 †.

Βεβρωκώς, βεβρώσεται, ἴδ. βιβρώσκω.

Βέη, βείομαι, ἴδ. βέομαι.

Βείω, ἐπ. ἀντὶ τοῦ βῶ, ἴδ. βαίνω.

Βέλεμνον, τό, =βέλος, μόνον κατὰ πληθ. « βέλεμνα» βέλη, ἢ ἀκόντια, καὶ ἐν γένει μακρόθεν ῥιπτόμενα ὅπλα, βλήματα, μόνον Ἰλ. Ο 484, 489, Χ 206.

Βελλεροφόντης, ου, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Ἱππονόου, υἱοῦ τοῦ Γλαύκου, ὅστις κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον ἐφόνευσεν ἐξ ἀπροσεξίας ἡγεμόνα τινὰ τῶν Κορινθίων Βέλλερον, Ζ 155· ἴδ. Ἱππόνοος.

* **Βελόνη**, ἡ, (βέλος) βελόνα, Βατρ. 130.

Βέλος, εος, τό, (βάλλω). 1) μακρόθεν ῥιπτόμενον ὅπλον, κατ' ἐξοχ. τὸ ἀκόντιον, τὸ βέλος, Ὅμ. πλχ. πρβλ. Θ 513 ἔπειτα πᾶν ἐν γένει πρᾶγμα

κατὰ τοῦ πολεμίου ριπτόμενον, βλῆμα, οἷον λίθος, Ξ 439, βράχου τεμάχιον, ι 495. θρανίον ριπτόμενον κατά τινος, ρ 464· περὶ τῶν πραέων βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, δι' ὧν ἐπέρχεται ὁ αἰφνίδιος θάνατος, ἴδ. ἀγανός, ἔτι δὲ καὶ περὶ τοῦ τοξεύματος τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπιφέροντος τὸν λοιμόν, Α 51· «-ἐκ βελέων τινὰ ἕλκω» ἐκτὸς τοξεύματος, ἐκτὸς βολῆς βέλους, ὅπου δὲν φθάνουν τὰ βέλη, Δ 465· ὡσαύτως, «-ἔρχομαι ἐκ βελέων», Π 668, 678, πρβλ Ξ 130. Μεταφ. αἱ ὠδῖνες τῶν τικτουσῶν λέγονται «-βέλος ὀξύ, δριμύ, τό τε προϊεῖσι—Εἰλείθυιαι» Λ 269.

Βέλτερος, η, ον, (Ϝελέσθαι) ἀνώμ. συγκριτικὸν τοῦ: ἀγαθός, μόνον τὸ οὐδ. ἐν τῇ φρ. «-βέλτερόν ἐστι, ἢ βέλτερον» μετ' ἀπαρεμφάτου καλλίτερον, προτιμότερον εἶνε Ξ 81 κ. ἄ. καὶ «-βέλτερον εἰ» ζ 282.

Βελτίων, ον, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ: ἀγαθός, ρ 18, ὅπου ἡ ἀρχαιοτέρα γραφὴ εἶνε βέλτιον ἀντὶ τοῦ βέλτερον.

Βένθος, εος, τό, ἀντὶ τοῦ βάθος, (ὡς τὸ πένθος=πάθος) ἰδίως ἐπὶ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, «-ἁλὸς» Σ 36, 38 κ. «-δς τε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν», α 53, δ 386· «-βένθεα ὕλης» τὰ βάθη, τὰ ἐνδότατα τοῦ δάσους, ρ 316· — «-ἁλὸς βένθοσδε» εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, δ ἐ. εἰς τὴν βαθεῖαν θάλασσαν, δ 780, θ 51.

Βέομαι καὶ βείομαι, (βήομαι) β' ἑν. βέῃ, ἐπικὸν ρ. μέλλω νὰ ζήσω, κυριώτατα «οὐ δὴν δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος» Ἰλ. Π 852, Ω 131·«-τί νυ βείομαι σεῦ ἀποτεθνηῶτος;» πρὸς τί νὰ ζήσω, τί τὴν θέλω τὴν ζωήν μου; Χ 431· «οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν» δὲν θὰ ζῶ, δ ἐ. δὲν θὰ διάγω τὸν βίον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Διός, Ο 194.

Βέρεθρον, (βιβρώσκω) τό, ἀρχ. σχημ. ἀντὶ τοῦ βάραθρον: χάσμα λάκκος, κοιλότης τῆς γῆς ἀπόκρημνος, περὶ τοῦ Ταρτάρου, Θ 14, καὶ τοῦ σπηλαίου τῆς Σκύλλης, μ 94.

Βῆ, (βαίνω) ἀντὶ τοῦ ἔβη, ἴδ. βαίνω.

Βηλός, ὁ, βαθμίς, φλιά, κατώφλι(ον) Ψ 202· Ἰλ. Α 591, Ο 23.

***Βῆμα,** (βαίνω), τό, βῆμα πάτημα, ἴχνος, Ὕ. Ἑρμ. 222, 345.

Βῆμεν, βήμεναι, ἴδ. βαίνω.

Βῆσα, ἡ, πόλις τῶν Λοκρῶν, Β 532.

Βήσαμεν, βῆσε, βήσετο, ἴδ βαίνω.

Βήσση ἡ, (βαθύς), κοιλάς, φάραγξ, χαράδρα, Ρ 283, Σ 588, τ 435, Ὕ. Ἀπ. 284, συνήθ. «-οὔρεος ἐν βήσσῃς» Γ 34 κ. ἄ. πλχ.

Βητάρμων ονος, ὁ, (βῆναι, ἄρμενος, ἁρμονία) ἁρμονικῶς βαίνων, χορευτής, μόνον *Ὀδ. θ 250, 383.

Βιάζω (βία, βίη) παρακ. βεβίηκα, Κ 145, 172, Π 22· μέσ. ἐνεστ. γ' πληθ. βιόωνται κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ βιῶντο, Λ 467. παρατ. γ' πληθ. βιόωντο, ἐκ. ἀντὶ τοῦ ἐβιῶντο, ψ 9. μέσ. μέλ. βιήσομαι· μέσ. ἀόρ. ἐβιησάμην. Α') Ἐνεργ. βιάζω, ἀναγκάζω, πιέζω, στενοχωρῶ, «-τινά» μ 297. μεταφ. «-ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς» Κ 145, 172. ὅθεν παθ. «βιάζεσθαι βελέεσσι» στενοχωροῦμαι ὑπὸ τῶν βελῶν, Λ 576, Ο 727, Π 102. Β') ὡς ἀποθ. βιάζω, στενοχωρῶ «-τινά» Α 467, Π 823, Χ 229, η 278, φ 348. «παῖδας ἐβιήσατο ὄνος» ἐνίκησε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του, καὶ δὲν ἠναγκάσθη ὑπὸ τῶν ροπάλων νὰ προχωρήσῃ, Λ 558, «-τινὰ ψεύδεσι» ἐξαπατῶ, Ψ 576. μετὰ διπλῆς αἰτ. «μισθόν τινα» διὰ τῆς βί-

ας ἀποστερῶ τινα τὸν μισθόν, „τοῦ κρατῶ τὸν μισθόν", Φ 451.

Βίαιος, η, ον (βίη), βίαιος, περιέχων βίαν «ἔργα» β 236 †, ἔτι δὲ βιαιοπραγής «-Κῆρες» Ὑμ. 7, 17. —Ἐπίρ. **βιαίως** διὰ τῆς βίας, Ὀδ. β 237, χ 37

Βίας-αντος, ὁ, 1) εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Νέστορος, εἶον ὑποστράτηγος αὐτοῦ, Δ 296. 2) εἷς Ἀθηναῖος, Ν 691. 3) εἷς τῶν Τρώων, Υ. 460.

Βιάζω=βιάζω.

(**Βίβημι, βιβάσθω, βιβάω**) ὑποτιθέμενος ἐνεστὼς τοῦ **Βιβάς, ᾶσα, άν,** «-μακρὰ βιβάς» μακροῖς βήμασι βαδίζων, Η 213, Ο 307, ι 450· «ὕψι β.βάντα ὑπερηφάνως βαδίζοντα. Ν 371). **Βιβάσθων** πάντοτε ἐν τῇ φρ. «-μακρὰ βιβάσθων» = μὲ μεγάλα βήματα βαδίζων, μόνον Ἰλ. Ν 809, Ο 676, Π 534.

***Βιβάω,** ἕτερος τύπος τοῦ: βαίνω, βαδίζω, «πέλωρα βιβᾷ» γιγαντιαίοις, βήμασι βαδίζει, Ὑ. Ἑρμ. 225. θαμιστικὸς τύπος τοῦ παρατ. **ἐβίβασκεν,** ἐν τῷ Ὑ. Ἀπ. 133.

Βιβρώσκω, ἐπ. ἀόρ. β' ἔβρων, Ὑ. Ἀπ. 127. παρακ. βέβρωκα· παθ. μέλ. βιβρώσομαι, τρώγω, κατατρώγω, μετ' αἰτ. Χ 94, μετὰ γεν. τοῦ ὅλου «-βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο» μέρος τοῦ βοός. χ 403· «-χρήματα βεβρώσεται» θὰ φαγωθοῦν, β 203.

Βίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ βία, ἐπ. δοτ. βίηφι, Ὁμ. πολχ. κυρ. θηλ. τοῦ βίος, ὅθεν κυρ. 1) ζωϊκὴ δύναμις, ζωή, «-ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ» ἀφ' οὗ ἀφαιρέσωμεν τὴν ζωὴν σας, χ 219. 2) ἐν γένει ἰσχύς, ρώμη, ἀλκή, βία, δύναμις, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ὁμ. πολχ. «-βίη καὶ κάρτος» ν 143, σ 139· σπανιώτερον περὶ πνευματικῆς δυνάμεως «-ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶ» Γ 45· ἐπὶ ἀψύχων, οἷον «-βίη ἀνέμων» Π 213, Ψ 713· πολλάκις περιφραστικῶς ἐπὶ ἐξόχων ἀνδρῶν, ὡς καὶ τὸ «-μένος, σθένος κ.τ.τ., οἷον «-βίη Διομήδεος, Ἐλέοιο, Ἡρακλῆος» Ε 781, Ν 758 κ. ἀ. ἢ μετὰ ἐπιθέτων ἐκ κυρίων ὀνομάτων παραγώγων, οἷον εβ. Ἐτεοκληείη, Ἡρακληείη, Ἰφικληείη» Δ 386, Ε 386, λ 290· κατὰ λέξιν μέν: ἡ ρώμη τοῦ Διομήδους, Ἡρακλέους κ.τ.λ. «-βίη» διὰ τῆς βίας, ο 231· «-βίη ἀέκοντος» ἴδ. λ. ἀέκων. 3) βιαιοπραγία, βιαία πρᾶξις, παραβίασις, ο 329· συνήθ. κατὰ πληθ. Ε 521, «-βίας ἀποτίσεται» γ 216, λ 118, ρ 540.

Βιήνωρ, ορος, ὁ, Τρὼς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθείς, Λ 92.

***Βιοθάλμιος, ον** (βίος, θάλλω), ὁ ἐν τῷ βίῳ θάλλων, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς εὑρισκόμενος, Ὑ. Ἀφρ. 190.

Βίος, ὁ, ζωή, Ὀδ. ο 491, σ 254, Βατρ. 33· παρ' ἡμῖν νῦν, βίος,=περιουσία.

Βιός, ὁ, ἐπ. τὸ τόξον, Α 49, ζ 270 κ. ἀ. Δ 125.

Βιοτή, ἡ,=**βίοτος, βίος,** δ 565 †.

***Βιότης, ητος,** ἡ, = **βίοτος,** Ὑμ. 7, 10.

Βίοτος, ὁ, (βιόω). 1) βίος, ζωή, Η 504, Ν 563 κ. ἀ. «-μοῖρα βιότοιο» τὸ μέτρον τοῦ βίου τῷ ἑνὶ ἑκάστῳ ἐπιμετρηθέν, Δ 170, μ 328. 2) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, περιουσία, βίος, τό, Ε 544· α 160, 377, «-βίοτος καὶ κτήματα» β 123, 126. Ἐν τῷ ο 446, 456, «-δῶμα —ἐνίπλειον βιότοιο» τ 580, φ 78.

Βιόω (βίος), ἀόρ. β' ἐβίων, προστ. βιώτω, ἀπαρμφ. βιῶναι· μέσ. ἀόρ. α' ἐβιωσάμην. Ἔτι δὲ καὶ ἔκ τινος ἀποθ. ρήματος α' πληθ. βιόμεσθα μὲ σημ.

παθ. Ὕ. Ἀπ. 528. 1) Ἐνεργ. ζῶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων Θ 429, ξ 359 κ. ἀ. 2) Μέσ. ζωογονῶ, διατηρῶ εἰς τὴν ζωήν, σώζω τινὸς τὴν ζωήν, «σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο» μόνον θ 468.

Βιφατο, βιόωνται, βιόωντο, ἴδ. βιάζω.

***Βλαβερός, ή, όν** (βλάπτω),βλαβερός, Ὕ. Ἑρμ. 36.

Βλάβω, (μαλακὸς) μόν. παθ. βλάβομαι, διασωθεὶς ἀπαράλλακτος σήμερον βλάβομαι, παρ' Ὁμ. μόνον γ' ἐν. «βλάβεται» ἴδ. βλάπτω.

***Βλαισός, ή, όν,** καμπύλος, κυρτός, στραβοπόδης Βατρ. 299.

Βλάπτω, ἀόρ. α' ἔβλαψα· παρακ. παθ. βέβλαμμαι· ἀόρ. α' παθ.ἐβλάφθην· ἀόρ. β' παθ. ἐβλάβην, Ψ 461, 545. 1) κωλύω τινὰ τρέχοντα, ἐμποδίζω, παραλύω τινά· ν 22 «τινὰ κελεύθου» τινὰ ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς, α 195. «γούνατα» Η 271· ὅθεν παθ « βλάβεται γούνατα» τρέμουν, κλονοῦνται, Τ 166, ν 34· «βλάβεν ἅρματα καὶ ἵππω» ἠμποδίσθησαν, ἔμειναν ὀπίσω, Ψ 545· πρβλ. 387 « βέλεμνα Διόθεν βλαφθέντα» ματαιωθέντα ὑπὸ τοῦ Διός, Ο 489. πρβλ. 484· « βλαφθέντα ἐνὶ ὄζῳ» κρατηθέντες, ἐμπλεχθέντες εἰς κλάδον, Ζ 39. «ἐν ἀσπίδι» Ο 647· Π 331· 6) μεταφ. διαταράττω, θορυβῶ, χαλῶ, βλάπτω « φρένας» Π 724, ξ 178· καὶ ἄνευ τοῦ «φρένας» Ι 507, φ 294, «τινὰ» ψ 14, «βλαφθείς» φρενοβλαβής, Ι 512· ὅθεν « βλάβεται ἀγορητής» θορυβεῖται, συγχέεται, Τ 82· ἑπομ. καὶ ἀπατῶ, Χ 15. 2) βλάβω, βλάπτω, Βατρ. 180· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «βεβλαμμένος ἦτορ» τὴν καρδίαν, ὅ ἐ. φονευμένος, Π 660, ἔνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «βεβλημένος» πιθανώτατα.

Βλεῖο, εὐκτ. μέσ. ἀορ. ἴδ. Βάλλω.

Βλεμεαίνω, ἐπ. 1) συναισθάνομαι τὴν δύναμίν μου, ἐπαίρομαι, πάντοτε μετὰ τοῦ « σθένεϊ» συνήθ. κατὰ μετοχ. «σθένεϊ βλεμεαίνων» ἐπαιρόμενος ἐπὶ τῇ δυνάμει του *Ἰλ. Θ 237, Μ 42, Υ 36, «περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει» ὑπεραίρεται ἐν τῇ δυνάμει του, Ρ 22, 135. 2) =μενεαίνω, ἐπιθυμῶ, ὀργῶ, Βατρ. 275.

Βλέπω, βλέπω, «δέρμους» Βατρ. 67.

Βλέφαρον [. ⏑ .], τό, (βλέπω) βλέφαρον ἢ 'μματόφυλλον, μόνον κατὰ πληθ. Κ 26, ε 271 κ. ἀ. καὶ κατὰ δυϊκόν, ρ 490.

Βλήεται καὶ βλήμενος, η, ον, ἴδ. βάλλω.

Βλῆτρον, τό, (βάλλω), σύνδεσμος, γόμφος, καρφίον, κρίκος «ξυστὸν κολλητὸν βλήτροισι» (πρβλ. **κολλήεις)** Ο 678 †.

Βληχή, ἡ, τὸ βέλασμα, «οἰῶν» μ 266 †.

Βλοσυρὸς [. ⏑ .], ή, όν, φοβερός, ἄγριος, οἷον «πρόσωπα ὀφρύες» Η 212, Ο 608. Ἐντεῦθεν

Βλοσυρῶπις [. ⏑ . .], ἡ, (βλοσυρός, ὤψ), ἡ ἔχουσα βλοσυράν, φοβερὰν ὄψιν, ἀγριωπός, ἐπίθ. τῆς Γοργοῦς, Λ 36 †.

Βλωθρός, ή, όν, ὑψηλός, ὑψίκομος, ῥαδινός, ἐπίθ. τῶν δένδρων, Ν 360, Π 483, ω 234.

Βλώσκω, (ἀντὶ τοῦ μλώσκω, ἐκ τῆς ῥίζ. μολ–), ἀόρ. β' ἔμολον, παρακ. μέμβλωκα (ἀντὶ τοῦ μεμόλωκα), ὑπάγω, ἔρχομαι, «μολοῦσα ποτὶ μέγαρα» Ζ 286, Λ 173, γ 44 κ. ἀ. ἐπὶ νηῶν «αἱ (νῆες) δεῦρο μολοῦσαι» Ο 720· μεταφ. ἐπὶ χρόνου, «πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς» Ω 781, ρ 190.

Βο(F)άγριον, τό, ἀσπὶς ἐκ βοείου

δέρματος μόνον Μ 22, π 297. πρβλ. **ζωάγριον** καὶ **βοείη**.

Βο(F)άγριος, ὁ, χείμαρρός τις ἐν Λοκρίδι παρὰ τὸ Θρόνιον, ἐπὶ Στράβωνος (9. 4. 4) Μάνης καλούμενος, Β 533.

Βοάω, (βοή), ἀόρ. α' ἐβόησα, μετοχ. βοήσας καὶ Ἰων. συνηρ. βώσας, δοτ. βώσαντι, Μ 337. Ὁ ἐνεστ. πάντοτε ἐπεκτείνεται ἐπικ. βοάᾳ (βοᾷ), βοόωσιν (βοῶσιν), βοόων (βοῶν). 1) φωνάζω, Β 97 κ. ἀ. «-μακρὰ β.» φωνάζω μακρὰν ὁ ἐ. παρατεταμένην φωνήν, ἑπομ. μακρυά, Β 224 «-βοῶ σμερδνά, σμερδαλέα» φοβερά, Ο 687, θ 305, περὶ ἀλέκτορος, φωνῶ, κράζω Βατρ. 193. 2) ἐπὶ ἀψύχων, ἠχῶ, ἠχολογῶ, βοΐζω (ἴδε βοή), «-κῦμα βοάᾳ ποτὶ χέρσον» τὸ κῦμα μυκᾶται, μουγκρίζει Ξ 394· «-ἠιόνες βοόωσιν» ἀντηχοῦσιν, Ρ 265.

Βό(F)ειος καὶ **βόεος**, **η**, **ον**, (βοῦς), ἐκ βοός, βωδινός, οἷον «-ὄνθος βόεος» βουνιά, Ψ 777· ὁ ἐκ δέρματος βοείου, οἷον «-ἱμάς» Χ 397, Ψ 324, «-κνημῖδες» ω 228. — Ἐντεῦθεν οὐσ. βοείη καὶ βοέη ἐξυπ. δορά· α') δέρμα βοός, βοϊδοτόμαρο, Λ 843, Ρ 389, Σ 582, χ 364· «-βοέη ἀδέψητος» ἀκατέργαστον δ. βοός, υ 2· β') ἡ ὑπὸ βοείου δέρματος κεκαλυμμένη ἀσπίς, Ρ 492, πρβλ. καὶ **βοῦς**· γ') ἐκ τοῦ βοείου δέρματος ἱμάς, λουρί, Ὕ. Ἀπ. 487, 503.

Βο(F)εύς, **ῆος**, ὁ, ἱμὰς ἢ λωρίον ἐκ βοείου δέρματος. δι' οὗ τὰ ἱστία ἀνεβιβάζοντο, β 426, Ο 291, Ὑμ. Ἀπ. 407.

Βοή, ἡ, φωνή, κραυγή, βοή ι 401, κ 418 κ. ἀ. ἔτι δὲ θρῆνος, βογκητὸς Ζ 465, ξ 265· ἰδίως δὲ ἡ ἐν τῇ μάχῃ βοή, ὁ ἀλαλαγμός, ὅθ. ἡ φρ. «βοὴν ἀγαθός» ἐπίθ. ἐξόχων ἡρώων, ἱκανὸς εἰς ἀλαλαγμόν, ἑπομ. εἰς μάχην Β 408, κ. ἄ. πλχ. Μεταφ. ἐπὶ τοῦ τόνου τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς κιθάρας, Σ 495· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μυκηθμοῦ, καὶ τοῦ βογκητοῦ τῆς θαλάσσης, ω 48.

Βοηθοΐδης, **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Βοηθόου=ὁ Ἐτεωνεύς, δ 31.

Βοηθόος, **ον**, (βοή, θο^F^ὸν)=βοηθός, ὁ εἰς τὴν βοὴν τῆς μάχης τρέχων, «ἅρμα» Ρ 481· περὶ τῶν ἡρώων ὁρμητικὸς εἰς τὴν μάχην, Ν 577.

Βοηλασίη [, . ⏑ ⏑ .], ἡ, (βοF, ἐλαύνω) βοῶν ἔλασις, βοῶν ἁρπαγή, τὸ συνηθέστατον εἶδος τῆς ληστείας κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους· ὅθεν ἐν γένει λεηλασία, ληστεία, Λ 672 †.

Βοητύς, **ύος**, ἡ, ἀντὶ τοῦ βόησις, θόρυβος, βοή, κραυγή, α 369 †.

Βόθρος, ὁ, (συγγ. τῷ βάθος), λάκκος, γοῦβα, Ρ 58, λ 95 κ. ἀ. ἰδίως γοῦρνα, (=πλυνός, ὅπ. ἴδ.) ζ 92.

Βοίβη, ἡ, πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος, οὐ μακρὰν τῶν Φερῶν, Β 712. Ἐντεῦθεν Βοιβηΐς, ίδος, ἡ, ἡ παρὰ τὴν Βοίβην λίμνη, τὴν σήμερον Κάρλα, Β 711.

Βοιώτιος, **ίη**, **ιον**, Βοιωτικός, Βοιωτός, Ρ 597, κατὰ πληθ. Ξ 476.

Βοιωτός, ὁ, κάτοικος τῆς Βοιωτίας, χώρας Ἑλληνικῆς, οὕτως ὀνομασθείσης ἐκ τοῦ Βοιωτοῦ ἢ ἐκ τῶν πλουσίων αὐτῆς νομῶν, Β 494, 510.

Βολή, ἡ, (βάλλω) βολή, ῥῆξιμον, τόξευμα ἢ ἀκόντισμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πληγήν, ρ 283, ω 161, μεταφ. «ὀφθαλμῶν βολαί» βλέμματα τῶν ὀφθαλμῶν, Ὀδ. δ 150.

Βόλομαι, ἴδ. βούλομαι.

Βομβέω, ρ. βροντῶ, μπουμπουνίζω, Ν 530, Π 118· ἔτι δὲ συρίζω, βοΐζω ἐπὶ τοῦ ὁρμητικῶς ῥιπτομένου πράγματος, οἷον λίθου, θ 190, καὶ ἐπὶ

τῶν κωπῶν τῶν ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ ὕδατος παραφερομένων, (ρέθος) μ 204.

Βοόων, ἀντὶ τοῦ βοῶν, ἴδ. βοάω.

***Βορβοροκοίτης**, ὁ, (βόρβορος, κοίτη) ὁ ἐν τῷ βορβόρῳ κοιταζόμενος, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, οἱονεὶ Λασποκρεββάτης, ἐν τῇ Βατρ. 230.

Βορέης, αο, ὁ, ἀντὶ τοῦ βορέας, γεν. βορέω, Ξ 395. 1) ὁ βόρειος ἢ ἀκριβέστερον ὁ ΒΒΑ ἄνεμος, βορέας, (προφ. βορjὰς) Ε 524, ε 296 κ. ἀ. 2) ὡς κύρ. ὄνομ. ὁ Βορέας πρόσωπον μυθικόν, κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 379, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, κατοικῶν ἐν Θράκῃ, Ι 5. Εἶνε ὁ ἐραστὴς τῶν φορβάδων τοῦ Ἐριχθονίου, ἐξ ὧν ἐγέννησε τὰς δώδεκα ἐκείνας ταχείας πώλους. Υ 223 ἑξ. [Βορέης, ἐν ἀρχῇ στίχου εἶνε κατὰ συνίζησιν δισύλλαβον, προφερόμενον ὡς συνῃρημ. Βορρῆς, Ι 5, Ψ 195].

Βόσις, ιος ἡ; ἐπ. (βόσκω) τροφή, βοσκή, Τ 268 †.

Βόσκω, μέλ. βοσκήσω, παρατ. μέσου θαμιστικὸς τύπος βοσκέσκοντο, μ 355. 1) Ἐνεργ. α') βόσκω, κυρ. περὶ τῶν βουκόλων, « βοῦς» Ο 548 β') τρέφω, βόσκω «·αἶγας» ι 124, «-κήτεα» μ 97, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων λ 365, ξ 325· «-γαστέρα» τρέφω, γεμίζω τὴν κοιλίαν, ρ 228, 559. 2) Μέσ. βόσκω εἶμαι ἐν τῇ βοσκῇ, τρέφομαι, « λειμῶνι» ἐν τῷ λιβαδίῳ. φ 49, «-ξύλοχον κάτα» Ε 162· περὶ τῆς Ποδάργης παρὰ ρόον Ὠκεανοῖο» ἐν ᾧ ἔβοσκε παρὰ τὴν ὄχθην, Π 151· ἀπολ. Υ 223, μ 355· ἐπὶ πτηνῶν, Ο 691· μετὰ αἰτ. βόσκων κατατρώγω ἢ φθείρω τι, « λειμῶνας» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. „βόσκω τὰ λιβάδια" Ὑμ. Ἑρμ. 232 πρβλ. 559.

Βοτάνη [. ⏑ .], ἡ, (βόσκω), βοσκή, χόρτον, γρασίδι, Ν 493, κ 411.

Βοτήρ, ῆρος, ὁ, ποι. (βόσκω), ὁ ποιμὴν, βοσκός, Ο 504 †.

Βότης, ου, ὁ, = **βοτήρ**, Ἐπιγ. 11, 1.

Βοτόν, τό, (βόσκω) πληθ. «-βοτὰ» βοσκήλατα, ποίμνια, Σ 521 †.

Βοτρυδὸν (. ⏑ .), ἐπίρ. (βότρυς) πυκνῶς ὡς οἱ βότρυες, σωρηδόν, περὶ ἑσμοῦ μελισσῶν, «-βοτρυδὸν πέτονται» Β 89, †.

Βότρυς, υος, ὁ, σταφυλή, τσαμπί, Σ 562 †. Ὑμ. 6, 40.

Βούβοτος, ον, ἐπ. (βοτός), βοσκή, νομὴ βοῶν, «-αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος» ν 246 †.

Βούβρωστις, ἡ, ἐπ. (βιβρώσκω), κυρ. ἡ ἀκόρεστος πεῖνα, βουλιμία, λίμα, ἐν γένει δὲ λιμός, πεῖνα, Ω 532 †. πρβλ. **βουγάϊος**.

Βουβών, ῶνος, ὁ, κυρίως οἱ παρὰ τὰ αἰδοῖα ἀδένες λέγονται βουβῶνες, ἔπειτα δὲ καὶ ἡ περὶ τὰ αἰδοῖα χώρα, τὰ ἀπόκρυφα, Δ 492 †.

Βουγά(ϝ)ϊος, ὁ, (βοῦς, γαιός), ὁ ἐπὶ τῇ ρώμῃ αὐτοῦ γαυριῶν, γαῦρος, ἀλαζών, μόνον ἐπιτιμητικῶς καὶ σκωπτικῶς κειμένη ἡ λ. «-βουγάϊε» = γαϊδουροκαμωμένε, Ν 824, σ 79.

Βούδειον, τό, Π 572 † πολις τοῦ Ἐπειγέως ἐν Φθιώτιδι.

Βουκολέω, (βουκόλος), παρατ. θαμιστ. βουκολέεσκον, Φ 448. 1) Ἐνεργ. βόσκω βόας, ἔχω ἢ φέρω βόας εἰς βοσκήν, ἀπολ. Ξ 445· μετ' αἰτ. « βοῦς», Φ 448, κ 85. 2) Μέσ. ἢ μᾶλλον παθ. νέμομαι, βόσκω περὶ ἵππων, Υ 221, πρβλ. **βόσκω**.

Βουκολίδης [. . ⏑ .], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Βουκόλου = ὁ Σφῆλος, Ο 338.

***Βουκολίη**, ἡ, ἀγέλη βοῶν, βουκόλιον, (‖. βουκολιό, ἐν δὲ Κυθή-

ροις βουκολέα ἡ μάνδρα, ἔνθα συναγελάζονται οἱ βόες· «-βουκολίας ἐπέτελλεν» τὰ βουκόλια ἢ μᾶλλον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν βοῶν ἐπέτρεπεν) Ὕ. Ἑρμ. 498.

Βουκολίων, ωνος, ὁ, πρεσβύτατος υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀνὴρ τῆς Ἀβαρβαρέας, Ζ 22.

Βουκόλος, ὁ, (ἐκ τοῦ βοῦς καὶ τοῦ κέλλω, οἱονεὶ βοηλάτης), ποιμαίνων, βόσκων τοὺς βόας, βουκόλος, ἀγελαδάρης μετὰ τοῦ οὐσ. «-ἀνὴρ» Ν 571, Ψ 845, λ 293· ἄνευ τοῦ «-ἀνὴρ» Ο 587, υ 227, χ 435 κ. ἄ. «-βουκόλοι ἀγροιῶται» οἱ ἐν ἀγροῖς διατρίβοντες βουκόλοι, λ 293.—Τῆς Ἰλ. μόνον ἔνθ. ἀνωτ.

Βουλευτής, οῦ, ὁ, (βουλεύω) μόνον ὡς ἐπίθ. εὑρίσκεται, βουλευτικός, βουλευόμενος, «-γέροντες βουλ.» οἱ γέροντες τῆς βουλῆς, Ζ 114 †.

Βουλεύω (βουλή). 1) Ἐνεργ. α') διαβουλεύομαι, ἀπολ. Β 347· πολλάκις «-βουλὴν βουλεύω» ἀποφαίνομαι ἢ δίδω γνώμην, Ι 75, Κ 147, «βουλὰς βουλεύω» Κ 415· «-τινὶ» βουλεύομαι, προνοῶ περί τινος, Ι 96· β') ἐπινοῶ, «-νόον» γνώμην, ἐπινόημα, ε 23, ω 479· διανοοῦμαι ἢ διαλογίζομαι, οἷον «-ὁδὸν φρεσὶ» α 444· «φύξιν» Κ 311 κ. ἄ. καὶ μετὰ δοτ. προσώπ. οἷον «-τινὶ ὄλεθρον, πῆμα κακὸν» κατά τινος ὄλεθρον κτλ. Ξ 464, ε 179, 185 κ. ἄ. ὡσαύτως μετ' ἀπαρμφ. Ι 458, ι 299· καὶ «βουλεύω περί τινος» π 234: «-βουλεύομεν ἐς μίαν (ἐξυπ. βουλήν»)» ἔχομεν πάντες μίαν γνώμην, μίαν ἀπόφασιν, Β 379 —Ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 167 «-βουλεύων ἐμὲ καὶ σέ». 2) Μέσ. βουλεύομαι κατ' ἐμαυτόν, μελετῶ, ἀποφασίζω, μετὰ αἰτ. «-ἀπάτην» Β 114.

Βουλή, ἡ, (βούλομαι), 1) γνώμη, συμβουλή, (ἴδ. βουλεύω 1) α'), οἷον «βουλῇ ἐπίφρονι καὶ νόῳ» γ 128· ἐντεῦθεν καὶ ἄνευ περαιτέρου ὁρισμοῦ, ὀρθὴ γνώμη, καλὴ συμβουλή, Α 258, Ν 728, ν 298 κ.ἄ. 2) ἀπόφασις, βούλησις. βουλὴ ἰδίως ἡ θεία βούλησις, Α 5, Μ 236, θ 82· σκοπός, ἐπινόημα, μηχάνημα, Β 55. 3) συνεδρίασις τῶν βουλευτῶν, «-βουλὴ γερόντων» ἀντιδιαστελλομένη τῆς «-ἀγορῆς» τοῦ δήμου, Α 258, Β 194, γ 127.

Βουληφόρος, ον (βουλή, φέρω), ὁ φέρων ἢ ἀποφαινόμενος γνώμην, βουλευτής, ἐπίθ. τῶν ἡγεμόνων, Β 24 κ. ἄ. κ 12, «-βουλ. ἀγορὰ» συνέλευσις ἀνδρῶν βουληφόρων ι 112.

Βούλομαι, ἐπιχ. **βόλομαι.** (μόνον βόλεται, Λ 319, βόλεσθαι, π 387 καὶ ἐβόλοντο, α 234. μέλ. βουλήσομαι, Ὕ. Απ. 264. 1) θέλω, ἐπιθυμῶ «-ἄλλῃ β.» Ο 51· μετ' αἰτ. «-τὸ» Γ 41· ὡς ἐπὶ τὸ πολ. μετ' ἀπαρμφ. ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. Α 67, 117, δ 353, π 387 κ. ἄ. «Ζεὺς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι» Λ 79. πρβλ. 319· ἀπολελ. «-εἴ μοι αἶσα τεθνάμεναι—,βούλομαι» τὸ θέλω, τὸ δέχομαι, Ω 226. 2) «-β. τί τινι» ἄνευ ἀπαρμφ. θέλω ἢ ἐπιθυμῶ χάριν τινός τι, ἑπομένως ἐπὶ θεῶν, παρ' οἷς βούλησις καὶ ἐκτέλεσις τῆς βουλήσεως συμπίπτουσιν, ἀποφασίζω, εὐδοκῶ, χορηγῶ· «-Τρώεσσιν βούλετο νίκην» ἢ Δαναοῖσι» θέλει πολὺ μᾶλλον (ἴδ. τὴν ἑπομ. σημ.) ἡμεῖς νὰ νικῶμεν ἢ οἱ Δαναοί, Ρ 331· καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, «-Τυδεΐδης, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην» Ψ 682. 3) μᾶλλον βούλομαι, προτιμῶ, ἑπομένου Ἢ ἢ Ἤπερ, οἷον «-βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι» Α 117, Λ 319, Ψ 594, γ 232, λ 488, π 106, «-πολὺ

βούλομαι» ρ 404· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ ἑπομένου Ἡ, Α 112, ο 88.

Βουλυτὸς [. ⏑ .] (βοῦς, λύω), ‖. Οὐσιαστ. ρηματ. κατὰ τὸ ἄμητος ἢ ἀμητός, τρύγητος ἢ τρυγητὸς κ.τ.τ. κυρ. ἡ λύσις τῶν βοῶν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, καὶ ἔπειτα ὁ καιρός, καθ' ὃν λύονται οἱ βόες ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, πρὸς ἑσπέραν παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἐπιρ. **βουλυτόνδε** (μετενίσσετο Ἠέλιος, ἴδ. μετανίσσομαι) Π 779, ι 58.

Βουπλήξ, ῆγος, ἡ, (βοῦς, πλήσσω). τὸ βούκεντρον, βουκέντρι, ῥάβδος μακρὰ εἰς ἀκωκὴν ἀπολήγουσα σιδηρᾶν, δι' ἧς πλήττουσι τοὺς βόας Ζ 135 †.

Βουπράσιον [. ⏑ ⏑ ,], τό, ἀρχαία πόλις, ἕδρα τῶν βασιλέων τῶν Ἐπειῶν, ἐν τῇ βορείῳ Ἤλιδι, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἀχαΐας. Τὸ ὄνομα ἐσώζετο μέχρι τοῦ Στράβωνος (8, 3, 17) ἐν τῷ ὀνόματι τῆς Ἠλειακῆς μεθορίου χώρας Βουπρασίδος, Β 615.

Βοῦς, ὁ, ἡ, γεν. **βοός**, δοτ. πληθ. βουσὶ καὶ ἐπ. βό(F)εσσι, αἰτ. πληθ. Ἀττ. βοῦς, βό(F)ας, 1) βοῦς, βῶδι, βόϊδι καὶ βοῦδι, ἐν γένει· ἰδιαίτερα εἶνε «ὁ βοῦς» ἢ «βοῦς ἄρσην» Η 314, τ 420, «ἡ βοῦς» ἀγελάδα, Ὁμ. πλχ. «ταῦρος βοῦς» ρ 389, ἔνθα τὸ εἰδικὸν προτάσσεται τοῦ γενικοῦ, ἐν ᾧ ἀλλαχοῦ φυσικώτερον ἐπιτάσσεται τὸ εἰδικὸν ὡς ἐπεξήγησις, «βοῦς ταῦρος» κ τ.τ. 2) ἡ, τὸ βόειον δέρμα, ὅθεν ἡ βοείῳ δέρματι περιβεβλημένη ἀσπίς, Η 238, ἔνθα κεῖται ἡ Δωρ. αἰτ. «βῶν»· ὡσαύτως καὶ ἡ δοτ. «βόεσσι» Μ 105 καὶ ἡ αἰτ. « βόας» στ. 137.

Βουφονέω (βουφόνος), σφάζω βοῦς, Η 466 †.

***Βουφόνος, ον** (βοῦς, φον-), ὁ φονεύων ἢ σφάζων, θυσιάζων βόας, Ὕ. Ἑρμ. 436.

Βο(F)ῶπις, ιδος, ἡ, ἡ ἔχουσα βλέμμα βοός, τουτέστι σταθερόν, σοβαρόν, ἢ ἤρεμον καὶ ἀτάραχον, ἡ ἔχουσα ὀφθαλμοὺς βοός, τουτέστι μεγαλόφθαλμος ἐπίθ. ἐξόχων γυναικῶν, Γ 144, Η 10, «Ἀλίη» Σ 40· ἰδίως δὲ «βοῶπις πότνια Ἥρη» Α 551 κ. ἄ. πλχ.

Βο(F)ώτης, ου, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἀρκτούρου, ὁ πρὸ τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Ἄρκτου. ε 272 †.

Βραδὺς [⏑ .], **εῖα, ύ**, συγκρ. **βράσσων** (ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου βραδύτερος), Κ 226· ὑπερθ. «βάρδιστος» Ψ 310, 530 (ἀντὶ τοῦ συνηθ. βράδιστος) βραδύς, ἀργός, ἀργοκίνητος α') κυρ. Θ 104. θ 329 κ. ἀ. β') μεταφρ. νωθρός, «νόος» Κ 226, (συγγ. τῷ βαρύ.).

Βραδυτὴς [⏑ ⏑ .], **ῆτος**, ἡ, (βραδύς), βραδύτης, νωθρότης. Τ 411 †.

Βράσσων, ἀντὶ βραχίων συγκρ. τοῦ βραχὺς=βραχύτερος Κ 226.

Βραχίων [⏑ – .], **ιονος**, ὁ, βραχίων, τὸ μπράτσον, Μ 389· ὁ πληθ. σ 69· « βρ. πρυμνὸς» τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ βραχίονος, τὸ πρὸς τὸν ὦμον, Ν 532 (ἔνθ' οὐ στ. 529 ἁπλῶς « βραχίων» κεῖται, πρβλ. Π 510 καὶ 519), Π 323. - Μόνον ἔνθ. ἀνωτ. εὑρίσκεται.

(**Βράχω**), ρ. ἐξ οὗ β' ἀόρ. γ') ἐν. ἔβραχε καὶ ἄνευ αὐξήσεως βράχε, βροντῶ, κροτῶ, ἰδίως ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, οἷον ἐπὶ κλαγγῆς τῶν ὅπλων «χαλκός, τεύχεα» Δ 420, Μ 396, Ν 181, Ξ 420, Π 566, «φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ» [ἔκριξεν] ἔτριξεν, ἐστέναξεν, ὁ φ. ἄξων ὑπὸ τοῦ βάρους Ε 838 Φ 387· ἐπὶ τοῦ ῥόθου τοῦ κυμαινομένου καὶ ὁρμητικῶς ῥέοντος ποταμοῦ, Φ 9· ἐπὶ τοῦ ψόφου τῆς θύρας, φ 49· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βρυχηθμοῦ τοῦ τετρωμένου Ἄρεως, Ε 859, 863 καὶ

ἐπὶ τοῦ ὀδυνηροῦ μυκηθμοῦ τοῦ τετρωμένου ἵππου, Π 468.

***Βρέγμα, ατος**, τό, τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ κρανίου, ὑπεράνω τοῦ μετώπου, Βατρ. 231.

Βρέμω, ρ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ταὐτόν, παταγῶ, μυκῶμαι, περὶ τῆς κυμαινομένης θαλάσσης, Δ 426· ὡσαύτως τὸ μέσον «-βρέμομαι» Β 210· ἔτι δὲ περὶ ἀνέμου, Ξ 399. (Συγγ. τῷ βροντή).

Βρέφος, τό, ἔμβρυον, τὸ μήπω τεχθὲν (πωλάριον) Ψ 266 †.

Βρεχμός, ὁ, ἐπ. = βρέγμα, Ε 586 †.

Βριάρεως [⏑⏑..], (βριαρὸς) ὁ, ἑκατόγχειρ, θαλάσσιος γίγας, Α 403 † ἴδ. αἰγαίων (σημ. τὸν ἄλκιμον, ἢ στιβαρὸν) ἐκ τοῦ

Βριαρὸς [⏑⏑.], ή, όν, ἐπ. (βρίθω), βαρύς, στιβαρὸς «-κόρυς» Ἰλ. Λ 375 κ. ἀ. «-τρυφάλεια» Τ 381.

Βρίζω (βαρὺ) γίνομαι βαρύς, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν βαρύν, βαρύνομαι, Δ 223 †.

Βριήπυος [⏑.⏑.], ον (βρι-, ἠπύω), βαρύφωνος, βροντόφωνος «-Ἄρης» Ν 521 †.

Βριθοσύνη [⏑.⏑.], ἡ, ἐπ. (βρίθω), βάρος, Ἰλ. Ε 839, Μ 460.

Βριθὺς [-.], εῖα, ύ, (βρίθω) βαρύς, ἐπίθ. τοῦ δόρατος, «-ἔγχος» Ε 746, α 100 κ. ἀ.

Βρίθω [-.], μέλ. βρίσω. ἐπ. ἀπαρμφτ. βρισέμεν, Ὑ. Δήμ. 456· ἀόρ. α' ἔβρισα· παρκ. β' μὲ σημ. ἐνεστ. βέβριθα. 1) κυρ. εἶμαι βεβαρημένος, ἢ φορτωμένος, εἶμαι πλήρης, — τινὶ ἢ τινός, οἷον «σταφυλῇσι μέγα βρίθουσα ἀλωὴ» πλήρης σταφυλῶν. Σ 561, «βρίθῃσι δένδρεα καρπῷ» τ 112, «βεβρίθει σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν» ἔβριθε κτλ. π 474 «ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον» ι 219, ο 334. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσον «μήκων καρπῷ βριθομένη». Θ 307 «ὑπὸ λαίλαπι βέβριθε χθὼν» πᾶσα ἡ γῆ (ὑποκάτω) ἐπιβαρύνεται ὑπὸ τῆς βροχερᾶς καταιγίδος, Π 384· μεταφ. «ἔρις βεβριθυῖα» βαρεῖα, Φ 385. 2) μεταφ. α') ἐπὶ στίφους τινὸς μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, μεθ' ὅλου τοῦ βάρους αὐτοῦ ἐπιπίπτοντος, ἐφορμῶντες κατὰ τῶν πολεμίων, Μ 346, 359 Ρ 233, 512· β') εἶμαι βαρύς, ἰσχυρὸς κατά τι, ἑπομ. ἰσχύω, ἐπικρατῶ, «εἴδνοισι βρίσας» διὰ δώρων ὑπερισχύσας ζ 159.

***Βρίμη** [-.], ἡ, ἐπ. βάρος, ὁρμή· μεταφ. ὀργή, Ὑμ. 28, 10.

***Βριθάρματος** [-.⏑.], ον, ἐπ. (βρι-, ἅρμα) ἐπιβαρύνων τὸ ἅρμα, στιβαρός, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ὑμ. 7, 1, πρβλ. Ε 838 (περὶ τῆς Ἀθηνᾶς).

Βρισεὺς [-.], ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἄρδυος, βασιλεὺς τῶν ἐν Πηδάσῳ Λελέγων, ἢ ἱερεὺς ἐν Λυρνησσῷ Α 392, πρβλ. Β 685 κ. ἀ.

Βρισηΐς [-..], ΐδος, ἡ θυγάτηρ τοῦ Βρισέως = Ἱπποδάμεια (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Α 184) αἰχμάλωτος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἀχιλλέως φονεύσαντος κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Λυρνησσοῦ Μύνητα τὸν ἄνδρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, Τ 291—300, Ω 676. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἀφαιρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Α 184, Β 689 ἑξ. ἀπεδόθη πάλιν εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν συνδιαλλαγὴν τῶν δύω ἡρώων, Τ 246.

Βρομέω, ἐπ. βομβῶ, περὶ μυιῶν, Π 642 †. (Ἐκ τοῦ

Βρόμος, ὁ, (βρέμω), πάταγος, κριγμὸς περὶ τοῦ τρίζοντος πυρός, Ξ 396 †. ἔτι δὲ καὶ περὶ τοῦ βαρέος ἤχου τῶν αὐλῶν ἴδ. αὐλὸς) Ὑ. Ἑρμ. 452, πρβλ. Ὑμ. 26, 10.

Βροντάω, ἀόρ. ἐβρόντησα, βροντῶ

πάντοτε περὶ τοῦ Διός. Θ 133, μ 415 κ. ἀ. ἐκ τοῦ

Βροντή, ἡ, βροντὴ «Διὸς» Ν 796, «Ζηνὸς» υ 121 κ. ἀ.

Βρότεος, έη, ον, = βρότειος (βροτὸς) εἰς θνητὸν ἀνήκων, ἀνθρώπειος «φωνὴ» τ 545 †. Ὕ. Ἀφρ. 47.

Βροτόεις, εσσα, εν, (βρότος) αἱματώδης, καθημαγμένος, «ἔναρα» αἱματωμένα λάφυρα, Ζ 480 κ. ἀ. «ἀνδράγρια» Ἰλ. Ξ 509.

Βροτολοιγός, όν, ἐπ. (βροτός, λοιγός) ἀνθρωποφθόρος, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ε 31 κ. ἄ. πλχ. τῆς δὲ Ὀδ. μόνον θ 115.

Βροτός, ὁ, ἡ, (μορτός, μόρος) θνητός, ὡς ἐπίθ. «βροτὸς ἀνὴρ» Ε 604 κ. πλχ. «βροτοὶ ἄνδρες» μόνον ε 197 συχνότ. ὡς οὐσ. ἄνθρωπος, διὸ καὶ λαμβάνει ἐπίθ. τὸ θνητός. οἷον η 210, πρβλ. Σ 362· τὸ θηλ «ἡ βροτὸς» ε 334.

Βρότος, (μύρω) ὁ, τὸ ἔκ τινος πληγῆς ρέον ἢ ρεῦσαν ἤδη αἷμα, ἐν Ἰλιάδ. πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπιθ. «αἱματόεις» μέλας ω 189 Η 425, Ξ 7, Σ 345. Ψ 41. «μέλας βρ.» ψ 189.

Βροτόω, ἐπ. αἱματώνω, καθαιμάσσω, «βεβρωμένα τεύχεα» λ 41 †.

Βρόχος, ὁ, ἀγχόνη, σχοινὶ (διὰ κρέμασμα) Ὀδ. λ 278, χ 472.

***Βρύκω** [- .], **ξω**, κατατρώγω, διὰ τῶν ὀδόντων συντρίβω, ρουκανίζω, περὶ τῆς γνάθου τῶν ἵππων, Ἐπ. 14, 13. (‖. συγγ. τῷ βρύχω = κτυπῶ τοὺς ὀδόντας, ὅθεν ὁ βριγμός, καὶ βρυχάομαι).

Βρυσειαί [– . .], ἀντὶ τοῦ Βρυσεαί (Παυσ. 3, 20, 3) ἀρχαία τῆς Λακωνίας πόλις τῆς Σπάρτης, Β 583, (ἴσως ἐκ τῆς λ. βρύσις).

Βρυχάομαι [– . . .], ἀποθ. μόνον παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. βέβρυχα, μετοχ. βεβρυχώς, καὶ ὑπερσ. ἐβεβρύχειν, βρυχῶμαι. σκούζω καὶ βρουχιοῦμαι, ἐπὶ τῆς κραυγῆς καιρίως πληγωμένου, Ν 393, Π 486, καὶ ἐπὶ τοῦ πατάγου ἢ μυκηθμοῦ τῶν κυμάτων Ρ 264, ε 412 μ 242.

Βρύω [⏑ .], βρίθω, σφριγῶ, ἔχω δηλ. πληθώραν δυνάμεως, πλεονάζω, «ἔρνος ἄνθεϊ βρύει» Ρ 56 †.

Βρώμη, ἡ, βιβρώσκω καὶ ἐπ.— βρῶμα, ἔδεσμα, φαγητόν, φαγεῖ Ὀδ. κ 177, 379 κ. ἀ. Ὕ Δήμ. 394.

Βρῶσις εος, ἡ, (βιβρώσκω), ἐδωδή, φαγεῖ, Τ 210 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) α 191 κ. ἀ.

Βρωτός, ή, όν, ἐπίθ ρηματ. (βιβρώσκω) ἐδώδιμος, φαγώσιμος Βατρ. 30.

Βρωτύς [. -], **ύος**, ἡ, = βρῶσις, ἐδωδή, φαγεῖ, μόνον Τ 205, σ 407.

Βύβλινος, [. ⏑ .], **,η ον**, ἐκ βύβλου, ὁ ἐ. παπύρου πεποιημένος, οἷον «ὅπλον νεὸς» φ 391 †.

***Βυθός** [⏑ .], ὁ, βάθος, Βατρ. 119

Βύκτης, ου, ὁ, (βύζω), ὁ ἠχητικός, ἢ βοΐζων ἢ συρίζων, σφοδρός, ἐπίθ. τῶν ἀνέμων, κ 20 †.

***Βύρσα**, ἡ, δορά, δέρμα, τομάρι, Βατρ. 127.

Βυσσοδομεύω, ἐπ. (βυσσός, δέμω), κυρ. ἐν τῷ βυσσῷ = βυθῷ οἰκοδομῶ, ὅθ. μεταφ. κρύπτω τι εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ἐνδομύχως διανοοῦμαι, βουλεύομαι, σχεδιάζω, πάντως κακόν τι, Ὀδ. ι 316, ρ 465, 491, «κακὰ φρεσὶ» θ 273 ρ 66, «μύθους ἐνὶ φρεσὶ» δ 676.

Βυσσός, ὁ, = **βυθός**, τὸ βάθος (τῆς θαλάσσης) Ω 80 †.

Βύω [⏑.], μέλ. βύσω, παρακ. παθ. βέβυσμαι πληρῶ, γεμίζω, στοιβάζω,

μετὰ γεν. «τάλαρος νήματος βεβυσμένος» πεπληρωμένος, δ 134 †.

Βῶλος, ἡ, σβῶλος, σ 374 †.

Βωμός, ὁ, (βαίνω), βάσις, ὑπόβαθρον, ὅθεν βάθρον ἀγάλματος, η 100· ἅρματος βάσις ἢ θέσις, Θ 441· ἰδίως τὸ θυσιαστήριον. «-ἱεροὶ ἢ θεῶν βωμοί» Β 305, Λ 808 κ. ἄ. πλχ. (διαφέρει δὲ τῆς ἐσχάρας κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν βωμός, ὑπερκείμενος πολὺ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἔχει βαθμίδας ἢ ἀνάβασιν, ἡ δὲ ἐσχάρα εἶνε ἁπλῆ κατὰ γῆς κειμένη βάσις).

Βῶρος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Περιήρους, ἀνὴρ τῆς Πολυδώρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως, Π 177, 2) υἱὸς τοῦ Φαίστου ἐκ τῆς ἐν Λυδίᾳ Τάρνης, Ε 44.

Βῶν, Δωρ.=βοῦν, ἴδ. βοῦς=ἀσπίδα.

Βώσαντι, ἴδ. βοάω.

Βωστρέω, (βόω) φωνάζω, ἐπικαλοῦμαι, (εἰς βοήθειαν μάλιστα) «-τινὰ» μ 124 †. Βατρ. 76.

Βωτιάνειρα [. ⏑ ⏑ . .], (βόσκω) ἡ, ἐπ. ἄνδρας (παλληκάρια) τρέφουσα, ἐπίθ. τῆς Φθίας, Α 155 †.

Βώτωρ, ορος, ὁ, ἐπ. (βόσκω) βοσκός, ἐπίθ. μετὰ τοῦ «-ἀνήρ» Μ 302, ξ 102, ρ 200.

Γ

Γ, τὸ γ' γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὅθεν σημαίνει Γ μὲν τὴν γ' ῥαψῳδίαν τῆς Ἰλιάδος, γ δὲ τὴν τῆς Ὀδυσσείας.

Γαῖα, ἡ, ὡς καὶ αἶα, ὅπ. ἴδε, = γῆ (ὁ τύπος οὗτος παρ' Ὁμ. μόνον Φ 63, λ 167, 482, ν 233, ἔτι δὲ καὶ ὡς κύρ. ὄν. ἴδ. κατωτ.). 1) ἡ γῆ, ὡς παγκόσμιον σῶμα, «πείρατα γαίης» τὰ πέρατα τῆς γῆς, Μ 479 κ. ἄ. ἀντιδιαστελλομένη πρὸς τὸν οὐρανὸν ἢ τὴν θάλασσαν, θ 16, ε 46. 2) μέρος τῆς γῆς, χώρα, εἰς τὴν γεωγραφικὴν σημασίαν τῆς λ., οἷον «-Ἀχαιίς γ.» Ἀχαϊκὴ χώρα ἡ Ἀχαΐα, Α 254, Η 124· «-Αἰθιόπων γ.» Αἰθιοπία, Ψ 206· «-Φαιήκων γ.» ε 280 κ. ἄ. ἰδίως συχνὸν «-πατρὶς γαῖα» πατρὶς (ἴδ. τ. λ.)· γεν. πληθ. γαιάων θ 284, μ 404, ξ 362. 3) γῆ, ὡς φυσικὸν σῶμα, ἔδαφος τῆς γῆς, «-γαῖα μέλαινα» Β 699, Ο 715 κ. ἄ. «-χυτὴ γαῖα» ὁ τύμβος, τὸ μνῆμα, Ζ 464, γ') χῶμα, οἷον «-ὑμεῖς πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε» Η 99· ὅθεν «-κωφὴ γαῖα» ἄλαλον χῶμα λέγεται τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος, Ω 54.— Ὡς κύρ. ὄν. Γαῖα ἡ, Ὑμ. 30· παρ' Ὁμ. δὲ μόνον «-Γῆ» Γ 104, Τ 259, γυνὴ τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Ἑκατογχείρων, Κυκλώπων καὶ Τιτάνων. Ἐκ τούτου

Γαιήϊος, η, ον, γήινος, οἷον «-υἱὸς» υἱὸς τῆς Γῆς=ὁ Τιτυός, η 324.

Γαιήοχος, ον, (γαῖα, ἔχω) τὴν γῆν περιβάλλων (ἐν ὕδασιν), ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ι 183, α 68 κ. ἄ. ἢ ὁ κρατῶν, ὅ ἐ. συνέχων τὴν γῆν.

Γαίω, (γαϜίω) μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, γαυριῶ, ἐπί τινι, «-κύδεϊ γαίων» κα-

μαρώνων, περὶ τοῦ Βριάρεω, Ἄρεως, καὶ Διός, μόνον ᾿Ιλ. Α 405, Ε 906, Θ 51, Λ 81.

Γάλα, ακτος, τό, γάλα, «λευκὸν» Δ 434 «γλυκερὸν» δ 88 κ. ἄ.

Γαλαθηνὸς [⏑ ⏑ . .], όν, ὁ, εἰσέτι γάλα θηλάζων, βυζακτάρικος, τρυφερός, «νεβροὶ» ᾿Οδ. δ 336, ρ 127.

Γαλαξαύρη, [⏑ . . .], ἡ, ὄνομα νύμφης, ἀκολούθου τῆς Περσεφόνης, Ὕμ. Δήμ. 423.

Γαλάτεια [⏑⏑ . .], ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 45.

*__Γαλέη__]⏑ . .], ἡ, γαλῆ, νυφίτσα, ἡ ποντικονυφίτσα, Βατρ. 9.

Γαλήνη [⏑ . .], ἡ, ἠρεμία, ἡσυχία (ἰδίως τῆς θαλάσσης), γαλήνη, «γαλήνη νηνεμίη» νήνεμος γαλήνη, ε 391, 452· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ; γαλήνιος θάλασσα, οἷον «γαλ. λευκὴ» κ 94, «ἐλαύνω γαλήνην» πλέω τὴν γαλήνιον θάλασσαν, η 319.

Γαλόως [[⏑ . .], ἡ, γεν. **γαλόω,** ὀν. πλ. γαλόῳ. ἀνδραδέλφη, ᾿Ιλ. Γ 122, Χ 473 κ. ἄ.

Γαμβρός, ὁ, (γαμέω), γαμβρός. 1) ἀνὴρ τῆς θυγατρός, Ζ 249 κ. πλχ. 2) ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς, Ε 474, Ν 464.

Γαμέω [⏑ . .], (γάμος), μέλ. γαμέσω καὶ Ἰων. γαμέω, Ι 391, ο 522. ἀόρ. α' ἔγημα· μέσ. μέλ. γαμέσομαι καὶ ἐπ. σσ, Ι 394· μέσ. ἀόρ. α' ἐγημάμην. 1) Ἐνεργ. ἔχω ἢ κάμνω γάμον, ἐπὶ ἀνδρός, ἐπομ. νυμφεύομαι, ὑπανδρεύομαι λαμβάνω γυναῖκα, «τινὰ» Ι 388, λ 179 κ. ἄ. «ἄλοχον» Ι 399, φ 72· μετὰ γεν. διαιρ. «Ἀδρήστοιο θυγατρῶν» μίαν τῶν θυγατρ. τοῦ Ἀδρ. Ξ 121· ἀπολ. δ 208. 2) Μέσ. α')ἐπὶ γυναικὸς κυρ. ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἄνδρα. ἀπολ. α 275 «τινὶ» β 128 κ. πλχ. β') ἐπὶ τῶν γονέων, λαμβάνω γυναῖκα καὶ δίδω εἰς τὸν υἱόν μου, «Πηλεύς μοι γυναῖκα γαμέσσεται» Ι 394.

Γάμος [⏑ .] ὁ, α') τοῦ γάμου ἡ τελετὴ ἡ ἑορτή· χαρὰ «γάμον τεύχω, ἀρτύω» κάμνω γάμον, παρασκευάζω τὰ τοῦ γάμου, α 277, δ 770· ἰδίως ἡ κατὰ τὸν γάμον εὐωχία, Τ 299· «γάμοι εἰλαπίναι τε» Σ 491, πρβλ. α 226, δ 3· β') συνοικέσιον. σύζευξις, σ 272, Ν 382, ζ 25, 28, ο 124 ἑξ. ψ 143 ἑξ. ζ 63, κ 7.

Γαμφηλαί, αἱ, (γόμφος) μόνον κατὰ πληθ. εὔχρηστον αἱ γνάθαι ἡ σιαγόνες μόνον τῶν ζώων, ᾿Ιλ. Ν 200, Π 489, Τ 394.

Γαμψώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (κάμπτω, ὄνυξ) = γαμψούς, τουτέστι καμπύλους ἔχων ὄνυχας, «αἰγυπιὸς» Π 428, π 217, Χ 302.

Γανάω [⏑ . .], μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «γανόωντες, γανῶσαι» κυρ. ἐπὶ ἐστιλβωμένου ἢ γανωμένου μετάλλου, Ν 265, Τ 259· μεταφ. «πρασιαὶ γανόωσαι» εὐθαλεῖς, θαλεραί, η 128· ἐπὶ ἄνθους Ὕ. Δήμ. 10.

Γάνυμαι [⏑ ⏑ .], (γάνος) ἀποθ. μέλ. γανύσομαι, ἐπ. σσ, Ξ 504. ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω ἐπί τινι, μετὰ δοτ. «ἀνδρὶ οὐ γανύσσεται» Ξ 504. Υ 405, μ 43· «γάνυται φρένα» χαίρει ἐνδομύχως, ἢ εὐφραίνεται ἡ καρδία του, Ν 493.

Γανυμήδης [⏑ ⏑ . .'] **εος,** ὁ, (γάνυμαι, μῆδος) υἱὸς τοῦ Τρωός, βασιλέως τῆς Τροίας, ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου· κάλλιστος δὲ ὢν τῶν τότε νεανίσκων ἀνηρπάγη ὑπὸ τῶν θεῶν, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς οἰνοχόος τοῦ Διὸς ἀντὶ τῆς Ἥβης καὶ διάγῃ μεταξὺ τῶν ἀθανάτων, Ε 266 καὶ Υ 232.

Γάρ [⏑], σύνδ. (γε, ἄρα) οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως τιθέμενος, συνενῶν ἐν ἑαυτῷ τῶν δύο μορίων «-γε» καὶ «-ἄρα» τὴν σημασίαν καὶ δή. 1) αἰτιολογικός, ἐκφέρων τὸ αἴτιον τοῦ προηγουμένου διότι, Λ 9, 54, 77, 120 κ. πλχ. Πολλάκις ἡ διὰ τοῦ Γάρ ἐκφερομένη αἰτιολογία προλαμβάνουσα προηγεῖται τοῦ αἰτιολογουμένου, ὅτε πρέπει νὰ θεωρηθῇ παρενθετική, ὁ δὲ Γάρ νὰ μεταφράζηται διὰ τοῦ, διότι βεβαίως, διότι, ὡς εἶνε γνωστόν—διότι δά καὶ ὄχι διὰ τοῦ ἐπειδή, Μ 326 ἑξ. Ψ 156 ἑξ. 890 ἑξ. Ω 334 ἑξ. α 301 ἑξ. ι 431 ἑξ. κ. ἀ. Πολλάκις ὅμως ἐν ἀρχῇ τοῦ αἰτιολογουμένου τιθεμένη δεικτική τις ἀντωνυμία ἢ τὸ ἐπίρρημα «-τῷ» =διὰ τοῦτο, ὑποδεικνύει τὴν αἰτιολογικὴν σχέσιν. οἷον Β 803 ἑξ. Η 73 ἑξ. Ρ 221 ἑξ. Η 328. Μάλιστα δὲ συνήθης εἶνε ἡ παρενθετικὴ αὕτη αἰτιολογία μετὰ τὰς προσφωνήσεις, οἷον Η 73, α 337, κ 174, 190, 226, μ 326. Ἐνίοτε τὸ αἰτιολογούμενον δὲν ὑπάρχει ἀλλ' ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐξαγόμενον ἐξυπακούεται, Α 423, Α 408. 2) ἐπεξηγηματικός, δηλαδή, Α 260 ἑξ. ι 200. 318 ἑξ. Θ 148 κ. ἀ. καὶ μάλιστα μετὰ δεικτικὰς ἀντωνυμίας. 3) συμπληρωτικὸς ἢ βεβαιωτικὸς (δηλ. ὄχι πλέον σύνδεσμος, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπίρρημα, ἔχον τὴν θεμελιώδη καὶ κυρίαν τοῦ μορίου σημασίαν, πολλὴν ἑπομ. συγγένειαν πρὸς τὸ δή) βέβαια, βεβαίως, δά· ἰδίως· α') εἰς ἐπιφωνηματικὰς καὶ εὐκτικὰς προτάσεις, οἷον «-αἴ γάρ, εἰ γάρ, εἴθε γάρ» ἄμποτε δά, ἄς—δά· Λ 189, Κ 536, Σ 272, ι 523, ο 169, Β 371, Η 132 ἑξ. ζ 244, Ν 825, τ 513· β') εἰς ἐρωτηματικὰς προτάσεις, καὶ μάλιστα μετὰ τὰς ἐρωτηματικὰς λέξεις, οἷον «-πῶς γάρ, τίς γάρ» (|| . καὶ σημ. ὅτι ἡ ἐρώτησις εἶνε πολλὰ φυσικὴ καὶ ἡ διὰ τῆς ἐρωτήσεως ἐκφραζομένη ἀμφιβολία ἔχει ἀποχρῶντα λόγον, ἢ ὅτι ἐν τῇ ἐρωτήσει περιέχεται βεβαία ἄρνησις, οἷον «-πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;» = οὐδαμῶς γὰρ (βεβαίως) δώσουσι Α 123· μόνον ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει ἐσώθη καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ „γάρ", οἷον „μὴ γὰρ ἔκαμε καὶ κανένα κακό"=βεβαίως ὄχι) Κ 61, 424. Σ 182, «-τίς γὰρ ἀνήρ . . .» = οὐδεὶς ἀνήρ, κ 283, 501, ο 509. 4) Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἑρμηνεύεται καὶ ὁσάκις μετ' ἄλλων μορίων συνδυάζεται, οἷον «-ἀλλὰ γάρ» ἀλλὰ βεβαίως, Η 242 (ἢ καὶ ἔξωθεν ἐννοουμένης τῆς ἐναντιωματικῆς προτάσεως, ἣν αἰτιολογεῖ ὁ Γάρ: ἀλλ' οὐ ποιήσω ταῦτα· οὐ γὰρ σ' ἐθέλω βαλέειν) Ξ 365 ἑξ. κ. ἀ.—«-γὰρ δή» διότι ἤδη, διότι πλέον καὶ μετὰ μέλλοντος, διότι πλέον τοῦ λοιποῦ, ἢ διότι βεβαίως, (ἴδε δή) Β 301, Ε 383, ε 23 κ. ἀ.—«-γὰρ οὖν»=ἐπιτατικώτερος γάρ, Ο 232· «-γάρ ῥα, γάρ τε, γάρ τοι, καὶ γάρ» [Τὸ α τοῦ γὰρ ἐκτείνεται ἑπομένων δύο βραχειῶν συλλαβῶν, Β 39 κ. ἀ.].

Γάργαρον [. ⏑ .] τό, ἡ νοτία κορυφὴ τῆς ἐν Τροίᾳ Ἴδης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διὸς («-τέμενος καὶ βωμός») Η 48, Ξ 292, 362.

Γαστήρ, έρος, καὶ συνηρ. **γαστρός**, ἡ, 1) κοιλία, κοιλιά α') ἡ κάτω κοιλία τὸ προκοίλιον Ν 352, Ρ 313 κ. πλχ. κοιλία, μητρός, μήτρα, Ζ 58· β') ἰδίως ὁ στόμαχος, «-βόσκω γαστέρα»=γεμίζω τὴν κοιλιά μου, ρ 228. Βατρ. 57· Τ 225· ὅθεν μεταφ. πεῖνα «-γαστὴρ δέ ἑ κέλεται» ζ 133, η 216, πρβλ. ο 344, Βατρ. 57. 2) κοιλία πλήρης κοπανιστοῦ κρέατος καὶ

αἵματος, ἀλᾶς, λουκάνικον, σ 44, υ 25.

Γάστρη, ἡ, κοιλία ἀγγείου, ἰδίως δὲ τοῦ τρίποδος, Σ 348, Θ 437 (ἡ λ. ἐσώθη εἰς ὁπωσοῦν συνεκδοχικωτέραν σημασίαν, γάστρα).

Γαυλός, ὁ, κάδος, εἰς ὃν ἀμέλγουσιν, καρδάρι, ι 223 †.

***Γαυρόω**, (συγγ. τῷ γαίω) ποιῶ γαῦρον· τὸ μέσ. «γαυροῦμαι» φέρομαι γαύρως, γαυριῶ, Βατρ. 267.

Γδουπέω, ἴδ. δουπέω.

Γέ, μόριον ἐγκλιτικόν, χρησιμεῦον εἰς ἐμφατικὴν ἀνάδειξιν τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως, εἰς ἣν παράκειται, καὶ φέρει ταύτην εἰς ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλην ἢ ῥητῶς ἐκφραζομένην ἢ μόνον ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐξαγομένην. Ὅθεν καὶ συνήθως κεῖται εὐθὺς μετὰ τὴν λέξιν τῆς ὁποίας τὴν ἔννοιαν ἀναδεικνύει· σπανίως δέ, ἐπὶ στενῆς πλοκῆς τῶν λέξεων, προτάσσεται αὐτῆς, ὡς Α 299 κ. ἄ. Ἡ δὲ ἀνάδειξις δυνατὸν νὰ ἦνε ἢ ἐπὶ τὸ μεῖζον, τουτέστιν ἐπίδοσις, ἢ ἐπὶ τὸ ἔλαττον, ἤ ἐ. ἐλάττωσις, καὶ τὸ γὲ εἶνε ἢ ἐπιδοτικόν, σημαῖνον μάλιστα, ἢ ἐλαττωτικόν: τοὐλάχιστον· ἀλλὰ πολλάκις τὸ μόριον τοῦτο δὲν μεταφράζεται, ἀλλ' ἐκφράζεται κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν ἐξαιρομένου τοῦ τόνου τῆς λέξεως τῆς ἐχούσης τὸ γέ· «εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον» ἔνθα διὰ τοῦ γὲ ἐξαίρεται ὁ χόλος ὡς ἀντιτιθέμενος πρὸς τὸν κότον, Α 81· «ὄφρ' εὖ εἰδῶ εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήν δ' ἱκόμεθα» ω 259. — Συχνότατα τίθεται μετὰ τὰς ἀντωνυμίας τὰς τε προσωπικὰς καὶ δεικτικάς, οἷον α') ὅταν ἐν διαζευκτικαῖς προτάσεσιν ἡ ἀντωνυμία ἀντιτίθηται πρὸς ἑαυτὴν ἢ τὸ ὑπ' αὐτῆς δηλούμενον πρόσωπον, τότε ἡ δευτέρα πρότασις λαμβάνει τὸ γέ, «εἰπέ μοι ἢ ἑκὼν ὑποδάμνασαι ἤ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσι» γ 214, πρβλ. β 327, Κ 481, Μ 240, β') ὡσαύτως καὶ ὅταν ἡ ἀντωνυμία θὰ ἦτο περιττὴ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, «πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης, ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκεν» ἂν ζῇ ἢ ἀπέθανεν, β 131, πρβλ. γ 90, Κ 504 κ. ἄ. πλ. γ') μετὰ τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας, αἵτινες συγκεφαλαιοῦσι λόγον ἀναφορικόν, ἢ εἰς ἃς αἱ ἀναφορικαὶ ἀναφέρονται, οἷον «ὃν μὲν (μῦθον) κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα οὔτε θεῶν τόν γ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων» Α 548 κ. ἄ. — Συνδυαζόμενον δέ, τὸ γὲ μετ' ἄλλων μορίων, ἐὰν μὲν προτάσσηται αὐτῶν, ἀνήκει εἰς τὴν προηγουμένην λ., ὡς ἐν τῷ «γὲ μὲν» (ἀντὶ τοῦ μήν, ἴδ.)· ἐὰν δ' ἐπιτάσσηται, ἐξαίρει τῶν ἄλλων μορίων τὴν δύναμιν, οἷον «εἴ γε, πρίν γε, πάρος γε, ὅ τε γε, ἐπεί γε», ἄπ. ἴδε. — Πολλά γε ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἴδε Ε 287 ἐξ. Σ 266 κ. ἄ.

(**Γέγαα**) **γεγάασι, γεγαώς**, ἴδ. γίγνομαι.

Γέγηθα, ἴδ. γηθέω.

Γέγωνα, παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. (τὸ δὲ γ' ἐνικ. γέγωνε ἔχει καὶ ἀορ. σημ.) μετοχ. γεγωνώς· ὑπερσ. γ' ἐν. ἐγεγώνει· ἐκ τινος ἐντεῦθεν παραγώγου ἐνεστῶτος (γεγωνέω) τὸ ἀπαρεμφ. γεγωνεῖν, Μ 337 καὶ ἐκ. γεγωνέμεν, Θ 223 καὶ τὸ α' ἐν. καὶ γ' πληθ. τοῦ παρατ. γεγώνευν, μ 370, ι 47· φωνάζω ἢ ὁμιλῶ, ὥστε νὰ ἀκούωμαι, διὰ φωνῆς γίνομαι ἀκουστός, καταληπτός, μόνον ἐπὶ ἀνθρωπίνης φωνῆς· «ὅσον τε γέγωνε βοήσας (τις)» ὅσον τις γίνεται ἀκουστὸς ἐὰν φωνάξῃ, ὅσον φθάνει ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου, ε 400, ζ 294· «οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν» δὲν

ἤτο (τρόπος) δυνατὸν νὰ φωνάξῃ, καὶ ν' ἀκουσθῇ ἢ νὰ φθάσῃ ἡ φωνή του, Μ 337· «-γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ» Ω 703· «-οἰμώξας μετὰ θεοῖσι γεγώνευν» θρηνήσας ἐφώναζον πρὸς τοὺς θεοὺς μ 370· «-τινὶ» φωνάζω εἰς ἐπήκοόν τινος, Θ 227, ρ 161 κ. ἄ.

Γεγωνέω, ἴδ. γέγωνα.

Γείνομαι, ἀόρ. α' ἐγεινάμην. 1) Ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶνε μόνον ἐπ. καὶ ἔχουσι παθητ. σημ. γεννῶμαι, «-ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴτῃ ἀμφότεροι» Χ 477 κ. ἄ. «-γεινόμενον» Κ 71 δ 208, 2) Ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. α' γεννῶ ἐπὶ πατρός, Ε 800 κ. ἄ. καὶ τίκτω ἐπὶ μητρός, Α 280 κ. ἄ. «-ὑπό τινι» ἔκ τινος τίκτω, Ο 299 «-ἐπὴν γείνεαι αὐτὸς» ἀφ' οὗ τοὺς γεννήσῃς. υ 202, (ἔνθα τὸ γείνεαι ὑποτ. τοῦ μέσ. ἀορ. α' ἐπ. ἀντὶ τοῦ γείνηαι).

Γείτων, ονος, ὁ, γείτων τῆς οἰκίας, γείτονας ἢ τῆς χώρας ὅμορος, Ὀδ. δ 16, ε 489, ὡς ἐπίθ. γειτονικός, ι 48, Βατρ. 67.

Γελαστός, ή, όν (γελάω) ἀξιογέλαστος, γελοῖος, «-ἔργα» θ 307.

Γελάω, συνηρ. γελῶ καὶ κατ' ἐπέκτ. γελόω, μετοχ. γελόωντες καὶ γελώοντες. σ 111, ἀόρ. α' ἐγέλασα, ἐπ. σσα. 1) Κυρ. γελῶ, «ἐπί τινι» Β 270· «-μάλα ἡδὺ» μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, Λ 378 «-ἡδὺ γέλασσαν» υ 358· «-χείλεσιν» μὲ τὰ χείλη ἢ μᾶλλον μέσ' 'ς τὰ χείλη της, δ ἑ. χαιρεκάκως, Ο 102, «-ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ» κ' ἐμένα γέλασ' ἡ καρδοῦλά μου, ι 413· «-ἀκαλόν, ἀχρεῖον, ἀλλοτρίοις γναθμοῖς, δακρυόεν, Σαρδάνιον γελῶ» ἴδ. τὰ ἐπίθ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων «-γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς» ἐγέλασε δὲ πᾶσα ἡ γῆ πέριξ ὑπὸ τῆς λαμπηδόνος τοῦ χαλκοῦ, Τ 362. Ὕμ. Δήμ. 14.

Γελοιάω, ἕτερος τύπος τοῦ γελάω, γελῶ ἀόρ. α' ἐγελοίησα, Ὕμ. Ἀφρ. 49· παρατ. γ' πλ. γελοίων, υ 347· ἴδ. γελοιῶντες.

Γελοίιος, η, ον, ἐπ. ἀντὶ τοῦ γελοῖος (γέλως), καταγέλαστος ἢ γέλωτα διεγείρων. Β 215 †.

Γελοίωντες, υ 390, ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ γελόωντες· ἴδ. γελάω.

Γελόω, γελόωντες, γελώοντες, ἴδ. γελάω.

Γέλως, ωτος, καὶ Αἰολ. **γέλος**, ὁ, Α 599, θ 326, δοτ. **γέλῳ** ἀντὶ τοῦ **γέλωτι**, σ 100, αἰτ. **γέλω**, ἀντὶ τοῦ **γέλωτα**, υ 8, 346, σ 350, γέλως, γέλοια, τά.

Γενεή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ γενεά, (γένος). Α') γενεά, ὅ ἐ. 1) γένος, γενεὰ (προφέρ. γενιά), Ζ 145, 152, Υ 214 κ. ἄ. «γενεή τε τόκος τε» τὸ γένος καὶ οἱ ἀπόγονοι, Η 128 ο 157 «-πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε» Ο 141· ἀντιτίθεται πρὸς τοὺς «-τοκῆας» Υ 203, Ζ 211, Υ 241, πρβλ. Τ 105· ὡσαύτως «-γενεήν τινός εἰμι» εἶμαί τινός, ἀνήκω εἴς τινα κατὰ τὸ γένος Φ 187, ο 225 «-Αἰτωλὸς γενεήν» Αἰτωλὸς τὸ γένος. Ψ 471· «-ἔστι μοι γενεὴ ἔκ τινος» ἕλκω τὸ γένος, Φ 157· β') εἰς στενοτέραν σημ. οἰκογένεια, Υ 306, πρβλ. α 222 κ. ἄ. ἔκγονοι. ἀπόγονοι, φ 191· γ') τοῦ γένους χαρακτῆρες ἢ τύπος. «-γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει» Ξ 474, δ 27· ὅθεν δ') εὐγένεια, Λ 786· ε') ἐπὶ ζώων. γένος, ἡ ράτσα (ἰταλ.) Ε 265, 368. 2) γενεά, ἡλικία. σύγχρονοι Ζ 146· ὅθεν α') ἡλικία ἢ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου (κατὰ τὸν Ἡρόδοτον περίπου 33 ἔτη, ἤγουν 3 γενεαὶ ἀποτελοῦσιν 100 ἔτη) Α 250. Ψ 790, ξ 325, τ 294· β') ἡλικία ἐν γένει «-γενεῇ

ὁπλότερος, νεώτερος» Β 707, Φ 439, Η 153, Ι 58. «γεν. πρότερος» Ο 169. Β′) τόπος γενετῆς. «γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα» Υ 390, α 407, υ 193· καὶ περὶ τῆς καλιᾶς τοῦ ἀετοῦ, ο 174.

Γενέθλη, ἡ, (γένος) 1) γένος, γενεά, ἐπ' ἀνθρώπων «εἰμὶ γενέθλης ἢ ἐκ γενέθλης» κατάγομαι ἔκ τινος, δ 232, ν 130· «οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης» Τ 111· ἐπὶ ἵππων γένος, (ράτσα) Ε 270. 2) τόπος γενετῆς ἢ παραγωγῆς, πατρίς, «ἀργύρου» Β 857. 3) ἀπόγονος, Ὕ. Ἀπ. 136.

Γενειάς, άδος, ἡ, πώγων, γενειάς, γένεια, τά, πληθ. γενειάδες [⏑ – ⏑ ⏑], π 176. †.

Γενειάω, (γένειον), ἀορ. α' μετοχ. γενειήσας, ἀποκτῶ γένειον, βγάλω γένεια, Ὀδ. σ 176, 269.

Γένειον, τό, (γένυς) ἡ γενειάς, τὰ γένεια, «γενείου ἅπτομαι» ‖. λαμβάνω τινὰ τοῦ γενείου, ἢ πώγωνος εἰς ἔνδειξιν θωπείας ἢ ὅταν παρακαλῶ, ὡς καὶ σήμερον πολλάκις γίνεται, Κ 454, τ 473 κ. ἀ.

Γένεσις, ιος, ἡ, (γενετή), γέννησις· ὅθεν ἀρχή, πηγή, μόνον περὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς γενάρχου τῶν θεῶν» Ἰλ. Ξ 201, 302.

Γενετή, ἡ, (γενέσθαι) γέννησις, «ἐκ γενετῆς» Ω 535, σ 6, Ὕ. Ἑρμ. 440.

Γενναῖος, η, ον, (ἐκ τοῦ γέννα) ἀνάλογος (ἴδιος) τῆς καταγωγῆς, «οὔ μοι γενναῖον», δὲν εἶνε (ἴδιον τῆς καταγωγῆς) τοῦ γένους μου, Ε 253 †.

Γένος, τό, (γενέσθαι). 1) τὸ γεγενημένον, τὸ ἔκγονον, ὅθ. α′) γένος, γενεά, οἰκογένεια «γένος πατέρων αἰσχυνέμεν» Ζ 209, θ 583, ο 533 κ. ἄ. «ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ» ὅπου εἶνε καὶ τὸ σὸν γένος, ἡ „γενεά σου“ ἢ πατρίς σου, ζ 35 β′) γένος ὡς σύνολον ὁμογενῶν ἀτόμων, «γένος ἀνδρῶν» Μ 23, Ὑμ. 31, 18· «βοῶν γένος» υ 210· ὅθεν γ′) «ἀνδρῶν γένος» γενεά, ἡλικία, γ 245, δ 63· δ′) περὶ ἀτόμων, γόνος, ἀπόγονος, Τ 124· «θεῖον γένος» ἡ χίμαιρα, Ζ 180, «δῖον γένος Ἰοχέαιρα» Ι 538. 2) καταγωγή, γέννησις, γένος, «ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος» Ν 354 «γένος εἰμὶ ἔκ τινος» Ε 544, ξ 199 κ. ἀ. καὶ ἄνευ τῆς ἐκ, οἷον «γένος εἰμί τινος» Φ 186 κατάγομαι ἔκ τινος· «ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμὶ» ο 265, πρβλ. ω 269 «ὅθεν ἡμιόνων γένος» Β 852, «γένει ὕστερος» νεώτερος, Γ 215.

Γέντο, γ' ἑν. πρόσ. ἀορ. ἐξ ἀχρ. θέματος (γεμ=λαβ) ἔπιασε, ἔλαβε μετ' αἰτ. Θ 43, Ν 25, 241, Σ 476, 477.

Γένυς [. ⏑], **υος**, ἡ, αἰτ. πληθ. γένυας συνηρ. νυς, λ 320, σιαγών, σιαγόνι, ἀνθρώπων, Ψ 688, καὶ ζώων Λ 416 κ. ἀ.

Γεραιός, ά, όν, (γέρας) γέρων, γέρος· οἷον «ἄττα γεραιέ» Ρ 561· ἰδίως διὰ τὴν ἡλικίαν σεβάσμιος, ὡς οὐσ. «ὁ γηραιὸς» ὁ γέροντας Α 35· «αἱ γεραιαὶ» γερόντισσαι Ζ 87. — Συγκρ. γεραίτερος, η, ον, Ι 60, γ 362.

Γεραίρω, (γέρας), κυρίως διά τινος δώρου τιμῶ, βραβεύω τινά, ἐν γένει τιμῶ, Η 321, ξ 437, «ἀγαθοῖσι» ς. 441.

Γεραιστός, ὁ, ἀκρωτήρ. καὶ ὅρμος ἐπὶ τῆς ΝΔ. ἄκρας τῆς Εὐβοίας, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς καὶ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος, (Κάβο-Μαντίλι) γ 177.

Γέρανος [. ⏑ .], ἡ, γερανός, Ἰλ. Β 460, Γ 3.

Γεραρὸς [. ⏑ .], **ή, όν**, (γεραίρω), σεβάσμιος, ἔντιμος, ἐπίθ. τῶν ἡρώων,

Γ 170. — Συγκρ. ώτερος η, ον, Ἰλ. Γ 221.

Γέρας [. ⌣], **αος**, τό, (ἐκ τοῦ γέρον) πληθ. γέρα κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ γέραα, γεν. γεράων 1) δῶρον διδόμενον τιμῆς ἕνεκεν, βραβεῖον· α') τὸ δῶρον, ὅπερ δίδεται εἴς τινα, ἵνα τιμηθῇ, οἷον εἰς τοὺς βασιλεῖς ἢ ἀρχηγοὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τῆς λείας, πρὶν αὕτη κληρωθῇ εἰς πάντας ἐξ ἴσου, ἰδίως ὅπλα ἢ ὡραῖαι γυναῖκες αἰχμάλωτοι, η 10, πρβλ. Α 118, Ι 334· συχνότερον δὲ μείζων μερὶς κρέατος καὶ οἴνου, δ 66· «-γέρας» ὡσαύτως λέγεται καὶ τὸ εἰς τοὺς θεοὺς πρὸς τιμὴν διδόμενον, Δ 49 β') πᾶσα πρᾶξις γενομένη πρὸς τιμήν τινος, οἷον τὸ κείρεσθαί τὴν κόμην καὶ δακρύειν πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν, δ 197, Π 457 2) τιμή, ἀξίωμα, ἰδίως ἡ βασιλεία, Υ 182, λ 184, ο 522· «-τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων»· αὕτη εἶνε ἡ τιμή, τὸ προνόμιον τῶν γερόντων, Δ 323, Ι 422, η 150, λ 175.

***Γεράσμιος, ον**, (γέρας), τιμητικός, πρὸς τιμὴν γινόμενος ἢ διδόμενος, «-νῶτα γεράσμια» Ὑμ. Ἑρμ. 122.

Γερήνιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Νέστορος (Γερήνιος ἱππότης ἐκ τῆς Γερηνίας, πόλεως ἢ χώρας τῆς Λακωνίας παρὰ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον (Παυσ. 3, 21, 7· Στράβ. 5, 4, 4. Λέγεται ὁ τόπος καὶ τὰ Γέρηνα, Στράβ. ἔ. ἀνωτ. πρβλ. 3, 29, καὶ τὸ Γέρηνον κατὰ τὸν Εὐστάθ., ἀνῆκε δὲ κατ' ἄλλους εἰς τὴν Ἤλιδα ἢ Μεσσήνην), ἔνθα ὁ Νέστωρ ἐγεννήθη ἢ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἅλωσιν τῆς Πύλου κατέφυγεν, Β 336 καὶ Σχολ. αὐτόθι, κ. ἀ.

Γερούσιος, η, ον, (γέρων) εἰς γέροντας (γερουσιαστὰς) ἀνήκων, γεροντικός, ἢ μᾶλλον γερουσιαστικός, «-ὅρκος» Χ 119, «-οἶνος» ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς τοὺς δήμου γέροντας προσφερόμενος, Δ 259, ν 8.

Γέρων, οντος, ὁ, κλητ. γέρον, γέρων, Α 26, γ 226 κ. πλ. «-ἅλιος γέρων» ἴδ. λ. ἅλιος· πληθ. «-οἱ γέροντες» οἱ πρεσβύτεροι καὶ προὔχοντες τοῦ λαοῦ οἱ διαφέροντες τῶν ἄλλων κατὰ τὴν πεῖραν, τὴν σύνεσιν, τὸν πλοῦτον κ. τ. τ. καὶ ὡς σύμβουλοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως προσκαλούμενοι, Β 53, Δ 344, β 14· πρβλ. λ. **βουλὴ** καὶ **βασιλεύς**. — Ὡς ἐπίθετον συνηθέστατα μετὰ ἀρσεν. οὐσιαστ. «-πατὴρ γέρων» Α 358, κ. ἀ. τὸ οὐδ. «-γέρον σάκος» παλαιὰ ἀσπίς, χ 184.

Γεύομαι, μέλ. γεύσομαι, ἀόρ. α' ἐγευσάμην, = γεύομαι μετὰ γεν. «-προικὸς Ἀχαιῶν» ρ 413 (μόνον ἐνταῦθα εἰς τὴν κύρ. σημασ.)· μεταφ. αἰσθάνομαι, δοκιμάζω τὴν ἐνέργειάν τινος, (‖. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. „τρώγω" οἷον ἐν τῇ φρ. „ἔφαγε ξύλον, μιὰ σπαθιά, κ. τ. τ.) «-χειρῶν» υ 181, «-δουρὸς ἀκωκῆς, ὀϊστοῦ» Φ 61, φ 98· «-γευσόμεθα ἀλλήλων ἐγχείῃσιν» θὰ δοκιμάσωμεν ἀλλήλους διὰ τῶν δοράτων, Υ 258.

Γέφυρα [. – .], ἡ, (γόμφος) α') χῶμα, πρόχωμα, ἐγειρόμενον ἵνα ἐμποδίσῃ ποταμοῦ τινος τὴν πλήμμυραν, «-τὸν δ' οὔτ' ἄρ τι γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσι» Ε 88, 89. β') πληθ. μεταφ. κατὰ τῶν ἀρχαίων τὴν ἑρμηνείαν τὰ μεταξὺ τῶν φαλάγγων διαλείμματα, ἔξοδοι ἢ δίοδοι, δι' ὧν μάλιστα ἠδύνατό τις νὰ φύγῃ, Δ 371, Θ 378, 553, λ 160, Υ 427· κατ' ἄλλους δὲ ὁ μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων στρατῶν χῶρος, τὸ ἄλλως μεταίχμιον λεγόμενον, τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Γεφυρόω [. – . .], ἀόρ. α' ἐπ. γε-

φόρωσα, ἐγείρω πρόχωμα, ἑπομ. διὰ προχώματος ἐμποδίζω μετ' αἰτ. «ἀτελέη γεφύρωσεν ποταμὸν» ἢ καταπεσοῦσα τελεία ἀνέστειλεν ὡς πρόχωμα τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ, **Ἰλ. Φ 245· «κέλευθον» διὰ χώματος ἢ καταχώματος ἐξωμαλύνει τὴν ὁδόν, Ο 357.

Γῆ, ἡ, συνῄρ. ἐκ τοῦ γέα=**γαῖα**, ὅπ. ἴδε.

Γῆ, Γῆ, δοτ. ὡς θεὰ Τ 259, Γ 104.

***Γηγενής**, **έος**, ὁ, ἡ (γῆ, γεν-) ὁ ἐκ τῆς γῆς γεγεννημένος, ἐπίθ. τῶν Γιγάντων, Βατρ. 7.

Γηθέω, μέλ. ήσω, ἀόρ. ἐπ. γήθησα· ὁ ἐνεστ. μόνον Ξ 450· συνηθ. ὁ παρακ. γέγηθα μὲ σημ. ἐνεστ. χαίρω, ἀπολ. Θ 278 κ. ἀ. «-γ. φρένα» Θ 559, «-κατὰ θυμὸν» Ν 416, «-θυμῷ» η 189 κ. πλχ. «-γήθησεν ἦτορ» η 269. Τὸ αἴτιον τῆς χαρᾶς ἐκφέρεται συνήθως κατὰ μετοχὴν «-γήθησεν ἰδὼν» Α 330, μ 88 κ. Ξ 140· ἢ διὰ τοῦ «-ὅτι» Ρ 567, β 414. ἢ διὰ τοῦ «-οὕνεκα» σ 281· σπανίως δι' αἰτ. «-τάδε» Ι 77, Θ 377, 378.

Γηθοσύνη, [...⏑.], (γηθέω) ἡ, χαρά, μόνον «-γηθοσύνῃ» ὑπὸ χαρᾶς, **Ἰλ. Ν 29, Φ 390, πληθ. *Υ. Δήμ. 437. Ἐκ τοῦ

Γηθόσυνος [..⏑.], **η**, **ον**, ἐπ. (γηθέω) περιχαρής, εὐφρόσυνος, μόνον Η 122, λ 540 πρβλ. *Υ. Ἀπ. 137 «-τινὶ» διά τι, οἷον «-χάρμῃ» Ν 82. «κούρῳ» ε 269· «-γηθ. κῆρ» εὐφρόσυνος τὴν καρδίαν, Δ 272.

Γηράς, ἴδ. γηράσκω.

Γῆρας, **αος**, τό, (γέρων) δοτ. γήραϊ, γήρᾳ λ 136· τὸ γῆρας, τὰ γηράματα, Ε 153, β 16 κ. ἀ. τοὐναντίον «-νεότης» Ξ 80.

Γηράσκω, ἀόρ. β' ἐγήρα Η 148. μετοχ. γηράς, (γῆρας) Ρ 197· γηράσκω, γηράζω Β 663 κ. ἀ. μεταφορ. ἐπὶ καρπῶν ὡριμάζω, σήπομαι, η 120, πρβλ. γεργέριμος = ἕτοιμος νὰ πέσῃ.

Γῆρυς, **υος**, ἡ, γλῶσσα, φωνή, κραυγή, Δ 437 ἴδ. τὸ ἑπόμ.).

***Γηρύω** (γῆρυς) γαρύω, φθέγγομαι· —τὸ μέσ. ψάλλω, *Υ. Ἑρμ. 426. (‖ Τὸ ρ. ἐσώθη ἐν τῷ τῆς καθομιλουμ., γαρύζω ἢ γκαρύζω, ὅπερ συνηθέστερον λέγεται ἐπὶ τοῦ ὀγκηθμοῦ τῶν ὄνων καὶ διὰ τοῦτο ὑπό τινων σχετίζεται πρὸς τὸ ὀγκῶμαι.

Γίγαντες, οἱ, καὶ ἑν. **γίγας**, **αντος**, ὁ, 1) φυλὴ γιγαντώδης, ἀγρία, εἰς τοὺς θεοὺς ἐχθρά, κατοικοῦσα περὶ τὴν Ὑπέρειαν οὐ μακρὰν τῆς Θρινακίας, διὰ δὲ τὰς κακουργίας αὐτῆς ἐξοντωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διός, η 52, 906, κ 120. Κατὰ τὸ η 206 εἶνε συγγενεῖς τῶν Φαιάκων καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. 2) Κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ, 105 εἶνε πελώριοι ἄνθρωποι πόδας ὀφιοειδεῖς ἔχοντες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, οἵτινες θέλοντες ν' ἀναβῶσι τὸν οὐρανὸν ἐκεραυνώθησαν ὑπὸ τοῦ Διός, Βατρ. 7, Ἀπολδ. 1, 6, 1. Κατὰ τὰς νεωτέρας ἑρμηνείας εἶνε τὰ σύμβολα τῶν ἀγρίων, ἀκαταδαμάστων δυνάμεων τῆς φύσεως.

Γίγνομαι, (οὐχὶ γίνομαι) ἀποθ. μέλ. γενήσομαι· ἀόρ. ἐγενόμην, καὶ θαμιστ. σχήματ. γενέσκετο, λ. 208· παρακ. γέγονα καὶ ἐπ. γέγαα, γ' πληθ. γεγάασι β' πληθ. γεγάατε Βατρ. 143 μετοχ. γεγαώς ἀπαρμφ. γεγάμεν. — Σημ. γίνομαι, ὃ ἐ. 1) γεννῶμαι, παράγομαι, ὅθεν α') ἐπὶ ἀνθρώπων γεννῶμαι, «ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα» Ι 456, δ 112· «-οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ — οὐδὲ γένηται» ζ 201, π 437. Ὁ παρακ. ἔχει πολλάκις σημ. ἐνεστῶτος, «-ὁπλότεροι γεγάασι» εἶνε νεώτεροι, Δ

325, ν 160, «-τοῖς, οἵ νῦν γεγάασι» οἵτινες τώρα ὑπάρχουσι, ζῶσι, ω 84· β) ἐπὶ ἀψύχων παράγομαι, φύομαι, γίνομαι, συμβαίνω, «-γίγνεται ἄνθεα» Β 468 «-τάδε οὐκ ἐγένοντο» Γ 176 κ. ἀ. μετὰ δοτ. προσώπου χαριστικῆς ἢ ἀντιχαριστικῆς, «-οὐκ ἄν ἔμοιγε ἐλπομένῳ τάδε γένοιτο» κυρ. δὲν δύνανται νὰ γείνωσι ταῦτα εἰς ἐμὲ ἐλπίζοντα, «-ἄχος γένετο αὐτῷ» Α 188, «-ποθὴ Δαναοῖσι γένετο» Λ 471· 2) μεταβαίνω εἴς τινα κατάστασιν, γίνομαί τι, εἰς δὲ τοὺς παρῳχ. χρόνους ἔγεινα, δ.ἐ. εἶμαι (ἐνίοτε καὶ εἰς τὸν ἐνεστῶτα ἔχει ταύτην τὴν σημ. οἷον δ 362)· ἡ δὲ κατάστασις εἰς ἣν τις μεταβαίνει ἐκφράζεται· α') δι' οὐσιαστικοῦ «-χάρμα τινὶ» χαρὰ εἴς τινα, Ζ 02, «-φόως τινὶ γίγνομαι» γίνομαι φῶς (σωτηρία) εἴς τινα. Θ 282, «-μέλπηθρά τινι» Σ 179· παροιμιώδης ἡ φράσις «-ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε» Η 99· «-πάντα γίγνεται» λαμβάνει παντοίας μορφὰς (ὁ Πρωτεὺς) δ 417, πρβλ. 458. β') δι' ἐπιθέτου «-τοῖσι πόλεμος γλυκίων γένετο» Β 453 κ. ἄ. πλχ. γ') δι' ἐμπροθέτου πτώσεως «-ἐπὶ νηυσὶν» ἐπιβαίνω, Θ 180 «-κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο» Ι 669 «-δύης ἐπὶ πῆμα γίγν.» εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀθλιότητος ἔρχομαι, ξ 338 «πρὸ ὁδοῦ γίγ.» προοδεύω, Δ 382.

Γιγνώσκω, (οὐχὶ γινώσκω) μέλ. γνώσομαι· ἀόρ. ἔγνων, μετοχ. γνούς, ὑποτ. γνῶ καὶ κατ' ἐπέκτ. ἐπ. γνώω, πληθ. α' γνώομεν, γ' γνώωσι, εὐκτ. γνοίην, προστ. γνῶθι, ἀπαρμφ. γνῶναι καὶ ἐπ. γνώμεναι. — Σημ. γνωρίζω, δ ἐ. α') λαμβάνω γνῶσιν, πεῖράν τινος, παρατηρῶ, καταλαμβάνω, μετὰ αἰτ. ἢ προτάσεως εἰδικῆς διὰ τοῦ ὅτι, ὡς ἢ ὃ ἐκφερομένης, Ε 824, Ψ 610, φ 209, Θ 140 κ. ἀ. ἢ μετὰ πλαγίας ἐρωτήσεως «-γνώμεναι εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι» Φ 266 κ. ἀ. Ἐνίοτε τὸ ὑποκείμενον τῆς ἐξαρτωμένης προτάσεως τίθεται εἰς τὴν κυρίαν πρότασιν ὡς ἀντικείμενον, οἷον «-οὐδὲ νύ πώ με ἔγνως, ὡς θεός εἰμι» Χ 10. «-Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη» Ε 85· συντάσσεται δ' ἔτι καὶ μετὰ μετοχ. «-ἔγνων μιν οἰωνὸν ἐόντα» Ο 532, πρβλ. Ξ 155· «-ἔγνω δὲ προρέοντα» ε 444 καὶ μετὰ γεν. ὡς τὸ συνώνυμον: αἰσθάνομαι «-γνῶ χωομένοιο» παρετήρησεν ὅτι ὠργίσθη, Δ 357, «-γνώτην ἀλλήλων» φ 36, ψ 109· «-εὖ νύ τις αὐτὸν γνώσεται» καλῶς θὰ γνωρίσῃ τις αὐτόν, θὰ ἐννοήσῃ τὴν δύναμίν του (ἐξ ὅσων ἔχει νὰ πάθῃ) Σ 270· β') γινώσκω τινὰ διὰ τῶν αἰσθήσεων, τῆς παρατηρήσεως), Ε 815, η 234 κ. ἀλ. πλχ. «-γιγν. τινὰ ἀσπίδι» ἐκ τῆς ἀσπίδος, „ἀπὸ τὴν ἀσπίδα" Ε 182· γ') ἔχω γνῶσιν, ἢ πεῖράν τινος πράγματος, εἶμαι ἔμπειρός τινος, «-ὄρνιθος» εἶμαι ἔμπειρος τῆς ὀρνιθοσκοπίας, γνωρίζω ὀρνιθοσκοπίαν, β 159.

Γίνομαι, ἴδε γίγνομαι.

Γινώσκω, ἴδε γιγνώσκω.

Γλάγος [⏑ .], εος, τό, γάλα, *Ἰλ. Β 471, Π 643.

Γλακτοφάγος [. . ⏑ .], ον, κατ' ἐπικ. συγκοπὴν ἐκ τοῦ γαλακτοφάγος ὁ τρώγων γάλα, ἐπώνυμον τῶν Ἱππομολγῶν, Ν 6.

Γλαύκη, ἡ, ὄνομ. Νηρηΐδος Σ 39 †. Πρβλ. Π 34.

Γλαυκιάω, μόνον κατὰ μετοχ. ἐπικ. ἐπεκτεταμένην «-γλαυκιόων» ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, βλέμμα σπινθηροβόλον, ἐπὶ λέοντος, Υ 172 †.

Γλαυκός, ἡ, όν (συγγ. γελάω καὶ

λευκός, γλαύξ), λαμπρός, λάμπων, σπινθηροβολῶν, ἀποστίλβων, κατ' ἄλλους πιθανώτερον ἴσως κυανοῦς, γαλανός, ἐπὶ τοῦ χρώματος τῆς θαλάσσης Π 34 †.

Γλαῦκος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Σισύφου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, Ζ 154, σπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἀφηνιασάντων ἵππων ἐν Ἰωλκῷ κατὰ τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοῦ Πελίου· κατ' ἄλλους δὲ συνέβη τοῦτο ἐν τῇ Βοιωτικῇ πόλει Ποτνιαῖς, ὅθεν καὶ τὸ μεταγενέστερον αὐτοῦ ἐπίθ. Ποτνιεύς. 2) υἱὸς τοῦ Ἱππολόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Βελλεροφόντου, ἀρχηγὸς τῶν Λυκίων, ξένος τοῦ Διομήδους, Β 876, πρβλ. Ζ 119 ἑξ. 3) ποιμήν τις, Ἐπιγ. 11.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, (γλαυκός, ὤψ) αἰτ. συνήθ. γλαυκώπιδα, σπαν. γλαυκῶπιν, α 156· ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ πυρώδεις, φλογερούς, σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ γλαυκοὺς ἢ βαθέος κυανοῦ χρώματος ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, γαλανομμάτα, Α 206 κ.ἄ. πλχ. καὶ ὡς οὐσιαστικὸν ἡ γλαυκῶπις = Ἀθηνᾶ, Θ 373, 406, γ 135.

Γλαφύραι [⏑ ⏑ .], αἱ, πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀλλαχόθεν ἄγνωστος, Β 712 †.

Γλαφυρὸς [⏑ ⏑ .], ά, όν (γλύφω), ἐγγεγλυμμένος, ἑπομ. κοῖλος, λαξευτός, ἐπίθ. τῶν ἄντρων ἢ σπηλαίων, Σ 402, δ 20· ὡσαύτως καὶ «-πέτρη» κοῖλος βράχος, πέτρα λαξευτή, Β 88, ξ 533· ἰδίως δὲ τῶν «-νηῶν» Β 454 κ. ἄ. πλχ. ἔτι δὲ τῆς «-φόρμιγγος» θ 257, τοῦ «-λιμένος» βεβαίως τοῦ ὑπὸ λόφων περικυκλουμένου, μ 305.

Γλήνη, ἡ, (ΓΛΑ γερμ. glänzen) 1) τὸ λαμπρὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἡ κόρη, καὶ ἐν γένει ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ξ 494, ι 390. 2) κοράσιον, κούκλα «-κακὴ γλήνη» || . ὕβρις πρὸς ἄνθρωπον δειλόν, Θ 164.

Γλῆνος, εος, τό, (γαλήνη) ἄγαλμα, κόσμημα, «ποικίλμα» κατὰ τὸν Σχολ. «-γλήνεα» Ω 192 †.

***Γλήχων, ωνος,** ἡ, Ἰων. = βλήχων, φλησκοῦνι ἢ βλησκοῦνι φυτόν τι ὅμοιον πρὸς τὸν ἡδύοσμον, Ὕμ. Δήμ. 209.

Γλίσας [⏑ .], αντος, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Ὑπάτου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου (9. 19, 2, πρβλ. Στράβ. 9, 2, 32) ἠρειπιωμένη, Β 504 †.

Γλουτός, ὁ, τὸ κωλόμηλον, ἡ κωλομήριον, κωλομέρι Ἰλ. Ε 66, Ν 651· πληθ. τὰ ὀπίσθια, κῶλος, κῶλοι, Θ 340.

Γλυκερὸς [⏑ . .], ά, όν, = γλυκύς, καὶ μεταφ. εὐχάριστος, εὐφρόσυνος, «-ὕπνος», μέλι, ὕπνος, νόστος κ. τ. τ.» η 116, υ 69, Κ 4, χ 323 κ. ἄ. — Συγκρ. γλυκερώτερος, ι 28.

Γλυκύθυμος [⏑ ⏑ . ⏑ .], ον (γλυκύς, θυμός) μειλίχιος, γλυκύς, γ 467 †.

Γλυκυμείλιχος [⏑ ⏑ . ⏑ .], (γλυκύς, μείλιχος), μειλίχιος, γλυκομίλητος Ὕμ. 5, 19.

Γλυκὺς [⏑ ⏑], εῖα, ύ, συγκρ. γλυκίων, Α 249 κ. πλχ., κυρ. γλυκὺς «-νέκταρ» Α 598 κ. ἄ. μεταφ. εὐχάριστος, γλυκύς, «-ὕπνος, ἵμερος, αἰών» Α 116, Γ 139, ε 152.

***Γλύφανος** [⏑ ⏑ .], ὁ, (γλύφω) γλυφίς, σμίλη, Ὕ. 41.

Γλυφὶς [⏑ .] ἴδος, ἡ, (γλύφω) ἐγγλυφή, τὸ χάραγμα, πληθ. αἱ δύω ἢ τέσσαρες γλυφίδες, ἐγγλυφαί, αἱ κατὰ τὸ ὄπισθεν ἄκρον τοῦ βέλους, εἰς τὰς

ὁποίας ἐναρμόζονται τὰ πτερά, Δ 121, φ 419.

Γλῶσσα, ἡ, 1) ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, Α 249 κ. ἄ. «γλώσσας τάμνειν» ἐκτέμνειν τὰς γλώσσας τῶν θυμάτων, γ 332, 341. 2) γλῶσσα, ὡς ὄργανον τοῦ λόγου, διάλεκτος, Β 804, τ 175· «γλῶσσ' ἐμέμικτο» ἡ γλῶσσα ἦτο πολυμιγής, Δ 438, Ὕμ. Ἀφρ. 113.

Γλωχίν, ῖνος, ἡ, (γλῶχ[ι]ς)· κυρίως πᾶσα γλωσσοειδὴς προβολή, γλωσσίδι· ὅθεν πιθανῶς ἡ εἶδός τι ἀγκίστρων ἢ ἀγκίδων ἔχουσα ἄκρα τοῦ ἕστορος (ἴδ. τὴν λ.) ἢ κατ' ἄλλους ἡ ἄκρα τοῦ ζυγοδέσμου, (ἴδ. τὴν λ.) Ω 274 †.

Γναθμός, ὁ, (γένυς), γνάθος, σιαγών, σαγόνι καὶ ἔπειτα παρειά, ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ν 671, Π 405, π 175 κ. ἄ. «πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελαύνω συὸς ὥς ληϊβοτείρης» σ 29, ἴδ. καὶ ἀλλότριος.

***Γνάθος** [⏑ ⏑], ἡ, = γναθμός, Ἐπιγ. 14, 13.

Γναμπτός, ή, όν, 1) καμπτός, καμπύλος, «ἕλικες» Σ 401 «ἄγκιστρον» δ 369, «γένυς» Λ 416. 2) εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, σταθερὸν ἐπίθετον τῶν μελῶν τοῦ ζῶντος ἀνθρωπίνου σώματος, Δ 669, Ω 359, λ 394, ν 398 κ. ἄ.· μεταφ. «γναμπτὸν νόημα» εὔκαμπτος διάθεσις ψυχική, μαλακὴ καρδία, Ω 41. Ἐκ τοῦ

Γνάμπτω (καμπύλος), ἀόρ. α' ἐπ. γνάμψα, κάμπτω, λυγίζω, «ἐν γόνυ γνάμψε», Ψ 731 †.

Γνήσιος, η, ον (γενέσθαι), ὁ γνησίας καταγωγῆς, γνήσιος, νόμιμος, «υἱός», τοὐναντίον «νόθος», μόνον Λ 102, ξ 202.

Γνύξ, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ γόνυ), γερμ. knickend) γονυκλιτῶς, γονατιστά, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «γνὺξ ἐριπεῖν» Ἰλ. Ε 68, 309, Θ 329, κ. ἄ.

Γνῶ, γνώμεναι, γνώομεν, ἴδ. γιγνώσκω.

Γνώριμος, ον, (γιγνώσκω) δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ, ἐπομ. γνωστός, γνώριμος, π 9 †.

Γνωτός, ή, όν, = γνωστός, ἐπίθ. ρημ. (ἐκ τοῦ γνώσκω). 1) γνωστός, φανερός· «γνωτὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν» Η 401, ω 182. 2) συγγενής, ὡς οὐσιαστ. ἐξ αἵματος συγγενής, παντὸς βαθμοῦ Γ 174, Ξ 485, ὅθεν ἀδελφός, Ν 697, Ρ 35, Χ 234.

Γνώω, γνώωσι, ἴδ. γιγνώσκω.

Γοάω, γοόω, ἀπαρμφ. ἐπ. γοήμεναι, Ξ 502, εὐκτ. γ' πλ. γοάοιεν ω 190· παρατ. ἐπ. γόων, κ 567· μέλ. γοήσομαι, Φ 124· ἀόρ. β' ἐπικ. γόον Ζ 500· θαμιστ. παρατ. γοάεσκεν θ 92· θρηνῶ, σκούζω, συνήθ. ἀπολελυμ. κατὰ μετοχ. Ε 412, δ 721 κ. ἄ. μετ' αἰτ. προσώπ. «θρηνῶ τινα» Φ 124, Χ 353, 363, Ω 664. λ 195, «πότμον τινὸς» Π 857.

Γόμφος, ὁ, σφήν, ἡ σφήνα ε 248 †.

Γονεύς, ὁ, γεννήτωρ, πληθ. οἱ γονεῖς, Ὕμ Δήμ 241.

Γονή, ἡ, (γέγονα) τὸ γεγεννημένον, ὁ γόνος, ἀπόγονος, μόνον Ω 539, δ 755.

Γονόεσσα, ἡ, (Γουνοῦσα,) πόλις τῆς Ἀχαΐας οὐ μακρὰν τῶν Σικυωνίων ὁρίων, Β 573 †. Παβλ. Παυσ. 5, 18, 7.

Γόνος, ὁ, (γέγονα) 1) γέννησις, καταγωγή, ἀρχή, α 216, δ 207, λ 233, τ 166, Ὕ. Ἀφρ. 104, «γόνος ἑκάτοιο» Ὕ. Ἀπ. 90 2) τὸ γεγεννημένον, γόνος, ἀπόγονος, Ε 635 κ. ἄ. πληθ. ὡς περιληπτικὸν «νεώτατος γόνοιο» ὁ

νεώτατος τῶν ἀπογόνων, Υ 409, λ 436· ἐπὶ ζώου μ 130.

Γόνυ, τό, γούνατος μόνον Φ 591, γουνός, Λ 547, τ 450· ὀνομ. πληθ. πολλάκις γούνατα καὶ γοῦνα. γεν. γούνων δοτ. γούνασι, ἐπ. γούνεσσι, Ι 488, Ρ 451, 569 Σημ. γόνυ, γόνατον Ὅμ. πλχ. «γόνυ κάμπτω» κλίνω τὸ γόνυ, δ ἐ. κάθημαι, ἀναπαύομαι, Η 118, Τ 72 κ. ἀ. «ἐπὶ γούνασι καθίζω» Ι 488 «ἐπὶ γούνασι θῆκε» τὸν ἔβαλεν εἰς τὰ γόνατα τ 401, «μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν» ποτὲ νὰ μὴ λάβῃ εἰς τὰ γόνατά του υἱὸν ἰδικόν μου, κατάρα πολλαχῶς ἐν τῇ καθομιλουμένῃ ἐκφερομένη, Ι 455· τὸ δὲ «ἐπὶ γοῦνα ἕζομαι» σημαίνουσι εἰς τὰ γόνατα, περὶ ὀλιγοδρανοῦς ἀνθρώπου, ὁπωσοῦν συνερχομένου, Ξ 437 — Οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν τὰ γόνατα ὡς τὴν κυριωτάτην ἕδραν τῶν σωματικῶν δυνάμεων, ὅθεν αἱ φρ. «γούνατά τινος λύω», φονεύω, Ε 176 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ «γ. ὑπολύω» (ἐν τμήσει) Λ 579, ξ 69 κ. ἀ. λύεται γούνατά τινος, παραλύουν, (τρέμουν) τὰ γόνατά τινος, Φ 114 κ. ἀ. «δαμνᾶν γούνατα» Φ 52, 270· ὡσαύτως «γ. βλάπτω» παραλύω, Η 271· «βλάβεται γούνατ' ἰόντι» Τ 166, ν 34, «εἰσόκε μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ» ἐφ' ὅσον τὰ γονατάκια μου ἀκόμη κινοῦνται. Ι 610, σ 133, Δ 314. — Κατὰ τὰς ἱκετείας συνείθιζον οἱ ἱκέται, καὶ ἐν γένει πάντες οἱ θερμῶς καὶ ταπεινῶς παρακαλοῦντες, νὰ πιάνωσι τὰ γόνατα τῶν ἱκετευομένων, ὅθεν αἱ φρ. «ἅψασθε γούνων» Α 512 «γούνων ἢ γοῦνα λαμβάνω» Α 407, 500, ζ 147, «ἑλεῖν γούνων» κτλ. ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ φιλῶ τὰ πόδια Θ 371· «θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» παροιμ. ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν Ρ 514, α 267, π 126.

Γόον, ἐπ. = ἔγοον, ἴδ. γοάω.

Γόος, ὁ, (γοάω) θρῆνος, κοπετός, μετὰ κλαυθμῶν, (πρβλ. δ 758) «γ. τινός» ἑνεκά τινος, δ 113. «γ. καὶ στοναχή» π 144, ἰδίως θρῆνος ἐπὶ νεκροῦ, Σ 316, Ψ 10, 14.

Γοόω, ἴδ. γοάω.

Γόργειος, η, ον (Γοργώ) εἰς τὴν Γοργὼ ἀνήκων, «Γοργείη κεφαλὴ» Ε 741, λ 634.

Γοργυθίων [. ‿ ‿ .], ωνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Κασσιανείρας τῆς ἐξ Αἰσύμης, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Θ 302.

Γοργώ, ἡ, γεν. Γοργοῦς φοβερόν τι τέρας, οὗ ἰδίως ἡ κεφαλὴ φρίκην ἐμποιοῦσα μνημονεύεται, Θ 349, Λ 36. Καὶ ὁ μὲν Ὅμ. ὑποθέτει αὐτὴν ἐν Ἅδου, λ 624. (ὁ δὲ Ἡσίοδος καὶ οἱ μετέπειτα τρεῖς ἀναφέρουσι Γοργούς, Σθενώ, Εὐρυάλην καὶ Μέδουσαν θυγατέρας τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἵτινες ἀντὶ κόμης ὄφεις εἶχον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 273 κατῴκουν πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς δυσμάς.

Γόρτυς ἢ **Γόρτυν**, υνος, ἡ, (παρὰ Στράβ. 10, 4, 7 καὶ ἡ Γόρτυνα ὀνομαστική· ἀλλ' αὐτόθ. §. 13 καὶ γεν. Γόρτυνος) μία τῶν ἀξιολογωτάτων πόλεων τῆς Κρήτης παρὰ τὸν ποταμὸν Ληθαῖον, ἧς ἐρείπια σήμερον σώζονται (ἢ καλούμενα Μητρόπολις) οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου τῶν Ἁγίων Δέκα, ἔνθα εὑρέθησαν αἱ περίφημοι ἐπιγραφαί. Β 646, γ' 294.

Γοῦν (γέ, οὖν) τοὐλάχιστον, βεβαίως, ὁπωσδήποτε, μόνον ἐν τῷ «εἰ γοῦν» Ε 258 καὶ «ἐμὲ γοῦν» Π 30.

Γουνάζομαι, ἀποθ. (γόνυ)· μέλ. γουνάσομαι, κυρ. γονατίζω συνήθως δὲ γονυ-

κλιτῶς ἢ γονυπετὴς δέομαι, παρακαλῶ, ἱκετεύω, πίπτω εἰς τὰ πόδια τινός, Α 327, ἀπολ. Α 130 «ὑπέρ τινος» Ε 655 «τινὸς ἢ πρός τινος» λ 66, ν 424. τὸ δὲ «γούνων γουνάζομαι» ἱκετεύω τινὰ ἁπτόμενος τῶν γονάτων, Χ 345, πρβλ. ς. 338, ('Ιδ. γόνυ).

Γούνατα, γούνασι, γούνεσσι, ἴδ. γόνυ).

Γουνεύς, ὁ, (γουνὸς) ἀρχηγὸς δύο Πελασγικῶν φύλων, τῶν Ἐνιήνων καὶ Περραιβῶν Β 748.

Γουνόομαι (γόνυ),=**Γουνάζομαι** (ὅπ. ἴδε) γονυκλιτῶς ἱκετεύω, μετὰ αἰτ. Ι 583, Φ 74 κ. ἀ. «λίσσοντο γουνούμεναι» παρεκάλουν γονυπετεῖς, Χ 240 (πρβλ. ζ 142 «γούνων λίσσοιτο λαβών») «πολλὰ θεοὺς γουνούμενος» δ 433 δεόμενος τάζω κ 521. πρβλ. ς 526.

Γουνός, ὁ, (γόνυ,) καμπή, ὕψωμα τοῦ ἐδάφους, λόφος, βουνός, οἷον «γουνὸς Ἀθηνάων» λ 323 ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν· συνήθως «γουνὸς ἀλωῆς» ὁ λόφος τοῦ καλλιεργημένου ἀγροῦ, ἢ μᾶλλον ὁ καλλιεργημένος λοφώδης ἀγρός, Ι 534, Σ 57, 438 «ἀνὰ ἢ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο» εἰς τὸν κατάφυτον λόφον τοῦ ἀμπελῶνος, ἢ εἰς τὸν κατάφυτον λοφώδη ἀμπελῶνα α 193 λ 193.

Γραίη, ἡ,=γραῖα, γρηά, α 438 †. (κυρ. θηλυκὸν τοῦ ἀχρ. γραῖος = γεραιός).

Γραῖα, ἡ, χωρίον πανάρχαιον τῆς Βοιωτίας πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ (Στράβ. 9, 2. 10), κατὰ τὸν Παυσαν. ἡ μετέπειτα Τάναγρα, Β 498.

Γραπτύς, ύος, ἡ, (γράφω) ἀμυχή, „ἀγκύλωμα, ξύσιμον, τσουγράφισμα" π. χ. ὑπ' ἀκανθῶν, ω 229 †. (ὅπου τὸ «γραπτῦς» = γραπτύας).

Γράφω, ἀόρ. α' ἔγραψα, ἀμύσσω, χαράσσω, τσουγρανίζω, «ὀστέον» περὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ δόρατ. Ρ 599. ὅθεν ἐγχαράττω, σκαλίζω, οἷον «γράψας ἐν πίνακι θυμοφθόρα πολλά» ἐγχαράξας εἰς δίπτυχον πολλὰ σημεῖα θανατηφόρα *Ἰλ. Ζ 168 ἴδ. καὶ σήματα.

Γρήνικος [.—.], ὁ. = Γράνικος, ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας, Σοὺ-σιγιρλί.

Γρηΰς, ἡ, καὶ γρηΰς, Ἰων. ἀντὶ τοῦ γραῦς· πλὴν τῆς ὀνομ. ἀπαντᾷ καὶ ἡ δοτ. γρηΐ, κλ. γρηῦ, χ 11 καὶ γρῆϋ, χ 481. γραῖα, γρηά, Γ 386 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) α 191 «γρηῢς παλαιή» τ 346, δὲν εἶναι περιφρονητικὸν ὡς τὸ τῆς συνηθείας „παλαιόγρηα", ἀλλὰ σημ. ὅ,τι καὶ τὸ «γρ. παλαιγενής» χ 395 τὸ προβεβηκὸς τῆς γεροντικῆς ἡλικίας.

***Γρουνός**, ὁ, = **Γρυνός**, δαυλός, „κούτσουρον", ἐπομ. πυρκαϊά, Ἀποσπ. 67.

Γύαλον [◡◡.], τό, 1) κοίλωμα, ἡ κύρτωμα κουφάρι οἷον «γύαλον θώρηκος» τὰ ἔμπροσθεν τῶν δύω μερῶν ἐξ ὧν συνέκειτο ὁ θώραξ (ἴδ. τὴν λ.), τὸ τὰ στέρνα καλύπτον, ὅπερ βεβαίως ἦτο κυρτὸν ἢ καμαρωτόν, ὡς καὶ τὸ ὄπισθεν, Ε 99, 189, Ν 587, Ρ 314. Τὰ δύω ταῦτα μέρη ἐννοοῦνται ἐν τῷ «θώρηξ γυάλοισιν ἀρηρώς» Ο 530 2) κοιλάς, φάραγξ, Ὕ. Ἀπ. 396, Ὕμ. 26, 5.

Γυγαίη [—..] λίμνη, ἡ, 1) ἡ Γυγαία λίμνη τῆς Λυδίας κατὰ τὴν ὑπώρειαν τοῦ Τμώλου, οὐ μακρὰν τοῦ Καΰστρου, ἡ μετέπειτα Κολόη (Στράβ. 13, 4, 5), Υ 391. 2) ἡ νύμφη τῆς λίμνης, ὡσαύτως «Γυγαίη λίμνη κα-

λουμένη, μήτηρ τοῦ Μέσθλου καὶ τοῦ Ἀντίφου, Β. 865.

Γυιάτιδος, Ἐπιγρ. 15, 13, διεφθαρμένη γραφή, ἀνθ' ἧς ἄλλοι γράφουσιν: ἀγυιάτη.

Γυῖον, τό, 1) μέλος, πάντοτε κατὰ πληθ. «-τὰ γυῖα» τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἐφ' ὅσον κινοῦνται καὶ κάμπτονται, ἰδίως γόνατα, πόδες βραχίονες, χεῖρες, Ε 122, Ψ 772 κ. ἄ. μόνον ἐν τῷ νόθῳ στίχῳ Ω 514 κεῖται ἐπὶ ὅλου τοῦ σώματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς «-πραπίδας»· «-ποδῶν γυῖα» τὰ ἄρθρα τῶν ποδῶν (|| . ἢ μᾶλλον ἴσως κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἓν διὰ δυοῖν, οἱ πόδες) Η 512· ὅθεν συχναὶ αἱ φρ. «-γυῖα λύειν, γυῖα λύοντο, ὑπέλυντο» (ὡς καὶ «γόνατα λύω κτλ.» ἴδ. γόνυ) Δ 469, Η 6, Π 34 κ. ἄ. «-τρόμος, κάμματος ἔλλαβε, ὑπήλυθε γυῖα» Γ 34, Ε 811, Θ 452, Η 215 κ. ἄ. «γυῖα ἐλαφρὰ τίθημι» κάμνω τὰ μέλη ἐλαφρά, Ε 122, «ἐκ δέος εἵλετο γυίων» ζ 140. 2) κοιλία μητρός, Ὕ. Ἑρμ. 20

Γυιόω (γυῖον), γυιώσω, παραλύω, χαλαρῶ, ἀδυνατίζω, «-ἵππους» *Ἰλ. Θ 402, 416.

Γυμνός, ή, όν, γυμνός, Χ 510 ζ, 156, συνήθως ὁ ὅπλων γυμνός, ὃ ἐ. ἄοπλος, Π 815, Ρ 711, κ. ἄ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, οἷον «-γυμνὸς ὀϊστός» τὸ ἐκτὸς τῆς θήκης τοῦ τόξου, τῆς καλουμένης γωρυτοῦ (ἴδ. τὴν λ.), λ 607 «γυμνὸς ὀϊστὸς» τὸ τῆς φαρέτρας βέλος φ 417. Ἐκ τούτου.

Γυμνόω, μέλ. ώσω, ἀόρ. α' παθ. ἐγυμνώθην· γυμνώνω· παρ' Ὁμ. μόνον παθ. γυμνώνομαι, ἐκδύομαι, καὶ μάλιστα, πλὴν τοῦ ζ 222, ὅπου κεῖται δ' ἐνεστ. «γυμνοῦσθαι», πάντοτε εἰς ἀόρ. χρόνον καὶ συντ. μετὰ γεν. οἷον «-ρακίων ἐγυμνώθη» ἀπεδύθη τὰ ῥάκη, χ 1· ἰδίως ἐπὶ τῶν μαχητῶν ἀφοπλίζομαι κ 341, Μ 389, Π 312 κτλ.

Γυναικεῖος, είη, εῖον (γυνή) γυναικεῖος, γυναικήσιος «-βουλαὶ» λ 437 †.

Γυναιμανὴς [. . ᴗ .], ές, γεν. έος (γυνή, μαίνομαι) ὁ διὰ τὰς γυναῖκας μαινόμενος, περὶ τοῦ Πάριδος, *Ἰλ. Γ 39, Ν 769.

Γύναιος, η, ον=γυναικεῖος, «-γύναια δῶρα» πρὸς γυναῖκα διδόμενα, *Ὀδ. λ 521, ο 247.

Γυνὴ [ᴗ .], (γϜανά, συγγ. γένος, ἀγγλ. Queen. γερμ. Kind, König) ἡ, γεν. γυναικός, γυνή, γυναῖκα καὶ α') κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄνδρα, Ο 683, ἀδιάφορον ποίας τάξεως ἢ ἡλικίας· ὅθεν συχνὰ ἐπὶ τῶν θεραπαινίδων ἐν τῇ Ὀδ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ περιφρονήσεως, «-γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο» ἀναμφιβόλως ὡς γυνὴ ἐπλάσθης, Θ 163· πολλάκις μετὰ ἑτέρου κατηγορηματικοῦ οὐσιαστικοῦ, οἷον «-γυνὴ ταμίη, δέσποινα, γρηΰς, ἀλετρίς, δμωαὶ γυναῖκες κτλ.» β') γυνὴ ἡ ἔγγαμος, ἡ σύζυγος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παρθένον, Ζ 160. Θ 57, θ 523, μ 42· περὶ παλλακίδος, Ω 497· γ') ἡ δέσποινα, κυρία, ξ 123 κ. ἄ. πλχ. δ') ἡ θνητὴ γυνή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θεάν, Ξ 315 Π 176, κ 228. — Ὦ: ἐπίθετον κεῖται κατὰ τὸν σχολιαστὴν Ω 58 «-γυναῖκα θήσατο μαζὸν» ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον· ἀλλ' ἡ πλοκὴ αὕτη πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ μᾶλλον κατὰ τὸ σχῆμα τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος (ἐθήλασε γυναῖκα, δηλ. μαζόν).

Γυραὶ [– .], αἱ, (δηλ. πέτραι) ὁμὰς σκοπέλων, καθ' ὧν ἐναυάγησεν Αἴας ὁ Λοκρός, κατὰ μὲν τὸν Εὐστ. πλησίον τῆς Μυκόνου, ὀρθότερον δὲ παρὰ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας Καφηρέα, δ

500· πρβλ. Κοίντ. Σμυρν. 14, 570. Τὸ ἐπίθ. γυραῖος, -αίη, αῖον, Γυραϊκός, ὅθεν «-Γυραίη πέτρη» δ 500. Ἐκ τοῦ

Γυρός, ή, όν, καμπύλος, γυρτός, κυρτὸς «-γυρὸν ἐν ὤμοισιν» κυρτοὺς ἔχων ὤμους, τ 246 †.

Γυρτιάδης, [. ⏑ ⏑ .], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Γυρτίου = ὁ Ὕρτιος, Ξ 512.

Γυρτώνη, ἡ, (Γυρτών, ῶνος, παρὰ Στράβ. 9, 5, 19) πόλις τῆς Πελασγιώτιδος, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου παρὰ τὸν Πηνειὸν, Β 738.

Γύψ, γυπὸς [- .], ὁ, δοτ. πλ. ἐπ. γύπεσσι, γύψ, Θ 237, λ 578 κ. ἀ.

Γωρυτός [. - .], ὁ, ἡ θήκη τοῦ τόξου φ 54 †.

Δ

Δ, τὸ δ' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, καὶ τὸ μὲν κεφαλαῖον Δ σημαίνει τὴν δ' ραψῳδίαν τῆς Ἰλιάδος, τὸ δὲ μικρὸν δ τὴν τῆς Ὀδυσσείας.

Δ'. 1) = **Δέ**, ὅπ. ἴδε. 2) = **Δή**, ὅπ. ἴδε ἐν τέλει.

Δα- [⏑], μόριον ἀχώριστον, ἀρκτικὸν λέξεων, ἐπιτατικὴν ἔχον σημ. ὅλως, πέρα καὶ πέρα κατά τινας ἐκ τοῦ διὰ παραχθέν.

Δα-, ριζικὸς τύπος ἐνεστ. τοῦ **διδάσκω**, (ὅπερ ἴδε) σημαίνων τὸ διδάσκω καὶ διδάσκομαι ἢ μανθάνω, ἀόρ. β' ἐνεργ. μὲ ἀναδιπλασ. δέδαε· παρακ. μετοχ. δεδαώς· παθ. ἀόρ. β' ἐδάην, ὑποτ. δαῶ καὶ ἐπ. δαείω, ἀπαρμφ. δαῆναι καὶ ἐπ. δαήμεναι, μετοχ. δαείς, Ὕ. 19, 5· μέλ. δαήσομαι· ἐνεργ. παρακ. δεδάηκα· παθ. παρακ. μετοχ. δεδαημένος, Ὕ. Ἑρμ. 483· καὶ ἀπαρμφ. μέσου ἐνεστ. (ἐκ τοῦ δέδαα) δεδάασθαι. 1) διδάσκω μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. β' ἀορ. δέδαε «-τινά τι» ζ 233. θ 448 μετ' ἀπαρμφ. υ 72. 2) διδάσκομαι, μανθάνω, γινώσκω, ἐξεύρω οἷον «-σοὶ δ' οὔτι φίλον δαήμεναι» ν 335, μετ' αἰτ. «-ταῦτα» Ζ 150, δ 267· «-ὅσα πένθομαι, δαήσεαι» γ 187· «ὄφρα δαείω, ἢ — ἢ» ἵνα μάθω ἂν — ἤ, Φ, 61· μετὰ γεν. «-πολέμοιο δαήμεναι» εἶμαι ἔμπειρος πολέμου, Φ 487· «-τινὸς» γνωρίζω τινά, «-ἐμεῦ δαήσεαι» τ 325· «-δεδαώς» δεδιδαγμένος, μαθών, «-ἐκ θεῶν» ρ 519· «-δεδάηκε ἄεθλον» ἔμαθεν ἀγῶνα, θ 134· «-οὐ δεδαηκότες ἀλκὴν» ἄπειροι ἀμύνης, β 61. — Ὁ μέσ. ἐνεστὼς (ἐκ τοῦ δέδαα) «-δεδάασθαι γυναῖκας» νὰ καταμάθῃς τὰς γυναῖκας, κ 315 (πρβλ. **δήω** καὶ **δέατο**).

Δαήμων, ον, γεν. **ονος** (δαῆναι), ἔμπειρος, εἰδήμων, ἐπιτήδειος, «-τέκτων» Ο 411, «ἐν πάντεσσ' ἔργοισι» Ψ 671 μετὰ γεν. «-ἄθλων» θ 160 «-ὀρχηθμοῖο» θ 263, «-δαιτροσυνάων» π 253.

Δαῆναι, δαήσεαι, δαῶμεν, ἴδε Δα.

Δαήρ [- .], **έρος**, ὁ, κλητ. **δᾶερ**, Ζ 344, ἐπ., ἀνδράδελφος, Ἰλ. Γ 180 κ. ἀ. (Ἡ γεν. πληθ. «-δαέρων» εἶνε διὰ τὴν συνίζησιν δισύλλαβος, Ω 769).

Δάηται, ἴδ. δαίω.

Δαί, (δή) κατόπιν τοῦ τίς;=τίς ἄρά γε· «-πῶς δαί» Κ 408, α 225. (Οὕτως ἔγραφεν ὁ Ἀρίσταρχος ἀντὶ δέ).

Δαΐ, δοτ. ἴδ. δαΐς, Ν 286.

Δαιδάλεος [. ‿ . .], η, ον, ἐκ τοῦ δαίδαλος, τεχνικός, ἔντεχνος, καλῶς πεποικιλμένος, καλλιτεχνικῶς ἐξειργασμένος, ἐπὶ σκευῶν καὶ ὅπλων «-ζωστήρ» Δ 135, «-ἔντεα» Ρ 448, «-θρόνος» κ 315· α 131.

Δαιδάλλω ἐντέχνως ἢ τεχνηέντως ἐξεργάζομαι ἢ ποικίλλω «-λόχος χρυσῷ, ἀργύρῳ» ψ 200 «-πάντοσε σάκος» Σ 479.

Δαίδαλον [. ‿ ‿]. τὸ, κυρ. οὐδ. τοῦ δαίδαλος· ὡς οὐσ. σημ. τεχνικὸν ἔργον, τεχνούργημα, ἰδίως μεταλλικὸν, ἴσως ἀνάγλυφον, π 227 συνήθ. κατὰ πλη.θ. «-δαίδαλα πάντα» παντοῖα τεχνουργήματα, Α 601 Σ 400. ἀλλὰ καὶ περὶ ἐνυφαντῶν καὶ κεντητῶν ἀπεικονισμάτων, Ξ 179.

Δαίδαλος [. ‿ .], ὁ, (δαιδάλλω) κύρ. ὁ Τεχνίτης, ὄνομα περιληπτικόν, δι' οὗ σημαίνεται σειρὰ Ἀττικῶν καὶ Κρητικῶν τεχνιτῶν, οἵτινες διανοίξαντες τὰ σκέλη τῶν τέως αἰγυπτιαζόντων ἀγαλμάτων, ἔδωκαν εἰς αὐτὰ ζωὴν καὶ κίνησιν. Εἰς τὸν Δαίδαλον ἰδίως ἀπεδίδοντο ἔργα ξυλουργικά, οἷον ξόανα κ. τ.τ. καὶ ἀρχιτεκτονικά, τὰ δὲ μεταλλουργικὰ ἐθεωροῦντο προϊόντα τῆς Ἡφαιστείου τέχνης. Καὶ ὁ μὲν Ὅμ. ἀναφέρει τὸν Δαίδαλον ὡς ἐν Κνωσῷ τῆς Κρήτης χάριν τῆς Ἀριάδνης χορόν τινα τεχνουργήσαντα, πρὸς ὃν παραβάλλει τὸν ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως ποικιλθέντα, Σ 592 † πρβλ. ἀσκέω καὶ χορός· κατὰ δὲ τὴν Ἀττικὴν παράδοσιν ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Εὐπαλάμου καὶ πατὴρ τοῦ Ἰκάρου· φονεύσας δὲ διὰ φθόνον τὸν μαθητὴν καὶ ἀνεψιὸν αὐτοῦ Τάλων ἔφυγεν εἰς Κρήτην, ὅπου κατεσκεύασε τὸν λαβύρινθον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σικελίαν, Ἀπολλ. 3, 15, 8.

Δαΐζω, (δαίω) μέλ. δαΐξω· ἀόρ. ἐδάϊξα· παθ. μετοχ. δεδαϊγμένος· α') διαιρῶ, χωρίζω τι ξ 434· ὅθεν διαρρήγνυμι, διασπῶ, διασχίζω, «-χιτῶνα χαλκῷ» Β 416, Η 247, Π 841, κ. ἄ. «-κόμην χερσίν» ἀποσπῶ, Σ 28· «-δεδαϊγμένος ἦτορ» Ρ 535 ὅθεν καταβάλλω, φονεύω, ἀπολ, Φ 33, «-ἵππους τε καὶ ἀνέρας» Λ 497· καὶ μάλιστα τὸ παθ. «χαλκῷ δεδαϊγμένος» διὰ τοῦ ξίφους φονευμένος, Σ 236, Χ 72 κ. ἄ. πλχ. β') μεταφ. «-ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν» ἐσπαράττετο ἡ καρδία εἰς τὰ στήθη Ι 8, Ο 629· «ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια, ἢ... ἢ» Ξ 20, ν 320.

Δαϊκτάμενος [‿. ‿. .], η, ον, ἐπ. (δαΐς, κτείνω) ἐν τῇ μάχῃ φονευθείς, Ἰλ. Φ 146, 301.

Δαιμόνιος, ία, ον. 1) κυρ. ἐκ θεοῦ προερχόμενος, θεῖος, «-νύξ» Ύ. Ἑρμ. 97. 2) ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνέργειαν θεοῦ τινος ἢ δαίμονος, κατεχόμενος ἢ ἐλαυνόμενος· μόνον κατὰ κλητ. ὡς προσφώνημα ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, (Α 561, Ζ 486, Ω 194 κ. ἄ.) εἴτε ἐπὶ καλοῦ ὡς φιλοφρονητικόν, οἷον, καϋμένε! παράξενος ποῦ εἶσαι! Ζ 407, ξ 443, ψ 174· εἴτε ἐπὶ κακοῦ ὡς σφόδρα ἐπιτιμητικὸν καὶ ὀνειδιστικὸν ἀνόητε, θεότρελλε, δαιμονισμένε,, Α 561, Β 190, 200, Γ 399, Δ 31, δ 774, σ 15, Ζ 486, Ω 194 κ. ἄ. Ἐκ τοῦ

Δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, 1) ταὐτὸν τῷ θεός, θεά, ὡρισμένων θείων προσώπων, οἷον τῆς Ἀφροδίτης, Γ 420, Ύμ. 18, 22· «-πρὸς δαίμονος ἐπιορκεῖν» Τ 188·

διὸ καὶ ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ «θεός» ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ζ 172 καὶ 174, φ 196 καὶ 201· καὶ κατὰ πληθ. οἱ θεοί, Α 222, Ζ 115· 2) ἡ θεότης, ἡ θεία οὐσία, Ε 438, πρβλ. Ι 600. Ἐν γένει δὲ ἡ θεότης ὡς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἐπιδρῶσα «δαίμονος αἶσα» λ 61 κβλ.

Δαίνυ'=ἐδαίνυσο, ἴδ. δαίνυμι.

Δαίνυμι, [. – .], ἐπ. (δαίω), μέλλ. δαίσω· μέσ. ἀόρ. ἐδαισάμην· γ' ἐν. τῆς εὐκτ. μέσης διαθέσεως: δαινῦτο (ἀντὶ τοῦ υἶτο), Ω 665, γ' πληθ. δαινύατο, σ 248, β' ἐνικ. τοῦ μέσ. παρατ. δαίνυ', ὅ ἐ. δαίνυσο (ἀντὶ τοῦ ἐδαίνυσο) Ω 63. 1) Ἐνεργ. διανέμω, μοιράζω, δίδω εἰς ἕκαστον τὴν μερίδα του, μόνον ἐπὶ τοῦ ἑστιῶντος ἢ ἑστιάτορος, «δαῖτά τινι» (ἑστιῶ τινα) δίδω εἰς τινα τραπέζι, Ι 70· «τάφον, γάμον» παρέχω εὐωχίαν ἐπικήδειον ἢ γαμήλιον, γ 309, Τ 299, δ 3, Ὑ. Ἀφρ. 142. 2) Μέσ. ἑστιῶμαι, φιλεύομαι, τρώγω, περὶ τῶν δαιτυμόνων, ἀπολ. Ο 99, Ω 63 κ. ἀ. Ω 665· μετ' αἰτ. «δαῖτα» γ 66· «δαίτην» η 50 «εἰλαπίνην» Ψ 201, «κρέα» ι 162· περὶ θεῶν «ἑκατόμβας» Ι 535.

Δαΐς [⏑ .], **ἴδος**, ἡ, πρωτόθετος σχημ. τοῦ Ἀττ. δᾴς. 1) (ἐκ τοῦ δαίω =καίω) δαδί, μόνον πληθ. δαϜίδες= πυρσοί, α 428, σ 310 κ. ἀ. 2) (ἐκ τοῦ δαίω=κόπτω), μάχη, σφαγή, μόνον ἐν τῇ ἀποκεκομμ. δοτ. «ἐν δαΐ» [⏑ ⏑] λυγρῇ ἢ λευγαλέῃ» Ν 286, Ξ 387 κ. ἀ.

Δαίς, αιτός, ἡ, (δαίω, δαίνυμι= κόπτω, διανέμω) κυρ. μερίς, ὅθεν ἔπειτα ἐν γένει τὸ δεῖπνον, γεῦμα, ἐν ᾧ ἕκαστος τὴν μερίδα του λαμβάνει, Ὅμ. πλχ. περὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, θυσία, Ω 69, «δαὶς ἐΐση» ἴδ. ἐΐση, Δ 48 κ. ἀ. «δ. πίειρα» γεῦμα παχύ, ἄφθονον, Τ 180, «δ. θάλεια» δεῖπνον θαλερόν, Η 475 κ. ἀ. «δ. ἀγαθή» ο 507· ἔπειτα ἁπλῶς τροφή, φαγεῖ, σ 279 καὶ βορά ἀγρίων θηρίων, Ω 43.

Δαίτη, ἡ,=τῷ προηγ. Κ 217, γ 44, η 50, ρ 220, — **Δαίτηθεν** ἐπίρ. ἐκ τοῦ γεύματος, κ 216 †.

Δαιτρεύω (δαιτρός), μέλ. σω, κατατέμνω (κόπτω εἰς τεμάχια) τὸ κρέας καὶ ἐπομ. τὸ διανέμω, ξ 433, ο 323· ὅθεν ἐν γένει διανέμω, μοιράζω, οἷον τὴν λείαν. Λ 688. πρβλ. 705.

Δαιτρόν, τό, ἐπ. (δαίω=κόπτω), μοῖρα, μερίς, «δαιτρ. πίνω» τὸ ὡρισμένον μέτρον τοῦ οἴνου πίνω. Δ 262 †.

Δαιτρός, ὁ, (δαίω=κόπτω) ὁ ταμίας ἢ διανομεὺς τοῦ κρέατος [κρεοδαίτης ἐν Σπάρτῃ], ὅστις ἔκοπτεν εἰς τὰ τεμάχια τὸ κρέας καὶ παρέθετεν αὐτὸ οὕτως εἰς τοὺς δαιτυμόνας, Ὀδ. α 141, δ 57, ρ 331.

Δαιτροσύνη [. . ⏑ .], ἡ κατατομὴ καὶ διανομὴ τοῦ κρέατος εἰς τοὺς δαιτυμόνας, π 253 †.

Δαιτυμών [. ⏑ .], **όνος**, ὁ, ὁμοτράπεζος, Ὀδ. η 102, θ 66 κ. ἀ. «ἀνδρῶν δαιτυμόνων» ο 467, χ 12· ἐπὶ τῶν συνήθων ὁμοτραπέζων κεῖται ἡ λ. μόνον δ 621.

Δαιτύς, ύος, ἡ, =**δαίς**, δεῖπνον, γεῦμα, Χ 496 †.

Δαίτωρ, ωρος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Θ 275.

Δαΐφρων [⏑ . .], **ονος**, ὁ, ἡ, (δαῆναι) μάχιμος, καὶ ἐν γένει ἀνδρεῖος, σύνηθες ἐπίθετον τῶν ἡρώων, Β 23, δ 370 κ. ἄ. πλχ. μάλιστα τῆς Ἰλ., ἀλλ' ἀποδίδεται ὅμως καὶ εἰς τὸν Τηλέμαχον, δ 265, καὶ εἰς τὸν εἰρηνικὸν βασιλέα τῶν Φαιάκων, ζ 256, θ 8, 13, καὶ εἰς τὸν τεχνίτην Πόλυβον, θ

373, εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ὀδυσσέως, ο 353 καὶ εἰς τὴν Περσεφόνην Υ. Δήμ. 360. Διὰ τοῦτο ὀρθότερον σημ. περὶ μὲν πολεμιστῶν λεγόμενον τὸν δεδοκιμασμένης, ἀποδεδειγμένης ἀνδρείας, περὶ δὲ εἰρηνικῶν ἀνθρώπων τὸν ἔμπειρον, τὸν εἰδήμονα.

Δαίω, (ΔαFίω, δαFίς). Α') καίω· εἰς ἐνεργητ. διάθεσιν μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. ὁ δὲ β' παρακ. δέδηα καὶ ὑπερσ. δεδήειν μόνον εἰς μεταφορ. σημ. τὴν 2) β')· τοῦ δὲ μέσ. ἀορ. β' ἡ ὑποτ. δάηται εἰς παθ. σημ. Υ 316, Φ 375. 1) Ἐνεργ. μεταβ. καίω, ἀνάπτω, «-πῦρ» Ι 211, η 7 «-φλόγα», ἀνάπτω, Σ 206, 227· «Τρωίην» πυρπολῶ· «-δαῖε οἱ ἐκ κόρυθος — πῦρ» Ε 4, πρβλ. 7. 2) ἡ παθ. φωνὴ καὶ ὁ β' παρακ. δέδηα ἔχουσιν ἀμετάβ. διάθεσιν καίομαι, φλέγομαι, φέγγω· α') κυρ. «-δαιόμενον πῦρ» Σ 227, Φ 343, «-δαιόμενα δένδρεα» ε 61, «-δαιόμενον σέλας» Θ 75· β') μεταφ. «-ὄσσε δαίεται» σπινθηροβολοῦσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ζ 132 «πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει», Β') δαίω (ἐκ τῆς ῥίζης δα, δίδωμι) μερίζω· μόνον τὸ μέσ. δαίομαι (τὸ δὲ ἐνεργ. εἶνε δαΐζω), μέλλ. δάσομαι, ἐπ. σσ· ἀόρ. α' ἐδασάμην, ἐπ. σσ· παρακ. δέδασμαι, γ' πληθ. δεδαίαται, α 23. 1) χωρίζω εἰς μέρη, διαιρῶ, κομματιάζω, οἷον «-κρέα» ο 140, «-πάντα ἄνδιχα» εἰς δύο, Σ 511, Χ 120· διανέμω, μοιράζω, «-πάντα» β 335, 368, «-κτήματα» υ 216 κ. ἀ. «-τί τισι» διανέμω εἴς τινάς τι, οἷον «-κρέα μνηστῆρσι» ρ 332. — Παθ. διαιροῦμαι, κατὰ παρακ. Α 125 «διχθὰ δεδαίαται» εἶνε εἰς δύο διῃρημένοι, α 23· «-δίχα δέδασται» ο 412· «-τριχθὰ δέδασται» Ο 189 2) βιαίως χωρίζω, κατασπαράττω, διασχίζω, περὶ τῶν σαρκοφάγων θηρίων, Ψ 21, σ 87· μεταφ. «-δαίεταί μοι ἦτορ ἀμφί τινι» α 48.

Δάκνω, ἀόρ. β' ἔδακον, ἀπαρμφ. δακέειν· δαγκάνω, δακώνω, περὶ τῶν κυνῶν, Σ 585, περὶ μυὸς Βατρ. 47, περὶ μυίας δαγκάνω, τσιμβῶ, Ρ 572· «-δάκε φρένας Ἕκτορι μῦθος», ὁ λόγος ἐδάγκωσεν εἰς τὴν καρδίαν τὸν Ἕκτορα, Ε 493.

Δάκρυ [. ⏑], τό, =**δάκρυον,** δάκρυ ἐν.ὀνομ. καὶ αἰτ. Β 266, δ 114 κ. ἀ. πλχ. δοτ. πληθ. δάκρυσι, Ι 570, Ψ 16.

Δακρυόεις [. ⏑ ⏑ .], **εσσα, εν,** πολύδακρυς, 1) πολλὰ δάκρυα χύνων, Ζ 455, ρ 8· κ. ἀ. πλχ. — Τὸ οὐδ. ἐπιρρηματικῶς «δακρυόεν γελῶ» γελῶ μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς (ὀξύμωρον), Ζ 484. 2) πολλῶν δακρύων πρόξενος, «-πόλεμος, μάχη» Ε 737, Η 388, Ν 765, Π 436, Ρ 512.

Δάκρυον [. ⏑ .], τό, „δάκρυ" «-δακρυόφιν» γεν. Ρ 696, δ 705· «-δάκρυα χέω, λείβω, εἴβω, βάλλω» δάκρυα χύνω, Ὁμ. πλχ.

Δάκρυ, πλώειν, οὐχὶ μία λέξις κυρ. πλέω ἢ κολυμβῶ εἰς τὰ δάκρυα, ὅπερ ἐν τῇ καθομιλ. πνίγομαι εἰς τὰ δάκρυα, λέγεται, τ 122 †. περὶ ἀνθρώπου ὑπὸ μέθης κλαίοντος.

Δάκρυ χέων [. ⏑ . .] **χέουσα,** (οὐχὶ μία λέξις) δάκρυα χύνων, κλαίων, μόνον κατὰ μετοχ. Α 357, λ 183 κ. πλχ.

Δακρύω, ἀόρ. α' ἐδάκρυσα, παρακ. παθ. δεδάκρυμαι, [τὸ υ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. βραχύ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις μακρὸν] ἀμετάβ. δακρύζω, κλαίω, Α 349, κ. πλχ. «-τίπτε δεδάκρυσαι;» Π 7· υ 204· «-παρειαὶ» υ 353, Χ 491.

***Δάκτυλος** [. ⏑ .], ὁ, δάκτυλος, τοῦ ποδός, Βατρ. 45.

Δαλὸς [- ⏑], ὁ, (δαίω, δαFίω), δαυλὸς «-αἰθόμενος δαλὸς» καιόμενος δαυλός, Ν 320, Ο 421 «-δαλὸν σποδιῇ ἐγκρύπτω» κρύπτω τὸν δαυλὸν εἰς τὴν στάκτην, ἵνα σώζω τὸ ζώπυρον (|| ὅπως καὶ μέχρι χθὲς καὶ πρώην πανταχοῦ, νῦν δὲ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος γίνεται) ε 488· σημ. καὶ τὸ δαυλόξυλον, «-ἢ τάχα καὶ δαλῷ βιβλημένος εἶσθα θύραζε» τ. 69.

Δάμ, ἐκ τοῦ θέματος τούτου σχηματίζονται μέλ. δαμάσω, ἐπ. σσ, γ' ἑν. δαμᾷ Α 61 (ὅπερ εἶνε μέλ. καὶ οὐχὶ ἐνεστώς, ὃς ἐκ τοῦ δάμνημι σχηματίζεται, καὶ κατ' ἐπέκτ. ἐπ. δαμάᾳ Χ 271, γ' πληθ. δαμόωσιν (=δαμῶσιν) Ζ 368· ἀόρ. α' ἐδάμασα, ἐπ. σσα· μέσ. μέλ. δαμάσομαι, ἐπ. σσ· μέσ. ἀόρ. α' ἐδαμασάμην, ἐπ. σσ, ὑποτ. γ' ἑν. δαμάσσεται (=δαμάσηται) Λ 478· παθ. παρακ. δέδμημαι· παθ. ἀόρ. α' ἐδμήθην καὶ ἐδαμάσθην, Π 816, Γ 9· παθ. ἀόρ. β' ἐδάμην, γ' πλ. δάμεν (Δωρ. καὶ ἐπ. =ἐδάμησαν), ὑποτ. δαμείω (ἐπ.=δαμῶ) γ' ἑν. δαμήῃ (κατ' ἐπέκτ. ἐπ. =δαμῇ) Χ 246, εὐκτ. δαμείην, ἀπαρεμφ. δαμῆναι, ἐπ. δαμήμεναι· μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδμήσομαι, Ὕ. Ἀπ. 543. Κυρ. σημ. δαμάζω. Α') Ἐνεργ. ἰδίως 1) ἐπὶ ζώων δαμάζω, τιθασσεύω, εἰς ζυγὸν ὑποβάλλω (καὶ οὕτω τὰ καθιστῶ ὑποζύγια, Κ 403, δ 637. 2) ἐπὶ παρθένων, ὑποχείριον ποιῶ (τὴν πρώην ἐλευθέραν), ὑπανδρεύω «-τινὰ ἀνδρὶ» Σ 432. Περὶ τοῦ γ 269 ἴδ. πεδάω· — Παθ. ἐπὶ γυναικῶν, γίνομαι ὑποχείριός τινι, βιάζομαι ὑπό τινος, Γ 301 κ. ἀ. 3) ἐν γένει δαμάζω, βιάζω, ὑπερνικῶ, καταβάλλω, «-τινὰ πληγῆσιν ἀεικελίῃσι» δ 244. σ 56· περὶ τῆς εἱμαρμένης, τῆς τύχης, λ 398, Π 816, Σ 119· καὶ διὰ παρακλήσεων «-δμηθήτω» Ι 158. Ἰδίως δὲ α') ἐν μάχῃ [κρατῶ] νικῶ, καταπροπώνω, «-στίχας» Ἐλ. πολχ. καὶ πολλάκις παθ. ἡττῶμαι, ὑποκύπτω, «-τινί, ὑπό τινι, ἢ χερσί τινος» Γ 429, Β 860· καὶ φονεύω Α 61, Λ 98, γ 90, 410 κ. ἀ. «-τινά τινι» Χ 176 καὶ «-ὑπό τινι» τ 488, 496· β') δαμάζω τινὰ διά τινος β') ὑποχείριον ποιῶ, ὑποτάσσω, Ζ 159· καὶ παθ. πολλάκις «-ἦ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι» τῷ ὄντι πολλοὶ νέοι ἦσαν εἰς σὲ ὑποτεταγμένοι Γ 183, Ε 878 «-δέδμητο λαὸς ὑπ' αὐτῷ» ὁ λαὸς ἦτο εἰς αὐτὸν ὑποτεταγμένος, γ 304· γ') μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων καταβάλλω, καταπονῶ, οἷον ἐπὶ ψύχους ξ 318, ἐπὶ νόσου Λ 61, ἐπὶ ὕπνου «-δεδμημένος ὕπνῳ» Κ 2, Ν 119, ο 6, ἐπὶ οἴνου ι 454, ἐπὶ παθῶν Ζ 74, Ξ 316, 354, τοῦ θαλασσίου κύματος ε 454, θ 231, ἐπὶ τῆς καταστρεπτικῆς δυνάμεως τοῦ πυρός, λ 221. Β') Μέσ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. πλὴν τῆς διὰ τῆς μεσότητος ἐκφραζομένης οἱασδήποτε αὐτοπαθείας, Ε 278, Κ 210, «-δαμάσατο οἴνῳ» ι 516.

Δάμαρ [⏑.], **αρτος**, ἡ, (δμηθεῖσα Σ 432) γυνή, σύζυγος, ἅτε μὴ «-παρθένος ἀδμής», πάντοτε μετὰ γεν. τοῦ ἀνδρὸς Γ 122, Ε 503, δ 126 κ. ἀ.

Δάμασος, [⏑ ⏑ ⏑], ὁ, εἷς τῶν Τρώων, Μ 183 †.

Δαμαστορίδης [⏑....], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Δαμάστορος, 1) ὁ Λύκιος Τληπόλεμος, Π 416. 2) ὁ μνηστὴρ Ἀγέλαος, χ 293, υ 321.

Δαμάω, δαμείω, δάμεν, δαμήῃ, δαμήμεναι, ἴδ. δάμ.

Δαμνάω, δάμνημι καὶ παθ. δάμναμαι, = δαμάζω, δαμόωσιν, ἴδ. δάμ.

Δανάη [⏑ ⏑.], ἡ, (δα, διά, νάουσα)

θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου, μήτηρ τοῦ Περσέως ἐκ τοῦ Διός, Ξ 319 †. ἴδε Περσεύς.

Δαναοὶ [⏑ ⏑ .], οἱ, οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους Δαναοῦ, τοῦ κατὰ τὸν μῦθον φυγάδος γενομένου ἐξ Αἰγύπτου, παρ' Ὁμ. δὲ οἱ κάτοικοι τῆς ἐπικρατείας τοῦ Ἄργους, καὶ ἑπομ. ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ὡς καὶ «-Ἀργεῖοι» Ἕλληνες ἐν γένει, Α 42, 56, λ 559 κ. ἄ. πλχ.

Δανὸς [- .], ή, όν (δαίω) ξηρός, κατάξηρος. «-ξύλα» τὰ καύσιμα, ο 332 †.

Δάος [⏑ .], τό, (δάϝος, δαϝίω) τεμάχιον δᾳδίου καιόμενον, πυρσός, δάς, Ω 647, δ 300 κ. ἄ.

Δάπεδον [⏑ . .], τό, 1) τὸ ἔδαφος, τῆς γῆς, λ 577. 2) συνηθέστερον τὸ ἔδαφος τῶν δωματίων, τὸ πάτωμα, ἢ τῆς αὐλῆς, Δ 2 (ἐνταῦθα μόνον τῆς Ἰλ.), δ 627 κ. ἄ. πλχ.

Δάπτω, μέλ. δάψω, σπαράττω, ξεσχίζω, περὶ τῶν σαρκοφάγων θηρίων, Α 481, Π 159· μεταφ. περὶ τοῦ δόρατος «-χρόα» τσουγκρανίζω, χαράζω [ἀμύσσω] Ν 831· περὶ τοῦ πυρὸς «-οὔτι δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσι» δὲν θὰ τὸν δώσω εἰς τὴν φωτιὰ νὰ τὸν φάγῃ, ἀλλ' εἰς τὰ σκυλιά, Ἰλ. Ψ 183· πρβλ. **δαρδάπτω**.

Δαρδανίδης [. ⏑ . .], ου, ὁ, υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου =α') ὁ Πρίαμος, Γ 303 κ.ἄ. β') ὁ Ἶλος, Λ 166, 372· γ') ὁ Ἀγχίσης, Ὕ. Ἀφρ. 178.

Δαρδανίη [. ⏑ . .], ή, Δαρδανία 1) ἀρχαία πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἴδης, κτίσμα καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Δαρδάνου, Υ 216 † πρβλ. Στράβ. 13, 1, 24. Κατὰ τὸν Σλεῖμαν ἔκειτο ἐν Κουρσουνλοῦ-Τεπέ. 2) μικρὰ χώρα ἀνωτέρω τῆς Τροίας παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ τὸν Αἰνείαν διατελοῦσα (κατὰ Στράβ. 13, 1, 33 ἀπὸ Ζελείας μέχρι Σκήψιος) παρ' Ὁμ. μόνον οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀναφέρονται Δάρδανοι.

Δαρδάνιος [. ⏑ . .], ίη, ον, ἐκ τοῦ Δαρδάνου ἔχων τὴν ἀρχὴν ἢ ὀνομαζόμενος, οἷον «-πύλαι» Ε 789. Χ 194, ἴδ. Σκαιαί.— Οὐσιαστ. οἱ Δαρδάνιοι = Δάρδανοι, ὅπ. ἴδε, Β 819.

Δαρδανὶς [. ⏑ .], ίδος, ἡ, ἐπίθ. θηλ. τοῦ προηγ. ὡς οὐσιαστ. ἡ Δαρδανὶς (γυνὴ) Σ 122, 339.

Δαρδανίων [. ⏑ ⏑ .], ωνος, ὁ, ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, πληθ. = **Δάρδανοι**, «-Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες» Η 414 κ. ἄ.

Δάρδανοι [. ⏑ .], οἱ, ἐνικ. «-Δάρδανος ἀνήρ» Β 701· οἱ Δάρδανοι κυρ. οἱ κάτοικοι τῆς ἀνωτ. **Δαρδανίας** 2) (ἴδ. τὴν λ.), ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἀρχόμενοι (Β 819), ἦσαν ἡ ἀρχαιοτέρα φυλὴ τῆς χώρας. «-Τρῶες καὶ Δάρδανοι» Γ 456, Η 348.

Δάρδανος [. ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου, πατὴρ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Βατείας, ἀπῴκησεν ἐξ Ἀρκαδίας εἰς Σαμοθρᾴκην καὶ ἐντεῦθεν εἰς Μ. Ἀσίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Δαρδανίαν καὶ οὕτως ἐγένετο ὁ γενάρχης τῶν Τρώων, διότι ἐκ τῆς Δαρδανίας ἐκτίσθη ἡ Τροία, Υ 215 ἑξ. 304. Ἀπολδ. 3, 12, 1. 2) υἱὸς τοῦ Βίαντος, εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Υ 460. 3) ὡς ἐπίθ. ἴδ. τὸ προηγ.

Δαρδάπτω, ἐπιτατικώτερος τύπος τοῦ δάπτω, ὅπ. ἴδε, κατασπαράττω, Λ 479· μεταφ. «-κτήματα, χρήματα» κατατρίβω, καταναλίσκω, σπαταλῶ, ξ 92, π 315.

Δάρης [⏑.], **ητος**, ὁ, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τροίᾳ, πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου, Ε 9 ἑξ.

Δαρθάνω [.⏑.], ἐπ. ἀόρ. ἔδαρθον ἐπ. ἔδραθον, κοιμῶμαι, μόνον κατ' ἀόρ. υ 143 †.

Δασάσκετο, δάσασθαι κ. τ. λ. ἴδ. δαίω.

Δάσκιος, ον, σκιερός, πολὺ σκιερός, σύσκιος, «-ὕλη» Ο 273, ε 470, Ὑ. Δήμ. 386

Δασμός, ὁ, (δατέομαι) διανομή, μοιρασιά, Α 166 †. Ὑ. Δήμ. 86·

Δάσονται, δάσσατο ἴδε δατέομαι

Δασπλῆτις, ἡ, ἰσχυρῶς βάλλουσα, δυσπρόσιτος, φοβερά, φρικώδης, ἐπ. ἐπίθ. τῶν Ἐρινύων. ὁ 234 †.

Δασύμαλλος [⏑ ⏑ . ,], **ον**,(δασύς, μαλλὸς) ὁ δασὺν μαλλὸν ἔχων, ι 425 †.

Δασύς [⏑.], **εῖα**, **ύ**, πυκνόθριξ, πυκνὸς ἐν γένει, δασύς, «-ρῶπες, δέρμα» Ὀδ. ξ 49, 51.

Δατέομαι (δαίω), ἕτερος τύπος τοῦ **Δαίομαι**. 1) α΄) ἀλλπθ. μοιράζομαι, διανέμομαι, «-ληΐδα» μοιραζόμεθα, διανεμόμεθα μεταξύ μας τὴν λείαν, Ι 138 280· μεταφ. «-μένος Ἄρηος δατέονται» μοιράζονται μεταξύ των τοῦ Ἄρεως τὴν ὁρμήν, Σ 264. «χθόνα ποσσὶ δατεῦντο» διανέμοντο, ὅ ἐ. κατεμέτρουν μὲ τοὺς πόδας, ἐν γένει κατεπάτουν τὴν γῆν, Ψ 121. β΄) ἀπονέμω ἐμαυτῷ, τουτέστιν ἀποδέχομαι, περὶ τῶν θεῶν τῶν εἰς τὴν κνίσσαν τῶν θυσιῶν εὐφραινομένων, ἐν τῷ νόθῳ στίχ. Θ 550. 2) μοιράζω, διανέμω «-κρέα» α 112 «-τινὰ ἐπισσώτροις» καταπατῶ, διὰ τῶν τροχῶν, Υ 394.

Δαυλίς, ίδος, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ λόφου κειμένη οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, Β 520, ‖. ἡ μετέπειτα Δαυλία, νῦν δὲ Δαύλια, χωρίον οὐχὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Δαυλίδος, ἀλλ' εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου κείμενον.

Δάφνη, ἡ, δάφνη ι 183 †. Ὑμ. Ἀπ. 396.

Δαφοινὸς [⏑ . . .], **όν**, καὶ **δαφοινεός, όν**, Σ 538 †. (ἐκ τοῦ ἐπιτ. δα- καὶ φοινός), κυρ. αἱματόχρους, ἐρυθρὸς ὡς τὸ αἷμα, κατακόκκινος, « εἷμα αἵματι δαφοινὸν» Σ 538· ἔπειτα πυρρός, ξανθὸς ἢ ἐρυθρόφαιος, ἐπὶ λέοντος, Κ 23 δράκοντος, Λ 308, Ὑ. Ἀπ. 304, θωός, Λ 475.

Δέ, (ἐκ θέματος ἀντωνυμ. ὡς τὸ γερμ. da) μόριον δυσερμήνευτον ἢ σύνδεσμος ἀντιθετικὸς ἢ συμπλεκτικός. 1) ἀντιθετικὴν (ἢ ἐναντιωματικὴν) δύναμιν ἔχει: ἀλλά, ὅμως, δέ. α΄) συνήθως ἐν ταῖς ἀντιθέσεσιν, ὧν τὸ πρῶτον κῶλον ἔχει τὸν «-μέν» ἴδ. μέν· β΄) πολλάκις καὶ ἄνευ προηγουμένου μέν, οἷον Α 108· «-οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ—ἄλγε' ἔχουσι» α 33· συμβαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπαναλαμβανομένης ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ τῆς αὐτῆς ἢ ἄλλης συνωνύμου λέξεως, οἷον « ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν—θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι» Ω 484, « σάκος εἷλε—εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος» Ξ 9 καὶ 12 (‖. τοιαύτη πλοκὴ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ φυλάττει τὸν μέν)· ὡσαύτως καὶ τῆς ἐρωτηματικῆς λέξεως ἐπαναλαμβανομένης, οἷον «-τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος;» α 225, Α 362, ξ 187 ἑξ. Ἐν ἄλλαις δὲ ἐρωτήσεσι τιθέμενος μετὰ τὰς ἐρωτηματικὰς λέξεις ἔχει μᾶλλον ἐναντιωματικὴν δύναμιν, ἐξυπακουομένου τοῦ πρὸς ὃ ἡ ἐναντίωσις. «-Ἕκτορ, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων ἧσαι;» Ο 244, « τίς δὲ σύ ἐσσι—ὅς μ' εἴρεαι ἄντην; Ο 247· «-τίς δ' οἶδε

κτλ ;» ϐ 332 (‖ . ὁ τοιοῦτος δὲ ἐκφέρεται ἐν τῇ καθομιλουμένῃ διὰ τοῦ „μὰ" ἢ „ἄμ", οἷον „μὰ διὰ τί κάθησαι ἐδῶ ;—ἄμ διὰ τί μ' ἐρωτᾷς ;" ἔνθα ὡσαύτως ἐξυπακούεται τὸ πρὸς ὅ ἡ ἐναντίωσις). 2) Ὁ συμπλεκτικὸς δὲ συμπλέκει ἐξωτερικῶς προτάσεις, ἐν αἷς πάντως καί τις ἀντίθεσις ὑπάρχει, καὶ δύναται μὲν νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ καί. ἢ ὅλως νὰ μείνῃ ἀμετάφραστος (ἐν δὲ τῇ καθ' ἡμᾶς νὰ μείνῃ ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ). Ἰδίως α') ἐπὶ μεταβάσεως ἀπὸ πράγματος εἰς ἕτερον πρᾶγμα, ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἑτέραν ἔννοιαν, Α 43 — 49, ε 1 ἑξ ϐ') εἰς πρότασιν μᾶλλον ἐπεξηγοῦσαν ἢ ἀκριβέστερον ὁρίζουσαν τὴν κυρίαν πρότασιν, ὅτε συνηθέστερος εἶναι ὁ γάρ, οἷον «-ἀλλὰ πίθεσθ', ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο» Α 259, 520, πρβλ. Β 26, Η 48, Ι 496. 3) Καὶ ἐν ταῖς ἀποδόσεσι τιθέμενος ὁ δὲ ἔχει ὁτὲ μὲν ἀντιθετικὴν ἢ ἐναντιωματικήν, ἄλλοτε δὲ συμπλεκτικὴν δύναμιν· ἀντιθετικὸς μᾶλλον εἶνε α') μετὰ τὰς ὑποθετικὰς προτάσεις, « εἰδέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι» τότε πλέον, ἄμ τότε κτλ. Α 137, Ε 261, Ι 301, Μ 246, Ρ 155, π 247· ϐ') ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν ὁμοιωματικῶν (παραβολικῶν) καὶ ἀναφορικῶν προτάσεων, οἷον «-οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν» Ζ 146, κ 108·συμπλεκτικὸς δὲ μᾶλλον ἐν ἄλλαις συσχετικαῖς προτάσεσιν, ἐν αἷς συνάπτεται τὸ ἡγούμενον πρὸς τὸ ἑπόμενον ὡς ἂν ἦσαν ὅλως ἄσχετα καὶ ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξάρτητα, οἷον ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν χρονικῶν προτάσεων, τῶν ἐκφερομένων διὰ τοῦ «-ἐπεὶ» Α 58, Η 149· διὰ τοῦ «-ἐπειδὴ» Π 199· διὰ τοῦ «-ὅτε» καὶ «-ὁπότε» Ε 439, λ 591· διὰ τοῦ «-εὖτε» Μ 373, υ 56, 73 διὰ τοῦ « ὄφρα» Δ 421, κ 126· διὰ τοῦ «-ἕως» Α 194, Κ 507, δ 121, ε 366· διὰ μετοχῆς «-σειρὴ» κρεμάσαντες πάντες δ' ἐξάπτεσθε» Θ 20. 4) Μετ' ἄλλων μορίων συναπτόμενον φυλάττει μίαν τῶν ἀνωτέρω σημασιῶν, οἷον «-καὶ δέ»· «-καὶ δέ σοι αὐτῷ» ἀλλὰ καὶ εἰς σὲ αὐτόν, Ψ 80, «-καὶ δ' ἄλλῳ» τοὐναντίον καὶ ἄλλον, Ψ 494, Ω 370 « καὶ δέ σέφασιν» καὶ ὅμως, καὶ ἐν τούτοις, π 418· ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ ἑπόμενον « σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἦσθα» ς. 420· «-καὶ δὲ» δὲ προσέτι, δ 391 κ. ἀ. «-δὲ δὴ» δὲ τέλος πάντων, Η 94· «-δέ τε» Α 403, ζ 108, κ 3, ξ 87. Ταὐτὸν συμβαίνει καὶ ἐν τῷ συνδυασμῷ «-μέν τε—δέ τε» Ε 139· ἴδε μέν. [Ὁ δὲ ἐκτείνεται πρὸ ὑγροῦ ἐν θέσει ω 299]. Ὡς μόριον ἐγκλιτικὸν καὶ ἀχώριστον ὁ δέ. 1) προσαρτᾶται εἰς τὸ τέλος ὀνοματικῶν μάλιστα σχηματισμῶν, αἰτιατικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ σημαίνει τὴν κίνησιν ἢ διεύθυνσιν πρός τι, οἷον «-κλισίην δε, Θρήκην δε οἶκόν δε» κ. ἄ. εἰς τὴν κλισίαν, εἰς τὴν Θράκην, κτλ. ἑπομένου ἐνίοτε περαιτέρου προσδιορισμοῦ διὰ τοῦ εἰς ἐκφερομένου, α 17. Ἐν τῇ φρ. «Ἄϊδός δε» προσαρτᾶται μὲν εἰς τὴν γενικήν, ἀλλὰ ἐξυπακούεται αἰτιατικὴ «-δόμον» ἢ τ. τοιοῦτον, ἴδ. Ἀΐδης καὶ Ἄϊς. Σπανιώτερον προσαρτᾶται εἰς ἐπίθετα, «-ὃν δε δόμον δε» εἰς τὴν οἰκίαν του. 2) Προσαρτᾶται εἰς τὸ τέλος ἀντωνυμιῶν δεικτικῶν, ἵνα ἐπιτείνῃ τὴν δεῖξιν, «-ὅδε, τοιόσδε κτλ.».

Δέ(F)ατ', πρτ. ἀντὶ τοῦ δέατο (δίFατο) καὶ δοάσσατο (δFάσσατο) ἀόρ. ὑποτ. δοάσσεται) Ψ 339. (ΔιF), σχηματισμοὶ ἔκ τινος ἀπηρχαιωμένου ῥ. δέαμαι (‖ . ὅθεν παρ' Ἡσυχίῳ δέαται: φαίνεται, δοκεῖ) ζ 242 †. «-πρόσθεν μοι

ἀεικέλιος δέατ' εἶναι» μοὶ ἐφάνη ἄσχημος.

Δέγμενος, ἴδ. δέχομαι.

Δέδαα, δεδάασι, δεδάηκα, δεδαημένος, δεδαώς, ἴδε δα–

Δεδαίαται, δέδασται, ἴδ. δαίω Β΄)

Δεδαϊγμένος, ἴδε δαΐζω.

Δεδεγμένος. μετοχ. παρακ. τοῦ δέχομαι.

Δέδηε, δεδήει, ἴδε δαίω Α΄).

Δέδια, ἐπ. **δείδια**, ἴδε δείδω.

Δέδεξο, προστ. πρκ. παθ. τοῦ δέχομαι.

Δεδίασι, ἴδε δείδω.

1. **Δεδίσκομαι**, ο 150 καὶ **δειδίσκομαι**, μόνον ἐνεστ καὶ παρατατ. (δείκνυμι, δεξιοῦμαι, χαιρετῶ, «τινα δεξιτερῇ χειρὶ» *'Οδ υ 197· «-δέπαϊ» μὲ τὸ ποτήριον ὑποδέχομαί τινα, οὐχὶ πίνων εἰς ὑγείαν του, ἀλλὰ προσφέρων εἰς αὐτόν, σ 121, ἀπολ. γ 41.

2. ***Δεδίσκομαι**, ἴδ. δειδίσσομαι.

Δεδμήατο, ἴδ. δαμάω.

Δεδμημένος, μτχ. παθ. πρκ. α΄) τοῦ δαμ Κ 2· β΄) τοῦ δέμω, Ζ 245· ἴδ. τοὺς ἐνεστῶτας.

Δεδοκημένος, μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ 'Ιων. δέκομαι = δέχομαι, προσμένων, καραδοκῶν, Ο 730 †.

Δέδορκα, ἴδ. δέρκομαι.

Δεδραγμένος, ἴδ. δράσσομαι.

Δέελος, η, ον, (δέϜελον) =δῆλος, φανερός, προφανής « σῆμα» Κ 466 †· πρβλ. λ. **εὐδείελος**.

Δεῖ, (ἐκ τοῦ δέω) ρ. ἀπρόσωπον, κυρίως δεσμεύει, ὑποχρεώνει, εἶτα πρέπει, εἶνε χρεία, παρ' 'Ομ. μόνον Ι 337· ἀλλαχοῦ δὲ μεταχειρίζεται τὸ « χρή».

Δείδεκτο καὶ **δειδίχατο**, κατ' ἐπ. ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ δέδεκτο, καὶ δεδέχατο (ἐκ τοῦ δέδjεγμαι) ἴδ. δείκνυμι.

Δειδήμων, ον, γεν. **ονος**, (δεδjήμων, δείδω), δειλός, Γ 56 †.

Δείδια, κτλ. ἴδ. δείδω.

Δειδίσκομαι, ἴδ. 1 δεδίσκομαι.

Δειδίσσομαι, ἐπ. καὶ **δεδίσκομαι**, ("Υ. 'Ερμ· 163 ἀποθ. (δείδω), μέλ. δειδίξομαι· ἀπαρμφ. ἀορ. α΄ δειδίξασθαι. 1) μεταβ. φοβῶ, φοβίζω, τρομάζω τινά, Δ 184 Ν 810, Ο 196 κ. ἀ. «-τινὰ ἀπὸ νεκροῦ» ἀποτρέπω, διὰ φόβου ἀποδιώκω τινὰ ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, Σ 164. 2) ἀμετ. φοβοῦμαι, δειλιῶ, Β 190, *'Ιλ.

Δείδοικα, ἴδ. δείδω.

Δείδω, μόνον α΄ ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. (ἐκ τοῦ δέδϜjω σχηματισθὲν) μέλ. δείσομαι ἀόρ. ά ἔδεισα· ἐπ. ἔδδεισα. μετοχ. δείσας· παρακ. δέδοικα καὶ ἐπ. δείδοικα· παρακ. β΄ δέδοια (ἐπ. δείδια, πληθ. δείδιμεν, δείδιτε, δειδίασι, προστ. δείδιθι, Ε 827 κ. ἀ. ὑπερσυντ. γ΄ πληθ. ἐδείδισαν, Ε 790 καὶ δείδισαν Ο 652. γ΄ ἐνικ. τοῦ παρακ. μὲ σημ. παρατ. δείδιε Σ 34, Ω 358. ἀπαρέμφτ. δειδίμεν, ι 274, — 'Εν πᾶσι τούτοις τοῖς τύποις τὸ ι εἶνε βραχὺ) μὲ σημ. ἐνεστ. 1) ἀμετάβ, φοβοῦμαι, εἶμαι **περίφοβος**, πολλάκις ἀπολ. Α 39. «-περί τινι» περί τινος. Κ 240, "Υ. Δήμ. 247. μετὰ τοῦ «-μὴ» καὶ ὑποτακτ. ἢ εὐκτικῆς συνήθως (σπανίως καὶ ὁριστικῆς, οἷον ε 300 «-μὴ πάντα νημερτέα εἶπεν» μήπως ἀληθῆ ἦνε ὅσα εἶπε) «-δείδω μή τι πάθῃσι» Λ 470, ε 419. σπανιώτερον μετ' ἀπαρεμφάτου, οἷον «δεῖσαν ὑποδέχθαι» ἐφοβήθησαν νὰ παραδεχθῶσι Η 93, Ο 299· «μήτε θεῶν τό γε δείδιθι μήτε τίν' ἀνδρῶν ὄψεσθαι» Ξ 342· ‖ · τὸ παράδειγμα τοῦτο δύναται νὰ ἀναχθῇ καὶ εἰς τὴν ἑπομ. σημ. 2) μεταβ. φοβοῦμαί τινα ἢ τι Δ 431 κ. ἄ. πλχ. «-μήτε σύγ' "Αρηα τό γε

δείδιθι» μήτε νὰ φοβῆσαι σὺ περὶ τούτου τὸν Ἄρην, μήτε νὰ ἔχῃς σὺ τοῦτον τὸν φόβον ἀπὸ τὸν Ἄρην, Ε 827· σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, σέβομαι «-θεούς» ξ 389, χ 39, «-σημάντορας» Δ 431, πρβλ. Ω 116. συνάπτεται μετὰ τοῦ τίω, οἷον «-τίει καὶ δείδιε» π 306, (‖ . ὧν ἀντίθετα εἶνε τὰ ἑπόμενα, κατὰ τὸ χιαστὸν λεγόμενον σχῆμα, τοῦ μὲν δείδιε τὸ «-οὐκ ἀλέγει» τοῦ δὲ τίει τὸ «-ἀτιμᾷ»).

Δειελιάω, (δείελος) μόνον ἀόρ. ά. μετοχ. δειελιήσας, ἤτοι εἶμαι δειλινός, ἑσπερινός, δ ἐ. περιμένω μέχρις ἑσπέρας, ρ 599 † «σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας» πήγαινε πρὸς τὸ δειλινὸν ἢ κατ' ἄλλους δειπνῶ, τρώγω τὸ δειλινόν, πρβλ. 602. 606.

Δείελος, ον (δείλη), ἐπ. δειλινός, ἑσπερινός, «-δείελον ἦμαρ» ἡ πρὸς ἑσπέραν ἡμέρα, ρ 606. «-δείελος ὀψὲ δύων» Φ 232. (‖ . Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τὸ ἐπίθετον δείελος ἐκλαμβάνεται ὡς οὐσιαστικὸν ‖ ἑσπέρα.

Δεικανάομαι [. ⏑ . . .], ἀποθ., μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ ἐκτεταμένου παρατατ. δεικανόωντο (δείκνυμι), =1 **Δεδίσκομαι**, ὅπ. ἴδε, οἷον «-δέπασσιν, ἐπέεσσι» Ο 86, σ 111, ω 410.

Δείκνυμι [. – .] (ρίζ. **Δεικ**), μέλ. δείξω. ἀόρ. ά ἔδειξα, συνήθ. ἄνευ αὐξήσεως., μέσ. ἀόρ. ἐδειξάμην, Ὕ Ἑρμ. 367. παρακ. μέσ. δείδεγμαι, ἐπ. (= δέδεγμαι) ἐξ οὗ γ' πληθ. δειδέχαται· γ' ἑνικ. τοῦ ὑπερσ. δείδεκτο, Ι 224, καὶ γ' πληθ. δειδέχατο· δεικνύω, δείχνω, 1) Ἐνεργ. ά) φέρω εἰς φῶς, φανερώνω τί τινι, περὶ τῶν θεῶν «σῆμα, τέρας» φανερώνω σημεῖον, γ 174, Ν 244 «ἔργα» Ὕμ. 31. 19' β' ἐπιδεικνύω, δακτυλοδεικτῶ, «-Ἀλέξανδρον Μενελάῳ» Γ 452, «-ἕκαστα» Τ 332, «-ὁδὸν» δείχνω τὸν δρόμον, μ 25, ὅθεν γ') δεικνύω, διδάσκω, δείχνω κ 302. 2) Μέσ. ά) δεικνύω τί τινι, Ψ 701. «-εἴς τινα» δεικνύω τινά, ἀποτείνομαι πρός τινα, Ὕ. Ἑρμ. 367 β') = **δειδίσκομαι**, ὑποδέχομαι, δεξιοῦμαι, χαιρετῶ Ι 196, δ 59. Ὁ μέσ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἔχει σημ. ἐνεστ. καὶ παρατ. Χ 435· «-δεπάεσσιν (δοτ. ὀργ.) δειδέχατ' ἀλλήλους μὲ ποτήρια ὑπεδέχοντο ἀλλήλους, „ἐκερνοῦσεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον" Δ 4 «κυπέλλοις» Ι 671 πρβλ. 224, «-μύθοισι» η 72.

Δείλη (δύομαι, δεϝέλη) ἡ, τῆς ἡμέρας τὸ πρὸς ἑσπέραν, δειλινὸν καὶ δεῖλι τό, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἑσπέρας, Φ 111 †, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῆς συναφείας μετὰ τοῦ «ἠώς» καὶ «-μέσον ἦμαρ».

Δείλομαι, κλίνω πρὸς ἑσπέραν, «-δείλετο τ' ἠέλιος» κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἀριστάρχου ἔγραψαν οἱ Κριτικοὶ ἀντὶ τοῦ δύσετο, η 289 †.

Δειλός, ή, όν, (δϝειλός) α') δειλός, ἄνανδρος, Ν 278 β') κακός, ἐλεεινός, Α 293 Περὶ τοῦ η 351 ἴδ. λ. ἐγγυάω. Ἰδίως γ') ἄθλιος, δυστυχής, τάλας, δείλαιος, δόλιος, πρὸς ἔκφρασιν μάλιστα τῆς συμπαθείας καὶ λύπης διὰ τὰ παθήματα τοῦ ἄλλου οἷον περὶ τοῦ ἀποθανόντος Πατρόκλου Ρ 670, Ψ 65, πρβλ. ι 65. «ὤμοι ἐγὼ δειλός» ε 299, «-ἆ δειλὲ ξείνων» ξ 361, φ 288, «-ἆ δειλοὶ» Λ 441, 816 κ. ἀ «-δ. βροτοὶ» περὶ τῶν ἐν ὁμίχλῃ καὶ σκότει οἰκούντων Κιμμερίων, λ 19, καὶ ἐν γένει ὡς ἐπίθετον τῶν βασανιζομένων ἀνθρώπων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς μάκαρας θεοὺς Φ 464, μ 341 κ. ἀ.

Δεῖμα, ατος, τό, (δεῖσαι), φόβος,

τρόμος, ἔκπληξις, Ε 628 †. Ἐκ τούτου

*Δειμαίνω, μέλ. ανῶ, φοβοῦμαι, Ὕ. Ἀπ. 404.

*Δειμαλέος [. ⏑ . .], η, ον, ἐπ. φοβερός, ἐπίφοβος «ὅπλον», Βατρ. 289.

Δείματο, δείμομεν, ἴδ. δέμω.

Δεῖμος, ὁ, (δείδω, τὸ προσηγορικὸν δειμός) ὁ Τρόμος, ἐν Ἰλ. προσωποποιημένον μυθικὸν ὄν, ὑπηρέτης καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἄρεως, ὡς ὁ Φόβος, Δ 440, Λ 37, Ο 119· κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδον υἱὸς τοῦ Ἄρεως, Θεογ. 934.

Δεινός, ή, όν, (καὶ δϝεινός, ἐκ τοῦ δέος) α') φοβερός, τρομερός, ἐκπληκτικός, «-αἰγίς» Ε 739, «-πέλωρον» Β 321, «Χάρυβδις» μ 260· καὶ μάλιστα τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπίρ. «-δεινὸν ἀΰτεῖν» φοβερὰ φωνάζω, Λ 10 «-δέρκομαι» φοβερὸν προσβλέπω, ρίπτω φοβερὸν βλέμμα Γ 342, «-δεινὰ ἰδὼν» Ο 13· ὅθεν β') ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ καθομιλ. φοβερός, μέγας, ὑπερμεγέθης, θαυμάσιος, «-θεός» Ζ 385, «-σάκος, ἄορ, μελίη, ὅπλα» Ὁμ. πλχ. «-ἀγορὴ» ἡ μεγάλη Η 346· γ') πᾶν ὅ,τι διὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ καταπλήττει, πτοεῖ, ἐμποιεῖ σέβας καὶ θαυμασμόν, σεβάσμιος, ἀξιοθαύμαστος, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-αἰδοῖος» Γ 172, Σ 394, θ 22, ξ 234.

Δεῖος, ους, τό, (δϝέος) =δέος, μόνον ἐν τῇ φρ. «-ὑπαὶ δείους» Ο 4 Κ 376.

Δειπνέω, ἀόρ. ἐδείπνησα. ὑπερσ. δεδειπνήκει ρ 359, δειπνῶ, τρώγω τὸ δεῖπνον (ἴδ. τ. λ.) Τ 304, Ὀδ. πλχ. Ὕ. Ἀπ. 497. Ἐκ τούτου

Δειπνηστος, ὁ, (δεῖπνον, ἔδομαι) ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, μετὰ μεσημβρ. ρ 170 †

Δειπνίζω, (δεῖπνον) μετοχ. τοῦ ἀορ. α' δειπνίσσας, παρέχω τινὶ δεῖπνον, δίδω νὰ δειπνήσῃ, μετ' αἰτ. Ὀδ. δ 535, λ 411.

Δεῖπνον, τό, (δέπινον, δάπτω) τὸ πρῶτον τακτικὸν γεῦμα, ὅπερ συνήθως ἐγίνετο τὴν μεσημβρίαν ἢ κατὰ τὰς πρώτας μετὰ μεσημβρίαν ὥρας, Λ 86, Σ 560, κατὰ δὲ τὰς περιστάσεις, οἷον πρὸ τῆς μάχης ἢ ὅταν μέλλῃ τις ν' ἀποδημήσῃ, καὶ πρότερον (πρβλ. Β 381, Τ 171, 275, 349, ι 311, ο 77, 94, 500) καὶ ὀψιαίτερον (ρ 176)· ὅθεν κύριον γεῦμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «-ἄριστον» καὶ «-δόρπον» Θ 53, Κ 578, ο 316. Κεῖται καὶ ἐπὶ ἵππων, φορβή, Β 383· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κυνῶν, Ἐπ. 11, 2.

*Δειράς, άδος, ἡ, (δειρή) ῥάχις ἢ σειρὰ ὀρέων, Ὕ. Ἀπ. 281.

Δείρας, μετοχ. ἀορ. ἴδ. δέρω.

Δειρή, (δερϝή) ἡ, λαιμὸς Γ 396, Μ 204, β 135, ψ 208 κ. ἀ.

Δειροτομέω (τέμνω), μέλ. ήσω, κόπτω τὸν λαιμόν, ἀποκεφαλίζω Φ 89. 555, Ψ 174, χ 349.

Δεῖσε, σαν κτλ. ἀόρ. τοῦ δείδω.

Δεισήνωρ, ορος, ὁ, εἷς τῶν Λυκίων, Ρ 217 †.

Δέκα [. ⏑], οἱ, αἱ, τά, δέκα Ι 122, ι 160 κ. ἀ. τίθεται δὲ καὶ εἰς ἔκφρασιν ἀορίστου πλήθους ὡς στρογγύλος ἀριθμός, Β 489, Δ 347.

Δεκάκις [. ⏑ .], ἐπίρ. δέκα φοραῖς, δεκάκις, Ἰλ. 379, Χ 349.

Δεκάς, άδος, ἡ, δεκάς, δεκαρέα ἢ δεκαριά Β 126, π 245.

Δέκατος [. ⏑ .] η, ον (δέκα), δέκατος, Β 329, ι 83 κ. ἀ., ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς Θ 404, π 18, τ 294.

Δεκάχιλοι [. ⏑ – .], αι, α, δεκακισχίλιοι, αι, α, Ε 860, Ξ 148.

Δέκτης, ου, ὁ, ἐπ. (δέχομαι) κυρίως ὁ δεχόμενός τι, (|| . τουτέστιν ὁ μηδὲν ἀπορρίπτων) ὅθεν ὁ ἐπαίτης, δ 278 †.

Δέκτο, ἴδ. δέχομαι.

***Δέλτος,** ἡ, ὁ πίναξ, ἐν ᾧ γράφουσι, κατὰ πληθ. Βατρ. 3.

***Δέλφειος, α, ον** (Δελφοί) Δελφικός, « βωμός» Ὕ. Ἀπ. 496

***Δελφίνιος,** ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐφ' ᾧ μάλιστα ἐν Κνωσῷ, Κρίσσῃ καὶ ἀλχ. ἐτιμᾶτο, διότι κατὰ τὸν μῦθον εἰς δελφῖνα μεταμορφωθεὶς προηγεῖτο τῆς τῶν Κρητῶν ἀποικίας ἥτις ἔκτισε τὴν Κρίσσαν, Ὕ. Ἀπ. 495. ἴδε καὶ Παυσ. 1. 19, 1.

Δελφίς, ῖνος, ὁ, ὀρθότερον ἢ Δελφίν. ὁ δελφίς, τὸ δελφίνι Φ 22, μ 96.

***Δελφοί, ῶν,** οἱ, τὸ περιώνυμον τῆς Φωκίδος μαντεῖον, Ὕμ. 27, 14, παρ' Ὁμ λέγεται Πυθώ (νῦν Καστρί) ἀνεσκάφη δ' ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθ. Γαλ. Ἀρχ. Σχολῆς.

Δέμας, τό, μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ, παρ' Ὁμ. δὲ μόνον κατ' αἰτ. (δέμω) 1) κατασκευὴ τοῦ σώματος, σῶμα, ἀνάστημα συνήθως τῶν ἀνθρώπων, Ὁμ. πλχ., κεῖται δὲ συνηθέστατα ὡς αἰτ. τοῦ κατά τι, οἷον «-δέμας μικρός, ἄριστος· δέμας ἀθανάτοισιν εἴκτην κ. τ. τ.» συνάπτεται μετὰ τοῦ «-φυήν» Α 115, ε 212 ἢ μετὰ τοῦ «-εἶδος» Ω 376, ξ 177, σ 251· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ « αὐδήν» β 268· περὶ ζώων μόνον κ 240, ρ 307· ἐν γένει σῶμα, οἷον «δ. νεκρόν» Βατρ. 106. 2) ὡς ἐπίρ. ὁμοιάζει πρὸς τὸ δίκην, σημ. δηλ. ὡσάν, οἷον «-δέμας πυρὸς» δίκην πυρός, ὡσὰν πῦρ, «-ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο» Λ 596, Ν 673, Ρ 366, Σ 1.

Δέμνιον, τό, ἀείποτε κατὰ πληθ., κλίνη ξυλίνη, κράββατος, κρεββάτι, θ 277 κ. πλχ. «-δέμνια τίθημι» στρώνω τὸ κρεββάτι, δ 297, τ 599, Ἰλ. μόνον Ω 644· « δ. στόρεσαν» ἔστρωσαν τὸ κρεββάτι, δ 301.

Δέμω, ὁ, ἐνεστ. Ὕμ. Ἑρμ. 87, 188, παρατ. ψ 192, ἀόρ. α' ἔδειμα, ὑποτ. κατ' ἐπ. συστολὴν δήμομεν ἀντὶ τοῦ δείμωμεν, Η 337· παθ παρακ. δέδμημαι· μέσ. ἀόρ. ἐδειμάμην. 1) Ἐνεργ. κτίζω, οἰκοδομῶ, « πύργον» Η 337, «-τεῖχος» ἐγείρω, Ι 349· «-θάλαμοι πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι» Ζ 245, 249. 2) Μέσ. ἐμαυτῷ οἰκοδομῶ, «-οἴκους» ζ 9.

Δενδίλλω, (δελ-διλ-jω, συγγ. τῷ δέρκομαι), μόνον κατὰ μετοχ. πλαγίως προσβλέπτω, ρίπτω πλάγιον βλέμμα, ὅθεν διὰ πλαγίου βλέμματος νεύω ἢ κάμνω νεῦμα (|| . κατὰ τὸν σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ροδ. Γ 281 «-ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύων») «-δενδίλλων ἐς ἕκαστον» Ι 180 †.

Δένδρεον, τό, (δένδρεϝον, θέμα δρυ, ἀγγλ. tree), ἀρχαιότερος σχηματισμὸς τοῦ δένδρον, Ν 437, ε 328 πλχ. (Τὸ δενδρέῳ, δενδρέων, διὰ συνιζήσεως λαμβάνονται ὡς δισύλλαβα, Γ 152, τ 520).

Δενδρήεις, εσσα, εν (ἐκ τοῦ δένδρος, ὅπερ καὶ ἐν τῇ καθομιλ. ἔχει τὸν αὐτὸν τύπον δένδρος = τῷ προηγ.) δενδρώδης, πολύδενδρος, «-νῆσος» α 51, «-ἄλσος» ι 209, Ὕ. Ἀπ. 221.

Δεξαμένη [. ⏑ . .], ἡ, ὄνομα Νηρηίδος (ἐκ τοῦ προσηγορ. δεξαμενή= γοῦρνα, στέρνα) Σ 44,

Δεξιάδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Δεξίου= ὁ Ἰφίνοος, Η 15.

Δεξιή, ἡ, (δέχομαι) ἡ δεξιὰ χείρ,

ὡς σημεῖον δεξιώσεως, ὑποσχέσεως, Κ 542· ὅθ. ὑπόσχεσις, λόγος διδόμενος, συνθήκη, Β 341, Δ 159 (κυρ. θηλ. τοῦ δεξιός, οὐσιαστικοῦ δύναμιν λαβόν).

***Δεξιόομαι**, ἀποθ. (δεξιά), δίδων εἴς τινα τὴν δεξιὰν χαιρετῶ, δεξιοῦμαι «χερσὶ δ' ἐδεξιόωντο» Ὕμ. 5, 16.

Δεξιός, ή, όν (δέχομαι) 1) δεξτός, ὁ πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα, «-μαζός» Δ 481 «-ὦμος» ρ 46· «-ἐπὶ δεξιά» πρὸς τὰ δεξιά, τοὐναντίον «-ἐπ' ἀριστερά» Η 238. Ὡσαύτως «ἐπὶ **δεξιόφιν**» Ν 308 †. 2) αἴσιος, εὐτυχής, εὐνοϊκός, ἰδίως ἐπὶ οἰωνῶν καὶ ἄλλων θείων σημείων· διότι ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας οἰωνοσκόπους τοὺς βλέποντας πρὸς βορρᾶν τὸ μὲν αἴσιον σημεῖον ἐφαίνετο δεξιόθεν, (ἐξ ἀνατολῶν) τὸ δὲ ἀπαίσιον ἀριστερόθεν (ἐκ δυσμῶν) Μ 239· ὅθεν «ὄρνις δεξιός»=αἴσιος, Ν 821, β 154 κ. ἀ. πρβλ. **ἐνδέξιος, ἐπιδέξιος**. Τὴν σημασ. ταύτην ἔσωσεν ἡ καθομιλουμένη ἐν τῇ εὐχῇ ὁ θεὸς δεξιὰ (νὰ τὰ φέρῃ) καὶ πάντα δεξιά.

Δεξιτερὸς [. ⏑ . .], **ή, όν** (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ δεξιός· ἐπ. δοτ. «-δεξιτερῆφι» Ω 284, ο 148, τ 480, δεξιός, ὁ πρὸς δεξιάν, «-κνήμη» Δ 519 κ. ἀ. «-χείρ» Η 108, α 121 κ. ἀ. καὶ μόνον «-δεξιτερή» ὡς οὐσ. ἡ δεξιὰ Α 501, Φ 490, Χ 320.

Δέξω, ἴδ. δέχομαι.

Δεόντων, προστ. τοῦ δέω.

Δ(ϝ)έος, ους, τό, 1) φόβος, πολλάκις μετὰ τῶν καταλλήλων ἐπ. «-χλωρόν, ἀκήριον» (ἴδ. τὰς λ.) Θ 77, χ 42 κ. ἀ. 2) ἀφορμὴ φόβου, φόβος (‖. κατὰ Πλάτ. «-προσδοκία μέλλοντος κακοῦ») «-οὔ τοι ἔπι δέος» δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ φόβου, δὲν ὑπ. φόβος, Α 515, ε 347, μετ' ἀπαρεμφ. «-σοὶ οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι» Μ 246. — πρβλ. δεῖος.

Δέπας [. ⏑], **αος**, τό, δοτ., κατὰ συναίρεσιν δέπαι (πρότερον δέπα') κ 316, πλ. οὐδ. δέπα (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ δέπαα) ο 466, τ 62, υ 153· δοτ. πληθ. δεπάεσσι καὶ δέπασσιν, Ο 86· ἔκπωμα, ποτήριον μάλιστα χρυσοῦν, γ 41 κ. ἀ. καὶ τορευτικῶς ἐπεξειργασμένον, Λ 632· «δέπας ἀμφικύπελλον» (ἴδ. τ λ.)· καὶ ὡς μέτρον «-δέπας οἴνου» ἕνα ποτῆρι κρασί, ποτήριον (πλῆρες) οἴνου, Σ 545, ο 116.—Συνήθως μὲν εἶνε ποτήριον· ἀλλὰ «-δέπας» λέγεται καὶ μεγάλη τις φιάλη, ἐν ᾗ παρασκευάζεται ὁ κυκεών, Λ 632 Τοιαῦτα εὑρέθησαν ἐν Μυκήναις ὑπὸ τοῦ Σχλῆμαν καὶ ἀνάκεινται ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ.

Δέρκομαι, ἀποθ. παρατ. θαμιστ. δερκέσκετο, παρακ. δέδορκα, ἀόρ. β' ἔδρακον. 1) ἀμετ. βλέπω, κυττάζω, Ὁμ. πλχ. «-ἐμεῦ δερκομένοιο ἐπὶ χθονί» Α 88, τ 466 κ. ἀ. «δ. δεινόν» προβλέπω φοβερά, Γ 342, Ψ 815. Ὁ παρακ. ἔχει σημ. ἐνεστ. «-πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς» μὲ πυρώδεις ὀφθαλμοὺς βλέπων, φλογερὰ βλέμματα ρίπτων, τ 446 (‖. ἐνταῦθα τὸ μὲν «-πῦρ» σημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ «-δεδορκώς», (πῦρ δέρκομαι σημ. βλέπω οὕτως, ὥστε ἐκπέμπω πῦρ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν) τὸ δὲ «-ὀφθαλμοῖς» εἶνε δοτ. ὀργαν. 2) μεταβ. βλέπω, μετὰ αἰτ. Ν 86, Ξ 141.

Δέρμα, ατος, τό, (δέρω), δέρμα, καὶ μάλιστα· α') ἀπὸ τοῦ σώματος ἐκδαρέν, δορά, τομάρι Ι 548, ξ 24 κ. πλχ. σπανιώτερον· β') τὸ ἐπὶ τοῦ σώματος ἔτι καταπεφυκὸς δέρμα τοῦ ἀνθρώπου, π 341, ν 431, γ') τὸ ἐξειργασμένον δέρμα, πετσί· (ἴδ. λ. ἀσπίς) Ζ 117· ἀσκός, δερμάτι β 291.

Δερμάτινος [. ⏑ . .], **η, ον**, δερμά-

τινος, ἐκ δέρματος, «-τροποὶ» ''Αδ. δ 782, θ 53.

Δέρον, παρατ. =ἔδερον, ἴδ. δέρω.

Δέρτρον, τό, (δέρμα) τὸ στεατῶδες δίκτυον, τὸ ἐπίπλοον, τὸ περικλεῖον τὰ ἐντόσθια, σκέπη «-δέρτρον ἔσω δύνοντες» εἰσδύοντες μέσα εἰς τὴν σκέπην (οἱ γῦπες οἱ κατατρώγοντες τὸ ἧπαρ τοῦ Τιτυοῦ), κ 579 †.

Δέρω, ἀόρ. α' ἔδειρα, ἐκδέρω, γδέρνω μετ' αἰτ, «-βοῦν» Β 422, «-μῆλα» θ 61, κ 533 κ. ἄ.

Δέσμα, ατος, τό, ἀντὶ τοῦ δεσμὸς (δέω), μόνον κατὰ πληθ. «-δέσματα» 1) δεσμοί, δεσμά, δέματα α 264, θ 278. 2) τὸ κύριον δέμα, κεφαλόδεσμα, τὸ συνέχον τὴν κόμην τῶν γυναικῶν, Χ 468,

***Δεσμεύω**, δένω, δεσμεύω, Ὑμ. 6, 17.

Δεσμός, ὁ, (δέω), πλ. οἱ δεσμοὶ παρ' Ὁμ. καὶ τὰ δεσμὰ Ὑ. 'Απ. 129, Ὑ. 7, 13, πᾶν ὅ,τι συσφίγγει ἢ συνέχει, δεσμός, δεσμά, δέμα Ε 319, μ. 54 κ. ἄ., ἔτι δὲ τὸ καπίστρι Ζ 507, τὸ καλώδιον (παλαμάρι) ν 100, τῆς θύρας ὁ ἱμάς, φ 241· ὁ κόμβος θ 443, 447· ἧλος, καρφίον (εἰς προσήλωσιν τῶν λαβῶν τῶν τριπόδων) Σ 379.

***Δεσπόζω**, (δεσπότης), μέλ. σω, εἶμαι δεσπότης, κύριός τινος, Ὑμ. Δήμ. 366.

Δέσποινα, ἡ, (πότνα) κυρία, περὶ τῆς Ἑλένης, Ἀρήτης καὶ Πηνελόπης ''Οδ. η 53, ο 374 κ, ἄ. «-ἄλοχος, γυνὴ δέσποινα» ἡ κυρία σύζυγός του, ἡ γυναῖκά του, ἡ κυρά· γ 403, η 347.

***Δεσπόσυνος** [..⏑.], ον, εἰς δεσπότην ἀνήκων, δεσποτικός, «-λέχος» Ὑ. Δήμ. 144.

Δετή, ἡ, (κυρίως θηλ. τοῦ δετὸς ἐκ τοῦ δέω, ὡς οὐσ. λαμβανόμενον) δέμα ξύλων, πεύκης δαδίου, δεμάτι, δαδί, ἑπομ. πυρσός, κατὰ πληθ, ''Ιλ. Θ 554, Ρ 663.

Δευήσεσθαι, ἴδ. δεύω.

Δευκαλίδης [.⏑..], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Δευκάλου (=τῷ ἑπομ.), ὅ ἐ. υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος=ὁ Ἰδομενεύς, Μ 117, Ν 377, Ρ 608.

Δευκαλίων [.⏑..], ωνος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, πατὴρ τοῦ Ἰδομενέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, Ἀργοναύτης καὶ εἷς τῶν θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ν 451. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνώπιον τῆς Πηνελόπης προσποιεῖται ὅτι εἶνε υἱός του, τ 180. 2) εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς. Ο 478.

Δεῦρο, δεύρω Γ 240, δεῦτε, κυρ. ἀρχ. προστακτ. εἶτα ἐπίρ. α') κυρ. τοπικὸν πρὸς τὰ ἐδῶ, ἐδῶθε μετὰ κινήσεως σημαντικῶν ρημάτων, Α 153, Ϛ 381 κ. ἄ. Περὶ τοῦ συνδυασμοῦ « δεῦρο τόδ' ἱκάνεις» ἴδ. ὅδε ἐν τέλει. Ἐνίοτε συντάσσεται καὶ μετὰ στάσεως σημαντικῶν ρημάτων, τὰ ὁποῖα ὅμως περιλαμβάνουσι τὴν ἔννοιαν προηγηθείσης κινήσεως, οἷον «-δεῦρο παρέστης» Γ 405· «-δεῦρ' ἴθι» Γ 130, θ 292· ὅθεν β') παρακελευσματικόν, ἔλα, ἐμπρός, οἷον «-ἄγε δεῦρο» ,,ἄε δέ, ἔλα δέ'' (=ἄγε δή, ἔλα δή) Λ 314, Χ 254· «-δεῦρ' ἄγε» Θ 145, «-δεῦρο νῦν» Ψ 285 κ. ἄ. μετὰ πληθ. ρήματος κεῖται τὸ «-δεῦτε» εἴτε ἄνευ τοῦ ρήματος, οἷον «-δεῦτε, φίλοι» Ν 481, Χ 450 κ. ἄ. εἴτε μετὰ τοῦ ρήματος, οἷον δεῦτ' ἄγετε» Β 350 «-δεῦτ' ἴομεν» Ξ 128· ἀλλὰ καὶ μετὰ ἑνικοῦ ρήματος, οἷον «-δεῦτ' ἄγε» θ 11.

Δεύτατος [.⏑.], η, ον, ὁ τελευ-

ταῖος, ὁ ἔσχατος, ὑπερθ. τοῦ δεύτερος, Τ 51 α 286, ψ 342.

Δεύτερος, η, ον, δεύτερος 1) κατὰ τὸν χρόνον ἢ τὴν τάξιν, «-πρῶτος, δεύτ., τρίτος» Ψ 264· «-δεύτερος ἦλθε» ὅ ἐ. κατόπιν, Κ 268, Χ 207 «-δεύτ. ἄχος» δευτέρα, ἄλλη λύπη, Ψ 46· μετὰ γεν. «-ἐμεῖο δ.» κατόπιν ἐμοῦ, μετ' ἐμέ, Ψ 248. 2) κατὰ τὴν τάξιν ἢ ἀξίαν, περὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι μετὰ τὸν πρῶτον ὑπολοιπομένου, Ψ 265, 498. —Τὸ οὐδ. «-δεύτερον» πολλάκις ὡς ἐπίρ. δευτέραν φοράν, πάλιν, δεύτερον Ψ 46 κ. ἀ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «-αὖ» ἢ «-αὖτε» Ζ 284 Η 148 κ. ἀ. «-δεύτ. αὖτις» γ 161, τ 65, χ 69. ὡσαύτως ἐκλαμβάνουσί τινες καὶ τὸ πλ. «-δεύτερα» Ψ 538, ὅπερ ὅμως ἄλλοι ὀρθότερον δευτερεῖα, ὅ ἐ. δεύτερον βραβεῖον, ἑρμηνεύουσιν.

1. **Δεύω**, (μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. τε καὶ παθ.) βρέχω, ραίνω, ραντίζω, μουσκεύω μετ'αἰτ. «-γαῖαν, παρειὰς» Ν 655, θ 522, «-εἵματα δάκρυσι» η 260· παθ. Ι 570, Ρ 361 κ. ἀ. «-ὅτε γλάγος ἄγγεα δεύει» ὅταν τὰ ἀγγεῖα εἶνε βρεγμένα ἀπὸ τὸ γάλα, Β 471, Π 643.

2. **Δεύω**, (δέϝω) ἀντὶ τοῦ δέω 1) τοῦ ἐνεργ. μόνον ἀορ. α' ἐδεύησε=ἐδέησε, ὅ ἐ. παρ' ὀλίγον, σχεδόν, οἷον «-ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι» ἐχρειάσθη δὲ νὰ φθάσῃ τὴν ἄκραν τοῦ οἴακος, ι 540 (483). — Συνήθ. 2) μέσ. δεύομαι, μέλ. δευήσομαι· α') στεροῦμαι, ἔχω χρείαν, μοῦ λείπει, μετὰ γεν. Β 128, η 192 κ. ἀ. συχνὸν τὸ «-οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο ἐΐσης» Β 468 κ. ἀ. «-θυμοῦ δευόμενος» στερούμενος τὴν ζωήν, ἀποθνήσκων, Γ 294, Υ 472· «-οὐ δεύομαι πολέμοιο» δὲν μοῦ λείπει πόλεμος, ἔχω ἱκανὸν πόλ. Ν 310· ἀπολ. «-δευόμενος» ἐνδεὴς Χ 492· β') λείπομαι, μένω ὀπίσω, εἶμαι ὑποδεέστερος, «-μάχης πολλὸν ἐδεύεο» ἐν τῇ μάχῃ ἔμενες πολὺ ὀπίσω, Ρ 142· μετὰ γεν. προσώπου «-ἄλλα πάντα δεύεαι Ἀργείων» κατὰ τὰ ἄλλα πάντα ὑπολείπεσαι τῶν Ἀργείων, Ψ 484, πρβλ. Ε 636, δ 264.

Δέχαται, δέχθαι, ἴδ. δέχομαι.

Δέχομαι, ἀποθ. μέλ. δέξομαι· ἀόρ. α' ἐδεξάμην· παρακ. δέδεγμαι ἢ δέγμαι (ὅθεν γ' πληθ. ἐπ. δέχαται Μ 147)· ὑπερσ. ἐδεδέγμην ἢ ἐδέγμην· μετοχ. δεδεγμένος ἢ δέγμενος· μετ' ὀλ. μέλ. δεδέξομαι = δέξομαι· ἐπ. ἀόρ. συγκεκομ. ἔδεκτο καὶ δέκτο· προστ. δέξο· ἀπαρμφ. δέχθαι (ἰδιαίτερος τύπος τοῦ παρακ. εἶνε τὸ **δεδοκημένος**, ὅπ. ἴδε). 1) δέχομαι, ἀποδέχομαι, παραδέχομαι ὅ,τι μοὶ δίδεται, παρέχεται, «-ἄποινα» Α 20 κ. ἄ. πλχ. «-τί παρά τινος» Τ 10 κ. ἀ. καὶ μόνον «-τί τινος» Η 400, Ξ 203, Ω 305· ἀλλὰ τὸ «-χρυσὸν ἀνδρὸς ἐδέξατο» σημ. ἐπώλησε τὸν ἄνδρα της ἀντὶ χρυσοῦ, λ 327· μετὰ δοτ. «-δέχομαι τί τινι» σημ. δέχομαί τι παρά τινος χάριν αὐτοῦ Β 186, Ο 87, ο 282, π 40. Ἰδίως· α') ἀποδέχομαι, καταδέχομαι ἐπὶ θεῶν «ἱρὰ» Β 420, «πρόφρων» Ψ 647 ἐπὶ ἀνθρώπου· β') ὑποδέχομαι, φιλοξενῶ «τινά» τ 316, «-ἐν μεγάροισι» Σ 331, «-ἐν δόμοισι» ρ 110· γ') δέχομαι, ὑπομένω, «-χαλεπὸν μῦθον» υ 271, «-Κῆρα» τὸν θάνατον (ἴδ. κὴρ) Σ 115. 2) εἶμαι ἕτοιμος πρὸς ὑποδοχήν, περιμένω καὶ μάλιστα α') ἐχθρικῶς ὑπομένω ὑφίσταμαι, δέχομαι. Παρ' Ὁμ. μὲ ταύτην τὴν σημασίαν εὑρίσκεται μόνον ὁ παρακ. «-δέδεγμαι ἢ δέγμαι» μὲ σημ. ἐνεστ., ὁ ὑπερσυντ. «-ἐδεδέγμην ἢ ἐ-

δέγμην» ἀντὶ παρατατ., ἡ μετοχ. «δεδεγμένος καὶ δέγμενος» καὶ ὁ μέλ. «δεδέξομαι» πολλάκις μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, οἷον «τόν δε δεδέξομαι δουρὶ» Ε 238, «ἔγχεϊ» Ο 745, «κατὰ πληθὺν δέδεξο (Ἕκτορα)» Υ 377· περὶ τοῦ κυνηγοῦ καρτερῶ Δ 107 καὶ περὶ κάπρων, οἵτινες «ἀνδρῶν καὶ κυνῶν κολοσυρτὸν δέχαται» Μ 147· β') ἐν γένει περιμένω, προσδοκῶ μετὰ τοῦ «ὁππότε, εἰσόκε» πότε, ἕως οὗ Β 794, Κ 62, Σ 524· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. «φῶτα ἐλεύσεσθαι» ι 513, μ 230· ἐπὶ ἀψύχων «ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι» Ψ 273. 3) ἀμετάβ. διαδέχομαι μόνον ἐν τῷ «ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ» μοὶ ἀκολουθεῖ πάντοτε τὸ ἓν κακὸν κατόπιν τοῦ ἄλλου, Τ 290.

Δέψω, μέλ. ήσω· ἀόρ. α' μετοχ. δεψήσας, ζυμώνω, μαλακύνω, «κηρὸν» μ 48 †.

1. **Δέω**, ἀπαρμφ. δεῖν Ὕμ. 6, 12· μέλ. δήσω· ἀόρ. α' ἔδησα καὶ ἄναυξ. δῆσαι προστ. γ' πληθ. δησάντων μ 50· μέσ. ἀόρ. α' ἐδησάμην καὶ θαμιστικ. δησάσκετο Ω 15· παθ. παρακ. δέδεμαι 1) Ἐνεργ. δένω α') κυρίως δεσμεύω «τινὰ δεσμῷ ἢ ἐν δεσμῷ» Ε 386, Κ 443, «χεῖρε ἱμᾶσιν» Φ 30· «τινὰ χεῖράς τε πόδας τε» μ 50· «χαλκέῳ ἐν κεράμῳ δέδετο» Ε 387· «νῆες δέδεντο» ἦσαν δεμέναι, ἀραγμέναι, κ 92· «ἔκ τινος ἢ παρά τινι» προσδέω τι εἴς τι, ἢ ἀπό τινος, Κ 475, Θ 544· β') μεταφ. «μένος καὶ χεῖρας» δεσμεύω τὴν προθυμίαν καὶ τὰς χεῖρας, Ξ 73· ὅθεν μετὰ γεν. κωλύω ἀπό τινος, ἐμποδίζω «τινὰ κελεύθου» κωλύω τινὰ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, τοῦ ἀπόπλου, δ 380, 469· «πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι» θ 352. 2) Μέσ. δένω τι ἐπάνω μου, ἢ ἐπί τινος τῶν ἐμαυτοῦ, ἤ τι τῶν ἐμαυτοῦ «ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα» ὑποδέομαι, ποδένομαι Β 44, α 96, β 4 κ. ἀ. «περὶ ἢ παρά τι» Θ 26, Ρ 290· «ὅπλα ἀνὰ νῆα» β 430· «ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ» θ 37· «δίφρου ὄπισθεν» ὄπισθεν τοῦ δίφρου του, Ω 15· «δράγματα ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο» οἱ θερισταὶ ἔδενον τὰ «δράγματα, Σ 553.

2. **Δέω**, Α') στεροῦμαι, μοῦ λείπει· μόνον ἐν τῷ «δῆσεν (=ἐδέησεν) ἐμεῖο ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι» ἐμὲ ἐστερήθη (ἐγὼ τοῦ ἔλειψα). ὅστις ἐδυνάμην νὰ ἀποτρέψω ἐπ' αὐτοῦ τὸν ὄλεθρον, Σ 100 †. Β') ἀπρόσωπον δεῖ, ὅπ. ἴδε.

Δή, (συγγ δῆλος, ζῆλος) μόριον περιλαμβάνον ἐν ἑαυτῷ δύω σημ. τὴν μὲν χρονικήν, τὴν δὲ ὁριστικὴν ἢ ἀφοριστικήν. Τίθεται δὲ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως, πλὴν ἐν τοῖς ἐπικοῖς συνδυασμοῖς «δὴ τότε, δὴ γὰρ» καὶ «δὴ πάμπαν», ἀλλὰ πάντοτε ἀκολουθεῖ ἀποκλίνον πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὁριζομένην λέξιν. 1) ὡς χρονικὸν σημαίνει ἤδη, πλέον, μέχρι τοῦδε, ἢ τέλος πάντων, ἔτι δὲ νῦν, τώρα, πρὸ ὀλίγου. α') ἐπὶ τοῦ ἀμέσως παρόντος, τώρα, τώρα δά, «καὶ δή μοι γέρας ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς» Α 161· β') ἐπὶ παρελθόντος «ἦ μὲν δή ποτ' ἐμεῦ ἔπος ἔκλυες» ἤκουσας ἤδη (μέχρι τοῦδε) ἄλλοτε τὸν λόγον μου Ξ 234 (εἰς ὅμοιόν τινα συνδυασμὸν κεῖται τὸ «ἤδη» Α 453)· «ὀκτὼ δὴ προέηκα ὀϊστοὺς» ὀκτὼ ἤδη βέλη ἐξετόξευσα, Θ 297 κ. ἄ. πλχ. καὶ μάλιστα μετὰ τὰ ἀριθμητικά, οἷον «ἐννέα δὴ» Β 134 κ. ὁ. «καὶ δὴ» καὶ ἤδη, μ 330, «δὴ γὰρ» διότι πλέον, Ρ 546, α 194 κ. ἀ. «ὡς δὴ» καθ' ἃ ἤδη, Ρ 328, χ 33 «ὅς δή σφισιν σχεδόν ἐστιν» ὅστις πλέον (τέλος

πάντων) εἶνε πλησίον των, 6 284· «-ὀψὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο» ἀργὰ τέλος πάντων, Η 94 κ. ἄ. πλχ. γ') ἐπὶ μέλλοντος «-ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον 'Αχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε ἐναιρέμεν» τοῦ λοιποῦ πλέον θὰ ἦσθε κτλ. Ω 243.—Πολλάκις συνδυάζεται τὸ Δὴ μετὰ χρονικῶν μορίων, «-νῦν δή, τότε δή, ὀψὲ δή»· ἐν δὲ τῷ συνδυασμῷ «-δὴ νῦν» δυνατὸν τὸ μόριον νὰ ἀνήκῃ εἰς τὰ προηγούμενα, πρβλ. 2) γ'). 2) ὡς ὁριστικὸν ὁρίζει τὸν βαθμὸν ἢ τὴν ἔκτασιν ἐννοίας τινὸς ἢ συμπληροῖ τὰ προηγούμενα, μεταφραζόμενον κατὰ τὴν ἑκάστοτε συνάφειαν διὰ τοῦ δά, σωστά, μάλιστα, λοιπόν. 'Ιδίως α') μετὰ ῥημάτων μάλιστα προστακτ. ἐγκλίσεως, «-ἄγε δὴ» = ἔλα δὰ Α 62, Γ 441, «-φράζεσθον δὴ» Υ 115· πολλάκις μετὰ τοῦ «-μὴ» οἷον «-μὴ δή — ἔλπεο» μὴ ἐλπίζῃς δά, Υ 200' «μὴ δέ με ἕλωρ ἐάσῃς» Ε 684· ὡσαύτως καὶ μετὰ τὰ σημαντικὰ ῥήματα καὶ ἐν γένει ἐπὶ τελικῆς σημασίας τοῦ μή, Ξ 44, Π 81, σ 10 κ. ἄ. 6') μετὰ ἐπιθέτων ἔχει τὸ Δὴ σημασίαν περιοριστικὴν ἀναλόγως τῆς ἐννοίας αὐτῶν, «-ὠκύμορος δή μοι ἔσσεαι» Σ 95 καὶ μάλιστα μετὰ τῶν ὑπερθετικῶν «-κράτιστος δὴ» ἰσχυρότατος πάντων Α 266· γ') μετὰ τῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ἀναδεικνύει αὐτάς, οἷον «-ἐκεῖνος δὴ» ἐκεῖνος δά, ἢ ἀναμιμνήσκει καὶ ἀνακεφαλαιοῖ τὰ προηγούμενα, «-τοῦ περ δὴ θυγάτηρ» τούτου λοιπὸν Ζ 398 «-τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται» ταῦτα λοιπὸν Β 380 κ. ἄ. πλχ. «-ἄλλοισιν δὴ» εἰς ἄλλους δά, ἄλλοι δὰ εἶνε ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους, Α 295. 3) μετὰ μορίων συνδυαζόμενον εἶνε ὁτὲ μὲν χρονικόν, ὁτὲ δὲ συμπληρωτικὸν ἢ ὁριστικόν, α') μετὰ τῶν τελικῶν συνδέσμων « ὡς δή, ἵνα δὴ» διὰ νὰ—δά, Ε 24, «-ὡς δὴ ὄφελον» ἂς ἦτο δὰ δυνατόν, α 217· 6') μετ' αἰτιολογικῶν ἢ εἰδικῶν συνδέσμων εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χρονικόν, ἴδ. 1) 6') «-ὡς δὴ» εἰρωνικῶς: ὅτι δῆθεν, Α 110, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπειδή, ἀφ' οὗ δά, δ 373· γ') μετὰ τῶν ἐρωτηματικῶν εἶνε ἀποκλειστικόν, δ ἐ. περὶ μόνου τοῦ προκειμένου καὶ κυρίως περὶ αὐτοῦ γίνεται ἡ ἐρώτησις· «-πῇ δὴ» Β 339· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως «-ἔσπετε ὅστις δὴ πρῶτος 'Αγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν» εἰπέ μοι ποιὸς δὰ ἦτον ἐκεῖνος ὅστις κτλ. Α 219· δ') περὶ τοῦ «-εἰ δὴ» ἴδ. εἰ· ε') μετὰ τῶν βεβαιωτικῶν μορίων ἐκφράζει τὸ ἀναμφίβολον τῆς βεβαιώσεως «-ἦ δή», μάλα δὴ» ἔ δά, βεβαιότατα, χωρὶς ἄλλο, Α 573 κ. ἄ. ἴδ. ἦ· ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων «-οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ 'Αχαιοὺς μάρνασθαι» δὲν θὰ ἀφήσωμεν δὰ κτλ. Ε 32.

Δηθά=δήν, (κατ' ἔκθλιψιν «-δήθ'» Β 435) ἐπίρ. πολὺν χρόνον, ἐπὶ πολύ, Ε 104, α 49, γ 336 κ. ἄ. «-δηθ. μάλα» παρὰ πολὺν χρόνον Ε 587.

Δηθύνω [.-.], βραδύνω, χρονοτριβῶ, Α 27, μ 121.

Δηικό(F)ων, ωντος, ὁ, (δηΐους σκοπῶν) υἱὸς τοῦ Περγάσου, Τρώς, ὑπὸ τοῦ 'Αγαμέμνονος φονευθείς, Ε 534.

Δηιοπίτης [... -], ου (ἀντὶ—ὀπίπτης ;=τοὺς δηΐους=ἐχθροὺς κατασκοπεύων) ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου ὑπὸ τοῦ 'Οδ. φονευθείς, Λ 420.

Δήϊος, α, ον, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ δάϊος, (δαΐς), 1) ὀλέθριος, ἐχθρικός, «-δ. πῦρ» ἐξολοθρευτικὸν πῦρ 'Ιλ. Β 415, Ζ 331 κ. ἄ. «-πόλεμος» Η 119, 174 κ. ἄ. «-δ. ἀνὴρ» πολέμιος, Ζ 481 κ. ἄ. πλχ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ οὐσιαστικοῦ,

2) «-δήιας» πολέμιος, ἐχθρός, Β 544, Δ 373 κ. ἄ. πλχ.

Δηιοτής, ῆτος, ἡ, (δήιος), συμπλοκή, μάχη, Γ 20, Ε 348 κ. ἀ. σφαγή, φόνος, Χ 64, «-αἰνὴ δ.» φοβερά, πεισματώδης μάχη, μ 257.

Δηίοχος, ὁ, (—σοχος=τοὺς ἐχθροὺς κρατῶν) εἷς τῶν Ἀχαιῶν, Ο 341.

Δηιόω, κατὰ συναίρ. δηόω (δήιος), μέλ. δηώσω, ἀόρ. ἐδήωσα· ἀόρ. παθ. ἐδηώθην, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, καταβάλλω, μετὰ αἰτ. καὶ δοτ. ὀργαν. «-ἔγχεϊ, χαλκῷ» Θ 534, δ 220 κ. ἀλλ. μάλιστα τῆς Ἰλ. «-ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσιν ἀσπίδας δήουν» τὰς ἀσπίδας περὶ τὰ στήθη ἀλλήλων συνέτριβον, Ε 452, Μ 425 κ. ἀ. «-λύκοι ἔλαφον δηώσαντες» σπαράξαντες, Μ 158· ἔτι δὲ «-χαλκὸς δηώσας» Ξ 518 «-δηιόω περί τινος» μάχομαι, Σ 195.

Δηίπυλος [. . ⏑ .], ὁ, (δαίω) εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Σθενέλου, Ε 325.

Δηίπυρος [. . ⏑ .], ὁ, (δαίω) εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑλένου φονευθείς, Ι 83 κ. ἀ.

Δηίφοβος, ὁ, (=τοὺς δηίους φοβούμενος) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, εἷς τῶν πρώτων ἡρώων μεταξὺ τῶν Τρώων, Μ 94, Ν 156 ἑξ.—Κατὰ τὸ δ 276, ἐπορεύθη μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ δουρείου ἵππου, καὶ κατὰ τὴν μετέπειτα παράδοσιν ἔγεινε σύζυγος αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος, Εὐριπ. Τρῳάδ. 952.

Δηλέομαι (δαϜλός), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀποθ. μέλ. δηλήσομαι, ἀόρ. α' ἐδηλησάμην. 1) διαφθείρω, (τοὐναντίον: ὀνίνημι) Ὕ. Ἑρμ. 541· συνήθως φθείρω, βλάπτω, μετ' αἰτ. «-ρινόν» χ 278, «-ἵππους» Ψ 428, τραυματίζω καὶ φονεύω, λ 401, «-τινὰ χαλκῷ» χ 368· «-Ἀχαιοὺς ὑπὲρ ὅρκια» προσβάλλω, κακοποιῶ ἐναντίον τῶν συνθηκῶν τοὺς Ἀχ. Δ 67, 72. 2) ἐπὶ πραγμάτων καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, διαφθείρω «-καρπὸν» Α 156, θ 444, ν 124 «-ὅρκια ὑπερβασίῃ» παραβαίνω („χαλῶ“) τὰς συνθήκας δι' ἐπιορκίας, Γ 107· ἀπολ. βλάπτω, προξενῶ βλάβην, «-σὴ βουλὴ δηλήσεται» Ξ 102· «-ὑπὲρ ὅρκια» παρὰ τὰς συνθήκας βλάπτω Δ 236, 271.

Δήλημα, τό, (δηλέομαι), βλάβη, καταστροφὴ «-δηλήματα νηῶν» λέγονται οἱ κακοὶ ἄνεμοι, μ 286 †. «-δήλημα βροτοῖσιν ἔσσεαι» Ὕ. Ἀπ. 364,

Δηλήμων, ον, γεν. **ονος**, (δηλέομαι), ἐπιβλαβής, ὀλέθριος «-θεοὶ» κακοποιοί, Ω 33· ὡς οὐσιαστ. καταστροφεύς, ὀλετὴρ «-βροτῶν δηλήμων» σ 85, 116, φ 308.

***Δηλητήρ, ῆρος**, ὁ, (δηλέομαι)* ὀλετήρ, διαφθορεύς, Ἐπ. 14, 8,

Δῆλος, ἡ, νησίδιον τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς τὰς Κυκλάδας ἀνῆκον, μετὰ πόλεως ὁμωνύμου, τόπος γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος (ἴδ. τὴν λ.) καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ὀρτυγία καλουμένη, ζ 162, Ὕ. Ἀπ. 16, 61. —Ἐπίθ. θηλ. **δηλιάς, άδος**, Δηλιακή, Ὑμ. Ἀπ. 167. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ δῆλος, διότι κατὰ τὸν μῦθον αἴφνης ἐδηλώθη (ἀνέδυσεν ἐκ τῆς θαλάσσης), ἵνα δεχθῇ τὴν ὑπὸ τῆς Ἥρας καταδιωκομένην Λητώ, ἐπίτοκον ἤδη οὖσαν. || . Τὴν σήμερον λέγονται Δῆλαις αὐτή τε καὶ τὰ περὶ αὐτὴν νησίδια. Ἀνεσκάφη ὑπὸ τῆς Γαλλ. ἀρχ. Σχολῆς. Αὐτόθι τελεῖται ἡ λοιμοκάθαρσις νῦν.

Δῆλος, η, ον (ἐπ. **Δέελος**, ὃ π. ἴδ.) φανερός, καταφανής, υ 333 †.

Δημήτηρ, γεν. **τερος**, καὶ **τρος**, αἰτ. **Δημήτερα**, καὶ **Δήμητρα** (γῆ μήτηρ), ἡ Δημήτηρ, θυγάτηρ τοῦ Κρό-

νου καὶ τῆς Γαίας. ἀδελφὴ τοῦ Διός, μήτηρ τῆς Περσεφόνης ἐκ τοῦ Διός, σύμβολον τῆς καρποφόρου καὶ γονιμοποιοῦ δυνάμεως τῆς φύσεως· ὅθεν ἰδίως προστάτις τῆς γεωργίας καὶ ἑπομένως τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς τάξεως καὶ τῶν θεσμῶν (ὅθεν «-θεσμοφόρος» παρὰ τοῖς μετέπειτα) Ε 500, Ξ 326, πρβλ. Β 696. Ἐρῶσα τὸν Ἰασίωνα ἔτεκεν ἐξ αὐτοῦ (κατὰ τὸν Ἡσίοδον) τὸν Πλοῦτον, ε 125. Ἡ κυριωτάτη πηγὴ τοῦ περὶ αὐτῆς μύθου εἶνε ὁ Ὕμ. εἰς Δήμητραν. (|| . Ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἀποδίδεται εἰς αὐτὴν τὸ ἐπίθετον «-ξανθὴ» ἴδ. τὴν λ.) πιθανῶς διὰ τὸ ξανθὸν ἢ πυρὸν τοῦ ὡρίμου σίτου).

Δημιο(ϝ)εργός, όν, ἀντὶ τοῦ δημιουργὸς (δήμιος, ἔργον) ὁ δημόσιόν τι καὶ κοινωφελὲς ἔργον ἔχων, καὶ οὐδενὸς ὢν ἰδιαίτερος καὶ ἀποκλειστικὸς θεράπων, ὅθεν ὁ εἰς τὴν κοινωνίαν ὠφέλιμος, ἐπίθετον τῶν μάντεων, ἰατρῶν, ἀρχιτεκτόνων, ἀοιδῶν, ρ 383 ἔτι δὲ καὶ τῶν δημοσίων κηρύκων, τ 135· μεταφ. «-ὄρθρος» ἡ πρὸς ἐργασίαν εὔθετος πρωία Ὕ. Ἑρμ 98.

Δήμιος, ον (δῆμος) εἰς τὸν δῆμον, τὸν λαόν, ἀναφερόμενος, δημόσιος, εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθὸν ἀποβλέπων, κοινωφελής, «οἶκος» υ 263 «-πρῆξις» δημοσία, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ «-ἰδίη» γ 82· «-δ. αἰσυμνῆται» ὑπὸ τοῦ λαοῦ αἱρετοὶ διαιτηταί, θ 259, «-δήμιόν τι ἀγορεύω» κοινωφελές, β 32, δ 314.— Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρ. «δήμια πίνω» ἐκ τοῦ δημοσίου, Ρ 250.

Δημοβόρος, ον, ἐπ. (δῆμος βιβρώσκω) ὁ καταβιβρώσκων τὸν δῆμον τουτέστι τὰ τοῦ δήμου «δ. βασιλεύς» Α 231 †.

Δημογέρων, οντος, ὁ, (δ. γέρων) ὁ γέρων τοῦ δήμου, ὁ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ παρά τε τοῦ δήμου καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως προτιμώμενος. (| . Ἐν τῇ καθομιλ. ἐσώθη καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα σχεδὸν τὸ αὐτὸ δημογέρων). Ἰλ. Γ 149· καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ τίθεται, Λ 372.

Δημόδοκος, ὁ, τυφλὸς Φαίαξ ἀοιδός. ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ. θ 44 ἑξ. ν 27 ἑξ. (ἐκ τοῦ δῆμος καὶ δέχομαι, οἱονεὶ ὁ παρὰ τῷ δήμῳ εὐπρόσδεκτος).

Δημόθεν, ἐπίρ. ἐκ τοῦ δήμου, τ 197 †. (|| . ἔνθα τὸ «-δημόθεν» συναπτέον πρὸς τὸ «-ἀγείρας» πρβλ. ν 14).

Δημοκόων, ωντος, ὁ, ἄγαμος υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Δ 499.

Δημολέων, οντος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Υ 395 ἑξ.

Δημοπτόλεμος (μετὰ τοῦ δήμου πολεμῶν) ὁ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, χ 242, 269.

Δῆμος, ὁ, (δαίω), 1) ὁ δῆμος, ὁ λαός· α') τὸ σύνολον τῶν κατοίκων χώρας τινὸς ἢ πόλεως, λαός, κοινότης Β 547 κ. ἀ. «-μέγα πῆμα πόλη τε παντί τε δήμῳ» Γ 50· ὡσαύτως μετὰ τοῦ «-πόλις» Ω 706, λ 14· β') ὁ λαός, οἱ πολλοί, τὸ πλῆθος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄρχοντα ἢ εὐγενῆ, «-δήμου ἀνὴρ» ἀνὴρ ἐκ τοῦ λαοῦ, Β 188, 98, Λ 328 «-λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον» τὸν βασιλέα καὶ ὅλον τὸν λαόν, η 157· γ') ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ κατοικουμένη χώρα ἢ χωρίον (|| . πρβλ. τοὺς μετέπειτα δήμους, τῆς Ἀττικῆς π. χ. καὶ τοὺς σήμερον ὡσαύτως καλουμένους) «-ἐκ δήμου ἔλασσεν» Ζ 158· «-Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες» Ε 710· πρβλ. Π 437 καὶ 514 «-Λυκίης, ἐν πίονι δήμῳ»· καὶ ἀλλαχοῦ ὡσαύτως μετὰ γεν. «-ἐν δήμῳ Ἰθάκης, Τρώων,

Φαιήκων κτλ.» «-κατὰ δῆμον» ἐν τῇ χώρᾳ, δ 167. Μεταφορικ. «-δῆμος Ὀνείρων, ω 12.

Δημός, ὁ, τὸ λίπος, τὸ ἄλειμμα (κυρ. τὸ ἐπίπλοον, ἡ σκέπη τῶν ζώων, Χ 501, ξ 428 κ. ἀ. ἢ καὶ τοῦ ἀνθρώπου Θ 380, Λ 818 κ. ἀ.

Δημοῦχος, ὁ, υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Υ 457.

***Δημοφόων ωντος**, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Δημοφῶν (ἐκ τοῦ φάω, οἱονεὶ: λάμψις τοῦ δήμου) υἱὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, ὃν ἡ Δημήτηρ ἀνέθρεψεν ἐν Ἐλευσῖνι, Ὕ. Δήμ. 234.

***Δημώ, οῦς**, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, τῶν Ἐλευσινίων Ὕ. Δήμ. 109.

Δὴν (δϝήν, ἐκ τοῦ δίϝην), μόρ. καὶ μάλιστα ἐπ., ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἐπὶ μακρόν. Ρ 695, β 164 κ. πλχ. «-μάλα δὴν» Α 416 κ. ἀ. «-δὴν οἰχόμενος» πολὺν ἤδη χρόνον λείπων, β 215, «-οὐδὲ δὴν ἦν» δὲν ἔζησε πολὺν χρόνον, Ζ 131, 139, Η 126 κ. ἀ.

Δηναιός, ή, όν, πολυχρόνιος, μακρόβιος, Ε 407 †.

Δήνεα, τά, (συγγ. τῷ δαῆναι), βουλαί, ἀποφάσεις, ἐπινοήματα, «-θεῶν» ψ 82· «-ἤπια δ.» εὐμενῆ φρονήματα, Δ 361· ἐπὶ κακοῦ, μηχανεύματα, δόλοι, μηχανορραφίαι, δολοπλοκίαι, «δ. ὀλοφώϊα» κ 289.

Δῃόω, ἴδ. δηιόω.

Δήποτε καὶ **Δήπου** παρ' Ὁμ. εἶνε εἰσέτι ἄγνωστα· ὅπου δὲ τὸ «-ποτὲ» καὶ «-πού» ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ «-δή», ἡ σύμπτωσις εἶνε παντάπασι τυχαία καὶ ἑκάτερον μόριον ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ σημασίαν· ὅθεν τὸ «-δή ποτε» = ἤδη ποτέ, μιὰ φορὰ δά ζ 162· «-οὐκ ἂν δή ποτε—ἤγε» ποτὲ δὰ δὲν θὰ τὴν ἔπαιρνε, Τ 271· «-δή που» βεβαίως κάπου, «-οὐ δή που ὀστέα» αὐτοῦ δὰ τὰ κόκκαλα τίς 'ξεύρει ποῦ, α 161 (‖.«χωόμενος, ᾧ δή που» = χωόμενος τούτῳ δή, ὅ (=ὅτι) που, ὅ ἐ. ὀργιζόμενος δι' αὐτὸ δά, δι' αὐτὸ σωστά, διότι κάπου κτλ.) Ω 736· πρβλ. **ποτέ**, **πού** καὶ **δή**.

Δηριάομαι [. ⏑ . . .], ἀποθ, ἀπαρεμφ. τοῦ ἐνεστ δηριάασθαι κατ' ἔκτ. ἀντὶ τοῦ δηριᾶσθαι, παρατ. γ' πληθ. δηριόωντο κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ ἐδηριῶντο· ἔτι δὲ καὶ ἐκ τοῦ **δηρίομαι** μέσ. ἀόρ. α' δηρισάμην, θ 76 καὶ παθ. ἀόρ. γ' δυϊκ. δηρινθήτην Π 756· μάχομαι, διαμάχομαι (διὰ τῶν ὅπλων ἐρίζω) Π 96, 756· «-περὶ νεκροῦ» Ρ 734· καὶ διὰ λόγων ἐρίζω, φιλονεικῶ, «-ἐπέεσσι» θ 76, «-ἀμφί τινι» Μ 421. Ἐκ τοῦ

Δῆρις, ιος, ἡ, ἔρις φιλονεικία, ἀγών, ἅμιλλα Ρ 158, ω 515.

Δηρός, ή, όν, (δήν) = **δηναιός**, ἐπὶ μακρὸν διαρκής, μακρός, «δηρὸν χρόνον» μακρὸν χρόνον, Ξ 206, Ὕμ. Δήλ. 282· συνήθως τὸ οὐδ. δηρὸν ὡς ἐπίρ. πολὺν χρόνον, μακρὸν χρόνον, Β 298, α 203 κ. ἄ. «-ἐπὶ δηρὸν» ἐπὶ μακρόν, Ι 415.

Δησάσκετο, ἴδ. 1 **δέω**.

Δῆσε, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔδησε ἐκ τοῦ 1 **δέω**, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐδέησε ἐκ τοῦ 2 **δέω**, ἄπ. ἴδ.

Δήω (δαῆναι), μέλλων ἢ ἐνεστὼς μὲ σημ. μέλλοντος ἐξ οὗ μόνον εὑρίσκονται τὰ «-δήεις, δήομεν, δήετε» θὰ εὕρω, θὰ τύχω, μετὰ αἰτ. «-δήεις ἄλσος» ζ 291· «-πήματα» λ 115· «οὐχ ἄνυσιν δήομεν» ἴδ. λ. **ἄνυσις**· «-οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου» δὲν θὰ ἐπιτύχητε τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἰλίου, Ι 418, 685.

***Δηώ, οῦς,** ἡ, ὄνομα τῆς Δήμητρος ἐν τῷ Ὕ. Δήμ. 47, 211, 492 (πιθανῶς ἐκ τοῦ προηγ. **δήω,** οἱονεὶ ἡ μέλλουσα νὰ εὕρῃ, ἡ ζητοῦσα, γυρεύουσα τὴν ἁρπαγεῖσαν θυγατέρα Περσεφόνην).

Δία, ἴδ. Ζεύς.

Διά [⏑ ⏑], (ἐκ τοῦ δϜα). Α') Πρόθ. συνταστομένη μετὰ γεν. καὶ αἰτ. κυρ. σημ. τὸ διὰ μέσου. 1) Μετὰ γενικῆς μόνον τοπικῶς σημαίνει· α') τὴν διὰ μέσου τινὸς πράγματος κίνησιν καὶ διαπέρασιν «δι' ὤμου ἦλθεν ἔγχος» διεπέρασε τὸν ὦμον, Δ 481· «ἴθυσεν διὰ προμάχων» Ν 281· «βὰν διὰ δώματος» διῆλθον τὸ δῶμα ο 109 κ. ἀ. Συνάπτεται πολλάκις μετὰ τῆς Ἐκ καὶ Πρό· ἴδ. διὲκ καὶ διαπρό)· β') ἁπλῶς κίνησιν διὰ μέσου ἢ ἔν τινι ἢ κατά τι «διὰ νήσου ἰών» πορευόμενος κατὰ τὴν νῆσον ἢ ἐν τῇ νήσῳ, μ 335, «βῆ διὰ προμάχων» ὑπῆγεν εἰς τὸ μέσον τῶν προμάχων, Δ 495· «διὰ νηὸς ἰών» βαδίζων τῇδε κἀκεῖσε κατὰ τὴν ναῦν ἢ ἐν τῇ νηΐ, μ 206 κ. ἀ. 2) Μετὰ αἰτιατικῆς· α') τοπικῶς τὴν ἔν τινι κίνησιν κατὰ μίαν ἢ πολλὰς διευθύνσεις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου, μόνον «διὰ δώματα ποιπνύων» Α 600, «ἑλιξάμενος διὰ βήσσας» Ρ 283, «ἐρχόμενος κατὰ ἄστυ διὰ σφέας» διὰ μέσου αὐτῶν, η 40 «διὰ ὑσμίνας» διὰ μέσου ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαχῶν, κατὰ τὰς μάχας. Β 40 κ. ἀ. πολλάκις δὲ καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει σημασ. μὲ τὴν 1) α'), οἷον «διὰ σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν» διέβησαν τοὺς σκόλοπας καὶ τὴν τάφρον, Θ 343, Ο 1· τροπικ. «οὐ κεν διὰ στόμα ἄγοιτο μῦθον» δὲν θὰ ἄφινε τὸν λόγον νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ στόματός του, Ξ 91 β') χρονικῶς τὴν ἐπί τινα χρόνον διάρκειαν, «διὰ νύκτα» διὰ νυκτός, ὅπερ δύναται ὅτε μὲν χρονικῶς, ὅτε δὲ τοπικῶς νὰ ἑρμηνευθῇ, θεωρουμένης τῆς νυκτὸς ὡς σκοτεινῆς τινος ἐκτάσεως Β 57, Θ 510, ο 8 κ. ἀ. γ') τὴν αἰτίαν: ἕνεκα, ἐξ αἰτίας σπανιώτερον ἐν τῇ Ἰλ., συχνότερον ἐν τῇ Ὀδ. «δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν» ψ 67· «δι' ἀφραδίας κτεῖνε» τ 523· ἢ ἰδιαίτερον διὰ μέσου, διὰ συνεργείας τῇ μεσολαβήσει, «διὰ μαντοσύνην» διὰ μέσου τῆς μαντ. Α 72· «Ἀθηναίης διὰ βουλάς» Ο 71 «δι' ἐμὴν ἰότητα» Ο 41 «διὰ μῆτιν Ἀθήνης» Κ 497 «νικῆσαι δι' Ἀθηναίην» τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, θ 520, πρβλ. λ 276, ν 121 κ. ἀ. τῆς Ὀδ.

Β') Ἐπίρρημα ἄνευ πτωτικοῦ=πέρα καὶ πέρα, χωρισμόν, μάλιστα ἐν τῷ σύνδυασμῷ **διὲκ** καὶ **διαπρὸ** ἄπ. ἴδε.

Δια-βαίνω, ἀόρ. β' διέβην· μετοχ. διαβάς. 1) ἀμετ. στέκω μὲ τὰ σκέλη μου ἀνοικτὰ (διάσκελα) «εὖ διαβάς» Μ 458. 2) μεταβ. διασκελίζω, ὑπερβαίνω, διαβαίνω «τάφρον» Μ 50, «εἰς Ἤλιδα» περνῶ εἰς τὴν Ἤλιδα, δ 635.

Δια-γιγνώσκω, ἀόρ. β' ἀπαρεμφ. διαγνῶναι, διακρίνω, διαγιγνώσκω «τινά» Ἰλ. Η 424, «εὖ δ. ὀστέα» Ψ 240, 470.

Δια-γράφω [. . ⏑ .], ἀόρ. α' μετοχ. διαγράψας, διορύττω, σκάπτω, κοιλαίνω «εὐνὰς ἐν ψαμάθοισι» σκάπτων ἀνοίγω, δ 438 †.

Δι-άγω [. ⏑ .], ἀόρ. β' διήγαγον. 1) διαπεράω, διαπεραιῶ τινα (μὲ πλοῖον) υ 187 †. 2) διάγω, διατρίβω, περνῶ οἷον «αἰῶνα» διάγω τὸν βίον, περνῶ τὴν ζωήν μου, Ὑμ. 19, 7.

Δια-δαίομαι, διανέμω, διαμοιράζω, «παῦρα» Ι 133 (ἐν τμήσει). Πρβλ. **διαδατέομαι.**

Δια-δάπτω, ἀόρ. α' διέδαψα, διασχίζω, διατρυπῶ ''Ιλ. Ε 858, Φ 398.

Αιδατέομαι [. . ⏑ . . .], διανέμω, μοιράζω, «-κτῆσιν» Ε 158 †. (ἐν τμ.).

Δια-δέρκομαι, ἀποθ., ἀόρ. β' διέδρακον, διορῶ, μετ' αἰτ. Ξ 343 †.

Δια-δηλέομαι, ἀποθ. διαφθείρω, ὅθεν κατασπαράττω, ξ 37 †.

Δι-άει, ἴδ. διάημι.

Δια(ϝ)είδομαι, μέσ. μέλ. διαείσομαι. 1) μεταβ. ἀφίνω νὰ διαφαίνηται, καταδεικνύω τι τῶν ἐμαυτοῦ «-ἣν ἀρετὴν» Θ 535. 2) ἀμεταβ. διαφαίνομαι, καταφαίνομαι, «-ἀρετὴ διαείδεται» Ν 277.

Δια-ειπεῖν, ἀντὶ τοῦ διειπεῖν, ἴδ. διεῖπον.

Δι-ά(ϝ)ημι [⏑.], ἐπ. προστ. διάη διαπνέω, διὰ μέσου πνέω, μετ' αἰτ. ''Οδ. ε 478, τ 440.

Δια-θειόω, ἐντελῶς θειώνω, καθειαφώνω, διὰ θείου (διὰ τῶν καπνῶν δηλ. αὐτοῦ καιομένου) καθαρίζω «μέγαρον καὶ δῶμα» τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν πρόδομον, τὰ μεμολυσμένα, χ 494 †.

Δια-θρύπτω [⏑ – ⏑ –], ἀόρ. β' παθ. διετρύφην, [τὸ υ βραχὺ], συντρίβω, «-ξίφος διατρυφὲν» Γ 363 †.

Διαίνω [⏑ . .], ἀόρ. α' ἐδίηνα, ὑγραίνω, βρέχω τινά, Φ 202, Χ 495, παθ. «-διαίνετο ἄξων» ''Ιλ. Ν 30.

Δι-αιρέω, ἀόρ. β' διεῖλον καὶ ἀναυξ. δίελον, διαιρῶ, διαχωρίζω, μετ' αἰτ. Γ 280 †. (ἐν τμήσει).

Δια-κεάζω, ἐπ., ἀόρ. ἐκέασα καὶ ἐκ. σσα, σχίζω, διασχίζω, «ξύλα» Ο 322 †, ἐν τμ.

Δια-κείρω, ἀόρ. α' ἀπαρμφ. διακέρσαι, κυρ. διακόπτω, ὅθεν μεταφ. μηδενίζω, ματαιώνω, χαλῶ, «-ἔπος» χαλῶ τὸν λόγον, Θ 8 †.

Δια-κλάω, ἀόρ. α' διέκλασα καὶ ἐκ. σσα, συντρίβω, «-τόξον» Ε 216 †.

Δια-κοσμέω. 1) 'Ενεργ. διατάττω (ὅ ἐ. τάττω χωριστά), διαιρῶ, «-διακοσμηθῆναι εἰς δεκάδας» Β 126· «-διὰ τρίχα κοσμηθέντες» εἰς τρεῖς τάξεις διαιρεθέντες, Β 655, ι 157, πρβλ. **τρίχα**, ἔτι δὲ καὶ παρατάττω, Β 476. 2) Μέσ. διατάττω (βάλλω εἰς τάξιν) συγυρίζω «-μέγαρον» χ 457.

Διακριδὸν [. . ⏑ .], ἐπίρ. (διακρίνω) κυρ. χωριστά, ὅθεν ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχὴν «-δ. ἄριστος» ''Ιλ. Μ 103, Ο 108.

Δια-κρίνω [. . ⏑ .], μέλ. διακρινέω ἀντὶ τοῦ διακρινῶ· ἀόρ. α' διέκρινα. παθ. ἀόρ. α' διεκρίθην καὶ διεκρίνθην· εὐκτ. β' πλ. διακρινθεῖτε· ἀπαρμφ. ἐπ. διακρινθήμεναι· μετοχ. διακρινθείς. 1) 'Ενεργ. διακρίνω, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, οἷον «-αἰπόλια» Β 475· β') χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων μαχομένους Η 292, 397, Ρ 531· «-μένος ἀνδρῶν» διαλύω Β 387· μεταφρ. διὰ τῆς ὁράσεως διακρίνω, ξεχωρίζω, βλέπω «-σῆμα» τὸ σημεῖον, θ 195. 2) Παθ. μετὰ μέσ. μέλλοντος, σ 149, ἀποχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι, «-διακεκριμένος» ἀποκεχωρισμένος, ι 220· διαιροῦμαι, διΐσταμαι, διαχωρίζομαι «διέκριθεν» Β 815· β') ἐπὶ μαχομένων ἢ ἐριζόντων ἀπαλλάττομαι, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι, Γ 98, Υ 141· «-οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀΐω μνηστῆρας καὶ κεῖνον» διότι ὄχι ἄνευ αἵματος νομίζω ὅτι θὰ ἀπαλλαγθῶσιν οἱ μνηστῆρες καὶ ἐκεῖνος, „δὲν θὰ γλυτώσουν χωρὶς αἷμα", σ 149, υ 180.

Διάκτορος, (διάγω) σύνηθες ἐπίθ. τοῦ 'Ερμοῦ ὡς ἀγγέλου καὶ θεράποντος τῶν θεῶν καὶ μάλιστα τοῦ Διὸς (ἐν τῇ 'Ιλ. ἐκτελεῖ καθήκοντα ἀγγελιαφόρου

καὶ ἡ Ἶρις. πρβλ. Β 786) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ Ἀργειφόντης: «-διάκτορος Ἀργειφόντης» Β 103, Φ 497, Ω 339, α 84 κ. ἄ. πλχ.. ἔτι δὲ μετὰ τοῦ «-Ἑρμείας» θ 335, μ 390, ο 319. Ὕ. Ἑρμμ. 392, Ὕμ. Ἀφρ. 147.

Δια-λέγομαι, ἐπ. ἀόρ. α' διελεξάμην διαλέγω τι κατ' ἐμαυτόν, κατὰ διάνοιαν, ἑπομ. διαλογίζομαι, «-τίη μοι ταῦτα διελέξατο θυμός;» ἵνα τί διελογίσθη ἡ ψυχή μου; Ἰλ. Λ 407, Ρ 97, Χ 122.

Δι-αμάω [. ⏑ . .], καταθερίζω, κατακόπτω. «-χιτῶνα» *Ἰλ. Γ 359, Η 253.

Διαμελεϊστί. ἐπίρ. κακῶς ὑφ' ἓν γεγραμμένον ἀντὶ τοῦ: διὰ μελεϊστί, ἴδ. μελεϊστί.

Δια-μετρέω, διαμετρῶ, καταμετρῶ, «-χῶρον» Γ 315 †.

Διαμετρητός, ή, όν, (διαμετρέω), καταμετρημένος «-χῶρος» Γ 344 †.

***Δια-μήδομαι**, ἐντονώτερον μήδομαι, ὅπ. ἴδε, ἀόρ. α' διεμησάμην, Ἐπιγ. 4, 12.

Δια-(σ)μοιράομαι, διαμοιράζω, χωρίζω εἰς μερίδας. «-ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο» διήρεσε πάντα εἰς ἑπτὰ μερίδας, ξ 434 †.

Δι-αμπερές, (καὶ ἐν τμ. «-διὰ δ' ἀμπερὲς» Λ 337, Ρ 309, Φ 422) ἐπίρ. 1) πέρα καὶ πέρα καθ' ὅλον τὸ μῆκος, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, καθ' ὅλον τὸ πάχος, Κ 325, ε 480· «-βέλος δ. ἐξέρυσ' ὤμου» Ε 112· (‖. τοῦτο δ' ἐκαλεῖτο «-βελουλκία κατὰ διωσμὸν» ἥτις πολλάκις ἦτο προτιμοτέρα τῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐξολκῆς)· μετὰ γεν. Μ 429, Υ 362· «-κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς» κληρωθῆτε τώρα „ὅλοι πέρα καὶ πέρα'', πάντες ἀνεξαιρέτως, Η 171· ἐν δὲ τῷ χ 190 «-εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερὲς ὡς ἐκέλευσε» τὸ διαμπ. κατά τινας εἶνε ἐπίτασις τοῦ «-εὖ μάλα». 2) ὡς χρονικὸν σημ. τὸ διηνεκῶς, διαρκῶς, ἀπαύστως, Κ 331, ο 196 κ. ἄ.· ὡσαύτως καὶ «-διαμπερὲς αἰεί, διαμπερὲς ἤματα πάντα» Ο 70, Π 499, δ 209 κ. ἄ. (Ἐκ τοῦ **διά, ἀνὰ** καὶ **πέρας**, ἢ ἐκ τοῦ **ἀναπείρω**, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ **διαπεράω** μετὰ παρενθήκης τοῦ μ).

Διάνδιχα [⏑ - ⏑ ⏑], ἐπίρ. (διά, ἀνά, δίχα) διττῶς, «-μερμηρίζω» μὲ δύω γνώμας εἶμαι, Α 189, Τ 455 ἑπομένου «ἢ-ἢ»· «σοὶ διάνδιχα δῶκε» διηρημένως, ὅ ἐ. δυοῖν θάτερον σοὶ ἔδωκεν *Ἰλ. Ι 37.

Δι-ανύω [. ⏑ ⏑ .], μέλ. ύσω· ἀόρ. α' διήνυσα, τελειώνω, διέρχομαι «-ὁδόν, κέλευθον» Ὕ. Δήμ. 381, Ὕ. Ἀπ. 108· «-κακότητα διήνυσεν ἀγορεύων» διηγούμενος τὴν δυστυχίαν του ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, ρ 517 †.

Διάπειρα, δοκιμή, ἀρχ. τίτλος τοῦ ᾄσματος Β 53—393.

Δια-πείρω, διαπερῶ, διατρυπῶ, «-διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων» Π 405 † ἐν τμ., ἀλλὰ δύναται ἡ πρόθεσις καὶ μετὰ τῆς γεν. νὰ συναφθῇ: διὰ τῶν ὀδόντων του διεπέρασε (τὸ ἀκόντιον).

Δια-πέρθω, μέλ. διαπέρσω· ἀόρ. α' διέπερσα· ἀόρ. β' διέπραθον· ἀπαρμφ. διαπραθέειν Θ 32 κ. ἄ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ διαπραθεῖν· μέσ. ἀόρ. διεπραθόμην. 1) Ἐνεργ. πορθῶ, καταστρέφω, ἐρημώνω «-πόλιν, ἄστυ» Α 367, γ 130 κ. ἄ. πλχ. 2) Μέσ. μὲ παθ. σημ. πορθοῦμαι, καταστρέφομαι, ἐρημώνομαι, μόνον «-διεπράθετο πόλις» ξ 384.

Δια-πέτομαι, ἀποθ. μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. τοῦ ἀορ. α' «-διέπτατο» [α βραχὺ].

διίπταμαι, ἱπτάμενος διέρχομαί τινα ἔκτασιν, Ο 83, 172, καὶ περὶ βέλους Ε 99 ἐν τμ., ἔτι δὲ ἀφίπταμαι, α 320· ἴδε διίπταμαι.

***Δια-πλέκω**, μέλ. ξω, συμπλέκω, διαπλέκω, "Υ. Ἑρμ. 80.

Δια-πλήσσω, διαχωρίζω κτυπῶν, διασχίζω, «-δρῦς» Ψ 120 καὶ θ 507.

Δια-πορθέω=διαπέρθω, ὅπ. ἴδε μετοχ. τοῦ ἀορ. α' «-διαπορθήσας» Β 691 †.

Διαπραθέειν, ἴδ. διαπέρθω.

***Δια-πρέπω**, ἐξέχω, διαπρέπω, διακρίνομαι, "Υ. Ἑρμ. 351.

Δια-πρήσσω. (πέρας) διαπράσσω, φέρω εἰς πέρας, ἀποπερατῶ, τελειώνω μετ' αἰτ. « κέλευθον» β 213· μετὰ γεν. (εἰς ἣν ἐξυπακούεται ἡ αἰτ. «-ὁδὸν ἢ κέλευθον» « διέπρησσον πεδίοιο» Β 785, Γ 14. Ψ 364· μετὰ μετοχ. « ἤματα διέπρησσον πολεμίζων» μαχόμενος διηρχόμην τὰς ἡμέρας Ι 326· « καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα» καὶ ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος διηγούμενος ὅλα τὰ βάσανά μου δὲν θὰ τὰ ἐτελείωνα, ξ 197.

Δια-πρό, πέρα ὡς τὴν ἄκραν, πέρα καὶ πέρα, Ε 66, 538, χ 295 κ. ἄ. πλχ. μετὰ γεν. «-τῆς δὲ διαπρὸ αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη» διαρρήξασα δὲ ταχέως τὴν ἀσπίδα ἡ σιδηρᾶ αἰχμὴ ἐπλησίασεν εἰς τὸν θώρακα, Ε 281.

Διαπρύσιον [. . ⏑ . .], (πέρυσι, πέρα) κυρ. οὐδέτερ. τοῦ διαπρύσιος. εἶτα ἐπίρ. εἰς πολλὴν ἔκτασιν, ἐπὶ πολύ, ἔθ. α') τοπικὸν «-πρῶν πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς» "Ιλ. Ρ 748. Συνήθως β') ἐπὶ ἤχου μεγαλοφώνως, διαπρυσίως, δυνατά, οἷον « δ. ἤϋσεν» Θ 227 κ. ἄ. πλχ. «-κιθαρίζων» "Υ. Ἀφρ. 50.

Διαπρύσιος [. . ⏑ . .], ον, ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος, οἷον «-ὀλολυγαὶ» μακρὰν ἀκουόμεναι, "Υ. Ἀφρ. 19 «-δ. κεκαϊστὴς» ληστὴς ἐντελής, "Υ. Ἑρμ. 336.

Δια-πτοιέω, διαπτοῶ, τρομάζω, σκιάζω διαλεκτ. «-ἐπέεσσ. γυναῖκας», σ 340 †.

Δι-αρπάζω, ἁρπάζω, σπαράττω, περὶ λύκων, «-μῆλα» Π 355.

Δια-πυρπαλαμάω, ἴδε πυρπαλαμάω.

Διαρ ραίω, μέλ. σω, ἀόρ. α' ἀπαρμφ. διαρραῖσαι· 1) κυρ. συντρίβω, «-νῆα» μ 290. σπαράττω (« κύνες) διαρραῖσαι μεμαῶτες (κάπρον») Ρ 727· (Ἀχαιοὶ) διαρραῖσαι μεμ. (Τρῶας), Β 473, α 251, π 128. 2) μεταφ καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, «-πόλιν, οἶκον» Λ 713, β 49 «-στρατὸν» Ι 78 (τοὐναντίον : σαώσει). Ὁ μέσ. μέλ. διαρραίσομαι ἔχει παθ. σημ [διαρραισθήσομαι] «-τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀίω» θὰ καταστραφῶμεν, θὰ ἀφανισθῶμεν, Ω 355.

Διαρ-ρήγνυμι [. . . ⏑ .], διαρρηγνύω, διασπῶ, μόνον ὡς μέσ. «-ἐπάλξεις» Μ 308 † ἐν τμήσει.

***Διαρρήδην**, ἐπίρ. (διαρρηθῆναι) ῥητῶς, φανερὰ "Υ. Ἑρμ. 313.

Δια(F)ρίπτω, διὰ μέσου τινὸς ῥίπτω, μόνον ἐν τῷ θαμιστ. παρατ. «-διαρρίπτασκεν ὀϊστὸν» τ 575 †.

Δια-σεύομαι, ἐξ οὗ μόνον τὸ γ' ἐν. τοῦ ἐτ. συγκεκομμένου μέσ. ἀορ. β' «-διέσσυτο» διὰ μέσου τινὸς τρέχω, σπεύδω, ὁρμῶ, «-διέσσυτο λαὸν» διέτρεχε τὰς τάξεις Β 450· καὶ μετὰ γεν. «-τάφροιο» διὰ μέσου τῆς τάφρου ἐξώρμησεν Κ 194· « ἐκ μεγάροιο» δ

37, « μεγάροισι» Ρ 460· «-αἰχμὴ διέσσυτο» εἰσέδυσεν, εἰσεχώρησε (διὰ τοῦ μηροῦ) Ε 661· «-στέρνοιο» εἰσήλασε διὰ τοῦ στέρνου, Ξ 542.

Δια-σκεδάννυμι [. . . . ⏑.], μέλ. άσω· ἀόρ. διεσκέδασα, διασκορπίζω «-δόρατα» *Ὀδ. ε 370· διαλύω, συντρίβω «-νῆας» η 275· μεταφορ. « ἀγλαΐας τινὶ» σκορπίζω τινὸς τὸν κόμπον, τὴν τρυφήν, τὴν ἀλαζονίαν, ρ 244 (ἴδ. καὶ ἀγλαΐη).

Δια-σκίδνημι, =τῷ προηγ. διασκεδάζω, διαλύω « νέφεα» Ε 526 †.

Δια-σκοπιάομαι, ἐπ. ἀποθ. ἐκ τῆς σκοπιᾶς πανταχόσε περισκοπῶ, βλέπω, δθ. κατασκοπεύω «-ἕκαστα» *Ἰλ. Κ 388, Ρ 252.

Δια-σχίζω, ἀόρ. α' διέσχισα· παθ. ἀόρ. α' διεσχίσθην, σχίζω τι εἰς δύο, ξεσχίζω οἷον «-ἱστία» ι 71·—«-νεῦρα διεσχίσθη» Π 316

Δια-τάμνω, ἀντὶ τοῦ διατέμνω, ἀόρ. β' διέταμον, διακόπτω μόνον ἐν τμ. «-ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν» *Ἰλ. Ρ 522, 618. Πρβλ. καὶ μελεϊστί.

Δια τελευτάω, ἀποτελειώνω, ἀποπερατῶ μετ' αἰτ. Τ 90 † ἐν τμ.

***Δια-τίθημι**, ἀορ. α' γ' ἑν. διέθηκε, θέτω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ὅ ἐ. προσηκόντως «-θεμείλια» Ὕ. Ἀπ. 254, 294.

Δια-τινάσσω [. .⏑. .], ἀόρ. β' διετίναξα, τινάσσω, τινάζω τῆδε κἀκεῖσε, ἐπομ. συντρίβω « σχεδίην» ε 363 † ἐν τμ.

Δια-τμήγω, ἀντὶ τοῦ διατέμνω, ἀόρ. α' διέτμηξα· ἀόρ. β' διέτμαγον· παθ. ἀόρ β' διετμάγην· 1) Ἐνεργ. α') διατέμνω, κατατέμνω, κατακόπτω «-κηροῖο τροχὸν τυτθὰ» μ 174 «-δόρυ χαλκῷ» θ 507· μεταφ. «-νηχόμενος λαῖτμα διέτμαγον» κολυμβῶν διέσχισα τὰ κύματα, η 276. πρβλ. ε 409· ὅθεν β') διασχίζω, διασπῶ, διαχωρίζω «-Τρῶας» Φ 3, «-νῆας» γ 291. 2) Παθ. καὶ Μέσ. διαρρήγνυμαι, σκάζω, διασκορπίζομαι, «-σανίδες διέτμαγεν» (Δωρ. καὶ ἐπ. ἐκ τοῦ διετμάγησαν) Μ 461, Π 354, ἀποχωρίζομαι Α 531, Η 302.

Δια-τρέχω, ἀόρ. β' διέδραμον, διατρέχω, διαπλέω «-κέλευθα, ὕδωρ» *Ὀδ. γ 177, ε 100.

Δια τρέω, ἀόρ α' διέτρεσα, ὑπὸ φόβου διαλύομαι, σκορπίζομαι *Ἰλ. Λ 481, 486 (ἐν τμ.) Ρ 729 «-διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος».

Δια-τρίβω [. . – .], ἀόρ. α' διέτριψα. 1) καλῶς τρίβω, κατατρίβω «-ταῖς χερσὶ ῥίζαν» Λ 847. 2) μεταφ. α') ἀναβάλλω ἀναστέλλω, ἐμποδίζω οἷον «-τὰ πάντα» β 265· «-χόλον» τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς, Δ 42· ὡσαύτως «-μητρὸς γάμον», υ 341· μετὰ διπλῆς αἰτ. μόνον β 204 «-διατρίβει Ἀχαιοὺς γάμον» β') ἐπὶ χρόνου, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετβ., ἐξυπακουομένης τῆς αἰτ. «-χρόνον» κατατρίβω τὸν χρόνον, χρονοτριβῶ, Τ 150· μετὰ γεν. «-ὁδοῖο» κατατρίβω τὸν χρόνον τῆς ὁδοῦ, ὅ ἐ. χρονοτριβῶ μὲ τὸ ταξεῖδι, β 404.

Διά-τριχα [. . ⏑.], ἐπίρ. εἰς τρία μέρη, ὅπερ γράφεται διῃρημένως «-διὰ τρίχα» πλὴν ἐν τῷ Ὕ. Δήμ. 86, ἴδε τρίχα.

Διατρύγιος [. .⏑. .], ον, (τρύγω) «-ὄρχος» ω 342 †. σειρὰ κλημάτων, κλῆμα ἢ κληματαριά, ἀεὶ φέρουσα καρπόν, κυρ. ἀεὶ τρυγετὸν παρέχουσα.

Διατρυφών, ἴδ. διαθρύπτω.

Δια-φαίνω μόνον κατὰ μέσ διάθ. διὰ μέσου φαίνομαι, μεταξύ τινος

εἶμαι ὁρατός, μετὰ γεν. «νεκύων» μεταξὺ τῶν νεκρῶν, Θ 491· περὶ δὲ καιομένου πράγματος, διαλάμπω, ι379.

***Δια-φέρω**, μόνον κατὰ μέσ. μέλ. μὲ καθ. σημ. «-ξιοίσομαι» διαφέρομαι, διχονοῶ, Ὕ. Ἑρμ. 255 †.

Δια-φθείρω, μέλ. ἐπ. διαφθέρσω, Ν 625· παρακ. β' διέφθορα 1) μεταβ. ἐντελῶς φθείρω, καταστρέφω, «-πόλιν» Ν 625, 2) ἀμετ. ἐν τῷ β' παρακ. ἀπόλλυμαι, [ἀπόλωλα], «-διέφθορας» ἐχάθης, εἶσαι χαμένος Ἰλ Ο 128.

Δια-φορέω, κυρ. φορῶ τῇδε κἀκεῖσε διαδίδω «-κλέος» τ 333 † (ἐν τμ.).

Δια-φράζω, μόνον ἐν τῷ ἐπ. β' ἀ. ορ. μετ' ἀναδιπλ. διεπέφραδον, ρητῶς, φανερὰ λέγω, φανερώνω «-τί τινι» Σ 9, Υ 340, ζ 47, ρ 590.

Δι-αφύσσω, ἀόρ. α' διήφυσα καὶ ἐπ. διάφυσσα. 1) κυρ. ἐξαντλῶ «οἶνον» π 110. 2) μεταφ. ἐκσπῶ, ἐκσπαράττω «πολλὸν διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι» πολλὴν σάρκα ἐξέσπασε (ἔβγαλε) διὰ τοῦ ὀδόντος, τ 450. ἐν τμ. «διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε» Ν 507, Ξ 517.

Δια-χέω μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἐπ. ἀορ. α' διέχευαν, κυρ. χέω τῇδε κἀκεῖσε, κομματιάζω (καὶ μάλιστα μεγάλα τεμάχια) ἐπὶ τῶν θυμάτων «βοῦν» Η 316« γ 456, τ 421.

***Διδάσκαλος** [. ⏑ . .], ἡ, διδασκάλισσα, Ὕ. Ἑρμ. 556.

Διδάσκω [⏑ . .], ἀόρ. α' ἐδίδαξα καὶ ἐδιδάσκησα, Ὕ. Δήμ. 144, παρακ. παθ. δεδίδαγμαι, διδάσκω τι, Ι 442, τινά, Λ 832· μετὰ διπλ. αἰτ. Ψ 307, θ 481. μετὰ αἰτ. προσώπου καὶ ἀπαρφ. «δμῶας ἔργα ἐργάζεσθαι» υ 422, πρβλ. α 384.— Παθ. διδάσκομαι, μανθάνω «τι πρός τινος» Λ 831. Ἡ μετοχὴ συντάσσεται καὶ μετὰ γεν. ἔχουσα τότε σημ. οὐσιαστικοῦ, οἷον «-διδασκόμενος πολέμοιο» μαθητὴς τοῦ πολέμου, Π 811.

Δίδημι [⏑ . .], δέω, δένω, ἐξ οὗ παρατ. γ' ἑν. «-δίδη» = ἐδίδη Λ 105 καὶ προστακτ. γ' πληθ. «-διδέντων» μ 54.

Διδοῖ, διδοῖσθα, δίδον, διδοῦναι, ἴδ. δίδωμαι.

Διδυμάων [⏑ ⏑ .], **ονος**, ὁ, ἐπ. ὁ δίδυμος ἀδελφός, διδυμάρικος μόνον κατὰ δυϊκ. καὶ πληθ. Ἰλ, Π 672, 682, συνάπτεται μετὰ τοῦ «παῖς» Ε 548, Π 26. Ἐκ τοῦ

Δίδυμος [⏑ ⏑ .], **η, ον**, διπλοῦς, «αὐλοὶ» (ὅπ. ἴδε) τ 217. κατὰ πληθ. δίδυμοι.

Δίδωμαι [⏑ . .], ἐπ. ἀπαρφ. διδόμεν καὶ διδοῦναι (ἀντὶ τοῦ διδόναι) Ω 425. προστ. δίδωθι, γ 380. παρατ. γ' ἑν. ἀναύξ. δίδου καὶ γ' πλ. δίδοσαν, ρ 367, καὶ δίδον, ἔδιδον, Ὕ. Δήμ. 327, 437· μέλ. δώσω καὶ μετ' ἀναδιπλ. διδώσω (διδώσομεν, ν 358, ἀπαρφ. διδώσειν, ω 314, ἀόρ. α' ἔδωκα καὶ ἐπ. δῶκα μόνον ἐν τῷ ἑνικ. τῆς ὁριστικῆς. ἀόρ. β' ἐνεργ. (ἔδων) μόνον ἐν τῷ πληθ. τῆς ὁριστ. ἔδομεν κτλ. γ' πληθ. δόσαν, Η 470, ὑποτ. δῶ, ι 356 ἕως, Η 27, συχνότερον τὸ γ' ἑν. δώῃ, πληθ. δῶμεν, Ψ 537, θ 389, καὶ κατ' ἔκτασιν δώομεν, Η 299, γ' πληθ. δῶσιν, Γ 66, καὶ κατ' ἐπ. ἔκτασιν δώωσι, Α 137. Ι 136, 278. ἡ εὐκτ. συχνή, προστ. δός, ι 365, ἀπαρφ. δοῦναι, δόμεν, δόμεναι· παρακ. παθ. δέδομαι. Εὑρίσκονται δ' ἔτι παρ' Ὁμ. ἐκ τοῦ **διδόω** ἐνεστ. β' ἑνικ. διδοῖς καὶ διδοῖσθα, Τ 270· γ' ἑνικ. διδοῖ, προστ. δίδου, γ 58. Τέλος θαμιστικ. ἀόρ. β' δόσκον, δόσκε, Ξ 382, τ 76. 1) δίδω, δωροῦμαι, «τί τινι» Α 123 κ.ἄ. πλχ. πολλάκις προστίθεται καὶ ἀπαρφ. εἰς περαίτερον προσ-

διορισμὸν (εἰς ἔνδειξιν τοῦ σκοποῦ) «-δῶκε τεύχεα Ἐρευθαλίωνι φορῆναι» Η 149· «τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόν δε φέρεσθαι» ἵνα τὰ συμπαραλάβῃς εἰς τὸν πόλεμον, Λ 798 (‖. ἔνθα τὸ ἀπαρφ. εἶνε μέσον καὶ ὄχι παθητικόν), πρβλ. Ν 268, Χ 183 κ. ἀ. — Ἰδίως α' δίδω τι εἰς τοὺς θεούς, προσφέρω, ἀφιερῶ, «-θεοῖσιν ἑκατόμβας, «-ἱρὰ» Η 450, α 67. β') περὶ θεῶν, δίδω, παραχωρῶ, χαρίζω «εὖχος, νίκην, κῦδος» Ὅμ. πλχ. Ὡσαύτως καὶ τὸ παθητ. «-οὔτοι δέδοται πολεμήια ἔργα» δὲν εἶναι δεδομένα (ὑπὸ τοῦ Θεοῦ) εἰς σὲ τὰ πολεμικὰ ἔργα, Ε 428 (ἔνθα καὶ μόνον κεῖται τὸ παθητικόν)· πολλάκις καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πρὸς τιμωρίαν διδομένων «-ἄλγεα κήδεα, ἄτας» Α 96. Σ 431, Τ 270, η 242· «-πάρος τοι δαίμονα δώσω» θὰ σοὶ δώσω τὸν κακὸν δαίμονα, τὸν ὄλεθρον, Θ 166 (‖. μοναδικὴ ἡ φράσις παρ' Ὁμ. ἀνθ' ἧς ἡ καθομιλ. μεταχειρίζεται τὴν ἀντίστροφον, οἷον θὰ σὲ δώσω εἰς τὸν διάβολον, πρβλ. μόνον τὸ Ι 571). γ') μετ' αἰτ. τοῦ προσ. καὶ δοτικῆς πράγματος παραδίδω, ἀφίνω, ἐγκαταλείπω «νέκυν πυρὶ» ω 65, Ψ 183 «Ἕκτορα κυσὶν» Ψ 21, «τινὰ ὀδύνῃσιν, ἀχέεσσι» Ε 397. ρ 567, τ 167. δ') περὶ γονέων, δίδω εἰς γυναῖκα, ὑπανδρεύω δίδω, [ἐκδίδωμι], «-θυγατέρα ἀνδρὶ» Τ 291, καὶ ἄνευ δοτ. Ζ 192, Η 236, δ 7. «ἀνέρι μητέρα δώσω» β 223 «Σάμηνδε ἔδοσαν αὐτὴν» τὴν ὑπάνδρευσαν εἰς τὴν Σάμην. ο 367 2) θέλω νὰ δώσω, προσφέρω. Ὑ Δήμ. 327, πρβλ. Ι 519. 3) περὶ θεῶν δίδω, παραχωρῶ, ἀφίνω, συγχωρῶ, εὐδοκῶ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρφ. αὐτὸν πρηνέα δὸς πεσέειν» Ζ 307 ἰδίως ἐν ταῖς προσευχαῖς. Γ 322 κ. ἀ.

Διε ἴδ. δίω.

Διε(ϝ)έργω, διέ(ϝ)εργον, ἴδ. διέργω.

Διέδραμον]. . ‿], ἴδ. διατρέχω.

Δι(ϝ(εῖπον, ἐλλειπτ. ἀόρ. β' ἐξ οὗ μόνον προστ. δίειπε, ἀπαρμφ διαειπέμεν(διαϝειπέμεν) ἐπ. ἀντὶ τοῦ διειπεῖν, ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς εἰπόν τινι, Κ 425, «διαειπέμεν ἀλλήλοισι» δ 215.

Διείπομεν ἴδ. διέπω.

Διείρομαι, ἐπ. (ἔρομαι) μόνον κατ' ἐνεστ. διερωτῶ, ἐξετάζω (πολυερωτῶ, πολυεξετάζω) Α 550. Ο 93, δ 492 κ. ἀ.

Διέκ, ἐπ. (διά, ἐκ) διὰ μέσου ἕως ἔξω, πέρα καὶ πέρα, Ο 124, ρ 61κ.ἀ.

Διελαύνω, ἀόρ. α' διήλασα. 1) μεταβ. διὰ μέσου τινὸς ἐλαύνω, ἀφίνω νὰ διέλθῃ μετὰ αἰτ. καὶ γεν. «ἵππους τάφροιο» τοὺς ἵππους (τὸ ἅρμα) διὰ μέσου τῆς τάφρου, Κ 564, πρβλ. Μ 120· διὰ μέσου τινὸς (μέσα εἴς τι) ἐμπήγω, χώνω «-ἔγχος λαπάρης» τὸ δόρυ διὰ μέσου τῆς λαπάρης, Π 318 «δόρυ ἀσπίδος» Ν 161 κ. ἀ. 2) ἀμεταβ. διατρέχω, μετ' αἰτ. «-ὄρη» Ὑ. Ἑρμ. 96.

Διελθέμεν ἴδ. διέρχομαι.

Δίεμαι [‿ . .], μέσ. (ἐκ τοῦ ἄχρ. ἐνεργ. δίημι, ὅπερ ἔτι σώζεται ἐν τῷ συνθέτῳ ἐνδίημι. ὅπ. ἴδε) κλινόμενον κατὰ τὸ τίθεμαι, ἐκ τοῦ ἐνεστ. μόνον γ' πληθ. δίενται καὶ ἀπαρεμφ. δίεσθαι, σκιάζομαι, φεύγω, τρέχω περὶ ἵππων «δίεντ: πεδίοιο» φεύγουσι διὰ τῆς πεδιάδος. Ψ 475 περὶ λέοντος «-σταθμοῖο δίεσθαι»

Δι-ἐξ-ειμι, διὰ μέσου τινὸς ἐξέρχομαι, Ζ 393 †.

Δι-εξ-ερέομαι, ἀκριβῶς ἐρωτῶ ἢ ἐξετάζω, τινά τι» περί τινος, (ἴδ. εἰρωτάω) Ε 432 †.

Διεπέφραδε, ἴδ. διαφράζω.

Διέπραθον [. . ◡ .], ἴδ. διαπέρθω.

Διέπτατο ἴδ, διαπέτομαι.

Δι-έπω, παρατ. δι-εῖπον καὶ ἐπ. δί-επον, φροντίζω περί τινος, διέπω, διοικῶ, κυβερνῶ. «-ἕκαστα» Λ 706, μ 16 «-τὸ πλεῖον πολέμοιο» Α 166, «-στρατὸν» Β 207. «-ἀνέρας σκηπανίῳ» διὰ τῆς ῥάβδου διεῖπεν, ὅ ἐ. ἀπεδίωκε τοὺς ἄνδρας, Ω 247.

Δι έργω ἀντὶ τοῦ διείργω. μόνον ἐν Ἰων. παρατ. γ' πληθ. διέεργον (ὅ ἐ. διέϝεργον). χωρίζω, διαχωρίζω, μετ' αἰτ. «-τοὺς διέεργον ἐπάλξιες» Μ 424 †.

Δι-ερέσσω, ἀόρ. διήρεσα καὶ ἐπ.σσα, διὰ μέσου τινὸς κωπηλατῶ, «χερσί» μὲ τὰς χεῖρας Ὀδ. μ 444, ξ 351,

1. **Διερός, ἡ, όν.** (διϝ, δὴν, δηρὸς) μόνον ἐν. Ὀδ. ζ 201 «οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, διερὸς βροτός, οὐδὲ γένηται ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται, δηιοτῆτα φέρων» μακρόβιος, μετὰ τοῦ οὐ = εἶμαι διὰ θάνατον.

2. **Διερός** (δίεμαι) = φυγάς, ταχύς, ἐλαφρὸς ι 43 †

Δι-έρχομαι, μέλ. διελεύσομαι· ἀόρ. β' διῆλθον· ἀπαρμφ. ἐπ. διελθέμεν. 1) κυρ. α') διέρχομαι, διὰ μέσου τινὸς βαδίζω, μετ' αἰτ. «πῶϋ» διασχίζω τὸ ποίμνιον, Γ 198· «-ἄστυ» Ζ 392· μετὰ γετ. «-μεγάροιο» ζ 304· ἀπολ. Ω 716· β') εἰσδύω, διαπερῶ ἐπὶ βελῶν, μετὰ γεν. «χροὸς» διὰ τοῦ δέρματος εἰσδύω, Υ 100, ἀπολ. Υ 263, Ψ 876. 2) μεταφ. «-μετὰ φρεσὶ πάντα διέρχομαι» διασκοπῶ πάντα, διαλογίζομαι, Ὕ. Ἀφρ. 277.

Διέσσυτο [. . ◡ .], ἴδ. διασεύω.

Διέτμαγεν, ἴδ. διατμήγω.

Δι-έχω, ἀόρ. β' διέσχον, μόνον ἀμεταβ. διαπερῶν τι ἐξέρχομαι, ἐβγαίνω πέρα «διὰ δ' ἔπτατ' ὀϊστός, ἀντικρὺ δὲ διέσχε» ἐβγῆκεν ἀντικρύ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, Ε 100· ὡσαύτως καὶ Λ 253, Υ 416 καὶ ἐν τμ. «δι' ὤμου ἔγχος ἔσχεν» Ν 520, Ξ 451.

Δίζημαι, (διδјη, συγγ. ζητέω), ἐπ. καὶ Ἰων., ἀποθ. μέλ. διζήσομαι. π 239. 1) ζητῶ, γυρεύω τινά, Δ 88, ο 90· ἑπομένου τοῦ «-εἴπου» Ν 760. 2) ζητῶ ἢ προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω, νὰ ἐπιτύχω, ἐπιζητῶ, ἀπολ. «-ἕκαστος μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος» ἂς φανῇ ἕκαστος μνηστήρ, ζητῶν ἢ προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ (γυναῖκα δηλ.) διὰ δώρων, π. 391· μετ' αἰτ. «-νόστον» λ 100 «-νόστον τινὶ» ζητῶ νὰ ἐπιτύχω χάριν τινὸς τὴν ἐπιστροφήν, ψ 253, «φάρμακον» α 216, «-πληθὺν» ζητῶ νὰ ἔχω πλῆθος Ρ 221.

Δίζυξ [. ◡], **υγος**, ὁ, ἡ (ζυγῆναι) «-δίζυγες ἵπποι» ἵπποι ἀνὰ δύο ζευγνύμενοι Ἰλ. Ε 195, Κ 473.

Δίζω, (δϝὶς) μόνον παρατ. δίζε, ἀμφιβάλλω, διστάζω, Π 713 †.

Δίη [- .], ἡ, Δία κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἡ νῆσος Νάξος, ὀνομασθεῖσα οὕτως (θεία, diva) ὡς ἱερὰ τοῦ Διονύσου, κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους μικρά τις νῆσος οὐ μακρὰν καὶ ἀπέναντι τοῦ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης, «-ἐν Δίῃ» λ 325· ἴδ. λ. Ἀριάδνη.

Διηκόσιοι, αι, α, ἀντὶ τοῦ διακόσιοι, Ἰλ. Θ 233, Ι 383.

***Διηνεκής, ές,** (διά, ἠνεκὴς ἐκ τοῦ ενεκ-, ἤνεγκα, ἀόρ. τοῦ φέρω) συνεχής, ἀδιάκοπος, μόνον τοπικόν, μακρός, «-ῥάβδοι» Μ 297· «-νῶτος» Η 321, ξ 437· «-ῥίζαι» Μ 134 «-ἀτραπιτοὶ» συνεχεῖς, ἀδιάκοποι ὁδοί, ν 195· «-ὦλξ» αὖλαξ διήκουσα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου σ 375. —Ἐκ τούτου ἐπίρ. **διηνεκέως**, ἀδιακόπως,

ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· ὅθεν ἐκτενῶς, διεξοδικῶς «-ἀγορεύω» η 241, μ 56· ἐπομ. ἀκριβῶς, ὁριστικῶς δ 836.

Διήρεσα, ἴδ. διερέσσω.

Δίηται, ἴδ. δίω.

Δι-ίημι [⏑ ⏑ . .], πέμπω ἢ ῥίπτω διά τινος μετὰ γεν. καὶ μόνον ἐν τμ. «-διὰ δ' ἦκε σιδήρου» 'Οδ. φ 328, ω 177.

Δι-ικνέομαι, ἀποθ. μέλ. διίξομαι· ἀόρ. διικόμην [⏑ — . .] μόνον μεταφ. διεξέρχομαι, διηγοῦμαι «-πάντα» *'Ιλ. Ι 61, Τ 186.

Δι(ϝ)ιπετὴς [⏑ — . .], ές, (Διός, πίπτω) ὁ ἐκ τοῦ Διός, ἢ οὐρανοῦ πεσών, οὐρανόπεμπτος, ἐπίθ. τῶν ποταμῶν, ὡς ἐκ τῶν ὑετῶν παραγομένων, Π 174, Ρ 263· «-Αἴγυπτος» (Νεῖλος) δ 477.

***Διιπέτης** [⏑ — . .], ες, (Διός, πέτομαι) ὁ μέχρι Διὸς ἢ μέχρις οὐρανοῦ πετόμενος, ὑψιπέτης, οὐρανοπέτης, «-οἰωνοί» 'Υ. 'Αφρ. 4.

Διίπταμαι, ἀόρ. διέπτατο (Ε 99 ἐν τμήσει) Ο 83, α 320, πετῶ διὰ μέσου.

Δι-ίσταμαι, ἔχει μόνον τὸ ἀμετάβ. ἀόρ. β' διέστην, γ' δυϊκ. διαστήτην· παρακ. α' πληθ. διέσταμεν καὶ μέσ. ἐνεστ. διίσταμαι· α') κυρ. ἔρχομαι δια(ἀπο)χωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι, Π 86, Π 470, Ω 718· ἐν δὲ τῷ παρακ. σημ. στέκω μακράν, «-τίη δὴ νῶι διέσταμεν» Φ 437· «-θάλασσα διίστατο» διηνοίγετο, Ν 29· β') μεταφορ. ἔρχομαι εἰς διάστασιν, διχονοῶ, *'Ιλ. Α 6.

Διίφιλος, ον, (Διὶ φ.)= τῷ Διὶ ἀγαπητός· μόν. Α 86 ἐπὶ θεοῦ· ἄλλως ἐπὶ ἡρώων, Θ 517· κήρυκες ('Ιλ.).

Δικάζω [⏑ . .], (δίκη), μέλ. άσω· ἀόρ. α' ἐδίκασα, ἐπ. σσα. 1) 'Ενεργ. δικάζω, κρίνω ἀπολ. Ψ 579, λ 547· «-ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον» (γέροντες δηλ. ἴδ. 503) ἀπεφαίνοντο ἐναλλὰξ τὴν γνώμην Σ 506· μετὰ δοτ. «-Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω» Θ 431· «-ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε» Ψ 574· ἐν γένει ἀποφασίζω «-κρυπτάδια» Α 542. 2) Μέσ. δικάζομαι, ἔρχομαι εἰς δίκην, κρίνομαι, κρισιολογοῦμαι, λ 546, μ 440.

Δίκαιος [⏑ . .], **η, ον**, (δίκη) δίκαιος ὅ ἐ. α') δίκαια φρονῶν καὶ πράττων, δικαιοσύνην ἀσκῶν πρός τε θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, φιλοδίκαιος, οἷος ὁ Χείρων Λ 832, οἱ "Αβιοι Ν 6, Τ 181 κ. ἀ. τοὐναντίον εἶνε οἱ μνηστῆρες «-οὐδὲ δίκαιοι» β 282· ὡσαύτως καί τινες τῶν 'Αχαϊκῶν ἡρώων γ 133 καὶ οἱ Κύκλωπες ͵θ 575, ι 175, ν 201, οὗτοι δὲ μάλιστα διότι παραβιάζουσι τὸ παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἱερὸν τῆς ξενίας δίκαιον· β') ἐπὶ πράξεων συμφώνων πρὸς τὸ δίκαιον «-ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ» ἐπὶ δικαίως ῥηθέντι λόγῳ σ 414· «-οὐ δίκαιον» μετ' ἀπαρμφ. υ 294. Συγκρ. **-ότερος** Τ 181 καὶ ὑπερθ. **-ότατος** Λ 382, Ν 6.—**Δικαίως** ἐπίρ. κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὴν συνήθειαν, κατὰ τὰ ἔθιμα, ὅπως πρέπει. «-μνᾶσθαι» ξ 90 †.

***Δικάρηνος** [⏑ ⏑ . .], **ον**, (δίς, κάρηνον) δικέφαλος Βατρ. 300.

Δικάσπολος [⏑ . . .], ὁ, (δίκη, πολέω) ὁ εἰς δίκας ἀσχολούμενος, δικαστής, Α 238· «-ἀνὴρ» λ 186.

***Δίκερως** [⏑ . .], **ωτος**, ὁ, (δίς, κέρας) ὁ δύω ἔχων κέρατα, ἐπίθ. τοῦ Πανός, 'Υμ. 18, 2.

Δίκη [⏑ .], ἡ, (ϝδίκη, δείκνυμι) 1) κατ' ἀρχ. ἔθος, ἔθιμον, δίκαιον τὸ κατὰ παράδοσιν ἐπικρατῆσαν, «-δίκη βασιλήων» δ 691 «-δ. θεῶν» ν 43 «-δ. δμώων» ξ 59 κ. ἀ. ἡ συνήθεια τῶν

βασιλέων, θεῶν κτλ. « μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο» σ 275· ἔτι δὲ τὸ πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν φοράν τῶν πραγμάτων σύμφωνον «-αὕτη εἶνε ἡ φύσις, ἡ τύχη, ἡ εἱμαρμένη τῶν θνητῶν, λ 218· «-ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε» τοῦτο συνήθως γίνεται, ὁπόταν — τ 168. 2) δίκαιον, δικαιοσύνη «-δίκης ἐπιδευὲν ἔχω· δικαιοσύνης ἐνδεῶς ἔχω, στεροῦμαι τὸ δίκαιόν μου, Τ 180· ὅθεν ἀντίκειται πρὸς τὴν ἰσχύν, τὸ «-σθένος» Π 542, ἢ τὴν «-βίαν», «-δίκην ἐξελαύνω» ἀποδιώκω τὸ δίκαιον (ἐκ τῆς ἀγορᾶς) Π 388, «-τίω» τιμῶ τὴν δικαιοσύνην, ξ 84, «-δίκην εἰπεῖν» περὶ τοῦ δικαστοῦ, ἀποφαίνομαι ἢ λέγω τὸ δίκαιον, ἀποφασίζω, Σ 508· 6') κατὰ πληθ. «-δίκαι» ἀπονομὴ τῶν δικαίων, δικαιοσύνη, Π 542, γ 244, ι 215 ἔτι δὲ καὶ τὰ δίκαια· «-νέκυες δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα» λ 570. 3) δίκη, ὑπόθεσις δικαστική· «-δίκην δίδωμι καὶ λαμβάνω» δ έ. φέρω τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον δικαστοῦ, ἵνα οὗτος ἀποφασίσῃ, Ύ. Έρμ. 312. 4) λόγος δικανικὸς ἢ ἐπιχείρημα δικανικὸν «-δίκη» δικανικῶς κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ψ 542.

Δικλὶς, ίδος, ἡ, (κλίνω) ἡ διπλῆ, διπλοῦν κλείσιμον, δύο θυρόφυλλα ἔχουσα, «-πύλαι, θύραι, σανίδες,» Μ 455, ρ 268, β 345.

Δίκτυον [. ⏑ .], τό, τῶν ἁλιέων τὸ δίκτυον, δίχτυ χ 386 †.

Δινεύω καὶ δινέω [– . .], ὁ τύπος μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ θαμιστικ. παρατ. δινεύεσκεν· ἐκ δὲ τοῦ δινέω ἀόρ. α' ἐδίνησα· παθ.ἀόρ. α' δινηθείς. 1) μεταβ. περιστρέφω, συστρέφω, στρεφογυρίζω «-σόλον» Ψ 840· «-ζεύγεα» Σ 543· «-μοχλὸν» συστρέφω ὡς τὴν τρυπάνην, ι 388. 2) ἀμεταβ. συστρέφομαι ὡς στρόβιλος, γυρίζω, περὶ χορευόντων Σ 494, 606· ἐν γένει δὲ περιφέρομαι, ἀναστρέφομαι, «-κατὰ μέσον» Δ 541· «-παρὰ θῖνα» Ω 12· «-κατὰ οἶκον» τ 67· ἐπὶ πτηνοῦ ἐναερίως περιστρεφομένου ἢ περιιπταμένου Ψ 875.— Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. δινέομαι περιστρέφομαι, περιέρχομαι, «-περὶ πόλιν» Χ 165 « ὄσσε δινείσθην» συνεστρέφοντο οἱ ὀφθαλμοί, Ρ 680· «-κἄππεσε δινηθεὶς» κατέπεσε συστραφεὶς χ 85· «-κατὰ νῆσον δ.» περιφέρομαι ι 153· « ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι» π 63. Ἐκ τοῦ

Δίνη]– .]. ἡ, (δϜι;) στρόβιλος, συστροφὴ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, Φ 213, ζ 116· πληθ. Φ 11, 132. Ἐκ τούτου

Δινήεις [– . .], **εσσα, εν**, πολυδίνης, πολλὰς ἔχων συστροφάς, ἐπίθ. τῶν ποταμῶν, Β 877, λ 242 κ.ἄ. πλχ.

Δινωτὸς [– . .], **η, όν**, (δινέω = δινέω)· κυρίως συνεστραμμένος· γυρτός, κυρτός, διὰ τόρνου στρογγυλευμένος, τορνευτός, «-λέχεα» Γ 391, «-κλισίη» τ 56· «-ἀσπὶς ῥινοῖσι βοῶν καὶ χαλκῷ δινωτὴ» ἀσπὶς διὰ βοείων δερμάτων καὶ χαλκοῦ ἐστρογγυλωμένη, κυκλοτερῶς ἐξειργασμένη, Ν 407.

Δι(Ϝ)ογενὴς [– . . .], **έος**, ὁ, ἡ, (Διός, γένος) ὑπὸ τοῦ Διὸς γεγεννημένος, ἐκ Διὸς καταγόμενος, σύνηθες ἐπίθ. τῶν ἡρώων καὶ βασιλέων, ὡς ὑπὸ τοῦ Διός, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων τεταγμένων καὶ προστατευομένων, Δ 337, 6 352 κ. ἄ. πλχ.

Δι(Ϝ)όθεν [⏑ . .], ἐπίρ. (Διὸς) παρὰ τοῦ Διός, κατὰ βούλησιν τοῦ Διός, Ο 489, Ω 194, 561.

Δι-οϊστεύω, μέλ. σω, διὰ μέσου τινὸς τοξεύω, «-τινὸς» τ 578, φ 76, 97· ἀπολ. « καί κεν διοϊστεύσειας» Ὀδ. μ. 102.

Διοίσομαι, ἴδ. διαφέρω.

Δίοιτο, ἴδ. δίεμαι.

***Δι-οιχνέω**, διέρχομαι, Ὕμ. 18,10.

Δι(ϝ)οκλῆς, ῆος, ὁ, (Διὸς κλέος) 1) υἱὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, ἔγγονος τοῦ Ἀλφειοῦ, πατὴρ τοῦ Κρήθωνος καὶ Ὀρσιλόχου, βασιλεὺς τῶν Φερῶν τῆς Μεσσηνίας, Ε 542 ἑξ. γ 488, ο 186· πιθανῶς ὑπήκοος τοῦ Ἀγαμέμνονος, πρβλ. Ι 151. 2) εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἐλευσῖνος, ὃν ἡ Δημήτηρ ἐδίδαξε τὴν τελετὴν τῶν ἱερῶν μυστηρίων, Ὕμ. Δήμ. 474.

Δι-όλλυμι [. . – .], μεταβ. ἐξαφανίζω, τὸ μέσ. καὶ ὁ β′ παρακ. διόλωλα ἀμεταβ. ἐξαφανίζομαι, ἐξολοθρεύομαι «-οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλεν» β 64 †.

Δι(ϝ)ομήδη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως, Ι 665.

Δι(ϝ)ομήδης, εος, ὁ, αἰτ.-**δη** καὶ **-δεα**, υἱὸς τοῦ Τυδέως καὶ τῆς Δηιπύλης, (Ψ 470), ἀνὴρ τῆς Αἰγιαλείας θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ βασιλεὺς τῆς πόλεως Ἄργους καὶ τῆς περὶ αὐτὴν Ἰναχικῆς πεδιάδος (ἴδ. Ἄργος 1), Ε 412. Μετέσχε καὶ αὐτὸς τῆς δευτέρας ἐπὶ Θήβας στρατείας τῆς τῶν Ἐπιγόνων, Δ 406 καὶ ἐξέπλευσεν εἰς τὴν Τροίαν μετὰ 80 νεῶν, Β 567, 568. Εἶνε εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων τοῦ Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ (πρβλ. «-Διομήδους ἀριστείαν» Ε τῆς Ἰλ.), ἀνταλλάσσει πρὸς τὸν Γλαῦκον, τὸν πατρικὸν αὐτοῦ ξένον, τὴν πανοπλίαν του, τὴν χαλκῆν πρὸς τὴν χρυσῆν, Ζ 230. Καὶ κατὰ μὲν τὸ γ 180 ἑξ. εὐτυχῶς ἐπανέρχεται εἰς τὸ Ἄργος· κατὰ δέ τινα μεταγενεστέραν παράδοσιν μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ ἀπέπλευσεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν ἐν Ἀπουλίᾳ πόλιν Ἄρπους (Arpi).

Δῖον, τό, πόλις Εὐβοίας παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Κήναιον (Λιθάδα) τὴν σήμερον Ἀγιά, Β 538.

Διόνυσος [. . – .], μόνον λ 325· ἐπ. Διώνυσος, ὁ, Ζ 132 καὶ πλχ. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν νυμφῶν τοῦ εὐύδρου ὄρους Νύσης, (ἴδ. τὴν λ.) Ξ 325. Ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν ὁ Ὅμ. γινώσκει προσέτι τὴν ἐν Θράκῃ λατρείαν καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας Λυκοῦργος μὴ ἀνεχόμενος τὸν μέθυσον τοῦτον θεόν, ἀναγκάζει νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς τὴν Θέτιν, Ζ 132 ἑξ.— Ἐν τῇ λ 325 ὑπαινίττεται τὸν πρὸς τὴν Ἀριάδνην ἔρωτά του· ἐν παρόδῳ δὲ ἀναφέρεται καὶ ω 74.

Διο-πτεύω, ἀκριβῶς παρατηρῶ, κατασκοπεύω, Κ 451 †.

Διοπτήρ, ῆρος, ὁ, κατάσκοπος, Κ 562 †.

Δι-ορύσσω, ἀόρ. α′ μετοχ. διορύξας «-τάφρον» σκάπτω ἢ ἀνοίγω διώρυχα, φ 120 †. ἐν τμ.

Δῖ(ϝ)ος, Δῖα, ῖον (ἐκ τοῦ (Δίϝjα) κυρ. ἐκ Διὸς καταγόμενος «-δῖον γένος Ἰοχέαιρα» Ι 538· συνήθ. ὅμως ἐν γένει θεῖος, ὑπεράνθρωπος, σεπτός, ἔξοχος, ὑψηλός, μέγας, ἰσχυρός, λαμπρός, ἄριστος· α′) ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν μόνον κατὰ θηλ. γένος, οἷον «-δῖα θεά» σεπτή, πάνσεπτος θεά, Κ 290· «-δῖ' Ἀφροδίτη, Ἠὼς δῖα» κ. ἄ. τὴν αὐτὴν (ὄχι ὑπερθετικήν) σημ. ἔχει καὶ τὸ «-δῖα θεάων» Ξ 184 κ. ἄ. πλχ. ὡσαύτως καὶ «-δῖα Χάρυβδις» μ 104· β′) ἐπὶ ἐξόχων ἀνθρώπων ἀμφοτέρων τῶν γενῶν μάλιστα διὰ τὸ γένος, τὴν τάξιν, τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν ἀξίαν, εὐγενής, γενναῖος, ἐνάρετος, οἷον «-δῖος ὑφορβός» π 56 καὶ

ἁ. « δῖ' Εὔμαιε» π 461 «-δ. Φιλοίτιος» φ 240· ἔτι δὲ καὶ ἐθνῶν ὀλακλήρων «-δῖοι Πελασγοί, δῖοι 'Αχαιοί» γ 116, τ 199, 177 «-δῖοι ἑταῖροι» (Σαρπηδόνος) Ε 692 γ') ἐπὶ ἐξόχων ζώων οἷον «-δ. ἵππος» εὐγενής, ὁ ἵππος τοῦ 'Αχιλλέως, Θ 185, τοῦ 'Αδράστου, Ψ 346· δ') ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, οἷον ἐπὶ θαλάσσης, Α 141 κ. ἄ. πλχ. ἐπὶ τοῦ αἰθέρος, Π 365, τ 540. ἐπὶ τῶν ποταμῶν, Β 522, Μ 21. 'Ωσαύτως τίθεται καὶ ἐπὶ ἀρχαίων, σεβαστῶν πόλεων, οἷον τῆς 'Αρίσβης, Β 836, 'Ηλιδος, Β 615, Λ 686, 698 καὶ Λακεδαίμονος, γ 326, ν 440, πρβλ. **ἱερός.**

Δῖος, ὁ, (ΔῖϜος) υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 251.

Δι(Ϝ)όσκουροι [⏑ . . .], οἱ, υἱοὶ τοῦ Διός, κατ' ἐξοχὴν ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, μόνον διῃρημένως γραφόμενοι «-Διὸς κοῦροι» 'Υμ. 33, 1, 9. πρβλ. 'Υμ. 16.

Δι(Ϝ)οτρεφὴς [⏑ . . .], ές, ὁ ὑπὸ τοῦ Διός τραφείς, ἢ ἀνατραφείς. 'Επίθ. τῶν βασιλέων καὶ ἀρίστων τοῦ λαοῦ, ὡς τὸ «-διογενής», Β 196 κ. ἄ. πλχ. «-αἰζηοί» Β 660· ἔτι δὲ ἐπίθ. τοῦ Σκαμάνδρου, Φ 223, «-ἄνθρωποι» ὡς γεννηθέντες ἐκ θεῶν ἢ συγγενεῖς αὐτῶν, ε 378.

Δίπλαξ, ακος, ὁ, διπλοῦς, μὲ δύω δίπλαις «-δημός» Ψ 243. — 'Ως οὐσ. ἡ, (ἐξυπακ. χλαῖνα) διπλοῦς μανδύας, χλαμὺς διπλῆ, ἣν δύναταί τις δὶς νὰ περιβληθῇ, («-ἣν ἔστι διπλῆν ἀμφιέσασθαι» πρβλ. «-διπλῆ χλαῖνα» καὶ «-δίπτυχος λώπη» τοὐναντίον εἶνε **ἁπλοῖς,** ὅπ. ἴδ. Γ 126, Χ 441, τ 241.

Διπλόος, η, ον, συνῃρ. μόνον ἐν τῷ θηλ. διπλῆ, διπλοῦς «-χλαῖνα διπλῆ» = **δίπλαξ,** ὅπ. ἴδ., Κ 134, Τ 226, «-ὅθ. διπλόος ἤντετο θώρηξ» Δ 133, Υ 415, ἴδ. ἄντομαι.

Δίπτυξ πτυχα, αἰτ. (πτύσσω) εἰς δύο πτυχάς, διπλοῦς τιθέμενος « κνίσην» Α 461, γ 458, μ 361.

Δίπτυχος, ον, ὁ δύω ἔχων πτυχάς «-λώπη δ.» = **δίπλαξ,** ὅπ. ἴδ., ν 224.

Δὶς (δϜίς), ἐπίρ. δίς, δύο φοραῖς, ι 491 †.

Διςθανὴς [. ⏑ .], ές, ἐπ. ὁ δὶς ἀποθανών, μ 22 †.

Δισκέω, δισκεύω, ρίπτω τὸν δίσκον, «-δίσκῳ ἐδίσκεον ἀλλήλοισι» διὰ δίσκου, ρίπτοντες τὸν δίσκον, διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους, θ 188 †.

Δίσκος, ὁ, (δίκσκος, δικεῖν) δίσκος στρογγύλος, ὁμαλός, λίθινος ἢ σιδηροῦς (ἴδ. σόλος) ἢ καὶ ξύλινος, ὁτὲ μὲν ἔχων ἐν τῷ μέσῳ ὀπὴν καὶ ἱμάντα, ἵνα τῇ βοηθείᾳ τούτων ὅσον δυνατὸν μακρὰν ριφθῇ, ὁτὲ δὲ καὶ ἄνευ τούτων. 'Η δυσκοβολία ἦτο ἤδη ἐπὶ 'Ομήρου συνήθης παιδιά, Β 774, δ 626, ἐν ᾗ τὸ βραβεῖον ἐλάμβανεν ὅστις ἔρριπτεν αὐτὸν ἀπώτατα, ἴδ. μάλιστα θ 186· ὅθεν **δίσκουρα** τά, ἐπ. (οὖρον), τὸ διάστημα, εἰς ὅπον ὁ δίσκος ρίπτεται, οἱονεὶ δίσκευμα, «-ἐς δίσκουρα λέλειπτο» εἶχε μείνῃ ὀπίσω ὅσον ρίπτει τις τὸν δίσκον μακράν, Ψ 523 †. Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ «-δίσκου οὖρα » Ψ 431, πρβλ. **οὖρον.**

Διτεός, ἡ, όν, διπλοῦς, Βατρ. 61.

Διφάω [— . .], ζητῶ, γυρεύω «-τήθεα» ὄστρεα ζητῶ, περὶ τῶν κολυμβητῶν, π 747 †.

Διφράς, άδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., ἅμαξα, 'Επιγρ. 15, 8. (‖. ἔνθα καὶ ἄλλη γραφή: δίφρακα).

Δίφρος, ὁ, (δίφορος) 1) τοῦ ὀχήματος τὸ ἕδρανον (τὸ κάθισμα), τὸ χώ-

ρημα, τὸ κύτος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κάθηνται ἢ ἵστανται οἱ ὀχούμενοι (τὸ κατ' ἀρχὰς βεβαίως ἡ ἐκ σανίδων ἐπὶ τοῦ ἄξονος κρηπὶς) Ε 160, Λ 748, Ρ 464, Ψ 132 κ. ἀ. Τὰ πλάγια αὐτοῦ ἦσαν στρογγύλα, ὄπισθεν δὲ ἀνοικτά, ἵνα ἀνέρχηται ὁ ὀχούμενος, ἱμάντες δὲ ἐντεταμένοι συνεῖχον αὐτὸν πρὸς τὸν ἄξονα, Ε 727. Ἐνίοτε σημ. καὶ ὅλον τὸ πολεμικὸν ἅρμα μόνον ἐν Ἰλιάδι, Κ 305, Π 379 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ ἅμαξαν ὁδοιπορικὴν μὲ δύω ἕδρας γ 324. 2) ἁπλοῦν θρανίον (ἄνευ ἐρεισινώτου) σκαμνί, Γ 424, Ζ 354, δ 717 κ. ἀ.

Δίχα (⏑ .), (δϜίς) ἐπίρ. διττῶς, εἰς δύω οἷον «-δίχα πάντα ἠρίθμεον» ἀριθμῶν διήρεσα εἰς δύω ὁμάδας, κ 203· «-δίχα δέσται» εἰς δύω μέρη, ο 412. 2) μεταφ. διττῶς, κατὰ δύω τρόπους ἐν ταῖς φράσεσι «-δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, δίχα μερμηρίζω, δίχα θυμὸς ὀρώρεται, δίχα θυμὸν ἔχω, δίχα θυμὸς ἄητο, δίχα βάζω», ἴδ. τὰ ῥήματα καὶ **θυμός**.

Διχθὰ (δίχα), ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ δίχα, εἰς δύω μέρη «-τοὶ διχθὰ δεδαίαται» α 23· μεταφ. «-διχθὰ κραδίη μέμονε» διττῶς πάλλεται ἡ καρδία μου, ταλαντεύομαι μεταξὺ δύω ἀποφάσεων, Π 435.

Διχθάδιος [. ⏑ . .], η, ον, διττός, διπλοῦς, «-Κῆρες» Ἰλ Ι 411. — Τὸ οὐδέτ. ἐπιρρηματικῶς Ξ 21.

***Διχόμηνος** [⏑ . . .], ον (δίχα, μήν), κατὰ τὸ μέσον τοῦ μηνός, κατὰ τὴν πανσέληνον, «-σελήνη διχ.» ἡ διχάζουσα τὸν μῆνα, ἡ πανσέληνος, ἡ πλήθουσα, Ὑμ. 32, 11.

Δίψα, ἡ, δίψα Ἰλ. Λ 642, Τ 166.

***Διψαλέος** [. ⏑ . .], η, ον, ποι. διψασμένος, Βατρ. 9.

Διψάω (δίψα) διψῶ Λ 584 †.

Δίω [⏑ .], (δϜι) 1) Ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον τὸ γ' ἐν. καὶ πλ. τοῦ παρατ. ἄνευ αὐξήσεως **δίε** καὶ **δίον**· α') φοβίζομαι, τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω, «-περὶ ἄστυ» Φ 251· β') φοβοῦμαι, «-περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν» πολὺ ἐφοβεῖτο (ἦτο περιδεὴς) περὶ τῶν νεῶν τῶν Ἀχαιῶν, Ι 433, Λ 557, «-ποιμένι λαῶν» Ε 556. 2) Ἐκ δὲ τοῦ μέσ. μόνον τὸ γ' ἐν. καὶ πληθ. τῆς ὑποτ. δίηται, δίωνται, καὶ γ' ἐν. τῆς εὐκτ. δίοιτο, ἔχει δὲ σημ. μεταβατ. φοβῶ, φοβίζω, διώκω, τρέπω εἰς φυγήν τινα, Π 197, «-δηίους» Μ 276, «-μητέρα ἀπὸ μεγάροιο» ἀποδιώκω, υ 343· «-ἵππους προτὶ ἄστυ» ἐλαύνω πρὸς τὴν πόλιν, Ο 681 «-τινὰ πεδίον δε» Χ 456 «-κνώδαλον, ὅττι δίοιτο» ὁ,τιδήποτε ἤθελε καταδιώξῃ (ὁ κύων), ρ 317· πρβλ. Χ 189· «-μάχην ναῦφιν» τὴν μάχην ἀπὸ τῶν νεῶν ἀποκρούω, Π 246.

Δι-ωθέω, ἀόρ. ἐπ. διῶσα ἀντὶ τοῦ διέωσα, διαρρηγνύω, κατακρημνίζω «-κρημνὸν» Φ 244 †.

Διώκω (δίω) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ Α') Ἐνεργ. βάλλω τινὰ εἰς ταχεῖαν κίνησιν, διώκω, διώχνω, ὅθεν 1) ἀποδιώκω, ἀποπέμπω «-διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε» σ 409, ἔτι δὲ κινῶ, ἐλαύνω, παίρνω ἢ βάλλω 'μπροστά, «-ἅρμα καὶ ἵππους Οὔλυμπόνδε» Θ 439 «-νῆα» ἐλαύνει ὁ ἄνεμος ἢ αἱ κῶπαι, ε 332· ἀπολ. μ 282, καὶ παθ. «-ἡ δὲ νηῦς ἤλυθε ῥίμφα διωκομένη» ταχέως ἐλαυνομένη, ν 162. 2) καταδιώκω, (τοὐναντίον : φεύγω) τινά, Ε 672, περὶ ὀρνέου ἁρπακτικοῦ, Ν 64· ἀπολ. Ε 223, Θ 107 κ. ἀ. β') διώκων καταλαμβάνω, πιάνω, Χ 199, 200· γ') μεταφ τρέχω κατόπιν τινός, ἐπιδιώκω τι «-ἀκίχητα» ἀκατάληπτα, ἀνέφικτα ἐπιδιώκω, Ρ 75· 3) ἀμεταβ. ἐλαύνω, ταχέως τρέχω ἐπὶ ἡνιόχου,

Ψ 344 424, 499· ἐπὶ ἵππων, Ε 223· ἐπὶ πλεόντων, μ 182· ἐν γένει τρέχω, σπεύδω, Ύμ. Ἑρμ. 360. Β') Μέσ. σχεδὸν ὡς μεταβατ. «-διώκετο πεδίοιο» προθύμως κατεδίωκε διὰ τῆς πεδιάδος, Φ 602· «-δόμοιο» τὸν ἀπέπεμπεν ἀπὸ τῆς οἰκίας του ὡς ἀπὸ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ, σ 8.

Διώνη [⏑..], ἡ μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ Διός, ἐξ οὗ ΔιϜὸς καὶ σχηματίζεται, Ε 370, Ύ. Ἀπ. 93. Κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 353 θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ κατὰ τὸν Ἀπλδ. 1, 1, 3 θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ.

Διώνυσος [⏑–.], ὁ, ἀντὶ τοῦ **Διόνυσος, δπ.** ἴδε.

Διώρης, εος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειρόου, Β 622, Δ 518. 2) πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος, τοῦ ἡνιόχου καὶ ἑταίρου τοῦ Ἀχιλλέως, Ρ 429.

Δμηθείς, ῆτω, ἴδε δαμ.

Δμῆσις, ιος, ἡ, (δάμνημι) ἡ δάμασις, ὁ δαμασμός, «ἵππων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε» Ρ 476 †.

Δμήτειρα, ἡ, (δαμάω) δαμάστρια, ἐπίθετον τῆς νυκτὸς Ξ 259 †, κυρ. θηλ. τοῦ

Δμητήρ, ῆρος, ὁ, δαμαστής, Ύμ. 21, 5.

Δμήτωρ, ορος, ὁ, πρόσωπον ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως πλασθέν, υἱὸς δῆθεν τοῦ Ἰάσονος βασιλέως τῆς Κύπρου, ρ 443 †.

Δμωή, ἡ, (δμώς), κυρ. ἡ δεδαμασμένη· ὅθεν αἰχμάλωτος, ἐλευθέρα δηλ. γεγεννημένη κατὰ δὲ τὸν νόμον τοῦ πολέμου εἰς δουλείαν περιελθοῦσα (διάφορος ἄρα τῆς «-δούλης») μόνον κατὰ πλ. Σ 28, πρβλ. Ι 658, Ω 643 ἔπειτα ἐν γένει δούλη, θεράπαινα, ὑπηρέτρια, α 147 κ.ἄ. πλχ. καὶ ὡς ἐπίθ. «-δμωαὶ γυναῖκες» Ζ 323, Ι 477, π 108, χ 396 κ.ἄ.—Ἐχρησίμευον δὲ εἰς διαφόρους ἐργασίας, οἷον ἐκαθάριζον τὴν οἰκίαν, ἤλεθον τὸν σῖτον, ἐποίουν τὸν ἄρτον, ὕφαινον, ἐμαγείρευον κτλ. πρβλ. **ἀμφίπολος.**

Δμώς, ωός, ὁ, (ΔΑΜ), κυρ. ὁ δεδαμασμένος, ὅθεν αἰχμάλωτος, ἐλεύθερος δηλ. γεγεννημένος, ἐν πολέμῳ δὲ εἰς δουλείαν περιελθὼν (διάφορος τοῦ «-δοῦλος») α 398· ἐν γένει δ' ἔπειτα δοῦλος, ἀνδράποδον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. συνηθέστατον ἐν τῇ Ὀδ., τῆς δὲ Ἰλ. μόνον Τ 333. Ὁ ἐν. ἀριθμ. εὑρίσκεται δ 736, λ 190, ω 257· ὁ δὲ δυϊκ. «-δμῶε» φ 244, χ 114· καὶ ὡς ἐπίθ. «-δμῶες ἄνδρες» π 305. — Οἱ δμῶες ἐχρησίμευον εἰς βαναυσοτέρας οἰκιακὰς ἐργασίας, ἔσχιζον ξύλα, εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κτηνῶν, ἐφύλαττον τὰ ποίμνια καὶ ἐγεώργουν τοὺς ἀγρούς.

Δνοπαλίζω (Δονέω, πάλλω;) μέλ. ξω, «-ἀνὴρ ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν» καὶ «-τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις» σημ. 1) ἀνατρέπω, κρημνίζω Δ 472, 2) περιβάλλομαι ξ 512.

Δνοφερός, ή, όν, (δνόφος) σκοτεινός, ζοφερός, μέλας, «-νὺξ» ν 269, ο 50, «-ὕδωρ» Ι 15, Π 4.

Δοάσσατο, ἴδε δέατο.

Δοιή, ἡ, ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης, «-ἐν δοιῇ (εἶναι)» ἐνδοιάζειν, Ι 230.

Δοιός, ή, όν, (διττός, μόνον κατὰ δυϊκ. «-δοιὼ» Γ 236 κ. ἄ., ἄκλιτ. Ω 648· συνηθέστερον κατὰ πληθ. δοιοί, αἱ, ά=δύω, ἢ ἀμφότεροι, αι, α, Ε 728 κ. ἄ. πλχ.

Δοκάω, (δοκέϜω, δέκομαι) δεδοκημένος, ἄλλως γ' ἐν.ἐνεστ.δοκεύει, Θ 340, παραφυλάττω, καιροφυλακτῶ, καρτερῶ, τινά, Ν 545, Π 313· ἐν γένει παρατηρῶ, καραδοκῶ, τηρῶ, «-Ὠρίωνα» Σ 488, ε 274· ὡσαύτως «κύων

(λέοντα) ἑλισσόμενον δοκεύει» πρβλ. Ψ 325.

Δοκέω, ἀόρ. α' ἔδοξα Ὕ. Ἑρμ. 208, ἐδόκησα κ 415. 1) μεταβ. νομίζω, θαρρῶ, πιστεύω μετ' ἀπαρμφ. «-δοκέω νικήσειν Ἕκτορα» Η 192. — Συνήθ. 2) ἀμετ. φαίνομαι μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρμφ. «-πέπλος οἱ δοκέει χαριέστατος εἶναι» Ζ 90, «-ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα» Ι 103, υ 93· «-δόκησε σφίσι θυμὸς ὡς ἔμεν» ἐφάνη δὲ εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ ψυχική των διάθεσις ἦτο τοιαύτη, κ 415. Σπανιώτερον μετὰ μέλ. ἀπαρμφ. «-δοκέει δέ μοι ἔσεσθαι» Ζ 338.

Δοκός, ἡ, δοκός, δοκάρι, κυρ. ἡ στηρίζουσα τὴν στέγην, ἐξ ἐλάτης Ρ 744 καὶ τ 38 κ. ἀ.

Δόλιος, η, ον, (δόλος), δόλιος, ἀπατηλός, πονηρός, μόνον ἐπὶ πραγμάτων, οἷον «-ἔπεα» ι 282, «-τέχνη» δ 455, 529· «-κύκλος» ὁ ἀπατηλὸς κύκλος, τὸν ὁποῖον οἱ κυνηγοὶ διὰ δικτύων καὶ παγίδων περὶ θηρίον τι σχηματίζουσιν, **Ὀδ. δ 792. —Ἐπίρ. **δολίως** Βατρ. 93.

Δολίος, ὁ, δοῦλός τις τοῦ Λαέρτου, πατὴρ τοῦ Μελανθίου καὶ τῆς Μελανθοῦς, δ 735.

Δολίχαυλος [. ⏑ . .], **ον**, ὁ δολιχὸν (μακρὸν) αὐλὸν (καλάμι) ἔχων, «αἰγανέη» ἀκόντιον, ἔχον μακρὸν τὸν αὐλὸν (ἴδ. τ. λ.) ἢ τὸ καλάμι τῆς αἰχμῆς (λόγχης), ι 156 †.

Δολιχ-εγχέας, αἰτ. πληθ. τοῦ δολιγχῆς (=δολιχὸν ἔγχος=μακρὸν δόρυ ἔχοντος) Φ 155 †.

Δολιχ-ηρέτμοιο, οι, οισι, (ἐρετμὸς) = ὁ ἔχων πολλὰ ἐρετμὰ = μακρὰ κωπία, θ 191.

Δολιχόδειρος [. ⏑ . . .], **ον**, ἴδ. δουλιχόδειρος.

Δολιχὸς [. ⏑ .], **ή, όν**, μακρός· α') ἐπὶ τόπου, «ἔγχεα, δόρυ» Δ 533, Θ 474· β') ἐπὶ χρόνου «-νοῦσος, νὺξ» λ 172, ψ 243· ἐπὶ χρόνου τε καὶ τόπου ἐνταυτῷ «-ὁδὸς» δ 393, «-πλόος» γ 169 —Τὸ οὐδ. «-δολιχὸν» ὡς ἐπίρ. Κ 52.

***Δόλιχος** [. ⏑ .], ὁ, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἐλευσῖνος, Ὕ. Δήμ. 155.

Δολιχόσκιος [. ⏑ . ⏑ .], **ον**, ὁ, δολιχὴν (μακρὰν) σκιὰν ἔχων ἢ ρίπτων, μακρόσκιος, ἐπίθ. τοῦ δόρατος Γ 346, τ 480 κ. ἀ.

Δολόεις, εσσα, εν, (δόλος), πλήρης δόλου, δολερός, πανοῦργος «-Κίρκη» ι 32, «-Καλυψὼ» η 245· μεταφ. ἐπὶ δεσμῶν, «-περὶ γὰρ δολόεντα (δέσματα) τέτυκτο» ἦσαν μὲ πολλὴν πανουργίαν μεμηχανευμένα, θ 281.

Δολόμητις, ὁ, αἰτ. «-δολομῆτα» (ἐκ τοῦ — μήτης [μῆτις]) Α 540 † **δολόμητις**, ι, (δόλος, μῆτις) ὁ δολίους ἔχων σκοπούς, δολόφρων, δόλιος, πανοῦργος, ἐπίθ. τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, **Ὀδ. α 300, δ 525, λ 422.

Δόλοπες, οἱ, ἴδ. Δόλοψ.

Δολοπίων [. . - .], **ίονος**, ὁ, πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος, Τρώς, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου, Ε 77 (ἐκ τοῦ δόλοψ).

Δόλος, ὁ, (δέλεαρ) 1) κυρ. δέλεαρ, δόλωμα πρὸς ἁλιείαν τῶν ἰχθύων, μ 252· ὅθεν 2) πᾶσα τέχνη ἢ μηχανή, πᾶν δόλιον μέσον τοῦ συλλαμβάνειν ἢ ἀπατᾶν τινα, οἷον ὁ δούρειος ἵππος, θ 493, οἱ δεσμοὶ ἢ τὰ δέσματα, ἅπερ ἔστησεν ὁ Ἥφαιστος εἰς τὸν Ἄρη, θ 276· «-δόλος ξύλινος» ἡ παγίς, τὸ „δόκανον", ἡ μυάγρα, Βατρ. 116· ἐν γένει δόλος, ἀπάτη, πονηρία, πανουργία, Ὁμ. πληθ. «-δ. κακότεχνος»

πονηρὸς δόλος, Ο 14· ὡσαύτως «-κακοὶ δόλοι» Δ 339· ἰδίως ἡ δοτ. α-δόλῳ» μὲ δόλον, δολίως, τοὐναντ. « κράτει» Η 142 ἢ « ἀμφαδὸν» α 296· πολλάκις τὸ πληθ. α-δόλοι» Γ 202, Ζ 187, γ 119 κ. ἄ.

***Δολοφραδὴς** [. . ⌣ .], ὁ δόλια φραζόμενος, δόλια διανοούμενος, δόλιος, "Υ. 'Ερμ. 282.

Δολοφρονέων, ουσα, ον, ὁ δόλους φρονῶν ἢ ἐπινοῶν, μόνον κατὰ μετοχ. Γ 405, κ 339 κ. ἄ.

Δολοφροσύνη [. . . ⌣ .], ἡ. δολερὰ διάθεσις ἢ γνώμη, ἀπάτη, πληθ. αἱ δολιότητες, πανουργίαι, *'Ιλ. Τ 97, 112, "Υ. 'Ερμ. 361.

Δόλοψ, οπος, ὁ, 1) ἐθν. ὄν. οἱ Δόλοπες ἦσαν ἰσχυρὰ φυλὴ τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν ποταμὸν 'Ενιπέα, Ι 484, μετέπειτα δὲ εἰς τὰς ὑπωρείας τῆς Πίνδου. 2) κύρ. ὄν. ἀρσ. (δόλοψ = κατάσκοπος κατὰ τὸν 'Ησύχ.)· α') υἱὸς τοῦ Λάμπου, ἔγγονος τοῦ Λαομέδοντος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθείς, Ο 525 ἑξ. 555· β') υἱὸς τοῦ Κλυτίου, εἷς τῶν 'Αχαιῶν, Λ 302.

Δόλων, ωνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐμήδους, Τρώς, ὅστις θελήσας ὡς κατάσκοπος νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν 'Αχαιῶν καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ 'Οδυσσέως ἐφονεύθη, Κ 314 ἑξ. (ἐκ τοῦ δόλος).

Δόμονδε, ἐπίρ. οἴκαδε, εἰς τὴν οἰκίαν, Ω 717 καὶ πλχ. ἔτι δὲ καὶ «-ὅνδε δόμονδε» εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, Π 445, α 83 κ. ἄ. Σημ. καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀνδρῶν, χ 479.

Δόμος, ὁ, (δέμω), κυρ. ἡ οἰκοδομή, τὸ οἰκοδόμημα, ὅθεν 1) κατοικία, οἰκία· α') ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῶν θεῶν. συνήθ. ἐνικ. Ζ 89 καὶ πλχ.· ὡσαύτως «-δ. 'Ερεχθῆος» η 81· α-"Αϊδος δόμος» ἡ κατοικία ἢ τὸ βασίλειον τοῦ "Αδου, ι 524 κ. ἄ.· ἀλλὰ καὶ πληθ. α-'Αΐδαο δόμοι» Χ 52· β') ἐπὶ τῶν κατοικιῶν τῶν ἀνθρώπων, σπαν. ἐνικῶς Β 513, Ζ 242, «-δ. Πηλῆος» Σ 60· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθυντικῶς, ἐπειδὴ αἱ κατοικίαι τῶν εὐπορούντων, περὶ ὧν μάλιστα ὁ λόγος παρ' 'Ομήρῳ, συνήθως ἐκ πολλῶν οἰκοδομημάτων συνέκειντο, Ε 198, θ 57 καὶ πλχ. γ') ἐπὶ τῆς κατοικίας τῶν ζώων, οἷον τῆς μάνδρας τῶν προβάτων, τῆς κυψέλης τῶν μελισσῶν, Μ 301, 169. 2) δωμάτιον, καὶ μάλιστα ἡ σήμερον λεγομένη αἴθουσα εἰς διατριβὴν τῶν ἀνδρῶν, ἢ ἑστιατόριον, α 255, Χ 291.

Δονακεὺς [. . ⌣ .], ῆος, ὁ, καλαμών, τόπος καλαμόφυτος. Σ 576 †.

Δόναξ, ακος, ὁ, (δονέω), 1) κάλαμος, «-δόνακες» καλάμια, Κ 467, ξ 474, "Υ. 'Ερμ. 47. 2) ὅ,τι ἐκ καλάμου κατασκευάζεται, οἷον τοῦ βέλους ὁ κορμός, Λ 584.

Δονέω, ἀόρ. α' ἐδόνησα· μέλ. γ' ἐν. δονήσεται, κινῶ τῇδε κἀκεῖσε, διασείω, διαταράττω μετ' αἰτ. περὶ τοῦ ἀνέμου, ὅστις κινεῖ τὰ δένδρα, Ρ 55, καὶ διώκει τὰ νέφη Μ 157· «-οἶστρος βόας ἐδόνησε» ἐνέβαλεν εἰς ταραχήν, διετάραξε, χ 300.—Μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημ. "Υ. 'Απ. 270.

Δόξα, ἡ, (δοκέω) ἡ γνώμη, προσδοκία, «-ἀπὸ δόξης» παρὰ προσδοκίαν, Κ 325, λ 343.

Δορός, ὁ, (δέρω) ὁ δερμάτινος ἀσκός, δερμάτι· 'Οδ. β 354, 380.

Δορπέω, δειπνῶ, Ψ 11, ο 302 κ.ἄ.

Δόρπον, τό, τὸ δεῖπνον, τὸ τὴν ἑσπέραν ἢ νύκτα παρατιθέμενον 186, Τ 207, Ω 2, δ 429· πληθ. «-δόρπα» Θ 503· ἀλλὰ καὶ ἐν γένει γεῦμα καὶ μάλιστα πρόγευμα "Υ. 'Απ. 511.

Δόρυ, (**δρυ**) τό, γεν. **δούρατος** καὶ **δουρὸς** (ἀντὶ τοῦ δόρατος, ὅπερ παρ' Ἡμ. δὲν εὑρίσκεται), δοτ. δούρατι καὶ δουρί, αἰτ. δόρυ· δυϊκ. δοῦρε· πληθ. δούρατα καὶ δοῦρα, γεν. δούρων, δοτ. δούρασι καὶ δούρεσσι. 1) ξύλον καὶ μάλιστα· α') ζῶν, θαλερόν, κορμὸς δένδρου, δένδρον, ζ 167· συνήθ. β') ξηρὸν ξύλον, δοκὸς καὶ πᾶν ἄλλο οἰκοδομήσιμον, Γ 61, Μ 36, ε 162 κ. ἀ. ἢ ναυπηγήσιμον ξύλον, ὅπερ ἰδίως λέγεται «-δόρυ νήιον ἢ δοῦρα νεῶν» Ρ 744, Β 135· γ') ὅ,τι εἶνε ἐκ ξύλου κατεσκευασμένον, οἷον «-δόρυ κοῖλον» ὁ δούρειος ἵππος, θ 507· ἰδίως ὅμως τὸ ξύλον, ὁ κορμὸς τοῦ δόρατος, τὸ κοντάρι, τὸ στηλιάρι «-μείλινον δ.» Π 814 κ. ἀ. πρβλ. **ἔγχος**· ὅθεν πολλάκις συνεκδοχ. τὸ δόρυ, τὸ ἀκόντιον, κοντάρι, ὡς ὅπλον ἢ μακρόθεν ριπτόμενον ἢ ἀγχέμαχον, Ὅμ. πλχ. ἔτι δὲ καὶ παλτὸν τὸ κατὰ τὴν θήραν, Μ 303. (Οἱ Ὁμηρικοὶ ἥρωες φέρουσι συνήθως ἐν τῇ μάχῃ ἢ ἀλλαχοῦ δύω δόρατα, Λ 43, α 256)· ὅθεν πόλεμος, μάχη, οἷον «-δουρὶ πόλιν πέρθαι» διὰ πολέμου καταστρέφω πόλιν, Π 708· πρβλ. ς. 57.

Δόρυκλος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος φονευθείς, Λ 489.

***Δορυσθενής**, **ές**, ὁ, δυνατὸς εἰς τὸ δόρυ, ἢ δυνατὸν ἔχων δόρυ, Ὕμ. 7, 3.

Δόσις, **ιος**, ἡ, (δίδωμι), δόσις, δῶρον, Κ 213, ζ 208 κ. ἀ.

Δόσκον, ἀόρ. θαμ. τοῦ δίδωμι.

***Δότειρα**, ἡ, δίδουσα Ἐπ. 7, 1.

Δοτήρ, **ῆρος**, ὁ, (δίδωμι) ὁ δίδων, «-σίτοιο» ὁ δίδων σῖτον, Τ 44 †, Ὕμ. 7, 9.

Δούλειος, **η**, **ον**, (δοῦλος) δουλικός, ω 252 †.

Δούλη, ἡ, δούλη, θεράπαινα, ὑπηρέτρια, δοῦλα, κυρ. ἡ ἐκ γενετῆς δούλη, θηλ. τοῦ **δοῦλος**, Γ 409, δ 12 κ. ἀ.

Δούλιος, **ίη**, **ιον**, (δοῦλος) δουλικός, μόνον ἐν τῇ φρ. «-δούλιον ἦμαρ» ἡμέρα δουλείας, ἡμ. καθ' ἣν τις ὑποδουλοῦται, Ζ 463, ρ 323.

Δουλίχιον, τό, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους ΝΑ. κειμένη τῆς Ἰθάκης, ἀνήκουσα κατὰ τὸν Ὅμ. εἰς τὰς Ἐχινάδας καὶ ὑπὸ τῶν Ἐπειῶν κατοικουμένη· ἐξ αὐτῆς ἤγαγε πολεμιστὰς εἰς τὴν Τροίαν. ὁ Μέγης (‖. ἐν δὲ τῇ ξ 336 μνημονεύεται βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου Ἄκαστος) εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Στράβ. ἡ νῆσος Δολίχη· κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν τῶν νέων Ἑλλήνων ἡ παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Σκάλα καταποντισθεῖσα νῆσος Κακάβα· κατ' ἄλλους δὲ τὸ μέρος τῆς Κεφαλληνίας τὸ ἀπώτερον τῆς Ἰθάκης ἐκαλεῖτο Δουλίχιον (τὸ δὲ πλησιέστερον Σάμη) Β 625, α 246, π 247.—**Δουλιχιόνδε** ἐπίρ. εἰς τὸ Δουλίχιον, Β 629, ξ 397.—**Δουλιχιεύς**, **ῆος**, ὁ κάτοικος τοῦ Δουλιχίου, σ 127, 395, 424.

Δουλιχόδειρος [. ⏑ . . .], **ον**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ δολιχόδ. ὁ δολιχὴν (μακρὰν) δειρὴν (λαιμὸν) ἔχων, μακρόλαιμος ἢ μακρολαίμης, ἐπίθ. τοῦ κύκνου, *Ἰλ. Β 460, Ο 692.

Δουλοσύνη [. . ⏑ .], ἡ, δουλεία, χ 423 †.

Δουπέω, (δοῦπος) ἀόρ. α' ἐδούπησα, Λ 45, παρακ. β' δέδουπα, προξενῶ δοῦπον (ἴδ. τ. λ.), ἢ κρότον ἀμβλύν, βροντῶ, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων «-δούπησε πεσών» ἐβρόντησε καθὼς ἔπεσεν Ε 42 κ. ἄ. πλχ. καὶ ἄνευ δὲ τοῦ «-πεσών», πίπτω μὲ βρόντον (‖. πρβλ. τῆς κα-

θομιλ. τὸ „ψοφῶ", ὅπερ σημαῖνον κατ' ἀρχὰς μόνον τὸ κροτῶ κατήντησεν εἰς τὴν σημ. τοῦ ἀποθνήσκω, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ζώων καὶ μισητῶν ἀνθρώπων, Ν 426, «-δεδουπότος Οἰδιπόδαο εἰς τάφον» Ψ 679. Πρβλ. **ἐπιγδουπέω**.

Δοῦπος, ὁ, (κτύπος) λ. πεποιημένη, πᾶς κρότος ἀμβλὺς μάλιστα μὲν ὁ κατὰ τὴν μάχην ἐκ τῆς συμπλοκῆς ἢ πτώσεως παραγόμενος, κλαγγή, κρότος, πάταγος, Κ 354, Η 635 κ. ἀ. «-δοῦπος ἀκόντων» κτύπος, Λ 364, Π 361 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ « δοῦπος ποδῶν» π 10, πρβλ. Ψ 234. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βοῆς ἢ τοῦ πατάγου τῆς θαλάσσης, ε 401, μ 202, καὶ ἐπὶ τοῦ ῥόθου τοῦ καταρρέοντος χειμάρρου.

Δοῦρα, ἴδε δόρυ.

Δουράτεος [. ⏑ . .], η, ον, (δόρυ) ξύλινος, «-ἵππος» ὁ δούρειος, ξύλινος ἵππος, *Ὀδ. θ 493, 512· «-ὀβελοί» ʺΥ. Ἑρμ. 121.

Δουρηνεκής, ές, ἐπ. (δόρυ, ἐνεγκεῖν), μόνον οὐδ. ὡς ἐπίρ. ἕως οὗ φθάνει τὸ ἀκόντιον, μέχρις ἀκοντίου βολῆς, ἢ ὅσον ἀκόντισμα, Κ 357 †.

Δουρικλειτός, όν, (κλειτὸς) Ε 55, 578, ο 52 καὶ **Δουρικλυτός**, όν, (κλυτὸς) Β 645, ρ 71 κ. ἄ. πλχ. περίφημος διὰ τὸ ἀκοντίζειν, περίφημος ἀκοντιστής, εἰς τὸ κοντάρι 'ξακουστός, ἐπίθ. τῶν ἡρώων.

Δουρικτητός, ή, όν, δορίκτητος (δ. κτάομαι) διὰ τοῦ δόρατος, διὰ πολέμου κατακεκτημένος, Ι 343 †.

Δουρός, **δουρί**, ἴδ. δόρυ.

Δουροδόκη, ἡ, (δ. δέχομαι) δοροδόχη δορατοδόχη, α 128 †.

Δόχμιος, η, ον, καὶ **δοχμός**, ή, όν, ἐπ. λοξός, πλάγιος «-δοχμὼ ἀΐσσοντε» εἰς τὰ πλάγια ἢ πλαγίως ὁρμῶντες, δεξιά, ἢ ἀριστερά, Μ 148. Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρ. «-πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον» Ψ 116 †.

***Δοχμόω**, πλαγιάζω· τὸ παθ. κύπτω, σκύβω, ʺΥ. Ἑρμ. 146.

Δράγμα, ατος, τό, (δράσσομαι) ὅσον δύναταί τις νὰ πιάσῃ διὰ τῆς χειρός, ὅσον χωρεῖ ἡ χείρ, φοῦκτα ὅσον ὁ θεριστὴς πιάνει εἰς τὴν χεῖρα ἵνα θερίσῃ. «-δράματα ταρφέα πίπτει» Λ 69, Σ 552.

Δραγμεύω, (δράγμα), συλλέγω δράγματα, ἵνα ἀποτελέσω δεμάτια, Σ 555 †.

Δραίνω, ἐπ. (δρᾶν) θέλω ἢ ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, Κ 96 †.

***Δράκανον** [⏑ ⏑ .], τό, πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ἰκάρου, ʺΥμ. 26, 1.

Δρακίος [⏑ . .], ὁ, ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν Ν 692.

Δράκων, [⏑ .], οντος, ὁ, θηλ. **δράκαινα**, (δρακεῖν) ʺΥ. Ἀπ. 300, δράκων, δράκος, μέγας ὄφις, καὶ παρ' Ὁμ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. μυθῶδες ζῶον, Β 309, Λ 40, Μ 202, Χ 93, δ 457.

***Δράξ**, ακός [⏑ .], ἡ, δράγμα, φοῦκτα «-πηλοῦ» Βατρ. 240. Ἐκ τοῦ

Δράσσομαι, ἀποθ., παρακ. δέδραγμαι, δράττομαι, πιάνω, ἀδράχνω, ἀόρ. ἄδραξα, μετὰ γεν. μόνον κατὰ μετοχ. οἷον «-δεδραγμένος κόνιος» *Ἰλ. Ν 393, Π 486. «-δραξάμενοι κορύθων» Βατρ. 156.

Δρατὸς [⏑ .], ή, όν, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ δαρτὸς (δέρω), 'γδαρτὸς «-σώματα» Ψ 169 †.

Δράω [— .], ἐπ. γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑποτ. δρώωσι, εὐκτ. δρώοιμι, εἶμαι ἐνεργός, κατ' ἐξοχὴν ὑπηρετῶ, θεραπεύω ὡς θεράπων, *Ὀδ. ο 317, 324.

Δρεπάνη [. ⏑ .], ἡ, Σ 551 † καὶ

δρέπανον, τό, σ 368 † τὸ δρέπανον, δρεπάνι.

Δρέπω, κόπτω, ἀποκόπτω μετ' αἰτ. «ἄνθεα» Ὕ. Δήμ. 425· συνηθέστερον τὸ μέσ. δρέπω ἢ κόπτω ἐμαυτῷ, δι' ἐμαυτὸν «-φύλλα» μ 357, Ὕ. Δήμ 429.

***Δρηστμοσύνη** [. . ⌣ .], ἡ, (δράω), ὑπηρεσία, θεραπεία, «-ἱερῶν» Ὑμ. Δήμ. 476.

Δρῆσος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου φονευθείς, Ζ 20.

Δρηστήρ, ῆρος, ὁ, δραστήρ, ἐπ. (δράω) σημ. τὸν ὑπηρέτην, θεράποντα, Π 248· τὸ θηλ. **Δρήστειρα**, ἡ θεράπαινα, *Ὀδ. κ 349, τ 345.

Δρηστοσύνη, ἡ, ἐνέργεια, δραστηριότης περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ο 321 †.

Δριμὺς [⌣ .], **εῖα, ύ**, ὀξύς, διαπεραστικός, κοπτερός, «-βέλος Εἰλειθυίας» τὸ ὀξὺ βέλος τῆς Εἰλ. τροπικῶς αἱ ὠδῖνες (οἱ κοιλόπονοι τῆς γυναικὸς) Λ 270· μεταφ. σφοδρός, ὁρμητικός, πεισματώδης, «-χόλος» Σ 322, «-μένος» ω 319 «-μάχη» Ο 696.

Δρίος [⌣ .] (δρῦς, πληθ. τὰ δρία παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 528) δρυμός, δάσος, «-δρίος ὕλης» ξ 353 †.

Δρόμος, ὁ, (δραμεῖν) 1) ὁ δρόμος τὸ τρέξιμον Σ 281· ἁρματοδρομία τῶν ἀνδρῶν, Ψ 321, 758. πρβλ. 526, καὶ ἁπλοῦς διὰ τῶν ποδῶν δρόμος, θ 121, Βατρ. 96. 2) τὸ στάδιον, ὁ τόπος, ἔνθα γίνεται ὁ δρόμος, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ἱπποδρόμιον, Ψ 321, δ 605.

Δρύας [⌣ ⌣], **αντος**, ὁ, 1) εἷς τῶν Λαπιθῶν, Α 263. 2) πατὴρ τοῦ βασιλέως Λυκούργου, Ζ 130.

Δρύϊνος [⌣ ⌣ .], **η, ον**, δρύϊνος, ἐκ δρυός, φ 43 †.

Δρυμός [- .], ὁ, μόνον κατὰ πλ. «-τὰ δρυμὰ» δάσος δρυῶν, καὶ ἐν γέν. πᾶν δάσος, Λ 118, κ 150, 197.

Δρύοχος, ὁ, (δρῦς ἔχω), πλ. «-δρύοχοι» κατά τινας μὲν τὰ δρύϊνα εἰς δύο στίχους ἐμπεπηγμένα ξύλα ἢ πάσσαλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔκειτο ἐπ' αὐτῶν στηριζόμενον τοῦ ναυπηγουμένου πλοίου τὸ σκάφος, κατ' ἄλλους δὲ αἱ δρύϊναι πλευραὶ τοῦ σκάφους, ἐπὶ τῶν ὁποίων προσηλοῦνται πάντα τὰ λοιπὰ ξύλα τὰ ἀποτελοῦντα τὰ πλάγια αὐτοῦ τ 574 †.

Δρύοψ, οπος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθεὶς Υ Υ 457. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος πατὴρ τῆς Δρυόπης, Ὕμ. 18, 34.

Δρύπτω, ἀόρ. ἔδρυψα· μέσ. ἀόρ. ἐδρυψάμην. 1) ἀποξέω, ξύνω, τσουγρανίζω, σχίζω, κόπτω «-πρυμνὸν βραχίονα ἀπὸ μυώνων» ξεσχίζων ἀπογυμνῶ τὸν ἄκρον βραχίονα ἀπὸ τῶν μυώνων, Π 324. 2) μέσ. σχίζομαι διὰ τῶν ὀνύχων, «-παρειάς» β 153.

Δρῦς, δρυὸς [⌣ .], ἡ, δρῦς καὶ κατ' ἐξοχ. δένδρον, Μ 132, ι 186· ἦτο τοῦ Διὸς ἱερά, ὅθεν δι' αὐτῆς χρησμοδοτεῖ ὁ Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ, ξ 328. — Παροιμιωδῶς κεῖται ἡ λ. ἐν ταῖς ἑξῆς φράσεσιν «-οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἐσσὶ» τ 163, κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὴν κατὰ Δευκαλίωνα πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου· ἡ δ' ἄλλη παροιμιακὴ χρῆσις τῆς λ. παρ' Ὁμ. Χ 126: «-οὐ μέν πως νῦν ἐστιν ἀπὸ δρυός, οὐδ' ἀπὸ πέτρης ὀαρίζειν» κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν παροιμίαν: ἐκ τοῦ ὠοῦ τῆς Λήδας, Λατινιστί: *abovo*.

Δρυτόμος [⌣ . .], **ον**, ἀντὶ τοῦ δρυοτόμος (τέμνω), δενδροτόμος, ξυλο-

τόμος, ξυλοσχίστης, ''Ιλ. Λ 86, Π 633 καὶ ὡς εὐσιαστ. Ψ 315.

Δρύφθη, ἴδ. ἀποδρύφω.

Δρύφω, γ' ἐν. ἀορ. δρύψε, μέσ. ἀορ. δρυψαμένω παρειὰς = ἀφοῦ ἀμοιβαίως ἐξέσχισαν τὰ μάγουλά των, Β 153.

Δρώοιμι, δρώωσι. ἴδ. δράω.

Δῦ, ἀντὶ τοῦ **ἔδυ**, ἴδ. δύω.

Δυάω, ὀρθότερον **δυόω**, κακῶ, εἰς δυστυχίαν ἐμβάλλω, βασανίζω «-ἀνθρώπους» υ 195 † (ἔνθα τὸ δυόωσι εἶνε γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἐπιχ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ δυοῦσι, κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς άω ρημ. ἴδ. δηιόω).

Δύη [⏑.], ἡ. (δαϝ, δήϊος) δυστυχία, συμφορά, βάσανος, ''Οδ. ξ 215 κ. ἀ. «-δύης ἐπὶ πῆμα γενέσθαι» ἔρχομαι εἰς τὸν ὄλεθρον τῆς συμφορᾶς, εἰς τὴν ὀλιθρίαν, δεινὴν συμφοράν, ξ 338.

Δυήπαθος [⏑ . . .], **ον**, (δύη, πάσχω) δεινοπαθής, βασανισμένος, Ὕ. Ἑρμ. 486.

Δύμας [– .],**αντος**, ὁ, 1) εἷς τῶν Φρυγῶν, πατὴρ τοῦ Ἀσίου καὶ τῆς Ἑκάβης, Π 716. 2) εἷς τῶν Φαιάκων, ζ 22.

Δύμεναι, ἴδ. δύω.

Δύμη [– .]. ἡ, πόλις παράλιος τῆς Ἀχαΐας, ἀρχαιότερον καλουμένη Στράτος, νῦν δὲ Καμινίτσα, Ὕ. Ἀπόλ. 425.

Δύναμαι [⏑ – .], ἀποθ. μέλ. δυνήσομαι· ἀόρ. ἐπ. ἐδυνησάμην, Ἰων. ἐδυνάσθην Ψ 465, ε 319, δύναμαι, ἔχω δύναμιν, εὐπορῶ, ἀπολ. καὶ μετ' ἀπαρμφ. Ὅμ. πλχ. «-ὅσον ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένει» ὅσην δύναμιν ἔχω ἐγὼ εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ εἰς τὴν ψυχήν, Υ 360· «-Ζεὺς δύναται ἅπαντα» ὁ Ζεὺς εἶνε παντοδύναμος δ 237·. «-μέγα δύναται» ἔχει μεγάλην δύναμιν α 276 (ἔνθα, ὡς καὶ λ 414, τὸ υ μακρὸν δυνάμει τῆς ἄρσεως) κ. ἀ. «-οὐ δύναμαι» μοὶ εἶνε ἀδύνατον, ν 331· «-μέγα δυναμένοιο» = πλουσιωτάτου λ 414.

Δυναμένη [– . . .], ἡ, (κυρ. ἡ ἰσχυρὰ) μία τῶν Νηρηΐδων, Σ 43.

Δύναμις [⏑ .], **ιος**, ἡ, δύναμις, ἰσχύς, Ὅμ. πλχ. «-εἴ μοι δύναμίς γε παρείη» ἂν εἶχα τὴν δύναμιν, ἂν ἤμην εἰς κατάστασιν, β 62 κ. ἀ., ἰδίως ἡ σωματικὴ δύναμις, «-δύναμις καὶ χεῖρες» υ 237 κ. ἀ. «-ὅση δύναμις πάρεστιν» ὅσον ἀρκεῖ ἡ δύναμίς μου, ὅσον δύναμαι, Θ 294, «-πὰρ δύναμιν» ὑπὲρ δύναμιν, Ν 787.

Δύνω [– .], ἕτερος τύπος τοῦ δύομαι μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. τῆς ὁριστ. καὶ μετοχ. (λ 579) = δύομαι Θ 43, θ 81 κ. ἀ., ἴδ. δύω.

Δύο [– .] καὶ **δύω**, δυὼ παρ' Ὁμ. ἄκλινον μετά τε δυϊκ. καὶ πληθ. «-τῶν δύο μοιράων» Ρ 253· «-δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖα» Ν 407· «-δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον» Σ 498· «-δύο ἤματα» κ 142· «-σύν τε δύο» Κ 224· ‖. μετὰ δυϊκοῦ συχνότατον «δύο δοῦρε, δύο φῶτε, δύο θῆρε, Ἀτρεΐδα δύω», «-δ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν» Υ 286.

Δυοκαίδεκα, ἀντὶ τοῦ δώδεκα, ἄκλ. Ζ 93, θ 59 κ. ἀ.

Δυόω, ἐξ οὗ τὸ δυόωσι, ἴδ. δυάω.

Δυς– [⏑] μόριον ἀχώριστον, σημαῖνον τὸ κακόν, μισητόν, δύσκολον, διὸ προτασσόμενον τῶν μὲν καλὴν ἐχόντων σημασίαν ὀνομάτων ἐκφράζει τοὐναντίον, τῶν δὲ κακῶν τι σημαινόντων ἐπιτείνει τὴν κακότητα.

Δυσα(ϝ)ής [. – .], **ές**, κακῶς πνέων, ἐναντίος, σφοδρός, ἐπίθ. τῶν ἀνέμων, οἵτινες ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου πνέουσιν ἢ διὰ τῆς σφοδρότητος αὐτῶν κίνδυνον φέρουσιν

εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, Ε 865 ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου, Ψ 200, μ 289.—Ἡ γεν. πλ. δυσαήων ἔγεινε κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ δυσαέων, ν 99.

Δυσ-άμμορος, ον, λίαν ἄμοιρος, κακόμοιρος, *Ἰλ. Τ 315, Χ 428, 485, Ω 727.

Δυσ-αριστοτόκεια,(ἄριστος, τίκτω) ἡ δυστυχῆ ἥρωα τεκοῦσα, ἐπίθ. τῆς Θέτιδος, Σ 54 †.

***Δύσ-δωλος, ον**, ἐπ. ἡ κακοὺς βώλους ἔχουσα, ἄγονος, λεπιόγειος, Ἐπ. 7, 3

Δύσεο, δύσετο, ἴδ. δύω.

Δύσ-ζηλος, ον, ὁ, κακὸν ζῆλον ἔχων ὅ ἐ. 1) ὀξύθυμος, η 307 †. 2) κακόζηλος, ὁ τὰ κακά, ἐπικίνδυνα, ζηλῶν, «-βίος» (ὁ τοῦ κολυμβητοῦ) Ἐπ. 8, 2.

Δυσ-ηλεγής, ές, (δυσ, ἀλέγω) ἐπ. κακῶς πλαγιάζων, ἐξαπλώνων, ἐπίθ. τοῦ πολέμου καὶ τοῦ θανάτου, Υ 154, χ 325.

Δυσ-ηχής, ές, κακῶς ἠχῶν, 1) φοβερῶς ἠχῶν, βροντόφωνος, ἐπίθ. τοῦ πολέμου (διὰ τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων) Β 686 κ. ἀ. 2) κακόηχος, ἀπαίσιος (οὗ περ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε κακὸς οἰωνός!), ἐπίθ. τοῦ θανάτου, Π 442, Σ 464· ἐν γένει ἀποτρόπαιος, μισητός, τινί, Ὕ. Ἀπ. 64.—Ἰλ.

Δυσ-θαλπής, ές, κακῶς θάλπων, ψυχρός, «-χειμών» Ρ 549. †.

Δυσθυμαίνω [. – . .], (δύσ-θυμος) εἶμαι δύσθυμος, ἀθυμῶ, Ὕ. Δήμ. 363.

Δυσ-κέλαδος [. . ⏑ .], **ον**, (κέλαδος) κακόφωνος, θορυβώδης, «φόβος» Π 357 †.

Δυσ-κηδής, ές, ὑπὸ φροντίδων βεβαρημένος, κακοπαθής, περίλυπος, κακομέριμνος, «νύξ» ε 466 †.

Δυσ-κλεής, ές, κακὸν ἔχων κλέος, ἀκλεής, ἄδοξος, μόνον Ἰλ. Β 115. Ι 22.

Δύσκον, ἴδ. δύω.

Δυσμενέων, ουσα, ον, ἐπ. (δυσμενής), δυσμενῶς ἔχων μόνον κατὰ μετοχ. ἄρσεν ἑν. καὶ πληθ. Ὀδ. β 72, υ 314.

Δυσμενής, ές, (δυσ-, μένος) κακὸν μένος (διάθεσιν) ἔχων, δυσμενής, ἐχθρός, «-ἄνδρες» Κ 100, θ 217 κ. ἄ. πλχ. Ὡς οὐσ. Τ 62, ζ 185 κ. ἄ. πλχ.

Δυσ-μήτηρ, ερος, ἡ, κακὴ μήτηρ, κακομητέρα, ψ 97 †.

Δύσ-μορος, ον, κακὸν ἔχων μόρον, κακόμοιρος, δυστυχής, Χ 60, α 49 κ. ἀ.

Δύσ-παρις [. ⏑ .], **ιος**, ὁ, ὁ δυστυχιῶν πρόξενος, ἄρα μισητὸς Πάρις. οἷον θὰ ἦτο ἐν τῇ καθομιλουμ. Κακοπάρις (ἢ Σκυλλοπάρις. Παληοπάρις, Βρωμοπάρις) *Ἰλ. Γ 39, Ν 769.

Δυσ-πέμφελος, ον,(πομφόλυξ, ΦΑΛ) ἐπίθετον τῆς τρικυμιώδους, ἑπομ. ἐπικινδύνου θαλάσσης, Π 748 †.

Δυσ-πονής, ές, ὁ πολλοὺς καὶ κακοὺς ἔχων πόνους, ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, «κάματος» ε 493 †.

Δύστηνος, ον (δύστονος γερμ. † tönend) δυστυχής, ἄθλιος, ἐλεεινός, πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων Χ 477, ζ 206 κ. ἄ. Ὡς οὐσ. δυστήνων παῖδες» υἱοὶ δυστυχῶν γονέων Ζ 127.

***Δυσ-τλήμων ον**, βαρέα ὑπομένων, βαρέως βασανιζόμενος, ἐλεεινὸς Ὕ. Ἀπ. 532.

Δυσχείμερος, ον, (χεῖμα ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) κακὸν ἢ βαρὺν χειμῶνα, ἐπίθετον τῆς Δωδώνης, Ἰλ. Β 750, Π 234.

Δυσ-ώνυμος [. . ⏑ .], **ον** (ὄνομα)

ὁ κακὸν ἔχων ὄνομα, ὅθεν μισητός, ἀποτρόπαιος, «μοῖρα» Μ 116, «-ἤ-ῶς» τ 571.

Δυσωρέω, ἐπ. (ἐκ τοῦ ὥρος=οὖρος, φύλαξ) μέλ. ἤσομαι, ἐπίπονον, ἐπίμοχθον νυκτοφυλακὴν ἔχων ἢ φυλάττων «περὶ μῆλα» ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν φυλασσόντων τὰ πρόβατα, Κ 183 †

1. **Δύω** [⏑ .], ἀόρ. β, ἔδυν [. –]. γ' ἐν. δῦ ἀντὶ τοῦ ἔδυ, θαμιστικ. τύπος δύσκον, Η 271 ὑποτ. δύω· γ' ἐν. τῆς εὐκτ. δύη (ἀντὶ τοῦ δυίη) σ 348, υ 286 ἀπαρεμφ. δῦναι ἐπ. δύμεναι. μετοχ. δύς παρακ. δέδυκα [. - .] Μέσ. ἐνεστ. δύομαι. μέλ. δύσομαι ἀόρ. ά ἐδυσάμην, οὗ τὸ β' καὶ γ' ἐν. μόνον κατὰ τὸν ἐπ. σχηματ: (ἐ) δύσεο, (ἐ) δύσετο. προστ. δύσεο, Τ 36. εἰς τοῦτον τὸν ἀόρ. ὑπάγεται καὶ μετοχ. δυσόμενος, α 24, ἣν τινες ἐσφαλμένως θεωροῦσι μετοχ. τοῦ μέλλοντος.— Ἅπαντες οὗτοι οἱ τύποι καὶ ὁ κατ' ἀρχὰς ἐνεργ. μεταβ. (καὶ παρ' ἄλλοις ἐν χρήσει με τοιαύτην διάθεσιν) ἐνεστὼς δύω, ὅστις μόνον κατὰ μετοχὴν δύων εὑρίσκεται Φ 232 (ἀλλαχοῦ δὲ ὁ ἐνεστὼς εἶνε **Δύνω** καὶ **δύομαι**), ἔχουσιν ἀμετάβατον σημ. εἰσδύω, εἰσχωρῶ. Καὶ δὴ 1) τοπικῶς· ά) ἐπὶ τόπων καὶ χωρῶν, εἰσχωρῶ, εἰσέρχομαι, εἰσ(ἐμ)βαίνω, μετ' αἰτ. «-πόλιν» εἰσέρχομαι εἰς τὴν πόλιν, η 18 «Ἴλιον» Φ 515 «-τεῖχος» Ο 345, «-δῦναι σπέος» ν 366, ρ 336, Ο 19, Σ 140, Ζ 19, Ω 16, β. δίφρον. Συχναὶ αἱ φρ. «-πόλεμον, μάχην, ὅμιλον δ.» εἰσδύω, χώνομαι εἰς τὸν πόλεμον κτλ. Ζ 185, Ξ 63, Λ 537 κ. ἀ. ὡσαύτως «-στρατόν, μνηστῆρας» Κ 221, ρ 276. μετὰ προθέσεων «-ἐς πόντον» ε 352 «-ὑπὸ κῦμα», ὑπὸ πόντον» 145, λ 253· «εἰς Ἀΐδαο» μ 383 «-βέλος εἰς ἐγκέφαλον δῦ» εἰσέδυσεν, ἐχώθη, Θ 85· «-δύσκεν εἰς Αἴαντα» ἐχώθη εἰς τὸν Αἴαντα δηλ. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα του, ἵνα προφυλαχθῇ, Θ 272. «-μέση κατὰ σπείους δέδυκεν» μέχρι τῆς μέσης εἶνε χωσμένη ἐντὸς τοῦ σπηλαίου μ 93· ἀπολ. «-δύνει ἀλοιφή» εἰσδύει τὸ ἄλειμμα, Ρ 392· «-πᾶν εἴσω ἔδυ ξίφος» Π 340. Φ 118. β') μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων «-κάματος γυῖα δέδυκεν» κατέχει τὰ μέλη εἰσχωρήσας Ε 811. «-ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο» Λ 268· «-δῦ μιν Ἄρης» εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρης, δηλ. ἡ φιλοπόλεμος ὁρμή, Ρ 210· «-δύη καρδίην ἄχος» σ 348 «Μελέαγρον ἔδυ χόλος» κατέλαβε Ι 553· Ι 239· μετὰ διπλῆς αἰτ- «-ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύη ἄχος κραδίην— Ὀδυσῆα» υ 289, 2) ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων, κατ' αἰτ, κατὰ τὸ φαινόμενον μεταβατικόν, ἐνδύομαι, ἐνδύνομαι «δύνω, δύομαι δῦναι, δύσασθαι τεύχεα, ἔντεα», Ὁμ. πλχ. μάλιστα τῆς Ἰλ., «κυνέην» βάλλω τὴν περικεφαλαίαν, Ε 845 κ. ἀ. «-χιτῶνα» Σ 416, Ψ 739. καὶ μετὰ δοτικῆς προσέτι εἴτε ἀπροθέτου «-τεύχεα ὤμοιιν» περιβάλλομαι τὰ ὅπλα εἰς τοὺς ὤμους, Π 64, «ἔντεα χροΐ» Ι 596. εἴτε ἐμπροθέτου «-χρυσὸν περὶ χροΐ» Θ 43, «περὶ στήθεσσιν, ἀμφ' ὤμοισιν» Ι 328, 332 κ. ἀ. Πολλάκις δὲ τίθεται ἀντὶ τῆς αἰτιατ. ἡ δοτ. μετὰ τῆς ἐν «ὅπλοισιν ἔνι ἐδύτην» Κ 254, 272, «ἐν τεύχεσι δύοντο» ω 496, πρβλ. Ψ 131, «ἐν ἀσπίδι» Ξ 377, ἔτι δὲ καὶ «-ἐς τεύχεα» χ 201 μεταφ. «δύομαι ἀλκήν» ἐνδύομαι, ἀναβάλλομαι δύναμιν Ι 231, Τ 36. 3) ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἄστρων δύω, βασιλεύω «-ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, δύσετο δ' ἠέλιος» Ὁμ. πλχ. «Βοώτης ὀψὲ δύων» ε 272, «δυσομένου Υ-

περίονος» α 24. «-δείελος ὀψὲ δύων» ἴδ. δείελος.

Δυώδεκ(α) [⏑ . . .], ἴδ. δώδεκα.

Δυωδεκάβοιος [⏑ . . ⏑ . .], **ον**, (βοῦς) δώδεκα βοῶν ἀξίαν ἔχων, Ψ 703 †·

Δυωδέκατος [⏑ . . ⏑ .], **η, ον**, ἀντὶ τοῦ δωδέκατος, «ἠῶ;» ἡ δωδεκάτη αὐγή, ἀντὶ τοῦ ἡ δωδεκάτη ἡμέρα, Α 493· **Δυωδεκάτη**, ἡ, (ἐξυπακ. ἡ ἡμέρα) ἡ δωδεκάτη ἡμέρα, Φ 246, β 374.

Δυωκαιεικοσίμετρος [⏑ . . . ⏑ . .], **ον**, «-τρίπους» περιλαμβάνων εἴκοσι δύω μέτρα, Ψ 264 †,

Δυωκαιεικοσίπηχυς (⏑ . . . ⏑ . .], **υ**, «-ξυστὸν» εἰκοσιδύω πήχεις μακρόν, εἰκοσιδύω πήχεων, Ο 678 †.

Δῶ, τὸ ἀποκεκομμένον ἀντὶ τοῦ δῶμα, οἰκία, μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. ἐν. Α 426, α 176 κ. ἄ.

Δώδεκα, ἄκλ., Ζ 248. κ 5 κ. ἄ. πληθ., μετὰ τοῦ τοῦ πάντες, πᾶσαι. Λέγεται ποιητ. καὶ «δυοκαίδεκα», ὅπ. ἴδε.

Δωδέκατος [. . ⏑ .], **η, ον**, Α 425, Ω 781 καὶ δ 147· πρβλ. **δυωδέκατος**.

Δωδωναῖος, αίη, αῖον, ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Δωδώνης, τοῦ ἀρχαιοτάτου ἱεροῦ τοῦ ὑπάτου τῶν θεῶν, (ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.) Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπικαλεῖται αὐτὸν διὰ τοῦ ἐπιθέτου τούτου ὡς θεῶν τοῦ γένους τῶν Αἰακιδῶν, Π 233.

Δωδώνη, ἡ, (Διωδιώνη, Διώνη Juno) ἀρχαιοτάτη πόλις χώρας εὐφόρου παρὰ τοὺς εὐύδρους πρόποδας τοῦ ὄρους Τομάρου, ἥτις περιελαμβάνετο εἰς τὴν Μολοσσίδα τῆς Ἠπείρου, ἀρχαιότερον δὲ εἰς τὴν Θεσπρωτίαν (πρβλ. Στράβ. 7, 6, 11) καὶ ἐκαλεῖτο κατ' ἀρχὰς Ἑλλοπία, Ἡσιόδ. Ἀπόσπ. 54. Κατὰ τὸ Ρ 750 ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν τόπων ἐξεστράτευσαν εἰς τὴν Τροίαν οἱ Περραιβοί, οὗ; καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἴσως αὐτόθι ἐννοεῖ κατοικοῦντας 7, 185. Ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ παρακειμένου Τομάρου ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς ὁ Δωδωναῖος καὶ ἔκειτο τὸ ἀρχαιότατον καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα περιβόητον αὐτοῦ μαντεῖον. Πρῶτος κατὰ τὸν μῦθον ὁ Δευκαλίων ἀνήγειρεν εἰς αὐτὸν ναόν, ὅπου κατὰ τὸν Ἡρόδ. 2, 52 περιστερά τις ἦλθεν ἐκ τοῦ ἐν ταῖς Αἰγυπτιακαῖς Θήβαις μαντείου διαφυγοῦσα καὶ δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς προσέταξε νὰ ἱδρυθῇ μαντεῖον τοῦ Διός. Ὁ δὲ Στράβων 7, 7, 10 ἑξ. ἀρνούμενος τὴν Αἰγυπτιακὴν ταύτην ἀρχὴν ὀνομάζει Πελασγικὸν ἵδρυμα τὸ μαντεῖον, πρβλ. τὸ ἐπίθ. «-Δωδωναῖε, Πελασγικὲ» Π 233. Ἐχρησμοδότουν δ' ἐν αὐτῇ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον οἱ ἱερεῖς, οἱ καλούμενοι Σελλοὶ (ἴδ. τὴν λ.) «ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι», μετέπειτα δὲ τρεῖς προβεβηκυῖαι τὴν ἡλικίαν ἱέρειαι, αἱ καλούμεναι Πελειάδες (Στράβ. 7, 7, 12), εἰκάζοντες ὁτὲ μὲν ἐκ τοῦ ψιθυρίσματος τῆς ἱερᾶς δρυὸς (ξ 327, τ 296) ὁτὲ δὲ ἐκ τῆς πτήσεως τῶν ἀγρίων περιστερῶν (πελειῶν). Τὴν Δωδώνην ἀνεκάλυψεν ὁ Ἕλλην πολιτευτὴς καὶ ἀρχαιολόγος Κωνστ. Καραπᾶνος τῷ 1878 ἐκδοὺς καὶ γαλλιστὶ ἰδίαν περὶ αὐτῆς πραγματείαν. Ἐκτὸς τῆς Ἠπειρωτικῆς Δωδώνης φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ ὁμώνυμος πόλις.

Δώῃ καὶ **Δώῃσι**, ἀντὶ τοῦ **Δῷ** γ' ἐνεστ. ὑποτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ **Δίδωμι**, ὅπ. ἴδε.

Δῶμα, ατος, τό, (δέμω) 1) **οἰκία, κατοικία**, συνήθ. πληθ· «δώματα κατοικίαι εἴτε θεῶν εἴτε ἀνθρώπων, «-δῶμ' Ἀΐδαο» ὁ Ἅδης, Ο 251, μ 21. 2)

δωμάτιον μάλιστα τῶν ἀνδρῶν ἢ αἴθουσα, τὸ μέγαρον, Ζ 316, ρ 541 κ. ἄ. πλχ. τῆς Ὀδ.

Δωρέομαι, ἀποθ. (δῶρον), ἀόρ. ἐδωρησάμην, δωροῦμαι, χαρίζω «ἵππους» Κ 557 †.

Δωρητός, ή, όν, (δωρέομαι) δῶρα δεχόμενος [δωροδοκῶν], διὰ δώρων ἐξιλεούμενος, Ι 526 †.

Δωριεύς, έος, ὁ, πληθ. οἱ Δωριέες, οἱ Δωριεῖς, μία τῶν κυριωτάτων φυλῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἀπὸ τοῦ Δώρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος οὕτως ὀνομασθεῖσα. Παλαιόθεν κατοικοῦντες παρὰ τὸν Ὄλυμπον, ἀπῴκησαν ἔπειτα εἰς τὴν Δωρίδα τὴν πρὸς τῇ Οἴτῃ, καὶ ἐκεῖθεν μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Ἐν Ὀδ. τ 177 μνημονεύονται Δωριεῖς ἐν Κρήτῃ.

Δώριον, τό, χωρίον τῆς ἐπικρατείας τοῦ Νέστορος, Β 594, κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 25 ἄγνωστον.

Δωρίς, ίδος, ἡ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 45 †.

Δῶρον, τό, (δίδωμι), πᾶν ὅ,τι δίδεται, δῶρον Ρ 225, α 311 κ. ἄ. ἰδίως τὸ ξένιον δῶρον, ὅπερ ὁ ξενίζων δίδει εἰς τὸν ξενιζόμενον, δ 589, 600 ἔτι δὲ καὶ τὸ εἰς τοὺς θεοὺς προσφερόμενον, ἀνάθημα, Ζ 293, Θ 203· «δῶρα θεῶν» χαρίσματα τῶν θεῶν, Υ 265, σ 142· «δῶρα Ἀφροδίτης» χαρίσματα τῆς Ἀφροδίτης, τουτέστι καλλονή, φιλότης, ἐρασμιότης, Γ 54, 64· «ὕπνου δῶρον Η 482, π 481 (‖. ἡ γεν. «ὕπνου» εἶνε γεν. τοῦ περιεχομένου, ἢ ὅπως ἄλλως λέγεται, ἐξ ἀντικειμένου, διότι ὁ ὕπνος εἶνε τὸ δῶρον, τὸ διδόμενον.

***Δώς, ἡ**, ὄνομα τῆς Δήμητρος, Ὕμ. Δήμ. 122 ἐξ ἀμφιβόλου ἀναγνώσεως, ἀνθ' ἧς οἱ κριτικοὶ γράφουσι Δηώ.

Δωτήρ, ῆρος, ὁ,=δοτήρ, «δωτῆρες ἐάων» θ 325 †.

Δωτίνη [. – .], ἡ, (δίδωμι) δῶρον, χάρισμα, προσφορά, Ι 155, ι 268, λ 352.

***Δώτιον πεδίον, τό**, ἐκαλεῖτο τὸ ὑπὸ ὀρέων περικλειόμενον μεταξὺ Μαγνησίας, Φθιώτιδος καὶ τῆς Πελασγικῆς πεδιάδος παρὰ τὴν Ὄσσαν κείμενον πεδίον, Ὕμ. 15, 3.

Δωτώ, οῦς, ἡ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 43.

Δώτωρ, ορος, ὁ,=δοτήρ, «δώτωρ ἐάων» καλεῖται ὁ Ἑρμῆς ὡς χορηγὸς τῶν ἀγαθῶν θ 335 † καὶ Ὕμ. 16, 12, 29, 8.

Δώωσι, ὑποτ. ἀορ. τοῦ **δίδωμι**.

Ε

Ε, τὸ ε' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, καὶ κεφαλαῖον μὲν δηλοῖ τὴν ε' ῥαψῳδίαν τῆς Ἰλιάδος, μικρὸν δὲ τὴν τῆς Ὀδυσσείας.

Ἕ, (Fὲ) ἐν. αἰτ. 1) τῆς τριτοπροσώπου αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας ἐγκλιτική, κειμένη καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν, Δ 497 (ὅπου ὀρθοτονεῖται) κ. ἄ. Ἀντ' αὐτῆς ἐπικῶς τίθεται καὶ ἡ ἑέ (Fεέ), ἥτις δὲν ἐγκλίνει τὸν τόνον, Υ 171, Ω

134· «ἓ αὐτὸν, ἓ αὐτὴν» θ 396, ξ 162 κ. ἀ. 2) τῆς δεικτικῆς ἢ ἐπαναληπτικῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ τοῦ αὐτόν, αὐτήν, Γ 408, δ 355 κ. πλχ. Σπανιώτατα ὡς οὐδ. Α 236· καὶ ὡς θηλ. πληθ. Ὕ. Ἀφρ. 267.

Ἔ', κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ τοῦ ἔα, = ἦν, ξ 222.

Ἔα. 1) [⏑⏑, ἐν ἄρσει δὲ ⏑ –, Δ 321, Ε 887] =ἦν, ἴδ. εἰμί. 2) [⏑ –] ἐκ τοῦ ἐάω, δπ. ἴδε· α') προστακτ. τοῦ ἐνεστ. καὶ β') γ' ἑν. τοῦ παρατ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἴα.

Ἐάαν, ε 290, ἐόωσι Ν 315 γ' ἑν. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἐάω, δπ. ἴδε. εἰκ., ἐν. τοῦ ἆσαι, μετὰ τοῦ ἄδην οἱονεὶ: κατὰ κόρον χορταίνω.

Ἐ(ϝ)άγην, ἴδ. ἄγνυμι.

Ἕαδα ἴδ. ἁνδάνω.

Ἐ(ϝ)άλη, ἴδ. εἰλέω,

1. Ἑανὸς [. – .], ἡ, όν, (ϝεσὸν, ϝεσθής) ἐπίθ. τιθέμενον ἐπὶ ἱματίων καὶ ἄλλων εἰς περιβολὴν χρησιμευόντων πραγμάτων, εὐδιάχυτος, μαλακός, λεπτός, (τοὐναντίον δύσκαμπτος, σκληρὸς) «πέπλος» Ἰλ. Ε 734, Θ 385 «ἑανῷ λιτὶ» σινδόνι μαλακῇ, Σ 352, Ψ 254· «κασσίτερος ἑανὸς» εὐδιάχυτος, εὐπερίβλητος, εὔκαμπτος μαλακός, Σ 613.

2. Ἑανός [. ⏑ .] (ϝεσάν, ϝεσθής) ὁ, ἅπαξ δὲ μόνον καὶ εἱανὸς (ϝειαν.) Π 9, ἱμάτιον, ἐσθὴς τῶν θεαινῶν καὶ ἐξόχων γυναικῶν, Ἰλ. Γ 385, 419, Ξ 178, Φ 507, Ὕ. Δήμ. 176.

Ἐ(ϝ)αξα, ἴδ. ἄγνυμι.

Ἔαρ, (ϝέαρ), ἔαρος [. ⏑ .], τό, γεν. εἴαρος, Ὕ. Δήμ. 174, καὶ ἦρος, Ὕ. Δήμ. 455, ἔαρ, ἄνοιξις, Ζ 148. «ἔαρ νέον ἱστάμενον» ἔαρ νεωστὶ ἀρξάμενον, τ 519.

Ἑαρινός, ή, όν, ἴδ. εἰαρινός.

Ἕασι, ἀντὶ τοῦ εἰσί, ἴδ. εἰσί.

Ἕαται, ἕατο, ἴδ. ἧμαι.

Ἑάφθη, γ' ἑν. τοῦ παθ. ἀορ. α' ἀντὶ ἐjάφθη, (συγγ. ἰάπτω) δὶς μόνον εὑρισκόμενον «ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς» Ν 543 καὶ «ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς» Ξ 419 = ἔπεσεν (ἐπ' αὐτοῦ).

Ἐάω, (ἐϝάω) Λ 550, Ρ 659, Ψ 139· κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου συναιρεῖται, οἷον ἐῶ, ἐᾷ, ἐῷμι, ἢ ἐκτείνεται ἐπ. εἀᾳ· παρατ. γ' ἑν. ἔα ἀντὶ τοῦ εἴα, καὶ θαμιστ. αὐτοῦ τύπος εἴασκον καὶ ἔασκον· μέλ. ἐάσω· ἀόρ. α' εἴασα καὶ ἐπ. ἔασα. Σημ. ἀφίνω, δ ἐ. 1) ἐπιτρέπω συγχωρῶ, ἀπολ. Ρ 449, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. «τούς δε δ' ἔα φθινύθειν»=ἄφησέ τους νὰ πᾶν νὰ χαθοῦν» Β 346, Ε 465· «τὰ προτετύχθαι ἐάσομεν» θὰ ἀφήσωμεν νὰ ἦνε γεγενημένα, δ ἐ. ὅπως ἔγειναν, Σ 112· «οὐκ ἐῶ» δὲν ἀφίνω, δ ἐ. ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω, Δ 55, τ 25 κ. ἀ. 2) παραμελῶ, παραβλέπω, ὀλιγωρῶ, δὲν δίδω προσοχήν, οἷον «χόλον» Ι 260, «ἵππους» Δ 226· «τινὰ» ἀφίνω ἥσυχον, Δ 42, Ι 701, Ω 557, 596, 684 κ. ἀ. ἀφίνω ἀβλαβῆ Ε 148 κ. ἀ. Ο 87, «ἔρκον» ξ 171, ὡσαύτως καὶ μετ' ἀπαρμφ. «κλέψαι» Ω 71. 3) [ἀπέχομαι] παραλείπω, ἀφίνω, παραιτῶ μετ' αἰτ. ξ 444· ἀπολ. Φ 221. [Τὸ α βραχὺ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., μακρὸν δὲ πρὸ τοῦ σ. Ἡ δριστ. «ἐᾷ» καὶ ἡ προστ. «ἔα» λαμβάνονται διὰ συνιζήσεως ὡς μονοσύλλαβα, τὸ δὲ «ἐῶμεν» ὡς δισύλλαβον, Ε 256, Κ 344, καὶ τὸ «ἐάσουσι» ὡς τρισύλλαβον, φ 233].

Ἑάων, ἴδ. ἐύς.

Ἑβδόματος [. . ⏑ .], η, ον, ἀντὶ τοῦ ἕβδομος, Η 248, κ 81.

Ἕβδομος, η, ον, (ἑπτὰ) ἕβδομος, Τ 117, μ 399.

Ἔβλητο, ἴδ. βάλλω.

Ἐγγεγάασι, ἴδ. ἐγγίγνομαι.

Ἐγγείνομαι, ἐπ. (ἐν, γείνομαι) μόνον εἰς τὸ γ' πληθ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. «-ἐγγείνωνται» ἐγγενῶ, γενῶ ἐντός τινος, «-εὐλὰς» εἰς τὰς πληγὰς Τ 26 †.

Ἐγ-γίγνομαι, μόνον εἰς τὸ γ' πληθ. τοῦ παρακ. ἐπικ. ἐγγεγάασι [. . ⏑ — .], γίνομαι ἐντός τινος· ὁ δὲ παρακ. εἶμαι (ἢ διατρίβω) ἐντός τινος, ἐνοικῶ «-τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι» ὅσοι ἐν τῷ Ἰλ. κατοικοῦσιν Ζ 493, «-τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασι» ν 233.

Ἐγ-γνάμπτω, μόνον ἐν τμ. ἴδ. γνάμπτω.

Ἐγ-γυαλίζω, [. ⏑ ⏑ . .] (γύαλον), μέλ. ἐγγυαλίξω, ἀόρ. α' ἐγγυάλιξα, κυρ. ἐγχειρίζω, ἔπειτα παραδίδω, ἀπονέμω «-σκῆπτρόν τινι» Ι 99 «-ἵππους» Ψ 278 «-ἔεδνα» θ 318· μεταφ. «-τιμήν, κῦδος» Α 353, Π 491 κ. ἀ. «-κράτος» Λ 192 κ. ἀ. «-κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ» σοφὸν ἐπινόημα ἐμπνεύσῃ ὁ Ὀλ. ψ 140· «-τινά τινι» παραδίδω τινὰ εἴς τινα, π 66.

Ἐγγυάω, (ἐγγύη), δίδω τι ὡς ἐνέχυρον· τὸ μέσ. ἐγγυῶμαι, γίνομαι ἐγγυητής, «-δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι» θ 351 †, ὅπερ κατὰ διαφόρους τρόπους ἑρμηνεύεται.

Ἐγγύη [. ⏑ .], ἡ, (ἐν, γυῖον) ἐγγύησις (κυρ. διὰ παραδόσεως ἐνεχύρου, ἔπειτα δὲ ἐν γένει ἐγγύησις) θ 351 †, ἴδ. τὴν προηγ. λ.

Ἐγγύθεν [. ⏑ .], ἐπίρ. (ἐγγὺς) 1) τοπικ. κυρ. ἐκ τοῦ πλησίον ἔπειτα (ἢ κατ' ἀναλογίαν τοῦ «-κάθημαι ἐκ δεξιῶν») πλησίον ἐγγύς, σιμά, κοντὰ «-ἔρχομαι, ἵσταμαι» Β 72, Η 219, Κ 508 κ. ἀ. «-ἐγγύθεν εἰμὶ» εἶμαι πλησίον ζ 279· μετὰ γέν. Λ 723, καὶ δοτ. «-ὁ γάρ οἱ ἐγγύθεν ἦεν» Ρ 554 «-ἐγγ. ἕστηκά τινι» ω 446. 2) χρον. μετὰ δοτ. «ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ» ὁ φόνος του πλησιάζει, Σ 133, Τ 409. 3) ὡς πρὸς τὸ γένος «-ἐγγύθεν εἰμί τινι» εἶμαι ἐκ τοῦ πλησίον συγγενής, η 205.

Ἐγγύθι [. ⏑ .], ἐπίρ. (ἐγγύς). 1) τοπικ. ἐγγύς, πλησίον, Η 341 κ. ἀ. μετὰ γεν. «-Πριάμοιο» Ζ 317, η 29 κ. ἀ. 2) χρονικ. πλησίον, κοντά, μετ' ὀλίγον, Κ 251, μετὰ δοτ. Χ 300.

Ἐγγύς [. ⏑ .], ἐπίρ. 1) τοπικ. πλησίον, ἢ ἄνευ πτώσεως ἢ μετὰ γεν, Η 225, ν 228 κ.ἄ. πλχ. 2) χρονικ. πλησίον μετ' ὀλίγον, Χ 453, κ 86.

Ἐγδούπησαν, ἴδ. δουπέω.

Ἐγείρω, ἀόρ. ά ἤγειρα, καὶ ἀναύξ. ἔγειρα μέσ. ἀόρ. 6' κατὰ συγκοπ. ἠγρόμην καὶ ἐγρόμην ἀπαρμφ. ἐγρέσθαι καὶ μὲ τονισμὸν ἐνεστῶτος ἔγρεσθαι, ν 124· παρακ. 6' ἐγρήγορα, εἰς ὃν ὑπάγονται καὶ οἱ σχηματισμοὶ ἐγρήγορθε, ἐγρηγόρθαι, ἐγρηγόρθασι, Α') Ἐνεργ. 1) ἐγείρω, σηκώνω, ἐξυπνίζω, Κ 146 «τινὰ ἐξ ὕπνου» σηκώνω ἀπὸ τὸν ὕπνον, Ε 413, «-ὑπνώοντας» ε 48. 2) διεγείρω, κινῶ, παροξύνω, Ε 208, Ο 242, «-Ἄρηα» τὸν Ἄρην, δ ἐ. ξεκινῶ τὸν πόλεμον, συγκροτῶ τὴν μάχην μεταφ. «-πόλεμον, φύλοπιν, πόνον, μάχην» (ἢ ἅτινα θεωροῦνται ὡς ἄγρια θηρία κοιμώμενα ἢ ἡσυχάζοντα) Ἰλ πλχ., ὡσαύτως «-μένος» τὴν τόλμην, τὸ θάῤῥος διεγερθὲν» (= ἠγέρθησαν) παρωξύνθησαν εἰς ἐνέργειαν Ψ 287 Β') Μέσ. μετὰ τοῦ συγκεκομμ. 6' ἀόρ. καὶ τοῦ 6' παρακ. ἐγείρομαι, ἐξυπνῶ, σηκώνομαι (ἀπὸ τὸν ὕπνον) Ο 4.

«-φήμη ἐγειρομένων ἀνθρώπων» υ 100 «ἔγρεο» ξύπνα, σήκου, ψ 5, «ἐξ ὕπνου» Β 41 «-ἀμφὶ πυρὴν ἔγρετο» ἐξύπνησε περὶ τὴν πυράν, Η 434 Ὁ β' παραχ. σημ. εἶμαι ἔξυπνος, ἔχει δὲ προστακτ. μὲ παθ. κατάληξιν «-ἐγρήγορθε» (ἀντὶ τοῦ ἐγρηγόρατε) Η 371, ὡσαύτως καὶ ἀπρμφ. (μὲ Αἰολ. τονισμὸν) «-ἐγρήγορθαι» Κ 67 καὶ τὸ γ' πληθ. «ἐγρηγόρθασι» Κ 419.

Ἔγκατα [. ⏑ .], τά, τὰ ἐντός, τὰ ἐντόσθια, τὰ σωθ(τ)ικά, μόνον κατὰ πληθ. Λ 176, ι 293· δοτ. πληθ. «ἔγκασι» Λ 438.

Ἐγ-κατα-πήγνυμι [. . . . – .], ἀόρ. α' ἐγκατέπηξα· ἐμπήγω καλὰ ἢ στερεὰ «-ξίφος κουλεῷ» τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην, λ 98 †.

Ἐγ-κατα-τίθημι, μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. τοῦ συγκεκομ. μέσ. ἀορ. β' «-ἐγκάτθετο» καὶ ἐν τῇ προστακτ. τοῦ αὐτοῦ «-ἐγκάτθεο» καταθέτω ἐντός, ἐγκρύπτω, «-ἱμάντα κόλπῳ» Ξ 219, 223· μεταφρ. «-τὴν ἄτην θυμῷ» ἐμβάλλω εἰς τὴν ψυχήν μου ψ 223. «-τελαμῶνα τῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ.»

Ἔγ-κειμαι, (ἐνὶ κείμην ξ 501, δ 127) μέλ. ἐγκείσομαι, κεῖμαι ἐντός τινος, «-εἵμασι» κεῖμαι ἐντὸς τῶν ἱματίων μου, περὶ νεκροῦ. Χ 513 †.

* **Ἐγκέλαδος**, (οἱονεὶ Θορυβίας) υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, τῶν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφορμησάντων, Βατρ. 285.

Ἐγ-κεράννυμι [. . . – .], ἀόρ. α. ἐνεκέρασα, ἐντός τινος κερνῶ, μιγνύω, ἀνακατώνω «-οἶνον» Θ 189 †.

Ἐγ-κεράω, ἕτερος τύπος τοῦ προηγ. δπ. ἴδε, μόνον ἐν τμ. «-ἐν δέ τε οἶνον κρατῆρσιν, κερόωντο» (γ' πληθ. τοῦ παρατ. ἐπιχ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐκερῶντο) υ 253 †.

Ἐγκέφαλος, ὁ (ἐν. κεφαλή) κυρ. ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ ὑπάρχων, ἐξυπακ. μυελός, ὁ ἐγκέφαλος, ὁ μυελός, τὰ μυαλά, Γ 300· Θ 85, ι 290, 458.

* **Ἐγ-κιθαρίζω** [. ⏑ ⏑ . .], ἐνώπιον ἢ μεταξύ τινων κιθαρίζω, παίζω τὴν κιθάραν, Ὕ. Ἀπ. 201.

* **Ἐγκλιδόν** [. ⏑ .], ἐπίρ. (ἐγκλίνω) «-ἕζομαι» κάτω νενευκὼς ἢ κεκυφώς, σκυφτὰ κάθημαι, Ὑμ. 22, 3. (|| κατ' ἄλλους δέ: πλαγίως, πλαγιασμένος ἢ ἐξηπλωμένος κάθημαι).

Ἐγ-κλίνω [. – .], παραχ. παθ. ἐγκέκλιμαι, κλίνω πρός τι, πλαγιάζω· μεταφ. «-πόνος ὔμμι ἐγκέκλιται» εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται ὁ κόπος, Ζ 78 †.

Ἐγκονέω, σπεύδω, πράττω τι μετὰ σπουδῆς, μόνον κατὰ μετοχ. «-στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι» συγκ. τῷ διάκονος ἔστρωσαν μετὰ σπουδῆς, Ω 648, η 340, ψ 291.

Ἐγ-κοσμέω, διατάσσω (βάλλω εἰς τάξιν), διακοσμῶ τι ἐντός τινος «-τεύχεα νηΐ» ο 218 †.

Ἐγ-κρύπτω, ἀόρ. ἐνέκρυψα, κρύπτω τι ἐντός τινος «-δαλὸν σποδιῇ» ε 488 †. Ὕ. Ἑρμ. 416.

Ἐγ-κυκάω, ἴδ. κυκάω.

Ἐγ-κυρέω [. ⏑ .], ἀόρ. α. ἐνέκυρσα, [ἐντυγχάνω], συναντῶ, μετὰ δοτ. «φάλαγξι» ἀπήντησεν, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰς φάλ. Ν 145 †.

* **Ἐγρεμάχη** [. . ⏑ .], ἡ, ἡ τὴν μάχην ἐγείρουσα κινοῦσα, ἐπίθετον τῆς Παλλάδος, Ὕ. Δήμ. 424.

Ἔγρεο, Ἔγρεσθαι, Ἐγρήγορθαι, Ἐγρηγόρθασι, Ἐγρήγορθε, ἴδ. ἐγείρω.

Ἐγρηγορόων, ἀντὶ τοῦ ἐγρηγορῶν, ἐκ τοῦ ἐγρηγοράω, γρηγορῶν ἔξυπνος, νέος τύπος τοῦ ἐνεστ. ἐκ τοῦ παραχ. ἐγρήγορα (ἴδ. λ. ἐγείρω) σχη-

-ματισθείς, μόνον υ 6 †.

Ἐγρηγορτὶ [... –], ἐπίρ. (ἐγρήγορα), ἐγρηγορότως, ἔξυπνος, Κ 182 †.

Ἐγρήσσω, ἐπ. (ἐγείρω, ἐγρήγορα) γρηγορῶ, εἶμαι ἔξυπνος, μόνον κατ' ἐνεστ. Λ 551, Ρ 660, υ 33, 53.

Ἐγχείη, ἀντὶ τοῦ ἐγχέῃ ἴδ. ἐγχέω.

Ἔγχελυς, υος, ἡ, τὸ χέλυ, πληθ. ἐγχέλυες Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐγχέλεις *Ἰλ. Φ 203 353.

Ἐγχεσίμωρος [..⏑..], **ον**, ὁ εἰς τὸ δόρυ ἐπιτήδειος, συνειθισμένος, ἐξησκημένος, ἐπίθ. ἀνδρείων πολεμιστῶν. Β 692, 840. Η 134, γ 188 Ἡ ἐτυμολογ. καὶ ἡ ἑρμηνεία εἶνε ἀμφίβολος.

Ἐγχέσπαλος [..⏑.], **ον** (ἔγχος, πάλλω), ὁ τὸ δόρυ πάλλων ἢ τινάσσων, ἐπίθετον προθύμων ἀκοντιστῶν *Ἰλ Β 131, Ξ 449, Ο 605.

Ἐγ-χέω, (χεϜίω) ὑποτ. γ' ἐν. ἐγχείῃ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐγχέῃ, ι 18. ἀόρ. α' ἐνέχευα καὶ ἐνέχεα (ἐνέχεϜα). γ' πληθ ἐνέχεαν· μέσ. ἀόρ. α' ἐνεχευάμην. 1) Ἐνεργ. α') χύνω ἐντός τινος, ἐγχέω, κερνῶ «-ὕδωρ, οἶνον» Σ 347. ζ 77 κ. ἄ. «-οἶνον δεπάεσσι» ι 10. β') ῥίπτω ἢ βάλλω ἐντός τινος ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, οἷον «ἄλφιτα δοροῖσι» β 354, 380. 2) Μέσ. (‖. σημ. τὴν μετὰ προθυμίας καὶ χαρᾶς ἐνέργειαν τοῦ ὑποκειμένου) «-γρηῦς — ἐνεχεύατο ὕδωρ.» ἵνα νίψῃ τοὺς πόδας τοῦ Ὀδ. τ 387, (πολλ. ἐν τμ.).

Ἔγχος εος, τό, δόρυ, ἀκόντιον, Γ 338, κ 415 κ. ἄ. πλχ. — Τὸ δόρυ συνέκειτο ἐξ ἑνὸς μακροῦ ξυλίνου κονταρίου, ὅπερ συνήθως ἦτο ἐκ ξύλου μελίας καὶ ἐκαλεῖτο ἰδίως δόρυ καὶ ἐκ τῆς αἰχμῆς, ἥτις ἦτο σιδηρᾶ ἢ χαλκῆ, καὶ συνήπτετο πρὸς τὸ ἕτερον μέρος διὰ τοῦ αὐλοῦ (ἴδ. τὴν λ.), εἰς ὃν εἰσέδυε καὶ ἐσφίγγετο τὸ δόρυ. Τὸ μῆκος αὐτοῦ ἦτο τοὐλάχιστον ἓξ ποδῶν· τὸ δὲ τοῦ Ἕκτορος λέγεται ἑνδεκάπηχυ» Ζ 319 Τὸ ἕτερον ἄκρον (ὁ σαυρωτὴρ) ἦτο ὡσαύτως σιδηροῦν ἢ χαλκοῦν καὶ ἀπέληγεν εἰς ὀξύ, ἵνα ἐμπηγνύηται εἰς τὴν γῆν ἐκ καιρῷ ἀναπαύσεως, Κ 152, Χ 224. Μετεχειρίζοντο δὲ τὸ δόρυ ἤτοι ἐκ χειρὸς ὡς ἀγχέμαχον ὅπλον, ἢ μακρόθεν αὐτὸ ῥίπτοντες διὰ τοῦτο δὲ καὶ δύω ἔφερον δόρατα, ἵνα, ἂν τὸ ἕτερον μάτην ἐξακοντισθὲν ἢ συντριβὲν ἀπέβαινεν ἄχρηστον, ἔχωσιν εἰς χρῆσιν τὸ ἕτερον, Γ 18, Μ 208.

Ἐγχρίμπτω, μέσ. ἀόρ. α' ἀναύξ. ἐγχριμφθείς· προσωθῶ, προστρίβω διὰ τῆς βίας· ἐν χρήσει εἶνε μόνον ὡς ἀμετάβ προστρίβομαι, προσεγγίζω, παρέρχομαι πλησιέστατα, περνῶ κολλητά, οἷον «τῷ (τέρματι) σὺ μάλ' ἐγχρίμψας» πλησιέστατα παρελάσας. Ψ 334.— Συνήθ. παθ. «-ἐν νύσσῃ ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω» ἂς ὁδηγηθῇ ὁ ἀριστερὸς ἵππος οὕτως ὥστε νὰ παρέλθῃ κολλητὰ εἰς τὴν νύσσαν, Ψ 338, πρβλ. 434. «-αἰχμὴ ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα» μέχρι τοῦ ὀστοῦ εἰσελάσασα Ε 662· «-ἀσπιδ' ἐγχριμφθείς» Η 272. ἀπολ. «-νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο» συνωθοῦντο Ρ 413, «-στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς» ἐστάθη πολὺ πλησίον εἰσορμήσας, Ν 146 μετὰ δοτ. «-πόλησιν» *Ἰλ. Ρ 405.

Ἐγώ, καὶ πρὸ φωνήεντος ἐγών Ε 808, Τ 140. γεν. ἐμέο, ἐμεῖο, ἐμεῦ (ἐγκλ. μευ) καὶ σπαν. ἐμέθεν, Α 525, Ο 213. δοτ. ἐμοί (ἐγκλ. μοι). αἰτ. ἐμὲ (ἐγκλ. με), Ὁμ. πλχ. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ Γέ, Ἔγωγε, Α 282, α 215 κ. ἄ. πλχ ὅπερ πρότερον ἐγράφετο παρ' Ὁμ. ἐνίοτε χωριστὰ ἐγώ γε

ἀλλὰ σήμερον γράφεται πανταχοῦ ὡς μία λ. Τὸ μ' = μοὶ εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ φρ. «-μ' οἴῳ» δ 367. Περὶ τοῦ πληθ. ἴδ. ἡμεῖς.

Ἐδάην, =ἔγνων ἴδ. δα-.

Ἐδανὸς [. ◡ .], **ή, όν**, (σϝεδανός, σϝαδὺς) εὐχάριστος, γλυκύς, νόστιμος, ἐπίθ. τοῦ ἐλαίου, Ξ 172 †, Ὕ. Ἀφρ. 63.

Ἐδάσσατο, σσατο, ἴδε δατέομαι.

Ἔδαφος [. ◡ .], τό, (ὁδὸς) τὸ ἔδαφος, ἡ βάσις, ἐφ' ἧς ἵδρυταί τι, «νηὸς» τὸ κατάστρωμα, ε 249 †.

Ἔδδεισα, ἐδείδιμεν, ἐδείδισαν, ἴδ. δείδω.

Ἐνδέδμητο, ἴδ. δέμω.

Ἔδεκτο, ἴδ. δέχομαι.

*Ἔδεσμα, ατος, τό, (ἔδω) ἔδεσμα· φαγητόν. Βατρ. 31.

Ἐδήδοται, ἐδηδώς, ἴδ. ἔδω.

Ἐδητύς, ύος, ἡ, (ἔδμεναι) (ἔδω), φαγητόν, συχνὰ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «-πόσις» φαγοπότιον «-ἐδητύος καὶ πόσιος ἐξ ἔρον ἕντο» ἐχορέσθησαν τρώγοντες καὶ πίνοντες, Α 469, α 150 κ. ἄ. ἐν γένει τροφή, ζ 250.

Ἔδμεναι, ἴδ. ἔδω.

Ἔδνον, τό, (ϝέδνα, ἔϝεδνα, ἀγγλ. Wedding) μόνον κατὰ πληθ. «-τὰ ἔδνα» καὶ «-ἔεδνα» = νυμφικὰ δῶρα, α') δῶρα ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος διδόμενα εἰς τὴν νύμφην, τὰ ἰδιαιτέρως νῦν δῶρα ζ 159, ο 18 κ. ἄ. β') δῶρα, τὰ ὁποῖα ὁ μνηστὴρ δίδει εἰς τὸν πατέρα τῆς νύμφης (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βόες) καὶ δι' αὐτῶν ἀγοράζει τρόπον τινὰ τὴν γυναῖκά του, Π 178, 190, Χ 472, θ 318· γ') προίξ, τὰ προικιά, α 277, β 196.

Ἐδνοπάλιζεν, ἴδ. ἐνόπαλίζω.

Ἐδνόω, καὶ ἐπ. ἐ(ϝ)εδνόω (ἔδνα) δωροῦμαι διὰ γαμηλίων δώρων, προικίζω, μόνον κατὰ μέσ. ἀόρ. α' «-ἐεδνώσαιτο θύγατρα» ἵνα προικίσῃ τὴν θυγατέρα του, β 53 †.

Ἐδνωτὴς (ἐϝεδνωτής), οῦ, ὁ, ὁ γλίσχος προικιστής, ὁ ἐ. ὁ πατὴρ τῆς νύμφης, (πενθερὸς Ν 382 †.

Ἔδομαι, ἴδ. ἔδω, ἐσθίω ι 369.

Ἕδος, εος, τὸ (ἕζομαι). 1) τὸ κάθισθαι, κάθισμα «-οὐχ ἕδος ἐστὶν» δὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα. Λ 648, Ψ 205. 2) ἕδρα, ἑδράνον, τὸ ἔνθα ἢ ἐφ' οὗ τις κάθηται, Α 534, 581 «-ἐξ ἑδέων» κ. ἄ. πλχ. 3) κατοικία, κατοικητήριον, «-ἀθανάτων ἕδος» λέγεται ὁ Ὄλυμπος, Θ 456, ζ 42 κ. ἄ. ὅθεν περιγραφικῶς «-ἕδος Οὐλύμποιο» ἡ Ὀλυμπικὴ κατοικία, Ω 244· «-Μάκαρος ἕδος» ἡ καθέδρα τοῦ Μάκαρος, Ω 444. Μεταφ. ἡ βάσις, ἐφ' ἧς ἵδρυταί τι, βάθρον, ἐφ' οὗ ποιητ. θεωρεῖται πόλις ἱδρυμένη, θεμέλια, κρηπίς, τόπος, ἔδαφος «-ἕδος Θήβης» Δ 406, «-ἕδ. Ἰθάκης» τοποθεσία, ν 344.

Ἔδραθον [. ◡ .], ἀντὶ τοῦ ἔδαρθον, ἴδ. δαρθάνω.

Ἔδραμον, ἴδ. τρέχω.

Ἕδρη, ἡ, (ἕζομαι) ἀντὶ τοῦ ἕδρα 1) ἕδρα, κάθισμα, θρονίον, Τ 77 κ. ἄ. «-ἕδραι» σειραὶ καθισμάτων, οἱονεὶ ἐξέδρα, Β 99, γ 7, 31, θ 16. 2) τόπος ἔνθα τις κάθηται, τιμητικὸν κάθισμα, τρόπον τινὰ προεδρία «-τίειν τινὰ ἕδρῃ» [τιμᾶν τινα προεδρίᾳ] Θ 162, Μ 311. Ἐκ τούτου

Ἑδριάομαι, ἀποθ., ἀπαρμφ. ἑδριάασθαι κατ' ἐπ. ἔκτ. τοῦ ἑδριᾶσθαι· παρατ. ἑδριόωντο, καταλαμβάνω τὴν ἕδραν, κάθημαι, Κ 198, γ 35.

Ἔδυν [. –], ἀόρ. β' καὶ **ἔδυν**, [. ◡] γ' πληθ. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν, Δ 222, Λ 263, ἴδ. δύω.

Ἔδω, ἀπαρμφ. ἔδμεναι· μέλ. ἔδομαι,

Α 237· παρακ. ἐπ. μετοχ. ἐδηδώς· παθ. παρακ. ἐπ. ἐδήδομαι, χ 56· θαμιστ. παρατ. ἔδεσκε, Χ 501. Σημ. τρώγω μετ' αἰτ. «Δημήτερος ἀκτὴν» Ν 322 «-σῖτον» θ 222 κ. ἀ. ἐπὶ ζώων τρώγω, βιβρώσκω, Κ 569, Ο 636, κ 243 κ. ἀ. ἐπὶ σκωλήκων, Ψ 509, φ 395. μεταφ. τὸ τῆς καθομιλ. τρώγω, ὅ ἐ. καταναλίσκω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, «-οἶκον κτήματα» α 375, π 431 «-ἔδουσιν ἡμέτερον κάματον» ξ 417 «-καμάτῳ καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες», κατατρυχόμενοι ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς λύπης, ι 75, πρβλ. κ 379, Ω 129. Πρβλ. δὲ καὶ **ἐσθίω**, **ἔσθω**, **φαγ-**. Ἐκ τούτου

Ἐδωδή, ἡ, (ἔδω) φαγητόν, τροφή, Τ 167, γ 70 κ. ἀ. τροφαὶ [ἐπιτήδεια], τροφοδοσία, Ρ 225· φορβή, Θ 504.

Ἐέ, ἀντὶ τοῦ ἕ, ἴδ. οὗ.

Ἔεδνα, τά, **ἐεδνόω**, **ἐεδνωτής** ἐπ. ἀντὶ τῶν **ἕδνα**, **ἑδνόω**, **ἑδνωτής**, ἄπ. ἴδε.

Ἐ(F)εικοσάβοιος, **ον**, ἀντὶ τοῦ εἰκοσ. (εἴκοσι, βοῦς) εἴκοσι βοῶν ἀξίαν ἔχων, «-τιμὴ ἐεικοσάβοιος» ἀποζημίωσις εἴκοσι βοῶν, χ 57.—Οὐδ. πληθ. «-ἐεικοσάβοια» τιμή (ἀξία εἴκοσι βοῶν Ὀδ. α 431.

Ἐ(F)είκοσι, **ἐείκοσιν**, ἴδ. εἴκοσι.

Ἐεικόσορος (ἐρέσσω), **ον**, ἀντὶ τοῦ εἰκόσορος, μὲ εἴκοσι κώπας, ι 322 +. ‖. Πρβλ. τὸ μεταγενέστερον «-πεντηκόντορος», ὅπερ Ἰων. καὶ πεντηκόντερος λέγεται.

Ἐ(F)εικοστός, **ή**, **όν**, ἀντὶ τοῦ **εἰκοστός**, ὅπ. ἴδε.

Ἐ(F)είλεον, ἴδ. εἰλέω.

Ἐ(F)εισάμενος, **ἐεισάμην**, **ἐείσαο**. 1) ἴδ. εἴδω· 2) μέσ. ἀόρ. τοῦ **εἶμι**, Ο 415.

Ἐεισάσθην, Ο 544, ἴδ. εἶμι.

Ἐ(F)έλδομαι, **ἐέλδωρ**, ἴδ. ἔλδομαι, ἔλδωρ.

Ἐ(F)έλμεθα, **ἐελμένος**, **ἐέλσαι**, ἴδ. εἴλω.

Ἐ(F)έλπομαι, ἴδ. ἔλπομαι.

Ἐ(F)έργαθον, ἴδε ἔργαθον.

Ἔ(F)εργε, **ἐεργμένος**, **ἐέργω**, ἴδε ἔργω.

Ἐ(F)έργνυμι [. . – .], ἴδ. κατεέργνυμι.

Ἐ(F)ερμένος, ἴδ. εἴρω.

Ἐέρση, **ἐερσήεις**, ἴδ. ἔρση, ἐρσήεις.

Ἔερτο, ἴδ, εἴρω.

Ἐ(F)έρχατο, ἴδ. ἔργω.

Ἐ(F)έσσατο, **ἕεστο**, ἴδ. ἕννυμι.

Ἐέσσατο, ἴδ. εἷσα.

Ἕζομαι, ἀποθ. (σέδjω) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀναύξητ. καθέζομαι, καθίζω, κάθημαι, «-ἔν τινι» Ο 150 κ. ἄ. πλχ. σπανιώτ. «-ἔς τι» δ 51, «-ἐπί τινι, ἢ ἐπί τι» Ζ 354. Θ 443, Μ 172· «-κατὰ κλισμούς» γ 389. «ποτὶ βωμὸν» χ 379· «-θύραζε» ἔξω, χ 375· μεταφ. «-κῆρες ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην» ἔκλινον πρὸς τὴν γῆν ἐχαμήλωσαν, Θ 74, ἐν ἀθετουμένῳ στοίχῳ. Μέσον ἕζομαι, εαι προστ. ἕζευ, εο, πρτ. ἕζετο (καθίζω ἐμαυτόν, κάθημαι Χ 275, Θ 74, Ξ 437.

Ἔη, γ' ἐν. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑποτ. ἀντὶ τοῦ ᾖ, ἐκ τοῦ **εἰμί**.

Ἔηκε, ἀντὶ τοῦ ἧκε, ἴδ. ἵημι.

Ἔην, ἀντὶ τοῦ ἦν, ἴδ. εἰμί.

Ἐ(F)ήνδανε, ἴδ. ἁνδάνω.

Ἐῆος, ἴδ. ἐΰς, (γενναῖος, ἀνδρεῖος).

Ἑῆς, γεν. ἀντὶ τοῦ ἧς· τὸ δὲ **ἑῆς** ἐκ τοῦ **ἑός**.

Ἔησθα, **ἔησι**, ἴδ. εἰμί.

Ἔθ' κατ' ἔκθλ. ἀντὶ τοῦ **ἔτι**.

Ἔθειρα, ἡ, κυρ. ἡ κόμη, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, πληθ. Ὕμ. 6, 4.

Ἐν Ἰλ. κεῖται μόνον πληθ. ἐπὶ τῆς χαίτης καὶ τῆς οὐρᾶς τῶν ἵππων, Θ 42· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἵππουρις (ἀλογουρὰ) τῆς περικεφαλαίας λέγεται οὕτως *Ἰλ. Η 795, Τ 382· κωμικῶς δὲ καὶ αἱ τρίχες τοῦ μυὸς (ποντικοῦ) Βατρ 207.

Ἐθειράς, ἡ, πληθ. ἐθειράδες π 176 † = αἱ τρίχες τοῦ πώγωνος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐθείρω, θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, καλλιεργῶ, Φ 347 †.

Ἐθελοντήρ, ῆρος, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἐθελοντὴς (ἐθέλω) ὁ μετέχων ἐπιχειρήσεώς τινος (καὶ μάλιστα ἐκστρατείας) οὐχὶ ἀναγκαζόμενος, ἀλλ' ἑκουσίως, β 292 †·

Ἐθέλω, μέλ. ἐθελήσω· παρατ. ἤθελον καὶ ἔθελον. Ἰων. θαμιστ. ἐθέλεσκον· τοῦ ἐνεστ. ὑποτ. ἐπικ. ἐθέλωμι (ἀντὶ τῆς εὐκτ. ἐθέλοιμι) 397· θέλω, ἐπιθυμῶ (ἴδ. βούλομαι) συχνὸν παρ' Ὁμ. μετ' ἀπαρμφ. ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. «ἐκ δ' ἔθορε κυνέης κλῆρος, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοὶ» δηλ. ἐκθορεῖν, Η 182·«ἦ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὔτως ἧσθαι» Α 133· «μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι» Β 247· καὶ ἀπολ. μάλιστα κατὰ μετοχήν, ὁπότε καὶ ἑκουσίως, εὐχαρίστως ἑρμηνεύεται, Κ 556, γ 231. πρβ. 272· «οὐκ ἐθέλων» παρὰ τὴν θέλησιν, ἀκουσίως, Δ 300· μετὰ τοῦ ἀρνητ. ἐνίοτε σημ. δὲν ἔχω ὄρεξιν, δὲν ἐπιθυμῶ, καὶ τρόπον τινὰ δὲν δύναμαι, μετ' ἀπαρμφ, Ν 106, γ 121· ὅθεν καὶ ἐπὶ πραγμάτων («τὸ ὕδωρ) οὐκ ἔθελε προρέειν» Φ 366.

Ἔθεν, ἀντὶ τοῦ οἷ, ὅπ. ἴδε.

Ἐθηεύμεθα, ἴδ. θηέομαι.

Ἔθνος, εος, τό, (Ϝέθνος). 1) πᾶν ὁμοῦ συνειθισμένον καὶ συμβιοῦν πλῆθος, στῖφος, ἔθνος, εἴτε ἀνθρώπων, οἷον «ἑταίρων, Ἀχαιῶν» Ὅμ. πλχ. «λαῶν» τὸ πλῆθος τῶν πολεμιστῶν, Ν 495· «νεκρῶν ἔθνεα» κ 525· εἴτε ζώων σμῆνος, ποίμνιον οἷον μελισσῶν, χηνῶν, χοίρων, Β 87, 459, ξ 73.

Ἔθορον, ἴδ. θρώσκω.

*****Ἔθος, εος** καὶ συνηρ. **ους**, τό, συνήθεια, ἔθιμον, ἔθος, «ἔθος» ἐξυπακ. ἐστί, μετ' ἀπαρμφ. Βατρ. 34.

Ἔθρεψα, ἴδ. τρέφω.

Ἔθω, ἐξ οὗ ἡ μετοχ. τοῦ «ἔθων» συνειθίζων, συνήθως, Ι 540, π 260. Συνηθέστερος εἶνε ὁ β' παρακ. εἴωθα, Ἰων. ἔωθα, μετοχ. εἰωθώς, εἶμαι συνειθισμένος, συνειθίζω μετ' ἀπαρμφ. Θ 408, ρ 394 κ. ἄ. Ἡ παθ. μετοχ. «εἰωθώς» κεῖται ἀπολ. ὁ συνειθισμένος, συνήθης «μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι ἅρμα οἴσετον» ὑπὸ τὸν συνήθη ἡνίοχον, *Ἰλ. Ε 231.

Εἰ, ἀρχικῶς ἴσως jαι, (πρβλ. αἰ, ὅπ. ἴδ.) εἶτα jει (πρβλ. ἐπείγω ἐκ τοῦ αἰγ—)· ὅθεν ἐπεὶ καὶ σπονδεῖος = ἐπὶ † jει—ἐκ τοῦ ἀντων. θέματος jο, ὕστερον ὁ. Α') σύνδεσμος ὑποθετικός, τιθέμενος δηλ. ἐν τῷ ἡγουμένῳ τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου. 1) μεθ' ὁριστικῆς τῶν κυριωτάτων χρόνων (ἐνεστ. μέλλοντος καὶ ἀορ.) ὅταν ἡ ὑπόθεσις θεωρῆται ὡς τι βέβαιον καὶ ἀναμφίβολον, οἷον: μετὰ ἐνεστ. Α 178. ἀορίστου Α 290, μέλλ. Α 135. Τὸ ἑπόμενον τότε τίθεται ἢ καθ' ὁριστικ. Υ 26 (ἔτι δὲ καὶ προστ. Α 173) ἢ κατ' εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, Α 293, Ζ 129· ἐνίοτε δὲ καὶ παρασιωπᾶται, ἐκ τῆς ὅλης ἐννοίας τοῦ λόγου ὑπονοούμενον, οἷον «εἰ δ' ἐθέλεις— δαήμεναι» Ζ 150, Φ 487, (‖. ἔνθα ἐξυπακούεται τότε ἄκουσον, ἢ ἐγὼ σοι ἐρῶ). 2) μεθ' ὑποτακτ. ὁσάκις ἡ ὑπόθεσις παρίσταται ὡς προϊὸν μὲν τῆς διανοίας, ἀλλ' ἐνδεχόμενον ὅμως (ἢ παρέχον ἐλπίδα)

νὰ πραγματοποιηθῇ· καὶ τότε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζογρ. κεῖται ὁ ἐὰν (πρὸς ὃν ἐν τῇ ἐπ. διαλ. ἰσοδυναμεῖ συνήθως ὁ «-εἴ κεν» Ψ 344 κ. ἁ. «αἴ κεν», ἴδε αἰ, καὶ ὁ «-εἰ-ἄν» Γ 288 ε 221, η 204 κ. ἁ. Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ἐν τοῖς συνδυασμοῖς «εἴποτε, εἴποθι, εἴπερ, εἴ γ' οὖν, καὶ εἰ» μ 96, ξ 373, Α 340, Ε 258, Ι 318, Μ 322 κ. ἁ. Τὸ ἑπόμενον τίθεται ἢ καθ' ὁριζ. ἀρχικοῦ χρόνου (ἢ προστ.) ἢ καθ' ὑποτ. ἀορ. καὶ ἐνεστ.) ἢ καθ' ὑποτ. ἀορ. καὶ ἐνεστ. (‖ . μετὰ τοῦ Ἂν) Α 137 κ. ἁ. ἢ κατ' εὐκτ., ὅταν ἡ ὑπόθεσις θεωρῆται ὡς ἁπλοῦν τῆς διανοίας προϊόν, ὀλιγωρουμένης πάσης προσδοκίας περὶ πραγματοποιήσεως ἢ μή, «-Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο, εἰ τάδε πάντα πυθοίατο» Α 257, α 255. Ἡ ἀπόδοσις τίθεται κατ' εὐκτικ. μετὰ τοῦ Ἄν, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ μόνην ὁριστικήν, Κ 223. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ προτάσει τίθεται ἐνίοτε ὁ «-εἴ κε» μετ' εὐκτικῆς, ὁσάκις ἡ ὑπόθεσις παρίσταται ὡς ἐξ ἄλλης συνήθως παρασιωπωμένη ὑποθέσεως ἐξηρτημένη, Α 60, Ζ 50, 6 76. (Ἐν Ἰλ. Ε 273, Θ 196 κ. ἁ. μετέβαλε τὸ κε ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'). 4) μετὰ τῶν ἱστορικῶν χρόνων τῆς ὁριστ., ὅταν ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦνε πραγματική, ἀληθής ἀλλὰ τοὐναντίον αὐτῆς ἀληθεύῃ. Ἡ ἀπόδοσις τίθεται τότε· α') συνήθως πάλιν καθ' ὁριστικὴν χρόνου ἱστορικοῦ μετὰ τοῦ Ἄν, ὅτε καὶ τοῦ ἑπομένου ἡ πραγματικότης συναναιρῆται, «καί νύ κ' ἔτι πλέονας-κτάνε Ὀδυσσεύς, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ἕκτωρ» Ε 697 ἑξ. δ 363. 6') κατ' εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, ὅταν ἡ ἀπόδοσις ὡς δυνατὴ μόνον παρίσταται, Β 80, 81, Ε 311, 312. Β') Μόριον εὐκτικόν, κυρίως ὅμως πρότασις ὑποθετικοῦ λόγου ἄνευ ἀποδόσεως, εἴθε, μετ' εὐκτ. Π 559, Ω 74· ἴδ. τὴν φρ. εἶδ' ἄγε. Συνηθέστερον εἶνε ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. τὸ **εἴθε, εἰ** (ἢ **αἰ**) **γάρ**, ἅπ. ἴδε. Γ') Μόριον διστακτικὸν ἢ ἀπορηματικόν, τιθέμενον εἰς τὰς πλαγίας ἐρωτήσεις μετὰ τὰ ῥήματα τὰ ἐκφράζοντα ἐρώτησιν, ἀπορίαν, δισταγμὸν κττ, φέρεται δὲ εἰς ὁριστ. Α 83, Ε 183. Ὅταν δὲ ἡ πλαγία ἐρώτησις ἦνε πιθανὴ καὶ προσδοκωμένη, τίθεται τὸ εἴ κε ἢ ἢν μεθ' ὑποτακτ. Ο 32, γ 216. Αὐτὸ τοῦτο τὸ Εἰ, φερόμενον εἰς ὑποτακτ. ἢ εὐκτ, τίθεται καὶ μετ' ἄλλα ῥήματα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὑπονοουμένου «-σκοπεῖν, πειρᾶσθαι» ἢ τ. τ, τελικοῦ λόγου μορφὴν ἔχοντος: ἵνα ἴδωμεν, ἵνα δοκιμάσωμεν ἄν, οἷον «-ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα εἶμι — αἴκ' ἐθέλησιν ἐλθεῖν» Κ 55· ὡσαύτως Λ 797 κ ἁ. Φέρεται δὲ καθ' ὁριστ., ὅταν ἡ πλαγία ἐρώτησις τρόπον τινὰ κηρύττεται ἀνεξάρτητος, ἐκφερομένη ὡς ἀπ' εὐθείας, οἷον Μ 59. Δ') Τὸ **εἰ** τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου, πᾶν δὲ ἄλλο μόριον ἕπεται «-εἰ γάρ, εἰ δέ, εἰ καί, εἰ μή» κτλ., ἅπερ ἴδ. ἐν οἰκείῳ τόπῳ, ἐπέχει δὲ τὴν δευτέραν θέσιν ἐν τοῖς ἑξῆς: «-καὶ εἰ» καὶ ἄν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι, «-οὐδ' εἰ» =καὶ εἰ..., οὐ, «-ὡς εἰ» ὡς ἐάν, ἴδ. ὡσεί.

Εἰαμενή, ἡ (ἧμαι;) χώρα χθαμαλή, ὑγρά, χλοερά, κειμένη παρὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ ἕλη, λιβάδιον, Ἰλ. Δ 483, Ο 631.

Εἰανὸς [. ⏑ .], ἀντὶ τοῦ **ἑανός**, (ϝεσανοῦ) Π 9 †.

(ϝ)**εἶαρ, ρος**, τό, ἀντὶ τοῦ **ἔαρ**, ὅπ. ἴδε.

(ϝ)**εἰαρινὸς** [. ⏑ ⏑ .], **ή, όν**, ἀντὶ τοῦ ἐαρινὸς (ἔαρ) τῆς ἀνοίξεως, «-ὥρῃ εἰαρινῇ» ἢ ὥρα ἡ ἐαρινή, ὁ

καιρὸς τῆς ἀνοίξεως, Π 643, σ 367· «ἄνθεα εἰαρινά» Β 89.

Εἴασα, εἴασκον, ἴδ. ἐάω.

Εἴαται, εἴατο, ἴδ. ἧμαι.

Εἴατο, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦντο, ἴδ. εἰμί.

Εἴβω, ἀντὶ τοῦ **λείβω,** σταλάζω, στάζω, «-δάκρυον εἶβω» χύνω, Π 11, δ 153, θ 531 κ. ἀ. Τίθεται ἐκεῖ μόνον, ὅπου διὰ μετρικοὺς λόγους δὲν χωρεῖ τὸ λείβω.

Εἰ γάρ. 1) διότι ἐὰν εἰς ὑποθετικοὺς λόγους, Ν 276, Ρ 156, σ 366. 2) συνήθ. εἴθε νά, ἄν ποτε νά, ἄς ἦτο δυνατὸν νά, μετ' εὐκτικῆς, Θ 538, Ρ 551 πρβλ. **αἲ γάρ.**

Εἴ γε, συνδυασμὸς ἐκφράζων ἐντονώτερον τὸ ἐάν, ἐὰν δηλαδή, ἄν τάχα, συνήθως χωρίζεται δι' ἄλλων λέξεων, «-εἰ δύνασαί γε» Α 393, Σ 427· ἀχώριστος δὲ μόνον ἐν τῷ «-εἴ γε μὲν εἰδείης» ε 206.

Εἰ γοῦν, ἴδ. γοῦν.

Εἰ δ' ἄγε, φράσ. παρακελευσματική, ἔλα δέ, ἄε δὲ (ἄγε δή) ἐμπρός, Ψ 579, ι 37 κ. ἄ. πλχ. Συνδυάζεται μετὰ τῶν μορίων «-νῦν, δή, μήν» καὶ συντάσσεται μετὰ προστ. α 271. β 178, μ 112, Α 302 κ. ἀ. καὶ μετὰ τοῦ «-δεῦρο» Ρ 685. Συντάσσεται καὶ μεθ' ὑποτ. ἢ μέλ. τῆς ὁριστ. ι 37. Ι 167, καὶ μετὰ πληθ. ῥήματος «-εἰ δ' ἄγε μοι, δμωαί, νημερτέα μυθήσασθε» Ζ 376, ἢ καὶ αὐτὴ κατὰ πληθ. «-εἰ δ' ἄγετε— πειρηθῶμεν» Χ 381. (Κατ' ἀρχὰς ἐνοεῖτο ἡ φρ. ὡς ὁλόκληρος ὑποθ. λόγος κατ' ἔλλειψιν τοῦ ῥήματος τοῦ ἡγουμένου=εἰδὲ βούλει, ἄγε· ἔπειτα δὲ κατήντησεν ὡς μόριον παρακελευσματικόν· ὅθεν εὑρίσκεται καὶ ἐν ἀποδόσει (ὑποθετικοῦ) λόγου δ 831. πρβλ. Χ 379.

Εἰδάλιμος [. ⏑ ⏑ .] **η, ον,** ὡς τό: κυδάλιμος ἐκ τοῦ κῦδος) εὐειδὴς ω 279 †.

Εἶδαρ, ατος [. ⏑ .], τό, (ἔδω) φαγητόν, ι 84, φορβὴ τῶν ἵππων, Ε 369, Ν 35, δέλεαρ (δόλωμα) τῶν ἰχθύων μ 252. «εἴδατα φαγητά, α 140· «-ἄνθινον εἶδαρ» ἴδ. ἄνθινος.

Εἰ δέ, 1) ἐὰν δέ, εἰς πλήρεις προτάσεις, ἴδ. λ. εἰ, εἰ μέν. 2) ἐλλειπτικῶς ἐν ἀντιθετικοῖς κώλοις, ὅπου τὸ ῥῆμα ἐξυπονοεῖται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου «-εἰ δὲ αὐτοὶ (ἐξυπακούεται: φεύγειν) ἐθέλουσι φευγόντων» ἐὰν δὲ θέλουν) καὶ αὐτοὶ (νὰ φύγουν) ἄς φύγουν, Ι 46, πρβλ. ς. 262, Φ 487.

Εἰδέω, (ϜΙΔ, λατ. video, γερμ. witz, wissen) ἀντὶ τοῦ εἰδῶ, ὑποτ. τοῦ οἶδα, ἴδ. ἴδω Β).

Εἰδήσέμεν, ἴδ. εἴδω Β).

Εἰ δή, 1) ὑποθετικόν, ἐὰν δά, ἐὰν τῷ ὄντι, ἀφ' οὗ δά, ἀφ' οὗ πλέον, μεθ' ὁριστ. «εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ» ἀφ' οὗ δά, καθὼς ὅλοι βλέπομεν, καθὼς εἶνε φανερόν, Α 62, Μ 79, Π 66, ο 327, «ἀλλ' εἰ δὴ καὶ» ἀλλὰ καὶ ἄν δὰ (καθὼς πάντες γνωρίζομεν, ὁμολογοῦμεν) Ν 111, Σ 120. Ω 140. «-εἰ δή πού τις — ἔστιν» ἐὰν τυχὸν ἦνε, (καθὼς λέγουσιν ὅτι εἶνε δυνατόν), ρ 484, «-εἰ δὴ μή μιν ἔπεφνε» ἐὰν δηλ. δὲν τὸν ἐφόνευσε (καθὼς εἶνε δυνατόν, ἢ πιθανὸν) χ 359· μετὰ μέλ. Ω 57, φ 169 κ. ἀ. «-εἰ δὴ σοὶ— ὑπείξομαι» ἐὰν μένω (καθὼς θέλεις, ἀπαιτεῖς) νὰ ὑποχωρῶ, Α 294 (ἄν καὶ παρ' ἄλλων θεωρεῖται ἀόρ. ὑποτακτ.), Φ 463· μετ' εὐκτ. «-εἰ δήπου καὶ πόντῳ—γένοιτο» ἐὰν ἦτο δὲ καὶ εἰς τὴν θάλασσαν Π 746· ὡσαύτως ι 456· 1) διστακτικὸν ἢ ἀπορηματικόν, ἄν τῷ ὄντι· «οὐ σάφα οἶδα, εἰ δή» ρ 484, α 207.

Εἰδοθέη, ἡ, (θεὰ) θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως, ἐνάλιος (θαλασσία) θεότης, δ 366 || . κυρ. δηλ. θηλ. τοῦ Εἰδόθεως, ὡς ἡ Φιλοθέη, εἶνε τὸ θηλ. τοῦ : Φιλόθεως, ἡ μετέπειτα καλουμένη Θεονόη.

Εἴδομαι, εἶδον, ἴδ. εἴδω Α).

Εἶδος (Ϝεῖδος, εἶδον), **εος**, τό, =ὄψις, **τὸ ἐξωτερικόν**, μορφή, συνήθ. τῶν ἀνθρωπίνων, δ 14, 264· πολλάκις ὡς αἰτ. τοῦ : κατά τι «εἶδος ἄριστος, ἀγητός, κακός, ἀλίγκιος» κ. τ. τ. συνδυάζεται μετὰ τοῦ «φυή, δέμας», ἄπ. ἴδε, Β 58, Ω 376· λέγεται ὅμως καὶ περὶ κυνὸς ρ 308.

Εἴδω (ρίζα Ϝιδ–), βλέπω, διακρίνω, ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. τῆς ἐνεργ. φωνῆς ἄχρηστον, ἐν δὲ τῇ μέσῃ ἐπικόν. Οἱ δ' ἐξ αὐτοῦ παραγόμενοι χρόνοι διαιροῦνται εἰς δύω τάξεις, ὧν ἡ μὲν ἐκφράζει τὴν κατ' αἴσθησιν, τὴν διὰ τοῦ ἐπιτηδείου ὀργάνου ὅρασιν, σπανιώτερον δὲ τὴν νοεράν, ἡ δὲ ἄλλη ἀποκλειστικῶς τὴν νοεράν. Ἡ λ. ἔχει τὸ δίγαμμα, Ϝίδον, Ϝιδεῖν, Ϝοῖδα, Ϝήδης κτλ.

I.) εἰς τὴν πρώτην τάξιν ὑπάγονται : Α') ὁ ἐνεργ. ἀόρ. εἶδον, ἐπ. ἴδον, ἀπαρεμφ. ἰδεῖν, ἐπικ. δὲ καὶ Ἰων. ἰδέειν, μετοχ. ἰδών, ὑποτ. ἴδω καὶ ἐπ. ἴδωμι Χ 450, εὐκτ. ἴδοιμι, καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. εἰδόμην καὶ ἐπ. ἰδόμην, προστ. ἰδοῦ, ἀπαρμφ. ἰδέσθαι, ὑποτ. ἴδωμαι.—Σημαίνουσι δὲ 1) βλέπω καὶ χρησιμεύουσιν ὡς ἀόριστοι τοῦ : **ὁράω** καὶ **ὁράομαι**· α') κυρίως, συχνότατα παρ' Ὁμ. «ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἢ ἰδέσθαι» εἶδα μὲ τὰ 'μμάτια μου, ὁ ἐ. σαφῶς, Β 155 κ. ἄ. «ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Α 587, Σ 135, Θ 459· πολλάκις κατ' ἀπαρέμφατον εἰς περαίτερον ὁρισμὸν ὀνόματός τινος, «θαῦμα ἰδέσθαι» θαυμαστὸν ἰδεῖν, θαῦμα Ε 725 καὶ πλχ. «εὐρύτερος ὤμοισιν ἰδέσθαι» φαίνεται (εἶνε εἰς τὰ 'μμάτια τῶν ἀνθρώπων) εὐρύτερος κατὰ τοὺς ὤμους, Γ 194· β') ἐν γένει βλέπω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, «ὄφρ' ἴδητ' αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων» Δ 249, πρβλ. Τ 144 κ. ἄ. «νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι» νὰ ἴδω τὴν ἡμ. γ 233 καὶ πλχ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ «οὐκ ἴδε χάριν αὐτῆς (ἀλόχου)» δὲν ἐκατάλαβε, δὲν ἀπήλαυσε τὴν χάριν της, περὶ πολεμιστοῦ εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον φονευθέντος Ζ 243. γ') κυττάζω, μανθάνω, «ἴδωμ' ὅττιν' ἔργα τέτυκται» νὰ ἴδω, νὰ μάθω τί ἔγεινε, Χ 450, «πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι» ἂς δοκιμάσω καὶ ἂς ἴδω, ζ 126, πρβλ. φ 159· δ') μεταφ. «ἐνὶ φρεσὶ» κατὰ νοῦν βλέπω, ἐννοῶ, Φ 61. 2) προσβλέπω, κυττάζω, ρίπτω τὸ βλέμμα πρός τι, «ἔς τινα» Β 271 καὶ πλχ. «πρός τινα» μ 244, «ἐς οὐρανὸν» Γ 364 κ. ἄ. «ἐπὶ πόντον» Ψ 143 «κατ' ἐνῶπα, εἰς ὦπα» κατὰ πρόσωπον, Ο 320, χ 405, ψ 107, «ἐς ἄντα, ἄντην, ἄντα ἰδεῖν» ἴδ. τὰς λ, «ὑπόδρα, ἀχρεῖον κτλ. ἰδὼν» ἴδ. τὰς λ. Β') ἐπικ. παθ. καὶ μέσ. ἐνεστ. εἴδομαι, ἀόρ. α' εἰσάμην καὶ ἐεισάμην, μετοχ. εἰσάμενος καὶ ἐεισάμενος, (ἴδ. καὶ ἰσάζω)· 1) **φαίνομαι**, ἀναφαίνομαι, «ἄστρα εἴδεται» φαίνονται, φέγγουσι, Θ 559 «εἴδεται ἦμαρ» φαίνεται ἡ ἡμέρα, ἐπεφάνη ἡ ἡμέρα τοῦ κτλ. Ν 98· μεταφ. «τό τοι κῆρ εἴδεται εἶναι» τοῦτό σοι φαίνεται ὅτι εἶνε θάνατος Α 228, Β 215, πρβλ. ι 11 κ. ἄ. πλχ. καὶ ἄνευ τοῦ : εἶναι Ξ 472· «εἴσατο ὡς ὅτε ῥινόν» ἴδ. ταύτην τὴν λ. «εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον» ἐφάνη (προσεποιήθη) ὅτι ὑπάγει θ 283· ἰδίως 2) ὁμοιάζω, εἶμαι ὅμοιος, μετὰ δοτ. «εἴσατο φθογγὴν Πολίτῃ» ἐξωμοιώθη κατὰ τὴν φωνὴν μὲ τὸν Πολ.

Β 791, Υ 81 β 268 κ. ἀ.

II.) Παρακ. οἶδα, οἶσθα καὶ οἶδας α 337 † πληθ. ἴδμεν, ἴστε, ἴσασι· ὑποτ. εἰδῶ, ἐπ. ἰδέω Ξ 235, πληθ. εἴδομεν ἀντὶ τοῦ: εἰδῶμεν, εἴδετε ἀντὶ τοῦ: εἰδῆτε, εἰδῶσι· εὐκτ. εἰδείην· προστ. ἴσθι· ἀπαρμφ. ἴδμεναι καὶ ἴδμεν ἐπ. ἀντὶ τοῦ: εἰδέναι· μετοχ. εἰδώς, υῖα, ός, ὅθεν θηλ. δοτ. ἑνικ. ἰδυίῃ Α 365, πληθ. ἰδυίῃσι. ἴδ. λ. πραπίδες. Ὑπερσ. α' πρόσ. ᾔδεα ἐπ. ἀντὶ τοῦ: ᾔδειν, β' πρόσ. ἐπ. ἠείδης, ἠείδεις, ᾔδησθα ἀντὶ τοῦ: ᾔδεις, γ' πρόσ. ἠείδη, ἠείδει (ι 206), ᾔδεεν, ᾔδεε, ᾔδη ἀντὶ τοῦ: ᾔδει, πληθ. γ' πρόσ. ἴσαν ἀντὶ τοῦ: ᾔσαν (Σ 405). Μέλ. εἴσομαι, σπανιώτερον ποι. εἰδήσω· ἀπαρμφ. εἰδησέμεν (ι 257). 1) εἰξεύρω, καταλαμβάνω, γνωρίζω, Ὁμ. πλχ. συνδυάζεται μετὰ τοῦ «-εὖ» ἢ «-σάφα» ὡς καὶ μετὰ τοῦ «-φρεσί, ἐνὶ φρεσί, κατὰ φρένα, κατὰ θυμὸν» Ὁμ. πλχ. «-εἰδότες «-ἐν γνώσει μ 156. Ὁ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτώμενος λόγος ἐκφέρεται συνήθως παρ' Ὁμ. διὰ τοῦ «-ὡς, ὅτι, ὅπως» καὶ «-ὅ» (ἀντὶ τοῦ: ὅτι) Σ 197, ὡς πλαγία δὲ ἐρώτησις διὰ τοῦ εἰ, ἢ διὰ τοῦ ἢ—ἢ (‖. κατὰ δὲ τὴν ἀκραιφνεστέραν παράδοσιν ἢ—ἢ) Κ 342 ἢ καὶ δι' ἑνὸς μόνου ἢ, δ 109 (‖. ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν: ἀσυνδέτως «-οὐδέ τι ἴδμεν, ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκεν» καὶ δὲν εἰξεύρομεν (ἂν) ζῇ ἢ ἀπέθανεν)· σπανιώτερον διὰ μετοχῆς, Ν 402, η 211, ψ 29, ω 405, ἔτι δὲ καὶ α 124, ψ 110. Ὁ μέλ. «-εἰδήσω» καὶ «εἴσομαι» Α 548 σημ. θὰ μάθω Α 546, ζ 257, η 327. (Ἰδίως α') «-χάριν οἶδα» γνωρίζω χάριν, Ξ 235· β') ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως, «-φίλα εἰδότες ἀλλήλοισι» φιλικὴν ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους διάθεσιν, γ 277· ὡσαύτως «-ἤπια εἰδέναι τινὶ» ἠπίαν ἔχει διάθεσιν, Π 73, ν 405, ο 557, «-κεχαρισμένα εἰδέναι» ἴδ. λ. χαρίζω· «-ἀθεμίστια εἰδ.» ἀσεβῆ, ἄνομον, φιλάδικον ἔχ. διάθεσιν, ι 189 κ. ἄ. πλχ., 2) εἶμαί τινος εἰδήμων, ἔμπειρος, [ἐπίσταμαι] μετ' αἰτ. «-πολεμήια ἔργα» Λ 719 κ. ἄ. «-γυναῖκες ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι» Ι 270, πρβλ. Υ 202. Οὕτως μάλιστα μετὰ πληθ. οὐδετ. οὐσιαστ. ἢ ἐπιθ. «-νοήματα, μήδεα, δήνεα, κέρδεα, αἴσιμα, πεπνυμένα, ἄρτια, ἀθεμίστια κτλ. εἰδώς» ἴδ. ταύτας τὰς λ. Ὡσαύτως καὶ μετ' ἀπαρμφ. «-οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν» Η 238. Σπανιώτερον μετὰ γεν. «-ὃς σάφα θυμῷ εἰδείῃ τεράων» Μ 229, «-ὃς πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης» Ο 412· συνηθέστατα ὅμως ὅταν τὸ ῥῆμα ἦνε κατὰ μετοχήν, οἷον «-τόξων εὖ εἰδώς» ἔμπειρος λίαν τῆς τοξικῆς, Β 718· ὡσαύτως «-μάχης, πολέμων, αἰχμῆς, θούριδος ἀλκῆς, θήρης, οἰωνῶν, θεοπροπίων κτλ.» ἐν οἷς ἡ μετοχὴ ἔχει καὶ τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ: ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος κ.τ.τ.

Εἴδωλον, τό, (εἴδω), ὁμοίωμα, εἰκών· παρ' Ὁμ. τὸ φάσμα τὸ πρός τι πανομοιόμορφον, Ε 449 κ. ἑ. Ἰδίως δὲ κατὰ πλ. « εἴδωλα καμόντων» (τὰ ὁμοιώματα) αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθανόντων, Ψ 72, λ 476 κ. ἀ.· ὡσαύτως καὶ ἑνικ. Ψ 104.

Εἶεν, ἴδ. εἰμί.

Εἶθαρ, ἐπίρ. (εὐθὺς) εὐθύς, ἀμέσως· Ἰλ. Ε 337, Λ 579, Μ 353, Ν 412 κ. ἀ.

Εἴθε, ἐπίρ. εὐχτικόν, εἴθε, ἄμποτε (ἄν ποτε) μετ' εὐκτ. β 33, πρβλ. **αἴθε**.

Εἰ καί, 1) μετ' εὐκτ. καὶ ὁριστ. ἐὰν καί, οὕτως ὥστε ὁ καὶ ἐπιδοτικῶς ἀποδίδεται εἴς τινα τῶν παρακειμένων λέξεων Π 623, ζ 312, κ 194. 2) ἂν

καί, μ' ὅλον ὅτι, ὅτε ὁ καὶ ἀποδίδεται εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐναντιωματικὴν πρότασιν, Ψ 832, λ 356, σ 376· πρβλ. καὶ εἰ, 3) εἰς πλαγίας ἐρωτήσεις ἂν καί, Β 367.

Εἴ κε, εἴ κεν, ἐπ. = ἐάν, ἴδ. εἰ Α) 2) καὶ αι.

Εἶκε, 1) ἐν. παρατ. τοῦ **εἴκω** ὑποχωρῶ καὶ 2) ἴδ. ἔοικα.

Εἴκελος (jείκελος), **η, ον**, (εἴκω) ὅμοιος, μετὰ δοτ. Ν 330, κ 304 κ. ἄ. «-εἴκελον» ἐπιρρηματ. (ὡς τὸ : ἴσον ἢ : ἴσα) ὁμοίως, λ 207· πρβλ. **ἴκελος**.

Εἰκοσάκις [. . ⌣ .], ἐπίρ. εἰκοσάκις, εἴκοσι φοραῖς Ι 379.

Εἴκοσι (Fείκ.) ἄκλ. ἀριθμ., εἴκοσι Δ 25 6 355 κ.ἄ. ἐπ. **ἐείκοσι** (ἐFείκ.), πρὸ φωνήεντος : ἐείκοσιν, Ζ 217, μ 78 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ ἐκθλίβεται τὸ ι πρὸ φωνήεντος, 6 212.

Εἰκοσινήριτος [. . ⌣ . ⌣ .], (πρβλ. ἐρίηρες) **ον**, μόνον Χ 349 † «εἰκοσινήριτ' ἄποινα», ὅπερ, συνήθ. ἑρμηνεύεται εἴκοσιν ἡρμοσμένα = εἰκοσαπλάσια λύτρα.

Εἰκοστὸς (Fεικ), **ή, όν, ἐεικοστὸς** (ἐFεικ.), εἰκοστός, ε 34, Ω 765.

Εἴκτο, ἔϊκτον, ἐΐκτην, εἰκυῖα, ἴδ. ἔοικα.

1. **Εἴκω** (Fείκω), ἴδ. ἔοικα.

2. **Εἴκω** (Fείκω), μέλ. εἴξω· ἀόρ. εἶξα καὶ ἐπ. θαμιστ. αὐτοῦ τύπος : εἴξασκε. 1) ἀμετάβ. ὑποχωρῶ, ὑπείκω, ὅ ἐ. α') ἀποσύρομαι, ἀπολ. καὶ μετὰ τοῦ «-ὀπίσω» Ε 606· «-τινὶ» εἴς τινα ὑποχωρῶ, ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, Μ 48. μετὰ γεν. τοπικῆς. «-εἴκω πολέμου» ἀποσύρομαι ἐκ τοῦ πολέμου, Ε 348, «-προθύρου» σ 10· καὶ μετ' ἀμφοτέρων ἅμα τῶν πτώσεων, «-χάρμης 'Αργείοις» ἀποσύρομαι ἐκ τῆς μάχης ἐπ' ἔμπροσθεν τῶν 'Αργείων Δ 509, χ 91· ἔτι δὲ παραχωρῶ ἢ ὑποχωρῶ ὑπὸ σεβασμοῦ, Ω 100, 6 14· 6') μεταφ. ὑπείκω, ὑποχωρῶ, ἀπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος «-τινί τι» τινὸς εἴς τι, Χ 459, λ 515 καὶ μετὰ δοτ. «-εἴκω πόδεσσι» εἶμαι κατώτερος κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, ξ 221. 'Επὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος : ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, (δὲν ἀνθίσταμαι), εἶμαι τρωτός, Χ 321. Μετὰ δοτ. ἀφῃρημένων ὀνομάτων : ὑπείκω, ἐνδίδω, κατέχομαι, «-ὄκνῳ καὶ ἀφραδίῃσι» Κ 122, Ν 225· «-βίῃ τε καὶ κάρτεϊ» ν 143, σ 139 κ. ἄ. «-ὕβρει» ξ 262· «-πενίῃ» ξ 157· «-ᾧ θυμῷ εἴξας» ἀκολουθήσας τὴν ἐπιθυμίαν του, Ι 598. 2) μεταβ. χαλῶ, χαλαρῶ, ἀφίνω, «εἶξαι ἡνία ἵππῳ» Ψ 337.

Εἰλαπινάζω [. ⌣ ⌣ . .], (εἰλαπίνη) εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω, μόνον κατ' ἐνεστ. Ξ 241, 6 57, ρ 436, 410. 'Εκ τούτου :

Εἰλαπιναστὴς [. ⌣ ⌣ . .], **οῦ, ὁ**, συμποσιαστής, ὁμοτράπεζος, Ρ 577 †.

Εἰλαπίνη [. ⌣ ⌣ .], **ἡ**, (Fέλπω) εὐωχία, ἑστίασις, ἰδίως ἡ κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ θυσίας, γεῦμα, τραπέζι, Κ 217, α 226, λ 415.

Εἶλαρ [. ⌣] (Fεῖλαρ, εἰλέω, τό, μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. ἕρκος καὶ φυλακή, προφύλαξις, ὀχύρωμα, οὕτως ὀνομάζεται τεῖχός τι «εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν» ἀσφάλεια τῶν νηῶν καὶ ἡμῶν αὐτῶν, Η 338, Ξ 56, «κύματος εἶλαρ» ἀποτροπὴ (προφύλαξις ἀπὸ) τοῦ κύματος, ε 527.

Εἰλάτινος [. ⌣ ⌣ .], **η, ον**, = ἐλάτινος, ἐκ ξύλου ἐλάτης, Ξ 289, 6 424.

Εἷλε. ἴδ. αἱρέω.

Εἰλείθυιαι, αἱ, (εἰλύω, ἐλίττω) κατὰ τὸ Λ 270 θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, αἱ τὰς πικρὰς μὲν ὠδῖνας ἐπιπέμπουσαι εἰς τὰς τικτούσας, ἀλλὰ καὶ παριστάμεναι εἰς αὐτὰς καὶ τὸν τοκετὸν διευκολύνουσαι θεαί. Ὁ πληθ. ἀπαντᾷ καὶ Τ 119· ὁ δὲ ἑνικ. Τ 103, Π 187. Προδήλως περὶ μιᾶς ὁ λόγος σπήλαιον ἐχούσης ἐν Ἀμνισῷ τῆς Κρήτης, τ 188. Κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 922 ἡ Εἰλείθυια ἦτο μία μόνη, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· ἴδ. Ἀπολδ. 1, 3, 1.

Εἰλέσιον, τό, χωρίον τῆς Βοιωτίας οὐ μακρὰν τῆς Τανάγρας, Β 499.

Εἰλεῦντο, ἴδ. ἑπόμενον.

Εἰλέω, ἴδ. εἴλω.

Εἰλήλουθα, Εἰλήλουθμεν, ἴδ. ἔρχομαι.

Εἰλίπους, οδος, ὁ, ἡ, (εἴλω, πούς) τοὺς πόδας συνελίττων, συστρέφων, ἐπίθ. τῶν βοῶν, οἵτινες βαδίζοντες συστρέφουσι τοὺς πόδας (ἰδίως τῶν ὀπισθίων τοὺς ἀστραγάλους), χαρακτηρίζον δηλονότι τὸ βραδὺ καὶ βαρὺ βάδισμα τῶν βοῶν (‖. τοὐναντίον: ἀερσίπους ἐπὶ τῶν εὐκινήτων καὶ ἐλαφρῶν ἵππων, ἴδ. τ. λ.). Εὑρίσκεται μόνον κατὰ δοτ. καὶ αἰτ. πληθ. Ζ 424, α 92 κ. ἀ.

Εἰλίσσω, ἀντὶ τοῦ ἑλίσσω,

Εἷλον καὶ **εἱλόμην**, ἴδ. αἱρέω.

Εἰλύαται, ἴδ. εἰλύω.

Εἴλυμα [. ⏑ .], τό, (ϝείλυμα) κάλυμμα, περικάλυμμα, ζ 179 † ‖. «-εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχες» ἂν ἴσως εἶχές τι τοιοῦτον (ῥάκος) ὡς περιτείλιγμα τῶν ρούχων σου.

Εἰλυφάζω [. – . .] (ϝειλ.) μετοχ. τοῦ ἐνεστ. εἰλυφόων κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ εἰλυφῶν, συστρέφων, Λ 156 †= στροφαλίζω, στροβιλόω, συστρέφω, «-φλόγα» Υ 492 †.

Εἰλύω, (ϝειλ.) ἀντὶ τοῦ εἰλύω, μέλ. ύσω· παρακ. παθ. εἴλυμαι, γ' πληθ. εἰλύαται ἀντὶ τοῦ εἴλυνται, μετοχ. εἰλυμένος.—Σημ. περιβάλλω, τυλίσσω, περικαλύπτω, μετ' αἰτ. «-κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν», Φ 319 (ἐνταῦθα κυρ. σύνθετ. κατειλύω ἐν τμήσει). Τοῦ παθ. ἀπαντᾷ μόνος ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. «-ἄλλα δὲ πάντα εἰλύαται» Μ 286, «νυκτὶ εἰλύαται κεφαλαί» υ 352, «-αἵματι καὶ κονίῃσιν εἴλυτο» Π 640· ἰδίως ἡ μετοχή, «-εἰλυμένος, ὤμους νεφέλῃ» ἔχων τοὺς ὤμους περιτετυλιγμένους μὲ νεφέλην, Ε 186, «βολῇ» Ρ 492, «-χαλκῷ» Σ 522 «-σάκεσι» ξ 479 κ. ἀ.

Εἴλω, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. ἐνεστ. εἰλόμενος καὶ εἰλέω ἀντὶ τοῦ εἰλέω (ῥίζα ϝελ), ἀόρ. α' ἔλσα, ἀπαρμφ. ἔλσαι καὶ ἐέλσαι, μετοχ. ἔλσας· παρακ. παθ. ἔελμαι, μετοχ. ἐελμένος· παθ. ἀόρ. β' ἐάλην (κατὰ τὸ ἐστάλην ἐκ τοῦ στέλλω), γ' πληθ. Δωρ. καὶ ἐπ. ἄλεν (α βραχὺ) ἀντὶ τοῦ ἄλησαν—ἐάλησαν, ἀπαρμφ. ἀλῆναι καὶ ἀλήμεναι, μετοχ. ἀλείς, εῖσα, έν. Ἅπαντες οὗτοι οἱ τύποι εἶνε ἐπικοὶ καὶ ἔχουσι τὸ δίγαμμα ϝέλται, ἐϝάλην κτλ.—Κυρ. σημ. στενοχωρῶ, στρυμώνω. Α') Ἐνεργ. α') συνωθῶ, στενοχωρῶ, πιέζω ἰδίως τοὺς πολεμίους, Θ 215· μετὰ ἐμπροθ. αἰτ. ἢ δοτ. «-κατὰ πρύμνας ἔλσαι» Α 409, «-ἐπὶ πρύμνῃσιν» Σ 447, «Τρῶας κατὰ ἄστυ» Φ 225, «-ἐς ποταμὸν» Φ 8 καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνου «-τινὰ ἐν μέσοισι» Λ 413 (περὶ ἀνέμου καὶ θαλάσσης Β 294, τ 200)· ἀλλὰ καὶ μετὰ ψιλῆς δοτ. «-θαλάσσῃ ἔλσαι Ἀχαιούς» Σ 294, «-θῆρας ὁμοῦ» συνελαύνω, λ 573. Ὅθεν παθητ.: συνωθοῦμαι, πιέζομαι, στενοχωροῦμαι, στρυμώνομαι, «-ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο» Φ 8, «-νηυσὶν

ἐκ· ἐελμένοιο» Μ 38· ἀπολ. Θ 215· «-νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε» μὲ τὸν κεραυνὸν κτυπήσας ὁ Ζεὺς συνέτριψε τὸ πλοῖον, ε 132, η 250. β') ἐγκλείω, ἐμπερικλείω, στριμώνω μέσα, Σ 447, «-ἔλσαν ἐν μέσοισι» τὸν περιεκύκλωσαν, Λ 413, «-εἴλει ἐνὶ σπῆι» ἐκράτει ἐγκεκλεισμένους, μ 210, «-εἴλεον ἐν στείνει» χ 460. Παθητ. ἐγκλείομαι «-κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα» Ω 622, πρβλ. Σ 287· ὅθεν γ') ἀπείργω, κρατῶ μακρὰν «-Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος» ὁ Ἄρης, Ν 524· ἐνταῦθα ἴσως ὀρθότερον ἀνάγεται καὶ τὸ ἀνωτ. παρατεθὲν Β 294 «-ὅν περ ἄελλαι—εἰλέωσι» ὅταν δηλ. αἱ θύελλαι τὸν κρατῶσι μακράν. Β') Μέσ. συνωθοῦμαι, συσσωρεύομαι, συγκεντροῦμαι, «-ἀμφὶ βίην Διομήδεος εἰλόμενοι» Ε 782, «-ἀνδρῶν εἰλομένων» ὅταν οἱ ἄνδρες εὑρίσκωνται εἰς στενοχωρίας, Ε 203. Εἰς ταύτην τὴν σημ. ἀπαντᾷ μάλιστα ὁ παθ. ἀόρ. «-οἱ δὴ εἰς ἄστυ ἄλεν» συνεισέπεσον, συνεισώρμησαν, Χ 12 «-Ἀργείους ἐκέλευσε ἀλήμεναι ἐνθάδε» νὰ συγκεντρωθῶσιν ἐνταῦθα, Ε 823 «-ἐς τεῖχος ἀλῆναι» Π 714, «-ἐπὶ πρύμνῃσιν» Σ 76, 286. Ὅθεν «-ἀλὲν ὕδωρ» συρρεῦσαν ὕδωρ, Ψ 420· β') συστέλλομαι, «-τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη» ὑποκάτω αὐτῆς (τῆς ἀσπίδος) ἐμαζεύθη ἐκρύφθη ὅλος, Ν 408, Υ 278, «ἧστο ἀλείς» συγκύψας ἐκάθητο, ἐζάρωσε καὶ ἐκάθητο, Π 403· «-ἐάλη τε χανὼν» συνεστράφη πρὸς τὸ πηδῆσαι, ἀνοίξας τὰ χείλη συστρέφεται καὶ τρόπον τινὰ συλλέγει τὰς δυνάμεις του πρὸς τὸν ἀγῶνα, Υ 168· ὡσαύτως καὶ περὶ πολεμιστοῦ εἰς ἄμυναν ἑτοιμαζομένου καὶ συγκεντροῦντος τὰς δυνάμεις του «-Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν» Φ 571, πρβλ. Χ 308, ω 538.

Εἷμα (ϝεῖμα ἐκ τοῦ ϝέσμα), **ατος**, τό, (ἕννυμι) ἱμάτιον, φόρεμα, ἐν γένει παντὸς εἴδους ἔνδυμα, Σ 538· διὸ πολλάκις πληθ. Χ 154, δ 253 κ. ἀ. «-εἵματα» ὅλη ἡ στολή, β 3 καὶ εἰς ἐπεξήγησιν τοῦ «-χιτῶνος καὶ φάρους» ζ 214.

Εἶμαι, (=ϝέϝεσμαι) παρακ. παθ. ἴδ. ἕννυμι.

Εἵμαρται, εἵμαρτο, ἴδ. μείρομαι.

Εἱμένος, (=ϝεϝεσμένος) ἴδ. ἕννυμι (ἐνδύω).

Εἰ μέν—εἰ δέ, μόρια ἐκφράζοντα τὴν ἀντίθεσιν δύο ὑποθετικῶν λόγων, Χ 49, δ 831 κ. ἀ. Ἐνίοτε ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἑτέρου ἀποσιωπᾶται, ὡς εὐκόλως ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἐξυπακουομένη, οἷον «-εἰ μὲν δώσουσι γέρας (ἐξυπακ.: καλῶς) εἰ δέ κε μὴ δώωσιν» Α 135.

Εἰμέν, ἀντὶ τοῦ ἐσμέν, ἴδ. εἰμί.

Εἰ μή. 1) ἐὰν δέν, τίθεται εἰς τὸ ἡγούμενον τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ὅταν ὅλη ἡ πρότασις εἶνε ἀποφατικὴ (ἴδ. μή), Β 156, 261· συντάσσεται δὲ παρ' Ὁμ. μεθ' ὁριστ. καὶ εὐκτ. 2) πλήν, ἐκτός, ἄνευ ῥήματος, συχνότατα μετὰ τὸ «-ἄλλος» Σ 193, μ 326.

Εἰμί, (ἐσμί, λατ. esse), ἔχει παρ' Ὁμ. τοὺς ἑξῆς σχηματισμούς: Ἐνεστ. β' ἑν. εἷς, ἐσσί, α' πληθ. εἰμέν, γ' πληθ. ἔασι [. - ⏑]· ὑποτ. ἔω καὶ κατ' ἐπ. ἔκτ. εἴω, γ' ἑν. ἔησι καὶ κατὰ συναίρ. ᾖσι, Τ 202, θ 580, γ' πληθ. ἔωσι καὶ κατὰ συναίρ. ὦσι, Ω 274· εὐκτ. εἴην, ἐν δὲ τῷ β' καὶ γ' ἑν. ἔοις, ἔοι· ἀπαρμφ. ἐπ. ἔμεναι, ἔμμεναι, ἔμεν, ἔμμεν· μετοχ. ἐών (ἀλλὰ καὶ οἱ συνήθεις σχηματισμοὶ ὄντες, ὄντας εὑρίσκονται ἐν Ὀδ.). Παρατ. α' ἑν. ἐπ. καὶ Ἰων. ἔα Δ 431, Ε 887, ξ 222, 352, ἐπ. δὲ ἦα Ε 808, β 313 κ. ἀ.

καὶ ἔον, ἔσκον β' ἐν. ἦσθα καὶ ἐπ. ἔησθα γ' ἐν. ἦν, ἔην, ἤην, ἦεν, ἔσκε, β' δυϊκ. ἦστην Ε 10, β' πληθ. ἦτε Π 557. γ' πληθ. ἦσαν, καὶ πολλάκις ἔσαν (ἐν 'Οδ. υ 106 ὁ μὲν 'Αρίσταρχος ἔγραφεν: εἴατο ὡς γ' πληθ. 'Ιων. ἀντὶ τοῦ ἦντο, ἐκ τοῦ μέσ. παρατ. ἥμην· τῶν δὲ νεωτέρων πολλοὶ γράφουσιν: εἴατο=ἦντο, ἴδε ἧμαι). Μέλλ. ἔσομαι σπανιώτερον, συχνότερον δὲ τὸ ἐπ. ἔσσομαι, β' ἐν. συνήθ. τὸ ἐπ. ἔσσεαι τὸ δὲ ἔσεαι μόνον Α 563, γ' ἐν. ἔσται Δωρ. καὶ ἐπ. ἐσσεῖται Β 393, Ν 317 (ἀπεσσεῖται, τ 302) β' δυϊκ. ἔσεσθον φ 216 (ὡς γ' δυϊκ. π 267), α' πληθ. ἐσόμεθα β 61 καὶ ἐπικ. σσ. ω 432, γ' πληθ. συνήθ. ἔσσονται, τὸ δὲ ἔσονται τῆς μὲν 'Ιλ. μόνον Α 546, τῆς δὲ 'Οδ. πολλαχοῦ. —'Εγκλίνουσι τὸν τόνον πάντες οἱ σχηματισμοὶ τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁριστ. πλὴν τοῦ παρ' 'Ομ. οὐδαμοῦ εὑρισκομένου εἶ. Δὲν ἐγκλίνεται δὲ ὁ τόνος ἐπὶ τῆς 1) σημ., ὅτε καὶ τὸ γ' ἐν. τονίζεται: ἔστι. 'Ωσαύτως τονίζεται τὸ πρόσωπον τοῦτο καὶ ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἢ μετὰ τὰ μόρια: οὐκ, εἰ, καί, ὡς ἢ μετὰ τὰ ἐκθλιβόμενα: τοῦτ', ἀλλ'. 'Ωσαύτως δὲ κατ' ἀναλογίαν καὶ τὸ β' πληθ. ἔστε ω 351.

Σημ. 1) ὡς λ. κατηγορηματική: α') εἶμαι, ὑπάρχω, «τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα» καὶ τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα καὶ τὰ παρελθόντα, Α 70, «εἴη κεν καὶ τοῦτο» δυνατὸν νὰ ἦνε καὶ τοῦτο, ο 435· ἔτι δὲ=πάρειμι, εἶμαι παρών, Β 131· ἰδίως, ζῶ, «οὐδὴν ἦν» δὲν ἔζησε πολὺν χρόνον, Ζ 131, «ἔτι εἰσὶ» ο 423· ὅθεν οἱ θεοὶ λέγονται «αἰὲν ἐόντες» οἱ αἰώνιοι· «οἱ ἐσσόμενοι» οἱ μεταγενέστεροι, 'Υμ. πλχ. β') «ἔστι» μετ' ἀπαρμφ.=ἔξεστιν, εἶνε δυνατόν, ἐπιτρέπεται, «ἔστι μὲν εὕδειν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν» ο 392 «εἴ τί που ἔστιν» ἂν ἴσως ἦνε δυνατόν, δ 193· πολλάκις μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ «πὰρ δύναμιν οὐκ ἔστι πολεμίζειν» Ν 787, «οὔπως ἔστι καταβήμεναι» Μ 65, πρβλ. ε 137, χ 460. Τὸ πρόσωπον τίθεται συνήθως ἐν τῇ τοιαύτῃ φρ. κατὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ κατ' αἰτ. Ξ 63, β 310· γ') «ἐστὶ» μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου: ἔστι μοι=εἶνε εἰς ἐμέ, δηλ. ἔχω, «εἰσίν μοι παῖδες» Κ 170, πρβλ. υ 365, ψ 21 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ καταστάσεων, «τοὶ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται» θὰ ἔχῃς κατήφειαν καὶ ὄνειδος, Ρ 557, «ὄφρα οἱ εἴη πίνειν» διὰ νὰ ἔχῃ νὰ πίνῃ, ι 248, πρβλ. α 261. 2) ὡς ρ. συνδετικόν: εἶμαι α') συνάπτει συνήθως οὐσιαστικὸν καὶ ἐπίθ., ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα, οἷον, «ἀκέων ἀκήν» Δ 22, β 82, «ἐγγύς» ὅπ. ἴδ., κ. ἄ. «Κουρήτεσσι κακῶς ἦν» Ι 551, «διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν» χαλεπῶς εἶχε, χαλεπὸν ἦν, Η 424 «ἔστιν οὕτως» ἔχει οὕτως, Ω 373, πρβλ, κ 416. β') μετὰ γεν. σημ. τὴν κτῆσιν, ἢ τὴν καταγωγήν: «αἵματος εἰς ἀγαθοῖο» εἶσαι (κατάγεσαι) ἀπὸ καλὸ αἷμα, δ 611, ἢ τὴν ὕλην «οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο» Λ 24· γ') μετὰ μετοχ. χρησιμεύει εἰς περίφρασιν καὶ μάλιστα χρόνων ἱστορικῶν, «τετληότες εἰμὲν = τετλήκαμεν, Ε 873, «βλήμενος ἦν» Δ 211. (‖. 'Εντεῦθεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐν τῇ καθομιλ. περιφραστικοῦ παρακειμένου, ὅστις καὶ μόνος ἐπικρατήσας παρηγκώνισε τὸν μονολεκτικόν: γραμμένος, εἶνε καμωμένα, εἶνε ραμμένα, ἀντὶ τοῦ: γέγραπται κτλ. καὶ ἐνεργ. ἔχω γραμμένον ἀντὶ τοῦ «γέγραφα κτλ.)· δ') μετὰ δοτ. τοῦ τε προσώπου καὶ τῆς μετοχ. σχηματίζει φράσεις; «ἐμοὶ δὲ

κεν ἀσμένῳ εἴη» εἰς ἐμὲ δὲν θὰ ἦτο εὐχάριστον, Ξ 108. 3) μετὰ προθ. «ἐκ πατρὸς ἀγαθοῦ εἶνε» κατάγεσθαι Ξ 113, «-εἶμ' ἐκ Παιονίης« εἶμαι ἀπὸ τὴν Παιονίαν, Φ 154, Ω 397. Τὸ εἰμὶ συχνότατα παραλείπεται, μάλιστα μὲν χρόνου ἐνεστ. τῆς ὁριστ. Β 138 Γ 391, Θ 230 κ. ἁ. (ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετοχ. Θ 307)· σπανίως τὸ τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων, οἷον τῆς ὑποτακτ. μετὰ τὰ ἀναφορ. καὶ τὸ μόριον Κέν, Ξ 376, καὶ τῆς προστ. Ν 95.

Εἶμι (θέμ. Ἰω), ὁριστ. ἐνεστ. β' ἑν. εἶσθα Κ 450, π 69 προστ. ἴθι, ἴδ. τὴν λ. ἰδιαιτέρως· ὑποτ. ἴω, ἴῃς ἐπ. ἴῃσθα, Κ 67, ἴῃ, καὶ ἐπ. ἴῃσι, α' πληθ. ἴομεν ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἴωμεν, γ' πληθ. εἴωσι· εὐκτ. α' ἑν. ἐπ. εἴην Ο 82 γ' ἑν. ἴοι ἐπ. εἴη Ω 139, ξ 496, καὶ ἰείη Τ 209· ἀπαρεμφ. ἰέναι πλχ. ἐπ. ἴμεν πλχ. καὶ ἴμεναι σπανίως ἐν Ἰλ. (διεξίμεναι) Ζ 393, ἐν δὲ Ὀδ. πλχ. καὶ ἴμμεναι Υ 365. μετοχ· ἰών. Παρατ. ἤιον. καὶ ἴηα, β' ἑν. ἤιες καὶ ἐπ. ἴες, γ' ἑν. ἤιεν, ἤιε καὶ συνηρ. ᾖεν, ᾖε καὶ ἐπ ἴεν, ἴε, γ' δυϊκ ἐπ. ἴτην, α' πληθ. ἐπ. ἤομεν κ 251, λ 22, γ' πληθ. ἤιον καὶ ἤισαν, ἐπ. ἴσαν. Ἐκτὸς δὲ τούτων ὑπάρχει καί τις μέσ. μέλλ. εἴσομαι καὶ ἀόρ. α' εἰσάμην (ἴδ. σημ. Β' εἰς οὓς δύναται νὰ καταλέξῃ τις καὶ τὸν ἐνεστ. ἵεμαι (ἴδ. τ. λ.). Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. ἔχει καὶ παρ' Ὁμ. ἤδη μελλοντικὴν σημασ. ἴδ. Α') 2) γ'), ἂν καὶ διατηρεῖ ἔτι καὶ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν. Θεμελιώδεις αὐτοῦ σημασίαι: ὑπάγω, πηγαίνω Α') Ἐνεργ. 1) κυρ. διὰ τῶν ποδῶν κινοῦμαι, βαδίζω, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω, ὁδεύω, πορεύομαι μετ' ἐπιρρ. τρόπου, «-ἀκὴν, σιγῇ« Ἰλ, πλχ. τόπου «-κεῖσε, θύραζε, οἴκαδε, εἴσω, ἄσσον» Ὁμ. πλχ. «-αὖτις ἰέναι» ἀπιέναι ἐπανέρχεσθαι Κ 468· «-ἰέναι» ἀντία, ἀντίον ἄντα τινὲς» ὑπάγω ἐναντίον τινός, ἴδ. τὰς λ. μετὰ προθέσεων «-εἴς τι, ἐπί τι, εἰς Ἀΐδαο (ἴδ. Ἀΐδης)» Ὁμ. πλχ. «ἐπὶ δόρπον» θ 395, «ἐπί τινα» πρός τινα, Κ 55 καὶ ἐναντίον τινὸς ἐχθρικῶς, Ω 43 «-κατὰ στρατόν, κατὰ λαόν, μετὰ λαὸν» Β 444, 163, πρβλ. Π 789. Θ 307, «-μετὰ οἰνοποτῆρας» θ 457, «-ὑπὸ γαῖαν» ὑπὸ τὴν γῆν, Σ 333, «-πρὸς ἢ παρά τινα» πρός τινα, Ὁμ. πλχ. τὸ δὲ «-παρὰ ῥόον, παρὰ θῖνα» κατὰ μῆκος ἢ κατὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ ῥείθρου, τοῦ αἰγιαλοῦ, λ 22 δ 433, «-ἔκ τινος« ἐξέρχομαι, Λ 415 κ. ἁ. «-διά τινος» μ 335. Τὸ αὐτὸ σημ. καὶ ἄνευ τῆς Διά, μετὰ μοναχῆς γενικῆς, «ἰὼν πεδίοιο» πορευόμενος διὰ τῆς πεδιάδος, Ε 597. Ὁ πρὸς ὃν ὅρος, ἢ τὸ τέρμα τῆς κινήσεως ἐκφέρεται κατὰ μοναχὴν αἰτ. «-ἡμέτερον δῶ» α 176, «-χορὸν Χαρίτων» σ 194· κ 103· Μετὰ μετοχ. τοῦ μέλλ. σημ. ὅτι ἡ κίνησις γίνεται μὲ τὸν ἄμεσον σκοπὸν πράξεώς τινος, «-εἶσι μαχησόμενος» πηγαίνει ἵνα πολεμήσῃ εἰς τὴν μάχην, Ρ 147· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀπαρμφ. τοῦ μέλλ. Ο 544, (ὅπου κεῖται τὸ ῥῆμα μέσον: «-τὼ μὲν ἐεισάσθην — τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν») ἢ καὶ ἄλλου χρόνου «-εἴη τις εἰπεῖν» ἄς ὑπάγῃ τις νὰ εἴπῃ, ξ 496. 2) μεταφ. α') ἵπταμαι, πετῶ ἐπὶ πτηνῶν, Π 756, χ 304 καὶ ἐντόμων, β 87 β') «-ἐπὶ νηὸς ἰέναι» πλέω, Ὀδ. γ') ἐπὶ πραγμάτων, χωρῶ εἰσχωρῶ, «πέλεκυς εἶσι διὰ δουρὸς» Γ 61, (ἴδ. καὶ σημ. Β') κατὰ λαιμὸν ἰείη — βρῶσις» καταβαίνει. Τ 209, ἐπὶ νέφους, καπνοῦ, θυέλλης, ἐπέρχομαι, ἀνέρχομαι, κατέρχομαι, Δ 278, Φ 522, Ν 796· ἐπὶ ἄστρων: ἐπιτέλ-

λω, Χ 317, Ψ 226 ἐπὶ τοῦ ἡλίου: ἀνατέλλω, κ 191. «-τέταρτον ἔτος εἶσι» εἶναι τώρα τρία χρόνια καὶ μπαίνει 'ς τὰ τέσσαρα 6 89 Β') Τὸ μέσον ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. "Εκτωρ ἀντ' Αἴαντος ἐείσατο» Ο 415, χ 89 κ. ἀ. «ἐς περιωπὴν» ἀναβαίνω εἰς τὴν σκοπιάν, Ξ 8, ἐπὶ δόρατος, βέλους κ. τ. τ. «διαπρὸ δὲ εἴσατο» διῆλθε, Δ 138, Ν 191 κ. ἀ. «ἄλλον σκοπὸν» εἰς ἄλλον σκοπὸν θὰ τραπῶ, θὰ ὁρμήσω, χ 7.

Εἰν, 1) ἀντὶ τοῦ ἐν, ὅπ. ἴδε, 2) ἐν συνθέσει ἐν ἀρχῇ = ἐννέα.

Εἰνάϝετες [. ⏑ . .] (ἔτος) ἐπίρ. (κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπιθ. εἰναετής, ἐκ τοῦ ἐννέα ἔτος) ἐπὶ ἐννέα ἔτη, Σ 400, 6 118, ξ 240.

Εἰνάκις [. ⏑ ⏑], ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ ἐννάκις, ἢ μᾶλλον ἐνάκις= ἐννεάκις, ἐννέα φοραῖς ξ 230 †.

Εἰνάλιος [. ⏑ ⏑ .], η, ον, ἀντὶ τοῦ ἐνάλιος, θαλάσσιος, «-κῆτος» τέρας θαλάσσιον, δ 443 «-κορώνη» *,Οδ. ε 67.

Εἰνάνυχες [. ⏑ ⏑ .], ἐπίρ. (ἐννέα, νύξ) ἐπὶ ἐννέα νύκτας. Ι 470 †.

Εἰνάτερες [. ⏑ . .] (ϝεινάτ.), αἱ, αἱ γυναῖκες τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλας, σύννυμφοι, συννυφάδες *'Ιλ. Ζ 378, Χ 473, Ω 769.

Εἴνατος, η, ον, ἀντὶ τοῦ ἔνατος.

Εἵνεκα, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, ὅπ. ἴδε.

Εἰνί, ἀντὶ τοῦ ἐν, ὅπ. ἴδε.

Εἰνόδιος [, . ⏑ .], η, ον, ἀντὶ τοῦ ἐνόδιος (ὁδός), ὁ ἐν τῇ ὁδῷ κατὰ τὴν ὁδόν, Π 260 †.

Εἰνοσίγαιος, ἴδ. ἐννοσίγαιος.

Εἰνοσίφυλλος,ον (ἔνοσις φύλλον, ρίζα Fod, ὠθέω), οἱονεὶ κινησίφυλλος ἢ σεισίφυλλος, ὁ κινῶν, σείων τὰ φύλλα του, ἐπίθ. ὀρέων,=. διὰ τὸ σύνδενδρον καὶ ἀνεμῶδες αὐτῶν, Β 632, ε 22 κ. ἀ.

Εἴξασκε ἴδ. εἴκω.

Εἷο, γεν. ἀντὶ τοῦ οὗ, ἑαυτοῦ, Δ 400. «-ἀπὸ εἷο» ἀφ' ἑαυτοῦ, χ 19.

Ἐοικυῖαι, ἴδ. ἔοικα.

Εἷος, ἴδ. ἕως.

Εἶπα, εἰπέμεναι, εἰπέμεν, ἴδ. εἶπον.

Εἴ περ, ἐὰν βέβαια, ἂν ἄλλως, ἂν τῷ ὄντι μεθ' ὁριστ. Ν 464, ν 143· συνήθως σημαίνει ἂν καί, δεδόσθω ὅτι, καὶ ἄν, ὅσον καὶ ἄν, Δ 160, Π 47, ο 408 κ. ἀ. καὶ συντάσσεται μετ' εὐκτ. σπανίως μὲν μοναχῆς: υ 42, 49, συνηθέστερον δὲ μετὰ τοῦ "Αν ἢ Κέν: Α 580, θ 355 κ. ἀ. συνηθεστάτη δὲ μοναχὴ ἡ ὑποτακτ: Α 81, Δ 55, α 188 κ. ἄ. πλχ.

Εἴ ποθεν, ὑποθετικῶς, ἐάν ποθεν, ἂν ἀπὸ κανένα μέρος, Ι 380. ἐν πλαγίῳ ἐρωτηματικῷ λόγῳ, α 115.

Εἴ ποθι, ἀντὶ τοῦ: εἴ που, ἂν πουθενά, *'Οδ. μ 96, ρ 195

Εἶπον, (ἔϝεπον, ϝέπος, τὸ ϝ πολλάκις παραλείπεται) ἔειπον, θαμιστ. εἴπεσκον, ὑποτ. εἴπω καὶ ἐπ. εἴπωμι χ 392, 6' ἐν. ἐπ. εἴπῃσθα, εὐκτ. εἴποιμι, ἀπρμφ. εἰπεῖν, μετοχ. εἰπών, προστ. εἰπέ, ἐκ δὲ τοῦ α' ἀορ. εἶπα, 6' πληθ. εἴπατε γ 427, φ 198. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἕτερος τύπος «ἔσπετε»—Σημ. λέγω, ὁμιλῶ,"Ομ. πλχ. μετ' αἰτ. πράγματος «κατάσθαλον» χ 314 κ. ἄ. «-περί τινος» ο 347· «-ἀμφί τινι» ξ 364 καὶ μετὰ μοναχῆς γενικ. «-εἰπέ μοι πατρὸς» εἰπέ μοι περὶ τοῦ πατρὸς λ 174. «εἰπεῖν τινι ἢ πρός τινα» μετ' ἀπαρμφ. = κελεύω, λέγω πρός τινα νὰ κάμῃ τι, ο 76, χ 262. «ἐν τισι» μεταξὺ τινων, «-ἐν 'Αργεί-

οισι μῦθον» Ψ 271 κ. ἄ. ὡσαύτως καὶ «-μετά τισι» π 336. Μετ' αἰτ. δὲ προσώπου: α') προσαγορεύω τινά, Μ 210, Ρ 237. β') ὀνομάζω, λέγω, ἀποκαλῶ τινα, Α 90, «ἐσθλόν τινα» τ 334. γ') περί τινος ὁμιλῶ Ζ 479 «εὖ εἰπεῖν τινα» καλῶς περί τινος ὁμιλῶ, α 302.

Εἴ ποτε, 1) ἐν ὑποθετικῷ λόγῳ, ἄν ποτε, ἄν καμμίαν φοράν, μεθ' ὁριστικ. Α 39, 394, μεθ' ὑποτ. Α 340 «-εἴ ποτε δὴ» ἄν δὰ καμμίαν φορὰν Α 503 (|| . ἔνθα τὸ Δὴ καθιστᾷ βεβαιοτέραν τὴν ὑπόθεσιν)· «-εἴ ποτ' ἔην γε» ἡ φρ. αὕτη ἐκφράζει ἀλγεινὴν ἀνάμνησιν ἀγαθοῦ ὑπάρξαντός ποτε, ἀλλὰ μηκέτι ὑπάρχοντος, οἷον «-δαὴρ αὖτε ἐμὸς ἔσκε, εἴποτ' ἔην γε» Γ 180, ο 268 (ἄνευ τοῦ Γὲ) Λ 762, Ω 426, τ 315, ω 289. 2) ἐν πλαγίῳ ἐρωτηματικῷ λόγῳ, ἄν ποτε, μετ' εὐκτ. Β 97 κ. ἄ. πλχ.

Εἴ που, ἄν πουθενά, ἄν ἴσως, εἴτε ὑποθετικῶς εἴτε ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσει Γ 450, δ 193.

Εἴ πως, ἄν κάπως, ἄν ἴσως, ἄν ἦνε τρόπος, ὑποθετικῶς τε καὶ ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσει, Ν 807, κ 147.

***Εἰραφιώτης** [. ⌣ ⌣ . .], ου, ὁ, κλητ. Εἰραφιῶτα, ἀόριστον ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, Ὑμ. 26, 2, ἀμφιβόλου παραγωγῆς.

Εἴργω, ἴδ. ἔργνυμι.

Εἰρερός, ὁ, δουλεία, δουλοσύνη, αἰχμαλωσία, ἢ ἄλλως δεσμωτήριον θ 529 †.

***Εἰρεσίαι**, αἱ, πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος Θεσσαλίας, Ὑ. Ἀπ. 32.

Εἰρεσίη, ἡ, (ἐρέσσω) κωπηλασία «Ὀδ. κ 78, λ 640, μ 225.

***Εἰρεσιώνη**, ἡ, (εἶρος) κυρ. κλάδος ἐλαίας ἔρια καὶ καρπῶν ἀπαρχὰς περιεστεμμένος, τὸν ὁποῖον ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Πυανεψίων καὶ Θαργηλίων παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἐν ᾄσματι περιέφερον καὶ ἐκρέμων εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν, ἔπειτα τὸ ᾆσμα τὸ ψαλλόμενον κατὰ τὴν παραπομπὴν τῆς Εἰρεσιώνης· καὶ τέλος πᾶν ἀρχαῖον ἐπαιτικὸν ᾆσμα, οἷον τὸ ιέ, τῶν Ὁμηρικῶν ἐπιγραμμάτων, τὸ ἐπιγραφόμενον Εἰρεσιώνη.

Εἰρέτρια, ἡ, ἀντὶ τοῦ Ἐρέτρια, πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, Β 537, (νῦν Νέα Ψαρὰ) ὅπου εὑρέθη ὁ ναὸς τοῦ δαφνηφόρου Ἀπόλλωνος καὶ πολλαὶ ἀρχαιότητες.

Εἴρη, ἡ, τόπος συνελεύσεως, βουλευτήριον, ἀγορὰ κατὰ πληθ. Σ 531 †.

Εἴρηαι, ἴδε ἔρω.

Εἰρήνη, ἡ, (εἴρημαι) εἰρήνη, ω 486· «-ἐπ' εἰρήνης» Β 797, Ι 403.

Εἴριον, τό, ἀντὶ τοῦ ἔριον, ὅπ. ἴδε,

Εἰροκόμος, ον, (εἶρος, κομέω) ὁ ἐργαζόμενος τὰ ἔρια, ἐριουργός, Γ 387 †,

Εἴρομαι, ρ, ἀποθ., ἀπαρεμφ. εἴρεσθαι, παρατ. εἰρόμην· μέλ. εἰρήσομαι η 237. 1) κυρ. κάμνω νὰ μοὶ εἴπωσιν ἢ λέγω δι' ἄλλου ἐμαυτῷ, ἐπομ. ἐρωτῶ, τινά, Α 555 «-θεῶν βουλὰς» ζητῶ τὴν γνώμην τῶν θεῶν, συμβουλεύομαι τοὺς θεοὺς π 402, περί τινος προσώπου Ζ 239· τὶ Κ 416 Ω 390 τινά τι=τινὰ περί τινος, η 237, θ 549· ὡσαύτως καὶ λ 570 (ἔνθα ἡ «-ἀμφὶ» πρὸς τὸ «ἥμενοι καὶ ἑσταότες» συναπτέα, ἴδε δίκη 2) ἐν τέλει)· «-ἀμφὶ πόσει» περὶ τοῦ συζύγου τ 95· «-πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ» περὶ τοῦ συζύγου τὴν ἡμέραν τῆς ἐπανόδου: πότε θὰ ἐπιστρέψῃ, ρ 571· ἴδε καὶ ἔρομαι. 2) λέγω == 2 εἴρω Β).

Εἰροπόκος, ον, (εἶρος, πόκος) ἐρίου πόκους ἔχων, πολύμαλλος, μαλλιαρός, ἐπίθ. τῶν προβάτων, Ε 137, ι 443.

Εἶρος, τό, ἀντὶ τοῦ ἀχρ. **ἔρος,** ἔριον, μαλλὶ Ὀδ. δ 135, ι 426.

Εἰρύαται, εἰρύσμαι, εἰρύω, ἴδε ἐρύω.

1 **Εἴρω,** (ῥίζα: ϝερ) μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. ἐερμένος (ἐϝερμένος) καὶ ὑπερσ. ἔερτο (ἔϝερτο), συνείρω, συναρμολογῶ, συνθέτω, ἀρμαθιάζω, ὁρμαθιάζω «ὅρμος ἠλέκτροισιν ἐερμένος» ὅρμος συγκείμενος ἐξ ἠλέκτρων σ 297, Ὕ. Ἀπ. 104 «ἔερτο» ο 460.

2 **Εἴρω,** μέλ. ἐρέω, ἀντὶ τοῦ ἐρῶ· παθ. παρακ. εἴρημαι· ὑπερσ. γ' ἐν. εἴρητο· μετ' ὀλ. μέλ. εἰρήσομαι, παθ. ἀόρ. α' μετοχ. ῥηθείς. Ὁ ἐνεστ. εἶνε μόνον ἐπ. καὶ εὑρίσκεται μόνον καθ' ἐν. α' πρόσ. 6 162, λ 136, ν 7· τοῦ δὲ μέλλοντος ὁ συνήθης τύπος εὑρίσκεται Ὕ. Δήμ. 406.—Σημ. Α') Ἐνεργ. 1) λέγω, ὁμιλῶ τι Δ 363, «οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος» δὲν θὰ ἦνε μάτην εἰρημένος ὁ ἔπαινός σου Ψ 795, «τινί τι» Λ 297· 2) ἀναγγέλλω, ἐξαγγέλλω, κοινοποιῶ, «ἔπος» Α 419 «φόως ἐρέουσα» ἵνα ἀναγγείλῃ τὸ φῶς, ὅτι δηλ. ἐξημέρωσε, Β 49, Ψ 226. Β') Μέσ. εἶνε ταὐτόσημον τῷ ἐνεργητικῷ Α 513, λ 542.

Εἰρωτάω, ἀντὶ τοῦ **ἐρωτάω** (ὅπερ κατὰ παρατατ. εὕρηται: ἠρώτα ο 423 † ||. ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα οἱ νεώτεροι ἐκδόται γράφουσιν: εἰρώτα· ὥστε ὄχι) μόνον κατ' ἐνεστ. (ἐ)ρωτῶ «τινά τι» περί τινος, (||. καὶ ἡ καθομιλουμ. συντάσσει τὸ ῥῆμα μετὰ διπλῆς αἰτ., οἷον „θὰ σὲ 'ρωτήσω ἕνα πρᾶγμα") Ὀδ. δ 347, ι 364, ρ 133.

Εἰς, καὶ ἐς, (ὁ πρῶτος σχηματισμὸς παρ' Ὁμ. μόνον πρὸ φωνήεντος εὑρίσκεται, ἀλλ' οὐχὶ ἀποκλειστικῶς· πρὸ δὲ συμφώνου μόνον ἐν τῷ: εἰσβαινον, ἴδ. εἰσβαίνω)· πρόθ. συντασσομένη μετ' αἰτ. καὶ σημαίνουσα τὴν εἰς τὰ ἔσω ἢ πέριξ πράγματός τινος κίνησιν. 1) τοπικῶς· α') εἰς ἔκφρασιν τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως, εἰς, πρός, «οἴχομαι ἐς Θήβην» Α 366, 6 214 κ. ἀ. «εἰς ἐλάτην ἀναβαίνω» Ξ 287, καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ τέρμα ἦνε πρόσωπον «εἰς Ἀγαμέμνονα» Η 312, «ἐς Μενέλαον» γ 317, πρβλ. Ο 402, Ρ 709, ξ 127 κ. ἀ. μετὰ τὰ δράσεως σημαντικὰ ῥήματα σημ. τὸν σκοπὸν τῶν βλεμμάτων «ἐς ὦπα ἰδέσθαι» βλέπ. κατὰ πρόσωπον, Ι 373 κ. ἀ. «εἰς οὐρανὸν ἰδεῖν» Γ 364, καὶ μεταφ. «ἐς γενεὴν ὁρόων» ἀποβλέπων εἰς τὸ γένος, Κ 239, πρβλ. σ 219, τ 514. Ἔτι δὲ τὸ τέρμα τῆς ἐκτάσεως, οἷον «ἐκ κεφαλῆς—ἐς πόδας ἄκρους» ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Π 640, πρβλ. Χ 397· 6') εἰς ἔκφρασιν τῆς νέας καταστάσεως, εἰς ἣν τις μεταβαίνει «τρέπεσθαι εἰς ὀρχηστὺν» α 421, «ἴμεν ἐς θήρην» τ 429· ὡσαύτως «εἰς μάχην, ἐς πόλεμον ἰέναι» κ.ἄ.τ. πλχ. γ') εἰς ἔκφρασιν ποσοτικοῦ τέρματος ἢ ἔνδειξιν διαιρέσεως «ἐς δεκάδας διακοσμηθῆναι» κατὰ δεκάδας διαιρεθῆναι, ταχθῆναι, Β 126· δ') εἰς ἔκφρασιν τοῦ μέτρου ἢ βαθμοῦ «ἐς δίσκουρα λέλειπτο» ὅσον εἶνε τὰ δίσκουρα (ἴδ. τ. λ.) Φ 523· 2) χρονικῶς· α') εἰς ἔκφρασιν τοῦ χρονικοῦ τέρματος, ἕως, μέχρι, «ἐς ἠέλιον καταδύντα» Α 601 καὶ πλχ. (καί: κατὰ ἢ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, γ 138) «ἐς ἠῶ» λ 375· ὡσαύτως «ἐς τί ἔτι» ἕως πότε ἀκόμη, Ε 465· «εἰς ὅτε» μέχρις ὅτου, 6 99· «ἐς τῆμος» ἕως τότε, η 318 κ. ἄ. τ.

β') εἰς ἔνδειξιν χρονικῆς διαρκείας, ἐπί, «-ἐς ἐνιαυτὸν» ἐπὶ ἓν ἔτος Φ 444, δ 595, λ 356 «-ἐς θέρος» τὸ καλοκαῖρι, ἢ ὡς τὸ καλοκαῖρι, ξ 384, «-εἰς ὥρας» κατὰ τὰς ὡρισμένας ὥρας τοῦ ἔτους ι 135. 3) αἰτιολογικῶς· α') εἰς ἔκφρασιν σκοποῦ ἢ ἀποτελέσματος, πρός, διὰ οἷον «-ἐς πόλεμον θωρήσσετο» Ε 737 κ. ἀ. «-εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν» Ι 102, «-μυθεῖσθαι εἰς ἀγαθὰ» Ψ 305, Λ 789· «ἐς φόβον ἀνδρῶν» Ο 310, «-ἐς φιλότητα συνάγειν» συνδιαλλάττειν, Ὕμ. Ἑρμ. 507· «-με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε» πρὸς δυστυχίαν μου, μ 372· ὡσαύτως καὶ «-ἐς μίαν (ἐξυπακ. γνώμην) βουλεύσομεν» βουλευθέντες ἔλθωμεν εἰς μίαν γνώμην, ὁμοψηφήσωμεν, Β 379· β') εἰς ἔκφρασιν τῆς σχέσεως ἢ ἀναφορᾶς, ὡς πρὸς «-ἐς φύσιν» Βατρ. 32 1) Ἡ Εἰς κεῖται πολλάκις μετὰ τῶν στάσεως σημαντικῶν ρημάτων ἀντὶ τῆς Ἐν μετὰ δοτ. ὅπου τὰ ρήματα ταῦτα περιλαμβάνουσιν ἐν ἑαυτοῖς καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς κινήσεως, «-ἐφάνη λὶς εἰς ὁδὸν» Ο 276, «-ἐς πεδίον προφανέντες» Ω 332, «-ἐς θρόνους ἕζοντο» δ 51. 2) Ἡ Εἰς ἐνίοτε κατὰ τὸ φαινόμενον συντάσσεται μετὰ γενικῆς δι' ἔλλειψιν ἐξυπακουομένης αἰτιατ. «-εἰς Ἀΐδαο» (ἐξυπακ. δόμον)· ὡσαύτως «-ἷξεν δ' εἰς Πριάμοιο» Ω 160, πρβλ. 482, Ζ 379, θ 418, «-εἰς Αἰγύπτοιο (ἐξυπακ: ὕδωρ)» δ 581. 3) Ἡ Εἰς πολλάκις ἀναστρέφεται, τουτέστι κεῖται μετὰ τὴν συντακτικὴν πτῶσίν της, «-μάχην ἐς» Ο 59, γ 137, η 318, ο 541· καθ' ὑπέρβασιν χωρίζεται διὰ πλειόνων λέξεων ἀπὸ τῆς συντακτικῆς της «-τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην» Θ 115· (κατ' ἄλλους δὲ καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἐπίρρημα καὶ ἐν τῷ «-ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν» Α 142, ἔνθα μᾶλλον εἶνε τμῆσις, ἴδ. εἰσαγείρω). 4) Ἡ Εἰς πλεονάζει ἐν τῇ φρ. «-εἰς ἅλαδε» κ 351 κ. ἀ. Ἐν συνθέσει σημαίνει μάλιστα τὴν εἴς τι κίνησιν, ἢ προσθήκην.

Εἷς, μία, ἕν, γεν. ἑνός, μιᾶς, ἑνός, ἕνας, μία, ἕνα. ἐπιτείνεται ἐν τῇ φρ. «-μία μούνη» ψ 227 ἢ «μί' οἴη» η 65 κ. ἀ, ἢ δι' ὑπερθετικοῦ ὡς «-εἷς οἰωνὸς ἄριστος» Μ 243, ἢ διὰ τοῦ ἄρθρου «-ἡ μία» Υ 272. —Ἕτερος σχήματ. εἶνε: ἴος, ὅπερ ἴδε.

Εἶσα (ρίζα Ε) ἀόρ. α' ἐνεργ. ἐλλειπτικός, εἰς ὃν ὑπάγεται ὡς παρατατ. τό: εἶσον μετοχ. ἕσας, ἕσασα, κ 361, ξ 280. μέσ. ἀόρ α' ἑσάμην γ' ἐν. ἐπιχ. εἵσσατο ξ 295.— Σημ. καθίζω, βάλλω νὰ καθίσῃ, «-ἐν κλισμοῖσι, ἐς θρόνον, ἐπὶ θρόνου» Ὁμ. πλχ. «κατὰ κλισμοὺς» κ 233. ἱδρύω, τάττω, βάλλω, τοποθετῶ, «-εἶσεν (δῆμον) Ἐχερίῃ» κατῴκησε, ζ 8 «-σκοπὸν» Ψ 359 «-εἰσέ μ' ἐπὶ βουσὶ» μ' ἔταξεν ἐπὶ τῶν βοῶν. μ' ἔβαλεν ἐπιστάτην εἰς τὰ βόδια, υ 210. «-εἶσαι λόχον» στείνω καρτερόν, ἐνέδραν, Δ 392, δ 531· «-τινὰ ἐπὶ νηὸς» Ὕμ. 7, 19 ὡσαύτως καὶ τὸ μέσον «-εἵσσατο» ξ 295. (Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ **ἱδρύω**), πρβλ. **ἐφεῖσα**.

Εἰσ αγείρω, μόνον ἐν τῷ σχημάτ. **ἐσαγείρω**, [. ⏑ . .]. 1) Ἐνεργ. συναθροίζω συλλέγω εἴς τι, «-ἐρέτας ἐς νῆα» Α 142, π 349 (ἐν. τμ.). 2) Μέσ. συναθροίζομαι ἐντός τινος ξ 248· μεταφ. μετ' αἰτ. «-θυμὸν» ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου. Ο 240, Φ 417.

Εἰσ-άγω, ἐσάγω [. ⏑ .], ἀόρ. β' εἰσήγαγον, εἰσάγω, ἐμβάζω, ὁδηγῶ ἄνευ προσδιορ. κ 233· μετ' αἰτ. «Λαοδίκην εἰσάγουσα» Ζ 252 «-βοῦν» τ 420. μετ' αἰτ. τοπικῆς: «-δώματα, δόμον» εἰς τὴν οἰκίαν, Ὁμ. πλχ., ὁ-

θεν καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. «- ἑταίρους Κρήτηνδ' ὁδηγ. τοὺς ἑταίρους εἰς τὴν Κρήτην, γ 291, πρβλ. δ 43. μεταφ. «ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες» εἰσοχετεύσαντες τοὺς ὁρμητικοὺς ποταμούς, Μ 18. —Τὸ μέσ. «ὀργίονας εἰσαγάγοιτο» νὰ παραλάβῃ ὡς ἱερεῖς του, ἢ νὰ παραλάβῃ ἱερεῖς εἰς τὸν ναόν του, Ὕ. Ἀπ. 389.

Εἰσ-αθρέω, ἐσαθρ., εἰσορῶ, «-εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξ.», Γ 450 †.

Εἰσ-ακούω [· ⏑. .], **ἐσακ.** ἀόρ. α' εἰσάκουσα, εἰσακούω, ὡς ἀμετάβ. Θ 97 †. «-φωνὴν» Ὕ. Δήμ. 285.

Εἰσ-άλλομαι, ἐσάλ. ἀποθ. ἀόρ. α' ἐσήλατο καὶ ἀόρ. β' συγκεκομμ. ἐσᾶλτο, εἰσπηδῶ, πηδῶ μέσα, μετ' αἰτ. «-τεῖχος, πύλας» *Ἰλ. Μ 438, 466, Ν 679.

Εἰσάμην 1) μέσ. ἀόρ. α' τοῦ: **εἴδω** Α). 2) μέσ. ἀόρ. τοῦ: **Εἶμι,** ὅπ. ἴδε.

Εἰσ-ανα-βαίνω [. ⏑ ⏑ . .] ἀόρ. β' εἰσανέβην, ἀπρμφ. εἰσαναβῆναι, ἀναβαίνω, ἐμβαίνω, ἢ ἀναβαίνων, ἐμβαίνω καὶ ἁπλῶς ἀναβαίνω μετ' αἰτ. «-Ἴλιον» Ζ 74, «-λέχος» Θ 291, «-ἀκτήν» Σ 68, «ὑπερῷα» π 449 κ. α.

Εἰσ-αν-άγω [. ⏑ ⏑ .], ἀναβιβάζω εἴς τι, «-τινὰ εἴρερον» ἀπάγουσιν εἰς δουλείαν ἢ εἰς τὸ δεσμωτήριον θ 529 †.

Εἰσ-αν-εῖδον [. ⏑ . .], ἐλλ. ἀόρ. ἔρριψα τὰ βλέμματά μου ἐπάνω εἰς, μετ' αἰτ. «-οὐρανὸν» ἀνέβλεψα εἰς τὸν οὐρανόν, *Ἰλ. Π 232, Ω 307.

Εἰσ-άν-ειμι [. ⏑ . .], ἀνέρχομαι εἴς τι «-οὐρανὸν» περὶ τοῦ ἡλίου ἀνερχομένου (ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ) εἰς τὸν οὐρανόν. Η 423 †.

Εἰσ-άντα καὶ ἐσάντα, ἀντικρύ, κατὰ πρόσωπον «-ἐσάντα ἰδὼν» Ρ 334, π 458. πρβλ. ε 217, λ 143 κ. ἀ. «εἰσάντα ἰδέσθαι μόνον ε 217.

Εἴσατο ἀορ. 1) δίγαμ. μεταβλητὸν ἢ j; ἐν συνθέτοις καὶ ἐν τῷ ἐείσατο, μέσ. ἀόρ. τοῦ εἶμι = ἐπορεύθη, 2) τοῦ ΕΙΔ = ὤφθη.

Εἰσ-αφ-ικάνω [. ⏑ ⏑ - .], ἕτερος τύπος τοῦ ἑπομένου ῥήμ. «-πατέρα» Ξ 230, χ 99.

Εἰσ-αφ-ικνέομαι [. ⏑ . . . .], ἀποθ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. εἰσαφικόμην, ἀφικνοῦμαι, φθάνω, ἔρχομαι εἴς τι, μετ' αἰτ. «Ἴλιον» Χ 17 «τινὰ» πρός τινα, ν 404 ο 38 «-κοῖλον σπέος» ἐφικνοῦμαι, ἐπιτυγχάνω (ῥίπτων μέσα εἰς) μ 84.

Εἰσ-βαίνω, καὶ **ἐσβ.** ἀόρ. εἰσέβησα, ἀόρ. β' εἰσέβην. 1) μεταβ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' εἰσβιβάζω, ἐμβάζω «-ἑκατόμβην» Α 310 ἐν τμ. 2 ἀμετάβ. εἰσέρχομαι, Κ 573. ἄνευ προσδιορ. Μ 59 ἰδίως ἐμβαίνω εἰς πλοῖον, ἐπιβιβάζομαι «-οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον» (ἴδ. εἰς ἐν ἀρχ.) ι 130. 179 κ. ἀ.

Εἰσ-δέρκομαι καὶ ἐσδ.. ἀποθ. μόνον κατ' ἀόρ. β' ἐσέδρακον, εἰσορῶ, βλέπω εἰς, βλέπω, διακρίνω «-εἰσέδρακον ἄντην» εἶδα μέσα 'ς τὰ 'μμάτια. Ω 223, μετ' αἰτ. ι 146.

Εἰσ-δύομαι καὶ ἐσδ. (ἴδ. δύω) εἰσδύω, εἰσχωρῶ, χώνομαι «-ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι» θὰ εἰσδύσῃς εἰς τὸν ἀκοντισμόν, Ψ 622 †.

Εἰσ-εῖδον, ἐπ. **εἰσίδον,** ἐλλειπτ. ἀόρ. τοῦ **εἰσοράω,** ὅπ. ἴδε.

Εἰσ-ειμι, ἔσ-ειμι, εἰσέρχομαι, «-μετ' ἀνέρας» εἰς τοὺς ἄνδρας, σ 184 μετ' αἰτ. μοναχῆς, «-οὐκ Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι» Ω 463.

Εἰσ-ελαύνω, ἐπ. **εἰσελάω,** ἀόρ. εἰσήλασα, εἰσελαύνω, ἐμβάζω, «-ἵππους» Ο 385 ἄνευ προσδ. «-ποιμὴν

εἰσελάωνν κ 83· κεῖται καὶ ἐπὶ νηός, «ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν» (ἐξυπακ. νῆα) κωπηλατοῦντες εἰσήγαγον, ἐμβῆκαν μὲ τὰ κουπιά, ν 113.

Εἰσ-ερύω, μέλ. ύσω, εἰσελκύω, σύρω μέσα εἰς, μετὰ διπλ. αἰτιατ. «νῆα σπέος» μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, μ 317.

Εἰσ-έρχομαι, ἐσέρχ. μέλ. ἐσελεύσομαι, ἀόρ. β' εἰσῆλθον, εἰσήλυθον, εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, μετ' αἰτ. «Μυκήνας, πόλιν, τεῖχος κ.τ.τ.» Ὅμ. πλχ. ἀλλὰ καὶ «οἰκόνδε» Ζ 365. Μεταφ. «μένος ἄνδρας εἰσέρχεται» Ρ 157, «πείνη δήμονν» ο 407.

Ἐΐση (ἐϜίση), ἡ, ἐπίθετον μόνον εἰς τὸ θηλ. γένος εὑρισκόμενον καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ἴσος, ὅπερ μετὰ τοῦ προσθέματος ε γίνεται: **ἐ-ΐ-σος, η, ον**, (ὅτι ὁ τονισμὸς εἶσος δὲν εἶνε ὀρθός, ἀποδεικνύει ὁ ἀναντίρρητος τονισμὸς τοῦ ἐΐσαι ὁ ἐν τῇ ι 175 καὶ ζ 271). σημ. ἄρα ἴσος, ἐν ταῖς ἑξῆς φρ. α') «δαὶς ἐΐση» δεῖπνον ἰσονέμητον (ἐν ᾧ δηλ. ἕκαστος τῶν δειπνούντων ἴσην μερίδα λαμβάνει) Α 468 κ. ἄ. πλχ., ὀρθότερον: δεῖπνον ἢ γεῦμα ἁρμόδιον, πρέπον, κατάλληλον, δίκαιον, ἀνάλογον (ἴδ. κατωτ.)· β') «νῆες ἐΐσαι» ἰσόρροποι: αἱ πρὸς μηδετέραν πλευρὰν μᾶλλον ῥέπουσαι, Α 306, γ 10 κ. ἄ.· γ') «ἀσπὶς πάντοσ' ἐΐση» ἡ πανταχόσε ἴση, τουτέστιν ἡ ἐκ τοῦ κέντρου πρὸς ὅλα τὰ μέρη ἐξ ἴσου ἐκτεινομένη· κυκλοτερὴς ἢ εὔκυρτος, Γ 347 (ἴδ. κατωτ.)· δ') «ἵπποι σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσαι» ἵπποι ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα εὐθεῖαι ὡς ἡ στάθμη, Β 765 = κατὰ τὰ νῶτα. ε') «φρένες ἔνδον ἐΐσαι» φρένες ἴσαι πρὸς ἑαυτὰς διαμένουσαι, ἀγαθαί, σταθεραί; ὀρθαί, λ 337, ξ 178, σ 249.

Εἴσθα, ἀντὶ τοῦ εἶς, ἴδ. εἰμι.

Εἰσ-θρώσκω, ἐσθρ. μόνον κατ' ἀόρ. β' ἔσθορον ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰσέθορον εἰσπηδῶ, ἄνευ πρβδ. Ἰλ. Μ 462, Φ 18.

Εἰσιέμεναι, ἴδ. εἰσίημι.

Εἰσ-ίζομαι, ἐσίζ. καθίζω ἐμαυτὸν εἴς τι, «λόχονν» εἰς ἐνέδραν Ν 285 †.

Εἰσ-ίημι, εἰσπέμπω· τὸ μέσ. εἰσορμῶ, εἰσέρχομαι, «αὖλιν εἰσιέμεναι» ἐπιθυμοῦσαι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς κοίτην, χ 470 †.

Εἰσίθμη, ἡ, (εἴσειμι) εἴσοδος, εἴσπλους, ζ 264 †.

Εἰσκαλέω, ἐσκάλ. εἰσκαλῶ, καλῶ μέσα. Τὸ μέσ. εἰσκαλῶ πρὸς ἐμαυτόν, Ω 193 † (ἐν τμ.).

Εἰσ-κατα-βαίνω, μόνον ἐσκ. καταβαίνω εἴς τι, μετ' αἰτ. «ὄρχατον» ω 222 †.

Εἴσκω, (ϜεϜίκσκω ἴκελος) κατ' ἐπ. ἔκτασιν ἐκ τοῦ ἴσκω, ὅπ. ἴδ. 1) ἐξομοιώνω ἢ ἐξισώνω: κάμνω ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον, «αὐτὸν ἤισκεν δέκτῃ» ἐξωμοιοῦτο μὲ ἐπαίτην, μετημφιέννυτο ὡς ἐπαίτης, δ 247, ν 313. 2) παρομοιάζω, θεωρῶ ὅμοιον ἢ ἰσότιμον, «Τυδεΐδῃ αὐτὸν πάντα ἐΐσκω» τὸν θεωρῶ κατὰ πάντα ὅμοιον μὲ τὸν Τυδεΐδην, Ε 181, πρβλ. Ω 371· «τάδε νυκτὶ ἐΐσκειν» ταῦτα, τὰ παρ' ἡμῖν, μὲ νύκτα παρομοιάζει, σκοτεινὰ τῷ φαίνονται, υ 362· «τὸ μὲν ἄμμες ἐΐσκομεν ὅσσον ἱστὸν νηὸς» εἰκάζομεν ὅτι ἦτο τόσον, ὅσος ὁ ἱστὸς τοῦ πλοίου, ι 321· ὅθεν παραβάλλω τινά τινι, Γ 197, ζ 152, θ 159. 3) ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος εἰκάζω, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, κρίνω, νομίζω, ἄνευ προσδ. δ 148, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. λ 363, «ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶνε τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι;» ἆρά γε κρίνομέν πως (τοῦ

κόπου) ἄξιον τρεῖς ἀντὶ ἑνὸς νὰ φονευθῶσιν; Ν 446, Φ 332.

Εἰσ-μαίομαι, ἀόρ. α' ἐσεμασάμην καὶ ἐπ. σσ, ἐγγίζω, μόνον μεταφ. συγκινῶ «-θανὼν μάλα με ἐσεμάσσατο θυμὸν» ὁ θάνατός του πολὺ μου ἤγγισε τὴν καρδίαν, πολύ με συνεκίνησε, *Ἰλ. Ρ 564, Υ 425.

Εἰσ-νοέω, ἀόρ. α' εἰσενόησα, ἐννοῶ, κατανοῶ, παρατηρῶ τινά, Ω 700, λ 572 κ. ἀ. ἐν τμ. Φ 527, «-ἴχνια» Ὕ. Ἑρμ. 218.

Εἴσοδος, ἡ, εἴσοδος, κ 99 †. Ἀρχαία ἐπιγραφὴ τοῦ η τῆς Ὀδυσσείας.

Εἰσ-οιχνέω, εἰσέρχομαι, ἢ ἔρχομαι εἰς, μετ' αἰτ. «-χορόν, νῆσον» *Ὀδ. ζ 157, ι 120.

Εἰσ-όκε, πρὸ φωνήεντος **εἰσόκεν**, ἢ **εἰς ὅ κε** (**κεν**), σύνδ 1) ἕως οὗ, ἕως ὅτου, συντάσσ. συνήθως· α') μεθ' ὑποτ. ἐκφραζούσης προσδοκώμενόν τι τέρμα, Β 332, Ε 466 κ. ἀ. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ χωρία, ἐν οἷς ἡ συνεσταλμένη ὑποτακτικὴ ἐθεωρεῖτο μέλλων τῆς ὁριστ. Γ 409, Δ 133· ὡσαύτως: Θ 318 «-εἰσόκε—ἀποδώσει ἔεδνα», β') μετ' εὐκτικῆς Ο 70, χ 443 κ. ἀλχ. 2) ἐν δόσῳ, μεθ' ὑποτ. Ι 609, Κ 89.

Εἴσομαι. 1) μέσ. μέλ. τοῦ οἶδα, ἴδ. εἴδω Β') 2) μέσ. μέλ. τοῦ εἶμι.

***Εἰσ-οπίσω**, ἐπίρ. κατόπιν, εἰς τὸ (μετέπειτα) μέλλον, Ὕμ. Ἀφρ. 104.

Εἰσ-οράω. μετοχ. εἰσορόων κατ' ἔκτ. ἀντὶ τοῦ: εἰσορῶν· μέλ. εἰσόψομαι· ἀόρ. εἰσεῖδον· μέσ. ἐνεστ. ἀπαρμφ. εἰσοράασθαι κατ' ἐπ. ἐκτ. ἀντὶ τοῦ: εἰσορᾶσθαι. 1) Ἐνεργ. προσβλέπω, κυττάζω, θεωρῶ, μετ' αἰτ. Θ 52, ζ 26, ἰδίως δὲ σημ. τὰ ἀνωτέρω, παρομαρτούσης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ θαυμασμοῦ, υ 166, ἢ τοῦ σεβασμοῦ, «-εἰσορᾶν τινα ὡς θεόν» θεωρῶ τινα καὶ ἐνταυτῷ σέβομαι ὡς θεόν, Μ 312, «-ἶσα θεῷ» ο 520· ἔτι δὲ βλέπω ἁπλῶς, Ε 212, α 118 κ. ἀ. 2) Μέσ. κατ' ἐμαυτὸν (ἢ μετὰ διαφέροντος), βλέπω, Ψ 495. Πολλάκις ὅμως ὄχι διάφορον τοῦ ἐνεργ. «ῥεύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι» εἶνε ὀξύτατον εἰς τὴν ὅρασιν τὸ φῶς, Ξ 345, «ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι» ὡς ἀθάνατός μοι ἐμφανίζεται, γ 246.

Εἶσος, η, ον, ἴδ. ἐίση.

Εἶσον, ἴδε ἔζω.

Εἰσόψομαι, ἴδ. εἰσοράω.

Εἰσ-πέτομαι, ἀόρ. α' εἰσεπτάμην, πετῶ μέσα εἰς, μετ' αἰτ. «-πέτρην» Φ 494 †.

Εἰσ-φέρω, μόνον **ἐσφ**, 1) Ἐνεργ. φέρω, κομίζω, μεταφέρω εἰς, «-εἴσω ἐσθῆτα» η 6. 2) Μέσ. συμπαραφέρω, συμπαρασύρω, «-ποταμὸς πεύκας» Λ 495.

Εἰσ-φορέω, μόνον **ἐσφορ**. ἕτερος τύπος τοῦ προηγ. *Ὀδ. ζ 91, τ 32.

Εἰσ-χέω, μόνον **ἐσχ**. ἐγχέω· τὸ μέσον χύνομαι εἴς τι, εἰσρέω, εἰσορμῶ, μόνον κατὰ μέσ. ἀόρ. συγκεχομ. μεταφορ. «-ἐσέχυντο κατὰ πύλας» ἐχύθησαν εἰς τὰς πύλας, *Ἰλ. Μ 470, Φ 610.

Εἴσω καὶ **ἔσω**, Ω 155, 184, η 50, ἐπίρ. τοπικὸν κινήσεως σημαντικὸν (ἐκ τῆς **εἰς**). 1) πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὰ μέσα, «-εἴσω ἀσπίδ' ἔαξε» διέρρηξε τὴν ἀσπίδα πρὸς τὰ ἔσω, Η 270· ὡσαύτως «-ὀστέα εἴσω ἔθλασεν» Σ 96, «-εἰπεῖν ἐπαγγέλλειν εἴσω» γ 427, φ 229, δ 775· πολλάκις μετ' αἰτ. προτασσομένης τοῦ ἐπιρ. καὶ ἐξαρτωμένης ἐκ τοῦ ῥήματος, «-Ἴλιον εἴσω, οὐρανὸν εἴσω» Α 71, Θ 549, Ρ 159 «-πόλιν εἴ-

σων» ο 40· ἐπιτάσσεται δὲ ἡ αἰτ. ἐν τοῖς ἑξῆς: Φ 125, Ω 155, 184, 199, ψ 24. Μετὰ γεν. μόνον η 135, θ 290. 2) ἐντός, ἔνδον κατά τινας ἐν τῷ η 135 «-εἴσω δόρπον ἐκόσμει».

Εἰσωπός, όν, (εἰς, ὤψ) ὁ κατὰ πρόσωπον εὑρισκόμενος, μετὰ γεν. «-εἰσωποὶ ἐγένοντο νεῶν» ἦλθον κατὰ πρόσωπον τῶν νεῶν, „ἀντίκρυσαν τὰ πλοῖα" Ο 653 †.

Εἶται = ϜέϜεσται = εἶμαι ἐνδεδυμένος ἴδ ἕννυμι.

Εἴτε - εἴτε, ἄν-ἤ, εἴτε - εἴτε, σύνδ. ἐν πλαγίᾳ συνθέτῳ ἐρωτήσει· α') μεθ' ὁρ. Α 65, γ 90· β') ὑποτ. Μ 239.— Μετὰ τὸ «-εἴτε» ἀκολουθεῖ ἐνίοτε τὸ «-ἠὲ καί» Β 349.

Εἴτε εὐκτ. ἀντὶ τοῦ **εἴητε**. ἴδ. εἰμί.

Εἰῶ, ἀντὶ τοῦ ἐάω, Δ 55.

Εἴω, ἴδ. εἰμί.

Εἴωθα, ἴδ. ἔθω.

Εἴων, ἴδ. ἐάω.

Εἰώργει ἴδ. ἔρδω.

Εἴως, ἴδ. ἕως.

Ἐκ, πρὸ φων. ἐξ. Α') Πρόθ. μετὰ γεν. 1) τοπικῶς, α') εἰς ἔνδειξιν τῆς ἐκ τῶν ἔνδοθεν ἢ τῶν πέριξ τινὸς τόπου ἀπομακρύνσεως, βεβαίως μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων «-ἰέναι ἔρχεσθαι, κ. τ. τ.» Α 269, γ 319, κ. ἄ. «-φυγεῖν ἐκ πολέμου» Η 118, «-ἐκ χειρῶν ἀλέσθαι, σπάσασθαι» Ι 344, Λ 239 κ. ἄ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ «-ἀναστῆναι ἐξ ἕδρας» Ὁμ. πλχ. καὶ «μετέειπεν ἐξ ἕδρης» ὡμίλησεν ἐκ τῆς θέσεώς του, „ἀπὸ τὸν τόπον του" Τ 77· «-ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν» Θ 213. β') εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀποστάσεως, ἐκτός, «-ἐκ βελέων» ἐκτὸς τοξεύματος, Α 163, Ξ 130 κ. ἄ. «-ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι» π 288· γ') καὶ μετὰ τῶν ἠρεμίας σημαντικῶν ῥημάτων τίθεται ἡ Ἐκ, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν ἐν τῷ ῥήματι περιλαμβανομένην ἔννοιαν τῆς προηγηθείσης κινήσεως ἢ διευθύνσεως ἢ ἀπομακρύνσεως, οἷον «-ἐκ δίφρου γουνάζομαι» καταπηδήσας ἐκ τοῦ δίφρου γονατίζω Λ 130 «-αὐτόθεν ἐκ δίφραιο καθήμενος» „ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο, ἀπὸ τὸν δίφρον", φ 420 «-στᾶσ' ἐξ Ὀλύμποιο» Ξ 154, «-ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα» „ἀπὸ τὸν π." θ 67. Ὡσαύτως καὶ «δεῖν, ἀνάπτειν τι, προσφυὴς ἔκ τινος» (ἴδ. τὰς λ.) ὡσαύτως «-εἰμὶ ἔκ τινος» προσαρτῶμαι εἴς τι ἢ συνέχομαι μετά τινος, Λ 38, πρβλ. ρ 266 καὶ ζ 197 «-δαιὲ οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ» ἐξήρχετο ἐκ τῆς κ. πῦρ καὶ ἔκαιε (ἢ καιόμενον πῦρ) Ε 4· «-ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο» ζ 224· ὅθεν δ') τίθεται εἰς ἔνδειξιν μεταβάσεως ἢ ἀπομακρύνσεως ἔκ τινος καταστάσεως, «-ἐκ χόλου μεταστρέφειν ἦτορ» Κ 107, «-ἐξ ὕπνου ἐγείρομαι, ἀνορούω» κ.τ.τ.» (ἴδ. τ. λ.), «-ἐκ πομπῆς ἀνιέναι» θ 568, «-ἐκ κακότητος ἐρύσαι, ἐκ θανάτου σαῶσαι κ.τ.τ.»· ε') εἰς ἔνδειξιν χωρισμοῦ (ἐξαιρέσεως) ἔκ τινος πλήθους «-ἐκ πολέων πίσυρες» Ο 680, Σ 431, «ἐκ πάντων μάλιστα» Δ 96 κ. ἄ. 2) χρονικῶς: εἰς ἔνδειξιν τῆς ἔκ τινος χρονικοῦ σημείου ἀμέσου μεταβάσεως, εὐθὺς μετά, ἀμέσως μετά, «-πίνειν ἐκ βοτάνης» εὐθὺς μετὰ τὴν βοσκήν, Ν 439, κατά τινας καὶ Π 365. Ἰδίως δὲ σημ. τὴν χρονικὴν ἀρχὴν «-ἐκ τοῦ, ἐκ τοῖο, ἐκ τοῦδε» ἔκτοτε, ἀπὸ τότε, Α 439, Θ 295, Ο 69· «-ἐξ οὗ, ἐξ οὗτε» ἀφ' οὗ, Α 6, β 27· «-ἐξ ἀρχῆς» α 188, «-ἐκ νεότητος» Ξ 86, «-ἐκ γενετῆς» Ω 535. 3) αἰτιολογικῶς: α') εἰς ἔνδειξιν τῆς καταγωγῆς «-εἶναι, γίγνεσθαι ἔκ τινος» (ἴδ. τ. λ.),

ἔτι δὲ καὶ πάσης ἐν γένει ἀρχῆς, ἢ ὁρμητηρίου, ὅθεν προέρχεταί τι, «-ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν» Α 63· «-δῶρα κειμήλιον ἔκ τινος» ο 538, α 313· «-κλύειν ἔκ τινος» παρά τινος, τ 93· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ «-ἐξ ὕδατος κρύσταλλος» πάγος, Χ 152, καὶ ἐν γένει ὅπου ἡ Ἐκ μετὰ γεν. κεῖται ὡς προσδιορισμὸς ὀνόματος· οἷον «ἄνεμος ἐκ πόντου» ι 285, «-ὄσσα ἐκ Διός» κ. ἄ. τ. β') εἰς ἔνδειξιν τοῦ αἰτίου ἐπὶ τῶν παθητικῶν καὶ ἀμεταβάτων ρημάτων, ὅπως ἡ Ὑπὸ τίθεται, «-ἐφίληθεν ἐκ Διός» Β 669, «ἀπολέσθαι ἔκ τινος» Σ 107· πρβλ. Λ 308, η 70· ὅθεν καὶ «-πάσχω τι ἔκ τινος» β 134, σ 224· γ') εἰς ἔνδειξιν τῆς αἰτίας «-ἐκ θεόφιν πολεμίζειν» „ἐκ θεοῦ", συνεργείᾳ τῶν θεῶν, Ρ 101, πρβλ. Ε 384, «ἐξ ὀλιγηπελίης κεκαφηότα θυμόν» ε 468, «μήνιος ἐξ ὀλοῆς» γ 135, «-ἐκ πατέρων φιλότητος» ἐκ τῆς φιλίας τῶν πατέρων, ο 197· πρβλ. καὶ τὸ ἐν λ. δέχομαι 3). Ἐντεῦθεν αἱ ἐπιρρηματικαὶ φρ. αἱ τρόπου μᾶλλον σημαντικαὶ «ἐκ θυμοῦ φιλεῖν» ἐκ ψυχῆς, Ι 486, «-ἐξ ἔριδος μάχεσθαι» ἐρίζων νὰ μάχησαι, Η 111, δ 443· «ὀνομάζω ἐκ γενεῆς» κατὰ τὸ γένος, Κ 68. Ἡ Ἐκ πολλάκις χωρίζεται διὰ λέξεων ἀπὸ τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως, Δ 109 κ. ἄ., ἀναστρέφεται, ὅ ἐ. τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως καὶ τονίζεται «-καύματος ἔξ» Ε 865, «-πολίων ἔξ ἐπράθομεν» Α 125, «-οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο» Τ 351, «-τῶν ἔξ» Ὕ. Ἀπ. 336, ἴδ. καὶ ἐξαπονέομαι· ἔτι δὲ προσδιορίζεται περαιτέρω ἐν ταῖς συνθ.: διέκ, παρέκ, ὑπέκ, ἄπ. ἴδε. Β') Ὡς τοπικὸν ἐπίρ. εὑρίσκεται οὐ μόνον εἰς τὴν ἐν τμήσει μάλιστα συνήθη σημασίαν; ἔξω, «-ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον» Α 436, Ν 394 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω 1, γ') τοπικὴν αὐτῆς σημ. «-ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα» „καὶ ἀπ' ἐκεῖ" ἔκαμεν ἀργυροῦν τελαμῶνα, ὅ ἐ. ἐκεῖθεν δὲ (ἐκ τοῦ σάκους) ἐξήρτησεν ἀργ. τελ. Σ 480. Γ') Ἐν συνθέσει σημ. ἡ Ἐκ α') ἀπομάκρυνσιν β') ἀποχὴν γ') ἐντέλειαν.

Ἑκάβη [. ⏑ .], ἡ θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος, βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἀδελφὴ τοῦ Ἀσίου καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, Ζ 251 ἑξ. Υ 718.

Ἑκά(ϝ)εργος [. ⏑ . .], ὁ, (ἑκάς, ἔργον) ὡς καὶ τὸ «-ἑκηβόλος» ὁ μακρὰν ἐνεργῶν, μακρὰν ἐπιτυγχάνων, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος καθ' ὃ φονεύοντος διὰ τῶν βελῶν αὐτοῦ, ὡς ἐπίθετον μέν: Ε 439 κ. ἄ. θ' 323, ὡς οὐσιαστ. δέ: Α 147.

Ἑκάην [. ⏑ .], ἴδ. καίω.

Ἕκαθεν [. ⏑ .], (ἑκάς)· α') μακρόθεν, ἀπὸ μακράν, ἀπὸ μακρυὰ Β 456 κ. ἄ. τῆς Ἰλ. β') = ἑκάς, μακράν, μόνον ἐν τῷ «ἕκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι» ρ 25.

Ἑκάθιζον, ἴδ. καθίζω.

Ἑκαμήδη [. . ⏑ .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου τοῦ Τενεδίου, αἰχμάλωτος λαχοῦσα εἰς τὸν Νέστορα, Λ 624 ἑξ.

Ἑκάς, (ϝεκὰς ὡς τὸ ἀβρα-κάς), ἐπίρ. (ἐκ) μακράν, Ν 263 κ. ἄ. καὶ μετὰ τὰ κινήσεως σημ. ρήματα: Ν 592 κ. ἄ. Πολλάκις ὡς πρόθ. μετὰ γεν. (καὶ κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως: Ν 263, Υ 354, ξ 496, ρ 73) Ε 791, Ν 107 κ. ἄ. καὶ μετὰ τῆς Ἀπό, «-ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν» μακρυὰ ἀπὸ τὸ τεῖχος Σ 256.—Συγκριτικ.

Ἑκαστέρω, η 321 †. Ὑπερθ. **ἑκαστάτω** Κ 113 †.

Ἑκάστοθι [. . . ⏑], ἐπίρ. ἑκαστα-

χοῦ, εἰς ἕκαστον τόπον, γ 8 †.

Ἕκαστος, (σϜὲ ἀντ. κάστος= ποτατος, ὑπερθ. τοῦ σϜεκάτερος. οἱονεὶ : σϜεπότατος, ἀλλὰ τὸ σϜ. πολλάκις παραμελεῖται) **η**, **ον**, ἕκαστος, καθένας Β 451· ὁ πληθυντ. τοῦ ἀρσ. καὶ θηλ. σπανιώτερος, Γ 1, ι 164, 220, ω 417. Ὡς περιληπτικὸν συντάσσεται πολλάκις μετὰ πληθ. ῥήματος: Α 606, Κ 215 κ. ἀ. Πολλάκις μετὰ ὄνομα ἢ ἀντωνυμίαν πληθ. τίθεται ἐνίκως καὶ ὁμοιοπτώτως ἡ ἕκαστος ὡς ἀκριβέστερος προσδιορισμός, ἕνας ἕνας, χωριστὰ « οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος» Η 175 «πᾶσιν ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ» ζ 265 κ. ἄ. πλχ.

Ἑκάτερθε(ν) [. ⏑ . .] ἑκατέρωθεν, ἀπὸ τὰ δύο μέρη Λ 27, α 335, ι 430 κ. ἀ. μετὰ γεν. (‖ . Τὸ δὲ «ἑκάτερθεν ὁμίλου» Γ 340 ἑρμηνευτέον ὄχι ἑκατέρωθεν τοῦ ὁμίλου, ὅπερ ἄτοπον, ἀλλ' ἐξ ἑκατέρου τοῦ ὁμίλου, ὁ μὲν ἐκ τοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ὁ δὲ ἐκ τοῦ τῶν Τρώων).

Ἑκάτη [. ⏑ .], ἡ θυγάτηρ τοῦ Πέρσου ἢ Περσαίου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἔγγονος τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, ὡς φίλη στενὴ τῶν Ἐλευσινίων θεοτήτων ἀναφερομένη ἐν τῷ Ὕ. Δήμ. 25, 52 ἑξ. Ὁ Ζεὺς ἔδωκεν αὐτῇ δύναμιν καὶ τιμὰς ἐν οὐρανῷ, ἐν θαλάσσῃ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς (ὅθεν καί: τρίμορφος ὀνομάζεται καὶ πολλάκις ὑπὸ τῆς τέχνης ἐν τρισὶ μορφαῖς παρίσταται). Ὡς νυκτερινὴ θεὰ σεληναία φαίνεται ἐν τῷ Ὕ. Δήμ. 52 κρατοῦσα λαμπάδα. Ἡ λατρεία αὐτῆς ἐπεχωρίαζε μάλιστα κατὰ τὰ αρκτῷα παράλια τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ πρὸ πάντων ἐν Σαμοθράκῃ, ὅπου ἐθεωρεῖτο κατοικοῦσα ἐν τῷ Ζηρυνθίῳ ἄντρῳ. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἀναφαίνεται ὡς στενὴν ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὴν Ἄρτεμιν (πρὸς ἣν καὶ ἐταυτίσθη ὡς σεληναία θεότης) καὶ πρὸς τὴν Περσεφόνην. Ἐτιμᾶτο δὲ καὶ ὡς ἔφορος τῶν μυστικῶν μαγειῶν.

Ἑκατηβελέτης [. ⏑ . . . .], **αο**, **ὁ**, (ἕκατος, βάλλω), μακρὰν ῥίπτων, μακρὰν ἢ μακρόθεν ἐπιτυγχάνων, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 370, Ε 444· τῆς Ἀρτέμιδος Ὕμ. 8, 6· — Ὡς οὐσιαστικὸν ἀπαντᾷ, Ο 231.

Ἑκατηβόλος, (-βέλη) μακρὰν βάλλων· ἢ ἐκ τοῦ ἑκατὸν μὲ σημ. πολυαρίθμου Α 370, θ 339, ἴδε Ἀπόλλων Ο 23.

Ἑκατόγχειρος [. ⏑ . . .], **ον**, (ἑκατόν, χείρ), ἑκατόγχειρ, ἑκατὸν ἔχων χεῖρας, ἐπίθ. τοῦ Βριάρεω, Α 402 †.

Ἑκατό(ν)ζυγος [. ⏑ . ⏑ .], **ον**, (ἑκατόν, ζυγόν, ὅπ. ἴδ.) κυρ. ἑκατὸν ἔχων ζυγὰ (=ἑδώλια τῶν κωπηλατῶν) ἑκατόντορος, ἑκατοντάκωπος, ἑκατὸν ἔχων κώπας, «νηῦς» ὑπερβολικὴ ἔκφρασις πελωρίας νηός, Υ 247 †.

Ἑκατόμβη, **ἡ**, (ἑκ. βοῦς), κυρ. θυσία ἑκατὸν βοῶν· ἀλλ' οὐδὲ παρ' Ὁμ. ἤδη φυλάττεται ἡ κυριολεξία οὔτε ὡς πρὸς τὸν ἀριθμόν, οὔτε ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῶν θυμάτων, ἐπειδὴ ἀναφέρεται Ζ 93, 115 ἑκατόμβη δώδεκα ἠμάλεων, γ 8, 59 ὀγδοήκοντα ἑνὸς ταύρων, Ψ 146 πεντήκοντα κριῶν (‖ . ἐνταῦθα ὅμως ἡ θυσία αὐτῶν εἶνε ἰδιαιτέρα, ἄλλη παρὰ τὴν ἑκατόμβην), Α 315, α 25 κ. ἀ. ἀνάμικτος ταύρων καὶ αἰγῶν ἢ ἀρνειῶν· ὅθεν ἐν γένει σημ. πανηγυρικὴν ἐπίσημον θυσίαν· (‖ . διότι μεταχειρίζεται πολλάκις ὁ ποιητὴς τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἰς ἔνδειξιν τοῦ πολλοῦ πλήθους ὡς εἴπομεν, οὕτως π. χ. ἐν τῷ ἑκατόγχειρος, ἑκατόζυγος, ἑκατόμπεδος, ἑκατόμπολις, ἑκατόμπυλος).

Ἑκατόμβοιος, ον, (ἑκ. βοῦς) ἑκατὸν βοῶν ἀξίαν ἔχων, «-θύσανος, τεύχεα» Ἰλ. Β 449, Ζ 236· «-ἑκατόμβοιον» ὡς οὐσιαστ.: ἀξία 100 βοῶν, Φ 79.

Ἑκατόμπεδος, ον, (ἑκα. πούς) ἑκατὸν πόδας μακρός, μῆκος ἔχων 100 ποδῶν, Ψ 164 †.

Ἑκατόμπολις, ι, (ἑκατ. πόλις), ἑκατοντάπολις, μὲ τὰς 100 πόλεις, «-Κρήτη» Β 649 †.

Ἑκατόμπυλος [. ⌣ . ⌣ .], **ον,** (ἑκ. πύλη) ἑκατοντάπυλος, μὲ τὰς 100 πύλας, ἐπίθετον τῶν Αἰγυπτιακῶν Θηβῶν, Ι 383 †.

Ἑκατὸν [. ⌣ .], ἄκλ. ἀριθμ. ἑκατὸν Ὁμ. πλχ. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἔκφρασις ἀορίστου πληθύος διὰ τὸ στρογγύλον αὐτοῦ, οἷον Β 448, Ξ 181 (‖. ἡ καθομιλουμένη ἐν τῇ φρ. ἑκατὸ φοραῖς). Ὡσαύτως δέ, φαίνεται, ἐκληπτέον καὶ ἐν πολλοῖς συνθέτοις «-ἑκατόμπολις πρβλ. τ 174) καὶ ἑκατόμπυλος» ἴδε ἑκατόμβη.

Ἕκατος [. ⌣ .], ὁ, (ἑκάς), μακρόθεν ἐπιτυγχάνων, βάλλων, ἐφικνούμενος, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Η 83, Υ 295. Ὡς οὐσ. Α 385, Υ 71.

Ἐκ-βαίνω, ἀόρ. α' ἐξέβησα, ἀόρ. β' ἐξέβην. 1) ἀμεταβ. ἐξέρχομαι, ἐβγαίνω, ἰδίως ἀποβαίνω ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Γ 113, ε 415, κ 103 κ. ἄ. «-πέτρης ἐκβαίνοντα» ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ βράχου, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο, Δ 107. 2) μεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. α' ἀορ. καὶ μέλ. ἐκβιβάζω, ἀποβιβάζω, μετ' αἰτ. Α 438, ω 301. —Συχνὰ ἐν τμ.

Ἐκ-βάλλω, ἀόρ. β' ἐξέβαλον, καὶ ἔκβαλον· α') ρίπτω ἔξω, πετῶ «-χύμα ἔκβαλε τὸν ἐπὶ χέρσου» τ 278· «-δόρυ ἔκτοσε χειρὸς» ἐκ τῆς χειρὸς ἔρριψε, ξ 277· «-εὐνὰς» ἐκτὸς τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, Α 436, ο 481· «-τινὰ δίφρου» Ε 39· ὅθεν β') ἀποσπῶ, ἐκσπῶ. «-τινί τι» καὶ μετὰ γεν. οἷον «-βιὸν χειρὸς» ἀποσπῶ ἐκ τῆς χειρὸς τὸ τόξον, Ο 468, «-δοῦρα» κόπτω, ε 244· γ') ἐκβάλλω, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, «-χειρὸς ἔγχος» Ξ 419, «-δάκρυα» τ 362· μεταφ. «-ἔπος» „ἐπέταξα ἕναν λόγον“ Σ 324, δ 503.

Ἔκβασις [. ⌣ .], **ιος,** ἡ, (ἐκβαίνω) ἀπόβασις, ἀποβάθρα, τόπος ἀποβάσεως, «-ἁλὸς» ε 410 †.

Ἐκ-βλώσκω, ἀόρ. β' ἐξέμολον καὶ ἔκμολον, ἐξέρχομαι, Λ 604 †.

Ἐκγεγάμεν, ἐκγεγάονται, ἐκγεγάτην, ἐκγεγαώς, ἐκγεγαυῖα, ἴδ. ἐκγίγνομαι.

Ἐκ-γελάω, ἀόρ. ἐξεγέλασα καὶ σσ, γελῶ δυνατά, γελῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς, ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια, Ζ 471, π 354, σ 35.

Ἐκ-γίγνομαι, ἀποθ. ἀόρ. β' ἐξεγενόμην· ἐκ τοῦ παρακ. ἐκγέγαα εὑρίσκονται: γ' δυϊκ. ἐκγεγάτην, ἀπαρμφ. ἐπ. ἐκγεγάμεν, μετοχ. ἐκγεγαώς, υῖα, ἔτι δὲ καὶ ἐπικός τις μέλ. ἄνευ σ: ἐγεγάονται, Ὑμ. Ἀφρ. 198. Σημ. κατάγομαι ἢ γεννῶμαι ἔκ τινος, μετὰ γεν. Ε 248, 637, Υ 231 κ. ἄ. κ 138 κ. ἄ. μετὰ δοτ. «-Πορθεῖ» Ξ 115. Ἐκ τούτου

Ἔκγονος, ον, ὁ, ἔκ τινος γεγενημένος ἢ καταγόμενος. Ὡς οὐσ.: γόνος, γέννημα, ἀπόγονος, Ε 813· «-ἡ ἔκγονος θυγάτηρ, λ 236.

Ἐκδέρκομαι, προορῶ, καθορῶ «-ὄσσε», ὀρθότερ. «-κεφαλῆς ἐκ δέρκεται» Ψ 477 †.

Ἐκ-δέρω, γδέρνω κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. α' «-ἐκδείρας» κ 19 †.

Ἐκ-δέχομαι, ἀποθ. δέχομαι ἢ λαμ-

δώνω παρά τινός τι, μετὰ χαριστ. δοτ. καὶ αἰτ., «-οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο» Ν 710 †.

Ἐκ-δέω, ἀόρ. ἐξέδησα, προσδέω, δένω τι εἴς τι, χ 96 (ἐν τμ.) « σανίδας» τὴν θύραν δένω, δ. ἐ. κλείω, χ 174 μετὰ γεν. «-δρῦς ἡμιόνων» Ψ 121.

Ἔκ-δηλος, ον, κατάδηλος, περιφανής, «-μετὰ πᾶσιν» μεταξὺ πάντων, Ε 2 †.

Ἐκ-δια-βαίνω, μετοχ. τοῦ ἀορ. β' ἐκδιαβάντες, διαβαίνω διά τινος ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, μετ' αἰτ. « τάφρον» Κ 198 †.

Ἐκ-δίδωμι [. ⏑ . .], ἀορ. β' προς. ἔκδοτε, ἀποδίδω, δίδω ὀπίσω, Γ 458 †.

*Ἔκδικος [. ⏑ .]. ον, (δίκη), δικαιοσύνην ἀσκῶν· ὅθεν ἐκδικητικός, τιμωρός, «-ὄμμα» (τοῦ θεοῦ) Βατρ. 97.

Ἐκδύνω [. - .] = τῷ ἑπομέν. 2), «-χιτῶνα» α 437. (‖ . Οὗτος εἶναι ὁ μόνος ἐκ τῇ καθομ. σωζόμενος τύπος τοῦ ῥήματος, 'γδύνω, εἰς μεταβ. ὅμως σημ. καὶ ὄχι εἰς ἀμετάβ. ὡς παρ' Ὁμ.).

Ἐκ-δύω, ἀόρ. α' ἐξέδυσα, ἀόρ. β' ἐξέδυν καὶ μετοχ. ἐκδύς. 1) μεταβ. ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀορ. α' ἐκδύω, ἀποδύω, μετὰ διπλ. αἰτ. «-τινὰ χιτῶνα» ξ 341. 2) τὸ μέσον μετὰ τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β' α') ἐκδύομαι, ἐβγάζω τι ἀπ' ἐπάνω μου, «-τεύχεα» Γ 114, «-χλαῖναν» ξ 460· β') 'ξεγλυστρῶ, 'ξεφεύγω, τουτέστι λαθραίως καὶ μετὰ σπουδῆς ἐξέρχομαι, μετὰ γεν. «-μεγάροιο» χ 334· μεταφορ. διαφεύγω, ἀποφεύγω μετ' αἰτ. «-ὄλεθρον» ἐν τῷ ἀθετουμένῳ στίχ. Π 99.

Ἐκεῖθι, ἐπίρ. τοπικὸν στάσεως, ἐκεῖ, ρ 10 †.

Ἐκεῖνος, η, ο καὶ κεῖνος (ἐκεῖ) ἐκεῖνος Ὁμ. πλχ., ὅστις μεταχειρίζεται ἀμφοτέρους τοὺς σχηματισμούς, ἀλλὰ συχνότερον τὸν δεύτερον. Μετὰ οὐσιαστ. ἄνευ ἄρθρου «-κεῖνος ἀνὴρ» α 238· δεικτικῶς δὲ κείμενον ἐπέχει τόπον ἐπιρ. «-καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης» καὶ τώρα παρίσταται εἰς αὐτὸν ἐκεῖνος ἐκεῖ, ὁ Ἄρης, Ε 604, σ 239· ὡσαύτως δὲ καὶ μετ' ἄλλης ἀντωνυμίας συντασσόμενον, «-κεῖνος ὅγε» ἐκεῖνος ἐκεῖ, Γ 391.—Ἡ δοτ. κείνῃ ὡς ἐπίρ. ‖. „ἀπ' ἐκεῖ", δι' ἐκείνων τῶν θυρῶν, ν 111.

Ἐκέκαστο, ἴδ. καίνυμαι.

Ἐκέκλετο, ἴδ. κέλομαι.

Ἐκέκλιτο, ἴδ. κλίνω.

Ἔκηα, ἴδ. καίω.

Ἐκηβολίη, ἡ, μακρόθεν τόξευσις ἢ εὐστοχία, κατὰ πληθ. Ε 54.

Ἐκηβόλος, ον, (ἑκάς, βάλλω) ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν (κτυπῶν) τοξεύων ἢ ἐπιτυγχάνων, ὡς τό: ἑκάτηβόλος, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 14. Καὶ ὡς οὐσιαστ. Ἰλ. Α 96, 110.

Ἕκηλος (Ϝέκηλος) ον, καὶ εὔκηλος, ὅπ. ἴδε, ἥσυχος, ἀμέριμνος, ἀτάραχος « ἕκηλον δαίνυμαι» τρώγω μὲ τὴν ἡσυχίαν μου, Ε 805, θ 311, μ 301 κ. ἄ. «-πίνω» ξ 167, φ 309, «-ἕκηλοι κτήματα δαρδάπτουσι», ξ 91 κ. ἄ. « ἕκ. κάθημαι Λ 75, «-ἕκ. τέρπομαι» Ε 759 κ. ἄ. ἀκώλυτος, ἀπείρακτος, ἐλεύθερος, ἐν ἡσυχίᾳ, Ι 376, Ζ 70, Ρ 340· μεταφ. « οὖθαρ ἀρούρης» ἀνέγγικτον, χερσῖζον, (τοὐναντίον: φερέσβιον) Ὕ. Δήμ. 451.

Ἕκητι, (Ϝέκ.), πρόθεσις μετὰ γεν. κατὰ (μὲ) τὴν θέλησιν, ἑπομ. ἐξ αἰτίας· παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ θεῶν: χάριτι, μὲ τὴν δύναμιν, οἷον «-ἕκ. Ἑρμείαο, Ἀπόλλωνος, Διός» Ὀδ. ο 319. τ 86, υ 42 κ. ἄ.

'Εκ-θνήσκω, ἀποθνήσκω, μόνον ἐν τῇ φρ. « γέλῳ ἔκθανον» (ἐπ. ἀόρ. = ἐξέθανον) ἀπέθαναν ἀπὸ τὰ γέλοια σ 100 †.

"Εκθορον, ἴδ. ἐκθρώσκω.

'Εκ-θρώσκω, ἀόρ. β' ἐξέθορον καὶ ἐπ. ἔκθορον, ἐκπηδῶ, πηδῶ ἔξω, Φ 539· μετὰ γεν. «-προμάχων» Ο 573, «-δίφρου» Π 427, ἐπὶ τοῦ παλλομένου κλήρου «-ἐκθ. κυνέης» (ἢ καὶ ἄνευ τοῦ «-κυν.») ἐξεπήδησεν, Η 182, κ 207 κ. ἀ. «-κραδίη μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει» Κ 94. Πολλάκις ἐν τμ.

'Εκ-καθαίρω, καθαρίζω, μετ' αἰτ. « οὐρούς» Β 153 †.

'Εκκαιδεκάδωρος [. . . ⏑ . .], ον, (ἑκκαίδ., δῶρον) ἑκκαιδεκαπάλαμος, δεκαὲξ παλαμῶν (μῆκος ἔχων) Δ 109 †. (‖ . Τὸ τελευταῖον συνθετικὸν μέρος: **δωρ—** παραγόμενον ἐκ τοῦ **δο—**, δίδωμι, δὲν σημ. τὸ διδόμενον πρᾶγμα, τὸ δῶρον, ἀλλὰ τὸ δίδον, ὅ ἐ. τὴν χεῖρα, τὴν παλάμην.

'Εκ-καλέω [. ⏑ . .], μετοχ. τοῦ ἀορ. α' ἐκκαλέσας καὶ μέσ. ἀόρ. α' ἐν τμ.: « ἐκ δὲ καλεσάμενος». 1) 'Ενεργ. καλῶ τινα ἔξω, χ 471, Ω 582. 2) Μέσ. καλῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν, ω 1, τ 15, φ 380.

'Εκ-καλύπτω [. ⏑ . .], μέσ. ἀορ. α' μετοχ. ἐκκαλυψάμενος, ἀποκαλύπτω, 'ξεσκεπάζω· ἀποκαλύπτομαι, 'ξεσκεπάζομαι, κ 179 † ἐν τμ.

'Εκ-κατα-πάλλω, ἴδ. καταπάλλω.

'Εκ-κατ-εῖδον, ἀόρ. τοῦ ἐκκαθοράω, βλέπω ἀπό τινος κάτω, μετὰ γεν. « Περγάμου» Δ 508.

'Εκ-κίω [. ⏑ .], ἐπ. ἐξέρχομαι, ω 492 †. ἐν τμ.

'Εκ-κλέπτω, κλέπτω, ὅ ἐ. κρυφίως ἐξάγω (ἐπὶ προσώπου) «-"Αρηα» Ε 390 †.

'Εκ-κυλίω [. ⏑ – .] (μόνον ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἐξεκυλίσθην) κυλίων ἐκβάλλω. Τὸ παθ. κυλιόμενος πίπτω ἔξω, «-ἐκ δίφροιο» κυλισθεὶς ἔπεσεν ἐκτὸς τοῦ δίφρου, Ζ 42, Ψ 394.

'Εκ-λανθάνω [. . ⏑ .], ἐπ. ἀόρ. β' μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ: ἐκλέλαθον, μέσ. ἀόρ. β' ἐξελαθόμην, καὶ ἐπ. μετ' ἀναδιπλ. ἐκλελαθόμην [ἐν τῷ ἀορ. τὸ α βραχύ], 1) 'Ενεργ. κάμνω ἐξ ὁλοκλήρου ἢ διὰ παντὸς νὰ λησμονήσῃ, μετὰ διπλ. αἰτ. «-Μοῦσαι (Θάμυριν) ἐκλέλαθον κιθαριστὺν» τὸν ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃ τὴν κιθαριστικὴν τέχνην, Β 600, ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. καὶ γεν. «-"Ηρης ἐκλελαθοῦσα (Δία)» "Υμ. 'Αφρ. 40. 2) Μέσ. ἐντελῶς ἢ διὰ παντὸς λησμονῶ, μετὰ γεν. «-ἀλκῆς» Π 602, «-γάμοιο» γ 224 κ. ἀ. καὶ μετ' ἀπαρμφ. κ 557.

'Εκλέεο, ἴδ. κλείω.

'Εκ-ληθάνω] . . ⏑ .], σπανιώτερος τύπος, τοῦ **ἐκλανθάνω**, «-ἐκ δέμε πάντων ληθάνει» η 221 †.

'Εκληθίς, εως, ἡ, (ἐκ-λήθω), παντελὴς λήθη, ω 485 †.

'Εκ-λύω, μέσ. μέλ. ἐκλύσομαι, λύω, ἐλευθερώνω, ἀπαλλάττω. Τὸ μέσ. = ἐνεργ. «-τινὰ κακῶν» ἀπαλλάττω τινὰ τῶν κακῶν, κ 286 †.

* **'Εκ-μαίομαι**, ἀποθ. ἀόρ. α' ἐκμάσσατο ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξεμάσατο, ἐκζητῶ, ἐρευνῶ, ἑπομ. ἐπινοῶ, «-τέχνην» "Υ. 'Ερμ. 511.

'Εκ-μείρομαι, ἀποθ. παρακ. ἐξέμμορα (‖ . μὲ σημ. ἐνεστῶτος) ἐξαιρέτως μετέχω, ἔχω ἐξαίρετον μέρος, «-θεῶν τιμῆς» θείας τιμῆς, ε 335 †.

'Εκ-μολεῖν, ἴδ. ἐκβλώσκω.

'Εκ-μυζάω, ἀορ. α' μετοχὴ ἐκμυζήσας, βυζαίνω ἐξ ὁλοκλήρου, «-αἷμα» Δ 218 †.

Ἐκνοστήσαντι ἴδε νοστῆσαι.

Ἔκπαγλος, ον (κατὰ μετάθ. ἀντὶ τοῦ ἔκπλαγος .. ἐκ τοῦ ἐκπλήσσω) ἔκπληξιν ἢ τρόμον ἐμποιῶν, ἐκπληκτικός, τρομερός, φοβερός, δεινός, ἐπὶ προσώπων, Α 146 (ἔνθα κεῖται τὸ ὑπερθ. ἐκπαγλότατος, ὡς καὶ Σ 170, Υ 389) κ. ἀ. ἐπὶ πραγμάτων, «-χειμών» ξ 522, «-ἔπεα» Ο 198, ρ 216. — Τὰ οὐδέτ. ἔκπαγλον καὶ ἔκπαγλα ἐπιρρηματικῶς (ὡς καὶ τὸ ἐκπάγλως, Α 268, ε 348 κ. ἀ.) δεινῶς, φοβερά, τρομερά, οἷον «-ἔκπαγλον ἐπεύχεσθαι» Ν 413 κ. ἀ. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ πάγος πρβλ. ριγεδανῆς καὶ κατεριγηλά, ἑπομένως ψυχρός, κρυερός, ἐγγίνει δὲ σφόδρα, καθ' ὑπερβολήν, «-ἔκπαγλα φιλεῖν» ἀγαπῶ τρομερά, Γ 415, Ε 423, «-ἔκ. ἐχθαίρειν» λ 560.

Ἐκ-παιφάσσω, ἐπ. ἐκφαίνομαι ὡς ἀστραπὴ ἐξορμῶ, προκύπτω, Ε 803 †.

Ἐκ-πάλλω, μόνον ἐν τῷ συγκεκομμ. μέσ. ἀορ. β' ἔκπαλτο, πρὸ δασυνομένου φωνήεντος· ἔκπαλθ', ἐκτινάσσω. Τὸ μέσ. ἐκτινάζομαι, ἐξακοντίζομαι, «- μυελὸς σφονδυλίων ἔκπαλτο» Υ 483 †.

Ἐκ-πατάσσω [. ⏑ . .], ἐκκρούω, κτυπῶ, καὶ βγάζω ἔξω. Τὸ παθητικὸν μεταφορ. «-φρένας ἐκπεπαταγμένος» τοῦ ὁποίου αἱ φρένες κτυπηθεῖσαι ἐξεβλήθησαν, ἐπετάχθησαν ἔξω, ξεμυαλισμένος, ἀνόητος, σ 327 †.

Ἐκ-πέμπω. 1) ἐκπέμπω, στέλλω ἢ πέμπω ἔξω, π 3, «-δώματός τινα» ἀποβάλλω ἐκ τῆς οἰκίας, ἔξω τῆς οἰκ., σ 336 «-κειμήλια ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς» Χ 381, «-θεμείλια φιτρῶν καὶ λάων» ἐξέσπα καὶ ἔρριπτε τὰ θεμέλια τῶν κορμῶν καὶ πετρῶν, δ ἐ. τοὺς κορμοὺς καὶ τὰς πέτρας τῶν θεμελίων (εἰς τὰ κύματα) Μ 28, (‖ . καὶ συνοδεύω ἕως ἔξω, Ω 681). 2) Μέσ. πέμπω ἀπ' ἐμαυτοῦ «-τινὰ δόμου θύραζε» ἀποπέμπω τινὰ ἐκ τῆς οἰκίας μου, υ 361.

Ἐκπέποται, ἴδ. ἐκπίνω.

Ἐκ-περάω, ἀόρ. α' ἐξεπέρησα, διαπερῶ, τρυπῶ ἕως ἔξω, ἄνευ προσδιορισμοῦ, ἐπὶ βέλους καὶ ἀκοντίου, Π 346, κ 162 «-ἀντικρὺ» εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον, εἰς τὸ ἄλλο μέρος, Ν 652· «-λαῖτμα μέγα» διασχίζω, διαπλέω, η 35, ι 323.

Ἐκ-πέρθω, μέλ. ἐκπέρσω, ἀόρ. ἐξέπερσα καὶ ἐπ. ἔκπερ. ἐκπορθῶ, καταστρέφω, χαλῶ οἷον «-πόλιν Ἴλιον» Ἰλ. Α 19, 164 κ. ἀ. Ἴδε καὶ πέρθω 2).

Ἐκπεσέειν, ἴδ. ἐκπίπτω.

* **Ἐκπέτομαι**, ἀποθ., ἀόρ. β' ἐξέπτην, πετῶ ἔξω, Βατρ. 215.

Ἐκπεφυυῖαι, ἴδ. ἐκφύω.

Ἐκ-πίνω [. ⏑ .], ἀόρ. β' ἔκπιον ἀντὶ τοῦ ἐξέπιον, παρακ. παθ. ἐκπέπομαι, πίνω καθ' ὁλοκληρίαν, κενώνω, ἀδειάζω Ὀδ. ι 353. χ 56.

Ἐκ πίπτω, ἀόρ. β' ἐξέπεσον καὶ ἄνευ αὐξ. ἔκπεσον, ἀπαρμφ. ἐκπεσέειν, ἐκπίπτω, καταπίπτω, δ ἐ. πίπτω ἀπό τινος ὑψηλοῦ κάτω, μετὰ γεν. «δίφρου» Ε 584, «-ἵππων» ἐκ τῆς ἁμάξης, Τ 179 κ. ἀ. μετὰ δοτ. προσώπ. «-τόξον οἱ ἔκπεσε χειρὸς» τοῦ κατέπεσεν ἐκ τῆς χειρός, Θ 329, «-δάκρυ οἱ ἔκπεσε» Β 266, π 16.

Ἐκπλήγδην ἐσφαλ. γραφὴ ἴδ. ἐμπλήγδην.

Ἐκ-πλήσσω, ἀόρ. β' παθ. ἐκπλήγην ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγην, καὶ γ' πληθ. ἔκπληγεν ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγησαν, Σ 225, κυρ. κτυπῶ ἔξω, ἢ κτυπῶν

ἐκβάλλω, μεταφ. ἢ μᾶλλον κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειμ. «-φρένας» (ὅπερ πολλάκις καὶ τίθεται, οἷον «-ἐκ γὰρ πλήγη φρένας» Π 403, πρβλ. Ν 394) ἐκπλήττω, τρομάζω μεταβ. θορυβῶ, σ 231. Τὸ παθ. τρομάζω (ἀμετ.) θορυβοῦμαι, Σ 225. — Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τμήσει.

Ἐκ-ποτέομαι, ἀντὶ τοῦ ἐκπέτομαι, καθίπταμαι, πετῶ ἔκ τινος. «-Διὸς» ἐκ τοῦ Διός, ὅ ἐ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ (αἱ νιφάδες τῆς χιόνος) Τ 357 †.

Ἐκπρεπής, ές, γεν. **έος** (ἐκπρέπω) διαπρέπων, διακρινόμενος «ἐν πολλοῖσι» Β 483 †.

Ἐκ-προ-καλέω, μέσ. ἀόρ. α' ἐκπροκαλεσάμην καὶ ἐπ. σσ. προσκαλῶ ἔξω· τὸ μέσ. προσκαλῶ ἔξω πρὸς ἐμαυτόν, «-τινὰ μεγάρων» β 400 †. «-ἀπὲκ μεγάροιο θύραζε» Ὕ. Ἀπόλ. 111.

Ἐκ-προ-λείπω, μετοχ. τοῦ ἀορ. β' ἐκπρολιπών, ἐξέρχομαι καὶ ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, «-λόχον» σ 515 †.

Ἐκ-πτύω [. ⏑ .], ἀόρ. α' ἐξέπτυσα, ἀποπτύω «-στόματος ἅλμην» ἐκ τοῦ στόματος τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ, ε 322 †.

Ἐκ-πυνθάνομαι, ἀόρ. β' ἐξεπυθόμην, μόνον κατ' ἀπαρφ. ἐξετάζω, ἐρωτῶ, ἑπομένου τοῦ ἀπορηματικοῦ «ἠέ, ἦ», Ἰλ. Κ 308, 320, ἐν τμ.

Ἐκρέμω, παρατ. τοῦ **κρέμαμαι**.

Ἐκ-ρέω, ἐκρέω, τρέχω ἀπό, μόνον ἐν τμ. Ν 655, γ 455, ι 290.

Ἐκ(F)ρήγνυμι [. . - .], ἀόρ. α' ἐξέρρηξα, διαρρηγνύω, σπῶ, «-νευρήν» Ἰλ. Ο 469. ἀποσπῶ, μετὰ γεν. «-(τὸ ὕδωρ) ἐξέρρηξεν ὁδοῖο» μέρος τῆς ὁδοῦ εἶχε παρασύρῃ τὸ ὕδωρ, Ψ 421.

Ἐκ-σαόω, ἀντὶ τοῦ ἐκσώζω, ἀόρ. α' ἐξεσάωσα, σώζω, γλυτώνω ἔκ τινος, Δ 12, «-τινὰ θαλάσσης» δ 501.

Ἐκσεύομαι, τοῦ συγκεκομ. ἀόρ. γ' ἐν. ἐξέσσυτο, ἀόρ. α'. παθ. ἐξεσύθην ἐκδιώκω, ἐξορμῶ, τρέχω, ἔξω, μετὰ γεν. «-πυλέων» Η 1. «φάρυγος ἐξέσσυτο οἶνος» ἐξεχύθη, ι 373. μεταφορ. «-βλεφάρων» ἔφυγεν ὁ ὕπνος, μ 366. «-αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη» ἡ λόγχη (διατρυπήσασα τὸ καὶ τὸ) ἐξῆλθε, Ε 293.

Ἐκ-σπάω, ἀόρ. α' ἐξέσπασα, μέσ. ἀόρ. α' ἐξεσπασάμην καὶ ἐπ. σσ. 1) Ἐνεργ. ἀποσπῶ, ἐξελκύω, ἀποσύρω, Ε 859 κ. ἀ. 2) Μέσ. ἐξελκύω, ἐκσύρω, Ε 859 κ. ἀ, 2) Μέσ. ἐξελκύω κτλ. τι τῶν ἐμαυτοῦ, «-ἔγχος στέρνοιο» τὸ ἀκόντιόν του, Ἰλ. Δ 530, Η 255 κ. ἀ. — Πολλάκις ἐν τμ.

Ἐκ-στρέφω, ἀόρ. α' ἐξέστρεψα, ἀνατρέπω, ἐκσπῶ, ξερριζώνω «-ἔρνος βόθρου» Ρ 58 †.

Ἔκτα, ἔκταθεν, ἴδ. κτείνω.

Ἐκτάδιος [. ⏑ ⏑ .], **ίη, ον**, (ἐκτάδην, ἐκτείνω) ἐκτεταμένος, ἐκτενής, μακρός, «-χλαῖνα» Κ 134 †.

Ἔκταμε, ἴδ. ἐκτάμνω.

Ἐκ-τάμνω, ἀντὶ τοῦ ἐκτέμνω, ἀόρ. β' ἐξέταμον, ἔκταμον. α') ἀποκόπτω «-μηρούς» Α 460 κ. ἀ. «-ἰοὺς διστὸν μηροῦ» βέλους ἀποκόπτω (ἀποσπῶ) ἐκ τοῦ μηροῦ Λ 515, 829. β') κόπτω σύρριζα, ξερριζώνω, αἴγειρον» Δ 486, «ἀνθ' ὄν» Γ 62, «-ρόπαλον» ἀποκόπτω, ι 320, «ὕλην» Μ 146.

Ἔκταν, ἀντὶ τοῦ ἔκτασαν, ἴδ. κτείνω.

Ἐκ-τανύω [. ⏑ ⏑ .], ἀόρ. α' ἐξετάνυσα καὶ ἐπ. σσ. παθ. ἀόρ. α' ἐξετανύσθην. 1) ἐκτείνω, ἐξαπλώνω ἴδ. ἐντανύω. Τὸ παθ. ἐξαπλοῦμαι, «-ἐξετανύσθη ἄμπελος» Ὕμ. 6, 38. 2) ἐξαπλῶ (ἠρέμα καὶ ἡσύχως) Λ 844 κ. ἀ. ἐξαπλώνω, (μετ' ὀλιγωρίας καὶ βιαίως) ξαπλαρώνω «ἐν κόνι» Ω 19·

«-ἐπὶ γαίῃ» κατὰ γῆς, Ρ 58. Παθ. «ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη» ἐξαπλαρώθη ἀνάσκελλα Η 271.

Ἐκτελέω, **ἐκτελείω**, Ι 439, δ 7. μέλ. ἐκτελῶ, ἐκτελέω, Β 286, Κ 105 ἀόρ. α' ἐξετέλεσα, ἐπ. σσ. παθητ. παρακ. ἐκτετέλεσθαι, ἀόρ. παθητικ ἐξετελέσθην 1) τελειώνω, ἀποτελειώνω, ἀποπερατῶ, «ἔργον, ἄεθλον, φᾶρος» Ὀδ. πλχ. τὸ παθ. ἐπὶ χρόνου «-μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο» ἐτελείωναν οἱ μῆνες καὶ αἱ ἡμ. λ 294 ξ 293· «-ὁδὸν» διανύω κ. 41. 2) ἐκτελῶ, τελῶ «-γάμον» δ 7, «ἄλγεα» διαπράττω, λ 280, «-τινὶ γόνον» Ι 493, «-ὑπόσχεσιν, ἀπειλάς, νοήματα ἔπος» ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, Β 286, Ι 245 Κ 105, γ 99. καὶ ἐν τμ.

Ἐκ-τίθημι [. ⏑ . .], ἀορ. β' μετοχ. ἐκθείς, ἐκθέτω, θέτω ἔξω, «-λέχος» ψ 179 †.

Ἐκ-τινάσσω [. ⏑ . .], τινάσσω ἔξω, ἐκτινάσσω, μόνον ἐν τῷ παθ. ἀορ. α' καὶ ἐν τμ. «ἐκ δ' ἐτίναχθεν (ἀντὶ τοῦ ἐτινάχθησαν) ὀδόντες» „ἐτινάχθησαν ἢ ἐπετάχθησαν ἔξω τὰ 'δόντια", Π 348 †.

Ἔκτοθεν ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ: ἔκτοσθεν, ἐκτός, ἔξωθεν, ν 100. Ἔπειτα ὡς πρόθεσις μετὰ γεν. ἐν ι 239 ἔχουσι τὰ ἀπόγραφα ἔκτοθεν ἀντὶ ἔντοθεν (Ὀδυσ.)

Ἔκτοθι, ἐπίρ. ἐκτός, ἔξω, μετὰ γεν. μόνον Ἰλ. Ο 391, Χ 439.

Ἐκ τ' ὀνόμαζεν, ἴδε ἐξονομάζω.

Ἑκτόρεος, **έη**, **εον**, = Ἑκτόρειος. εἰς τὸν Ἕκτορα ἀνήκων, τοῦ Ἕκτορος, «-χιτών» Β 416.

* **Ἐκ-τορέω**, διατρυπῶν ἐξάγω, «-αἰῶνα» Ὑ. Ἑρμ. 42 (ἴδ. αἰών 2)).

Ἑκτορίδης [. . ⏑ .], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἕκτορος, ὁ Ἀστυάναξ, Ζ 401.

Ἐκτός, ἐπίρ. (ἐκ) ἐκτός, ἔξω, «-εἶναι» Δ 151 «-ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης» ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνήν, Κ 151. συνήθως μετὰ γεν. μοναχῆς, ἐκτός, μακράν, «-τείχεος» Ι 67, μ 219 κ. ἄ.

Ἕκτος, **η**, **ον**, (ἕξ), ἕκτος, Β 407, γ 415.

Ἔκτοσε, ἐπίρ. ἔξω μετὰ γεν. «-χειρός» ξ 277 †.

Ἔκτοσθε(ν), ἀπ' ἔξω Η 341, Κ 334, τὸ ἀντίθ. «-ἔντοσθε» Κ 263. Κεῖται καὶ ὡς πρόθ. μετὰ γεν. «τείχεος» Ι 552 «-αὐλῆς» η 112, χ 385 κ. ἄ. πρβλ. ἔκτοθεν.

* **Ἐκτρέφω**, μέσ. ἀόρ. α' ἐξεθρεψάμην, ἀνατρέφω, τὸ μέσ. ἀνατρέφω ἐμαυτῷ, Ὑ. Δήμ. 221, Βατρ. 30.

Ἔκτυπε, ἀόρ. β' τοῦ κτυπέω,

* **Ἐκ-τυφλόω**, ἐντελῶς τυφλώνω, ἀποτυφλώνω Βατρ. 241.

Ἕκτωρ, **ος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης καὶ πατὴρ τοῦ Ἀστυάνακτος, ὁ ἄριστος τῶν Τρωϊκῶν ἡρώων καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν Τρώων, διαφέρων κατά τε τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρος. Β 816, Ζ 369 ἑξ., Η 233 ἑξ., Ο 281 ἑξ., Π 712 ἑξ. Φονεύει τὸν Πάτροκλον καὶ φονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐκδικουμένου τὸν ἄριστον τῶν φίλων αὐτοῦ, Χ 5, 78 ἑξ., ἴδ. Ἀχιλλεύς.

Ἑκυρή (Fεκ.), ἡ, πενθερά, Ἰλ. Χ 451, Ω 770 (ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.).

Ἑκυρός [. ⏑ .], ὁ, ἐπ., ὁ πενθερός, Ἰλ. Γ 172, Ω 770. (‖. Ἡ λ. αὕτη τε καὶ ἡ προηγουμ. εἶνε πρωτότυπος, Λατ. socer, socerus, socrus, Σλαυ. svekrû. Γερμ. Srhwäher, Schwieger. Ἡ ῥίζα ἦτο σFεκυρ).

Ἐκ-φαίνω, μέλ. ἐκφανῶ, παθ. ἀόρ. α' ἐξεφαάνθην ἀντὶ τοῦ ἐξεφάνθην, παθ. ἀόρ. β' ἐξεφάνην. 1) Ἐνεργ. φανερώ-

νω, φέρω εἰς φῶς, «-φόωσδε» περὶ τῆς Εἰλειθυίας, Τ 104. 2) Παθ. μόνον ἐν τῷ α' καὶ 6' ἀορ. λάμπω, ἐξαστράπτω, «-δασε δεινὸν ἐξεφάανθεν» Τ 17· συνήθ. ἐκφαίνομαι, γίνομαι φανερός, Δ 468, Ν 278 κ. ἀ. μετὰ γεν. τοπικ. «-χαρύδδιος» ἐκ τῆς Χαρ. μ 441.

'Ἐκφάσθαι, ἴδε ἔκφημι.

'Ἐκφένω, τμῆσ. πρκμ. παθ. πέφαται Τ 27 † = ἐξωλοθρεύθη.

'Ἐκ-φέρω, μέλ. ἐξοίσω. 1) μεταβ. φέρω ἔξω, μεταφέρω, Ε 234, Ψ 259 κ. ἀ. 'Ιδίως α') ἐκφέρω (νεκρὸν) εἰς τὸν τάφον, ἐνταφιάζω, Ψ 675, Ω 786· 6') λαμβάνω ὡς βραβεῖον «-ἄεθλον» Ψ 785· γ') ὑπεξαιρῶ, κρυφίως μεταφέρω τι ἔξω, ο 470· δ') φέρω τέλος πάντων, «-μισθοῖο τέλος ὧραι ἐξέφερον» ἐπέφερον τέλος πάντων τὸ τέλος τῆς μισθώσεως καὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ μισθοῦ, Φ 450. 2) ἀμεταβ. ἐξυπακουομένης τῆς ἀντωνυμ. «-ἐμαυτὸν» προτερῶ, ἐξαπερνῶ, κατὰ τὸν δρόμον, Ψ 759, 370.

'Ἐκ-φεύγω, ἀόρ. 6' ἐξέφυγον καὶ ἐπ. ἔκφυγον. 1) διαφεύγω, 'ξεφεύγω ἄνευ προσδ. τ 231· μετὰ γεν. τοπικῆς «-ἁλὸς» ψ 236· «-ἔνθεν ἐκφύγομεν» μ 212· ἰδίως ἐπὶ τῶν ριπτομένων βελῶν, ἀκοντίων, κ.τ.τ. πετῶ Λ 380, «-χειρὸς» Ε 18, Ξ 407 κ. ἀ. 2) μετὰ αἰτ. ἀποφεύγω (κίνδυνόν τινα), οἷον «ὁρμὴν» Ι 355, «-θάνατον, Κῆρας, κακότητα» Λ 362, δ 512, ε 414, ἔτι δὲ «-γάμον» τ 157.

'Ἐκ-φημι, προφέρω, ἐκφωνῶ, μόνον κατ' ἀπαρμφ. τοῦ μέσου ἐνεστ. μὲ σημ. ἐνεργητ. «-τινὶ ἐκφάσθαι ἔπος» 'Οδ. κ 246, ν 308.

'Ἐκ-φθέγγομαι, ἔκ τινος φωνάζω (ἴδ. φθέγγομαι), «-δίνης Φ 213.

'Ἐκ-φθίνω [. – .], ἐξαφανίζω, καταναλίσκω, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ παθ. ὑπερσυντ. «-ἐξέφθιτο οἶνος» εἶχε καταναλωθῇ, ἐκλίπῃ, 'Οδυσ. ι 163, μ 329.

'Ἐκ-φορέω (ἕτ. τύπος τοῦ ἐκφέρω) ἐκφέρω: «-νέκυας» χ 451, ω 417. Τὸ παθ. «-κόρυθες νηῶν ἐκφορέοντο» ἐξεφέροντο, μετεφέροντο ἔξω τῶν νηῶν, Τ 360.

"Ἐκφυγε, ἴδ. ἐκφεύγω.

'Ἐκ-φύομαι [. ◡ .], παρ' 'Ομ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ ἔχοντος ἀμετάβατον σημ.: ἐκπεφυυῖαι (ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκπεφυκυῖαι), εἶμαι φυτρωμένος (ξεφυτρωμένος) ἢ γεγεννημένος, «-ἑνὸς αὐχένος» ἐξ ἑνὸς λαιμοῦ ἐκφυόμεναι, φυτρωμέναι (τρεῖς κεφαλαί) Λ 40 †.

'Ἐκ-χέω, μέσ. ἀόρ. α' ἐχευάμην, ὑπερσ. παθ. ἐξεκεχύμην, μέσ. ἀόρ. 6' συγκεκομ. ἐξέχυτο καὶ ἔχυτο, μετοχ. ἐχύμενος. 1) 'Ενεργ. ἐκχέω, χύνω ἔξω, ἐπὶ σπονδῆς «οἶνον» Γ 296. 2) 'Ο μέσ. ἀόρ. α' κατ' ἐμαυτόν, ἢ πρὸς χρῆσίν μου χύνω ἔξω, «-ὀϊστοὺς» χ 3, ω 178. 3) Παθ. μετὰ τοῦ συγκεκομ. ἐπ. ἀορ. 6' μεταφ. χύνομαι, χύδην ἐξέρχομαι, Φ 300, Π 259, «-ἱππόθεν» ἐκ τοῦ (δουρείου) ἵππου ἐχύθησαν, θ 515, «-ἐκ δ' ἄρα πάσῃ χαμαὶ χύντο χολάδες» ὅλα τὰ ἔντερα ἐχύθησαν κατὰ γῆς, Δ 520, Φ 181, «-δεσμὰ μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο» θ 279.

'Ἐκών, ἑκοῦσα, ἑκόν, (ϝεκόν). 1) ἑκουσίως, αὐθορμήτως, ἄνευ βίας, Γ 66, (τὸ ἐναντίον· «ἀέκοντι θυμῷ») Δ 43 κ. ἀ. 2) ἐν γνώσει, ἐπίτηδες, ἐκ προθέσεως, Κ 382, δ 372.

'Ἐλάαν, ἴδ. ἐλαύνω.

'Ἐλαίη, ἡ, ἐλαία (τὸ δένδρον) ἐ-

λαία Ρ 53, ν 104 κ. ἀ. Ἦτο ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν «-ἱερῇ» ν 372.

Ἐλαΐνεος [. – ⏑ . .], η, ον, Ὀδ. ι 320, 394 καὶ **ἐλάϊνος**, η, ον, ὁ ἐκ ξύλου ἐλαίας, Ν 612, ε 236.

Ἔλαιον, τό, (ἐλαίη), ἔλαιον, λάδι ἰδίως δὲ τὸ μῦρον, ἢ μυρέλαιον, δι' οὗ ἤλειφον τὸ σῶμα μετὰ τὸ λουτρόν· ἦτο εὔοσμον, ὅθεν «-εὐῶδες» β 339, «-ροδόεν» Ψ 186. ἴδ. καὶ λ. λίπα.

Ἔλα(σα), **ἔλασσ(α)**, **ἐλάσασκε**, ἴδ. ἐλαύνω.

Ἔλασος [. ⏑ .], ὁ, εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 696.

Ἐλάσσων, ον, γεν. ονος (κυρ. συγκρ. τοῦ ἐλαχύς, ὑπάγεται ὅμως ὡς τοιοῦτον εἰς τὸ θετικὸν μικρός), μικρότερος, κατώτερος, Κ 357, Χ 284.

Ἐλαστρέω, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω, ἐλαύνω, ζευγηλατῶ «-ζεύγεα» Σ 543 †.

Ἐλάτη [. ⏑ .], ἡ. 1) ἐλάτη, τὸ ἔλατον τὸ δένδρον Ε 239, 560. 2) τὸ ἐξ ἐλάτης πεποιημένον, ἡ κώπη, «ἐξεστῆς ἐλάτῃσι» ταῖς κώπαις, Η 5, μ 172.

Ἐλατὴρ [. ⏑ .], ῆρος, ὁ (ἐλαύνω), ὁ ἐλαύνων, ἰδίως δὲ 1) ὁ ἱππηλάτης, ὁ ἡνίοχος, (ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις) Ἰλ. Δ 145, Λ 702, Ψ 369. 2) «-ἐλατῆρα βοῶν» κλέπτην β., Ὑ. Ἑρμ. 14.

***Ἐλατιονίδης** [. ⏑ ⏑ . ⏑ . .], αο, ἀντὶ τοῦ Ἐλατίδης, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου = ὁ Ἴσχυς, Ὑ. Ἀπ. 210.

Ἔλατος [. ⏑ .], ὁ. 1) ἡγεμὼν τῶν Λαπιθῶν κατοικῶν ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ τοῦ Καινέως, Πολυφήμου καὶ Ἴσχυος. 2) εἷς τῶν συμμάχων τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθείς, Ζ 33. 3) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, χ 267.

Ἐλατρεύς, έως, ὁ, εἷς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων, θ 111, 129.

Ἐλαύνω, ἐλάω, κατ' ἐπ. ἔκτ. ἐλόω (ὅθεν ἀπαρμφ. ἐλάαν ἀντὶ τοῦ ἐλᾶν, Ρ 495 κ. ἀ.)· παρατατ. ἔλων ἀντὶ τοῦ ἔλαον, Ω 696· μέλ. ἐλάσω, Ἀττ. ἐλῶ καὶ γ' πληθ. ἐπ. ἐλόωσι, Ν 315, η 319· ἀόρ. α' ἤλασα, ἐπ. ἔλασα, ἔλασσα καὶ θαμιστ. ἐλάσασκε, ὑποτ. β' ἐν. ἐπ. ἐλάσῃσθα· μέσ. ἀόρ. α' ἠλασάμην, ἐπ. σσ. παρακ. παθητ. ἐλήλαμαι· ὑπερσ. ἠληλάμην καὶ ἐληλάμην, γ' πληθ. ἐληλάδατο ἢ ἐληλέδατο ἢ ἐληλέατο η 86 γ' ἐν. ἠλήλατο, Ε 400. Α') Ἐνεργ. 1) ἐλαύνω, κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, ὁδηγῶ, 'παίρνω 'μπροστὰ ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων καὶ πραγμάτων, μετ' αἰτ. «-μῆλα ὑπὸ σπέος» εἰσήλασε „ἔμβασε" τὰ πρόβατα εἰς τὸ σπήλαιον, Δ 279, ι 337. Ἰδίως· α') «-ἵππους, ἅρματα, νῆα» ἀφίνω νὰ τρέχῃ, (τὸ πλοῖον) νὰ πλέῃ ν' ἀρμενίζῃ, Ε 236, η 109· ὅθεν «-νηῦς ἐλαυνομένη» προσπλέον πλοῖον, ν 155· β') παίρνω 'μπρὸς διὰ τῆς βίας, ἁρπάζω, «-βοῦς» Α 154, ι 405 κ.ἀ. γ') διώκω, φέρω εἰς τὰ στενά, στενοχωρῶ, «-κακοὺς ἐς μέσον» Δ 299 «οἵ δέ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο» Ν 315, ἴδ. τὴν ἑρμηνείαν ἐν λ. ἅδην· «-ἔτι μέν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος» ε 290· «-χεὶρ ὀξεῖης ὀδύνησιν ἐλήλαται» ἡ χεὶρ βασανίζεται ὑπ' ἀλγηδόνων διαπεραστικῶν, Π 518· δ') ἀποδιώκω, ἐξελαύνω «-ἄνδρα ἐκ δήμου» Ζ 158. 2) κτυπῶ, ρίπτω μὲ ὁρμήν, μετ. αἰτ. πράγματος, «-κάρη πρὸς γῆν» ρ 237· μάλιστα ἐπὶ ὅπλων «-διὰ στήθεσφι δόρυ» Θ 259, «ἔγχος ἐν σάκει» Υ 259 κ. ἀ. Παθ. «-οἰστὸς διὰ ζωστῆρος ἐλήλατο» εἶχε ριφθῇ διὰ μέσου τοῦ ζ., εἶχε διαπεράσῃ τὸν ζω-

στῆρα, Δ 135, «-ὤμῳ ἔνι» Ε 400, Ν 595. Ἰδίως α') «-τινὰ» πλήττω, [παίω] κτυπῶ καὶ πληγώνω (μὲ ὅπλον μόνον ἀγχέμαχον) «-ἐλαύνω τινὰ ξίφει» Λ 109· καὶ μὲ διπλῆν αἰτ. «ἐλ. τινὰ ξίφεϊ κόρσην» κτυπῶ τινα μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν κεφαλήν, Ν 576, πρβλ. 614· «-οὐλὴν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι» μοὶ ἐπροξένησε πληγώσας με, φ 219· ὅθεν ἐν γένει β') κτυπῶ «-τινὰ σκήπτρῳ» Β 199, ἀπέτρηνε δ 507, «-χθόνα μετώπῳ» χ 94· γ') «-πόντον ἐλάτῃσι» πλήττω τὴν θάλασσαν μὲ τὰς κώπας, Η 5, «γαλήνην» η 319 ὅθεν «-ἐλαύνοντες» κωπηλατοῦντες, ν 22. 3) ἐλαύνω μεταφορ. α') ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν μετάλλων, ἅτινα διὰ τῆς σφύρας ἐλαύνονται, ὅ ἐ. ἐκτείνονται, σφυρηλατῶ, «-ἀσπίδα» Μ 296, «-πτύχας» Υ 270 β') ἐκτείνω, κάμνω τι κατά τινα διεύθυνσιν, τραβῶ «-ἕρκος, τεῖχος, τάφρον» Η 450, Ι 349, Σ 564 «τεῖχος ἀμφὶ πόλει» ἐγείρω τεῖχος περὶ τὴν πόλιν, ζ 9 κ. ἀ. «-χάλκεοι τοῖχοι ἐληλέδατο» η 86· «-ὄγκον» σχηματίζω σειρὰν θερισμένου καρποῦ, Λ 68· γ') ποι. «-κολῳὸν ἐλαύνω» κάμνω παρατεταμένον θόρυβον Α 575 δ') «-ἐλαύνω δίκην» ἰδ. ἐξελαύνω. 4) ἀμεταβ. (ἐξυπ. ἑαυτὸν) πορεύομαι, τρέχω, «-μάστιξεν ἐλάαν» ἐκτύπησε μὲ τὴν μάστιγα (τοὺς ἵππους) ἵνα τρέχωσιν, Ε 366 κ. ἀ. «-βῆ δ' ἐλάαν» ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ (ἐποχούμενος) Ν 27, καὶ ἐπὶ πλοίων, γ 157, μ 124, 276. Β') Ὡς μέσον εὑρίσκεται μάλιστα εἰς τὴν σημ. Α') 1) β') ἐλαύνω χάριν ἐμαυτοῦ, πρὸς ὄφελός μου, μετ' αἰτ. ο 637, «-ἵππους ἐκ Τρώων» Κ 537, Λ 682, «-ρύσια» Λ 674 κ. ἀ.

Ἐλαφηβόλος [. ⏑ . . .], **ον**, (ἔλαφος, βάλλω) ὁ τὰς ἐλάφους (θηρεύων) κτυπῶν, «ἀνὴρ ἐλ.» θηρευτής, κυνηγός, Τ 319 †.

Ἔλαφος, ὁ, ἡ, ἔλαφος, **ἐλάφι** Λ 113, δ 335 κ. ἀ. «-ἐλάφοιο κραδίην ἔχων» τουτέστι δειλός, Α 225, πρβλ. Ν 102.

Ἐλαφρός, **ά**, **όν**, συγκρ. ἐλαφρότερος, ὑπερθ. -ότατος 1) ἐλαφρός, ὅ ἐ. εὐκίνητος, ταχύς, ἐπὶ πτηνῶν, Χ 139, «-πνοιῇ» Τ 416, «-γυῖα» Ε 122, Ν 61, ἐπὶ ἀνθρώπων μετ' αἰτ. τοῦ κατά τι, «-πόδας» α 164, ἢ μετ' ἀπαρμφ. «θείειν» εἰς τὸ τρέχειν, γ 370, καὶ μετὰ δοτ. «-ἐλαφρότατον ποσὶ κραιπνοῖσι» Ψ 749. 2) ἐλαφρὸς κατὰ τὸ βάρος, ὅ ἐ. κοῦφος, «-λᾶας» Μ 450. Μεταφ. ἐλαφρός, ὅ ἐ. ὄχι ἐπαχθής, «-πόλεμος» Χ 287. — Τὸ ἐπίρ. **ἐλαφρῶς** εὐκόλως, ἀπόνως «-πλώειν» ε 240 †.

* **Ἐλάχιστος** [. ⏑ . .], **η**, **ον**, ὑπερθ. τοῦ ἐλαχύς, ἐλάχιστος, μικρότατος, Ὕ. Ἑρμ. 375.

Ἔλαχον, ἰδ. λαγχάνω.

Ἐλαχύς [. ⏑ .], **εῖα**, **ύ**, μικρός, βραχύς, ταπεινός. Τὸ θετικὸν εὑρίσκεται μόνον παρ' ἐπικ. ἐν τῷ θηλ. ἐλάχεια προπαροξύτονον, Ὕ. Ἀπ. 197 ι 116, κ 509. Τὸ δὲ ἀρσενικ. παρὰ γραμματικοῖς.

Ἐλάω, ἀρχ. τύπος τοῦ **ἐλαύνω**, ὅπ. ἴδε.

Ἔλδομαι, (ϝελδ.) καὶ συχνότερον **ἐέλδομαι** (ἐϝελδ.) ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι μετὰ γεν. Ξ 276, Ψ 122, ε 210 μετ' αἰτ. Ε 481, α 409· μετ' ἀπαρμφ. «-τῶν τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι» ὧν τὴν ἐπιθυμίαν θέλει μᾶλλόν τις νὰ κορέσῃ, Ν 638, δ 162, ε 219, σ 164· ἀπολελ. ω 399. Ἅπαξ μόνον κεῖται εἰς παθητ. διάθεσιν

«νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς» ἔστω σοι ἐπιθυμητὸς ὁ κακὸς πόλεμος, Π 494.

Ἔλδωρ, μόνον ἐν τῷ ἐπεκτεταμ. σχηματ. **ἐέλδωρ** (ἐϝέλδωρ) τό, ἐπ. ἐπιθυμία, ἔφεσις, «κραίνω, ἐπικραίνω, τελευτῶ» ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ ἐπιθ. Α 41, Θ 242, Ο 74, ρ 242 κ. ἀ.

Ἕλε, ἀντὶ τοῦ εἷλε, ἴδ. αἱρέω.

Ἐλεαίρω, ἕτ. τύπος τοῦ ἐλεέω· θαμιστ. παρατ. ἐλεαίρεσκον, ἐλεῶ, εὐσπλαγχνίζομαι, ἀπολ. κ 399, ρ 367· μετ' αἰτ. «παῖδα Ζ 407, δ 828 κ. ἀ.· συνδυάζεται μετὰ τοῦ «κήδομαι» Β 27, Λ 665.

Ἐλεγχείη, ἡ, (ἐλέγχω) ὄνειδος, ὕβρις, καταισχύνη, Χ 100, Ψ 342, 408, ξ 38, φ 255.

Ἐλεγχής, ές, γεν. έος, (ἐλέγχω) κατησχυμένος, περιυβρισμένος, ἐντροπιασμένος. Τὸ θετικὸν «ἐλεγχέες μόνον Δ 242, Ω 239· ὡς δ' ἐπὶ τὸ πολὺ εὑρίσκεται τὸ ὑπερθετικ. «ἐλέγχιστος» Β 285 κ. ἀ. κ 72

Ἔλεγχος, τό, ὄνειδος, ὕβρις, αἶσχος, ἐντροπή, «ἔλεγχος ἔσσεται» Λ 314· «ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο» φ 329· ἰδίως σημ. τὴν αἰσχρὰν δειλίαν ἐν ταῖς προσφωνήσεσι «κάκ' ἐλέγχεα» ἄνανδροι καὶ φαῦλοι ἢ ἄτιμοι καὶ δειλοί, Β 235, Ε 787, καὶ ἄνευ τοῦ ἐπιθ. «κακὰ» Ω 260. Ἴδε καὶ τὴν προηγ. λ.

Ἐλέγχω, ἀόρ. α' ἤλεγξα, ὑβρίζω, ἀτιμάζω, ὀνειδίζω, ἐντροπιάζω «τινά» φ 424· ὅθεν ἀτιμάζω, ἐξουδενίζω, ματαιώνω, «μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς μηδὲ πόδας» μὴ ματαιώσῃς τοὺς λόγους καὶ τὸν δρόμον των, Ι 522,

Ἐλέειν, ἀντὶ τοῦ ἑλεῖν, ἴδε αἱρέω.

Ἐλεεινός, ή, όν, (ἔλεος) α') ἄξιος ἐλέους, συμπαθείας, οἰκτιρμοῦ, ἐλεεινός, Φ 273, τ 253 κ. ἀ. β') συμπαθής, ἐλεήμων «δάκρυον» συμπαθείας ἢ συμπαθητικόν, θ 531, π 219.—Συγκριτ. «ἐλεεινότερος» Ω 504. Ὑπερθ. «ἐλεεινότατος» θ 530.—Οὐδ. πληθ. «ἐλεεινὰ» ὡς ἐπίρ. ἐλεεινά, ἐλεεινῶς, Β 314, Χ 37, 408.

Ἐλεέω (ἔλεος), ἀόρ. ἠλέησα, ἐπ. ἐλέησα, ἐλεῶ, εὐσπλαγχνίζομαι, λυποῦμαι (τινα) Ζ 484, Θ 350, ν 182 κ. ἀ. «τινὰ» Χ 123· ὅθεν οἰκτείρω, Ρ 346, 352. Ἐκ τούτου:

Ἐλεήμων, ον, γεν. ονος, ἐλεήμων, εὔσπλαγχνος, πονετικὸς ε 191 †.

Ἐλειαί, αἱ, (ἕλος), νύμφαι τῶν ἑλῶν, τῶν βάλτων, Ὑμ. Δήμ. 23 ἀντὶ τοῦ ἕλειαι.

Ἐλεινός, ή, όν, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἐλεεινός, Ὑ. Δήμ. 285.

Ἐλεητύς, ύος, ἡ, ἀντὶ τοῦ ἔλεος, εὐσπλαγχνία, οἶκτος, Ὀδ. ξ 82, ρ 451.

Ἔλεκτο, ἴδ. λέγω.

Ἐλελίζω, ἐπεκτεταμ. τύπος τοῦ ἑλίσσω. Ὁ ἐνεστ. παρ' Ὁμ. δὲν εὑρίσκεται, ὁ δὲ παρατ. Ὑμ. 28, 9. Συνήθης εἶνε ὁ ἐνεργ. ἀόρ. α' ἐλέλιξα, καὶ ὁ μέσ. ἐλελιξάμην, καὶ ὁ παθ. ἐλελίχθην, καὶ τοῦ μέσ. ἀορ. β' τοῦ συγκεκομμ. τὸ γ' ἐν. ἐλέλικτο, Ν 558. 1) κλονῶ, συστρέφω, μετ' αἰτ. «σχεδίην» ε 314· παθ. μ 416· ἐν γένει κάμνω νὰ τρέμῃ, διασείω, κραδαίνω, τραντάζω, «Ὄλυμπον» Α 530, Θ 191. Τὸ παθ. τρέμω, σείομαι «ἐλελίχθη γαῖα» ἐσείσθη ἡ γῆ, Χ 448, «ἐλελίζετο πέπλος» ἐκυμάτιζεν, Ὑ. Δήμ. 183. 2) ταχέως τρέπω εἰς φυγήν, ἐπὶ αἰφνιδίας τροπῆς τῶν πολεμιστῶν ἔμπροσθεν τοῦ ἐχθροῦ, μετ' αἰτ. Ρ 278· μάλιστα δὲ τὸ παθ.

εἰς ταύτη ντὴν σημ. : τρέπομαι. [ἐγκλίνω], «-οἱ δ' ἐλελίχθησαν» Ε 497, Ζ 106, Λ 214, 588 κ. ἀ. 3) Τὸ μέσ. α') ταχέως συστρεφόμενος κινοῦμαι, ὀφιοειδῶς περιελίσσομαι, ἐπὶ δράκοντος, Β 316, Λ 39. β') ὡς τὸ παθητ. τρέμω, κλονοῦμαι, κραδαίνομαι, «-ἔγχος ἐλέλικτο» Ν 558.

Ἑλένη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος. Πολυδεύκους καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, γυνὴ τοῦ Μενελάου, μήτηρ τῆς Ἑρμιόνης. Περιβόητος διὰ τὸ κάλλος γενομένη ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος υἱοῦ τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν καὶ κατέστη ἡ κυρία αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, Β 161, Γ 91, 121 ἑξ. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Μενελάου εἰς τὴν Σπάρτην, δ 184 ἑξ. Ἐπὶ τοῦ Μενελαΐου δ' ὄρους ἀντικρὺ τῆς Σπάρτης εὑρέθη ὁ τάφος αὐτῆς ὡς καὶ τοῦ Μενελάου ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου Π. Καστριώτου, ὁδηγουμένου ὑπὸ τοῦ Παυσανίου.

Ἕλενος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περιβόητος μάντις, Ζ 76 Κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν μόνος τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου ἐπιζήσας ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἤπειρον καὶ μετὰ θάνατον τοῦ Νεοπτολέμου ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀνδρομάχην, Παυσ. 2, 23, 6. 2) υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος, Ε 707.

Ἑλεόθρεπτος, ον, (ἕλος, τρέφω) ὁ ἐν τοῖς ἕλεσι τεθραμμένος. βαλτοθρεμμένος, οἷον «-σέλινον» τὸ εἰς βαλτώδεις τόπους φυόμενον, Β 776 †.

Ἔλεος, ὁ, τὸ ἔλεος, εὐσπλαγχνία, Ω 44 †.

Ἐλεός, ὁ, ἡ μαγειρικὴ τράπεζα, ἐφ' ἧς τὸ κρέας κόπτεται, κρεατοσάνιδον Ι 215, ξ 432.

Ἑλέσκον, ἴδ. αἱρέω,

Ἑλετός, ἡ, όν, (ῥηματικὸν ἐπίθ. τοῦ ἑλεῖν) καταληπτός, ὃ ἐ. δυνάμενος νὰ συλληφθῇ, νὰ πιασθῇ «-ἀνδρὸς ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ οὔθ' ἑλετή» Ι 409 †.

Ἕλευ, ἀντὶ τοῦ ἕλου, β' ἐν. τῆς προστ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' τοῦ **αἱρέω**, ὅπ. ἴδε, Ν 294.

Ἐλεύθερος, η, ον, (ῥίζ. **ἐλευθ-**, ἐλεύθερος μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἐλεύθερον ἦμαρ» ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, (τοὐναντίον «-δούλιον ἦμαρ») *Ἰλ. Ζ 455, Π 831, Υ 193 καὶ «-ἐλεύθερος κρατήρ» κρατὴρ τῆς ἐλευθερίας: κρατὴρ πληρούμενος εἰς τιμὴν τῆς ἐλευθερίας, Ζ 528.

***Ἐλευσινίδης** [. . ⏑ ⏑ .], αο [- .] ὁ υἱὸς τοῦ Ἐλευσῖνος, θεμελιωτοῦ τῆς Ἐλευσῖνος (Ἀπολδ, 1, 5, 2) = ὁ Κελεός, Ύ Δήμ. 105,

***Ἐλευσίνιοι** [. . . - ⏑ .], οἱ κάτοικοι τῆς Ἐλευσῖνος, Ύ. Δήμ. 267 (κυρ. ἡ συλλαβ. ιν εἶνε μακρά, ἐνταῦθα δὲ μόνον βραχύνεται). Ἐκ τοῦ:

***Ἐλευσίν, ῖνος**, ἡ (ἔλευσις = ἐρχομός. || . πρβλ. **Ὀρχομενός**, = Ἐρχομενὸς ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ νομισμάτων), πόλις καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, διάσημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Δήμητρος, ἔνθα ἐτελοῦντο τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, καθ' ἃ μεγαλοπρεπεῖς πομπαὶ ἐνιαυσίως ἐπέμποντο ἐκ τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, Ύ. Δήμ. 97, «-Ἐλευσῖνος Δῆμος» αὐτόθ. 490.

Ἐλεφαίρομαι, ἀποθ. (συγγ. τῷ ἔλπω), μετοχ. τοῦ ἀορ. α' «-ἐλεφηράμενος» (πρβλ. Ἐλεφήνωρ, Ἐλπήνωρ, ἐλπωρή, ἔλεφαν, κατὰ τὸ ἄλκαρη κτλ.) διὰ κενῶν ἐλπίδων ἀπατῶ, διαβουκολῶ, ἐπὶ ὀνείρων τ 565 μετ' αἰτ. Ψ 388.

Ἐλέφας, αντος, ὁ, ὀστοῦν ἐλεφάντινον ἢ ὀρθότερον ἐλεφαντόδους (ὀδοὺς τοῦ ἐλέφαντος, Τουρκ. φίλ-ντισί) παρ' Ὁμ. μόνον εἰς ταύτας τὴν σημ. διότι τοὺς ἐλέφαντας ἀκόμη ἀγνοεῖ· τοὺς δὲ ἐλεφαντόδοντας, οὓς ἐλάμβανον διὰ τοῦ ἐμπορίου, φημίζει ὡς κόσμημα, Ε 583, ἐν ἰσοτιμίᾳ πρὸς τὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον, δ 73· μνημονεύει «κολεὸν νεοπρίστου ἐλέφαντος» θ 404, καὶ κλειδίου λαβὴν ἐξ ἐλέφαντος φ 7· ἐπαινεῖ αὐτοῦ τὴν λευκότητα, σ 196.

Ἐλεφήνωρ, ορος, ὁ, υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος, ἡγεμὼν τῶν Ἀβάντων, Β 540, Δ 462.

Ἐλεών, ῶνος (ἐκ τοῦ ἕλος, εἰονεὶ Βάλτος ὁ), χωρίον τῆς Βοιωτίας κείμενον ΒΔ. τῆς Τανάγρας, Β 500, Κ 266. Ὡς κατοικίαν τοῦ Ἀμύντορος θέτουσιν αὐτὸ οἱ γραμματικοὶ (ἴδ. Στράβ. 9, 5, 18) ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ· ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ χωρίον ὡς ταὐτὸν τῷ Ἡλώνη ὅπ. ἴδ.

Ἐληλάδατο, ἐλήλαται, ἐλήλατο, ἐληλέατο, ἐληλέδατο, ἴδ. ἐλαύνω.

Ἐληλουθώς, ἐλθέμεν, ἐλθέμεναι, ἴδ. ἔρχομαι.

Ἑλικάων [. ⏑ – .], **ονος,** ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, ἀνὴρ τῆς Λαοδίκης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, Γ 123.

Ἑλίκη [. ⏑ .], ἡ, περίβλεπτος παράλιος πόλις τῆς Ἀχαΐας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἴωνος καὶ ἔχουσα λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Β 575, Θ 203. Τὸ δ' ἔτος τῆς 101 Ὀλ. (πρ. Χ 373) κατεποντίσθη ἕνεκα σεισμοῦ, Στράβ. 8, 7, 2.

* **Ἑλικοβλέφαρος** [. ⏑ . . ⏑ .], **ον,** (ἕλιξ, ὅπ. ἴδε, βλέφαρον) «ὁ ἔχων καμπύλα, ἡμικυκλικὰ βλέφαρα, τουτέστιν ὁ ἔχων ὡραίους στρογγύλους ὀφθαλμούς» Ὑμ. 5, 12.

* **Ἑλικτός, ή, όν** (ἑλίσσω) ἑλικοειδής, καμπύλος, στρειμμένος Ὑμ. Ἑρμ. 192.

* **Ἑλικών, ῶνος,** ὁ, περιβόητον τῆς Βοιωτίας ὄρος, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, Βατρ. 1. Κατὰ τὸν Ὑμ. 21, 3 ἦτο ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἑλικώνιος [. ⏑ . ⏑ .], **η, ον,** εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἀνήκων. Ὡς οὐσ. «ὁ Ἑλικώνιος» εἶνε ἐπωνυμία τοῦ Ποσειδῶνος, κατὰ τοὺς ἑρμηνευτὰς τοῦ χωρίου Υ 404 ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεως Ἑλίκης, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν κατ' ἐξοχὴν ἐτιμᾶτο· ἴδ. λ. Ἑλίκη καὶ Ἡρόδ. 1, 148. Κατὰ τὸν σχηματισμὸν ὅμως ὀρθότερον φαίνεται προερχόμενον ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Βοιωτίας.

Ἑλίκωψ [. ⏑ .] (σελ.), **ωπος,** ὁ, (ἑλίσσω, ὄψ) κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἑρμηνείαν, ὁ εὔστροφον ἔχων τὴν ὄψιν (ὅρασιν), ὁ ταχέως καὶ εὐκόλως περιβλέπων, φαιδρὰ καὶ χαρωπὰ ἔχων βλέμματα, δι' ὧν φυσικῶς ἐκφράζεται ἡ ζωηρὰ αἴσθησις.

1\. **Ἕλιξ** (σέλ.), **ικος,** ὁ, ἡ, ἐπίθ. ἐστραμμένος, περιεστραμμένος, καμπύλος, στιλπνός λάμπων· ὡς ἐπίθετον τῶν βοῶν ἀναφέρεται συνήθως εἰς τὸ ἑλικοειδὲς τῶν κεράτων: καμπυλόκερως, (ἐκ τοῦ ϝελίσσω), εἶτα καὶ αὐτοὺς τοὺς βόας, οὐχὶ ταύρους. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «εἰλίποδες» Μ 293, Φ 448. α 92· καὶ μετὰ τοῦ «εὐρυμέτωποι» λ 289· μοναχὸν κεῖται χ 292, ω 68.

2\. **Ἕλιξ** (ϝέλ.), **ικος,** ἡ, οὐσ., κυρίως τὸ περιεστραμμένον, στρειμμένον. Ἰδίως δὲ πληθ. τὰ ψέλλια, βραχιόλια, κατ' ἄλλους δὲ ἐνώτια σκουλαρίκια, ἀλλὰ μᾶλλον φαίνεται ὅτι εἶναι πόρπαι

ἑλικταί, δι' ὧν συνεκρατοῦντο ἐπὶ τοῦ στήθους τὰ δύο ἡμίση τοῦ φορέματος. Σ 401 †. Ὕ. Ἀφρ. 87.

Ἑλίσσω (Ϝελ.), παρατ. εἱλισσόμην, Μ 49, ἀορ. α' ἐνεργ. μετοχ. ἑλίξας, μέσ. ἀόρ. α' ἑλιξάμην, ἀορ. παθ. μετ. ἑλιχθείς. Α') Ἐνεργ. α') στρέφω, περιστρέφω, στρεφογυρίζω, παθ. «-ἑλισσόμενοι περὶ δίνας» Φ 11. Ἰδίως β') ἐξυπακ. «-ἵππους» γυρίζω (τὸ ἅρμα «-περὶ τέρματα» Ψ 309, 466· « ἑλιχθείς» ἐπιστραφείς, ἀπὸ τῆς φυγῆς δηλ. Μ 74. Β') Μέσ. 1) περιστρέφομαι, περιπλέκομαι, «-ἀμφί τι» Ὕμ 6, 40· μετ' αἰτ. Ὕμ. 32, 3. συσπειροῦμαι, κουλουριάζομαι ἐπὶ δράκοντος «περὶ χειῇ» Χ 95· ἐπὶ κνίσσης, Α 317· ἐπὶ τῆς ῥιπτομένης χαλαύροπος (μαγκούρας) συστρέφομαι, Ψ 846· ὅθεν στρέφομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, (ἀμεταβ.) κυλίομαι, Φ 11, υ 24, 28. τρέχω ἔνθεν κἀκεῖθεν, φέρω γύραις Μ 408, Ρ 728, υ 28. περὶ τοῦ Ἡφαίστου, «-περὶ φύσας» Σ 372, περὶ τοῦ Ἕκτορος, Μ 49 περὶ κάπρου, «διὰ βήσσας» Ρ 283, πρβλ. Θ 340. 2) ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. στρέφω, περιστρέφω, «-κεφαλὴν σφαιρηδὸν» Ν 204.

Ἑλκεσίπεπλος [. . ⏑ . .], ον, (ἕλκω, πέπλος) οὗτινος ὁ πέπλος διὰ τὸ πολὺ μῆκος) ἕλκεται, (σύρεται), μακρόπεπλος, ἐπίθ. τῶν Τρῳάδων γυναικῶν Ζ 442, Η 297, Χ 105.

Ἑλκεχίτων [. . ⏑ .], ον (ἕλκω, χιτών) ὁ φέρων χιτῶνα ποδήρη, ἑλκόμενον (συρόμενον) κατὰ γῆς, μακροχίτων, ἐπίθ. τῶν Ἰώνων, Ν 684 †. Ὕμ. Ἀπ. 147.

Ἑλκέω ἐπεκτεταμ. τύπος τοῦ ἕλκω παρατ. ἕλκεον, Ρ 395. μέλ. ἑλκήσω· ἀόρ α' ἥλκησα· ἀορ. παθ. μετοχ. ἑλκηθείς, ἕλκω, ἑλκύω ἔνθεν κἀκεῖθεν, σέρνω τραβῶ, ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ «-νέκυν» Ρ 395· ἀπάγω, αἰχμάλωτον «-ἑλκηθεῖσαι θύγατρες» Χ 62, ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν περὶ πτῶμά τι, σπαράττω Ρ 558, Χ 336· «Λητὼ ἥλκησε» ἐτράβηξεν, ὃ ἐ. βίαν εἰς αὐτὴν ἐπήνεγκεν ἠτίμασε τὴν Λητώ, λ 580.

Ἑλκηθμός, ὁ, (ἑλκέω), ἀπαγωγὴ βιαία, Ζ 465 †.

Ἕλκος, εος, τό, ἡ, „πληγή" « ἕλκος ὕδρου ἡ πληγὴ ἡ ἐκ τοῦ δήγματος τοῦ ὕδρου ἐπιγενομένη, Ἰλ. Β 723. Πολλάκις κατὰ πληθ. Τ 49 κ. ἀ.

Ἑλκυστάζω, ἐπεκτεταμ. τύπος τοῦ ἑλκύω καὶ ἕλκω, σέρνω, τραβῶ μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. Ἰλ. Ψ 187, Ω 21.

***Ἑλκύω**, μεταγενέστερος τύπος τοῦ **ἕλκω**, εἰς ὃ δανείζει τινὰς χρόνους, οἷον τὸν ἀόρ. ἕλκυσα (ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἵλκυσα) Βατρ. 235.

Ἕλκω, ἀπαρμφ. ἑλκέμεναι καὶ ἑλκέμεν ἀντὶ τοῦ ἕλκειν, μόνον κατὰ ἐνεστ. καὶ παρατ. ὅστις οὐδὲ αὔξησιν λαμβάνει ἐν Ἰλ. καὶ Ὀδ., τὸ δὲ εἷλκον εὑρίσκεται μόνον Ὕ. Δήμ. 308 Α') Ἐνεργ. ἕλκω, σύρω, τραβῶ ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, μετ' αἰτ. «-τινὰ ποδὸς» ἀπὸ τὸ ποδάρι, Ν 383, π 276, σ 10. 12. «-ἐκ δίφροιο» Π 409, «-ὀϊστὸν ἐκ ζωστῆρος» Δ 213· ὡσαύτως καὶ «-βέλος, ἔγχος» Ὁμ. πλχ. «-ἄροτρον νειοῖο» τὸ ἄροτραν διὰ τοῦ ἀγροῦ, Κ 353· ὡσαύτως καὶ περὶ ἡμιόνων, Ρ 743. «-φυτε- νειὸν ἂν ἕλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον» ν 32. Ἰδίως α') ἑλκύω, τραβῶ «-νευρὴν» τὴν νευρὰν τοῦ τόξου πρὸς ἐκτόξευσιν, φ 419, πλήρης ἡ φρ. «ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια» Δ 122, πρβλ. **ἀνέλκω**, β') ἀγελκύω, ανασύρω, ἀνασηκώνω, τραβῶ ἐπάνω,

οἷον «-τάλαντα» τὴν πλάστιγγα, Θ 72, Χ 212. «ἱστία βοεῦσιν» β 426, ο 291· γ') καθελκύω «-εἰς ἅλα» ἢ «-ἅλαδε» σύρω τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν (ἐκ τῆς ξηρᾶς) Β 152, 162, γ 153 κ. ἀ. Τὸ παθ. Ξ 100. δ') ἐφελκύω, ἐπισύρω, κάμνω ν' ἀκολουθήσῃ, «νύκτα» Θ486. 2) σύρω κατὰ γῆς, «-Ἕκτορα περὶ σῆμα» Ω 52, 417. «-δοκὸν ἐξ ὄρεος» σύρων, μεταφέρω, Ρ 743· ἄνευ προσδιορ. Υ 405. Β') Μέσ. ἑλκύω τι τῶν ἐμαυτοῦ, «-ξίφος» Α 194 «-χαίτας ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους», Κ 15· «-τόξον ἐπί τινι» ἐντείνω τὸ τόξον μου ἐναντίον τινός, Λ 583. «-ἐπισκύνιον» (ἴδ. τ. λ.) περὶ λέοντος, Ρ 136, τ 306.

Ἔλλαβε, ἀντὶ τοῦ ἔλαβε, ἴδ. λαμβάνω.

Ἑλλάς, άδος, [. ⏑ .], ἡ, τὸ καταρχὰς πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὸν μῦθον ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος κτισθεῖσα. Καὶ ποῦ μὲν ἔκειτο εἶνε ἄγνωστον, ἀνῆκε δὲ μετὰ τῆς Φθίας εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἦτο ἡ ἕδρα τῆς ἀρχῆς τῶν Αἰακιδῶν, Β 683. Ὡσαύτως δὲ ὠνομάζετο καὶ ἡ περὶ ταύτην τὴν πόλιν μεταξὺ Ἀσωποῦ καὶ Ἐνιπέως χώρα, ἥτις μετὰ τῆς Φθίας ἀπετέλει τὸ κράτος τοῦ Πηλέως, Ι 395, Μ 595, λ 496. — Συνδυαζομένη μετὰ τοῦ «-Ἄργους» δηλοῖ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἴδ. Ἄργος 1) δ').

Ἑλλεδανὸς [. . ⏑ .]. ὁ, (ϜελϜεδ), ἐκ τοῦ ἰλλάς, θέμα Ϝελ, εἰλέω), δεσμὸς ἀχύρινος, καλαμόσχοινον ἢ ἀχύρινον σχοινίον, δι' οὗ δένονται τὰ δεμάτια κατὰ τὸν θερισμόν, Σ 553 †, Ὕ. Δήμ. 456.

* **Ἐλλείπω** (ἐν, λείπω), ὡς ἀμετάβ., ὑπολείπομαι, ἐν τῷ νοθευομένῳ στίχ. Ὕ. Ἀπ. 213.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, πληθ. οἱ Ἕλληνες, μία τῶν κυριωτάτων φυλῶν τῶν παναρχαίων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, ἥτις κατὰ τὸν μῦθον ἀπὸ τοῦ Ἕλληνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος οὕτως ὀνομασθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον κατῴκει περὶ τὸν Παρνασσὸν ἐν Φωκίδι, ὕστερον δὲ μετενάστευσεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Ἀπλδ. 1, 7, 3. Παρ' Ὁμ. δὲ κυρίως οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως καὶ χώρας Ἑλλάδος, οἵτινες ἀποδιώξαντες τοὺς Πελασγοὺς προήχθησαν εἰς μεγάλην δύναμιν, Β 684. Ἐπειδὴ δὲ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοὶ ἦσαν τὰ ἰσχυρότατα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν Ἑλληνικῶν φύλων, ὁ Ὅμ. ὀνομάζει πάντας ὁμοῦ τοὺς Ἕλληνας ὁτὲ μὲν Πανέλληνας, ὁτὲ δὲ Παναχαιούς, ἴδ. τὰς λ.

Ἑλλήσποντος, ὁ, τουτέστιν ὁ πόντος τῆς Ἕλλης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, τῆς ἐν αὐτῷ καταποντισθείσης, ὁ νῦν πορθμὸς τῶν Δαρδανελλίων, ἢ (Τουρκ.) τὰ Μπογάζια (Τσανὰκ-Καλὲ) Β 845, Μ 30 Ἐπίθετα πλατύς, ἀγάρροος.

Ἐλλισάμην, ἐλλίσσετο, ἴδ. λίσσομαι.

Ἐλλιτάνευε, ἴδ. λιτανεύω.

Ἐλλός, ὁ, νεβρός, τὸ νεογνόν, ὁ νεβρὸς τῆς ἐλάφου, ἐλαφόπουλον «-ποικίλος» τ 228 †. Συγγεν. τὸ ἔλαφος.

Ἑλοιμι, ἕλον, ἑλόμην., ἴδ. αἱρέω.

Ἕλος, τό, (Ϝέλος) βάλτος, ἢ πεδίον κάθυγρον, πρὸς βοσκὴν ἐπιτήδειον, λιβάδιον, Υ 221, ξ 474, «εἰαμενὴ ἕλεος» βαλτώδης κοιλὰς ἢ κατάφυτος βάλτος, Δ 483.

Ἕλος, ους, τό. 1) πόλις παράλιος τῆς Λακωνίας, πρὸς τὰ ΒΑ τοῦ Γυθείου, κατὰ τὸν μῦθον κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑλείου τοῦ υἱοῦ τοῦ Περσέως, πιθανῶς δὲ ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῶν

περὶ αὐτὴν ἑλῶν. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις κατεστράφη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἔγειναν δουλοπάροικοι (εἵλωτες), Β 584. 2) χωρίον ἢ χώρα τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν, ἐπὶ Στράβωνος ἤδη ἄγνωστος, Ε 594.

Ἐλόωσι, ἴδ. ἐλαύνω.

Ἐλπήνωρ (Ϝελπ.), **ορος**, ὁ, κλητ. **Ἔλπηνορ**, εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις μεθύων ἀπεκοιμήθη ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς Κίρκης, αἴφνης δὲ ἀφυπνισθεὶς κατέπεσεν ἐκεῖθεν καὶ συνέτριψε τὸν αὐχένα του, κ 552. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπαναβλέπει αὐτὸν ἐν τῷ Ἅδῃ, λ 51.

Ἐλπίς (Ϝελπίς), **ίδος**, ἡ, ἐλπίς, «-ἔτι ἐλπίδος αἶσα» [ἔξεστιν ἔτι ἐλπίζειν] ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπὶς (ἴδ. αἶσα), Ὀδ. π 101, τ 84, Ὑ. Δήμ. 37.

Ἔλπω (Ϝέλπω), 1) Ἐνεργ. παρέχω ἐλπίδα, δίδω ἐλπίδα, κάμνω νὰ ἐλπίζῃ, τρέφω ἢ βόσκω μὲ ἐλπίδας, μετ' αἰτ. β 91, ν 380. — Συνήθ. 2) Μέσ. **ἔλπομαι**, ἐπ. **ἐέλπομαι** (ἐϜέλπ.)· παρατ. ἐλπόμην ἄνευ αὐξήσεως, πλὴν ἐν ι 419· παρακ. **ἔολπα** (ἔϜολπα) καὶ ὑπερσ. ἐώλπειν μὲ σημ. ἐνεστῶτος καὶ παρατατ. ἐν γένει προσδοκῶ, περιμένω (τι νὰ γείνῃ), νομίζω, Η 199, Χ 216, ζ 297· ἐπὶ κακοῦ, φοβοῦμαι ὑποπτεύω, Ν 8, Ο 110. Σ 194, Ὑ. Δήμ. 227· μετ' αἰτ. «-νίκην» Ν 609, Ο 539, φ 317· συνήθ. μετ' ἀπαρμφ. Γ 112, «-οὐδ' ἐμὲ νήιδά γ' οὕτως ἔλπομαι γενέσθαι» Η 199, Θ 196 κ. ἀ. Συνηθέστατα τὸ ἀπαρμφ. εἶνε χρόνου μέλλοντος, Μ 261, γ 375 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἀορ. Η 199, Ω 288, καὶ ἐνεστ. Ι 40, Ν 309, καὶ παρακ. Ο 110, ζ 297. Ἡ σημασία τοῦ ῥήματος ἀποκλίνει εἰς τὴν τοῦ νομίζω, πιστεύω. Πολλάκις ἔχει τοὺς ἑξῆς προσδιορισμοὺς «-θυμῷ, κατὰ θυμόν, ἐν στήθεσσιν, ἐνὶ φρεσὶν ἔλπ.» καὶ «-θυμὸς ἔλπεται» Ρ 395, φ 96 κ. ἀ.

Ἐλπωρή (Ϝελπ.), ἡ, ἐλπίς μετ' ἀπαρμφ. β 280, ζ 314.

Ἔλσαι, ἔλσας, ἴδ. εἴλω.

Ἐλύω, (Ϝέλω) Ἀττ. ἐλύω, μόνον ἐν τῷ παθ. ἀορ. α' ἐλύσθην, κάμπτω, στρέφω, ἑλίσσω. Τὸ παθ. ἑλίσσομαι, συστρέφομαι, κύπτω, «-προπάροιθε ποδῶν» Ω 510· «ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς» ὑπὸ τὴν γαστέρα προσκολληθείς, συσταλείς, „συμμαζευθείς", ι 433· «-ρυμὸς ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη» ἔγυρε καὶ ἐκυλίετο κατὰ γῆς, Ψ 393.

Ἕλχ' ἀντὶ τοῦ ἕλκε, ἴδ. ἕλκω.

Ἔλων ἀντὶ τοῦ ἔλαον, ἴδ. ἐλαύνω.

Ἔλωρ (Ϝέλω, Ϝελεῖν) τό, ἄγρα, λεία, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀτάφων πτωμάτων, τὰ ὁποῖα γίνονται λεία τῶν πολεμίων («-ἕλωρ καὶ κύρμα») Ε 488, 684, Ρ 667 κ. ἀ. ἢ ἅρπαγμα τῶν ὀρνέων, γ 271, ἢ τῶν θηρίων καὶ ὀρνέων, ω 292 κ. ἀ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων εἰς ἁρπαγὴν προκειμένων, λάφυρον, ἕρμαιον, ν 208, «-ἕλωρα Πατρόκλοιο ἀποτίνειν» ποινὴν διὰ τὴν σκύλευσιν τοῦ Π. Σ 93. (Μόνον ἐνταῦθα παρ' Ὁμ. κεῖται ὁ πληθ.).

Ἑλώριον, (Ϝελ.) τό, = τῷ προηγ., Α 4 †.

Ἐμ' αὐτόν, οὐδέποτε ἡνωμένον, Α 271.

Ἐμβαδόν [. ⏑ .], ἐπίρ. (ἐμβαίνω) πεζῇ, μὲ τὰ πόδια Ο 505 †.

Ἐμ-βαίνω, ἀόρ. β' ἐνέβην, ἐπ. ἔμβην, ὑποτ. ἐμβέη, ἐμβήῃ ἀντὶ τοῦ ἐμβῇ· παρακ. ἐμβέβηκα· ὑπερ. γ' πληθ. συγκεκομ. ἐμβέβασαν ἀντὶ τοῦ ἐμβεβήκεσαν, μετοχ. ἐμβεβαώς. Α') ἀμετάβ. 1) ἐμβαίνω, ἐπιβαίνω, «-νηί»

Β 611 (ἐν τμ.): « ἔμβη νηὶ Πύλονδε» ἐμβῆκεν εἰς τὸ πλοῖον διὰ τὴν Πύλον (ἐπέβη τῆς νηὸς πλέων εἰς τὴν Π.), δ 656 κ. ἀ. « ἐμβ. ἐν νηὶ» Β 720 κ. ἀ. ἄνευ προσδιορ. Β 619 κ. ἀ. 2) καθ' ἑαυτὸ ἄνευ προσδ. ἔρχομαι, προσέρχομαι, πηγαίνω, κ 164· « ἔμβητον» εἶνε τοῦ Ἀντιλόχου τὸ πρὸς τοὺς ἵππους του κέλευσμα (ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ) τρέχετε, ἐμπρός, Ψ 403· ὁ παρακ. σημ. ὀχοῦμαι ἵπποις καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαώς;» Ε 199· μεταφορ. «-μολύβδαινα κατὰ βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα» ἐπικειμένη, Ω 81. 3) ἐπεμβαίνω, ἐναντιοῦμαι, Π 94. Β') μεταβ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' ἐνέβησα, ἐνεβίβασα, μετ' αἰτ. λ 4. — Πολλάκις ἐν τμήσει.

'Εμ-βάλλω. ἀόρ. β' ἐνέβαλον, ἐπ. ἔμβαλον, ἀπαρεμφ. ἐμβαλέειν. Α') Ἐνεργ. 1) ἐμβάλλω, ῥίπτω μέσα, κατὰ δὲ τὰς διαφόρους συναφείας, εἰς ἃς εὑρίσκεται τὸ ῥῆμα, σημ. εἰσακοντίζω, ἐνθέτω, ἐγχέω, ἐμποιῶ, «-πῦρ εἰς τὴν ναῦν, Ο 598, «-νηὶ κεραυνὸν» μ 415, « τὶ χερσὶν» ἐγχειρίζω, Ξ 218 «-χειρὶ» β 37 κ. ἀ. « χερσὶν Ἀχιλλῆος ἔμβαλε» „τὸν ἔφερεν εἰς τὰ χέρια τοῦ Ἀχ.“ Φ 47, «-τινὰ εὐνῇ» βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, Σ 85, «-χαλινοὺς γαμφηλῇς» Τ 394, «-ῥήγεα» ῥίπτω εἰς τὴν κλίνην, στρώνω, δ 298· μεταφ. «-νεῖκός τισι» ἐμποιῶ, προξενῶ, διεγείρω, Δ 444. 2) μεταφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς «-ἵμερον θυμῷ» πόθον εἰς τὴν ψυχὴν ἐμβάλλω, ἐμποιῶ, ἐμπνέω, διεγείρω, Γ 139, «-μένος τινὶ» Κ 366, καὶ μετὰ διπλ. δοτ. «-σθένος τινὶ κραδίῃ, θυμῷ» Ξ 151 κ. ἄ. τ. «-καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ» „ὁ θεὸς σ' ἐφώτισε“ τ 485. 3) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. εἰς τὴν φρ. «-κώπῃς ἐμβ.» (ἐξυπακ. χεῖρας) ι 489. — Μέσ. ἐμβάλλω τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ εἰς ἐμαυτόν, «-ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο» Ψ 352· μεταφ. «-ἐμβ. τι θυμῷ» βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, διανοοῦμαι, Κ 447, Ψ 313.

'Εμ-βασιλεύω [. ⏑ ⏑ . .], ἔν τινι (χώρᾳ ἢ πόλει) βασιλεύω, μετὰ δοτ. Β 572, ο 413.

***'Εμβασίχυτρος** [. ⏑ ⏑ — .], ὁ, (ἐμβαίνω, χύτρα) οἱονεὶ Τσουκαλοπηδηχτὴς ἢ Τσουκαλοπήδας κωμικὸν ὄνομα μυός, Βατρ. 137.

'Εμβέβασαν [. . ⏑ .], **ἐμβεβαώς, ἐμβέῃ** καὶ **ἐμβήῃ, ἔμβην,** ἴδ. ἐμβαίνω.

'Εμ-βρέμομαι, ἀποθ. βοΰζω, συρίζω μέσα εἰς «-ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται» συρίζει ὁ ἄνεμος εἰς τὸ πανί, Ο 627 †.

"Εμβρυον, τό, (βρύω), κυρ. τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός, εἰσέτι ἀγέννητον τέκνον, παρ' Ὁμ. δὲ τὸ νεογνὸν ἀρνίον, Ὀδ. ι 245, 309, 342.

'Εμέθεν, ἐμεῖο, ἐμέο, ἐμεῦ, ἴδ. ἐγώ.

'Εμέμηκον, ἴδ. μηκάομαι.

"Εμεν καὶ **ἔμεναι,** ἴδ. εἰμί.

"Εμεν καὶ **ἔμεναι,** ἴδ. ἵημι.

'Εμέω, (Ϝεμέω Λατ. vomens) ξερνῶ, «-αἷμα» Ο 11 †.

"Εμικτο, ἴδ. μίγνυμι.

"Εμμαθε, ἴδ. μανθάνω.

'Εμμαπέως [. ⏑ ⏑ . .], ἐπίρ. ταχέως, εὐθύς, ἀμέσως, «-ἀπόρουσε» Ε 836, «-ὑπάκουσε» ξ 485 (ἐκ τοῦ μαπέω=μάρπτω).

'Εμ-μεμαώς [. . ⏑ .], **υῖα, ός,** ἐπ. (ἴδ. μέμαα), πλήρης ἐπιθυμίας, πρόθυμος, ὁρμητικός, σφοδρός, ὀξύς, Ἰλ. Ε 142, 340, 230 κ. ἀ.

"Εμμεν καὶ **ἔμμεναι,** ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἴδ. εἰμί.

'Εμμενές, οὐδ. τοῦ ἐμμενής, πάν-

τοτε ὡς ἐπίρ. ἐκλαμβανόμενον καὶ μετὰ τοῦ «-ἀεὶ» συνδυαζόμενον «-ἐμμενὲς ἀεὶ» πάντοτε σταθερῶς, ἀδιαλείπτως, διηνεκῶς, Κ 361, ι 386 κ. ἀ.

Ἔμμορα, ἴδ. μείρομαι.

Ἔμμορος, ον, (μόρος) μέτοχος, μετὰ γεν. «-τιμῆς» θ 480 †, Ὑ. Δήμ. 481.

Ἐμός, ἐμή, ἐμόν. ἐπίθ. κτητικ. (ἐμοῦ) ἰδικός μου, Ὁμ. πλχ., σπανιώτερον μετὰ τοῦ ἄρθρου συνηρημ. «-οὑμὸς» θ 360· ἐπιτείνεται ἢ μᾶλλον ἀντιδιαστέλλεται διὰ τῆς γεν. τῆς αὐτὸς «-ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος» β 45, Ὑ. Ἀπ. 328, «ἐμὴ ἀγγελίη» ἡ περὶ ἐμοῦ ἀγγελία, Τ 337.

Ἐμπάζομαι, (ἔμπαιος ;) ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. φροντίζω περί τινος, δίδω ἀκρόασιν, προσέχω, μετὰ γεν. «θεοπρεπίης» ἐν Ἰλ. μόνον Π 50, α 415, «-ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων» α 271· ἅπαξ μόνον συνετάχθη μετ' αἰτ. «-ἱκέτας» π 422.

Ἔμπαιος, ον, (παῖον) ἔμπειρος, εἰδήμων, μετὰ γεν. «-ἔργων» *Ὀδ. υ 379, ἔνθα τὸ αι κεῖται βραχύ, φ 400.

***Ἔμπαλιν** [. ⏑ .], ἐπίρ. (πάλιν), ὀπίσω, Ὑ. Ἑρμ. 78.

Ἐμ-πάσσω, ἀόρ. α' ἐνέπασα, ἐπ. σσα, κυρ. πασπαλίζω ἐντός· μεταφ. ἐνεργάζομαι, ἐνυφαίνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μετ' αἰτ. Γ 126 καὶ ἐν τμ. Χ 441.

Ἔμπεδος, ον (ἐν, πέδον) κυρ. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἱστάμενος, στερεός, ἀμετακίνητος, «-λέχος» ψ 203· ὅθεν 1) στερεός, ἀκράδαντος, «-τεῖχος» Μ 9, 12· ὅθεν ἀμετάβλητος «-χρὼς» Τ 33 «-τοῖσιν ἔμπεδα κεῖται (γέρα)» ἀβλαβῆ, ἀκέραια, σῶα, Ι 335· «-βίη, ἴς, μένος, νόος» ἀπαραμείωτος, ἀμετάτρεπτος, Ὁμ. πλχ. β') ἐπὶ χρόνου διαρκής, διηνεκής, ἀδιάλειπτος, «-φυλακὴ» Θ 521, «-κομιδὴ» θ 453· γ') ματαφ. σταθερός, εὐσταθής, ἀμετάπειστος, «-ἦτορ, φρένες» Ζ 352, σ 215· «-(Πρίαμος) ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων» Υ 183.—Τὸ οὐδ. **ἔμπεδον** ὡς ἐπίρ. ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας, Ρ 434, «-μένειν» Ε 527· ἐπιτείνεται ἐν τῷ συνδυασμῷ «ἔμπεδ. ἀσφαλέως» ν 86 «-ἀσφαλέως ἔμπεδον θέειν» Ν 141, τ 113.

***Ἐμ-πελάζω**, μέλ. σω, ἀμετάβ. πλησιάζω, «-δόμῳ» Ὑ. Ἑρμ. 523.

Ἐμπεσεῖν, ἴδ. ἐμπίπτω.

Ἐμ-πήγνυμι [. . — .], μέλ. πήξω, ἐμπήγω μόνον ἐν τμ. Ε 40, χ 83.

Ἔμπης, ἀντὶ τοῦ ἔμπας, (οὐχὶ ἐκ τοῦ πᾶς) 1) βεβαιωτικὸν βεβαίως, ἐξάπαντος τ. 37, ο 214, τ 302, ψ 83, Ρ 632, 2) παραχωρητικὸν εἰς πᾶσαν περίστασιν μὲ ὅλα ταῦτα, ὅ ἐ. ἀλλά, ὅμως· ὅθεν πολλάκις «-ἀλλ' ἔμπης» ἀλλ' ὅμως, δ 100 κ. ἀ. ἢ προηγουμένου τοῦ Δέ, Α 562, γ 209· ἀλλὰ καὶ ἑπομένου Ε 191· ἐπιτείνεται διὰ τοῦ Καὶ «-ἀλλὰ καὶ ἔμπης» Β 297, Τ 422, «καὶ ἔμπης» ε 205. Ὡσαύτως παρά τινων ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐν γένει, ἐντελῶς, παντάπασιν, Ξ 174, Τ 308, τ 302 κ. ἀ. Τίθεται μὲ τὴν αὐτὴν σημ. καὶ ἐν αἰτιολογικῷ λόγῳ «-τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθαι — σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται, ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης» ἐπειδὴ κανένα πάλιν δὲν φοβούμεθα (ὑπεννοεῖται : καὶ ἂν μᾶς ἀκούσωσι) Η 196, πρβλ. Μ 326, Ρ 632, β 199, ξ 481. Ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀπροσδοκήτου, τ 37, ὡσαύτως καὶ σ 354.—Συχνὰ τίθεται εἰς τὰς ἀποδόσεις μετοχῶν ἐναντιωματικῶν ἐχουσῶν τὸ

«-περ» Ρ 229, Ω 522, λ 351 κ. ἀ. πολλάκις δὲ καθ' ὑπέρβασιν, «οἷαν καὶ τὸ «-ὅμως» πάσχει, τίθεται ὁμοῦ μὲ τὴν μετοχήν, ὅτε τὸ «-περ ἔμπης» δύναται νὰ μεταφράσῃ τις διὰ τοῦ ὅσον καὶ ἂν «-Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, πίνοντά περ ἔμπης» ὅσον καὶ ἂν ἔπινεν, ἠσχολεῖτο περὶ τὸ πίνειν, Ξ 1, ϑ 361 κ. ἀ.

Ἐμ-πίμπλημι (μόνον ἐν τμ.) καὶ **ἐμπίπλημι.** ἀόρ. α' ἐνέπλησα, μέσ. ἀόρ. α' ἐνεπλησάμην, ὅθεν ἀπαρμφ. ἐνιπλήσασθαι η 221. παθ. ἀόρ. α' ἐνεπλήσθην, ἀπαρμφ. ἐνιπλησθῆναι· μέσ. ἀόρ. β' ἐπικ. συγκεκομμ. μὲ παθ. σημ. ἔμπλητο, Φ 607, μ 417 καὶ πληθ. ἔμπληντο, θ 16. 1) Ἐνεργ. α') πληρῶ γεμίζω «-ρέεθρα ὕδατος» τὰ ρεῖθρα μὲ ὕδωρ Φ 331 κ. ἀ. μεταφ. «-θυμὸν ὀδυνάων» τ 117· ὅθεν β') κορέννυμι, χορταίνω, ρ 503.—Παθ. πληροῦμαι γεμίζω (ἀμετάβ.) «αἵματος ἐνεπλήσθησαν ὀφθαλμοί» Π 348, μεταφ. «-υἷος ἐνιπλησθῆναι ὀφθαλμοῖς» νὰ χορεσθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ (ἢ ἐ. βλέποντες) τὸν υἱὸν λ 452. 2) Μέσ. πληρῶ ἐμαυτὸν ἤ τι τῶν ἐμαυτοῦ, μετὰ γεν. Φ 607 κ. ἀ., κορέννυμαι η 221 «μεγάλην νηδὺν» ἐπλήρωσε τὴν μεγάλην του κοιλίαν, ι 296· μεταφ. «-ἀγρίου μένεος θυμὸν» Χ 312.

Ἐμ-πίπτω ἀόρ. ἐνέπεσον καὶ ἀναύξ. ἔμπεσον. 1) ἐμπίπτω, πίπτω μέσα, μετὰ δοτ. «-πόντῳ» δ 508, «-πέτρῃ» Δ 108, «-πῦρ ἔμπεσε νηυσί» Π 113, «ἐν ὕλῃ» Λ 155, «-ἐνέπεσε ζωστῆρι ὀϊστός» ἔπεσε τὸ βέλος κατὰ μέσον τοῦ ζωστῆρος, Δ 134. 2) μεταφ. α') ἐπὶ ἀνθρώπων ἐμπίπτω, εἰσορμῶ, πίπτω μέσα μετὰ δοτ. «ὑσμίνῃ» Ο 297, Π 81, «-προμάχοις» Ω 526· β') ἐπὶ καταστάσεων «κακόν μοι ἔμπεσεν οἴκῳ» β 45, ο 345· ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων «-χόλος, δέος ἔμπεσε θυμῷ» εἰσέδυσεν εἰς τὴν ψυχήν, Ι 436, Ξ 207, Ρ 625, καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. Π 206· γ') «-ἔπος μοι ἔμπεσε θυμῷ» μ 266.

Ἔμ-πλειος, σ 119, τ 580 καὶ **ἐνίπλειος, η, ον,** ἀντὶ τοῦ ἔμ-πλεος, πλήρης γεμᾶτος μετὰ γεν. *Ὀδ. ξ 113, ρ 300, φ 78 κ. ἀ. μόνον κατὰ τοὺς ἐπικ. σχηματισμούς.

Ἐμπλήγδην ἐπίρ. (ἐμπλήσσω), ἐμπλήκτως, τυχαίως, ἀσυνέτως, ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως, υ 132 †.

Ἔμπλην ἐπίρ. (ἐν, πέλας) ἐγγύς, πλησίον μετὰ γεν. Β 526 †.

Ἐμπλήσατο, ἔμπλητο, ἔμπληντο, ἴδ· ἐμπίμπλημι.

Ἐμπλήσσω, ἴδ. ἐνιπλήσσω.

Ἐμ-πνέω, ἐμπνείω, ἀόρ. α' ἐνέπνευσα καὶ ἔμπνευσα. 1) εἰσπνέω, ἐμφυσῶ, φυσῶ ἐπάνω εἰς «-μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ» Ρ 502, μετ' αἰτ. «μέσον ἱστίον» εἰς τὸ μέσον τοῦ ἱστίου (ὁ ἄνεμος). Ὕμ. 6, 33. 2) μεταφ. ἐμβάλλω, ἐμπνέω ἐπὶ θεῶν «-μένος, θάρσος τινί» Κ 482, ι 381 κ. ἀ. μετ. ἀπαρμφ. «-φᾶρος ὑφαίνειν» τ 138.

Ἐμ-ποιέω, μέλ. ήσω. ἐντίθημι, ἐγκατασκευάζω, «-πύλας ἐν πύργοις» Η 438 (ἐν τμ.) Σ 490. — Μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. Ὕ. Ἑρμ. 527 ἐν τμ.

Ἐμπολάω (ἐμπολή) παρατ. γ' πληθ. ἐπικ. ἐπεκτ. ἐμπολόωντο, ἀγοράζω, ἐμπορεύομαι. Τὸ μέσ. ἀγοράζω ἐμαυτῷ «-βίοτον» Ο 456 †.

Ἔμ-πορος (ἐν, πόρος), πᾶς ὅστις ἐπὶ ξένου πλοίου πλέει τὴν θάλασσαν, ἐπιβάτης, ταξειδιώτης, β 319, ω 300.

Ἐμ-πρήθω, ἴδ. ἐνιπρήθω.

Ἐμπυριβήτης [. ⏑ ⏑ . .] (ἐν πυρί, βαίνω) ὁ ἐν πυρὶ βαίνων, ὁ ἐπὶ τοῦ

πυρὸς ἱστάμενος, ἐπίθ. τοῦ «-τρίποδος» Ν 702 †.

Ἐμ-φορέω, μόνον παθ. μετὰ δοτ. «-κύμασιν» φέρομαι ἐπὶ τῶν κυμάτων, *Ὀδ. μ 419, ξ 309.

Ἔμφυλος [. – .] (ἐν, φυλή) ὁ εἰς τὴν αὐτὴν φυλήν, ἔθνος ἀνήκων, ἐγχώριος, ἐντόπιος, ἐγγενής. «-ἀνὴρ» ο 273 †.

Ἐμ-φύομαι, [. ⏑ . .] ἀόρ. α' ἐνέφυσα, ἀόρ. β' ἐνέφυν· παρακ. (ἐμπέφυκα) μόνον γ' πλ. ἐμπεφύασι καὶ μετοχ. θηλ. ἐμπεφυυῖα. 1) μεταβ. ἐν τῷ ἐνεστ., μέλ. καὶ ἀορ. α' ἐμφυτεύω, ἐμποιῶ, ἐμπνέω, «-θεός μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν» χ 348 2) ἀμετ. ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. β' ἀορ. καὶ παρακ. φυτρώνω ἐπάνω εἴς τι, μετὰ δοτ. «-τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι» Θ 84· ὅθεν μεταφ. προσκολλῶμαι εἴς τι, σφίγγομαι περί τι «ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα», Α 513· μετὰ δύω δοτ. «-ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ» (ἀντὶ τοῦ ἐνέφυ) ἐκολλήθη εἰς τὴν χεῖρά του, Ζ 253 κ. ἄ. πλχ. «ἐν χείρεσσι φύοντο» ω 410. Πρβλ. λ. **ὀδάξ**.

Ἐν, ἐνί, εἰν, εἰνί, Θ 199, Ο 150, ι 317, κ 310, μ 256 (πάντοτε ἐν τῷ β ποδί). Α') Πρόθ. μετὰ δοτ., ἧς ἡ πρώτη σημ. εἶνε ἐντός. 1) τοπικῶς· α') «-ἐν γαίῃ, ἐν δώμασι» κ. ἄ. τ. ἐν Ἄργει, ἐν Τροίῃ» κ. τ. τ. Ὁμ. πλχ. β') ἐν τῷ μέσῳ, περικύκλωσαν ὑπό, «-οὐρανὸς ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι» περικυκλούμενος ὑπὸ αἰθέρος καὶ νεφελῶν, Ο 192· ὅθεν ἐπὶ προσώπων, μεταξύ, «-ἐν Δαναοῖσιν, ἐν Τρώεσσι, ἐν ἀθανάτοισι» κ. ἄ. τ. ὅθεν καὶ ἐνώπιον, (τουτέστιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀκροατῶν) «-ἐν πᾶσιν» β 194, π 378. Μεταφ ἐπὶ ἐξωτερικῶν ἢ ἐσωτερικῶν (ψυχικῶν) καταστάσεων, ἐν αἷς τις εὑρίσκεται, «-ἐνὶ πολέμῳ, ἐν φιλότητι, ἐν πένθεϊ» Δ 258, Η 302, Χ 483 κ.ἄ. ἐν νόστῳ» ω 96. γ') πρός τινι, τὸ προσηρτημένον, προσκεκολλημένον, προσηρμοσμένον εἶναί τινι, «-ἐν ξίφει ἧλος» Λ 29, «-νευρὴ ἐν τόξῳ» Ο 463. δ') ἐπί τινος «χιὼν κατατήκετ' ἐν ὄρεσσιν» τ 205, «ἐν ἵπποις» Λ 198· ε') παρά τινι «-ἐν ποταμῷ» Σ 521, ε 466· ὅθεν ζ') εἰς τροπικὰς φρ. σημ. τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς στηρίζεταί τι ἢ τὸ πόθεν τι ἐξαρτᾶται, «-θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» ἴδ. γόνυ· «-νίκης πείρατ' ἔχοντ' ἐν θεοῖσι» Η 102· ἴδ. πεῖρας· «ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμοιο» Π 630, «δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν» διότι δύνασθε ὑμεῖς, χ 69. 2) χρονικῶς, «-ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ» κατὰ τὴν ἐαρινὴν ὥραν, Π 643, σ 367. 3) αἰτιολογικῶς· α') τὸ ὄργανον ἢ μέσον δι' οὗ, «-ὁρᾶν, ἰδεῖν ἐν ὀφθαλμοῖς» Α 587, Γ 306, χ 385, Ε 299, πρβλ. ι 164, 558, Η 105. β') ἀναλογίαν, «-ἐν μοίρῃ» ὅ ἐ. κατὰ μοῖραν, χ 54, «ἐν καρὸς αἴσῃ» Ι 378.

Σημ. 1) Πολλάκις κεῖται ἡ Ἐν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντὶ τῆς Εἰς μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ρημάτων, διότι σημαίνεται διὰ τούτων ἅμα καὶ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν παρεπομένη ἠρεμία «-ἐν γούνασι πίπτειν» Ε 370· συχναὶ αἱ φρ. «βάλλειν, πίπτειν ἐν κονίῃσι, ἐν χερσὶ τιθέναι, ἐν χείρεσσι λαβεῖν» ὡσαύτως ἕζεσθαι ἔν τινι, δῆσαι ἐνὶ δεσμῷ, ἐν πέδαις» μετὰ τῶν ρημάτων «-χέω, ἀφύσσω κ. ἄ.» ἴδ. τὰς λ. ταύτας· «ἐν τεύχεσιν ἔνδυνον» Ψ 131. 2) Ἐνίοτε τίθεται μετὰ τὴν Ἐν γενική, ἐξυπακουομένου οὐσιαστικοῦ τινος κατὰ δοτικ., «-ἐν Κίρκης» ἐξυπακ. «-οἴκῳ» κ 282· ἰδίως «-εἰν Ἀΐδαο» ἐξυπακ. δόμοις» Χ 389 κ. ἄ. πλχ. «-ἐν Ἀλκινόοιο» η 132 «-ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς» Ζ

47 3) Τίθεται ἐνίοτε καὶ μετὰ τὸ πτωτικόν, Σ 218, δ 127. μ 103· συχνότερον ἢ ἐνί, ἥτις τότε κατ' ἀναστροφὴν τονίζεται ἔνι, Η 221, Ι 53 κ. ἀ.

Β') Ὡς ἐπίρ. μάλιστα ἐν τῷ συνδυασμῷ «-ἐν δὲ» ἐντὸς δὲ ἢ ἐπάνω δέ, Α 188, α 41, 6 340 κ. ἀ. ὅπου πολλάκις ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς πρόθεσις ἐν τμήσει κειμένη· μεταξὺ δέ, Β 588, Π 551. Πολλάκις κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ ἔνεστι, ἐνῆν· Ε 740 κ. ἀ. καὶ μάλιστα ἢ ἔνι, ἴδε ἔνειμι.

Γ') Ἐν συνθέσει μετὰ ῥημάτων ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοπικὴν σημ. ἐντὸς κτλ ὡσαύτως καὶ μετ' ἐπιθέτων, οἷον «-ἔμφυλος, ἐνεύναιος».

Ἔν, οὐδ. τοῦ εἷς, ὅπ. ἴδε.

Ἐναίρω, ἀπαρμφ. ἐναιρέμεν· ἀόρ. α' ἐνηράμην. 1) φονεύω, διαφθείρω μετ' αἰτ., ἐν δὲ τῇ Ἰλ. συνήθως: φονεύω ἐν τῇ μάχῃ ὅθεν καὶ λαμβάνει τὸν προσδιορισμὸν «-χαλκῷ, τόξῳ» «-πολλεῖ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν» Ζ 229· «-κατ' οὔρεα θῆρας» Φ 485. Τὸ μέσον ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐνεργητ. καὶ συντάσσεται μετ' αἰτ. Ε 43, Ζ 32, Ξ 515, Π 92, ω 424· μεταφ. «μηκέτι χρόα καλὸν ἐναίρεο» τ 263.

Ἐν-αίσιμος, ον. (ἐν-αἴσῃ) 1) προμηνύων, προαγγέλλων, εἱμαρμένην (τὴν τύχην), προφητικός, «σήματα» Β 353, «-ὄρνιθες» 6 182, «-ἐναίσιμα μυθήσασθαι» προοιωνίσασθαι, τὰ μέλλοντα προειπεῖν, 6 159. 2) προσήκων, πρέπων, ἐπιεικής, δίκαιος, «ἀνήρ» Ζ 521, κ 383. «φρένες» σ 220, «-νόος» ε 190, «-δῶμα» Ω 425, Ὑ. Δήμ. 369 «-ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι» πράττω ὅ,τι εἶνε δίκαιον καὶ πρέπον, τὸ καθῆκόν μου, ρ 321. — Τὸ ἐνικὸν οὐδ. λαμβάνεται ὡς ἐπίρ. «οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον» δὲν ἦλθον εἰς τὸν προσήκοντα καιρόν, ὅταν ἔπρεπε. Ζ 519.

Ἐν-αλίγκιος [. ⏑ . ⏑ .], ον, γοτθικ. analeiks, γερμ. ähnlich) ὅμοιος, ἴσος, «-τινὶ» Ε 5 κ. ἀ. «-θεοῖς αὐδὴν» κατὰ τὴν φωνήν, Τ 250. α 371 κ. ἄ. πλχ.

Ἐνάλιος. εἰνάλιος, ὅπ. ἴδε.

*Ἔναλος, [. ⏑ .] ον (ἐν, ἅλς), παράλιος, ἐπιθαλάσσιος, περὶ τῆς Μιλήτου, Ὑ. Ἀπ. 180.

Ἐν-αμέλγω, [. ⏑ . .], ἀμέλγω ἐντός, ἀρμέγω μέσα, μετὰ δοτ. ι 223 †.

Ἔν-αντα [. . ⏑].(ἐν ἄντῃ) ἐπίρ. ἀντικρύ, ἀπέναντι, μετὰ γεν. Υ 67 †.

Ἐν-αντίβιον [. . ⏑ ⏑ .] ἐπίρ. ἐξ ἐναντίου βίας ἢ ἀντιστάσεως γινομένης, ἐν γένει δὲ ἐναντίον, ἐχθρικῶς, συνάπτεται μετὰ τοῦ μάχεσθαι πολεμίζειν, στῆναι, μεῖναι» Θ 168, Κ 451, Φ 266, ξ 270· «-ἐναντίβ. ἐλθεῖν ἐν πολέμῳ» Υ 130.

Ἐν-αντίος, η, ον. 1) ὁ ἀπέναντι, ἀντικρυνός, ὁ κατὰ πρόσωπον, Ζ 247, μετὰ δοτ. Ι 190, κ 89, ζ 329. 2) ἐναντίος, ὁ ἐ. πολέμιος, μετὰ γεν. «-Ἀχαιῶν» Ε 497 κ. ἄ πλχ. Συχνότατα λαμβάνεται ἡ ἐν. αἰτ. τοῦ οὐδ.

Ἐναντίον ὡς ἐπίρ. α') ἀντικρύ, κατὰ πρόσωπον «ἔζεσθαί τινος» ψ 89· «-ἐναντίον ὧδε κάλεσον» τ 544, «-νεικεῖν τινι» ὑβρίζω τινὰ κατὰ πρόσωπον, Υ 252, «-μίμνειν» ἀνθίσταμαι ἐναντίον τινός, Ν 106, μετὰ δοτ. Ο 304· 6') εἰς ἀπάντησιν, ἐναντίον, κατὰ (τινος) «-ἐλθεῖν τινος» ξ 278, «ἰέναι τινὸς» Φ 574 αἵστασθαί τινος» Ν 448· ὅθεν «-μάχεσθαί τινος» Υ 97, «ὄρνυσθαι» ὁρμᾶν ἐναντίον, Λ 129.

Ἔναξε, ἴδ. νάσσω.

Ἔναρα [. ⏑ .], τά, (ἄρηρώς), μόνον πληθ. λάφυρα, ἰδίως τὰ ἀπὸ τοῦ φο-

νευθέντος ἐχθροῦ ἀφαιρούμενα ὅπλα, σκῦλα. «βροτόεντα» καθημαγμένα, Ἰλ. Ζ 68, 480 κ. ά.

Ἐναργής, ές, (ἀργὸς) ὁρατός, ὀφθαλμοφανής, πρόδηλος, φανερός. ἰδίως ἐπὶ τῶν θεῶν τῶν αὐτοπροσώπως ἐν τῷ ἀληθινῇ αὐτῶν μορφῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους φανερουμένων «-χαλεποὶ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς» Υ 131, γ 420, η 201 «-ὄνειρον» ὁλοφάνερον, δ 841.

Ἐν-αρηρὼς [. ⌣ . .], **υῖα, ός**, μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ ἐν-αραρίσκω (αρ-) μόνον ὡς ἐπίθετον, ἐνηρμοσμένος, στερεωμένος, ε 236 †.

Ἐναρίζω [. ⌣ . .], (ἔναρα), μέλ. ίξω, ἀόρ. α' ἐνάριξα, κυρ. ἐκδύω πολέμιον φονευθέντα, γυμνώνω, μετ' αἰτ. Ἰλ. πλχ., μετὰ δύω αἰτ. «-τινὰ ἔντεα» ἀφαιρῶ τινος τὰ ὅπλα, σκυλεύω, Ἰλ. Ρ 187, Χ 323· ὅθεν ἐν τῇ μάχῃ φονεύω, Ε 155, 160, 731 κ. ά., ἐν γένει φονεύω Α 191.

Ἐν-αρίθμιος [. ⌣ . ⌣ .], **ον**, ὁ ἐν ἀριθμῷ ὤν, συναριθμούμενος «-ἄλλην ἐνίησιν ἐναρίθμιον εἶναι» ἵνα συμπληρώσῃ τὸν ἀριθμόν, μ 65· μεταφ. ὁ ἐν λόγῳ ὤν, ὁ λογιζόμενός τι, ὅστις λογαριάζεται, τιμᾶται «οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ» Β 202.

***Ἔνναςαν**, ἀντὶ τοῦ ἔνασαν, ἴδ. ναίω.

Ἔνατος [. ⌣ .], **η, ον, εἴνατος**, Β 295· ὁ ἔνατος *Ἰλ. 313.

Ἔν-αυλος, ὁ, 1) κυρ. ἡ κοίτη, ἢ τὸ ρεῖθρον ὁρμητικῶν χειμάρρων, ἢ ἡ τάφρος, χανδάκι *Ἰλ. Π 71· ἔπειτα αὐτὸς οὗτος ὁ χειμάρρους ἢ χείμαρρος Φ 283, 312. 2) αὐλών, φάραγξ, χαράδρα Ύ. Ἀφρ. 74, 124.

Ἐνδείκνυμι [. . – .], γνωστοποιῶ, φανερώνω. Μόνον τὸ μέσ. εὑρίσκεται παρ' Ὁμ. «-Πηλεΐδῃ ἐνδείξομαι», ἐξυπακ. «λόγον», Τ 83 †.

Ἔνδεκα [. . ⌣], ἄκλιτον, ἕνδεκα Ι 329, ξ 103 (στρογγύλος ἀριθμός).

Ἐνδεκά-πηχυς [. . ⌣ . .], **υ**, ἕνδεκα πήχεις μακρός, «-ἔγχος» *Ἰλ. Ζ 319, Θ 494.

Ἐνδέκατος, η, ον, ἑνδέκατος, Ω 666·—«-ἡ ἐνδεκάτη», ἐξυπακ. ἡμέρα, β 374 κ. ά.

Ἐν-δέξιος, η, ον, 1) ὁ ἐν δεξιᾷ, ὁ ἐκ δεξιῶν, ὁ πρὸς δεξιάν, δεξιός, «-σήματα» σημεῖα δεξιά, τουτέστιν αἴσια, εὐτυχίαν προμηνύοντα, Ι 236· ἴδ. δεξιός.—Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπίρ. ἐνδέξια, πρὸς δεξιάν, δεξιά. 2) ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, Ύ. Ἑρμ. 454.

Ἐν-δέω, ἀόρ. α' ἐνέδησα, δένω, δεσμεύω ἐντός (τινος), προσδέω, ἐμπλέκω ε 260· «νευρήν» Ο 469· μεταφορ. «-Ζεύς ἐνέδησέ με ἄτῃ» με περιέπλεξεν εἰς ἁμαρτίαν, Β 111, Ι 18· πρβλ. ἐφάπτω.

***Ἐνδιάομαι** [. ⌣ . . .], ἀποθ. (ἔνδιος) εἶμαι ἐν ὑπαίθρῳ, Ύμ. 32, 6.

Ἐν-δίημι [. ⌣ . .], παρατ. γ' πληθ. ἀναύξ. ἐνδίεσαν ἀντὶ τοῦ ἐνεδίεσαν, ἐρεθίζω, ἀποδιώκω, Σ 584 †. Πρβλ. δίεμαι.

Ἔνδινα [. – .], τὰ (ἐν, ἔνδον), μόνον Ψ 806 †, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἐσωτικά.

Ἔνδιος [. ⌣ .], **ον**, μεσημβρινός, ὁ περὶ μεσημβρίαν μόνον «-ἔνδιος ἦλθε» σ 450 καὶ «-ἔνδιοι ἱκόμεσθα» Λ 726.

Ἔνδοθεν, ἐπίρ. (ἔνδον). 1) ἔνδοθεν ἀπὸ μέσα, «-ὑπακούειν» δ 283, υ 101. 2) ἐσωτερικῶς, «-Ζηνὸς που τοιήδε— ἔνδοθεν αὐλή», δ 74, 293, 467· μετὰ γεν. «ἔνδοθεν αὐλῆς» ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν αὐλήν, ἐντὸς τῆς αὐλῆς, Ζ 247.

Ἔνδοθι [. . ⏑], ἐπίρ. (ἔνδον) ἔνδον, ἐντὸς Ζ 498 κ. ἀ. ἐσωτερικῶς, μέσα, μετὰ τοῦ «-θυμὸς» μέσα ἡ καρδιά, Α 243, β 315 κ. ἀ. τοὐναντίον τοῦ «θύρηφιν» χ 220· μετὰ γεν. Σ 287· ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῆς ἀσπίδος, Υ 271.

Ἔνδον, ἐπίρ. (ἐν), ἐντός, μέσα, ἰδίως ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἐν τῇ οἰκίᾳ, Ὅμ. πλχ. «-ἔνδον εἶναι» (='ς τὸ σπῆτι), Κ 378, π 202 κ. ἀ. μετὰ γεν. «-Διὸς ἔνδον» ἐν τῇ τοῦ Διὸς οἰκίᾳ, Υ 13, πρβλ. Ψ 00.

Ἐν-δουπέω, ἀόρ. α' ἐνδούπησα ἀνεύξ. ἐμπίπτω μετὰ δούπου; πίπτω μέσα μὲ βρόντον, μετὰ δοτ. «-μέσῳ ἐνδούπησα» Ὀδύσσεια μ 443, ο 479.

Ἐνδυκέως [. ⏑ . .], (πρβλ. ἀδευκής) ἐπίρ. ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, προθύμως, μετὰ ζήλου, ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἐν Ἰλ. σπανίως, «-τρέφειν» Ψ 90, φείδεσθαι 158, «-ἁμάρτειν» Ω 438 συχνὰ ἐν Ὀδ. μετὰ τοῦ «-φιλεῖν, πέμπειν, λούειν, χορεῖν» ξ 62, 337, κ 65, 450, ω 212 κ. ἀ. «ἐνδυκ. κρέα ἤσθιε» μὲ ὄρεξιν, ξ 109.

Ἐνδύνω [. – .] = ἐνδύομαι· μόνον κατὰ παρατ. ἔνδυνε ἀντὶ τοῦ ἐνέδυνε, ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, φορῶ τι, «-χιτῶνα» Β 42, Κ 21 μεταφορ. «-ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος» ἡ καρδία του περιεβλήθη λύπην, Τ 367.

Ἐν-δύω [. ⏑ .], ἀόρ. α' ἐνέδυσα· ἀόρ. β' ἐνέδυν, μετοχ. ἐνδύς· μέσ. ἀόρ. α' ἐνεδυσάμην. 1) μεταβ. ἐνδύω, περιβάλλω (τινά), ἐνδύνω Βατρ. 160. 2) Τὸ μέσ. μετὰ τοῦ ἐνεργ. β' ἀορ. καὶ παρακ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, μετ' αἰτ. «-ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα» Ε 736 «ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο χαλκὸν» Ἰλ. Β 578, Δ 16.

Ἐνέηκα, ἀόρ. ἀντὶ τοῦ ἐνῆκα, ἴδ. ἐνίημι.

Ἐνεῖκαι, ἴδ. φέρω.

Ἔν-ειμι (εἰμί), α' πληθ. ἔνειμεν, Ε 477, εὐκτ. γ' ἑν. ἐνείη· παρατ. γ' ἐν. ἐνῆεν, γ' πληθ. ἔνεσαν, ἐνυπάρχω, εἶμαι ἢ εὑρίσκομαι μέσα, ἀπολ., Ὅμ. πλχ. καὶ ἐν τμ., ἔτι δὲ μετὰ δοτ. «-ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν» κ 45· μετ' ἐπιρ. «-οἴκοι ἔνεστι γόος» Ω 240· «-ὀλίγος ἔτι θυμὸς ἐνῆεν» Α 593· ὅθεν καὶ μετὰ δοτ. προσώπου σημ. ἔχω τι, «εἰ χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη» ἂν εἶχα χάλκ. κτλ. Β 590 πρβλ. Ρ 156. — Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ τὸ ἔνι ἀντὶ τοῦ ἔνεστι ἢ ἔνεισι (ἔνι εἶνε δηλ. ὄχι ἕτερος τύπος συγκεκομμ. τοῦ ῥήματος, ἀλλὰ ἡ πρόθεσις ἐνί, ἥτις ὅταν ἐξυπακούηται τὸ ῥῆμα εἰμί, ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ἴδ. καὶ πάρα, ἔπι καὶ ἄνα), Ξ 141, Σ 53, Υ 248, ι 126 (ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν) σ 355 «ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί» φ 288.

Ἕνεκα, ἕνεκεν, ρ 288, 310.

Εἵνεκα (Fέκητι) Α 174, β 191 κ.ἀ. πρόθεσις μετὰ γεν. ἕνεκα, ἐξ αἰτίας, διὰ (μετ' αἰτ.) ὁτὲ μὲν προτάσσεται, ὁτὲ δὲ ἐπιτάσσεται τῆς γενικῆς.

Ἐνέκυρσε, ἴδ. ἐγκυρέω.

Ἐνενήκοντα, Β 602, ἐκ ἐννήκοντα, τ 174, ἄκλιτον ἀριθ. ἐνενήκοντα.

Ἐνένιπον, ἐνένιπτε, ἴδ. ἐνίπτω.

Ἐνέπω καὶ ἐννέπω, προστ. ἔννεπε, εὐκτ. ἐνέποιμι, μετοχ. ἐνέπων· παρατ. ἔννεπον· ἐνταῦθα ὑπάγεται οὐ μόνον κατὰ τὴν σημ. ἀλλὰ καὶ κατὰ τύπον (ἴδε τὸ τέλος) καὶ ὁ ἀόρ. ἔνισπον, β' ἐν. ἔνισπες, Ω 388, προστ. ἔνισπε, μόνον δ 642, συνήθως δὲ ἐνίσπες (ἀλλὰ μόνον ἐν τέλει στίχου) Λ 186, Ξ 470, γ 101 κ.ἀ. ἀπαρμφ. ἐνισπεῖν, ὑποτακτ. ἐνίσπω, εὐκτ. ἐνίσποιμι· μέλ. ἐνίψω,

Η 447, β' 137 καὶ ἐνισπήσω, ε 98. 1) λέγω, διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι, ἀγγέλλω, «-μῦθον, ὄνειρον» Β 80, Θ 412, «-ἄνδρα μοι ἔννεπε» α 1· ὡσαύτως «-μνηστήρων θάνατον» ω 414· «-τοῦ παιδὸς μῦθον» εἴδησιν περὶ τοῦ παιδός, λ. 492. 2) λέγω, ὁμιλῶ, διαλέγομαι, «-πρὸς ἀλλήλους» Λ 643.

Ἐν-ερείδω, ἀό,. α' ἐνέρεισα, εἰσωθῶ, ἐμπήγω, χώνω «-μοχλὸν ὀφθαλμῷ» ι 383 †.

Ἔνερθε, ἔνερθεν, καὶ **νέρθε, νέρθεν**, ἀπ. ἴδε, ἐπίρ. κάτωθεν, Ν 75· ἀντίθ. τοῦ «ὑψόθεν» Υ 57, ν 163. β') κάτω ι 385, (‖. καὶ ἐνταῦθα ἑρμηνευτέον κάτωθεν διότι εἶνε ἀντίθετον τοῦ ἐν τοῖς ὀλίγον ἀνωτέρω «-ἐφύπερθεν :» ἐγὼ μὲν ἄνωθεν, οἱ δὲ ἄλλοι κάτωθεν) «-οἱ ἔνερθε θεοὶ» οἱ καταχθόνιοι θεοί, οἱ θεοὶ ἀπὸ κάτω, Ξ 274. 2) μετὰ γεν. ὑποκάτω, ἀπὸ κάτω « ἔν. 'Αΐδεω» Θ 16· καὶ ἐπιτασσόμενον τῆς γεν. «-θώρηκος ἔν., ἀγκῶνος ἔν.» Λ 234, 252.

Ἔνεροι, (ἐν), οἱ, οἱ κάτω, οἱ καταχθόνιοι, εἴτε θεοί, εἴτε ψυχαὶ ἀνθρώπων, 'Ἰλ. Ο 188, Υ 61, Ὕμ. Δήμ. 358.

Ἐνέρτερος, η, ον, συγκρ. τοῦ ἔνεροι, κατώτερος, καταχθονιώτερος, «-ἐνέρτερος οὐρανιώνων» ‖. τουτέστι μεταξὺ τῶν καταχθονίων καὶ κατωτέρω ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ἔνθα ὁ Κρόνος καὶ οἱ Τιτᾶνες, Ε 898, πρβλ. «-ἐνέρτεροι θεοὶ» Ο 225.

Ἔνεσαν, ἴδ. ἔνειμι.

Ἐνεσίη καὶ **ἐννεσίη**, ἡ, (ἐνίημι) παρακέλευσις, προτροπή, προσταγή, «-κείνης ἐννεσίῃσιν» κατὰ τὰς διαταγὰς ἢ εἰσηγήσεις ἐκείνης, Ε 894 †.

Ἐνεστήρικτο, ἴδ. ἐνστηρίζω.

Ἐνετή, ἡ, (ἐνίημι), [περόνη, πόρπη] καρφίτσα, θηλυκωτῆρι, Ξ 180.

Ἐνετοί, οἱ ἔθνος τι τῆς Παφλαγονίας (ἀμνημόνευτον παρὰ τοῖς μετέπειτα) Β 852. Ἡ μεταγενεστέρα παράδοσις ἐσχέτιζεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Ἐνετοὺς οὓς καὶ ἀπογόνους τῶν ἄλλων ἐθεώρει. Παρὰ Στράβ. 5, 1, 4 ἐξ. πνευματίζονται Ἑνετοί, (Βένετοί).

Ἐν-εύδω, ἐγκοιμῶμαι, κοιμῶμαι μέσα, μετὰ δοτ. 'Οδ. γ 350, υ 95.

Ἐνεύναιος, ον, (ἐν, εὐνή), παρ' Ὁμ. οὐσιαστ. «-τὸ ἐνεύναιον» πᾶν τὸ ἐν ᾧ τις εὐνᾶται, στρῶμα, στρωσίδι, στρῶσις 'Οδ. ξ 51· πληθ. π 35.

Ἐνηείη, ἡ, ἠπιότης, φιλανθρωπία, καλωσύνη Ρ 670 †, Ἐκ τοῦ

Ἐνηής, ές, (ἀντίθ. τοῦ ἀπηνής), ἤπιος, μαλακός, φιλάνθρωπος, Ρ 204, Φ 96, Ψ 252, 648, θ 200.

Ἔν-ημαι (ἧμαι) ἐγκάθημαι, κάθημαι μέσα, δ 272 †.

Ἐνήνοθε, παραχ. τοῦ ἀνέθω, ὀρθότερον ἀνήνοθε, ὅπερ ἴδε (ἀνέθω, ἄνθος) κυρ. ἀνεβλάστησε, ἀναβρύει, ἀνέρχεται ρ 270 †.

Ἐνήρατο, ἴδ. ἐναίρω.

Ἔνθα [‿‿], ἐπίρ. (ἐν), 1) τοπικόν, δεικτικόν, στάσεως σημαντικόν, ἐνταῦθα, αὐτοῦ, ἐδῶ, ἐκεῖ· ἔτι δὲ καὶ ἀναφορικὸν ἀντὶ τοῦ ὅθι, ὅπου, Α 610 κ. ἀ. Σπανιώτερον εἶνε κινήσεως σημαντικόν, ἐκεῖσε, Ν 23, γ 295 κ. ἀ. συχνὴ ἡ φράσις «-ἔνθα καὶ ἔνθα» ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Β 476 κ. ἄ. πληθ. ἔτι δὲ σημαίνει ἡ φρ. καὶ τὸ τῇδε κἀκεῖσε, Β 462 κ. ἀ. καὶ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, Η 156, κ 517· πανταχόθεν, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, Κ 264, η 86 «-ἢ ἔνθα ἢ ἔνθα» ἢ τῇδε ἢ ἐκεῖσε, ὅ ἐ. καθ' οἱανδήποτε διεύθυνσιν,

κ 574. 2) χρονικόν, τότε, τότε λοιπόν, Β 155, α 11 κ. ἀ. ἐπιτείνεται πολλάκις διὰ τοῦ «-ἔπειτα», ὅπερ χωρίζεται ἀπ' αὐτοῦ διὰ μιᾶς ἢ δύο λέξεων ἢ διὰ μόνου τοῦ Δέ, «-ἔνθα—ἔπειτα» η 196 καὶ ἄ. πλχ.

Ἐνθάδε [. ⏑ .], ἐπίρ. (ἔνθα) τοπικόν. 1) κινήσεως σηματικόν, ἐκεῖσε, τῇδε, πρὸς τὰ ἐδῶ, Δ 179, π 8 κ.ἄ. 2) στάσεως, ἐκεῖ, ἐδῶ, Β 296, β 51 κ. ἄ.

Ἔνθεν, ἐπίρ. (ἐν). 1) τοπικόν· α') δεικτικὸν ἐκεῖθεν, ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ἐδῶ, 179· «-ἔνθεν — ἑτέρωθι δέ» ἀφ' ἑνὸς—εἰς δὲ τὸ ἄλλο μέρος, μ 235· «-ἔνθεν μὲν—» ἀφ' ἑνὸς μὲν—μ 59 (τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόδοσις ἀνακολούθως ἕπεται στίχ. 73)· «-ἔνθεν — ἔνθεν» μετὰ γεν. Ὑμ. Ἑρμ. 226· μεταφ. ἐπὶ καταγωγῆς «-ἔνθεν ἐμοὶ γένος, ὅθεν σοί» ἐκεῖθεν ἔχω τὸ γένος μου, ὅθεν καὶ σύ, Δ 58· β') ἀναφερικὸν ἀντὶ τοῦ ὅθεν, ὁπόθεν, Ω 597 κ. ἄ. «-οἶνος, δέπας, ἔνθεν ἔπινον», ἐξ οὗ, ὅθεν ἔπινον, δ 220, τ 62· προηγουμένου τοῦ «ἔνθα» ε 195· 2) χρονικόν: ἐκτότε, ἀπὸ τότε, μετὰ ταῦτα, Ν 741.

Ἐνθένδε, ἐπίρ. (ἔνθεν) ἐντεῦθεν, ἐκεῖθεν, Θ 527, Ι 365, λ 69 κ. ἄ.

Ἐνθρώσκω, ἀόρ. β' ἔνθορον ἀναύξ. ἀντὶ τοῦ ἐνέθορον, εἰσπηδῶ, εἰσορμῶ, μετὰ δοτ. «-ὁμίλῳ» Ο 623, «πόντῳ» Ω 79· «-λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ» ρ 233.

Ἐνθύμιος [. — ⏑ .], ον, (ἐν, θυμός) ἐγκάρδιος,, «μή τοι λίην ἐνθύμιος ἔστω», ν 421 †.

Ἐνὶ καὶ **ἔνι**, ἴδ. ἐν καὶ ἔνειμι.

Ἐνιαύσιος [. ⏑ ⏑ .], ον (ἐνιαστός), ἐτήσιος, ἑνὸς ἔτους, «σῦς», π 454 †.

Ἐνιαυτὸς [. ⏑ . .], ὁ, ἔτος, ὁ χρόνος, «-Διὸς ἐνιαυτοί» τὰ ἔτη τοῦ Διὸς καθ' ὃ κυρίου τοῦ χρόνου, τῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν, Β 134, πρβλ. ξ 93. Κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε πᾶν συντετελεσμένον χρονικὸν διάστημα, περιλαμβάνον ἐν ἑαυτῷ σειρὰν πολλῶν φαινομένων· ὅθεν «-ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν» ἦλθε τὸ ἔτος μετὰ παρέλευσιν χρόνου, α 16 κ. ἄ. «-τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν» ἴδ. τελεσφόρος.

Ἐν-ιαύω, ἐγκοιμῶμαι, ἐνοικῶ, Ὀδ. ι 187, ο 557.

Ἐν-ίημι, μέλ. ἐνήσω· ἀόρ. α' ἐνῆκα, ἐπ. ἐνέηκα· ἀόρ. β' μετοχ. ἐνείς. 1) εἰσπέμπω, εἰσελαύνω, ἀφίνω (τι νὰ εἰσέλθῃ) μέσα, Ξ 131, «-πέλειαν» μ 65· μεταφ. «-τινὰ μᾶλλον ἀγηνορίῃσι» Ι 700· «-πόνοισι» Κ 89· «-ὁμοφροσύνῃσιν» φέρω εἰς ὁμόνοιαν, φιλίαν, σ 198. 2) ἐμβάλλω, βάλλω ἢ ῥίπτω (μέσα). «-τί τινι» καὶ σπανίως «-ἔν τινι», οἷον «-πῦρ νηυσὶ» Μ 441· «-ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί» τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ, περιέζωσε διὰ πυρός, Φ 338. «νῆα πόντῳ» καθελκύω, β 295, μ 293, 401· μεταφ. «-τινὶ ἀνάλκιδα θυμὸν» ἐμπνέω εἴς τινα ἄνανδρον ψυχήν, Π 656· «-τινὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσι» Ρ 570, Τ 37· «-τινὶ κόπον» Π 449 «μένος» Υ 80, ν 387 (τὸ ι βραχὺ ἐν τῷ ἐνεστ. μ 65, μακρὸν δὲ ἐν τῷ παρατ. Μ 441· ἴδε καὶ ἵημι).

Ἐνιῆνες, οἱ, ἀντὶ τοῦ Αἰνιᾶνες, φῦλον Θεσσαλικόν, κατοικοῦν τὸ μὲν ἀρχαιότερον ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς Ὄσσης, μετέπειτα δὲ μεταξὺ Ὄθρυος καὶ Οἴτης, Β 749.

Ἐνικλάω, ἀντὶ τοῦ ἐγκλάω, κόπτω, σπάνω· μεταφ. μηδενίζω, ματαιώνω [ἀνακόπτω], μετ' αἰτ. Ἰλ. Θ 408, 422.

Ἐνιπεὺς [. ⏑ .], ῆος, ὁ, ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ, (|| . εἰς ὃν εἰσβάλλει ἑνούμενος

πρότερον μετὰ τοῦ Ἀπιδανοῦ, νῦν Φαρσαλιτικός), λ 238, 240· εἶναι καὶ ποτάμιος θεός.

Ἐνιπή [. – .], ἡ. (ἵπτομαι) λόγος αὐστηρός, ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις, Δ 402· ἀπειλή, ε 446, ὕβρις, υ 266· ἐπιτείνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῶν ἐπιθέτων «ἀργαλέη, ἔκπαγλος, κρατερή» Ε 492, Ξ 104, κ 448.

Ἐνίπλειος, ον, ἀντὶ τοῦ ἔμπλειος, ὅπ. ἴδε.

Ἐνιπλήσασθαι, ἴδ. ἐμπίμπλημι.

Ἐν-ιπλήσσω, ἀντὶ τοῦ ἐμπλήσσω, ἀόρ. α' ἐνέπληξα μετοχ. ἐνιπλήξας, μόνον ὡς ἀμετάβ. ἐμπίπτω, εἰσορμῶ, μετὰ δοτ. «τάφρῳ» Μ 72, Ο 344 «ἕρκει» χ 469.

Ἐν-ιπρήθω, ἀντὶ τοῦ ἐμπρήθω, μέλ. ἐμπρήσω, Ι 242, καὶ ἐνιπρ., ἀόρ. α' ἐνέπρησα. 1) ἀνάπτω, πυρπολῶ, καίω, «νῆας, ἄστυ νεκρούς» Θ 182, Ι 242 κ. ἄ. πλχ. συντάσσεται πάντοτε μετὰ τῆς δοτ. «πυρί», πλὴν ἐν Ι 589, καὶ μετὰ τῆς γεν. «πυρὸς αἰθομένοιο» Π 82· 2) ἐπὶ ἀνέμου ἐμπνέω, φυσῶ μέσα «ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον» ἐνέπνευσεν ὁ ἄνεμος κατὰ μέσον τοῦ ἱστίου, *Ἰλ. Α 481.

Ἐνίπτω (ἰάπτω) κατ' ἐνεστ. εὑρίσκεται μόνον Γ 438, Ω 768, (ἀνθ' οὗ ἄλλοτε ἐγράφετο: ἐνίσσω), συνήθως δὲ ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ ἀορ. β' ἐνένιπε καὶ μετ' ἀναδιπλ. ἠνίπαπε· κυρ. καθάπτομαι, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, μετ' αἰτ. Ὁμ. πλχ., μετριωτέραν δὲ σημασ. ἔχει ἐν τῷ «κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ» ἐνεθάρρυνεν, υ 17. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσδιορίζεται περαιτέρω διὰ δοτ., οἷαι αἱ ἑξῆς «χαλεποῖσιν ὀνείδεσιν, αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, χαλεπῷ, ἢ κακῷ μύθῳ» Β 245, Γ 438, Ρ 141, σ 326· σπανιώτερον διὰ μόνης τῆς δοτ. «μύθῳ» προσβάλλω τινὰ διὰ λόγου Γ 427, υ 303 ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς, Ο 546, Ω 768, π 417, τ 65 κ. ἄ. ἀπολελ. σ 78, φ 84 κ. ἄ.

Ἐν-ισκίμπτω, ἀντὶ τοῦ ἐνσκίμπτω· ἀορ. α' ἐνεσγ. μετοχ. ἐνισκίμψας, ἀόρ. παθ. ἐνισκίμφθην, ἐμπήγω, προσηλώνω, καρφώνω τί τινι «οὔδει καρήατα», Ρ 437. Παθητ. ἐμπήγομαι, καρφώνομαι, «δόρυ οὔδει ἐνισκίμφθη» Π 612, Ρ 528.

Ἐνίσπη, ἡ, χωρίον τῆς Ἀρκαδίας ἤδη ἐπὶ Στράβωνος ἄγνωστον, Β 606, πρβλ. Παυσ. 8, 25, 12.

Ἔνισπον, — ες, ἐνίσπες, κτλ. ἴδ. ἐνέπω.

Ἐνίσσω, ἕτερος τύπος τοῦ ἐνίπτω, ὅπερ ἴδε, καθάπτομαι, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, συνήθ. μετὰ δοτικῶν, αἷαι ἢ ἑξ. «ἐκπάγλοις ἢ αἰσχροῖς ἐπέεσσι ἢ ὀνειδίοις» Ο 198, Χ 497, Ω 238, μετ' αἰτ. Ξ 238· «ἐπεσίν τε κακοῖσιν ἠδὲ βολῇσιν» καθάπτομαι (προσβάλλω τινὰ) μὲ λόγους κακοὺς καὶ μὲ βολὰς ω 161. Παθ. μετοχ. ἐνισσόμενος ω 163.

Ἐνι-χρίμπτω, ἀντὶ τοῦ ἐγχρίμπτω, Η 278, Ρ 405.

Ἐνίψω, ἴδ. ἐνέπω.

Ἐνναίρω=ἐναίρω, Βατρ. 274.

Ἐννέ(Ϝ)α [. . ⏑], ἄκλ. ἀριθ. ἐννέα Ὁμ. πλχ., ὡς στρογγύλος ἀριθμός, Π 785, λ 577. Φαίνεται ὅτι ὡς τριπλῆ τριὰς εἶχέ τι ἱερὸν ὁ ἀριθμός, πρβλ. Β 96, Ζ 174, Υ 7.

Ἐννε(Ϝ)άβοιος [. . ⏑ . .], ον (ἐννεβοῦς) ἐννέα βοῶν ἀξίαν ἔχων, «τεύχεα» Ζ 236 †.

Ἐννε(Ϝ)καιδεκα [. . ⏑ . . ⏑], ἄκλ. ἀριθ. δεκαεννέα Ω 496 †.

Ἐννε(Ϝ)άπηχυς [. . ⏑ . .], υ (ἐννεπῆχυς), ἐννέα πήχεων μῆκος ἔχων, Ω 270, λ 311.

Ἐννε(F)άχιλοι [. . ⏑ – .], **οι**, **α**, **ποι**. ἀντὶ τοῦ ἐνεακισχίλιοι, αι, α, ἐννέα χιλιάδες, Ε 860, Ξ 148.

Ἔννεον, ἀντὶ τοῦ ἔνεον, ἴδ. νέω.

Ἐννεόργυιος, **ον** (ἐνν. ὀργυιά) ἐννέα ὀργυιὰς μακρός, λ 312 †. (ἀναγνωστέον κατὰ συνίζησιν τοῦ ε καὶ ο (ἐννjόργυιοι).

Ἐννέπω, ἴδ. ἐνίπω.

Ἐννεσίη, ἡ, ἴδ. ἐνεσίη.

Ἐννέ(F)ωρος, **ον**, κατὰ τὴν συνήθη παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἐννέα καὶ ὥρος ἢ ὥρα (ἀντὶ jωρος, γερμ. Jahr) σημ. ἐννεαετὴς (πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 624 Β., Μίν. 319 Ε. καὶ Στράβωνος 10 σ. 730).

Ἐννήκοντα, ὀρθ. εἰνήκ. ἴδ. ἐνενήκοντα.

Ἐννῆμαρ, ὀρθ. εἰνῆμαρ, ἐπίρ. (ἐννέα, ἦμαρ) ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας, Α 53, η 283 κ. ἀ.

Ἔννομος, ὁ. 1) Μυσός τις οἰωνοσκόπος καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Β 858, Ρ 218. 2) εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Λ 422.

Ἐννοσίγαιος [. . ⏑ . .] (εἰνοσ.) (ἐν-Fοθ=ὠθέω), ὁ, ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἐνοσ., ὁ σείων τὴν γῆν (οὕτως εἰπεῖν : γαιοσείστης) παρὰ τοῖς μετέπειτα σεισίχθων, ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς ὃν ἀπεδίδοντο οἱ σεισμοί, Ν 43 κ. ἀ. Πολλάκις κεῖται ὡς οὐσ. Η 455, ι 518, ἴδ. Ποσειδῶν.

Ἔννυμι [. – .], (Fενν. ἐκ τοῦ Fέσνυμι, Fεσθής), μέλ. ἕσω, ἕσσω· ἀόρ. α' ἕσα (ἐν τῷ συνθέτῳ ἀμφιέννυμι), ἕσσα· μέσ. ἀόρ. α' ἐσάμην, Ξ 178, Υ 150, ψ 142· συνήθ. ἑσσάμην καὶ ἐεσσάμην, Κ 23, 177, ξ 529, ἀπαρμφ. ἕσασθαι, Ω 646. παρακ. παθ. εἷμαι, τ 72, γ' ἐν. εἷται, λ 191, μετοχ. εἱμένος, πολχ., ὑπερσ. γ' πληθ. εἵατο, Σ 596. Ἐκτὸς δὲ τούτων οἱ δύω τελευταῖοι χρόνοι ἔχουσι καὶ τοὺς ἑξῆς σχηματισμοὺς ὡς ἐκ τοῦ ἕσμαι : παρακ. 6' ἐν. ἕσσαι, ω 250· ὑπερσ. 6' ἐν. ἕσσο, π 199, γ' ἐν. ἕστο καὶ ἕεστο, Μ 464, 6' δυϊκ. ἕσθην. 1) Ἐνεργ. ἐνδύω, περιβάλλω, μετὰ δύω αἰτ. «-τινὰ εἵματα, χλαῖναν» Ε 905, ο 338, π 79, ρ 550· ὡσαύτως «ἀμφὶ —λέπαδν' ἕσαν» περιέβαλον τὰ λέπαδνα, Τ 393 (ἔνθα τὸ ρ. δὲν ἔχει τὸ δίγαμμα). 2) Μέσ. καὶ παθ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, μετ' αἰτ. «-φᾶρος» κ 543, «-χρύσεια εἵματα ἕσθην» Σ 517, «-χλαίνας εὖ εἱμέναι» φοροῦσαι καλὰς χλαίνας, ο 331, «-κακὰ χροῒ εἵματα εἷμαι» ἔχω ἢ φορῶ ἐπάνω μου, ψ 115, λ 191, τ 72· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ὅπλων «-περὶ χροῒ χαλκὸν» Ξ 383, Δ 432 «-ἀσπίδας ἑσσάμενοι» ἀναλαβόντες τὰς ἀσπίδας, Ξ 372· σκεπάζομαι, τυλίγομαι, δ 299· μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. «εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην» ἔχων εἰς τοὺς ὤμους νεφέλην περιβεβλημένην ἢ περιβεβλημένος τοὺς ὤμους νεφέλην, Ο 308· «-ἠέρα» Ξ 282, «-ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν» Τ 233. Μεταφ. «-ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα» βεβαίως θὰ ἐφόρεις ἤδη πέτρινον φόρεμα δ. ἐ. θὰ ἦσο καταπετρωμένος, λιθοβολημένος, Γ 57 «-ξυστὰ κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ» ἐνδεδυμένα (περιβεβλημένα) μὲ χαλκόν, Ο 389· τροπικῶς «-φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν» ἀνδρείαν ἐμπεφορημένος, Υ 381, πρβλ. λ. ἐπιέννυμι.

Ἐννύχιος [. ⏑ ⏑ .], **η**, **ον**, καὶ **ἔννυχος**, **ον**, Λ 716 †, (ἐν, νὺξ) νυκτερινός, διὰ νυκτός, «-ἐννύχιος προμολὼν» Υ 37, πρβλ. Λ 683, γ 178.

Ἐν-οινοχοέω, [ἐγχέω], χύνω (οἶνον) εἰς (τὰ ποτήρια) λαμβάνει καὶ

ἀντικείμ. ὡς ἐκ περισσοῦ «-οἶνον» γ 472 †.

Ἐνοπή, ἡ (ὄψ) 1) φθογγή, φωνή, κ 147 β') ἦχος, τόνος «-αὐλῶν συρίγγων τε» Κ 13. 2) κραυγή, ἰδίως ἀλαλαγμός, ὁ ἐν τῇ μάχῃ· ὅθεν συνάπτεται μετὰ τῆς «-κλαγγῆς, Γ 2, τῆς «μάχης» Μ 35, Π 246· κ. ἀ. β') οἰμωγή, ὀλολυγή, Ω 160.

Ἐνόπη, ἡ, πόλις τῆς Μεσσηνιας τῷ Ἀγαμέμνονι ἀνήκουσα. Ι 150, 292, κατὰ τὸν Παυσανίαν 3, 26, 8 ἡ Γερηνία.

Ἐν-όρνυμι [. . — .], μόνον ἀόρ. α' ἐνῶρσα καὶ ἐκ τοῦ συγκεκομ. μέσ. ἀόρ. β' μόνον γ' ἑν. ἐνῶρτο. 1) ἐνδιεγείρω, εἰς τὰ στήθη τινὸς ἐμβάλλω, «-σθένος τινί» Β 451 (ἐν τμ.) κ. ἀ. «-γόον τινί» Ζ 499· «-ἀνάλκιδα θυμὸν» Π 656 «-φύζαν» Ο 62, 366. 2) ὁ συγκεκομ. μέσ. ἀορ. β' διεγείρομαι ἐντὸς ἢ μεταξύ (τινων) «ἐνῶρτο γέλως θεοῖσι» διηγέρθη γέλως μεταξὺ τῶν θεῶν, Α 599, θ 326.

Ἐν-ορούω, ἀόρ. α' ἐνόρουσα, εἰσπηδῶ, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω «-Τρωσί» κατὰ τῶν Τρ. Ἰλ Π 783, «-αἴγεσιν» (ὁ λέων) 486 ἐν τμ. Λ 217, 258.

Ἔνορχος (ἐν, ὄρχις) ὁ ἔχων ὄρχεις, ἀρχιδᾶτος, «-μῆλα ἔνορχα» ἀνέκτομα, ἀμουνούχιστα βαρβᾶτα Ψ 147 †.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, (εἰνοσίχ.) σεισίχθων, ὁ σείων τὴν γῆν, ἐπωνύμιον τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπερ κεῖται ὡς ἐπίθ. Η 445, ὡς οὐσ. Θ 208, γ 6 κ. ἄ., ἴδ. ἐννοσίγαιος.

Ἐν-σκίμπτω, ἴδ. ἐνισκίμπτω.

Ἐν-στάζω, παρακ. παθ. ἐνέστακται, ἐνστάζω, ἐνσταλάζω, ἐμπνέω, μεταφορ. μόνον «εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος» β 271 †.

Ἐν-στηρίζω, στηρίζω (μέσα) εἴς (τι), μόνον παθητ. «ἐγχείη γαίῃ ἐνεστήρικτο» τὸ ἀκόντιον ἔμενεν ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν γῆν, Φ 168 †.

Ἐν-στρέφω, στρέφω (τι) ἐντός (τινος), παθ. στρέφομαι ἔν (τινι) μετὰ δοτ. «-μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται», ἴδ. ἰσχίον Ε 306 †.

Ἐντανύω, [. ⏑ ⏑ .], =ἐντείνω· μέλ· ἐντανύσω· ἀόρ. α' ἐνετάνυσα μέσ. ἀόρ. α' ἐνετανυσάμην· τεντώνω μέσα (εἰς), «-ἱμάντα βοὸς» ἱμάντα βοείου δέρματος (εἰς τὴν κλίνην) Ὀδ. ψ 201 «-νευρὴν» ἐντείνω (ἐν τῷ τόξῳ), ὁ ἐ. τὴν τέως χαλαρὰν νευρὰν τοῦ τόξου τεντώνω, τ 587, φ 97, ω 171 ὅθεν «-βιόν, τόξον ἐντ.» ἐντείνω τὸ τόξον (καὶ οὕτως ἔχω ἕτοιμον πρὸς τόξευσιν)· «577, φ 75, 114, 150 κ. ἀ. Παθ. «-τόξον ἐντανύεσθαι» (ὅπερ κεῖται ἀντὶ μέλλοντος, ἴδ. τανύω) ὅτι θὰ ἐνταθῇ, φ 92. Τὸ μέσον κεῖται φ 403. (Ὅτι τὸ «ἐντάν. τόξον» δὲν σημαίνει τό: ἐντείνω τὸ τόξον καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτοξεύω τὸ βέλος, ἀποδεικνύει μάλιστα τὸ φ 406 ἑξ.).

Ἐνταῦθα, ἐπίρ. (ἐν) πρὸς τὰ ἐδῶ εἰς τοῦτο τὸ φρόνημα, «-τρέπειν» Ι 601 †.

Ἐνταυθοῖ, ἐπίρ. (ἐν) ἐδῶ «-κεῖσο» Φ 122, «-ἧσο» σ 105, υ 262, «-πύθευ» Ὑ. Ἀπ. 363.

Ἔντεα (ἐντύω, ἔντεϝα) τά, μόνον κατὰ πληθ. 1) ὅπλα, πανοπλία, Ε 220 κ. ἄ. πλγ. «-ἔντεα Ἀρήια» Κ 407, ψ 368, Ἰδίως ὁ θώραξ Κ 34, 73 κ. ἀ. (πρβλ. Ἀθήν. 193 C.)· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ περικεφαλαίας, ἀσπίδος καὶ δόρατος τ 17. 2) ἐν γένει τὰ σκεύη, «δαιτὸς» η 232, «-νηός» Ὑ. Ἀπ. 383.

Ἐν-τείνω, μόνον κατὰ τὸν παθ. παρακ. ἐντέταμαι, ἐντείνω ἢ ἐκτείνω ἐπί τινος. Παθ. «-δίφρος ἱμᾶσιν ἐντέταται» ὁ δίφρος τοῦ ἅρματος εἶνε ἐν-

τεταμένος ὑπὸ (ἡ ἀποτελεῖται ἐξ) ἱμάντων (ἐπ' αὐτοῦ τεντωμένων καὶ διασταυρουμένων), Ε 728. «-κυνέη ἱμᾶσιν ἐντέτατο» ἦτο ἐντεταμένη ὑπὸ διασταυρωμένων ἱμάντων. (οἵτινες ἀπετέλουν οὕτως εἰπεῖν τὸν σκελετὸν τῆς κυνέης) Κ 263.

Ἔντερον, τὸ (ἐντός). 1) ἔντερον, ἄντερο, ἑνικῶς μόνον ἐν τῷ «-ἔντερον οἰός» ὁ ἑ. χορδή, φ 408. 2) πληθ. τὰ ἔντερα (τοῦ ἀνθρώπου), Ν 507, Ξ 517 κ. ἀ.

Ἐντεσι(ϝ)εργὸς [..‿..], **όν.** (ἔντεα, ἐργάζομαι), ὁ ἐν τῇ σκευῇ (τῇ ἱππείῳ) ἐργαζόμενος, ὑποζύγιος. «-ἡμίονοι» Ω 277 †.

Ἐντεῦθεν, ἐπίρ· ἀπ' ἐδῶ, ἢ ἀπ' ἐκεῖ τ 568 †.

Ἐν-τίθημι [.‿..], παρατ. γ' ἑν. ἐνετίθει (ὡς ἐκ τοῦ τιθέω)· μέλ. ἐνθήσω· ἀόρ: α' ἐνέθηκα, ἀπρμφ. τοῦ ἀορ. β' ἐνθέμεναι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐνθεῖναι. μέσ. ἀορ. β' ἐνεθέμην γ' ἑν. ἔνθετο, προστ. ἔνθεο. 1) Ἐνεργ. ἐνθέτω, θέτω ἢ βάλλω (μέσα) εἰς, «σῖτον» ε 166, μ 347, ἐν τμ. «κῆρε» Θ 70. «-νῶτον οἴος» Ι 207. ἐπιθέτω, ἁπλώνω ἐπάνω «-χλαίνας» Ω 646. 2) Μέσ. α' θέτω ἢ βάλλω (μέσα) εἰς «ἱστὸν, ἱστία νηί» δ 578, 781, θ 52, λ 3 (ἐν τμ). καὶ ἐπὶ προσώπων «τινὰ λεχέεσσι Φ 124. Μεταφ., «-μή μοι πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ» μή μου βάλῃς εἰς ὁμοίαν τιμὴν (καθὼς βλέπω ὅτι ἔχεις τὴν εὐχαρίστησιν) Δ 410. β') θέτω ἢ βάλλω τι ἐν ἐμαυτῷ ἢ εἴς τι τῶν ἐμαυτοῦ, μάλιστα μεταφ. «ἵλαον ἔνθεο θυμὸν» Ι 639· «-χόλον θυμῷ» Ζ 326, ω 248· «-κότον» λ 102· «-μῦθον θυμῷ» ἐνθυμοῦμαι, ἀποδέχομαι τὸν λόγον, α 361, φ 355.

Ἔντο, γ' πληθυντ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἵημι· ἴδ. ἐξίημι.

Ἐντός (ἐν). 1) ἐπίρ. ἐντός, μέσα Κ 10, β 341 κ. ἀ. 2) πρόθεσ. μετὰ γεν. ἐντός, «λιμένος ἐντὸς» Δ 432 κ. ἄ. πλχ.

Ἔντοσθε(ν), ἐπίρ. = ἐντός, μέσα, καθ' ἑαυτὸ Κ 262, μ 241 κ. ἀ., μετὰ γεν. Ζ 364, α 126· τίθεται καὶ κατόπιν τῆς γενικῆς α 380, β 145, ξ 194.

Ἐν-τρέπω, μετατρέπω, μεταστρέφω, γυρίζω· μόνον ἐν τῷ παθ. ἐνεστ· «οὐδέ νύ σοί περ ἐντρέπεται ἦτορ», Ο 554, α 60· (ἴδ. ἐντροπαλίζομαι).

Ἐν-τρέχω, τρέχω μέσα, μεταφ. κινοῦμαι ἐλευθέρως ἐντός (τινος) «εἰ γυῖα ἐντρέχοι» τὰ μέλη (ἐντὸς τῆς πανοπλίας) κινοῦνται ἐλευθέρως Τ 385 †.

Ἐντροπαλίζομαι, ἀποθ., μόνον κατὰ μετοχ. «-ἐντροπαλιζόμενος» ἀποστρέφων τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὰ ὀπίσω, γυρίζων ὀπίσω καὶ κυττάζων, 496, Φ 392· ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀκουσίως ὑποχωροῦντος καὶ ἐπιθυμοῦντος εἰσέτι νὰ μεταστραφῇ κατὰ τῶν πολεμίων, διὸ καὶ ἀποστρέφοντος πρὸς αὐτοὺς τὸ πρόσωπον, Ἰλ. Δ 547, Ρ 109.

* **Ἐντροπίη,** ἡ, ἀντὶ τοῦ ἐντροπή (ἐν, τρέπω), μεταστροφή, «-δόλιαι ἐντροπίαι» αἱ δ. μεταστροφαί, τὰ στρεφογυρίσματα, πανουργίαι. Ὕ. Ἑρμ. 245.

Ἐντύνω καὶ ἐντύω (τοῦτο μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. παρατ. (ἔντεα ἀορ. α' μετοχ. ἐντύνας· μέσ. ἀόρ. α' ἐντυνάμενος. 1) Ἐνεργ. ὁπλίζω, συσκευάζω, παρασκευάζω, κοσμῶ, διατάττω, «-ἵππους» Ε 720, «-εὐνὴν στρώνω, κ 289 «-δέπας τινὶ» παρασκευάζω, δ ἑ. κιρνῶ, Ι 203· «-ἀοιδὴν» ἀρχίζω, μ 183· ἐν δὲ Ὕμν. 5, 20 σημ. κρατύνω· «-εὖ ἐντύνασα ἑ αὐτὴν» κοσμήσασα καλῶς ἑαυτήν, Ξ 162. 2) Μέσ. α') παρασκευάζω ἐμαυ-

τόν, ἑτοιμάζομαι, ζ 33 ἰδίως κοσμοῦμαι μ 18. β') παρασκευάζω ἐμαυτῷ, ἑτοιμάζω δι' ἐμαυτόν, μετ' αἰτ. «-δαῖτα» γ 33, ο 500 κ. ἀ. «-ἄριστον» Ψ 124.

Ἐντυπάς [. ⏑ ⏑], ἐπίρ. (ἐν, τύπτω) εἰσπεσών, ἢ σφιγκτὰ τετυλιγμένος ἐν τῷ μανδύᾳ Ω 163 †.

Ἐνυάλιος [. – ⏑ ⏑ .]. ὁ ('Ενυώ, ὅπ. ἴδε) ὁ Φονικός, ὅ ἐ. ο Ἄρης ὡς θεὸς τῶν μαχῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς οὐσιαστ. *Ἰλ. Β 651, Η 166 κ. ἀ. ὡς ἐπίθ. δὲ μόνον Ρ 221.

Ἐνυεύς [– .], **ῆος**, ὁ βασιλεὺς τῆς Σκύρου, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Ι 668.

Ἐνύπνιος, ον (ἐν, ὕπνος) ὁ ἐν ὕπνῳ ἢ καθ' ὕπνον γινόμενος· τούτου τὸ οὐδ. **ἐνύπνιον** λαμβάνεται ὡς ἐπίρ. καθ' ὕπνον, « θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος» θεῖος ὄνειρος μοὶ ἐφάνη καθ' ὕπνον, Β 56, ξ 495.

Ἐνυὼ [. – .], **όος**, ἡ, τουτέστιν ἡ Φονική, θεὰ τοῦ πολέμου, σύμμαχος τοῦ Ἄρεως, Ε 333, 592 (ἐκ τοῦ ἐνύω, ἔνω=φονεύω κατὰ τὸν Ἡσύχιον).

Ἐνωπαδίως [. . ⏑ ⏑ .], (ἐν-ὦπα) ἐπίρ. κατὰ πρόσωπον, ἀσκαρδαμυκτί, ψ 94 †.

Ἐνωπή, ἡ, (ἐν, ὤψ) τὸ βλέμμα, ἡ ὄψις μόνον κατὰ δοτ. **ἐνωπῇ** ὡς ἐπίρ. λαμβανομένη, κατὰ πρόσωπον, φανερά, δημοσίως, *Ἰλ. Ε 374, Φ 510.

Ἐνώπια, τὰ (ἐνῶπα) οἱ κύριοι τοῖχοι τῆς οἰκίας (ἰταλ. φάτσα). Πρὸς ταῦτα συνείθιζον νὰ ἐρείδωσιν ἅρματα, Θ 435, δ 42, χ 121, ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων σκυλευθέντα ὅπλα, Ν 261. Ἐκαλοῦντο «-παμφανόωντα», διότι ἦσαν λευκὰ κεχρισμένα, λάμποντα.

Ἐξ, πρόθ. πρὸ φωνήεντος ἀντὶ τῆς **ἐκ**, ἣν ἴδε.

Ἕξ, ἀριθ. ἄκλιτ. (σϝέξ) ἓξ Ε 270, ι 60. Ἐν συνθέσει τὸ ξ μεταβάλλεται εἰς κ πρὸ τοῦ κ καὶ π.

Ἐξ-αγγέλλω, ἀόρ. α' ἐξήγγειλα, δίδω εἴδησιν ἔξω, ἐκφέρω (λόγον), μηνύω, «τί τινι» Ε 390 †.

Ἐξ-άγνυμι [. . – .], συντρίβω ἢ συντρίβων ἐκβάλλω, μόνον ἐν τμ. «ἐξ αὐχένα ἔαξε» ἔσπασεν ἢ ἔβγαλεν τὸν λαιμόν του *Ἰλ. Ε 161, Λ 175, Ρ 63.

Ἐξαγορεύω, διηγοῦμαι, ἐξομολογοῦμαι, μετ' αἰτ. λ 234 †.

Ἐξ-άγω, ἀόρ. β' ἐξήγαγον, καὶ ἐπ. ἀναύξ. ἐξάγαγον. 1) ἐξάγω, φέρω (τινὰ) ἔξω, « τινὰ » ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ γεν. τοῦ τόπου «-μάχης, ὁμίλου» ἐκ τῆς μ. κτλ. Ε 35. 353 «-ἐκ μεγάροιο, ἐξ ἄντροιο» Θ 106. υ 21, «-Ἄργεος» Ν 379. Μεταφ. ἐπὶ τῆς Εἰλειθυίας «-τινὰ πρὸ φόωσδε» ἐξάγω τινὰ εἰς φῶς, φέρω εἰς τὸν κόσμον, ξεγεννῶ Π 188 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβάτως ἐξέρχομαι, «τύμβον χεύομεν ἐξαγαγόντες» Η 336, 435.

Ἐξάδιος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, εἷς τῶν Λαπιθῶν τῶν κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου, Α 264.

Ἐξά(ϝ)ετες [. ⏑ . .] (κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἐξαέτης=ἑξέτης) ἐπίρ. ἐπὶ ἓξ ἔτη, ἐπὶ ἑξαετίαν, γ 115 †.

Ἐξ-αίνυμαι [. . ⏑ .], ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀφαιρῶ, 'παίρνω «-θυμὸν» τὴν ζωήν, Υ 459· μετὰ δύο αἰτιατ. Ε 155· «-νηὶ ἐνὶ πρυμνῇ ἐξαίνυτο δῶρα» βραχυλογικῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ: ἐλάμβανε τὰ δῶρα ἐκ τῆς ἁμάξης καὶ ἔθετεν εἰς τὴν πρύμνην τῆς νηός, ο 206.

Ἐξαίρετος, ον, (αἱρεῖσθαι)· α') ἐκλεκτός, ἐκλελεγμένος, δ 643· β') ἐξαίρετος, ἔξοχος, Β 227. Ἐκ τοῦ

Ἐξαιρεύμην, μέσ. παρατ. τοῦ ἐ-κομένου.

Ἐξ-αιρέω, ἀόρ. β' ἐξεῖλον καὶ αναύξ. ἔξελον, ἀπαρεμφ. ἐξελεῖν· μέσ. ἀόρ. ἐξειλόμην καὶ ἀναύξ ἐξελόμην μέσ. πρτ. ἐξαιρεύμην 1). Ἐνεργ. ἐκφέρω, ἐδγάλλω ἔξω Ω 229, φ 56, ἰδίως ἐκλέγω, διαλέγω, ἐξάγω τι ὡς ἐξαίρετον, ἐδγάλλω ὥς τι χωριστόν, «-τινί» Λ 627, «-γέρας τινί» Π 56, η 10 κ. ἄ. πλχ.—Συχνότερον 2) Μέσ. ἐκφέρω, ἐδγάλλω ἔξω δι' ἐμαυτὸν «-ὀϊστὸν φαρέτρης» Θ 323· ἰδίως α') ἁρπάζω, αἰχμαλωτίζω, ἀφαιρῶ, Β 690· «τέκνα» π 218 κ.ἄ. μετὰ τῆς «-ἐκ» Ι 331, Κ 267 κ.ἄ «-θυμόν, φρένας» εἴτε μετὰ δύο αἰτ. «-τινὰ θυμὸν» Ο 460, Ρ 678, εἴτε μετὰ γεν. καὶ αἰτ. «-τινὸς φρένας» Ψ 137, «-μελέων θυμὸν» λ 201· μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. μόνον Ζ 234· β') ἐκ πολλῶν ἐξαιρῶ, ἐκλέγω ἐμαυτῷ, Ι 272, ξ 232.

Ἐξ-αίρω, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ μέσ. ἀορ. α' ἐξήρατο, ἔλαβεν, ἀπήλαυσεν [ἀπηνέγκατο]. «μισθοὺς» *Ὀδ. κ 84 «-Τροίης» ἐκ τῆς Τροίας ἔλαβε λάφυρα, ε 39, ν 137.

Ἐξ-αίσιος, ον (αἶσα)· α') ὁ ἐκτὸς τῆς αἴσης τοῦ δικαίου, ἄδικος, ὑπέρμετρος (‖, τὸ ἐναντίον τοῦ **ἐναίσιμος** σημ. 2), «-ἀρὴ» Ο 598 «-οὔτέ τινα ῥέξας ἐξαίσιον» δ 69· β') ὁ παρὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον πράττων, ἄδικος, βίαιος «-ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον;» ρ 577. Κεῖται ἐπιρρηματικῶς τὸ «ἐξαίσιον» = ἐξαισίως, παρὰ τὸ πρέπον, ὑπερμέτρως, ἄνευ λόγου.

Ἐξ-αΐσσω [. – . .], ἀόρ. α' ἐξῆιξα· παθ. ἀόρ. ἐξηίχθην, ἀμεταβ. ἐξορμῶ, ἐκπηδῶ, μόνον ἐν τμ. 145· ὡσαύτως καὶ παθ. «-ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠίχθη παλάμηφιν» ἐξώρμησεν, ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν, Γ 368.

Ἔξαιτος, ον, (αἴνυμαι;) ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, ἔξοχος, «-οἶνος» Μ 320, «-ἐδέται» β 307, «-ἑκατόμβαι» ε 102, τ 366.

Ἐξ-αίφνης, (αἰπύς) ἐπίρ. ἐξαίφνης, ἔξαφνα *Ἰλ. Ρ 738, Φ 14.

Ἐξ-ακέομαι [. ⏑ . . .], ἀποθ., ἀορ. α' εὐκτ. ἐξακεσαίμην, ἐντελῶς ἰατρεύω, Ι 507. Μεταφορ. θεραπεύω, καταπραΰνω «χόλον» Δ 36, γ 145.

Ἐξ-αλαόω [. ⏑ ⏑ . .], μέλ. ώσω, ἐκτυφλῶ, ἀποτυφλώνω τινά, λ 103, Ν 343, «ὀφθαλμὸν» ι 453, 504.

Ἐξ-αλαπάζω [. ⏑ ⏑ . .], μέλ. ξω· ἀόρ. ἐξαλάπαξα, ἐκκενῶ, ἀδειάζω, ἐξοικίζω, ἀναστατῶ «πόλιν» δ 176· ἰδίως ἐν πολέμῳ ἐκπορθῶ, ἐξολοθρεύω, καταστρέφω, «-πόλιν τεῖχος, νῆας, Ἴλιον» Α 129, Ν 813, Υ 30 κ. ἄ. θ 495.

Ἐξ-αλέομαι [. ⏑ . . .], ἀποθ. ὑποχωρῶ, φεύγω, ἀποσύρομαι, Σ 586 ἐν τμ. †.

Ἐξ-άλλομαι, ἀποθ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ συγκεκομ. β' ἀορ. ἐξάλμενος, ἐκπηδῶ, πηδῶ ἔξω, μετὰ γεν. «-αὐλῆς» Ε 142 «-προμάχων, τῶν ἄλλων» *Ἰλ. Ο 571, Ρ 342, Ψ 399.

***Ἐξ-αλύω** [. ⏑ ⏑ .], ἀποφεύγω, «κακὸν μόρον» μόνον Υ. 6, 51.

Ἐξ-ανα-βαίνω [. ⏑ ⏑ . .], ἐξερχόμενος ἀναβαίνω, «-ἀκτὴν ἐξαναβᾶσαι» (αἱ θεαὶ) ἐξελθοῦσαι (τῆς θαλάσσης) καὶ ἀναβᾶσαι εἰς τὴν ἀκτήν, Ω 97 †.

Ἐξ-ανα-δύομαι [. ⏑ ⏑ ⏑ . .], ἀόρ. β' ἐξανέδυν, μετοχ. ἐξαναδύς, ἔκ τινος ἀνέρχομαι, «-ἁλὸς» ἐκ τῆς θαλάσσης, δ 405, ε 438· «-ἀφ' ὕδατος» Βατρ. 133.

***Ἐξ-αν-αιρέω** [. ⏑ . . .], β' ἐξανεῖ-

λον, ἐξάγω, ἐκφέρω, ἐϐγάλλω, ἔξω, μετὰ γεν. Ὕ. Δήμ. 255.

Ἐξ-ανα-λύω [. ◡◡◡ . .], ἀορ. α' ἀπαρμφ. ἐξαναλῦσαι, κυρ. λύω τινὰ ἐξ ὁλοκλήρου, ἑπομ. σώζω «-ἄνδρα θανάτοιο» *Ἰλ. Π 442, Χ 180.

Ἐξ-αναφανδὸν [. ◡◡ . .], (φαίνω) ἀπροκαλύπτως, ὁλοφάνερα υ 48 †.

* **Ἐξ-άν-ειμι** [. ◡ . .], (εἶμι) ἐπανέρχομαι ἔκ τινος, μετὰ γεν. «-ἄγρης» Ὕμ. 18, 15.

Ἐξ-αν-ίημι, [. ◡◡ . .], μετοχ. θηλ. πληθ. ἐξανιεῖσαι, ἐκπέμπω ἐϐγάλλω περὶ τῶν φυσῶν, «-ἀϋτμὴν» Σ 471 †.

Ἐξ-ανύω [. ◡◡ .], ἀόρ. α' ἐξήνυσα: 1) ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, «-βουλάς» Θ 370. 2) [διαχρῶμαι] τελειώνω, τουτέστι φονεύω, *Ἰλ. Α 355, Υ 452.

Ἐξ-απατάω [. ◡◡ . .], μέλ. ήσω· ἀόρ. αναύξ. ησα, ἐξαπατῶ «-τινὰ» Ι 371, ι 414 κ. ἀ.

* **Ἐξαπατηνὴρ** [. ◡◡ . .], ῆρος, ὁ, τέλειος ἀπατεών. Ἀποσπ. Ὁμ. 63.

Ἐξ-απαφίσκω [. ◡◡ . .], ἀόρ. 6' ἐξήπαφον, ξ 379, ὑποτ. ἐξαπάφω, ψ 79, μετοχ. θηλ. ἐξαπαφοῦσα. Ὕμ. Ἀφρ. 38, Ὕ. Ἀπ. 379· ἀόρ. α' ἀναύξ. ἐξαπάφησα Ὕ. Ἀπ. 376· μέσ. ἀόρ. 6' μόνον κατ' εὐκτ. ἐξαπάφοιτο (μὲ σημ. ἐνεργ.) Ι 376, Ξ 160, ξεαπατῶ, μετ' αἰτ. «Διὸς νόον» Ξ 160, «ἐπέεσσιν» Ι 376.

Ἐξαπίνης [. ◡◡ .], (αἰπὺς) ἐπίρ. =ἐξαίφνης, Ι 6, κ 557 κ. ἀ.

* **Ἐξαπλόω**, ἐξαπλώνω «ἐξήπλωτο δέμας» Βατρ. 106.

Ἐξ-απο-βαίνω [. ◡ . . .], ἀόρ. 6' ἐξαπέϐην, ἀποβαίνω ἔξω «-νηὸς» μ 306 †.

Ἐξ-αποδίωμαι [– – ◡◡ – –], (δίω) Ε 763 †, κατόπιν τῆς λέξεως μάχης ὀρθότερον διῃρημένως: μάχης ἐξ ἀποδίωμαι=ἐκ τῆς μάχης ἀποδιώκω.

Ἐξ-από-δύνω [. ◡ . – .], ἐκδύω, 'γδύνω, «-εἵματα» ε 372 †. Πρϐλ. δύνω.

Ἐξ-απ-όλλυμι [. ◡ . – .], ἐξολοθρεύω· εὑρίσκεται μόνον ἀμεταβάτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. 6' ἐξαπωλόμην, γ' πληθ. ἐξαπολοίατο ἀντὶ τοῦ ἐξαπόλοιντο καὶ ἐν τῷ 6' παρακ. ἐξαπόλωλα, ἐξαφανίζομαι, γίνομαι ἔκ τινος ἄφαντος, ἐκλείπω, μετὰ γεν. «-Ἰλίου» ἐκ τοῦ Ἰλ. Ζ 60, «-ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια» Σ 290, «-ἠέλιος οὐρανοῦ» υ 357.

Ἐξ-απονέομαι, ὀρθότ. «-μάχης ἐξ ἀπον.»=ἐκ τῆς μάχης ἐπιστρέφειν· ἴδ. ἀπονέομαι, Π 252, Υ 212.

Ἐξ-απονίζω [. ◡ . . .], λαμϐάνω ἔκ τινος (ὕδωρ) καὶ νίπτω, «τοῦ πόδας ἐξαπένιζεν» ἐξ οὗ συνείθιζε νὰ νίπτῃ τοὺς πόδας, τ 387 †.

Ἐξ-απο-τίνω [. ◡ . – .], 'ξεπληρώνω, ἱκανοποιῶ, καταπραΰνω, μετ' αἰτιατ. «-μητρὸς Ἐριννύας» Φ 412 †.

Ἐξ-άπτω, ἀόρ. α' ἐξῆψα, προσάπτω, ἐξαρτῶ, δένω «ἱμάντας Χ 397, «-πεῖσμα κίονος» τὸ καλώδιον εἰς τὸν κίονα προσάπτω, δένω ἀπὸ τοῦ κίονος, χ 466. «Ἕκτορα ἵππων» ἀπὸ τοῦ ἅρματος, Ω 54.—Τὸ μέσ. ἐξαρτῶμαι ἀπό τινος, κρεμῶμαι, Θ 20.

Ἐξ-αράσσω [. ◡ . .] κτυπῶ καὶ καταιβάζω ἔκ τινος, συντρίϐω καὶ καταβάλλω, ἐν τμ., μ 422 †.

Ἐξαρπάζω, ἀόρ. α' ἐξήρπαξα, ἁρπάζω τινὰ ἔκ τινος, «-τινὰ νεὼς» μ 100. Γ 380, Υ 443, Χ 597.

Ἔξαρχος, ον, (ἐξάρχω), κάμνων τὴν ἀρχήν, ἀρχίζων, «-θρήνων ἔξαρχοι» (ὡς οὐσιαστ. Ω 721 †.

Ἐξ-άρχω. 1) Ἐνεργ. κάμνω τὴν

-αρχήν, ἀρχίζω, μετὰ γεν. «-μολπῆς» Σ 606, δ 19, «-γόοιο» Σ 316 καὶ μετ' αἰτ. «-βουλὰς ἀγαθὰς» πρῶτος δίδω γνώμας καλάς, Β 273· «χορούς» Ὑμ. 27, 18. 2) Μέσ. ἄρχομαι, «-βουλῆς» μ 339.

'Εξ-αυδάω, ἐκφωνῶ, λέγω (διαρρήδην) φανερά, «-έξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ» 'Ιλ. Α 363, Π 19, Σ 74.

'Εξ-αῦτις, ἐπίρ. α') χρονικῶς πάλιν, ἐκ νέου. Α 223, ι 537 κ. ἀ.· β') τοπικῶς ὀπίσω, «ἰών» Ε 134, δ 213.

'Εξ-αφ-αιρέω [.⏑...], ἀφαιρῶ ἔκ τινος· ἀπαντᾷ μόνος ὁ μέσ. ἀόρ. β' ἐξαφειλόμην (μὲ σημ. ἐνεργ.) «ψυχήν τινος» τοῦ 'παίρνω ἢ 'βγάλλω τὴν ψυχήν, χ 444 †.

'Εξ-αφύω [.⏑⏑.] (ἀφύω=ἀφύσσω) ἐξαντλῶ δ ἐ. ἔκ τινος ἀντλῶ «οἶνον» ξ 95 †.

'Εξ-εῖδον (εἴδω) καὶ **ἔξιδον**, ἐλλειπτικὸς ἀόρ. τοῦ ἐξοράω, κυττάζω καλά, «μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν» Υ 342 †.

'Εξ-είης, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ ἑξῆς (ἕξις) ἐφεξῆς, κατὰ σειράν, Α 448, α 145 κ. ἄ. πλχ.

1. **'Εξειμι** (εἶναι :) ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης ν 130 † ὁσθ. ἐμῆς ἐξ εἰσί.

2. **'Εξ-ειμι** (εἶμι), β' ἐνικ. ἐπ. ἔξεισθα υ 179, ἀπαρμφ. ἐξίμεναι, παρατ. γ' ἐν ἐξῄει, ἐξέρχομαι, «-θύραζε» Σ 448, Υ 367 μετὰ γεν. «-μεγάρων» α 374, Ὑ. 'Απ. 28. Ἴδε καὶ ἐξίημι.

'Εξ-εῖπον (ἐκϝεῖπον), ἐλλειπτ. ἀόρ. β' τοῦ ἔκφημι, λέγω φανερά, ρητῶς, διακηρύττω, τινί τι, Ι 61, Ω 654, ο 443. Τούτου ὁ μέλλων εἶνε ἐξερέω ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξερῶ, «-ὧδε ἐξερέω» Α 212, ι 365 κ. ἀ. πολλάκις ἐν τμήσει «-ἐκ τοι ἐρέω» Α 204, 233 κ. ἀ.

'Εξ-είρομαι ἀντὶ τοῦ ἐξέρομαι, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ παρατατ. ἐξείρετο, ἐρωτῶ, ἐξετάζω, τινά, Ε 756, Ω 361, «-βουλὴν» ἐρωτῶ τὴν γνώμην, Υ 15, ν 127.

'Εξεισθα, β' ἐνικ. τοῦ ἔξειμι, 2.

'Εξεκυλίσθη, ἴδ. ἐκκυλίω.

'Εξ-ελαύνω, μέλ. ἐξελάσω, ἀπαρμφ. ἐπ. ἐξελάαν Θ 527, λ 292 ἀόρ. α' ἐξήλασα καὶ ἐπ. ἀναύξ. ἐξέλασα. 1) ἐκδιώκω, ἀποδιώκω, ἐκπέμπω, ἐξάγω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, «-τινὰ γαίης» Λ 562, π 381, «-τάφρου» Θ 255, «-μῆλα ἄντρου» ι 312 «ἵππους» Ε 25 καὶ 467, κ 83· «-πάντας ὀδόντας γναθμῶν» ἐκκρούω, 'βγάλλω σ 29 Μεταφ. «-δίκην ἐξελαύνειν» (ἐξυπακ. ἀγορῆς) ἐξορίζω τὸ δίκαιον Π 388. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακ. ἵππους) ἐξέρχομαι ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης, Λ 360.

'Εξελεῖν, ἴδ. ἐξαιρέω.

'Εξ-έλκω, σύρω ἔξω, μετὰ γεν. «-θαλάμης» ε 432, «πηνίον (ὅπ. ἴδε) παρὲκ μίτον» Ψ 762. Τὸ παθ. Δ 214, ἴδ. ἄγνυμι.

'Εξέμεν, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖναι, ἴδ. ἐξίημι.

'Εξέμεν, ἀντὶ τοῦ ἕξειν, ἴδ. ἔχω.

'Εξ-εμέω, ἀόρ. α ἐξήμεσα, ἐξεμῶ, 'ξερνῶ 'Οδ. μ 237, 437.

'Εξέμμορε, ἴδ. ἐκμείρομαι.

'Εξ-εναρίζω [..⏑..], μέλ. ίξω, ἀόρ. ἐξενάριξα, σκυλεύω, τουτέστι τοῦ πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα, μετ' αἰτ. «-τινὰ τεύχεα» Ε 151, Η 146, Ν 619 κ. ἀ., ὅθεν φονεύω, Δ 488, Λ 101 κ. ἄ. πλχ. τῆς 'Ιλ., τῆς δὲ 'Οδ. μόνον λ 272, χ 264.

'Εξ-ερεείνω, ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἀπολελ. Ι 672 κ. ἀ. μετ' αἰτ. «-ἕκα-

στας» κ 14· ἐξερευνῶ, «-πόρους ἁλὸς» μ 259. Μεταφ. «-κιθάραν» δοκιμάζω, Ὕ. Ἑρμ. 483. Τὸ μέσ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. «-τινὰ μύθῳ» Κ 81.

Ἐξ-ερείπω, μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. τῆς ὑποτ. τοῦ ἀορ. β' ἐξερίπῃ καὶ ἐν τῇ μετοχ. ἐξεριπών· κυρ. ῥίπτω κάτω καταβάλλω. Ἀλλ' ὁ β' ἀόρ. ἔχει σημ. ἀμετάβ. καταπίπτω, «περὶ δρυὸς» Ξ 414· «-χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα» ἡ ἐκ τῆς ζεύγλης καταπεσοῦσα χαίτη, *Ἰλ. Ρ 340, Τ 406.

1. **Ἐξερέω**, ἀντὶ τοῦ ἐξερῶ, μέλ. τοῦ **ἐξεῖπον**, ὅπ. ἴδε.

2. **Ἐξ-ερέω**, = **ἐξερεείνω**, ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁριστ. ἐξερέουσι, γ' ἐν. τῆς ὑποτ. ἐξερέῃσι, β' ἐν. τῆς εὐκτ. ἐξερέοις, καὶ μετοχ. ἐξερέων. 1) Ἐνεργ. ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀπολελ. γ 116· μετ' αἰτ. «-ἕκαστα» ξ 375, «-γόνον» τ 166, «-κνημοὺς» δ 337, ρ 128 (ἐξερευνῶ, ὡς τὸ «-ἐξερεείνω» ἐν μ 259). 2) Τὸ μέσ. ἐξερέομαι ὡς ἀποθ. ἐρωτῶ, ἐξετάζω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. «ἐκ τ' ἐρέοντο» Ι 671, ἀπαρμφ. ἐξερέεσθαι γ 24 ὑποτ. γ' ἐν. ἐξερέηται α 416, εὐκτ. γ' ἐν. ἐξερέοιτο δ 119 τίθεται καθ' ἑαυτὸ ἢ μετ' αἰτ. «-τινὰ» κ 63, γ 24 κ. ἄ. καὶ μετὰ πλαγίας ἐρωτήσεως ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένης η 17.

Ἐξ-ερύω, ἀόρ. α' ἐξείρυσα καὶ σσ, καὶ ἀναύξ. ἐξέρυσα, ἀόρ. α' θαμιστ. ἐξερύσασκε, ἐξελκύω, σύρω ἢ βγάλλω ἔξω τί τινος, «-βέλος ὤμου» ἀποσπῶ τὸ βέλος ἐκ τοῦ ὤμου, Ε 112, «-δόρυ μηροῦ» Ε 666, «ἰχθύας θαλάσσης» χ 386· «-τινὰ ποδὸς» σύρω τινὰ ἀπὸ τοῦ ποδὸς (κρατῶν) ἔξω, Κ 490· ὡσαύτως καὶ «δίφρον ῥυμοῦ» Κ 505· «-μήδεα» βγάλλω, σ 87· «-τόξον χειρὸς» παίρνω ἢ ἁρπάζω τὸ τ. ἀπὸ τὸ χέρι, Ψ 870.

Ἐξέρχομαι, ἀποθ μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' ἐξήλυθον καὶ ἐξῆλθον ἐξέρχομαι, Γ 476, 576· μετὰ γεν. «-κλισίης» Κ 140, «-μεγάροιο» φ 229.

Ἐξ-ερωέω, ἀόρ. α' ἐξηρώησα, παρεκτρέπομαι, ἐπὶ ἵππων ξεφεύγω, ἀφηνιάζω, Ψ 468 †.

Ἐξεσίη [. . ⏑ .], ἡ, (ἐξίημι), ἀποστολή, πρεσβεία, μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἐξεσίην ἐλθεῖν» πηγαίνω εἰς ἀποστολὴν ἢ πρεσβείαν μόνον Ω 235, φ 20· ἴδ. ἀγγελίη.

Ἐξέτης (ἐκϜέτης) ες (ἕξ, ἔτος) ἑξαετής, «-ἵππος» *Ἰλ. Ψ 266, 654.

Ἐξέτι (ὀρθότερον διῃρημένως ἐξ ἔτι), πρόθ. μετὰ γεν. ἤδη, ἀπό, ἀπὸ τὸν καιρόν, «-ἐξέτι τοῦ ὅτε» ἐξ ἐκείνου ὅτε, ὅ ἐ. ἀφ' ὅτου ἤδη, Ι 106, «-ἐξέτι πατρῶν» ἀπὸ τῶν πατέρων ἤδη, θ 245, «-ἐξέτι κείνου» Ὕ. Ἑρμ. 509.

Ἐξ-ευρίσκω, ἀόρ. β' εὐκτ. ἐξεύροιμι, ἐξευρίσκω, τουτέστιν εὑρίσκω καὶ ἐξάγω εἰς φῶς κεκρυμμένον, Σ 322 †.

Ἐξ-ηγέομαι, ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὁδηγὸς εἰς τὰ ἔξω, ὁδηγῶ ἔξω, μετὰ γεν. Β 806 †.

Ἐξήκοντα, ἄκλ. (ἕξ) ἑξῆντα Β 587, ξ 20.

Ἐξήλασα, ἴδ. ἐξελαύνω.

Ἐξήλατος [. . ⏑ .], ον (ἐξελαύνω), σφυρήλατος, «-ἀσπὶς» Μ 295 †.

Ἐξ-ῆμαρ, ἐπίρ. ἐπὶ ἓξ ἡμέρας *Ὀδ. κ 80, μ 397.

Ἐξημοιβός, όν, (ἀμοιβή), ἐξαλλασσόμενος· «-εἵματα» ἱμάτια πρὸς ἀλλαγήν, δι' ἄλλαγμα, θ 249 †.

Ἐξήπαφον, ἴδ. ἐξαπαφίσκω.

Ἐξηράνθη, ἴδ. ξηραίνω.

Ἐξήρατο, ἴδ. ἐξαίρω.

Ἐξπρόπηδα ἴδ. ἐξερωέω.

Ἑξῆς, ἑξείης, ἐπ. ἴδε, (ἔχω, ἕξω) κατὰ σειράν, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, Ὀδ. δ 449, 580 κ. ἀ.

Ἐξ-ίημι, μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' ἀπαρέμφ. ἐξέμεν, καὶ ἐξέμεναι ἀντὶ τοῦ: ἐξεῖναι, εὐκτ. ἐξείην, ἐν τμ. μέσῳ ἀορ. β' γ' πληθ. ἔξεντο ἐν τμ. — ἐκπέμπω «-τινὰ εἰς Ἀχαιοὺς» Α 141, ἀφίνω (νὰ ἐξέλθῃ) «-ἱππόθεν ἐξέμεναι» νὰ ἐξέλθω ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου, λ 531. — Μέσ. ἐκβάλλω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ μόνον ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο» ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ καὶ ἔπιαν Α 469, Β 432. Ἀλλὰ καὶ ἐνεργ. τίθεται τὸ ῥῆμα ἐν ὁμοίᾳ φρ. «ἐξ ἔρον εἶναι μολπῆς» Ν 638, «ἐπεὶ γόου ἐξ ἔρον εἵην» Ω 227.

Ἐξ-ιθύνω [. - - .], ἐντελῶς εὐθύνω, κάμνω εὐθύ, ἰσάζω «-δόρυ νήιον» Ο 410 †.

Ἐξ-ικνέομαι, ἀποθ., μόνον ἐν τῷ β' ἀορ. ἐξικόμην, πηγαίνω ἢ φθάνω ἀπό τινος τόπου εἰς, μετ' αἰτ. «-θώκους» Θ 439, Ι 479, Ω 481· «-τινὰ» πρός τινα, ν 206.

Ἐξ-ιμεναι, ἴδ. ἔξειμι.

Ἐξ-ίσχω, κρατῶ ἔξω, «-ἐξίσχει κεφαλὰς βερέθρου» μ 94 †.

Ἔξοδος Πατρόκλου ἐκαλεῖτο ἡ ῥαψῳδία Π — ἔξοδος Πριάμου ἡ Ω παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Ἐξοίσω, ἴδ. ἐκφέρω.

Ἐξ-οιχνέω, ἐξέρχομαι, ἐνεστ. γ' πληθ. ἐξοιχνεῦσι, Ι 384 †.

Ἐξ-οίχομαι, ἀπέρχομαι, πηγαίνω ἔξω· ὁ ἐνεστ. ἔχει σημ. παρακειμ. «-ἐς Ἀθηναίης» (ἐξυπ. δόμον) Ζ 379, δ 665 (ἐν τμ.).

Ἐξ-όλλυμι [. . - .], ἀόρ. α' ἐξώλεσα, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, τινά, ρ 597· «-φρένας τινὶ» βλάπτω τινὸς τὰς φρένας Η 360, Μ 234 (ἐν τμ.).

Ἐξ-ολολύζω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, Βατρ. 101.

Ἐξ-ονομάζω, λέγω, δηλοποιῶ, φανερώνω. «-γενεὴν» Ὕ. Ἑρμ. 59. Συχνότατα τίθεται ἐν τμ. ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «-ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν» ἀπετάθη καὶ εἶπε. Α 361, β 302 κ. ἄ. πλχ.

Ἐξ-ονομαίνω ἀορ. α' β' ἐν. τῆς ὑποτ. ἐξονομήνῃς, ἀπαρμφ. ἐξονομῆναι, ὀνομάζω, καλῶ τινα ἐξ ὀνόματος «-ἄνδρα» Γ 166, «-γάμον» νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ γάμου, ζ 66, Ὕ. Ἀφρ 253.

Ἐξονομακλήδην, ἐπίρ. (ἐξ, ὄνομα, καλέω) ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος «-ὀνομάζειν» Χ 415, δ 278 (ἐν τμ. «ἐκ δ' ὀνομακλήδην»), «-καλεῖν» μ 250.

Ἐξ ὄπιθεν [. . ⏑ .] καὶ **ἐξόπιθε**, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ ἐξόπισθεν. 1) ὄπισθεν, ἀπὸ 'πίσω, καὶ ὀπίσω Δ 298, Π 611, Ρ 527. 2) Ὡς πρόθεσ. μετὰ γεν. ὀπίσω «-κεράων» Ἰλ. Ρ 521.

Ἐξ-οπίσω [. . . ⏑ .], ἐπίρ. 1) τοπικόν, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω. Λ 461, Ν 436, Χ 467. Ὡς πρόθ. μετὰ γεν. Ρ 357. 2) χρονικόν, κατόπιν, μετέπειτα, μόνον δ 35, ν 144.

Ἐξοράω, μόν. ἀό. ἐξιδεν Υ 342 †.

***Ἐξ-οργίζω**, σφόδρα ὀργίζω. Τὸ παθ. ὀργίζομαι σφόδρα, Βατρ. 185.

Ἐξ-ορμάω, ἀορ. α' μετοχ. ἐξορμήσας, μόνον ἀμετάβ. ὁρμῶ (μετὰ σπουδῆς πλέω) ἔξω· «μή σε λάθῃσιν κεῖσ' ἐξορμήσασα» (ἡ ναῦς), μ 221 †.

Ἐξ-ορούω, ἐκπηδῶ, ἐκπίπτω, ἐν τμ., ἐπὶ τοῦ κλήρου, Γ 325· ἐπὶ τῶν ἀνέμων ἐξορμῶ, κ 47.

Ἐξ-οφέλλω, ἐπ. αὐξάνω, προσφέρω παρὰ πολλὰ «-ἔεδνα» ο 18 †.

Ἔξοχος, ον, (ἐξέχω) κυρίως: ὑπερέχων· ὅθεν μεταφορ. ἔξοχος, [διαφέ-

ρων], ἐξαίρετος, ἐπὶ ἀνθρώπων Β 188 κ. ἀ. «-βοῦς» Β 480 «-αἶγες» φ 266 «-τέμενος» Ζ 194. Υ 184, «-δώματα» ο 227 (ὅπου ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «-μέγα» πολὺ ἔξοχα)· μετὰ γεν. «-ἔξοχος Ἀργείων» Γ 227 κ. ἀ. καὶ μετὰ δοτ. «-ἔξοχον ἡρώεσσιν» ὁ ἐ ἐν ἡρώεσσιν, μεταξὺ τῶν ἡρώων, Β 483 —Τὸ οὐδ. ἔξοχον καὶ ἔξοχα ὡς ἐπίρ. ἐξόχως πρὸ πάντων ἐξαιρέτως. «-ἐφίλατο» Ε 61, «φιλεῖν, ἐχθαίρειν» ο 70 ἑξ. «-ἐμοὶ δόσαν ἔξοχα» ι 551. Ὡσαύτως πολλάκις καὶ μετὰ γεν. «-ἔξοχον ἄλλων» Ι 641, Ρ 358, ε 118 κ. ἀ. Ἐπιτείνει πολλάκις τὸ ὑπερθετικὸν «ἔξοχ' ἄριστοι» ἐξόχως ἄριστοι, Ι 638, δ 629 κ. ἀ.

Ἐξ-υπ-αν-ίστημι [. ◡ ◡ . . .], μόνον ἐν τῷ β' ἀορ. τῷ ἔχοντι μέσ. σημ. «-σμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστη σκήπτρου ὕπο» Β 267 †.

* **Ἐξ-υφαίνω**, ὑφαίνω μέχρι τέλους, ὑφαίνω τελειώνω, «πέπλον» Βατρ. 182.

Ἔξω, ἐπίρ. τοπικὸν (ἐξ) 1) στάσεως σημαντικόν, ἐκτός, ἔξω ἀπολελ. οὕτως ὥστε ὁ περαίτερος προσδιορισμὸς ἐννοεῖται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου, Ρ 265, κ 95 2) κινήσεως σημαντικόν, ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω, «-ἔξω χροὸς ἕλκειν» Α 457, «-ἔξω βήτην μεγάροιο» χ 378· συντάσσεται μετὰ γεν. καὶ τίθεται πλεοναστικῶς μετὰ ῥημάτων συνθέτων μετὰ τῆς Ἐκ προθέσεως, οἷον «κραδίη ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει» Κ 94. πρβλ. μ 94.

Ἕξω, μέλ. τοῦ ἔχω, ὅπ ἴδε.

Ἕο, ἑοῖ, ἀντὶ τοῦ οὗ, οἷ.

Ἔοι, ἀντὶ τοῦ εἴη, ἴδ. εἰμί.

Ἔοικα [ϝέϝοικα], ας, ε, παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. (ἐκ τοῦ εἴκω) γ' δυϊκ. ἐπικ. ἔϊκτον, δ 27, μετοχ. ἐοικὼς (ϝεϝοικ) καὶ ἅπαξ μόνον Ἀττικ. εἰκὼς (ϝεικ.) Φ 254. συχνότερον τὸ θηλ. εἰκυῖα· ἅπαξ δὲ μόνον ὁ πληθ. καὶ εἰοικυῖαι (ϝειϝοικ.) Σ 418· ὑπερσ. ἐῴκειν, (ϝεϝῴκ.) εις, ει, δυϊκ. ἐπ. ἐΐκτην (ϝεϝίκτην) Α 104, Ν 379, γ' πληθ. ἐοίκεσαν, Ν 102. Εἰς τοῦτο ἀνάγεται καὶ ὁ ἐπικὸς παθ. σχηματισμὸς ἔϊκτο (ἔϝικτο)=ὡμοίαζε, Ψ 107 καὶ ἤικτο, (ἤϝικτο) δ 796. ν 288, π 157, υ 31. Ἐκτὸς τοῦ τύπου ἔοικα ὑπῆρχε βεβαίως καὶ ἄλλος ϝέϝικα, ἐξ οὗ ὑπερσ. ἀποκεκομμ. εἶκε, (ὁ ἐ. ϝέϝικε, ἀντὶ τοῦ ϝεϝίκει) = ἐφαίνετο καλόν, Σ 520, ὅπερ συνήθως θεωρεῖται παρατατ. τοῦ εἴκω. 1) εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, μετὰ δοτ. ζ 246, η 209, καὶ μετ' αἰτ. τοῦ κατά τι, «-Μαχάονι πάντα» μὲ τὸν Μαχ. κατὰ πάντα, Λ 613, «-δέμας γυναιξὶ» δ 796, «ἐλάτῃσι» Ε 560 (ὅπου ὁ πληθ. ἐοικότες συνάπτεται μετὰ τοῦ δυϊκοῦ δαμέντε· διὸ τινες διορθοῦσιν: ἐοικότε)· ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «ἄντα, ἄγχιστα, εἰς ὦπα» ἄπ. ἴδε· συχνὰ τίθεται κατὰ μετοχὴν «νυκτὶ ἐοικὼς» ὅμοιος μὲ νύκτα, ὁ ἐ. φοβερός, Α 47. πρβλ. Γ 151 κ. ἀ. «ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην» ὡμοίαζον μὲ μέλλοντας νὰ ἐπιβ. ὁ ἐ. ἐφαίνοντο ὅτι ἔμελλον νὰ ἐπιβ. Ψ 379. 2) φαίνεται, νομίζω, δοκῶ, χ 348, «ἔοικα δέ τοι παραείδειν ὥστε θεῷ» νομίζω δὲ ὅτι ψάλλω παρὰ σοὶ ὡς παρὰ θεῷ. 3) ἁρμόζει, πρέπει, προσῆκον εἶνε, πάντοτε ὡς πρόσωπον, καὶ πολλάκις ἀπολελ. «οὐδὲ ἔοικεν» Α 119 κ. ἀ. μετὰ δοτ. προσ. 171· «-ὥς σε ἔοικεν» χ 196 κατὰ τὸ φαινόμενον μετ' αἰτ., διότι ἐξυπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ ἀπαρέμφ. «-καταλέχθαι» πρβλ. Γ 286· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. «-οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι» δὲν σοι πρέπει νὰ φοβῆσαι ὡς ἄνανδρος, Β 190, 233,

ε 212 κ. ἁ. ἢ καὶ μετὰ μόνης ἀπαρεμφ. «οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν» Δ 286, Ξ 212. Ἡ μετοχὴ πολλάκις ὡς ἐπίθ. ἁρμόδιος, πρέπων, προσήκων, «μῦθοι ἐοικότες» γ 124 δ 239 «ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ» εὑρίσκεται εἰς τὸν ὄλεθρον, τοῦ ὁποίου ἦτο ἄξιος, ἔλαβε τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν. α 46 «εἰκυῖα ἄκοιτις» ἁρμόζουσα, κατάλληλος, ὅ ἐ. ἀρεστὴ σύζυγος, Ι 399.

Ἑοῖο, ἀντὶ τοῦ ἑοῦ, ἴδε ἑός.

Ἔοις, ἀντὶ τοῦ εἴης, ἴδ. εἰμί.

Ἔολπα, ἴδ. ἔλπω.

Ἔον, ἀντὶ τοῦ ἦν, ἴδ. εἰμί.

Ἔοργα (ἔργω), ἴδ. ἔρδω.

Ἑορτή, ἡ, ἑορτή, ἁγνή=ἁγία ''Οδ. υ 156, φ 258.

Ἑός, (Ϝός), **ἑή**, **ἑόν**, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὅς, ἥ, ὅν, ἀντων. κτητικ. (ἐκ τοῦ οὗ). 1) ἰδικός του, ἑαυτοῦ «υἱος παιδὸς ἑοῖο» Ν 522 κ. ἀ.· σπανίως λαμβάνει τὸ ἄρθρον «τὸν ἑόν τε Πόδαργον» ἐκεῖνον τὸν Πόδαργόν του, Ψ 295, «τὰ ἃ δώματα» Ο 58· ἐπιτείνεται πολλάκις διὰ τῆς αὐτός, «ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος» τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χρείαν, α 409, πρβλ. Κ 204, δ 643. 2) ἀντὶ τοῦ σός, «ἑὴν γενεὴν» Βατρ. 23, πρβλ. 2 ὅς.

Ἐπ-αγάλλομαι [. ⏑ . . .], μέσ. ἀγάλλομαι ἐπί τινι, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν, ἡδονήν, τέρψιν ἔν τινι, μετὰ δοτ. «πολέμῳ» Π 91.

Ἐπ-αγγέλλω, ἀόρ. α'. ἐπήγγειλα, ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν «εἴσω» δ 775 †.

Ἐπ-αγείρω [. ⏑ . .], συναθροίζω, φέρω εἰς τὸ αὐτό, μετ' αἰτ. Α 126 †.

Ἐπάγην [. ⏑ .], ἴδ. πήγνυμι.

Ἐπ-αγλαΐζομαι, ἀποθ. ἐγκαλλωπίζομαι, καμαρώνω «οὐδέ ἕ φημι δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι» δὲν θὰ καμαρώσῃ πολὺν καιρὸν μὲ αὐτό, δὲν θὰ χαρῇ πολὺν καιρόν, Σ 133 †.

Ἐπ-άγω [. ⏑ .], ἀόρ. β' ἐπήγαγον, ἐπιφέρω, διαρκούσης τινὸς πράξεως, ἢ ὁδηγῶ ἐναντίον τινός, «λῖν Λ 480· «ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν» τ 445. Μεταφ. προτρέπω φέρω, (τινὰ εἰς τὰ νερά μου, ἢ εἰς τὰ λόγια μου) ἢ καταφέρω, ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «πείθω» ξ 392.

Ἐπ αείρω [. ⏑ . .], ἀντὶ τοῦ ἐπαίρω, ἀόρ. α' ἐπήειρα. σηκώνω ἐπάνω, ὑψώνω, «κεφαλήν» Κ 80. σηκώνω καὶ ἐπιθέτω, «τινὰ ἀμαξάων» Η 426, τὶ κρατευτάων» *'Ιλ. Ι 214.

Ἔπαθον ἴδ. πάσχω.

Ἐπ-αιγίζω (αἰγίς), ἐπιπνέω, ἐφορμῶ περὶ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, Β 148, ο 293.

Ἐπ-αινέω μέλ. ἐπαινήσω, ἐπ. ἀόρ. ἐπήνησα, ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, ἐπικροτῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολελ., Ψ 539, δ 673 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. «μῦθον» 335, καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσ. «Ἕκτορι» συναινῶ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἕκτ. Σ 312. «μῦθόν τινι» Ὕ. Ἑρμ. 457.

Ἐπαινός, ή, όν, κατὰ τὴν συνήθη γνώμην οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἐντονώτερον αἰνός, ἐπίφοβος, φοβερός, τρομερός, μόνον ἐν τῷ θηλ. «ἐπαινή», ὡς ἐπιθέτῳ τῆς Περσεφόνης καὶ μάλιστα πάντοτε ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ Ἅδου, Ι 459, κ 491, 534, λ 47. καὶ κατ' εὐφημισμὸν ἐπαινετή, σεμνή, σεβαστή.

Ἐπ-αΐσσω, ἀόρ. α' ἐπήιξα, καὶ θαμιστ. ἐπαΐξασκε, μέσ. ἀόρ. α' ἐπηιξάμην. 1) Ἐνεργ. ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, πολλάκις καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου ἐπιπνέω, Β 146· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν μάχην σφοδρῶν κινήσεων, ἀπολελ. Ρ

462, Ψ 817 κ. ἄ. ἔτι δὲ α′) μετὰ γεν. «-τινός» κατά τινος, Ε 323, «-νεῶν» Ν 687, «ἵππων» Ε 263 (ἔνθα δυνατὸν ἡ γενικὴ νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ α μεμνημένος»). Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. οὐδαμοῦ φαίνεται μετὰ γεν. συντασσόμενον. β′) μετὰ δοτ. προσωπ. «-Κίρκῃ» ἐπιτίθεμαι κ 295, 322· μετὰ δοτ. ὀργανικ. «-ἔγχεϊ» Κ 348, «-δουρὶ» Λ 361· ἔτι δὲ καὶ «-τινὶ μελίῃσι» ξ 281. Αὕτη δὲ ἡ τελευταία σύνταξις οὐδαμοῦ τῆς Ἰλ. ἀπαντᾷ γ′) μετ' αἰτ. ὡς μεταβ. προσβάλλω, «-μόθον ἵππων» Η 240 πρβλ. Σ 159, τεῖχος» Μ308, «Ἕκτορα» Ψ 64. Οὕτως πάλιν οὐδαμοῦ τῆς Ὀδ. συντάσσεται. 2) Μέσ. α′) κινοῦμαι ταχέως εἶμαι εὔστροφος, μετὰ γεν. «-χεῖρες ὤμων ἐπαΐσσονται» ἀπὸ τῶν ὤμων, Σ 628. β′) μετ' αἰτ. «-ἐπαΐξασθαι ἄεθλον» νὰ ἐφορμήσω εἰς (ἵνα λάβω) τὸ βραβεῖον, Ψ 773.

Ἐπ-αιτέω, ἀόρ. α′ εὐκτ. ἐπαιτήσειας, ἐκτὸς τούτου ἢ προσέτι ζητῶ, μετ' αἰτ. Ψ 593 †.

Ἐπαίτιος, ον (ἐπί, αἰτία), πταίστης, ὁ κακοῦ τινος αἴτιος, «-οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι» δέν μοι πταίετε ὑμεῖς, Α 335 †.

Ἐπακούω [. ⏑ . .], μέλ. ἐπακούσομαι, *Υ. Ἑρμ. 556. ἀόρ. ἐπήκουσα καὶ ἀναύξ. ἐπάκ. ἀκούω. (‖. ἰδίως ἄνωθεν, ἐπομ. ἐπὶ ἀνωτέρου ἀκούοντος κατώτερον ἐπακούω) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' αἰτ. «Ἠέλιος θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις» Γ 277, λ 109 κ. ἄ, «-ἔπος» Ι 100, «-ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις» Υ 250· ἔτι δὲ καὶ «-Διὸς βουλὴν» ξ 328 κ. ἄ. «-τί τινος» τ 98, καὶ μετὰ πλαγίας ἐρωτήσεως Σ 63· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγμ. «-βουλῆς» Β 143, *Υ. Ἑρμ. 566.

Ἐπακτήρ, ῆρος ὁ, (ἐπάγω), κυρίως: ὁ κύνας ἐπάγων, ἴδ. ἐπάγω, ἐπομ. κυνηγός, τ 435, «-ἄνδρες ἐπακτῆρες» Ρ 135.

Ἐπ(ι)αλάομαι [. ⏑ . . .] ἀποθ., παθ. ἀόρ. μετοχ. ἐπαληθείς, ἀποπλανῶμαι, πλανώμενος ἔρχομαι, μετ' αἰτιατ. τοῦ τόπου, «-Κύπρον» ἀποπλανῶμαι εἰς τὴν Κύπρον, *Ὀδ. δ 81, ο 176.

Ἐπαλαστέω [. ⏑ . . .] ἀόρ. α′ μετ. ἐπαλαστήσας, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἐπί τινι, α 252.

Ἐπ(ι)αλείφω [. ⏑ . .], ἀλείφω ἐπάνω «-ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων κηρὸν δεψήσας» Ὀδ. μ 47, 177. 200.

Ἐπ-αλέξω [. ⏑ . .], μέλ. ἐπαλεξήσω· α′) [ἀπείργω], ἀποκρούω, ἐμποδίζω, ἀποτρέπω μετὰ δοτ. προσώπ. χαριστικῆς καὶ αἰτ. πράγμ. «-Τρώεσσιν κακὸν ἦμαρ» Υ 315 ἐν τμ. β′) μετὰ δοτ. προσωπ. παρίσταμαι, βοηθῶ, ὑπερασπίζω, Θ 365, Λ 428 Βατρ. 175.—*Ἰλ.

Ἐπαληθείς, ἴδ. ἐπ(ι)αλάομαι.

Ἐπ-αλλάσσω, ἀορ. μετοχ. ἐπαλλάξας, ἀλλάσσω, ἐναλλάσσω, κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν τοῦ Ν 359 † «-πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν» τὴν πλεκτάνην, τὸν βρόχον τοῦ πολέμου ἐξήπλωσαν ἐναλλὰξ ἐπ' ἀμφοτέρων, ὃ ἐ. διδόντες ὅτε μὲν εἰς τούτους ὅτε δ' εἰς ἐκείνους τὴν νίκην.

Ἐπάλμενος, ἴδ. ἐφάλλομαι.

Ἔπαλξις, ιος, ἡ (ἐπαλέξω), ἔπαλξις, προπύργιον, προμαχών.

Ἐπάλτης, ου, ὁ, εἷς τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 415.

Ἐπάλτο, ἴδ. ἐφάλλομαι.

Ἐπ-αμάω [. ⏑ . .], ἀόρ. ἐπαμησάμην, συσσωρεύω, στοιβάζω, «-εὐνὴν» στρῶμα φύλλων ε 482 †.

Ἐπ-αμείβω [. ⏑ . .], μέλ. ψω. 1) ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω «-τεύχεά τινι» τὰ ὅπλα πρός τινα, Ζ 230. 2) Μέσ. ἐναλλάσσω, ἐναλλὰξ πηγαίνω τῆδε κἀκεῖσε, μετ' αἰτ. α-νίκη ἐπαμείβεται ἄνδρας» Ζ 339. ''Ιλ.

Ἐπαμοιβαδίς [. ⏑. ⏑ .], (ἐπαμείβω) ἐπίρ. ἀμοιβαίως ἐναλλάξ «-πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς» ἦσαν ἐκ φύσεως πυκνὰ πρὸς ἀλλήλους συμπεπλεγμένοι (οἱ θάμνοι), ε 481 †.

***Ἐπαμοίβιος** [. ⏑ . ⏑ .], ον (ἐπαμείβω) ἀνταλλακτικός, «-ἔργα» ἐμπόριον ἀνταλλακτικόν, "Υ 'Ερμ. 516.

Ἐπαμύντωρ, [. ⏑ . .], ορος, ὁ, (ἐπαμύνω) βοηθός, ὑπερασπιστής, π 263 †.

Ἐπ-αμύνω [. ⏑ - .], ἀόρ. α' ἐπήμυνα, ἀπρφ. ἐπαμῦναι, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, μετὰ δοτ. ''Ιλ. Ζ 361, Μ 369. Σ 98. ἀπολελ. Π 540, Φ 311.

Ἐπανέθω παρακ. ἐπενήνοθε = ἔχει ἀνθήσει Β 219, Κ 134.

Ἐπ-ανθέμεναι, τίθημι ἀπρφ. τοῦ ἀορ. β', ἐπιθέτω, θέτω ἐπάνω, «-σανίδας» κλείω τὴν θύραν, Φ 535 †.

Ἐπανίημι [. ⏑ ⏑ . .], ἐπιπέμπω, ἀφίνω τινὰ ἐναντίον τινός, «-τινά τινι» οἷον «-σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε» (γ' ἐν. τοῦ ἀορ. α') Ε 405.

Ἐπ-αν-ίσταμαι [. ⏑ . . .], ἐγείρω κατόπιν· ὁ ἀόρ. β' ἐπανέστην ἀμετάβ. (κατόπιν ἄλλου) ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι, (ἐκ τῆς ἕδρας) σηκώνομαι, Β 85 †.

Ἐπάνοδος, ἡ (ὁδὸς) ἀρχ. ἐπιγρ. τῆς ραψῳδίας ρ.

***Ἐπαντιάζω** [. . ⏑ . .], μέλ. άσω, ἀπαντῶ, "Υ. 'Απ. 152.

Ἐπαοιδή [. ⏑ . .], ἡ (ἐπαείδω), ἀντὶ τοῦ ἐπῳδή, ᾠδή, ἔχουσα τὴν μαγικὴν δύναμιν (κατὰ τὴν πρόληψιν τῶν ἀμαθῶν) νὰ ἀποδιώκῃ τὸ κακόν, ὅταν ψάλληται ἐπὶ τοῦ κατεχομένου ὑπ' αὐτοῦ, ἐξορκισμός, τ 457 †.

Ἐπ-απειλέω [. ⏑ . . .], ἀορ. α' ἐπηπείλησα, ἀπειλῶ, φοβερίζω, μετ' ἀπρμφ. Ξ 45, «τινί τι» Α 319, Ν 582· «-ἀπειλάς» ν 127.

Ἐπ-αραρίσκω [. ⏑ ⏑ . .]. ἀόρ. α' ἐπῆρσα, παρακ. ἐπάρηρα Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπάραρα, μετοχ.-ρηρώς. 1) μεταβ. ἐν τῷ ἀορ. α' ἐφαρμόζω, σφιγκτὰ προσαρμόζω, «-θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε» ἔκλεισε καλὰ τὰς θύρας Ξ 167, 339. 2) ἀμετάβ. ἐν τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. εἶμαι ἐφ(προσ)ηρμοσμένος· «κλεὶς ἐπαρήρει» Μ 456.

Ἐπ-αρή [. - .], ἡ, ἀντὶ τοῦ ἐπαρά, κατάρα, Ι 456 †.

Ἐπ-αρήγω [. ⏑ . .] ἀόρ. α. ἀπρμφ. ἐπαρῆξαι, ἀπομακρύνω, βοηθῶ, μετὰ δοτ. Ψ 783, Ω 39, ν 391, ἐν τμ. Α 408.

Ἐπαρήρει, ἐπαρηρώς, ἴδ. ἐπαραρίσκω.

Ἐπαρκέω, ἀόρ. α'. ἐπήρκεσα, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, «-τινί τι» ἀπό τινός τι, «ὄλεθρόν τινι» Β 873, καὶ μετὰ μόνης αἰτ. ἐμποδίζω, ρ 568.

Ἐπ-άρουρος [. ⏑ . .], ον (ἐπί, ἄρουρα), ἀγρότης, χωρικός, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς τὸν βίον διάγων, λ 489 †.

Ἐπαρτής, ές, (ἐπί, ἀρτέω), κατηρτισμένος, ἕτοιμος, «-ἑταῖροι» 'Οδ. θ 151, ξ 332, τ 289.

Ἐπ-αρτύω [. . ⏑ .] καὶ -ύνω [. – .], "Υ. Δήμ. ἐφαρμόζω, ἐπιτίθημι, κλείω «-πῶμα» ''Οδ. θ 447. Μεταφ. «-πῆμα κακεῖο» ἡτοίμαζε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ ὀλέθρου, ἐν τμ. γ' 152. — Μέσ. «-ἐπαρτύνομαι δεῖπνον» παρασκευάζω ἐμαυτῷ δεῖπνον, "Υμ. Δήμ. 128.

Ἐπ-άρχομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἐπηρξάμην. 1) ἔχει σημ. ἱεροτελεστικὴν καὶ τίθεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἱερουργίας, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἢ ἀνώτατον πράγματός τινος προσφέρεται εἰς τὸν θεόν· παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «-ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι» ἀφ' οὗ ἤρχισαν (τὴν σπονδὴν) ἐγχέαντες εἰς τὰ ποτήρια Α 471. Ι 176, γ 340 κ. ἀ. Ὅθεν 2) ἐν γένει προσφέρω «-νέκταρ» Ὕ. Ἀπ. 125.

Ἐπαρωγός [. ⏑ . .], (ἀρήγω) ὁ, βοηθός, Α 498 †.

Ἐπ-ασκέω, παθ. παρακ. ἐπήσκημαι, ἐπιμελῶς κατασκευάζω, «-ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι» ἡ δὲ αὐλὴ αὐτοῦ εἶνε καλῶς κατεσκευασμένη μὲ τοῖχον καὶ μὲ θριγκούς, ρ 266 †.

Ἐπασσύτερος [. . ⏑ .], **η**, **ον**. (ἐπί, ἆσσον) ἀλλεπάλληλος, σωρηδὸν γινόμενος, ἑνικῶς «-κῦμα ἐπασσύτερον ὄρνυται» σηκώνεται τὸ κῦμα τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, Δ 423 (‖. ἔνθα ὁ ἑνικ. εἶνε περιληπτικός), ἄλλως δὲ κεῖται πάντοτε πληθ. Α 383, Θ 277, Μ 194, Π 418, π 366.

Ἔπαυλος, ὁ (ἐπί, αὐλή) ἔπαυλις, αὐλὴ πρὸς διανυκτέρευσιν βοσκημάτων, ψ 358 †.

Ἐπαυρίσκω (ῥίζα **αυρ**—, ἴδε ἀπαυράω ἐν τέλει) παρ' Ὁμ. ἐκ μὲν τοῦ ἐνεργ. εὑρίσκεται μόνον τοῦ ἀορ. β' ὑποτ. ἐπαύρῃ ἀπαρμφ. ἐπαυρεῖν καὶ ἐπ. ἐπαυρέμεν· ἐκ δὲ τοῦ μέσ. ὁ ἐνεστ. ἐπαυρίσκομαι, Ν 733, μέλ. ἐπαυρήσομαι· ἀόρ. ἐπηυρόμην ἐξ οὗ β' ἐν. τῆς ὑποτ. ἐπαύρηαι καὶ ἐπαύρῃ, καὶ γ' πληθ. ἐπαύρωνται, Α 410. 1) Ἐνεργ. α') λαμβάνω, τυγχάνω (τινός), ἀπολαύω, μετὰ γεν. «-κτεάτων» Σ 302, ἀπολελ. ρ 81. β') τροπ. πολλάκις ἐπὶ τῶν βελῶν ψαύω, οἱονεὶ γεύομαι, μετ' αἰτ. «-χρόα» Λ 573, Ν 649. Ο 316. ἀπολελ. Λ 391. μετὰ γεν. «-λίθου» Ψ 340. 2) Μέσ. μετέχω, ἀπολαύω, χαίρομαι εἴτε ἐπὶ καλοῦ (ὠφελοῦμαι) εἴτε ἐπὶ κακοῦ (βλάπτομαι) μετὰ γεν. «νόου» ὠφελοῦμαι ἐκ τοῦ νοῦ, Ν 733 εἰρωνικῶς «βασιλῆος» Α 410· ὡσαύτως καὶ Ο 17· ἀπολελ. «-ὀΐω μιν ἐπαυρήσεσθαι» νομίζω ὅτι θὰ ἰδῇ τὸ καλόν των, Ζ 353. β') μετ' αἰτ. λαμβάνω, ἐπισύρω. «-κακὸν μεῖζον» σ 107.

Ἐπ-αφύσσω [. ⏑ . .], ἀόρ. ἐπήφυσα [. . ⏑ .], ἀντλῶν ἐπιχέω, πέρνω καὶ χύνω ἐπάνω τ 388 †.

Ἐπ-εγείρω. 1) Ἐνεργ. ἐγείρω (ἐξυπνίζω) ἐπὶ σκοπῷ, ἐγείρω ἐπίτηδες, χ 431. 2) Μέσ. ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ ἐπίτηδες ἐπὶ σκοπῷ, Κ 124, υ 57, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ συγκεκομμ. ἀορ. ἐπέγρετο καὶ μετοχ. ἐπεγρόμενος.

Ἐπέδραμον, ἴδ. ἐπιτρέχω.

Ἐπέπην παρατ. τοῦ **ἔπειμι**, ἀντὶ τοῦ ἐπῆν.

Ἐπεί (ἐπί) σύνδ. χρονικὸς καὶ αἰτιολογικός. 1) χρονικὸς ἀφ' οὗ, καθώς· α') μεθ' ὁριστ., ὅταν τὸ λεγόμενον παρίσταται ὡς ἐν τῷ παρελθόντι καὶ θετικῶς γενόμενον, Α 57, 458, α 2 κ. ἀ. ἀφ' ὅτου, α 2· β') μεθ' ὑποτ., ὅταν τὸ λεγόμενον παριστᾶται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον καὶ ἐν τῷ μέλλοντι πιθανῶς γενησόμενον, συνήθως μετὰ τοῦ **ἂν** ἢ **κεν** (πρβλ. καὶ **ἐπήν**) «-ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς» Ζ 412· ἄνευ τοῦ ἄν, Ὕ. Ἀπ. 158· ὡσαύτως καὶ ὅταν πρᾶξίς τις παρίσταται ὡς ἐπαναλαμβανομένη ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι, Ο 363, μετὰ τοῦ κε, Β 475, Ρ 658. γ') μετ' εὐκτ. ὅταν τὸ λεγόμενον παριστᾶται ὡς περίστασις ἐν τῷ παρελθόντι πολλάκις ἐπαναλαμβανομένη,

ὁσάκις Ω 14. Προσλαμβάνει καὶ τὸ ἂν ἢ κε, ἐὰν ἡ περίστασις ἐξαρτᾶται ἐξ ἄλλων περιστάσεων ἢ περιέχῃ ἁπλῆν εἰκασίαν, Ι 304. (ἴδ. ἐπὴν 2, β') 2) αἰτιολογικός, ἐπειδή, ἀφ' οὗ, μεθ' ὁρ. Ζ 333 κ. ἀ. δύναται δὲ νὰ προσλάβῃ καὶ τὸ ἂν εἰς τὴν περίπτωσιν τὴν ἐν λ. ἂν Α' 1) ἀναφερομένην «ἐπεὶ οὔκεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη» ἀφ' οὗ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γείνῃ, ἢ δὲν θὰ ἐγίνετο ἄνευ ἱδρῶτος, Ο 228.—Δύναται νὰ μεταφράζῃ τις τὸν σύνδεσμον τοῦτον καὶ διὰ τοῦ διότι ὅταν ἡ αἰτιολογικὴ πρότασις ἀκολουθῇ, Α 119, 153, Γ 214 κ. ἀ. Ἐνίοτε ὁ ἐπεί, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς προσφωνήσεσι, κεῖται ἄνευ τῆς ἁρμοδίας ἀποδόσεως. Ὡς τοιαύτην τότε ὑπονοοῦμεν τὸ λέγω σοι τάδε, Γ 59, α 231, γ 103, ἢ ὅ,τι ἄλλο ἁρμόζει ἐκ τῆς συναφείας λαμβανόμενον, Ν 68 ἑξ. πρβλ. καὶ Σ 101 καὶ 114. Συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων ὡς ἑξῆς: α') «-ἐπεὶ ἄρ'» Ε 269, α 185 ἢ «-ἐπεὶ ρα» Α 458, ρ 178, ἀφ' οὗ λοιπόν, εὐθὺς ὡς· ἔτι δὲ καὶ ἐπειδὴ λοιπόν, ἐπειδὴ δά, α 263: ρ 185 κ. ἀ. β') «-ἐπεὶ γε» ἐπειδὴ δά, ἐπειδὴ μάλιστα, Α 299. γ') «ἐπεὶ οὖν» ἀφ' οὗ ὅπως δήποτε, Α 57, Γ 4 κ. ἀ. δ') «-ἐπεί τοι» διότι βέβαια, Α 461. ε) «ἐπεὶ ἤ, ἐπεὶ περ» ἴδ. τοὺς συνδυασμοὺς τούτους ἰδιαιτέρως.—Ἐν τῷ συνδ. «-ἐπεί τε» χρησιμεύει ὁ τὲ εἰς στενοτέραν μόνον σύνδεσιν, Μ 393. Ἴδε καὶ ἐπειδή.—Συνήθως ὁ σύνδεσμος οὗτος τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἀλλ' εὑρίσκεται καὶ μετὰ μίαν ἢ περισσοτέρας λέξεις, οἷον «-αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε» Ζ 474, ξ 175 [Τὸ «-ἐπεὶ οὐ» εἶνε διὰ συνιζήσεως δισύλλαβον ἐν τ 314].

Ἐπειγεύς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀγακλέους, Μυρμιδών, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Π 571 ἑξ.

Ἐπείγω (αἰγίς;), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀναύξ. Α') Ἐνεργ. πιέζω, στενοχωρῶ, «-ὀλίγον μιν ἄχθος ἐπείγει» Μ 452· ὅθεν παθητ. «-ἐπείγεσθαι βελέεσσι» πιέζομαι, στενοχωροῦμαι ὑπὸ τῶν βελῶν, Ε 622, Ν 511, «-λέβης ἐπειγόμενος πυρί» Φ 362, πρβλ. Λ 157. β') διώκω, καταδιώκω, ὠθῶ, «-κεμάδα ἢ λαγωόν» Κ 361· ἰδίως ἐπὶ ἀνέμου, Ο 382, «νῆα» Ὑμ. Ἀπ. 408, παθ. ν 115, «-ἐρετμά» κινῶ ταχέως, ἐπιταχύνω τὴν κωπηλασίαν, μ 205· ὅθεν ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω «-ὦνον» ο 445· γ') ὡς ἀμετάβ. βιάζω, στενοχωρῶ, κατεπείγω, «-ἀνάγκη ἐπείγει» Ζ 86, «-γῆρας» Ψ 623, πρβλ. Ὑμ. Ἀφρ. 231. Β') Μέσ. ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, χάριν (ἤ τι τῶν) ἐμαυτοῦ, «-γάμον» β 97, τ 142. Γ') Ὁ παθ. τύπος ἔχει καὶ τὴν σημ. βιάζομαι, στενοχωροῦμαι, ἔχω βίαν, «ἐπειγομένων ἀνέμων» Ε 501· ὅθεν σπεύδω, μετ' ἀπαρεμφ. Β 354, Ζ 363. —Ἰδίως ἡ μετοχ. «-ἐπειγόμενος» ὡς ἐπίθ. α') ἀπολελ., κατεπείγων, ταχύς, ἐσπευσμένος. βιαστικός, Ε 902, Ξ 519, λ 339· β') μετὰ γεν. σπεύδων ἢ σπουδάζων πρός, μετὰ σπουδῆς ἐπιθυμῶν (τι), «ἐπ. ὁδοῖο» α 309, 315, ν 284, «-Ἄρηος» Τ 142, «-περὶ νίκης» Ψ 437· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρέμφ. «-ἠέλιον δῦναι ἐπειγόμενος» ἐπιθυμῶν ὅσον τάχιστα νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, ν 30.

Ἐπειδάν, σύνδεσμος μεθ' ὑποτ. ἀφ' οὗ, Ν 285 †. Οἱ νεώτεροι γράφουσιν: ἐπὴν δὴ ἢ ἐπεί κε.

Ἐπειδή, (ἐπεὶ δή) σύνδ. 1) χρονικός, ἀφ' οὗ, καθώς, ἀφ' οὗ δά, ἢ ἀφ' ὅτου· α') ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὁ-

ριστ. χρόνου μάλιστα παρῳχημένου, Α 124 κ. ἄ. πλχ. «-ἐπειδὴ πρῶτα» ἀφ' οὗ ἅπαξ, Α 235, γ 183. 6') μεθ' ὑποτ. «-ἐπειδὴ—δαμάσσεται» (ἐπ. ἀντὶ τοῦ δαμάσηται) ἀφ' οὗ τὸν δαμάσῃ, Λ 478. 2) σπανιώτερον αἰτιολογικὸς ἐπειδὴ δά, μεθ' ὁριστ. Ξ 65, γ 211 κ. ἀ.—Ἐν ταῖς προσφωνήσεσι τίθεται ἄνευ ἀποδόσεως, ἥτις ὅμως εὐκόλως ἐννοεῖται, (ἴδε ἐπεὶ ἐν τέλ.) γ' 211 κ.ἀ. [Τὸ ε ἐκτείνεται διὰ τῆς ἄρσεως, Χ 379, δ 13 κ. ἀ.].

Ἐπ-εῖδον, ἀόρ. 6' τοῦ **ἐφοράω**, ὅπ. ἴδε, μετ' αἰτ. *Ἰλ. Χ 61.

Ἐπεὶ ἤ [⏑ ⏑ —], ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἤ, πάντοτε μὲ τὴν σημ. ἐπειδή, διότι, βέβαια, Α 169, ι 276 κ. ἄ. πλχ.—Κατὰ τὰ Βενετικὰ σχόλ. εἰς Α 156 γράφουσιν ὀρθότερον οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων **ἐπεὶ ἦ**.

Ἐπείη, εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **ἔπειμι** (εἰμί).

1. **Ἔπ-ειμι** (εἰμί), παρατ. α' ἐν. ἐπέην, γ' ἐν. ἐπῆεν, γ' πληθ. ἔπεσαν, μέλ. ἐπέσσομαι. 1) εἶμαι ἢ ὑπάρχω ἐπί (τινος) ἢ παρά (τινι), ἀπολελ., Ε 127, 6 344 κ. ἀ. μετὰ δοτ. τοπικῆς «-χάρη ὤμοισιν ἐπείη» νὰ μένῃ ἡ κεφαλὴ ἐπὶ τῶν ὤμων, Β 259· μετὰ δοτ. προσωπ. Ὑ. Δήμ. 2) ὑπολείπομαι, μένω κατόπιν, δ 756.

2. **Ἔπ-ειμι** (εἶμι) παρατ. γ' ἐν. ἐπήιεν, γ' πληθ. ἐπήισαν λ 233, καὶ ἐπῇσαν τ 445, μέλ. ἐπιείσομαι, ο 504· μέσ. ἀορ. α' ἐπιεισαμένη, Φ 424. 1) προσέρχομαι, πλησιάζω, ὑπάγω, μετ' αἰτ. εἴτε προσώπ. εἴτε τόπ. «-ἀγρὸν» ψ 359 κ. ἀ. Μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων «-πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν» Α 29· «-ὀρυμαγδὸς ἐπήιεν ἐρχομένοισι» ἐπηκολούθει, Ρ 741· ἔτι δὲ ὑπάγω ἀλληλοδιαδόχως εἰς, δ 411, ο 504. πρβλ. **ἐπέρχομαι, ἐποίχομαι**. 2) ἰδίως ἐχθρικῶς ἐπέρχομαι (κατά τινος), ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, μετ' αἰτ. Λ 367, μετὰ δοτ. Ν 482, πολλάκις ἀπολελ. Ν 477, τ 445, Ε 238· ἐν τμ. «-ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες» Υ 176 κ. ἄ. πλχ.

Ἐπειοί, οἱ, ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς βορείου Ἤλιδος, οἵτινες παρῆγον τὸ ἑαυτῶν ὄνομα ἀπὸ τοῦ Ἐπειοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, Ρ 619, ν 275, πρβλ. Παυσ. 5, 1, 4.

Ἐπειός, ὁ, υἱὸς τοῦ Πανοπέως, μυθικὸς τεχνίτης, ὁ κατασκευάσας τὸν δούρειον ἵππον, θ 493. Κατὰ τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Πατρόκλου ἐνίκησεν μὲν εἰς τὴν πυγμὴν τὸν Εὐρύαλον, ἐνικήθη δὲ εἰς τὸν δίσκον ὑπὸ τοῦ Ἠετίωνος, Ψ 664 ἑξ. 840.

Ἐπεί-περ, σύνδ. χρονικός, χωριζόμενος πάντοτε δι' ἄλλης παρεμπιπτούσης, ἐπειδὴ πλέον, ἀφ' οὗ πλέον, μεθ' ὁριστ. Ξ 447, υ 181.

Ἔπειτα, ἐπίρ. (ἐπί, εἶτα) ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἀκολούθως. 1) σημαίνει τὴν ἐν τῇ διηγήσει ἀπὸ πράξεως εἰς ἑτέραν πρᾶξιν μετάβασιν, εἴτε ἐπὶ παρελθουσῶν πράξεων εἴτε ἐπὶ μελλουσῶν, Ψ 551, 6 60, «καὶ τότ' ἔπειτα» καὶ τότε πλέον, Α 426. Πολλάκις ἔπεται μετὰ τὸ «-πρῶτον» Ζ 260 κ. ἀ., καὶ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «-αὐτίκα, αἶψα, ὦκα» ἴδ. τὰς λ., ἔτι δὲ «-ἔνθα δ' ἔπειτα» ἐκεῖ τὸ λοιπόν, ἢ τότε λοιπόν, Σ 450, η 196, κ 516· ἐνίοτε ἀναφέρεται εἴς τι προμνημονευθέν, οἷον «-εὗρε . . . μνηστῆρας . . . οἱ μὲν ἔπειτα πεσσοῖσι . . . θυμὸν ἔτερπον» καὶ οὗτοι μὲν α 107· «-ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο» καὶ ἡ μὲν εὐχή της τοιαύτη ἦτο γ 62, πρβλ. κατωτ. 3). Ἐνίοτε κατόπιν με-

-τοχῆς κεῖται πλεοναστικῶς ἐν τῇ ἀποδόσει, Ξ 223, Λ 727 ἑξ. 2) τίθεται πολλάκις ἐν τῇ ἀποδόσει εἰς ἀνάδειξιν αὐτῆς· α') μετὰ χρονικὰς προτάσεις διὰ χρονικῶν μορίων ἐκφερομένας, «-ἐπειδὴ σφαίρῃ πειρήσαντο, ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα» θ 378 πρβλ. Σ 545· ὡσαύτως μετὰ τὸ «-ὅτε, ὁπότε, ὡς, ἦμος» Ὁμ. πλχ. β') μετὰ ὑποθετικὰς προτάσεις δι' ὑποθετικῶν μορίων ἐκφερομένας, «εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον θεοῖσιν, Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα—ὀτρύνομεν» α 84, 6 273, Β 365 κ. ἄ. πλχ. ἢ καὶ διὰ τῶν ἀοριστολογικῶν μορίων «ὅς κε» Α 547, Β 302. 3) λοιπόν, τὸ λοιπὸν (καθ' ἃ λέγεις) α') ἐν ἐρωτήσει, «-πῶς ἂν ἔπειτα» [πῶς δῆτ' ἄν], καὶ πῶς εἶνε δυνατόν, α 65 κ.ἄ. β') ἐν ἄλλαις προτάσεσιν, Ο 49, Σ 357, Ψ 818.

Ἐπεκέκλετο, ἴδ. ἐπικέλομαι.

Ἐπέκερσε, ἴδ. ἐπικείρω.

Ἐπ-ελαύνω, ἀόρ. α' ἐπήλασα [. ⏑ -], παρακ. παθ. ἐπελήλαμαι, ἁπλώνω, τεντώνω, ἐκτείνω ἐπί τινος (ἴδ. ἐλαύνω 3) «ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν» ἐπέθηκε δὲ ὄγδοον ἔλασμα χαλκοῦ, Η 223, «-πολὺς ἐπελήλατο χαλκός» Ν 804, Ρ 493.

Ἐπέλησε, ἴδ. ἐπιλανθάνω.

Ἐπ-εμ-βαίνω, μετοχ. τοῦ παρακ. ἐπεμβεβαώς, πατῶ ἐπάνω· ὁ δὲ παρακ. ἵσταμαι ἐπί τινος, μετὰ γεν. «-οὐδοῦ» ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, Ι 582 †.

Ἐπενεῖκαι, ἴδ. ἐπιφέρω.

Ἐπένειμε, ἴδ. ἐπινέμω.

Ἐπενήνεον, ἴδ. ἐπινηνέω.

Ἐπενήνοθε, γ' ἐν. παρακ. τοῦ ἐπανέθω μὲ σημ. ἐνεστῶτος, ὅπερ ὅμως εὑρίσκεται καὶ ὡς παρατατικός, ἐπικάθημαι ἐπίκειμαι. Ἀπαντᾷ τετράκις μόνον: περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου ὡς παρατ., ἄνευ τινὸς προσδ. «-ψεδνὴ ἐπενήνοθε λάχνη» ἀραιὰ τρίχωσις ἐπεκάθητο (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) Β 219. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ λευκῆς χλαίνης «-ἐπενήνοθε λάχνη» Κ 134· ἔπειτα ὡς ἐνεσ. μετ' αἰτ. μὲ τροπ. σημ. «-εἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας».

Ἐπ-εν-τανύω [. ⏑ ⏑ .]=ἐπεντείνω, τανύω, τεντώνω, ἐπάνω, «-πεῖσμα» χ 467 †.

Ἐπ-εντύνω [. . - .] καὶ **-τύω** [. . ⏑ .], ὁπλίζω, ἑτοιμάζω πρός τι, «-ἐπέντυε ἵππους» ἡτοίμαζε τοὺς ἵππους, Θ 374. —Τὸ μέσ, ὁπλίζομαι, ἑτοιμάζομαι πρός τι, μετ' αἰτ. «-ἐπεντύνονται ἄεθλα» ἑτοιμάζονται διὰ (νὰ λάβωσι τὰ ἆθλα, ω 89.

Ἕπεο, προστ. τοῦ ἕπομαι.

Ἐπ-έοικα. 1) ὡς ἀπρόσωπον, παρακειμ. ἐπέοικε καὶ ὑπερσ. ἐπεῴκει, ἁρμόζει, πρέπει, εἶνε προσῆκον, μετὰ δοτ. προσώπου καὶ ἀπαρεμφ. «σφῶιν μέν τ' ἐπέοικε — ἑστάμεν» Δ 341, Χ 71, ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. Α 126, Κ 146· ἀλλὰ καὶ ἀπολελ. «-ὡς ἐπέοικεν, ὡς ἐπεῴκει» υ 293, ω 295· «-ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ἀντιάσαντα» ζ 193, ξ 511. 2) ὡς προσωπικόν, «-ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε» ὅστις ἁρμόζει εἰς αὐτόν, τοῦ 'ταιριάζει Ι 392.

Ἐπέπιθμεν, ἴδ. πείθω.

Ἐπέπληγον, ἴδ. πλήσσω.

Ἐπέπλως, ἴδ. ἐπιπλέω.

Ἐπεποίθει, ἴδ. πείθω.

Ἐπεπόνθει, ἴδ. πάσχω.

Ἐπέπταρε, ἴδ. ἐπιπταίρω.

Ἐπέπτατο, ἴδ. ἐπιπέτομαι.

Ἐπέπυστο, ἴδ. πυνθάνομαι.

Ἐπ-ερείδω, ἀόρ. α' ἐπέρεισα, ἐπί τινος στηρίζω, ὠθῶ, ἐμπήγω, μετ' αἰτιατ. «ἔγχος εἰς κενεῶνα» Ε 856· ἀπολελ., Λ 235. Μεταφ. «ἶν' ἀπέλεθρον» δύναμιν ἄμετρον καταβάλλω, Η 296, ι 538.

Ἐπ-ερέφω, στεγάζω, σκεπάζω, ἐπιθέτω τὴν ὀροφὴν, ἐπεμ. ἐν γένει οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, ἐν τμ. Α 39 †.

Ἐπερρώσαντο, ἴδ. ἐπιρρώομαι.

Ἐπ-ερύω [. . ⏑ .], ἀόρ. ἐπέρυσα, σσα, ἐπισύρω, τραβῶ «-θύρην κορώνῃ» Ὀδ. α 441· «στήλην» ἑλκύσας ἐφίστημι, μ 14 (ἐν τμ.).

Ἐπ-έρχομαι, μέλ. ἐπελεύσομαι· ἀόρ. β' ἐπῆλθον, ἐπήλυθον· παρακ. ἐπελήλυθα. 1) προσέρχομαι, πλησιάζω, ἔρχομαι, ἢ πηγαίνω πρός τινα, ἢ εἴς τι, μετὰ δοτ. προσ. Μ 200· μετ' αἰτ. «-ἄνδρας» ι 214, «ἐς ποταμόν» η 280, καὶ μετ' αἰτ. τόπου «-ἀγρόν» π 27 «Ὄλυμπον» Ο 84· ἐπὶ καταστάσεων ἐπέρχομαι, δ ἐ. κατόπιν ἢ ἀπροσδοκήτως ἢ ἀνεπαισθήτως, «ἐπὶ κνέφας ἦλθε» Α 194, «Ἀχαιοῖς ἐπήλυθεν ὕπνος» ε 472, μ 311, «-νοῦσος» λ 200, «ἐπήλυθεν μιν ὕπνος», δ 793, κ 31, ν 282. 2) ἐχθρικῶς ἔρχομαι ἢ πηγαίνω ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ. «-βουσίν» Υ 91, «-λέων μήλοισιν ἐπελθών» Κ 485, Ο 630· μετ' αἰτ., (ἡ λόγχη) «-τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθε» κοπτερὰ ἐπῆλθε κατὰ τοῦ αὐχένος, Η 262. 3) διέρχομαι, περιέρχομαι, ἐπὶ τόπων, «-ἄγκεα» τὰς φάραγγας, Σ 321, «-γαῖαν» δ 268, π 27.

Ἐπεσβολίη, ἡ, (ἐκ τοῦ ἑπομένου) ἄκριτος ἀθυροστομία, φλυαρία, «-ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν» δ 159 †. Ἐκ τοῦ

Ἐπεσβόλος, ον (ἔπος, βάλλω), ὁ, ῥίπτων τοὺς λόγους, ἀκρίτως καὶ προπετῶς λαλῶν, ἀθυρόστομος «λωβητὴρ ἐπ.» ὑβριστὴς ἀθυρόστομος, φλύαρος, Β 275 †.

Ἔπεσον, ἴδ. πίπτω.

Ἐπέσπον, ἴδ. ἐφέπω.

Ἐπέσσεται, ἴδ. ἔπειμι (εἰμί).

Ἐπέσσυται, ἴδ. ἐπισσεύω.

Ἐπέστη, ἴδ. ἐφίστημι.

Ἐπέσχον, ἴδ. ἐπέχω.

Ἐπετήσιος, ον, (ἐπί, ἔτος) ὁ, ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος διαρκῶν, ὁ δι' ὅλου τοῦ ἔτους, «-καρπὸς» η 118 †.

Ἕπευ, τοῦ ἕπου, ἴδ. ἕπομαι.

Ἐπ-ευφημέω, ἀόρ. ἐπευφήμησα, ἐπιδοκιμάζω, ἐπαινῶ, ἐπικροτῶ, μετ' ἀπαρμφ. Α 22, 376.

Ἐπ-εύχομαι, ἀποθ., μέλ. ἐπεύξομαι, ἀόρ. α' ἐπευξάμην. 1) προσεύχομαι, δέομαι (ἐπάνω εἴς τι) ἐπί τινος περιστάσεως, πρὸς θεόν τινα, «Διί, θεοῖς» Γ 350, κ 533 κ. ἀ., Βτρ. 2, μετ' ἀπαρμφ. ξ 423, υ 238. 2) καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω ἐπί τινι ἢ διά τι Ε 119, ψ 59 κ. ἀ. μετὰ δοτ. προσ. καυχῶμαι ἐπί τινι, Λ 431, Π 829· μετ' ἀπαρμφ. Κ 367.

Ἔπεφνον, ἴδε φεν-.

Ἐπέφραδον, ἴδ. φράζω.

Ἐπ-έχω, ἀόρ. β' ἐπέσχον καὶ μετοχ. ἐπισχών, μέσ. ἀόρ. β' ἐπεσχόμην, γ' πληθ. τοῦ παρακειμένου ἐπώχατο, ὅπ. ἴδε. Α') Ἐνεργ. 1) κρατῶ ἐπί τινος, ἐπάνω τινός, ἢ παρά τινι, πλησίον τινός, «-πόδας» Ξ 241, ρ 410· ἔθεν παρέχω «-οἶνον» Ι 489, «-κοτύλην» Χ 494, «-μαζὸν παιδί» Χ 83. 2) ἀμετ. κρατῶ κατεπάνω τινός, τουτέστιν ἐξορμῶ, διευθύνομαι ἐναντίον τινός, «-τί μοι ὧδ' ἐπέχεις;» τ 71, πρβλ. χ 75. 3) ἐμποδίζω, «ῥεῖθρα» Φ 244· τροπ. «θυμὸν ἐνιπῇς» υ 266 ὅθεν ἐπέχω (ἐξυπ. ἐμαυτόν), βραδύνω, σταματῶ (ἀμετάβ.) «-Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε» φ 186. 4) ἐπέχω (τόπον), κατέχω, ἐκτείνομαι ἐπί, μετ' αἰτ. «ἑπτὰ πέλεθρα» Φ 407 «-ὅσον ἐπεῖχε» ἐφ' ὅσον ἐξετείνετο, ὅσον κατεῖχε, Ψ 190· ὡσαύτως ἀ-ὁ-

-πόσσον ἐπίσχε πῦρ» Ψ 238, Ω 792. Β) Μέσ. 1) κρατῶ ἐμαυτὸν κατεπάνω τινός, σκοπεύω, σημαδεύω, χ 15. 2) παρέχω, ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ σημ. 1) «-ῶνον ἐπισχόμενοι» προσφέρουσαι ἀλλήλαις, ο 463. 3) ἀνασηκώνω (τι τῶν ἐμαυτοῦ), « ἐκνῶν πτύχας» Ὕ. Δήμ. 176

Ἐπήβολος, ον, (ἐπὶ—ἀβολέω ἀντὶ ἀβολέω) μέτοχος, κάτοχος, κύριος, μετὰ γεν. «-νηός, ἐρετάων» β 319 †.

Ἐπήγαγον, ἴδ. ἐπάγω.

Ἐπηγκενίδες, αἱ, μακραὶ σανίδες, αἵτινες προσηλούμεναι εἰς τὰ ἰκρία καὶ τὰς σταμῖνας (ἴδ. τὰς λ.) συναποτελοῦσι τὰ πλάγια (τοὺς τοίχους) τοῦ σκάφους πλοίου ἢ σχεδίας, ε 253 ἑξ. †. Κατ' ἄλλους δὲ αἱ δοκοὶ αἱ ἐπὶ τῶν ὀρθῶν ἰκρίων καὶ σταμίνων ὁριζοντίως προσηλωμέναι καὶ ἀποτελοῦσαι τὸ χεῖλος τοῦ σκάφους.

Ἐπῆεν, ἀντὶ τοῦ ἐπῆν, ἴδ. ἔπειμι (εἰμί).

Ἐπηετανός, όν, (ἐκ τῆς ἐπί, ἀεὶ καὶ τοῦ προσχηματισμοῦ τανος ἢ ἐκ τοῦ τείνω), συνεχής, παντοτεινός, ἀέννaος, « ἀρδμοί» ν 247, «-πλυνοί» ζ 86, «-γάλα» ἄφθονον. δ 89· ὡσαύτως «-σῖτος» σ 360, «-κομιδή» θ 233, «-λέβητες» Ὕ. Ἑρμ. 61, «-χάλα» αὐτόθ. 113 (ἔνθα τὸ ηε κατὰ συνίζησιν εἶνε μονοσύλλαβον). — Τὸ οὐδ. **ἐπηετανὸν** ὡς ἐπίρ. πάντοτε, αἰωνίως, η 128· ἀφθόνως, ἐν ἀφθονίᾳ, η 99, κ 427.

Ἐπήιεν, ἴδ. ἔπειμι (εἶμι).

Ἐπῆλθον, καὶ ἐπήλυθον, ἴδ. ἐπέρχομαι.

***Ἐπηλυσίη** [. . ⏑⏑ .], ἡ, (ἐπέρχομαι, ἐπήλυθον) μαγεία, γοητεία, μαγγανεία, Ὕ. Ἑρμ. 37, Δήμ. 228, 230.

Ἐπημοιβός, όν, (ἐπί, ἀμείβω) ἐναλλασσόμενος, ἐναλλὰξ γινόμενος, «-όχῆες» δύω σύρται συρόμενοι ἐκ τῶν ἑκατέρωθεν τῆς θύρας παραστάδων κατ' ἀντιθέτους (ἀμοιβαίας) διευθύνσεις, κατὰ δὲ τὴν συνάντησιν αὐτῶν καὶ προσαρμογὴν ὑπὸ τῆς κλειδὸς συγκρατούμενοι (ἴδ. κληίς), Μ 456· ξ 513.

Ἐπημύω, ἴδ. ἠμύω.

Ἐπήν, (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ἐπεὶ ἐάν ὅπερ κατὰ διάστασιν κεῖται) Ζ 412· ἀφ' οὗ, ὅταν. 1) μεθ' ὑποτ. α') εἰς ἔκφρασιν πράξεως ἐκ περιστάσεων μὲν ἐξαρτωμένης, ἀλλὰ προσδοκωμένης, Α 168, Δ 239 κ. ἄ. πλχ. β') εἰς ἔκφρασιν πράξεως ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι ἐπαναλαμβανομένης, Η 5, λ 192 κ. ἄ. 2) μετ' εὐκτ. α') ἐν πλαγίαις προτάσεσιν, ἐν αἷς, ἂν ἦσαν εὐθεῖαι, θὰ ἔκειτο ἡ ὑποτακτ. μετὰ τοῦ « ἐπήν», Τ 208, Ω 227· β') εἰς ἔκφρασιν πράξεως ἐν τῷ παρελθόντι ἐπαναλαμβανομένης, δ 222.

Ἐπήνεον, ἴδ. ἐπαινέω.

Ἔπηξα, ἴδ. πήγνυμι.

Ἐπ-ηπύω [. . ⏑ .], ἐπ., ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμάζω, μετὰ δοτ. Σ 502 †.

Ἐπήρατος [. . ⏑ .], **ον**, (ἐπί, ἐρατός) ἐπέραστος, θελκτικός, χαρίεις, μόνον ἐπὶ ἀψύχων, « δαίς» ὀρεκτική, Ι 228, «-εἵματα» θ 366, «-πτολίεθρον» Σ 512, ἐπὶ τῆς Ἰθάκης δ 606, «-ἄντρον» ν 103.

Ἐπήρετμος, ον, (ἐπί, ἐρετμός)· α') ἀντὶ ἐπιρρήματος=ἐπὶ τῆς κώπης, 'ς τὰ κουπιὰ Ὕ. Ὀδ. β 403· β') κώπας ἔχων, κωπηλατούμενος, «-νῆες» δ 559, ε 16 κ. ἄ.

Ἐπηρεφής, ές, (ἐπί, ἐρέφω), κυρ. ἐπιστεγάζων· ἑπομ. ὡς στέγη ἐπικρεμάμενος, ἐπικείμενος, «-πέτραι» κ 131, μ 59, «-κρημνοί» μ 54.

Ἐπήριτος [. . ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀφείδαντος ἐξ Ἀλύβαντος, ὃν προσεποιήθη ὁ Ὀδυσσεὺς ω 306.

Ἐπῆρσα, ἴδ. ἐπαραρίσκω.

Ἐπῆσαν, ἴδ. ἔπειμι (εἶμι).

Ἐπητής, οῦ, ὁ, φρόνιμος, συνετός· (ὅθεν φιλάνθρωπος, φιλόφρων, ἴδ. ἐπητύς) *Ὀδ. ν 332, σ 128.

Ἐπήτριμος [. . ⏑ .], **ον**, (ἐπί, ἦτριον) κυρ. παρυφασμένος· ὅθεν ἀλλεπάλληλος, ὁ εἷς ἐπάνω, εἰς τὸν ἄλλον, συχνός, πυκνός, «-πυρσοί» *Ἰλ. Σ 211, «-δράγματα ἐπήτριμα πῖπτον» Σ 552, «-πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι πίπτουσι» Τ 226.

Ἐπητύς, ύος, ἡ, ἐπ. (ἐπητής, ὅπ. ἴδε) φιλοφροσύνη, εὔνοια, φ 306 †.

Ἐπί. Ι.) Πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. συντασσομένη καὶ τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν σημαίνουσα τήν τε στάσιν ἐπί τινος και τὴν πρὸς τὰ ἐπάνω τινὸς κίνησιν· ἔπειτα δὲ κατ' ἐπέκτασιν ἐσήμαινε καὶ τὴν ἐν τοῖς πέριξ ἢ πλησίον τινὸς πράγματος διατριβὴν ἢ τὴν πρὸς ταῦτα κίνησιν. Α΄) μετὰ γεν. συντάσσεται. 1) εἰς ἔκφρασιν στάσεως· α΄) ἐπί, ἐπάνω, «-ἕζεσθαι, καθέζεσθαι, στῆναι, κεῖσθαι, ἐρείδεσθαι ἐπί τινος» *Ομ. πλχ. ἴδ. τὰς λ. Ὡσαύτως «-ἐφ' ἵππων, ἐπ' ὀχέων» ἐφ' ἅρματος, Ω 356, Θ 455, «ἐπ' ἀγροῦ» εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὰ χωράφια, α 190, «-ἐπὶ νεῶν» Θ 528, «-ἐπὶ γῆς» φ 41· τροπ. ἐπ' εὐνάων νῆας ὁρμίζειν» Ξ 77· ὡσαύτως «-ἐφ' ὑμείων» καθ' ὑμᾶς αὐτούς, μέσα σας, Η 195· 6΄) πλησίον, παρά, «-ἐπὶ κρατὸς λιμένος ἐλαίη» ν 102, «ἑστήκει ἐπ' ὄγμου» Σ 557, πρβλ. Χ 152. 2) εἰς ἔκφρασιν τῆς κινήσεως ἢ διευθύνσεως, κυρίως ὅμως τοιαύτης, μεθ' ἣν ἕπεται στάσις ἐπί, ἐπάνω εἰς «-βαίνειν (ὅπ. ἴδε) ἐπὶ νηὸς» ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω εἰς τὸ πλοῖον, «-καθίζειν ἐπὶ θρόνου, κατατιθέναι ἐπὶ χθονὸς» κ. ἀ., ἴδ. τὰς λ., ἀλλὰ καὶ εἰς ἔκφρασιν ἁπλῆς κινήσεως ἢ διευθύνσεως, «-προτρέπεσθαι ἐπὶ νηῶν» τρέπομαι πρὸς τὰ πλοῖα, Ε 700, «-πατπτῆνας ἐφ' ὁμίλου» Λ 546. 3) χρονικῶς εἰς τὸν καιρόν, «-ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων» Ε 637 «-ἐπ' εἰρήνης» Β 797, Ι 403. Β΄) μετὰ δοτ. 1) εἰς ἔκφρασιν στάσεως καὶ μάλιστα· α΄) ἐπί (τινος), ἐπάνω, «-ἷζειν, ἵζεσθαι, ἧσθαι ἐπὶ δίφρῳ», ἴδ. τὰς λ. «-ἐπὶ χθονὶ» Α 88, α 196, «-καίειν ἐπὶ «βωμῷ» Θ 240· 6΄) πλησίον (τινός), παρά (τινι) «-νέμεσθαι ἐπὶ κρήνῃ» χ 408, «-ἐπ' ἐσχάρῃ ἧσθαι» η 160· «-παῖς οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ» λ 448, πρβλ. Ζ 400 κ. ἀ. ο 89, Ε 154, Ζ 25, Λ 106, χ 427· υ 221, υ 209. Μεταφορικῶς τίθεται εἰς ἔκφρασιν τῆς καταστάσεως ἢ ἐνεργείας, ἐν ᾗ τις εὑρίσκεται ἢ ἀσχολεῖται, «-περὶ μὲν σε τίω ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ» Δ 258, πρβλ. 175, π 111· «-οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγὸς» Δ 235 «-γῆρας καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται» ν 60· «-ἀλλὰ μὲν αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος» 6 369. 2) συχνότερον τίθεται ἐπὶ κινήσεως καὶ μάλιστα τοιαύτης, μεθ' ἣν ἕπεται στάσις: ἐπάνω εἰς, οἷον «-κάππεσεν ἐπὶ γαίῃ» «-θεῖναι ἐπὶ γούνασι, ἀποθέσθαι, καταθέσθαι ἐπὶ χθονὶ» καὶ μετ' ἄλλων ρημάτων, ἅπερ ἴδ. καθ' ἕκαστον· μετὰ γεν. καὶ δοτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας «-νῆα ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις» Α 485 ἑξ.· ἔτι δὲ εἰς ἔκφρασιν διευθύνσεως καὶ μάλιστα ἐχθρικῆς, ἐναντίον, κατά, κατεπάνω τινός, οἷον «ἰθύνειν, ἔχειν ἵππους ἐπί τινι, ἰθύνειν ὀϊστόν, ἱέναι βέλος ἐπί τινι, ἱέναι ἐπί τινι» καὶ μετ' ἄλλων ρημ., ἅπερ ἴδ. καθ' ἕκαστον· ὅθεν 6΄) εἰς ἔκφρασιν στενῆς προσεγγίσεως, «ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπι δινήεντι» Θ 490· «ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσσι» προσ-

ἤλθεν εἰς τοὺς Κρῆτας Δ 251· γ') εἰς ἔκφρασιν τῆς σχέσεως τῆς μεταξὺ πράξεώς τινος καὶ ἀντικειμένου, οἷον «-δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσεαι» πρὸς ἄλλον, Τ 181· «-ἐπί τινι ἀεθλεύειν, ἄεθλα κατατιθέναι» πρὸς τιμήν τινος ἀγωνοθετῶ Ψ 274, ω 91· «-βοῦς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν Ἀχιλλεύς» Ψ 776· δ') εἰς ἔκφρασιν προσθήκης, ἐπισωρεύσεως «-ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ» η 120, «-ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἀρέσθαι» Ξ 130, «-ἄλλα πολλὰ παρίσχομεν ἐπὶ τῇσι» πρὸς ταύταις, ἐκτὸς τούτων, Ι 639, πρβλ. γ 112, χ 264 «ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ» πρὸς τῇ καλλονῇ ἦτο ταχὺς εἰς τὸ τρέχειν, ρ 308· ὅθεν «οὐ γὰρ ἐπὶ γαστρὶ κύντερον ἄλλο» η 216· ε') εἰς ἔκφρασιν ἀκολουθίας, διαδοχῆς, μετά (τινα), «-ἐπὶ τῷδε ἀνέστη» Η 163. 3) μεταφ. α') εἰς ἔκφρασιν ἀφορμῆς ἢ αἰτίου, οἷον «-γελᾶν ἐπί τινι» Β 270· «-ἐπί τινι πολλὰ πάσχειν» Ι 492· ὡσαύτως «-μογεῖν ἐπί τινι» Α 162· «-πολὺς ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ» Κ 185· β') εἰς ἔκφρασιν τῆς ἀνταμοιβῆς, «-ἔργον τελέσαι δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ» Κ 304, πρβλ. Φ 445, Ὕ. Δήμ. 172, «-ἐπὶ δώροις» Ι 602 γ') εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, πρός τι, διά τι «-οὐκ ἐπὶ χάρμῃ» Ν 104· «-ἐπ' ἀρωγῇ» Ψ 574, «-γαστέρας ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα» τὰς ἐφυλάξαμεν διὰ τὸ δεῖπνον, σ 44. 4) εἰς ἔνδειξιν χρόνου καὶ μάλιστα διαρκείας χρονικῆς, «-ἐπὶ ἤματι» ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Τ 229, Κ 48, β 284 ἀλλὰ μ 105 καὶ ξ 105 σημ. τὸ „καθ' (ἑκάστην) ἡμέραν" «-ἐπ' ἤματι τῷδε» κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, Ν 234 «ἐπὶ νυκτί» διὰ νυκτός, τὴν νύκτα, ἐν ὅσῳ εἶναι νύξ, Θ 529. Γ') μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς εἰς ἔκφρασιν κινήσεως ἢ διευθύνσεως καὶ ἰδίως α') κινήσεως πρὸς τὰ ἐπάνω, «-βαίνειν ἐπί τι» ἀναβαίνειν, Ζ 386, Μ 375· «ἐπὶ θρόνον ἕζεσθαι» Θ 442· «-ἤειραν ἐπ' ἀπήνην» ἐσήκωσαν ἐπάνω εἰς, Ω 590 κ. ἀ.· β') ἐν γένει πρός τι τέρμα ἢ πρός τινα ὅρον, πρός, εἰς «ἔρχεσθαι, ἱκνεῖσθαι, ἄγειν κτλ. ἐπί τι» Ὁμ. πλχ.· ἔτι δὲ καὶ «ἐπί τινα», οἷον «-βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδην» Β 18, Κ 18, κ. ἀ. Μεταφ. «-ἐπὶ ἔργα τρέπεσθαι, ἰέναι» Γ 422, β 127. γ') ἐχθρικὴν κίνησιν, ἐναντίον, κατά, κατεπάνω, «-ἐπὶ τὰς νῆας ἰέναι» Ν 101, «-ὄρνυσθαι ἐπί τινα» Δ 590, «-ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος» Μ 443 κ. ἀ.· δ') σημ. τοπικὴν ἔκτασιν, ἢ κίνησιν ἐπί τινος ἐπιφανείας, «-πλέειν, περάαν, φεύγειν ἐπὶ πόντον» Η 88, Β 159, 613, α 183 κ. ἀ. «-ἴμεν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν» ο 79, πρβλ. δ 516· «-σεύατ' ἐπὶ κῦμα» ε 51· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ μέτρου τῆς ἐκτάσεως «-ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα» λ 577, «-ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται» Ψ 320, «-ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνείει τε καὶ ἕρπει» Ρ 447, πρβλ. 765, σ 130 κ. ἀ. Ἐνταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ ἡ φρ. «-ἐπὶ μάστακα πιέζειν, ἐλεῖν» πιέζω, πιάνω τὸ στόμα καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, δ 287, κ 76· μεταφ. «-πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἑκάστοτε» καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν ἀνθρώπων, μεταξὺ πάντων τῶν ἀνθρ. Ω 535. 2) χρονικῶς εἰς ἔνδειξιν χρονικοῦ τινος διαστήματος καὶ ἑπομ. χρονικοῦ τινος τέρματος «-μένειν ἐπὶ χρόνον» ἐπί τινα χρόνον, Β 299, ξ 193· «-παννύχιον εὕδειν ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ» η 288, καὶ μετ' ἐπιρ. «-ἐπὶ δηρὸν» ἐπὶ πολύ. 3) μεταφ. α') εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, πρός τι, διά τι, «-ἀναστῆναι ἐπὶ δόρπον» ἵνα δειπνήσῃ, μ 439· «-ἐπὶ βοῦν ἴτω» ἃς ὑπάγῃ διὰ ἕνα βοῦν, ἵνα λάβῃ βοῦν, γ

421· «-στέλλειν ἐπ' ἀγγελίην» ἴδ ἀγγελίη· σπανιώτερον ἐπὶ προσώπων,« ἐπ' Ὀδυσσῆα ἰέναι» ε 149 «-ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε» Ζ 79. δ 434· β') εἰς ἔκφρασιν τῆς συμφωνίας, κατά (τι) «-ἐπὶ στάθμην» κατὰ τὴν στάθμην, ε 245, « ἐπὶ ἴσα» κατ' ἴσα, ἐξ ἴσου, Μ 436.

II) Ὡς ἐπίρρημα πολλάκις παρ' Ὁμ. κεῖται μὲ τὴν σημ. ἐπάνω, πλησίον, προσέτι κτλ Ε 705, Σ 529, γ 164, 285· πολλάκις ὅμως πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς εἰς τὸ ῥῆμα ἀνήκουσα κατὰ τμῆσιν, ἐνίοτε κατ' ἀναστροφὴν καὶ κατόπιν αὐτοῦ τιθεμένη « ἦλυθ' ἔπι ψυχή» ω 20, ἴδε ἔπι 1), Ἐπίρ. εἶνε ἐν τῷ « ἦλθε δ' ἐπὶ» λ 90. 387, 467.

III.) Συντιθεμένη μετὰ ῥήματος ἔχει ὅλας αὐτῆς τὰς τοπικὰς σημ. τὰς ἐν συντάξει, ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ ἀκολουθίαν ἐν χρόνῳ, ἐπίτασιν καὶ μάλιστα διεύθυνσιν τῆς ἐνεργείας εἴς τι ἀντικείμενον, οἷον ἔδραμον=ἁπλῶς ἔτρεξα, ἐπέδραμόν τινι = δρομαῖος ἐπῆλθόν τινι κ. ἄ. [Τὸ ι βραχύ, ἀλλ' ἐνίοτε ἐν ἄρσει ἐκτείνεται, Α 515, Χ 125κ.ἀ.]

Ἔπι, 1) κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ τῆς Ἐπί, ὅταν ἐπιτάσσηται εἰς πτωτικόν, Κ 304, Ρ 447, Σ 304 κ. ἄ. πλχ. ἴδ. ἐπὶ II.) 2) ἀντὶ τοῦ ἔπεστι (ἴδ. ἔνειμι), ὑπάρχει (ἐν τῇ ἀναφερομένῃ περιστάσει) ξ 92· ὡσαύτως καὶ μ 209 «-οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακόν» ὑπάρχει, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ δοτ. Α 515, λ 367. « ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος;» ἐπικρέμαται καὶ εἰς ἐμέ· ἔχω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κεφάλι μου, Φ 110· μετ' ἀπρφ. « οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ—ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι» δὲν ὑπάρχει —ἵνα κτλ. β 58.

Ἐπ-ιάλλω, ἀόρ. α' ἐπίηλα ἐπιπέμπω, στέλλω πρός τινα ἢ κατά τινος «-οὖρον» ο 475. «-Κῆράς τινι» β 316, «-δεσμόν» δένω κόμπον θ 443, «-χεῖράς τινι» ἁπλώνω τὰς χεῖρας πρός τινα, ι 288, «-ἐπίηλεν τάδε ἔργα» Ὀδ. χ 49 (πλὴν ἐνταῦθα πανταχοῦ ἐν τμ.).

Ἐπιάλμενος, ἴδ. ἐφάλλομαι.

Ἐπιανδάνω, ἴδ. ἐφανδάνω.

Ἐπ-ιάχω [. ⏑ ⏑ .], α') ἐπιφωνῶ, φωνάζω ἐπάνω εἴς τι, Η 403, Ν 835. β) ἐν γένει φωνάζω, κραυγάζω, Ἰλ. Ε 860, Ξ 148. (Μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εὑρίσκεται).

Ἐπίβαθρον, τό, (ἐπιβατήριον) κυρ. ἡ ὑπὸ τῶν ἐπιβατῶν διὰ τὴν ἐπίβασιν διδομένη ἀμοιβή, ναῦλος, ο 449.

Ἐπι-βαίνω, μέλ. ἐπιβήσω, ἀόρ. α' ἐπέβησα, ἀόρ. β' ἐπέβην, ἀπρμφ. ἐπιβήμεναι, μέσ. μέλ. ἐπιβήσομαι (τὸ δὲ ἐπιβησόμενον» τοῦ Ε 46, Π 343 θεωροῦσί τινες ὡς ἀόρ.) μέσ. ἀόρ. α'. ἐπεβησάμην (ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς ἐπ. σχηματισμοῖς ἐπεβήσετο καὶ προστ. ἐπιβήσεο). 1) ἀμετάβ. πατῶ, πατῶ εἰς τά πόδια μ 434, πρβλ. Ε 666· συνήθ· πατῶ ἐπάνω, ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω· α') μετὰ γεν· «-ἵππων, δίφρου εἰς τὴν ἅμαξαν, Ε 46, Θ 44,«-πύργων, νεῶν» Θ 165, 512, « κρασσάων» Μ 444, «-γαίης» μ 282 κ. ἀ. μεταφ. ἐπὶ νεκροῦ «-ἐπιβ. πυρῆς» Δ 99 β') ὑπάγω, ἔρχομαι, φθάνω εἰς, μετὰ γεν. «-πόληος» Π 396, ξ 229. «-γαίης» ι 83 κ. ἀ. μετ' αἰτ. « Πιερίην ἐπιβᾶσα» ἀφ' οὗ ἐπάτησεν εἰς τὴν Π. (κατ' ἄλλους δέ: ὑπερβᾶσα τὴν Π.) Ξ 226, « 50· πολλάκις μετοχ. ἐπὶ καταστάσεως «-ἀναιδείης ἐπέβησαν» ἦλθον, ἢ ἔφθασαν εἰς ἀναίδειαν χ 424, «-εὐφροσύνης» ψ 52, «-τέχνης» ἀρχίζω, δοκιμάζω, Ὕ. Ἑρμ. 166, 465, «-ὁσίης» ἄρχομαι τῆς τελετῆς Ὕ. Ἑρμ. 173, Δήμ.

211. γ') ἐχθρικῶς ἐπέρχομαι, Π 69. 2) μεταβατ. (μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. μέλ. καὶ ἀόρ. α') ἐπιβιβάζω, ἀναβιβάζω, «-τινὰ ἵππων» Θ 129, «-πολλοὺς πυρῆς» Ι 546, «-τινὰ πάτρης» φέρω εἰς τὴν πατρίδα, η 223. Μεταφορ. «εὐκλείης, σωφροσύνης» φέρω εἰς εὔκλειαν, σωφροσύνην, Θ 285, ψ 13, «-τέχνης τινά» Ὕ. Ἑρμ. 166.

Ἐπι-βάλλω. ἀόρ. β' ἐνεργ. ἐπέβαλον, μέσ. ἀόρ. ἐπεβαλόμην. 1) Ἐνεργ. α') μεταβ. βάλλω ἢ ρίπτω ἐπάνω, ἐπιβάλλω, «-ρίζην» Λ 846 (ἐν τμ.) «-τρίχας» Ο 135, «-τί τινι» Ψ 135 κ. ἀ. «-ἱμάσθλην» ζ 320· β') ἀμετάβ. προσεγγίζω, πλησιάζω, «-ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλε» ἡ ναῦς προσήγγιζε, ο 297, Ὕ, Ἀπ. 427. 2) Μέσ. α') «-ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο» ἔρριψαν ἐπάνω (εἰς τὴν περιουσίαν) κλήρους μεταξύ των, ξ 209· β') ρίπτω ἐμαυτὸν ἐπάνω, τρέπομαι, μετὰ γεν. «-ἐνάρων ἐπιβάλλομαι» τρέπομαι ἐπὶ τὰ λάφ. Ζ 68.

Ἐπί-βάσκω, = ἐπιβαίνω 2), «-κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν» νὰ φέρῃς, νὰ ἐμβάλλῃς τοὺς Ἀχ. εἰς δυστυχίας Β 234 †.

Ἐπιβήμεναι, ἴδ. ἐπιβαίνω.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, (ἐπιβαίνω). α') ἐπιβάτης, ἀναβάτης «-ἵππων» *Ὀδ. σ 263· β') ἀναβάτης, ὀχευτής, «-κάπρος συῶν ἐπιβήτωρ» ὅστις ἀναβαίνει (ὀχεύει, βατεύει) τὰς σῦς, χ 131, ψ 278.

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ, (ἐπιβάλλω) κυρ. πᾶν ὅ,τι ἐπιβάλλεται, ὁ σύρτης Ω 453 †, ὁ μοχλὸς ὁ ἐπιβαλλόμενος (ἐνν. ταῖς θύραις) ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον.

Ἐπι-βοάω, μόνον κατὰ μέσ. μέλ. ἐπιβώσομαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιβοήσομαι. Τὸ μέσ. ἐπικαλοῦμαι (εἰς βοήθειαν) «-θεούς» Κ 463, α 378, β 143.

* Ἐπι-βόσκομαι, βόσκω ἐπί τινος, τρέφομαι. «-πράσοις» Βατρ. 54.

Ἐπι-βουκόλος, ὁ, βουκόλος (κυρ. ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν ἐπιστατῶν βουκόλος), πάντοτε ἐν τῇ φρ. «-βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ» *Ὀδ. γ 422, υ 235 κ. ἀ.

Ἐπι-βρέμω, ἀναρριπίζω, αὐξάνω τὸν κρότον, ἴδ. τὸν πρισμόν τινος, ἢ μετὰ κρότου, ἴδ. πρισμοῦ ἐπιτείνω, «-τὸ (πῦρ) δ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο», Ρ 739 †.

Ἐπι-βρίθω [‿ ‿ –], ἀόρ. α' ἐπέβρισα, ἐπιβαρύνω, πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος ἐπάνω, «-ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος» Ε 91, Μ 286. Μεταφ. βαρὺς ἐπιπίπτω, βαρὺς ἐπέρχομαι, «-μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος» Η 343, Μ 414· ἐπὶ χαλοῦ «-ὁππότε Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν» ω 344.

Ἐπιβωσόμεθα, ἴδ. ἐπιβοάω.

Ἐπι-βώτωρ, ορος, ὁ, ποιμὴν ἐπάνω εἰς, «-μήλων» ποιμὴν ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα, ν 222 †. Πρβλ. ἐπιβουκόλος.

Ἐπι-γδουπέω, ἀντὶ τοῦ ἐπιδουπέω, ἐπιβροντῶ «-ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη» Λ 45 †.

Ἐπι-γίγνομαι, 1) ἐπέρχομαι ὅ ἐ. ἔρχομαι κατόπιν, ἐπὶ χρόνου, «-ἔαρος ὥρη» Ζ 148, (‖. ἔνθα ἀρχαιότερον ἐγράφετο «-ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη» 2) ἐφικνοῦμαι, φθάνω, «ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται» ὅσον φθάνει τοῦ δόρατος ἡ ὁρμή. *Ἰλ. Ο 358.

Ἐπι-γιγνώσκω, ἀόρ. β' ἐπέγνων, γ' ἐν. τῆς ὑποτ. ἐπιγνώῃ, ω 217· γ' πληθ. τῆς ὑποτ. ἐπιγνώωσι ἀντὶ τοῦ ἐπιγνῶσι γ' ἐν. τῆς εὐκτ. ἐπιγνοίη, γνωρίζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, *Ὀδ. σ 30, ἀναγνωρίζω τινά, ω 217.

* Ἐπιγναμπτός, ή, όν, ἐπικαμπής, κυρτός, μόνον Ὕ. Ἀφρ. 87. Ἐκ τοῦ

Ἐπιγνάμπτω, ἀόρ. ἐπέγναμψα κάμπτω, λυγίζω, Φ 178. Μεταφ. κάμπτω, μεταπείθω, γυρίζω τὰ μυαλά (τινος) «ἐπέγναμψε πάντας Ἥρη» Β 14, «νόον ἐσθλῶν» Ι 514, «κῆρ» δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, Ἰλ. Α 569.

Ἐπιγνοίη, -γνώη, -γνώωσι, ἴδ. ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπιγουνίς, ίδος, ἡ (ἐπί, γόνυ) τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος σεσαρκωμένον μέρος τοῦ σκέλους, μηρίον, μερί, Ὀδ. σ 74· «μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο» θὰ ἔκαμνε χονδρὰ μηριὰ ρ 225.

Ἐπιγράβδην, ἐπίρ. ἐπιπολαίως, ζουγρανιστὰ ἢ ξυστά, οἷον «ἐπιγράβδην βάλε πῆχυν» = ὀλίγον ἐπάνω τὸν ἐζουγράνισε, τὸν ἐξέγδαρε, Φ 166 †. Ἐκ τοῦ

Ἐπιγράφω [. . ⏑ .], ἀόρ. ἐπέγραψα· α') ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειάν τινός) ζουγρανίζω, χαράζω, «χρόα» Δ 139, Ν 553· μετὰ δύω αἰτ. «τινὰ ταρσὸν» τὴν πτέρναν τινός, Λ 388, χ 280· ὅθεν β') «ἐπιγράφω κλῆρον» ἐπιχαράσσω, ἤτοι διὰ διαφόρων χαραγμάτων σημειώνω, (ὡς τὸ ἐν ς 175 «σημαίνομαι») Η 187.

Ἐπι-δαίομαι, ἀποθ., ἀπονέμω· «ὅρκον» δίδω προσέτι καὶ ὅρκον, Ὑμ. Ἑρμ. 383.

Ἐπίδαυρος, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, ἔχουσα περιβόητον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Β 561. Ἀνεσκάφη ὑπὸ τοῦ Π. Καββαδία ἐκδόντος καὶ σπουδαῖον περὶ αὐτῆς ἔργον.

Ἐπιδέδρομε, ἴδ. ἐπιτρέχω.

Ἐπιδέξιος, ον (ἐπί, δεξιός), κυρ. ὁ πρὸς τὰ δεξιά, μόνον ἐν τῷ οὐδ. πληθ. «ἐπιδέξια» ἐγέρθητε κατὰ σειρὰν πρὸς τὰ δεξιά, φ 141. Αὕτη ἡ διεύθυνσις ἐθεωρεῖτο αἰσία, ἴδ. δεξιός· ὅθεν «ἀστράπτων ἐπιδέξια» (ὡς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας ἢ εὐτυχίας) Β 353.

Ἐπιδέρκομαι, ἐπιβλέπω λ 16 †.

Ἐπιδευής, ές, ἀντὶ τοῦ ἐπιδεής, α') ἄμοιρος, ἐστερημένος, μετὰ γεν. «δαιτὸς ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς» Ι 225, «χρειῶν» Μ 299 κ. ἄ. «ἄλλης λώβης οὐκ ἐπιδευεῖς» Ν 622. ἀπολελ. «δς κ' ἐπιδευὴς» ἐνδεής, πτωχός, Ε 481· β') ὑποδεής, ὑποδεέστερος, κατώτερος, μετὰ γεν. «βίης» ὡς πρὸς τὴν δύναμιν, φ 185. μετὰ δύω γενικ. «βίης ἐπιδευέες εἰμὲν Ὀδυσσῆος» φ 253, ἀπολελ., ω 171.—Τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπίρ. «ἐπιδευὲς ἔχω δίκης» ἐνδεῶς ἔχω, στεροῦμαι δικαιοσύνης, Τ 180. Ἐκ τοῦ

Ἐπι-δεύομαι, (δεῖ), ἀποθ., ἀντὶ τοῦ ἐπιδέομαι· α') ἀμοιρῶ, στεροῦμαι, μετὰ γεν. «χρυσοῦ» Β 229 Σ 77 «τούτων» ο 371· β') ὑπολείπομαι, ἐλαττοῦμαι, εἶμαι ὑποδεέστερος, κατώτερος, μετὰ γεν. πράγματος «μάχης», Ψ 670, μετὰ γεν. προσώπ. «πολλῶν κείνων ἐπιτηδεύεαι» Ε 636 μετὰ δύω γενικ. «μάχης Ἀχαιῶν» Ω 385.

Ἐπι-δημεύω, ἀντὶ τοῦ ἐπιδημέω, ἐπιδημῶ, διατρίβω ἐν τῷ δήμῳ, ἐν τῇ πατρίδι, π 28 †.

Ἐπιδήμιος, ον (ἐπί, δῆμος), ἐνδήμιος, ἐγχώριος, ἐντόπιος, «ἁρπακτῆρες» Ω 262· «πόλεμος» ἐμφύλιος, Ι 64· «ἐπιδήμιός εἰμι» εἶμαι ἐν τῇ πατρίδι, α 194, 233.

Ἐπι-δίδωμι, μέλ. ἐπιδώσω. ἀόρ. ἐπέδωκα. ἀορ. β' ἀπαρμ. ἐπιδοῦναι. 1) Ἐνεργ. δίδω προσέτι, Ψ 559· δίδω προῖκα, «θυγατρὶ μείλια» Ι 148 (ἐν τμ.), 289 (ἐν τμ.), 290. 2) Μέσ. α') δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα» (πρβλ. ς 255), Χ 254. β') δωροῦμαι, διὰ δώ-

ρων τιμῶ τινά, Κ 463.

Ἐπι-δινέω [. . – ∪ ∪] (δίνη), μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἐπιδινήσας, τοῦ δὲ παθητικοῦ ἐπιδινηθείς. 1) Ἐνεργ. περιστρέφω, ὡς ὅταν μέλλω τι νὰ ἐκσφενδονήσω ἀποἰελ., Γ 378, Η 269, Τ 268, ι 538· παθ. περιΐπταμαι, κάμνω γύρους, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, 6 151. 2) Μέσ. περιστρέφω τι κατ' ἐμαυτόν, μεταφ. «ἐμοὶ τόδε θυμὸς πόλλ' ἐπιδινεῖται» υ 218.

Ἐπιδιφριάς [. . ∪ .], (δίφρος) **ἀδος**, ἡ, περιοχή, παρειαὶ τοῦ δίφρου (τοῦ ἅρματος) Κ 475 †.

Ἐπιδίφριος [. . . ∪ .], **ον**, (ἐπί, δίφρος) ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου κείμενος, «δῶρα ἐπιδίφρια τιθέναι» Ὀδ. ο 51, 75.

Ἐπιδόντα ἰδὲ ἐφοράω.

Ἐπιδραμεῖν, ἐπιδραμέτην, ἴδ. ἐπιτρέχω.

Ἐπίδρομος ον (ἐπιδραμεῖν) κυρ. ὁ καθ' οὗ δύναταί τις νὰ τρέξῃ. εὐεπίθετος, εὐέφοδος, εὐπρόσιτος, Ζ 434 †.

Ἐπι-δύω [. . ∪ .], ἀόρ. 6' ἐπιδῦναι, δύω ἐπάνω (εἰς τὴν γῆν) ἢ ἀπ' ἐπάνω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Β 413 † (ἐν τμ.).

Ἐπιδωσόμεθα ἢ **ἐπιδώμεθα**, ἴδ. ἐπιδίδωμι.

Ἐπι-είκελος, (ἐπι-jεικ.), **ον**, ὅμοιος, ἄξιος νὰ συγκριθῇ, πάντοτε μετὰ τῆς δοτ. «ἀθανάτοισιν» ἢ «θεοῖς» Ι 494. ο 414 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ἰλιάδος.

Ἐπιεικής, (ἐπιjεικ.), **ές**, (ἐπί, ἔοικα) πρέπων, προσήκων, κατάλληλος, «ἀμοιβὴ» μ 382, «τύμβος ἐπιεικὴς» Ψ 246 — Πολλάκις τίθεται τὸ οὐδέτ. ἢ καθ' ἑαυτὸ «ὡς ἐπιεικὲς» καθὼς πρέπει, ἁρμόζει, Θ 431, θ 389 κ. ἀ. ἢ μετ' ἀπαρμφ. «ὃν (μῦθον κ' ἐπιεικὲς ἀκούειν» Α 547, Τ 21 ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. Ψ 50, πρβλ. 6 207.

Ἐπιεικτός, ή, όν, (ἐπι(ϝ)εικτός), (ἐπί, εἴκω). 1) ὑποχωρῶν, ὑπείκων, ἀείποτε μετὰ τῆς ἀρνήσεως «μένος οὐκ ἐπιεικτὸν» ἀνένδοτον, ἀκατάβλητον, Ε 892· «σθένος» ἀκαταμάχητον, Θ 32 «πένθος» ἀδιάλειπτον, Π 549. 2) «ἔργα οὐκ ἐπιεικτὰ» ἀφόρητα, κακὰ πράγματα (καθὼς καὶ «σχέτλια ἔργα») ἢ ἀσυγχώρητα, ἀθέμιτα, θ 307.

Ἐπι(ϝ)εσμένος, η, ον, ἴδ. ἐπιέννυμι.

Ἐπιείσομαι, ἴδ. ἔπειμι (εἶμι).

Ἐπι(ϝ)έλπομαι, ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ., ἐλπίζω ἐπί, ἔχω τὰς ἐλπίδας ἐπάνω εἴς τινα ἢ τι, μετ' ἀπαρεμφ. Α 545, ἐν τμ. Ω 491, «ἐπιελπόμενος τόγε, νευρὴν ἐντανύσειν» φ 126.

Ἐπι-έννυμι [. . . – .], (ἐπιϝέσν.) ἀντὶ τοῦ ἐφέννυμι, ἀόρ. α' ἐπίεσσα (ἐπίϝεσ.), παθ. παρακ. μετοχ. ἐπιειμένος (ἐπιϝειμ.). 1) Ἐνεργ. ἐπενδύω, ἐφαπλώνω, ρίπτω (σκέπασμα) ἐπάνω (τινός) μετ' αἰτ. «χλαῖναν» υ 143. Μεταφ. ἐν τῇ μετοχῇ «ἐπιειμένος» Α 149· ὡσαύτως καὶ «ἀλκὴν» Η 164, ι 214 κ. ἀ. 2) Μέσ. σκεπάζομαι, «νεφέλην» ἐσκεπάσθησαν μὲ νεφέλην, Ξ 350 ἐν τμ.

Ἐπιζάφελος [. . ∪ . .], **ον**, (φαλ= ἐξογκοῦσθαι) σφοδρός, «χόλος» Ι 525. —Ἐπίρ. **ἐπιζαφελῶς** σφόδρα, πάνυ, Ι 516, ζ 330, Ὑ. Ἑρμ. 487.

Ἐπίηλε, ἴδ. ἐπιάλλω.

Ἐπι(ϝ)ήνδανε, ἴδ. ἐφανδάνω.

Ἐπι(ϝ)ηρα, ἴδ. ἦρα.

Ἐπι(ϝ)ήρανος [. . . ∪ .], **ον**, (ἐπί, ἀρ—), εὐάρεστος, τ 343 †.

Ἐπίηρος, ον, εὐάρεστος, ἐπιθυμητός Ἀποσπ. 56, πρβλ. ἦρα.

Ἐπι-θαρσύνω, ἐνθαρρύνω, ἐμπνέω θάρρος, μετ' αἰτ. Δ 184 †.

'Επιθεῖτε, ἴδ. ἐπιτίθημι.

'Επίθημα, τό, (ἐπιτίθημι) ἐπίθεμα, σκέπασμα, καπάκια, «-φωριαμῶν» τῶν κιβωτίων, Ω 228 †.

'Επιθρέξας, ἴδ. ἐπιτρέχω.

'Επι-θρώσκω, ἐπιπηδῶ, πηδῶ ἐπάνω, προσβάλλω μετὰ γεν. «-νηὸς» Θ 515· μετὰ δοτ. «-τύμβῳ» ἐπὶ τοῦ τύμβου χοροπηδῶ (ὑβριστικῶς) Δ 177, ἀπολελ. «-τόσσον ἐπιθρώσκουσι» "Ιλ. Ε 772.

'Επι-θύω [. . – .], (ἰθύς) μετοχ. τοῦ ἀορ. ἐπιθύσας 1) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ἀπολελ. Σ 175, π 297. 2) ἐφίεμαι, σφόδρα ἐπιθυμῶ μετ' ἀπαρεμφ. "Υ. 'Ερμ. 475. (Τὸ ι ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν, ἴδ. ἐπὶ ΙΙΙ) ἐν τέλει).

'Επι(F)ίστωρ, (οἶδα) ορος, ὁ, ἡ, συνειδώς, μετὰ γεν. «-μεγάλων ἔργων» συνειδώς, συνένοχος τῶν μεγάλων ἔργων, δηλ. τῶν κακῶν, διότι ὁ Αὐτόλυκος ἔκλεψε τοὺς 12 ἵππους τοῦ 'Ιφίτου καὶ ἐπώλησε τῷ 'Ηρακλεῖ φ 26 †.

'Επι-καίνυμαι, παρακείμ. ἐπικέκασμαι, διαφέρω, διακρίνομαι, ἐξέχω, «-φρεσὶ πευκαλίμῃσι» κατὰ τὰς φρ. Υ 35 † (ἐν τμ.).

'Επι-καίω, καίω ἐπάνω τινός, «-πῦρ» "Υ. 'Απ. 491, 509· κατακαίω ἐπὶ βωμοῦ, ἐν τμ. Χ 170; γ 9 κ. ά.

* **'Επι-καμπύλος** [. . . ⏑ .], ον, ἐπίκυρτος, ἐπικεκυφώς, καμπούρης μόνον "Υ. 'Ερμ. 90.

'Επίκαρ [. . ⏑], διάφορος γραφὴ τοῦ «ἐπὶ κάρ». ἴδ. 2 κάρ.

'Επικάρσιος α, ον (ἐπί, κάρ), κυρ. κατακέφαλος, προκλινής, ἐμπρὸς κεκλιμένος «αἱ νῆες ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι» ἔτρεχον κατακέφαλα, τουτέστι πρὸς τὴν πρῷραν κλίνουσαι ι 70 †.

'Επικάστη, ἡ, παρὰ τοῖς τραγικοῖς 'Ιοκάστη καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως, γυνὴ τοῦ Λαΐου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, μεθ' οὗ ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα. Οὗτος φονεύσας ἐν ἀγνοίᾳ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα καὶ λύσας τῆς Σφιγγὸς τὸ αἴνιγμα ἔλαβε γυναῖκα τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα. 'Αποκαλυφθείσης τῆς ἀληθείας, ἡ 'Επικάστη ἀπηγχόνησεν ἑαυτήν, λ 271.

'Επί-κειμαι, ἀποθ., μέλ. ἐπικείσομαι, κεῖμαι ἐπί τινος, εἶμαι καλῶς κεκλεισμένος, ἐπὶ τῶν θυρῶν, ζ 19. Μεταφ. « ἐπικείσετ' ἀνάγκη» θὰ πιέζῃ, σφίγγῃ, στενοχωρῇ, Ζ 458.

'Επι-κείρω, ἀόρ. α' ἐπέκερσα. 1) κουρεύω, τι, περικόπτω, ἀκρωτηριάζω, ἢ ἐλαττώνω, « φάλαγγας» Π 394. 2) μεταφ. κωλύω, διακόπτω, ματαιώνω, «-μήδεα» "Ιλ. Ο 467, Π 120.

'Επι-κελαδέω [. . . ⏑ . .], ἐπικροτῶ, μεγαλοφώνως ἐπιδοκιμάζω, "Ιλ. Θ 542, Σ 310 (ἐν τμ.).

'Επι-κέλλω, ἀόρ. ἐπέκελσα, προσελαύνω, προσπελάζω, σπρώχνω ἐπάνω, «-νῆας» τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν, ι 148· συνήθως ἄνευ ἀντικειμένου, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβάτως, προσορμίζομαι, ἀράζω "Οδ. ι 138, καὶ ἐπὶ τῆς νηὸς αὐτῆς «-ἡ ἠπείρῳ ἐπέκελσε» προσήγγισεν εἰς τὴν ξηράν, ἄραξεν, ν 114.

'Επι-κέλομαι, ἀποθ. ἀόρ. β' μὲ ἐπ. ἀναδιπλ. ἐπικεκλόμην, ἐπικαλοῦμαι, «-'Ερινῦς» Ι 454 †.

'Επι κεράννυμι [. . . . – .], ἀόριστ. α' ἀπαρεμφ. ἐπικρῆσαι ἀντὶ τοῦ ἐπικεράσαι, ἐπικρινῶ, ἀναμιγνύω, οἷον «-οἶνον» η 164 †.

'Επι-κερτομέω, (κέρτομος) 1) ὀνειδίζω, ὑβρίζω, σκώπτω, χλευάζω, μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. συνα-

πτομένην μετὰ τοῦ « προσφάναι» Π 744. χ 194· εἰς ἠπιωτέραν σημασίαν πειράζω, ἀστεΐζομαι κεῖται Ω 649.

Ἐπι-κεύθω, μέλ. εύσω, ἀποκρύπτω, πάντοτε μετ' ἀρνήσεως καὶ ἐν τοιαύτῃ τινὶ πλοκῇ, οἷαι αἱ ἑξῆς ταυτολογίαι, « ἐρέω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω—νεικέσω οὐδ' ἐπικεύσω—εἰπέ μοι μηδ' ἐπικεύσῃς» κ. τ. τ. Ε 816, Κ 115, ο 263 κ. ἄ. πλχ. «-μῦθον» δ 744.

Ἐπι-κίδνημι, (ἕτερος τύπος τοῦ ἐπισκεδάννυμι) διασκεδάζω, σκορπίζω ἐπάνω, εὐχρ. μόνον τὸ μέσ. διασκορπίζομαι, ἐκτείνομαι, μετ' αἰτ. «-ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν» διαχέεται ἐπὶ τὴν γῆν, Β 850, «-ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς» ἐφ' ὅσον ἐκτείνεται, φωτίζει ἡ αὐγή, Ἰλ. Η 451, 458.

Ἐπι-κλείω, ἐπαινῶ, μετ' ἐπαίνου ἀποδέχομαι, μετ' αἰτ. «-τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι» α 351 †

Ἐπικλῆς, ῆος, ὁ, εἷς τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος φονευθείς, Μ 379.

Ἐπίκλησις, ιος, ἡ, (ἐπικαλέω)· α') ἐπωνυμία, ἐπώνυμον, ἔκ τινος ἀφορμῆς διδόμενον, μόνον κατ' αἰτ. «-ἐπίκλησιν», «-καλῶ» καὶ τῶν ὁμοίων οἷον «-τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην κίκλησκον» τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον μὲ τὸ ἐπώνυμον Κορυνήτην, ἢ φερωνύμως ἐπεκάλουν Κορ., Η 138, ὡσαύτως «-Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσι» χ 506, ε 273, Ὑ. Ἀπ. 386· β') ἁπλῶς ἕτερον ὄνομα, «-Σπερχειῷ, αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ» Π 177.

Ἐπι-κλίνω, παρακ. παθ. ἐπικέκλιμαι, κλίνω ἐπί τινος ἢ πρός τι· παθ. «-πύλῃσιν ἐπικεκλιμέναι σανίδες» Μ 121 †.

Ἐπίκλοπος, ον (ἐπί, κλέπτω=ἀποκρύπτω) κρυψίνους, δόλιος, ὕπουλος, ὡς οὐσιαστικ. ἀπατεών, λ 364, ν 291, «-ἐπίκλοπος μύθων» δόλιος ἐν τοῖς λόγοις, Χ 281, « ἐπίκλ. τόξων» φ 397.

* **Ἐπι-κλύζω**, ἐπιβρέχω, κατακλύζω, παθ. «-κύμασι» Βατρ. 69.

Ἐπικλώθω, μέλ. ώσω, ἀόρ. α' ἐπέκλωσα, μέσ. ἀόρ. α' ἐπεκλωσάμην. 1) Ἐνεργ. κλώθω ἐπάνω τινός· εὔχρηστον μόνον μεταφορικῶς καὶ μάλιστα τὸ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες εἰς ἕνα ἕκαστον ἐπικλώθουσι τὴν τύχην του, ἐν γένει δ' ἔπειτα ἐπὶ τῶν θεῶν ἀπονέμω, παραχωρῶ, δίδω τι, λ 139, «-τινὶ ὄλβον» γ 208, π 64, «-ὧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε» δ 208. 2) τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ μέσ. ὡς ἀποθετικὸν ἐπὶ τῶν θεῶν προορίζω, ἀποφασίζω «-ὄλεθρον ἀνθρώποις» θ 579, «-οἰζύν» υ 196, μετ' ἀπαρμφ. «-οἶκόν δε νέεσθαι» α 18, «-ζώειν» Ω 525 (ἐνταῦθα μόνον τῆς Ἰλιάδος).

Ἐπι-κόπτω, κτυπῶ ἐπάνω, « βοῦς» γ 443 †.

Ἐπικουρέω, βοηθῶ, συμμαχῶ, ἀπολελ. Ε 614 †.

Ἐπίκουρος, ὁ, (ἐπί, κοῦρος, ὅπ. ἴδ.) βοηθός, σύμμαχος Ἰλ. Γ 188· περὶ τοῦ Ἄρεος «-ἐπ. βροτῶν» Ὑμ. 7, 9· ὡς θηλυκ. Φ 431.—Ὁ πληθ. κεῖται πολλάκις ἐπὶ τῶν συμμάχων τῶν Τρώων, Β 130, 815 κ. ἄ., πρβλ. **τηλέκλειτος**.

Ἐπι-κραίνω, (ἐκ τούτου τοῦ τύπου μόνον ὁ ἐνεστ. Ὑ. Ἑρμ. 531, καὶ τὸ γ' ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἐπικρήνειε, Ο 599) συνηθέστερον κατ' ἐπέκρασιν **ἐπικραιαίνω**, παρατ. γ' ἐν. ἐπεκραίαινε, ἀορ. α' προστ. ἐπικρήηνον, (συγγ. Κρόνος creare Λατ.) ἐκτελῶ, ἐκ-

πληρῶ, κάμνω «-νῦν μοι τόδ' ἐπι-κρήηνον ἐέλδωρ» Ἰλ. Α 455. Θ 242, Π 238, «-ἀρήν τινος» Ο 599· ἀπολελ. «-σῦ σφιν ἐπεκραίαινε» δὲν ηὐδόκει Γ 302, πρβλ. Β 419 Ὕ. Ἑρμ. 531.

Ἐπι-κρατέω [. . ⏑ . .], (κράτος) 1) ἄρχω, ἐξουσιάζω, ἐκτείνεται τὸ κράτος μου, μετὰ δοτ. «νήεσσιν» Κ 214, «-νήσοισιν» α 245 κ. ἄ. πλχ. ἀπολελ. ξ 60, ρ 320. 2) ἐπικρατῶ, νικῶ, Ξ 98.

Ἐπι-κρατέως [. . ⏑ . .], ἐπίρ. (ἐπικρατής), κατὰ κράτος, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν. Ἰλ. Π 67, 81, Ψ 863.

* **Ἐπι-κρέμαμαι** [. . . ⏑ .], ἀποθ. ἐπικρέμαμαι, κρέμαμαι ἐπί τινος, Ὕ. Ἀπ. 284.

Ἐπικρήηνον, ἐπικρήνειε, ἴδ. ἐπικραίνω.

Ἐπικρῆσαι, ἴδ. ἐπικεράννυμι.

Ἐπ-ίκριον [. . ⏑ .], τό, κεραία, εἰς ἣν εἶνε τὸ ἱστίον προσηρτημένον, ἀντένα Ὀδ. ε 254, 318

Ἐπι-κυρέω [. . ⏑ . .], ἀόρ. ἐπέκυρσα, ἐπιτυγχάνω, ἐντυγχάνω, ἐμπίπτω, Γ 23 ἐν τμ., ἴδ. κυρέω.

Ἐπι-λάμπω, ἀόρ α' ἐπέλαμψα, λάμπω ἐπάνω τινός, ἢ ἄνωθεν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ρ 650 †, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὕ. Ἑρμ. 141.

Ἐπι-λανθάνω καὶ ἐπιλήθω, ἐξ οὗ παρατ. μέσ. ἐπελήθετο, δ 455, ε 324, ἀόρ, ἐπέλησα, μέσ. μέλ. ἐπιλήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐπελαθόμην [. . ⏑ . .]. 1) Ἐνεργ. ἐμποιῶ λήθην, κάμνω (τινὰ) νὰ λησμονήσῃ, μετὰ γεν. «-ὕπνος ἐπέλησεν ἁπάντων» κάμνει νὰ λησμονῇ τις πάντα, υ 85 2) Μέσ. ἐπιλανθάνομαι, λησμονῶ, μετὰ γεν. «-Ἰθάκης» α 57, Η 452, «τέχνης» δ 455, ἐν τμ. Ξ 99.

Ἐπι-λέγω, συλλέγω προσέτι, μόνον κατὰ μέσ. διάθ. ἐν τμ. «-ξύλα» Θ 507

Ἐπι-λείβω, χύνω ἐπάνω τινός, ἐπιχέω, ἰδίως σπονδὴν (οἶνον) ἐπὶ τῆς φλογός, γ 341, καὶ ἐν τμ. Α 463, γ 459

Ἐπι-λέπω, ἀόρ. ἐπέλεψα, ἀπολεπίζω, ξεφλουδίζω, «-ὄζον» Ὕ. Ἑρμ. 109.

Ἐπι-λεύσσω, ἐπιβλέπω, βλέπω μακράν, «-τόσσον τις ἐπιλεύσσει» ἐπὶ τοσοῦτόν τις βλέπει, Γ 12 †.

Ἐπίληθος, ον, (ἐπιλήθω), λήθην ἐμποιῶν, μετὰ γεν. «-φάρμακον κακῶν ἐπίληθον» τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ λησμονήσῃ τις τὰ κακά, δ 221 †.

Ἐπιλήθω, ἴδ. ἐπιλανθάνω.

Ἐπι-ληκέω, (λακεῖν) ἐπικροτῶ, «ἐπελήκεον ἄλλοι» οἱ ἄλλοι ἐκρότουν μὲ τὰς παλάμας ρυθμικῶς πρὸς τὸν χορὸν θ 379 †.

Ἐπι-λίγδην, (λὶξ) ἐπίρ. ἐπιπολαίως, ξώδερμα, ἢ ξώπετσα, Ρ 599 †.

Ἐπ-ιλλίζω, (ἰλλίγζω = λελίγζω συγγ. λίξ;) ἐπινεύω, γνεύω, «-τινι» σ 11 †, Ὕ. Ἑρμ. 387

Ἐπι-λωβεύω, ἐπισκώπτω, χλευάζω, β 323 †.

Ἐπι-μαίνομαι, ἀποθ., ἀόρ. ἐπεμηνάμην, μαίνομαι ἐπί τινι, σφοδρῶς, μανιωδῶς. ἐπιθυμῶ τινος, τρελλαίνομαι διά τι, «-τῷ δὲ γυνὴ ἐπεμήνατο — φιλότητι μιγήμεναι» Ζ 160 †.

1. **Ἐπι-μαίομαι**, (ΜΑΣ συγγ. μάς, manus Λατ. ἀποθ., μέλ. ἐπιμάσομαι [. . ⏑ . .], σσ, ἀόρ. α'. ἐπεμασάμην, ἐπ. σσ. 1) ἐφάπτομαι, ψηλαφῶ, ψαύω πασπατεύω, μετ' αἰτ. «-οἰῶν νῶτα» ι 441, «-ἕλκος» ἐπὶ ἰατροῦ ἐξετάζοντος τὸ ἕλκος, Δ 190, «-ξίφεος κώπην»

ἥπτετο τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους, λ 531· μετὰ δοτ. ὀργαν. «-μαστίγι ἵππους» καθάπτομαι, κτυπῶ, Η 748, Ρ 430· «τινὰ ῥάβδῳ» ἐγγίζω, ν 429, π 172, «-χείρ' ἐπιμασσάμενος» λαβὼν διὰ τῆς χειρός, ι 302. ὡσαύτως καὶ τ 480. 2) ζητῶ νὰ φθάσω, τείνω πρός τι, μετὰ γεν. «-σκοπέλων» μ 220.

2. **Ἐπιμαίομαι** (μέμαα) ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω, «νόστου» ε 344, «-δώρων» Κ 401· καὶ μετ' αἰτ. «-πυρὸς τέχνην» τοῦ ἀνάπτειν πῦρ, Ὕ. Ἑρμ. 108.

Ἐπι-μάρτυρος [. . . ⌣ .], ὁ μάρτυς ὁ ἄνωθεν διότι μόνον ἐπὶ θεῶν λέγεται, Η 76, α 273.

Ἐπι-μάσσομαι, ἴδ. ἐπιμαίομαι.

Ἐπί-μαστος, ὁ (ἐπιμαίομαι) ἐπίτριπτος, πανοῦργος «-ἀλήτης» υ 377†.

Ἐπι-μειδάω, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. «ἐπιμειδήσας», ἐπί τινος περιστάσεως ἢ συγχρόνως μειδιῶ, χαμογελῶ συνάπτεται ἀείποτε μετὰ τοῦ «προσέφη» Δ 356, Κ 400, χ 371. ἐπί τινι σκωπτικῶς μειδιῶ, Κ 400.

***Ἐπι-μειδιάω**, ὁ παρὰ τοῖς πεζογράφοις συνήθ. τύπος τοῦ προηγουμένου ῥήματος, Ὕμ. 9, 3 ἐν τμ.

Ἐπὶ μείλια Ι 147= ἐπιδώσω μείλια.

Ἐπι-μέμφομαι, ἀποθ., παραπονοῦμαι, εἶμαι ὠργισμένος, κακιωμένος διά τι, μετὰ γεν. σημαινούσης τὴν αἰτίαν, «-εὐχωλῆς» Α 65, πρβλ. Β 225· «-ἕνεκ' ἀρητῆρος» Α 94. ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, «-ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι» π 97 (ἴδ. τίς 3), 115.

Ἐπι-μένω, ἀόρ. ἐπέμεινα, περιμένω, προσμένω, ἀπολελ., Τ 142, ρ 277, ἢ ἐπομένου τοῦ «-ὄφρα» α 309, «-ἐν μεγάροις, ὄφρα» διατρίβω μέχρις οὗ, δ 587· «-ἐς αὔριον, εἰσόκε» λ 351. «-ἵνα» Ὕ. Δήμ. 160· ἔτι δὲ καὶ μόνης ὑποτακτικῆς ἑπομένης, «-ἐπίμεινον, τεύχεα δύω, Ζ 340.

Ἐπι-μήδομαι, ἀποθ. ἐπινοῶ, μηχανῶμαι «δόλον» κατά τινος, δ 437†.

Ἐπι-μῆνις—ὀργή· γραφὴ Ἀριστάρχου (περιττή) Ε 178.

Ἐπι-μηνίω [. . . ⌣ .], εἶμαι ὠργισμένος, μανισμένος, κατά τινος, μετὰ δοτ. Ν 460 †.

Ἐπι-μιμνήσκομαι, ἀόρ. α' ἐπεμνησάμην καὶ ἐπεμνήσθην, ἀναμιμνήσκομαι, ἀναλογίζομαι, ἐνθυμοῦμαι, μετὰ γεν. «-παίδων» Ο 622 ἐν τμ., «-ἐπιμνησαίμεθα χάρμης» Ρ 103. «-τοῦ ἐπιμνησθεὶς» α 31, δ 189· μνείαν ποιοῦμαι, ἀναφέρω, «-ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο» δ 191.

Ἐπι-μίμνω, ἕτερος τύπος τοῦ ἐπιμένω: ἐνδιατρίβω, ἐμμένω, «-ἔργῳ» Ὀδ. ξ 66, ο 372.

Ἐπιμίξ, ἐπίρ. ἀναμὶξ ἀνακατωτὰ ἐπὶ ἀναμεμιγμένων ἵππων καὶ μαχητῶν, Λ 525, Φ 16, Ψ 242· «-κτείνονται ἐπιμ.» ἀδιακρίτως φονεύονται Ξ 60· ὡσαύτως «-ἐπιμὶξ μαίνεται Ἄρης» λ 537. Ἐκ τοῦ:

Ἐπι-μίσγομαι, ἕτερος τύπος τοῦ ἐπιμίγνυμι, ἔχω μετά τινος ἐπιμιξίαν ἢ κοινωνίαν, κοινωνῶ πρός τινα, μετὰ δοτ. ζ 205, ὅθεν ἔρχομαι πρός τινα, ζ 241. Ἐν Ἰλ. πάντοτε ἐπὶ τῆς ἐν τῇ μάχῃ ἐπιμιξίας: συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, «-Τρώεσσι» Κ 548 ἀπολελ. ἀναμιγνύομαι εἰς τὴν μάχην, Ε 505.

Ἐπιμνησαίμεθα, ἴδ. ἐπιμιμνήσκω.

Ἐπι-μύζω, ἀόρ. α' ἐπέμυξα, κυρ. λέγω ἢ κάμνω μῦ (τοῦτο δὲ εἶνε ἔκφρασις δυσαρεσκείας ἢ ἀδημονίας) ὅθεν, ἐπί τινι γογγύζω, μουρμουρίζω, μό-

νον *Ἰλ. Δ 20, Θ 457.

Ἐπιναυσιμαχία= ἐπὶ ναυσὶ μάχη· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ῥαψῳδία Ν (ἐπὶ τοῦ ἰλιακοῦ πίνακος ἡ Ο).

Ἐπινέμω, ἀόρ. α' ἐπένειμα, ἀπονέμω, διανέμω, «-σῖτον τραπέζῃ» διανέμω ἄρτον εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς τραπέζης, Ι 216, Ω 625 «-σῖτόν σφ' ἔνειμε» διένειμεν εἰς αὐτούς,υ 254.

Ἐπι-νεύω, ἀόρ. α' ἐπένευσα, νεύω πρὸς τὰ κάτω, «κόρυθι ἐπένευε» ἔνευε πρὸς τὰ κάτω μὲ τὴν περικεφαλαίαν Χ 314 ἰδίως γνεύω, ὅθεν, κατανεύω, συγκατανεύω, μετὰ δοτ. Ι 620· «ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι» Ο 75, *Υ. Δήμ. 169, 466, καὶ ἐν τμ. «-ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε» κατένευσε διὰ τῶν ὀφρύων, Α 528, π 164, φ 431.

Ἐπι-νεφρίδιος [. . . ⏑ ⏑ .], ον (ἐπί, νεφρός) ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν κείμενος, «-δημός» Φ 204 †.

Ἐπι-νέω, ἀόρ. α' ἐπένησα, ἐπικλώθω (ἴδ. καὶ ταύτην τὴν λ.)γνέθω ἐπάνωθεν, ἰδίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, «-τινί τι» κλώθω ἢ γράφω τινός τι «-ἅσσα οἱ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ» ὅ,τι τῷ ἔκλωσεν εἰς τὸ νῆμά (τῆς ζωῆς) του *Ἰλ. Υ 128, Ω 210.

Ἐπι-νηνέω, ἐπισωρεύω, ἐπιτίθημι «νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον» *Ἰλ. Η 428, 431.

***Ἐπι-νήχομαι**. ἀποθ. κολυμβῶ ἐπάνω, «-μέσῳ πόντῳ» Βατρ. 107

***Ἐπι-νώτιος**, ον (ἐπί, νῶτον), ὁ ἐπὶ τῶν νώτων φερόμενος, «-ἐπινώτιον ἦγεν» ἐπὶ τῶν νώτων ἔφερεν, Βατρ. 80.

Ἐπί-ξυνος [. . – .] ον, ἀντὶ τοῦ ἐπίκοινος, κοινός, «-ἄρουρα» Μ 422 †.

***Ἐπι-οινοχοεύω**, ἄνωθεν, ἢ ἐπερχόμενος οἰνοχοῶ, «-θεοῖς» *Υ. Ἀφρ. 205.

***Ἐπιόπτης**, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἐπόπτης (ἐπόψομαι, ἐφοράω), ἐπιτηρητής, Ἐπ. 11, 1.

Ἐπιορκέω, ἐπιορκῶ, ὀμνύω ψευδῆ ὅρκον, «-πρὸς δαίμονας» ἐν ὀνόματι θεοῦ, Τ 188. Ἐκ τοῦ:

Ἐπί-ορκος,ον, ψευδῶς ὁρκισθείς, μόνον κατ'οὐδέτ. «-εἰδέ τι τῶν δ' ἐπίορκον» (ἐξυπακ. ἐστί), Τ 264· ὅθεν «-ἐπίορκον» ὡς οὐσιαστ. ἐπιορκία, ψευδορκία, ψευδὴς ὅρκος, «ἐπ'. ὄμνυμι» Γ 279, Τ 260· ἔτι δὲ καὶ ὅρκος ψευσθεὶς (ὡς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος), «-ἐπίορκον ἐπώμοσε» Κ 332.

Ἐπί-(F)όρομαι, ὅρονται τὸ ἐν. πρτ. (4 οὖρος) — ἐφορεύουσι ξ 104, ὑπηρέτουν μετὰ προσοχῆς γ 471, [ὀρώρει Ψ 112 ἴδε ὄρνυμι].

Ἐπι-όσσομαι, ἀποθ. προσβλέπω (μετὰ συμπαθείας) ἢ καθορῶ, κυττάζω, Ρ 381 †.

Ἐπίουρα, τά, ἴδ. οὖρον.

Ἐπί-ουρος, ὁ (οὖρος), ἔφορος, ἐπιστάτης, φύλαξ, «-ὑῶν» ν 405, ο 39· μετὰ δοτ. «-Κρήτῃ» ἄρχων ἐν Κρήτῃ, Ν 450.

Ἐπιόψομαι, ἴδ. ἐφοράω.

Ἐπι-πάσσω, πασπαλίζω ἢ κοκκίζω ἐπάνω «-φάρμακα» μόνον ἐν τμ. *Ἰλ. Δ 219, Ε 401.

Ἐπι-πείθομαι, παθ., μέλ. ἐπιπείσομαι, κυρ. καταπείθομαι, β 103, κ 406· ὅθεν ἐν γένει ὑπακούω, πείθομαι. «-μύθῳ» Α 565, Δ 412, Τ 305· μετὰ δὺω δοτ. (κατὰ τὸ σχῆμα τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος, ἢ τῆς δευτέρας δοτικῆς τιθεμένης εἰς ἐπεξήγησιν τῆς πρώτης) «-εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται» Ο 162, 178.

Ἐπι-πελεμίζω. ἴδ. πελεμίζω.

Ἐπι-πέλομαι, ἀποθ., ἐπέρχομαι, μόνον κατὰ μετοχ. συγκεκομμένην, ἐπιπλόμενον ἔτος» *Ὀδ. η 261, ξ 287, μετὰ δοτ. ἐν τμ. «-ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται» καταλαμβάνουσι τοὺς ἀνθρώπους, ν 60, ο 408.

Ἐπι-πέμπω, ἀόρ. πέμψαι—πέμπω πρός τινα Β 6.

Ἐπιπέτομαι, ἀποθ., ἀόρ. α' ἐπεπτάμην, καὶ ἐκ τοῦ β' ἀορ. ἐπεπτόμην τὸ ἀπρμφ. ἐπιπτέσθαι, ἐφίπταμαι, πετῶ, ἀπ' ἐπάνω, ἢ πετῶν πλησιάζω, μετὰ δοτ. «-εἰπόντι ἐπέπτατο ὄρνις» Ν 821, ο 160. 525· μεζω,«-χιταφορ.ἐπὶ βέλους «-καθ' ὅμιλον» Δ 126.

Ἐπι-πίλναμαι, (πέλομαι) ἀποθ., προσπελάζω, πλησιάζω,ἐπιπολάζω, «-χιὼν ἐπιπέλναται» (Ὀλύμπῳ) ζ 44 †.

Ἐπι-πλάζομαι, ἀορ. α' παθ. μεταχ. ἐπιπλαγχθείς, περιφέρομαι, πλανῶμαι ἐπί τινος, μετ' αἰτ. «-πόντον» ἐπὶ τῆς θαλάσσης, θ 14 †.

Ἐπι-πλέω, ἐπιπλέω,πλέω ἐπί τινος, μετ' αἰτ' «-ὑγρὰ κέλευθα» ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ὁδοῦ, Α 312, δ 842, ο 474 «-ἁλμυρὸν ὕδωρ» ι 227.

Ἐπι-πλήσσω, μέλ. ήξω, [πληγὰς ἐπιβάλλω], κτυπῶ ἀπ'ἐπάνω «-τόξῳ» μὲ τὸ τόξον, Κ 500. Μεταφ. ἐπιπλήττω,ἐπιτιμῶ, μαλώνω, μετὰ δοτ. *Ἰλ. Μ 211, Ψ 580.

Ἐπι-πλώω, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλέω, πλέω ἐπί τινος διαπλέω τι πάντοτε μετὰ τῆς αἰτ. «-πόντον», μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «-ἐπιπλώων» ε 284, β' ἀόρ. β' ἑνικ. «-ἐπέπλως» γ 15. καὶ μετοχ. «-ἐπιπλώς» Η 291, τοῦ δὲ ἀορ. α'. «-ἐπιπλώσας» Γ 47, καὶ Βατρ. 80 (ὅπου σημ. τὸ κολυμβῶ ἐπάνω).

Ἐπι-πνέω, μόνον κατὰ τὸν τύπον -είω, ἀόρ. α' ἐπέπνευσα, ἐπιπνέω πνέω, (φυσῶ) κατεπάνω τινός. ἀπολελ, Ε 698· ἰδίως ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου ἀπολελ., ι 139, «-ντι» δ 357.

Ἐπι-ποιμήν, ένος, ἡ, βοσκός, ἡ ἐπιτηροῦσα κατὰ τὴν βοσκήν, μ 131 †. Π. 6λ. τὰς λ. ἐπιβουκόλος καὶ ἐπιβώτωρ.

Ἐπι-πρέπω, διακρίνομαι, διαφαίνομαι ἐπί τινος, «-οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει» ω 252 †.

Ἐπι-προέμεν ἴδ. ἐπιπροΐημι.

Ἐπι-προ-ϊάλλω, ἀόρ. β' ἐπιπροΐηλα, ἐκπέμπω, ἐξαποστέλλω, μετ' αἰτ. «-θεούς» Ὑ. Δήμ. 327·ἐπὶ πραγμάτων «-τράπεζάν τινι» ἐμπρός τινος παρατίθημι, Λ 628 †.

Ἐπι-προ-ΐημι, ἀόρ. α' γ' ἑνικ. ἐπιπροέηκε, ἀορ. β' ἀπρμφ.ἐπιπροέμεν ἀντ. τοῦ ἐπιπροεῖναι. 1) ἐξαποστέλλω πρός, ἐκπέμπω εἰς, «-τινὰ νηυσὶν Ἴλιον εἴσω» Σ 439, Ι 520· μετὰ δοτ. τοπικ. καὶ ἀπρμφ. τελικ. «-τινὰ νηυσὶν ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλ.» πέμπω τινὰ εἰς τὰς ναῦς, ἵνα ὑπάγῃ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα. Ρ 708, Σ 58.β') ἐπὶ βέλους, ἐκτοξεύω, «-ἰόν τινι» Δ 94. 2) ὡς ἀμετάβ. διευθύνομαι πρός, «-νήσοισι» ο 299.

* **Ἐπι-προ-χέω**, ἐκχέω, μεταφ. «θρῆνον» ὀγάζω, Ὑμ. 18, 18.

Ἐπι-πταίρω, ἀόρ. β' ἐπέπταρον, ἐπί τινος (περιστάσεως) ἢ συγχρόνως πταρμίζομαι, «-τινὶ ἔπεσσιν» εἰς τοὺς λόγους τινὸς ἐπάνω, ρ 545 †, ὅπερ ἐθεωρεῖτο καλὸς οἰωνὸς Ὑ. Ἑρμ. 297.

Ἐπιπτέσθαι, ἴδ. ἐπιπέτομαι.

Ἐπι-πωλέομαι, ἀποθ., παρέρχομαι, διαβαίνω πλησίον, περνῶ, μετ' αἰτ., «-στίχας ἀνδρῶν» Γ 196, Δ 250 κ. ἀ. Ἐπὶ δὲ τοῦ πολεμιστοῦ, ἐπέρχομαι, διέρχομαι «-στίχας ἔγχεϊ» ἵνα εὕρω κατάλληλον προσβολήν, *Ἰλ. Λ 264, 540.

Ἐπιρ-ρέζω, παρατ. θαμ. ἐπιρρέζεσκον, ἐπί τινος θυσιάζω, ρ 211 †.

Ἐπι(F)ρέπω, ρέπω (γέρνω) ἐπάνω εἰς, ἰδίως ἐπὶ τῆς πλάστιγγος· ὅθεν μεταφ. «ἡμῖν ὄλεθρος ἐπιρρέπει» εἰς ἡμᾶς ἐπιπίπτει ὄλεθρος. Ξ 99 †.

Ἐπισρέω, ὑπεράνω τινὸς ῥέω, ἐπὶ ποταμοῦ «-μὶν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον» Β 754. Μεταφ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, χύνομαι ἐπάνω εἴς τι *Ἰλ. Λ 724.

Ἐπι^F^ρήσσω, ἐπισπῶμαι, ἐπισύρω, ἐπιβάλλω, «ἐπιβλής, τὸν τρεῖς ἐπιρρήσσασκον (παρατ. τύπος θαμιστ.)» σύρτης, τὸν ὁποῖον τρεῖς ἄνδρες ἔσυρον ὀπίσω τῆς θύρας, *Ἰλ. Ω 454, 456.

Ἐπι^F^ρίπτω, ἀόρ. ἐπέρριψα, ῥίπτω ἐπάνω, ἢ ἐναντίον τινός, «δοῦρα τινι» ε 310 †.

Ἐπίρροθος, ον (ῥέθος;) τρέχων εἰς βοήθειαν, ὡς οὐσ. ὁ, ἡ, ἐπίκουρος, βοηθός, μετὰ δοτ. *Ἰλ. Δ 390, Ψ 770 (μόνον γένους θηλ.). Πρβλ ἐπιτάρροθος.

Ἐπιρ-ρώομαι, μέσ. ἀποθ., ἀόρ. α' ἐπερρωσάμην, σπουδάζω, περί τι, μετὰ σπουδῆς, κινοῦμαι πλησίον τινός, μετὰ δοτ. «μύλαις δώδεκα ἐπερρώοντο γυναῖκες» ἔτρεχον, ἐσπούδαζον περὶ τὰς μύλας, υ 107· χύνομαι ἐπάνωθεν, ἐπὶ τῆς κόμης, «χαῖται ἐπερρώσαντο κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο» Α 529, πρβλ. Ὕμ. 26, 14, ἴδ. ῥώομαι.

Ἐπι-σ^F^είω, ἐπισσείω, σείω, πάλλω ἐναντίον τινός, «αἰγίδα» *Ἰλ. Ο 230, «αἰγίδα πᾶσιν» Δ 167.

Ἐπι-σεύω, ἐπισ-σεύω, ἀόρ. ἐπέσσευα, παθ. παρακ. ἐπέσσυμαι μὲ σημ. ἐνεστ., μετοχ. (ἀνωμάλως τονιζομένη) ἐπεσσύμενος ὑπερσ. ἐπεσσύμην, ὅπερ εἶναι καὶ ἀόρ. β συγκεκομμένος. Α') Ἐνεργ. 1) ἐπικαταπέμπω, παρορμῶ τινα κατά τινος ἐξαπολλῶ, «κῆτός τινι» ε 421, «δμῶας ἐπισσεύας βαλέειν κατὰ πέτρης», ξ 399. 2) Μεταφ. «κακά τινι» σ 256, «ὀνείρατα» υ 87 Β') Παθ. ἰδίως ὁ παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. καὶ ὁ ὑπερσ. μὲ σημ. ἀορ. κυρ. ἐξαπολλοῦμαι 1) σπεύδω, τρέχω, προστρέχω, Β 86· ὅθεν «ἐπεσσύμενος» σπεύδων, ε 428, χ 310· «-ές τινα» Ν 757, «ἀγορήνδε» Β 208, «ἀπὸ κόπρου νομόν δε» Σ 575· μετὰ δοτ. προσώπ. πρός τινα, δ 841· μετὰ γεν. τοπ. «πεδίοιο», Ξ 147, Χ 26 μετ' αἰτ. «νῆα» εἰς τὸ πλοῖον σπεύδω, ν 19, «δέμνια» ξ 20· μετ' ἀπαρεμφ. «ὁ δ' ἐπέσσυτο διώκειν», ὥρμησεν ἵνα διώκῃ, Φ 601. Μεταφ. «ἐπέσσυταί τοι θυμός» ὀργᾷ (πάλλεται), προθυμεῖται, ἐπιθυμεῖ, Α 173· μετὰ τοῦ «ὄφρα» Ζ 361· μετ' ἀπαρεμφ. Ι 398· μετὰ τοῦ «ὥστε» καὶ ἀπαρεμφ Ι 42· β') εἰς ἐχθρικὴν σημ. ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, πολλάκις ἀπολελ., ἢ μετὰ δοτ. προσώπ. κατά τινος, Ε 459, 884, Ο 347, 593, Χ 227· μετ' αἰτ. «τεῖχος» εἰς τὸ τεῖχος, Μ 143, Ο 395· ἔτι δὲ μετὰ γεν. «ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος» Μ 383. Μεταφ. ἐπὶ πυρὸς καὶ ὕδατος Ρ 737, ε 314.

Ἐπίσκοπος, ὁ, (σκέπτομαι), κυρ. ὁ ἐπιτηρῶν ἢ παραφυλάττων τι, ὅθεν α') κατάσκοπος μετὰ δοτ. «Τρώεσσι, νήεσσι» τῶν Τρ., τῶν νηῶν, Κ 38, 342· καὶ μετὰ γεν. «ὁδαίων» ὁ παρατηρῶν, ἐποφθαλμιῶν τὰ ἐμπορεύματα, θ 163· β') ἐπιτηρητής, ἐπιστάτης, ὅθεν καὶ προστάτης, περὶ τοῦ Ἕκτορος, Ω 729, «ἐπίσκοποι ἁρμονιάων» ἔφοροι τῶν συνθηκῶν (οἱ θεοί) Χ 225.

Ἐπι-σκύζομαι, (scutum, obscurus Λατ.) ἀποθ. ἀόρ. α' ἐπεσκυσάμην, ἐκ, σσ, ἐπί τινι, ἀγανακτῶ, ὀργίζο-

μαι Ι 370, η 306, ἴδ. σκύζομαι.

Ἐπι-σκύνιον, τό, (scutum) τὸ δέρμα τοῦ μετώπου τὸ κατὰ τὰς ὀφρῦς, ὅπερ κατὰ τὰ διάφορα ψυχικὰ πάθη διαφόρως κινεῖται, ὅθεν: ἐπὶ παρωργισμένου λέοντος: «-πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται» καταβιβάζει τὰς ὀφρῦς, συνοφρυοῦται, Ρ 136 †.

Ἐπι-σμυγερῶς [..⏑..], (μόγις), ἐπίρ. ἐπιπόνως, ἀθλίως, οἰκτρῶς, «-ἀπέτισεν» γ 195, «ναυτίλλεται» *'Οδ. δ 672.

Ἐπίσπαστος, η, ον (ἐπισπάω), ὅ,τι τις ἐπισπᾶται, ἐπισύρει εἰς ἑαυτόν, «-κακόν» ὅπερ τις αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν ἐπισύρει. *'Οδ. σ. 73, ω 462.

Ἐπισπεῖν, ἴδ. ἐφέπω.

Ἐπι-σπέρχω, 1) μεταβ. ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, χ 451· «-κέντρῳ» κεντῶν διὰ τοῦ κέντρου παρορμῶ (ἐξυπ. τοὺς ἵππους) Ψ 430. 2) ἀμετάβατον ἐφορμῶ, ῥαγδαίως ἐπιπίπτω, «ἄελλαι» ε 304.

Ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος, ἐπίσπω, ἴδ. ἐφέπω.

Ἐπισσείω, ἴδ. ἐπισείω.

Ἐπισσεύω, ἴδ. ἐπισεύω.

Ἐπίσσωτρον, ἀντὶ τοῦ ἐπίσωτρον, ὅπ. ἴδε.

Ἐπισταδὸν [..⏑.], ἐπίρ. (ἐφίστημι), προσερχόμενος ἐκ τοῦ πλησίον, ἐν τῷ προσέρχεσθαι, *'Οδ. μ 392, ν 54, σ 425· «-οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο» π 453.

Ἐπίσταμαι [..⏑..], (στῆναι) ἀποθ., παρατ. ἀναύξητος ἐπιστάμην, μέλ. ἐπιστήσομαι. 1) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, γνωρίζω τι, εἶμαι εἰδήμων τινός, ἐπὶ σωματικῆς τε καὶ πνευματικῆς ἱκανότητος, μετ' αἰτ. «-πολλὰ ἔργα» Ψ 705, β 117 κ. ἄ., μετ' ἀπαρεμφ. «-ἄρτια βάζειν» Ξ 92, «-σάφα εἰπεῖν» Δ 404, «-δαίδαλα πάντα τεύχειν» Ε 60, «-πολεμίζειν» Π 243, «-πᾶσιν ἐπίστατο μείλιχος εἶναι» Ρ 671 κ.ἄ. πλχ. ἐπὶ ζώων «ἵπποι ἐπιστάμενοι διωκέμεν» γεγυμνασμένοι, Ε 222, Θ 106· ὅθεν σημ. καὶ εἶμαι ἱκανός, δύναμαι «-οὐδὲ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται ἀλλέξαι» Φ 320 πρβλ. ν 207. Ὅθεν ἡ μετοχ. «-ἐπιστάμενος» σημ. καθ' ἑαυτὴν εἰδήμων, ἔμπειρος, νοήμων, Τ 20, ν 313 κ. ἄ. «-ἐπιστάμενοι πόδες» ἐξησκημένοι, Σ 599· ὅθεν καὶ συντάσσεται μετὰ γεν. «ἐπιστάμενος φόρμιγγος» φ 406· βραχυλογικῶς δὲ καὶ ἑπομένως κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ μετὰ δοτ. «-ἐπιστάμενος ἄκοντι» (ἐξυπ. μάχεσθαι) Ο 282. 2) εἰξεύρω, ἔχω γνῶσιν, ἢ εἴδησίν τινος, δ 730.

Ἐπισταμένως, ἐπίρ. φρονίμως, συνετῶς, ἐπιτηδείως, ἐπιδεξίως, τεχνηέντως, Κ 265, ι 25 κ. ἄ. «-εὖ καὶ ἐπισταμένως» Κ 265, υ 161.

Ἐπιστάτης [..⏑.], ου, ὁ (ἐφίστημι), κυρ. ὁ ἐπερχόμενος, ἐπαίτης· μόνον ἐν τῇ φρ. «ὁ σὸς ἐπιστάτης», ρ 455 †.

***Ἐπι-στεναχίζω** = τῷ ἑπομένῳ, Βατρ. 73.

Ἐπι-στενάχομαι, ἀποθ., στενάζω ἐπί τινι ἢ διά (εἴς) τι, Δ 154· ἐν τμ. Τ 301 κ. ἄ.

Ἐπιστεφής, ές, πλήρης μέχρι στεφάνης, μέχρι χειλέων, γεμᾶτος ὡς ἐπάνω, μετὰ γεν. «κρατῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο» Θ 232, β 431. Ἐκ τοῦ

Ἐπιστέφω, μόνον ἐν τῷ μέσ. ἐπιστέφομαι, πληρῶ μέχρι στεφάνης, μέχρι χειλέων, γεμίζω ὡς ἐπάνω, καὶ μόνον ἐν τῇ φρ. «-κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο» Α 470, α 148 κ. ἄ. πρβλ. Ἀθην. Α' σ. 13 d, ΙΕ' σ. 674 f.

Ἐπιστήμων, ον (ἐπίσταμαι), φρό-

νιμος, συνετός, κ 374 †.

Ἐπίστιον, τό, (οὐδ. τοῦ ἐπίστιος) σταθμὸς πλοίων, νεώριον· «-πᾶσιν ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ» πάντες (οἱ Φαίακες) ἔχουσιν ἕκαστος ἴδιον ἐπιστέγασμα διὰ τὸ πλοῖόν του (νεώριον) ζ 265 †.

Ἐπι-στοναχέω = ἐπιστενάχομαι, ὅπ. ἴδ., ἀόρ. α' ἐπεστονάχησα, ἐπὶ τῶν στεναγμῶν καὶ μυκηθμῶν τῆς θαλάσσης, Ω 79 †.

* **Ἐπιστοναχίζω** = ἐπιστεναχίζω, ὅπ. ἴδε.

Ἐπιστορέννυμι, ἐστόρεσαν ἀόρ. ἔστρωσαν ἐπάνω ξ 50 †.

Ἐπι-στρέφω, στρέφω, γυρίζω τι πρός, μόνον κατ' ἀόρ. α' Γ 370. — Τὸ μέσ. στρέφομαι, γυρίζω πρός, «πάντη» Ὕμ. 27, 10.

Ἐπιστροφάδην [. . ⏑ .], ἐπίρρημ. (ἐπιστρέφω) τῇδε κἀκεῖσε στρεφόμενος, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, «κτείνειν» δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ φονεύω, δηλ. πανταχόσε στρεφόμενος, Κ 483, Ω 184, «-τύπτειν» Φ 20, Χ 308, «-βαδίζειν» Ὕμ. Ἑρμ. 210.

Ἐπίστροφος, ον, (ἐπιστρέφομαι) ὁ ἀναστρεφόμενος, ἐπιμιξίαν, κοινωνίαν ἔχων, μετὰ γεν. «ἀνθρώπων» κοινωνικὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, α 177 †.

Ἐπίστροφος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἰφίτου ἀρχηγὸς τῶν Φωκέων κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Β 517. 2) ἀρχηγὸς τῶν Ἀλιζώτων, σύμμαχος τῶν Τρώων, Β 856. 3) υἱὸς τοῦ Εὐήνου, ἀδελφὸς τοῦ Μύνητος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως κατὰ τὴν εἰς τὴν Λυρνησσὸν ἐπιδρομήν, Β 692.

Ἐπι-στρωφάω, ἕτερος τύπος τοῦ ἐπιστρέφω, ἀμετάβατον, ἐπομέν. σημ. ὅ,τι τὸ ἐπιστρέφομαι, (συχνά, ἐπανειλημμένως) στρέφομαι πρός, φοιτῶ· μετ' αἰτ. «-πόληας» ρ 486 †· μεταφ. «-ἄν τε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι» Ὕ. Ἑρμ. 44.

Ἐπίστωρ, ορος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 695.

Ἐπισφύριον [. . ⏑ ⏑ .], τό, (ἐπί, σφυρόν, κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπισφύριος), ἡ περόνη, ἡ πόρπη (κόπτσα) δι' ἧς τὰ δύω μέρη τὰ ἀποτελοῦντα τὰς περικνημίδας συνήπτοντο, συνηρμόζοντο (ἐθηλυκώνοντο) πρὸς ἄλληλα κατὰ τὰ σφυρὰ (ἀστραγάλους ἢ κότσια) τῶν ποδῶν, Ἰλ. Γ 331, Λ 18 κ. ἀ.

* **Ἐπισχεδόν**, ἐπίρ. πλησίον, «ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο» Ὕ. Ἀπ. 3.

Ἐπισχερώ, ἐπίρ. (ἐπί, σχερὸς) κυρ. κατὰ συνέχειαν, ἐφεξῆς, κατὰ σειράν, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, σωρηδὸν «-κτείνεσθαι, ἀναβαίνειν, καταβάλλειν» Ἰλ. Λ 668, Σ 68, Ψ 125.

Ἐπισχεσίη, ἡ, (ἐπέχω) τὸ κρατεῖν τι πρὸ ἑαυτοῦ· ὅθεν πρόφασις, «ἐπ. μύθου» φ 71 †.

Ἐπίσχεσις, ιος, ἡ, (ἐπέχω) σταμάτησις· ἐμπόδιον, δισταγμός, ρ 451 †.

Ἐπ-ίσχω, ἕτ. τύπος τοῦ ἐπέχω, ὅπ. ἴδε. 1) διευθύνω, ὁδηγῶ, «-ἵππους» ἡνιοχῶ, Ρ 465. 2) ἐπέχω, σταματῶ, ἀναστέλλω, «-ἐπίσχετε θυμὸν ἐνοπῆς» υ 266· (κατ' ἄλλ. εἶνε ἐνταῦθα ἀόρ. β' τοῦ ἐπέχω, ὅπ. ἴδ.).

Ἐπί σωτρον, τό, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπικῶς **ἐπίσσωτρον**, τὸ σιδηροῦν ἐπικάλυμμα τῆς περιφερείας τοῦ τροχοῦ (ἥτις λέγεται, σῶτρον), στεφάνι Ἰλ. Ε 725, Λ 537, Υ 394, Ψ 505, 519.

Ἐπι-τανύω [. . ⏑ ⏑ .], μέλ. ύσω, ύσσω, τανύζω, τεντώνω, ἁπλώνω ἐπάνω, ἐκτείνω ἐπί τινος· Μεταφ. «-νύκτα ὑσμίνῃ» ἐξαπλώνω νύκτα ἐπὶ τῆς μάχης, Π 567, «-κληῖδα» ἐπιβάλλω, σύρω, α 442. Μόνον ἐν τμ.

Ἐπιτάρροθος, ὁ, ἡ, = ἐπίρροθος, ἐπίκουρος, βοηθός, ἐπὶ θεῶν, μετὰ δοτ. ἢ καὶ ἀπολελ. Δ 366 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ω 182, «Δαναοῖσι μάχης» βοηθὸς τῶν Δαν. ἐν τῇ μάχῃ, Μ 180, Ρ 539· τὸ θηλ. Ε 808, 828.

Ἐπι-τείνω, ἐκτείνω, ἁπλώνω ἐπί τινος, μόνον μεταφ. «ἐπὶ νὺξ τέτατο βροτοῖσιν» λ 19· «ἐπὶ πτόλεμος τέτατό σφι» Ρ 736.

Ἐπι-τέλλω, ἀόρ. α' ἐπέτειλα, μέσ. ἀόρ. α' ἐπετειλάμην, παρακ. παθ. ἐπιτέταλμαι. 1) Ἐνεργ. ἐπιβάλλω, ἀναθέτω, [ἐντέλλομαι], παραγγέλλω, προστάσσω, «πολλά τινι» Δ 229 κ. ἀ. «μῦθόν τινι» παραγγέλλω εἴς τινα λόγον, δίδω ἐντολήν, Λ 840, ἐν τμ. «ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν» ψ 349· «κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν» προσέταξεν αὐστηρὸν λόγον, Α 25, 326, Π 199· πολλάκις δὲ κατὰ τὴν χρείαν συντάσσεται μόνον μετὰ δοτ. ἢ μόνον μετ' αἰτ. «Ἀθηναίῃ» Δ 64 κ. ἀ., «τινὶ ὧδε» ρ 9, «συνθεσίας» ἐντολάς, Ε 320· μετ' ἀπαρεμφ. Β 84 κ. ἀ. «μάλα πόλλ' ἐπέτελλε νῆσον ἀλεύασθαι» πολὺ θερμῶς τὸν παρήγγελλε νὰ ἀποφύγῃ κτλ. μ 268. Παθ. «ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο» τὰ πάντα εἰς ἐμὲ ἦσαν ἀνατεθειμένα, λ 524· μετ' ἀπαρεμφ. Β 643. 2) Μέσ. α') ὡς τὸ ἐνεργ. [ἐντέλλομαι], παραγγέλλω, προστάττω, Α 295. κ. ἀ. πλχ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «κελεύω» Κ 61, Τ 192· μετ' ἀπαρεμφ. Β 802, Κ 61, φ 241· μετ' αἰτ. «νόστος, ὃν ἐπετείλατο Ἀθήνη», α 327, «ἀέθλους» λ 622, καὶ ἀπολελ. ρ 21· β') ἀνατέλλω ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ὕ. Ἑρμ. 371.

***Ἐπιτερπής**, ές, τερπνός, εὐχάριστος, «χῶρος» Ὕμ. Ἀπ. 413. Ἐκ τοῦ

Ἐπι-τέρπω, μόνον κατὰ μέσ. διάθ. τέρπομαι ἐπί τινι, εὐχαριστοῦμαι ἀπό τι, μετὰ δοτ. «ἔργοις» ξ 228 †· «γέρουσι» Ἐπ. 12, 3· «ἦτορ» τέρπεται, ἡ καρδία μου, Ὕ. Ἀπ. 146· ὡσαύτως «θυμόν» Ὕ. Ἀπ. 204.

Ἐπιτέτραπται, ἐπιτετράφαταί, ἴδ. ἐπιτρέπω.

Ἐπιτηδές, ἐπίρ.(τείνω) ἐπίτηδες, ἐπὶ τούτῳ (τῷ σκοπῷ) Α 142, ο 28.

***Ἐπι-τηρέω**, μετοχ. ἀορ. α'. ἐπιτηρήσας, κατροφυλακτῶ, «νύκτα» Ὕ. Δήμ. 245.

Ἐπι-τίθημι, μέλ. ἐπιθήσω. ἀόρ. ἐπέθηκα· τοῦ β' ἀορ. β' πληθυν. τῆς εὐκτ. ἐπιθεῖτε κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἐπιθείητε· ἀπρμφ. ἐπιθεῖναι· μέσ. ἀορ. α' γ' ἑνικ. ἐπεθήκατο· μέσ. ἀορ. β' γ' ἑνικ. ἐπέθετο, μετοχ. ἐπιθέμενος, ἐν γένει ἐπιθέτω, βάλλω ἐπάνω. Α') Ἐνεργ. 1) ἐπιθέτω, καταθέτω τι ἐπί τινος, παραθέτω, συνήθ. «τινί τι» οἷον «κρατὶ κυνέην» τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν Π 137, πρβλ. ε 232 κ. ἀ., σπανιώτερον μετὰ γεν. «τινὰ λεχέων» καταθέτω, πλαγιάζω τινὰ ἐπὶ τῆς κλίνης, Ω 589, «φάρμακα» Δ 190· ἰδίως «εἴδατα» 140, «Ποσειδάωνι ταύρων μῆρα» γ 179, «Ἀπόλλωνι» φ 267. Μεταφ. ἐπιβάλλω, ἐπιπέμπω, παρέχω, προξενῶ, «ἄλγεα Τρωσί» Β 39· «πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγεα ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες» Ε 384, «κακὸν μόρον» Ἰλ. πλχ., «μοῖραν» Ὀδ. πλχ., «θωήν» πρόστιμον ἐπιβάλλω, β 192, «κράτος, κῦδός τινι» χορηγῶ, ἐμβάλλω, Α 509, Ψ 400, 406, «μύθῳ τέλος» παρέχω ἐκτέλεσιν εἰς (ἐκτελῶ τὸν λόγον (ἴδ. τέλος), Τ 107, Υ 369. «φρένα ἱεροῖσι» προσέχω τὸν νοῦν εἰς τὰ ἱερά, 2) προσθέτω, ἐφαρμόζω, προ-

σκολλῶ, προσάπτω, «καὶ ἀλλ' ἐπι-θεῖναι» Η 364, 391, Ψ 796, χ 62, «-κορώνην» ἐπιθέτω, ἐφαρμόζω (εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τόξου) Δ 111. «-περόνην» ἐπίθεσα, ἐκάρφωσα, τ 256. 3) θέτω, βάλλω τι εἰς τι, ἐμπρός τινος, ἵνα κλείσω, «-λίθον θύρησι» ν 370, «-θυρεόν» ι 240, 314, «θύρας κλείω τὴν θύραν, Ξ 169, χ 157. Ὅθεν περὶ τῶν Ὡρῶν λέγεται ὅτι εἶνε ἐπιτετραμμέναι «-ἠμὲν ἀνακλῖναι νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι» νὰ ἀναπετάσωσι καὶ νὰ ἐπιθέσωσι τὰ νέφη, δι' ὧν κλείεται ὁ Οὐρανός, Ε 751, Θ 395· ὡσαύτως «-λόχον ἐπιθεῖναι», κλείω τὴν ἐνέδραν (τοῦ δουρείου ἵππου) λ 525. Β') Τὸ μέσ. ἔχει τὰς αὐτὰς σημ., πλὴν μετ' ἀναφορᾶς εἰς τὸ ὑποκείμενον, δηλ. ἐπιθέτω τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ ἐπί τινος τῶν ἐμαυτοῦ «-χεῖρας στήθεσίν τινος» Σ 317, Ψ 18, «-κυνέην κρατί» εἰς τὴν κεφαλήν μου, Ε 743, «-στεφάνην κεφαλῆφιν» Κ 31. —Πολλάκις ἐν τμ.

Ἐπιτιμήτωρ [. . – . .]. ὅρος. ὁ (ἐπιτιμάω) ἐκδικητής, προστάτης, μόνον ἐν τῇ φρ. «-Ζεὺς ἐπιτ. ἱκετάων τε ξείνων τε» ι 270 †.

Ἐπι-τλῆναι, μόνον ἐν τῇ προστ. τοῦ ἀορ. ἐπιτλήτω, καρτερῶ, ὑπομένω ἐπί τινος περιστάσεως, βαστῶ, μετὰ δοτ. «-τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν» Ἰλ. Τ 220, Ψ 591.

Ἐπι-τολμάω, μένω ἔν τινι μετὰ τόλμης, καρτερῶ, καρτερικῶς ὑπομένω, βαστῶ τὴν καρδιάν μου, Ὀδ. ρ 238· μετ' ἀπαρεμφ. «-ἀκουέμεν» α 353.

Ἐπί-τονος, ὁ, (τείνω) ὀπίσθιος τόνος, δ. ἐ. τὸ σχοινίον τὸ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἱστοῦ εἰς τὴν πρύμνην διῆκον, τὸ ἀντίθετον τοῦ προτόνου, μ 423 †, δι' οὗ ἀνεβίβαζον καὶ κατεβίβαζον τὴν κερέαν. Τὸ ε ἐκτείνεται ἐξ ἀνάγκης.

Ἐπι-τοξάζομαι, ἀποθ., τοξεύω ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ. Γ 79 †.

Ἐπιτραπέω [. . – . .], ἀντὶ τοῦ ἐπιτρέπω, θαμιστ. τοῦ ἐπιτρέπω, διαρκῶς ἐπιτρέπω, ἀναθέτω, «Τρωσὶν ἐπιτραπέουσι φυλάττειν» Κ 421 †.

Ἐπι-τρέπω, ἀόρ. α'. ἐπέτρεψα, ἀόρ. β' ἐπέτραπον, μέσ. ἀόρ. β' ἐπετραπόμην, παρακ. παθ. ἐπιτέτραμμαι, τὸ δὲ γ' πληθ. ἐπιτετράφαται. Α') Ἐνεργ. 1) ἐπιτρέπω, παραδίδω εἰς ἐπίτροπον, ἐμπιστεύομαι, ἀφίνω (εἰς τὴν φροντίδα ἢ ἐπιτήρησίν τινος) «-οἶκόν τινι» β 226, «ἕκαστά τινι» ο 24· «-θεοῖσι μῦθον» χ 289. Ἀντὶ τῆς αἰτ. τίθεται καὶ ἀπαρεμφ. Κ 116, 421· καὶ ἄνευ αἰτ. «-τοῖσιν ἐπιτρέπομεν μάλιστα» Κ 59· «-θεοῖς ἐπιτρέπειν τι» ἀφίνω εἰς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, τ 502, χ 289. Παθ. «-ᾧ ἐπιτετράφαται λαοί» εἰς ὃν εἶνε ἐμπεπιστευμένοι οἱ λαοί, Β 25· ὡσαύτως περὶ τῶν Ὡρῶν, «-τῇς ἐπιτέτραπται Οὐρανὸς» Ε 750. 2) παραχωρῶ, καταλείπω, ἀφίνω, «-νίκην τινί» Φ 473, «-παισὶ κτήματα» η 149· «-γήραϊ» (κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβάτως, ἀλλ' ἐξυπακ. τὸ «ἑαυτὸν») παραχωρῶ ἐμαυτόν, ἐνδίδω, ὑποκύπτω εἰς τὸ γῆρας, Κ 79. Β') Μέσ. τρέπω ἐμαυτὸν πρός τι, στρέφω τὴν προσοχήν μου πρός τι, κλίνω πρός τι, μετ' ἀπαρεμφ. «-σοὶ θυμὸς ἐπετράπετο εἴρεσθαι» ἠξίωσε νὰ ἐρωτήσῃ, π 12.

Ἐπι-τρέχω, ἀόρ. β' ἐπέδραμον· ἀορ. α' μετοχ. ἐπιθρέξας Ν 409· παρακ. ἐπιδέδρομα. 1) προστρέχω εἴτε πρὸς βοήθειαν εἴτε πρὸς ἐπίθεσιν ἐναντίον τινός, Δ 524 κ. ἀ. 2) τρέχω κατόπιν τινός, περὶ ἀνδρῶν Κ 354, ἅρματος Ψ 504· ἔτι δὲ καὶ τρέχω μὲ πε-

ρισσοτέραν ὁρμήν· περὶ ἵππων Ψ 418, 430, 447. 3) τρέχω ὑπεράνω, τρέχω ὑπερνῶ ἀπ' ἐπάνω, μόλις ἐγγίζων τὴν ἐπιφάνειαν τρέχω, «ἐπιθρέξαντος ἔγχεος» ἐγγίσαντος τοῦ δόρατος τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀσπίδος, Ν 409. Μεταφ. «λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη» ἐπιπολάζει, ζ 45· ὡσαύτως «ἀχλύς» ἐπίκειται, ἐπικάθηται, υ 357.

Ἐπιτροχάδην [. ... ⏑.], ἐπίρ. (ἐπιτρέχω), ταχέως, μετὰ σπουδῆς, «ἀγορεύειν» Γ 213, σ 26.

Ἐπι-φέρω, μέλ. ἐποίσω, ἀόρ. ἐπένεικα ἀπαρμφ. ἐπενεῖκαι, φέρω ἐναντίον τινός, πάντοτε εἰς ἐχθρικὴν σημ. «χεῖράς τινι» „βάλλω χέρι ἐπάνω τινὸς", οἷον «κούρῃ» Τ 261, ἢ προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, π 438, «βαρείας χεῖρας» Α 89· «τινὶ Ἄρηα» πόλεμον κινῶ, ἐπιφέρω κατά τινος, Γ 132, Η 516, Τ 318.

*Ἐπι-φθάνω [. . ⏑ .], μετοχ. ἀορ. 6' ἐπιφθάς, προφθάνω, καταφθάνω, Βατρ. 217.

Ἐπι-φθονέω, ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαί τι, ἀποκρούω τινά, μετὰ δοτ. λ 149 †.

Ἐπι-φλέγω, καταφλέγω, «ὕλην, νεκρόν» Ἰλ. Β 455, Ψ 52.

Ἐπι-φράζω, ἀόρ. α' ἐπεφρασάμην, σσ, καὶ καθ. μὲ τὴν αὐτὴν σημασ. ἐπεφράσθην ε 183· α') διαλογίζομαι, σκέπτομαι, μελετῶ, «βουλὴν» Ν 741, Β 282· 6') παρατηρῶ, καταλαμβάνω, ἐννοῶ τι, Β 665, «ὅσσον κτλ.» Φ 410, συνάπτεται μετὰ τοῦ «νοῶ» θ 94, 533, «κατὰ θυμόν» Ὕ. Ἀπ. 402 γνωρίζω, σ 94· γ') ἐπινοῶ, μελετῶ, παρασκευάζω «ὄλεθρόν τινι» σ 444· «οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι» ε 183.

Ἐπι-φρονέω, (ἐπίφρων) εἶμαι προσεκτικός, φρόνιμος, μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστ. τ 385 †.

Ἐπιφροσύνη [. . ⏑ .], ἡ, προσοχή, φρόνησις, σύνεσις, *Ὀδ. ε 437, κατὰ πληθ. «ἀνελέσθαι ἐπιφροσύνας» τ 22.

Ἐπίφρων, ον (ἐπί, φρήν) ὁ ἔχων ἐπί τινος τὰς φρένας, [προσέχων τινὶ τὸν νοῦν], προσεκτικός, φρόνιμος, συνετός, ὅστις ἐπὶ προσώπων, τοὐναντίον τοῦ «ἄφρων», *Ὀδ. ψ 12· «ἐπίφρων βουλὴν» π 242· καὶ ἐπὶ πραγμάτων «ἐπίφρ. βουλή, μῆτις» γ 128, τ 326.

*Ἐπι-φωνέω, μέσ. ἀορ. α' 6' ἐνεκ. ἐπεφωνήσω, προσφωνῶ, φωνάζω, Ἀποσπ. 42.

Ἐπιχειρέω (ἐπί, χείρ) βάλλω χέρι ἐπάνω εἴς τι, ἐκτείνω τὰς χεῖρας ἐπί τι, μετὰ δοτ. «δείπνῳ, σίτῳ» *Ὀδ. ω 386, 395.

Ἐπιχεῦαι, ἴδ. ἐπιχέω.

Ἐπι-χέω (ἴδ. χέω), ἀόρ. α' ἐπεχ. ἐπέχευα (χεϜ) ἀπαρμφ. ἐπιχεῦαι· μέσ. ἀόρ. α' ἐπεχευάμην· μέσ. ἀόρ. 6' συγκεκομ. ἐπέχυντο. 1) Ἐνεργ. ἐπιχέω, χύνω ἐπάνω, «χερσὶν ὕδωρ» νίψιμον δηλ., Ω 303, δ 212· «χέρνιβα προχόῳ» α 136· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μὴ ῥευστῶν πραγμάτων ρίπτω ἐπάνω, „χυτὴν γαῖαν" Ψ 256, «θανόντι» ψ 258, «σῆμα» ἐγείρω (ἐπιχέων γῆν) Ζ 419. (Ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐν τμ.). Μεταφ. «ἐπ. τινὶ αὔτμενα» Ω 445, 6 396, υ 54 ἐν τμ., «ἀνέμων ἀϋτμένα» γ 289 ἐν τμ.· ὡσαύτως «δούρατα» Ε 618 ἐν τμ. 2) Μέσ. α') χύνω τι ἐπάνω δι' ἐμαυτόν, ἢ ἐπάνω μου, οἷον «ἐπεχεύατο ὕλην» ε 257· «χύσιν ἐπεχεύατο φύλλων» ε 487 «βέλεα» τὰ βέλη του Θ 158· 6') ἐν τῷ ἐπικ. συγκεκομ. 6' ἀορ. μεταφορ. περὶ πλήθους

ἀνθρώπων, χύνομαι ἐφορμῶ, «σοὶ δ' ἐπέχυντο» Ο 644, Π 295.

'Επιχθόνιος, ον (ἐπί, χθών), ἐπίγειος, ἐπὶ τῆς γῆς εὑρισκόμενος· α') ἐπίθ. τοῦ «-ἀνήρ, βροτός, ἄνθρωπος» Α 266, Β 533 κ. ἀ.· β') οὐσιατ. κάτοικος τῆς γῆς, Ω 220, ρ 115, Ὑμ. 14, 2.

'Επι-χράϝω, μόνον ἐν τῷ παρατατ. ἐπέχραον [. . ᴗ .], ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, μετὰ δοτ. «-ἄρνεσσιν, Τρώεσσιν» Π 352, 356· παρενοχλῶ «μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον» β 50.

'Επι-χρίω [. . — .], ἀόρ. α' ἐπέχρισα, ἐπιχρίω, ἢ ἀλείφω τι ἀπ' ἐπάνω, μετ' αἰτ. «-τόξον ἀλοιφῇ» φ 179, «-παρειάς» σ 172.—Τὸ μέσ. ἐπιχρίομαι, ἀλείφομαι (εἰς τὸ πρόσωπον) «-ἀλοιφῇ» *'Οδ. σ 179.

'Επι-ψαύω, ψαύω, ἐγγίζω· μεταφ. «-ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν» ὅστις καὶ ὀλίγον μετέχῃ αἰσθήσεως, θ 547 †.

'Επ-ιωγαί, αἱ, (ϝιϝωγή) ὅρμοι, ἢ τόποι τῆς παραλίας ἀνεμοσκεπεῖς, ἔνθα δύνανται τὰ πλοῖα προφυλαττόμενα ἀπὸ τῶν ἀνέμων νὰ ἀγκυροβολῶσι, ναυλόχια, ε 404 †· ἴδ. ἰωγή.

'Επιών, ἴδ. ἔπειμι (εἶμι).

'Επλε, ἀντὶ τοῦ ἔπελε, ἴδ. πέλω.

'Επλεο, ἢ **ἔπλευ**, ἀντὶ τοῦ ἐπέλου, καὶ ἔπλετο, ἀντὶ τοῦ ἐπέλετο· ἴδ. πέλομαι.

'Επληντο, ἴδ. πελάζω.

'Εποίσω, ἴδ. ἐπιφέρω.

'Επ-οίχομαι, 1) προσέρχομαι, ἐπέρχομαι, ὑπάγω εἰς, ἀπολελ. α 143· «-πάντοσε» Ε 508, «-ἀνὰ στρατόν» Α 383· καὶ ἐπὶ πράγματος ὑποκειμένου, οἷον «κῆλα θεοῖο ἐπῴχετο πάντῃ ἀνὰ στρατόν» Α 383. 2) μετ' αἰτ. προσώπ.· α') ὑπάγω πρός τινα, «-μνηστῆρας» α 324· προσέρχομαι ἱκετεύων ἢ ἐπαιτῶν, ρ 346, 551· β') διέρχομαι, παρέρχομαι, περνῶ Π 155 κ. ἀ. «-πάντῃ» Ζ 81, «-στίχας ἀνδρῶν, πάντας» Ε 279, Ρ 356 κ. ἀ. «-πάσας ἐπῴχετο» δ 451· γ') ἐχθρικῶς, ἐπέρχομαι, προσβάλλω, «οὐρῆας» Α 50, «-Κύπριν χαλκῷ» Ε 330· ἰδίως ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τῆς 'Αρτέμιδος «ἀγανοῖς βελέεσσι» ε 124, λ 173, ο 411, ἴδ. 'Απόλλων. 3) μετ' αἰτ. πράγματος ὑπάγω εἰς τι, περιέρχομαι τριγυρίζω τι, «-νηῶν ἴκρια» Ο 676· μεταφ. «ἐποίχομαι ἔργον» πηγαίνω εἰς τὸ ἔργον μου, Ζ 492, α 358 κ. ἀ. ἐν γένει δὲ ἀσχολοῦμαι περί τι, ρ 227, «-δόρπον ἐποίχεσθαι» ν 34, «-ἱστὸν ἐποίχεται» (ἴδ. ἱστός), Α 31, ε 62 κ. ἀ.

'Επομαι, ἴδ. ἕπω.

'Επ-όμνυμι [. . — .] καὶ **ἐπομνύω** [. . ᴗ .], παρατ. ἐπώμνυον ἐν 'Οδ., μέλ. ἐπομοῦμαι· ἀόρ. ἐπώμοσα, ὁρκίζομαι ἐπάνω (εἴς τινα περίστασιν), ἐπιβεβαιῶ τι δι' ὅρκου, ἀπολελ. ο 437· μετ' αἰτ. «-ὅρκον» Α 233, υ 229· μετὰ τοῦ «-μήποτε» καὶ ἀπαρεμφ. Ι 132, 274 (ἐν τμ.), «ἐπίορκον ὀρκίζομαι, κάμνω ψευδῆ ὅρκον, Κ 332.

'Επομφάλιος [. . ᴗ ᴗ .], **ον** (ἐπί, ὀμφαλός) ἐπάνω εἰς τὸν ὀμφαλόν, «-βάλει σάκος ἐπομφάλιον» Η 267 †. (Καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ τὸ ἐπίθ. ἐπέχει τόπον ἐπιρ.).

'Επ-οπίζομαι, ἀποθ., αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, «-Διός, θεῶν μῆνιν» ε 146 †, Ὑ. 'Αφρ. 291.

'Επ-οπτάω, ψήνω ἐπάνω, «-ἔγκατα» μ 363 †.

'Επ-οπτεύω, κυρ. κυττάζω ἀπ' ἐπάνω· ἰδίως, ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω, «-ἔργα ἐποπτεύεσκε» π 140 †.

'Επ-ορέγομαι, μέσ., μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἐπορεξάμενος, κυρ. ἐκτείνω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινὸς (ἵνα προσβάλω)· ἐπομ. προτείνω, προσβάλλω τὸ δόρυ εἰς προσβολήν, Ε 335 †.

'Επ-όρνυμι [. . -] καὶ **ἐπ-ορνύω** [. . ⏑ .], παρατ. ἐπώρνυε· ἀόρ. α' ἐπῶρσα, προστ. ἔπορσον. μέσ. ἀόρ. β' ἐπικ. συγκεκομ. ἐπῶρτο. Α') 'Ενεργ. 1) διεγείρω, ἐμπνέω, «-μένος τινί» Υ 93. 2) ἐπιπέμπω, στέλλω πρός τινα, περὶ θεῶν «-ἄνεμόν τινι» ε 109, «-ἐπὶ δὲ—Ζεὺς ὦρσεν ἀνέμοιο θύελλαν» Μ 253 κ. ἀ., «-ὕπνον τινί» χ 429, «-ὀϊζύν» η 271, «-μόρσιμον ἦμαρ» Ο 613, «-ἵμερον» Ύ. 'Αφρ. 2. 3) πολλάκις εἰς ἐχθρικὴν σημ. ἐπιπέμπω, παρορμῶ τινα, ἐναντίον τινός, μετ' αἰτ. καὶ δοτ., οἷον «Ἄρηι ἔπορσον 'Αθηναίην» Ε 765, Μ 293, Ρ 12, καὶ μετ' ἀπρμφ. Η 42, καὶ ἀναστροφῆς γινομένης «ὦρσεν ἔπι χλεύνην σῦν» Ι 539· 4) Μέσ. ἐγείρομαι. κατόπιν «ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος» γ 176, ἐχθρικῶς ἐφορμῶ, ἐγείρομαι ἵνα ἐπιπέσω, Ψ 689, 759 (ἐν τμ.)· μετὰ δοτ. «-'Αχιλλῆι» Φ 324.

'Επ-ορούω, ἀόρ. α' ἐπόρουσα, ἀναπηδῶ κατά τινος, ἐφορμῶ, χύνομαι ἐπάνω τινὸς α') ἀπολελ. Χ 138· μετὰ δοτ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲ ἐχθρικ. σημ. Γ 379, Δ 472 κ. ἀ., μετὰ δύω δοτ. «-τινὶ δουρί» μὲ τὸ δόρυ π 320· ὄχι ἐχθρικῶς: τρέχω ὁρμητικῶς πρός τινα, Ε 793, «-ἐν πόντῳ νηὶ θοῇ» Ύ. 'Απ. 400. Μεταφ. «-ὕπνος αὐτῷ ἐπόρουσε» ταχέως τὸν κατέλαβε, ψ 343 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Οδ.)· β') μετ' αἰτ. «-ἅρμα» ἀναπηδῶ ἐπὶ τὸ ἅρμα, Ρ 481.

Ἔπορσον ἴδ. ἐπόρνυμι.

Ἔπος (Ϝέπος) **εος**, τό, λόγος, ἐν γένει πᾶν τὸ διὰ λόγου ἐκφραζόμενον. ἰδίως α') λόγος, ὑπόσχεσις, «διαρκέσαι ἔπος» Θ 8, «-τελεῖν» Ξ 44. β') συμβουλή, γνώμη, Ι 100, γ') χρησμός, μ 266· δ') διήγησις, ᾆσμα ἀοιδοῦ, «-ἔπεα» θ 91, ρ 519· ε') ἐπιθυμία, προσταγή, Ξ 212· ς'.) λόγος κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ἔργον· ὅθεν «-ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήγειν» διὰ λόγων καὶ ἔργων βοηθῶ, Α 77, λ 346, «ἔργον τε ἔπος τε» τυπικὴ ἔκφρασις σημαίνουσα τὸ δέον γενέσθαι, Ο 234, λ 546 κ. ἀ. ζ') τὸ περιεχόμενον τοῦ λόγου, σχεδὸν πρᾶγμα, εἴδησις, Λ 652· Ρ 701, «-ῥηΐδιον ἔπος» εὔκολον πρᾶγμα, λ. 146· συνάπτεται μετὰ τοῦ «-μῦθος» δ 597, λ 561 (ἔνθα κατά τινας τὸ μὲν «-ἔπος» σημαίνει μᾶλλον τὸ περιεχόμενον, τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ «μῦθος» τὴν πνευματικὴν μορφὴν τοῦ λεγομένου.

'Επ-οτρύνω, ἀόρ. α' ἐπώτρυνα, παροτρύνω, προτρέπω. Α'.) 'Ενεργ. 1) ἐπὶ προσώπων· α') ἐνθαρρύνω, προτρέπω, παρακινῶ, προστάζω, συχνὸν ἐν τῇ φρ. «-θυμὸς ἐποτρύνει» καὶ συναπτόμενον μετὰ τοῦ «-ἀνώγει» Ζ 439 κ. ἀ. συνήθ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρφ. «ἑταίρους τάφρον διαβαινέμεν» Μ 50 κ. ἀ., μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρφ. μόνον Ο 258, κ 531· ἀλλαχοῦ δὲ ἀποδοτέα ἡ δοτ. εἰς ἄλλα ῥήματα, οἷον Π 525 εἰς τὸ «-κεκλόμενος», β 422 εἰς τὸ «-κέλευσεν» κ. ἀ. β') σπανιώτερον εἰς κακὴν σημ. ἀντὶ τοῦ παροξύνω, ἐρεθίζω, παροργίζω, «-ἐπώτρυνας δέ με εἰπών» Θ 185, 2) ἐπὶ πραγμάτων, διεγείρω, κινῶ, μετ' αἰτ. «πόλεμόν τινι» χ 152. «-ἀγγελίας πολίεσσιν» διενεργῶ, πέμπω εἰδήσεις εἰς τὰς πόλεις, ω 352, Β') Μέσ. κατ' ἐμαυτὸν (προθύμως) ἐκκινῶ (παρέχω), «πομπήν» θ 31.

Ἐπουράνιος [. . ⏑⏑ .], **ιη, ιον** (ἐπί, οὐρανός), ἐπουράνιος: ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ διατρίβων, ἐπίθ. τῶν θεῶν, Ζ 129. 131, 527, ρ 484.

Ἐπ-οχέομαι μέσ. ὀχοῦμαι ἐπί τινος, καθήμενος ἐπί τινος, προχωρῶ, «-ἵπποις» Κ 330 (ἴδ. ἵππος 2, α') «-ἵπποις καὶ ἅρμασι» *Ἰλ. Ν 449.

***Ἐπόψιος** [. . ⏑ .], **ον**, (ἐπί, ὄψις) ὁρατός, ὅθ. μεταφ. περίβλεπτος, περίφημος. Ὑ. Ἀπ. 496.

Ἐπόψομαι, ἴδ. ἐφοράω.

Ἔπραθον, ἴδ. πέρθω.

Ἑπτά [. ⏑]. ἄκλ. ἑπτά, Ὅμ. πλχ.

Ἑπταβόειος [. ⏑ . . .], **ον**, (ἑπτά, βοείη), ἑπτὰ βοὰς (τουτέστι βόεια δέρματα) ἔχων, ἑπτάδιπλος, «-σάκος» *Ἰλ. Η 220 ἑξ. Λ 545.

Ἑπταέτης [. ⏑ . .] ἑπταετής, μόνον ἐν τῷ οὐδ. «-ἑπτάετες» ὡς ἐπιρ. ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη *Ὀδ. γ 305, ζ 259, ξ 258.

Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα = δέκα ἑπτὰ ε 278, η 267.

Ἑπταπόδης [. ⏑ . .], **ου**, ὁ, ἑπτὰ ποδῶν μῆκος ἔχων, ἑπτὰ ποδῶν, «-θρῆνυς» Ο 729 †.

***Ἑπτάπορος** [. ⏑ . .], **ον**, ἑπτὰ πόρους τουτέστι πορείας ἢ τροχιὰς ἔχων, ἐπίθ. τῶν πλανητῶν, Ὑμ. 7, 7.

Ἑπτάπορος [. ⏑ . .], ὁ, ποταμὸς τῆς Μυσίας, Μ 20. Κατὰ τὸν Στράβ. 13, 1, 44, ἐλέγετο καὶ Πολύπορος· πηγάζων ἐκ τοῦ Τήμνου ὄρους εἰσβάλλει μετὰ ἑπτὰ ἑλιγμοὺς (‖ . ὅθεν τὸ ὄνομα· πρβλ. τὸ τῆς Θεσσαλίας ποτάμιον τὸ νῦν Σαρανταπόρον καλούμενον) παρὰ τὰς Κελαινὰς εἰς τὸν Ἀδραμυτηνὸν κόλπον.

Ἑπτάπυλος [. ⏑ . .] **ον**, ἑπτὰ πύλας ἔχων, ἐπίθ. τῆς Βοιωτικῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, Δ 406, λ 263, πρβλ. Ἀπολδ. 3, 6, 6.

Ἔπταρον [. ⏑ .] ἴδ. πταίρω.

Ἔπτατο [. ⏑ .], ἴδ. πέτομαι.

Ἔπταχα [. ⏑ ⏑] (ἑπτά), ἑπταχῶς, εἰς ἑπτά, οἷον «δαΐζων» διαιρῶ εἰς ἑπτὰ μέρη, ξ 434 †.

Ἔπω, παρατ. εἶπον καὶ ἔπον Α') Ἐνεργ. μόνον, εἰμὶ (ἀσχολοῦμαι διατρίβω) περί τι, μετ' αἰτ. «-τεύχεα» περιποιοῦμαι, καθαρίζω, κ. τ. τ. Ζ 321 Ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόνων τῶν ἑξῆς προθ. «-ἀμφί. μετά, περί», αἵτινες ὅμως ὀρθότερον συνάπτονται πρὸς τὸ ῥῆμα, ἴδ. τὰς λ. **ἀμφιέπω**, **μεθέπω**, **περιέπω** Β'. Μέσ. ἕπομαι, παρατ. εἱπόμην καὶ ἑπόμην. μέλ. ἕψομαι· ἀόρ. β' ἑσπόμην προστ. ἐπ. σπεῖο, Μ 285, ἑσπέσθω, Μ 350, 363, ὑποτ. ἕσπωμαι, μ 349 εὐκτ. ἑσποίμην, τ 579, φ 77, ἀπαρμ. σπέσθαι, γ 324, ἑσπέσθαι, π 423, δ 38, μετ' ἑσπόμενος, Κ 246, Μ 395, Ν 570. Σημ. ἕπομαι, ἀκολουθῶ. 1) ἐπὶ ἐμψύχων ὑπάγω κατόπιν τινός, ἢ συνοδεύω, εἶμαι ὀπαδός, μετὰ δοτ. κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ πολεμιστῶν τῷ ἀρχηγῷ ἑπομένων, Β 675· μετ' αἰτ. ἐμπροσθέτου ἢ ἐπιρρήματος εἰς ἔκφρασιν τοῦ τέρματος τῆς ἀκολουθίας, οἷον «-ἐς Ἴλιον» λ 168, «-ἐς πόλεμον» λ 493 κ. ἀ.. «-ἕπεο προτέρω» ἴδ. τὴν λ. ἔτι δὲ ὡς προστάτης καὶ βοηθὸς παρακολουθῶ, γ 376, Ο 204. Ἐκτείνεται ἢ τροποποιεῖται διὰ τοῦ «-ἅμα» Ε 551, λ 372, Α 424 κ. ἀ., μετά τινι Σ 234, «-μετά τινα» βαδίζω κατόπιν τινός, οἷον «-μετὰ κτίλον ἕσπετο» Ν 492, «-σύν τινι» η 304. β') Μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων, Β 524 κ. ἀ. ἐπὶ ἔδνων «-ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι» ὅσα ἁρμόζει νὰ δώσῃ τις προῖκα εἰς τὴν θυγατέρα του, α 278, β 197, Γ' 376 «-ἔπαλξις ἕσπετο» ἐπηκολούθησε καταπεσοῦσα, Μ 398· ὅθεν «-πίσε ἑσπόμε-

νος δουρὶ» ἔπεσεν ἀκολουθήσας εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ δόρατος, Μ 395, πρβλ. Ν 570· παρακολουθῶ, «-κῦδος, τιμή, "Ατη» Δ 415, Ι 512, 514, «-ἀλκὴ ἐκ Διός» Θ 140. 2) παρακολουθῶ δ ἐ. δύναμαι, ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἀκολουθήσω, Π 154, ζ 319. Μεταφ. ἐπὶ τῶν μελῶν καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ σώματος «-τῶς οἱ γούναθ' ἕποιτο» Δ 314, «-χεῖρες» υ 237. 3) εἰς τὴν ἐχθρικὴν σημ. διώκω, καταδιώκω, τινί, Λ 154, 165, «-ἀμφ' αὐτὸν» Λ 474, Ο 277. Ταύτην τὴν σημ. ἔχει μόνον ἐν Ἰλ.

***Ἐπωλένιος**, **ον**, οὐδ. ἐπίθ. ἀντὶ ἐπιρ. (ἐπί, ὠλένη), ἐπὶ ταῖς ὠλέναις, ἐν ἀγκάλαις Ὕ. Ἑρμ. 433, 510.

Ἐπώνυμος [. . ⏑ .], **ον** (ἐπί, ὄνυμα=ὄνομα), ἐπονομασθείς: ἔκ τινος ἀφορμῆς λαβὼν ὄνομα, «-Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον οὕνεκα κτλ.» ἐκάλουν αὐτὴν μὲ τὸ ἐπώνυμον Ἀλκ. (εἰς ἀνάμνησιν τῆς λυπηρᾶς τύχης τῆς μητρός) Ι 562, Ὕ. Ἀπ. 373. Ἄνευ τοιούτου τινὸς προσδιορισμοῦ, «-ὄνομα ἐπώνυμον» εἶνε τὸ κύριον ὄνομα προσώπου τινός, τὸ εἰς τὸν χαρακτῆρα ἤ τινα τύχην αὐτοῦ ἀναφερόμενον» η 54, τ 409.

Ἐπῶρτο, ἴδ. ἐπόρνυμι.

Ἐπώχατο, γ' πληθ. τοῦ παθητ. ὑπερσ. τοῦ ἐπέχω, Μ 340 † «-πᾶσαι πύλαι ἐπώχατο» πᾶσαι αἱ πύλαι ἦσαν ἐπικεκλεισμέναι. Ἐκ τοῦ ἐπέχω σχηματίζεται β' παραχ κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς ο καὶ μετ' αὐξήσεως ἔπωχα (πρβλ. τὸ συνόχωκα καὶ ὀχεὺς) καὶ παθ. ἔπωγμαι ἐξ οὗ τὸ ἐπώχατο.

Ἔραζε, ἐπίρ. (ἔρα), χαμαί, κατὰ γῆς «-ἔραζε πίπτω ἢ χέω» Μ 157, Π 459, ο 527 κ. ἄ.

Ἔραμαι [. ⏑ .], παρατ. ἠράμην, καὶ ἐράομαι, Π 208, ἀποθ., ἀορ. α' ἠρασάμην καὶ σσ, (σφοδρῶς, περιπαθῶς) ἀγαπῶ μετὰ γεν. προσώπου, Γ 446, Ξ 328, λ 238 κ. ἄ., ἀλλὰ καὶ πράγματος, οἷον «-πολέμου» Ι 64, «-δόρποιο» Ὕ. Δήμ. 129.

Ἐραννός, **ή**, **όν**, (ἐράω) ἐρατεινός, ἐπέραστος, ἀξιέραστος, τερπνός, ἐπίθ. καλῶς κειμένων πόλεων, οἷον τῆς Καλυδῶνος, Ι 531, 577, τῆς πόλεως τῶν Φαιάκων, η 18.

Ἔρανος [. ⏑ .], **ὁ**, γεῦμα δι' ἐράνου (συνεισφορᾶς) γινόμενον, α 226, λ 415.

Ἐρατεινός [. ⏑ . .], **ή**, **όν**, (ἐρατός), ἀγαπητός, ἀξιέραστος, ἐπέραστος, τερπνός, παρ' Ὁμ. πολλάκις ἐπίθ. πόλεων, τόπων, χωρῶν, «-λειμὼν» Ὕ. Ἑρμ. 72, «-ῥέεθρα» Φ 218, «-ὁμηλικίη, ἠνορίη, ἀμβροσίη» Γ 175, Ζ 156, Τ 347, «δαίς» θ 61, υ 117, «-φιλότης» ψ 300. ἐπὶ προσώπων, δ 13, Ὕμ. Δήμ. 423· εὐπρόσδεκτος, ι 230.

Ἐρατίζω [. ⏑ . .], ἕτερος τύπος τοῦ **ἐράω**, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, μετὰ γεν. πάντοτε ἐν τῇ φρ. «-κρειῶν ἐρατίζων» *Ἰλ. Λ 551, Ρ 660, Ὕ. Ἑρμ. 64, 287.

Ἐρατός [. ⏑ .], **ή**, **όν**, (ἐράω), ἀγαπητός, ποθητός, ἀξιέραστος, «-δῶρ' Ἀφροδίτης» Γ 64 †· συχνὸν ἐν τοῖς Ὕμνοις. Τὸ οὐδ. «-ἐρατὸν» ὡς ἐπίρ. Ὕ. Ἑρμ. 423, 455, ἀντικατεστάθη δὲ καὶ Ὕ. Ἀπ. 515 ἀντὶ τοῦ «-ἐχητόν».

Ἐργάζεσθαι (Ϝερ.) ἀποθ. (ἔργον). 1) ἀμεταβ. ἐργάζομαι, ἐνεργῶ, δουλεύω, ἀπολελ. ξ 272, Ὕ. Δήμ. 139· ἐπὶ τῶν φυσῶν τοῦ μηχανίου Σ 469. 2) μεταβ. α') πράττω, διαπράττω, κάμνω, μετ' αἰτ. «-ἔργα» υ 72, «ἔργα ἀεικέα» ἀπρεπῆ πράγματα, Ω 733, «-ἐναίσιμα» ρ 321· β') κατεργάζο-

μαι, δουλεύω, οἷον «-χρυσόν» γ 435.

Ἔργαθον (Ϝεργ) καὶ ἐϜέργαθον ἐπεκτεταμ. ἀόρ. τοῦ εἴργω καὶ ἐέργω, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω τι ἀπό τινος, Λ 437, Ε 147.

*Ἐργασίη [. ⏑ ⏑ .], ἡ, (ἐργάζομαι) ἐργασία, Ὕ. Ἑρμ. 186.

*Ἐργῖνος [. – .], ὁ, υἱὸς τοῦ Κλυμένου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, Ὕ. Ἀπ. 297.

Ἔργμα, τό, (Ϝεργ-)=ἔργον, πρᾶξις, Ὕ. 27, 20· 32, 19.

Ἔργνυμι (Ϝεργ) καὶ ἔργω ἐνεργ. ἀόρ. ἔρξαν, παθ. ἐνεστ. ἐργομένη. ἀόρ. ἐρχθέντα, γ' πληθ. παρακ. ἔρχαται ὑπερσ. ἔρχατο, ἐνεργ. ἐν. ἐϜέργει, ουσι, ων, πρτ. ἔεργε, ον παθ. ἐν. μετοχ., παρακ. ἐεργμένος= ἐγκεκλεισμένος, γ' πληθ. ὑπερσ. ἐϜέρχετο. 1) Ἐγκλείω, μετ γεν ξ 411, Φ 282. 2) ἀποχωρίζω, κρατῶ τι μακράν, Ν 525, Μ 201, Π 395 καὶ 481 (Ε 89 ὀρθότ. ἐερμέναι).

Ἔργον (Ϝέργον) τό, (Ϝεργ-). 1) ἔργον, πρᾶξις ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σημ. «-μέγα ἔργον» μέγα κατόρθωμα, οἷον Κ 282, Ν 366, υ 49· συνήθ. δὲ κακούργημα. οἷον γ 261, λ 272 κ. ἄ. Πολλάκις κατὰ πληθ. «-θέσκελα, καρτερὰ ἔργα» ἴδ. τὰ ἐπίθ., καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «-ἔπος, μῦθος, βουλή» ἴδ. τὰς λ., Ι 443 κ. ἄ. «-ἔργα θεῶν» Π 120. 2) ἔργον, ἐργασία, ἀσχολία, δουλεία. «-ἔργον ἐποίχομαι, ἐπὶ ἔργον τρέπομαι κ.τ.τ.» ἴδ. τὰ ῥήμ. «-νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι» τώρα ἔχετε ὅλοι ἐργασίαν, Μ 271, συνήθ. προσδιοριζόμενον ὑπὸ ἐπιθ. ἢ οὐσιαστ. ἀποτελεῖ περίφρασιν, οἷον «-πολεμήια ἔ.» Ε 428, 429, «-θαλάσσια» θαλασσοπλοΐα, Β 614, ἢ ἁλιεία, ε 67, «ἔργα γάμοιο» τὰ Ἀφροδίσια, τὰ κατὰ τὴν συνουσίαν, Ε 429, ἅπερ καὶ «-φιλοτήσια ἔργα» λέγονται λ. 286. Κεῖται καὶ ἐπὶ ζώων, οἷον κυνός, ρ 313. Ἰδίως δὲ εἰς τὰς ἑξῆς φράσεις· α') «-ἔργα ἀνδρῶν» γεωργία, ὡς εἰς τοὺς ἄνδρας ἰδιάζουσα ἐργασία, κ 98· ὅθεν καὶ «-ἔργον» καλλιέργεια τῆς γῆς, ξ 222, καὶ «-ἔργα» οἱ ἀγροί, Β 751, ξ 344 κ. ἄ. «-πίονα ἔ.» εὔφοροι ἀγροί, δ 318 «-πατρώια» β 22, «-ἐμά» κ 525, «ἐπὶ ἔργα ἰέναι» β 127 κ. ἄ. οἱ δὲ ἀγροὶ λέγονται καὶ «ἔργα βοῶν» κ 98· ἐντεῦθεν καὶ περιουσία, ζ 65, ο 372 β') «-ἔργα γυναικῶν» πᾶσαι αἱ εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν ἀναφερόμεναι ἐργασίαι, ἰδίως δὲ τὸ κλώθειν, ὑφαίνειν, κεντᾶν κ. ἄ. τοιαῦται γυναικεῖαι ἀσχολίαι, Ι 128, β 117, πρβλ. α 356. γ') ἰδίως ἐν Ἰλ. τὰ ἔργα τοῦ πολέμου, μάχη, πόλεμος, Δ 470, 539, ὅπερ καὶ «-ἔργον μάχης» Ζ 522. 3) τὸ προϊὸν τῆς ἐργασίας, ἔργον, «-ἔργα γυναικῶν» χειροτεχνήματα Ζ 289, η 97, κ 223; «-ἔργον Ἡφαίστοιο» τεχνούργημα, δ 617. 4) ἐν γένει πρᾶγμα, ὑπόθεσις, οἷον «-πᾶν ἔργον ὑπείξομαι» εἰς πάντα θὰ ὑποχωρῶ, Α 294. πρβλ. Ι 527· «-ὅπως ἔσται τάδε ἔργα» Δ 14, ρ 78 κ. ἄ. «-ἀθανάτων» Τ 22· περὶ μεγάλης τινὸς πέτρας, «-μέγα ἔργον» Ε 303, Υ 286, κατά τινας μὲν =[μέγα χρῆμα] μεγάλο κομμάτι, κατ' ἄλλους δὲ μεγάλη ἐργασία, μεγάλη δουλειά.

Ἔρδω (Ϝέργjω), παρατ. θαμιστ. ἔρδεσκον, μέλ. ἔρξω, ἀόρ. ἔρξα, παρακ. ἔοργα (ϜέϜορ.), γ' πληθ. ἐόργαν ἀντὶ τοῦ ἐόργασι Βατρ. 179, ὑπερσ. ἐώργειν, δ 693, ξ 289. 1) [ποιῶ], πράττω, κάμνω, [διαπράττομαι], ἀπολελ., Δ 29 κ. ἄ. «-ἔρξον ὅπως ἐθέλεις» ν 145 κ. ἄ. «-ἔργα» β 236, τ 92· μετὰ δοτ. προ-

σώπ. «-τί τινι» Ξ 261, ξ 289· «φίλα» πράττω εὐχάριστα εἴς τινα, φέρομαι πρός τινα φιλικῶς, ο 360. Πολλάκις μετὰ δύω αἰτ. «-κακὸν ἢ κακά τινα» Γ 351, Ι 540, «-εὖ ἔρξαι τινά» Ε 650. Ἰδίως 2) τελῶ, πράττω δηλ. ἱεράν τινα πρᾶξιν, προσφέρω, θυσιάζω, «ἑκατόμβας, ἱερὰ θεοῖς» Β 306, Λ 707, η 202.

Ἐρεβεννός, ή, όν, (ἔρεβος) σκοτεινός, ζοφερὸς «-νύξ» Ἰλ. Δ 659, Ν 425, 580, «ἀήρ» Ε 864, «-νέφεα» Χ 309.

Ἐρέβινθος, ὁ, τὸ 'ρεβίθι. Ν 589 †.

Ἔρεβος, εος, τό, γεν. ἐρέβευς, Θ 368, λ 37, Ὕ. Δήμ. 409 καὶ ἐρέβευσφι, Ι 572 Ὕ. Δήμ. 349, τὸ σκότος τὸ ὑπὸ τὴν γῆν, τὸ καταχθόνιον ὡς κατοικία τῶν νεκρῶν, Θ 368, Π 327, κ 528, μ 81.—Ἐπίρ. **Ἔρεβόσδε** εἰς τὸ σκοτάδι, εἰς τὸ βασίλειον τῶν νεκρῶν υ 356 †.

Ἐρεείνω, (ἔρομαι) ἐρωτῶ, ἐξετάζω, μετ' αἰτ. προσώπ. Ζ 176, ε 85 κ. ἀ., πράγματος «-γενεὴν Ζ 145, Φ 153, καὶ μετὰ δύω αἰτ. α 220, δ 137 ἔτι δὲ «ἀμφί τι» περί τινος, ω 263· ἀναζητῶ, τινά, Βατρ. 52. Μεταφ. ἐξετάζω, δοκιμάζω, οἷον τὴν κιθάραν, Ὕ. Ἑρμ. 487 λέγω, ὁμιλῶ «ἕκαστα» Ὕ. Ἑρμ. 313.—Τὸ μέσ. ὡς ἀποθ. ρ 305.

Ἐρεθίζω (ἔρις) ἐρεθίζω, ἰδίως παροργίζω, διεγείρω, παροτρύνω, εἰς μάχην, μετ' αἰτ. Α 32, «κερτομίοις, χαλεποῖς ἐπέεσσι» Ε 419 ρ 394, «μηκέτι μ' ἐρέθιζε» Ω 560, (λέων) «κύνας τ' ἄνδρας τε ἐρεθίζων» Ρ 658· ἔτι δὲ καί: ἐρεθίζω τινὸς τὴν περιεργίαν, κάμνω περίεργον, τ 45.

Ἐρέθω (ἔρις), ἐρεθίζω, παροργίζω, μετ' αἰτ. «-μή μ' ἔρεθε» Γ 414, «-ὀνειδίοις ἐπέεσσίν τινα» Α 519· μετ' απαρεμφ. Ὕμ. 7, 14· ἐπὶ φροντίδων καὶ μεριμνῶν θορυβῶ, ταράττω, ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, τινά, δ 813· «ὀξεῖαι μελεδῶνες ὀδυρομένην ἐρέθουσιν» τ 517.

Ἐρείδω, ἀόρ. α' ἀναύξ. ἔρεισα καὶ μέσ. ἐρεισάμην· παρακ. παθ. ἐρήρεισμαι γ' πληθ. ἐρηρέδαται· ὑπερσ. γ' ἐν. ἠρήρειστο, γ' πληθ. ἐρηρέδατο· παθ. ἀόρ. ἠρείσθην. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. α') στηρίζω, στυλώνω, ἀκουμβῶ, μετ' ἐμπροθ. πτώσ. «πρός τι, περί τι, ἐπί τινι ἢ ἐπί τινος» καὶ μετὰ μόνης δοτ., οἷον «-δόρυ πρὸς τεῖχος» Χ 112, «-θρόνον πρὸς κίονα» θ 66, 473, «ἀσπίδ' ἐπὶ πύργῳ» Χ 97. παθ. «ἐπὶ μελίῃς ἐρεισθείς» στηριχθεὶς τοῦ δόρατος, Χ 225, «ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατο», η 95, «οὔδει δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται» Ψ 284, «λᾶε ἐρηρέδαται δύο» Ψ 329, «-χάλκεοι τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα» ἦσαν ἱδρυμένοι, ἐγηγερμένοι, η 86. Ἔτι δὲ βιαίως τι στηρίζω, ρίπτω, ὅθεν παθ. «-ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἠρείσθη» ἐξηπλώθη, ἔπεσε κατὰ γῆς ἀνάσκελα, Η 145, Λ 144 Μ 192· β') πιέζω, ὠθῶ, σπρώχνω, μετ' αἰτ. «ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ» ἀσπὶς ἐπίεζε τὴν ἀσπίδα κτλ. Ν 131, Π 215, «ἐρ. τινὰ βελέεσσιν» πιέζω τινὰ διὰ τῶν βελῶν, Π 108· ὅθεν παθ. ὠθοῦμαι, εἰσδύω, οἷον «-διὰ θώρηκος ἠρήρειστο ἔγχος» εἰσέδυσεν, Γ 358, Η 252, Λ 436. 2) ἀμεταβ. μόνον ἐν ἑνὶ χωρίῳ: χ 450 «ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι» Β') Μέσ. ἐρείδομαι, στηρίζομαι ἐπί τινος, ἀκουμβῶ, μετὰ δοτ. «-σκήπτρῳ ἔγχεϊ κ.τ.τ.» Ρ 109, Θ 496, Ξ 38 κ.ἄ., μετὰ γεν. «ἐρείσατο περὶ γαίης» ἐστηρίχθη μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς γῆς,

Ε 309, Λ 355. Ἀπολελ. στηρίζομαι καλῶς εἰς τοὺς πόδας. παίρνω δύναμιν, ὡς ὅταν τι ῥίπτῃ τις, οἷον «-ἐρεισάμενος βάλε» Μ 457, Π 736, ἢ ὅταν παλαίῃ. οἷον Ψ 735.

Ἐρείκω, ἀόρ. β' ἤρικον, ἐνεργ. διαρρηγνύω, συντρίβω· εὑρίσκεται μόνον ἐν τῷ παθ., (χάλκεος χιτὼν) « ἐρεικόμενος» διαρρηγνύμενος, διατρυπώμενος, Ν 441, καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. β' ἀορ. ἀμεταβάτως «-ἤρικε κόρυς» διερράγη, „ἔσπασεν, ἔσκασεν", Ἰλ. Ρ 294.

Ἔρειο, ἀντὶ τοῦ ἔρου, ἰδ. ἔρομαι.

Ἐρείομεν, ἀντὶ τοῦ ἐρέωμεν, ἴδ. ἐρέω.

Ἐρείπω, ἀόρ. β' ἤριπον· παρακ. παθ. ἐρήριμμαι· ὑπερσ. γ' ἑν. ἐρέριπτο, 1) μεταβ. ἀντὶ τοῦ ἐρήριπτο καθ' ὅλους τοὺς ἐνεργ. τύπους (πλὴν τοῦ ἀορ. β'), καταβάλλω, ἀνατρέπω, κρημνίζω, ῥίπτω κάτω, «-τεῖχος, ἐπάλξεις» Μ 258, Ο 356, 361· παθ. «-ἐρέριπτο τεῖχος Ἀχαιῶν» Ξ 15. 2) ἀμεταβ. ἐν τῷ β' ἀορ. πίπτω, καταπίπτω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπ' ἀνθρώπων, « ἐξ ὀχέων, ἐν κονίῃ» Ε 47, 75· « ἔστη γνὺξ ἐριπὼν» ἐστηρίχθη (τὸ λοιπὸν σῶμα), ἀφ' οὗ κατέπεσεν εἰς τὰ γόνατα, Ε 309 κ. ἀ. «-ἤριπε πρηνὴς» ἔπεσεν ἐπίστομα, Ε 58 κ. ἀ χ 296 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.)· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δένδρων, Ν 389, Π 482, Φ 243.

Ἐρεμβοί, (ἔρεβο.) οἱ, ἔθνος μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ὁμ. δ 84 μετὰ τοὺς Σιδονίους. Ὁ Ἑλλάνικος καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων γεωγράφων (πρβλ. Στράβ. 16, 4, 27) ταυτίζουσιν αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἐν Ἀραβίᾳ Τρωγλοδύτας. Ἄλλοι δὲ ἐζήτουν αὐτοὺς ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτοὺς κλάδον τῶν Αἰθιόπων.

Ἐρεμνός, ή, όν (ἐκ τοῦ ἔρεβ-ος,) σκοτεινός, ζοφερός, μέλας, «-γαῖα» ω 106, Υ. Ἑρμ. 427· πολλάκις συνυπονοεῖται καὶ ἡ ἔννοια φοβερός, φρικτός. οἷον «-αἰγίς, λαῖλαψ, νύξ» Δ 167, Μ 375, Υ 51, λ 606.

Ἔρξα, ἴδ. ῥέζω.

Ἐρέομαι, ἀντὶ τοῦ ἔρομαι, παρατ. ἐρέοντο, Α 332, Θ 445, ὑποτ. ἐρέωμαι, ρ 509 ἀπαρεμφ. ἐρέεσθαι, ἐρωτῶ, Ἰλ. ἔνθα ἀνωτ, ζ 298, ψ 106.

Ἐρέπτομαι, ἀποθ., μόνον κατὰ μετοχ. (συγγ. τῷ ἐρείπω, raptus) κόπτω διὰ τῶν ὀδόντων, τρώγω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ χορτοφάγων ζώων, «λωτόν, κρῖ, πυρόν» Β 776, Ε 196, τ 553 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ «-δημόν» (νεκροῦ) Φ 204· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τρωγόντων ὠμὸν τοῦ λωτοῦ τὸν καρπόν, ι 97.

Ἐρέριπτο, ἴδ. ἐρείπω.

Ἐρέσθαι ἴδ. ἔρω.

Ἐρεσίη, ἡ, ἴδ. εἰρεσίη.

Ἐρέσσω (συγγ. τῷ ἐρέθω) κωπηλατῶ, πάντοτε ἀμετάβ. Ι 361, ι 490 κ.ἀ.

Ἐρέτης, ου, ὁ, (ἐρετμός) κωπηλάτης, μόνον κατὰ πληθ. Α 142, β 319 κ. ἀ.

Ἐρετμεύς, ῆος, ὁ (=ἐρέτης) ὄνομα ἑνὸς τῶν Φαιάκων, θ 112.

Ἐρετμόν, τό, κώπη, κουπὶ λ 77 κ. ἀ. «-εὐήρεςα» λ 121, μ 15, ψ 268· καὶ κατὰ πληθ. Α 435 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), δ 782, λ 125 κ. ἄ. πλχ.

Ἐρέτρια, ἡ, ἴδ. Εἰρέτρια.

Ἐρεύγομαι, ἀποθ., ἀόρ. β' ἤρυγον. 1) ἀμετάβ. ἐρεύγομαι, ἐμῶ, ῥεύγομαι, ξερνῶ περὶ τοῦ Κύκλωπος «-ἐρεύγετο οἰνοβαρείων» μεθυσμένος ἐξερνοῦσε, ι 374 β') μεταφ. ἐπὶ τῆς κυμαινομένης θαλάσσης, «-ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω» Ρ 265, «-κύματα ἐρεύγεται ἤπειρόν δε» τὰ κύματα ἐκβράζονται εἰς τὴν ξηράν, ε 403, 438. γ') ἐν τῷ ἀορ.

β' κυμῶμαι, βρυχῶμαι, μουγγρίζω, περὶ τετρωμένου ἥρωος «-ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν» Υ 403, 404, 406. 2) μεταβ. ἐξερεύγομαι, ξερνῶ, οἷον «-φόνον αἵματος» τὸν αἱματώδη φόνον, Π 162.

Ἐρευθαλίων [. . ⏑ ⏑ .], **ωνος**, ὁ, εὐγενὴς Ἀρκὰς ἔν τινι πολέμῳ τῶν Ἀρκάδων καὶ Πυλίων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Η 136, Δ 319.

Ἐρεύθω, ἀόρ. ἔρευσα, ἐρυθραίνω, κοκκινίζω «-γαῖαν αἵματι» Ἰλ. Λ 394, Σ 329.

Ἐρευνάω (συγγ. τῷ ἐρέω), ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω, ἀνιχνεύω, «-ἴχνια ἐρ.» ἰχνηλατῶ, τ 436· ἐπὶ λέοντος «-μετ' ἀνέρος ἴχνια» «-τεύχεα» γυρεύω τὰ ὅπλα, χ 180 καὶ μετ' αἰτ. προσώπ. Ὕ Ἑρμ. 176.

Ἐρέφω, ἀόρ. α' ἔρεψα, στεγάζω, σκεπάζω, οἷον «-ὄροφον, θάλαμον καθύπερθεν» Ω 450, ψ 193. πρβλ. **ἐπερέφω**.

Ἐρεχθεύς, ῆος, ὁ (κυρ. ὁ σείων τὴν γῆν: ἐνοσίχθων) κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαιοτέρους μύθους δὲν εἶνε ἀκόμη διάφορος τοῦ Ἐριχθονίου κατὰ δὲ τὸν Ὅμ. εἶνε υἱὸς τῆς Γῆς (γηγενής), ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς ναῷ, καὶ ὡς ἀρχαιότατος ἥρως τῶν Ἀθηνῶν λατρεύεται ὁμοῦ μετὰ τῆς πολιούχου θεᾶς, Β 547, η 81. Κατὰ δὲ τὸ μεταγενέστερον μῦθόν εἶνε υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Γῆς ἢ τῆς Ἀτθίδος, θυγατρὸς τοῦ Κραναοῦ, Ἀπολδ. 3, 14, 6.

Ἐρέχθω, (συγγ. τῷ ἐρείκω) α')διαρρηγνύω, σπαράττω μεταφ. «-θυμὸν δάκρυσι καὶ στοναχῇσι» ε 83, 157. Πάθ. «-δούνησιν ἐρεχθομένη» Ὕ. Ἀπόλ. 358. β') φέρω, ὠθῶ, ἐλαύνω τῇδε κἀκεῖσε, «-νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοισι» Ψ 317.

1. **Ἐρέω**, ἀντὶ τοῦ ἐρῶ. ἴδ. εἴρω καὶ φημί.

2. **Ἐρέω**. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ **εἴρομαι**, ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, μετ' αἰτ. Ἐξ. αὐτοῦ μετοχ. ἐρέων» Η 128, φ 31, ὑποτ. «ἐρείομεν» ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐρέωμεν, ἅς ἐρωτήσωμεν, Α 62, 332, εὐκτ. «-ἐρέοιμεν» δ 192, λ 229.

Ἔρῆμος, ημη, ῆμον, ἔρημος, ἀκατοίκητος, ἐγκαταλελειμμένος, «-χῶρος» Κ 520, «-νῆσος» γ 270, μ 351. «-μῆλα» Ε 140.

Ἐρηρέδαται, ἐρηρέδατο, ἴδ. ἐρείδω.

Ἐρητύω [. .⏑.] (ἐρύω), ἀόρ. α' ἐρήτυσα, θαμιστ. ἐρητήσασκε, παθ. ἀόρ, α' ἐρητύθην, γ' πληθ. ἐρήτυθεν ἀντὶ τοῦ ἐρητύθησαν ἀναύξητ. 1) Ἐνεργ. α') ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω «-φάλαγγας, λαόν» Λ 567, Σ 503, πολλάκις μετὰ δοτ. ὀργαν. «-ἀγανοῖς, μειλιχίοις ἐπέεσσιν» Β 75, 164· παθ. ἐμποδίζομαι, περιορίζομαι, «-ἐρήτυθεν καθ' ἕδρας» Β 99, 211 κ. ἀ. «-ἐρητύοντο μένοντες» Θ 345, Ο 367, γ 155. β' μεταφ. κρατῶ, δαμάζω «-θυμὸν» Α 192· παθ. «-θυμὸς ἐρητύεται» Ι 635· μετ' ἀπρφ. «-οὐδὲ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύεται» Ι 635· μετ' ἀπρφ. «-οὐδὲ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός», Ν 280. 2) Μέσ. ὡς ἀποθ., μετ' αἰτ. «-λαόν» Ο 723. (Τὸ υ μακρὸν πρὸ τοῦ σ καὶ ἑπομένης βραχείας συλλαβῆς).

Ἐρι-[. ⏑], ἀχώριστον μόριον, ὡς τὸ ἀρι ἐπιτεῖνον τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, πολύ.

Ἐρι-αύχην [. ⏑ . .], **ενος**, ὁ, μακρὸς τὸν αὐχένα, μακρολαίμης ἐπίθετον τῶν ἵππων, Ἰλ. Κ 305, Λ 159 κ.ἀ.

Ἐρι-βρεμέτης, ου, ὁ, (βρέμω), ὁ πολὺ βροντερός, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ν 624 †.

***Ἐρίβρομος, ον**,(βρέμω), πολύκροτος, πολυτάραχος, «Διόνυσος» Ὑμ. 6, 56.

***Ἐρί-βρυχος, ον** [. ⏑ – .] (βρύχω), ὁ, ἰσχυρῶς μυκώμενος, δυνατὰ μουγγρίζων «-βοῦς» Ὑ. Ἑρμ. 116.

Ἐριβῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, καὶ **ἐρίβωλος, ον**, ὁ μεγάλους βώλους (σβώλους) ἔχων, ἐπὶ γῆς παχείας καὶ εὐφόρου ἥτις ἀροτριωμένη δὲν θρύπτεται, ὡς ἡ ἀμμώδης, ἀλλὰ σχηματίζει μεγάλους βώλους ἑπομ. ἐπίθετ. εὐφόρων χωρῶν. Ἰλ. πλχ. ἀμφότεροι οἱ τύποι· ἐν δὲ Ὀδ. ἑκάτερος ἅπαξ μόνον: ε 34, ν 235· ἔτι δὲ καὶ Ὑ. Δήμ. 471.

Ἐρί-γδουπος, ον, καὶ **ἐρίδουπος, ον**, (γδοῦπος, δοῦπος, ἴδ. δουπέω) ὁ ἰσχυρῶς δουπῶν, δυνατὰ κτυπῶν, βροντῶν· α') ἐπίθ. τοῦ Διός, βροντερός, Ε 672 κ. ἀ., ο 112, 180· β') ἐπὶ πραγμάτων πολυπάταγος, θορυβώδης, «-ἐρίδ. αἴθουσα» Ω 323, γ 399· «-ἐρίγδουποι πόδες ἵππων» πολύκροτοι Λ 152.

Ἐριδαίνω [. ⏑ . .], ἐκτενέστερ. τύπος τοῦ ἐρίζω· μέσ. ἀορ. α' ἀπαρεμφ. ἐριδήσασθαι· α') ἐρίζω, φιλονεικῶ, πιάνομαι, μαλώνω «-ἀντίον τινός» α 79, «-μετ' ἀνδράσι» φ 310· συνήθ. ἐπὶ ἁπλῆς διὰ λόγων φιλονεικίας, λογομαχῶ «-ἕνεκά τινος» Α 574, «περὶ πτωχῶν» σ 403, «-ἐπέεσσι» Β 342· ὅθεν β') ἁμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι, παραβγαίνω, «-ἐριδαίνομεν εἵνεκα τῆς ἀρετῆς» β 206· «-ἀργαλέον δὲ ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ» Ψ 792. Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμων «Εὖρός τε Νότος τε ἐριδαίνετον ἀλλήλοιν . . . βαθέην πολεμιζέμεν ὕλην» ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους, ἵνα συνάψωσιν εἰς πόλεμον τὴν βαθεῖαν ὕλην (δηλ. τὰ δένδρα τοῦ βαθέος δάσους) Π 765.

Ἐριδμαίνω (ἔρις), ἐρεθίζω, πειράζω «-σφῆκας» Π 260 †.

Ἐρίδουπος, ον, ἴδ. ἐρίγδουπος.

Ἐρίζω (ἔρις), παρατ. θαμιστ. ἐρίζεσκον θ 225 ἀορ. α' γ' πληθ. τῆς εὐκτ. ἐρίσσειαν, μετοχ. ἐρίσας· μέσ. ἀόρ. α' ἐρισάμην, ὑποτ. γ' ἑν. ἐρίσσεται. Α') Ἐνεργ. 1) ἐρίζω, φιλονεικῶ, μαλώνω, πρῶτον ἐπὶ λογομαχίας, καὶ ἔπειτα ἐπὶ πάσης ἐχθρικῆς διαθέσεως, μετὰ δοτ. Α 6, Ζ 131, Ν 109, «-ἀντιβίην τινί» προπετῶς ἐναντίον τινὸς Α 277, «-περὶ ἴσης» περὶ ἴσης ἢ δικαίας μοίρας, Μ 423· ὅθεν 2) ἁμιλλῶμαι, διαγωνίζομαι, ἀντιπαραβάλλομαι, τινί, θ 377, σ 277. Τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ἡ ἅμιλλα, ὁ ἀγών, ἐκφέρεται· α') κατ' αἰτ. «-Ἀφροδίτῃ κάλλος» Ι 389, ε 213· β') διὰ τῆς περὶ μετὰ γεν., οἷον «περὶ μύθων» Ο 284, «-περὶ τόξων» θ 225· γ') κατὰ δοτ. «-ποσί, δρηστοσύνῃ» Ν 325, ο 321· δ') κατ' ἀπαρμφ. «χερσὶ μαχήσασθαι» σ 38. —Ἀπολελ. «-Νέστωρ οἶος ἔριζεν» (αὐτῷ δηλ.) μόνος ἐδύνατο νὰ ἀντιπαραβληθῇ, Β 555. Β') Μέσ., ἔχει τὴν τελευταίαν τῶν ἀνωτ. σημασιῶν, καὶ δύναται νὰ συντάσσηται μὲ διπλῆν δοτ., οἷον «-τινὶ τόξῳ» Ε 172, «-ἀνδρῶν κέν τίς μοι ἐρίσσεται κτήμασι» δ 80.

Ἐρίηρος (ἀρηρώς) πληθ. κατὰ μεταπλασμὸν **ἐρίηρες**, πιστός, ἀγαπητός, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπίθετον τοῦ «ἑταῖροι» Γ 47, ι 100 κ.ἄ. πλχ., καὶ ἑνικῶς «-ἐρίηρος ἑταῖρος» Δ 266· ἀλλὰ καὶ τοῦ «ἀοιδοῦ» α 346, θ 62, 471.

Ἐρι-θηλής, ἐς (θάλλω), εὐθαλής, ἀκμαῖος, πλούσιος, περὶ δένδρων Κ 467, Ρ 53, καὶ ἀγρῶν Ε 90.

Ἔριθος [. – .], ὁ, μισθωτὸς ἐργάτης, θεριστής, Σ 550, 560.

Ἐρι-κυδής [. – .], ές, (κῦδος), περικλεής, ἔνδοξος, περίφημος, ἐπίθετον τῶν θεῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Ξ 327, λ 631, Ὕ. Ἑρμ. 550, «γαῖα» λ 576· λαμπρός, ἐξαίρετος «δῶρα θεῶν» Γ 65, Υ 265, «ἥβη» Λ 225, «δαίς» Ω 802, γ 66 κ. ἄ. πλχ.

Ἐρί-μυκος [. ᴗ – .], ον, (μυκάομαι), πολύ, ἰσχυρῶς μυκώμενος, δυνατὰ μουγκρίζων, ἐπίθ. τῶν βοῶν, Υ 497, Ψ 775, ο 235.

Ἐρινεός [. – . .], ὁ, ἐρινὸς (προφέρεται: ὄρνὸς δι' ὧν συκιάζουσι τὰς συκᾶς ἵνα μὴ ρίπτωσι τὰ ἴδια σῦκα) ἀγριοσυκιά, Φ 37, μ 103, 432 — Ἐν Ἰλ. ὡς τοπικὸν ὄνομα σημαίνει τόπον τινὰ πλησίον τοῦ Ἰλίου, κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 13, 1, 35 ἦτο χῶρός τις τραχύς, ἐρινεῶν κατάφυτος· «-ἐρινεὸς ἠνεμόεις» Χ 145.

Ἐρινύς [. – –], ύος, ἡ, πληθ. αἱ Ἐρινύες, συνηρ. Ἐρινῦς, Ι 454· ἡ Ἐρινύς, τιμωρὸς θεά, θεὰ τῆς ἐκδικήσεως. Ὁ Ὅμ. δὲν μνημονεύει οὔτε ἀριθμόν, οὔτε μορφήν, οὔτε ὀνόματα αὐτῶν. Ὁ ἐνικ. ἀριθ. εὑρίσκεται Ι 571, Τ 87, ο 234· συνήθ. δὲ κατὰ πληθ. Ι 454 ἑξ. Εἶνε τὸ σύμβολον τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως τῶν εἰς πᾶσαν κακὴν πρᾶξιν παρεπομένων καὶ μάλιστα τῆς κατάρας τῆς ἐπιβαρυνούσης παντὸς κακούργου τὴν κεφαλήν. Ὅθεν τιμωροῦσι τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς ἀπείθειαν τῶν τέκνων Ι 454, Φ 135, λ 280, τὴν ἔλλειψιν τοῦ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, συγγενεῖς καὶ ἱκέτας σεβασμοῦ Ο 204, ρ 475, τὴν ἐπιορκίαν Τ 260 καὶ πάντα φόνον Ι 571. Ἐπειδὴ δὲ τιμωροῦσι τοὺς κακούργους ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, ἀναφαίνονται ὡς πολέμιαι τῶν ἀνθρώπων καὶ παρασύρουσιν αὐτοὺς εἰς κακὰς πράξεις, Τ 87, ο 234. Πολλαχοῦ ἡ ἐνέργεια αὐτῶν συμπίπτει πρὸς τὴν τῶν Μοιρῶν, καὶ ὡς τοιαῦται δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ πολυπραγμονῶσι περὶ τῆς μελλούσης αὐτῶν τύχης, Τ 418. Κατοικοῦσιν ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ Ἅδου (ἐν τῷ Ἐρέβει), Ι 571, Τ 87, καὶ τιμωροῦσι τοὺς ἐγκληματίας καὶ μετὰ θάνατον Τ 259 υ 70. Κατὰ τὸν Ἡσίοδον Θεογ. 185 ἐγέννησεν αὐτὰς ἡ Γαῖα ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ· ὁ δὲ Ἀπλδ. 1, 1, 3 ἀναγράφει τὰ ὀνόματα αὐτῶν, Τισιφόνην, Μέγαιραν καὶ Ἀληκτώ. 2) Ὡς προσηγορ. ὄνομα, κατάρα, «τῆς μητρός» Φ 412. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ Ἀρκαδικοῦ: ἐρινύω = ὀργίζομαι, Παυσ. 8, 25, 4, ὅπερ ἀνάγεται εἰς τὴν ρίζαν ἐρι– (ἔρις). — Τὸ υ μακρὸν ἐν τοῖς τρισυλλάβοις, βραχὺ δὲ ἐν ταῖς τετρασυλλάβοις πτώσεσιν.

Ἔριον, τό, **εἴριον** (ὑποκοριστ. τοῦ: εἶρος) μαλλί, πολλάκις κατὰ πληθ. «εἴρια» Γ 388, σ 316 κ. ἄ. τὸ δὲ ἐνικ. «ἔριον» μόνον δ 124

Ἐρι-ούνης [. ᴗ . .], ου καὶ **ἐριούνιος**, ὁ, (ὀνίνυμι) ὁ σωτήριος, ἀγαθοποιός, λίαν ὠφέλιμος, σταθερὸν ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, «Διὸς ἐριούνιος υἱός, θεῶν ἐριούνιε δαῖμον» Υ 72, Ὕμ. Ἑρμ. 145 κ. ἄ. «ἐριούνης» μόνον Υ 34, θ 322. Ὡς κύρ. ὄνομα ἀντὶ τοῦ Ἑρμῆς, Ω 360, 449.

Ἐρίπουσι, ἐριποῦσα ἀόρ. τοῦ ἐρείπω.

Ἔρις, ιδος [ᴗ .], ἡ, αἰτ. ἔριν καὶ ἔριδα (ὁ πρῶτος τύπος σπανιώτερος καὶ μόνον ἐν τέσσαρσι χωρίοις τῆς Ὀδ.). 1) ἔρις, φιλονεικία, διένεξις, μάλωμα, «ἔρις καὶ νεῖκος» υ 267· «ἔριδι μάχεσθαι» «ἔριδι ξυνελαύνειν» φέρω, ὠθῶ τινας εἰς διένεξιν, Υ 134, «ἔριν τιθέναι τισίν» ἐμβάλλω φιλονεικίαν μεταξύ τινων, ἢ «ἔρ. στῆσαι ἔν τισιν»

διεγείρω μεταξύ τινων φιλονεικίαν, γ 136, π 292. Πληθ. «-ἔριδας νεικεῖν» φιλονεικῶ φιλονεικίας, ἔρχομαι εἰς φιλονεικίας, Υ 251. Ἰδίως περὶ μάχης, συμπλοκή, ἀγών, πόλεμος Ε 177, 732 κ. ἄ. πλχ., ἔνθα πολλάκις καὶ μετὰ τῶν συνωνύμων «-πόλεμος, μάχη κ. ἄ.» συμπλέκεται· «-ἔρις πολέμοιο» Κ 389, Ρ 353, «-ἔριδα ξυνάγειν Ἄρηος» Ε 861 κ. ἀ., «-ἔριδα προβάλλειν» Λ 529, «-ἔρ. προφέρεσθαι» Γ 7, ἴδ. καὶ τὴν ἑπομ. σημ. 2) ἀγών, διαγωνισμός, ἅμιλλα. ἰδίως ἐν Ὀδ., ὅθεν «-ἐξ ἔριδος» ἁμιλλώμενος, ἐν διαγωνισμῷ, Η 111, δ 343, «-ἔρις ἔργοιο» σ 366· «-ἔριδα προφέρω» προτείνω ἀγῶνα, διαγωνισμόν, ζ 92, «-ἔριδα προφέρομαί τινι ἀέθλων» προκαλῶ τινα εἰς διαγωνισμόν, θ 210.—Προσωποποιουμένη ἡ Ἔρις εἶνε ἡ θεὰ ἡ διεγείρουσα τὴν μάχην Δ 440, Λ 3 κἑξ. Σ 535, ἀδελφὴ καὶ ὀπαδὸς τοῦ Ἄρεως Ε 518, Υ 48. Κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 223 θυγάτηρ τῆς Νυκτός.

Ἐρι-σθενής, ές, (σθένος), μεγαλοδύναμος, πολὺ δυνατός, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ν 54, Τ 355 κ. ἀ., θ 289

Ἔρισμα, ατος, τό, (ἐρίζω)· τὸ ἀντικείμενον τῆς ἔριδος, τὸ περὶ οὗ ἡ φιλονεικία, μῆλον τῆς ἔριδος, διαφορά, Δ 38 †.

Ἐρι-στάφυλος [. . ⏑⏑ .], ον, (σταφυλή), μεγαλοστάφυλος, ὁ ἐκ μεγάλων σταφυλῶν παραγόμενος, ἢ δυνατός, «-οἶνος» Ὀδ. ι 111, 358.

* **Ἐρι-σφάραγος** [. . ⏑ ⏑ .], ον, (σφαραγέω), πολυπάταγος, πολυτάραχος, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὕμ. Ἑρμ. 187.

Ἐρί-τιμος [. . ⏑ .], ον, (τιμή), πολύτιμος, βαρύτιμος, «-χρυσός» Ι 126, 268, «-τρίποδος» Ὕμ. Ἀπ. 443, «-αἰγίς» ἔντιμος, σεπτή, Β 447, Ο 361.

Ἔριφος [. ⏑ .], ὁ, ἡ, ἐρίφιον, κατσίκι, τραγόπουλον Π 352, ι 226 κ.ἄ.

Ἐριφύλη [. ⏑ – .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, γυνὴ τοῦ Ἀμφιαράου. Προσταχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐφόνευσεν αὐτὴν ὁ υἱός της Ἀλκμαίων, λ 326, ο 244 ἑξ. Ἴδ. ἀμφιάραος.

Ἐριχθόνιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, πατὴρ τοῦ Τρωός, περιβόητος διὰ τὰ πλούτη, Υ 220 ἑξ.

Ἐριῶπις, ιδος, ἡ, (ἐρι—ὤψ) γυνὴ τοῦ Ὀϊλέως, Ν 697, Ο 336. Ἐκ τοῦ

* **Ἐριῶπις, ιδος,** ἡ, (ἐρι-ὤψ) μεγαλόφθαλμος, Ἐπιγ. 1, 2.

Ἑρκεῖος, ον, Ἀττ. ἕρκειος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἕρκος, ἐπίθ. τοῦ ἐφεστίου (προστάτου τῆς οἰκίας) Διός, εἰς ὃν ὡς τοιοῦτον συνήθως ἱδρύεται βωμὸς ἐν τῇ αὐλῇ (ἐν τῷ ἕρκει) χ 335 †.

Ἑρκίον, τό, περίφραγμα, περίβολος, «-αὐλῆς» Ι 476, σ 102· κυρίως ὑποκοριστικὸν τοῦ :

Ἕρκος, εος, τό, (εἴργω). 1) περίφραγμα, φραγμός, φράκτης, μάνδρα, ἐν γένει περίβολος, οἷος ὁ περὶ τοὺς ἀγροὺς καὶ κήπους Ε 90, Σ 564, η 113, Ὕ. Ἑρμ. 188, ἢ περὶ τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, φ 238, χ 142. Ὅθεν αὐλή, προαύλιον, Ω 306, θ 57, π 341 κ. ἄ. καὶ κατὰ πληθ. π 341, ρ 604, υ 164, φ 238· ὅθεν τροπικῶς «-χάλκειον, «-χάλκειον ἕρκος» εἶνε ὁ φραγμὸς ὁ ὑπὸ τῶν ἀσπίδων τῶν συνησπισμένων πολεμιστῶν ἀποτελούμενος Ο 567. 2) θηλειά, δίκτυον πρὸς θήρευσιν τῶν πτηνῶν, χ 469. 3) Μεταφ. πᾶν ὅ,τι προχωλάττει ἀπό τινος, προπύργιον, προφύλαξις, ἀποτροπή, «-ἕρκος ἀκόντων» λέγεται ἡ ἀσπὶς καὶ ὁ ζωστήρ, Δ 137, Ο 646, «-ἕρκ. βε-

λέων» Ε 316· «-ἕρκος Ἀχαιῶν, ἑρκὸς πολέμοιο» λέγονται οἱ ἔξοχοι ἥρωες ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Αἴας Α 284, Γ 229 (ὁ Αἴας λέγεται καὶ «-πύργος Ἀχ.»). Δ 350, α 64 κ. ἄ. πλχ. «-ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων» ἀφ' οὗ διέλθῃ τὸν φραγμὸν τῶν ὀδ. Ι 409, κ. 328.

1. **Ἕρμα, ατος**, τό, Α') ἐκ τοῦ ἀχρ. ἐρέδω, ἐρείδω (=ἔρυμα) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ὑποστήριξιν καὶ στερέωσίν τινος· ἐπομ. 1) κυρ. στήριγμα, ἔρεισμα, ὑπόβαθρον, ἰδίως αἱ δοκοὶ ἐκεῖναι, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ πλοῖον ὁσάκις ἀνελκύεται εἰς τὴν ξηράν, ἵνα προφυλάττηται ἀπὸ τῆς σήψεως καὶ ἄλλων δυστυχημάτων, τὰ λεγόμενα φαλάγγια Α 487. Β 154. 2) Μετάφ. α') ἐπὶ προσώπων «-ἕρμα πόλεως» τὸ στήριγμα, ὁ στύλος τῆς πόλεως Π 549, ψ 121· β') ἐπὶ βέλους «-μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων» βάσις τῶν μαύρων πόνων, βάθρον, ἐφ' οὗ τρόπον τινὰ ἵστανται αἱ ὀδύναι, Δ 117.

2. **Ἕρμα**, (ἐκ τοῦ εἴρω=ἀραδιάζω, συγγ. τῷ εἱρμός, ὅρμος· ἀείρω) μόνον κατὰ πληθ. «ἕρματα» ἐνώτια. σκουλαρίκια. Ξ 182, σ 297.

Ἑρμαῖος, η, ον, ἱερὸς τοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀφιερωμένος, «-Ἑρμ. λόφος» ἐν Ἰθάκῃ ὑπεράνω τῆς πόλεως, ὑπὸ τὸ Νήϊον ὄρος, π 471.

Ἑρμῆς, ὁ, παρ' Ὁμ. συνήθ. Ἑρμείας, γεν. Ἑρμείαο, Ἑρμείω, Ο 214, καὶ Ἑρμέω Ὕμ. Ἑρμ. 413; Ὕ. Ἀφρ. 149· δοτ. Ἑρμῇ ξ 436, Ἑρμείᾳ, καὶ (ἐκ τοῦ πρωτοθέτου τύπου Ἑρμέας) Ἑρμέᾳ, Ε 390, Ἑρμείῃ Ὕ. 18, 36· αἰτ. Ἑρμῆν, Ἑρμείαν· κλητ. Ἑρμῆ, Ἑρμεία· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας (ἢ Μαιάδος) θ 335, ξ 434. Εἶνε μὲν ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν, ὡς καὶ ἡ Ἶρις, ἀλλ' αὐτὸς ἀναφαίνεται μᾶλλον ὡς ἐπιτετραμμένος, ὡς μεσολαβοῦν πρόσωπον, ἐπομ. καὶ ὡς προστάτης, Ω 24 ἑξ. 347, ε 28· ὅθεν λέγεται διάκτορος (ἴδ. τ. λ.). Σύμβολα φέρει τὰ χρυσᾶ πέδιλα, ε 45, καὶ τὴν θαυματουργικὴν ῥάβδον, δι' ἧς ἀποκοιμίζει καὶ κοιμωμένους ἐγείρει ὅσους θέλει, ε 47, ὅθεν χρυσόρραπις λέγεται. Εἶνε ὁ δοτὴρ τῶν ἐκ τῆς εὐφορίας καὶ τοῦ ἐμπορίου ἀγαθῶν, καὶ ἐντεῦθεν ἐριούνιος, ἀκάκητα, σῶκος. Διὰ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ καὶ πανουργίαν λέγεται εὔσκοπος, καὶ προστατεύει τοὺς συνετοὺς καὶ πανούργους, τ 397. Ὡς ψυχοπομπὸς (ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν εἰς τὸν Ἅδην) μνημονεύεται ω 1. Ἐν τῷ εἰς αὐτὸν Ὕμνῳ ἐξυμνεῖται ἡ γέννησις αὐτοῦ, ἡ ἐφεύρεσις τῆς ἑπταχόρδου λύρας καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ βουκλοπία.

Ἑρμιόνη, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης. Κατὰ μὲν τὸν Ὅμηρον ὑπανδρεύθη τὸν Νεοπτόλεμον, εἰς ὃν ἐν Τροίᾳ ἤδη ὁ Μενέλαος ὑπεσχέθη αὐτήν, δ 14· κατὰ δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον πρότερος ἔχων τοιαύτην ὑπόσχεσιν ὁ Ὀρέστης, ἐφόνευσε τὸν Νεοπτόλεμον καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην, ἴδ. Εὐριπ. Ἀνδρομάχην. 2) πόλις τῆς Ἀργολίδος ἔχουσα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Δήμητρος, σήμερον Καστρί. Ἐνταῦθα ὑπετίθετο ἡ εἴσοδος εἰς τὸν Ἅδην, Β 560. Εὑρίσκεται καὶ ἕτερος τύπος Ἑρμιών, όνος, παρὰ Σκύλακι καὶ Πολυβίῳ ‖. καὶ Εὐριπίδῃ καὶ Ξενοφῶντι.

Ἑρμίς [. -] ἢ **ἑρμίν, ῖνος**, ὁ, (ἕρμα) στήριγμα, ἰδίως ὁ πούς τῆς κλίνης, μόνον *Ὀδ. θ 278, ψ 198.

Ἕρμος, ὁ, ποταμὸς τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, οὐ μακρὰν τῆς Σμύρνης ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, νῦν Σαραμπάτ, Υ 392.

Ἔρνος, εος (ὄρνυμι), τό, βλαστός, φυτάνι, κλωνάρι, ἐπὶ νεοφύτων δένδρων Ρ 53, ζ 163· ἐν παραβολῇ «ἔδραμεν ἔρνεϊ ἶσος» ὡσὰν φυτάνι Σ 46 (περὶ τοῦ Ἀχιλλέως), ξ 175 (περὶ τοῦ Τηλεμάχου).

Ἔρξαν, ἴδε ἔργνυμι.

Ἔρξω, ἴδ. ἔρδω.

* **Ἐρόεις, εσσα, εν** (ἔρος), ἐρωτικός, ἐράσμιος, ἀξιέραστος «σπεῖος» Ὕ. Ἀφρ. 264, «χέλυς» Ὕ. Ἑρμ. 31· «-στόματα» Ὕμ. 32, 20.

(**Ἔρομαι**), ἕτερος τύπος τοῦ **εἴρομαι, ἐρέομαι** καὶ **ἐρέω**, ὅπ. ἴδ. Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον ἐκ τοῦ ἀορ. ἠρόμην ὑποτ. ἐρώμεθα, εὐκτ. ἔροιτο, ἀπαρεμφ. ἐρέσθαι, προστ. ἔρειο ἀντὶ τοῦ ἔρεο, ἔρου Λ 611, ἐρωτῶ τινά, Α 332 κ.ἀ. μετὰ δύω αἰτ. γ 243, «-τινὰ περί τινος» α 135, 406.

Ἔρος, ὁ, ἀντὶ τοῦ **ἔρως**, ὅπ. ἴδε.

Ἑρπετόν, τό, (ἕρπω) πᾶν ὅ,τι ἕρπει, τουτέστιν αὐτομάτως κινεῖται ἐν γένει ζῷον, «ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίγνονται», δ 418 †.

Ἑρπύζω (ἕρπω) σύρομαι, σέρνομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπὸ λύπης ἢ γήρατος καταβεβλημένοι μόλις κινοῦνται, «παρὰ πυρκαϊήν» Ψ 225, «-παρὰ θῖνα» ν 220, «-ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς» α 193.

Ἕρπω, παρατ. εἷρπον, ἕρπω, σύρομαι, σέρνομαι, οἷον «εἷρπον ῥινοί» αὐτομάτως ἐκινοῦντο τὰ δέρματα (ὡς ἐκ θαύματος) μ 395, «ἥμενος ἢ ἕρπων» καθήμενος ἢ περιπατῶν (προσερχόμενος) ρ 158· ἐν γένει περιπατῶ, κινοῦμαι «ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει» ὅσα ἐπὶ γῆς ἀναπνέουσι καὶ κινοῦνται τουτέστι ζῶσι, Ρ 447, σ 131, Ὕ. Δήμ. 366.

Ἐρράδαται, ἴδ. ῥαίνω.

Ἔρριγα, ἴδ. ῥιγέω.

Ἔρρω (Ϝέρρων Θ 239), μέλ. ἐρρήσω, Ὕ. Ἑρμ. 259, ἐπιπόνως βαδίζω, κλονούμενος περιπατῶ, ἐπὶ τοῦ βαδίσματος τοῦ χωλοῦ Ἡφαίστου, Σ 421· ὅθεν περίλυπος, ἐν ἀμηχανίᾳ περιφέρομαι, πλανῶμαι δ 367, Ὕ. Ἑρμ. Ἰδίως: κατὰ δυστυχίαν ἢ πρὸς βλάβην ἔρχομαι ἢ ὑπάγω, «-ἐνθάδε ἔρρων» ὅτε κατὰ δυστυχίαν ἦλθον ἐδῶ, Θ 239, Ι 364. Συνηθέστατον μάλιστα κατὰ προστακτ. εἰς ἔκφρασιν ἀγανακτήσεως «ἔρρε» κρημνίσου, 'ς τὸν διάβολον, Θ 164, κ 72, «ἔρρετε» Ω 239, «-ἐρρέτω» Υ 349, «-ἔκηλος ἐρρέτω» Ι 377, πρβ. Θ 239.

Ἔρση, ἡ, καὶ **ἐέρση**. 1) δρόσος, δροσιά, Ω 598, ν 245, πληθ. Ξ 351, «ἔερσαι αἵματι μυδαλέαι» Λ 53. 2) Μεταφ. «-ἕρσαι» ι 222, νεογέννητα ὀρνία, καὶ μάλιστα τὰ ὀψίγονα, τὰ ὄψιμα, ὀψιμάδια.

Ἑρσήεις, εσσα, εν, ἐπ. **ἐερσήεις**· α') δροσερός, τρυφερός, νωπός, «-ἑρσήεις λωτός» Ξ 349, «κύπειρος» Ὕ. Ἑρμ. 107. β') μεταφ. ἐπὶ πτώματος νεωστὶ ἀποθανόντος πρόσφατος «-ἑρσήεις κεῖται» Ω 419, «-ἑρσήεις καὶ πρόσφατος» Ω 757.

Ἐρύαλος [. ⏑ – .], ὁ, ἴδ. Ἐρύλαος.

Ἐρύγμηλος, η, ον, (ἐρυγεῖν) ἐκ βάθους μυκώμενος, μουγγρίζων, ἐπίθ. τοῦ ταύρου, Σ 580 †.

Ἐρυγών, ἴδ. ἐρεύγομαι.

Ἐρυθαίνω [. ⏑ . .], ἀντὶ τοῦ ἐρυθραίνω, κοκκινίζω, μόνον ἐν τῷ παθ. ἐρυθραίνομαι, γίνομαι κόκκινος, κοκκινίζω (ἀμετ.) Ἰλ. Κ 484, Φ 21.

Ἐρυθῖνοι [. ⏑ – .], οἱ, «-ὑψηλοὶ Ἐρυθ.» πόλις τῆς Παφλαγονίας κατὰ τὸν Εὐστάθ., κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 12, 3, 10 δύω παράλιοι βράχοι, ὀνομαζό-

μενοι ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος· Ἐρυθρῖνοι, Β 855.

Ἐρυθραί, αἱ, ἀρχαία Βοιωτικὴ πόλις εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Κιθαιρῶνος, ἐν τῇ Πλαταϊκῇ χώρᾳ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἀσωποῦ, μητρόπολις τῆς Ἰωνικῆς πόλεως Ἐρυθρῶν Β 499. Τὴν σήμερον λέγεται Πηγάδια πλησίον τοῦ χωρίου Κατσούλας.

Ἐρυθρός, ά, όν, κόκκινος, κοκκινωπός, «-οἶνος» ι 163, μ 19 κ. ἀ. «-νέκταρ» Τ 38, ε 93, Ὕ. Ἀφρ. 207 «-χαλκός» Ι 365.

Ἐρυκακέειν, ἐρύκακον ἴδ. ἐρύκω.

Ἐρυκανάω [. – ⏑ . .] (καὶ **ἐρυκάνω** [. – ⏑ .], κ 429 †) ἕτερος τύπος τοῦ **ἐρύκω**, κωλύω, ἐμποδίζω, «-κεῖνοι ἐρυκανόωσι» (κατ' ἐπ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ἐρυκανῶσι) α 199 †.

Ἐρύκω [. – .], μέλ. ἐρύξω, ἀόρ. α' ἔρυξα β' μετ' ἀναδιπλ. ἠρύκακον, Ε 321, Υ 468, Φ 594, καὶ ἐρύκακον (τὸ α βραχύ), ἀπρμ. ἐπ. ἐρυκακέειν, λ 105. 1) Ἐνεργ. ἐμποδίζω· ὅθεν α') κατέχω, κρατῶ, δὲν ἀφίνω, «-ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας» τ 16 ἰδίως ἐπὶ ξένων Ζ 217, α 14 κωλύω «-πόντος πολλοὺς ἐρύκει» Φ 59, «-γῆ» Φ 62, «-οἶκος» ρ 408, «-ἄμφω δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει» θ 317 κ. ἀ. β') ἀναχαιτίζω, σταματῶ «-ἵππους» Γ 113, «-λαόν» Ζ 80, Φ 7. Μεταφ. «-μένος» Θ 178, «θυμόν» τὴν καρδίαν δαμάζω, λ. 105· «ἕτερός με θυμὸς ἔρυκεν» ἄλλη σκέψις μὲ ἐκώλυσε, ι 302. γ') ἀποτρέπω, ἀποκρούω, ἀπωθῶ, ἀπολελ. Λ 352, Ο 297 κ. ἀ. «-τινὰ μάχης» Σ 126. «-κακόν τινι» κακὸν ἀπό τινος, Ο 450, Ρ 392, «λιμόν τινι» ε 166. δ') διαχωρίζω, [διίστημι «ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει» Κ 161. 2) Μέσ. α') ἐμποδίζομαι, χρονοτριβῶ, δ 373, 366, ρ 17· «-μή μοι ἐρύκεσθον» μὴ μου ἀργοπορήσητε, Ψ 443. β') μετ' αἰτ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. «χῦμά μιν ἐρύκεται» Μ 285.

Ἐρύλαος [. ⏑ – ,], ὁ (ἐρύω, λαός, οἱονεὶ σωτὴρ τοῦ λαοῦ) εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 411.

Ἔρυμα [. ⏑ .], τό, (ἐρύομαι) σκέπασμα, προφύλαγμα, «ἔρυμα χροός» λέγεται ἡ μίτρα, Δ 137 †.

Ἐρύμανθος [, ⏑ . .], ὁ, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἤλιδος, ζ 103.

Ἐρύμας αντος, ὁ, ὄνομα δύω Τρώων τοῦ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, τοῦ δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντος, Π 345, 415.

Ἐρύομαι ἴδε ἐρύω Β'.

Ἐρυσάρματος [. ⏑ . ⏑ .], **ον**, (ἐρύω, ἅρμα) ὁ σύρων τὸ ἅρμα, οἱονεὶ ἁρματοσύρτης, ἐπίθετ. τῶν ἵππων, Ο 354, Π 370, μόνον κατὰ μεταπλασμὸν ἐν τῷ πληθ. -ματες, -ατας.

Ἐρυσίπτολις, ι, [. ⏑ . .] (ἐρύω, πόλις), φύλαξ τῆς πόλεως, πολιοῦχος, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ζ 305 ἴδε ῥυσίπτολις Ὕμ. 10, 1· 28, 3.

* **Ἐρυσμός**, ὁ, ἕτερος τύπος τοῦ ἔρυμα, προφυλακτήριον, Ὕ. Δήμ. 230.

Ἐρύω καὶ εἰρύω (ϝερύσγω, verro, wirren) παρατ. ἔρυον Μ 258· μέλ. ἐρύσω(σσ) καὶ ἄνευ τοῦ σ: ἐρύω. Λ 454, Ο 351, Χ 67· ἀόρ. εἴρυσα, σσ, θ 85, καὶ πλχ. ἀναύξ. ἔρυσα καὶ ἔρυσσα· παρακ. παθ. εἴρυμαι, γ' πληθ. εἰρύαται (ἴδ. καὶ κατωτ). ὑπερσ. γ' πλ. εἴρυντο, Μ 454, Σ 69 καὶ εἰρύατο, Ξ 30, Ο 654. (Οἱ τύποι οὗτοι συνηθέστερον ἔχουσι μέσ. διάθεσιν). Μέσ. ἐρύομαι καὶ εἰρύομαι· μέλ. ἐρύσομαι σσ, φ 125, καὶ εἰρύσομαι, Σ 276, ἀπαρμφ. ἄνευ τοῦ σ: ἐρύεσθαι, Ι 248, Ξ 422, Φ

588· ἀόρ. ἐρυσάμην καὶ εἰρυσάμην πλχ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παθ. Ἐκτὸς δὲ τούτων ἔχει τὸ ῥῆμα καὶ ἕτερον τοῦ ἐνεστ. τύπον κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς μι ἐσχηματισμένον ἢ συγκεκομμένον καὶ ὅμοιον μὲ τὸν παθ. παρακ. Ὁ τύπος οὗτος εἶνε· ἔρυμαι, εἴρυμαι, ἐξ οὗ γ' πλ. εἰρύαται (ἴδ. κατωτ.) συχνότερον εἶνε τὸ ἀπαρμφ. ἔρυσθαι, εἴρυσθαι, καὶ ἐκ τοῦ παρατ. 6' ἐν. ἔρυσο γ' ἐν. ἔρυτο, εἴρυτο, γ' πληθ. ἔρυντο, εἰρύατο, (ὁ χρόνος οὗτος ἔχει καὶ ἀορ. σημασ. Ε 23, 538) Οἱ διαφέροντες οὗτοι τύποι ἔχουσι πανταχοῦ, πλὴν ἐν χ 90, τὴν μεταφ. σημασ.: σώζω φυλάττω. Σημειωτέον ὅτι οἱ τύποι οἱ μακρὰν ἔχοντες τὴν ἀρχομένην εἰρ· ὁτὲ μὲν ἔχουσι τὸ δίγγαμμα, ὁτὲ δὲ οὐχί. πρβλ. Ξ 75, Χ 306, ζ 265 κ. ἄ. καὶ Σ 276. Φ 588. π 463. [Ἡ ἐνεργ. καὶ μέσ. φωνὴ ἔχει τὸ υ βραχὺ πρὸ τοῦ σ· ἐν δὲ τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. μεταξὺ μὲν δύο βραχειῶν συλλαβῶν τὸ υ εἶναι μακρόν, οἷον: ἐρύετο ἄλλως δὲ βραχύ, οἷον: εἰρυόμεσθα, Φ 588. Ἐν δὲ τῷ παθ. παρκ. καὶ ὑπερσ. ὡς καὶ ἐν τοῖς ὁμοφωνοῦσι μέσοις τύποις τὸ υ εἶνε ἄλλοτε μακρὸν (εἰρύαται, Ξ 75, π 463, εἰρύατο Ξ 30, Ο 664) καὶ ἄλλοτε βραχὺ (εἰρύαται, Α 239 Δ 248, ζ 265, εἰρύατο, Χ 303) μακρὸν εἶνε καὶ ἐν τοῖς: εἰρυμένος ἔρυσο, ἔρυτο]. Α') Ἐνεργ. 1) σύρω, ἑλκύω, τραβῶ μετ' αἰτ. καὶ εἰς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν μετὰ προθέσ. ἢ ἐπιρ. οἷον «-πάλιν ἐρύω τινά» ἀποσύρω τινά, Ε 836, «ὀϊστὸν ἐξ ὤμοιο» ἐξελκύω, Ε 110, Π 863 κ. πλχ., «φᾶρος κὰκ κεφαλῆς» ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σύρω, θ 85, «-νευρὴν ἐπὶ τινι» Ο 464. «-σειρὴν» τὴν ἅλυσιν ἀνελκύω, Θ 23· ὡσαύτως «-δόρυ ἐπ' ἄκρης» θ 508· «-τινὰ ὑπὸ ζυγά» καθελκύω, σύρω ὑποκάτω, ι 99· ἰδίως ἐπὶ τῶν νηῶν, ἀνελκύω (εἰς τὴν ξηράν) ἢ καθελκύω «-εἰς ἅλα» Α 141, θ 34 κ. πλχ., «-νῆα ἤπειρόνδε ἢ ἐπ' ἠπείροιο» κ 403. π 325, 359· παθ. «-νῆες εἰρύαται ἐπὶ θινί» Δ 248, Ξ 75· «-προσκρόσσας» Ξ 35, πρβλ. δὲ καὶ Β') 2) α') 2) σύρω, ἑλκύω διὰ τῆς βίας, ἐκ(ἀπο)σπῶ, «-ἔγχος ἐκ χειρός» Ν 598, «-ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν» ξ 134, «-κρόσσας πύργων» Μ 258, «-εἰνὰ χλαίνης» τραβῶ τινα ἀπὸ τὴν χλ. ἵνα ἐφελκύσω τὴν προσοχήν του, Χ 493, ἰδίως «-νεκρόν» Ε 573, Ρ 581, Δ 467, Ρ 230, 419, Σ 540. 6') ἑλκύω, σύρω κατὰ γῆς, σέρνω, οἷον «-τινὰ ποδὸς διὰ σώματα» ρ 479, «-περὶ σῆμα» Ω 16, «-δινὰ εἴσω χουρῖξ» σύρω τινὰ μέσα ἀπὸ τὰ μαλλιά, χ 188 κ. ἄ. τ. Ὅθεν ἐπὶ κυνῶν καὶ ὀρνέων πτώματα σπαρασσόντων, «-τινὰ πρὸ ἄστεος» Λ 454, Ο 351, Χ 67. Β') Μέσ. 1) σύρω, ἑλκύω, τραβῶ τι, πάντοτε ὅμως μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ὑποκείμενον, οἷον «μάχαιραν» τὴν μάχαιράν μου, Γ 271, ὡσαύτως «-φάσγανον, ἄορ». Ὁμ. πλχ. «-δόρυ ἐξ ὠτειλῆς» τὸ δόρυ μου, χ 165, «-τόξον» ἐντείνω τὸ τόξον μου, φ 125, «-ἵππον ἐς ἀκρόπολιν» εἰς τὴν ἀκρόπολίν των, θ 504, «-νῆας», Ξ 79, ι 194· «-ἐρύσαντό τε πάντα» Α 466 κ. ἄ. πλχ. «χρυσῷ ἐρύσασθαι» μὲ χρυσὸν νὰ ἀντισηκώσωσι, νὰ ἰσοζυγίσωσι, Χ 351 (κατ' ἄλλους δέ: νὰ ἐξαγοράσωσι). 2) σύρω πρὸς ἐμαυτόν, «-τινὰ ἄσσον» τ 481· ἰδίως διὰ τῆς βίας σύρω ἀποσύρω, (πρὸς ἐμαυτόν) «-τινὰ μάχης, χάρμης» Ε 456, Ρ 161, «-νέκυν, νεκρόν» ἀποσπῶ, ἀφαρπάζω, Ξ 422, Ε 174, «-τινί» Ξ 298, Ρ 104, Σ 152. — Ὅθεν ἐν γένει 3) ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ κινδύνου, σώζω,

γλυτώνω Ε 344, Λ 363, Υ 93,450· συνάπτεται μετὰ τοῦ «-σώζω» χ 372· ἐκομ. καὶ α') φυλάττω, προστατεύω, «-ἐρύετο Ἴλιον» Ζ 403, «-Λυκίην εἴρυτο» Π 542 κ. ἑ. «-εἰρύσατο ζωστήρ» Δ 186, «-σανίδες πύλας εἴρυντο» Μ 454, Ο 274, ε 484. ὡσαύτως καὶ «-νῆες ὁδὸν εἰρύαται» ζ 265· συνάπτεται μετὰ τοῦ «-σαόω» Κ 44 β') ἀποτρέπω, ἀποκρούω, ἀποσοβῶ, ἐμποδίζω, «-Κῆρα» Β 859, «ἢ (οἱ) πλεῖστον ἔρυτο, Δ 138. κρβλ. Ε 538, Ρ 518. Μεταφ, «-Διὸς νόον» τὴν θέλησιν τοῦ Δ. ἐμποδίζω, Θ 143, «-χόλον» δαμάζω, Ω 584· γ') σύρω τι πρὸς ἐμαυτόν, ἵνα διατηρήσω καὶ διαφυλάξω| ἐπιτηρῶ, διαφυλάττω, «-θύρας» ψ 229, «-νῆα» ξ 259, «ἄκοιτιν» γ 268. Μεταφ. «-φρεσὶν ἔρυομαί τι» φυλάττω τι ἐν ἐμαυτῷ, ἀποσιωπῶ, π 459, «-οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται» οἵτινες τὰ δίκαια τὰ παρὰ τοῦ Διὸς διαφυλάττουσι, Α 239. δ') φυλάττω, τηρῶ, δὲν παραβαίνω, «-ἔπος, βουλάς» Α 216, Φ 230· ε') παρατηρῶ, παραφυλάττω π 463· κατασκοπεύω «-δήνεα θεῶν» ψ 82.

Ἔρχαται, ἔρχατο, ἰδ. ἔργω.

Ἐρχατάω, ἕτερος τύπος τοῦ εἴργω| ἐμπερικλείω, μόνον ἐν τῷ παθ. «-σύες ἐρχατόωντο» (κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ: ἐρχατῶντο) ξ 15 †.

Ἐρχθείς, ἰδ. ἔργνυμι.

Ἔρχομαι, (ἔρσκομαι, συγγ. ἐρόω, ὄρνυμαι, ἐρετμόν) ἀποθ., μέλ. ἐλεύσομαι ἀόρ. ἦλθον, ποι. ἤλυθον, ἀπαρεμφ. ἐλθεῖν καὶ ἐλθέμεναι παρακ. εἰλήλουθα, α' πληθ. εἰλήλουθμεν Ι 49, γ 81, μετοχ. εἰληλουθώς καὶ ἐληλουθώς, Ο 81. 1) ἔρχομαι, βαδίζω, ἀναλόγως δὲ τῶν προθέσεων καὶ ἐπιρ., δι' ὧν περαιτέρω προσδιορίζεται, ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἐπανέρχομαι κτλ. Ε 150, «-ἔκ τινος» Ο 42, «αὖτις, ἄψ, πάλιν ἔρχομαι» ἰδ. τ. λ., ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτων τῶν προσδιορισμῶν ἔχει τὴν σημ. τοῦ: ἐπανέρχομαι, α 408, β 30, κ 267, ο 428, α') ἐπὶ ἐμψύχων ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ὁμ. πλχ. Μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀλλοίας κινήσεως, οἷον πλέω, ταξειδεύω, Ν 172, λ 121 κ.ἀ. «-ἐπὶ πόντον ἔρχεσθαι» β 25· τοὐναντίον «-πεζὸς ἦλθε» Ε 204, Ρ 613· ἐπὶ πτήσεως τῶν τε πτηνῶν καὶ μελισσῶν Β 89, Ρ 755· β') ἐπὶ ἀψύχων, οἷον ἐπὶ νεκρῶν, «-εἰ . . . ἔλθοι τεθνηώς» Ρ 161, Σ 180· ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων : θυέλλης Ι 6, Μ 288, νεφῶν Λ 276, Π 364· ἐπὶ χρόνου ἀλλαγῆς «-ἦλθε κνέφας, φάος» Θ 500, Ρ 615, «-θέρος» λ 192 κ. πλχ., ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν πλοίων ἀρμενίζω, Ο 549, ξ 334 κ. ἀ., πολλάκις καὶ ἐπὶ τῶν ὅπλων Η 261, «ἔγχος διὰ ἀσπίδος» Γ 357 κ. ἀ., «-αἷμα κατὰ στόμα ἦλθε» σ 97, «-γέρας ἔρχεται ἄλλῃ» Α 120· ἐπὶ καταστάσεων τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, «-κακὸν ἦλθε» Ο 450, «-θάνατος» ν 60, «-τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή» Κ 139, «-περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος» ι 362, «-ὀδύνη διὰ χροὸς ἦλθε» Λ 398, «-ἄχος ἀπὸ πραπίδων ἦλθε» ἀπῆλθεν ἢ ἐξῆλθεν, Χ 43 κ. ἄ. τ. 2) Συντάσσεται· α') μετ' αἰτ. τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως «-κλισίην» εἰς τὴν κλ. Α 332, «-Ἀΐδαο δόμους» Χ 483· β') μετ' αἰτ. τοῦ περαιτέρου προσδιορισμοῦ, «-ὁδὸν ἔρχομαι» πορεύομαι ὁδόν, γ 316, ἔτι δὲ καί : κάμνω ἐκδρομὴν πολεμικὴν Α 151, «-αὐτὰ κέλευθα» τὴν αὐτὴν ὁδόν, διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, Μ 225, «-ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα ἤλθομεν» ι 262, «-τηϋσίην ὁδὸν ἐλθεῖν» γ 316, «-ἀγγελίην, ἐξεσίην

ἐλθεῖν» ἴδ. τὰς λ.· γ΄) μετὰ γεν. τοπικῆς «·πεδίοιο» διὰ τῆς πεδιάδος Β 801· δ΄) μετὰ μετοχῆς, μέλλοντος μὲν εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, «-ἔρχομαι ἔγχος ·οἰσόμενος» ὑπάγω ἵνα φέρω τὸ δόρυ, Ν 256, πρβλ. Ξ 301· ἐνεστῶτος δὲ ἢ παρῳχημένου εἰς ἔκφρασιν τοῦ τρόπου τῆς ἐλεύσεως, «ἦλθε θέουσα» Λ 715, «-ἦλθε φθάμενος» προλαβὼν ἦλθε, Ψ 779, βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται (λέων)» ἔχων φαγωμένον μέρος βοὸς χ 403, «αἴ κεν νέκυς ἠτχυμμένος ἔλθῃ» Σ 180. — Ἡ μετοχὴ «-ἐλθὼν χρησιμεύει ἐνίοτε εἰς πληρεστέραν καὶ περιγραφικωτέραν παράστασιν πράξεώς τινος, ἐν ᾧ φαίνεται πλεονάζουσα κατὰ τὸν νεώτερον τρόπον τοῦ λέγειν, οἷον «·οὐ δύναμαι—μάχεσθαι ἐλθὼν ·δυσμενέεσσιν» Π 521, 668.

Ἔρφ, ἴδ. ἔρως.

Ἐρῶ, ἐρέω, ἴδ. εἴρω.

Ἐρωδιός; ὁ, ὀρνέου εἶδος, λάκρα «·δεξιὰς» αἴσιος, καλὸς οἰωνός, Κ 274 †. Ἐλέγετο δὲ καὶ μὲ ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου «-ρωδιὸς ὁ ἐρωδιός» κατὰ τὸν Ἡσύχιον, ὅστις φέρει καὶ ἄλλο ὄνομα τοῦ ὀρνέου «-νυκταίετος; ὄρνις ἱερὸς Ἥρας ὁ καὶ ἐρωδιός».

1. **Ἐρωέω**, (συγγ. τῷ ρέω, ρώομαι, 1) ἀμετ. ρέω, τρέχω, ἐξορμῶ, χύνομαι, πετάγομαι, «-αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρί» Α 303, π 441.

2. **Ἐρωέω**, (ἐρωὴ 2.) ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι, παύω, μετὰ γεν. «·πολέμοιο, χάρμης» Ν 776, Ξ 101, Ρ 422, Τ 170, Ὑ. Δήμ. 302· ἀπολείπω, ἀποχωρῶ, «-νέφος οὔποτ᾽ ἐρωεῖ» ποτὲ δὲν ἀποχωρεῖ, δὲν διαλύεται, μ 75· ἑπομ. βραδύνω, ὀκνῶ, Β 179, Χ 185, «·αἱ δ᾽ (ἵπποι) ἠρώησαν ὀπίσσω» ἔμειναν ὀπίσω, Ψ 433. 2) μεταβ. ἀποτρέπω, ἀποπέμπω, μόνον ἐν τῷ «-τινὰ ἀπὸ νηῶν» Ν 57.

1. **Ἐρωή**, ἡ, (ρώομαι, ρέω) 1) πᾶσα βιαία κίνησις, ῥύμη, ὁρμή, φορά, πρὸ πάντων ἐπὶ βελῶν «-βελέων ἐρωή» Δ 542, Ρ 562, «-δούρατος» Λ 357, «-ὅσον τ᾽ ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίνεται» ὅσον γίνεται (εἶνε) ἡ ὁρμὴ τοῦ δόρατος, Ο 358· ὅθεν «-δουρὸς ἐρωήν» ὡς μέτρον ἀποστάσεως, ἀκόντισμα, Ψ 529.

2. **Ἐρωὴ** (ἐρωϜή, Ruhe γερμ.) ἐπὶ ἀνθρώπων «-ἀνδρὸς ἐρωή» Γ 62, «-λικμητῆρος» Ν 590, πρβλ. Ξ 448· ὑποχώρησις, παῦσις, διακοπὴ «-πολέμου» Π 302, Ρ 761.—Ἰλ.

Ἔρως, ωτος, ὁ, (**ἔρος**), ἐξ οὗ ὁ Ὅμ. ἔχει πλὴν τῆς ὀνομ. τὴν δοτ. ἔρῳ σ 212 καὶ πολλάκις τὴν αἰτ. ἔρον, ἡ δὲ ὀνομ. ἔρως μόνον Γ 442, Ξ 294 ἡ γεν. ἔρωτος Βατρ. 78, ἡ αἰτ. ἔρωτα Ὑ. Ἑρμ. 449. Σημ. ἔρως, ἀγάπη, οἷον «-θεᾶς ἔρος» ὁ πρὸς θεὰν ἔρως, Ξ 315, πρβλ. σ 212· ἐν γένει ὄρεξις, ἐπιθυμία, «-πολέμου, γόου», ἰδίως δὲ «-πόσιος καὶ ἐδητύος», ἴδ. ἐξίημι.

Ἐρωτάω, ἴδ. εἰρωτάω.

Ἐς καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ **ἐς-** ἀρχόμενα σύνθετα ζήτ. ἐν τῷ **εἰς, εἰς-**.

Ἐσαθρέω, ἀόρ. εὐκτ. ἐσαθρήσειεν =βλέπω Γ 450 †.

Ἐσακούω, ἀόρ. ἐσάκουσε Θ 97 †.

Ἐσάλτο, ἴδ. εἰσάλλομαι.

Ἐσάντα=εἰσάντα=εἰς ἄντα=κατὰ πρόσωπον, Ϝιδὼν Ρ 334.

Ἔσβη, ἴδ. σβέννυμι.

Ἐσδύσεαι, ἴδ. εἰσδύω.

Ἐσέδρακον, ἴδ. εἰσδέρκομαι.

Ἐσδύνω, πρτ. ἔδυνον ἀόρ. δύντε = ἐνδύομαι, ἐσδύσεαι ἀκοντιστύν= θὰ ἀναμιχθῇς εἰς τὸν ἀκοντισμὸν Ψ 622.

Ἐσελεύσομαι, ἴδ. εἰσέρχομαι.

Ἐσεμάσσατο, ἴδ. εἰσμαίομαι.

Ἐσέχυντο, ἴδ. εἰσχέω.

Ἐσήλατο, ἴδ. εἰσάλλομαι.

Ἔσθ'=ἐστίν, Φ 103.

Ἔσθην, ἴδ. ἕννυμι.

Ἐσθὴς (Ϝεσθής), **ῆτος,** ἡ, (ἕννυμι), α') ἐνδυμασία,, 'Οδ. α 165, β 339 κ. ἄ. πληθ. β') στρώματα, 'παπλώματα, στρῶσις, ψ 290

Ἐσθίω, ἐκ τοῦ **ἔσθω,** ὅπ. ἴδ., μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἤσθιε. μέλ. ἔδομαι, (ἴδ. ἔδω)· ἀόρ. ἔφαγον (ἴδ. φαγεῖν)· παρακ. ἐδήδοκα ἐξ οὗ μόνον ἡ συγκεκομ. μετοχὴ ἐδηδυῖα Ὕ. Ἑρμ. 560· παθ. παρακ. ἐδήδομαι· τρώγω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, «-ἐσθιέμεν καὶ πιέμεν» β 305, φ 69· μετ' αἰτ. ξ 109. Μεταφ. «-πάντας πῦρ ἐσθίει» Ψ 182, «-οἶκος ἐσθίεται» δ 318.

Ἐσθλός, ή, όν, (εἰμί) συνώνυμον τοῦ ἀγαθός· καλός, χρηστός, τίμιος, εὐγενής, ἱκανὸς εἰς τὸ εἶδός του· α') ἐπὶ ἀνθρώπων πάσης τάξεως (ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ συβώτου, ο 577) καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναφερομένων, «-θηρητήρ» ἱκανός, ἐπιδέξιος κυνηγός, Ε 51· «-ἔν τινι» Ο 283· ὅθεν :-ἀγαθὸς ἐν πολέμῳ, ὅ ἐ. ἀνδρεῖος, τοὐναντίον τοῦ «-κακός» Β 367, Ε 469 κ. ἄ. μάλιστα τῆς 'Ιλ., ἔπειτα : ἀγαθὸς τὴν καταγωγήν, εὐγενής, θ 553. Ἰδίως ὡς οὐσιαστικὸν «-οἱ ἐσθλοί» οἱ εὐγενεῖς, οἱ εὐπατρίδαι, Ὅμ. πληθ. Πολλάκις ἐν τούτοις συνεκφράζει καὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν φρονημάτων τὴν εὐγένειαν, οἷον «-ἐσθλὰ ἀγορεύω» λέγω καλούς, ὡραίους λόγους (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «-κακὰ βυσσοδομεύω») ρ 66, «-φρένες ἐσθλαί» συνεταί, β 117, λ 367· β') ἐπὶ εὐγενῶν [γενναίων] ἵππων, Ψ 348· γ') ἐπὶ πραγμάτων «-ἄμαξαι» ι 242, «-φάρμακα» σωτήρια, ὠφέλιμα, δ 228, «-κτήματα» πλούσια, λαμπρά, β 312, «-δαίς» μεγαλοπρεπὲς δεῖπνον, Α 576· ὅθεν ὡς οὐσιαστ. «-ἐσθλά» τὰ ἀγαθά, πολύτιμα, κ 523· δ') ἀγαθός, εὐνοϊκός, αἴσιος, «-ὄρνιθες» ω 311, «-ὄναρ ἐσθλόν» τ 547· πολλάκις ὡς οὐσ. «-τὸ ἐσθλόν» τὸ καλόν, ἡ εὐτυχία, κατ' ἀντίθ. τοῦ: κακόν) Ω 530, ο 488 κ. ἄ. καὶ πληθ. τὰ ἐσθλά» υ 86, «-ἐσθλόν ἐστι» Ω 301.

Ἔσθος (Ϝέσθ.), **εος,** ἀντὶ τοῦ ἐσθής, ἔνδυμα, φόρεμα, Ω 94 †, Ὕ. 31, 13, 14.

Ἐσθρώσκω, ἀόρ. -θορε = ἐπήδησε Μ 462. Φ 10.

Ἔσθω, ἐκτενέστερος τύπος τοῦ **ἔδω,** τρώγω, βιβρώσκω, ἐπὶ ἀνθρώπων, Θ 231, ι 479· ἐπὶ ζώων, Ω 415, ν 409. Μεταφ. «-κειμήλια» τρώγω, β 75.

Ἐσιδεῖν, ἴδ. εἰσεῖδον.

Ἐσιέμεναι, ἴδ εἰσίημι.

Ἐσίζηται, ὑποτ. (ἵζομαι) εἰσέρχεται νὰ καθίσῃ εἰς τὴν ἐνέδραν Ν 285 †.

Ἐσκαλέω, ἐκαλέσσατο Ω 193 †.

Ἐσκαταβαίνω, καταβαίνω εἰς—ω 222 †.

Ἔσκον, ἴδ. εἰμί.

Ἐσόψομαι, ἴδ. εἰσοράω.

Ἑσπέριος, (Ϝεσπ.), **α, ον.** 1) ὡς χρονικὸν ἑσπερινός, τὴν ἑσπέραν (γινόμενος), πάντοτε μετὰ ρημάτων (ὅτε ἐπέχει τόπον ἐπιρρήματος) οἷον «-ἑσπέριος ἀπονεοίμην» Φ 560, «-ἑσπέριος ἦλθε» ι 335, πρβλ. ξ 344 κ. ἄ. 2) ὡς τοπικόν, ἑσπέριος, πρὸς ἑσπέραν (κείμενος), δυτικός, «-ἑσπέριοι ἄνθρωποι» ς 29 Ἐκ τοῦ

Ἕσπερος (Ϝέσπ.), **ον,**=τῷ προηγουμ. ἑσπέριος, ἑσπερινός, «-ἀστήρ» Χ 318, «-τότε δ' ἕσπερος ἔκλαγεν οἶος» Ὕμ. 18, 14.—Συνήθ. ὡς οὐσιαστικόν· α') ὁ ἕσπερος,=ἡ ἑσπέρα α 422, δ 786, σ 305· β') τὰ ἕσπερα, αἱ ἑσπεριναὶ ὧραι, ρ 191.

Ἔσπετε, προστ. ἐξ ἑτέρου τύπου τοῦ **εἶπον**, ὅπ. ἴδε, ἀντὶ τοῦ **εἴπατε**, μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι» Β 484. Λ 218, Ξ 588, Π 112.

Ἑσπόμην, ἴδ. ἕπομαι.

Ἕσσα, ἕσσαι ἑσσάμενος, ἴδ. ἕννυμι.

Ἔσσεῖται, ἐσσί, ἴδ. εἰμί.

Ἐσσεύοντο. ἴδ. σεύω.

Ἕσσο, ἴδ. ἕννυμι.

Ἔσσυμαι, ἐσσύμενος, ἴδ. σεύω.

Ἐσσυμένως [. ‿ . .], ἐπίρ. (**σεύω**) ταχέως, μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, Γ 85, ι 73 κ. πλχ.

Ἔστάμεν, ἑστάμεναι, ἕσταμεν, ἕσταν, ἕστασαν, ἕστασαν, (ἀντὶ τοῦ ἔστησαν), **ἕστηκα, ἑστήκειν**, ἴδ. ἵστημι.

Ἕστο, ἴδ. ἕννυμι.

Ἔστρωτο, ἴδ. στρώννυμι.

Ἔστωρ, ορος, ὁ, πάσσαλος ἢ μᾶλλον πασσαλίσκος ὁ κατὰ τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ ρυμοῦ ἄνωθεν ἐμπεπηγμένος ἐφ' οὗ ἐφηρμόζετο ὁ κρίκος τοῦ ζυγοῦ, καὶ προσεδένετο τὸ ζυγόδεσμον, δι' οὗ ζυγὸν καὶ ρυμὸς σφιγκτὰ πρὸς ἄλληλα συνεδέοντο, Ω 272 †.

Ἐσφέρω=συμπαρασύρω, Λ 495.

Ἐσφορέω = φέρω εἴσω τ 32 ζ 91.

Ἔσχ', πρὸ φωνήεντος δασυνομένου ἀντὶ τοῦ ἔσχε, 6 346, ζήτ. εἰμί.

Ἐσχάρη, ἡ, (ἔχω), γεν. καὶ δοτ. ἐπικ. **ἐσχαρόφιν**, η 169, ε 59. 1) ἑστία, τσάκι (τουρκ.) τόπος τῆς οἰκίας ἐν ᾧ ἀνάπτεται τὸ πῦρ, Ὀδ. πλχ. Ἐχρησίμευε πρὸ πάντων ἵνα ἐν καιρῷ ψύχους θερμαίνῃ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, (ὅθεν παρ' αὐτῇ ἐργάζεται ἡ οἰκοδέσποινα μετὰ τῶν θεραπαινίδων, ζ 52, 305)· ἔτι δὲ καὶ ὡς μαγειρεῖον, υ 123, καὶ ὡς θυσιαστήριον, ξ 420· ἐντεῦθεν ἦτο καὶ τῶν ἱκετῶν τὸ ἄσυλον «-καθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι πὰρ πυρί» η 153, π 6λ. καὶ η 169, τ 389. 2) πᾶς ἐν γένει τόπος, ἔνθα ἀνάπτεται πῦρ, πυρά, φωτιά, «-ὅσαι Τρώων πυρὸς ἐσχάραι» ὅσαι πυραὶ Κ 418 πρβλ. Β 125. Μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.).

Ἐσχατόων, όωσα, χυρ. ἐπεκτεταμένη μετοχ. τοῦ ἐσχατάω ἢ -όω (ἔσχατος) ἔσχατος, τελευταῖος, «-δηίων ἐσχατόων» ὕστατος, ὑπολειπόμενος τῶν πολεμίων Κ 206· ἔτι δὲ «-Ἀνθηδών, Μύρσινος» ἡ ἐπὶ τῶν μεθορίων, ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς κειμένη, Ἰλ. Β 508, 616.

Ἐσχατιή [. ‿ ‿ .], ἡ, 1) τὸ ἔσχατον μέρος, ἡ ἐσχατιά· α') τὸ ὅριον, τὸ ἄκρον, τὸ τέλος παντὸς τόπου ἢ πράγματος, οἷον τῆς πυρᾶς Ψ 242, «-νήσου, λιμένος» 6 391, γ 294, ε 238 κ. πλχ., «-Φθίης» Ι 484, «-πολέμοιο» τὸ τέλος τῆς μάχης, δηλ. τὰ τελευταῖα τῆς παρατάξεως εἴτε τὸ ὄπισθεν Λ 524, Υ 328, «-ἀγροῦ» δ 517, ε 489, σ 358· ὅθεν καὶ μόνον «-ἐσχατιῇ» τόπος ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἀπόκεντρος (κατὰ τὴν παραλίαν) ξ 104. Ἐκ τοῦ

Ἔσχατος [. ‿ .], η, ον, (ἐκ τοῦ ἐξ, ἔξω) ὁ ἔσχατος, τελευταῖος μόνον εἰς τοπικὴν σημασ., οἷον «-θάλαμος» φ 9, «-ἔσχατοι ἄλλων» Κ 434, «-ἔσχατοι ἀνδρῶν» α 23.—Οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρ. **ἔσχατα** εἰς τὰ ἔσχατα, εἰς τὰ ἄκρα (τοῦ στρατοπέδου) Θ 225, Λ 8, ζ 205.

Ἔσχεθον, ἔσχον, ἐσχόμην, ἴδ. ἔχω.

Ἔσω, ἴδ. εἴσω.

***Ἑταιρεῖος, η, ον**, ὁ, εἰς ἑταῖρον ἀνήκων, φιλικός, οἰκεῖος, «-φιλότης» Ὑμ. Ἑρμ. 58.

Ἑταίρη, ἡ, ἑτάρη, [. ‿ .] μόνον Δ 441, θηλ. τοῦ **ἑταῖρος**, σύντρο-

φος, συνακόλουθος, ὀπαδός, μεταφ. ἐπὶ φυγῆς «φόβου ἑταίρη» Ι 2, ἐπὶ τῆς φόρμιγγος «δαιτὶ ἑταίρη» σύντροφος τῆς εὐωχίας ρ 271, Ὕμ. Ἑρμ. 478.

Ἑταιρίζω, ἑταρίζω [. ⏑ . .], (ἑταῖρος), ἀόρ. α' ἑταίρισα, σε, μέσ. ἀόριστ. α' μόνον ἐν τῇ εὐκτ. ἑταιρίσσαιτο, εἶμαί τινος ἑταῖρος, σύντροφος, φίλος, μετὰ δοτ. Ω 335, Ὕμ. Ἀφρ. 96.—Τὸ μέσ. (ποιοῦμαί τινα ἑταῖρον), προσεταιρίζομαι, κάμνω τινὰ φίλον μου, προσοικειοῦμαι, Ν 456

Ἑταῖρος, ὁ, ἕταρος [. ⏑ .], (σFε, suetus, ἔτης) σύντροφος, φίλος ἀχώριστος, ὀπαδός, παρ' Ὁμ. ἰδίως ἐπὶ τῶν συστρατιωτῶν, συνοδοιπόρων, συμπλεόντων, Α 179, α 5 κ. πλχ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνδαιτυμόνων Ρ 577, καὶ ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης σ 350 κ. ἀ. Ἐν γένει δὲ φίλος «νυκτός, δαιτός» Ὕ. Ἑρμ. 290, 436. Μεταφορ. ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ὁ οὔριος ἄνεμος λέγεται «ἐσθλὸς ἑταῖρος» καλὸς συνταξειδιώτης, λ 7, μ 149, πρβλ. καὶ λ. ἑταίρα· μετὰ δοτ. Σ 251. Κυρίως εἶνε ἐπίθ., ὅθεν «ἑταῖρος ἀνήρ» Ρ 466, θ 584, «πολλοὶ λαοὶ ἕταροι» Ν 710. (Ἀμφότεροι οἱ τύποι συναλλάσσονται κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου).

Ἑτεθάπεα, ἴδ. θαφ—.

Ἐτεοκλῆς, έους, ῆος, υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἐπικάστης ('Ιοκάστης), ὅστις μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς συμφωνήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Πολυνείκους νὰ βασιλεύωσιν ἐναλλὰξ ἑκάτερος ἀνὰ ἓν ἔτος, δὲν ἐτήρησε τὴν συμφωνίαν καὶ οὕτως ἔγεινεν αἴτιος τοῦ πολέμου τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ἐνεδρεύει τὸν Τυδέα τὸν ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους πρὸς αὐτὸν πεμφθέντα πρεσβευτὴν Δ 395.—Ἐπίθ. **Ἐτεοκλήειος, η, ον**, Ἐτεόκλειος, «βίη Ἐτεοκληείη» ἴδ. βίη, Δ 386.

Ἐτεόκρητες, οἱ, (ἐτεός, Κρής), οἱ ἀληθεῖς, οἱ γνήσιοι (οἱ σωστοὶ) Κρῆτες, τουτέστιν οἱ ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων κάτοικοι τῆς νήσου, οἱ αὐτόχθονες Κρῆτες, μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς Κρήτης, τ 176, κατοικοῦσα κατὰ Στράβ. 10, 4, 7 τὰ νότια τῆς νήσου, καὶ ἔχουσα πρωτεύουσαν τὴν Πράσον.

Ἐτεός, ή, όν, (ἐκ τοῦ εἰμὶ) ἀληθής, ἀληθινός, σωστός, πραγματικός, ὡς ἐπίθ. μόνον ἐν τῷ «νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐχί» Υ 255.—Τὸ οὐδ. **ἐτεὸν** εἶνε συνήθως ἐπίρ. α') ἀληθῶς, ἀληθινά, «ἐτεὸν μαντεύεται» Β 300 (ὅπου ἴσως εἶνε καὶ ἐπίθετον), «ἐτεὸν καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύω» Ο 53· β') ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ἀλήθεια Ε 104 καὶ Ὀδ. πλχ., «εἴ ἐτεόν περ» ἂν ἀληθῆ λέγω Ξ 125 «εἰ ἐτεόν γε» ἂν τῷ ὄντι, ἂν ἦνε ἀληθὲς ὅτι, γ 122 κ. ἀ. «εἰς δ' ἐτεὸν δή» ἂν ἴσως δὰ τῷ ὄντι, Η 359, Μ 233 κ.ἀ.

Ἑτεραλκής, ές, (ἕτερος, ἀλκή) μόνον ἐν τῇ ἐνκ. αἰτ. ἑτεραλκέα, ὁ τὴν δύναμιν ἢ ὑπεροχὴν εἰς τὸ ἕτερον τῶν δύο μερῶν προσθέτων, «νίκη» τελεία νίκη, Θ 171, Π 362, Ρ 627, χ 236 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.)· «Δαναοῖσι μάχης ἑτεροχλέα νίκην δοῦναι» Η 26· «δῆμος ἑτερ.» εἶνε ὁ λαὸς ὁ τὴν ροπὴν τῆς νίκης δίδων εἰς τὸ ἕτερον μέρος τὸ πονοῦν, οἱονεὶ ἔφεδρος, Ο 738.

Ἑτερήμερος, ον, (ἕτερος, ἡμέρα), ὁ τὴν ἑτέραν ἡμέραν ἢ ἑ. ἡμέραν παρ' ἡμέραν γινόμενος, «ζώουσ' ἑτερήμεροι» ζῶσι παρ' ἡμέραν ἐναλλάξ, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, λ 303 †.

Ἕτερος, η, ον, δοτ. τοῦ θηλ. ἑτέ-

ρηφι, 1) ὁ ἄλλος, ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο, ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος, Ε 258, 288, «-χειρὶ ἑτέρηφι» μὲ τὴν μίαν χεῖρα, κ 171 κ.ἄ. πληθ. «ἕτεροι» οἱ ἐξ ἑνὸς τῶν δύο μερῶν, Υ 210. πρβλ. Η 292, 378· ὅθεν «-ἕτερα ἅρματα» τὰ ἅρματα τῶν ἐναντίων, τοῦ ἑτέρου μέρους, Δ 306, «-οὐδ' ἕτερος» Λ 71. — Ἐν ἀντιθετικαῖς προτάσεσι τίθεται ὡς ἑξῆς «-ἕτερος μὲν—ἕτερος δὲ» Ξ 272 κ. ἄ. πλχ. ἢ «-ἕτερος μὲν—ὁ δὲ ἕτερος» Φ 164, «-ὁ ἕτερος—ἕτερος δὲ» ε 265, «-ἄλλος—ἕτερος» Ν 731, «-ἕτερος — ἄλλος» Ι 313, 472· ἀλλὰ καὶ ἐλλείπει ἄλλοτε μὲν τὸ πρῶτον «-ἕτερος», οἷον «-ὁ μὲν—ὁ δ' ἕτερος» Χ 151 καὶ ἔτι περιεργότερον Η 420, Ω 528 ἄλλοτε δὲ τὸ δεύτερον, οἷον «-ἕτερόν γε τίει... ἀνθρώπων χερείονα, τὸν δὲ τ' ἀρείον' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει» τὸν ἕνα, τὸν χειρότερον δηλ. τιμᾷ, τὸν δὲ καλλίτερον κτλ. υ 132, ὡσαύτως «-ἕτερος—ὁ δὲ» θ 374·—«-ἑτέρῃ χειρὶ» καὶ μόνον «ἑτέρῃ, ἑτέρηφιν» διὰ τῆς μιᾶς χειρός, ἢ διὰ τῆς ἄλλης (δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς, ὅπως ἐκ τῆς συναφείας φαίνεται) Μ 452, Π 734 κ. ἄ. Ἐν ἀπαριθμήσεσιν ὁ δεύτερος Π 179. 2) ἄλλος, Δ 306, η 124, ξ 325 κ. ἄ. «-ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν» τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἢ τὸ ἓν κολλητὰ μὲ τὸ ἄλλο, ρ 266· ὅθεν διάφορος, οἷον «-ἕτερον μὲν κεύθει, ἄλλο δὲ βάζει» Ι 313, πρβλ. ι 302.

Ἑτέρσετο, ἴδ. τερσαίνω.

Ἑτέρωθεν, ἐπίρ. 1) ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, Α 247, η 130, «-ἐπιάχειν» Ν 835, λ 83. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον = ἑτέρωθι, Γ 230, Ζ 247, Ὑ. Ἑρμ. 366· ἀφ' ἑτέρου, «-Πάτροκλος ἑτέρωθεν ἀναίνετο» Λ 647, φ 368.

Ἑτέρωθι [..'.⏑], ἐπίρ. εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ἀλλαχοῦ, Ε 351, Ο 348, δ 531, «-ἔνθεν—ἑτέρωθι» μ 235.

Ἑτέρως, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, α 234†.

Ἑτέρωσε, ἐπίρ. α') πρὸς τὸ ἄλλο μέρος «-νέκυν ἐρύω» Δ 492, «-καθίζειν» Υ 151· β') πρὸς τὸ ἓν (ἢ ἄλλο μέρος), ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλάγια «-ἑ-κλίνθην ἑτ.» χ 17 (ἐπὶ ἀποθνήσκοντος), «-κάρη βάλεν» ἔκλινε τὴν κεφαλήν, Θ 306 κ. ἄ. γ') πρὸς ἄλλο μέρος, ἀλλαχόσε, «-λιασθείς» Ψ 231, «-φοβεῖσθαι» π 163, «-βάλλειν ὄμματα» π 179.

Ἐτέταλτο, ἴδ. ἐπιτέλλω.

Ἐτετεύχατο, ἴδ. τεύχω.

Ἔτετμον, καὶ ἀναύξ. **τέτμον**, ἐλλειπτικὸς ἀόρ. β' μετ' ἀναδιπλ. ἐκ τῆς ῥίζης τεμ-(ὅπως ἐκ τῆς ῥίζ. φεν- ἔ-γεινεν ὁ ἀόρ. ἔπεφνον). ὑποτ. τέτμῃς, τέτμῃ ἐντυγχάνω, εὑρίσκω ἀπαντῶ, μετ' αἰτ. Δ 293, γ 254, Ὑ. Δήμ. 179, καταλαμβάνω, «-ἐν γῆρας ἔτετμεν» κατέλαβε, α 218.

Ἐτέτυκτο, ἴδ. τεύχω.

Ἐτεωνεύς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Βοηθόου, θεράπων τοῦ Μενελάου, δ 25, ο 95.

Ἐτεωνός, ὁ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν (ἡ μετέπειτα Σκάρφη κατὰ Στράβωνα 9, 2, 24) Β 497.

Ἔτης (σϝέτης ἐκ τῆς ἀντων. σϝὲ sueti, Γερμ. Vetter), ου, ὁ, μόνον κατὰ πληθ. «-ἔται» οἱ ἀνήκοντες εἴς τινα, ἑταῖροι, συνήθεις, φίλοι πάντοτε διακρινόμενοι ἀπὸ τῶν ἐξ αἵματος ἢ ἄλλως συγγενῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ συνδυασμῷ «-κασίγνητοί τε ἔται τε» Ζ 239, ο 273 κ. ἄ. «-ἔται καὶ ἀνεψιοί» Ι 464, «-ἔται καὶ ἑταῖροι» (‖ κατὰ τὴν αὐτὴν φραστικὴν ἀφθονίαν, καθ' ἣν καὶ τὸ «-ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες») Η 295, «-γείτονες ἠδὲ ἔται» δ 16.

Ἐτήτυμος [. . ⏑ .], **ον**, (κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τοῦ ἔτυμος) ἀληθής ἀληθινός, γνήσιος, πραγματικός, σωστός, οἷον «-ἄγγελος» Σ 438, «-νόστος, μῦθος» γ 241, ψ 72. Ἰδίως δὲ τὸ οὐδ. **ἐτήτυμον** ὡς ἐπίρ. τῷ ὄντι, ἀληθῶς, ἀληθινά. «-κείνου δ' υἱὸς ἐτήτυμον» δ 157., Π 128 «-ἐτ. ἀγορεύω» ἀληθῆ, ἀλήθειαν λέγω, α 174 κ.ἄ.

Ἔτι [. ⏑], ἐπίρ. (et, etiam Λατ.) 1) χρονικόν· α') ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀκόμη, εἰσέτι, Ε 254, Ζ 222, ο 305 κ.ἄ « ἔτι καὶ νῦν» Α 455, Ι 105. β') ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, Κ 493, «-ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες» Β 287, πρβλ. δ 736· γ') ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἀκόμη καὶ τοῦ λοιποῦ, Α 96, δ 756 καὶ μετὰ προστ. β 230, ε 8. Μετὰ τῶν ἀρνητικῶν, [οὐκέτι, ὄχι πλέον, δέν, — πλέον, ἐπὶ παρόντος, παρελθόντος καὶ μέλλοντος, «-οὐ γὰρ ἔτ' ἀθάνατοι ἀμφὶς φράζονται» Β 13, «-οὐδ' ἔτι δὴν ἦν» πρὸ πολλοῦ πλέον δὲν ὑπῆρχε, Ζ 139, β 36, «-οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν» Β 141 κ. ἄ. 2) προσθηκτικὸν σημαντικόν, προσέτι, ἀκόμη, συνάπτεται συνήθως μετὰ τοῦ «-ἕτερος, ἄλλος» Ζ 411, ξ 325 κ. ἄ., ἰδίως δὲ μετὰ τῶν συγκριτικῶν πρὸς ἐπίτασιν τοῦ βαθμοῦ « ἔτι μᾶλλον» Ξ 97 κ. ἄ., «-μᾶλλον ἔτι» σ 22. (Τὸ ι μακρὸν πρὸ τοῦ δὴν, δηρόν, ἄπ. ἴδε).

Ἔτλην ἴδ. τλῆναι.

Ἑτοιμάζω, μέλ. άσω, σσ, ἑτοιμάζω, πορίζω, παρέχω, «-γέρας» Α 118, «-κάπρον» Τ 197. Τὸ μέσ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. «-ἱρὸν Ἀθήνῃ» προσφέρω θυσίαν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, Κ 571, «-ταύρους» ν 184. Ἐκ τοῦ:

Ἑτοῖμος, **η**, **ον**, (ἔτυμος), α') ἀληθής, φανερός, πραγματικός, «-ἤ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται» τῷ ὄντι ταῦτα ἐξετελέσθησαν, Ξ 53· «-ἦδ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο» καὶ τῷ ὄντι οὕτως εἶχε, θ 384, «-(μῆτις) οὔ σφισι ἤδε γ' ἑτοίμη» δὲν ἐπραγματοποιήθη, δὲν ἐξετελέσθη, Ι 425· β') παρεσκευασμένος, ἕτοιμος, οἷον «ὀνείατα» Ι 91, ξ 453 κ. ἄ. Μεταφ. «-πότμος» ὡρισμένος Σ 96.

Ἔτορον, ἴδ. τορέω.

Ἔτος (Ϝέτος), **εος** τό, ἔτος, χρόνος Β 328. α 16 κ. ἄ. Ἐν τῷ πληθ. σημ. καὶ τὸν χρόνον, Λ 691, πρβλ. **ἐνιαυτός**.

Ἔτραπον ἴδ. τρέπω.

Ἐτράφην, **ἔτροφον**, ἴδ. τρέφω.

Ἔτυμος [. ⏑ .], **η**, **ον**, (ἐτεός) ἀληθής, γνήσιος, βέβαιος, μόνον κατ' οὐδ, «-ἔτυμον» οἷον «ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω:» θὰ ψευσθῶ ἢ ἀληθῆ θὰ εἴπω· Κ 534, δ 140, 157, καὶ πληθ. «-ἔτυμα» τ 203, 567. Τὸ οὐδ **ἔτυμον** λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπίρ. ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ὅπως καὶ τὸ: ἐτεόν, Ψ 440 ψ 26.

Ἐτώσιος, **ον**, (Ϝετώσ.) (ἐκ τοῦ ἐτὸς =μάτην) μάταιος, περιττός, ἄχρηστος, ἄσκοπος, ἄστοχος, «-ἔγχος» τὸ μὴ ἐπιτυχόν, Γ 368· ὡσαύτως «-βέλος» Ξ 407, πρβλ. Ρ 633, «-δῶρα» ω 283, «-πάντα ἐτώσια τίθημι» ματαιώνω, χ 256, «-ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης» περιττὸν βάρος τῆς γῆς, Σ 104. Πάντοτε εὕρηται κατὰ τὸ τρίτον τροχαῖον.

Εὖ, ἐὺ (ἀλλὰ μόνον πρὸ δύω συμφώνων ἢ πρὸ διπλοῦ, ὥστε τὸ υ νὰ ἦνε θέσει μακρόν) ἐπίρ., κυρίως οὐδέτ. τοῦ **ἐΰς**, καλῶς ὅ ἐ. α') προσηκόντως, ἐπιτηδείως, ἐπιμελῶς, «-ἅρματα εὖ πεπυκασμένα» Β 777, «ἅρμα εὖ ἤσκηται» Κ 438, «εὖ δόρυ θήγεσθαι» Β 382, «-πᾶν δ' εὖ λειήνας» Δ 111, «-τὰ μὲν εὖ κατέθηκε» ν 20, «-εὖ δαισά-

μενοι», σ 408· ὅθεν «-εὖ κατὰ κόσμον» κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν, Κ 472 κ. ἀ. πλχ., «-εὖ καὶ ἐπισταμένως» καλῶς καὶ ἐπιτηδείως, Κ 265, ψ 197. «-εὖ δάσασθαι» καθὼς πρέπει, Α 368· 6′) ὀρθῶς, ἀκριδῶς, συνετῶς, συχνότατα ἐν τῇ φρ. «-εὖ εἰδέναι» Α 385 κ. ἀ., «-εὖ γιγνώσκειν» Ε 128 κ. ἀ. «εὖ μήδεσθαι» σκέπτομαι ὀρθῶς, Β 360, «-εὖ κρίνασθαι ἑταίρους» φρονίμως, συνετῶς, δ 408, γ′) εἰς ἠθικὴν σημασ. καλῶς, χρηστῶς, τιμίως, «-εὖ βάζω» τὸ ἐναντίον «-κακῶς φρονῶ» 168, «-εὖ «-ἔρδω τινά» [εὖ ποιῶ], εὐεργετῶ, Ε 650 δ′) ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν ἢ ψυχικὴν εὐεξίαν, καλῶς, ὑγειῶς; εὐτυχῶς, οἷον «-εὖ ζώουσι» τ 79 κ. ἀ. «-εὖ οἴκαδ' ἱκέσθαι» νὰ 'πάγητε μὲ τὸ καλὸν εἰς τὴν πατρίδα, Λ 19, γ 188 κ. πλχ., «-εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι» σ 260· 4) ὡς ἐπιτατικόν, «-εὖ μάλα» παρὰ πολύ, ἴδ. **μάλα**, «-εὖ πάντες» πάντες ὁμοῦ κ 452.

Εὖ, ἀντὶ τοῦ οὗ, ὅπ. ἴδ.

Εὐαγγέλιον, τό, δῶρον ἢ ἀμοιβὴ διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν, συγχαρίκια(=συγχαρητήρια),* Ὀδ. ξ 152, 166.

***Εὐαγέως** [. ⏑ . .], ἀντὶ τοῦ εὐαγῶς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ: εὐαγὴς (ἄγος) καθαρῶς, ἁγνῶς, ἁγίως, Ὕ. Δήμ. 275, 370.

Εὔαδε,=ἔϝαδε, ἴδ. ἁνδάνω.

Εὐαιμονίδης, αο, ὁ υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος=ὁ Εὐρύπυλος, Ε 76.

Εὐαίμων, ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀρμένου πατὴρ τοῦ Εὐρυπύλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύντορος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰόλου, Β 736.

Εὐανθής, ές (ἄνθος), ἔχων ὡραῖα ἄνθη, ἢ ἄφθονον βλάστησιν, «-λάχνη» λ 320 †, «-χοροί» Ὕμ. 30, 14.

Εὐάνθης, εος, ὁ πατὴρ τοῦ Μάρωνος, ι 197.

Εὔβοια, ἡ νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, χωριζομένη ἀπὸ τῆς Βοιωτίας διὰ τοῦ κυρίως λεγομένου Εὐρίπου (ἐξ οὗ καὶ ἡ νῆσος ὅλη ἐν τῇ καθομιλουμ. λέγεται Ἔγριπος). Κατοίκους αὐτῆς ἀναφέρει ὁ Ὅμ. τοὺς Ἄβαντας. Ὠνομάσθη δὲ κατὰ μὲν τοὺς μυθογράφους ἐκ τῆς Εὐβοίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ὀρθότερον δὲ ἐκ τῶν καλῶν αὐτῆς βοσκημάτων (εὖ, βοῦς), Β 535, γ 174.

Εὔβοτος ον (βόσκω, κυρ. καλῶς, ἢ πολὺ βοσκόμενος, ὅθεν καλὰ ἢ πολλὰ ἔχων βοσκήματα, καὶ ἰδίως βόας, «Συρίη» α 406 †. συνάπτεται μετὰ τοῦ «-εὔμηλος».

***Εὔβους, ουν** (βοῦς), πολύβους, πολλοὺς ἔχων βόας, αἰτ. **Εὔβουν** Ὕ. Ἀπ. 54.

Εὐγένειος, ον, μόνον **ἠϋγένειος**, ὁ καλὴν ἢ μεγάλην ἔχων γενειάδα, πυκνογένειος «-λίς, λέων» μεγαλοχαίτης, πυκνοχαίτης, Ο 275, δ 456 κ. ἀ.

Εὐγενής, ές, εὐηγενὴς καὶ **ἠϋγενής** (γένος) εὐγενής, εὐπατρίδης, ἀπὸ καλὸ γένος Ἰλ. Λ 427, Ψ 81. Παρ' Ὁμ. πάντοτε εὐηγενής· τὸ δὲ ἠϋγενής, μόνον ἐν τῷ Ὕ. Ἀφρ. 94.

Εὖγμα, ατος, τὸ (εὔχομαι), καύχημα, ἀλαζόνευμα, «-κενὰ εὔγματα» χ 249 †.

Εὔγναμπτος, ον, ἐΰγναμπτος, (γναμπτός), εὐκαμπής, ὡραίας ἔχων καμπάς, «-κληῗδες», σ 294 †.

***Εὐδαιμονίη**, ἡ (εὖ, δαίμων), εὐδαιμονία, εὐτυχία. Ὕμ. 10, 5 †.

Εὐδείελος, ον, (δέελος=δῆλος) ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης καὶ ἄλλων ἐν γένει νήσων, πιθανώτατα εὐδιάκριτος, περιφανής, (εὐπεριόριστος κατὰ τὸν Ἀπολλών. καὶ τὸν Σχολ.) β 167, ι 21, ν 212,

τ 132· ἐπὶ νήσων ἐν γένει, ν 234 καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως Κρίσης. Ὕ. Ἀπ. 438.

Εὐδικίη [. ⏑ ⏑ .], ἡ, (δίκη)=εὐδικία, δικαιοσύνη καὶ ἄσκησις ἢ ἀπονομὴ αὐτῆς, κατὰ πληθ. «-εὐδικίας ἀνέχω» ἀπονέμω δικαιοσύνην, τ 111 †.

Εὔδμητος, ον, υ 302. ἀλλαχοῦ **ἐΰδμητος,** (εὖ, δέμω), καλοκτισμένος, καλῶς ᾠκοδομημένος, ὡραῖος, Α 448, χ 24 κ. ἀ.

Εὕδω, (ϜΑΣ, ἰαύω) ἀπαρμφ εὑδέμεναι, ω 225 παρατ. θαμιστ. εὕδεσκε, Χ 503· μέλ. εὑδήσω. 1) κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, Β 2, δ 405, κ. πλχ., ἔτι δὲ καὶ πλαγιάζω (ἵνα κοιμηθῶ), πέφτω, β 397, λ 331, 392. 396· μετ' αἰτ. γλυκὺν ὕπνον εὕδω» θ 445· καὶ ἐπὶ τοῦ αἰωνίου ὕπνου, τοῦ θανάτου, Ξ 482. 2) Μεταφ. ἡσυχάζω, παύω, κοπάζω ἐπὶ ἀνέμου, Ε 524. (Παρ' Ὁμ. εὑρίσκεται μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ.

Εὔδωρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυμήλας, εἷς τῶν πέντε ἀρχηγῶν τῶν Μυρμιδόνων, Π 179 ἑξ ἴδ. **Πολυμήλη.**

Εὐειδής (εὐϜειδ), **ἐς** (εἶδος), εὐειδής, εὔμορφος, «-γυνή» Γ 48 †.

ΕὐϜεργεσίη, ἡ, α') ἡ ἀγαθή, εὐγενὴς πρᾶξις, ἀγαθοεργία, τὸ ἐναντίον: κακοεργίη, Ὀδ. Χ 374· β') εὐεργεσία, τὸ ἀγαθὸν τὸ εἴς τινα γινόμενον, «-εὐεργεσίας ἀποτίνω» χ 235.

ΕὐϜεργής, ές, (ἔργον)· 1) καλῶς πεποιημένος, κατειργασμένος, καλοκαμωμένος, οἷον «-δίφρος» Ν 359, Π 743, «-νηῦς» θ 567 κ. ἀ., «λώπη» ν 224, «-χρυσός» ι 202, ω 274. 2) καλῶς πεπραγμένος, ὅθεν πληθ. εὐεργεσίαι. δ 695, χ 319.

ΕὐϜεργός, όν, (ἔργον) ἀγαθοεργός, ὅστις κάμνει καλά, «-καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν» Ὀδ. λ 434, ο 422.

Εὐερκής, ές, (ἕρκος) εὐπερίφρακτος, εὐπερίβλητος, καλῶς περικεκλεισμένος, «-αὐλή» Ι 472, φ 389 κ. ἀ. «-θύραι» ρ 267.

Εὔζυγος [. ⏑ .], **ον, ἐΰζ.** (ζυγός), ὁ καλὰ ζυγὰ τουτέστι ζεύγματα (ἴδ. ζυγὸν 3) ἔχων, στερεός, ἐπίθ. τῆς νηός, Ὀδ. ν 116, ρ 288 (κατ' ἄλλους δέ; ἡ ἔχουσα καλὰ (ὡραῖα) ζυγά, τουτέστι θρανία κωπηλατῶν).—Ἐπιχ. ἡ λ.

Εὔζωνος, ον, ἐΰζ. (ζώνη), καλῶς ἐζωσμένος, ἐπίθ. χαρακτηριστικὸν τῆς γυναικείας χάριτος· διότι ἡ ζώνη ἡ περὶ τὴν μέσην συσφίγγουσα τὸ ἱμάτιον καθιστᾷ εὐκινητοτέραν, εὐτραπελωτέραν, ἄρα καὶ χαριεστέραν τὴν γυναῖκα, «-γυνή» Ἰλ. Α 429, Ψ 261, 760, «-τιθήνη» Ζ 467. «-Μετάνειρα» Ὕ. Δήμ. 212 κ. ἀ. Πρβλ. **βαθύζωνος.**

Εὐηγενής, ές, ἀντὶ τοῦ **εὐγενής,** ὅπ. ἴδε, ‖. πρβλ. καὶ **εὐηφενής.**

Εὐηγεσίη, ἡ, (ἡγέομαι), καλὴ ἡγεμονία, κυβέρνησις, τ 114 †.

Εὐήκης, ες, (ἀκή), ὁ ἔχων καλὴν (ὀξεῖαν) ἀκωκήν, λίαν ὀξύς, κοπτερός, «αἰχμή» Χ 319 †.

Εὐηνίνη, ἡ, θυγάτ. τοῦ Εὐηνοῦ=ἡ Μάρπησσα, Ι 557.

Εὐηνορίδης, ου, ὁ υἱὸς τοῦ Εὐήνορος=ὁ Λειόκριτος, β 242, χ 294.

Εὐηνός, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Σεληπίου, βασιλεὺς τῆς Λυρνησσοῦ, πατὴρ τοῦ Μύνητος καὶ Ἐπιστρόφου, Β 693. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, βασιλεὺς τῆς Αἰτωλίας, πατὴρ τῆς Μαρπήσσης, ἴδ. **Εὐηνίνη.**

Εὐήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ), κυρ. ἀνδρεῖος· παρ' Ὁμ. δὲ ὡς ἐπίθ. τοῦ οἴνου καὶ τοῦ χαλκοῦ, τοὺς ἄνδρας ἐνισχύων, ἐξοπλίζων, Ὀδ. δ 622,

ν 19· ἢ εἰς τὸν ἄνδρα ἐμπρέπων, τιμῶν τὸν ἄνδρα.

Εὐήνωρ, ορος, ὁ, πατὴρ τοῦ Λειοκρίτου, ὅπ. ἴδε.

Εὐήρης, ες (ἀρηρώς), καλῶς προσηρμοσμένος, εὐάρμοστος, εὔληπτος, ἐπίθ. τῆς κώπης, ''Οδ. λ 121, μ 15 κ. ἄ. πλχ.

***Εὐήρυτος** [. . ⏑ .], **ον** (ἀρύω), εὐκόλως ἀρυόμενος, εὐάντλητος, «ὕδωρ» μόνον ἐν τῷ "Υ. Δήμ. 106.

Εὐηφενής, ἐς (εὖ,ἄφενος) καθ' Ἡσύχιον εὐπλουτῶν, Ψ 81, ἀντὶ εὐηγενέων.

***Εὐθαρσής, ἐς** (θάρσος), θαρραλέος, πλήρης θάρρους, τολμηρός,"Υ.7,9.

***Εὐθέμεθλος, ον, ἠϋθέμεθλος**, καλῶς (στερεῶς) τεθεμελιωμένος, «-γαῖα» "Υμ. 30, 1 †.

***Εὐθηνέω**, ἀκμάζω, προκόπτω· ὅθεν μετὰ δοτ. τοῦ κατά τι, οἷον «κτήνεσιν» κατὰ (ὡς πρός) τὰ κτήνη,"Υμ. 30, 10 (συγγ. τῷ θάω, τιθήνη).

Εὔθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, μόνον **ἐΰθριξ**, ὁ καλὴν ἔχων τρίχα (ἢ χαίτην), ἐπίθ. τῶν ἵππων "Ιλ. Ψ 13, 301, 351.

Εὔθρονος, ον, ἐΰθρονος, ἐπίθ.τῆς Ἠοῦς, ἡ καλὸν ἔχουσα θρόνον, ἢ; καλῶς ἐπὶ θρόνου καθημένη, καλοθρονιασμένη, Θ 565, ζ 48 κ. ἄ.

Εὐθύ, ἴδ. εὐθύς.

Εὔθυμος [. - .], **ον** (θυμός), καλῆς διαθέσεως, εὔνους, ἀγαθός, ξ 63 †. Ἐπίρ. **εὐθύμως**, φαιδρῶς, Βατρ. 159.

***Εὐθύς**, "Υ. Ἑρμ. 355 καὶ **εὐθύ**, ἐπίρ.τοπικ., κατ'εὐθεῖαν, ἴσια, «εὐθὺ Πύλονδε»"Υμ. Ἑρμ. 342, Βατρ. 157. —Ἀντὶ τούτου παρ' Ὁμ. μόνον **ἰθύς, ἰθύ**.

***Εὔϊππος, ον** (ἵππος), ὁ καλοὺς ἵππους ἔχων, ἐπίθ. τοῦ Ἴσχυος, "Υ. Ἀπόλ. 210.

Εὔϊππος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 417.

Εὐκαμπής, ἐς (κάμπτω), ὡραίαν ἔχων καμπήν, «-δρέπανον, κληΐς» ''Οδ. σ 368, φ 6, «-τόξον»"Υμ.27, 12.

***Εὔκαρπος, ον**, ἀφθόνους ἔχων καρπούς, εὔφορος, «- γαῖα » "Υμ. 30, 5.

Εὐκέατος, ον, ἀντὶ τοῦ εὐκέαστος (κεάω), εὔσχιστος, εὐκόλως σχιζόμενος, «-κέδρος» ε 60 †.

Εὔκηλος, ον (ἕκηλος, ἐϜέ.), α') ἥσυχος, Α 554, εὐδιάθετος, φαιδρός, "Υ. Ἑρμ. 480· β') ἀνενόχλητος, Λ 371, ξ 479.

Εὐκλεής, ἐς (κλέος), **εὐκλειής** καὶ **εὐκληής**, αἰτ. πληθ. εὐκλεῖας Κ 281, φ 331 καὶ εὐκληεῖς Μ 318, ἔνδοξος, περίφημος, «-οὐ μὰν ἧμιν εὐκλεές», Ρ 415. — Ἐπίρ. **εὐκλεῶς, ἐϋκλ.**, ἐνδόξως, « ὀλέσθαι» Χ 110.

Ἐϋκλείη, ἀντὶ τοῦ εὔκλεια, δόξα, καλὴ φήμη, ξ 402, «-τινὰ ἐϋκλείης ἐπίβησον» ἀναβίβασον εἰς δόξαν, δόξασον, Θ 285.

Ἐϋκλήϊς, ιδος [- .], ἡ, (κληΐς), εὐκλειστος, καλῶς κεκλεισμένη « ἐϋκλήϊς ἀραρυῖα θύρη» Ω 318, (ἄλλοι ἔγραψαν: ἐΰ κληῖσ' ἀραρυῖα= καλῶς διὰ κλειδῶν ἡρμοσμένη †.

Ἐϋκλωστος, ον, ἀντὶ τοῦ εὔκλωστος (κλώθω), καλοκλωσμένος, «χιτών» "Υ. Ἀπ. 203.

Εὐκνήμις [. . -], **ιδος**, ὁ, ἡ, **ἐϋκν.** (κνημίς) ὁ καλὰς ἔχων (περι)κνημῖδας, ἐν Ἰλ. ἐπίθ. τῶν "Αχαιῶν, Α 17, Β 831 κ. ἄ., ἐν δὲ τῇ Ὀδ. καὶ τῶν ἑταίρων, β 402, ι 550, πάντοτε κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ.

Εὔκομος, ἠΰκομος, καλλίκομος,

ὡραίαν (ἢ μεγάλην) κόμην ἔχουσα, ἐπίθ. τῶν καλῶν γυναικῶν, Α 36 κ. ἄ. πλχ., ἐν δὲ τῇ 'Οδ. μόνον μ 389, "Υ. Δήμ. 1.

***Εὐκόσμητος, ον** (κοσμέω) καλῶς κεκοσμημένος, μόνον "Υ. 'Ερμ. 384.

Εὔκοσμος, ον (κόσμος) εὔτακτος, μόνον ἐν τῷ ἐπιρ. εὐτάκτως, ἐν καλῇ τάξει, χ 123 †.

***Εὔκραιρος, η, ον** (κραῖρα) εὐκέρως, καλὰ κέρατα ἔχων, ἐπὶ βοῶν, μόνον "Υ. 'Ερμ. 209.

***Εὐκτίμενος** [..⏑..], **η, ον** (κτίω), ἀντὶ τοῦ **εὐκτίμενος**, ὅπερ εὕρηται "Υ. 'Απ. 36 εὔκτιστος, καλοκτισμένος συχνὸν ἐπίθ. πόλεων, «-Ἰωλκός» Β 712, «-πτολίεθρον» Ε 129 κ. ἄ., «-ἀγυιαί» Ζ 391· ἐπὶ δὲ νήσων καλῶς κατῳκημένη, εὐπληθής, «-Λέσβος» Ι 271, «-Λῆμνος» Φ 40, «-νῆσος» ι 130- ὡσαύτως «-οἶκος, δόμος» δ 476, ι 533, ω 214· «-ἀλωή» Υ 496· Φ 77, Ω 226, 336.

Εὔκτιτος [..⏑.] **ον**, (κτίω, κτίζω) ἀντὶ τοῦ εὔκτιστος, καλοκτισμένος, «-Αἶπυ» Β 592 †, "Υ. 'Απ. 423.

Εὐκτός, ή, όν (εὔχομαι), εὐκτός, ἐπιθυμητός, Ξ 98 †.

Εὔκυκλος, ον (κύκλος) καλοὺς ἔχων κύκλους, (ἑπομ. α') ἐν 'Ιλ. ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, εὐπεριφερής, καλὴν ἔχουσα περιφέρειαν, Ε 453, 797 κ. ἄ.· ὡσαύτως καὶ «κάνεον» Βαρτ. 35· β') ἐν 'Οδ. εὔτροχος, καλοὺς ἔχων τροχούς, ζ 58, 70.

Εὐλείμων, ον, γεν. **ονος** (λειμών), καλοὺς (ἢ πολλοὺς) ἔχων λειμῶνας (λειβάδια) «-νῆσος» δ 607 †.

Εὐλή, ἡ, (Fελύω), σκώληξ, ὁ ἐν τῷ σεσηπότι κρέατι παραγόμενος, σκουλῆκι ἢ μυγόφτυσμα· 'Ιλ. Τ 26, Χ 509, Ω 414.

Εὔληρα, τά, (ἐFλ, ἐvlora=lora, Fελ) ἡνία, ἡνίαι, τῶν χαλινῶν οἱ ἱμάντες, Ψ 481 †.

Εὔμαιος, ὁ, ὁ πιστὸς τοῦ 'Οδυσσέως συβώτης (χοιροβοσκός), υἱὸς τοῦ Κτησίου, βασιλέως τῆς νήσου Συρίας. Τὰ κατὰ τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου ἴδ. ο 400 ἑξ., τὰς δὲ ὑπηρεσίας αὐτοῦ εἰς τὸν 'Οδυσσέα ξ ἐν ἀρχ., ρ 200, χ 267 ἑξ.

***Εὐμελίη, ἡ,** ἴδ. εὐμυλίη.

Εὐμενέτης, ου, ἀντὶ τοῦ εὐμενής, ὅπ. ἴδ., τοὐναντίον «-δυσμενής» ζ 185 †.

***Εὐμενής, ὲς** (μένος), καλὴν ἔχων διάθεσιν πρός τινα, εὐμενής, φιλικός, ἀγαθός, «-ἦτορ» "Υμ. 21, 7 †.

Εὐμήδης, εος, ὁ, (=Εὔβουλος, ὅ ἐ. συνετός, ἐκ τοῦ μῆδος), πατὴρ τοῦ Δόλωνος, κῆρυξ τῶν Τρώων Κ 314.

***Εὐμήκης, ες** (μῆκος), ἱκανῶς μακρός, Βάρτ. 130.

Εὔμηλος, ον (μῆλον) καλὰ ἢ πολλὰ πρόβατα ἔχων, πολυπρόβατος, «-'Ορτυγίη» ο 406 †, "Υμ. 'Απ. 54.

Εὔμηλος, ὁ, υἱὸς τοῦ 'Αδμήτου καὶ τῆς 'Αλκήστιος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν τῶν ἐκ Φερῶν, Βοίβης καὶ 'Ιωλκοῦ, Β 714. Κατὰ τοὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἐπικηδείους ἀγῶνας συνέβη αὐτῷ δυστύχημα, ὅπ. ἴδ. Ψ 288, 376 ἑξ. 'Η γυνὴ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο 'Ιφθίμη, ἴδ. τ. λ.

Ἐϋμμελίης, ὁ, ἀντὶ τοῦ **εὐμελίης**, γεν. **ἐϋμμελίω** ἀντὶ τοῦ -λίεω, ἢ -λίαο, κυρ. ὁ καλὸν φέρων ἀκόντιον (**μελίην**, ὅπ. ἴδ.), ὅθεν ἔμπειρος ἀκοντιστής, ἐπίθ. ἀνδρείων μαχητῶν, Δ 47, Ρ 9 κ. ἄ., τῆς δὲ 'Οδ. μόνον γ 400, καὶ μάλιστα τοῦ Πριάμου Δ 165, Ζ 449.

***Εὐμολπέω** (εὔμολπος, εὖ καὶ μέλπω) ψάλλω καλῶς, "Υ. 'Ερμ. 478.

***Εὔμολπος, ου, ὁ,** ἡγεμὼν τῶν 'Ελευσινίων, μυηθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς

Δήμητρος τὴν ἱεροτελεστίαν καὶ τὰ σεμνὰ ὄργια τὰ ἐν τοῖς Μυστηρίοις, ὡς καὶ ὁ Τριπτόλεμος, Ὕμ. Δήμ. 154 475 ἑξ.

Εὔμορφος (εὐ, μορφή)=καλὴν μορφὴν ἔχων γραφὴ Ἀριστάρχου ἐν ξ 64.

***Εὐμυλίη** [. ⏑ ⏑ .], ἡ, Ὕ. Ἑρμ. 325, παρεφθαρμένη γραφή, ἀνθ' ἧς οἱ μὲν γράφουσιν εὐμελίη (Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐμέλεια), δ ἑ. καλὴ μελῳδία, οἱ δὲ εὐδίη, δ ἑ. εὐδία, αἰθρία.

Εὐνάζω=εὐνάω (εὐνή), μέλ. **άσω**, κοιτάζω, κατακλίνω, πλαγιάζω (μεταβ.), μετ' αἰτ. δ 408. — Τὸ μέσ. κατακλίνομαι, πλαγιάζω (ἀμετάβ.), υ 1 κ. ἀ., «-παρά τινι» ε 119, «παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης» δ 449, καὶ μετὰ μόνης δοτ., Ὕ. Ἀφρ. 191· ἐπὶ ὀρνίθων κουρνιάζω, Ὀδ. ε 65.

Εὐ ναιετάων, ωσα, ον (ναιετάω), καλῶς κατῳκημένος ἢ καλὸς πρὸς οἴκησιν, «-πόλις, δόμος, μέγαρα» Β 648, Ζ 370, β 400, «-πόλεις» Ὕμ. Ἀπ. 175.

Εὐ ναιόμενος, η, ον (ναίω) καλῶς κατοικούμενος, πολυάνθρωπος, «-πόλις, πτολίεθρον» Ἰλ. πλχ., «-Βούδειον» Π 572, «-Σιδονίη» ν 285.

Εὐνάω (εὐνή), μέλ. εὐνήσω, παθ. ἀόρ. α' εὐνήθην. 1) Ἐνεργ. (Ἴδ. εὐνάζω) κατακλίνω, πλαγιάζω, συνήθ. ἡσυχάζω· ὅθεν μεταφ. κατευνάζω, καθησυχάζω «-γόον» δ 758. 2) Παθ. κατακλίνομαι, πλαγιάζω «-εὐνηθῆναί τινι» Β 821, Π 176, «-φιλότητι ἢ ἐν φιλότητι εὐνηθῆναι» Γ 441, Ξ 360. Μεταφορ. ἐπὶ ἀνέμων κοπάζω, καταπίπτω, ε 384.

Εὐνή, ἡ, (Fας, ἰαύω) γεν. **εὐνῆφι**. 1) κοίτη, τόπος ἔνθα τις κατακλίνεται, ἵνα κοιμηθῇ, ὅθεν α') ἰδίως στρωμνή, κλίνη, οἷον «-θεάων» ω 615, «-ἐξ εὐνῆφιν» Ο 580, β 2, γ 405, δ 307, π 34, ψ 179· ἐν γένει, β') στρατόπεδον, Κ 408, 464· φωλεὸς τοῦ θηρίου, Λ 115, δ 338· σταῦλος ξ 14· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνδιαιτήματος τοῦ Τυφωέως, Β 783 (κατὰ πληθ.)· γ') κοίτη (ἡ συζυγική), «-εὐνῆς ἐπιβήμεναι» Ι 133, δ 333, «-εἰς εὐνὴν φοιτᾶν» Ξ 296, «-εὐνὴν ἱκέσθαι» ψ 354, «-λέχος καὶ εὐνή» θ 269· ὅθεν δ') ὁμοκοιτία, συγκοίτασμα, συνουσία «-φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγῆναι» Γ 445 κ. ἀ. πλχ., καὶ κατὰ πληθ. θ 249, «-οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων» λ 249. 2) κατὰ πληθ. «-εὐναὶ» λίθοι μεγάλοι, χρησιμεύοντες εἰς ὅ,τι σήμερον αἱ ἄγκυραι, ἐκ τῆς πρῴρας ῥιπτόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἀδυνατοῦντες, φαίνεται, νὰ κρατήσωσι τὸ πλοῖον διὸ καὶ πάντοτε μετὰ τῆς βολῆς τῶν εὐνῶν (ἀγκυροβολίας) μνημονεύονται καὶ τὰ πρυμνήσια, σχοινία δηλ. χονδρά, δι' ὧν ἡ πρύμνη τοῦ πλοίου προσεδένετο εἰς τὴν ξηράν, Α 436, Ξ 77, ι 137, ο 498.

Εὐνῆθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς εὐνῆς, ἀπὸ τὸ στρῶμα, υ 125.

Εὔνηος, ὁ, ἀντὶ τοῦ **Εὔνεως**, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης, ἐν Λήμνῳ γεννηθεὶς καὶ βασιλεύων, Η 468, Ψ 747. (Σημ. κυρ. τὸν ἔχοντα καλὰς ἢ πολλὰς ναῦς).

Εὔνητος, ον, μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον **ἐΰννητος** (νέω, νήθω, γνέθω, εὔκλωστος, καλογνεσμένος, οἷον «-χιτών, πέπλος» Σ 596, Ω 580, η 97.

Εὐνῆφι, εὐνῆφιν, ἴδ. εὐνή.

Εὔνις, ιος, ὁ, ἡ, (γοτθ. wans=ἐνδεής) ἐστερημένος, «υἱῶν» Χ 44, «-ψυχῆς» ν 524.

Εὐνομίη, ἡ, (νόμος), εὐνομία, τήρησις τῶν νόμων, τοὐναντίον τῆς

«-ὕβρεως» ρ 487 †. Κατὰ πληθ. κεῖται Ὕμ. 30, 11.

Εὔξεστος, ον, ἐΰξεστος, ον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίθ. τρικατάληκτον εὑρίσκεται ω 275, 590, (ξέω), καλῶς ἐξεσμένος, ἐξωμαλισμένος, λεῖος, ἐν γένει καλῶς κατειργασμένος· ἰδίως ἐπὶ ξυλουργημάτων, οἷον «-ἀπήνη» Ω 275, 578, 590, «-ἐλάτη» Η 5, «-ἀσάμινθος» δ 48. «-τράπεζα» α 333, «-ἄχοντες» ξ 225.

Εὔξοος, ον, ἐΰξοος (ξέω), γεν. **ἐΰξου** Κ 373 (ὡς ἐκ τοῦ ἐΰξους)=**εὔξεστος** (ἴδ. ἀνωτ. τὴν λ.), ἐπὶ ξυλίνων πραγμάτων, οἷον «-ἅρμα» Β 390, «-δόρυ» Κ 373, «-τόξον Δ 105 κ.ἄ., «-τράπεζα» Λ 629, «-δουροδόκη» α 128· ἐπὶ δὲ μεταλλίνων μόνον ε 237 «-σκέπαρνον» λεῖον, ἐστιλβωμένον.

Εὔορμος, ον. (ὅρμος) καλὸν ἔχων ὅρμον (τόπον, ἔνθα ἀγκυροβολοῦσι τὰ πλοῖα), «-λιμήν» Φ 23, δ 358, ι 136.

***Εὔοχθος, ον,** (ὄχθος, ἔχω) ἐπίθ. τῆς γῆς: ἡ καλοὺς ἔχουσα ὄχθους, βώλους, ὃ ἐ. εὔφορος, (συνώνυμ. τοῦ ἐριβῶλαξ)· τοὐναντίον «-δύσβωλος» Ἐπιγρ. 7, 2.

***Εὔπαις, δος,** ὁ, ἡ, (παῖς) πολλοὺς ἔχων παῖδας, Ὕμ. 30, 5.

Εὐπατέρεια, ἡ, (πατήρ), ἡ καλὸν ἔχουσα πατέρα, θυγάτηρ καλοῦ πατρός, εὐγενής, ἐπίθ. τῆς Ἑλένης καὶ Τυροῦς, Ζ 292, λ 235, χ 227.

Εὐπειθής, εος, ὁ, (ἐκ τοῦ ἐπιθ. εὐπειθής), πατὴρ τοῦ μνηστῆρος Ἀντινόου, Ἰθακήσιος, α 383, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λαέρτου, ω 469 ἑξ.

Εὔπεπλος, ον (πέπλος), ὡραῖον ἔχουσα πέπλον, ἐπίθ. γυναικῶν, «Ἀχαιιάδες» Ε 424, «-ἀμφίπολος» Ζ 372, «-Ναυσικάα» ζ 49 κ. ἄ.

Εὐπηγής, ἐς (πήγνυμι), ἀντὶ τοῦ εὐπαγής, συμπαγής, στερεός, ἰδίως ἐπὶ σωματικῆς κατασκευῆς, «-μέγας ἠδ' εὐπηγής» φ 334 †.

Εὔπηκτος, ον (πήγνυμι) συμπαγής, σφιγκτὰ συνηρμοσμένος, καλοδεμένος, ἐν γένει καλῶς κατεσκευασμένος, «-μέγαρον» Β 661, «-κλισίη» Ι 663, «-θάλαμος» ψ 41.

Εὔπλειος, η, ον, ἔϋπλ. (πλεῖος=πλέως) [εὔπλεως], πλήρης, καλογεμισμένος, οἷον «-πήρη» ρ 464 †.

Εὐπλεκής, ές, ἐϋπλεκ. (πλέκω) εὔπλεκτος, καλοπλεγμένος, «-θύσανοι, δίφροι» Ἰλ. Β 449, Ψ 436.

Εὔπλεκτος, ον, ἐΰπλ. (πλέκω) καλῶς πεπλεγμένος, καλοπλεγμένος, οἷον «-σειραί» Ἰλ. Ψ 115 (ἔνθα κεῖται ὁ κοινὸς τύπος), «-δίφρος» καλῶς πεπλεγμένος, Ψ 335.

Εὐπλοίη, ἡ, εὔπλοια, καλὸν ταξεῖδι, Ι 362 †.

Εὐπλοκαμίς, ῖδος, ἡ, ἐϋπλ., ἕτερος Ὁμηρικὸς τύπος τοῦ θηλυκ. τοῦ ἑπομένου ἐπιθ., ὅπ. ἴδ., μόνον ἐν τῷ «-εὐπλ. Ἀχαιαί» Ὀδ. β 119, τ 542.

Εὐπλόκαμος, ον, μόνον **ἐϋπλόκ.** (πλόκαμος) ἡ καλοὺς ἔχουσα πλοκάμους (πλεξίδας), ἐπίθετον γυναικῶν θνητῶν καὶ ἀθανάτων, Ζ 380, ι 125 κ. ἄ. πλχ. μάλιστα τῆς Ὀδ. Ἡ λ. ἐπική.

Εὐπλυνής [- - ◡ -], **ές, ἐϋπλ.** (πλύνω), καθαρός, καλοπλυμένος, «-φᾶρος» Ὀδ. θ 392, 425, ν 67.

Εὐποίητος, ον καὶ **η, ον** (ποιέω), καλῶς πεποιημένος, καλοκαμωμένος, καλῶς κατειργασμένος, «-φάλαρα» Π 106, «-θρόνοι» υ 150, «-εἵματα» ν 369. Τὸ θηλ. «εὐποίηται πύλαι» Ε 466 (ἔνθα ὁ μὲν Ἀρίσταρχ. ἔγραφεν «-εὐποιήτοισι», ὁ δὲ Φαῖσις διῃρημένως «εὖ ποιητῇσι» ὡς

καὶ Π 636 «-εὖ ποιητάων»), «βόες» (ἀσπίδες) Π 636, «-εὐποίητος πυράγρη» γ 434.

***Εὐπόλεμος, ον** (πόλεμος), καλὸς ἢ εὐτυχὴς ἐν πολέμῳ, «Νίκη» Ὕμ. 7, 4.

Εὖ πρήσσω (πρήσσω), κάμνω καλά, βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, διατάσσω, θαμιστ. τύπος: «-ἐϋπρήσσεσκον» θ 259 †.

Εὐπρηστος, ον (πρήθω), εὐφύσητος, σφοδρῶς ἐξερχόμενος, σφοδρός, μόνον «-ἀϋτμή» Σ 471 †.

Εὔπρυμνος, ον (πρύμνα), ὁ ἔχων στερεὰν ἢ ὡραίαν (κεκοσμημένην) πρύμναν, «-νῆες» Δ 248 †.

Εὔπυργος, ον (πύργος), καλοὺς ἔχων πύργους, οἷον «-Τροίη» Η 71 †.

Εὔπωλος, ον (πῶλος) καλοὺς ἢ πολλοὺς πώλους (ἵππους) ἔχων, ἐπίθ. τοῦ Ἰλίου, Ε 551, 6 18 κ. ἀ.

Εὐράξ, ἐπίρ. (εὖρος), χορ. κατὰ πλάτος· ὅθεν ἐκ τοῦ πλαγίου, πλαγίως, Ἰλ. Λ 251, Ο 541.

Εὐραφὴς [. ◡ .], **ές, ἐϋρραφ.** (ῥάπτω), καλορραμμένος, οἷον «-δοροί» Ὀδ. 6 354, 380.

Εὐρεὴς, ές, ἐϋρρεὴς, ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., ὅπ. ἴδε, μόνον κατὰ γεν. «-ἐϋρρεῖος ποταμοῖο» (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ: ἐϋρρεέος) Ἰλ. Ζ 508, Ο 267 κ. ἀ.

Εὐρείτης, ου, ὁ, **ἐϋρρ.**, γέν. αο (ῥέω), ὁ καλῶς ῥέων, καλὰ ὡραῖα ῥεύματα ἔχων, ἐπίθ. ποταμῶν, οἷον «-Σατνιόεις» Ζ 34, «Αἴγυπτος» ὁ Νεῖλος, ξ 257.

***Εὔριπος** [. — .], ὁ, χυρ. μὲν πᾶς πορθμός, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ πόρος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας, Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, τὰ νῦν Ἔγριπος, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποδίδεται συνεκδοχικῶς εἰς τὴν νῆσον Εὔβοιαν, Ὕμ. Ἀπ. 222.

Εὑρίσκω, ὁ ἐνεστ. μόνον τ 158 μέλ. εὑρήσω Ὕ. Ἑρμ. 302· ἀόρ. εὗρον καὶ μέσ. εὑρόμην. Α') Ἐνεργ. 1) εὑρίσκω, ὅ,τι ζητῶ εὑρίσκω, ἑπομ. ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, μετ' αἰτ. «-μῆχος» Β 343, «-μῆτιν» τ 158, «-κακοῦ ἄκος» (ἴδ.τ. λ.) θεραπείαν εὑρίσκω, Ι 250, «-τέκμωρ τι» ἀπαλλαγήν τινα, δ 374. «-τέκμωρ Ἰλίου» τὸ τέλος, τὴν ἅλωσιν τοῦ Ἰλίου, Η 31, Ι 48. 2) τυχαίως εὑρίσκω, [ἐντυχάνω] ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων συχνότατα, καὶ μετὰ μετοχ. «αὐτὸν ἥμενον» Α 498, Σ 753 κ. πλχ. Β') Μέσ. εὑρίσκω ἐμαυτῷ, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ δι' ἐμαυτόν, «-τέκμωρ» Π 472, «ὄνομα» τ 403, «-θανάτου λύσιν ἑταίροις» ι 422· ὅθεν «-οἵ τ' αὐτῷ κακὸν εὕρετο» φ 304.

Εὔροος, ον, ἐΰρροος, ὁ καλῶς ῥέων, καλά, ὡραῖα ῥεύματα ἔχων, ἐπίθ. ποταμῶν Ἰλ. Η 329, Φ 130.

Εὖρος, ὁ, Εὖρος, ἄνεμος νοτιανατολικός, εἷς τῶν τεσσάρων κυρίων ἀνέμων παρ' Ὁμ., ε 295. 332. Εἶνε σφοδρός, Β 145, Π 765, καὶ ὡς εὐκραὴς ἀναλύει τὴν χιόνα, τ 206.

Εὖρος, εος, τό, (εὐρύς), πλάτος, λ 312 †.

***Εὐρραφής, ἐϋρρείτης, ἐΰρροος**, ἴδ. εὐραφὴς κλπ.

Εὐρυάγυια [. ◡ ◡ . .], ἡ, μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτ. τοῦ θηλυκ. (εὐρύς, ἀγυιά, εὐρείας ἀγυιὰς ἔχουσα, εὐρύχωρος, «-πόλις» ο 384. ἀλλχ. δὲ ἐπίθετον τῆς Τροίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Μυκηνῶν, Β 329, Δ 52, δ 246, η 80· «χθὼν»=εὐρυόδεια, εὐρείας ὁδοὺς ἔχουσα γῆ, Ὕ. Δήμ. 16.

Εὐρυάδης [. ◡ ◡ .], **ου**, ὁ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς

ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, χ 267.

Εὐρύαλος [.‿‿.], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, Ἀργεῖος, Β 565, ἀνδρεῖος ἥρως, Ζ 20, καὶ ἐπιδέξιος παλαιστής, Ψ 680. 2) εἷς τῶν Φαιάκων, παλαιστὴς ἱκανός, θ 115.

Εὐρυβάτης [.‿‿.], ου, ὁ, 1) κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Α 320, Ι 170. 2) κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσέως, Β 184, τ 246 ἑξ. (εὐρύς, βαίνω).

***Εὐρυβίης** [.‿‿.], αο, ὁ, (εὐρύς, βία), εὐρεῖαν ἔχων δύναμιν, ἐκτεταμένον κράτος, « Κελεός» Ὕ. Δήμ. 295.

Εὐρυδάμας [.‿‿.], αντος, ὁ, 1) εἷς τῶν Τρώων πατὴρ τοῦ Ἄβαντος καὶ Πολυΐδου, ὀνειροπόλος, ὀνειροκρίτης, Ε 149. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, σ 297, χ 283.

Εὐρυδίκη [.‿‿.], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου, γυνὴ τοῦ Νέστορος, γ 452.

Εὐρύκλεια, ἡ, (εὐρὺ κλέος ἔχουσα) θυγάτηρ τοῦ Ὦπος, ἡ πιστὴ ταμία (οἰκονόμος) ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως, χ 391 ἑξ., δούλη ὑπὸ τοῦ Λαέρτου ἀγορασθεῖσα, α 429, 430, καὶ τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τ 15 ἑξ., 491 ἑξ.

Εὐρυκρείων, οντος, ὁ, (εὐρύς, κρείων), εὐρύ, ἐκτεταμένον ἔχων κράτος, μέγας βασιλεύς, ἐπίθ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, Α 102 κ. πλχ., γ 248 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Λ 751.

Εὐρύλοχος [.‿‿.], ὁ, ἑταῖρος καὶ συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσέως. Ἀρχηγὸς γενόμενος τοῦ ἑνὸς μέρους τῶν ἑταίρων ἤγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν Κίρκην, κ 205, 441, ἠκολούθησε μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὸν Ἅδην, λ 23, συνεβούλευσε τὴν σφαγὴν τῶν ἱερῶν βοῶν τοῦ Ἡλίου, καὶ οὕτως ἔγεινε παραίτιος τοῦ θανάτου αὐτός τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων συνεταίρων, μ 339, 417.

Εὐρύμαχος [.‿‿.], ὁ, υἱὸς τοῦ Πολύβου, δ 628, 629, μετὰ τοῦ Ἀντινόου ὁ περιφανέστατος τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, πανοῦργος καὶ δόλιος, α 399, β 177, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, χ 69 ἑξ.

Εὐρυμέδουσα [.‿...], ἡ, δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου, τροφὸς τῆς Ναυσικάας η 8.

Εὐρυμέδων [.‿...], οντος, ὁ, 1) πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ἐν Ἠπείρῳ η 58 (πρβλ. Πινδ. Πυθ. 8, 15—19). 2) υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου, ὁ εὐγενὴς ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος Δ 228. 3) ὑπηρέτης τοῦ Νέστορος, Η 114, Λ 620.

Εὐρυμέτωπος, ον, εὐρὺ μέτωπον ἔχων, πλατυμέτωπος, ἐπίθ. τῶν βοῶν, Κ 292, γ 382 κ. πλχ.

Εὐρυμίδης [.‿‿.], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρύμου = ὁ Τήλεμος, εἷς τῶν Κυκλώπων, ι 509, καὶ μάλιστα ὁ μάντις αὐτῶν.

Εὐρυνόμη [.‿..], ἡ, 1) μία τῶν Ὠκεανίδων, κατὰ τὸν Ἡσίοδ., Θεογ. 908, μήτηρ τῶν χαρίτων καὶ κατὰ Ἀπολλώνιον τὸν Ρόδ., Α 503, πρὸ τῆς Ρέας (ὡς σύζυγος τοῦ Τιτᾶνος Ὀφίωνος) βασίλισσα τοῦ Ὀλύμπου, ὑποδεχθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν τὸν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου πεσόντα Ἥφαιστον, Σ 398 ἑξ. 2) ἑτέρα ταμία (οἰκονόμος) ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως ἐκτὸς τῆς Εὐρυκλείας, ρ 495 ἑξ., τ 96.

Εὐρύνομος [.‿..], ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, β 22.

Εὐρύνω (εὐρύς), ἀόρ. α' εὔρυνα, πλατύνω, ἀνοίγω, κάμνω εὐρύχωρον, «ἀγῶνα» τὸν τόπον τοῦ ἀγῶνος, του-

τέστιν ὁρίζω αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν· Ψ 258 θ 260 †.

Εὐρυόδεια [. ⏑ . . .], ἡ, μόνον θηλ. ὡς τὸ εὐρυάγυια, (εὐρύς, ὁδός) ἡ εὐρείας, ἐκτεταμένας ὁδοὺς ἔχουσα, ἐπίθετον τῆς γῆς, ὡς μακρὰν καὶ κατὰ πάσας αὐτῆς τὰς διευθύνσεις δυναμένη νὰ ὁδεύηται, «-χθών» Π 635, γ 453, κ 149 κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ λ 52.

Εὐρύοπα [. ⏑ ⏑ .], ὁ, ἀντὶ τοῦ: εὐρυόπης, ὡς ὀνομ. Ε 265, Θ 146, ὡς κλητ. Π 241, Ὑμ. 22, 4 καὶ ὡς αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν «-εὐρύοπα» Α 498, Θ 206, Ξ 265, Ω 331, Ὑμ. 22, 2, εἴτε (ἐκ τοῦ Fὀψ=vox) κυρ. ὁ εὐρύφωνος, μεγαλόφωνος, ὁ ἐ. εἰς μεγάλην ἔκτασιν βροντῶν, βροντόφωνος, ἐπίθ. τοῦ Διός.

Εὐρύπορος, ον (εὐρύς, πόρος) εὐρεῖς ἔχων πόρους, κατὰ πάσας τὰς ἐκτάσεις ἔχων περάσματα, ἐπίθ. τῆς θαλάσσης, οἷον τὸ εὐρυόδεια τῆς γῆς, Ο 381, δ 432, μ 2.

Εὐρυπυλής [. ⏑ ⏑ .], ές (εὐρ., πύλη), εὐρείας, μεγάλας ἔχων πύλας, «-Ἄϊδος δῶ» Ψ 74, λ 571.

Εὐρύπυλος, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος, ἔγγονος τοῦ Ὀρμένου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρμενίου τῆς Θεσσαλίας, ἐκπλεύσας μετὰ 40 νηῶν εἰς τὴν Τροίαν, Β 736, ὅπου τιτρώσκεται μὲν ὑπὸ τοῦ Πάριδος, θεραπεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Λ 809 ἑξ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος κατὰ τῆς Ἀστυπαλαίας, πατὴρ τῆς Χαλκιόπης, βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐπανερχομένου ἐκ τοῦ Ἰλίου (Ἀπολλ. 2, 7, 1) Β 677 ἑξ. 3) υἱὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀνεψιὸς τοῦ Πριάμου, βασιλεὺς τῆς Μυσίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, λ 520 ἑξ.

Εὐρυρέεθρος [. ⏑ . . .], ον, ὁ εὐρὺ ἔχων ρεῖθρον, εὐρύρρειθρος, ἐν γέν. εὐρύς, «-Ἀξιός» Φ 141 †.

Εὐρὺ ρέων [. ⏑ . .] ουσα, ον, ὁ εὐρέως ρέων, εὐρὺν ἔχων ροῦν, εὐρύρρους, ἐπίθ. τοῦ Ἀξιοῦ, *Ἰλ. Β 849, Π 288· τοῦ Ξάνθου, Φ 304,

Εὐρύς, εῖα, ύ, γεν. έος, είης, έος αἰτ. εὐρέα ἀντὶ τοῦ εὐρύν, Ζ 291, Σ 140, Φ 125), πλατύς, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, συχνὸν ἐπίθ. τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς, τῆς θαλάσσης, Β 159· «-σάκος» Ν 608, «-σπέος» Ν 32, «-εὐρέες ὦμοι» Γ 227, «-τεῖχος εὐρὺ» παχύ, Μ 5, «-Ἑλίκη εὐρεῖα» Β 575, «-Σπάρτη» λ 460, «-στρατός» ἐκτεταμένον στρατόπεδον, Α 229 κ. ἄ. «-κλέος εὐρύ» ἐκτεταμένη φήμη, α 344 κ. ἄ. ἔτι δὲ καί: ἐκτεταμένη δόξα, γ 204 κ. ἄ., ἐπὶ ἀνθρώπων «-εὐρύτερος ὤμοισιν ἰδεῖν» Γ 194. — Σύγκρ. εὐρύτερος, Γ 194, Ψ 427.

Εὐρυσθενής, ές, εἰς μεγάλην ἔκτασιν δυνάμενος, μεγαλοδύναμος, ἐπ. τοῦ Ποσειδῶνος, Β 465. Θ 201, ν 140.

Εὐρυσθεύς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν. Τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἐπετάχυνεν ἡ Ἥρα, ἵνα αὐτὸς καὶ μὴ ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τὸν ὅρκον τοῦ Διὸς βασιλεύῃ τῶν ἀπογόνων τοῦ Περσέως, Ο 103 ἑξ, 123 ἑξ. Οὕτως λοιπὸν ὁ Εὐρυσθεὺς γενόμενος κύριος τοῦ Ἡρακλέους ἐπέταξεν εἰς αὐτὸν τοὺς γνωστοὺς δώδεκα ἄθλους, Ο 639. ὧν ὕστατος ἦτο νὰ φέρῃ ἐκ τοῦ Ἅδου τὸν κύνα (Κέρβερον) Θ 363. λ 631.

Εὐρυτίδης [. ⏑ ⏑ .], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ὁ Ἴφιτος, φ 14.

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ, εἷς τῶν Κενταύρων, φ 295, πρβλ. Ἀπλδ. 2, 5, 4.

Εὔρυτος, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος,

ὡς δὲ ἐλέγετο, τοῦ Ποσειδῶτος καὶ τῆς Μολιόνης ἀδελφὸς τοῦ Κτεάτου, Β 621. ἴδ. Ἀκτορίων. Ἀμφότεροι ἐξεστράτευσαν εἰς βοήθειαν τοῦ Αὐγείου κατὰ τῶν Πυλίων καὶ τοῦ Νέστορος, Λ 709 ἑξ., ὡς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ὅστις ἐνεδρεύσας αὐτοὺς ἐφόνευσε. Κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον 2, 7, 2 ἦσαν συμφυεῖς, ἐν δηλ. σῶμα ἔχοντες, δύω δὲ κεφαλὰς καὶ τέσσαρας χεῖρας καὶ ἰσαρίθμους πόδας, κατὰ δὲ τὴν δύναμιν ὑπερέβαλλον τοὺς τότε ἀνθρώπους. 2) υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Οἰχαλίας, Β 596, 730 ἢ τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ κατὰ τὴν Ὀδ.(ἴδ. Οἰχαλίη), πατὴρ τῆς Ἰόλης, τοῦ Ἰφίτου, τοῦ Μολίονος κ. ἄ., περίφημος τοξότης. Κατὰ τὸν Ὅμ. ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς προκαλέσας αὐτὸν εἰς τὸ τοξεύειν, θ 225 ἑξ., κατὰ δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὡς ἀποποιηθεὶς αὐτῷ τὴν Ἰόλην, Ἀπλδ. 2, 4, 8. Τὸ δὲ τόξον αὐτοῦ ἔλαβε παρὰ τοῦ υἱοῦ Ἰφίτου ὁ Ὀδυσσεύς, φ 32 ἑξ.

***Εὐρυφάεσσα** [. ⏑ ⏑ . .], ἡ, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος μήτ. τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς, Ὑμ. 31: 2, 4. (‖: θηλ. τοῦ εὐρυφαής, οἱονεὶ, Φωτεινή).

Εὐρυφυής [. ⏑ ⏑ .], ἐς, (εὐρ. φύω) εἰς μεγάλην ἔκτασιν αὐξάνων (φυόμενος), μεγαλοφυής ἐπίθ. τῆς κριθῆς διὰ τοὺς ἀστάχυς αὐτῆς), «κρῖ» δ 604 †.

Εὐρύχορος [. ⏑ . .], ον, ἐπίθ. πόλεων καὶ χωρῶν, Β 498, Ι 478, δ 365, λ 256 κ. ἄ. πλχ., ὁ ἔχων εὐρεῖς χορούς, δηλ. τόπους, πλατείας πρὸς χορόν).

Εὐρώεις, εσσα, εν (εὐρώς) εὐρωτιῶν, μουχλιασμένος, ἄρα ὑγρὸς (ἐπὶ τόπου), βορβορώδης, ἐπίθ. τοῦ Ἅδου, Υ 65, κ 512, ψ 322. ω 10, «ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι» εἰς τὸ μουχλιασμένον σκοτάδι, Ρ, Δήμ. 482.

Εὐρώπη, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφαέσσης κατὰ τὸν Ἀπλδ. 3, 1, 1, κατὰ δὲ τὸν Ὅμ. τοῦ Φοίνικος, μήτηρ τοῦ Μίνωος καὶ Ραδαμάνθυος, κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδ. 1, 173 καὶ τοῦ Σαρπηδόνος ἐκ τοῦ Διός, ὅστις ἀναλαβὼν μορφὴν ταύρου ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν Κρήτην, Ξ 321. Τὸ ὄνομα αὐτῆς δὲν μνημονεύει ὁ Ὅμ. Κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 357 (ἀλλ' ὡς ὄνομα Ὠκεανίδος), Βατρ. 79, Ἡροδ. 1, 2 2) ὡς ὄνομα ἠπείρου κατὰ πρῶτον ἐν τῷ Ὑ. Ἀπόλ. 251, 291, ἔνθα μόνον τὰ βόρεια τῆς Ἑλλάδος, φαίνεται, οὕτως ὀνομάζονται. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. «εὐρωπόν, σκοτεινόν, πλατύ. Εὐρώπη ἡ χώρα τῆς δύσεως ἢ «σκοτεινή» Δύσις, Ἑσπερία. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τό: εὐρωπός =εὐρύς, καί: εὐρώπη (ἐξυπ. χώρα) = ἐκτεταμένη, εὐρεῖα.

Εὖς, ἐΰ, ἠΰς, ἠΰ, γεν. **ἐῆος**, αἰτ. **ἐΰν**, Θ 303, σ 127 καὶ **ἠΰν**, Ε 628· οὐδ. **ἠΰ**, Ρ 456, Υ 80. Οἱ τύποι **ἐΰ** καὶ **εὖ** εἶνε μόνον ἐπιρρήμ. 1) καλός, ἀγαθός, ὡραῖος, γενναῖος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Η 653, «μένος ἠΰ» γενναία ὁρμή, δύναμις, Ρ 456. Ἡ γεν. «ἑῆος» γράφεται σήμερον πανταχοῦ ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ: ἑῆος (=ἑαυτοῦ), οἷον «παιδὸς ἑῆος» Α 393 καὶ Ο 138, Ω 422, 550 (ὅπου μάλιστα κατὰ τὴν ἐσφαλμένην γραφὴν ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ: τοῦ σοῦ) Ἴδε καὶ λ. **ἑός**, 2) γεν. πληθ. τοῦ οὐδετ. «ἐάων» ὡς ἐξ ὀνομαστ. τὰ **ἐά**, τὰ καλά, τὰ ἀγαθά, «πίθοι... δώρων, οἷα δίδωσι κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων» Ω 528, ὅθεν

ἐξάγεται ὅτι εἶνε οὐδέτ. Ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἐν τῇ φρ. «-θεοὶ δωτῆρες ἐάων» θ 325· 335, Ὕμ. 17. 12, 29. 8.

Εὖσα, ἀόρ. τοῦ **εὕω**.

Εὔσελμος, ον, ἐΰσσελμος, (σϜέλμα), ὁ καλὸν τουτέστι στερεὸν ἢ ὡραῖον ἔχων σέλμα, κατάστρωμα, εὐκατάστρωτος, καλοστρωμένος ἐπίθ. τῶν νεῶν. Εἶχον δὲ μόνον κατὰ τὴν πρύμνην καὶ τὴν πρῶραν κατάστρωμα, Β 170, δ 390 κ. ἀ.

Εὔσκαρθμος, ον, ἐΰσκ., (σκαίρω) εὐκόλως σκιρτῶν, πηδῶν πεταχτός, ἐπίθ τῶν ἵππων. Ν 31 †.

Εὔσκοπος, ον, ἐΰσκ. ὁ καλῶς σκοπεύων, σημαδεύων, εὔστοχος, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἢ ὁ καλῶς κατασκοπεύων, ὀξυδερκής, καλὸς κατάσκοπος, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ω 24, 109, α 38, η 137.

Ἐΰσσελμος, ον, εὔσελμος, ὅπ. ἴδ.

Ἐΰσσωρος, ὁ, ἀντὶ τοῦ Εὔσωρος, πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, Θρᾷξ, Ζ 8.

Εὐσταθής, ἐΰστ. (ἵστημι), εὐσταθής, σταθερός, στερεός, «-μέγαρον» Σ 374, υ 258, χ 120, «-θάλαμος» ψ 178.

Εὐστέφανος [. . ⏑ .], **ον, ἐΰστ.** (ἐκ τοῦ στεφάνη, ος). 1) καλλιστέφανος, καλὴν ἔχουσα στεφάνην, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Φ 511, τῆς Ἀφροδίτης, θ 267, τῆς Μυκήνης, β 120 καὶ τῆς Δήμητρος, Ὕ. Δήμ. 224. 2) ἡ καλὴν στεφάνην τουτέστιν ἐπάλξεις, τείχη ἔχουσα, ἑπομ. ὀχυρά, ἐπίθ. τῶν Θηβῶν, Τ 99, ἴδ. στεφάνη.

Εὔστρεπτος, ον, ἐΰστρ. (στρέφω), εὔστρεπτος, καλοστρειμμένος, εὔπλεκτος, περὶ συνεστραμμένων ἱμάντων (λωρίων) Ὀδ. β 426, ρ 291.

Εὐστρεφής, ές, ἐΰστρ. = τῷ προηγ. κεῖται ἐπὶ σχοινίων, καλωδίων καὶ ἄλλων πλεκτῶν καὶ συνεστραμμένων, ι 427, κ 167, ξ 346· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, Ο 463, καὶ τῆς χορδῆς τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἣν ὀνομάζει «-ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός» φ 408.

Εὔστροφος, ον, ἐΰστρ. (στρέφω) = τῷ προηγ. καλοστρειμμένος, οἷον «οἰὸς ἀώτος» τὸ μάλλινον σχοινίον τῆς σφενδόνης, Ἰλ. Ν 599, 716.

***Εὔστρωτος, ον,** (στρώννυμι) εὔστρωτος, καλοστρωμένος, οἷον «-λέχος» Ὕ. Ἀφρ. 158, Δήμ. 286.

Εὖτε, (jote, ὅτε) 1) σύνδεσμος χρονικὸς ὅτε, ἐν ᾧ, καθ' ὃν χρόνον· α') μεθ' ὁριστ. ἐν τῇ προτάσει, ἑπομένων ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν ἑξῆς μορίων «-ἔνθα, τῆμος δή, καὶ τότε δή, καὶ τότε δή ρα, τότε δή, ἔπειτα, τόφρα δέ, δ' ἄρα» Ζ 392, ν 93, χ 182, ω 149, Ὕ. Ἀπ. 116, ρ 320, υ 73 κ. ἄ. πλχ. πολλάκις δὲ καὶ μόνος ὁ Δὲ ἀκολουθεῖ ἐν τῇ ἀποδόσει, Μ 373 κ. ἀ., ἢ καὶ οὐδὲν μόριον Λ 735. Δύναται δὲ ἡ τὸν εὖτε ἔχουσα πρότασις νὰ τίθεται καὶ μετὰ τὴν ἀπόδοσιν, Ε 396, Ζ 515 κ. ἀ. β') μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ Ἄν ἀποτελεῖ χρονικὴν ἀοριστολογίαν ἐν τῷ μέλλοντι, ἐκφράζει δηλ. περίστασιν ἥτις ὑποτίθεται ὅτι γίνεται ἐν τῷ μέλλοντι, ὅταν, ἐὰν ποτε, καθ' ἣν περίπτωσιν (μὲ ὑποτακτ.), οἷον Α 242, Β 34, α 192, ρ 323 κ. ἀ. Συνήθως δὲ τότε ἡ πρότασις ἡ ἔχουσα τὸν «-εὖτε» ἀκολουθεῖ· ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς ἀποδόσεως παρεντίθεται, οἷον «-δμῶες, εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι» ρ 320. Ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐκφράζεται καὶ ἄνευ τοῦ Ἄν, η 202· γ') μετ' εὐκτ. ἐκφράζει περίστασιν πολλάκις ἐν τῷ παρελθόντι ἐπαναλαμβανομένην, ὁσάκις, Ὕμ. 17, 8. 2) ἐπίρ. παρομοιω-

τεως, ὡς, καθὼς Γ 10, Τ 386.

Εὐτειχής, καὶ **εὐτείχητος, ον** μόνον Ὕ. Ἀφρ. 112. (εὖ, τεῖχος) εὐτείχιστος, ἑπομ. ὀχυρός, «-Τροίη, Ἴλιος» Α 129, Β 113 κ. ἄ. Π 57.

Εὔτμητος, ον, ἔϋτμ., (τέμνω), εὔτμητος, καλοκομμένος, πάντοτε ἐπὶ σκυτοτομικῶν ἔργων, ἱμάντων τελαμώνων κ. τ. τ. Ἰλ. Η 304, Κ 567, Φ 30 κ. ἄ.

Εὐτρεφής, ές, ἐΰτρ (τρέφω, εὐτραφής, παχύς, καλοθρεμμένος, οἷον «-ὄϊες, αἶξ» Ὀδ. ι 425, ξ 530.

Εὔτρησις, ιος, ἡ, χωρίον τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θεσπιῶν ἔχον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Β 502, πρβλ. Στράβ. 9, 2, 28. (Κατὰ Στέφανον τοῦ Βυζάντ. ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῶν δι' αὐτοῦ διερχομένων πολλῶν ὁδῶν).

Εὔτρητος, ον, ἐΰτρ. εὐτρύπητος, καλοτρυπημένος, «-λοβοί» Ξ 182 †.

Εὔτριχας, ἴδ. λ. εὔθριξ.

Εὔτροχος, ον, ἐΰτρ. (τροχός), καλούς, ὡραίους ἔχων τροχούς, «-ἅρμα, ἅμαξα» Θ 438, Ω 150, ζ 72 κ. ἄ.

Εὔτυκτος, ον, (τυκτός), εὐποίητος, καλῶς κατεσκευασμένος, καλοκαμωμένος, ἐν γέν. εὔμορφος, «κλισίη» Κ 566, Ν 240, δ 123, «-κυνέη» Γ 336 κ. ἄ. «-ἱμάσθλη» Θ 44. Ν 26.

***Εὔυμνος, ον**, (ὕμνος), πολυύμνητος, κυρ. πολλοὺς ὕμνους ἔχων, ἀκούων, Ὕ. Ἀπ. 19, 207.

Εὐφημέω (εὔφημος) κυρ. μεταχειρίζομαι εὐφήμους, τουτέστι καλούς, αἰσίους λόγους ἢ ἀποφεύγω τοὺς κακόν τι προοιωνιζομένους (προσημαίνοντας ἰδίως ἐπὶ θρησκευτικῶν τελετῶν, ὅθεν ἐν γέν. εὐσεβῶς σιωπῶ, παρασκευαζόμενος εἰς προσευχήν, Ι 171 †.

Εὔφημος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τροιζήνου σύμμαχος τῶν Τρώων, ἡγεμὼν τῶν Κικόνων, Β 846.

***Εὐφήμως**, ἐπίρ. ἐκ τοῦ εὔφημος (ὅπ. ἴδ.) διὰ καλῶν λόγων, εὐνοϊκῶς, Ὕ. Ἀπ. 171.

Εὐφήτης οὐ, ὁ, βασιλεὺς τῆς Ἐφύρας τῆς παρὰ τὸν Σελλήεντα ποταμὸν τῆς Ἥλιδος ἢ Θεσπρωτίας. Ο 532 (ἴδ. Ἐφύρη).

Εὔφορβος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πάνθου ἑνὸς τῶν ἀνδρειοτάτων Τρώων, ὁ πληγώσας τὸν Πάτροκλον καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Π 806 ἑξ., Ρ 59. (Ὁ Πυθαγόρας ἐνόμιζεν ὅτι ποτὲ αὐτὸς ὑπῆρξεν οὗτος ὁ Εὔφορβος, ἴδ. Διογ. Λαέρτ. 8, 1, 4).

Εὐφραδέως [. ⏑ . .], ἐπίρ. ἐκ τοῦ **εὐφραδής**, εὐφραδῶς, εὐγλώττως, «-ἀγορεύω» τ 352 †.

Εὐφραίνω, ἐΰφρ. (ἀμφότερα παρ' Ὁμ.) (φρήν) μέλ. -ανέω, ἀόρ. εὔφρηνα. 1) Ἐνεργ. εὐφραίνω, φαιδρύνω, εὐχαριστῶ, τινά. Ε 688, ν 44, «-τινὰ ἐπέεσσι» Ω 102, «-νόημα ἀνδρός» υ 82. 2) Μέσ. εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, β 311.

Εὖ φρονέων, ουσα, ον, ἐΰφρ. (φρονέω) καλὰ φρονῶν, θέλων τὸ καλόν, εὐνοϊκός, ἐνταῦθα ὅμως σημ. καὶ εὖ φρονοῦντα, φρόνιμον εὑρίσκεται μόνον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ «-ὁ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο» Α 73, β 228 κ. πλχ.

Εὐφροσύνη [. . ⏑ .], ἡ, **ἐΰφρ.** (ἀμφότερα παρ' Ὁμ.) εὐφροσύνη, εὐχαρίστησις, φαιδρότης, χαρά, Ὀδ. ι 6, υ 8, πληθ. ζ 156. Ἐκ τοῦ

Εὔφρων, ον, ἐΰφρων (ἀμφότερα παρ' Ὁμ.) (φρήν). 1) εὐφρόσυνος, φαιδρός, χαρούμενος. Ο 99, «-θυμός» ρ 531. 2) ἐνεργ. χαροποιός, εὐφραντικός, εὐχάριστος, «-οἶνος»

Γ 246 (‖. Ἀλλ' ἴδ. καὶ τὰς λ. εὐήνωρ καὶ μελίφρων).

Εὐφυής [. ⏑ .], ές, (φύω), καλὴν ἔχων φυὴν (ἀνάστημα), ὑψηλός, «-πτελέη» Φ 243, «-μηροί» εὔτραφεῖς, *Ἰλ. Δ 147.

Εὔχαλκος, ον, (χαλκός), ἐκ καλοῦ χαλκοῦ ἢ καλῶς ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος, ἐν γένει ὡραῖος, κομψός, «-στεφάνη, ἀξίνη» Η 12, Ν 612, «-λέβης» ο 84: «-μελίη» ἡ καλὸν ἔχουσα χαλκὸν (δηλ. χαλκίνην αἰχμὴν) Υ 322.

***Εὐχερής**, ές, (χείρ) εὔκολος, κυρ. καλὸς εἰς τὸ χέρι, καλόδολος, Βατρ. 62.

Εὐχετάομαι, ἀντὶ τοῦ εὔχομαι, ἀπαρμφ. εὐχετάασθαι, κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ εὐχετᾶσθαι, παρατ. εὐχετόωντο, κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ εὐχετῶντο. 1) μετὰ πεποιθήσεως ἢ φανερῶς λέγω τι περὶ ἐμαυτοῦ, «-τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται» λέγουσιν, α 172· ὅθεν καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, «-ἐπέεσσι» κομπορρημονῶ, Μ 391, «-ὑπέρβιον αὔτως εὐχ.» Ρ 19, Υ 348, «-κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσι» ἐπάνω εἰς φονευμένους ἄνδρας καυχῶμαι, χαιρεκακῶ, χ 412. 2) εὔχομαι, προσεύχομαι, μετὰ δοτ. «-Κρονίωνι» Ζ 268, «-θεοῖσι» Ο 369, μ 356· ἐν γένει δὲ δοξάζω, εὐλογῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνον ἐν συναφείᾳ πρὸς θεόν τινα, οἷον «-εὐχετόωντο θεῶν Διί, Νέστορι δ' ἀνδρῶν» Λ 761· «-τῷ κέν τοι . . . . θεῷ ὣς εὐχετοώμην» ἤθελα σὲ προσκυνῇ, λατρεύῃ, ὡς θεὸν (ἐξ εὐγνωμοσύνης), θ 467, Χ 394. Πρβλ. εὔχομαι.

Εὐχή, ἡ, εὐχή, προσευχή, δέησις· ὑπόσχεσις, κ 562 †.

Εὐχήνωρ, ορος, ὁ, υἱὸς (κατὰ δὲ τὸν Παυσαν. 1, 43, 5 ἔγγονος) τοῦ μάντεως Πολυΐδου, Ν 663.

Εὔχομαι, ἀποθ., μέλ. εὔξομαι, ἀόρ. εὐξάμην (πανταχοῦ ἀναύξητος, ὡς καὶ ὁ παρατ. εὐχόμην). Θεμελιώδης σημ. λέγω τι φανερὰ ἢ μετὰ πεποιθήσεως, ἀσυστόλως· ὅθεν 1) καυχώμενος λέγω, πολλάκις μετ' ἀπαρμφ. «πατρὸς ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχομαι εἶναι» Ξ 113, Ζ 211, α 180 κ. ἄ. πλχ. ἀλλὰ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀπαρμφ. «-ἐκ Κρητάων γένος εὔχομαι» ξ 199· ὅθεν καυχῶμαι, Α 91 κ. ἄ. ἔτι δὲ καὶ κομπάζω, Β 597, «-αὔτως» Λ 388. 2) ὑπισχνοῦμαι, τάζω μετ' ἀπαρμφ. Σ 499· ἰδίως εἰς θεούς, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρμφ. «-εὔχετο Ἀπόλλωνι ῥέζειν ἑκατόμβην» Δ 119, Θ 526, ρ 50 κ. ἄ.—Ἐπειδὴ δὲ διὰ τούτου τοῦ τρόπου ἤλπιζον ἀγαθόν τι παρὰ τῶν θεῶν, ἐν γένει 3) δέομαι, προσεύχομαι, παρακαλῶ, «-θεῷ» καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Α 87, Ζ 240· συχνὸν τὸ «-μέγα, μεγάλα εὔχομαι» γ 54· ἔτι δὲ καὶ μετὰ χαριστικῆς δοτ., οἷον «-αἴ τέ μοι εὐχόμεναι» ὑπὲρ ἐμοῦ, Η 298, μετ' ἀπαρεμφ. Β 401, φ 211, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρμφ. ο 453.

Εὖχος, τό, αὔχημα, καύχημα, δόξα, τιμή, ἰδίως πολεμικὴ δόξα· συχνὴ ἡ φρ. «-εὖχος διδόναι τινί» Ε 285, 654, Λ 445, Η 81· πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «-κλέος» καὶ «-νίκη» Η 203, «-εὖχος ὀρέγειν, πορεῖν τινι» Ν 327, Χ 130, χ 7 κ. ἄ. «-εὖχος ἀπαυρᾶν τινα» στερῶ τινα τῆς τιμῆς, τῆς δόξης, Ο 462, «-εὖχος ἀρέσθαι» λαμβάνω δόξαν, Λ 290 κ. πλχ.

Εὐχροής, ές, ἀντὶ τοῦ εὔχροος (χρώς) καλόν, ὡραῖον ἔχων χρῶμα, καλοῦ χρώματος, εὔχρους, «-δέρμα» ξ 24.

Εὐχωλή, ἡ, (εὔχομαι). 1) καύχησις

ἀλαζονεία, κομποῤῥημοσύνη, Θ 229· χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ἀλαλαγμός, (ἐπινίκιος), τοὐναντίον «οἰμωγή» Δ 450, Θ 64· β) τὸ τῆς καυχήσεως ἀντικείμενον καύχημα, «εὐχωλὴν τινι καταλείπω» Β 160, Δ 173, Χ 433. 2) τάμα, τάξιμον, Α 65, 93· ὅθεν προσευχή, δέησις, παράκλησις, Ι 499, ν 357.

Εὔω, (συγγ. τῷ 1 αὔω) καυσαλίζω, τσουρουφλίζω «βλέφαρα (τὰ τοῦ Κύκλωπος) εὗσεν ἀϋτμή» ι 319, 389 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ὀπτωμένων (ψηνομένων) χοίρων, ὧν αἱ τρίχες ἐκαυσαλίζοντο προηγουμένως, β 300, ξ 75, 426, «σύες εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογός» Ι 468.

Εὐώδης, ες, (ὄδωδα), εὐώδης, εὔοσμος, «θάλαμος» Γ 382, «ἔλαιον» β 339, «κυπάρισσος» ε 64.

Εὐῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) εὐόφθαλμος ἢ εὐπρόσωπος, «κούρη» Ὀδ. ζ 113, 142, Ὑ. Δήμ. 334.

Ἔφαγον, ἴδ. φαγεῖν.

Ἐφάλλομαι, ἀποθ. (ἐπί, ἄλλομαι), μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. τοῦ συγκεκομμ. ἀορ. ἐπᾶλτο καὶ ἐν τῇ μετοχ. ἐπάλμενος καὶ ἐπιάλμενος. 1) ἐπιπηδῶ, πηδῶ ἐπάνω, μετὰ γεν. «ἵππων» Η 15. 2) ἀναπηδῶ, προσπίπτω, ῥίπτομαι ἐπάνω, ἀπολελ. «κύσσε μιν ἐπιάλμενος» ω 320· ἰδίως δὲ εἰς ἐχθρικὴν σημ. ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, τινί, Ν 643, Φ 140 κ. ἀπολελ. κατὰ μετοχ. Η 260, ξ 220 κ.ἄ.

Ἔφ-αλος [. ⏑ .], **ον** (ἅλς) [ἐπιθαλάσσιος], παράλιος, παραθαλάσσιος, ἐπίθ. πόλεων, Ἰλ. Β 538, 584.

Ἔφαν, ἴδ. φημί.

Ἐφ-ανδάνω, καὶ **ἐπι-ανδάνω** (ἐπιϜαν.) ἀρέσκω, εὐαρεστῶ, «ἡ βουλὴ θεοῖσιν ἐφήνδανε» Η 45· ἔτι δὲ ἐνεστ. «ἐπιανδάνει» Η 407 καὶ παρατ. «ἐπιήνδανε» ν 16 κ. ἄ.

Ἐφάνη, ἴδ. φαίνω.

Ἐφ-άπτω, μέλ. ψω· παρ' Ὁμ. μόνον γ' ἐν. τοῦ παθ. παρακ. ἐφῆπται καὶ τοῦ ὑπερσ. ἐφῆπτο καὶ μέσ. ἀόρ. α' ἐφηψάμην. 1) Ἐνεργ. προσάπτω· ὅθεν παθ. παρακ. εἶμαι προσηρτημένος, προσκεκολλημένος, ἀλλὰ μόνον μεταφ. ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι, εἶμαι προωρισμένος, μετὰ δοτ. πρόσωπ. «Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται» Β 15, 69 κ. ἄ. «ὀλέθρου πείρατα» Η 402, Μ 79, χ 33 (ἴδ. πεῖραρ), «ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος» ἐνέπεσε, Φ 513. 2) Μέσ. (ἐφ) ἅπτομαι, μετὰ γεν. «χείρεσσιν ἠπείροιο» ε 348.

Ἐφ-αρμόζω, μέλ. όσω, ἀμετάβ. ἁρμόζω ἐπί τινος, μετὰ δοτ. Τ 385 †.

Ἐφ-έζομαι, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.. α') κάθημαι [καθέζομαι] ἐπί τινος, καθίζω ἐπάνω μετὰ δοτ. «δίφρῳ, δενδρέῳ» Γ 152, δ 177, «πατρὸς γούνασιν» Φ 506· β') προσ[καθέζομαι]κάθημαι, ρ 334.

Ἐφέηκα, ἐφείην, ἴδ. ἐφίημι.

Ἐφ-εῖσα, ἐλλειπτ. ἀόρ. α', οὗ τὸ ἀπαρμφ. ἐφέσσαι ἀντὶ τοῦ ἐφέσαι, ὁ δὲ μέσ. ἐφεισάμην, προστ. ἔφεσσαι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔφεσαι, μετοχ. ἐφεσσάμενος ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐφεσάμενος ἔτι δὲ μέλ. ἀπρμφ. ἐφέσσεσθαι, Ι 455. 1) Ἐνεργ. καταθέτω ἢ καθίζω τινὰ ἐπί ἢ πλησίον τινὸς «Πύλον δέ (με) καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι» ν 274. 2) Μέσ. καθίζω ἢ καταθέτω ἐπ' ἐμαυτοῦ, ἢ ἐπί τινος τῶν ἐμαυτοῦ, ἤ τι τῶν ἐμαυτοῦ, οἷον «γούνασιν οἷσιν φίλον υἱόν» εἰς τὰ γόνατά του τὸν υἱόν του, Ι 455, π 443· β') μετὰ γεν. «ἔφεσσαί με νηός» ο 277, «ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο» ξ 295.

Ἐφ-έλκω, 1) Ἐνεργ. α') ἐφελκύω, ὅθεν μεταφ. δελεάζω, θέλγω, Ὕμ. 18, 9· β') σύρω κατόπιν, ὅθεν παθ «-πόδας ἐφελκόμενοι» συρόμενοι, Ψ 696. 2) Μέσ. ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν, ἢ κατόπιν μου σύρω, οἷον «ἐφέλκετο ἔγχος» ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ ἢ κατόπιν του τὸ δόρυ, Ν 597. Μεταφορ. «-ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος» ἑλκύει, προκαλεῖ, π 294.

Ἐφ-έννυμι, ἴδ. ἐπιέννυμι.

Ἐφ-έπω, παρατ. ἔφεπον ἀντὶ τοῦ ἐφεῖπον, θαμιστ. ἐφέπεσκον μ 330· μέλ. ἐφέψω, ἀόρ. ἐπέσπον, ἀπαρμφ. ἐπισπεῖν, μετοχ. ἐπισπών. Α') Ἐνεργ. κυρ. σημ. εἶμαι κατόπιν· ὅθεν 1) τρέχω κατόπιν τινός, καταδιώκω, τινά, Λ 177, 496, Μ 188, ἀπολελ. Ο 742, Φ 542, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, Υ 357, 494· β') ἐλαύνω, διευθύνω, «-ἵππους» Ω 326, «-ἵππους τινί» ἐναντίον τινὸς Π 724, 732. γ') διέρχομαι, διατρέχω, «κορυφὰς ὀρέων» ι 121, «-πεδίον» Λ 496. τροπ. «-ὑσμίνης στόμα» τὸν φάρυγγα, τὸ στόμα τῆς μάχης διέρχομαι, Υ 359. 2) Μεταφ. ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ, ἐπισπεύδω τι, «-ἄγρην» μ 330, «-ἔργον» ξ 195 (ἐν τμ.)· συχνότατα ἐν τῇ φρ. «-πότμον, θάνατον καὶ πότμον ἐφέπω» εὑρίσκω τὸν θάνατον ἐκπληρῶ τὸ εἱμαρμένον, Ο 495, Β 359, β 250 κ. ἄ. πλχ. ἔτι δὲ «-θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν» ε 308· ὡσαύτως «-οἶτον ὀλέθριον, αἴσιμον ἦμαρ ἐπισπεῖν» ἐπηκολούθησαν, ἔλαβον τὴν ὀλεθρίαν ὁδόν, τὴν εἱμαρμένην ἡμέραν, ἢ ε τὸν θάνατον, γ 134, Τ 294, Φ 100. Β') Μέσ. ἐφέπομαι, μόνον ἐν τῷ ἀορ. ἐφεσπόμην, ἀπαρ. ἐπισπέσθαι, ἐπακολουθῶ, μετὰ δοτ. Ν 495, π 426, «-ἐπισπέσθαι ποσίν» Ξ 521. ὅθεν μεταφορ, ἀκολουθῶ, ἕπομαι, ὑποχωρῶ, «-ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ» ὑπείκοντες εἰς τὴν ἐπιθυμίαν των, ζ 262, ρ 431, ω 183, «-θεοῦ ὀμφῇ» γ 215, π 96, «-ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι» τὸν μιμηθῶσι δὲ οἱ ἄλλοι θεοί, μ 349.

Ἐφέσσαι, ἐφέσσαι ἐφέσσεσθαι, ἐφεσσάμενος, ἴδ. ἐφεῖσα.

Ἐφέστιος, ον, μᾶλλον (ἐπί, ἑστία), ὁ ἐπὶ τῆς ἑστίας ἢ ἐπὶ τὴν ἑστίαν (οἰκίαν)· ὅθεν α') μετὰ κινήσεως σημ. ρημάτων «-ἐμὲ ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων» θεός τις μὲ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἑστίαν της, η 248, «-ἦλθεν ἐφέστιος» ἦλθεν εἰς τὴν ἑστίαν (οἰκίαν) του, ψ 55· β') μετὰ στάσεως σημ. ρημ. «-ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν» ὅσοι ἑστίαν ἔχουσιν, οἱ ἐγκατεστημένοι, ἐγχώριοι, Β 125 (ἐνταῦθα μόνον τῆς Ἰλ.), «ἐφέστιον ἀπολέσθαι» ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ ἐμαυτοῦ ἑστίᾳ (ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐμαυτοῦ οἰκίᾳ) γ 234.

Ἐφετμή, ἡ, (ἐφίημι) παραγγελία, ἐντολή, προσταγή, Α 495, Ξ 249, μάλιστα κατὰ πληθ. Α 495, Ε 818 κ. ἄ. πλχ. Ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. μόνον δ 353.

Ἐφ-ευρίσκω, ἀόρ. ἐφεῦρον, εὑρίσκω τινὰ ἐπάνω (εἴς τι), καταλαμβάνω, Β 198, Ν 760, β 109, ω 145.

Ἐφ-εψιάομαι, ἀποθ. περιγελῶ, περιπαίζω, μετὰ δοτ. Ὀδυσ. τ 331, 370.

Ἐφ-ηγέομαι, ἀποθ., ἀόρ. ἐφηγησάμην, ἐπάγω, ὁδηγῶ κατά τινος, Β 688 (ἐν τμ.) †.

Ἔφημαι, ἀποθ. (ἐπί, ἧμαι) ἐπικάθημαι, «θρόνῳ» ζ 309, «-κληΐδεσσιν» παρακάθημαι Ὀδ. μ 215.

Ἐφ-ημέριος, ον, κυρ. ὁ ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ὃ ἐ. ἐπὶ τῆς σήμερον ἡμέρας, ἑπομ. ὁ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἢ κατὰ μόνην τὴν σήμερον ἡμέραν διαρκῶν ἢ πράττων τι, «-οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ» δι' ὅλης τῆς ἡμ.

δ 223, «-ἐφημέρια φρονέοντες» *Ὀδ. φ 85.

Ἐφημοσύνη [. . . ⏑ .], ἡ, = ἐφετμή, παραγγελία, ἐντολή, Ρ 697, μ 226, π 340.

Ἐφῆσθα, ἴδ. φημί.

Ἔφθην, ἴδ. φθάνω.

Ἐφθίαθ' ἀντὶ τοῦ **ἐφθίατο**, ἴδ. φθίω.

Ἐφιάλτης, ου, ὁ, (κυρ. ὁ ἐπιπηδῶν, πλακώνων, ὅθεν τὸ κατὰ τὸν ὕπνον ἐνίοτε συμβαῖνον πλάκωμα τοῦ στήθους, ἐφιάλτης), υἱὸς τοῦ Ἀλωέως καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, κατὰ δὲ τὸν μῦθον μᾶλλον τοῦ Ποσειδῶνος, ἀδελφὸς τοῦ Ὤτου. Ἦσαν δὲ ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ γίγαντες τεράστιοι τὸ μέγεθος καὶ τὴν δύναμιν. Ἐκράτουν ἐπὶ δεκατρεῖς μῆνας αἰχμάλωτον τὸν Ἄρη, Ε 385· ἐπιχειρήσαντες δὲ νὰ ἐπιθέσωσιν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τὴν Ὄσσαν καὶ ἐπὶ ταύτης τὸ Πήλιον καὶ οὕτως νὰ ἀναβῶσιν σιν εἰς τὸν Οὐρανόν, κατετοξεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, λ 305 — 319. (Η. Ὁ μῦθος οὗτος τῶν παίδων τοῦ Ἀλωέως ἀλληγορεῖται εἰς τὴν γεωργίας: Ἀλωεὺς = ἀλωνίζων, Ὦτος = ὠθῶν, κτυπῶν, πατῶν, Ἐφιάλτης = ἐπιπηδῶν ἐπὶ τῶν σταφυλῶν ἢ σιτηρῶν. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ πρὸς τὸν πόλεμον (Ἄρη) ἔχθρα των, ἡ δὲ κατὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιχείρησις αὐτῶν θεωρεῖται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐν τῇ γεωργίᾳ προκοπῆς καὶ ὑπεροψίας τοῦ ἀνθρώπου).

Ἐφ-ιζάνω, ἐπικαθέζομαι, καθίζω ἐπάνω, μεταφορ. ἐπὶ τοῦ ὕπνου «ἐπὶ βλεφάροισιν» *Ἰλ. Κ 26· ἔτι δὲ καὶ κυριολεκτικῶς παρακαθέζομαι, παρακάθημαι, «δείπνῳ» Κ. 578, «παιδεύσησιν» Υ 11.

Ἐφ-ίζω, παρατ. θαμιστ. ἐφίζεσκεν, καθίζω ἐπάνω, ἐπικάθημαι, Ὀδ. γ 411, ρ 331, τ 55. (Τὸ ι φύσει μακρόν).

Ἐφ-ίημι, μέλ. ἐφήσω, ἀόρ. α' ἐφῆκα, ἐφέηκα· ἀορ. β' ὑποτ. ἐφείω ἀντὶ τοῦ ἐφῶ, εὐκτ. ἐφείην, προστ. ἔφες· μέσ. μέλ. ἐφήσομαι. Α') Ἐνεργ. 1) ἐπὶ προσώπων πέμπω, στέλλω, «-Ἶριν Πριάμῳ» πρὸς τὸν Πρ., Ω 117· μάλιστα δὲ ἐπὶ ἐχθρ. σημ. παρορμῶ, ἐρεθίζω, μετ' ἀπαρεμφ., οἷον «-ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις» ,,θὰ μὲ βάλῃς νὰ ἐχθρευθῶ'' Α 518, «-χαλεπῆναι» Σ 108, «στοναχῆσαι» ι Σ 24, «ἀεῖσαι» ξ 464. 2) ἐπὶ πραγμάτων ῥίπτω κατά τινος (ἐπου. κατὰ τὰς περιστάσεις ἐκσφενδονῶ, ἐκτοξεύω, ἐξακοντίζω), μετὰ δοτ. προσώπ. «-βέλεά τινι» Α 51, «-λᾶαν, μελίην» Γ 12, Φ 170 κ. ἄ. πλχ., ὅθεν καὶ «-χεῖράς τινι» Α 567, α 254 κ. ἄ. πλχ.· β') Μεταφ. ἐπιπέμπω, προξενῶ, στέλλω «-κήδεα Ἀργείοισι» Α 445· ὡσαύτως «-πότμον» Δ 396, δ 340 κ. ἄ. πλχ. «πολυκηδέα νόστον τινί» ι 38, «-ἄεθλον» τ 576. Β') Μέσ. παραγγέλλω, [ἐντέλλομαι], προστάττω τινί τι, Ψ 82, ἀπολελ., Ω 300, ν 7 (Τὸ ι βραχὺ τοῦ δέ: ἐφιείς, ἐφίει, ἐφιέμενος τὸ ι μακρὸν ἀλλὰ τό: ἐφίει ἔχει τὸ ι βραχὺ ἐν τῷ ω 180).

Ἐφ-ικνέομαι, ἀποθ., ἀόρ. ἐφικόμην, καταφθάνω, καταλαμβάνω, μετὰ γεν. «-ἀλλήλων» Ν 613 †.

Ἐφίληθεν, ἴδ. φιλέω.

Ἐφ-ίστημι, παρακ. (ἐφέστηκα) γ' πληθ. συγκεκομ. ἐφεστᾶσι ἀντὶ τοῦ ἐφεστήκασι, ἀπαρεμφ. ἐφεστάναι, μετοχ. (ἐφεστηκώς) γεν. ἐφεσταότος· ὑπερσ. ἐφεστήκειν, γ' πληθ. συγκεκομ. ἐφέστασαν ἀορ. β' ἐπέστην. Α') Ἐνεργ. μεταβ. ἐφιστῶ, σταίνω ἐπάνω. — Παρ.' Ὁμ. μόνον. Β') ἀμετάβ. ἢ μέσ.

ἐν τῷ ἐνεργ. παρακ., ὑπερσυντ. καὶ β' ἀορ. 1) εἶμαι ἐπάνω στημένος, ἐπομ. ἐφίσταμαι, στέκομαι ἐπάνω τινός, μετὰ δοτ. «-πύργῳ» Ζ 373, «-δίφρῳ» Ρ 609, «ἐπί τινι» Ψ 201, ἀπολελ. Σ 515. 2) προσελθὼν ἵσταμαι παρά τινι, μετὰ δοτ. Κ 124, «-κεφαλῆφιν» Κ 496, «θύρῃσιν» α 120, «-ἐφέστασαν ἀλλήλοισι» παρ' ἀλλήλους ἐτάχθησαν, Ν 133, Π 217, «-παρὰ τάφρῳ» Μ 199, «-ἐπὶ χείλει» Μ 52, ἀπολελ. Σ 554, χ 203· ὅθεν συνυπονοεῖται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ : βοηθῶ, παρίσταμαι, παραστέκομαι, ω 380· β') εἰς ἐχθρικ. σημασίαν ἐπίκειμαι, πιέζω, «-ἀλλήλοισι» Ο 703. Μεταφ. «-Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι» Μ 326· γ') μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας παρίσταμαι, «-ἐπιστάντες κατέτρωξαν» μετ' ἐπιστασίας ἐπιμελῶς κατέφαγον, Βατρ. 126.—Τὸ μέσον ἅπαξ μόνον ἀπαντᾷ, «-θύρῃσιν ἐφίστατο» Λ 644.

Ἐφόλκαιον, τό, (ἐφέλκω), κυρ. τὸ κατόπιν συρόμενον ἢ σύρον, πιθανῶς τὸ μέρος τοῦ πηδαλίου τὸ ἀπὸ τῆς πρύμνης τῆς νηὸς μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης κατερχόμενον καὶ τὴν εἰς αὐτὸ προσηλωμένην πλάτην τοῦ πηδαλίου διευθῦνον, ὁτὲ μὲν πρὸς τὴν ναῦν πλησιάζον, ὁτὲ δὲ ἀφῖνον νὰ σύρηται κατόπιν ξ 350 †.

Ἐφ-ομαρτέω, παρακολουθῶ, ἕπομαι, ἀκολουθῶ, ἄνευ πτωτ. *Ἰλ. Θ 191, Μ 412, Ψ 414. Μόνον κατὰ παρατ.

Ἐφ-οπλίζω, μέλ. ἴσως ἀόρ. ἐφώπλισα, μετοχ. ἐφοπλίσας, σα, μέσ. μέλ. ἐφοπλίσομαι. 1) Ἐνεργ. παρασκευάζω, μετ' αἰτ. «-δαῖτα, δόρπον, δεῖπνον» Δ 344, Ψ 55, τ 419, «-ἅμαξαν καὶ ἡμιόνους» ζ 37 κ. ἀ. «-νῆα» ὁπλίζω, ἁρματώνω τὸ πλοῖον β 295. 2) παρασκευάζω τι ἐμαυτῷ, «-δόρπα» Θ 503, Ι 66.

Ἐφ-οράω, μέλ. ἐπόψομαι καὶ εἰς τὴν β') σημ. ἐπιόψομαι ἀόρ. ἐπεῖδον· α') ἀκριβῶς βλέπω, παρατηρῶ, ἐπιθεωρῶ, ἢ ἄνωθεν βλέπω, ἐπιβλέπω, ἐπὶ θεῶν, «-ἀνθρώπους» ν 214, ἐπὶ τοῦ Ἡλίου «-πάντ' ἐφορᾷ καὶ ἐπακούει» Γ 277, λ 109, μ 323, «κακά» Χ 61, «ἀνθρώπων ὕβριν καὶ εὐνομίην» ρ 487· ἔτι δὲ ἐπισκέπτομαι, «Τιτυόν» η η 324, «-Καχοίλιον» ψ 19, «ἔργα» π 144 (ἐν τμ.)· ὅθεν β') παρατηρῶ, ἵνα ἐκλέξω, ἐκλέγω, μετ' αἰτ., μόνον ἐν τῷ μέλ. ἐπιόψομαι, Ι 167, «-τάων ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἥτις ἀρίστη» β 294.

Ἐφ-ορμάω, ἀόρ. ἐφώρμησα, καὶ παθ. ἐφορμήθην. Α') Ἐνεργ. μεταβ. (δι)εγείρω, κινῶ «-τί τινι» τὶ κατά τινος, οἷον «πόλεμόν τινι» Γ 165, «-ἀνέμους» η 272. Β') Παθ. ἢ μᾶλλον Μέσ. 1) διεγείρομαι, κινοῦμαι, ὀρέγομαι, μάλιστα μετ' ἀπαρμφ. «-ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν» Ν 74, α 275, δ 713, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ : θυμός, «-ὁ γ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν» φ 399· ὅθεν 2) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, χύνομαι, λ 206, ἰδίως εἰς ἐχθρικ. σημ. ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, «-ἔγχεϊ» μὲ τὸ δόρυ, Ρ 465· πολλάκις ἄνευ πτωτ. Π 313, Ψ 414, χ 300 κ. ἀ. 3) μετ' αἰτ. σημαινούσης τὸ τέρμα τῆς κινήσεως, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, προσβάλλω, «-αἰετὸς ἔθνος ὀρνίθων ἐφορμᾶται» Ο 691.

Ἐφορμή, ἡ, (ἐφορμάω), εἴσοδος, [πρόσοδος], τόπος, δι' οὗ δύναταί τις νὰ ἐφορμήσῃ, χ 130 †.

Ἐφ-υβρίζω, ὑβρίζω, προσέτι ὑβριστικῶς μάλιστα φέρομαι, κατὰ μετοχ. Ι 368 †.

Ἔφ-υδρος, ον, (ὕδωρ), ὑγρός, βρο-

χερὸς ἐπίθ. τοῦ Ζεφύρου, ξ 458 †.

Ἐφ-ύπερθε(ν) [. ⏑ . .] ἐπίρ. ὑπεράνω, ὑπεράνωθεν, Ι 213, Ω 645, δ 298, Ξ 184, δ 150, ρ 210, καὶ ἁπλῶς ἐπάνω, ι 383.

Ἐφύρη [. ⏑ .], ἡ, Ἐφύρα. 1) τὸ παλαιὸν ὄνομα τῆς Κορίνθου, δοθὲν εἰς αὐτὴν κατὰ τὸν Παυσαν. ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ Ἐφύρας, ἴδ. Κόρινθος, Ζ 152. 2) παλαιὰ πόλις Πελασγικὴ παρὰ τὸν ποταμὸν Σελλήεντα ἐν τῇ βορείῳ Ἤλιδι, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπειῶν, καθέδρα τοῦ Αὐγείου, ἐν ᾗ κατὰ τὸ Α 741 πολλὰ δηλητήρια φάρμακα ἐφύοντο, Β 659, πρβλ. Στράβ. 8, 3, 5, ὅστις καὶ τὴν ἐν Ο 531, α 259, β 328 ἐκλαμβάνει ὡς τὴν Ἠλειακὴν πόλιν. 3) ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσπρωτίας, ἀπέναντι τῆς χώρας τῶν Φαιάκων, ἡ μετέπειτα Κίχυρος. — 4) πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἴδ. τὴν ἑπομ. λ. (Ἐφύρα πιθαν. Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ἐφόρα=ἔποψις, σκοπιά, περιωπή).

Ἔφυροι [. ⏑ .], οἱ, κατὰ τὰ Βενετ. σχόλια, Στέφανον τὸν Βυζ. καὶ Στράβ. 9, 5. 21 ἐλέγοντο οἱ κάτοικοι τῆς ἐν τῇ Πελασγιώτιδι Θεσσαλίᾳ πόλεως Κραννῶνος, τῆς καλουμένης τὸ ἀρχαῖον Ἐφύρας, Ν 301.

Ἔχαδον [. ⏑ .], ἴδ χανδάνω.

Ἔχεα, ἴδ. χέω.

Ἐχέθυμος [. . – .], **ον** (ἔχω, θυμός), ἐχέφρων, ἐγκρατής, «οὐκ ἐχέθυμος» ἐλαφρά, ἐπιπόλαιος, θ 320 †.

Ἐχεκλῆς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, ἀνὴρ τῆς Πολυμήλας, βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων, Π 189.

Ἔχεκλος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Υ 474. 2) εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 694.

Ἐχέμμων, ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ε 160 ἑξ. (Παρ' Ἀπολδ. 3, 12, 5 γράφεται Ἐχέμων).

Ἐχένηος, ὁ, εἷς τῶν προκρίτων Φαιάκων, η 155, λ 342.

Ἐχεπευκής, ές, ὀξύς, δριμύς, πικρός, ἐπώδυνος, ἐπίθ. τοῦ «βέλους» Ἰλ. Α 51, Δ 129.

Ἐχέπωλος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, Δ 458. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, Σικυώνιος, Ψ 296.

Ἔχεσκον, ἴδ. ἔχω.

Ἔχετος, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐήνορος καὶ τῆς Φλογέας, ἀπηνὴς βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου τοσοῦτον μισόξενος ὥστε ἀκρωτηριάζων τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐρχομένους ξένους, ἔρριπτεν αὐτοὺς εἰς τοὺς κύνας, σ 85, 116, φ 308 (ὅπου μάλιστα προτείνεται ὡς φόβητρον). Κατὰ τὸν Σχολιαστ. ἐτύφλωσε καὶ τὴν θυγατέρα του Μετώπην, ἀκρωτηριάσας τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Αἰχμόδικον· κατ' ἄλλους δὲ ἦτο υἱὸς τοῦ Βουχέτου καὶ βασιλεὺς τῶν Σικελῶν.

Ἔχευα, ἐχευάμην, ἴδ. χέω.

Ἐχέφρων, ον, γεν. **ονος** (ἔχω, φρήν), νουνεχής, συνετός, φρόνιμος, Ι 341 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) ν 332, ἐπίθ. τῆς Πηνελόπης, σώφρων, ἐνάρετος, δ 111, ρ 390 κ. ἄ. πλχ. —Ὡς κύρ. ὄνομα Ἐχέφρων, ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας ἢ Εὐρυδίκης, γ 413, 440.

Ἔχησθα, ἀντὶ τοῦ **ἔχῃς**, ἴδ. **ἔχω**.

Ἐχθαίρω, (ἔχθος), ἀόρ. ἤχθηρα, μισῶ, ἐχθρεύομαι μετ' αἰτ. Ι 452, γ 215 κ. ἄ. πλχ., τοὐναντίον «φιλῶ» δ 692.

Ἔχθιστος, η, ον, μισητότατος, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **ἐχθρός**, Ἰλ. Α 176, Β 220, Ε 890, Ι 190.

Ἐχθοδοπέω, ἀορ. ἀπαρμφ. ἐχθοδοπῆσαι, ἐχθρικῶς φέρομαι ἢ ὁμιλῶ, ἐχθρεύομαι μαλώνω, μετὰ δοτ. Α 518 †.

Ἔχθομαι μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶμαι μισητός, ἀπεχθής, μετὰ δοτ. *Ὀδ. δ 502, 756, «-ἤχθετο» ξ 366, τ 338. Ἐκ τοῦ

Ἔχθος, εος, τό, ἔχθρα, μῖσος, ὀργή, ι 277. πληθ. «-ἔχθεα ὀλέθρια μίσῃ, Γ 416.

Ἐχθρός, ἡ, όν. ὑπερθ. ἔχθιστος, ὅπ. ἴδ., (ἔχθος) ἐχθρός μισητός, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, μετὰ δοτ. Ι 312, ξ 156, «-δῶρα» Ι 378 κ. ἀ., ἐχθρὸν δέ μοί ἐστι», μετ' ἀπαρμφ. μοὶ εἶνε ἀπεχθές, μ 452.

Ἐχῖναι, αἱ (ἐξυπ. νῆσοι) ἀρχαιότερος τύπος ἀντὶ τοῦ μετέπειτα Ἐχινάδες. σύμπλεγμα ἐννέα νησιδίων τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας παρὰ τὸ Δουλίχιον, Β 625. Τούτων ἡ μὲν πλησιεστάτη ἀπεῖχε κατὰ Στράβ. 10, 2, 19 μόνον 5, ἡ δὲ ἀπωτάτη 15 στάδια ἀπὸ τῆς παραλίας. Πολλαὶ δὲ ἀποχερσωθεῖσαι ἕνεκα τῶν προσχώσεων τοῦ ποταμοῦ ἀποτελοῦσι σήμερον τοὺς λόφους τοὺς μεταξὺ τοῦ κόλπου τοῦ Ἀνατολικοῦ καὶ τοῦ σημερινοῦ στομίου τοῦ Ἀχελῴου ἢ Ἀσπροποτάμου, Κουρτσολάρι. Αἱ δὲ ὡς νῆσοι ἔτι ὑπολειπόμεναι ὀνομάζονται τὰ νῦν: Φαλκονάτα, Προβάτι, Πρασῶνα, Ποντικονῆσι Βασιλάδι. Ὁ Στράβων καὶ τὸ Δουλίχιον κατατάσσει εἰς τὰς Ἐχινάδας. Τὸ δὲ ὄνομα (ἐκ τοῦ ἐχῖνος = ἀχινός) ἔλαβον αἱ νῆσοι, διότι ἔκειντο περὶ τὸ στόμιον ὡς αἱ ἄκανθαι τοῦ ἐχίνου. ‖. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὠνομάζοντο καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητί τινες ἐξ αὐτῶν Ὀξεῖαι, καὶ σήμερον δὲ ὡσαύτως Ὀξειαῖς, καλοῦνται ἢ αὐταὶ αὗται, ἢ ἐν γένει τῶν ἀρχαίων αἱ Ἐχινάδες. Αἱ περὶ αὐτῶν γνῶμαι τῶν ἀρχαιολόγων πολλαί. Ἴδε Ὁμηρικὴ Ἰθάκη.

Ἐχίος [. - .], ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Μηκιστέως, εἷς τῶν Ἀχαιῶν, Θ 333, Ν 422. 2) εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Πολίτου φονευθεὶς Ο 339. 3) Λύκιος, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς Π 416.

Ἔχμα, ατος, τό, (ἔχω), 1) κώλυμα, πρόσκομμα, ἐμπόδιον «-ἁμάρης ἐξ ἔχματα βάλλειν» ἐκβάλλω ἐκ τοῦ αὔλακος ὅ,τι ἐμποδίζει τὸν ῥοῦν τοῦ ὕδατος, Φ 259· ὅθεν α') ὀχύρωμα, προπύργιον, προτείχισμα, οὐ μόνον ὑπέρ τινος, οἷον «-ἔχματα πύργων» Μ 260, ἀλλὰ καὶ κατά τινος «-ἔχμα ἐπηλυσίης» Ὕ. Ἑρμ. 37· 6') ὑποστήριγμα, ὑπόβαθρον, κατὰ τὸν Σχολ. κράτημα. «-ἔχματα νηῶν» ἅπερ ἦσαν λίθοι μεγάλοι, Ξ 410 2) πᾶν τὸ συγκρατοῦν, δεσμός, σύνδεσμος, συνοχή, «-ῥηγνύναι ἔχματα πέτρης» ὅ,τι συνεῖχε τὸν λίθον μετὰ τοῦ βράχου: ῥίζας θάμνους χῶμα, Ἰλ. Ν 139.

Ἔχω (ῥίζα σεχ-), ὑποτ. 6' ἐν. ἔχησθα, Τ 180· παρατ. εἶχον καὶ ἔχον, θαμιστ. τύπος αὐτοῦ ἔχεσκον· μέλ. ἕξω καὶ συνηθέστερον σχήσω, 6' προσ. ἐν. σχήσεισθα, Ὕμ. Δήμ. 366 ἀόρ. ἔσχον ἀπρμφ. σχεῖν, ἐπικ. σχέμεν· μέσ. μέλ. ἕξομαι καὶ σχήσομαι. μέσ. ἀόρ. 6' ἐσχόμην. γ' ἐν. ἀναύξητ. σχέτο μόνον Η 248, Φ 345 προστ. σχέο Φ 329, καὶ συνηρ. σχοῦ, ἀπρμφ. σχέσθαι, μετοχ. σχόμενος.— Ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ἀορ. εἶνε ἔσχεθον, σχέθον (μὲ τὴν σημ. [ἀνέχω], ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω) ἔκ τινος ῥίζης ἐπεκτεταμένης διὰ τοῦ θ. κατ' ἄλλους δὲ εἶνε τύπος ἐπιτακτικὸς τοῦ ἔσχον·

σημαίνων τὴν διάρκειαν. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τοῦ ἀορ. σχηματίζεται νέος ἐνεστὼς ἴσχω (‖ . ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς ῥίζης σεχ- μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ συγκοπῆς τοῦ ε καὶ ἀφαιρέσεως τοῦ σ: σισεχ- σι- σχ-, ἰσχ-, ὅπως ἐκ τῆς ῥίζης στα- ἔγεινε σι-στα-, ἱστά-), — Θεμελιώδης σημασ. εἶνε κρατῶ, καὶ ἔχω. 1.) Ἐνεργ. Α') Μεταβ. 1) κρατῶ, πιάνω βαστῶ α') κρατῶ διὰ τῶν χειρῶν, «-χερσίν» Α 463 ἢ «ἐν χειρί τι» Α 14, Ζ 319, «-μετὰ χερσὶν» Λ 184, πρβλ. Ν 200, καὶ ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ μέσου Ν 600, «-ἔχω τινὰ τινος» οἷον «-ποδός, χειρός» Δ 154, Λ 488, Π 763 κ. ἄ. πλχ. Πολλάκις δ' τοπικὸς προσδιορισμὸς ἢ ἡ διεύθυνσις ἐκφράζεται διὰ προθέσεων καὶ ἐπιρρημάτ., οἷον «-ἀντία ἀλλήλων» Ε 569, «ἀπὸ ἕο» Υ 262, «-πρόσθεν» δ 341, «-ἐντός» Ε 300, «-ὑπὲρ πασῶν» κρατεῖ ὑπεράνω πασῶν [ὑπερέχει], ζ 107 «-ἔχω τινί τι κρατῶ τινός τι, ὅ ἐ. βοηθῶ, ἵνα κάμῃ τι, Ι 209. Μεταφορ. «-φυλακάς» φυλάττω, Ι 1, 471, «-ἀλαοσκοπιήν, σκοπιήν» Ν 10 κ. ἄ., β') ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων φέρω, φορῶ, οἷον «-εἵματ' ἀμφ' ὤμοισι» Σ 538, «-χροῒ εἵματα» ζ 61, «κυνέην κεφαλῇ» ω 231, «-σάκος ὤμῳ» Τ 376 κ. ἄ. γ') περιέχω, μεταφ. σκεπάζω, προφυλάττω Χ 322, Ω 730. Παθητικ. «-πείρατα νίκης ἔχονται ἐν θεοῖσιν» ἡ ἔκβασις τῆς νίκης ἀπόκειται εἰς τοὺς θεούς, Η 102. δ') κατέχω, συνέχω τινὰ (διὰ τῆς βίας ἢ ἠπίως), Π 204, α 198, «-ἵππους» Δ 302, πρβλ. 227, «-σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι» λ 219· ὅθεν «-ὀχῆες εἶχον πύλας» Μ 456, Ω 453. Μεταφ. «-ἐν φρεσίν», Β 33, «-ἐν φρεσὶ μῦθον» ο 445· ὅθεν κατακρατῶ, καθυστερῶ «-χρήματά τινι» ο 230· ε') [ἀνέχω], ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω, ὅτε ἔχει, τὸν μέλλοντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ «-σχήσω» Μ 4, Ρ 182 κ. ἄ., ἀλλὰ καὶ «-ἕξω» Ν 51, Υ 27, «-κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος» Ψ 720, «-ὀδύνας» Λ 848 κ. ἄ. πλχ., «-κῦμα» ε 431, «-τινά τινος» Β 275, Ν 687, μετ' ἀπαρέμφ., Ρ 182, Χ 412 ς') ἀντέχω, βαστῶ, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς πολεμίους, Λ 820, «-οὐδὲ οἱ ἔσχεν ὀστέον» Π 740 ζ') διευθύνω, κινῶ, συνήθως «ἵππους νῆας» Γ 263 κ. ἄ., μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ «-ἐπί τινι» Ε 240, ἢ μετὰ ἐπιρ., οἷον «-Πύλονδε» Λ 760, «-πεδίονδε» Γ 263, «-εἴσω» κ 91· καὶ ἀπολελ. διευθύνομαι, καὶ ἐπὶ πλοίων ἁρμενίζω Π 378, γ 182 κ. ἄ. 2) ἔχω, κατέχω· α') [κέκτημαι] περὶ παντὸς ὅ,τι ἀνήκει εἴς τινα ὡς ἰδιοκτησία· ὅθεν «-ἔχω κάλλος ἀπὸ θεῶν» Ὑ. Ἀφρ. 77· ὅθεν παθητ. «-τεύχεα ἔχονται» Σ 197 καὶ «-μετὰ Τρώεσσιν ἔχ.» Σ 130· ἔτι δὲ ἔχω δηλ. γυναῖκα σύζυγον, Ν 373, δ 569, λ 270 κ. ἄ. Τὸ πλῆρες εἶνε «-ἔχω τινὰ παράκοιτιν» Γ 53 κ. ἄ. «τοῦ περ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι» Ζ 398· ὡσαύτως δὲ καὶ ε 121, ἔτι δὲ ἔχω, δηλ. παρ' ἐμαυτῷ, καὶ μάλιστα ὡς φίλον, ξένον, ξενίζω, ρ 515, υ 377, Ὑ. Ἀφρ. 232, 275· β') κατέχω, κατοικῶ ἐπί τε θεῶν, οἷον «-Ὄλυμπον, οὐρανόν, Ὀλύμπια δώματα» Ὑμ. πλχ. καὶ ἀνθρώπων, οἷον «-πόλιν, γαῖαν, οἶκον» ζ 177, 183 κ. ἄ. πλχ.· μετὰ ταύτης τῆς σημ. συνάπτεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἔχω ὑπὸ τὴν κυριότητά μου, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, εἶμαι κύριος, ἑπομ. ἐπιμελοῦμαι, ἔχω τὴν φροντίδα τινός, «-πατρώια ἔργα» τοὺς πατρικοὺς ἀγρούς β 22, «-κῆπον» δ 737, πρβλ. Ε 749, Θ 393, «-ἵππους ἔχων ἀτιταλ-

λεϊ Ω 280· γ΄) ἔχω ἐπὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν καταστάσεων. «πόνον, ἄλγεα, μένος» Ζ 525, Ε 895, 516 κ.ἄ., «ὀϊζύν» λ 167, 620, «-λυγρὸν γῆρας» ω 250. — Πολλάκις ἡ τὴν κατάστασιν σημαίνουσα λ. τίθεται ὡς ὑποκείμενον, τὸ δὲ πρόσωπον ὡς ἀντικείμ. κατ' αἰτ., ὅτε τὸ «-ἔχω» ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ καταλαμβάνω, κατέχω, πιάνω, οἷον «-Δία δ' οὐκ ἔχεν ὕπνος» δὲν τὸν ἔπιανεν ὁ ὕπνος, Β 2, «τ' Ἀχαιοὺς ἔχε φύζα» Ι 2, «-ὠδίνουσαν γυναῖκα ἔχει βέλος» Λ 269· ὡσαύτως «ἄγη, ἀδημονίη, θάμβος ἔχει τινά» Ὁμ. πλχ., «-γέλως ἔχει μεα, θ 344, «-πένθος τινὸς ἔχει τινά» σ 324· ὡσαύτως «κλέος ἔχει τινά» ἡ δόξα κοσμεῖ τινα, Ρ 143, α 95. Καὶ ὄχι μόνον πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ πρᾶγμα δύναται νὰ ἦνε τὸ ἀντικείμενον, «-αἴθρη ἔχει κορυφήν» κατέχει, μ 76, μετὰ δύω αἰτιατ. κατὰ τὸ σχῆμα: καθ' ὅλον καὶ μέρος, «-οἶνος ἔχει τινὰ φρένας», σ 331, πρβλ. Ὑ. Ἀφρ. 208· ὅθεν παθ. «-ἔχομαι ἄσθματι» κατέχομαι ὑπὸ ἄσθμ., Ο 10· ὡσαύτως «κακότητι, ἄλγεσι, ἀχέεσσι, οἰμωγῇ κ.τ.τ. ἔχεσθαι» Ὁμ. πλχ.· δ΄) εἶμαι ἢ ἔρχομαι εἰς ποιάν τινα θέσιν ἢ διεύθυνσιν πρός τι ἀντικείμενον, «-ἐπ' ἀριστέρ' ἔχω» ἔχω ἢ ἀφίνω πρὸς τὰ ἀριστερά, γ 171, πρβλ. ε 277· ε΄) ἔχω μετά τινος οὐσιαστικοῦ χρησιμεύει εἰς περίφρασιν ῥήματος συγγενοῦς τοῦ οὐσιαστικοῦ, «-μάχην ἔχω» Ξ 57, «δῆριν ἔχει περί τινος» ω 516, «-ὕβριν ἔχω» ὑβρίζω, εἶμαι ὑβριστής, α 368, ρ 169, «-τιμὴν ἔχω» λ 495, «-ποθὴν ἔχω τινός» ἔχω πόθον τινός, Ζ 362 κ. ἄ. πλχ.· ς΄) ἔχω τί ὡς ἐνέργειαν ἢ παρεπόμενον (ἀποτέλεσμα), ὅθεν [παρέχω], προξενῶ, παράγω, ἀποτελῶ, «-καναχὴν ἔχε» Π 105, «-φόρμιγγες βοὴν εἶχον» Σ 495, «-Εἰλείθυιαι πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι» Λ 272· ζ΄) ἔχω τὴν δύναμιν ἢ τὰ μέσα πρός τι, ἑπομ. δύναμαι, ἔχω τὴν δύναμιν, μετ' ἀπαρεμφ. «-ἀμπνεῦσαι» Π 110, πρβλ. Ω 242, «-βόσκειν γαστέρα» σ 364 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀπαρεμφ. Ρ 354, «-οἷά κ' ἔχωμεν» ὅπως δυνηθῶμεν, ο 281. η΄) ἔχω ἐν τῷ νῷ, κατέχω, γνωρίζω, «ἵππων δμῆσίν τε μένος τε», Ρ 476.— Ἡ μετοχὴ «-ἔχων» τίθεται πολλάκις μετ' ἄλλου τινὸς ῥήματος, ὡς μὲν οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, «-φράσεως ἕνεκα», τὸ δὲ ἀληθές, πρὸς ἐναργεστέραν ἔκφρασιν τοῦ πράγματος, οἷον «-τὸν ἔξαγε χειρὸς ἔχων» τὸν ἐξήγαγε κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρός, Λ 488, πρβλ. Ω 280, πρβλ. καὶ τῆς μετοχ. τοῦ ἄγω (ἴδ. τὴν λ.) τὴν αὐτὴν χρῆσιν. Ἄλλοτε ὅμως ἐπισυνάπτει περαιτερόν τινα κατηγορηματικὸν προσδιορισμὸν τοῦ ὑποκειμένου (ὡς καὶ αἱ μετοχ. ἄγων, φέρων), οἷον «-διὲκ μεγάροιο βεβήκει ἔγχος, ρ 52 κ. ἄ. πολ.

Β΄) Ἀμετάβ. ἀντέχω, βαστῶ. 1) ἐπιμένω, ἀντέχω, ἐγκαρτερῶ συνήθως μετά τινος περαιτέρου προσδιορισμοῦ πρὸς πλειοτέραν ἀκρίβειαν, «εἶχον ὥστε τάλαντα γυνὴ (ἐξυπ. ἔχει) κτλ.» ἀντεῖχον (εἰς τοιαύτην πρὸς ἀλλήλους ἰσορραπίαν), ὅπως (πτωχὴ) γυνὴ κρατεῖ εἰς ἀκριβῆ ἰσορροπίαν τὰ τάλαντα, Μ 433, «-ἔξω ὡς λίθος» τ 494, «εἶχον ὡς σφισιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος», Ω 27, «-ἔχεν ᾗ . . . ἐσάλτο» ἔμεινεν ὅπου ἐπήδησε, Ν 679, «-οὐδ' οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας» Ν 557 (τοὐναντίον: ἐλέλικτο). 2) ὑπερέχω, ἐξέχω, «ἔγχος δι' ὤμων» τὸ δόρυ διὰ τῶν ὤμων (διελθὸν) ἐξέσχε, τουτέστι ἐβγῆκε πέρα, Ν 520, Ξ 452, «-ὑψόσε ἔχειν» ἐξέχειν εἰς ὕψος, τ 38 «ὀδόντες ἔχον ἔνθα

καὶ ἔνθα» ἐξεῖχον, Κ 264. 3) διάκειμαι «-εὖ ἔχει» καλῶς ἔχει, ω 245, «-σανίδες ἔχον εὖ ἀραρυῖαι» διέκειντο, δ εἶχαν καλῶς συνηρμοσμέναι, χ 128.

II.) Μέσ. 1) κρατιοῦμαι, βαστιοῦμαι, ἀντέχω, Μ 126, «-κρατερῶς» Π 501, Ρ 559. « στῆ δ' ἄντα σχομένη» ζ 141, «-ᾧ ἄχεϊ σχομένη», λ 279. 2) [ἐνέχομαι], πιάνομαι ἀπό, προσηλοῦμαι, σκαλώνω εἴς τι, μετὰ δοτ. «-τῷ ἐρινεῷ» μ 433, (‖ ἀλλ' ἐνταῦθα δύναται ἡ δοτικὴ νὰ ἦνε συντακτικὴ καὶ τῆς μετοχῆς «-προσφύς», τοῦ δὲ «-ἐχόμην» τὸ συμπλήρωμα νὰ ἐξυπακούηται μετὰ γεν.); «-ἔγχος σχέτο ἐν τῇ ρινῷ» Η 248, «-πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται» ε 329, « ἀνὰ δ' ἀλλήλῃσιν ω 8· μετὰ γεν. «-πέτρης» πιάνομαι ἀπὸ τὴν πέτραν, ε 429, «-ἔσχετο φωνὴ» ἐπιάσθη, Ρ 696, δ 705, «-ἔσχετο νηῦς» ἐσταμάτησε, μ 204· ὡσαύτως καὶ «-σχέτο ὕδωρ» Φ 345· 6') Μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἀπό τινος, «-σέο ἔξεται» ἀπὸ σοῦ θὰ ἐξαρτᾶται, Ι 102· μετ' ἀπαρεμφ. Ὑμ. 30, 6 καὶ «-ἔκ τινος» ζ 197, λ 346. 3) κρατῶ ἐμαυτόν, δ. ἐ. παύω, σταματῶ, ἀπολελ. 6 70 κ. ἀ. «-οὐδ' ἔτι φασὶν σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι», Ι 235, Μ 107· μετὰ γεν. [παύομαι, ἀπέχομαί τινος]; ἀπέχω, «-αὐτῆς» Β 98, «-μάχης» Γ 84, «-Ἄρηος» Ν 630, «-δηϊοτῆτος» Ξ 139, «-βίης» δ 422. 4) ἔχω, φέρω, κρατῶ τι μεθ' οἱασδήποτε ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ὑποκείμενον, μετ' αἰτ. «-ἀσπίδα πρόσθε» ἔμπροσθέν μου, Μ 294, «-σάκος ἀπὸ ἕο» μακρὰν ἑαυτοῦ, Υ 262 «-σχομένη κρήδεμνα ἄντα παρειάων» κρατήσασα τὰ κρήδ. πρὸ τῶν παρειῶν της, α 334, φ 65, «Ἕκτορος μένος καὶ χεῖρας σχήσεσθαι» Ρ 639. 5) κρατῶ τι τῶν ἐμαυτοῦ, «κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι» νὰ κρατῶσι τὰς χεῖράς των μακρὰν τῶν κακῶν, χ 316.

Ἑψιάομαι (ἑψία), ἀποθ. παίζω, διασκεδάζω, τέρπομαι, *Ὀδ. ρ 530· μετὰ δοτ. « μολπῇ καὶ φόρμιγγι» φ 429.

Ἐῶ, ἐῷ, ἴδ. ἐάω.

Ἔωθα, ἴδ. ἔθω.

Ἐῴκει, ἴδ. ἔοικα.

Ἐώλποι, ἴδ. ἔλπω.

Ἕωμεν, ὑποτ. ἀντὶ τοῦ ἦομεν τοῦ ἀπαρεμφ. ἄμεναι μόνον Τ 402 † εἶπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο», ὅπερ κατὰ τοὺς πλειοτέρους γραμματικοὺς σημαίνει ἄδην ἔχωμεν, πληρωθῶμεν, κορεσθῶμεν. Ἄλλοι γράφουσι χέωμεν (ἐκ τοῦ ΧΑΣκω, χῆρος, πρβλ. στέωμεν, φθέωμεν) - ἀόρ. ὑποτ. Ἐὰν χωρισθῶμεν ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς μάχης, πολέμοιο· διότι εἰς μὲν τὸ ἄνω δὲν ἁρμόζει ὁ τύπος εἰς δὲ τὸ ἵημι ἡ σημασία.

Ἐών, ἴδ. εἰμί.

Ἐῳνοχόει, ἴδ. οἰνοχοέω.

Ἐώργει, ἴδ. ἔρδω.

Ἕως καὶ εἵως, Γ 291, ρ 390 καὶ εἷος (ἧος ;) κ. πλχ. Α') σύνδεσμ. χρονικός, σημαίνων, 1) τὸ σύγχρονον τὸ κατὰ παράστασιν, ἐν ὅσῳ, ἐν ᾧ, ὅσον καιρόν, μεθ' ὁριστικῆς καὶ μάλιστα χρόνου ἐνεστ. καὶ παρατ. ὅταν τὸ ἐν τῇ χρονικῇ προτάσει περιλαμβανόμενον ἦνέ τι θετικόν, «-ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε» Α 193, «-ἕως θέουσι» Ρ 727. Ἐν τῇ ἀποδόσει τίθεται συνήθως τὸ τέως, ἀλλὰ καὶ τὸ τόφρα, μ 327 κ. ἀ. καὶ τόφρα δέ, Κ 511, Λ 401, Ο 539 ἢ καὶ μόνον δέ, Α 193, δ 120, «-ἤσθιε δ' ἕως ὁ τ' ἀοιδὸς ἄειδε» ἔτρωγε δὲ ἐν ὅσῳ ὁ ἀοιδὸς ἔψαλλε, ρ 358 (‖ ἔνθα ὁ τὲ ἀνήκει εἰς τὸ ἕως· ὥστε τὸ ἕως ὅτ' = ἕως τε ὁ, πρβλ. τὸ ἕς τε, κ. ἄ. 2) τὸ

χρονικὸν τέρμα, ἕως οὗ, ἕως ὅτου, ὡς ὅπου· α') μεθ' ὁριστ χρόνου ἀορίστου, «εἵως φίλον ὤλεσε θυμόν» ἕως οὗ ἔχασε τὴν ζωήν του, Λ 342, ε 123· β') μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ Κέν, ὅταν τὸ χρονικὸν τέρμα παριστᾶται ὡς ἐν τῷ μέλλοντι σκοπούμενον. [ἕως, ἄν], ὡς νά, «ἕως κε τέλος πολέμοιο κιχείω» Γ 291, Ω 183· γ') μετ' εὐκτικῆς ἁπλῆς ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιστάσεως, πλὴν ὅτι ὁ χρόνος ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται, ὁ χρόνος τῆς ἀποδόσεως, εἶνε παρῳχημένος, «ἕως ὅ γε Φαιήκεσσι... μιγείη» ε 386, «εἵως θερμαίνοιτο» ι 376. Ἡ εὐκτικὴ αὕτη ἔχει τὸ Κέν, ὅταν ἡ ἐπιτυχία τοῦ τέρματος παριστᾶται ὡς ἐκ περιστάσεως ἐξαρτωμένη, «ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη» β 78 3) Ἐν τῇ Ὀδ. πολλάκις κεῖται εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, ἵνα, διὰ νὰ (ὡς καὶ τὸ ὄφρα μετ' εὐκτ.) δ 800, ζ 80, τ 367. Β') ἐπίρρημα χρόνου, ἀντὶ τοῦ τέως, ἐπί τινα χρόνον, χρόνον τινά, ὡς ἕνα καιρόν, συνήθως συνάπτεται μετὰ τοῦ Μέν, Μ 141, Ν 143, Ο 277, Ρ 727, 730, β 148, γ 126. Τότε δηλ. κεῖται τὸ ἕως κατὰ παράλειψιν τῆς προτάσεώς του, ἥτις εὐκόλως ἀναπληροῦται ἐκ τῆς ἀποδόσεως. (Τὸ ἕως ἔχει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ χρόνον μόνον β 78 πανταχοῦ δὲ ἄλλοθι εἶνε ἢ κατὰ συνίζησιν μονοσύλλαβον, ὡς Ρ 727. β 148 κ. ἄ., ἢ ἀποτελεῖ τροχαῖον προφερόμενον εἶος, Α 193, Κ 507 κ. ἄ.

Ἐῶσι, ἴδ. εἰμί.

Ἐῶσι, ἴδ. ἐάω.

Ἑωσφόρος, ον (ἕως, φέρω), ὁ φέρων τὴν αὐγήν, ὡς κυρ. ὄν. **Ἑωσφόρος**, ὁ λεγόμενος σήμερον Αὐγερινός, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, Ψ 226 †, κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 381, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς. (Τὸ ἑωσ. κατὰ συνίζησιν μονοσύλλαβον ἰωσφ.).

Z

Ζ, τὸ ϛ' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ὅθεν δι' αὐτοῦ σημειοῦται κεφαλαίῳ μὲν γράμματι ἡ ϛ' ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος, μικρῷ δὲ ἡ τῆς Ὀδυσσείας. (Ἐνίοτε ἡ θέσει μακρότης ἡ πρὸ τοῦ ζ ὡς διπλοῦ ἀποτελουμένη ὀλιγωρεῖται πρό τινων κυρίων ὀνομάτων ἀπὸ Ζ ἀρχομένων, οἷον πρὸ τῆς λ. Ζάκυνθος καὶ Ζέλεια, ἴδ. τὰς λ.).

ζα- [⏑], μόριον ἀχώριστον, ἐπιτατικόν, μόνον διαλεκτικῶς διάφορον τοῦ δα-, πολύ· οὕτως ἐν ταῖς λ. ζάθεος, ζάκοτος κ. ἄ. (Παράγεται ἐκ τῆς διά, ‖. ὡς τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς Αἰολικῆς διαλέκτου, ἔνθα ὑπάρχουσι πολλὰ παραδείγματα ἀποδεικνύοντα τὴν μετάβασιν τῆς διὰ εἰς τὸ ζα.

ζαής [– .], ές, γεν. έος (ζα-, ἄημι) ἑτερόκλ. αἰτ. ζαῆν ἀντὶ τοῦ ζαῆ μ 313, σφοδρός, δυνατός, «ἄνεμος» Μ 157, ε 368.

ζάθεος [⏑ . .], έη, ον, (ζα-, θεός), πολὺ θεῖος, πανίερος, πανάγιος, ἐπίθ χωρῶν καὶ τόπων, ὑπὸ θεῶν κα-

-τοικουμένων ἢ ἰδιαζόντως ὑπ' αὐτῶν προστατευομένων, «-Κίλλα, Νῖσα, Κρῖσα, Φηραί, Κύθηρα» Ἰλ. Α 38, Β 508, 520, Ι 151, Ο 432.

Ζάκοτος [⏑..], ον (ζα-, κότος), λίαν ὠργισμένος, σφόδρα θυμωμένος, Γ 220 †.

Ζάκυνθος [⏑..], ἡ, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, πρὸς νότον τῆς Σάμης, ἀνήκουσα εἰς τὸ Κεφαλληνικὸν κράτος, τὸ εἰς τὸν Ὀδυσσέα ὑποκείμενον (ἴδ. Ὀδυσσεύς) καὶ σήμερον Ζάκυνθος Β 634, «-ὑλήεσσα Ζάκ.» (ἴδ. ἀνωτ. Ζ) ι 24 κ. ἀ. «-ὑλήεντι (ὡς θηλ. ἴδ. ὑλήεις) Ζακύνθῳ» α 246, π 123.

***Ζαμενής** [⏑..], ές, (ζα-, μένος), ἰσχυρός, δυνατός, μόνον ἐν τῷ ὑπερθ. «ζαμενέστατος», ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὑμ. Ἑρμ. 307.

Ζατρεφής, ές, (τρέφω), έος, εὔτραφής, πολυθρεμμένος, παχύς, «-ταῦρος» Η 223, «-αἶγες» ξ 106, «-φῶκαι» δ 451.

Ζαφλεγής, ές, (φλέγω), έος, κυρ. δυνατὰ φλέγων· μόνον μεταφ. πολὺ φλογερός, θερμουργός, ζωηρός, ὡς σημεῖον μεγάλης ζωτικῆς δυνάμεως, ἀκμαῖος, δραστήριος, ἐπὶ ἀνθρώπων Φ 465 †, ἐπὶ ἵππων, Ὑμ. 7, 8.

Ζαχρηής, (χράϝω), ές, γεν. έος, σφοδρῶς ἐπιπίπτων, ὁρμητικός, ἀκάθεκτος, ἐπὶ ἀνέμων Ἰλ. Ε 525, ἐπὶ πολεμιστῶν, Μ 347, 360, Ν 684.

Ζάω, συνηρ. ζῶ, ἴδ. ζώω.

Ζειά, ἡ, (ζεϝιή) κυρίως, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, γέννημα, σιτηρὸν ἐν γένει, πρβλ. **ζείδωρος**. Ἰδίως δὲ ἔπειτα εἶδός τι γεννήματος, ὁμοιάζον τῷ σίτῳ, ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις μάλιστα καλλιεργούμενον. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τοῦ Γαληνοῦ τὴν μαρτυρίαν ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ἡ ζειὰ ἐλέγετο βρίζα. βρίζαν δὲ καὶ σήμερον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς λέγει τὴν σίκαλην.

Ζείδωρος, ον (ζειά, δῶρον, ἦδεϝο), γεννήματα δωρούμενος, σιτοδότης, «-ζείδ. ἄρουρα» σιτοδότειρα γῆ, Β 548, γ 3 κ. ἀ.

Ζέλεια, ἡ, πόλις τῆς Τρῳάδος, εἰς τὴν ὑπώρειαν τῆς Ἴδης, ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἀνήκουσα εἰς τὴν Κύζικον, Β 824, Δ 103. Ἴδε καὶ ἄνωτ. Ζ.

Ζέσσεν, ἴδ. ζέω.

Ζεύγλη, ἡ, (ζεύγνυμι), τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ, εἰς ὃ ἐμβαίνει ὁ τράχηλος τῶν ζευγομένων ζώων, ζεύλα, νῦν. Ὁ ζυγὸς ἄρα εἶχεν, ὡς καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν, δύω ζεύγλας καὶ δύω «λέπαδνα» (ἴδ. τὴν λ.), δύω δηλ. πλατεῖς ἱμάντας, δι' ὧν οἱ τράχηλοι τῶν ζώων ἐδένοντο πρὸς τὸν ζυγόν. Ἰλ. Ρ 440, Τ 406.

Ζεύγνυμι [.–.], καὶ **ζευγνύω**, (ἐξ οὗ παρατ. ζεύγνυον [.⏑.] ἀντὶ τοῦ ἐζεύγνυον) Τ 393, ἀπαρμφ. ζευγνύμεναι, ζευγνύμεν· ἀόρ. α' ἔζευξα, ζεῦξα· μέσ. ἀόρ. ἐζευξάμην· παρακ. παθ. ἔζευγμαι· α') ζευγνύω, ζεύγω, οἷον «-ἵππους, βόας» Ὁμ. πλχ., πολλάκις καὶ μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ, οἷον «-ὑπ' ὄχεσφιν, ὑφ' ἅρμασιν, ὑπ' ἀμάξῃσιν, ὑπ' ἀπήνῃ» Ψ 130, Ω 14, 782, γ 478, ζ 73, ὑφ' ἅρματα» ο 46· ὅθεν ἐν γένει β') ἑνώνω, ζυγώνω, φιλιάζω, οἷον «-σανίδες ἐζευγμέναι» Σ 276. — Τὸ μέσ. σημ. ζεύγω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ τοὺς ἵππους μου, γ 492, ο 145· ἔτι δὲ ζεύγω ἐνδιατρίβων εἰς τὸ ἔργον μετά τινος διαφέροντος, Ω 281.

Ζεῦγος, τό, ζευγάρι, τουτέστι τὸ ζεῦγος τῶν ἵππων ἢ βοῶν, τῶν εἰς τὸ ἄροτρον ἐζευγμένων, Σ 543 †.

Ζεύς, ὁ, (Διαύς, dius, divus) κλητ.

Ζεῦ, αἱ δὲ πλάγιαι πτώσεις σχηματίζονται τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἀχρ. Δίς, γεν. ΔιFός, δοτ. ΔιFί, αἰτ. ΔίFα· τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὁμοίως ἀχρ. Ζήν, γεν. Ζηνός, δοτ. Ζηνί, αἰτ. Ζῆνα (ἢ Ζῆν' Θ 206, Ξ 265, Ω 331· Ζεύς, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, Ο 187. ὁ δυνατώτατος τῶν θεῶν, ὁ πατὴρ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν. Εἶνε λοιπὸν α') ὁ κύριος τῶν θεῶν, οἵτινες εἶνε πολλῷ αὐτοῦ ὑποδεέστεροι κατά τε τὴν δύναμιν καὶ τὸ ἀξίωμα. Συγκαλεῖ τοὺς θεοὺς εἰς συνέλευσιν, ἵνα μετ' αὐτῶν συσκεφθῇ περὶ τῶν πραγμάτων τῆς ἐπικρατείας του· ἀλλ' οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὰς βουλὰς αὐτοῦ, Θ 12 ἑξ., Υ 258· β') ὡς θεὸς τοῦ οὐρανοῦ εἶνε ὁ αἴτιος πάντων τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ ὡς τοιοῦτος λέγεται «-αἰθέρι ναίων, ὑψίζυγος»· συναθροίζει καὶ πυκνώνει τὰς νεφέλας, ὅθεν «-νεφεληγερέτης, κελαινεφής»· παράγει τὸν ὑετὸν (βροχὴν) καὶ τὴν αἰθρίαν (εὐδίαν, καλοκαιρίαν) καὶ διεγείρει τὰς καταιγίδας. Βροντὴ καὶ ἀστραπὴ εἶνε τὰ σημεῖα τῆς ὀργῆς του, δι' αὐτῶν ἐκπλήττει τοὺς ἀνθρώπους καὶ προσημαίνει τὰ μέλλοντα· ὅθεν «-τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, ἀργικέραυνος, ἐρίγδουπος, ἐριβρεμέτης» κ. ἄ. γ') διέπει τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, ὅθ. λέγεται «-ταμίας πολέμοιο»· ἀλλ' ὑπόκειται καὶ αὐτὸς εἰς τοὺς νόμους τῆς τύχης, Κ 71, ζ 188 ἑξ. δ') εἶνε ὁ ἱδρυτὴς τῆς βασιλείας καὶ ὁ προστάτης τῶν ἀρχόντων καὶ βασιλέων, συγκαλεῖ καὶ διαλύει τὰς συνελεύσεις τῶν ἀνθρώπων, β 69, ἐπιτηρεῖ τὸν ὅρκον, Δ 160 ἑξ, προφυλάττει τὴν οἰκίαν καὶ τὴν ἑστίαν, ὅθεν «-ἑρκεῖος» χ 335, προστατεύει τοὺς ξένους καὶ ἱκέτας, ι 270, ζ 207, ὅθεν «-ξείνιος», ὅπ. ἴδ., καὶ «-ἱκετήσιος» ν 213.—'Αδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ εἶνε ἡ Ἥρα, ἥτις πολλάκις τοσοῦτον ἀντιτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ, ὥστε δι' αἰκισμῶν αὐτὴν ἀπειλεῖ καὶ ἐκτελεῖ μάλιστα τὴν ἀπειλήν του, Ο 17 ἑξ., Τ 95 ἑξ. Οὐχὶ σπανίως κινεῖ τὴν ἀγανάκτησιν αὐτῆς παραβαίνων τὴν συζυγικὴν πίστιν. Ξ 315 ἑξ. Τὸ ἀνάστημα τοῦ Διὸς εἶνε ὑψηλὸν καὶ ἐμπνέει σέβας, ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ περικυματίζεται ὑπὸ τῆς μελαίνης ἀμβροσίας κόμης (χαίτης)· ὅταν δὲ δι' αὐτῆς ἐπινεύσῃ, τρέμει ὁ Ὄλυμπος, Α 530. Τὰ σύμβολα τῆς δυνάμεώς αὐτοῦ εἶνε ὁ κεραυνὸς καὶ ἡ αἰγίς, ὅθεν «-αἰγίοχος». Ὀνομάζεται δὲ πρὸς τούτοις καὶ Πελασγικὸς (ἴδ. τὴν λ.) καὶ Δωδωναῖος (ἴδ. Δωδώνη) ὡς φυλετικὸς θεὸς τῶν Πελασγῶν.

Ζεφυρίη [. ⏑ ⏑ .], ἡ, ἐξυπ. πνοή, κυρ. θηλ. τοῦ ἐπιθ ζεφύριος, ἡ ζεφύριος πνοή, αὔρα, ὁ ζέφυρος, η 119 †. ('Η πρώτη συλλαβὴ διὰ τῆς ἄρσεως ἐκτείνεται).

Ζέφυρος, ὁ. 1) ὁ Ζέφυρος, ὁ δυτικὸς ἄνεμος, εἷς τῶν τεσσάρων κυρίων ἀνέμων, οὓς μνημονεύει ὁ Ὅμηρος. Ἔρχεται ἐκ τοῦ δυτικοῦ ὠκεανοῦ, δ 567 (ὁ ἐναντίος εἶνε ὁ Εὖρος, ε 332, τ 206). Ἀλλὰ πνέει καὶ μετὰ τοῦ Βορρᾶ ἐκ τῆς Θρᾴκης Ι 5, καὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Νότου εἰς τὴν Τρωϊκὴν πεδιάδα, Χ 334. Εἶνε πολλάκις ψυχρὸς καὶ σφοδρός, ε 295, μ 289, 408, πρβλ. Α 305· θεωρεῖται ὡς ὁ ταχύτατος τῶν ἀνέμων, Τ 416 φέρει χιόνα, τ 206, καὶ ὑετὸν (βροχήν), ξ 458. Ἀλλ' ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Φαιάκων εἶνε ἡ πνοὴ αὐτοῦ πραεῖα καὶ θερμή, η 119, καὶ ἐν τῷ Ἠλυσίῳ πεδίῳ δροσίζει τοὺς ἐν αὐτῷ διαιτωμένους, δ 567. 2) προσωποποιεῖται ἐν τῷ Ψ 200, ἔνθα δειπνοῦσι παρ' αὐ-

τῷ οἱ ἄνεμοι. Ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀρπυίας Ποδάργης γεννῶνται οἱ ἵπποι τοῦ Ἀχιλλέως, Π 150· κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 379 εἶνε υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ποδάργης. (Παράγ. πιθ. ἐκ τοῦ **ζόφος**=δύσις παρ' Ὀμ.).

Ζέω, παρατ. γ' ἑν. ζέε ἀντὶ ἔζει· ἀόρ. α' ἔζεσα, καὶ σσα, βράζω, ζεματῶ, ἐπὶ ὕδατος, Ν 349, Φ 365, κ 360, «λέβης ζεῖ» Φ 362.

Ζῆθος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος (ὅπ. ἴδ.) ἀνὴρ τῆς Ἀηδόνος (ὅπ. ἴδ.), λ 262, τ 523.

Ζηλήμων, ον, (ζηλέω), **ονος**, ζηλότυπος, φθονερός, ζηλειάρης, ε 118 †.

Ζηλοσύνη [. . ⏑ .], ἡ, ἀντὶ τοῦ **ζῆλος**, ζηλοτυπία, φθόνος, ζήλεια, μόνον Ὕ. Ἀπ. 100.

Ζηλόω, ἀορ. εὐκτ. γ' ἑν. ζηλώσαι, ζηλοτυπῶ, φθονῶ, ζηλεύω, ἀπολελ. Ὕ. Δήμ. 168, 223.

Ζήν, γεν. **Ζηνός**, ἴδ. Ζεύς.

Ζητεύω, ἀντὶ τοῦ **ζητέω**, ζητῶ, γυρεύω, μετ' αἰτ. Ὕ. Ἀπ. 215. Ἑρμ. 392.

Ζητέω, 1) ζητῶ, γυρεύω, μετ' αἰτ. Ξ 258 †, «βόας» Ὕ. Ἑρμ. 22. 2) ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ περί τινος, μετ' αἰτ. «γένος» Βατρ. 25.

Ζόφος, ὁ, σκότος, ἰδίως 1) τὸ σκοτάδι, τοῦ Ἅδου, «ἐρεβός δε ὑπὸ ζόφον» υ 356· ὅθεν 6') αὐτὰ τὰ καταχθόνια, ὁ Ἅδης, Ο 191, Φ 56, Ψ 51, λ 57, Ὕ. Δήμ. 482 κ. ἀ. 2) τὸ σκότος τὸ μετὰ τὴν δύσιν καὶ τὸ μέρος τοῦ ὁρίζοντος τὸ κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ δύσις αἱ δυσμαὶ τὸ βασίλευμα «φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον» γ 335, (τοὐναντίον: ἠώς) κ 190 ἐξ. «πρὸς ζόφον» τὸ ἀντίθ. τοῦ «πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε» ι 26, ν 241, Μ 240.

Ζυγόδεσμον, τὸ (ζυγός, δεσμός), ὁ δεσμὸς τοῦ ζυγοῦ, ὁ σκύτινος ἱμάς, τὸ ζυγολοῦρι, δι' οὗ ὁ ζυγὸς προσεδένετο εἰς τὸν ρυμόν, Ω 270 †.

Ζυγόν, τό, καὶ **ζυγός**, ὁ, Ὕ. Δήμ. 217 (ζεύγνυμι); γεν. ἑνικ. ζυγόφιν Ω 576. 1) ὁ ζυγός, πιθανῶς: ξύλον εὐθύ, διά τινος κατὰ τὸ μέσον καὶ εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν αὐτοῦ εὑρισκομένου κρίκου συνδεόμενον ἐγκαρσίως πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ ρυμοῦ τὴν λεγομένην πέζαν, καὶ ἔχον εἰς τὰ δύω του ἄκρα τὰς ζεύγλας (ἴδ. τ. λ.), εἰς ἃς εἰσήρχοντο οἱ τράχηλοι τῶν ὑποζυγίων. Κατὰ τὸ μέσον αὐτοῦ, ὅπου συνεδέετο πρὸς τὸν ρυμόν, ἀλλ' εἰς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν εἶχεν ἐξόγκωμά τι καλούμενον «ὀμφαλόν, ὀμφαλόεν», Ω 269 ἐξ., Ε 730, γ 486. Ἵνα δὲ αἱ ἡνίαι τῶν ὑποζυγίων αἵτινες ὑπεράνω τοῦ ζυγοῦ διήρχοντο μὴ καταπίπτωσι μηδὲ περιπλακῶσιν, εἶχε τοὺς λεγομένους «οἰήκας» (ἴδ. τὴν λ.) Ω 269. Πρβλ. καὶ τὰς λ. **λέπαδνον, ἕστωρ, κρίκος**. Εἰδικώτερον μνημονεύεται «ζυγὸν ἵππειον ἢ ἵππων» Ε 799, 851, «ὑπὸ ζυγὸν ἄγω» ζεύγω, 731, Ψ 300, γ 383, Τροπ. ἡ δουλικὴ ἀνάγκη, ὁ ζυγὸς τῆς δουλείας, «ἐπὶ ζυγὸς αὐχένι κεῖται» Ὕ. Δήμ. 217. 2) ὁ ἄλλως λεγόμενος πῆχυς, τὸ ἐγκάρσιον ἐκεῖνο ξύλον, ὅπερ ἑνώνει τοὺς δύω βραχίονας τῆς φόρμιγγος, καὶ ἐν αὐτῷ εἶνε ἐμπεπηγμένοι οἱ κόλλοπες (τὰ στρειφτάρια τῶν χορδῶν) Ι 187, Ὕ. Ἑρμ. 50. 3) πληθ. «ζυγά» τὰ ἐγκάρσια ἐκεῖνα ξύλα, τὰ συνδέοντα τοὺς τοίχους τῆς νηὸς καὶ χρησιμεύοντα ὡς θρανία εἰς τοὺς ἐρέτας (κωπηλάτας) ι 99, ν 21.

Ζωάγρια, τὰ (ζωός, ἄγρα) κυρ. ἡ

ἀμοιβὴ ἡ ὑπὸ τοῦ αἰχμαλώτου διδομένη εἰς τὸν νικητήν, διότι ζωγρήσας δὲν τὸν ἐφόνευσεν, ἀλλ' ἐφείσθη τῆς ζωῆς αὐτοῦ· ὅθεν ἀμοιβὴ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ζωῆς, «-ζωάγρια τίνω» Θ 407, «-ζωάγρια ὀφέλλω τινί», ἤ. ἐ. ὀφείλω εἴς τινα τὴν ζωήν μου, θ 462.

Ζωγρέω, Α') (ζωός, ἀγρέω) λαμβάνω ζῶντα, πιάνω ζωντανόν, αἰχμαλωτίζω. μετ' αἰτ. Ζ 46, Κ 378, Λ 131. Β') (ζωή, ἀγείρω ἢ ἐγείρω;) ζωογονῶ, ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωήν, «-πνοιὴ Βορέαο ζώγρει . . . θυμόν» Ε 698.

Ζωή, ἡ, (ζάω), ἡ ζωή· παρ' Ὁμ. πάντοτε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἄρα συνών. τῷ βίος, βιός, περιουσία, Ὀδ. ξ 96, 208, π 429.

Ζῶμα, τό, (ζώννυμι)· α') διάζωμα, ποδιά, ἐκ δέρματος ἢ ἄλλης τινὸς εὐκάμπτου μὲν ἀλλὰ διαρκοῦς ὕλης, προσηλωμένη εἰς τὸν θώρακα, σκεπασμένη διὰ μεταλλίνων φολίδων λεγομένων «-πτερύγων» καὶ διήκουσα μέχρι τῶν γονάτων εἰς προφύλαξιν τῆς κοιλίας καὶ τῶν μηρῶν, Δ 187, 216 β')=χιτὼν εἰς τὴν β') σημ., τουτέστι θώραξ φολιδωτός), ξ 482 γ') τὸ ἰδίως λεγόμενον διάζωμα, τὸ καλύπτον τὰ αἰδοῖα οἷον τοῦ παλαιστοῦ, Ψ 683.

Ζώνη, ἡ, (ζώννυμι). 1) ζώνη, ζωνάρι, ἰδίως τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔφερον αὐτὴν ὑπεράνω τῶν ὀσφύων οὕτως, ὥστε τὸ περισφιγγόμενον ἔνδυμα ἐσχημάτιζε πολλὰς πτυχάς, Ξ 181, ε 231, κ 544. Ὅθεν τροπικῶς «-παρθενικὴν ζώνην λύω» λ 245, «-παῖδα ὑπὸ ζώνῃ τίθεμαι» εἶμαι ἔγκυος, Ὕ. Ἀφρ. 256. 2) συνεκδχ. ἡ μέση, δ-«περὶ τὴν γαστέρα τόπος», ὡς λέγει ὁ Ἀπολλών., «Ἄρεϊ ζώνην ἴκελος», Β 479, ἔνθα ἀντιτίθεται πρὸς τὸ στέρνον, «-κατὰ ζώνην νύξε» Λ 234.

Ζώννυμι [. – .], ἀόρ. ἔζωσα· μέσ. ἀόρ. ἐζωσάμην, θαμιστ. παρατατ. μέσ. ζωννύσκετο Ε 857· ζώννυνται γ' πληθ. τῆς ὑποτ. ἀντὶ τοῦ ζωννύωνται ω 89. 1) Ἐνεργ. ζωννύω, ζώνω, ἰδίως πρὸς μάχην σ 76. 2) Μέσ. ζωννύομαι, ζώνομαι, «-ζωστῆρι» Κ 78, «-ῥάκεσιν περὶ μήδεα» σ 67· μετ' αἰτ. πράγματος «-μίτρην, ζώνην χαλκόν» ζώνομαι τὴν μίτραν ζώνην κλ., Ε 857, Ξ 181, Ψ 130, ἀπολελ. ζώνομαι, ἀνασκομβώνομαι, ἑτοιμάζομαι πρὸς μάχην ἢ ἀγῶνα, Λ 15, Ψ 685, 710, σ 30, ω 89.

Ζωός, ή, όν, ζωντανός, ζῶν, «βροτός» ψ 187, «-ζωὸν ἑλεῖν τινά» Π 50, «ζωὸς κατερύκεται» α 197· πολλάκις ὡς οὐσιαστ. «-ζωοῖσι μετεῖναι» Χ 388, Ψ 47 κ. ἀ.—Πρὸς τούτοις ὑπάρχει καὶ σπανιώτερός τις τύπος **ζώς** (ἐκ τοῦ **ζαός**), Ε 887, αἰτ. ζών, ἢ ζῶν, Π 445).

Ζωρός, όν (ζόη. ζωός), κυρ. ζωντανός, ζωηρός, δυνατός· ὅθεν ἐπὶ οἴνου, γενναῖος, δυνατός, ὁ παρέχων ζωὴν (ὀρθότερον παρὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν: ἄκρατος, ἄδολος). Τὸ συγκρ. μόνον εὑρίσκεται: «-ζωρότερον κέραιε» βάλλε εἰς τὸν κρατῆρα δυνατώτερον οἶνον, Ι 203 †.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ, (ζώννυμι). 1) ζώνη, ὁ ζωστὴρ τῶν πολεμιστῶν, ὁ περιζωννύμενος περὶ τὴν μέσην ἐπάνωθεν τῆς «-μίτρας» εἰς προφύλαξιν τῆς κοιλίας οὕτως, ὥστε ἐκάλυπτε τὸ κάτω μέρος τοῦ θώρακος καὶ τὸ ἄνω τοῦ ζώματος (ἴδ. τὴν λ.), καὶ συνεκράτει ἀμφότερα, Δ 132 ἑξ., 186, 215, Υ 414. Εἰκάζεται ὅτι ἦτο δερμάτινος καὶ πεποικιλμένος (ὅθεν: «-παναίολος, φοινικι φαεινός» Η 305) καὶ πιθανῶς διὰ

φολίδων, ὅ ἐ. μεταλλίνων πετάλων σκεπασμένος, Λ 237, Συνείχετο δὲ διὰ τῶν «-ὀχέων» τουτέστι πορπῶν, περονῶν Δ 132. 2) ζώνη, ζωνάρι ὄχι τὸ πολεμικόν, ἀλλὰ τὸ περισφίγγον τὸν χιτῶνα περὶ τὴν μέσην, ξ 72 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Οδ.).

Ζώστρα,=**ζώνη** 1), ζ 38 †.

Ζώω, ἀντὶ τοῦ **ζάω**, ζῶ, Τ 327, 6 132 κ. ἄ. Πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ὁρᾶν φάος 'Ηελίοιο» Σ 61, δ 540 κ. ἄ., μετ' αἰτ. «ζώειν ἀγαθὸν βίον» διάγω βίον ἀγαθόν, ζῶ καλὴν ζωήν, ο 491. 'Ο "Ομ. ἔχει ἐκτὸς τῆς μετοχῆς ζῶντος ἐκ τοῦ ζάω Α 88, μόνον τὸν ἐκτενέστερον τύπον ζώω, ζώεις κτλ., μετοχ. ζώοντος, ἀπαρεμφ. ζώειν, ζωέμεναι, ζωέμεν· παρατ. ἔζωον, «ῥεῖα ζώοντες» =οἱ μακαρίως ζῶντες ε 122.

Η

Η, τὸ ζ' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ὅθεν κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς ἑβδόμης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, μικρὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας.

Ἠ καὶ ἠέ, σύνδεσμος διαζευκτικός, ἐρωτηματικὸν ἢ διστακτικὸν μόριον καὶ σύνδεσμος συγκριτικός. Α') Ὡς σύνδεσμος διαζευκτικὸς χρησιμεύει εἰς παράταξιν δύω ἢ πλειοτέρων ἐννοιῶν εἴτε ἀμοιβαίως ἀποκλειομένων, οἷον ἐν τῷ «-ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην» Χ 253, ἢ ἀδιαφόρως διαζευγνυομένων καὶ κατ' ἀρέσκειαν λαμβανομένων, (εἴτε, εἴτε) οἷον ἐν τῷ «-υἱος ἄποινα, ὃν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν, ἠὲ γυναῖκα» Β 230 «-ἠὲ καὶ» ἢ καί, Η 196, Ρ 180. Πολλάκις τίθεται διπλοῦς ἢ—ἤ, Α 27, 138, ξ 330 κ. ἄ. πλχ., «-ἤ,—ἤπου» ἢ ἴσως, Τ 334, «-ἤπου καὶ» θ 548. Πρβλ. καὶ ἤ τε. Β') Ὡς μόριον ἐρωτηματικόν, ἢ σύνδεσμος διαπορητικὸς κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματικούς· α') ἐν μὲν ἁπλῇ ἐξαρτωμένῃ ἐρωτήσει μόνον (συνηθέστερον τίθεται ὁ Εἰ) ἄν; «-ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται. ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται», Θ 111, ν 415, Π 138, Τ 325· ἐν δὲ συνθέτῳ ἐξαρτωμένῃ ἐρωτήσει, ἤ, ὡς οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἔλεγον, ἐν διαπορήσει μετὰ διαζεύξεως τίθεται «ἤ—ἦ» (ἀνθ' ὧν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ : εἰ—ἤ) ἄν—ἤ Α 190, α 175, ζ 142 κ.ἄ. 6') χρησιμεύει εἰς ἔκφρασιν δευτέρας ἐρωτήσεως, ἥτις ἢ ἀκριβέστερόν ὁρίζει γενικωτέραν τινὰ προλαβοῦσαν, ἢ περιλαμβάνει εἰκαζομένην τινὰ ἀπόκρισιν εἰς ταύτην, οἷον «-τίπτ' εἰλήλουθας; ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ» Α 203, Ε 466, Ζ 378, δ 710, ρ 736· γ') ἐν εὐθείᾳ συνθέτῳ ἐρωτήσει τίθεται διπλοῦς ἤ—ἦ (ἀνθ' οὗ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: πότερον —ἤ) «-τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω; ἤ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταὶ —ἦε φιλόξεινοι» ζ 120 κ. ἄ. Γ') ὡς μόριον συγκριτικὸν ἢ διαφορικόν, ἤ, παρά, τίθεται μετὰ λέξεις σύγκρισιν ἢ διαφορὰν σημαινούσας, οἷον «-γύπεσσιν φίλτεροι ἢ ἀλόχοισι» Λ 162 κ. ἄ. πλχ., μετὰ τὸ «-ἄλλος» Κ

404, μετὰ τὸ «-ἀλλοῖος» τ 267, μετὰ τὸ «-πρότερος» Φ 486, μετὰ τὸ «-βού-λομαι» (ἴδ. τ. λ. 3)), μετὰ τὸ «-φθάνω», οἷον «-ἔφθης πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ» λ 58· σπανίως μεταξὺ δύω συγκριτικῶν, ὅταν δύω ἰδιότητες πράγματός τινος πρὸς ἀλλήλας παραβάλλωνται, οἷον «-πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο» α 164. Ἐνίοτε τίθεται πλεοναστικῶς εἰς πρότασιν ἐπεξηγοῦσαν γενικήν τινα ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐξαρτωμένην, οἷον «-οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον . . . ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντι οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνή» δὲν ὑπάρχει καλλίτερον ἀπὸ τοῦτο, παρὰ ὅταν κτλ. ζ 182, Ο 509. Σημείωσον ὅτι πολλάκις τὸ «-ἢ οὐ» καὶ «-ἢ οὐκ» προφέρονται διὰ συνιζήσεως ὡς μία συλλαβή, οἷον Ε 349.

1. Ἦ, (ja ;) ἐπίρ. 1) βεβαιωτικόν, τιθέμενον ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ὡς καταφατικόν, τῷ ὄντι ἀληθῶς, βεβαίως Α 229· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅμως συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, οἷον «ἦ δή» ἔ δά, Α 518, 573 κ. ἄ., «-ἦ μάλα» ἔ, χωρὶς ἄλλο, Γ 204, Σ 18, π 183 κ. ἄ., «-ἦ δή που μάλα» ἔ δά, πιστεύω, χωρὶς ἄλλο, Φ 583, «-ἦ θήν που» ἔ δά, πιστεύω (μετά τινος εἰρωνείας) Ν 813, «ἦ τε» «-ἦ νυ, ἦ που» ἐκφράζει μετὰ τῆς βεβαιώσεως καί τινα ἀμφιβολίαν, ἔ, πιστεύω, ἔ, θαρρῶ, Χ 11, Γ 43. Συνηθέστατος εἶνε ὁ συνδυασμὸς μετὰ τοῦ «-μήν, μέν, μάν», δι' ὧν ἐπιτείνεται ἡ βεβαίωσις, Β 291, κ 65, καὶ διὰ τοῦτο τὸ «-ἦ μὴν (μέν, μάν)» τῷ ὄντι, χωρὶς ἄλλο, τίθεται μάλιστα μετὰ τὰ ῥήματα τοῦ ὅρκου, τῆς ὑποσχέσεως κ. τ. τ., μετ' ἀπαρέμφ. «-καί μοι ὄμοσσον, ἦ μέν μοι... ἀρήξειν» ὅτι τῷ ὄντι θὰ μὲ βοηθήσῃς, Α 77, Ξ 275, «-ἦ μὲν δή» εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι, Β 798, σ 257 κ. ἄ., «-ἦ δὴ μάν» Ρ 538. Τὸ αὐτὸ περίπου σημαίνουσι καὶ οἱ ἑξῆς συνδυασμοὶ «-ἦ ἄρα» ω 193, Τ 56. «-ἦ ῥα» Π 750, «-ἦ ῥά νυ» Μ 164 κ. ἄ.

2. Ἦ, ἐρωτηματικόν, τιθέμενον εἰς ἐρωτήσεις μετά τινος σπουδῆς γενομένας, ὧν τὴν ἀπόκρισιν προσδοκᾷ τις μετὰ διαφέροντος (ἐν τῇ καθομιλουμ. ἔ) οἷον ἐν τῇ φράσει ἔ, τί λέγεις; ἦ ἔ, ἔρχεται;, Λ 666, Ο 132, ι 452, κ 330 κ. ἄ., ἔνθα δύναται νὰ μεταφρασθῇ καὶ διὰ τοῦ ὄντως; ἀλήθεια;, ὅθεν τίθεται καὶ ἐν ἀρχῇ μερικωτέρας ἐρωτήσεως κατόπιν τινὸς γενικῆς (ὡς τὸ: ἢ Α 2, 6) οἷον «τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; ἦ πῄ με . . . ἄξεις» μήπως θὰ μὲ φέρῃς; Γ 400, Η 26, Κ 37, Ξ 265, ι 405, 452 κ.ἄ. Πολλάκις εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἑξῆς συνδυασμοῖς «-ἦ ἄρα δή, ἦ ῥα, ἦ ῥά νυ, ἦ νυ, ἦ νύπου, ἦ νύ τοι», Ν 446, Η 446, Μ 164, Ο 128. Συνήθως μὲν ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ἐνίοτε δύναται νὰ προτάσσηται αὐτοῦ κλητική τις, ἢ ἄλλη προσφώνησις, Ε 421, 762, δ 632.

Ἦ, 1) παρατ. τοῦ εἰμί. 2) παρατ. ἠμί.

Ἧ, καὶ ἧ, πτῶσις τοῦ θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. ὅς, ἥ, ὅ, καὶ ὡς ἐπίρ. (δατικοφανὲς) εὔχρηστον 1) τοπικόν : ὅπου, ἔνθα, Μ 389, Υ 275 κ.ἄ. πλχ., μετὰ προηγουμένου ἢ ἑπομένου τοῦ δεικτικοῦ «-τῇ» Ν 53, Ξ 46, Π 317.

Ἣ θέμις ἐστὶν = ὡς εἶναι δίκαιον =ἀναφ.=ἥτις Β 73, γ 45 καὶ πολλάκις δεικτ. «-ἦ γὰρ θέμις» ω 286.

Ἦα, 1) ἴδ. εἰμί, 2) Ἦια, τά, ἴδ. ἤια.

Ἠβαιός, ή, όν, (παρὰ τοῖς Ἀττικ. βαιός), μικρός, ὀλίγος, παραμικρός,

συνήθως μετ' ἀρνήσεως «-οὐ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί» δὲν ἔχει νοῦν οὐδὲ ὀλίγον, οὐδὲ τὸν παραμικρόν Ξ 141, φ 288, πρβλ. σ 355. Πολλάκις τὸ οὐδ. **ἠβαιὸν** ὡς ἐπίρ. ὀλίγον « ἠβ. ἀπὸ σπείους», ι 462· ἀλλαχοῦ δὲ καὶ τοῦτο μετ' ἀρνήσεως « οὐδ' ἠβαιόν» οὐδὲ τὸ παραμικρὸν Β 380, 386 κ. ἀ., γ 14.

Ἡβάω, ἀόριστ. ἥβησα. 1) ἀκμάζω, εἶμαι ἀκμαῖος, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας μου, ἔχω πλήρεις τὰς δυνάμεις μου, « εἴθ' ὣς ἡβώοιμι» Η 157, Λ 670, «-ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡβῶν» Μ 382 κ. ἄ. πλχ. 2) μεταφ. «-ἡμερὶς ἡβώωσα» κλῆμα εὐθαλές, ε 69.

Ἥβη, ἡ, ἥβη, νεότης, ὅθεν ἡ ἐφηβική, νεανικὴ ἡλικία, ἧς ἀρχὴν ὁρίζει ὁ Ὅμ. τὴν τριχοφυΐαν τοῦ πώγωνος, Ω 348, κ 279, «-ἥβης ἵκετο μέτρον» Λ 225, λ 317, «-ἥβην ἱκάνω, γίνομαι ἔφηβος, σ 217 κ. ἄ., καὶ «-ἥβην ἱκέσθαι» Ω 728, ο 366, «-ἥβης ἄνθος ἔχω» Ν 484, «-ἀπόνασθαι, ταρπῆναι ἥβης», Ρ 25, ψ 212· ἔτι δὲ σημ. τὴν **νεανικὴν** ῥώμην, Ψ 432, θ 181, π 174, Ὑμ. 79.

Ἥβη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, λ 603, Ὑμ. 14, 8. Ἐμφανίζεται ὡς θεράπαινα τῶν θεῶν, ὁτὲ μὲν κιρνῶσα εἰς αὐτοὺς τὸ νέκταρ, Δ 2, ὁτὲ δὲ βοηθοῦσα τὴν Ἥραν ζευγνύουσαν τὸ ἅρμα, Ε 722, ἄλλοτε δὲ λούουσα τὸν ἀδελφόν της Ἄρην, Ε 905. Μετέπειτα λατρεύεται ὡς θεὰ τῆς ἥβης, νεότητος.

*Ἡβητής, οῦ, ὁ, (ἥβη), ἔφηβος, ἐπίθ. «-κοῦροι ἡβηταί» Ὑ. Ἑρμ. 56.

Ἡβῷμι, ἡβώοιμι κτλ., ἴδ. ἡβάω.

Ἠγάασθε, ἴδ. ἄγαμαι.

Ἤγαγον, ἠγαγόμην, ἴδ. ἄγω.

Ἠγάθεος [. ⏑ . .], **η, ον**, πανίερος, ἅγιος, ἐπίθ. τῶν πόλεων, χωρῶν, ὀρέων, ὡς ἰδιαιτέραν θεοῦ τινος προστασίαν διατελούντων, Α 252, β 308 κ. ἄ.

Ἠγάσσατο, ἴδ. ἄγαμαι.

Ἤγειρα, ἀόρ. 1) τοῦ ἀγείρω=συνήθροισα. 2) τοῦ ἐγείρω.

Ἡγεμονεύω, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ παρατ., εἶμαι ἡγεμών, ἀρχηγός, ὁδηγός· α') προηγοῦμαι, ὁδηγῶ, μετὰ δοτ. γ 386, θ 421, ἀπολελ. Ν 53, ρ 194 κ. ἄ. Ὑ. Ἀπ. 437· μετ' ἐπιρ. «-ἤ» Ο 46, «-πρόσθεν ἡγεμ.» χ 400, ω 155, «ὁδόν», ζ 261, η 30, «-ὁδόν τινι» ω 225. Μεταφ. «-ῥόον ὕδατι» παρασκευάζω ῥοῦν εἰς τὸ ὕδωρ, διοχετεύω τὸ ὕδωρ, Φ 258· β') ὁδηγῶ στρατόν, «-προτὶ Ἴλιον» Π 92· ὅθεν στρατηγῶ, εἶμαι ἀρχηγός· μετὰ γεν. Β 527, 552, Π 179 κ. ἀ., μετὰ δοτ. μόνον Β 816.— Τὴν α') σημ. ἔχει μάλιστα ἐν Ὀδ., τὴν δὲ β') μόνον ἐν Ἰλ.

Ἡγεμών, όνος, ὁ, α') ὁδηγὸς κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν, κ 505, ο 310 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.) β') ἀρχηγός, στρατηγός, ἄνευ πτ. ἢ μετὰ γεν. Β 365, Λ 746 κ. ἄ. πλχ.

Ἡγέομαι, ἀποθ. (ἄγω), [ἡγοῦμαι] ὅθεν 1) ἐν γένει προηγοῦμαι, τοὐναντίον τοῦ «-ἕπομαι», α 125 κ. ἀ. πολλάκις ἀπολελ. Ι 192, Μ 251· «-πρόσθεν ἡγοῦμαι» Ω 96· μετὰ δοτ. προσώπ. Χ 101· ὡσαύτως «-νήεσσιν ἡγήσατο Ἴλιον εἴσω» Α 71, « ὁδόν τινι» εἶμαι εἴς τινας ὁδηγὸς καθ' ὁδόν, κ 263, «-τινὶ ἐπὶ νῆα» ν 65, «-ἐς τεῖχος» Υ 144, «-ποτὶ πτόλιν» Χ 101, «-τινὶ πόλιν» ὁδηγῶ τινα εἰς τὴν πόλιν, (ἡ αἰτ. ἐκφράζει τὸ τέρμα τῆς κινήσεως) ζ 114, «-ἄστεα» ο 82, «-δόμον» η 22 κ. ἀ. Μεταφ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. ἔν τινι προηγοῦμαι, προεξάρχω, ἀρχίζω πρῶτος, οἷον «-ἡμῖν ἡγείσθω

ὀρχηθμοῖο» ψ 134· μετὰ δοτ. τοῦ πράγματ. οἷον «-τινὶ κερδοσύνῃ, νηπιέησι» προηγοῦμαί τινος (δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα) εἰς τὴν πανουργίαν, εἰς τὴν ἀφροσύνην, Χ 247, ω 469. 2) ἰδίως ἐν Ἰλ. ὁδηγῶ στρατόν, στρατηγῶ· α') μετὰ δοτ., ὅτε μᾶλλον ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τοῦ προηγοῦμαι, Β 864, Ε 211 κ. πλχ., «-ἐπὶ στίχας σφιν ἡγήσαιτο» κατὰ στίχους νὰ ὡδήγει αὐτούς, Β 687 «-νήεσσιν ἐς Τροίην» Π 169· μετὰ δοτ. περιποιητικῆς «Τρώεσσιν ἐς Ἴλιον» ἐστρατήγησα (ὡδήγησα τὸν στρατὸν) εἰς τὸ Ἴλ. πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων, Ε 211· β') μετὰ γεν. στρατηγῶ, εἶμαι ἀρχηγός, ὡς τὸ ἄρχω, Β 567, 620, 851.

Ἡγερέθομαι, ῥῆμα. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **ἀγείρομαι** κατ' ἐπέκτασιν καὶ περιέχον τὴν ἔννοιαν τῆς διαρκείας, εἶμαι συνηθροισμένος μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. «ἠγερέθονται» Γ 231 καὶ τοῦ παρατ. «-ἠγερέθεσθαι» Κ 127

Ἤγερθεν, ἴδ. ἀγείρω.

Ἡγηλάζω, ἕτερος τύπος τοῦ **ἡγέομαι,** ὁδηγῶ, τινά, ρ 217· τὸ δὲ «-κακὸν μόρον ἡγηλάζω» τὴν κακὴν μοῖραν ἀκολουθῶ, Ὀδ. λ 618.

Ἡγήτωρ, ορος, ὁ. (ἡγέομαι) ὁδηγός, «ὀνείρων», ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Γ. Ἑρμ. 14·[ἡγεμών], ἀρχηγός, «-λαῶν» στρατηγός, Υ 383. Πολλάκις ἐν τῷ συνδυασμῷ «-ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες» στρατηγοὶ καὶ βασιλεῖς, Β 79, η 98 κ ἄ. «-ἡγ. ἄνδρες» Π 495· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἡγεμών, βασιλεύς, α 105.

Ἠγοράασθε, ἠγορόωντο, ἴδ. ἀγοράομαι.

Ἠδέ, σύνδ. συμπλεκτικός, **καί,** συμπλέκων δύω λέξεις, Α 41, Β 79 κ. πλχ. Ὅταν δὲ συμπλέκῃ πολλὰς ἐννοίας τίθεται «-ἠδὲ—καὶ ἠδὲ» Ο 663 κ. ἄ. Ἐνίοτε προηγεῖται ὁ **Τέ,** οἷον «-σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας» Β 206, πρβλ. Α 400, α 12 κ. ἄ., ἢ «-τέ—ἠδὲ καί» Ε 822. Πολλάκις τὸ «-ἠδὲ καί» =καί . . δέ, καί. . . προσέτι, Α 334, α 240 κ. ἄ. Πολλάκις κεῖται ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ Ἠμὲν ἢ μόνον **Μέν,** ἄπ. ἴδ.

Ἤδεα, ἤδη, ὑπερσ. τοῦ **οἶδα,** ἴδ. εἴδω ΙΙ.).

Ἤδη, (ἤ, δή) μόριον περιορίζον τὸ λεγόμενον εἰς ὡρισμένον χρονικὸν τμῆμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλο τοιοῦτον, ὅθεν πολλάκις μετὰ καθαρῶν χρονικῶν ἐπιρ. συνδυαζόμενον· α') ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἤδη, τώρα πλέον. **πλέον,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρελθὸν ἢ μέλλον, οἷον «-ἤδη νὺξ τελέθει» εἶνε πλέον νύξ, Η 282 κ. ἄ. «ἤδη τρίτον ἐστὶν ἔτος» β 89, «-ἤδη γηράσκων» Β 663 κ. ἄ., «-ἤδε μέν κε γνοίη τις» Ρ 629 κ. ἄ.· ὅθεν συνδυάζεται καὶ μετὰ τοῦ **νῦν,** οἷον «ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομαι Ἄρηΐ γε πῆμα τεύχθαι» τώρα δὰ πλέον φοβοῦμαι ὅτι κτλ. Ο 110· «ἤδη νῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο» τώρα πλέον (ἐφ' οὗ δηλ. ἔλαβες τοιούτους συμμάχους, οἷος ὁ Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων) μεγαλαύχει, Π 844, «-ἤδη νῦν Δαναοῖσι . . . λοιγὸν ἄμυνον» τώρα πλέον (ἐκπληρωθείσης τῆς ἐπιθυμίας μου) Α 456· ὡσαύτως «ἤδη νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἴης» κ. 472, ο 65 κ. ἄ.· β') ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρὸν ἢ μέλλον, οἷον «-τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατο» Α 250 κ. ἄ. ὅθεν καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «-ἔπειτα», οἷον «ἤδη γάρ τις τοῦ γε ἀμείνων ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται» Ο 139, «-ἤδη ποτέ» Γ 205, Α 260, «ἤδη καὶ ἄλλοτε» Α 590, Υ 90· γ') ἐπὶ τοῦ μέλλοντος παρ' Ὁμ. μό-

νον ἐπὶ τοῦ μετ' ὀλίγον καὶ ἀμέσου μέλλοντος, ἀμέσως, τώρα δά, «ἐπὶ νῆα κατελεύσομαι ἤδη» α 303, Π 438, 648.

Ἥδομαι, ἀποθ., ἀόρ. ἡσάμην, εὐχαριστοῦμαι, τέρπομαι, ι 353 †.

Ἦδος, (σFῆδος ἡδύς). **εος**, τό, μόνον κατ' ὀν. 1) ἡδονή, εὐχαρίστησις, ἀπόλαυσις, «δαιτός» Α 576, σ 404. 2) ὄφελος, «μίνυνθα ἡμέων ἔσσεται ἦδος» ὀλίγον θὰ ἦνε τὸ ὄφελος τὸ ἐξ ἡμῶν, Λ 318 «τί μοι τῶν ἦδος;» Σ 80, ω 95.

*Ἡδύγελως [. ⏑ . .], **ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ ἡδέως γελῶν, γλυκόγελος, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ὕμ. 18, 37.

ἩδυFεπής [. ⏑ . .] **ές**, (ἔπος), γλυκεῖς ἔχων λόγους, γλυκεῖαν ὁμιλίαν, γλυκύλογος, γλυκύστομος, ἐπίθ. τοῦ Νέστορος, Ε 248 †· ἔτι δὲ καὶ γλυκύφωνος, ἡδύφθογγος, «ἀοιδός, Μοῦσαι» Ὕμ. 20, 4, 32, 2.

Ἥδυμος [. ⏑ .], **ον**, ἀντὶ τοῦ ἡδύς, γλυκύς, «ὕπνος» Ὕμ. Ἑρμ. 241, 449. Πρβλ. **νήδυμος**.

Ἡδύποτος [. ⏑ . .], **ον**, (ἡδύς, πίνω), γλυκόπιωτος, γλυκύς, νόστιμος, «οἶνος» Ὀδ. 6 340, γ 391, ο 507, Ὕμ. 6, 36.

Ἡδύς, εῖα, ύ, (συγγ. τῷ σFαδεῖν, ἔFαδε) ἀλλὰ καὶ δικατάληκτον, οἷον «ἡδὺς ἀϋτμή» μ 369. Τὸ ὑπερθ. **ἥδιστος**, ν 80. Σημ. γλυκύς, εὐχάριστος, νόστιμος, εἰς τὴν γεῦσιν, «οἶνος» β 350, γ 51· εἰς τὴν ὄσφρησιν, «ὀδμή» ι 210· εἰς τὴν ἀκοήν, «ἀοιδή» θ 64· ἐν γένει «ὕπνος, κοῖτος» ἀτάραχος, μαλακός, Δ 131, τ 510 κ. ἀ. «ἡδὺ (ὡς ἐπίρ.) κνώσσειν» δ 809 ἐνίοτε εὑρίσκεται ἡ φρ. «αἴ κε φίλον καὶ ἡδύ ἐστι» (ὑμῖν), Δ 17, Η 387· «οὐκ ἂν ἔμοιγε ἡδὺ γένοιτο ζωέμεναι» ω 435, «ἡδὺ γελᾶν» μὲ ὄρεξιν, Β 270, π 354 κ. ἀ.

Ἠέ, (**ἦε**, (ἠFε Λατ. sive), ἀντὶ τοῦ **ἤ** (**ἦ**), ἄπ. ἴδε.

Ἦε, ἴδ. εἰμι.

Ἠείδειν, ἠείδη, ἠείδης, ἴδ. εἴδω. Β').

Ἤειρεν, ἴδε ἀείρω.

Ἠέλιος, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἥλιος (ἴδ. κατωτέρω Ἠέλιος). 1) ἥλιος· περὶ τῆς ἀνατολῆς αὐτοῦ τίθεται τὸ «ἀνιέναι», ἅπαξ δὲ καὶ τὸ «ἀνορούειν» γ 1, καὶ «ἀνανεῖσθαι» κ 192. καὶ «στείχειν πρὸς οὐρανόν» λ 17· περὶ δὲ μεσουρανήσεως «μέσον οὐρανὸν ἀμφιβαίνει» Θ 68· περὶ δὲ τοῦ μετὰ μεσημβρίαν «μετενίσσετο βουλυτόνδε» Π 779, «ἂψ ἐπὶ γαῖαν προτρέπεται» λ 18· περὶ τῆς δύσεως, «δύειν, ἐπιδύειν, καταδύειν» (ἄπ. ἴδ.) καὶ ἐμπίπτειν Ὠκεανῷ» Θ 485· «φάος ἠελίοιο» τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, Α 605· οὕ. «φάος ἠελίοιο ὁρᾶν» ποιητικὴ περίφρασις τοῦ ζῆν, Ε 120, κ 498. 2) χρησιμεύει εἰς δήλωσιν τῶν δύω κυρίων μερῶν τοῦ ὁρίζοντος (πρβλ. α 24). οἷον «πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε» (κατ' ἀντίθ. τοῦ «ζόφος») πρὸς τὴν αὐγὴν καὶ τὸν Ἥλιον, δ ἐ. πρὸς ἀνατολάς, ὄχι πρὸς ἀνατολὰς καὶ νότον, διότι ὁ ποιητὴς μόνον δύω μέρη τοῦ ὁρίζοντος γινώσκει, τὸ πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸ πρὸς τὸ σκότος, ἤγουν τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν, Μ 239, ι 26, πρβλ. ζόφος. — Ὡς κύρ. ὄν. **Ἠέλιος**, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ Ἥλιος (ὁ τύπος οὗτος εὑρίσκεται θ 271 καὶ Ὕμ. 31, 1) ὁ θεὸς Ἥλιος, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, μ 176, καὶ τῆς Εὐρυφαέσσης, Ὕμ. 31, 1) ὁ θεὸς Ἥλιος, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, μ 176, καὶ τῆς Εὐρυφαέσσης, Ὕμ. 31, 2 (ἴδ. Ὑπερίων), ανηρ τῆς Πέρσης, καὶ μετα ταύτης πατὴρ τοῦ Αἰήτου

καὶ τῆς Κίρκης, κ 136 ἑξ., μετὰ δὲ τῆς νύμφης Νεαίρας πατὴρ τῆς Φαεθούσης καὶ Λαμπετίας, αἵτινες ἐφύλαττον αὐτοῦ τὰς ἐν Θρινακίᾳ ἀγέλας, μ 132. Ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν καθ' ἑκάστην κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ὁρίζοντος ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τὴν ἑσπέραν πάλιν εἰς τὸν Ὠκεανὸν κατέρχεται. Αὐτὸν ἐπικαλοῦνται οἱ ἄνθρωποι κατὰ τοὺς ὅρκους, διότι αὐτὸς «-πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει» Γ 277. Ὡς τοιοῦτος δὲ προδίδει εἰς τὸν Ἥφαιστον τὰς μυστικὰς συνεντεύξεις τῆς γυναικός του Ἀφροδίτης μετὰ τοῦ Ἄρεως, θ 271. Εἰς αὐτὸν καὶ τὸν Δία προσφέρεται θυσία κάπρος, Τ 197. καὶ λευκὸν ἀρνίον, ἐν ᾧ εἰς τὴν σκοτεινὴν γῆν μέλαν, Γ 104. Ἅρμα καὶ ἵπποι τοῦ Ἡλίου μνημονεύονται μόλις ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 69. Ὡσαύτως δὲ κατὰ τὴν μεθ' Ὅμηρον ἐποχὴν ταυτίζεται πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ Φοῖβον.

Ἠεν, ἴδ. εἰμί.

Ἠέπερ, ἴδ. ἤπερ.

Ἠέρα, ἀντὶ τοῦ ἀέρα, ἴδ. ἀήρ.

Ἠερέθομαι, μόν. κατὰ τὸ γ' πλ τοῦ ἐνεστ. ἠερέθονται, ἐκτενέστ. μέσ τύπος τοῦ **ἀείρω**, σημαίνων διάρκειαν τῆς διαθέσεως, αἰωροῦμαι, κρέμαμαι (εἰς τὸν ἀέρα), ἐπὶ θυσάνων, Ἰλ. Β 448· ἐπὶ ἀκρίδων, πετῶ, εἰς τὸν ἀέρα, Φ 12· δθ. μεταφ. «ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται» τῶν νέων αἱ φρένες εἶνε ἐλαφραί, Γ 108. (‖ . Τοὐναντίον «-φρένες ἔμπεδοι» ἴδ. ἔμπεδος).

Ἠέρι, ἴδ. ἀήρ.

Ἠερίβοια, ἡ, ἀντὶ τοῦ Ἐρίβοια, θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμάχου υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλωέως, ἑπομ. μητρυιὰ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου, Ε 389 (Πιθ. ἐκ τοῦ **ἐρι-** καὶ **βοῦς**: ἡ πολλοὺς βόας ἔχουσα).

Ἠέριος, η, ον, ἀντὶ τοῦ **ἀέριος** (ἀήρ) ὁ ἐν τῇ πρωινῇ ὁμίχλῃ, πρωινός, ὀρθρινός, Α 497, 557, Γ 7, ι 52.

Ἠεροειδής, ές, (ἀήρ, εἶδος), γεν. **έος**, ἀντὶ τοῦ ἀεροειδής, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μὲ τὸν μακρόθεν δρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελῶς διαφανῆ (ἀτμοσφαιρικὸν) ἀέρα, ἀεροειδής, καθαρός, διαυγής Ε 770, μ 233.

Ἠερόεις, εσσα, εν, ἀντὶ τοῦ ἀερόεις, (ἀήρ), ὁμιχλώδης, σκοτεινός, ἐπίθ. τοῦ Ταρτάρου, Θ 13, τοῦ ζόφου (εἰς τὴν σημ. τοῦ Ἅδου) Ο 191, Φ 56, Ψ 51, λ 57 (καὶ εἰς τὴν σημ. τῆς δύσεως) Μ 240· ὅθεν καὶ «-κέλευθα ἠερ» αἱ σκοτειναὶ ὁδοὶ τοῦ Ταρτάρου, υ 64.

Ἠέρος, γεν. τοῦ **ἀήρ**, ὅπ. ἴδ.

Ἠεροφοῖτις, ιος, ἡ, (ἀήρ, φοιτάω), ἡ φοιτῶσα ἀνὰ τὴν σκοτίαν (τοῦ Ἅδου) ἐπίθ. τοῦ Ἐρινύος καθ' ὃ ἀπονεμούσης τὸν θάνατον καὶ τὰ ἀπροσδόκητα κακά, Ἰλ. Ι 571, Τ 87.

Ἠερόφωνος, ον, (ἀείρω φωνή), φωνάζων δυνατὰ «-κήρυκες» Σ 505 †.

Ἠετίων, ωνος, ὁ. 1) βασιλεὺς τῆς ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακίης Θήβης, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, Α 366, Ζ 396, φονευθεὶς (καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἑπτὰ υἱοί του) μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Θήβης ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ζ 415 ἑξ. πρβλ. Ψ 827. 2) Ἴμβριός τις, ξένος τοῦ Πριάμου, Φ 40 ἑξ. 3) πατὴρ τοῦ Ποδοῦ, εἷς τῶν ἐπιφανῶν Τρώων, Ρ 575.

Ἦην, ἴδ. εἰμί.

Ἠήρ, ὁ, ὀνομ. παρ' Ὁμ. ἄχρ., ἐξ ἧς εὔχρ, ἡ γεν. **ἠέρος** κτλ., ἴδ. **ἀήρ**.

Ἠθεῖος, είη, εῖον (Ϝηθ, ἦθος σϜῆθος), ἀγαπητός, φίλτατος, ἀκριβός, ἐν Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οὐσιαστικῶς ἐν τῇ προσφωνήσει «-ἠθεῖε» Ζ 518, Κ 37, Χ 229, ἔνθα πρεσβύτερος ἀδελφὸς

προσφωνεῖται ὑπὸ νεωτέρου· διὰ τοῦ «·ἠθείη κεφαλή»=[φίλη κεφαλή], ἀναλογοῦντος πρὸ τῆς καθομιλ. „ψυχή μου, 'μμάτια μου", προσφωνεῖ, ὁ Ἀχιλλεὺς την σκιὰν τοῦ φονευθέντος Πατρόκλου, Ψ 94. Καὶ ὁ Εὔμαιος ὀνομάζει τὸν Ὀδυσσέα (ἂν καὶ ὄχι ἐν προσφωνήσει) «·ἠθεῖον» ξ 147.

Ἦθος (σϝῆθος), **εος**, τό, ἀντὶ τοῦ ἔθος), κυρ. τὸ ἑαυτοῦ τινος, τὸ σύνηθές τινι· ὅθεν κατοικία, ἐνδιαίτημα, μόνον τὸ τῶν ζώων, οἷον τῶν ἵππων, ἱπποστάσιον, σταῦλος, Ζ 511, Ο 268, τῶν χοίρων, μανδρί, ξ 411.

1. **Ἤια** καὶ **ἦα** ἐν τέλει στίχου, ε 266, ι 212 ἐν τέλει στίχου κατὰ συνίζησιν προφερομένου ἤια δισυλλάβως· τά, 1) ἐφόδια, τροφαὶ δηλ. ἃς λαμβάνει τις μεθ' ἑαυτοῦ ταξειδεύων, κουμπάνια, ε 266 καὶ Ν 103, β 289, 410, δ 363, ε 266, ι 212, μ 329, ἐν γένει δὲ καθ' ὁδὸν τροφή, οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ «-θώων παρδαλίων τε λύκων τε» Ν 103 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.).

2. **Ἤια**, ἄχυρα, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν γραμματικῶν, «-ἠίων θημῶν καρφαλέων» ε 368· θημωνιὰ γεννήματος μετὰ τῶν ἀχύρων.

Ἤιε, ἴδε εἰμι.

Ἠίθεος, ὁ, Ἀττ. ἤθεος, νέος, (ὁ εἰσέτι ἄγαμος), ἐλεύθερος, νεανίας, παληκάρι, Δ 474, Λ 60, «παρθένος ἠίθεός τε» Σ 593, Χ 127, «-νύμφαι τ' ἠίθεοί τε» λ 38 κ. ἀ.

Ἤικτο, ἴδ. ἔοικα.

Ἤιξε, ἴδε ἀίσσω.

Ἠιόεις, εσσα, εν, ἐπίθ. τοῦ Σκαμάνδρου ἀμφιβόλου παραγωγῆς καὶ σημ. Ε 36 †, ὀχθώδης, ὀχθηρός.

Ἤιον, ἴδ. εἶμι.

Ἠιόνες, αἱ, χωρίον τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τὸ Σκύλλαιον ἀκρωτήριον, μετέπειτα ἐπίνειον τῶν Μυκηναίων, Β 561, Στρ. 8, 6, 13.

Ἠιονεύς, ῆος, ὁ, 1) εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Η 11. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ῥήσου, Θρᾷξ, Κ 435.

Ἤιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Φοίβου, ἀμφιβόλου παραγωγῆς, Ο 365, Υ 152, Ὑ. Ἀπ. 120, σημαῖνον πιθανῶς (ἐκ τοῦ αὔως ἄϝιε) ὁ φωτίζων (;)

Ἤισαν, ἴδ. εἶμι.

Ἠίχθη, ἴδ. ἀίσσω.

Ἠιών, όνος, (πρβλ. παρήιον, os, ora Λατ.) ἡ, ἀντὶ τοῦ ἠών τοῦ ἐν Βατρ. 13, αἰγιαλός, παραλία, ἀκτή, ἀκρογιαλιά, Β 92, Μ 31, ε 156, «·ἠιόνες προὔχουσαι» ἐξέχουσαι ἀκταὶ ζ 138.

Ἦκα (ϝῆκα), ἐπίρ. ἡσύχως, σιγά, σιγανά, α') κυρ. ἐπὶ ἤχου «-ἦκα ἀγορεύειν» Γ 155· β') ἐπὶ πληγῆς, κτύπου, κινήσεως, ἠρέμα, ἠπίως, ἀγάλια, Ω 508. σ 92.

Ἧκα, ἴδ. ἵημι.

Ἤκαχε, ἴδ. ἀκαχίζω.

Ἠκέσσατο, ἴδ. ἀκέομαι.

Ἤκεστος, η, ον (κυρ. κατ' ἐκτασιν ἀντὶ τοῦ: ἄκεστος, ὅπερ ἐκ τοῦ α στερ. καὶ κεστός) ἀκέντητος, ἐπὶ βοὸς μὴ πληγέντος διὰ τοῦ βουκέντρου, ἀδάμαστος, μόνον Ἰλ. Ζ 94, 275, 309.

Ἥκιστος (ϝηκ.), **η, ον** (ὑπερ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ θετ. ἐπιρ. ἦκα, δπ. ἴδ.), «·ἥκιστος δ' ἦν ἐλαυνέμεν ἅρμα» ἀδρανέστατος, ἀσθενέστατος ἦτο κτλ., Ψ 531 †.

Ἥκω, ἐνεστ. μὲ σημ. παραχ. [πάρειμι], ἦλθον, ἔχω ἔλθῃ, μόνον ἐν τοῖς ἑξῆς: «-τηλόθεν» Ε 478, «-εἰς Ἰθάκην» ν 325.

Ἠλάκατα [. ⏑ .], τά, μόνον κατὰ

πληθ. τὰ ἔρια (μαλλὶ) τὰ ἐπὶ τῆς ἠλακάτης (ρόκκας), ἢ τὸ νῆμα τὸ κλωθόμενον ἀπὸ τῆς ἠλακάτης· ὅθεν «-ἠλάκατα στρωφᾶν» κλώθω, μαλλί, Ὀδ. ζ 53. 306, η 105, ρ 97· ὡσαύτως καὶ «-ἠλάκ. στροφαλίζω» σ 315. (Ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.).

Ἠλακάτη [. ⏑ ⏑ .], (ἐκ τοῦ ἐλάαν) ἡ, κυρ. ὁ, κάλαμος, καὶ ἔπειτα ὅ,τι ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζεται ἢ πρὸς αὐτὸν εἶνε ὅμοιον· ὅθεν ἠλεκάτη καὶ ἀλεκάτη, ρόκκα Ζ 491, α 357, δ 131, 135, φ 351.

Ἤλαφα, ἴδ. ἐλαύνω.

Ἠλασκάζω, ἐκτενέστ. τύπος τοῦ **ἠλάσκω**. 1) ἀμετάβ. περιπλανῶμαι, Σ 281. 2) μεταβ. ἀποφεύγω τι, ἀπομακρύνομαι, ἀπέχω τινός, «-ἐμὸν μένος ἠλασκάζει» ι 457.

Ἠλάσκω, ἑτερ. τύπος τοῦ ἀλάομαι, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, περὶ ἐλάφων, «-καθ' ὕλην» Ν 104, περὶ μελισσῶν, περιίπταμαι, Β 470.

Ἠλᾶτο, ἴδ. ἀλάομαι.

Ἤλδανε, ἴδ. ἀλδαίνω.

Ἠλεῖος, εἴη, εἶον, Ἠλεῖος, «-οἱ Ἠλεῖοι» οἱ κάτοικοι τῆς Ἤλιδος (ἴδ. τὴν λ.), Λ 671.

Ἠλέκτρη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Θαύμαντος, μήτηρ τῆς Ἴριδος καὶ τῶν Ἁρπυιῶν, Ὕ. Δήμ. 418.

Ἤλεκτρον, τό, (ἠλέκτωρ) ἢ καὶ **ἤλεκτρος**, ὁ, ἡ (παρ' Ὁμ. τὸ γένος ἀδιάγνωστον), ἤλεκτρον, κεχριμπάρι, ἢ κρᾶμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ἐν Ὀδ. δ 73 μνημονεύεται μετὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἐλέφαντος ὡς κόσμημα τῶν τοίχων, ἐν δὲ ο 460 καὶ σ 296 ἐπέχει τόπον πολυτίμων λίθων ἐγκεκολλημένων εἰς χρυσοῦν ὅρμον (περιδέραιον)· ἐν δὲ τῷ Ἐπ. 15, 10 εἰκάζεται ὅτι εἶνε ποίκιλμα τοῦ θρανίου τοῦ παρὰ τὸν ἱστὸν (ἐργαλεῖον) ἢ τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ. Ὡς κόσμημα τοῦ τοίχου, τῶν θρανίων καὶ ἄλλων σκευῶν ὀρθότερον εἶνε νὰ θεωρηθῇ τὸ ἤλεκτρον κρᾶμα τῶν ἀνωτέρω μετάλλων. Ἀλλ' ἐν τῷ περιδεραίῳ προτιμότερον εἶνε νὰ ἐννοήσωμεν τεμάχια ἠλέκτρου (ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ πληθ. «-ἠλέκτροισι»). Ὅτι δὲ ἐπὶ τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων ἦτο γνωστὸν τὸ ἤλεκτρον, περὶ τούτου δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία, διότι οἱ γεωγραφικοὶ δισταγμοὶ αἴρονται, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι τότε οἱ Φοίνικες μετέφερον εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἤλεκτρον ὄχι ἀμέσως ἐκ τῆς Γερμανικῆς θαλάσσης (ὅπου, ὡς γνωστόν, μάλιστα παράγεται), ἀλλ' ἐμμέσως διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους Ἐνετῶν καὶ ἐξ ἄλλων ἀκτῶν τῆς μεσογείου θαλάσσης. Ἔπειτα καὶ τῆς Σικελίας τὰ ἀνατολικὰ παράλια, μάλιστα δὲ τὰ περὶ τὴν Κατάνην, καὶ μέχρι τῆς σήμερον εἶνε ἠλεκτροφόρα, ἂν καὶ ὀλιγώτερον παρὰ τὴν Γερμανικὴν θάλασσαν.—Ἀμφότερα τὰ εἴδη τοῦ ἠλέκτρου (κατὰ τὰς δύω ἀνωτέρω ἑρμηνείας) περιγράφονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἴδ. Εὐστάθ. εἰς δ 73 καὶ Πλίν. Hist. Nat. 9, 65, 33, 23, καθ' ὃν τὸ μετάλλινον ἤλεκτρον σύγκειται ἐκ 4/5 χρυσοῦ καὶ 1/5 ἀργύρου. Τῶν δὲ νεωτέρων πολλοὶ ἐννοοῦσι πανταχοῦ παρ' Ὁμ. τὸ ἤλεκτρον ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ σημασίας (κεχριμπάρι)· ἄλλοι δέ τινες, ὡς λαμπρὰ πετράδια (πολυτίμους λίθους) καὶ ἄλλοι αὐτὸ τὸ σμάλτον. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ περὶ τῆς οὐσίας, ἡ λ. εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης πρὸς τὸ «-ἠλέκτωρ», καὶ ἡ κυρία αὐτῆς ἔννοια εἶνε ἡ τῆς λάμψεως.

Ἠλέκτωρ, ορος (συγγ. ἀργός, argentum), ὁ, ὁ λαμπρός, ὁ ἀκτινο-

βολῶν ἥλιος, ὡς οὐσιαστ. Ἰλ. Ζ 513, ὡς ἐπίθ. «ἠλέκτωρ Ὑπερίων» ὁ ἀκτινοβόλος Ὑπερ, Σ 398. Ὕ. Ἀπ. 369. (Εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης, πρὸς τὸ ἤλεκτρον ‖. οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἥλιος.

Ἠλεός, ή, όν (ἀλάομαι), 1) Παθ. διεστραμμένος συγκεχυμένος «φρένας ἠλεέ» (καὶ κατὰ συγκοπ. ἠλέ, Ο 128) στραβόμυαλε, ἀνόητε, μάταιε, β 243. 2) Ἐνεργ. διαστρέφων, συγχέων, ἀποπλανῶν, ζαλίζων (τὰς φρένας) «οἶνος» ξ 464.

Ἠλήλατο, ἴδ. ἐλαύνω.

Ἠλίβατος [. ‿ ‿ .], **ον**, ἀπότομος, ἀπόκρημνος, ὄρθιος, ἐπίθ. τῆς «πέτρας» Ο 273, 619, Π 35, κ 83, ν 196. Ὕ. Ἑρμ. 404· ἔτι δὲ καὶ δένδρων Ὕ. Ἀφρ. 267. Ἀγνώστου παραγωγῆς καὶ κυρίας σημασίας.

Ἤλιθα [. ‿ ‿], ἐπίρ. (ἅλις) ἱκανῶς. πάντοτε ἐν τῇ φρ. «ἤλιθα πολλή», ἀρκετὰ πολλή, παραπολλή, Λ 677, ε 483 κ. ἀ.

Ἠλικίη [. ‿ ‿ .], ἡ, α') ἡ ἡλικία, ἰδίως ἡ ἀκμαία, ἀλλὰ καὶ ἡ γεροντικὴ ἡλ., οἷον Ἰλ. Χ 419. β') συγκριμ. οἱ ὁμήλικες, ἰδίως οἱ τῆς νεανικῆς ἡλικίας, Π 808.

Ἦλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ (τῆς ἡλικίας) ἀκμαῖος, μεστωμένος, «βόες» σ 373 †.

Ἥλιος, Ἥλιος, ἴδ. ἠέλιος, Ἠέλιος.

Ἦλις, ιδος (Fᾶλις, συγγ. vallis), ἡ, αἰτ. Ἤλιδα, ἡ Ἦλις, ἡ δυτικὴ χώρα τῆς Πελοποννήσου ἡ ὑπὸ τῆς Ἀχαΐας, Ἀρκαδίας, Μεσσηνίας καὶ τῆς θαλάσσης ὁριζομένη. Ὁ Ὅμ. ἀγνοεῖ τὴν μετέπειτα διαίρεσιν αὐτῆς εἰς Κοίλην, Πισᾶτιν καὶ Τριφυλίαν, ὡς καὶ τὴν πόλιν Ἤλιδα. Καὶ κατὰ μὲν τὰ βόρεια αὐτῆς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Πηνειοῦ ἐπικρατοῦσα φυλὴ ἦτο ἡ τῶν Ἐπειῶν, ἴσως Πελασγικῆς καταγωγῆς· τὰ δὲ νότια, ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν κατοικούμενα, περιελαμβάνοντο εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Νέστορος Β 615, 626, δ 635, ν 275.

Ἤλιτε, ἴδ. ἀλιταίνω.

Ἠλιτόμηνος [. ‿ . . .], **ον** (ἀλιταίνω, μήν), κυρ. ὁ τοῦ μηνὸς ἁμαρτών, ἀστοχίσας τὸν μῆνα· ἑτομ. πρόωρος, προώρως γεννηθείς, (ἑπταμηνίτικος) Τ 118 †.

Ἥλκησε, ἴδ. ἑλκέω.

Ἧλος, ὁ, περόνι, καρφὶ καὶ ἰδίως τὸ πλατυκέφαλον, ὅπερ χρησιμεύει εἰς διαποίκιλσιν σκήπτρων, ξιφῶν, ποτηρίων κ. τ. τ. φόλα «σκῆπτρον χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον» Α 246, Λ 29, 633.

Ἤλυθον, ἴδ. ἔρχομαι.

Ἠλύσιον [. ‿ ‿ .] **πεδίον**, τό, (ἤλυσις=ἔλευσις), κυρ. τὸ πεδίον τῆς μεταβάσεως ἢ ἀπελεύσεως (μετὰ θάνατον), τὸ Ἠλύσιον πεδίον, χώρα ὡραία κατὰ τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὠκεανόν, ὅπου, ὡς καὶ ἐν Ὀλύμπῳ, οὐδέποτε χειμάζει, οὐδὲ βρέχει, οὐδὲ χιονίζει, ἀλλὰ διηνεκὲς ἔαρ ἐπικρατεῖ. Εἰς ταῦτα τὰ πεδία τάττει ὁ Ὅμ. τοὺς ἥρωας καὶ θεοφιλεῖς ἀνθρώπους, ὀνομαστὶ δὲ τὸν Ραδάμανθυν, ὡς υἱὸν τοῦ Διός, καὶ τὸν Μενέλαον, ὡς γαμβρὸν αὐτοῦ, οἵτινες σύσσωμοι καὶ ἄπειροι θανάτου μεταβαίνουσιν εἰς τὴν αἰωνίαν ἐκείνην ζωήν, δ 563—569. Ἂν δὲ πρέπῃ νὰ νοηθῇ ὡς νῆσος ἢ ἁπλῶς πεδιὰς παρὰ τὸν Ὠκεανόν, τοῦτο παρ' Ὁμ. οὐδαμοῦ σαφῶς λέγεται. Ὁ δὲ Ἡσίοδος Ἔργ. 169 καὶ ἄλλοι μεταγενέστεροι ὀνομάζουσι τὴν χώραν Νήσους τῶν μακάρων, καὶ θεωροῦσιν αὐτὰς ὡς τερπνὸν καὶ αἰώνιον ἐνδιαίτημα τῶν ἐπὶ τῆς γῆς καλῶς καὶ δικαίως διαβιωσάντων, τῶν ἡρώων καὶ ἄλλων δι'

ἄλλους λόγους θεοφιλῶν ἀνθρώπων, ἐν γένει δὲ ὡς παρήγορον εἰκόνα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Ἦλφον, ἴδ. ἀλφάνω.

Ἥλω, ἴδ. ἁλίσκομαι.

Ἡλώμην. ἴδ. ἀλάομαι.

Ἠλώνη, ἡ, πόλις τῶν Περραιβῶν καὶ εἶτα τῶν Λαπιθῶν ἐν Φθιώτιδι, ἡ μετέπειτα Λειμώνη (κατὰ Στράβ. 9, 5, 19), Β 739.

Ἧμα, ατος, τό, (ἵημι) βολή, ῥίψιμον, ἰδίως ἀκόντισμα, «ἥμασιν ἄριστος» Ψ 891 †.

Ἠμαθίη [. ◡ ◡ .], ἡ, Ἠμαθία, ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Μακεδονίας (κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Στράβ. 7, Οὐατιχ. ἀπόσπ. 11) δοθὲν αὐτῇ (κατὰ τοὺς αὐτοὺς) ἐξ ἀρχαίου τινὸς ἡγεμόνος Ἀμάθου, Ξ 226, Ὕ. Ἀπ. 217· ‖. ἢ μᾶλλον διὰ τὸ ἀμμῶδες τῆς παραλίας.

Ἠμαθόεις, (εσσα, εν) (ἄμαθος), ἀντὶ ἀμαθόεις, ἀμμώδης, παρ' Ὁμ. σταθερὸν ἐπίθ. τῆς πόλεως Πύλου, ὡς εἰκάζεται διὰ τὸ ἀμμῶδες τῆς παραλίας, ἐφ' ἧς ἔκειτο, πάντοτε δὲ δικατάληκτον, «Πύλος ἠμαθόεις» Β 77 ἐν ἄλλοις 14 χωρίοις

Ἧμαι, (κυρ. παθ. παρακ. ἐκ τῆς ῥίζ. ἑ- ἐξ ἧς ὁ ἀόρ. εἷσα), β' ἐν. πρόσ. ἧσαι Β 255 καὶ κατ' ἔκθλιψιν ἧσ' Ο 245, γ' ἐν. ἧσται, πλχ. παρ' Ὁμ. γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἧνται, Γ 153, ἀλλαχοῦ δὲ ἕαται καὶ εἵαται· προστ. β' ἐν. ἧσο, Γ 406, π 44 κ. ἀ., παρατ. γ' πληθ. ἧντο, συχνότερον δὲ ἕατο, εἵατο,. Σημ. δὲ κυρ. εἷμαι τεθειμ. ος, βαλμένος· ὅθεν κάθημαι «ἐνὶ οἴφρῳ» Π 402· ὡσαύτως «ἐν θαλάμῳ, ἐν δόμοις» κ.τ.τ. «παρὰ νηυσίν» Α 416, «ἐπ' ἐσχάρῃ» πλησίον τῆς ἑστίας, ζ 305, «ἐπὶ πύργῳ» ἐπὶ τοῦ πύργου, Γ 153, «ἀνὰ Γαργάρῳ» ἐπάνω εἰς τὸ Γ., Ο 153, «μετὰ δμωῇσιν» μεταξὺ τῶν ὑπηρετριῶν, Ζ 324. Συντάσσεται πολλάκις μετὰ μετοχῆς ῥημάτων σωματικῆς ἢ ψυχικῆς διαθέσεως σημαντικῶν, «ἧστο ὀδυρόμενος, ἀλλοφρονέων, θαυμάζων, ὀλιγηπελέων» κ.τ.τ. ἐπὶ στρατοῦ. στρατοπεδεύω, «πόλιν ἀμφί, Σ 509· σημ. δὲ προσέτι, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ., τὸ κάθημαι, ὅ ἐ. ἀργὸς κάθημαι, Σ 104· ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ «σιγῇ, ἀκέουσα» ἐκάθητο καὶ ἐσιώπα, Γ 134, λ 142· ἔτι δὲ συνεδριάζω, θ 506, «ἐν ἀγορῇ ἧσθαι» Η 414· ἐν γένει διατρίβω, διαμένω, Ο 740· ὡσαύτως καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ κρυπτομένων ἡρώων θ 503, 512.

Ἦμαρ, ατος, (συγγ. μαῖρα, μαρμαίρω:) τό, Ὁμ. πλχ. ἀντὶ τοῦ ἡμέρα, ἥτις διαιρεῖται παρ' αὐτῷ εἰς τρία μέρη: «ἠώς, μέσον ἦμαρ, δείλη» Φ 111, η 288, «ἦμαρ χειμέριον ὀπωρινόν» χειμερινή, φθινοπωρινὴ ἡμέρα, Μ 279, Π 385, «ἦμαρ αἴσιμον, μόρσιμον» ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα = ἡ ἡμ. τοῦ θανάτου, Θ 72, Ο 613 κ. ἀ., ἥτις καὶ «νηλεὲς ἦμαρ» λέγεται Λ 484 κ. ἀ.· ὡσαύτως «ὀλέθριον ἦμ.» Τ 409, «κακὸν ἦμ.» Ι 251, κ 269 κ. ἄ. πλχ. «ἐλεύθερον ἦμαρ» ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας Ζ 455· ὡσαύτως «δούλιον, ἀναγκαῖον ἦμ.» ἡ ἡμ. τῆς δουλείας, τῆς ἀνάγκης, πολλάκις δὲ αὐτὴ ἡ δουλεία, Ζ 468, Π 836· «ὀρφανικὸν ἦμ.» ἡ ἡμέρα τῆς ὀρφανίας, Χ 490, «νόστιμον» ἡ ἡμ. τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου, α 9, 168· ὅθεν καὶ ἐπὶ καταστάσεως, περιπτώσεως τίθεται, «οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι, οἵαν ἡμέραν ἐπάγῃ (ὁ Ζεύς) σ 137 «ἐπ' ἤματι», ἴδ. λ. ἐπί Β, 4), «νύκτας τε καὶ ἦμαρ» Ε 490, «πᾶν, πρόπαν ἦμαρ» ὅλην τὴν ἡμέ-

ραν, Ὁμ. πλχ. «-ἤματα πάντα» πάσας τὰς ἡμέρας, ὁσημέραι, πάντοτε, Ξ 335, β 55 κ. ά.

Ἠμάτιος [. ⏑ ⏑ .], η, ον, (ἦμαρ). α΄) ὁ τὴν ἡμέραν γινόμενος, ἡμερινός, β 104, τ. 149· β΄) καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινόμενος, καθημερινός. Ι 72.

Ἤμβροτον, ἴδ. ἁμαρτάνω.

Ἡμεῖς, ἀρχ. Αἰολ. καὶ ἐπ. **ἄμμες**· γεν. πάντοτε Ἰων. **ἡμέων** (κατὰ συνίζησιν δισύλλαβ.) καὶ ἐπ. **ἡμείων**· δοτ. **ἡμῖν**, (καὶ ἐγκλιτικῶς **ἧμιν**, Α 147, 579 κατὰ δὲ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου **ἧμιν**, Ρ 415, 417, θ 569, λ 344 ἀρχ. Αἰολ. **ἄμμι**, **ἄμμιν**. αἰτ. **ἡμέας** (ἧμας μόνον π 372), ἀρχ. Αἰολ. καὶ ἐπ. **Ἄμμε**. Ἐν τῇ καθομιλ. προφέρεται ἡ ἀντων. αὕτη ἐμεῖς,.

Ἠμέν, μόριον πάντοτε συσχετικὸν ἤ, ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοί, ἀνταποδιδόμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὸς τὸ **ἠδὲ** καὶ σημαῖνον τὸ κατ' ἀρχὰς ἁπλῆν παράταξιν καὶ ἰσοσταθμίαν: τόσον τὸ ἓν ὅσον καὶ τὸ ἄλλο, τόσον= ὅσον· ὅθεν συνήθως τίθεται τὸ «-ἠμὲν — ἠδὲ» ὅπου ἄλλως τὸ «-τε—τε» ἢ «καὶ — καὶ» ἢ «-τε—καὶ», Β 189, ζ 200 κ. ά. Ποικίλλεται δὲ ὁ συνδυασμὸς ὡς ἑξῆς: «-ἠμὲν—ἠδὲ καὶ» Ε 128 κ. ά. «-ἠμὲν —δὲ» Μ 428. «-ἠμὲν — καὶ» Ο 664 κ. ά. «-ἠμὲν—τὲ» θ 575

Ἠμέρη, ἡ (ἦμαρ), ἡ ἡμέρα, παρ' Ὁμ. μόνον Θ 541, Ν 828, λ 294, ξ 253, ω 514 καὶ Ὕ. Ἀπ. 349.

Ἡμερίς, ίδος, (ἥμερος) ἡ, ἰδιόμορφον θηλ. τοῦ ἑπομ. ἐπιθ., εὔχρηστον ὡς οὐσιαστ. ἄμπελος **ἥμερος, κλῆμα**, ε 69 †.

Ἥμερος ον, ἥμερος «-χῆνα» 162 †.

Ἡμέτερος, η, ον (ἡμεῖς, ἡμέτερος, ἰδικός μας πολλχ. παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ ἐμός, τ 344, λ 562 κ. ἑ. «ἐφ' ἡμέτερα νέεσθαι» ἐπιστρέφω εἰς τὰ ἰδικά μας, ὅ ἐ. εἰς τὴν πατρίδα [οἴκαδε], Ι 619, ο 88· «-εἰς ἡμέτερον» ἔξυπαχ. «-δῶμα», β 55 η 307. Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ τὸ ἐπίρ. **ἡμέτερόνδε**, θ 39, ω 267.

Ἠμί, κυρ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **φημί**, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ παρατ. «-ἦ» εἶπεν ὡμίλησεν, πάντοτε μετὰ μνημονευθέντα λόγον τινὸς καὶ πάντοτε ἑπομένου τοῦ Καί· συχνὸς παρ' Ὁμ. καὶ ὁ συνδυασμὸς «-ἦ ρα καί»· Γ 355, β 321 κ. ά. ἅπαξ μόνον τὸ «ἦ ρ' ἅμα τε» σ 356· καὶ μετ' ἐπαναλήψεως τοῦ ὑποκειμένου «-ἦ ρα γυνὴ ταμίη» Ζ 390, Χ 77.

Ἡμι-, ἡμι-, μισο-, ἐν ταῖς συνθέσεσιν.

Ἡμι-δαής [. ⏑ ⏑ .], ές, (δαίω) ἡμίκαυστος, μισοκαμμένος, «-νηῦς» Π 294 †.

Ἡμί-θεος [. ⏑ . .], ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ θεὸς καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἄνθρωπος, ὡς ἐπίθ. «-ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν» Μ 23 †, Ὕμ. 21, 8, πρβλ. λ. ἥρως.

Ἡμιόνειος [. ⏑ . . .], η, ον, εἰς ἡμιόνειον ἀνήκων, οἷον «-ἅμαξα ἡμιόν.» ἢ ἄλλως λεγομένη ἀπήνη, ἅμαξα ὑπὸ ἡμιόνων συρομένη, Ω 189, ζ 72 «-ζυγὸν ἡμ.» Ω 268. Ἐκ τοῦ

Ἡμίονος [. ⏑ . .], ἡ, σπαν. ὁ, ἡ μίονος, μουλάρι (γέννημα πατρὸς ὄνου καὶ μητρὸς ἵππου ὁ δὲ «-οὐρεύς» εἶνε τὸ ἀνάπαλιν πατρὸς μὲν ἵππου μητρὸς δὲ ὄνου. Ἀλλὰ ταύτην τὴν διαφορὰν φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖ ὁ Ὅμ., ὅστις μεταχειρίζεται τὴν ἑτέραν ἢ τὴν ἑτέραν λ. κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου). τὸ ἄρσεν. Ρ 742. τὸ δὲ θηλ. πλχ. Δυσκολώτατα δαμάζονται, Ψ 655· ἐχρησίμευον δὲ ἐν ὀρειναῖς μάλιστα χώραις

(ὡς καὶ σήμερον) εἴς τε τὴν γεωργίαν καὶ ὡς ὑποζύγια φορτηγῶν ἁμαξῶν, Κ 352, ζ 37, θ 124 κ. ἀ. Ἐν Παφλαγονία (Β 852) ὑπῆρχον ἄγριαι ἡμίονοι. 2) ὡς ἐπίθ. «-βρέφος ἡμιόνου» πῶλος ἡμιόνου, Ψ 266.

Ἡμι-πέλεκκον [. ⏑. . .], τὸ (πέλεκυς), ἡμιπέλεκυς, ὁ ἐ. πέλεκυς ἑτερόστομος, μὲ μίαν μόνον κόψην (διότι ὁ ἀκέραιος πέλεκυς ἦτο δίστομος). Ἰλ. Ψ 851, 858, 883. (Τὸ κ διπλασιάζεται διὰ τὸ μέτρον).

* **Ἡμί-πνοος, ον**, (πνέω) ἡμίσειαν ἀναπνοὴν ἔχων ὁ ἐ. ἡμιθανής, Βατρ. 255.

Ἥμισυς, εια, υ, ἥμισυς, μισός, ὁ ἐνικ. μόνον ἐν τῷ οὐδετ. «-τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ» Ζ 193, Ι 579 580, πληθ. «ἡμίσεις λαοί» Φ 7, γ 155.

Ἡμι-τάλαντον [. ⏑ ⏑ . .], τὸ ἥμισυ τάλαντον «-χρυσοῦ» Ἰλ. Ψ 751, 796.

Ἡμι-τελής [. ⏑ . .], **ές**, (τελέω), ἡμιτελής, μισοτελειωμένος, «-δόμος» οἶκος ἡμιτελής, τροπικῶς, καθ' ὅσον παρὰ μὲν τοῦ ἀνδρὸς καὶ κυρίου εἶνε ἐγκαταλελειμμένος, κατοικεῖται δὲ ὑπὸ μόνης τῆς γυναικός, Β 701 †. Ἄλλη ἑρμηνεία εἶνε ἡ: κατέλιπεν ἡμιτελῆ τὸν οἶκον, δηλ. ἄνευ τέκνων. Οὕτως τὰ μικρὰ σχέλια.

Ἦμος (ἦμαρ) σύνδεσμος χρονικός, καθ' ὃν χρόνον, ὅτε ἀφ' οὗ, ἐν ᾧ, ἔτι δὲ καὶ ὡς ὅτε (Λ 86, μ 439), χρησιμεύει εἰς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ χρόνου συνηθέστερον δὲ τῶν ὡρῶν τῆς ἡμέρας, ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἀπόδοσις γίνεται διὰ τοῦ «-τῆμος» Λ 86 κ. ἀ. ἢ διὰ τοῦ «τῆμος ἄρα» Η 433, δ 400 κ. ἀ., πολλάκις δὲ καὶ διὰ τῶν «-δὴ τότε, δή, καὶ τότ' ἔπειτα, καὶ τότε δή» Α 475, ρ 1, Α 478, Θ 68, ι 58· τίθεται δὲ καὶ μόνον τὸ «-ἄρα» ἐν τῇ ἀποδόσει, β 2, γ 404 κ. ἀ. σπανίως ἡ ἀπόδοσις ἐκφέρεται ἄνευ μορίου, ὡς γ 491. Συντάσσεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὁριστικῆς μάλιστα τοῦ ἀορ., σπανιώτερον τοῦ παρατατ. καὶ ὑπερσ. Α 475, Θ 68· μετὰ δὲ ὑποτακτ. ἀοριστολογικῶς μόνον δ 400.

Ἡμύω [. ⏑ .], (μύω), ἀόρ. ἤμυσα [. ⏑ .], κλίνω, κύπτω, σκύπτω, γέρνω «-κάρη» ἔκλινεν, ἔγυρεν ἡ κεφαλὴ (ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου) Θ 308· ἐπὶ ἵππου «-ἤμυσε καρήατι» ἔσκυψε τὴν κεφαλήν, Τ 405· ἐπὶ σπαρτοῦ (σιτηροῦ) «-ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν» κατακλίνει τοὺς ἀστάχυς του, γέρνει μὲ τοὺς ἀστ. Β 148.

Ἥμων ονος, ὁ (ἵημι), πᾶς ὅστις ρίπτει, ἰδίως δὲ ρίπτει τὸ ἀκόντιον, ἀκοντιστής. «-ἥμονες ἄνδρες» Ψ 886 †.

Ἦν, σύνδ. ὑποθ. κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **ἐὰν** (ἐάν, εἰ ἄν) μεθ' ὑποτ. 1) ἐάν, Ι 692, ε 120 κ. ἀ. «-ἤν περ» ἐὰν καί, Τ 32 «-ἤν περ καί» καὶ ἂν ἀκόμη, π 276, «-ἤν που» ἂν ἴσως, Π 39, α 95, «-ἤν πως» ἐάν πως, ἐὰν ἦνε τρόπος νά, Χ 418, ἴδ. εἰ α, 2, 3). 2) ἂν (πλαγία ἐρώτησις), μετὰ ὑποτ. ὑποτ. ἂν θά, α 282, β 216 κ. ἀ.

Ἠναίνετο, ἴδ. ἀναίνομαι.

Ἤνεικα, ἠνείκαντο, ἴδ. φέρω.

Ἠνεμόεις, εσσα, εν, ἀντὶ τοῦ ἀνεμόεις (ἄνεμος) ἀνεμώδης, εἰς τὸν ἄνεμον ἐκτεθειμένος εὐάνεμος, ἐπίθ. τόπων ὑψηλῶν καὶ μάλιστα τοῦ Ἰλίου, Γ 305 κ.ἀ., ἔτι δὲ ὀρέων καὶ δένδρων, Β 606, Θ 499, γ 172, τ 400, «-πτύχες» φάραγγες, τ 432.

Ἡνία, τά, (ἵημι), αἱ ἡνίαι (χαλινάρια) τῶν εἰς τὴν ἅμαξαν ὑπεζευγμέ-

νων ἵππων, αἵτινες πολλάκις εἶνε διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεποικιλμέναι, Γ 261, Ε 226, 583, ζ 81.

Ἠνίκα, ἐπίρ. ὅτε καθ' ὃν χρόνον. καθ' ὥραν, μετ' ἐνεστ. ἀριστ. γ 198 †.

Ἠνιοπεύς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Θηβαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος. Θ 120.

Ἠνιοχεύς, ῆος, ὁ, ἀντὶ τοῦ **ἡνίοχος**, Ἰλ. Ε 505, Θ 412, Μ 737, Τ 401.

Ἠνιοχεύω, ἡνιοχῶ, ὁδηγῶ τοὺς ἵππους, κυβερνῶ, διευθύνω τὴν ἅμαξαν, ἀπολελ. Λ 103, ζ 319. Ἐκ τοῦ

Ἡνίοχος, ὁ, (ἡνία, ἔχω) κυρ. ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας, ὅθ. ἡνίοχος, ἁμαξηλάτης, ἁρματηλάτης. Ἰλ. πολχ. — Ἐπὶ τοῦ παρ' Ὁμ. πολεμικοῦ ἅρματος (ἴδ. τ. λ.) ἐπέβαινον πάντοτε δύω πολεμισταί, καὶ ὁ μέν, πιθανῶς πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀποκλίνων, ἦτο ὁ ἡνίοχος, ὁ δ' ἕτερος λεγόμενος παραιβάτης, ἦτο ὁ ἀπὸ τοῦ ἅρματος μαχόμενος ἥρως, Ψ 132, πρβλ. Ε 284 ἀλλ' ἐνίοτε ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς τέχνης φαίνεται ὁ παραιβάτης πρὸς ἀριστερὰν τοῦ ἡνιόχου. Οὗτος δὲ πολλάκις λέγεται καὶ « ἡνίοχος θεράπων » ὁ τὰς ἡνίας κρατῶν ἑταῖρος (ἴδ. λ. **θεράπων**) Ε 580. Θ 119. Εἶνε δὲ καὶ αὐτὸς πολεμιστής, εὐγενὴς καὶ ἐξ εὐγενῶν, οἷος ὁ Πάτροκλος ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως. Π 244, Ρ 427. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνδρειότατοι ἥρωες ὀνομάζονται ἐνίοτε ἡνίοχοι, ὅταν ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἀναγκάζωνται νὰ ἀναλάβωσι τὰς ἡνίας, ὡς ὁ Ἕκτωρ, Θ 89, Ο 352.

Ἠνίπαπε, ἴδ. ἐνίπτω.

Ἦνις, ιος, ἡ, (ἔνος) αἰτ. πλ. ἤνις συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἤνιας, Ζ 94, 275, 309, ἑνὸς ἔτους, ἐνιαύσιος, χρονιάρικος « βοῦς » Κ 292, γ 382. Κατ' ἄλλους ἐτυμολογεῖται ἔκ τινος ῥίζης ἀν—, σημ. τὴν λάμψιν ὅθεν: λαμπρός.

Ἠνοπίδης, ου, ὁ υἱὸς τοῦ Ἤνοπος = Σάτνιος, Ξ 444.

Ἠνορέη, ἡ δοτ. **ἠνορέηφι**, Δ 303 ἐπ. λ. (ἐκ τοῦ ἦνωρ = ἀνήρ) ἀνδρεία, δύναμις ἀνδρική, θάρρος ἀνδρικόν, Ζ 156, Λ 9, Ρ 329, ω 509 (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις).

Ἦνοψ, οπος, ὁ, ἡ, πᾶν ὅ,τι διὰ τὴν λάμψιν δὲν δύναταί τις νὰ ἴδῃ λαμπρός, στιλπνός, ἐξαστράπτων, πάντοτε ἐν τῇ φρ. « ἤνοπι χαλκῷ » ἥτις τροπικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀγκίστρου καὶ τοῦ λέβητος, Π 408, Σ 239, κ 360.

Ἦνοψ, οπος, ὁ, 1) Μυσός τις πατὴρ τοῦ Σατνίου καὶ τοῦ Θέστορος, Ξ 445 2) πατὴρ τοῦ Κλυτομήδους, Αἰτωλός, Ψ 634.

Ἤντεον = ἀπήντων, ἴδε ἀντάω.

Ἦντο, ἴδ. ἧμαι.

Ἤνυτο, ἴδ. ἀνύω.

Ἠνώγεα, ἠνώγει, ἴδ. ἄνωγα.

Ἦξε, ἴδ. ἄγνυμι.

Ἠοῖος, η, ον, (ἠώς) α') χρονικῶς, ἑωθινός, πρωινός, ὅθεν « ἡ ἠοίη » ἐξυπακ. ὥρα, ἡ πρωΐα, τὸ πρωΐ, δ 447 β') ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ ὁρίζοντος, ἀνατολικός, (τοὐναντίον: ἑσπέριος) « ἄνθρωποι » οἱ ἐῷοι, ἀνατολῖται, θ 29.

Ἦος, ἴδε ἕως.

Ἧπαρ, ατος [⏑ .], τό, ἧπαρ, συκῶτι, (ἐκ τῆς ἀρχαίας λ. ἔχει ἡ καθομιλ. μόνον τὸν πληθ. „ἥπατα" εἰς τροπικὴν σημ. ἀντὶ τοῦ: δύναμις) Λ 579 κ. ἀ. « ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι » ι 301, πληθ. « ἥπατα » ὡς ἔδεσμα, Βατρ. 37.

Ἤπαφε [. ⏑ .], ἴδ. ἀπαφίσκω.

Ἠπεδανός [. . ⏑ .], ή, όν, ἀσθε-

νής, ἀδύνατος, ἀσθενικός, οἷον ἐπὶ τοῦ χωλαίνοντος Ἡφαίστου, θ 311, Ὕ. Ἀπ. 316, καὶ ἐπὶ τοῦ θεράποντος τοῦ Νέστορος, ὡς μὴ ταχέως ἐλαύνοντος, Θ 104.

Ἤπειρος, ἡ, ἡ ξηρά, ἡ στερεά, ἐν γένει τοὐναντίον τῆς θαλάσσης, Α 485, γ 90, κ 56, ν 114. Ὕ. Δήμ. 127, 130. «ἠπειρόνδε» εἰς (πρὸς) τὴν ξηράν, ε 56· πρβλ. σ 84 (ὅπου τινὲς ἐννοοῦσι τὴν Ἤπειρον, πρβλ. φ 308). —Ἰδίως δὲ α') ἡ στερεά, ἡ ἤπειρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς νήσους, ἡ Ἀκαρνανία μετὰ τῆς Λευκάδος, Β 635, ω 378· κατά τινας δὲ ἡ αὐτὴ χώρα ἐννοεῖται καὶ ἐν τῷ «ἤπειρος μέλαινα» ξ 97, 100, φ 109. (Οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ ἐξελάμβανον ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις τὴν «ἤπειρον» ἐν μέρει ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας ἢ Ἠπείρου)· ἔπειτα ἡ Ἑλλὰς ἢ μέρος αὐτῆς λέγεται «ἤπ. μέλαινα» Ὕμ. Δήμ. 130, καὶ δὴ ἡ Ἀττική, Ὕμ. 6, 22· τέλος καὶ ἡ μετὰ ταῦτα κατ' ἐξοχὴν ὀνομασθεῖσα Ἤπειρος, κατά τινων τὴν γνώμην τοὐλάχιστον (ἴδ. ἀνωτ.)· β') καὶ ἐπὶ νήσου κατ' ἀντίθεσιν τῆς θαλάσσης, ε 56· γ') ἐπὶ τῶν μεσογείων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παράλια, ι 49. (Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἄπειρος = ἀπέραντος, ἐξυπακ. γῆ).

Ἤπερ (ἤ περ), **ἠέπερ**, (ἠέ περ), ἴδ. λ. πέρ.

Ἧπερ, ἴδ. ὅσπερ.

Ἠπεροπεύς, ῆος, ὁ, λ 364 † καὶ

Ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ, ἀπατεών, γόης, πλάνος, Ἰλ. Γ 39, Ν 769, Ὕ. Ἑρμ. 282. Ἐκ τοῦ

Ἠπεροπεύω, ἐξαπατῶ, πλανῶ, γελῶ, ξεγελῶ, μετ' αἰτ. Ψ 605, διὰ δολίων, καὶ ἀπατηλῶν λόγων μαγεύω ἀπολελ. ξ 400· ἰδίως «γυναῖκας φρένας γυναιξί» Ε 349, ν 327, ο 419, 421, Ὕ. Ἑρμ. 577. «τινὰ ταῦτα» διὰ τούτων (ταῦτα λέγων) ἀπατῶ τινα, Γ 499.

Ἠπητής, οῦ, ὁ, (ἠπάομαι), ῥάπτης, 'μβαλωματής, Βατρ. 184.

Ἠπιόδωρος, ον, (ἤπιος, δῶρον) ἠπίως, δ ἐ. εὐχαρίστως δωρούμενος, ὅθεν ἀγαθός, ἐλευθέριος, «μήτηρ» Ζ 251 †.

Ἤπιος, ίη, ον. 1) μαλακός, ἀγαθός, ἥμερος, πρᾶος, φιλόφρων, ἐπὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, οὐ μόνον πρὸς τοὺς ὑποδεεστέρους, ἀλλὰ καὶ τούτων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, μετὰ δοτ. Θ 40, κ 337 κ. ἀ. «ἤπια εἰδέναι τινὶ» ἀγαθὰ φρονῶ περί τινος, εἶμαι πρός τινα φιλόφρων, Π 73, ν 405, ο 39, 557. 2) ἐνεργ. μαλακτικός, καταπραϋντικός. «ἤπια φάρμακα» Δ 218, Λ 515, 830.

Ἠπύτα, [. ◡ ◡], ὁ, ἀντὶ τοῦ ἠπύτης (ἠπύω), μεγαλόφωνος, διαλαλητής, ὅθεν «ἠπ. κῆρυξ» Η 384 †.

Ἠπυτίδης, ου, ὁ, κυρ. υἱὸς τοῦ Ἠπύτου (ὅπ. πιθ. ἐκ τοῦ ἠπύω παράγεται)=ὁ Περίφας, κῆρυξ τῶν Τρώων, Ρ 324.

Ἠπύω [. ◡ .]. 1) φωνάζω, κράζω, τινά, προσκαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, ι 399, κ 83. 2) ἀμετάβ. ἠχῶ, ἐπὶ τῆς φόρμιγγος, ρ 271, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου: συρίζω, Ξ 399.

Ἦρ, μόνον, ἐν τῇ γεν. καὶ δοτ. ἦρος, ἦρι, ἴδ. ἔαρ.

Ἦρα (ϝῆρα) ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. «ἦρα φέρειν τινὶ» Ξ 132 καὶ τρὶς «ἐπὶ . . . . ἦρα φέρειν τινὶ» χ 164, π 375, σ 56 καὶ ἄνευ τινὸς παρεμπιπτούσης λέξεως «ἐπὶ ἦρα φέρειν τινὶ» 572, 578. Σημαίνει δὲ ἡ φρ. προξενῶ εἴς τινα εὐχαρίστησιν, εὐαρέσκειαν,

εὐαρεστῶ, εὐχαριστῶ, δεικνύω εὔνοιαν, χάριν «-θυμῷ ἦρα φέροντες» εὐχαριστοῦντες τὴν ἐπιθυμίαν των, τὴν καρδίαν των, περὶ τῶν ἐκ φιλοζωίας τὸν πόλεμον ἀποφευγόντων, Ξ 132.

Ἡρακλείδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους· α') ὁ Τληπόλεμος, Β 653, Ε 628· β') ὁ Θεσσαλός, Β 679.

Ἡρακλέης, ἀντὶ τοῦ Ἡρακλῆς, γεν.

Ἡρακλῆος, (Ἥρα, κλέος, ὡς διὰ τῆς Ἥρας κλεϊσθεὶς ἢ τῇ Ἥρᾳ κλέος ἐπενεγκών) Ἡρακλῆς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, Ξ 323 ἑξ., Σ 118. Ἡ γέννησις αὐτοῦ παρετάθη διὰ τῶν δόλων τῆς Ἥρας, ἐπεταχύνθη δὲ ἡ τοῦ Εὐρυσθέως, ἵνα προλαβὼν οὗτος λάβῃ τὴν ἐπὶ τῶν περιοικούντων ἀρχήν, ἣν ὁ Ζεὺς εἶχε μεθ' ὅρκου ὑποσχεθῇ νὰ δώσῃ εἰς τὸν υἱὸν τῆς Ἀλκμήνης, Τ 98—125. Ἐκ τῶν περιβοήτων αὐτοῦ δώδεκα ἄθλων, οὓς ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν ὁ Εὐρυσθεύς, ἕνα μόνον μνημονεύει ὁ Ὅμηρος, νὰ ἀναβιβάσῃ ἐκ τοῦ Ἐρέβους εἰς τὴν γῆν τὸν κύνα τοῦ Ἅδου, Θ 362 ἑξ., λ 623. Ἀρνουμένου δὲ τοῦ Λαομέδοντος ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς θυγατρός του Ἡσιόνης, ἐξεστράτευσε κατ' αὐτοῦ, καὶ πορθήσας τὴν Τροίαν ἐφόνευσε τὸν Λαομέδοντα καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ πάντας πλὴν τοῦ Πριάμου, Υ 145 ἑξ. Ε 642. Ἐπιστρέφοντα δ' ἐκ τῆς ἐκστρατείας ταύτης ἀπεπλάνησεν αὐτὸν ἡ Ἥρα εἰς τὴν Κῶ, Ξ 250 ἑξ. Φονεύσας δὲ τὸν Ἴφιτον καὶ τοῦ Νηλέως ἀρνουμένου αὐτῷ καθαρμὸν τοῦ φόνου, πρὸς ἐκδίκησιν πορθεῖ τὴν Πύλον, καὶ πληγώνει καὶ αὐτὸν τὸν Ἅδην, Λ 689, Ε 395. Περὶ δὲ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἴδ. Σ 117. Ἐν Ἅδου εὑρίσκει ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν σκιάν του, λ 601 ἑξ., ἐν ᾧ αὐτός, ἔχων γυναῖκα τὴν Ἥβην, τέρπεται ἐν Ὀλύμπῳ μεταξὺ τῶν ἀθανάτων, πρβλ. ς. 603. Μνημονεύονται προσέτι ἐκ μὲν τῶν γυναικῶν αὐτοῦ ἡ Μεγάρη, λ 268, ἐκ δὲ τῶν υἱῶν του ὁ Θεσσαλός, Β 679, καὶ ὁ Τληπόλεμος, Β 653 ἑξ., Ε 628. Ἀλληγορικῶς εἶνε ὁ Ἡρακλῆς: ὁ ἀγωνιζόμενος ἥρως τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς κατὰ προσταγὴν τῆς θεᾶς τῆς οὐρανίας λάμψεως.

Ἡρακλήειος, είη, ειον, ἀντὶ τοῦ Ἡράκλειος, εἰς τὸν Ἡρακλῆ ἀνήκων, μόνον ἐν τῷ θηλ. «-βίη Ἡρακληείη» Β 658, λ 601 κ. ἀ.. ἴδ. λ. βίη.

Ἠράμεθα, ὀρθ. ἠρόμεθα, ἴδε ἄρνυμαι = κερδαίνω Χ 393.

Ἤραρε, ἴδ. ἀραρίσκω.

Ἤρατο, ἴδ. αἴρω.

Ἠρᾶτο, ἴδ. ἀράομαι.

Ἥρη, ἡ, (Σϝήρη, συγγ. Σείριος) Ἥρα, Πελασγικὴ θεά, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὴ ἅμα καὶ γυνὴ τοῦ Διός, Π 432, βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ πρώτη τῶν θεαινῶν. Ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκθρονίσας τὸν Κρόνον ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, ἡ Ἥρα κατέφυγε μετὰ τῆς μητρὸς Ρέας εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὁποίου ἀνετράφη, Ξ 201 ἑξ. Ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς εἶνε ὑπερήφανος, φίλαρχος καὶ κανοῦργος, πολλάκις ἀπατᾷ τὸν ἄνδρα της, Ξ 153, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ὑπόκειται συχνὰ εἰς τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, Α 568, Ο 13—21. Ἐν τοῖς Ὁμηρ. ἔπεσι παρίσταται ὡς ἐχθρὰ τῶν Τρώων, αὐτὴ εἶνε ἡ συναθροίσασα τὸν Ἀχαϊκὸν στρατὸν κατὰ τῶν Τρώων, Δ 26 ἑξ., Θ 205 ἑξ., ὑφ' ὧν ἐνόμιζεν ἑαυτὴν ὀλιγωρουμένην. Βοηθεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 767 ἑξ., Υ 133, καὶ προστάσσει τὸν Ἥφαιστον νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν κοίτην αὐτοῦ τὸν ποταμὸν

Ξάνθον, ἐξορμήσαντα εἰς καταδίωξιν τοῦ Ἀχιλλέως Φ 377 ἑξ. Ἐξ ἀρχαιοτέρων μύθων μνημονεύεται ὅτι ἐπετάχυνε τὴν γέννησιν τοῦ Εὐρυσθέως καὶ ἀνέστειλε τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἵνα μὴ λάβῃ οὗτος τὴν παρὰ τοῦ Διὸς ὑποσχεθεῖσαν αὐτῷ ἀρχὴν ἐπὶ τῶν περιοικούντων. Τ 97· ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα κατεδίωκε τὸν υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, οἷον ἐκ τῆς Τροίας ἀπονοστοῦντα ἀπεπλάνησεν εἰς τὴν Κῶ, Ξ 250, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ παρ' αὐτοῦ ἐπληγώθη ἐν Πύλῳ, Ε 392. Μετὰ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὴν Ἥβην, τὴν Εἰλείθειαν, τὸν Ἄρη καὶ τὸν Ἥφαιστον. Πόλεις αὐτῇ ἀγαπηταὶ ἦσαν τὸ Ἄργος, αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Σπάρτη, Δ 51, 52.

Ἠρήρει, ἴδ. ἀραρίσκω.

Ἠρήρειστο, ἴδ. ἐρείδω.

Ἦρι, (ἠέρι, συγγ. ἠῷ:) ἐπίρ. πρωΐ, ταχύ, οἷον α-μάλ' ἦρι, ἦρι μάλα» λίαν πρωΐ, Ι 360, τ 320.

Ἠριγένεια [. ⏑ . . .], ἡ, (ἦρι, γίγνομαι) ἡ ἑωθινή, ἡ πρωϊνή, ἡ τὸ πρωΐ γεννωμένη, παραγομένη, πρωιγενής, ἐπίθετον τῆς Ἠοῦς, Α 477, Θ 508, Ω 788 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), β 1 κ. ἄ. — Ὡς κύρ. ὄν. ἡ Πρωΐα, Αὐγή, χ 197, ψ 347.

* **Ἠριδανὸς** [. ⏑ ⏑ .], ὁ, μυθώδης ποταμὸς τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν βορειοδυτικῶν τῶν Ριπαίων ὀρέων, ἐχύνετο εἰς τὸν Ὠκεανόν, κατὰ πρῶτον μνημονευόμενος παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 338, Βατρ. 20. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων ἐνόουν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο τὸν Πάδον, ἄλλοι δὲ τὸν Ροδανὸν καὶ ἄλλοι τὸν Ρῆνον.

Ἤρικε, ἴδε ἐρείκω.

Ἠρίον [. ⏑ .], τό, (πιθαν. ἐκ τοῦ ἔρα) γήλοφος, τύμβος, τάφος, μνῆμα, Ψ 126 †.

Ἤριπε, ἴδ. ἐρείπω.

Ἤρυγε, ἴδ. ἐρεύγομαι,

Ἠρῶ, β' ἑν. τοῦ παρατ. τοῦ ἀράομαι, ὅπ. ἴδ.

Ἠρώησαν, ἴδ. ἐρωέω.

Ἥρως, ὁ, γεν. ἥρωος, [– ⏑ ⏑ ῡ –] ἢ μετὰ συνίζησιν δοτ. ἥρωι, ἥρω, Η 453, θ 483, αἰτ. ἥρωα, καὶ κατ' ἔκθλιψ. ἥρω'. (Ἀντὶ τῆς γεν. ἥρωός μετὰ συνεσταλμένης τῆς μέσης συλλαβῆς ζ 303 ἀνεγίνωσκόν τινες ἥρως). 1) ἥρως, παλληκάρι, ἐξαιρέτως παρ' Ὁμ. λέγονται οὕτως οἱ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ὀπαδοί των, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ μαχηταὶ Ο 261, 702 κ. ἄ., ἰδίως ἐν ταῖς προσφωνήσεσιν «-ἥρωες Δαναοί, ἥρωες Ἀχαιοί» Β 110, Ο 219 κ. ἄ., «-στίχες ἀνδρῶν ἡρώων» α 101, πρβλ. ξ 97· ἐν γένει δὲ πάντες οἱ κατὰ τὴν ῥώμην, ἀνδρείαν, φρόνησιν καὶ τεχνικὴν δεξιότητα διαφέροντες, οἷον ὁ ἀοιδὸς Δημόδοκος, ὁ κῆρυξ Μούλιος καὶ οἱ φίλεργοι Φαίακες· ἑπομ. πᾶς ἐλεύθερος ἀνήρ, καὶ ἐπίτιμος, ἔντιμος, θ 483, η 44, σ 422. — Ἐπὶ τῆς μεταγενεστέρας σημασ. ἡμίθεος (ὧν πρῶτον ἴχνος φαίνεται Μ 23) δὲν εὑρίσκεται ἡ λ. παρ' Ὁμήρῳ.

Ἧσαι, ἴδ. ἧμαι.

Ἥσατο, ἴδ. ἥδομαι.

Ἡσειν, ἴδ. ἵημι.

Ἤσθα, ἴδ. εἰμί.

Ἠσκειν, ἴδ. ἀσκέω.

Ἧσο, ἴδ. ἧμαι.

Ἥσσων, ἧσσον, γεν. ονος, μικρότερος, κατώτερος, «-ἵπποι» Ψ 322, ἰδίως κατὰ τὴν ἀνδρείαν κατώτερος, ἀσθενέστερος, χειρότερος, Π 722, Ψ 858. Τὸ οὐδ. ἧσσον, ὡς ἐπίρ. ὀλιγώτερον, ο 365.

Ἧσται, ἴδ. ἧμαι.

Ἤσθην, ἴδ. εἰμί.

Ἡσυχίη [. ⏑⏑ .], ἡ, ἡσυχία, σ 22 †, Ὕ. Ἑρμ. 356.

Ἡσύχιος [. ⏑⏑ .], **ον**, ἀντὶ τοῦ ἥσυχος, σιωπηλός, σιγανός, Ψ 598 †. Ἐπίρ. **ἡσυχίως**, ἡσύχως, Ὕμ. Ἑρμ. 438.

Ἠσχυμμένος, ἴδ. αἰσχύνω.

Ἤτε, ἤ καὶ (ὁ Τὲ ἐκφράζει τὴν παρατακτικὴν σχέσιν) Τ 148· «-ἤτε— ἤτε» εἴτε—εἴτε, Ρ 42. Πρβλ. ἡ· ἄλλοι γράφουσιν ὀρθότερον κατὰ διάστασιν: ἤ τε—ἤ τε.

Ἤτε ἤ ἥ τε, ἴδ. ἤ.

Ἠτιάασθε ἠτιόωντο, ἴδ. αἰτιάομαι.

Ἤτοι, **Α'**) ὡς μόρ. βεβαιωτικὸν, ἀληθῶς, βεβαίως, τῷ ὄντι, ἀλήθεια· ὅθεν 1) τίθεται πολλάκις μετὰ τοῦ Μὲν ἑπομένου Δὲ ἢ Ἀλλά, ναὶ μέν, εἶνε μὲν ἀληθές, ἀλήθεια, Ρ 509, Α 140, 211, Γ 168, 213 κ. ἄ. πλχ. 2) τίθεται ἀντὶ τοῦ μέν, καὶ ἀποτελεῖ πρότασιν ἀντιθετικήν, μεθ' ἣν ἕπεται ἀπόδοσις διὰ τοῦ Δέ, συνηθεστάτη ἡ φράσις « ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν» ὁ μὲν ταῦτα εἰπών, Α 68, ο 6, ω 154, μ 165· πολλάκις μετὰ κλητικήν, οἷον «-ὦ φίλοι, ἤτοι κλῆρος ἐμός» Η 191, δ 78, π 309· ἐνίοτε τίθεται ἀντὶ τοῦ μήν, ἀποτελοῦν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμενα, οἷον «-οὐδ' ἄρα . . . ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον· ἤτοι ἔφης γε» [καὶ μὴν ἔφης γε] καὶ ἐν τούτοις τὸ εἶπες, Χ 280· συχνὸς εἶνε ὁ συνδυασμὸς «-ἀλλ' ἤτοι» ἀλλά . . . μέν, Α 140, 211, ο 488, π 278, ὅστις τίθεται καὶ ἐν ἀποδόσει, δ 456. — Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχει καὶ ἐν δευτερευούσαις προτάσεσι μετὰ τὴν ὑποτακτ., οἷον «-ὡς ἤτοι, ὄφρ' ἤτοι» Ψ 52, γ 419, ε 24. **Β'**) ὡς μόριον διαζευκτικὸν σύνδ. ἤτοι, ἤ, προηγουμένου ἑτέρου ἤ, μόνον τ 599. (Οἱ ἀρχαῖοι ἑρμηνευταὶ θεωροῦσι τὸ ἐπιχ. ἤτοι κατὰ πάντα = τῷ Μέν).

Ἦτορ, ορος, (ἄϜετορ, πρβλ. ἀϋτμή) τό, 1) ἡ καρδία, ὡς μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος (ἐνοικοῦσα κατὰ τὸν Ὅμ. «-ἐν στήθεσσιν» Α 188 κ. ἄ., «-ἐνὶ φρεσίν» Θ 413 κ. ἄ., ἔτι δὲ καὶ «-ἐν κραδίῃ» Υ 169) Χ 452. Περὶ τοῦ Ο 252 ἴδ. λ. 2 ἄΐω. Συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ στῆθος, Β 490. 2) καρδία, ὡς ἕδρα· α') τῆς ζωτικῆς δυνάμεως, τῆς ὑπὸ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας ἀποδεικνυομένης, ὅθ. ζωή, «-ἀνέψυχον φίλον ἦτορ» Ν 84, «-φίλον ἦτορ ἀπηύρα» Φ 201· μάλιστα δὲ ἐν τῇ συχνῇ φρ. «-λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ» Ε 250, Λ 115 κ. ἄ.· β') τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν ὀρέξεων κ. ἄ. ψυχικῶν διαθέσεων, καρδία ψυχή Γ 31, Ε 529, Θ 413, 437, Ι 9, α 48, 114 κ. ἄ. πλχ.· γ') τῆς διανοητικῆς δυνάμεως, νοῦς, Α 188

Ἠϋγένειος, **ἠϋγενής**, ἴδ. εὐγ.

Ηὔδα, ἴδ. αὐδάω.

Ἠΰζωνος, **ἠϋθέμεθλος**, **ἠΰκομος**, **ἠΰς**, **ἠΰ**, ἴδ. εὔζ. εὐθ. εὔκ. ἐΰς, ἐΰ.

Ηὗδε, ἴδ. ὄζω.

Ἠΰτε, (ἠϜέτε) μόρ. 1) ὁμοιωματικὸν [ὥσπερ], ὡς, ὡσάν, Α 359, Γ 3, Θ 280 κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ Δ 277 «-νέφος . . . τῷ δὲ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα» ἔνθα τὸ συγκριτικὸν κεῖται ἐλλειπτικῶς: μακρόθεν φαίνεται τὸ (νέφος) μελάντερον (παρ' ὅ,τι ἀληθῶς ἢ ἐκ τοῦ πλησίον εἶνε), (φαίνεται δηλ.) ὡσὰν πίσσα. 2) τίθεται εἰς τὴν σημ. τοῦ ὡς ὅτε, μεθ' ὁριστ. Β 87 μεθ' ὑποτ. Ρ 547.

Ἥφαιστος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Α 577, 578, θεὸς τοῦ πυρὸς

καὶ τῶν διὰ τοῦ πυρὸς μηχανικῶν τεχνῶν, ἰδίως δὲ τῆς μεταλλουργίας. Αὐτὸς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ εἶνε εἰδήμονες πασῶν τῶν παρ' Ὁμ. μνημονευομένων τεχνῶν, πρβλ. λ. Ἀθήνη. Ὅθεν αὐτοῦ ἔργα εἶνε ἅπαντα τὰ μετάλλινα τεχνήματα, Θ 195, δ 615, ο 117, καὶ χαρακτηρίζεται ὡς «-κλυτοτέχνης, κλυτοεργός, χαλκεύς». Ἐκ γενετῆς δυσειδὴς καὶ τοὺς πόδας ἀδύνατος καὶ χωλὸς (ὅθεν «-ἠπεδανός, χωλός, ἀμφιγυήεις») ἐρρίφθη ὑπὸ τῆς μητρός του ἐκτὸς τοῦ Ὀλύμπου· δύω δὲ ἐνάλιοι θεαί, ἡ Θέτις καὶ ἡ Εὐρυνόμη, διέσωσαν αὐτὸν καὶ ἐννέα ἔτη διέμεινε παρ' αὐταῖς ἐργαζόμενος. Σ 395 ἑξ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ζεύς ποτε ὀργισθεὶς κατ' αὐτοῦ θελήσαντος νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα του, λαβὼν ἐκ τοῦ ποδὸς ἐξεσφενδόνησεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὴν νῆσον Λῆμνον, ὅπου ἐδέχθησαν αὐτὸν εὐμενῶς οἱ Σίντιες, Α 590 ἑξ. Ἐν Σ 382 λέγεται σύζυγος αὐτοῦ ἡ Χάρις· ἐν δὲ θ 267 ἡ Ἀφροδίτη, ἥτις ὅμως δὲν εἶνε πιστή. Παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς Θέτιδος κατασκευάζει νέα ὅπλα διὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἐνταῦθα περιγράφεται τὸ ἐν Ὀλύμπῳ ἐργαστήριον αὐτοῦ καὶ ἡ μεταλλουργία, Σ 468 ἑξ. Διατριβὴ αὐτοῦ ἡ μὲν συνήθης ἐν Ὀλύμπῳ· τὸ δ' ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαπητὸν ἐνδιαίτημα ἡ Λῆμνος, θ 283. Ἐν Ἰλιάδι βοηθεῖ τοὺς Ἕλληνας. Τῶν ἔργων τοῦ Ἡφαίστου περιβόητα εἶνε· α') τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ μάλιστα ἡ ἀσπίς, ἐφ' ἧς παρίστατο ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ τοῦ βίου τὰ κυριώτατα, Σ 478 ἑξ.· β') τὸ ἀφανὲς δίκτυον δι' οὗ συνέλαβε τὸν Ἄρη καὶ τὴν Ἀφροδίτην, λάθρα συνομιλοῦντας, θ 274 ἑξ.· γ') τὰ χαλκᾶ (χαλκοβατῆ) δώματα τῶν θεῶν, Α 606, Ξ 166,367, καὶ οἱ θρόνοι αὐτῶν, Υ 12· δ') τὸ σκῆπτρον καὶ ἡ αἰγὶς τοῦ Διός, Β 101 Ο 309.—Ὁ Ὅμ. πολλάκις ὀνομάζει τὸ πῦρ «-φλόγα Ἡφαίστοιο» Ι 468. Ἀλλὰ καὶ ὡς προσηγορ. ὄνομα, πῦρ, εὑρίσκεται, Β 426.

Ἦφι, (σϝῆφι), ἀντὶ τοῦ ᾗ (ἀντωνυμ. κτητικ. ἴδ. 2 ὅς), Χ 107.=τῇ ἑαυτοῦ.

Ἠχέω (jηχή), ἀόρ. ἤχησα, ἀμετάβ. ἠχῶ, βοῦζω, ἀντηχῶ, Ὕ. Δήμ. 38. ‖ . Τὸ ῥ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλ. καὶ ἁπλοῦν ἐν τῷ δημοτικῷ ποιήματι 103· ς. 10 τῆς συλλογ. Passow· ἀχοῦνε κάμποι, καὶ βουνά.

Ἠχή, (jηχή, ἰάχω, ἠχώ) ἡ, ἦχος, βοή, θόρυβος, ταραχή. ἀλαλαγμός, ἐπὶ πλήθους ὀχλοβοή, Ν 837, «-ἠχῇ θεσπεσίῃ» Μ 252, γ 150 κ. ἀ., ἐπὶ μάχης, Θ 159, Ο 355, ἐπὶ ἀνέμου, Π 969.

Ἠχήεις, εσσα, εν, ἠχηρός, ἀντηχηρός, «-δώματα» τὰ διὰ τὸ μέγεθος ἀντηχοῦντα, δ 72, Ὕ. Δήμ. 104, Ὕμ. 13, 5, ἐπὶ θαλάσσης, ταραχώδης, μυκωμένη, ἀγρία, Α 157.

Ἤχθετο, γ' ἐν. τοῦ παρατ. τοῦ ἄχθομαι καὶ ἔχθομαι.

Ἧχι, ἀντὶ τοῦ ᾗ, ἐπίρ. ὅπου, Α 607, γ 292 κ. ἑ.

***Ἠχώ, όος**, ἡ, ἦχος, βοή, ἰδίως δὲ ἀντήχησις, ἠχώ, Ὕμ. 18, 21.

Ἠῶθεν, ἐπίρ. (ἠώς) α') ἀπὸ πρωΐας, ἀπὸ τὴν αὐγήν, [ἕωθεν], Λ 555, γ 153 κ. ἀ.· β') συνήθως ἐπὶ τῆς ἐπιούσης πρωΐας, ὅθεν αὔριον τὸ πρωΐ, ταχεά, Σ 136, α 372 κ. ἀ., «-ἠῶθεν μάλ' ἦρι» αὔριον πολλὰ πρωΐ, τ 320.

Ἠῶθι, ἐπίρ. (ἠώς) πρωΐ, τὴν αὐγήν, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «-ἠῶθι πρὸ» κατὰ λ. ,,τὴν αὐγὴν (ὀλίγον) πρωτήτερα'', ὀλίγον πρὸ τῆς αὐγῆς, εἰς τὰ χαράγματα, Λ 50, ε 469, ζ 36.

Ἠῷόν, όνος, ἴδ. ἠιών.

Ἠῷος, η, ον, (ἠώς) [ἑῷος], ἑωθινός, πρωινός, Ὕ. Ἑρμ. 17.

Ἠώς, (ἀϝώς) γεν. **ἠοῦς**, δοτ. **ἠοῖ**, αἰτ. **ἠῶ**. 1) [ἕως] αὐγή, I 618, συχνή, ἡ φρ. «-ἆμ' ἠοῖ φαινομένηφι» μ 24, ξ 266 κ. ἀ.· ὡσαύτως δὲ καὶ «-ἆμ' ἠοῖ» π 2. 2) ὁ χρόνος, καθ' ὃν φαίνεται ἡ αὐγή, ἡ πρωΐα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ «-μέσον ἦμαρ» καὶ τὴν δείλην» Φ 111 κ ἀ. Ἡ αἰτ. «ἠῶ» φανερώνει τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τούτου, ὡς ἐν τῇ καθομιλ. τὴν αὐγὴ, β 434, ἡ γεν. «-ἠοῦς» αὔριον τὸ πρωΐ, Θ 470, 525, «-ἐς ἠῶ» ἕως αὔριον τὸ πρωΐ, λ 375 3) τὸ ἀνατέλλον φῶς τῆς ἡμέρας «-ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ τέλεσ' Ἠώς» ἀφ' οὗ δὲ ἡ Ἠὼς ἔφερεν ἢ παρήγαγε τὴν τρίτην ἡμέραν (ὄχι ἐξετέλεσε), ε 390, ι 76, κ 144. (Ἀλλ' ἐν τούτοις ὀρθότερον εἶνε κύριον ὄνομ.) διὸ καὶ αἱ ἡμέραι ἀριθμοῦνται κατὰ τὰς ἠοῦς (αὐγὰς) Λ 493, Φ 80, τ 192, 571. 4) ὡς σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, ἡ ἕως, ἀνατολή, ἐν τῇ φρ. «-πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε», ἴδ. ἥλιος.

Θ

Θ, τὸ η' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, καὶ διὰ τοῦτο κεφαλαῖον μὲν δηλοῖ τὴν ὀγδόην ῥαψῳδίαν τῆς Ἰλιάδος, μικρὸν δὲ τὴν τῆς Ὀδυσσείας.

Θαάσσω [⏑ . .], ἀντὶ τοῦ **θάσσω**, κάθημαι, I 194, O 124, γ 336, Ὕ. Ἑρμ. 172 μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἐκ τῆς ῥίζης **θε-** ἢ **θα-** ||, τῆς σημαινούσης τὸ κάθημαι καὶ φαινομένης εἰς τὸ θᾶκος, θῶκος, θής, θοάζω).

Θαιρός, (ῥεζὲς) ὁ στροφεὺς τῆς θύρας, στρόφιγξ· τοιοῦται δὲ ἦσαν δύω: ὁ μὲν εἰς ὀπήν τινα τοῦ ἀνωφλίου, ὁ δὲ εἰς ἑτέραν τοῦ κατωφλίου εἰσερχόμενος, M 459 †.

Θαλάμη [⏑ ⏑ :], ἡ, φωλεός, κοίτη, τρύπα, ὅπου εἰσδύουσι καὶ ἐμφωλεύουσι τὰ ζῶα, πρὸ πάντων τὰ θαλάσσια, ε 432 †.

Θαλαμηπόλος [⏑ ⏑ , . .], ὁ, ἡ (θάλαμος, πολέομαι) ἐν τῷ θαλάμῳ ἀναστρεφόμενος καὶ συγυρίζων· «-ἡ θαλαμηπόλος» ἡ ἐν τῷ θαλάμῳ ὑπηρετοῦσα, θαλαμηπόλος, καμαριέρα, Ὀδ. η 8, ψ 293.

Θάλαμος, (συγγεν. θέλυμνον, θόλος;) ὁ, πᾶν ἐντὸς τῆς οἰκίας κείμενον δωμάτιον, ἰδίως· α') κοιτὼν καὶ μάλιστα συζυγικός, Γ 423. Z 244, κ 340 κ. ἀ., κοιτὼν ἢ θάλαμος νυμφικός, Σ 492. β') οἴκημα τῆς δεσποίνης, ἐν τοῖς ἐνδοτέροις τῆς οἰκίας κείμενον, Γ 142, δ 121 κ. ἀ. καὶ ἐν γένει πᾶν ἄλλο ἐντὸς τῆς οἰκίας οἰκούμενον δωμάτιον, Ω 317. γ') ἀποθήκης δωμάτιον, κελλάρι ἔνθα ἐσθῆτες ὅπλα καὶ τροφαὶ διατηροῦνται, Δ 143, Z 288, θ 439, ο 99 κ. ἀ., ἴσως ὀλίγον βαθύτερον τῶν ἄλλων, ὅθεν «-κατεβήσετο» β 337 (ἀλλ' ἴδ. καὶ λ. καταβαίνω), καὶ εἰς τὸν μυχὸν τῆς οἰκίας

κείμενον, φ 8 (ἔνθα κεῖται τὸ ἐπίρ. «-θαλαμόνδε» εἰς τὴν ἀποθήκην· ὡσαύτως ταὶ χ 109, 161.

θάλασσα [⏑ . .], (ταράσσω)· α΄) ἡ θάλασσα καὶ ἰδίως ἡ μεσόγειος θ. (ἀντίθετον εἶνε ὁ Ὠκεανός) Α 34, α 12 κ. ἀ. β΄) τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. θάλασσα, οἷον «-θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε» ε 455.

θαλάσσιος [⏑ . ⏑ .], ον θαλάσσιος, θαλασσινός, οἷον «-θαλάσσια ἔργα» περιφραστικῶς ἡ ναυτιλία, Β 614, ἢ ἁλιεία ἄγρα, ε 67.

θάλεα, τά, τὰ ἀνθηρά, τοῦ βίου τὰ καλὰ καὶ εὐχάριστα πράγματα, «-θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ» ἐμπλησθεὶς τῶν καλῶν ἐδεσμάτων, Χ 504 †.

θαλέθω, ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ θάλλω, μόνον κατὰ μετοχ. θάλλων = εἶμαι εὐθαλής, ψ 191. μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας εὑρισκομένων, ο 63, καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων· μετὰ δοτ. οἷον «-σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ» θάλλοντες ἐκ τοῦ πάχους, Ι 467, Ψ 32.

θάλεια (θάλος) ἡ, ἐπίθ., μόνος θηλυκ., «-δαὶς θάλεια» δεῖπνον ἀνθηρόν, τουτέστιν ἄφθονον, ὡραῖον (‖. ἐν ᾧ δηλ. τὰ ἐδέσματα τὰ παρακείμενα θάλλουσιν, ὡς τὰ φύλλα καὶ ἄνθη ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ ἡ ἀλοιφὴ ἐπὶ τῶν συῶν, ἴδ. τὸ προηγ. ῥῆμ.), Η 475, γ 420, θ 76, 99. (Τὸ θηλυκ. τοῦτο ἐπίθετ. ὑπάγεται εἰς τὸ ἄχρ. θάλυς, δ ἐ. ἐπιθετ. τύπος τοῦ θῆλυς).

Θάλεια [⏑ . .], ἡ, ὄνομα μιᾶς τῶν Νηρηίδων, Σ 39.

θαλερός, ή, όν, (θάλλω) ὁ ὑπό τινος ἐσωτερικῆς ὁρμῆς εἰς ἀκμὴν ἐρχόμενος, ὅθεν α΄) ἀνθηρός, μόνον εἰς τροπικὴν σημασίαν, ζωηρός, ἀκμαῖος, εὔρωστος, «-αἰζηοί, πόσις, παρακοίτης, παράκοιτις» Γ 26, Θ 190, Ζ 430, Γ 53 κ. ἀ. «-γάμος» ἀκμαῖος, νεαρός, δ ἐ. ἐν τῇ νεανικῇ ἀκμῇ, ζ 66, υ 74· «-μηρώ» εὔρωστοι, Ο 113· «-χαίτη» ἄφθονος, γεμάτη, Ρ 439· «-φωνή» δυνατή, Ρ 696, δ 705 κ. ἀ. β΄) ἐξορμῶν, ἐκβιαζόμενος, ἐξαναβρύων, «-δάκρυ» ἐξορμῶν, ἐξαναβλύζον, Β 266, δ 556 κ. ἀ. «-ἀλοιφή» θ 476, «-γόος» ἐκρηγνύμενος, κ 457.

θαλίη [⏑ ⏑ .], ἡ (θάλλω) κυρ. βλαστός, βλαστάρι παρ' Ὁμ. μόνον τροπ. ἀφθονία, εὐτυχία, ἀγαθά, εὐωχία «-ἐν πολλῇ θαλίῃ τρέφεται» Ι 143, 285 καὶ πληθ. «-τέρπεται ἐν θαλίῃσι» λ 603.

θαλλός, ὁ (θάλλω), βλαστός, βλαστάρι, κλαδί, ὡς περιληπτ. κλαδιά, φύλλα χλωρά, ρ 224 †.

θάλλω, μόνον ἐν Ὕ. Δήμ. 402, θηλέω, ε 73· ἀόρ. β΄ ἔθαλον καὶ θάλον Ὑμ. 18, 33, παρακ. β΄ τέθηλα, μετοχὴ τεθηλώς, θηλ. τεθαλυῖα (ἀντὶ τοῦ τεθηλυῖα χάριν τοῦ μέτρου)· ὑπερσ. τεθήλει, ε 69 [Ὅπου τὸ α εὑρίσκεται πρὸ ἑνὸς λ, εἶνε βραχύ]. Σημ. βλαστάνω, φυτρώνω, ὅθεν α΄) ἀνθῶ, εἶμαι κατάφυτος, «-ἄνθεσι» Ὕ. Δήμ. 402. Συνήθ. β) βρίθω, μετὰ δοτ. «-σταφυλῇσιν» ἐκ σταφυλῶν, ε 69, «-φύλλοισι» μ 103, «-ἀλοιφῇ» Ι 208. Ἡ μετοχ. καθ' ἑαυτὴν ἔχει σημ. ἐπίθ. ἀνθηρός, ἄφθονος, πλούσιος, εὐθαλής, «-ἀλωή, ὀπώρη, εἰλαπίνη, ἀλοιφή, ἐέρση» ζ 293, λ 192, 415, ν 245, 410.

θάλος [⏑ .], εος, τό, βλαστός, κλάδος, κλωνάρι, μόνον εἰς μεταφ. σημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Χ 87, Ὕ. Δήμ. 66, 187, συνυπονοουμένης καὶ τῆς ἐννοίας τῆς χάριτος, τῆς νεότητος καὶ

τοῦ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φυτάνι, οἷον «-λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν» ζ 157.

θαλπιάω, (θάλπω), θάλπομαι, γίνομαι ἢ εἶμαι θερμός, ζεσταίνομαι, μόνον κατὰ μετοχ. «-θαλπιόων» ἀντὶ τοῦ θαλπιῶν, τ 319 †.

θάλπιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν κατὰ τῆς Τροίας, Β 620.

θάλπω, μόνον κατ' ἐνεστ., θερμαίνω, ζεσταίνω, «-τόξον», ἀλείψας αὐτὸ διὰ λίπους κρατῶ παρὰ τὸ πῦρ, ἵνα θερμανθὲν γείνῃ εὔκαμπτον, Ὀδ. φ 246, ὡσαύτως δὲ καὶ ς 179, 184.

θαλπωρή, ἡ, (θάλπω) κυρ. θάλπος, θερμότης· πάντοτε τροπ. περίθαλψις, παρηγορία, ἐλπίς, Κ 223, α 167. ὡσαύτως καὶ Ζ 412.

θαλύσια [⏑ – ⏑ ⏑], τά, ἅπαξ. «-ἱερά» (θάλλω) θυσία εὐχαριστήριος διὰ τὸ θέρος. προσφορὰ τῶν ἀπαρχῶν τῆς γεωργίας γινομένη κατ' ἀρχὰς εἰς πάντας τοὺς θεοὺς (μετέπειτα δὲ εἰς μόνην τὴν Δήμητρα, πρβλ. Θεοκρ. Εἰδ. 7, 3), Ι 534 †.

θαλυσιάδης [⏑ – ⏑ ⏑ .], ου, υἱὸς τοῦ Θαλυσίου=ὁ Ἐχέπωλος, Δ 458.

θαμά [⏑ ⏑], (θαμέες) ἐπίρ. πάντοτε χρονικόν, πολλάκις συχνὰ συνεχῶς, Π 207, α 143 κ. ἀ. «-θαμὰ θρώσκοντες οἰστοί» τὰ βέλη, τὰ συχνὰ μέλλοντα νὰ ἐκπηδῶσιν (ἐκ τῆς νευρᾶς) Ο 470,

θαμβαίνω, ἐκθαμβοῦμαι πρός τι θεωρῶ τι ἔκθαμβος, θαυμάζω, μετ' αἰτ. Ὕ. Ἀφρ. 84. Ὕ. Ἑρμ. 407.

θαμβέω, ἀόρ. ἐθάμβησα, καὶ ἀναύξ. θάμβησα, θαυμάζω, ἔκθαμβος θεωρῶ τι, 6 155, π 178, ρ 367, καὶ ἀπολελ. μένω ἔκθαμβος, ἐκστατικός, ἐκπλήττομαι, Α 199, α 323 κ. ἀ.

θάμβος, εος, (ταφεῖν) τό, γεν. θάμβευς, ω 394. θαυμασμός, ἔκπληξις, ἔκστασις, Γ 242, γ 372 κ. ἀ.

θαμέες [⏑ . .], (θαμά), δοτ. **θαμέσι**, αἰτ. **θαμέας**, ἐπίθ. μόνον κατὰ πληθ. καὶ ἄρσεν. (θηλ. δὲ εἶνε μόνον ε 252) εὔχρηστον, συχνοί, πυκνοί, Κ 264, Λ 552, Ρ 661, ε 252, μ 92. ξ 12 Προϋποθέτει ἑνικὸν τὸ ἄχρ. θαμύς ἢ θαμής = τῷ ἑπομ.

θαμειός [⏑ . .], ή, όν, συχνός, πυκνός, μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ θηλυκ.' Ἰλ Α 52, Ξ 422 κ. ἀ.

θαμίζω [⏑ . .], (θαμά). 1) συχνοέρχομαι, συχνὰ ἐπισκέπτομαι, Σ 386, 425, ε 88, θ 161. 2) ποιῶ συχνά, μετὰ μετοχ. οἷον «-οὔ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν» δὲν ἐθεραπεύετο συχνά, δὲν εἶχε συχνὰς περιποιήσεις, θ 451.

θάμνος, ὁ, (θαμέες), θάμνος, χαμόδενδρα, χαμόκλαδα ἑνικ. Ρ 677. Χ 191, χ 469, ἐπὶ ἐλαίας ψ 190, Ὕ. Δήμ. 100, πληθ. Λ 156, ε 471, 476.

θάμυρις [⏑ ⏑ .], ιος, ὁ, αἰτ. **θάμυριν**, ἀοιδός τις τῶν μυθικῶν χρόνων, Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀργιόπης. Νικηθεὶς ἐν μουσικῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ἀπεστερήθη τῆς ὁράσεως αὐτοῦ καὶ τέχνης, Β 595, Ἀπολδ. 1, 3, 3.

θανατόνδε [⏑ ⏑ . .], ἐπίρ. εἰς τὸν θάνατον, Π 693, Χ 297, Ω 328.

θάνατος [⏑ ⏑ .], ὁ, (θανεῖν), θάνατος εἴτε φυσικός, εἴτε βίαιος, φόνος, Ὁμ. πλχ. «-θάν. τινος» ὁ ἔκ τινος προερχόμενος θάνατος, ο 275, «-οἰκτίστῳ θανάτῳ θνήσκειν» ἀποθν. (ἀπὸ) ἐλεεινότατον θάνατον, λ 412, πληθ. «-θάνατοι» εἴδη θανάτου, μ 341.—(Τὸν φυσικὸν θάνατον ἐπιπέμπει ἡ Μοῖρα (μόρος) κατὰ τοὺς γενικοὺς νόμους τῆς φύσεως, τὸν δὲ βίαιον τὸν πρὸ τοῦ συνήθους τέλους τῆς ζωῆς ἡ Κὴρ

(Κῆρες θανάτοιο). τὸν δὲ αἰφνίδιον καὶ τάχιστον τὸν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς ἐπερχόμενον ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, πρβλ. **μόρος** καὶ **Κήρ**. Ὡς κύριον ὄνομ. **Θάνατος** εἶνε ὁ θεὸς τοῦ θανάτου, ὅστις κατὰ τὸν Ὅμ. εἶνε δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Ὕπνου, Ξ 231, Π 454, 672. Ἡ μορφὴ αὐτοῦ δὲν περιγράφεται. Κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 759 εἶνε υἱὸς τῆς Νυκτὸς καὶ κατοικεῖ ἐν τῷ Ταρτάρῳ.

Θανέειν, συνηρ. **θανεῖν**, ἴδ. θνήσκω.

Θάομαι, = **θεάομαι**. **θηέομαι**, ὅπ. ἴδ. ἀποθ., μέλ. θήσομαι, κυρ. μετὰ διαφέροντος βλέπω, θεωρῶ· ὅθεν θαυμάζω τινά, μένω ἔκθαμβος ἐνώπιόν τινος, μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἀορ. «θησαίατ'» ἀντὶ τοῦ θήσαιντο) σ 191 †.

Θάπτω, ἀόρ. α' θάψα, ἀντὶ τοῦ ἔθαψα, ὑπερσ. παθ. ἐτέθαπτο, θάπτω, ἐνταφιάζω, τουτέστιν (ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς) καίω τινὰ καὶ τὰ ὑπολειπόμενα ὀστᾶ αὐτοῦ παραχώνω εἰς τὴν γῆν, Φ 323, Ψ 71, μ 12 κ. ἀ., «ὑπὸ χθονός» λ 52.

Θαρσαλέος [. ⏑ . .], **έη**, **έον** (θάρσος)· α') ἐπὶ καλοῦ, θαρραλέος, εὐθαρσής, τολμηρός, «-πολεμιστής» Ε 602, «-ἀνήρ» η 31 κ. ἀ., «-θαρσαλεώτερον ἔσται» Κ 223 β') ἐπὶ κακοῦ, αὐθάδης, παράτολμος, θρασύς, ρ 449 τ 91 κ. ἀ.--Ἐπίρ. **θαρσαλέως**, α 382, σ 330, 390.

Θαρσέω, ἀόρ. ἐθάρσησα, θάρσησα, παρακ. τεθάρσηκα, Ι 420, 687, θαρρῶ, ἔχω θάρρος, λαμβάνω θάρρος «-θάρσει» Δ 184, θ 372 κ.ἀ., «-τεθαρσήκασι λαοί» Ι 420, 687. Πολλάκις μετὰ μετοχὴν μετ' ἄλλων ρημ., οἷον «-θαρσήσας (θαρσῶν Ε 124) μάχεσθαι» μετὰ θάρρους μάχου, Υ 338, «-θαρσήσας ἀντίον ηὔδα» γ 75 κ. ἀ., «κατέπεφνε θαρσήσας» ἐφόνευσε (ἐκ τῆς ἀπουσίας) λαβὼν θάρρος, γ 252, μετ' αἰτ. «-θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον» εἰσελθε μετὰ θάρρους εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα, σ 197.

Θάρσος (συγγ. τῷ γοτθ. gadaurs) **εος** τό, θάρρος, πεποίθησις, τόλμη, Ε 2, Ζ 126, α 321 κ.ἀ. ἐπὶ κακοῦ, θρασύτης, αὐθάδεια, προπέτεια, Ρ 570, Χ 395. Ἐκ τούτου.

Θάρσυνος [. ⏑ .], **ον**, θαρραλέος, τολμηρός, μόνον «πόλις» Π 70· μετὰ δοτ. πεποιθὼς εἴς τι Ἰλ. Ν 823.

Θαρσύνω [. – .], παρατ. θαμιστ. θαρσύνεσκε. Δ 233, θαρρύνω, ἐνθαρρύνω, ἐμψυχώνω, ἐγκαρδιώνω, Σ 325 κ. ἀ., «-θαρσ. ἦτόρ τινι ἐνὶ φρεσί» ἐνθαρρύνω τινὸς τὴν καρδίαν ἐνδομύχως. Π 242· καὶ μετὰ δοτ. ὀργαν. «-ἐπέεσσι, μύθῳ» Δ 233, ι 377 κ. ἀ.

Θάσσων, **ον**, συγκρ. τοῦ **ταχύς**, ὅπ. ἴδε.

Θαῦμα, **ατος**, τό, (θάϝομαι). 1) θαῦμα, πᾶν ὅ,τι βλέπει τις μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκτάσεως, «τὸ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκτο», Σ 549· συχνὴ ἡ φρ. «θαῦμα ἰδέσθαι, θ. ἰδεῖν», Ε 725, ζ 306 κ. ἀ., Ὕ. Ἀφρ. 206, «-ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι», Ν 99 κ. ἀ.· ὡσαύτως «-ἦ μάλα θαῦμα κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ», ρ 306· ὁ Κύκλωψ Πολύφημος λέγεται «θ. πελώριον» τεράστιον θαῦμα, ι 190· ὡραία τις γυνὴ «-θαῦμα βροτοῖσι» λ 287. 2) θαυμασμός, «-θαῦμά μ' ἔχει» κ 326.

Θαυμάζω (θαῦμα), **μέλ. θαυμάσομαι** καὶ σσ, ἀόρ. **ἐθαύμασα**· α') ἀπολελ. θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, μένω ἐκστατικός, Ὅμ. πλχ., πολλάκις κατὰ μετοχήν, δ 44 κ. ἀ., μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως «θ. οἷον ἐτύχθη» ἐθαυμάζομεν πῶς ἔγεινεν ἢ ὅτι ἔγεινε τοι-

οὐτόν τι, Β 320· β') μετ' αἰτ. θαυμάζω, βλέπω μετὰ θαυμασμοῦ τινα, Ω 629, α 382, «-πυρά» Κ 12, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀγάασθαι» π 203, μετὰ τοῦ «-θηεῖσθαι» θ 265 κ. ἀ.; καὶ μετ' ἐξηρτημένης ἐπεξηγηματικῆς προτάσεως, οἷον «-θ. Ἀχιλλῆα, ὅσος ἔην» Ω 629. πρβλ. καὶ α 382· ἔτι δὲ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. «-θ. Ἕκτορα αἰχμητὴν ἔμμεναι» Σ 601.

Θαυμαίνω, ἕτερος τύπος τοῦ θαυμάζω, μέλ. ανῶ καὶ ανέω, μετ' αἰτ. θ 108 †, Ὕ. Ἀφρ. 84.

Θαυμακίη [. ⏑ ⏑ .], ἡ. πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μηγνησίας, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Φιλοκτήτου κατὰ τὸν Εὐστάθ. οἱ μετέπ. Θαυμακοὶ (νῦν Δομοκὸς) Β 716.

***Θαυμάσιος** [. ⏑ ⏑ .], **ίη, ιον** (θαῦμα), θαυμασμοῦ ἄξιος, ἀξιοθαύμαστος, Ὕ. Ἑρμ. 443.

***Θαυμαστὸς** καὶ **θαυματός, ή, όν**, Ὕ. Ἑρμ. 80, 440, Ὕμ. 6, 34, θαυμαστός, θαυμασμοῦ ἄξιος, θαυμάσιος. Ὕ. Δήμ. 10.

Θαφ- ἢ μᾶλλον **Θαϝ** [⏑] ῥίζα τοῦ παρακειμ. (μὲ σημασ. ἐνεστ.) τέθηπα, τοῦ ὑπερσ. (μὲ σημ. παρατ.) ἐτεθήπεα ἀντὶ τοῦ ἐτεθήπειν, καὶ τοῦ ἀορ. β' ἔταφον (μόνον κατὰ μετοχ. ταφών), Ι 193, Λ 545, 777, Π 806, π 12, ἐκθαμβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, μένω ἔκθαμβος, ἐκστατικός, πολλάκις κατὰ μετοχήν, Δ 243, Φ 29, 64, «-θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπε» ψ 105, «-ἐτεθήπεα θυμῷ» ζ 166, «τινά» ζ 168. (Τὸ ἐν ω 90 «-ἐτεθήπεας» εἶνε διὰ τῆς συνιζήσεως τετρασύλλαβον).

Θάω, ἐλλειπτ., ἐκ μὲν τοῦ ἐνεργ. τύπου μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. θῆσαι παρ' Ἡσυχίῳ, ἐκ δὲ τοῦ μέσου μόνον ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστ. θῆσθαι ἀντὶ τοῦ θᾶσθαι, γ' ἑν. τοῦ μέσου ἀορ. α' θήσατο καὶ μετοχ. θησάμενος. 1) θηλάζω, βυζάνω, καὶ ἀμέλγω, «γυναῖκά τε θήσατο μαζόν» (ἴδ. γυνὴ ἐν τέλ.), Ω 58, Ὕ. Δήμ. 236, ἐπὶ προβάτων «-αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι» δ 89. 2) μεταβ. θηλάζω, βυζαίνω «-Ἀπόλλωνα θήσατο μήτηρ» Ὕ. Ἀπ. 123.

Θεά, ἡ. θηλ. τοῦ **θεός**, θεά, Ὅμ. πλχ. κατ' ἀντίθετον πρὸς τὴν γυναῖκα, Ξ 315· συνάπτεται μετ' ἄλλου οὐσιαστικοῦ «-θεὰ μήτηρ» Α 280, Φ 109, «-θεαὶ Νύμφαι» Ω 615. (Τὸ ὄνομα τοῦτο φυλάττει καθ' ὅλας τὰς πτώσεις τὸ α, οἷον θεᾶς, θεάν· ἡ δοτ. πληθ. θεαῖς, ἀλλὰ καὶ θεῇς Γ 158 (ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' κατὰ τὸν Ἕρμανν. ἔγραψε: θεαῖς), θεῇσιν Θ 305.—Μετὰ τὸ «-πότνια» ἑπόμενον τὸ «θεά» προφέρεται κατὰ συνίζησιν μονοσυλλάβως, ε 215, ν 391, υ 61 ἄλλοι δὲ γράφοντες «πότνα» προφέρουσι δισυλλάβως, τὸ θεά).

***Θέα** [. –], ἡ (θεάομαι), θέα, θεωρία, ὄψις, «-αἴδεσσαί με θέας ὕπερ σεβάσθητί με (ἐλέησόν με) νὰ χαρῇς (τὴν θέαν σου), τὰ 'μμάτια σου, τὸ φῶς τῶν 'μματιῶν σου, Ὕ. Δήμ. 64. Πολλοὶ ὅμως τῶν ἐκδοτῶν ὕποπτον θεωρήσαντες τὴν γραφὴν διώρθωσαν οἱ μὲν εἰς τὸ «-θεᾶς ὕπερ», οἱ δὲ εἰς τὸ «-Θείας» (ὅ ἐ. Θείας ἢ Θείης τῆς γυναικὸς τοῦ Ὑπερίονος).

Θέαινα, ἡ. ἀντὶ τοῦ θεά, μόνον ἐν τῷ ἑξῆς συνδυασμῷ «-πάντες δὲ θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι» Θ 5, 20, θ 341.

Θεανὼ [. ⏑ .] (θεαίνω), **οῦς**, ἡ, θυγάτηρ τοῦ **Κισσέως**, γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἰλίῳ Ε 70, Ζ 298. **Κατὰ μεταγενεστέρους ποιητὰς** ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης.

Θέειον (θεϝέσιον ἐκ τοῦ θύος) τό, καὶ

Θεειόω, ἀντὶ τοῦ **Θεῖον** καὶ **Θειόω**, ἄπ. ἴδε.

Θεῖεν, ἴδ. τίθημι.

Θειλόπεδον, τό, (εἴλχη, πέδον), τόπος προσήλιος εἰς ξήρανσιν (ἡλίασιν) κατάλληλος, λιακωτὸ (ἡλιακωτόν) η 123 †. Ὁ τόπος οὗτος ὅστις σήμερον μάλιστα ἐν ταῖς νήσοις εἶνε ἐπὶ τῆς ὁριζοντείου στέγης τῶν οἰκιῶν, ἰδίως τῶν ἀγροτικῶν ἦτο ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς ἐν τῇ ἀμπέλῳ, καὶ ἐν αὐτῷ ἐξήραινον ἡλιάζοντες τὰς σταφυλὰς ἢ ἀπὸ τοῦ κλήματος κρεμαμένας ἢ κατ' ἄλλους τρυγημένας κατὰ γῆς, καὶ οὕτω κατεσκεύαζον τὸν ἡλιασμένον οἶνον.

Θεῖμεν, **Θεῖναι**, ἴδ. τίθημι.

Θείνω, ἀόρ. α' ἔθεινα, μετοχ. θείνας, Υ 481, κτυπῶ, πλήττω, Α 588· ὅθεν καὶ πληγώνω, λαβώνω, μετ' αἰτ. Π 339, σ 63 καὶ μετὰ δοτ. ὀργαν. «ἄορι, βουπλῆγι, μάστιγι» Κ 484, Ζ 135, Ρ 430, «τινὰ τόξοις παρ' οὔατα» Φ 491.— Παθ. « θεινόμενος πρὸς οὔδεϊ» κτυπούμενος κατὰ γῆς, ι 459 κ. ἀ. Περὶ δὲ τοῦ ι 459 ἴδε ραίω· (θεωρεῖται συγγ. τοῦ κτείνω ἢ θάνω· || . κατ' ἄλλους δὲ τοῦ φέν—ω καὶ Λατ. fendo

Θείομεν, ἀντὶ τοῦ **Θῶμεν**, ἴδ. τίθημι.

Θεῖον, τό, **Θέειον** (θεϝέσιον, ἐκ τοῦ θύος) καὶ ἅπαξ **Θήιον**, χ 493, θεῖον, θειάφι, τὸ ἐν τῷ κεραυνῷ περιλαμβανόμενον, Θ 135, Ξ 415, μ 417· ὡς ἱερὸν καθαρτήριον Π 228, χ 481, (ἴδ. θειόω). Ἐν τῷ μ 417 φαίνεται ὅτι σημ. τὴν ὀσμὴν καὶ τὸν καπνὸν τοῦ καιομένου θείου.

Θεῖος, **η**, **ον**, (θεός), θεῖος, θεϊκός. 1) ἐκ θεοῦ καταγόμενος, «-θ. γένος» Ζ 180, ἢ προερχόμενος, ἐκπορευόμενος, «-ὀμφή» Β 41, «-πύργος» Φ 526. 2) εἰς θεὸν ἀφιερωμένος, ἱερός, «-θ. ἀγών, χορός» Η 298, θ 264· τὸ δὲ ἐν Σ 376 «-θεῖος ἀγών» θεῶν ἀγών, θεῶν ἀγορά. 3) θεῖος λαμπρός, ἔξοχος, ἐπὶ ἀνθρώπων δι' ἀρετάς τινας διακεκριμένων, Β 335, Ν 694 κ ἀ., καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἐξαιρέτων εἰς τὸ εἶδός των, οἷον «-ἅλς» Ι 214, «-ποτόν» β 341, ι 205 κ. ἀ., «-δόμος» δ 43.

Θειόω, **Θεειόω**, (θεῖον), θειώνω, θειαφίζω, μὲ θεῖον καπνίζω καὶ καθαρίζω, « δῶμα» χ 482.—Μέσ. «-δῶμα θειοῦται» ψ 50.

Θείω, ἀντὶ τοῦ **θέω**.

Θείω, ἀντὶ τοῦ **Θέω**, **Θῶ**, ἴδ. τίθημι.

Θέλγω, ἀόρ. α'. ἔθελξα, παθ. ἐθέλχθην, κυρ. ψηλαφῶ, χαδεύω, ἐπομ. διὰ τοῦ τοιούτου τῶν αἰσθήσεων ἐρεθισμοῦ δαμάζω, ὅθεν· 1) γοητεύω, μαγεύω, μετ' αἰτ., ἐπὶ σωματικῶν μελῶν «-τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει» δι' ἧς (ῥάβδου ὁ Ἑρμῆς) γοητεύει τῶν ἀνθρώπων τὰ ὄμματα (ὥστε νὰ μὴ βλέπωσι τ' ἀληθῆ), ε 47, ω 3. Ω 343, «-θέλξας ὄσσε φαεινά» θαμβώσας, Ν 435· 6'.) μαγγανεύω, διὰ μαγείας μεταμορφώνω τινά, κ 291, 318, 326. Ἄλλοι δὲ λαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ ρ. εἰς τροπικὴν σημ. τιθασσεύω, καταθέλγω, καθηδύνω ἄνευ τινὸς λόγου καὶ ἐναντίον τῆς συνεχείας. 2) γοητεύω, μαγεύω, τροπικ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς φαύλην σημ. ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ, ξεγελῶ, οἷον περὶ τῶν Σειρήνων, μ 40, «νόον» ἀποπλανῶ τὸν νοῦν, Μ 255, Ὕ. Δήμ. 37, «-θυμόν» παρέλυε τὴν ἀνδρείαν, Ο 594, μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «-ἐπέεσσιν, λόγοισιν» γ 264, α 57, «-ψεύδεσι, δόλῳ» Φ 276,604, « μήτε τι θέλγε» ἐξαπατ. ψεύδεσι, ξ 387. Παθ. ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης «-ἔρῳ δὲ θυμὸν

ἔθελχθεν» ἐγοητεύθη ἡ ψυχὴ των ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, σ 212. 6') σπανίως εἰς καλὴν σημ. γοητεύω, θέλγω, μαγεύω, ἑλκύω, (οἷον διά τινος διηγήματος) ρ 521, παθ. ρ 514.

***Θελκτὴρ, ῆρος**, ὁ (θέλγω), καταπραϋντής, «-ὀδυνάων» Ὕμ. 15, 4.

Θελκτήριον, τό,(θελκτήρ), πᾶν ὅ,τι ἔχει μαγευτικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, θέλγητρον, μαγευτικὸν μέσον, γόητρον, ἑπομένως τέρψις, ἡδονή, οἷον περὶ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, Ξ 215, περὶ ᾀσμάτων «-θελκτήρια βροτῶν» α 337, περὶ τοῦ δουρείου ἵππου «-θεῶν θελκτήριον» ἀγλάϊσμα τῶν θεῶν θ 509. (Ἄλλοι δὲ λαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ «-θελκτήριον» ὡς ἐπίθ. τοῦ «-ἄγαλμα» μὲ τὴν ἔννοιαν: ἐξιλαστήριον κόσμημα τῶν θεῶν ἢ πολυθέλγητρον ἀνάθεμα τῶν θεῶν).

Θέλω, νεώτερος τύπος τοῦ **ἐθέλω**, θέλω Ὕ. Ἀπ. 46, ἴδ. ἐθέλω.

Θέμεθλα, τά, μόνον ἐν τῷ πληθ.ἀπ. (τίθημι, θέμα), θεμέλιον, βάσις, «-ὀφθαλμοῖο» ῥίζα τοῦ ὀφθ. ὅ ἐ. τὸ κοῖλον ἐν ᾧ ὁ βολβός, Ἰλ. Ξ 493, «-στομάχοιο» ἡ ῥίζα τοῦ φάρυγγος, ὅ ἐ. ὁ λαιμός, ἔνθα κεῖται ὁ φάρυγξ (καὶ ὄχι τὸ στόμιον τοῦ στομάχου) Ρ 47.

Θεμείλια, τά, μόνον ἐν τῷ πληθ. =τῷ προηγ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ θεμέλια, «-θ. τιθέναι» βάλλω θεμέλια, Μ 28, ὡσαύτως καὶ «-θ. διατιθέναι» Ὕμ. Ἀπ. 254, «-θ. προβαλέσθαι» ῥίπτω θεμέλια Ψ 255.

Θέμεν καὶ θέμεναι, ἴδ. τίθημι.

Θέμις, ἡ, γεν. **Θέμιστος** (θεῖναι, τίθημι), πᾶς θεσμός, ὅστις ἐκ συνηθείας καὶ παραδόσεως καθιερώθη, τὸ προσῆκον, πρέπον· ὅθεν 1) ἐνικ. α') ἔθιμον κοινωνικόν, καθεστώς, συνήθεια καὶ τάξις συχνὴ ἡ φρ. «-θέμις ἐστί» ἀπρμφ. Ξ 386, ξ 56, «-ἣ (ὀρθότ. ἥ, ἴδ. λ. ἤ) θέμις ἐστί» καθὼς εἶνε δίκαιον, τὸ ἔθιμον, ἡ τάξις, Β 73, Ι 33 κ. ἀ. καὶ μετὰ γεν. «-ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει» Ι 134. Τ 177, «-ἣ τε ξείνων θέμις ἐστί» ι 268, ξ 136, συχνοτέρα δὲ ἡ ἑξῆς: «-οὐ θέμις ἐστὶν» μετ' ἀπαρμφ. Π 796 κ. ἀ. καὶ μετὰ δοτ. «-οὐ τῷ θέμις ἐστὶν» Ξ 386, ξ 56· 6') ἐν τῷ συνδυασμῷ «ἀγορή τε θέμις τε» ἔχει τοπικὴν σημ. δικαστήριον, Λ 807. γ') δίκαιον, νόμος, ἑπομ. περιορισμός,, «-ὅς οὔ τινα οἶδε θέμιστα» Ε 761 2)πληθ. **Θέμιστες**· α') διατάξεις, ὁρισμοί,ἐντολαί,«-Διὸς θέμιστες» αἱ (διὰ τῶν χρησμῶν ἐξενεχθεῖσαι) βουλαὶ τοῦ Διός, π 403 6') νόμοι, δικαιολογικαὶ διατάξεις, δίκαιον, «-ἀγοραὶ καὶ θέμιστες» ι 112, «-οὔτε δίκας οὔτε θέμιστας» ι 215, «-οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται» Α 238· γ') δικαστικαὶ ἀποφάσεις, βουλεύματα κρίσις, «-κρίνειν θέμιστας σκολιάς» Π 387· δ') δικαιοδοσία, δικαίωμα τοῦ δικάζειν, «-σκῆπτρον ἠδὲ θέμιστες» ἀρχὴ καὶ δικαιοδοσία, Ι 99, Β 206· ε') δικαιώματα, φόρος, διδόμενος εἰς τὸν βασιλέα κατὰ νόμον ἢ ἔθιμον ὡρισμένος (οἷον τὸ δέκατον). [‖, διάφορος τῶν «δωτινῶν» αἵτινες, φαίνεται, ἦσαν μᾶλλον προαιρετικαὶ προσφοραί) «-λιπαρὰς τελεῖν θέμιστας» πληρώνω παχεῖς φόρους, Ι 156, 298.—**Θέμις**, κύρ. ὄν. θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας (Ἡσιόδ. Θεογ. 135)· παρ' Ὁμ. τρὶς μόνον ἀπαντᾷ. Ἐκτελεῖ ἐν Ὀλύμπῳ τὰ τοῦ κήρυκος, προσκαλοῦσα τοὺς θεοὺς εἰς συνέλευσιν, Υ 4· ὑποδέχεται τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὸ δεῖπνον τῶν θεῶν, καὶ ἐπιβλέπει εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἐθίμων καὶ τῆς τάξεως, Ο 87· συγκαλεῖ τοῦ λαοῦ τὰς

ἀγορὰς καὶ πάλιν αὐτὰς διαλύει, β 68. Ἐν δὲ τοῖς ὕμνοις καλεῖται ἡ φίλη τοῦ Διός, Ὕμ. 22, 2, καὶ συναρωγὸν ἔχει τὸν Ἄρη, Ὕμ. 7, 4. Παρὰ τοῖς μετέπειτα εἶνε ἡ προστάτρια τῆς νομιμότητος καὶ θεὰ τῆς δικαιοσύνης.

Θεμιστεύω, (θέμις), α') δικάζω, κρίνω, μετὰ δοτ. *Ὀδ. λ 569, καὶ μετὰ γεν. εἶμαι ὁ δικαστής, ι 114· β') ἐπὶ θεῶν «-θ. βουλὴν» ἐκφράζω (διὰ χρησμοῦ) βουλήν, χρησμοδοτῶ, Ὕμ. Ἀπ. 253, 293.

***Θεμιστοπόλος, ον**, (θέμις, πολέω) ὁ περὶ τὰς δίκας ἀναστρεφόμενος, δικαστής, ἐπίθ. τῶν βασιλέων, Ὕμ. Δήμ. 103, 473.

***Θεμιτός, ή, όν**, νόμιμος, δίκαιος, «-οὐ θεμιτὸν» μετ' ἀπαρμφ. Ὕμ. Δήμ. 207. (Κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ θεμιστὸς ἐκ τοῦ θεμίζω, θέμις).

Θεμόω (θεῖναι, θέμις), κυρ. θέτω ὅθ. ἀναγκάζω, βιάζω, «-νῆα θέμωσε χέρσον ἱκέσθαι» (τὸ κῦμα) ἐβίασε τὴν νῆα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ξηράν, * Οδυσ. ι 486, 542.

—θεν, μόριον ἀχώριστον, εἰς τὰ τοπικὰ ὀνόματα προσαρτώμενον καὶ μετ' αὐτῶν τοπικὰ ἐπιρρήματα ἀποτελοῦν, σημαίνοντα τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, ἀπό, ἐκ, π. χ. «-Τροίηθεν, Ἰλιόθεν, οἴκοθεν οὐρανόθεν, ἄλλοθεν κ. ἄ.». Ἐνίοτε δὲ ἐπιτείνεται ἡ σημασία των, προστιθεμένης καὶ τῆς προθ. Ἐκ ἢ Ἀπό, οἷον «-ἐξ ἢ ἀπ' οὐρανόθεν, ἐξ Αἰσύμηθεν, Θ 304, «-ἀπὸ Τροίηθεν» Ω 492, ι 38, «-ἐξ ἀλόθεν» ὅπ. ἴδε. Σπανιώτερον προσαρτᾶται εἰς οὐσιαστικὰ προσώπου σημαντικά, οἷον «-Διόθεν, θεόθεν» ἐκ Διός, ἐκ θεοῦ. Ἀπὸ τούτου τοῦ θεν διακρίνουσί τινες τὸ εἰς τὰ ἐπιρρήματα προσαρτώμενον, οἷον «-ἄνευθεν, ἄτερθεν, ἔκτοσθεν, ἔντοσθεν, πρόσθεν κλπ.», ὅπερ πολλάκις ἀποβάλλει τὸ τελικὸν ν, ἐν ᾧ εἰς τὸ ἄλλο δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι (τοὐλάχιστον παρ' Ὁμ.· περὶ δὲ τοῦ ἐν Ω 492 «-Τροίηθε» ἴδ. τὴν λ.) καθὼς οὐδὲ εἰς τὰ «-ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν», ἐν οἷς τὸ θεν εἶνε κατάληξις· διὸ καὶ τὰ ἀνωτέρω τοπικὰ ἐπιρρήμ. (Τροίηθεν κτλ). θεωροῦσί τινες ἀρχαίους γενικῆς τύπους.

Θέναρ, αρος, τό, τὸ κοῖλον τῆς χειρός, τὸ μεταξὺ τοῦ καρποῦ καὶ τῶν δακτύλων, Ε 339 †.

Θέο, ἐπ. προστ. ἀντὶ τοῦ θοῦ, ἴδ. τίθημι.

Θεόδμητος, ον, (θεός, δέμω), θεόκτιστος, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κτισμένος, «πύργοι» Θ 519 †.

Θεοϝειδής, ές, (θεός, εἶδος), ὅμοιος μὲ θεόν, θεόμορφος, ὡραῖος ἐπίθ. τοῦ Πάριδος, Γ 27, τοῦ Τηλεμάχου, ξ 175, τῶν μνηστήρων, φ 186, 277, τοῦ Δημοδόκου, ο 271, τοῦ Πριάμου, Ω 217, 299, 372, κ. ἄλλων.

Θεο-ϳείκελος, ον, (θεός, εἴκελος) = τῷ προηγ. ὅμοιος μὲ θεόν, ἐπὶ προσώπ. Α 131, γ 416 κ. ἄ.

Θεόθεν, ἐπίρ. ἐκ θεοῦ, π 447 †.

Θεοκλύμενος [. . ⏑ ⏑ . .], ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυφείδους, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, μάντις περιβόητος, *Ὀδυσ. ο 256 κ. ἄ.

Θεομαχία = μάχη θεῶν, ἀρχ. ἐπιγραφὴ τοῦ Υ τῆς Ἰλιάδος.

Θέον γ' πληθ. τοῦ θέω.

Θεοπροπέω, (θεοπρόπος), προφητεύω, μόνον κατὰ μετοχ. Α 109, Β 322, β 184.

Θεοπροπίη, ἡ, Α 87, 385, Λ 794, Π 36, α 415, β 201 καὶ **θεοπρόπιον**, τό, (θεοπρόπος) πᾶν ὅ,τι ὑπὸ τῶν θεῶν προμηνύεται, ὑπὸ δὲ τῶν θεοπρόπων, (μάντεων) ἐξηγεῖται, ἐπομ.

-πρόρρησις, προφητεία, χρησμός, θεία βουλή, ἐντολή, Ἰλ. Α 85, Ζ 438.

Θεοπρόπος, ὁ, ὁ ἔκ τινων σημείων ἐξηγῶν τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, μάντις, προφήτης, Μ 228, α 416· ὡς ἐπίθ. «-θεοπρ. οἰωνιστής» οἰωνοσκόπος μάντις, Ν 70. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ θεός καὶ προειπεῖν ἢ τὰ τοῖς θεοῖς πρέποντα λέγειν.

Θεός, ὁ, ἡ, γεν. πληθ. θεόφιν, Ρ 101· τὸ αὐτὸ καὶ ὡς δοτ. πληθ. Η 366. 1) ἀρσ. θεός, ὁ θεός, ἐπὶ ὡρισμένων ἀτόμων Ὁμ. πλχ., πολλάκις δὲ καὶ ἐν γένει, ὡς τὸ δαίμων 2), θεός, θεότης, Ρ 99, γ 131, θ 170 κ. ἀ. «-σὺν θεῷ» Ι 49, Ω 34, «-ἐκ θεόφιν» ἐκ θεῶν, Ρ 101, «-ὑπὲρ θεόν» παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ, Ρ 327· ὡσαύτως «-ἄνευ ἢ ἄνευθε θεοῦ» ἴδ. τὰς προθέσεις. 2) θηλ. ἡ θεὸς = θεὰ Ὁμ. πλχ., καὶ «-θήλεια θεός» Θ 7. 3) ἐπίθ. ἐν τῷ συγκρ. «-θεώτερος» θειότερος, «-θύραι θεώτεραι» μᾶλλον εἰς τοὺς θεοὺς ἀνήκουσαι, μᾶλλον εἰς χρῆσιν τῶν θεῶν, ν 111. Οἱ Ὁμηρικοὶ θεοὶ εἶνε ὑπὸ τὴν φυσικὴν ἔποψιν τὰ τελειότατα τῶν ὄντων, ὅθεν ἐν ταῖς παραβολαῖς λαμβάνονται εἰς ἔκφρασιν τοῦ τελειοτάτου, μεγίστου, καλλίστου κ.τ.τ. «θεὸς ὥς, ὥστε θεός, ἶσα θεῷ, θεῷ ἐναλίγκιος κ.τ.τ.» καὶ τὰ ἐπίθετ. «θεοειδής, θεοείκελος, θεσπέσιος, ἀθέσφατος». Ἔχουσι σῶμα μὲ αἷμα, ὅπερ καλεῖται ἰχώρ (ἴδ. τ. λ.), καὶ μορφὴν ὁμοίαν μὲ τὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' εἶνε μεγαλείτεροι, ὡραιότεροι, καὶ ἀπείρως ἰσχυρότεροι, Ε 859 ἑξ., Ο 361, Φ 407. Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ τινες, ὡς ὁ Ἥφαιστος (ἴδ. τ. λ.) ἔχοντες ἀνθρώπινα ἐλαττώματα. Εἶνε μὲν ἀθάνατοι, ἀπηλλαγμένοι νόσων καὶ γήρατος, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ παντὸς δυστυχήματος, Ε 336, 383, 858. Κατὰ τὴν σοφίαν καὶ τὰς γνώσεις ὑπερβαίνουσι πολὺ τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς ὅμως νὰ ἦναι διὰ τοῦτο πάνσοφοι, Ε 441, Β 485. Ὑπὸ τὴν ἠθικὴν ἔποψιν δὲν διαφέρουσι πολὺ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὑποκείμενοι εἰς ἐπιθυμίας καὶ ταπεινὰ πάθη. Κυβερνῶσι τὸν κόσμον καὶ μάλιστα τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀπονέμοντες αὐτοῖς εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν. Ὅταν ὅμως πολλάκις ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἁμαρτημάτων ἐπισύρῃ τὰ δυστυχήματα, ταῦτα εἶνε τιμωρία τῆς Μοίρας (ἴδ. τ. λ.), α 33, 34. Ἐμφανίζονται δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἱ θεοὶ ὑπὸ ἀλλοτρίαν μορφήν, ἢ νέφος περιβεβλημένοι, Ε 127, Ξ 343, Υ 131, 150. Ἡ κατοικία αὐτῶν εἶνε ὁ Ὄλυμπος καὶ ὁ Οὐρανός (ἴδ. Ὄλυμπος).

Θεουδής, ές, (θεοδϝής, δέδια) θεοφοβούμενος, εὐσεβής, δίκαιος, «-νόος» Ὀδ. ζ 121, θ 576, ι 176, ν 202, «-θυμός» τ 364, «-βασιλεύς» τ 109.

Θεόφιν, ἴδ. θεός, ἐν ἀρχ.

Θεραπεύω [. ⏑ . .] (θεράπων), ὑπηρετῶ, κατ' ἀντίθ. τοῦ «-ἄρχω», ν 265 †.—Μέσ. μέλ. θεραπεύσομαι μὲ σημ. ἐνεργητικήν, Ὕ. Ἀπ. 390.

***Θεράπνη**, ἡ, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ θεράπαινα, ὑπηρέτρια, Ὕ. Ἀπ. 157.

Θεράπων [. ⏑ .], οντος, (τρέφω;) ὁ, ὑπηρέτης καὶ μάλιστα ὁ ἑκούσιος, καὶ οὐ μόνον ἐλεύθερος, ἀλλὰ πολλάκις εὐγενής, Ο 431 ἑξ.· ὅθεν πολλάκις ταὐτὸν τῷ ἑταῖρος, σύντροφος, οὐσιωδῶς λοιπὸν διάφορος τοῦ «-δμωός» καὶ τοῦ «-δούλου». Οὕτως ὁ Πάτροκλος εἶνε θεράπων τοῦ Ἀχιλλέως, Π 244, ὁ Μηριόνης τοῦ Ἰδομενέως, Ψ 113· πάντες οἱ ἥρωες εἶνε «-θεράποντες Ἄρηος» Β 110, Η 382 κ. ἀ.· οἱ βασιλεῖς «-θεράποντες Διός» Λ 255· οἱ ἀοιδοὶ «Μουσάων θεράποντες» Ὕμ. 32,

20· πρὸ πάντων δὲ λέγονται οἱ ἑταῖροι τῶν ἡρώων, οἱ κυβερνῶντες τοὺς ἵππους τοῦ ἅρματος, «ἡνίοχοι θεράποντες» Ε 580, Θ 113· ὡσαύτως λέγεται καὶ ὁ κῆρυξ, σ 424. Ἐν τῇ Ὀδ. οἱ θεράποντες ἐκτελοῦσι πολλῶν εἰδῶν οἰκιακὰς ὑπηρεσίας, α 109, π 253, ἀλλ' εἶνε πάντοτε εὐγενεῖς, ὡς οἱ ἱπποκόμοι τῶν ἱπποτῶν τοῦ μέσου αἰῶνος, οἵτινες ἦσαν παῖδες εὐγενεῖς. Τοιοῦτος ἦτο ὁ Ἐτεωνεὺς δ 22.

Θερέω, ἀντὶ τοῦ **θερῶ**, ἴδ. θέρομαι.

Θερμαίνω, ἀόρ. ἐθέρμηνα, θερμαίνω, ζεσταίνω, οἷον «-λοετρά» Ξ 7. —Παθ. θερμαίνομαι, ι 376.

Θερμός, **ή**, **όν**, καὶ δικατάλ., Ὕ. Ἑρμ. 110 (θέρω), θερμός, ζεστὸς (εἰς διαφόρους βαθμοὺς) «-λοετρά» Ξ 6, «-αἷμα» Λ 266 κ. ἀ.· ἔτι δὲ ζεματιστός, βραστός, τ 388. Μεταφ. «-θερμὰ δάκρυα» Η 426, δ 523.

Θέρμω, (θέρω) μόνον ἐν τῇ προστ. θέρμετε, καὶ ἐν τῷ παθ. παρατ. θέρμετο, θερμαίνω, ζεσταίνω, οἷον «-ὕδωρ» θ 426. — Παθ. θερμαίνομαι, θ 437, Σ 348, «-πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω θέρμετο» Ψ 381.

Θέρος, **εος**, τό, (θέρω) γεν. **θέρευς**, η 118, δοτ. **θέρει**, Χ 151. Κυρ. θάλπος, καύσων, ζέστη, ἰδίως δὲ ἡ θερμὴ ὥρα τοῦ ἔτους, θέρος, καλοκαῖρι, κατ' ἀντίθ. τῆς «-ὀπώρης» μ 76, καὶ τοῦ «-χείματος» η 118.

Θερσίλοχος [. ⏑ . .], ὁ, εἷς τῶν Παιόνων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Ρ 216, Φ 211.

Θερσίτης [. ⏑ .], **αο**, ὁ, κατὰ τὸν Ἀπολδ 1, 8, 1, υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὁ αἴσχιστος τῶν ἐπὶ Τροίας Ἑλλήνων, ἀλλοίθωρος, χωλὸς τὸν ἕτερον πόδα καὶ κυφός. Ἡ φιλόψογος αὐτοῦ καὶ ἀκριτόμυθος γλῶσσα ἔψεγε τὰ πάντα, οὐδὲ τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν φειδομένη. Ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τοῦ σκήπτρου του ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ ἡσυχάσῃ, Β 212—271.

Θέρω, θερμαίνω μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπικοῖς· παρ' Ὁμ. δὲ μόνον τὸ παθ. **θέρομαι**, μέλ. θέρσομαι, ἀόριστ. β' παθ. ἐθέρην, ὑποτ. θερέω ἀντὶ τοῦ θερῶ· α') θερμαίνομαι, τ 64, 507, «-πυρός» ρ 23· β') καίομαι, μετὰ γεν. «-πυρός» ὑπὸ τοῦ πυρός, Ζ 331, Λ 667.

Θές, ἴδ. τίθημι.

Θέσις, ἡ, (τίθημι) τόξου ἀρχαία ἐπιγραφὴ τῆς φ ῥαψῳδίας.

Θέσκελος, **ον**, (θεός, κέλεσθαι) κατ' ἀρχὰς=θεῖος, ὑπεράνθρωπος, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ποιηθεὶς ἑπομ. θαυμάσιος, μόνον ἐπὶ πραγμάτων εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν «-θεσκ. ἔργα» Γ 130, λ 374, 610.—Ἐπίρ. «-ἔϊκτο **θέσκελον** αὐτῷ» Ψ 107.

Θεσμός, ὁ, (τίθημι), τὸ τεθειμένον, τὸ σταθερῶς κείμενον, καθεστώς, ἔθιμον, νόμος, «-λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο» ψ 296 †. «-Θεσμοὶ εἰρήνης» οἱ νόμοι τῆς εἰρήνης, Ὕμ. 17, 6.

Θέσπεια, (θεσπεσία) πόλις Βοιωτίας, αἱ Θεσπειαὶ Β 498 †. Ἔκειτο κατὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Ἑλικῶνος καὶ εἶχε ναὸν τοῦ Ἔρωτος καὶ τῶν Μουσῶν.

Θεσπέσιος, **ίη**, **ον**, (θεός ἔσπεσον;). Σημ.: πᾶν ὅ,τι ἐκπληκτικόν, μέγα, λαμπρόν, ὑψηλόν, ἰσχυρόν, ὑπεράνθρωπον, εἴτε ἐκ τῆς φύσεως εἴτε ἐκ τῶν ἀνθρώπων προέρχεται, θεῖος, ἔξοχος, ὑπερμεγέθης, σφοδρός, ἐκπληκτικός, θαυμάσιος, «-ἀλαλητός, ὅμαδος, ἠχή, ἰαχὴ κ. ἀ.», Ὁμ. πληχ. «-φύζα, φόβος» ἰσχυρά, κατὰ κράτος φυγή, Ι 2, Ρ 18: (ἐνταῦθα ἑρμηνεύεται ὑπό τινων: ὑπὲρ φύσιν, θεόπεμπτος, ἀλλ' ἄνευ ἀνάγ-

κης)·ὡσαύτως «-λαῖλαψ, νέφος, ἀχλύς» Ο 669, η 41, ι 68, μ 314, Υ 342, «-ἄωτον» ἐξαίρετον μαλλί, ι 434, «-θ. χαλκός» τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν χαλκῶν ὅπλων, Β 457· ὡσαύτως «-θ. κτεάτεσσιν» υ 289.—Ἐπίρ. «-θεσπεσίως ἐφόβηθεν» κατὰ κράτος ἔφυγον, Ο 637. Θεσπεσίῃ=κατὰ θείαν βούλησιν Β 367.

Θεσπιδαής [. ⏑ ⏑ .], **ές**, (θέσπις, δαίω), γεν. **έος**, κυρ. θεόφλεκτος, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀναφθείς, ἐν γένει δὲ σφοδρός, πάντοτε ὡς ἐπίθ. τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, «-θ. πῦρ» Μ 177, 441, Υ 490, Φ 342 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ἐν τῷ δ 418.

Θέσπις [. ⏑], **ιος**, ὁ, ἡ, (σεπ—sequi). 1) εὐσεβής, θεόπνευστος, ἐπίθ. τοῦ «-ἀοιδή» καὶ «-ἀοιδός» Ὀδ. α 328, θ 498, ρ 385. 2) ἐν γένει θεῖος, λαμπρός, ἔξοχος, οἷον «-ἄελλα» Ὕ. Ἀφρ. 209.

Θεσπρωτοί, οἱ, ἔθνος Πελασγικόν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἠπείρου κατοικοῦν περὶ τὴν Δωδώνην, ξ 315, 327, π 65, 427.

Θεσσαλός [. ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χαλκιόπης, θυγατρὸς τοῦ Εὐρυπύλου βασιλέως τῆς Κῶ, πατὴρ τοῦ Φειδίππου καὶ τοῦ Ἀντίφου, Β 679.

Θεστορίδης [. ⏑ .], **ου**, ὁ, Α') πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Θέστορος· α') ὁ Κάλχας, Α 69· β') ὁ Ἀλκμάων, Μ 394. Β') ὡς κύρ. ὄν. Ἐπιγ. 5.

Θέστωρ, **ορος**, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἴδμονος, μάντις καὶ Ἀργοναύτης, πατὴρ τοῦ Κάλχαντος, τοῦ Ἀλκμάονος, τῆς Λευκίππης καὶ τῆς Θεονόης, Ὑγῖν. μῦθ. 160. 2) υἱὸς τοῦ Ἤνοπος, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 401.

Θέσφατος [. ⏑ .], **ον**, (θεός, φάναι), 1) θεόρρητος, ὑπὸ θεοῦ εἰρημένος ἢ ὡρισμένος, προωρισμένος, Θ 477, τινί, δ 561, κ 473. Ὅθεν τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. **θέσφατον**, θεῖον ῥῆμα, θεῖον λόγιον, χρησμός, Ε 64, ν 151, 297, «-θέσφατα παλαίφατα» παλαιὰ θεῖα λόγια, ι 507, ν 172. 2) ἐν γένει θεοποίητος, θεόπεμπτος, «-ἀήρ» η 143. —Τῆς Ἰλ. μόνον ἔνθ. ἀνωτ.

Θέτις [. ⏑], ἡ, γεν. **ιδος**, Θ 370, δοτ. **Θέτι** [. ⏑] (ἀντὶ τοῦ **Θέτιι**) Σ 470, αἰτ. **Θέτιν**, [. ⏑], κλ. **Θέτι** [. ⏑], Σ 385, 424, Ω 88, μία τῶν πολλῶν Νηρηΐδων, γυνὴ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως οὐχὶ ἑκουσίως, ἀλλὰ κατὰ βούλησιν τοῦ Διός, Σ 431 ἑξ., Ω 62. Ἐκ τῆς μεγάλης πρὸς τὸν υἱόν της στοργῆς ἀναβαίνει εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἱκετεύει τὸν Δία νὰ ἐκδικήσῃ τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην ἀτιμίαν, Α 502 ἑξ. Ὁ δὲ Ζεὺς χαρίζεται εἰς αὐτὴν λίαν εὐνοϊκῶς, ἐνθυμούμενος ὅτι ποτὲ ὑπ' αὐτῆς ἐσώθη, ὅτε οἱ ἄλλοι θεοὶ ἤθελον νὰ τὸν δέσωσι, Α 397 ἑξ. Κατοικεῖ ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, διὸ καὶ καλεῖται «ἁλοσύδνη» Υ 207. Κατὰ τὸ Ω 73 ἑξ., 753, πρβλ. Α 357, Σ 35, ἡ κατοικία της δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς Τροίας.

Θεύσεαι, εσθαι μέλ. τοῦ θέω.

Θέω, καὶ **θείω**, Ζ 507, Κ 437, μέλ. θεύσομαι, Λ 701, Ψ 623· παρατ. θαμιστ. θέεσκον, Υ 229. 1) τρέχω, σπεύδω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, Ὅμ. πλχ., «-πόδεσσι, ποσί» Ψ 623, θ 247, «-μετά τινα» σπεύδω, τρέχω κατόπιν τινος, Κ 63, «-πολέος πεδίοιο» Δ 244, Ζ 507, Χ 23, «-περὶ τρίποδος θέω» περὶ τρίποδος παρατρέχω, (παραβγαίνω εἰς τὸ τρέξιμον) Λ 701, «-περὶ ψυχῆς Ἕκτορος θεόν» Χ 161. Πολλάκις συντάσσεται μετ' ἄλλων ῥημάτων κατὰ μετοχὴν τροπικήν, οἷον

«-ἦλθε θέουσα», Ζ 54. 394. Ρ 157, Σ 167· ὡσαύτως «-ἷξε θέων» γ 288, «-θέων παρέστη» Ο 649 κ. ἄ. 2) ἐπὶ ἀψύχων· α') κινουμένων πραγμάτων, τρέχω, οἷον περὶ πλοίου, Α 483, β 429 κ. ἄ., περὶ κυλινδουμένου βράχου, Ν 141, περὶ τοῦ κεραμευτικοῦ τροχοῦ Σ 601, περὶ τοῦ δίσκου «-ἀπὸ χειρός» θ 193· β') ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων, διαθέω, ἐκτείνομαι, «-φλὲψ ἀνὰ νῶτα θέουσα» Ν 547· ἰδίως δὲ περὶ παντὸς κυκλοτεροῦς, «ἄντυξ πυμάτη θέεν ἀσπίδος» Ζ 118, πρβλ. Υ 275, ω 208.

Θεώτερος, η, ον, ἴδ. Θεός.

Θῆβαι, ῶν, αἱ, Θήβη, ἡ, 1) ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπιφανεστάτη πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμόν, κτίσμα τοῦ Κάδμου, ἐξ οὗ ἡ ἀκρόπολις αὐτῆς ὠνομάσθη Καδμεία, ἔπειτα δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφίονος. Παρ' Ὁμ. εὑρίσκεται εἰς ἑνικ., Δ 378, 406, λ 265 κ. ἄ., εἰς πληθ., Ε 804, Ζ 233, Ο 247 κ. ἄ. Ἐπωνομάζετο «-ἑπτάπυλος» λ 263, ἴδ. Ἀπολδ. 5, 6, 6· ἔτι δὲ καὶ «-ἐϋστέφανος» Τ 99, πρβλ. Ὑποθῆβαι. 2) ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς ἄνω Αἰγύπτου (Θηβαΐδος) παρὰ τὸν Νεῖλον, μετέπειτα Διὸς πόλις ὀνομασθεῖσα, περιβόητος διὰ τὰ πλοῦτη της, ὅθεν καὶ παρ' Ὁμ. «-ἑκατόμπυλος» ἐπονομάζεται, μόνον κατὰ πληθ. Ι 381, δ 126, 127. 3) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἑνικῶς, πόλις τῆς Τροίας κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Μυσίας, εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ ὄρους Πλάκου (δι' ὃ καὶ Ὑποπλακίη Θήβη), κατοικουμένη ὑπὸ Κιλίκων, ἕδρα τοῦ Ἠετίωνος, τοῦ πατρὸς τῆς Ἀνδρομάχης, πορθηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Κατὰ τὰ σχόλια ἦτο τὸ μετέπειτα Ἀδραμύττιον (ὀρθότερον δηλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀδραμυττηνῶν, Στράβ. 13, 1, 61), Α 366, Ζ 397. Ὁ πληθ. «Θήβησιν» μόνον Χ 479. Πρβλ. Στράβ. 13, 1, 7.

Θήβαζε, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ **Θήβαζε,** εἰς τὰς Θήβας, Ψ 679.

Θηβαῖος, αίη, αῖον, Θηβαϊκός, καὶ ὡς οὐσιαστ. Θηβαῖος, κάτοικος τῶν Βοιωτίων Θηβῶν, κ 492.

Θηβαῖος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ Ἠνιοπέως, Θ 120.

Θήγω, μέλ. ξω, μέσ. ἀόρ. α' ἐθηξάμην· α') ἀκονῶ, ὀξύνω, περὶ τοῦ κάπρου «-ὀδόντας» Ἰλ. Λ 416, Ν 475 β') μέσ. ἀκονῶ τι τῶν ἐμαυτοῦ, «-δόρυ» Β 382.

Θηέομαι, ἀντὶ τοῦ **Θεάομαι,** β' ἑνικ. τοῦ ἐνεστ. τῆς εὐκτ. θηοῖο, Ω 418, παρατ. γ' πληθ. συνηρ. θηεῦντο ἀντὶ τοῦ: ἐθεῶντο, ἀόρ. α') ἐθηησάμην, εὐκτ. γ' πληθ. θησαίατο (ἐκ τοῦ θεάομαι, ὅπ. ἴδ.), βλέπω μετά τινος διαφέροντος, θεωρῶ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ θαυμασμοῦ βλέπω, θαυμάζω, μετ' αἰτ. Η 444, Σ 524 κ. ἄ., «θηεῖτο δὲ πάντα θυμῷ» ε 76, ἀπολελ. ζ 237· διὸ καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ «-θαμβῶ» Ψ 728, 881, μετὰ τοῦ «θαυμάζω» ἴδ. τὴν λ.. «-θηήσαντο ἰδόντες» ἐθαύμασαν ἰδόντες, θ 17.

Θηῆς, ἀντὶ τοῦ **Θῇς,** ἴδ. τίθημι.

Θηητήρ, ῆρος, ὁ, ἴδ. θηρητήρ.

Θήιον, τό, ἀντὶ τοῦ **Θεῖον,** ὅπ. ἴδε.

Θηλέας, αἰτ. πληθ. τοῦ **Θῆλυς.**

Θηλέω, (θάλλω), ἀνθῶ, μετὰ γεν. «-λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον» ἤνθουν, δ ἐ. ἦσαν κατάφυτοι ἐξ ἴων καὶ σελίν., ε 73 †. Ἴδ. θάλλω.

Θῆλυς, εια, υ. 1) θῆλυς, θηλυκὸς (τοὐναντίον ἄρρην) «-θήλεια θεός» θεά, Θ 7, «-θήλεας ἵππους» θυλικὰ ἄλογα, φορ(β)άδες, Ε 269, Λ 681, «-αὐτή» ζ 122· ὅθεν τρυφερός, ἴδ. κατωτ. 2) δροσιστικός, δροσερός, «ἐέρ-

-σης» ε 467. Συγκρ. ἄνευ συγκριτικῆς σημασ. ὡς τὸ ἀγρότερος, ὀρέστερος, κ.τ.τ., ἢ θετικὸν μετὰ καταλήξ. συγκριτικῆς **θηλύτερος, η, ον,** μόνον ἐν τῷ «-θηλύτεραι θεαὶ καὶ θηλ. γυναῖκες» αἱ τρυφεραί, αἱ λεπτοφυεῖς γυναῖκες, Θ 520, θ 324, λ 386, 434, ψ 166.

Θημών, ῶνος, ὁ, (τίθημι), σωρός, θημωνιά, «-ἠίων» ε 368 †.

Θήν, ἐγκλιτ. μόριον (κατ' ἀρχὰς ἕτερος διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **δήπου**) βεβαιωτικόν, ἐκφράζον τὴν τοῦ ὑποκειμένου πεποίθησιν, **βεβαίως δά,** Ι 394 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰρωνικῶς, ὅπως καὶ τὸ «-δή που», Ν 620, Ρ 29· ἐπιτείνεται ἐν τοῖς ἑξῆς συνδυασμοῖς : «-ἤ θήν» ἔ δά, ἔννοια σου δά, Λ 635 κ. ἀ., «οὐ θην δή» κατ' οὐδένα τρόπον, εἶνε ἀδύνατον νά γ 352. Σημειωτέοι καὶ οἱ ἑξῆς συνδυασμοί : «-οὔ θην» ὄχι δά, Β 276, Θ 448 κ. ἀ., «-οὐ μέν θην 'κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι» καὶ ὅμως δὲν πιστεύω διὰ νὰ ἦμαι χειροτέρα ἐκείνης, ε 211, «-ἐπεὶ θην» ἐπειδὴ βεβαίως, π 91, «-καὶ γάρ θην» διότι βεβαίως, ἀναμφιβόλως, Φ 568. — Τῆς Ὀδ. μόνον ἔνθ. ἀνωτ.

Θηοῖο, ἴδ. θηέομαι.

Θήρ, θηρός, ὁ, θηρίον, ἀγρίμι(ον), Κ 184, ι 473 κ. ἀ., Ὕμ. 18, 13, πρβλ. **φήρ.**

Θηρευτής, οῦ, ὁ, (θηρεύω). κυνηγός, κυνηγετικός, θηρευτικός, μόνον ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ ὀνόματος «-ἀνήρ» καὶ «κύων», οἷον «-κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι» Ἰλ. Μ 41, «-κυσὶ θηρευτῇσι» Λ 325.

Θηρεύω, κυνηγῶ, τ 465 †, μόνον κατὰ μετοχήν.

Θήρη, ἡ, (θήρ), θήρα, κυνήγι(ον), Ε 49, Κ 360, τ 429, ἄγρα, κυνῆγι, ι 158.

Θηρητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ **θηρήτωρ, ορος,** ποι., Ι 544 † (θηράω), κυνηγός, «-ἄνδρες θηρ.» Μ 170, «-αἰετὸς θηρητήρ» Φ 252, Ω 316, «-τόξων θηρ.» ὁ κυνηγῶν καὶ θέλων νὰ κλέψῃ τὰ τόξα, φ 397.

Θηρίον, τό, θηρίον ἀγρίμι, ἐπὶ ἐλάφου «-μέγα θηρίον», κ 171, 180. κατ' ἀντίθ. τῶν «-ἀνθρώπων» καὶ «-οἰωνῶν» Ὕ. Ἀφρ, 4.

***Θηροσκόπος, ον,** (θήρ, σκοπέω), ἐνεδρεύων καρτερῶν, ἢ σκοπεύων τὰ θηρία, «-Ἰοχέαιρα θηρ.», Ὕμ. 27, 11.

Θής, θητός, ὁ, (θῆναι, συνθησία), μισθωτός, ἐργάτης, δ 644 †, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-δμῶες», ὅπ. ἴδε. Ἦσαν οἱ θῆτες ἄνθρωποι ἐλεύθεροι μέν, ἀλλὰ πτωχοί, οἵτινες καθ' ἑαυτοὺς κατοικοῦντες εἰργάζοντο ἐπὶ μισθῷ δουλικὰς ἐργασίας παρὰ τοῖς πλουσίοις καὶ μεγάλα ἔχουσι κτήματα καὶ οὕτως ἀπέζων.

Θησαίατο, ἴδ. θηέομαι.

Θήσατο, ἴδ. θάω.

Θησεύς, ῆος καὶ έως, αἰτ. **Θησέα,** ἥρως Ἰωνικός, καὶ ἰδίως Ἀττικός, υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Αἴθρας, ἢ κατ' ἄλλην παράδοσιν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένων ἡρωϊκῶν πράξεων ἀξιοσημείωτοι εἶνε : ὁ φόνος τοῦ Μινωταύρου συνεργείᾳ τῆς Ἀριάδνης, λ 322, ἡ πρὸς τοὺς Κενταύρους μάχη ἡ κατὰ τὸν γάμον τοῦ ἐπιστηθίου αὐτοῦ φίλου Πειρίθου γενομένη ἐν Θεσσαλίᾳ κ. ἄ. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδετο καὶ ὁ συνοικισμὸς τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς, τῶν πρότερον κατὰ δήμους οἰκούντων, καὶ ἡ θεμελίωσις τῆς μετέπειτα πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Α 265, λ 631.

Θητεύω (θής), ἀόρ. ἐθήτευσα, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, δουλεύω, Φ 444, σ 357, τινί, λ 489.

Θι [⏑], μόριον ἀχώριστον, προσαρτώμενον εἰς ὀνόματα καὶ ἀντωνυμίας, τὴν ἐν τόπῳ στάσιν σημαῖνον, οἷον «ἀγρόθι, οἴκοθι, ἄλλοθι, αὐτόθι» 'Ιλιόθι», μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου, οἷον « ἠῶθι» (ὅπ. ἴδ.) τὸ πρωΐ, Ὅμ. πλχ.

Θίς, θινός [– .], ὁ, (τίθημι ;), 1) κυρ. πᾶς σωρός, «πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν (=ὀστέων) θὶς ἀνδρῶν πυθομένων» μ 45. 2) ἰδίως ὁ τῆς ἄμμου σωρὸς ὁ τὴν παραλίαν, ἀμμουδιά, καὶ ἐν γένει αἰγιαλός, παραλία, «θ. θαλάσσης ἢ ἁλός» μόνον κατὰ δοτ. ἢ αἰτ. τοῦ ἑνικ., Α 34, η 290, ι 46. (Τὸ γένος διακρίνεται μόνον ἐκ τοῦ Ψ 693. «θίν' ἐνὶ φυκιόεντι» καὶ μ 45, ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι εἶνε ἄρσεν., ἐν ᾧ μετέπειτα εἶνε ἄρσεν. καὶ θηλ.).

Θίσβη, ἡ, παρὰ δὲ τοῖς πεζογρ. καὶ **Θίσβαι**, αἱ, ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Ἑλικῶνος μεταξὺ Κρεούσης (ἢ Κρεύσιος) καὶ Θεσπιῶν, ἔχουσα ἐπίνειον (|| . ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ κόλπου τῆς Δομβρένας μίαν ὥραν ἀπέχον τῆς πόλεως, (Κακῶσι νῦν). Ἐπὶ τῶν γυμνῶν νήσων τῶν περικλειουσῶν τὸν κόλπον παρατηροῦνται καὶ σήμερον στίφη πολλὰ ἀγρίων περιστερῶν, ὅθεν καὶ παρ' Ὅμ. «πολυτρήρων Θίσβη»), Β 502 πρβλ. Στράβ. 9, 2, 28.

Θλάω, ἀόρ. ἔθλασα, σσ, θραύω, συντρίβω, σπάνω, τσακίζω, μετ' αἰτ. «κοτύλην» Ε 307, «κυνέην» Μ 384, «ὀστέα» σ 97.

Θλίβω [– .], μέλ. θλίψω, πιέζω, Μέσ. «θλίψεται ὤμους» θὰ κατατρίψῃ τοὺς ὤμους του, ρ 221 †.

Θνήσκω, (ἐκ τῆς ῥίζ. θαν– κατὰ μετάθ. θνα–), μέλ. θανοῦμαι, ἀπαρέμφ. θανέεσθαι, ἀόρ. β' ἔθανον, παρακείμ. τέθνηκα, καὶ τούτου συγκεκομμ. τύποι : πληθ. τέθναμεν, τεθνᾶσι, εὐκτ. τεθναίην, προστ. τέθναθι, ἀπαρέμφ. τεθνάμεν καὶ τεθνάμεναι, μετοχ. τεθνεώς, μόνον ἐν τῇ δοτ. τεθνεῶτι (κατὰ συνίζ. τρισύλλαβ.), τ 331, συνηθεστέρα ἡ τεθνηώς, –ῶτος καὶ ἐνίοτε τεθνηότος, ω 56, Ν 659, Τ 300, Ω 20, θηλ. τεθνηκυῖα. Σημ. 1) ἀποθνήσκω, εἴτε φυσικὸν εἴτε βίαιον θάνατον, «ὑπὸ χερσίν τινος» ὑπὸ τῶν χειρῶν τινος, Ο 289, «οἰκτίστῳ θανάτῳ» λ 412. 2) ἐν τῷ παρακ. εἶμαι ἀποθαμένος, ἀπέθανα (τοὐναντίον τοῦ ζῆν), β 132, μετοχ. «τεθνηώς» ὁ ἀποθανών, ὡσαύτως «τεθνηῶς νεκρός» Ζ 71, μ 10, πρβλ. τὴν λ. καταθνήσκω, «οἱ θανόντες» οἱ ἀποθανόντες, Π 457, Χ 389 κ. ἀ.

Θνητός, ἡ, όν, (θνήσκω), θνητός, ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων, Ν 322· ὡς οὐσ. «οἱ θνητοί» (τοὐναντίον οἱ ἀθάνατοι), Μ 242, τ 593.

Θοαὶ νῆσοι, ἴδ. θοός.

Θόας, αντος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ τῆς Γοργοῦς, βασιλεὺς τῆς Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ, Β 638, Δ 275, ξ 499. 2) υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, βασιλεὺς τῆς Λήμνου, πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης, μόνος αὐτὸς σωθεὶς κατὰ τὴν ἐν Λήμνῳ ἀνδροφονίαν ὑπὸ τῆς θυγατρός του, ἥτις κρυφίως τὸν ἔπεμψεν εἰς τὴν Οἰνόην, Ξ 230, Ψ 745. 3) εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθείς, Π 311.

Θόη, ἡ, (ἐκ τοῦ ἐπιθ. θοή), μία τῶν Νηρηΐδων, Σ 40.

Θοινάω, γεύομαι, γευματίζω, παρ' Ὅμ. μόνον ἀπαρμφ. παθητ. ἀορ. α'

«-θοινηθῆναι» ἵνα φιλευθῶσιν, ἵνα γευθῶσι, δ 36 †.

***Θοίνη**, ἡ, γεῦμα, φαγεῖ Βατρ. 40. (‖. Ἐτυμολογεῖται κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ **θάω** (θηλάζω) οἱονεὶ: πότος· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ **θύω** (θυσιάζω): εὐωχία, ἑστίασις, ἐπειδὴ πᾶσα θυσία συνεπήγετο ἑστίασιν, πᾶσα δὲ ἑστίασις προαπῄτει θυσίαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ φθογγολογικῶς δὲν εἶνε ἀναντίρρητος ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία, ἴσως δὲν εἶνε ἀπίθανος ἡ ἐκ τοῦ **θάω** (θοάζω, θῶκος, θόωκος) =κάθημαι, κεῖμαι, καθ' ἣν θοίνη λέγεται ἡ ἑστίασις, εἰς ἣν στρώνονται οἱ ἄνθρωποι.

Θόλος, ὁ, κυρ. ἡ θολωτὴ στέγη, ἔπειτα ἰδίως κυκλοτερὲς οἰκοδόμημα θολωτόν, οἷον τὸ ἐν Ὀδ. μεταξὺ τῆς οἰκίας καὶ τῆς αὐλῆς, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ τὰ τρόφιμα, ἀποθήκη, κελλάρι, χ 442, 459, 466.

Θοός, ή, όν, (θοϜός, θέω) 1) ταχύς, εὐκίνητος· α') ἰδίως ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν, εὐκίνητος, ὀξύς, γοργός, ὁρμητικός, ραγδαῖος (ὁ δὲ κατὰ τοὺς πόδας εὐκίνητος λέγεται «-ταχύς, ὠκύς») «-Ἄρης» Ε 430 κ. ἀ. «-θοὸς ἔσκε μάχεσθαι» Ε 365 «-νῦν θοοὶ ἔστε» ταχεῖς, ζωηροὶ ἐν τῇ μάχῃ, Π 422· β') ἐπὶ ἄλλων ἐμψύχων, οἷον «-ἄγγελος» Ὑμ. 18, 29, «παρδάλιες» Ὑ. Ἀφρ. 71· γ') ἐπὶ πραγμάτων κινητῶν «-χεῖρ» Μ 306, «-βέλος» χ 83, «-ἅρμα» Ρ 458, «-μάστιξ» Ρ 430, «-δαίς» γεῦμα ἐν τάχει παρασκευασθέν, θ 38, ἴδ. αἰψηρός· ἰδίως δὲ εἶνε σύνηθες ἐπίθ. τῶν «-νηῶν» Α 12 κ. ἀ., καὶ ὡς τοιοῦτον συνδυάζεται μετὰ τοῦ «-ὠκύς» η 34 «-νὺξ θοή» ἡ ταχεῖα νύξ, σταθερὸν ἐπίθ. τῆς νυκτός, δοθὲν αὐτῇ ἐκ τῆς περιστάσεως ὅτι παρ' ἡμῖν ταχέως ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἡμέραν νὺξ ἄνευ μακρᾶς διαρκείας τοῦ λυκόφωτος (τὴν ἄμεσον μετάβασιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὴν νύκτα, τὴν ἐν ταῖς τροπικαῖς χώραις διὰ παντὸς τοῦ ἐνιαυτοῦ παρατηρουμένην, ἀγνοεῖ ὁ Ὅμ.)· κατ' ἄλλους δὲ ἧττον πιθανῶς διότι κατὰ τὸ φαινόμενον ταχύτερον τῆς ἡμέρας παρέρχεται ἡ νύξ, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι κοιμώμενοι δὲν αἰσθάνονται τὴν παρέλευσιν· κατ' ἄλλους εἶνε ἡ αἰφνίδιος, ἀπότομος (ὡς αἴφνης ἐπερχομένη), ἀλλὰ συνυπονοουμένης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ φοβεροῦ καὶ ὀλεθρίου. 2) ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων, εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, ὀξύς, μυτερὸς μόνον ἐν τῇ τοπικῇ ὀνομασίᾳ «-Θοαὶ νῆσοι» ο 299. Οὕτως ἐλέγοντο μικραί τινες βραχώδεις νῆσοι κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου τὰς ἐσχατιὰς τῶν Ἐχινάδων ἀποτελοῦσαι καὶ διὰ τὰς ὀξείας αὐτῶν γλώσσας τὰς εἰς τὴν θάλασσαν προεχούσας Θοαὶ ἢ ὑπὸ τῶν μετέπειτα Ὀξεῖαι ὀνομασθεῖσαι (Στράβ. 8, 3, 26. πρβλ. 10, 2, 19. Καὶ σήμερον δὲ Ὀξειαὶς λέγονται, ἴδ. καὶ Ἐχῖναι).

Θοόω (θοός 2), ἀόρ. α' ἐθόωσα, ὀξύνω, κάμνω τι ὀξύ, «-ἄκρον (ρόπαλον)» ι 372 †.

Θόρε, ἀντὶ τοῦ **ἔθορε**, ἴδ. θρώσκω.

***Θορικός** [. ᴗ .], ὁ, μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων ὑπὸ τοῦ Κέκροπος κτισθεισῶν πόλεων τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, μετέπειτα δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ὅπου καὶ ἐρείπια ἀρχαῖα σώζονται, καὶ διὰ τῶν ἀνασκαφῶν πολλὰ εἰς φῶς προήχθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου Χ. Τσούντα. Ἐξ αὐτοῦ ἐπίρ **Θορικόνδε**, Ὑ. Δήμ. 126.

Θορυβέω [. ᴗ . .] (θόρυβος), θορυβῶ, κραυγάζω, Βατρ. 191.

Θοῦρος, ὁ, θηλυκ. **Θοῦρις, ιδος**

(θορεῖν, θρώσκω), κυρ. ὁ ἐπιπηδῶν, ἐπιτιθέμενος· ἐπομ. ὁρμητικός, ἀκάθεκτος, ἀχαλίνωτος· τὸ ἀρσενικὸν εἶνε πάντοτε ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως. Ε 30 κ. ἀ., τὸ δὲ θηλ. «-θοῦρις» τῶν ὅπλων μεθ' ὧν ἐπιτίθεταί τις κατὰ τῶν πολεμίων, «-ἀσπίς» Λ 32, Υ 162, «-αἰγίς» Ο 308. «-θοῦρις ἀλκή» ἡ ὁρμητική, ἡ ἐξεγηγερμένη δύναμις ἡ ἐν ταῖς μάχαις εἴτε πρὸς ἐπίθεσιν εἴτε πρὸς ἄμυναν, Δ 234 κ. ἄ. πλχ. τῆς Ἰλ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον δ 527.

Θόωκος, ὁ, ἴδ. θῶκος.

Θόων, ωνος, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, Τρώς, ἀδελφὸς τοῦ Ξάνθου, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθείς. Ε 152. 2) ἕτερος Τρὼς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Λ 422. 3) ἄλλος Τρὼς μετὰ τοῦ Ἀσίου ἐφορμήσας κατὰ τοῦ τείχους τῶν (Ἀχαιῶν, Μ 140· 4) ἄλλος Τρὼς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, Ν 545. 5) εἷς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων, θ 113.

Θοῶς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ **θοός**, ὀξέως, ταχέως, ἀμέσως, Ε 533, ε 243 κ.ἀ., Ὕμ. 6, 7.

Θόωσα, ἡ, νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυνος, μήτηρ τοῦ Πολυφήμου, α 71, 72.

Θοώτης. ου, ὁ, κλ. Θοῶτα, ὁ κῆρυξ τοῦ Μενεσθέως, Μ 342, 343.

Θράσιος [⏑ ⏑ .], ὁ, εἷς τῶν Παιόνων ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Φ 210.

Θράσος, [⏑ .], τό, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ **θάρσος**, θάρρος, ἀφοβία, τόλμη. Ξ 416 †.

Θρασύδημος, ἴδ. Θρασύμηλος.

Θρασυκάρδιος [⏑ ⏑ . ⏑], **ον**, (θρ. καρδία), τολμηρός, ἄφοβος, ἀτρόμητος. Ἰλ. Κ 41, Ν 343.

Θρασυμέμνων [⏑ ⏑ . .], **ον**, γεν. **ονος** (θρασύς, μένω), τολμηρῶς μένων (ἐν τῇ τάξει), ἀτρόμητος, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, μόνον Ε 639, λ 267.

Θρασυμήδης [⏑ ⏑ . .], **ους**, ὁ, υἱὸς τοῦ Νέστορος, εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχηγῶν τῶν φυλάκων τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου, Ι 81 ἐξ. Τὴν αἰτίαν αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον εἰκάζομεν ἐκ τοῦ γ 39, 442.

Θρασύμηλος [⏑ ⏑ . .], ὁ, ἡνίοχος τοῦ Σαρπηδόνος, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 463, καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ Βαρνέσιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τῆς παλαιᾶς γραφῆς Θρασυμήδης· ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν (πλὴν τοῦ Δινδορφ.) ἐκ τῶν Ἑνετικ. Σχολ. ἔγραψαν Θρασύδημος.

Θρασύς [⏑ .], **εῖα**, **ύ**, (θράσος), τολμηρός, θαρραλέος, ἀτρόμητος, ἐπίθ. ἡρώων Θ 89, Μ 60· ἰδίως τοῦ Ἕκτορος Ἰλ. πλχ., τοῦ Ὀδυσσέως Κ 436, «-θρ. χεῖρες» Λ 553 κ. ἀ., ε 434, «-θρ. πόλεμος» μανιώδης, πεισματώδης, Ζ 254, 472, δ 146 κ. ἀ., ἔτι δὲ παράτολμος, παράδολος, κ 436.

Θρέξασκον, ἴδ. τρέχω.

***Θρεπτήριος, ον**, (τρέφω), μόνον ἐν τῷ οὐδ. πληθ. «-θρεπτήρια» Ὕ. Δήμ. 168, 223, ὅπερ συνηθέστερον συγκεκομ.

Θρέπτρα (κατὰ τὸ λύτρα ἀντὶ τοῦ λυτήρια καὶ δίδακτρα ἀντὶ τοῦ διδακτήρια), κυρ. ἡ ἀμοιβὴ ἢ τὰ δῶρα, τὰ παρὰ τῶν γονέων εἰς τὰς τροφοὺς τῶν παίδων διδόμενα, Ὕ. Δήμ. ἔνθ. ἀνωτ., ἔτι δὲ ἡ παρὰ τῶν τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς ἀποδιδομένη εἰς τὸ γῆρας ἀνταμοιβή, διὰ τὴν ἀνατροφήν, ἣν παρ' αὐτῶν ἔλαβον, «οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε» *Ἰλ. Δ 478, Ρ 302.

Θρέψα, ἀντὶ τοῦ **ἔθρεψα**, ἴδ. τρέφω.

Θρηίκιος, ίη, ον, (Θρήκη), Θρακικός, «-Θρ. πόντος» τὸ βόρειον μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους τὸ βρέχον τὰ παράλια τῆς Θράκης, Ψ 230, «-φάσγα-

νον, ξίφος» ἴδ. ταύτας τὰς λ., «Σάμος Θρηικίη» Σαμοθράκη, ἴδ. Σάμος, Ν 12.

Θρῆιξ, ικος [⏑ .], ὁ, καὶ συνηρ. **Θρῇξ**, ἀντὶ τοῦ Θρᾷξ, κάτοικος τῆς Θράκης. Οἱ Θρᾷκες εἶνε ἐπίκουροι τῶν Τρώων, Β 844.—Ὁ Ὅμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους Θρήικα, Θρήικες, Θρήικας, Β 595, 844, Δ 533 κ. ἀ., καὶ Θρῇκες Ω 234, Θρῃκῶν Δ 519, Ξ 227 κ. ἀ.

Θρήκη, ἡ, ἀντὶ τοῦ Θράκη, χώρα πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος, πρὸς νότον περιοριζομένη ὑπὸ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους (« Θρηικίου πόντου», Ψ 230). Τὰ πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς καὶ ἀνατολὰς ὅρια τῆς χώρας δὲν ὁρίζονται παρ' Ὅμ. (‖ . Πρβλ. ὅμως Β 845 «—ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει»). Μέρη αὐτῆς μνημονεύονται Πιερία, Ἠμαθία, Παιονία· ἔθνη δέ : Παίονες, Κίκονες (‖ . καὶ οἱ Ἑλλησπόντιοι Θρᾷκες, οἱ κυρίως Θρᾷκες, ἴδ. Β 845)· ὄρη : ὁ Ὄλυμπος, ὁ Ἄθως καὶ τὰ Θρακικὰ ὄρη, « Θρῃκῶν ὄρεα» Ξ 227, ἅπερ εἰκάζει ὁ Εὐστάθιος ὅτι εἶνε ὁ Σκόμιος καὶ ὁ Αἷμος· ποταμός : ὁ Ἀξιός. Μνημονεύεται ἡ χώρα ὡς εὔφορος (ἐριβῶλαξ), κτηνοτρόφος (μήτηρ μήλων) καὶ πολύοινος, Λ 222, Ι 72, ὡς κατοικία τῶν ἀνέμων, Ι 5, καὶ διὰ τὸ ἄγριον καὶ μάχιμον τῶν κατοίκων αὐτῆς ὡς ἐνδιαίτημα τοῦ Ἄρεως, Ν 301, θ 361. —Ἐκ τούτου ἐπιρρήματα **Θρήκηθεν** ἐκ τῆς Θράκης, Ι 5, καὶ **Θρήκηνδε** εἰς τὴν Θράκην, θ 361.

Θρηνέω, θρηνῶ, κλαίω, ὀδύρομαι, ἀπολελ. ω 61, «ἀοιδήν» ψάλλω θρῆνον, μυρολογῶ, Ω 722. Ἐκ τοῦ

Θρῆνος, ὁ, (θρέω), θρῆνος, ὀδυρμός, ἰδίως μυρολόγι, Ω 721 †. Ἐν γένει δὲ πᾶν ᾆσμα λυπηρόν, μελαγχολικόν, οἷον τὸ τῆς ἀηδόνος, Ὑμ. 18, 18.

Θρῆνυς, υος, ὁ, (θρᾶνος)· α') θρανίον, σκαμνί(ον), ὑποπόδιον, συνήθως τὸ εἰς τοὺς πόδας τοῦ «θρόνου» καὶ «κλισμοῦ» προσηρτημένον (τ 58) καὶ χρησιμεῦον ὡς ὑπέρεισμα εἰς τοὺς πόδας τοῦ καθημένου, Ξ 240, α 131 κ. ἀ.· β') θρανίον, ὑποπόδιον τῶν κωπηλατῶν (κατ' ἄλλους δὲ ζυγὸν ἢ ἑδώλιον, ἐφ' οὗ κάθηνται οἱ κωπηλάται), Ο 729.

Θρῇξ, ῃκός, ὁ, ἴδ. Θρῇιξ.

Θριαί, αἱ, νύμφαι Παρνασσίδες, αἵτινες ἐξέθρεψαν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπενόησαν τὴν ψηφομαντείαν, ἤτοι τὴν τέχνην τοῦ μαντεύειν ἐκ τῶν ψήφων τῶν πρότερον εἰς ὑδρίαν ἐμβαλλομένων, Ὑ. Ἑρμ. 552· πρβλ. Ἀπολδ. 3, 10, 2.

Θριγκός, ὁ, (θρίξ ;) παντὸς τοίχου ἢ τείχους τὸ ἀνώτατον μέρος τὸ ἐκτὸς τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ὀλίγον τι προέχον, θριγκός, ἡ στεφάνη, ἐφ' ἧς τὸ γεῖσον ἐπίκειται, ἢ αἱμασιά, οἷον αὐλῆς, μάνδρας, ἢ ἔπαλξις, οἷον τείχους πόλεως, φρουρίου, Ὀδ. ρ 267· ὡσαύτως καὶ τὸ ἐν η 87 νοητέον περὶ τοῦ θριγκοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους τῆς αὐλῆς· διότι αἱ λέξεις «ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ» σημαίνουσι μόνον ὅτι πάντες οἱ τοῖχοι ἦσαν χαλκοῖ οἵ τε ἐξωτερικοὶ (τῆς αὐλῆς) καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ (τῆς οἰκίας) οὐδὲ μεταβαίνει δι' αὐτῶν ὁ ποιητὴς εἰς τῶν ἔνδον τὴν περιγραφὴν (ἥτις ἐπέρχεται μετ' ὀλίγον ϛ. 95). Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσιν ἐνταῦθα τὸ «θριγκός» ἐννοοῦντες τὴν στεφάνην ἐκείνην τὴν περιστέφουσαν τὴν ἀνωτάτην ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας.

Θριγκόω, ἀόρ. ἐθρίγκωσα, θριγκὸν περιβάλλω διά τινος (ὡς διὰ θριγ-

κοῦ) ἐξασφαλίζω, «-ἀχέρδῳ» ξ 10 †.

Θρινακίη [– ⏑ ⏑ . .], νῆσος, ἡ, ἀντὶ τοῦ **Θρινακία**, μυθικὴ νῆσος ἀκατοίκητος, μόνον ὑπὸ τῶν βοῶν τοῦ Ἡλίου νεμομένη, λ 107 ἑξ., μ 127 ἑξ., πρβλ. 351. Ἀρχαῖοι καὶ τῶν νεωτέρων πολλοὶ ἑρμηνευταὶ ἀποδίδουσι τὸ ὄνομα εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ θέτουσιν εἰς αὐτὴν τοὺς Γίγαντας, Κύκλωπας, Λαιστρυγόνας, Σικελοὺς καὶ Σικανούς, ἴδ. Στράβ. 6, 2, 1. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ τρεῖς καὶ ἄκρα, ἑπομ. = Τρινακρία, ὅπως ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐκαλεῖτο ἡ Σικελία, ὡς ἐκ τῶν τριῶν αὐτῆς ἀκρωτηρίων· ὀρθότερον ὅμως φαίνεται ἐκ τοῦ θρῖναξ, ὃ ἐ. τρίαινα, (|| . ὅπερ ὅμως παράγεται ὡσαύτως ἐκ τοῦ τρεῖς καὶ ἀκὴ) ὡς νῆσος τῆς τριαίνης, τουτέστιν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ τριαινοφόρου Ποσειδῶνος κειμένη (|| . ἢ μᾶλλον διὰ τὰς τρεῖς πάλιν ἄκρας τῆς νήσου).

Θρίξ, τριχὸς [⏑ .], δοτ. πληθ. **θριξί**, θρίξ, τρίχα, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ν 399, 431, Θ 83, «-ἀρνῶν» μαλλί, Γ 273, «-κάπρου» Τ 254.

Θρόνιον [. ⏑ .], τό, πρωτεύουσα τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν παρὰ τὸν Βοάγριον ποταμόν, (|| . ἧς σήμερον ἐρείπια σώζονται παρὰ τὸ χωρίον Καινούριο καλούμενα «-Παλαιόκαστρο τοῦ Πικράκι.» Β 533.

Θρόνον, τό, (τέρην ;) μόνον κατὰ πληθ. τὰ θρόνα, ἄνθη, τὰ κεντητὰ ἢ ὑφαντά, ἅτινα διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν χρώματος διακρίνονται τοῦ λοιποῦ ὑφάσματος, Χ 441 †.

Θρόνος, ὁ, (**θρα**=καθίζειν) θρόνος, ἕδρα δηλ. ἀναπαυτική, ἐρείσματα ἔχουσα καὶ ὄπισθεν καὶ εἰς τὰ πλάγια, καὶ ὑποπόδιον (θρῆνυν, ἴδ. τ. λ.), συνήθως ἐκ πολυτίμου ὕλης τεχνουργημένη, Ξ 238, Θ 442, Σ 390, Ω 510, δ 51, ζ 308. Πρὸς πλείονα δὲ ἀνάπαυσιν, ἐρήπλωνον, «-λῖτα, τάπητας, χλαίνας, ῥήγεα» α 132, κ 352, υ 152.

Θρόος, ὁ, (θρέομαι) γλῶσσα θροῦς, θόρυβος, ταραχή, Δ 437 †.

***Θρυλλίζω**, ὀρθότ. θρυλίζω [– . .] (θρύλλος, ὅπ. ἴδε), κακόφωνον τόνον ἐπὶ τῆς κιθάρας παράγω, Ὕμ. Ἑρμ. 488.

Θρυλλίσσω, μέλ. ξω, θραύω συντρίβω, «-θρυλλίχθη μέτωπον» Τ 396 †. (Συγγ. τῷ **θραύω**).

***Θρύλλος**, ὀρθότ. θρῦλος, ὁ, (συγγ. τῷ **θρόος**), θροῦς, θόρυβος, ταραχή, Βατρ. 135.

Θρύον [⏑ .], τό, βοῦρλον, τελματῶδες φυτόν, Φ 351 †.

Θρύον [⏑ .], τό, καὶ **Θρυόεσσα** [⏑ . . .], ἡ, Λ 711, πόλις τῆς Ἤλιδος μεθόριος μεταξὺ Πυλίων καὶ Ἠλείων, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Νέστορος, κειμένη παρά τινι τῶν πόρων τοῦ Ἀλφειοῦ ἐπὶ λόφου, κατὰ Στράβ. 8, 3, 24 τὸ μετέπειτα Ἐπιτάλιον, Β 592.

Θρώσκω, ἀόρ. β' ἔθορον καὶ θόρον, γ' πληθ. τῆς ὑποτ. θόρωσι χ 303. α') πηδῶ, «-ἐκ δίφροιο» Θ 320, «-ἀπὸ λέκτροιο» ψ 32, «-χαμᾶζε» Κ 528, Ο 684. «-μητρὸς ἀπὸ — γυίων» ποιητ. φράσις ἀντὶ τοῦ ἐγεννήθη Ὕμ. Ἑρμ. 20, «-κατὰ κῦμα» ἀναπηδῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, περὶ ἰχθύος, Φ 126 Μεταφορ. ἐπὶ ἀψύχων, πηδῶ, πετῶ, οἷον ἐπὶ βέλους, Ο 314, 470, Π 773, ἐπὶ τῶν λικμωμένων ὀσπρίων, Ν 589 β') ἐπιπηδῶ, ἐπιπίπτω, ἵνα προσβάλω, «-ἐπί τινι» Θ 252 Ξ 441, Ο 380, χ 303, «-ἔν τινι» Ε 161. Ἐκ τούτου

Θρωσμὸς (θρώσκω), ὁ, τόπος ὑπὲρ

τοὺς ἄλλους ὑπερέχων καὶ οἱονεὶ ἀναπηδῶν, ὕψωμα, «θρωσμὸς πεδίοιο» τὸ ὕψωμα τῆς πεδιάδος, ἡ τῆς Τρωϊκῆς πεδιάδος, τὸ ὑψηλότερον μέρος τὸ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Σκαμάνδρου πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον, *Ἰλ. Κ 160, Λ 56, Υ 3.

Θυγάτηρ, ἡ, γεν. θυγατέρος καὶ θυγατρός, δοτ. θυγατέρι καὶ θυγατρὶ (ἀμφότεροι οἱ τύποι συχνοί), αἰτ. θύγατρα, Α 13, ὀν. πληθ. θυγατέρες καὶ θύγατρες, Ι 144, δοτ. θυγατέρεσσιν, Ο 197, θυγάτηρ, θυγατέρα. Τὸ υ εἶνε βραχύ, τῶν δὲ τετρασυλλάβων καὶ πεντασυλλάβων πτώσεων χάριν τοῦ μέτρου τὸ υ εἶνε μακρόν.

Θυέεσσιν, δοτ. πληθ. τοῦ **θύος**.

Θύελλα [⏑..], ἡ, (θύω, ἄϜελλα), ἄνεμος σφοδρός, θύελλα, ἀνεμοστρόβιλος (πρβλ. ε 317 «δεινῶν μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα»), συχνὴ ἡ φρ. «ἀνέμοιο θύελλα» Ζ 346, μ 288 κ. ἄ. πλχ. «πυρὸς ὀλοοῖο θύελλα» κατά τινας τῶν νεωτέρων: ἡ ζέσις, ὁ ἀναβρασμὸς τῆς θαλάσσης εἰς Ἡφαιστείους πέτρας προσπιπτούσης (κατ' ἄλλους δέ: ἡ ἀστραπηβόλος ἢ καυστηρὰ θύελλα, ἀνεμοζάλη), μ 68, 202, 219· πολλάκις περιέχει καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἁρπαγῆς ἐν ταῖς ἑξῆς φρ. «ὥς μ' ὄφελ' οἴχεσθαι κακὴ ἀνέμοιο θύελλα εἰς ὄρος», Ζ 846, «παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι», δ 727, πρβλ. ε 419, κ 48, μ 409, υ 63, 66.

Θυέστης [⏑..], **ου**, ὁ, **Θυέστα**, Β 107 (ἐκ τοῦ θύω), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἔγγονος τοῦ Ταντάλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως· ἐκ δὲ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Πελοπίας πατὴρ τοῦ Αἰγίσθου. Κατὰ τὸ Β 106 διεδέχθη ἐν τῇ βασιλείᾳ τὸν ἀδελφὸν Ἀτρέα ἐν Μυκήναις. Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. δ 517 μνημονεύεται ὡς παράλιος ἡ προτέρα αὐτοῦ κατοικία, ἥτις εἰκάζεται ὅτι ἦτο ἐν τῇ Μιδείᾳ τῇ ἐπὶ τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ, πρβλ. Ἀπολδ. 2, 4, 6.

Θυεστιάδης [⏑.⏑⏑], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Θυέστου = ὁ Αἴγισθος, δ 518.

Θυήεις [⏑..], **εσσα**, **εν**, (θύος), πλήρης καπνοῦ, θυμιάματος, θυώδης, «βωμός» ὁ καπνίζων βωμός, Θ 48, Ψ 148, θ 363, «σπάργανα» εὐώδη Ύ. Ἑρμ. 237.

Θυηλή [⏑..], ἡ, (θύω, θυμίαμα, Ι 120 †.

***Θυίω**, = **θύω**, μαίνομαι, ἐνθουσιῶ, ἐξίσταμαι, ἐπὶ ποιητικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μόνον Ύ. Ἑρμ. 560.

Θυμαλγής [–..] **ές**, γεν. **έος**, (θυμός, ἀλγῶ), ὁ, λυπῶν τὴν ψυχήν, ἐγγίζων εἰς τὴν καρδίαν, ἀλγεινός, δηκτικός, «χόλος, λώβη, μῦθος, ἔπος, ὕβρις, δεσμός», Δ 513, Ι 387, θ 272, ψ 64, χ 189.

Θυμαρής [––.], **ές**, εἰς τὴν ψυχὴν ἀρέσκων, προσφιλής, ἀγαπητός, ἐγκάρδιος, καρδιακός, ἀκριβός, «ἄλοχος» Ι 336, ψ 232, «σκῆπτρον» ρ 199.—Ἀντ' αὐτοῦ ἕτερος τύπος: **Θυμήρης**, ἐν τῷ οὐδ. «θυμῆρες κεράννυμι» κιρνῶ εὐάρεστόν τι ποτόν, ὅ ἐ. κεραννύων ἀποτελῶ γλυκύ τι κρᾶμα, κ 362 †.

Θυμβραῖος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθείς, Λ 320.

Θύμβρη, ἡ, Θύμβρα, χώρα ἢ πεδιὰς (πεδίον, κατὰ Στράβ. 13, 1, 35) τῆς Τροίας παρὰ τὸν Θρύμβιον ποταμόν, ἔχουσα παρὰ τὴν συμβολὴν τούτου καὶ τοῦ Σκαμάνδρου ναὸν τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος, Κ 430.

Θυμηγερέω [–....] (θυμός, ἀγείρω), μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστῶτος, ζωὴν ἢ ψυχὴν συναγείρω, ὅ ἐ. συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω τὰς

δυνάμεις μου, η 283 †.

θυμηδὴς [- . .], ές, (θυμός, ἧδος), έος, τερπνός, εὐφραντικός, ἡδονικός, γλυκύς, π 389 †.

θυμῆρες, ἴδ. θυμαρής.

θυμοβόρος [- . . .], ον (θυμός, βιβρώσκω), τὴν ψυχὴν (καρδίαν) κατατρώγων, ὀλέθριος, «-ἔρις» 'Ἰλ. Η 210, Π 476, Τ 58, Υ 253.

θυμοδακὴς [- . ⏑ .], ές (θυμός, δάκνω), δηκτικός, (ὅστις ἐγγίζει ἢ τρυπᾷ τὴν καρδίαν) «-μῦθος» θ 185 †.

θυμοίτης, ου, ὁ, εἷς τῶν ἐπιφανῶν Τρώων, Γ 146.

θυμολέων [- . . .], οντος (θυμός, λέων), λεοντόθυμος, λεοντόκαρδος, ἐπίθ. τῶν ἡρώων, Ε 639, δ 724, 814, λ 267.

θυμοραϊστὴς [- . ⏑ . .], οῦ, ὁ, (θυμός, ῥαίω=ῥαΐζω ‖ . πρβλ. τῆς καθομιλουμένης τὴν φρ. ἐρράϊσεν ἡ καρδιά μου), ψυχθοφόρος, καταστρεπτικός, «-θάνατος» 'Ἰλ. Ν 544, Π 414, 580, «-δήιοι» θανάσιμοι ἐξολοθρευταί, Π 591, Σ 220.

θυμὸς [- .], ὁ, (θύω), τὸ ἐν ἀνθρώπῳ δραστικὸν καὶ ζωοποιόν, τὸ ἐνοικοῦν «-ἐν φρεσὶ καὶ ἐνὶ στήθεσι», δθ. ψυχή, καρδία, ὡς ἕδρα τῆς αἰσθήσεως, τῆς βουλήσεως καὶ σπανίως τῆς διανοίας. Ἐν κινήσει δὲ πάντοτε νοουμένη εἶνε μάλιστα τῶν σφοδρῶν αἰσθημάτων καὶ ἐπιθυμιῶν ἕδρα· ὅθεν 1) ψυχή, ὡς ζωτικὴ δύναμις, ζωή, «-θυμὸν ἐξαίνυσθαι, ἀφελέσθαι, ὀλέσαι», Ὁμ. πλχ., «-ἐξελέσθαι μελέων θυμόν» λ 200, «-θυμὸν ἀποπνείειν» Δ 524· τοὐναντίον «-θυμὸν ἀγείρω» συναγείρω τὴν ψυχὴν (οἱονεὶ διεσπαρμένην) συναγείρομαι, συνέρχομαι, ἴδ. ἀγείρω 2, β'), ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ζώων, Γ 294, Μ 150. 2) καρδία, ὡς ἕδρα τῶν αἰσθημάτων καὶ σφοδρῶν παθῶν, «-ὀρίνειν θυμόν» κινῶ τὴν καρδίαν, συγκινῶ εἰς οἶκτον ἢ φόβον. Δ 208 Ε 29· τοὐναντίον «-πᾶσι παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός» κατέπεσε τὸ θάρρος πρὸ ποδῶν, Ο 280, «-θυμὸν λαμβάνειν», κ 461, ὀργή, θυμός, Β 196, δ 694· β') ἐνίοτε δὲ σημ. καὶ ἠπιώτερα αἰσθήματα, οἷον «-ἐκ θυμοῦ φιλέω» ἐκ ψυχῆς, Ι 486· ὡσαύτως «-θυμῷ χαίρειν, γηθεῖν» Ὁμ. πλχ., «-ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι», Α 562, «-ἐκ θυμοῦ πίπτειν», ἴδ. πίπτω α'). 3) καρδία, ὡς ἕδρα τῆς θελήσεως, θέλησις, ἐπιθυμία, ὄρεξις, καὶ μάλιστα ἡ τοῦ φαγεῖν καὶ ποιεῖν, ἡ ἰδίων λεγομένη ὄρεξις Λ 468, Δ 263, γ 342, ε 95, «-πλήσασθαι θυμόν» εὐχαριστῶ τὴν ὄρεξίν μου, ρ 603, τ 198· ἔτι δὲ συχναὶ αἱ φρ. «-θυμὸς ἀνώγει, ἐποτρύνει, κελεύει, κέλεται, ἵεται» (καὶ ἐπὶ ζώων Μ 300) μετ' απαρεμφ. ἡ καρδία μου τὸ λέγει ἢ τὸ θέλει, Ὁμ. πλχ.· β') ὡς ἕδρα τῆς διανοίας, βούλησις, γνώμη, ἀπόφασις, «-ἐδαΐζετο θυμός» Ι 8, «-ἕτερος δὲ θυμὸς ἔρυκεν» ι 302· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ φρ. «-φράζομαι θυμῷ» Π 646, «-ἐν θυμῷ βάλλοντο ἔπος» Ο 566. Ἀδίκως διαμφισβητεῖται ὑπό τινων ἡ τοιαύτη σημ. παρ' Ὁμ. 4) ἐν γέν. διάθεσις ψυχική, γνώμη, φρόνημα, νοῦς, «-ἕνα ἢ ἶσον θυμὸν ἔχω» μίαν ἢ τὴν αὐτὴν γνώμην, Ν 487, 704, «-δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὣς ἔμεν» ἐνόμισαν δὲ ὅτι εἶχον τοιαύτην ψυχικὴν διάθεσιν, κ 415, «θ. πρόφρων, ἵλαος, ἀπηνής, κ. ἄ. πλχ., «δίχα θυμὸν ἔχοντες» διχονοοῦντες, εἰς δύω διῃρημένοι, Υ 32, «-δίχα θυμὸς ὁρώρεται» ἀμφιταλαντεύεται ἡ γνώμη μου, „μὲ δύω γνώμαις εἶμαι", τ 524.—Εἰς

πολλὰς λέξεις ψυχικῆς διαθέσεως σημαντικὰς προστίθεται πολλάκις, πλεοναστικῶς κατὰ τὸ φαινόμενον, ἡ δοτ. «-θυμῷ» Α 24, τ 71 κ. ἀ., καὶ τὰ ἐμπρόθετα «-κατὰ θυμόν, ἐνὶ θυμῷ», ἔτι δὲ καὶ ὁ συνδυασμὸς «-κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν».

θυμοφθόρος [– . . .], ον (θυμός, φθείρω), ψυχοφθόρος· α') ὁ φθείρων ἢ καταστρέφων τὴν ζωήν, καταστρεπτικός, ὀλέθριος, «-θυμοφθόρα πολλὰ (σήματα)», Ζ 169, «-φάρμακα» θανατηφόρα, δηλητήρια φάρμακα, β 329». β') ἐν γένει πειράζων, ἐγγίζων τὴν καρδίαν, ἐγγικτικός, πειρακτικός, ἐπὶ ἀνθρώπων τ 323, (ἔνθα κεῖται ἐπιρρηματικῶς)· «-ἄχος, κάματος» δ 716, κ 363.

***θυμόω** [– . .] (θυμός), θυμώνω, παροργίζω, παθ. θυμώνομαι, Βατρ. 242.

θύνω [– .], (θύω), ἀμετάβ. τρέχω, ὁρμῶ, χύνομαι, χυμῶ, «-κατὰ μέγαρον» ω 449· ἰδίως ἐπὶ τῶν μαχομένων, Λ 73, «-διὰ προμάχων» Ε 87, Λ 342, «-ἄμυδις» σωρηδὸν ὁρμῶ, Κ 524, μετὰ μετοχ. «-θῦνον κρίνοντες» μετὰ σπουδῆς διῄρουν, Β 446.

θυόεις [⏑ . .], εσσα, εν=**θυήεις** (ὅπ. ἴδε), θυώδης, εὐώδης, ἀτμώδης, «-νέφος» Ο 153 †, καὶ ἐπίθ. τῆς Ἐλευσῖνος, Ὕ. Δήμ. 97.

θύον, τό, (θύω), δένδρον, οὗ τὸ εὐῶδες ξύλον εἰς θυμίασιν μετεχειρίζοντο ε 60 †.

θύος [⏑ .], **εος**, τό, μόνον πληθ.· α') θυμίαμα, ὅ ἐ. πᾶν ἄρωμα, χρησιμεῦον εἰς θυμίασιν, κάπνισμα (διότι τὸν λιβανωτὸν ἀγνοεῖ ὁ Ὅμ.) Ζ 270. β') ἐν γένει θυσία καὶ ὄχι μόνον ἡ διὰ τῆς καύσεως, Ι 499, ο 261.

θυοσκόος [⏑ . . ,], ὁ, (σκοϝεῖν) ἐμπυροσκόπος, λιβανομάντις, ὁ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ θυμιάματος μαντεύων, φ 145 (τινὲς φρονοῦσιν ὅτι ὁ θυοσκόος δὲν προέλεγεν, ἀλλ' ἔργον εἶχε νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἀκρίβειαν τῆς θυμιάσεως), χ 318, 321, διάφορος τοῦ ἱερέως, Ω 221 (ἔνθα ἡ λ. «-θυοσκόοι» εἶνε ἐπίθετον ἀποδιδόμενον εἰς τὸ «-μάντιες», κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὸ «-ἱερῆες», ἄλλοι δὲ καὶ ἐνταῦθα θεωροῦσι τὴν λ. οὐσιαστικὸν ἐξυπονοοῦντες πρὸ αὐτῆς τὸν διαζευκτικὸν ἤ, ὃν παραλαμβάνουσιν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἢ κατωτέρω. || . Ἴσως ὀρθότερον εἶνε νὰ θεωρήσωμεν μόνον τὸ «-μάντιες» ὡς οὐσιαστικόν, ἐπίθετα δὲ αὐτοῦ τὸ «-θυοσκόοι» καὶ «-ἱερῆες» τὰ ὁποῖα σημαίνουσιν δύω εἴδη μάντεων, τοὺς ἐμπυροσκόπους καὶ τοὺς ἱερειοσκόπους, ἴδ. ἱερεύς).

θυόω [⏑ . .], (θύος), θυμιῶ, θυμιατίζω, ἀρωματίζω, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ. παρακ. «-τεθυωμένον ἔλαιον» ἀρωματικόν, εὐῶδες ἔλαιον, Ξ 172 †. «-εἵματα» Ὕ· Ἀπ. 184.

θύραζε [⏑ . .](=θύρασδε), ἐπίρ. α') κυρ. πρὸς τὰς θύρας, ἔξω τῆς θύρας, Σ 29, 416, ο 62, 465· συνηθέστ. β') ἐν γέν. ἔξω, ἐκτός, «-ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε θύραζε» Ε 694, «-ἔκβασις ἁλὸς θύραζε» ἔκβασις ἐκ τῆς θαλάσσης ἔξω, εἰς τὴν ξηρόν, ε 410, πρβλ. π 408. ἐκ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν ὄχθην, Φ 29, 237, ἐκ τοῦ στρατοπέδου, Σ 447 κ. ἀ.

θυρωρός [⏑ ⏑ . .], ὁ, (ϝόρος, ὥρα) θυρωρός, φύλαξ, τῆς θύρας. ἐπίθ. τῶν κυνῶν, Χ 69.

θυρεός [⏑ . .], ὁ (θύρη), οἱονεὶ θυρόπετρα, πέτρα ὡς θυρόφυλλον τιθεμένη πρὸ τῆς θύρας (ἐξόδου) Ὀδ. ι 240, 313, 340.

θύρετρα, τά, μόνον κατὰ πληθ., θύρα, πύλη, Β 415, σ 385. (Ὁ ἐνικ.

σπάνιος καὶ μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἷον παρὰ Πολυβίῳ).

θύρη, ἡ, θύρα εἴτε τοῦ ἑνὸς δωματίου (οἷον τοῦ θαλάμου ζ 19) εἴτε τῆς οἰκίας, Ὁμ.πλχ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. τὰ θυρόφυλλα (=«-σανίδες»), οἷον «-θύραι δικλίδες» ρ 267, «-θύραι αὐλῆς ἢ αὔλειαι» ἴδ. τὴν λ. «-ἐν ἢ εἰνὶ θύρῃσι» ἐπὶ θύραις, εἰς τὴν θύραν, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, α 255, γ 407, κ 310· ὡσαύτως «-ἐπὶ οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων» (ἵζειν) ρ 339. Ἡ δοτ. **θύρῃσι**, ὡς ἐπίρ. καθὼς τὸ **θύρηφι**, ὅπ. ἴδ., πρὸ τῶν θυρῶν, ἔξω τῆς θύρας, ρ 530, (πρβλ. «-ἐπὶ ἢ παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν» πρὸ τῶν θυρῶν, δ ἐ. πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Πρ., Β 788, Η 346). 2) ἐν γέν. εἴσοδος (οἷον εἰς ἄντρον), κατὰ πληθ. ι 243, 416, μ 256, ν 109, 370.

θύρηθι [⏑ . .], καὶ μετ' ἐκθλ. **θύρηθ'** ἐπίρ. ἔξω (ἐκτὸς τῆς θαλάσσης), μόνον ξ 352 †. ἄλλοι δὲ ἐξελάμβανον τὸ θύρηθ' ἀντὶ τοῦ θύρηθεν, θύραθε).

θύρηφι [⏑ . .], δοτ. τοῦ **θύρη**, ὡς ἐπίρ. τοπικόν, ἔξω, ι 238.

θυσσανόεις [⏑ ⏑ . .], **εσσα, εν**, ἔχων πολλοὺς θυσάνους, κροσσωτός, μὲ κρόσσαις ἢ φοῦντες, ἐπίθ. τῆς «-αἰγίδος» Ἰλ. Ε 638, Ο 229, Ρ 593, Σ 204, «-ἀσπίς» Φ 400. Ἐκ τοῦ

θύσσανος [- ⏑ .], ὁ (θύω), κροσσός κρόσσα, φοῦντα, ὡς κόσμημα τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῆς αἰγίδος καὶ τῆς ζώνης τῆς Ἥρας, ἴδ. τὸ προηγ. Ἰλ. Β 448, Ξ 181.

θύσθλα, τὰ (θύω) τὰ ἱερὰ σκεύη τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου, κατὰ τοὺς γραμματικοὺς ἰδίως θύρσοι, λαμπάδες κ. τ. τ., Ζ 134 †.

θυσίη [⏑ ⏑ .], ἡ, θυσία, Ὕ. Δήμ. 313, 369. Ἐκ τοῦ

1. **θύω** (μέλ. **θύσω** [- .], ἀόρ. ἔ-**θυσα** [. - .] (σφοδρῶς) πνέω, φυσῶ· ὅθεν φυσῶ δυνατά, μανιωδῶς πνέω συρίζω· α') ἐπὶ ἀνέμου «-λαίλαπι ἢ σὺν λαίλαπι θύων» ἄνεμος μετὰ θυέλλης φυσῶν ἢ θύελλα καὶ ἀνεμοστρόβιλος, μ 400, 408, ἐπὶ ποταμῶν καὶ κυμάτων, φουσκώνω, Φ 324, Ψ 230, «-οἴδματι θύων» μὲ φουσκωμένον κῦμα, Φ 234, «δάπεδον αἵματι θῦεν» ἐκυμάτιζεν ἐκ τοῦ αἵματος, ἔπλεεν εἰς τὸ αἷμα, λ 420, χ 309, ω 184· β') ἐπὶ ἀνθρώπων, μαίνομαι, λυσσῶ, τρελλαίνομαι, «-φρεσί» Α 342, «-ἔγχεϊ» διὰ τοῦ δόρατος ἐν τῇ μάχῃ Λ 180, Π 699, Χ 270.

2. **θύω** (συγγ. fumus) καίω, καπνίζω, θυμιατίζω, θυσιάζω «ἄργματα θεοῖς» ξ 446, τί, Ὕ. Ἀπ. 491, ἄνευ αἰτ. μετὰ δοτ. προσ. προσφέρω εἴς τινα θυσίαν, Ι 219, ο 222, 260, ἀπολελ. θυσιάζω, ι 231.

θυώδης, ες, (θύος) εὐώδης ὡς ἐκ θυμιάματος, εὔοσμος, «θάλαμος» Ὀδ. δ 121, «-εἵματα» ε 264, φ 52, «-βωμός» Ὕ. Ἀπ. 87. Ἀφρ. 59, «-νηός» ς. 58.

***Θυώνη** [⏑ . .], ἡ, ἐπωνυμία τῆς Σεμέλης, ἀφ' οὗ συμπεριελήφθη εἰς τοὺς θεούς, Ὕμ. 26, 21. κατὰ τὸν Διόδ. 3, 62 «ἀπὸ τῶν θυομένων αὐτῇ θυσιῶν καὶ θυηλῶν». ‖. πιθανώτερον δὲ κατὰ τὸν Σουίδαν καὶ τὸν Σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ροδ. ἐκ τοῦ θύω ὡς ἡ δοξασθεῖσα θεία Μαινάς).

θωή, ἡ, (τίθημι), ἡ σταθερὰ ποινή, [ζημία], πρόστιμον, μόνον ἐν τῷ «-θωὴν ἐπιθήσομεν» β 192 καὶ «-ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν», Ν 669, πρόστιμον διὰ τὴν ἄρνησιν στρατιωτικ. ὑπηρεσίας.

θῶκος, ὁ, ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **θᾶκος** (θάσσω) καὶ κατ' ἔκτασιν **θόωκος**, ὁ

26, μ 318. α′) ἕδρα, ἑδώλιον, β 14, «-θεῶν θῶκοι» Θ 439· β′) συνεδρίασις, β 26, ο 468.

—**Θῶκόνδε** ἐπιρ., εἰς τὴν συνεδρίασιν, ε 3 κ. ἀ.

Θῶν, ῶνος, ὁ, ἀνὴρ τῆς Πολυδάμνης, εὐγενὴς Αἰγύπτιος ἑδρεύων παρὰ τῷ Κανωβικῷ στόματι τοῦ Νείλου, ὑποδεχθεὶς τὸν Μενέλαον ἀποπλανηθέντα. 228. Πόλιν τινά, ὡς λέγεται ἀπὸ τούτου τοῦ Θῶνος ἐπικληθεῖσαν Θῶνιν ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στόματος τοῦ Νείλου μνημονεύει ὁ Διόδωρος 1, 19, Στράβ. 17, 1, 16 καὶ Στέφ. ὁ Βυζ. ἐν λ.

Θωρηκτής, οῦ, ὁ, (θώρηξ), τεθωρακισμένος, θωρακοφόρος, πάντοτε κατὰ πληθ., ὡς ἐπίθ. «-πύκα θωρηκταί, πυκνοὺς φοροῦντες θώρακας, *Ἰλ. Μ 317 κ. ἀ.

Θώρηξ, ηκος, ὁ, ἀντὶ τοῦ **θώραξ**, ὅπλον στρατιωτικόν, προφυλακτικὸν τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς μέσης, Γ 332, ὅπου προσαρτᾶται τὸ ζῶμα (ἴδ. τὴν λ.), Δ 133 ἑξ. Ἦτο συνήθως χαλκοῦς (|| . ὅθεν οἱ τοιοῦτον φοροῦντες λέγονται: χαλκοχίτωνες=χαλκοθώρακες), συνιστάμενος ἐκ δύω κουφαρίων «-γυάλων» καλουμένων (ἴδ. τὴν λ.), ὧν τὸ μὲν ἐκάλυπτε τὸ στῆθος, τὸ δὲ τὰ νῶτα, κατὰ δὲ τὰ πλάγια συνεδέοντο ἀμφότερα διὰ πορπῶν, Ο 530 Ἦτο δὲ στιλπνὸς καὶ τεχνηέντως πεποικιλμένος, ὅθεν «-ποικίλος, πολυδαίδαλος, παναίολος», πρβλ. μάλιστα τὸν θώρακα τοῦ Ἀγαμέμνονος, Λ 19—27. Τὰ ἔσχατα τοῦ θώρακος ἐκαλύπτοντο συνήθως πρὸς τὰ ἔξω ὑπὸ κασσιτερίνου περιθωρίου. Ἐκτὸς δὲ τοῦ χαλκοῦ ὑπῆρχον καὶ ἐλαφρότεροι θώρακες, πρβλ. **λινοθώρηξ**, καὶ **χιτών**, *Ἰλ.

Θωρήσσω, ἀόρ. ἀ. ἐθώρηξα καὶ θώρηξα, παθ. ἀόρ. α′ ἐθωρήχθην, Α′) Ἐνεργ. θωρακίζω, θωρακώνω, ὁπλίζω τινά, Β 11, «-τινὰ σὺν τεύχεσιν» Π 155. Β′) Παθ. θωρακίζομαι, θωρακώνομαι, ὁπλίζομαι, πολλάκις ἀπολελ. Ἰλ. πλχ., μ 227, χ 139, «-χαλκῷ» ψ 369 (μόνον ἐνταῦθα)· συνήθως «-τεύχεσιν» καὶ «-σὺν τεύχεσιν» Θ 376, 530, Μ 77, «-δός δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι» δός μοι τὰ ὅπλα σου νὰ βάλω εἰς τοὺς ὤμους μου, Π 40· βραχυλογικῶς: «-θωρήσσεσθαι Ἐφύρους μέτα» ὁπλίζομαι ἐπὶ τοὺς Ἐφ., ὅ ἐ. ὡπλισμένος στρατεύω ἐπὶ τοὺς Ἐφ., Ν 301.—Τῆς Ὀδ. μόνον ἔνθα ἀνωτ.

Θώς, θωός, ὁ, θηρίον ἄγριον, σαρκοβόρον, Ν 103. μνημονευόμενον μετὰ τῶν παρδάλεων καὶ λύκων, ἀπὸ δὲ τοῦ χρώματος αὐτοῦ χαρακτηριζόμενον διὰ τοῦ ἐπιθέτου «-δαφοινός» Λ 474· τὸ τσακάλι ὅπερ ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἀλώπεκα.

I

I, τὸ θ′ γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, διὸ ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς ἐννάτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, μικρὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας.

Ἴα, ἰῆς, ἀντὶ τοῦ μία, μιᾶς, ἴδ. ἴος.

Ἰά, τά, ἑτερογενὴς πληθ. τοῦ **ἴος**.

Ἰαίνω, (συγγ. τῷ ἰάομαι), ἀόρ. α′ ἴηνα· παθ. ἀόρ. α′ ἰάνθην. 1) θερμαί-

νω, ζεσταίνω, οἷον «-ἀμφὶ πυρὶ χαλκόν» λέβητα ἐπὶ τοῦ πυρός, θ 426, «-ὕδωρ» κ 259· ὅθεν β') **μαλακώνω**, τήκω, «-κηρόν» μ 175. 2) μεταφ. α') **θερμαίνω, ζωογονῶ, ἀναζωπυρῶ**, «-θυμόν τινι» ρ 379, Ὕ. Δήμ. 435· πολλ. παθ. «-θυμὸς εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται» ζ 156· ἐν γένει **εὐφραίνομαι, φαιδρύνομαι**, Ψ 598, «-θυμὸς ἐνὶ φρεσί, μετὰ φρεσί, ἐνὶ στήθεσιν ἰάνθη» Ψ 600, Ω 321, δ 549, 840 κ. ἄ. «κῆρ ἰανθῇ» χ 59· «-μέτωπον ἰάνθη» Ο 103· ἔτι δὲ «-θυμὸν ἰαίνομαι» εὐφραίνεται ἡ καρδία μου, ψ 47. «-φρένας» ω 382, «-τινί» εὐφραίνομαι ἐπί τινι, διά τινα, τ 537· β') **κάμπτω, συγκινῶ, εἰς οἶκτον κινῶ**, «-θυμόν» Ω 119, 147. (Κυρίως τὸ ι βραχύ, διὰ δὲ τὴν αὔξησιν καὶ τὸ μέτρον καὶ μακρόν).

Ἴαιρα [⏑ . .], ἡ. μία τῶν Νηρηίδων, Σ 42.

Ἰάλλω, ἀόρ. ἴηλα, ἀπαρμφ. ἰῆλαι, 1) **πέμπω, ῥίπτω**, «-ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν» Θ 300, 309· ἰδίως «-χεῖρας ἐπ' ὀνείατα», Ι 91 κ. ἄ. πλχ. ἔτι δὲ ἐπὶ σίτῳ,» κ 376, «-περὶ χερσὶ δεσμόν» ῥίπτω, βάλλω δεσμὸν περὶ τὰς χεῖρας, Ο 19, πρβλ. θ 443 (ἴδ. ἐπιάλλω)· ἀσύνηθες εἶνε τὸ «-ἰάλλω τινὰ ἀτιμίῃσιν» ν 142.

Ἰάλμενος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν τῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ καὶ Ἀσπληδόνος, Β 512, Ι 83. Κατὰ τὸν Ἀπολλδ. 1, 9, 16 Ἀργοναύτης καὶ μνηστὴρ τῆς Ἑλένης· κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτέλην ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ τῇ Παλατ. Παραρτήματι 9, 3, ἔπεσεν ἐν Τροίᾳ.

* **Ἰάμβη**, ἡ, (ἰάπτω, οἱονεί: σκώπτρια) θεράπαινα τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, πρὸς οὓς προσῆλθεν ἡ Δημήτηρ ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν αὐτῆς θυγατέρα. Ἡ Ἰάμβη κατώρθωσε διὰ τῶν ἀστεϊσμῶν αὐτῆς νὰ κινήσῃ τὸν γέλωτα τῆς περιλύπου θεᾶς, Ὕ. Δήμ. 196, 202. Ἀπλδ. 1. 5, 1. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Εὐριπ. εἰς Ὀρέστ. 662 ἦτο θυγάτηρ τῆς Ἠχοῦς καὶ τοῦ Πανός.

Ἰαμενός [– ⏑ . .], ὁ, Τρωϊκὸς ἥρως ὑπὸ τοῦ Λεοντέως φονευθείς, Μ 139, 193.

Ἰάνασσα [– ⏑ . .] (ϝιϝάνασ.), ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 47.

Ἰάνειρα [⏑ ⏑ . .] (ϝιϝάν. ἀντὶ ϝιγϝάνακjα ἴδε γυνή). 1) Νηρηίς, Σ 47. 2) Ὠκεανίς, Ὕμ. Δήμ. 421, Ἡσιόδ. Θεογ. 349.

* **Ἰάνθη** [– . .], ἡ, (= Ἰάνειρα), Ὠκεανίς, Ὕ. Δήμ. 419.

Ἰάνθην, ἴδ. ἰαίνω.

Ἰάομαι [– – . .] (ἰός;) ἀποθ., μέλ. ἰήσομαι ἀντὶ ἰάσομαι, ἀόρ. α' ἰησάμην, **θεραπεύω, ἰατρεύω**, μόνον ἐπὶ ἐξωτερικῶν τραυμάτων, μετ' αἰτ. Ε 904, Μ 2, «-ὀφθαλμόν» ι 525, ἄνευ πτ. Ε 899, ι 520.

Ἰάϝονες [⏑ – . .], οἱ, ἐκτενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ Ἴωνες, Ν 685 † (ἔνθα κατὰ τὸν Σχολ. ἐννοοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, πρβλ. Ἡρόδ. 8, 44), Ὕ. Ἀπ. 147. (‖. Ἡ λ. εἰς τὴν γενικωτέραν αὐτῆς σημ. Ἕλληνες).

Ἰαπετὸς [⏑ ⏑ . .], ὁ, εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, ἀνὴρ τῆς Κλυμένης, πατὴρ τοῦ Ἄτλαντος Προμηθέως καὶ Ἐπιμηθέως (ἴδ. Τιτῆνες) Θ 479. (Κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ **ἰάπτω**· κατ' ἄλλους δὲ = Ἰάφεθ τῆς Γραφῆς).

Ἰάπτω, **ῥίπτω, πέμπω**, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν συνθ. **κατιάπτω, προϊάπτω** (ἄπ. ἴδ.). Κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους παράγεται ἐκ τῆς ῥίζης **ιαπ**, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ Λατ. **jac–io** καὶ ἐν τῷ **ἴαμβ–ος**, ὅπερ κυρ. εἶνε στίχος ἐ-

-πιρριπτόμενος σκωπτικῶς κατὰ τινος.

Ἰάρδανος [⏑.⏑.], ὁ. 1) ποτάμιον τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Φειάν, μετὰ τοῦ Κελάδοντος μνημονευόμενος ἐν τῷ κριτικῶς καὶ γεωγραφικῶς σκοτεινῷ χωρίῳ Η 135. Κατά τινα εἴδησιν παρὰ Παυσαν. 5, 5, 8 καὶ τὸν Σχολ. ὁ Ἰάρδανος εἶνε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἀκίδοντος, παραποταμίου τοῦ Ἀνίγρου· ἀλλ' οὗτος ῥέει εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλίων νοτιώτερον τῆς Φειᾶς. Διὰ τοῦτο τινὲς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἀνεγίνωσκον συμφώνως μὲ τὸν Στράβ. 8, 3, 21 (ὅστις, λαλῶν περὶ λειμῶνος καὶ τάφου Ἰαρδάνου, φαίνεται ὅτι θεωρεῖ τὸν Ἰάρδανον ὄχι ποταμοῦ ὄνομα) Χάας (αὕτη δὲ εἶνε πόλις ἀρχαία παρὰ τὸν Ἄνιγρον) ἀντὶ τοῦ Φειᾶς, καὶ Ἀκίδοντι, ἀντὶ τοῦ Κελάδοντι· καὶ αὕτη ἡ διώρθωσις ἐξομαλίζει τὰς γεωγραφικὰς δυσκολίας. Ὁ δὲ Δίδυμος ἀνεγίνωσκε κατὰ τὸν Φερεκύδην Φήρης καὶ Δαρδάνου. (Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτ. χωρίου μνημονεύει τὸν Ἰάρδανον ὁ Παυσανίας καὶ 5, 18, 6, ὅπου ἀντὶ τοῦ Φειὰν ἀναγινώσκεται οὐκ ὀρθῶς Φιγαλίαν ἢ Φιγάλειαν). 2) ποταμὸς τῆς Κρήτης, γ 292.

Ἴασι, ἴδ. εἰμι.

Ἰασίδης [–⏑⏑.], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰάσου· α') ὁ Ἀμφίων, λ 283· β') ὁ Δμήτωρ, ρ 443.

Ἰασίων [–⏑⏑.], **ωνος**, ὁ κατὰ τὸν Ἀπολδ. 3, 12, 1 υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, ἐρώμενος τῆς Δήμητρος διὰ ζηλοτυπίαν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθείς, ε 125. (Κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 962, ὅστις Ἰάσιον τὸν ὀνομάζει, ἐγέννησε μετὰ τῆς Δήμητρος τὸν Πλοῦτον).

Ἴασον [–⏑.] **Ἄργος**, τό, ἀντὶ τοῦ Ἰάσιον Ἄργος, ἡ Πελοπόννησος (ἴδ. Ἄργος γ'), Στράβ. 8, 6, 5 καὶ τὸν Σχολ). Παρῆγον τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ Ἰάσου υἱοῦ ἢ ἐγγόνου (Παυσ. 2, 16, 1) τοῦ Ἄργου καὶ πατρὸς τῆς Ἰοῦς (Ἀπολδ. 2, 1, 3).

Ἴασος [–⏑.], ὁ, 1) βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος, ἴδ. Ἰασίδης. 2) υἱὸς τοῦ Ἄργους, ἴδ. τ. προηγ. λ. 3) υἱὸς τοῦ Σφήλου, ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φονευθείς, Ο 332, 337. 4) πατὴρ τοῦ Δμήτορος, τοῦ Κυπρίου, ἴδ. Ἰασίδης.

Ἰαύω [⏑..] (ϜΑΣ. ἄϜεσα), θαμιστ. παρατ. ἰαύεσκον, ε 154, ι 184, ἀόρ. α' ἴαυσα, λ 261, ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι, «ἐν κλισίῳ» ω 209, «ἐν ἀγκοίνῃσίν τινος» ἐν ἀγκάλαις, Ξ 213, λ 261, «ἐπὶ νηυσίν» Σ 259, «παρὰ μνηστῆρσιν» χ 464. καὶ ἐπὶ ζώων, ι 184, «ἐκτός» διανυκτερεύω ἐκτός, κοιμῶμαι ἔξω, ζ 16, μετ' αἰτ. τοῦ χρόνου «ἀύπνους νύκτας ἰαύω», Ι 325, τ 340. Περὶ τῆς σημ. πρβλ. ἄεσα.

*(**Ἰαχέω**), ἴδ. ἰάχω.

Ἰαχή [⏑⏑.] (ϜιϜαχή), ἡ, 1) κραυγή, βοή, εἴτε ἀλαλαγμὸς τῶν ἐν τῇ μάχῃ προσβαλλόντων ἢ διωκόντων, εἴτε ὀλολυγμοὺς τῶν φευγόντων, ἔτι δὲ κραυγή, θόρυβος τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, Δ 456, Μ 144, Ρ 226 κ. ἀ., λ 43, τῶν κυνηγῶν, Ο 275. 2) ἐπὶ πραγμάτων κρότος, ταραχή, Ὑμ. 13, 3.

***Ἰάχη** [⏑⏑.] (ϜιϜάχη), ἡ, νύμφη, συμπαίκτρια τῆς Περσεφόνης, Ὑμ. Δήμ. 419.

Ἰάχω (πεποιημ. λ. συγγ. τῷ γερμ. Wiehern ; ϜιϜάχω), τοῦ ἐνεστ. παρ' Ὁμ. μόνον ἡ μετοχὴ ἰάχων, ἐν δὲ τῇ ὁριστικῇ μόνον Ὑμ. 18, 18, 27, 7 ἐξ εἰκασίας· συχνὸς ὁ παρατ. ἴαχον, πρβλ. δὲ καὶ ἀμφιάχω, ἀόρ. α' ἰάχησα, Ὑ. Δήμ. 20, Ὑμ. 28, 11. Α') ἀ-

μετάβ. 1) κραυγάζω, φωνάζω, «ὀρθίᾳ φωνῇ» Ὑ. Δήμ. 20, ἐπὶ ἀνευφημιῶν, Β 333, 394· ἰδίως ὅμως ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ ἀλαλαγμῶν, Δ 506 κ. ἀ., χ 81· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀλολυγμῶν τῶν πληγωμένων, Ε 343, καὶ τῶν θρήνων τῶν πενθούντων, Σ 29, καὶ τῶν ἐκ τρόμου τῆς ἀγωνίας ἐπιφωνημάτων, κ 323, Ὑ. Δήμ. 81, καὶ ἐπὶ τῶν νηπιακῶν φωνῶν, Ζ 468. 2) ἐπὶ ἀψύχων, ἠχῶ, κροτῶ, βοΐζω, οἷον ἐπὶ κυμάτων, Α 482, Β 394, β 428, ἐπὶ σάλπιγγος, ἠχῶ, Σ 219, ἐπὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, συρίζω Δ 125· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ σιδήρου πεπυρακτωμένου, ὅταν ἐμβάπτηται εἰς ὕδωρ, ι 392, καὶ ἐπὶ πυρός, πρήθω, πρίζω, Ψ 216. Εἰς ἀμφοτέρας ταύτας τὰς σημασίας προσδιορίζεται πολλάκις ὑπὸ τῶν ἐπιρ. «μέγα, μεγάλα, σμερδαλέα». Β') μεταβ. «-ἀοιδήν» ἐκπέμπω Ὑμ. 18, 18. (Τὸ ι εἶνε βραχύ· ἐν δὲ τῷ παρατ. διὰ τὴν αὔξησιν μακρόν, πλὴν ἐν Δ 506, Ρ 317).

Ἰάων, ονος, ὁ, ἴδ. Ἰάονες.

Ἰαωλκὸς [⏑⏑..], ἡ, ἀντὶ τοῦ Ἰωλκός, (ἸαϜοϜολκὸς) πόλις τῆς Μαγνησίας παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον, ἥτις ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐξέπεσεν εἰς κώμην μόνον τῆς νέας πόλεως Δημητριάδος, (νῦν Βῶλος) Β 712, λ 255.

Ἰγνύη [.⏑.], ἡ, (γόνυ), **ἀγκύλη, ἄντζα,** δηλ. τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κατὰ τὸ γόνυ ἀρθρώσεως, τὸ ὑπὲρ τὴν γαστροκνήμην, Ν 212. Ὑπάρχει καὶ ἕτερος τύπος **ἰγνύς, ύος,** ἡ, Ὑμ. Ἑρμ. 152, «-παρ' ἰγνύσι».

Ἰδαῖος [−..], **αίη, αῖον,** εἰς τὴν Ἴδην ἀνήκων τὴν ἐν Φρυγίᾳ. α') κατὰ Ἰδαῖα ὄρεα» = Ἴδη, ὀνομαζομένη οὕτως διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς κορυφάς, Θ 170, 410, Μ 19. β') ἐπίθ. τοῦ Διός, διότι εἶχεν ἐπὶ τῆς Ἰδαίας κορυφῆς Γαργάρου βωμὸν καὶ τέμενος, Π 605, Ω 291.

Ἰδαῖος [−..], ὁ, 1) κῆρυξ τῶν Τρώων, ἡνίοχος τοῦ Πριάμου, Γ 248, Ω 325· 2) υἱὸς τοῦ Δάρητος, Τρώς, Ε 11 ἑξ.

Ἰδέ, σύνδ. κατὰ συστολὴν ἐκ τοῦ **ἠδέ, καί,** Γ 194, κ 112 κ.ἀ. (Τὸ ι εἶνε βραχύ· ὅταν δὲ τὸ ε δὲν ἐκθλίβηται, συνήθως ὑπὸ τῆς ἄρσεως ἐκτείνεται).

Ἴδε, ἰδέειν, ἴδεσκον, ἴδ. εἴδω Ι.).

Ἴδη [−.], ἡ, (ἰδεῖν), ὄρος ὑψηλὸν καὶ ἀπόκρημνον, ἀρχόμενον ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Μυσίας. Ἡ ὑψίστη αὐτοῦ κορυφὴ εἶνε τὸ Γάργαρον (ἴδ. τὴν λ.), «-Ἴδης ἐν κνημοῖσιν» (ἴδ. κνημός), Β 821. Πολλάκις ἔχει τὸ ἐπίθ. «-πολυπίδαξ» (ἴδ. τὴν λ.).— Ἐκ τούτου ἐπίρ. **Ἴδηθεν** ἀπὸ τῆς Ἴδης, Δ 475, Η 202 κ. ἀ.

Ἴδηαι, ἴδ. εἴδω Ι.).

Ἴδης [−.], **εω,** ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως, Μεσσήνιος, πατὴρ τῆς Κλεοπάτρας, ἐξαίρετος τοξότης, Ι 558.

Ἴδιος, [⏑..], **ίη, ον** (σϜίδιος, Ϝίδιος), ἰδιαίτερος, ἰδιωτικός, «πρῆξις ἰδίη» (τοὐναντίον «-δήμιος») Ὀδ. γ 82, δ 314.

Ἰδίω [−⏑.] (σϜίδjω, sudare Λατ.) = ἱδρόω, ἱδρώνω μόνον κατὰ παρατ. «-ἴδιον» υ 204 †.

Ϝιδμεν, Ϝιδμεναι, ἴδ. εἴδω ΙΙ.).

Ἰδνόω, μόνον ἐν τῷ παθ. ἀορ. α' ἰδνώθην, κάμπτω, κυρτῶ, παθ. κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, Β 266, Μ 205, Ν 618, θ 375, χ 85.

Ἰδοίατο, ἀντὶ τοῦ **ἴδοιντο,** ἴδ. εἴδω Ι.).

Ἰδομενεὺς [−...], **ῆος** καὶ **έος,** αἰτ. **ῆα** καὶ **έα,** ὁ υἱὸς τοῦ Δευκαλίω-

νος, ἔγγονος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, Ν 449—454. Διακριθεὶς ἐν Τροίᾳ διὰ τὴν ἀνδρείαν του, Β 645, Δ 252 ἑξ., ἐπανῆλθε κατὰ τὸ γ 191 εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα. Κατὰ δέ τινα μεταγενέστερον μῦθον διωχθεὶς ἐκ τῆς Κρήτης ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἰδρείη (ἴδρις), ἡ, γνῶσις, εἰδημοσύνη, ἐμπειρία, *Ἰλ. Η 198, «-πολέμοιο» Π 359. Ἐκ τοῦ

Ἴδρις, ι, γεν. **ιος**, (εἰδέναι), ἔμπειρος, εἰδήμων, *Ὀδ. ζ 233, ψ 160· ἐπιτήδειος, μετ' ἀπαρεμ. η 108.

Ἰδρόω (ἱδρώς), μετοχ. τοῦ ἐνεστ. συνήθως παρ' Ὁμ. ἱδρώων, θηλ. ἱδρώωσα καὶ ἱδρῶσα, Δ 598, μέλ. ἱδρώσω, ἀόρ. ἵδρωσα, ἱδρώνω, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, μάλιστα μὲν ἐκ τοῦ κόπου Β 390, Σ 372, δ 39 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ τρόμου, ἐπὶ ἐλάφου, Λ 119, «-ἵδρωσα ἱδρῶ» Δ 27.

Ἱδρύω, ἀόρ. ἵδρυσα, παθ. ἀόρ. β' ἱδρύνθην (ὡς ἑτέρου τύπου: ἱδρύνω), καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, μετ' αἰτ. «-λαούς» Β 191, «-τινὰ ἐν θρόνῳ» Ο 142, ε 86, «-τινὰ παρὰ δαιτί» γ 57.—Παθ. κάθημαι, ἡσυχάζω, Γ 78, Η 56. (Τὸ υ εἶνε μακρόν· ἀλλὰ βραχύνεται ἐν τοῖς Β 191, Υ 257).

Ἰδρώς, ῶτος, ὁ, αἰτ. **ἱδρῶ** ἀντὶ τοῦ **ἱδρῶτα** (τοῦ παρ' Ὁμ. μὴ εὑρισκομένου), Κ 572 κ. ἀ., δοτ. **ἱδρῷ** ἀντὶ τοῦ **ἱδρῶτι**, Δ 27, Ρ 385. 745, (ἴδος) ὁ ἱδρώς. Ε 796, κ. ἄ. πλχ.

Ἰδυῖα, ἡ, ἴδ. εἴδω ΙΙ.).

Ἴδω. **Ἴδωμι**, ἴδε εἴδω Ι.).

Ἴε, ἴεν, ἴδ. εἶμι.

Ἵει, ἴδ ἵημι.

Ἰείη, ἀντὶ τοῦ **ἴοι**, γ' ἑν. τῆς εὐκτ. τοῦ εἶμι, ὅπ. ἴδε.

Ἵεμαι ἴδ. ἵημι.

Ἵεμαι ἐνεστ. καὶ **ἱέμην** παρατ. μέσ., ὡς ἕτερος τύπος τοῦ **εἶμι**, ὅπ. ἴδε, ὑπάγω, πορεύομαι, συναπτομένης καὶ τῆς ἐννοίας τῆς σπουδῆς, ἐπομ. ὁρμῶ, φέρομαι, Μ 274. χ 304. Ἀλλ' ἐνταῦθά τινες γράφουσιν ἵεμαι ὡς μέσον ἢ παθ. τοῦ ἵημι.

Ἱέμεναι, ἵεν, ἴδ. ἵημι.

Ἱέρεια, ἡ, θηλ. τοῦ: ἱερεύς, **ἱέρεια**, Ζ 300 †.

Ἱερεῖον [⏑ . . .], τό, καὶ **ἱερήιον**, θῦμα, σφάγιον καὶ μάλιστα ἀσυνήθως πως τὸ εἰς τοὺς νεκροὺς προσφερόμενον (ὅπερ κατὰ τὸν Σχολ. λέγεται συνήθως, τόμιον ἢ ἔντομον), λ 23· ἐν γένει δὲ σφακτόν. τουτέστι ζῶον πρὸς σφαγήν. ξ 94, 250, ρ 600· παροιμιώδης ἡ φρ. «-οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην» Χ 159.

Ἱερεύς [⏑ . .] καὶ **ἱρεύς** [– .], **ῆος**, ὁ, Ε 10, Π 604, ι 198 (ἱερός), ἱερεύς, ἱεροθύτης, λειτουργὸς ἢ θεράπων ὡρισμένου θεοῦ, ἐκτελῶν πρὸ πάντων τὰ τῆς ἐν τῷ ναῷ λατρείας καὶ προσφέρων τὰς θυσίας, Α 23, 370, ι 198, ἔτι δὲ ἀσχολούμενος καὶ περὶ τὴν ἐξήγησιν τῆς θείας βουλήσεως ἐκ τῶν σπλάγχνων τῶν θυμάτων, Α 62, Ω 221. || Ἴδ. καὶ θυοσκόος.

Ἱερεύω [⏑ . . .] καὶ **ἱρεύω** [– . .], ξ 94, ρ 181, τ 198, υ 2 (ἔνθα τὸ θαμιστικὸν ἱρεύεσκον), 251 (ἱερός), μέλ. σω, γ' ἑν. τοῦ παθ. παρακ. ἱέρευτο, Ω 125· α') κυρ. καθιστῶ τι ἱερόν, καθιερώνω, ἀφιερώνω, ἐπομ. θυσιάζω, σφαγιάζω, Ὁμ. πλχ., «-ταύρους, βοῦν θεῷ» Φ 131, Η 314, μετὰ διπλ. δοτ. «-τοῖσιν βοῦν ἱέρευσε Ζηνί» χάριν αὐτῶν ἐθυσίασε βοῦν εἰς τὸν Δία, ν 24· β') ἐν γένει σφάζω, διότι παντὸς σφαζομένου ζώου πρὸς ἰδίαν χρῆσιν προσεφέροντο τεμάχιά τινα εἰς τοὺς θεούς, Ζ 174, Σ 559, β 56 κ.ἀ., «-ξείνῳ» πρὸς

τιμὴν τοῦ ξένου, ξ 414.
Ἰερήιον, τό, ἀντὶ τοῦ **ἱερεῖον**, ὅπ. ἴδε.
Ἰερὸν [⏑ . .], τό, **ἱερὸν** [– .] (κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ. ἱερός. ἀλλὰ παντελῶς οὐσιαστικοῦ χρῆσιν ἔχον), τὸ ἀφιερωμένον, ὅθ. ἀφιέρωμα. ἀνάθημα, »-ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ» Κ 571 ·ἰδίως δὲ θῦμα, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. τὰ «-ἱερά», Α 147, α 66, καὶ « ἱρά», Β 420 κ. ἀ.
Ἱερός, ή, όν [⏑ . . ., ἐν ἄρσει δὲ πολλάκις τὸ ι μακρόν], καὶ **ἱρός** [– .], **ή, όν**. Α') ἰσχυρός, ἀκμαῖος, ζωηρός, ἀνθηρός, «-ἲς Τηλεμάχοιο» 6 409 κ. ἀ. «-μένος Ἀλκινόοιο» η 167 κ. ἀ. «-μένος Ἀντινόοιο» σ 34, «-φυλάκων τέλος» Κ 56, «-πυλαωροί» Ω 681, «-στρατὸς Ἀργείων» ω 81, «-ἰχθύς» ταχύς, γοργός, Π 407. Β') ἱερός, ἅγιος, θεῖος, ἰδίως α') ἐπὶ πραγμάτων οὐχὶ ὑπὸ ἀνθρωπίνης δυνάμεως παραχθέντων, οὐδ' εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνθρώπων ὑποκειμένων, ἀλλ' ὑπὸ ἀνωτέρων δυνάμεων διαταχθέντων, οἷον «-ἦμαρ, κνέφας» Θ 66, Λ 194, 209, ι 56 κ. ἀ. «-ρόος Ἀλφειοῖο» Λ 726 «-ποταμοί» κ 351 «-ἄλφιτον» Λ 631, «-δίφρος» (καθ' ὃ ὑπ' ἀθανάτων ἵππων συρόμενος) Ρ 464 β') ἐπὶ παντὸς πράγματος εἰς θεοὺς ἀφιερωμένου, ἱερός, «-βωμός, δόμος» Β 305, Ζ 89, «-δώματα» κ 426, « ἄλσος» ζ 322 κ. ἀ. ἰδίως «-ἑκατόμβη» Α 99, γ 144 κ. ἀ. γ') ἐπὶ χωρῶν, πόλεων, νήσων καὶ τόπων, ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος νοουμένων· ὅθεν σύνηθ. ἐπίθετον τοῦ Ἰλίου, Ὁμ. πλχ., τῶν Θηβῶν, Δ 378, τῆς Περγάμου, Ε 446 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων ὡσαύτως ἐννοουμένων, οἷον «-ἀλωή» (ὡς διατελοῦσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Δήμητρος) Ε 499, «-ἐλαίη» (ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀθηνᾶς) ν 372 κ. ἀ.
Ἱζάνω [. ⏑ .] (ἵζω). 1) ἀμετάβ. κάθημαι, καθέζομαι, ω 209, μεταφ. ἐπὶ ὕπνου «-οὔ μοι ἐπ' ὄμμασιν ὕπνος ἱζάνει» Κ 92. 2) μεταβ. καθίζω, τοποθετῶ, «-ἀγῶνα» (ἴδ. τ. λ.) Ψ 258.
Ἵζω, (σίζω, sido Λατ.) παρατ. ἷζον, θαμιστ. ἵζεσκον. Α') Ἐνεργ. 1) ἀμετάβ. κάθημαι, καθέζομαι, οἷον «-ἐπὶ θρόνου» Ζ 422, «-ἐπὶ λίθοις» γ 409, «-ἐπὶ ἄκριας» π 365, «-ἐς θρόνον» θ 469, «-ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει» Ν 281, «-ἐπὶ δεῖπνον» ω 394, «-ἀπ' ἐσχαρόφιν» απομακρύνομαι ἀπὸ τῆς ἑστίας, τ 389 «-εἰν ἀγορῇ» Ι 13 «-μετ' ἀνδρῶν ἀριθμῷ» ἴδ. μετά, ἐπὶ πολεμιστῶν εἰς ἀγορὰν συνηθροισμένων, Β 96· κάθημαι ἥσυχος, Ὕ. Ἑρμ. 457. 2) μεταβ. καθίζω, βάλλω νὰ καθίσῃ, οἷον «-τινὰ εἰς θρόνον» Ω 553, «-βουλὴν» καθίζω βουλὴν ἵνα σκεφθῇ, κάμνω (συγκαλῶ τὴν βουλὴν εἰς) συνεδρίασιν, Β 53. Β') Τὸ μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. καθέζομαι, ἐνεδρεύω, Σ 521, χ 335 κ. ἀ. Μόνον κατὰ ἐνεστ. καὶ παρατ.
Ἴαλα, ἀπαρμφ. ἰῆλαι, ἴδ. ἰάλλω.
Ἰηλυσὸς [⏑ – – .], ἡ, ἀντὶ τοῦ Ἰαλυσός, πόλις τῆς Ρόδου, ἐπὶ Στράβωνος κώμη, τὰ δὲ νῦν ὡσαύτως Ἰαλυσό, Β 656, (Στράβ. 14, 2, 12). (Τὸ υ παρ' Ὁμ. πάντοτε μακρόν· βραχὺ δὲ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 7, 74 καὶ Διονυσ. τῷ Περιηγ. 505· ὅθεν ἀρχαία τις γραφὴ ἦτο Ἰήλυσσος, ὡς παρ' Ἡροδ. Α 144.
Ἵημι, (ρίζ ia = ἰ=ji=ἐ· jíjημι), γ' πλ. ἱεῖσι, ἀπαρμφ. ἱέναι, ἱέμεναι, Χ 206, μετοχ. ἱείς, προστ. ἵει παρατ. ἵην (ἐντεῦθεν ἵεν κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ: ἵεσαν, Μ 33) καὶ ἵουν (ὡς ἐκ τοῦ : ἱέω), γ' ἑν. ἵει· μέλ. ἥσω, ἀόρ. α' ἧκα, καὶ παρακ. ἕηκα, ἐξ οὗ

πλὴν τοῦ ἐνικ. μόνον τὸ γ' πληθ. ἧκαν, ο 458. Ἐκ δὲ τοῦ ἀόρ. β' γ' ἐν. τῆς ὑποτ. ἧσιν, Ο 359. Περὶ τοῦ ἑῶμεν ἴδ. ταύτην τὴν λ.— Τῆς μέσης φωνῆς μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἵεμαι, ἱέμην, καὶ ἐκ τοῦ ἀορ. β' ἡ φρ. «-ἐξ ἔρον ἕντο» ἴδ. ἐξίημι. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, ὅθεν α') πέμπω, στέλλω, ἐκπέμπω, ἐξαποστέλλω, «-τινὰ ἐξ ἀδύτου» Ε 513, «-ἄγγελόν τινι» Σ 182, ο 457, «-αἰετόν, ἐρωδιόν τινι» Θ 247, Κ 274, «-ἐν δὲ παρηορίῃσιν Πήδασον ἵει» Π 152. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐκ θεοῦ πεμπομένων, «-δράκοντα φόωσδε» Β 309, καὶ ἀψύχων ὄντων, οἷον «-ἀστέρα» Δ 75 κ. ἀ. «-ἵκμενον οὖρον ἵει» Α 479 κ. πλχ. Μεταφορ, «-ὄπα» Γ 152, μ 192, «-ἐκ στήθεος ἔπεα» Γ 221, Ξ 151· β') ρίπτω, «-τὸν δὲ ποταμόνδε ἧκε φέρεσθαι» Φ 120, «-πέτρον, λᾶαν» Π 736, ι 538. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ριπτομένων ὅπλων, οἷον «-βέλος, δόρυ, ὀϊστόν» Ὅ. πλχ. «-ἀπιόντος ἵει ὀϊστόν» κατ' αὐτοῦ ἀπερχομένου ἔρριψε βέλος, Ν 650· ἐνίοτε καὶ ἄνευ αἰτ. Β 774, Ο 359, ι 499· γ') ἐπὶ ὕδατος, [ἀφίημι] ἀπολύω, διοχετεύω, χύνω «-ρόον ἐς τεῖχος» Μ 25· «-Ἀξιὸς ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν» Φ 158· δ') ἀφίνω, ἀφίνω ἐλεύθερον, «-ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα δύω» ἐκ τῶν ποδῶν ἀφῆκα δύω ἄκμονας νὰ κρέμωνται, Ο 19· «-ἐκ χειρὸς φάσγανον» ἀφίνω νὰ πέσῃ, χ 84, «-δάκρυα» π 191, ψ 33, «-ἧκα πόδας καὶ χεῖρας φέρεσθαι» μ 442. Μεταφ. ἐπὶ τῆς κόμης ἀφίνω νὰ καταφέρηται, νὰ κυμαίνηται, «-ἐθείρας» Τ 383, Χ 316, «-κόμας» ζ 231. 2) ἀμεταβ. ρέω, ἐπὶ ποταμοῦ «-ἐπὶ γαῖαν» λ 239, ἐπὶ πηγῆς ἀναβλύζω, η 130. Β') Μέσ. κινοῦμαι πρός τι· α') κυρ. μετὰ γεν. «-ποταμοῖο ροάων» πρὸς τὰ ρεύματα τοῦ ποταμοῦ, κ 529, «-ἱεμένω κατὰ ὦλκα» σπεύδοντες (οἱ δύω βόες) κατὰ τὴν αὔλακα (κατὰ τὴν διεύθυνσίν της δηλ.) Ν 707, ἀπολελ. «-ἀκόντισαν ἱέμενοι» προθύμως, μετὰ σπουδῆς ἠκόντισαν, χ 256· σπεύδω, ἴδ. λ. ἵεμαι. Συνήθως β') μεταφ. ἐπὶ τῆς πρός τι ὀρέξεως, τάσεως, κλίσεως, ὀρέγομαι, τείνω πρός τι, ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρεμφ. Β 589, Ε 434 ἑξ. α 6 κ.ἀ. καὶ μετὰ γεν. «-πόλιος» Λ 168, «νίκης» Ψ 371, 718, «-νόστοιο» ο 69· συνηθέστ. μετ' ἐπιρ, «-οἴκαδε» γ 160, ι 261, «-ἔρεβόσδε» υ 356, «-Τροίηνδε» Τ 187, «-ἄστυδε» ρ 5 «-πόλεμόνδε» Θ 313, «-ἵετο θυμός» μετ' ἀπαρμφ. Θ 301. (Τὸ ι εἶνε βραχὺ ἐν τῷ ἐνεστ., ἀλλ' ἐνίοτε ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν ἐν τοῖς: ἱέμεναι, ἱέμεν, ἱέμενος καὶ ἱεῖσαι· ἐν δὲ τῷ παρατ. διὰ τὴν αὔξησιν εἶνε μακρόν, ||. ἀλλ' ἐνίοτε δι' ἔλλειψιν αὐξήσεως βραχύ, οἷον Α 479, Μ 33).

Ἴηνα, ἴδ. ἰαίνω.

***Ἰηπαιήων, ονος**, ὁ, 1) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος «-ἰὴ παιάν» σχηματισθέν, Ὕ. Ἀπόλ. 272, 2) ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, Ὕ. Ἀπόλ. 500, 517 κ. ἀ.

Ἰήσασθαι, ἴδ. ἰάομαι.

Ἴησι ἀντὶ τοῦ ἴῃ, ἴδ. εἶμι.

Ἰησονίδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, ὁ Εὔνηος, Η 468, 469.

Ἰήσων[⏑..],**ονος**,ὁ,ἀντὶ τοῦ Ἰάσων, υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Πολυμήδης,ἀρχηγὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. Πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Πελίου εἰς τὴν Κολχίδα, ἵνα λάβῃ ἐκεῖθεν τὸ χρυσοῦν δέρας, ἀπέβη κατὰ τὸν διάπλουν εἰς τὴν Λῆμνον καὶ ἐγέννησε μετὰ τῆς Ὑψιπύλης τὸν Εὔνηον καὶ Νεβροφόνον, Η 469. Τῇ συνεργείᾳ

δὲ τῆς **Μηδείας** τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, τοῦ βασιλέως τῆς Κολχίδος, γενόμενος κύριος τοῦ χρυσοῦ δέρατος συνεζεύχθη μὲν μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ μετέπειτα τὴν ἐγκατέλιπε καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Κρέουσαν, μ 69 ἑξ. πρβλ. λ. Πελίης.

'Ιητὴρ [– . .], **ῆρος**, ὁ, ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ **ἰητρός**, ἰατρός, Β 733 ἑξ. «-κακῶν» ρ 384, «-νόσων» 'Υμ. 15, 1.

'Ιητρός, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἰατρὸς (ἰάομαι) καὶ ἰδίως χειρουργικός, 'Ομ. πλχ. «ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων» λ 514, δ 231.

'Ιθαιγενὴς [⏑ . . .], **ές**, ἀντὶ τοῦ **ἰθαγενής**. (ἰθύς, γένος), κατ' εὐθεῖαν, γνησίως, ὅ ἐ. ἐκ νομίμου γάμου γεννηθείς, ἑπομ. γνήσιος, ξ 203 †.

'Ιθαιμένης [⏑ . . .], **εος**, ὁ, εἷς τῶν Λυκίων, Π 568.

'Ιθάκη [⏑ ⏑ .], ἡ, μικρὰ νῆσος τοῦ 'Ιονίου πελάγους, 3 τετραγ. μιλίων μέγεθος ἔχουσα, κειμένη μεταξὺ τῆς 'Ακαρνανικῆς παραλίας καὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, πατρὶς τοῦ 'Οδυσσέως, Β 632. 'Εκτείνεται ἀπὸ τῶν ΝΑ πρὸς τὰ ΒΑ. καὶ σύγκειται ἐκ δύω μερῶν διὰ στενοῦ ἰσθμοῦ συνδεομένων. 'Εν ι 25 καλεῖται «-πανυπερτάτη πρὸς ζόφον» τουτέστι δυτικωτάτη πασῶν, καὶ τοῦτο δὲν συμφωνεῖ μὲν πρὸς τὴν θέσιν τῆς τῆς σημερινῆς 'Ιθάκης, ἀλλὰ τοιαύτην ἐφαντάσθη αὐτὴν ὁ ποιητής. Εἶνε λίαν ὀρεινὴ (ὁ 'Ομ. μνημονεύει αὐτῆς ὄρη τὸ Νήριτον καὶ τὸ Νήιον, καὶ ἀκρωτήριον τὸν Κόρακα, ἄπ. ἴδ.) καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἱπποτροφίαν ἥκιστα ἐπιτηδεία, ἐξ ἐναντίας δὲ καλὴ εἰς νομὴν αἰγῶν καὶ βοῶν («-αἰγίβοτος ἀγαθὴ καὶ βούβοτος»), ν 242 ἑξ. παράγει δὲ σῖτον ἄφθονον καὶ οἶνον. Πλὴν τοῦ λιμένος Ρείθρου μνημονεύει ὁ 'Ομ. καὶ τὴν πόλιν 'Ιθάκην, κειμένην ὑπὸ τὸ Νήιον, γ 81. Μετ' αὐτῆς συνεδέετο ἡ ἀκρόπολις, ἐν ᾗ κατῴκει ὁ 'Οδυσσεύς. Ἔκειτο δὲ κατὰ τοὺς πλείστους ἑρμηνευτὰς ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου καὶ ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς πλευρᾶς τὸ Νήιον ὄρος, ἐφ' οὗ καὶ ὁ λιμὴν τὸ Ρεῖθρον ἐσχηματίζετο, α 185. Πλὴν δὲ τούτου ὑπῆρχε καὶ παρὰ τὴν πόλιν λιμήν, ὡς ἐξάγεται (|| . ὄχι ἀναντιρρήτως) ἐκ τοῦ π 322 'Εκ τούτου ἐπίρ. **'Ιθάκηνδε, εἰς τὴν 'Ιθάκην**, π 322, καὶ ἐθνικὸν **'Ιθακήσιος** ὁ κάτοικος τῆς 'Ιθάκης, Β 184, β 24, περὶ τοῦ 'Οδυσσέως, β 246, χ 45.

Ἴθακος [⏑ ⏑ .], ὁ, ἀρχαῖος ἥρως κατὰ τὸν Εὐστάθιον υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ἐξ οὗ ἡ νῆσος 'Ιθάκη ὠνομάσθη, ρ 207.

Ἴθι, κυρ. προστ. τος **εἶμι, ἔλα**, πήγαινε, Α 32, Β 163 κ. ἀ. πρβλ. λ. **δεῦρο**. Πολλάκις τίθεται ὡς παρακελευσματικὸν ἐπίρ. καθὼς τὸ **ἄγε**, ἐμπρός, ἔλα, Δ 362, Κ 53 κ. ἀ. πλχ. (|| . 'Ενίοτε τίθεται κατόπιν τῆς προστακτικῆς, οἷον «βάσκ' ἴθι» ἔλα πήγαινε, Β 8). Πρβλ. λ. **ἀλλὰ** 2, β').

Ἴθμα, ατος, τό, ἐπ. (εἶμι) ὁδός, βάδισμα. πληθ. Α 778 †, 'Υμ. 'Απόλ. 114.

'Ιθύντατα, ἴδ. λ. ἰθύς.

'Ιθύνω [– – .], (ἰθύς), ἀντὶ τοῦ εὐθύνω. Α') 'Ενεργ. 1) κάμνω τι εὐθύ, ἰσάζω, «-τὶ ἐπὶ στάθμην» ε 245, ρ 341, φ 44. (|| . 'Εν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις χρησιμεύει ἡ στερεότυπος φράσις ἐν τῷ στερεοτύπῳ στίχῳ «-ξέσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν» ἔξεσε μετὰ τοσαύτης ἐπιτηδειότητος ὥστε νὰ ἐφαρμόζηται ἐπ' αὐτοῦ ἡ στάθμη. 'Εν δὲ τῷ φ 121 ὁρίζει τὴν εὐθεῖαν τάξιν τῶν πελέκεων)· ὅθεν παθ. «-ἵππω δ' ἰθυνθήτην» Π 475. 2) κατ-

εὐθύνω, διευθύνω, τουτέστι κατ' εὐθεῖαν πέμπω, «-βέλος, ὀϊστόν» Δ 132· ὅθεν σκοπεύω. Ψ 871 (περὶ τοῦ χωρίου τούτου ἴδ. λ. ὡς ΙΙ)· μετὰ δύω αἰτ. «-βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη ῥῖνα» διηύθυνεν εἰς τὴν ῥῖνα, Ε 290, «-Ζεὺς πάντ' ἰθύνει» (βέλεα δηλ.) Ρ 632, ὡσαύτως «-ἵππους, ἅρμα, νῆα» Ψ 317, Ω 149, λ 10 κ. ἁ., «-ἵππους ἐπί τινι» Θ 110, «-κεῖσε» Λ 528. Β') Μέσ. διευθύνω τι τῶν ἐμαυτοῦ, «ὀϊστὸν ἐπ' Ἀντινόῳ» χ 8, «-ἀλλήλων ἰθυνομένων δοῦρα» κατ' ἀλλήλων τὰ δόρατά των, Ζ 3, «-πηδαλίῳ νῆα» ε 270. (Πρβλ. ἰθύω).

Ἰθυπτίων [– – – .], **ωνος**, ὁ, ἡ, (πέτομαι) ἐπίθ. τοῦ δόρατος, Φ 169 † «-μελίην ἰθυπτίωνα ἐφῆκε»,=ὁ κατ' εὐθεῖαν πετῶν, πρβλ. Υ 99.

1. **Ἰθὺς** [– –], **εῖα, ύ**, ἀντὶ εὐθύς, ὡς ἐπίθ. εὐθύς, ἴσιος· α') κυρ. μόνον ἐν τῷ οὐδετ. τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ» Ξ 403· β') μεταφ. εὐθύς, δίκαιος, «-ἰθεῖα ἔσται» θὰ ἦνε δικαία ἡ κρίσις, Ψ 580. Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ ὑπερθ. ἐπίθ. «-ἰθύντατα εἰπεῖν δίκην» δικαιότατα κρίνειν Σ 508.

2. **Ἰθύς**, καὶ οὐδ. **ἰθὺ** ὡς ἐπιρρήματα, κατ' εὐθεῖαν, ἴσια ἐπάνω, κατεπάνω· α') πολλάκις μετὰ γεν. «-Δαναῶν» Μ 106, «-προθύροιο» α 119, «-μεγάροιο» ρ 325 κ. ἁ. μετὰ προθ. «-ἰθὺς πρὸς τεῖχος» κατ' εὐθεῖαν ἐναντίον τοῦ τείχους, Μ 137· β) ἄνευ πτ. «-τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτεται» Υ 99· «-ἰθὺς κατάγοντο» γ 10· «-ἰθὺς μεμαώς» Λ 95, «-οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον» Ν 135, «-τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε» Μ 124. «-ἰθὺς μάχεσθαι» ἐκ τοῦ ἐναντίου κατ' εὐθεῖαν μάχομαι, Ρ 168, «-μένος χειρῶν ἰθὺς φέρω» τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν κατ' εὐθεῖαν φέρω, Ε 506, Π 602.

3. **Ἰθὺς** [– –], **ύος**, ἡ, μόνον κατ' αἰτ. (ἰθύω), εὐθύτης, εὐθεῖα ὁδός, «ἀν' ἰθύν» κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἄνω, Φ 303, θ 377· ὅθεν μεταφ. α') προσβολή, κίνημα, ἀπόπειρα, «-πᾶσαν ἐπ' ἰθύν» Ζ 79, δ 434· β') τάσις, κλίσις, σπουδή, π 304, Ὑ. Ἀπ. 539.

Ἰθύω [– ⌣ .] (ἰθύς), ἀόρ. ἴθυσα [. – .]. 1) κατευθύνομαι, κατ' εὐθεῖαν ὁρμῶ, διευθύνομαι, ἐπιτίθεμαι, μετὰ περαιτέρων ἐπιρρηματικῶν ἢ ἐμπροθέτων προσδιορισμῶν, «-ἐπὶ τεῖχος, διὰ προμάχων» Μ 443, Π 582, μετὰ γεν. «-νεός» κατὰ τῆς νεώς, Ο 693, ἀπολελ. Λ 552, «-ἴθυσε μάχη» προεχώρησε κατ' εὐθεῖαν Ζ 2. 2) τροπ. τείνω, σπεύδω πρός τι, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαί τινος, μετ' ἀπαρεμφ. Ρ 353, λ 591, χ 408.

Ἰθώμη, ἡ, φρούριον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑστιαιώτιδος παρὰ τὴν μετέπειτα Μητρόπολιν, Β 729.

Ἱκάνω [⌣ – .], ἕτερ. ἐκτενέστερ. τύπος τοῦ **ἵκω** (ἱκάνϝω). Α') Ἐνεργ. 1) κυρ. ἔρχομαι, φθάνω, συνήθ. μετ' αἰτ. «-νῆας, δόμον, κ. τ. τ.» Ὁμ. πλχ. σπανιώτερον μετὰ τῆς προθ. Ἐς ἢ Ἐπί, Α 431, Β 17, Ι 354· α') ἐπὶ ἐμψύχων ὑποκειμένων, Ζ 370. ν 231, «-γοῦνά τινος ἱκάνω» ε 449 κ. ἁ. β') ἐπὶ ἀψύχων «-σκόπελος οὐρανὸν ἱκάνει» μ 73, «-φλέψ, ἣ αὐχέν' ἱκάνει» Ν 547· τροπικ. «-φωνή οἱ αἰθέρ' ἵκανεν» Ο 686, «-κλέος οὐρανὸν ἱκάνει» τ 108, «-ἐμὲ θέσφαθ' ἱκάνει» ι 507. 2) μεταφ. ἐπὶ παντοίων καταστάσεων, καταλαμβάνω, πιάνω, εὑρίσκω οἷον «-σέγε ὕπνος ἱκάνει» Κ 96, «-μόρος» Σ 465, ἰδίως δὲ ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων καὶ αἰσθημάτων, οἷον «-ἄχος, πένθος ἱκάνει με» καταλαμβάνει, Α 254, Θ 147 κ.πλχ. μετὰ δύω αἰτ. «-μιν ἄχος

κραδίην ἱκάνει» λύπη καταλαμβάνει τὴν καρδίαν του, Β 171, μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. «-τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν» ψ 93.—Ὁ ἐνεστ. μὲ σημ. παρακειμ., ν 328. Β') Μέσ. «-ἱκάνομαι» ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἣν καὶ τὸ ἐνεργ., Κ 118, Λ 610 καὶ μετ' αἰτ. γ 92, ψ 7, 27.

Ἰκάριος [– ⏑ ⏑ .] ὁ, υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω καὶ πατὴρ τῆς Πηνελόπης. α 329, β 53 κ. ἀ. Κατῴκει μὲν ἐν Λακεδαίμονι κατ' ἀρχάς, φυγὼν δὲ μετὰ τοῦ Τυνδάρεω εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀδελφοῦ (πρβλ. Στράβ. 10, 2, 24). Κατ' ἄλλους δὲ κατῴκησεν ἐν Κεφαλληνίᾳ ἢ Σάμῃ.

Ἰκάριος [– ⏑ ⏑ .], **η, ον**, εἰς τὸν Ἴκαρον ἀνήκων, «-πόντος» τὸ Ἰκάριον πέλαγος, μέρος τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὰ νότια τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Β 145· ὠνομάσθη δὲ κατὰ τὸν μῦθον οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου, υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, καταπεσόντος ἐν αὐτῷ, πιθανώτερον δὲ ἀπὸ τῆς νήσου Ἰκάρου (ἴδ. τ. λ.). Ἦτο τρικυμιῶδες καὶ ἐπικίνδυνον ἕνεκα τῶν πολλῶν νήσων καὶ σκοπέλων, ‖. Θεωρεῖται δὲ καὶ μέχρι τῆς σήμερον τοιοῦτο, καὶ «-τὰ μακρὰ κύματά του» παρατηροῦνται καὶ νῦν ὡς ἰδιάζοντα εἰς τοῦτο τὸ πέλαγος.

Ἴκαρος [– ⏑ .], ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἡ πρότερον καλουμένη Δολίχη, εἶτα δὲ οὕτως μετονομασθεῖσα ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, Ὕμ. 26, 1. (Σήμερον καλεῖται Νικαριά=Ἰκαρία μετὰ τοῦ ἐκ τῆς αἰτ. ἀποδουκοληθέντος προσθέτου ν, ὡς καὶ Νιὸ=Ἴος καὶ Λίμβρο=Νίμβρο=Ἴμβρος). [Ἰκαρικὰ ἔγραψεν ὁ Ε. Σταματιάδης, Σάμος 1898).

Ἴκελος (jϊκ.,ἔοικα) **η, ον**, ἀντὶ τοῦ **εἴκελος**, ὅμοιος, ἴσος, μετὰ δοτ. Β 478, δ 249 κ. ἀ.

Ἰκεταονίδης [⏑ . – . ⏑ .], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰκετάονος, ὁ Μελάνιππος, Ο 546.

Ἰκετάων [⏑ . – .], **ονος**, ὁ, (ἱκέτης) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Μελανίππου, Γ 147, Υ 238.

Ἱκετεύω, ἀόρ. ἱκέτευσα, ὡς ἱκέτης προσέρχομαι, εἴς τινα» Π 574 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), καὶ ἐν γένει, ἱκετεύω, παρακαλῶ, μετ' αἰτ. ο 277 κ. ἀ. ἔνι δὲ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. λ. 530. Ἐκ τοῦ

Ἱκέτης [⏑ . .], **ου**, ὁ, (ἵκω), πρόσφυξ, ὁ πρός τινα καταφεύγων ἵνα ζητήσῃ προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν κατὰ τοῦ καταδιώκοντος αὐτόν, ἢ καθαρμὸν ἀπό τινος μιαρᾶς πράξεως (φόνου). Ἐπὶ τούτῳ δὲ παρεκάθητο ὁ ἱκέτης εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς τοῦ « ἱκετησίου» ἢ εἰς τὴν ἑστίαν τῆς οἰκίας τοῦ ἱκετευομένου κρατῶν κλάδους ἐριοστέπτους (ἱκετηρίαν, ἢ «-στέμματα») καὶ ἐγίνετο οὕτως ἱερὸς καὶ ἀπαραβίαστος, ι 270, π 422 (ἔνθα ὑπὸ τὸν πληθ. «-ἱκέτας» νοεῖται εἷς μόνος ὁ Τηλέμαχος) κ. ἀ. πληθ. μάλιστα τῆς Ὀδ., «-ἀνὴρ ἱκέτης» Ω 570.

Ἱκετήσιος, ὁ, τῶν ἱκετῶν προστάτης, ἐπίθ. τοῦ Διός, ν 213 †. (‖ . Παρὰ τοῖς μετέπειτα λέγεται Ἱκέσιος).

Ἴκηαι, ἀντὶ τοῦ ἵκῃ, ἴδ. ἱκνέομαι.

Ἰκμάλιος [. ⏑ ⏑ .], ὄνομα τέκτονος (ξυλουργοῦ) τινος ἐν Ἰθάκῃ τ 57.

Ἰκμάς, άδος ἡ, νοτίς, ὑγρασία, «-ἄφαρ ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ» Ρ 392, εὐθὺς ἐξέλιπεν ἡ ὑγρασία, καὶ εἰσδύει τὸ ἔλαιον· διότι ἡ εἶνε τὸ δέρ–

μα πρόσφατον καὶ τότε ἡ ἰκμὰς εἶνε ἡ φυσική, ἥτις διὰ τῆς τανύσεως ἐκλείπει, ἢ εἶνε ξηρόν, καὶ τότε πρέπει πρὶν ποτισθῇ δι' ἐλαίου, νὰ ἐμβραχῇ εἰς ὕδωρ, καὶ αὕτη εἶνε ἡ ἰκμάς, ἥτις πρέπει πρότερον διὰ τῆς τανύσεως νὰ ἐκλείψῃ, πρὶν εἰσδύσῃ τὸ ἔλαιον.

Ἴκμενος, (ἴκω) ὁ, πάντοτε ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ «οὖρος» οὔριος ἄνεμος, Α 479 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) β 420 κ. ἄ.

Ἱκνέομαι, ἀποθ. (ἵκω), μέλ. ἵξομαι, ἀόρ. ἱκόμην, τοῦ δὲ ἐνεστ. μόνοι τύποι ἱκνεύμεθα καὶ ἱκνεύμενοι (ἀντὶ τοῦ ἱκνεόμ.) ω 339· ἔρχομαι, φθάνω, καὶ ἐπιστρέφω (ἐὰν ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἐξάγηται ἡ ἔννοια αὕτη, ὡς ἐν ψ 151). 1) ἐπὶ ἐμψύχων ὑποκειμένων, ἐκφερομένου τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως δι' ἐμπροθέτου αἰτιατ., οἷον «ἐς νῆσον, ἐς δῶμα, ἐς πατρίδα, ἐπὶ νῆας, ποτὶ πτόλιν, προτὶ ἄστυ», Ὁμ. πλχ., «κατὰ λειμῶνα» ω 13, «ὑπὸ πτόλιν» Λ 182, «ἐς Πείραιον» πρὸς τὸν Πειρ., υ 372 «μετὰ Τρῶας» Γ 264· πολλάκις δὲ καὶ δι' ἁπλῆς αἰτ. προσώπου, «Αἰθίοπας ἱκόμην» δ 84 κ. ἄ. Ἐκφέρεται προσέτι τὸ τέρμα τῆς κινήσεως καὶ διὰ τῶν τοπικῶν ἐπιρ. «ἐνθάδε, δεῦρο, οἴκαδε κ.τ.τ.» Ὁμ. πλχ. καὶ «Πηλειωνάδε» Ω 338· συχνότερον δὲ δι' ἁπλῆς αἰτιατ. «δῶμα, νῆας, ἵππους, Τροίην κ.τ.τ.» ὡσαύτως δὲ καὶ «χεῖρας» εἰς χεῖρας ἔρχομαί τινος, μ 331· ἐνίοτε συνάπτονται ἀμφότεραι αἱ συντάξεις, οἷον «οἶκον καὶ ἐς πατρίδα γαῖαν» ψ 259· σπανιώτατα διὰ δοτικῆς, οἷον «ἐπειγομένοισιν ἵκοντο» Μ 374. Οἱ δὲ ἄλλοι τοπικοὶ προσδιορισμοὶ ἐκφέρονται ὡς ἑξῆς «ἐκ πολέμοιο» Ζ 501, «Κρήτηθεν» Γ 233, «διὰ δενδρέων ἱκνεύμεσθα» ω 339, «ἀπότροπος ἵξομαι» ὑποστρέψας ὀπίσω θὰ ἔλθω: Ζ 367. Ἰδίως δὲ ὑπάγω, καταφεύγω πρός τινα ὡς ἱκέτης, Ξ 260, Χ 123, ι 266· ἔτι δὲ διήκω μέχρι, φθάνω εἰς, ἐφικνοῦμαι, ἐγγίζω, «ὀστέον» τ 451, «ποσὶν οὖδας» θ 376, «ὃς ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται», ὅστις ἀπὸ τῶν ἁρμάτων του φθάνει τὰ ἄλλα ἅρματα (τὰ ἐχθρικά), Δ 306· φθάνω, ἔρχομαι εἰς χρονικόν τι τέρμα, οἷον «ἱκν. γήραος οὐδόν, ἥβης μέτρον, ἥβην κ. ἄ.» Ὁμ. πλχ. «ἐπὶ γῆρας» θ 227, «ἠῶ» ζῶ μέχρι τῆς ἐπερχομένης ἠοῦς, ρ 497· ὡσαύτως «ὀλέθρου πείρατα» ἴδ. λ. πεῖραρ, «τέλος μύθων» τελειώνω τοὺς λόγους, Ι 56. 2) ἐπὶ ἀψύχων ὑποκειμένων, «νῆας ἱκνεύμεναι» ι 128, «ὀλοοίτροχος ἵκηται ἰσόπεδον» Ν 141· ὡσαύτως ἐπὶ καπνοῦ, ἤχου καὶ ὀσμῆς, Σ 207, Ν 837, Ξ 174, ξ 265, «ἀμφί μ' Ὀδυσῆος ἵκετο φωνή» ἡ φωνὴ τοῦ Ὀδ. περιῆλθεν εἰς τὰς ἀκοάς μου, Λ 466, «οὐδ' ἵκετο χρόα», Λ 352· ἰδίως β') μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων, αἰσθημάτων κ.τ.τ. «Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν», Α 240, «κάματός μιν γούναθ' ἵκετο» Ν 711· ὡσαύτως «σέβας, πένθος, ἄλη, πῆμα, χόλος κτλ.» μετὰ δύο αἰτιατ., οἷον «τί σε φρένας ἵκετο πένθος ;» Α 362. πρβλ. Α 88, Σ 178 κ. ἄ. (Τὸ ι εἶνε βραχύ, διὰ δὲ τὴν αὔξησιν μακρόν).

Ἴκρια, (ἄκρον) τά, πάντοτε κατὰ πληθ., γεν. καὶ δοτ. (γ 358) ἰκριόφιν κυρ. τὰ πατερά, τὰ δοκάρια, ἡ πατωσιά· ὅθεν τὸ πάτωμα, τοῦ δὲ πλοίου τὸ κατάστρωμα, Ο 676, γ 353, ε 252, μ 229, ν 74. Κύριον κατάστρωμα, ὁποῖον ἡ μετέπειτα τελειοτέρα ναυπηγία ἐπενόησεν, ἐκτεινόμενον δηλ. καθ' ὅλην τοῦ πλοίου τὴν ἔκτασιν, δὲν

εἶχον τὰ Ὁμηρικὰ πλοῖα, μόνον δὲ κατὰ τὴν πρύμνην καὶ πρῶραν, (ἄρα 2 κυρίως καταστρώματα), κατὰ δὲ τὸ μέσον τὸ ἀσκεπὲς μόνον τὰ πλευρὰ μετὰ τοῦ ἐπισανιδώματος ἀπετέλουν τὸν ἄντλον. Τοιαῦτα τὰ σημερινὰ ἁλιευτικὰ καὶ τὰ τῶν ποταμῶν φορτηγὰ πλοιάρια, πρβλ. ε 163.

Ἴκω, παρατ. ἶκον, ἀόρ. ἶξον, ἀρχαῖον θέμα τοῦ **ἱκάνω καὶ ἱκνέομαι**, ἔχον, ὡς ταῦτα τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν, ἔρχομαι, φθάνω. 1) κυρ. ἐπὶ ἐμψύχων ὑποκειμένων, τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως δι' αἰτιατ. ἐμπροθέτου ἢ ἀπροθέτου ἐκφερομένου, οἷον «-ἐς δόμον, ἐς κλισίην, ἐς γαῖαν κ.τ.τ.» Ὁμ. πλχ., ἐπὶ Θρηκῶν τέλος» Κ 470, «-παρὰ νῆας» Λ 807, «-Τροίην, κλισίην κ.ἄ.» Ὁμ. πλχ. 2) ἐπὶ ἀψύχων ὑποκειμένων, οἷον «-κνίση, σέλας, ὀρυμαγδός, ἀϋτὴ οὐρανὸν ἵκει» φθάνει εἰς τὸν οὐρανόν, Ὁμ. πλχ. «-κλέος, ὕβρις οὐρανὸν ἵκει», ἴδ. Οὐρανός· καὶ μετὰ τῆς Ἐς προθέσ., ν 248 (μέχρι τῆς Τροίας), «-χρειὼ ἵκει» χρεία ἐπέρχεται Κ 142, μετ' αἰτ. προσώπου, ἔρχομαι εἴς τινα, καταλαμβάνω τινά, 6 28 κ. ἀ., «-χόλος τινὰ ἵκει» Ι 525 κ. ἀ., «-πινυτή τοι φρένας ἵκει» φρόνησις ἐπῆλθεν εἰς τὰς φρένας σου, κατέχει τὰς φρένας σου, υ 228. (Καὶ ἐνταῦθα ἄρα ὁ ἐνεστ. μὲ σημ. παρακειμ. ὡς ἐν τῷ ν 248).

Ἰλαδόν [– ⏑ .], ἐπίρ. (ἴλη), σωρηδόν, κατὰ στίφη, Β 93 †.

***Ἴλαμαι**, Ὑμ. 20, 5 (ἔνθα τὸ ι βραχὺ) καὶ **ἱλάομαι**, ἀντὶ τοῦ **ἱλάσκομαι** (ὅπ. ἴδε) ἐξιλεῶ, ἐξιλεώνω, «-ἱλάονταί μιν (τὸν Ἐρεχθέα δηλ., κατ' ἄλλους δὲ τὴν Ἀθηνᾶν) ταύροισι» Β 550 †.

Ἱλάομαι, ἀποθ. (ἱλάω), μέλ. ἱλάσομαι, σσ, ἀόρ. ἱλασάμην, σσ, μόνον ἐπὶ θεῶν, κάμνω τινὰ πρὸς ἐμαυτὸν ἵλεων, εὐμενῆ, ἐξιλεώνω, καταπραΰνω, ἐξευμενίζω, «-θεόν, Ἀθήνην» Α 100, 147, 386, γ 419, «-τινὰ μολπῇ» Α 472, πρβλ. Ὑμ. 20, 5. (Τὸ ι εἶνε βραχύ, ἐνίοτε μακρόν, Α 100, 147, 444. Ὑ. Δήμ. 204).

Ἵλαος, (ἱλάω) ἐξιλεωμένος, ἐπὶ θεῶν, ὅθεν ἵλεως, εὐμενής, Α 583· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, πρᾶος, ἀγαθός, εὐμενής, εὔνους «-θυμός», *Ἰλ. Ι 639. Τ 178, Ὑ. Δήμ. 204. Τὸ ι εἶνε μακρόν, τὸ δὲ α ὁτὲ μὲν βραχύ, ἄλλοτε δὲ μακρόν).

Ἰλήιος, ἀντὶ τοῦ Ἴλειος, Ἰλικός, εἰς τὸν Ἶλον ἀνήκων, «-πεδίον Ἰλήιον» Φ 558 ὀνομασθὲν οὕτως κατὰ τὸν Σχολ. ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ Ἴλου (ἴδ Ἶλος 1)). Ἀλλὰ πρῶτον μὲν οὐδαμοῦ οὐδέποτε ὀνομάζεται οὗτος ὁ τόπος οὕτως· ἔπειτα κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ὁ Ἀγήνωρ ἤθελεν ὑποτεθῇ ἀπομακρυνόμενος τῆς Ἴδης καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὰ ὀπίσω, ὁπόθεν ἔφευγεν, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὸν σκοπόν του (ς. 559). Ὀρθότερον λοιπὸν ἑρμηνεύεται τὸ πεδίον τὸ ὄπισθεν τοῦ Ἰλίου τὸ πρὸς τὴν Ἴδην. Ὁ δὲ Κράτης ὁ ἀρχαῖος μεθ' οὗ συμφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι διώρθωνε τὸ Ἰλήιον, εἰς Ἰδήιον.

Ἵλημι, (ἐκ τοῦ θέματος ἱλάω) μόνον κατὰ προστ. ἵληθι, καὶ ὑποτ. παρακ. ἱλήκησι, καὶ εὐκτ. ἱλήκοι· (Ἄλλοι δὲ ἀνάγουσι τοὺς δύω τούτους τύπους εἰς ἐνες. Ἱλήκω) εἶμαι ἵλεως, εὐμενής, ἐλεῶ, σύνηθες ἐν ταῖς ἐπικλήσεσι τῶν θεῶν, «-ἵληθι» ἔσο ἵλεως, ἱλάσθητι, ἐλέησον, *Ὀδ. γ 380, π 184, Ὑμ. 23, 4. Ὁ παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. φ 365, Ὑ. Ἀπ. 165.

Ἰλιάς [– ⏑ .], **άδος** [⏑ .], ἡ, κυρ. ἐπίθ. θηλ. Ἰλιακή· εὔχρηστον εἶνε ὡς

οὐσιαστ. (ἐξυπακουομένου δηλ. τοῦ ὀνόματος: ποίησις) ἡ Ἰλιὰς τοῦ Ὁμήρου.

Ἰλιονεύς [– ◡ . .] (Ϝιλ), **ῆος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, Τρώς, Ξ 489.

Ἰλιόθεν [– ◡ . .] (Ϝιλ.), ἐπίρ. τοπικ. ἐκ τοῦ Ἰλίου, Ξ 251, ι 39.

Ἰλιόθι [– ◡ . .] (Ϝιλ.), ἐπίρ. τοπικ. ἐν Ἰλίῳ, πάντοτε ἐν τῇ φρ. « Ἰλιόθι πρό» πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Ἰλίου, Θ 561, θ 581.

Ἴλιος [– ◡ .] (Ϝίλ.), ἡ, (τὸ **Ἴλιον** μόνον Ο 71). 1) Ἴλιος, πρωτεύουσα τοῦ Τρωικοῦ κράτους, ἡ καὶ Τροίη καλουμένη, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἴλου. Ἡ πόλις αὕτη μετὰ τῆς ἀκροπόλεως (Περγάμου) ἔνθα τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς (Ζ 297) καὶ ὁ ναὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπῆρχον (Χ 172, Ε 446), καλουμένη ὑπὸ τῶν μετέπειτα Ἑλλήνων τὸ παλαιὸν Ἴλιον, ἔκειτο ἐπί τινος μεμονωμένου λόφου (τὰ νῦν Χισαρλίκ) 42 στάδια (περίπου 1 γεωγραφ. μίλιον) μακρὰν τῆς θαλάσσης ἐν μεγάλῃ τινὶ πεδιάδι, Υ 216, μεταξὺ τῶν δύω ποταμῶν Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου οὐδὲ πολὺ μακρὰν ἀμφοτέρων οἵτινες πρὸς δυσμὰς αὐτῆς ἑνοῦνται εἰς ἕνα, ἴδ. Οὐρανός. Τὴν σήμερον κεῖται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ἐκείνου τὸ χωρίον Μπουναρμπασι. Τὴν πόλιν ἀνέσκαψεν ὁ πολὺς Ἑρρῖκος Σχλεῖμαν (1876—1889) καταδείξας τοῖς περὶ τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀμφιβάλλουσιν ἡλίου φαεινότερον τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν. Ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Τροίας καὶ τῶν Μυκηνῶν ἐγνώσθησαν τελείως τὰ κατὰ τὸν μυκηναϊκὸν λεγόμενον πολιτισμόν. Ἄπτὰ παραδείγματα εἶναι ἡ ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἐθνικῷ Μουσείῳ (ἀρχαιολογικῷ) καὶ τῷ ἐν Βερολίνῳ ἐθνολογικῷ κείμεναι μυκηναϊκαὶ, τρωϊκαὶ ἀρχαιότητες. Διάφορον τοῦ παλαιοῦ ἦτο τὸ νέον Ἴλιον, πλησιέστερον τῆς παραλίας εἰς ἀπόστασιν 12 σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης κείμενον κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦτο ἁπλῆ κώμη ναὸν ἔχουσα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπὶ δὲ τῶν Ρωμαίωνη ὑξήθη εἰς πόλιν, ἧς τὴν σήμερον ἐρείπια σώζονται. 2) ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἴλιον χώρα, ἡ Τρωικὴ ἐπικράτεια, πιθανῶς ἐν τοῖς ἑξῆς: Α 71, Ν 717, Σ 58. (Τὸ δεύτερον ι ἐκτείνεται Ο 66, Φ 104, Χ 6.).

Ἰλιόφιν (Ϝίλ), γεν. ἀντὶ τοῦ Ἰλίου, φ 295.

Ἰλλάς, άδος, ἡ (ϜιλϜάς) σχοινίον, πληθ. Ν 572 †.

Ἶλος (Ϝῖλ), ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Γανυμήδους καὶ Ἀσσαράκου, θεμελιωτὴς τῆς Ἰλίου, Υ 232. Ὁ τάφος αὐτοῦ ἔκειτο πέραν τοῦ Σκαμάνδρου περίπου κατὰ τὸ μέσον τοῦ μεταξὺ τῶν Σκαιῶν πυλῶν καὶ τῶν νηῶν τῶν Ἀχαιῶν, Κ 415, Λ 166, 371. 2) υἱὸς τοῦ Μερμέρου ἔγγονος τοῦ Φέρητος, ἑδρεύων ἐν Ἐφύρᾳ, α 259.

Ἰλύς [– –], **ύος** [◡ .], ἡ (πιθαν. ἐκ τοῦ εἰλύω), βόρβορος, λάσπη, ἰδίως ἐκείνη, ἣν καταλείπουσι τὰ ὑποχωροῦντα ὕδατα ποταμοῦ ἢ λίμνης, βοῦρκος, Φ 318 † (ἔνθα τῆς γενικ. ἰλῦος τὸ υ καὶ ἐν θέσει ἐκτείνεται διὰ τὸ μέτρον).

Ἱμάς, άντος, ὁ, λῶρος, λωρίον, Κ 262, Φ 30, Χ 397. Ἰδίως α') τὰ λωρία, δι' ὧν τὰ ὑποζύγια προσδένονται εἰς τὴν φάτνην, καπίστρι, Θ 544, Κ 475, 499, 567· 6') ἡνία, χαλινάρια, Ψ 324· γ') τὰ λωρία [τόνοι], ἐν οἷς αἰωρεῖται (ἀφ' ὧν κρέμαται) ὁ

δίφρος τῆς ἁμάξης κατά τινας, Ε 727, ἴδ. ἐντείνω. δ') ὁ ἱμὰς τῆς μάστιγος, ἑπομ. αὐτὴ ἡ μάστιξ, Ψ 363. ε') τῆς περικεφαλαίας ὁ ἱμὰς ὁ ὑπογνάθιος (οἱονεὶ μαγουλίκα, δι' οὗ ἡ περικεφαλαία σφίγγεται περὶ τὴν κεφαλήν, Γ 371. ς') ὁ κεστός (ζώνη) τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ δυνάμεως εἰς πάντας ἔρωτα ἐνέβαλλεν, Ξ 214. 219· ζ') οἱ ἀκατεργάστου βοείου δέρματος ἱμάντες οἱ ὁπλίζοντες τὴν χεῖρα τῶν πυκτῶν Ψ 684· η') ὁ κατὰ τὴν κλεῖδα τῆς θύρας ἱμάς, ὁ διά τινος ἐν τῇ θύρᾳ ὀπῆς ἐξερχόμενος ἔξω. Ὅστις ἤθελε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ἐπέσυρε διὰ τοῦ ἱμάντος τὴν βάλανον («κληῖδα» παρ' Ὁμ., σύρτην), πρὸς τὰ πρόσω, καὶ προσέδενεν αὐτὸν εἰς τὴν κορώνην· ὅστις δὲ ἤθελε ν' ἀνοίξῃ ἔλυε τὸν ἱμάντα ἀπὸ τῆς κορώνης καὶ διὰ τῆς βαλανάγρας ἀπέσυρεν ὀπίσω τὴν βάλανον, α 442, δ 802, φ 461· θ') τὰ λωρία τὰ ἐν τῇ κλίνῃ ἐντεταμένα, ἐφ' ὧν τίθενται τὰ στρώματα, (ἢ τὰ εἰδικώτερον λεγόμενα σπάρτα, τόνοι, κειρία) ψ 201· ι') ὁ περὶ τὸ τρύπανον (ἴδ. τ. λ.), ἱμάς. ι 385. Κυρίως: τὸ ι εἶνε βραχύ· ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μακρὸν οὐ μόνον ἐν ἄρσει, Θ 544, ἀλλὰ καὶ ἐν θέσει, Κ 475, Ψ 363, φ 46).

Ἱμάσθλη, ἡ, κυρ. τὸ λωρίον τῆς μάστιγος, καὶ συνεκδ. ἡ μάστιξ, καμτσίκι, Θ 43, ζ 320.

Ἱμάσσω (ἱμάς), ἀόρ. α' ἵμασα [. ⏑ ⏑ .] καὶ σσ, μαστίζω, κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος, πλήττω, «ἵππους ἡμιόνους» Λ 280, ζ 316, «πληγαῖς τινα» Ο 17· μεταφ. «γαῖαν» πλήττω τὴν γῆν διὰ τῶν κεραυνῶν (περὶ τοῦ Διός) Β 782. «γαῖαν χειρί» Απ. 340.

Ἰμβρασίδης [. ⏑ ⏑ .], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου, ὁ Πείροος, Δ 520.

Ἴμβριος, ὁ. 1) κάτοικος τῆς Ἴμβρου, Φ 43. 2) κύρ. ὄνομα, υἱὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδαίου, ἀνὴρ τῆς Μηδεσικάστης, γαμβρὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Ν 171, 196.

Ἴμβρος, ἡ 1) νῆσος τῆς Θρᾳκικῆς παραλίας, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Καβείρων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ν 33, Ω 78. 2) πόλις τῆς ὁμωνύμου νήσου, Ξ 281, Φ 43.

Ἱμείρω (ἵμερος)· α') ἐνεργ. ἐπιθυμῶ, ποθῶ τι, μετὰ γεν. κ 431, 555· β') τὸ μέσ. ὡς ἀποθετ., μόνον ἐν τῷ ἀόρ. α' ἱμειράμην, ἔχει τὴν αὐτὴν σημ. καὶ σύνταξιν, «αἴης» 41· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἀπαρμφ. Ξ 163, α 59, ε 209.

Ἶμεν καὶ ἴμεναι- ἴδ. εἶμι.

Ἱμερόεις, εσσα, εν, ἐκ., ἐπιθυμητός, ἐράσμιος, ποθεινός, ἐπέραστος, θελκτικός, «χορός» Σ 603, σ 194, «ἀοιδή» α 421, «πᾶσιν ἱμερόεις ὑπέδυ γόος» εἰς πάντας εἰσῆλθεν ποθεινὸς θρῆνος, ὅ ἐ. πάντες ἤρχισαν ὀλίγοι κατ' ὀλίγον νὰ θρηνῶσιν ἐκ τοῦ πόθου, κ 398· μετὰ δοτ. ρ 519 (ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ δοτ. ἀποδοτέα εἰς τὸ «ἀείδῃ»)· ἰδίως ἐρωτικός, ἔρωτα διεγείρων, «στήθεα» Γ 397, «ἔργα γάμοιο» Ε 429, «χρώς» Ξ 170 κ. ἄ. τ.—Τὸ οὐδ. ἱμερόεν ὡς ἐπίρ. θελκτικῶς, ἐρασμίως, «ἱμ. κιθάριζεν» Σ 570. Ἐκ τοῦ

Ἵμερος [— . .], ὁ, ἐπιθυμία, πόθος, προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, Λ 89, «γόοιο» Ψ 14. 108, π 215, τ 249, «πατρὸς ἵμερος γόοιο», Ω 507, δ 113· ἰδίως δὲ ἔρως, ἀγάπη, Γ 139, Ξ 198.

Ἱμερτός, ή, όν (εἱμείρω), ἐπιθυμητός, ποθητός, ἐπέραστος, ἐπὶ ποταμοῦ, Β 751 †, τῆς κιθάρας, Ὕ. Ἑρμ. 510.

Ἴμμεναι, ἴδ. εἰμι.

Ἵνα. Α') ἐπίρ. τοπικόν· (joινα) α') στάσεως σημαντικόν, ἀναφορ. ὅπου, ἔνθα, Β 558, ζ 322 κ. ἀ. μετὰ τοῦ Τέ, Υ 478. β') σπανιώτ. κινήσεως σημαντικόν, ἀναφορ. [ὅποι], δ 821, ζ 55, καὶ δεικτικ. ἐκεῖσε, Κ 12 Β') Σύνδεσμος τελικός, ἵνα, διὰ νά, ἢ μὲ σκοπὸν νά. 1) μεθ' ὑποτ. ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, οἷον ἐνεστῶτος, Γ 252 κ. ἀ., παρακειμένου, Α 203, μέλλοντος, β 307, δ 591, καὶ μετὰ τοῦ Κέ, Μ 156 ἔτι δὲ καὶ προστακτικῆς ἡγουμένης, Δ 555, α 302 κ. ἀ. καὶ ἀορίστου μὲ σημ. ἐνεστῶτος, Α 410, Τ 348.—Κατὰ τὸ φαινόμενον κεῖται εἰς ταύτας τὰς περιστάσεις πολλάκις ἡ ὁριστική, ὡς συστελλομένου τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ μακροῦ φωνήεντος, οἷον Α 363, Β 232, 381, Φ 314, Ψ 207, η 165. 2) μετ' εὐκτ. α') ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου (παρατ. ὑπερσ. καὶ ἀορίστου), γ 2, 77, ε 492, Ε 2· β') εὐκτικῆς ἡγουμένης, «-τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι εἶεν, ἵνα . . . τετυχοίμεθα δόρπου» ξ 408. Ὑπάρχουσι καὶ ἐξαιρέσεις : α') Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται α') ἡγουμένου ἱστορικοῦ χρόνου, εἰς τὰς ἑξῆς δύω περιστάσεις, ἢ ὅταν ὁ ἀόρ. ἔχῃ σημασ. παρακειμ. γ 15, λ 94, ἢ ὅταν τὸ παρελθὸν γεγονὸς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ παρίσταται ἄνευ στενῆς χρονικῆς σχέσεως, οὕτως ὥστε ἡ τελικὴ πρότασις δύναται νὰ ἐκφράζῃ σκοπὸν καὶ παρελθόντα καὶ ἐνεστῶτα καὶ μέλλοντα, Ι 496, κ 24, ν 418· β') ἡγουμένης εὐκτικῆς προστακτικῇ ἰσοδυναμούσης, «-οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας (ἐφόπλισσον) ἀπήνην, ἵνα . . . ἄγωμαι» ζ 58, Ω 264. β') Τίθεται εὐκτική, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅταν ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ παρίσταται ὡς ἀμφίβολος, ὡς ἁπλῶς δυνατή, «-ἄξω τῆλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι» ρ 250. Ἐνίοτε ἐν δυσὶν ἢ πλείοσι τελικαῖς προτάσεσιν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ρήματος ἐξαρτωμέναις τίθεται ἀναμὶξ ὑποτακτικὴ καὶ εὐκτική, Ω 584 ἑξ. γ 77, 78, Μ 176. —Τὸ «-ἵνα μή» τοῦ ἀθετουμένου στίχου, Η 353, ἑρμηνεύεται ὑπὸ μὲν τοῦ Σχολιαστ. διὰ τοῦ ἐὰν μή, (|| . ἴσως ὅμως δύναται τὸ «-ἵνα μὴ ῥέξομεν» νὰ θεωρηθῇ καὶ ἀνάλυσις ἀπαρεμφάτου (=τὸ μὴ ῥέξαι ἡμᾶς) ἣν καὶ ἀλλαχοῦ παρατηροῦμεν : Α 133 (ἴδ.λ.ἐθέλω). Συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, οἷον «ἵνα δή, ἵνα περ» Η 26, Ω 382. (⏑ ⏑, ἐν ἄρσει ὅμως ἐκτείνεται τὸ α, Η 353, γ 327).

Ἰνδάλλομαι (ϝινδ. εἰδάλιμος), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. φαίνομαι, δεικνύομαι, παρέχω ὄψιν, «-ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται» Ψ 460, «-τινί» γ 246. Ὕ. Ἀφρ. 179, «-ἰνδάλλετό σφισι πᾶσιν τεύχεσι λαμπόμενος Πηλείωνος» Ρ 213 «-ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ» πῶς φαίνεται (παρίσταται) ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, τ 224.

Ἰνεσι, ἴδ. ἴς.

Ἰνίον [– ⏑ .] (ϝινίον), τό, (ἴς), τὸ ὄπισθεν ὀστοῦν τοῦ κρανίου, αὐχὴν ἢ τράχηλος, (ἐν τῇ καθομιλουμ. σώζεται ἡ λ. ὀλίγον ἐπεκτεταμένη κατὰ τὸ τέλος καὶ ἐν ἀρχῇ ἀφῃρημένη· 'νίχ(ον), ὃ ἐ. ἰνί-χ-ιον, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι καὶ τὸ ἰνίον ἐλέγετο πάλαι ποτὲ ἰϝνίον). *Ἰλ. Ε 73, Ξ 495.

Ἰνώ, όος, ἡ, ἴδ. Λευκοθέα.

***Ἰνωπός** [– . .], ὁ, πηγὴ καὶ ῥύαξ ἐν Δήλῳ, Ὕ. Ἀπ. 18 (πρότερον Ἴνωπος ἐγράφετο οὐκ ὀρθῶς), πρβλ. Στράβ. 10, 5, 2.

Ἴξαλος [. ⏑ .], ον, ἐπίθ. τοῦ αἰγάγρου (ἀγρίου αἰγός), πιθανῶς ὀξύς,

ὁρμητικός, Δ 105 †. κατ' ἄλλους εἶναι ὀνομασία εἴδους αἰγάγρων.

Ἰξίων [. – .], **ονος**, ὁ, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, ἀνὴρ τῆς Δίας, ἥτις μετὰ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Πειρίθουν. Ἐκ τούτου **Ἰξιόνιος, ἴη, ον**, εἰς τὸν Ἰξίονα ἀνήκων, τοῦ Ἰξίονος, «ἄλοχος» Ξ 317.

Ἶξον, ες, ε, ἴδ. ἵκω.

Ἰξύς [. –], **ύος** [⏑ .] (ἀντὶ κιξύς, coxa), ἡ, τὰ περὶ τὴν ὀσφὺν μαλακὰ μέρη, λαγών, ἡ μέση, μόνον ἐν τῇ συνῃρημένῃ δοτ. ἰξυῖ ἀντὶ τοῦ ἰξύϊ, *Ὀδ. ε 231, κ 544.

Ἰοδνεφής [⏑ . . .] (Ϝιον, κνέφας), **ές**, ἔχων χρῶμα ἰῶδες βαθύ, μελιτζανί, ἑπομ. ἐν γένει σκοτεινόχρους «-εἶρος» μόνος *Ὀδ. δ 135, ι 426.

Ἰοδόκος, ον (ἰός, δέχομαι) ἰοδόχος, δεχόμενος καὶ φυλάττων τὰ βέλη, «–φαρέτρη» Ο 444, φ 12, 60.

Ἰοειδής [⏑ . . .] (ϜιοϜειδ.), **ὲς** (ἴον, εἶδος), ἰοειδής, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, ἐπίθ. τῆς βαθύχρου κυανῆς (ἠρέμου τε καὶ κινουμένης) θαλάσσης, Λ 298, ε 56, λ 107.

Ἰόεις [⏑ . .] **εσσα, εν** (ἴον), ἰοειδής, σκοτεινόχρους, κυανοῦς, «σίδηρος» Ψ 850 †.

Ἰοκάστη, ἡ, ἴδ. Ἐπικάστη.

Ἰόμωρος (⏑ . . .] (Ϝιόμ.), **ον**, ψεκτικὸν ἐπίθ. τῶν Ἀργείων ἀμφιβόλου ἐτυμολογίας καὶ ἑρμηνείας,* Ἰλ. Δ 242, Ξ 479, κατὰ τοὺς πλείστους ἑρμηνευτάς: ἔμπειρος τοξότης, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν, ἐκ τοῦ ἰὸς καὶ μῶρος=μόρος, ἑπομ. κατὰ τὸν Ἀπολλών. ὁ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένος καὶ κακῶς ἔχων (πρβλ. **ἐγχεσίμωρος**), «Ἀργεῖοι ἰόμωροι» Ἀργ. οἱ μακρόθεν διὰ τῶν βελῶν μαχόμενοι καὶ μὴ τολμῶντες ἐκ τοῦ πλησίον νὰ ἔλθητε εἰς χεῖρας πρὸς τοὺς πολεμίους. Εἶνε ἄρα χαρακτηριστικὸν τῶν δειλῶν, ἐπειδὴ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν Ὅμ. (πρβλ. Λ 385, ‖ . καὶ Σοφ. Αἴ. 1120 ἑξ.) ἡ διὰ τόξων μάχη ἐθεωρεῖτο ὄχι ἔνδοξος.

Ἴον [⏑ .] (Ϝίον), τό, μανουσάκι, μενεξές, βιολέτα, ε 72 †, Ὕ. Δήμ. 6. Ὑπῆρχον κατὰ τὸν Θεόφραστον, Φυτ. ἱστορ. 6, 6, ἴα λευκὰ (λευκόϊα) καὶ μέλανα καὶ πορφύρεα.

Ἰονδάς [⏑ . .], **άδος** (ἄνθος;), ἡ, πυκνόθριξ, δασύμαλλος, μαλλιαρή, ἐπίθ. τῆς ἀγρίας αἰγός, ξ 50 †.

Ἰὸς [– .], ὁ, (ἐκ τοῦ ἵημι), πληθ. οἱ ἰοὶ καὶ ἅπαξ μόνον τὰ ἰά, Υ 68, κυρ. τὸ ῥιπτόμενον, ὅθεν βέλος (πρβλ. **ὀϊστός**), Λ 48, α 262 κ. ἀ.

Ἴος, ἴα, ἴον, ἀντὶ τοῦ εἷς, μία, ἕν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ θηλ., Ν 354. Ἐν τῇ γεν. καὶ δοτ. καταβιβάζεται ὁ τόνος: ἰῆς Π 173, Υ 496, ἰῷ Ζ 422, ἰῇ Ι 319· «–τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται ὄλεθρος» εἰς δὲ τὴν μίαν (τῶν βοῶν δηλ.) ἀναφ. ὄλεθρος, Λ 174· «τὴν ἴαν» τὴν μίαν (ἐξυπακ. «–μοῖραν» ἐκ τοῦ ἀνωτ. «–ἔπταχα διεμοιρᾶτο») ξ 435.

***Ἰοστέφανος** [⏑ . . . .], **ον** (ἴον, στέφανος), μὲ ἴα ἐστεμμένος, Ὕμ. 5, 18.

Ἰότης [⏑ . .], **ητος**, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ δοτ., ἡ δὲ αἰτ. μόνον ἐν Ο 41, θέλησις, βουλή, ἀπόφασις, ἐντολή, ἀφορμή, συνήθ. «–θεῶν ἰότητι» μὲ τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, Τ 9, η 214 κ. ἀ., σπανιώτερον ἐπὶ ἀνθρώπων «ἀλλήλων ἰότητι» κατὰ προτροπήν, Ε 874, πρβλ. Σ 396, λ 384.

Ἴουλος [⏑ . .], ὁ, (ϜιϜολϜος, οὖλος), χνοῦς, χνοῦδι, αἱ πρῶται τῶν γενείων τρίχες, κατὰ πληθ, λ 319 †.

Ἰοχέαιρα [– . . . .], ἡ, (ἰός, χέω), ἡ τὰ βέλη ἐκχέουσα (τῆς φαρέτρας,

ἵνα τοξεύῃ), ἡ τοξότις, τοξεύτρια, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ε 53, ζ 102 κ. ἀ. Ὡς σύσιαστ., Φ 480, λ 198.

Ἱππάζομαι, ἀποθ. (ἵππος 2)), φέρομαι ἐφ' ἅρματος, ἁρματηλατῶ, Ψ 426 †.

Ἱππασίδης [. ⏑⏑ .], **ου,** ὁ, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου. 1) ὁ Χάροψ, Λ 426. 2) ὁ Σῶκος, Λ 431 4) ὁ Ὑψήνωρ, Ν 411. 4) ὁ Ἀπισάων, Ρ 348.

Ἵππασος [. ⏑ .], ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Χάροπος καὶ Σώκου, Τρώς, κατὰ τὸν Ὑγῖνον μύθ. 90, υἱὸς τοῦ Πριάμου, Λ 425, 450. 2) πατὴρ τοῦ **Ἀπισάονος,** Ρ 348.

Ἵππειος, η, ον, (ἵππος), ἱππικός, τῶν ἵππων «-ζυγόν, φάτνη, ὁπλή» Ἰλ. πλχ. «-κάπη» δ 40, «-λόφος» ὁ ἐξ ἱππείων τριχῶν, ἵππουρις, Ο 537.

Ἱππεύς, ῆος, ὁ, (ἵππος), πληθ. ἱππῆες, ἅπαξ μόνον ἱππεῖς, Λ 141, παρ' Ὁμ. ὁ ἡνίοχος, ἁρματηλάτης, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πεζόν, ἁρματομάχος, Β 810, Λ 51, 529 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ω 70. ἔτι δὲ καὶ ἁρματοδρόμος, ἅρματι ἀγωνιζόμενος. Ψ 262. Πρβλ. λ. **ἡνίοχος, παραιβάτης.**

Ἱππηλάσιος [. . ⏑ ⏑], **η, ον** (ἵππος, ἐλαύνω), εἰς ἱππηλασίαν, ὅ ἐ. ἁρματηλασίαν, ἐπιτήδειος, «-ἱππηλ. ὁδὸς» ἁμαξιτός, μόνον * Ἰλ. Η 340, 439.

Ἱππηλάτα [. . ⏑⏑], ὁ, ἀντὶ τοῦ ἱππηλάτης, μόνον κατ' ὀνομ. ἐν. (ἵππος, ἐλάνω), ἱππηλάτης, ἱππότης, ἐπίθ. ἐξόχων ἡρώων, Δ 387 κ. ἀ, τῆς δὲ Ὀδ. μόνον γ 436.

Ἱππήλατος [. . ⏑ .], **ον,** (ἵπ. ἐλαύνω), εἰς ἱππηλασίαν ὅ ἐ. ἁρματηλασίαν **ἐπιτήδειος** «-νῆσος» εἰς ἱππασίαν κατάλληλος, * Ὀδ. δ 607, «-γαῖα» ν 242.

Ἱππημολγοί, οἱ Ἱππημολγοί (κυρ. οἱ τὰς ἵππους ἀμέλγοντες) Σκύθαι νομάδες ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων διατρεφόμενοι. Κοσμοῦνται διὰ τοῦ ἐπιθέτου «-ἀγαυοί» (ἴδ. τ. λ.) Ν 5. Ὁ Στράβ. 7, 3, 2 ὑποθέτει αὐτοὺς κατὰ τὸν Ποσειδώνιον οἰκοῦντας τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης.

Ἱππιοχαίτης [. ⏑ . . .]. **ου,** ὁ (ἵππιος, χαίτη) ὁ ἐξ ἱππείου χαίτης πεποιημένος ἀλογοτρίχινος, «-λόφος» Ε 469 †.

Ἱππιοχάρμης [. ⏑ . . .], **ου,** ὁ, (ἵππος, χάρμη), ὁ ἀφ' ἵππων, τουτέστιν ἅρματος, μαχόμενος, ἁρματομάχος, ὁ τὴν ἵππειον χάρμην=ἱππομαχίαν, ἁρματομαχίαν ἀγαπῶν καὶ ἐν αὐτῇ ἐξέχων, Ω 257. λ 259.

Ἱππόβοτος, ον, (ἵππος, βόσκω), ὁ ὑφ' ἵππων βοσκόμενος, ἵππους τρέφων, ἱπποτρόφος, ἐπίθ. τοῦ Ἄργους, εἰς ἱπποτροφίαν ἐπιτηδείου διὰ τὴν ἐν αὐτῷ πεδιάδα τοῦ Ἰνάχου, Β 287 κ. ἀ., ἔτι δὲ καὶ ἄλλων τῶν πεδινῶν ὡσαύτως χωρῶν τῆς Τρίκκης καὶ Ἤλιδος, Β 687, Δ 202, φ 347.

Ἱπποδάμας [. . ⏑ .], **αντος,** ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Υ 401.

Ἱπποδάμεια [. . ⏑ . .], ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἄτρακος γυνὴ τοῦ Πειριθόου, μήτηρ τοῦ Πολυποίτου, Β 742. 2) θυγ. τοῦ Ἀγχίσου, γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰνείου, Ν 429. 3) κύριον ὄνομα τῆς Βρισηΐδος (ἴδ. τ.λ.) 4) θεράπαινα τῆς Πηνελόπης, σ 182.

Ἱππόδαμος [. . ⏑ .], **ον,** (ἵππ. δαμάω) ἱπποδαμαστής, σύνηθες ἐπίθ. τῶν ἡρώων, οἷον τοῦ Κάστορος, Δ 370, λ 300, τοῦ Ἀτρέως, Β 23, τοῦ Διομήδους, Ε 849, γ 181, καὶ ἄλλων οὐ μόνον Ἀχαιῶν ἀλλὰ καὶ Τρώων, Β

230, γ 17 (τῆς Ὀδ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ., πρβλ. **ἱππόμαχος**).

Ἱππόδαμος [. . ⏑ .], υἱὸς τοῦ Μέροπος τοῦ Περκωσίου. Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Λ 334 (||. Ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ μνημονεύεται μὲν ὁ Ἱππόδαμος καὶ Ὑπείροχος, οὓς «-Ὀδυσσεὺς ἐξενάριξε», ἀλλ' οὗτοι βεβαίως εἶνε ἄλλοι τινὲς πολεμισταὶ ἐκ τοῦ παλλοῦ ἴσως πλήθους. οὐχὶ δὲ παῖδες τοῦ Μέροπος τοῦ Περκωσίου, ὅστις εἶχεν ἄλλους υἱούς, τὸν Ἄδραστον καὶ Ἀμφιον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Ὁμ. Β. 830· ἀλλὰ καὶ ἐκ μόνου τοῦ Λ 334 καὶ τῶν ὀλίγον προηγουμένων καταφαίνεται ἡ διαφορὰ τῶν προσώπων).

Ἱπποδάσεια [. . ⏑ . .], ἐπίθετον μόνον ἐν τῷ θηλ. προϋποθέτον ἄρσεν. ἱππόδασυς, (ἵππος, δασύς), δασεῖαν (πυκνὴν) ἔχουσα ἵππειον χαίτην, μὲ τὴν πυκνὴν ἢ δασεῖαν ἀλογότριχα«-κόρυς» Γ 369, Δ 459 κ.ἀ.«-κυνέη» χ 111.

Ἱππόδρομος (ἵπ. δρόμος), ἱππόδρομος, τόπος ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τρέχωσιν ἵπποι, Ψ 330 †.

Ἱππόθεν, ἐπίρ. (ἵππος), ἐκ τοῦ ἵππου (τοῦ δουρείου δηλ.) Ὀδ. θ 515, λ 531.

Ἱππόθοος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Λήθου, Λαρισσαῖος, ἔγγονος τοῦ Τευτάμνου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν, Β 840 ἑξ., φονεύεται Ρ 217 = 318. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 251.

Ἱπποκέλευθος, ον, (ἵπ. κέλευθος), κυρ. ὁ ἔφιππος ὁδεύων, ἑπομ. ἱππηλάτης, (ἱππομάχος) ὁ ἐ. ἁρματηλάτης (ἁρματομάχος) ἐπίθ. τοῦ Πατρόκλου, Ἰλ. Π 126, 584, 839, κατὰ τὸν Εὐστάθ. καὶ τὰ Ἐνετ. σχολ.

Ἱππόκομος, ον, (ἵπ. κόμη), «-ὁ ἱππείαις θριξὶ κομῶν» (συνωνυμ. τοῦ: ἱππιοχαίτης, ἱπποδάσεια, ἵππουρις, κ. τ. λ.), διὰ ἱππείου χαίτης κεκοσμημένος, «-τρυφάλεια, κόρυς, πήληξ» Ἰλ. Μ 339, Ν 132 ἑξ., Π 216, 338, 797.

Ἱπποκορυστάς, οῦ, ὁ, (ἵπ. κορύσσω), τοὺς ἵππους ὁπλίζων, ἢ ὀρθότερον παθητ. ὁ ἵπποις, τουτέστιν ἅρματι, ἐξωπλισμένος (εἰς μάχην παρεσκευασμένος) ἐπίθ. τῶν ἀφ' ἵππων (ἐφ' ἅρματος) μαχομένων ἡρώων, «-ἄνδρες» Ἰλ. Β 1, καὶ ἰδίως τῶν Μαιόνων, Κ 431, καὶ τῶν Παιόνων, Π 287, Φ 205.

Ἱπποκόϝων, ωντος, ὁ, συγγενὴς καὶ σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Ρήσου, Κ 518 (ἐκ τοῦ ἵππος καὶ κοεῖν=νοεῖν, οἱονεὶ: ἱππογνώμων, ἱππογνώστης).

Ἱππόλοχος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου, πατὴρ τοῦ Γλαύκου, Ζ 119, 197. ἡγεμὼν τῶν Λυκίων, Ρ 140 ἑξ. 2) εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθείς, Λ 122.

Ἱππόμαχος, ον (ἵπ. μάχομαι), ἀφ' ἵππων, τουτέστιν ἅρματος, μαχόμενος, «-Φρύγες» Κ 431 †. (Οὕτως κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἱππόδαμος).

Ἱππόμαχος [. . ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου, Μ 189.

Ἱππόνοος, ὁ, 1) εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Λ 303. 2) κύρ. ὄνομα τοῦ Βελλεροφόντου, κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ζ 155.

Ἱπποπόλος, ον, (ἵπ. πολέω), ὁ περὶ ἵππους ἀναστρεφόμενος, ἀσχολούμενος, ἱππικός, ἐπίθ. τῶν Θρᾳκῶν, μόνον. Ἰλ. Ν 5, Ξ 227.

Ἵππος, ὁ, ἡ, 1) ὁ ἵππος, τὸ ἄλογον, ἡ ἵππος, ἡ φοράδα, (ὁ ἐ. φαρβάς), ἐκφραστικώτερον δὲ τοῦ γένους

θηλ[υ]μένου «-θήλεες ἵπποι» Ε 269 καὶ «-ἵπποι θήλειαι» Λ 681, τοὐναντίον δὲ «-ἄρσενες ἵπποι» ν 81. Παρ' Ὁμ. ἀπαντῶσι μὲν ἀμφότερα τὰ γένη, ἐξαιρέτως ὅμως τὸ θηλυκὸν διότι τοῦτο ἐθεωρεῖτο καρτερικώτερον καὶ ἐπιτηδειότερον πρὸς ἱππηλασίαν τε καὶ ἁρματομαχίαν, Β 763, Ε 269, δ 636. Μετεχειρίζοντο δὲ τοὺς ἵππους οἱ Ὁμηρικοὶ ἥρωες μόνον ἵνα σύρωσι τὰ ἅρματα, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἱππασίαν, ἴδ. κέλης καὶ ἅρμα. Ἐξαιρεῖται τὸ Κ 513, ἔνθα τὸ «-ἵππων ἐπιβαίνειν» νοεῖται περὶ ἱππασίας. Ὅθεν 2) πληθ. καὶ δυϊκ. (πρβλ. περὶ τοῦ δυϊκ. Ε 13) σημ. τὸ ζεῦγος τῶν ἵππων τὸ σύρον τὸ ἅρμα· ὅθεν συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἅρματος «ἵππους τε καὶ ἅρμα» Μ 120, «-ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν» Μ 114, 119. Ἑπομ. καὶ α') αὐτὸ τὸ ἅρμα, «-ἐξ ἢ ἀφ' ἵππων ἀποβάντες» Γ 265, Ε 13 κ. ἀ., ὡσαύτως δὲ καὶ ὅταν τίθηται ἐπίθετον εἰς μόνους τοὺς ἵππους ἁρμόζον, οἷον Ρ 504 «-καλλίτριχε ἵππω» καὶ ε 263 «-ὠκυπόδων ἵππων» κ. ἀ., καὶ τότε σημ. τὸ ἅρμα· ὅθεν «-ἁλὸς ἵπποι» τὸ θαλάσσιον ἅρμα, τροπ. τὸ πλοῖον, δ 708· 6') οἱ ἱππεῖς, κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν «-πεζῶν» ξ 267, «-ἵπποι τε καὶ ἀνέρες» Β 554, Π 167, «-λαός τε καὶ ἵπποι» Σ 153.

Ἱπποσύνη [. . ⏑ .], ἡ, (ἵππος), ἱππασία, ἱππική (τέχνη), τουτέστιν ἁρματηλασία, ἁρματομαχία, Δ 303, Λ 503, καὶ κατὰ πληθ. Π 776, Ψ 307, ω 40 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

Ἱππότα, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἱππότης (ἵππος), ἱππεύς, δ ἐ. ἁρματηλάτης, ἁρματομάχος, ἐπὶ τῶν ἡρώων καὶ ἰδίως τοῦ Νέστορος, Β 336, γ 68 κ.ἀ.

Ἱπποτάδης [. . ⏑ .], ου, ὁ υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Ἱππότου, ὁ Αἴολος, κ 2, 36.

Ἱππότης, ου, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ Διός, πατὴρ τοῦ Αἰόλου κατὰ τὸν Ὅμ. καὶ Ἀπολλ. τὸν Ρόδιον, κατ' ἄλλους δὲ πάππος αὐτοῦ, ἴδ. Αἴολος.

Ἱπποτίων [. . — .], ωνος, ὁ, εἷς τῶν Ἀσκανίων, πατὴρ τοῦ Μόρυος, Ν 792, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου, Ξ 514.

Ἵππουρις, μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. «-ἵππουριν» ἐπίθ. θηλ. (ἵπ. οὐρά) ἔχων (κεκοσμημένος μὲ) ἵππου οὐράν, «-κόρυς, τρυφάλεια», Ζ 495, Λ 42, «-κυνέη» Γ 337 κ. ἀ., χ 124 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.). Ὡς ἐπίθετον μόνον ἐπικῶς, κοινῶς δὲ εἶνε οὐσιαστικὸν ἀλογονουρά.

Ἴπτομαι, (ἰάπτω, jacere) ἀποθ., μέλ. ἴψομαι, ἀόρ. ἰψάμην, κυρ. πιέζω, θλίβω, μόνον ἐν μεταφορ. χρήσει στενοχωρῶ, πιέζω, βλάπτω μετ' αἰτ. «-λαόν» (περὶ τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος) Ἰλ. Α 454, Π 237, κολάζω, κτυπῶ, τιμωρῶ, Β 193 (περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος).

Ἱρεύς, ἀντὶ τοῦ ἱερεύς, ὅπ. ἴδε.

Ἱρεύω, ἀντὶ τοῦ ἱερεύω, ὅπ. ἴδε.

Ἱρή, ἡ, πόλις τῆς Μεσσηνίας (διάφορος τῆς Εἴρας), μία τῶν ἑπτὰ ἃς ὁ Ἀγαμέμνων ὑπεσχέθη προῖκα εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Ι 150, 292. Κατὰ τὸν Παυσανίαν 4, 30, 1 ἦτο ἡ μετέπειτα Ἀβία ἢ παρὰ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον· κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 4, 5 ὀρεινή τις πόλις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ Ἀνδανίας εἰς Μεγαλόπολιν.

Ἴρηξ, ηκος, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἱέραξ, γεράκι, Φ 494, ε 66 κ. ἀ., ὡς εἰκὼν τῆς ταχύτητος, Ν 819. Ἴδ. δὲ καὶ λ. κίρκος.

Ἶρις, (Ϝῖρις· συγγ. εἴρω). ιδος, ἡ, αἰτ. Ἶριν, κλητ. Ἶρι, κατὰ τὸν Ἡσίοδον θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς

Ἠλέκτρας, ἐν τοῖς ἀρχαιοτέραις ῥαψῳδίαις τῆς Ἰλιάδος μόνον ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν οὐ μόνον πρὸς ἀλλήλους, Θ 398, Ο 144, 157 ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Β 786. Ὅπου δὲ παρ' Ὁμ. δὲν προστάσσεται ῥητῶς ὑπὸ τῶν θεῶν νὰ ἀναγγείλῃ τι εἰς τοὺς ἀνθρώπους (οἷον Γ 121, Ω 76), δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι μεσολαβεῖ αὐθαιρέτως, ἀλλ' ὅτι παρασιωπᾶται ἡ προσταγὴ εἴτε ἵνα δειχθῇ ἡ προθυμία τῆς Ἴριδος, εἴτε καὶ ὡς περιττή, διότι αὐτὴ ἦτο ἡ συνήθης ἀγγελιαφόρος. Ὡσαύτως πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ τὸ Ψ 198, ἔνθα αὐτεπάγγελτος μεταφέρει τὰς δεήσεις τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τοὺς ἀνέμους. Συνήθως ἐμφανίζεται ὑπὸ ἀλλοτρίαν μορφήν, οἷον τὴν τοῦ Πολίτου, Β 790, καὶ τῇ Λαοδίκης, Δ 124. Ἡ ταχύτης αὐτῆς παραβάλλεται μὲ τὴν κατάπτωσιν τῆς χαλάζης καὶ μὲ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, Ο 172· ὅθεν «-ταχεῖα, πόδας ὠκέα, ἀελλόπους, ποδήνεμος καὶ χρυσόπτερος Ἶρις». Ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ οὐδεμία γίνεται αὐτῆς μνεία. Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς εἶνε θεὰ τοῦ οὐρανίου τόξου.

Ϝῖρις, ιδος, (Ϝίτυς, vimen) ἡ, δοτ. πληθ. ἴρισσιν, Α 27 ἡ **ἶρις, τὸ οὐράνιον τόξον,** δόξα (=τόξον), ὅπερ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐθεωρεῖτο παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἀγγελία τις ἐξ οὐρανοῦ, Ρ 547.

Ἰρόν, τό, ἀντὶ τοῦ **ἱερόν,** ὅπ. ἴδε.

Ἰρός, ή, όν, ἀντὶ τοῦ **ἱερός,** ὅπ. ἴδε.

Ἶρος, (Ϝῖρος) ὁ, ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, κυρίως μὲν Ἀρναῖος ὀνομαζόμενος, σκωπτικῶς δὲ Ἶρος=ἄγγελος (ἐκ τοῦ Ἶρις) ἐπονομασθείς, διότι ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς μνηστῆρας ὡς τοιοῦτος. Ἦτο μὲν μεγαλόσωμος, ἀλλ' ἀδύνατος καὶ γαστρίμαργος. Ὑβρίσας τὸν Ὀδυσσέα (ἐπαίτου σχῆμα ἔχοντα) ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν πυγμῇ, σ 1—7 ἑξ., 72, 238.

Ἴς (Ϝίς, vis), **ἰνός,** ἡ, δοτ. πληθ. ἴνεσι. 1) τένων, μῦς, νεῦρον, πληθ. λ 219, Ψ 191, ἐνικ. Ρ 522. 2) ἡ δύναμις τῶν μυῶν, ἰσχύς, ῥώμη, πρὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων, Ε 245, Η 269, λ 393 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, οἷον «ἀνέμου» Ο 383, Ρ 739, ι 71 «ποταμοῖο» Φ 356 (ἔνθα ὅμως, προσωποποιουμένου τοῦ ποταμοῦ, ὀρθότερον νοεῖται ἡ λ. κατὰ τὴν 3) σημ.). 2) ἐπειδὴ ἡ ῥώμη ἦτο τὸ κυριώτατον χαρακτηριστικὸν παντὸς ἥρωος, περιφραστικῶς ἐτίθετο ἐν τῷ λόγῳ ἡ δύναμις τοῦ ἥρωος ἀντὶ τοῦ ἥρωος αὐτοῦ, οἷον «κρατερὴ ἲς Ὀδυσσῆος» ἡ κρατερὰ δύναμις τοῦ Ὀδ. ἀντὶ τοῦ: ὁ κρατερός, ὁ ῥωμαλέος Ὀδυσσεύς, Ψ 720· ὡσαύτως «ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο» ὁ γοργὸς καὶ ῥωμαλέος Τηλ., β 409 κ.ἀ. Πρβλ. **βίη, σθένος.**

Ἰσάζω, (ἴσος), μέλ. ἰσάσω, μέσ. ἀόριστ. θαμιστ. ἰσάσκετο Ω 607. 1) Ἐνεργ. κάμνω τι ἴσον, ἐξισῶ, περὶ τῆς γυναικὸς τῆς ζυγιζούσης τὰ ἔρια, φέρω εἰς ἰσορροπίαν, Μ 435, ἴδ. ἔχω Β', 1). 2) Μέσ. ἐξισοῦμαι, ἐξομοιοῦμαι ἀντιφιλοτιμοῦμαι, μετὰ δοτ. Ω 607.

Ἴσαν, 1) γ' πληθ. τοῦ παρατ. τοῦ **εἶμι.** 2) ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν, ἴδ. εἴδω II.

Ἴσανδρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως φονευθεὶς ἔν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Σολύμων, Ζ 197, 203.

Ἴσασι, ἴδ. εἴδω II).

Ἰσάσκετο, ἴδ. ἰσάζω.

Ἴσθι, προστ., ἴδ. εἴδω.

Ἴσθμιον, τό, (ἰσθμός), τὸ (ἀκριβῶς εἰς τὸν λαιμὸν προσαρμοζόμενον, κολλητόν, σφιγκτὸν) περιδέραιον, περιλαίμιον, κατὰ τὴν ἐξῆς παρ' Εὐστ.

διαφοράν: «-ὁ μὲν ὅρμος κεχάλασται ἐκκρεμάμενος, τὸ δὲ ἴσθμιον τραχήλῳ προσέρχεται», σ 300 †.

Ἴσκω, (in-seco) ἕτερος τύπος τοῦ ἐΐσκω μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐξισῶ. ἐξομοιῶ, μεταποιῶ τι κατά τι «-φωνὴν ἀλόχοις (δηλ. τῇ τῶν ἀλόχων φωνῇ) ἴσκουσα» μεταποιοῦσα τὴν φωνήν σου κατὰ (μιμουμένη) τὴν φωνὴν τῶν συζύγων, δ 279. 2) θεωρῶ τινα ὅμοιον ἢ ἐκλαμβάνω ἀντί τινος, «-ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες» ἐκλαμβάνοντές με ἀντὶ σοῦ, Π 41. πρβλ. Λ 799. 3) Τὸ ἐν τ 203 καὶ χ 31 «-ἴσκε» ἑρμηνεύουσί τινες ἔλεγεν, ὡς παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπικοῖς, οἷον Ἀπολλων. τῷ Ροδίῳ.

Ἴσμαρος [. ⏑ .], ἡ, (ἵμερος) πόλις τῆς Θρᾴκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κικόνων οὐ μακρὰν τῆς Μαρωνείας, περιβόητος διὰ τὸν γενναῖον αὐτῆς οἶνον, ι 40, 198.

Ἰσόθεος [– . . .], ον (ἴσος, θεός), ἴσος ἢ ὅμοιος μὲ θεόν, ἐπίθ. τῶν ἡρώων, Β 565 κ. ἄ. πλχ. Τῆς δὲ Ὀδ. μόνον α 324, υ 124 περὶ τοῦ Τηλεμάχου.

Ἰσόμορος [– . . .], ον, (ἰσ. μόρος), ἰσόμοιρος, ἴσην μοῖραν (τύχην) ἔχων, Ο 209 †.

Ἰσόπεδον [– . . .] τό, (ἴσ. πέδον), τὸ ἴσον (ὁμαλὸν) ἔδαφος, Ν 142 †.

Ἴσος, (Fίσος) **ἴση**, **ἴσον**, Ἀττικ. **ἴσος**. 1) ἐπίθ. ἴσος κατὰ τὴν ἔκτασιν, τὸν ἀριθμόν, τὴν ἀξίαν, τὴν δύναμιν κ.τ.τ., ἐνίοτε δὲ καὶ ὅμοιος, Ὀμ. πλχ. Συντάσσεται συχνότατα μετὰ δοτ. ἐν παρομοιώσεσιν, ὅτε δύναται διὰ τοῦ ὡς, ὡσὰν νὰ μεταφρασθῇ, οἷον «-κατ' ἄρ' ἕζεαι, ἴσος ἀναύδῳ» ὡς ἄφωνος, κ 378, «-μοι ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος» ὡσὰν δαίμων, Ε 884 κ. ἄ., ὡσαύτως «-ἶσος Ἄρηι, πυρί, ἀέλλῃ κ.τ.τ.» Ὀμ. πλχ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτώσ. συντακτ., ὡς εὐκόλως ἐννοουμένης, «-βόε. . . .» ἶσον θυμὸν ἔχοντε» Ν 704, Ψ 720 κ. ἄ. «-ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν» ἡ μάχη ἑκατέρωθεν ἰσαρίθμους κεφαλάς, δ ἐ. ἰσαρίθμους μαχητὰς καὶ ἰσαρίθμους τεθνεῶτας εἶχεν, Λ 72 κ. ἄ. Πολλάκις συντάσσεται μετὰ δοτ. προσώπου, ἐν ᾧ ἡ σύγκρισις γίνεται πρός τι τοῦ προσώπου, οἷον «-οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας» ἀντὶ τοῦ: ἶσον γέρας τῷ σῷ γέραϊ Α 163, πρβλ. Ρ 51· καὶ μετὰ τοῦ Ὡ;, οἷον «-μοῖραν θέσαν ἴσην, ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον» υ 282, «-ἴση μοῖρα μένοντι καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι» ἴσον εἶνε τὸ μερίδιον εἰς τὸν μένοντα (παρὰ ταῖς ναυσί), καθὼς καὶ ἄν τις παρὰ πολὺ πολεμῇ, Ι 318· πολλάκις δὲ μόνον «-ἴση» (κατ' ἔλλειψιν τοῦ: μοῖρα) ἰσομοιρία, ἴσον μερίδιον, Λ 705, Μ 423, ι 42· «-ἶσον ἐμοὶ φάσθαι» Α 187· «-ἶσον φρονεῖν τινι» ὁμοφρονεῖν, ἴδ. φρονέω. 2) Τὸ οὐδ. πληθ. **ἴσα** λαμβάνεται ὡς οὐσιαστικὸν ἀντὶ τοῦ ἐξίσωσις, ἀνταπόδοσις, ἀποζημίωσις, «-χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα ἔσσεται» τὰ χρήματα κακῶς θὰ φαγωθῶσι, καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἢ δὲν θὰ γείνῃ ποτὲ ἀποζημίωσις, β 203. Τὸ οὐδέτ. ἑν. **ἶσον** καὶ πληθ. **ἶσα** ἐπιρρηματικῶς ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. ἴσα, ὡς, ὡσάν, «-ἶσον ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ» ἦτο μισητὸς ἴσα μὲ τὸν θάνατον, Γ 454, Ο 50, Σ 454 κ. ἄ., «-ἶσόν σε θεῷ τίουσιν Ἀχαιοί» ἴσα μὲ θεὸν (ὡσὰν θεὸν) σὲ τιμῶσιν οἱ Ἀχ., Ι 613 κ. ἄ., «ἶσον ἐμοὶ βασίλευε» ἐξ ἴσου μετ' ἐμοῦ βασίλευε, Ι 616, «-ἶσα τέκεσσι» Ε 71, Ο 439 κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ μετὰ προθ. «-κατὰ ἶσα, ἐπὶ ἶσα» ἐξ ἴσου, ἰσορρόπως, ἀμφιρ-

ρόπως. Λ 336, Μ 436.

Ἶσος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθείς. Λ 101, 108.

Ἰσοφαρίζω [– . ⏑ . .] (ἴσος, φέρω), θεωρῶ ἐμαυτὸν ἴσον πρός τινα, ἀντιπαραβάλλομαι, ἁμιλλῶμαι, «-τινὶ μένος» πρός τινα κατὰ τὴν δύναμιν, Ἰλ. Ζ 101, Φ 411· «-ἔργα Ἀθήνῃ» κατὰ τὰ ἔργα μὲ τὴν Ἀθ Ι 390, ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόνης δοτ. Φ 194.

Ἰσοφόρος, ον,(ἰσ. φέρω)« ἴσον (ἄχθος) φέρειν δυνάμενος». ἰσοδύναμος, ἴσην ἔχων ἀλκήν, ἰσοσθενής, «-βόες» σ 373.

Ἰσόω[- . .] (ἴσος), μόνον ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ μέσ. ἀορ. α' ἰσωσαίμην: ἐξισῶ καὶ τὸ μέσ. ἐξισοῦμαι, μετὰ δοτ. η 212 †.

Ἵστημι, παρατ. ἵστην, γ' ἐν. τοῦ θαμιστ. τύπου ἵστασκε («ἵστασχ' ἐξείης» τ 574), μέλ. στήσω, ἀόρ. α' ἔστησα καὶ γ' πληθ. συνεσταλμ. ἔστασαν [. ⏑ .] ἀντὶ τοῦ ἔστησαν,ἀόρ. β' ἔστην καὶ θαμιστ. στάσκον, Γ217, Σ 160 καὶ γ' πληθ. ἔσταν καὶ στὰν (μὲ τὸ α βραχὺ) συνηθέστερον παρὰ τὸ ἔστησαν. ἐκ τῆς ὑποτ. στῶ,τὸ β' καὶ γ' ἐν. στήῃς στήῃ (ἀντὶ τοῦ: στῇς. στῇ) Ε 598, Ρ 30, α' πληθ. στέωμεν (κατὰ συνίζησιν ὡς δισύλλαβον) Λ 348, Χ 231 καὶ στείομεν,Ο 297 ἀντὶ τοῦ στῶμεν, ἀπαρμφ στήμεναι (ἀντὶ τοῦ: στῆναι) Ρ 167, ε 414 Παρακ. ἕστηκα καὶ ὑπερσ. ἑστήκειν, ὑποτ. γ' ἐν. ἑστήκῃ, χ 469, ὁ δὲ δυϊκ. καὶ πληθ. τοῦ παρακ. μόνον κατὰ τοὺς συγκεκομ. τύπους: ἕστατον, ἕσταμεν, ἕστατε (καὶ ἕστητε, Δ 243, 246) ἑστᾶσι· ὑποτ. ἑστῶ, εὐκτ. ἑσταίην, ἀπαρμ. ἑστάμεναι, ἑστάμεν μετοχ. μόνον ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσιν: ἑσταότος, ἑσταότα, ἑσταότες,ἑσταότων; ἑσταότα, (ἅπαντες οὗτοι οἱ τύποι πλὴν τοῦ ἑστᾶσι ἔχουσι τὸ α βραχύ),καὶ κατὰ τὸν τύπον εἰς εω: ἑστεῶτα, ἑστεῶτες κτλ., ὡσαύτως καὶ τοῦ ὑπερσυντ. ὁ δυϊκ. καὶ πληθ. μόνον συγκεκομ, ἕστατον, ἕστατε, ἕστασαν.—Μέσ.μέλ. στήσομαι, ἀόρ. ἐστησάμην,παθ. ἀόρ. ἐστάθην. Σημαίνει. Α') Ἐνεργ. μεταβ. ἐν τῷ ἐνεστ. παρατ., μέλ. καὶ ἀορ. α' σταίνω, βάλλω τι νὰ σταθῇ, ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων δθ. 1) σταίνω, στηρίζω, προσερείδω, στυλώνω ἐμπήγω, μετ' αἰτ. «-ἔγχος» Ο 127 κ. ἀ.,«-ἔγχος πρὸς κίονα» α 127, ρ 29, «-τρίποδα» Σ 344 «-πελέκιας ἑξείης» τ 574. «-γάλα ἐν ἄγγεσιν ἔστησε» ι 248. «-στίχας» παρέταττον, Β 525. 2) ἐγείρω διεγείρω σηκώνω «-νεφέλας» Ε 523,μ 405, «-κονίης ὁμίχλην» Ν 336, «-κῦμα» Φ 313· ὡσαύτως καὶ μεταφ. «-φυλόπιδα,ἔριν» λ 314,π 292, τ 11. 3) κάμνω νὰ σταθῇ, κρατῶ, σταματῶ, ἐμποδίζω, «-ἵππους» ἡμιόνους» Ε 368, Ω 350,«-μύλην» υ 111, «-λαὸν» τάττω, Ζ 433,«-νέας» προσορμίζω, β 391, γ 182, δ 582 κ. ἀ., ὡσαύτως καὶ ἐξυπακουομένης τῆς αἰτ. (νῆα) τ 188, (ἡμιόνους) η 4, ὅτε φαίνεται ὅτι εἶνε ἀμετάβατον. 4) κάμνω νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, ζυγοστατῶ, ἰσοζυγῶ, ζυγίζω, οἷον «τάλαντα» Τ 247, Χ 350, Ω 232. Β') Ἀμετάβ. καὶ μέσ. ἐν τοῖς παθητ. τύποις καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. β ,παρακ. καὶ ὑπερσ. 1) ἵσταμαι, ἔρχομαι καὶ στέκομαι, προσέρχομαι, ὁ ἀόριστος «-ἔστην» ἦλθα καὶ ἐστάθην, προσῆλθον, ἢ μόνον ἐστάθην, ὁ παρακ. «-ἕστηκα» στέκω, ὁ ὑπερσ. «-ἑστήκειν» ἐστεκόμην, ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, «-ἀγχοῦ ἱσταμένη» Β 172, «-ἆσσον στῆναι» Ψ 97, «-ἄντα τινός» ἀπαντῶ, Ρ 30, «-ἐς μέσον» ρ 447.

«-ἔστη αὐτῆς προπάροιθεν» Ξ 297, «-στῆ παρὰ Πρίαμον» προσῆλθεν, Ω 169, «-οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν» Δ 344 κ. ἄ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων «-σκόλοπες ἑστᾶσι» Μ 64, «σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ» η 89, «-στήλη ἐπὶ τύμβῳ ἕστηκε» Ρ 435, ἴδ. ἀκμή, «-δοῦρα ἐν γαίῃ ἵσταντο» ἦσαν ἐμπεπηγμένα εἰς τὴν γῆν, Λ 574· ὡσαύτως καὶ ὁ καθ. ἀόρ. «-ὁ δ' ἐστάθη ἠΰτε πέτρη» „ἐστάθη ὡσὰν πέτρα" ρ 463, 2) ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι, ἀνορθοῦμαι. σηκώνομαι, στέκω ὄρθιος, «-κῦμα ἵσταται» Φ 240. «-κρημνοί» Μ 55, «-ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἕστασαν» ἔστεκον ἀκίνητοι, ἀτενεῖς ὡσὰν κέρατα, τ 211. καὶ μετ' ἀκριβεστέρου προσδιορισμοῦ, «-ὀρθὸς ἵσταται» Ι 44, «-ὀρθαὶ τρίχες ἕσταν» Ω 359 κ. ἄ. «-ἵστατο κονίη ἀειρομένη» κονιορτὸς ἠγέρθη, Β 151, Ψ 366. Μεταφ. «-νεῖκος ἵσταται» ἐγείρεται φιλονεικία, Ν 303, «-φύλοπις ἕστηκε» ἐστηκώθη, ἤρχισε, Σ 172. «-ἕβδομος ἑστήκει μείς» ὁ ἕβδομος μὴν εἶχεν ἐμβῇ, ἀρχίσῃ, Τ 117, ὅθεν «-μηνὸς ἱσταμένου» ὁ ἀρξάμενος, ξ 162, τ 307 3) στηρίζομαι, στέκω καλά, «-ἐπὶ γαίῃ» τ 201, σταματῶ, (ἀμεταβ.), μένω ἀκίνητος, κ 97 κ. ἄ. ὅθεν ἀπρακτῶ, Ε 485, Κ 480· πολλάκις δὲ καὶ φυλάττω τὴν τάξιν, ἀνθίσταμαι. Λ 410. Ν 56, τοὐναντίον φεύγω» ζ 199. Γ') Μέσ. μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. α') 1) σταίνω τι ἐμαυτῷ, δι' ἐμαυτὸν ἢ κατ' ἐμαυτόν, μετ' αἰτ. «-κρατῆρας» β 431, «-κρατῆρα θεοῖσι» σταίνω (ἐν τῇ οἰκίᾳ μου) κρατῆρα πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, Ζ 528, «-ἱστόν» α') ἐν τῷ πλοίῳ μου τὸ κατάρτι, Α 480, ι 77. β') ἴδ. ἱστός. 2) Μεταφ. «-ἀγῶνας» [τίθημι], ἀγωνοθετῶ, Ὕ. Ἀπ. 150, «-μάχην» συγκροτῶ, συνάπτω, Σ 533, ε 54.

Ἱστίαια (διὰ τὴν συνίζησιν τρισύλλαβος) Ἱστιjαίαν, ἡ, ἀντὶ τοῦ Ἑστίαια, πόλις τῆς Εὐβοίας κατὰ τὴν βόρειον αὐτῆς παραλίαν, μετέπειτα Ὠρεός. Β 537.

Ἱστίη [– – –], ἡ, (Ϝιστίη ἐκ τοῦ ϜΑΣ ἴδε ἰαύω, vesta) ἀντὶ τοῦ ἑστία ἑστιά, τὸ μέρος τῆς οἰκίας, ἔνθα τὸ πῦρ ἐκαίετο, καὶ ὅπερ ὡς βωμὸς τῶν ἐφεστίων θεῶν ἐχρησίμευεν ὡς καταφύγιον τῶν ἱκετῶν. Μάλιστα ἱερὸς ἐθεωρεῖτο ὁ ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ὅρκος, ξ *Ὀδ. 159, ρ 156, τ 304, πρβλ. ἐσχάρη.

*Ἱστίη [. ⏑.] ἡ. ἀντὶ τοῦ Ἑστία, (Λατ. Vesta) θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας προστάτις τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἑστίας. τῶν οἰκιῶν ἐν γένει καὶ τῶν πόλεων. Ὕμ. 23, 1, 29, 1.

Ἱστίον [. ⏑ .], τό, (ὑποκορ. τοῦ ἱστός) κυρ. πᾶν ὕφασμα, πανί, συνήθ. δὲ τὸ ἱστίον τοῦ πλοίου. τὸ πανὶ τοῦ καραβιοῦ, ἑνικ. Α 481, Ο 627, β 427, Ὕμ. 7, 26, 33· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. (καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἱστίου, εἴτε ὡς ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκειμένου, εἴτε εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἱστίου καὶ τῶν περὶ αὐτό, σχοινίων κτλ.) Α 480 κ. ἀλλαχοῦ μάλιστα τῆς Ὀδ., «-ἱστ. ἀνερύω, ἕλκω, ἀναπετάννυμι» „ἀνεβάζω, τραβῶ, ἁπλώνω" Ὀδ. πλχ. «-στέλλω, στέλλομαι, μηρύομαι» συστέλλω, μαζεύω, (ἴδ. τὰς λ.), «-καθεῖναι, καθελεῖν» κατεβάζω, ἴδ. καὶ ἐντίθημι 2, κ.).

Ἱστοδόκη, ἡ, (ἱστός, δέχομαι), ἱστοδόχη, ἡ θήκη, εἰς ἣν κατακλινόμενος ἐνετίθετο ὁ ἱστός, ἴσως αὐλάξ τις ἐκ σανίδων πρὸς τὴν πρύμνην κατευθυνομένη, Α 434 †, Ὕ Ἀπ. 504.

Ἱστοπέδη, ἡ, ἡ πέδη τοῦ ἱστοῦ, τουτέστιν ὀπή τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου ἱκανῶς εὐρεῖα καὶ βαθεῖα, εἰς τὸν πυθμένα τῆς ὁποίας ὁ πούς τοῦ ἱστοῦ ἐ-

στηρίζετο, περιλαμβανομένη ἐκ τριῶν μερῶν ὑπὸ παχειῶν δοκῶν, ἐκ δὲ τοῦ τετάρτου ἀνοικτή, ἵνα δύνηται νὰ κατακλίνηται ὁ ἱστός. Ἐχρησίμευε δὲ εἰς περιστήριξιν τοῦ ἱστοῦ, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ ἀφίνῃ καὶ διαλείμματά τινα ἱκανὰ εἰς ὑποδοχὴν ὀρθίου ἀνθρώπου· διότι ἐν αὐτῇ ἐστάθη εἰς τὸν ἱστὸν δεδεμένος ὁ Ὀδυσσεύς, μόνον Ὀδυσ. μ 51, 162.

Ἱστός, ὁ, (ἵστημι), 1) ὁ ἱστός, τὸ κατάρτι, ὅπερ ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου στηριζόμενον ἐν τῇ ἱστοπέδῃ (ἴδ. τὴν λ.) καὶ διὰ δύο σχοινίων, «προτόνων» καλουμένων, προσδεδεμένων τοῦ μὲν εἰς τὴν πρῷραν, τοῦ δὲ εἰς τὴν πρύμνην. Ὁσάκις τὸ πλοῖον ἦτο προσωρμισμένον, ὁ ἱστὸς ἔκειτο κατακεκλιμένος ἐν τῷ πλοίῳ εἰς τὴν ἱστοδόκην (ἢ καὶ ἐκτὸς τοῦ πλοίου πλησίον αὐτοῦ, δ 578), Α 434· προκειμένου δὲ νὰ ἀποπλεύσῃ, ἀνωρθοῦτο (ὅπερ ἐλέγετο «ἀείρειν, στῆσαι, στήσασθαι ἱστόν»), β 424, ι 77 κ. ἀ. 2) ὁ ἱστός, τὸ ἀργαλειὸ (=ἐργαλεῖον κατ' ἐξοχὴν) ἢ ὁ ἀργαλειός, ἐν ᾧ ὁ στήμων (τὸ στημόνι) καθέτως καὶ οὐχὶ ὁριζοντίως, ὡς παρ' ἡμῖν ἐτίθετο· ὅθεν ἡ φρ. «ἱστὸν στήσασθαι» σταίνω τὸν ἀργαλειὸν β 94 κ. ἀ., ἰδίως κ 222, «ἱστὸν ἐποίχομαι» περιέρχομαι τὸν ἱστόν, ἢ πρὸ τοῦ στήμονος βαδίζω ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἕτερον ὑφαίνων· διότι τὸ πάλαι οἱ ὑφανταὶ δὲν ἐκάθηντο ὡς παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἐβάδιζον ὑφαίνοντες, ὅπως τοῦτο γίγεται συνήθως ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίαις καὶ ἀλλαχοῦ. 3) ὁ στήμων, τὸ στημόνι, καὶ ἐν γένει τὸ ὕφασμα, «ἱστὸν ὑφαίνω» Γ 125, Ζ 456, Χ 440, β 104 κ. ἀ., «ἀλλύεσκε» β 109 κ. ἀ., ἴδ. ἀναλύω.

Ἴσω, ἴδ. εἴδω.

Ϝίστωρ, ορος, ὁ, (οἶδα), εἰδήμων, ἔμπειρος. μετὰ γεν. «ἵστορες ᾠδῆς» Ὑμ. 32, 2 (ἐνθ. κατὰ τὸν κανόνα τῶν ἀρχ. γραμματικῶν δασύνεται ; ἵστωρ). Ὡς οὐσιαστ. εἶνε ὁ γνώμων, καὶ ἰδίως, ὁ διαιτητής, «ἐπὶ ἵστορι» εἰς τὸν κριτήν, Ἰλ. Σ 501, Ψ 486.

Ἰσχαλέος [. ⏑ . .], η, ον, σπανιώτατος τύπος ἀντὶ τοῦ ἰσχνός, ξηρός, τ 233 †.

Ἰσχανάω [. ⏑ . .], ἕτερος τύπος τοῦ ἴσχω μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐπεκτεινομένοις, οἷον: ἰσχανάᾳς, ἰσχανάᾳ, ἰσχανόωσιν, ἰσχανόων, ἰσχανόωντο, καὶ θαμιστ. παρατατ. ἰσχανάασκον, Ο 723. 1) μεταβ. κρατῶ, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, μετ' αἰτ. Ε 89, Ο 723, ο 246.—Παθ. Μ 38, ὀκνῶ, βραδύνω, Τ 234, η 161. 2) ἀμετάβ. ἔχομαι ἢ ἀντέχομαί τινος, πιάνομαι ἀπό, ἐπομ. τείνω πρὸς (ἐπιδιώκω) τι. μετὰ γεν. «δρόμου, φιλότητας» Ψ 300, θ 288, μετ' ἀπαρεμφ. Ρ 572.

Ἰσχάνω, ἕτερος τύπος τοῦ ἴσχω, κρατῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, μετ' αἰτ. Ξ 387, Ρ 747, ρ 42, Ὑμ. 6, 13. Πρβλ. κατισχάνω.

Ἰσχίον, (ἰξὺς) τό. 1) τὸ ὀστοῦν τοῦ ἰσχίου, ἐν ᾧ εὑρίσκεται ἡ κοτύλη, εἰς ἣν εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ, γόφος, Ε 305. 2) συνήθως ὁ γλουτός, κωλομέρι, καὶ μάλιστα τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ μέρος, ἡ ὀσφύς, Λ 339, ρ 234, ἐπὶ ζώων πληθ. Θ 340, Υ 170.

*Ἴσχυς, υος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, ἐραστὴς τῆς Κορωνίδος, Ὑ. Ἀπ. 210.

*Ἰσχύω, (ἰσχύς), μέλ. ύσω, εἶμαι ἰσχυρός, Βατρ. 280.

Ἴσχω, ἕτερος τύπος τοῦ ἔχω μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. 1) κρατῶ, βα-

στῶ, «-ἐφ' αἵματι φάσγανον» ἐπάνω τοῦ κεχυμένου αἵματος φάσγανον, λ 82, «-κανόνα ἀγχόθι στήθεος» Ψ 762, «-σχεδὸν ἴσχειν ἵππους» Ο 456, Ρ 501. Ἰδίως: β') κρατῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, «-τινὰ ἀνάγκῃ» δ 558, «-ῥέεθρα» Ρ 750, μετὰ γεν. ἐμποδίζω ἀπό τινος, «-χείμαρρον ἀλωάων» Ε 90, «-μνηστῆρας» υ 330. Μεταφορ. «-θυμόν. σθένος» Ι 256, 352. 2) Μέσ. α') κρατῶ ἐμαυτόν, κρατοῦμαι, στέκομαι, σταματῶ, Φ 366, μάλιστα ἡ προστακτ. «-ἴσχεο» παῦσαι, σιώπα, Α 214, Β 247, λ 251, χ 316 κ. ἀ., χ 411, Γ 82, «-ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε» σταθῆτε, ω 54· β') μετὰ γεν. παύω, «-λώβης, πολέμου» σ 347, ω 531 κ. ἀ.

Ἰτέη [– . .] ϝιτέη,), ἡ, ἰτέα, ἰτιά, Φ 350, κ 510 (συγγ. τῷ Λατ. vitex)

Ἴτην, παρατ. τοῦ εἶμι.

Ἴτυλος [⏑ ⏑ ⏑], ὁ, υἱὸς τοῦ Ζήθου καὶ τῆς Ἀηδόνος, ὃν μανεῖσα ἡ μήτηρ ἐφόνευσε, τ 522. Ἰδ. Ἀηδών.

Ἰτυμονεύς [⏑ ⏑ . .], ῆος, ὁ υἱὸς τοῦ Ὑπερόχου κατοικῶν ἐν Ἤλιδι φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος δι' ἁρπαγὴν βοῶν, Λ 672 ἑξ.

Ἴτυς [⏑ ⏑] (ϝίτυς), υος, ἡ, κυρ. πᾶσα περιφέρεια, παρ' Ὅμ. δὲ ἡ τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης περιφέρεια, γῦρος, ἐκ πολλῶν ξυλίνων τεμαχίων συγκείμενος, *Ἰλ. Δ 486, Ε 724, (συγγ. πρὸς τὸ ἰτέα, Λατ. vitex vimen).

Ἴτω, ἴδ. εἶμι.

Ἴτων [– .] ωνος, ἡ, παρὰ δὲ Στράβ 9, 5, 14 Ἴτωνος, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, πλησίον τῆς Λαρίσσης ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ἐντεῦθεν Ἰτωνίας καλουμένης, Β 696.

Ἰυγμός [– . .]. (ἰύζω) ὁ, «-φωνὴ ἄσημος», κραυγή, χούϊασμα, τὸ ἐκ διαλειμμάτων συνοδεῦον τὴν ρυθμικὴν κίνησιν, τὸν χορὸν τῶν ἀνθρώπων, Σ 572 †.

Ἰύζω [– . .] (ἰοὺ) κραυγάζω, χουϊάζω, Ρ 66, ο 162 (ἐνταῦθα περὶ τῆς διὰ φωνῶν: χού, χού, χού, ἐκφοβίσεως θηρίου τινός).

Ἰφεύς [– .] έος, ὁ, αἰτ. Ἰφέα, εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 417.

Ἰφθίμη [. – .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης, σύζυγος τοῦ Φεραίου Εὐμήλου, δ 797.

Ἴφθιμος [. – .], η, ον, καὶ ος, ον, συχνὸν παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τῶν ἀνδρείων μαχητῶν καὶ τοῦ Ἅδου, κ 534, ἔτι δὲ διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος, οἷον τῆς κεφαλῆς, Ρ 336, χ 123 κ. ἀ., τῶν ὤμων, Σ 204, «-ἴφθ. βοῶν κάρηνα» Ψ 260, προσέτι «-ἴφθ. ποταμοί» Ρ 749, «-ψυχαὶ» Α 3. μάλιστα δὲ ἐπίθ. γυναικῶν «-ἰφθ. βασίλεια, παράκοιτις, ἄλοχος, θυγάτηρ. Πηρώ» Ε 415, Τ 116, μ 452, ο 364, λ 287 κ. ἀ.

Ἶφι [– ⏑] (ϝῖφι πτῶσις τοῦ ϝίς=ἴς) ἐπίρ., ἰσχυρῶς, κρατερῶς, μετὰ δυνάμεως, δυνατά, μόνον μετὰ τῶν ρημ. «-ἀνάσσω» Α 38 κ. ἑ., λ 284 κ. ἀ., «-μάχεσθαι» Α 151, «-δαμῆναι» Τ 417, σ 156 κ. ἀ. καὶ «-κτάμενος» Γ 375.

Ἰφι(ϝ)άνασσα [– ⏑ ⏑ . .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς τραγικοῖς Ἰφιγένεια καλουμένη, Ι 145, 287· παρὰ δὲ Σοφοκλ. Ἠλ. 157 διάφορος ταύτης ἡ Ἰφιάνασσα.

Ἰφιδάμας [– ⏑ ⏑ .] αντος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, ἀνατραφεὶς ἐν Θράκῃ παρὰ τῷ πάππῳ αὐτοῦ Κισσεῖ, Λ 221.

Ἰφικλήειος [– . . . .], η, ον, ἀντὶ

τοῦ Ἰφίκλῆιος, εἰς τὸν Ἴφικλον ἀνήκων, « βίη Ἰφικλ.» ἡ ἀνδρεία τοῦ Ἰφικλέους, περιφραστικῶς ὁ Ἴφικλος, (ἴδ. βίη), κ 290, 296.

Ἴφικλος [–..] ὁ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, πατὴρ τοῦ Πρωτεσιλάου καὶ τοῦ Ποδάρκους, περιβόητος σταδιοδρόμος. Τούτου τὰς λαμπρὰς ἀγέλας ἐζήτει ὁ Νηλεὺς ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν θυγατέρα του Πηρὼ παρὰ τοῦ μνηστεύοντος αὐτὴν Βίαντος, Β 705, Ψ 636, λ 289 ἑξ. Πρβλ. **Βίας**.

Ἰφιμέδεια [–⏑..⏑], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Τρίοπος, γυνὴ τοῦ Ἀλωέως, μήτηρ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, λ 305.

Ἰφίνοος [–⏑..], ὁ, υἱὸς τοῦ Δεξίου, Ἀχαιός, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκίου Γλαύκου, Η 14.

Ἴφιος [–⏑.[, (ϝίφ.), **η**, **ον** (ἶφι), **ἰσχυρός**, ἑπομ. **χονδρός**, **παχύς**, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἴφια μῆλα» Ε 556, λ 108 κ. ἀ. (Τὸ **ἴφια** δύναται νὰ αναχθῇ καὶ εἰς τὸ ἐπίθετ. ἶφις, ἴδ. ἶφι ἐν τέλ.).

Ἶφις (ϝῖφ.), **ιος**, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἐνυέως, ἐκ Σκύρου, δούλη τοῦ Πατρόκλου, Ι 667· (πιθανῶς ἡ αὐτὴ λ. μὲ τὸ ἶφις (ἴδ. ἶφι): ἡ Κρατερά, ἡ Ρωμαλέα).

Ἰφιτίδης [–⏑⏑.] ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰφίτου, ὁ Ἀρχεπτόλεμος, Θ 128.

Ἰφιτίων [–⏑⏑.] **ωνος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως, ἐξ Ὕδης, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Υ 382.

Ἴφιτος [–⏑.], (ϝιφ.), ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης, Ἀργοναύτης. Ἀναζητῶν τὰς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους κεκρυμμένας ἵππους, καὶ συναντηθεὶς ἐν Μεσσήνῃ μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἐδωρήσατο εἰς αὐτὸν τὸ τόξον του. Εὐρὼν δὲ τὰς ἵππους παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου φ 14 ἑξ. 2) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου, Ἀργοναύτης ἐκ Φωκίδος, πατὴρ τοῦ Σχεδίου καὶ Ἐπιστρόφου, Β 518, Ρ 306. 3) πατὴρ τοῦ Ἀρχεπτολέμου, Θ 128 (Τὸ δεύτερον ι ἐκτείνεται ἐν τῷ Β 518 καὶ μάλιστα ἐν θέσει.

Ἰχθυάω [.⏑..], ἐπικ. (ἰχθύς), ἐπιχ. θαμιστ. παρατ. ἰχθυάασκον, Ὀδ. δ 368, ἁλιεύω. ψαρεύω, μ 95.

Ἰχθυόεις [.⏑..], **εσσα**, **εν**, πολύιχθυς, πλήρης ἰχθύων, «πόντος» Ι 4, δ 81 κ. ἀ., « Ἑλλήσποντος» Ι 360, «Ὕλλος» Υ 392, «κέλευθα» γ 177· Ἐκ τοῦ

Ἰχθύς, **ύος**, ὁ, πληθ. ὀνομ. καὶ αἰτ. ἰχθύες, ἰχθύας, καὶ συνηρ. ἰχθῦς, ε 53, μ 331, ἰχθύς, ψάρι, Ὁμ. πλχ. — Ἡ ἁλιεία τῶν ἰχθύων ἐγίνετο διὰ δικτύων, Ε 487, χ 384. ἑξ., καὶ δι' ἀγκίστραυ, Π 408, δ 369, μ 332· τοὺς δὲ μεγαλειτέρους ἰχθῦς ἥλιευον διὰ τῶν καμάκων (πρβλ. λ. τρίαινα). Ἐν τούτοις οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ. φαίνονται οἱ ἰχθῦς ὡς περιζήτητος τροφὴ τῶν ἀνθρώπων, μόνον δ' ἐξ ἀνάγκης καταφεύγουσιν εἰς αὐτούς, δ 368. (Τὸ υ ἐν ταῖς δισυλλάβοις πτώσεσιν εἶνε μακρόν, ἐν ταῖς τρισυλλάβοις βραχύ).

* **Ἰχναίη**, ἡ, ἐπίθ. τῆς Θέμιδος, Ὕ. Ἀπ. 94, ἐκ τῆς Θεσσαλικῆς πόλεως τῶν Ἰχνῶν, ἔνθα ὑπῆρχεν αὐτῆς ναός, Στράβ. 9, 5, 14. Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἀρχαῖοι· τῶν δὲ νεωτέρων τινὲς παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ **ἴχνος**, οἱονεὶ : ἡ Ἀνιχνεύουσα. ‖. (Ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιπαραβάλλουσιν οἱ Κριτικοὶ τὸ «Ἥρη Ἀργείη» καὶ «Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη».

Ἴχνιον, (ϝίχω) τό, ἴχνος, **πατησιά** ἢ **πατημασιά**, Σ 321, Ψ 764 κ. ἀ., Ὕ. Ἑρμ. 220, «μετ' ἴχνιά τινος»

**βαίνω» πηγαίνω καταπόδι, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη τινός, β 406 κ. ἀ., ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἀγριμίων, 436. Ὡσαύτως νοητέον καὶ τὸ «ἴχνια ποδῶν ἠδὲ κνημάων» Ν 71, ἔνθα μόνον κατά τι ζεῦγμα συνάπτεται τὸ «κνημάων» μετὰ τοῦ «ἴχνια» δηλ. ἴχνη τῶν ποδῶν καὶ μορφὴν τῶν κνημῶν.

Ἴχνος, τό, ἴχνος, πατημασιά, ρ 317 †.

Ἰχώρ, ῶρος, (ἰκμάς) ὁ, αἰτ. ἰχῶ, Ε 416 ἐπ ἀντὶ τοῦ ἰχῶρα, ἰχώρ, θεῖον αἷμα, ὑγρόν τι αἱματῶδες, ὅπερ οἱ θεοὶ ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς ἀντὶ αἵματος, Ε 340.

Ἴψ, ἰπός, ὁ, πληθ. ἶπες (Fισπ, vespa) σκώληξ τις κατατρώγων τὰ κέρατα καὶ κλήματα (Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. 3, 22. 5 καὶ Ἡσύχ.) πιθανῶς εἶδός τι θριπὸς ἢ σαρακίου, φ 395 †.

Ἶφας, ἴδ. ἴπτομαι.

Ἰωγή [⏑ . .], (Fάγνυμι) ἡ, σκέπη, προφύλαξις, ἰδίως ἀπὸ τῶν ἀνέμων, «Βορέω ὑπ' ἰωγῇ» ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Βορρᾶ (πρβλ. τὸ «σκέπας ἀνέμοιο» ε 443) ξ 533 †. Πρβλ. ἐπιωγή.

Ἰωή, ἡ, (ἰά), φωνή, κραυγή, ἀνθρώπου, Κ 139 ἐν γένει δὲ ἦχος, τόνος, οἷον τῆς φόρμιγγος, ρ 261· πνοή, συριγμὸς τοῦ ἀνέμου, Δ 276, Λ 308, πρισμὸς τοῦ πυρός, Π 127.

Ἰῶκα, ἴδ. ἰωκή.

Ἰωκή [⏑ . .], ἡ, (ἐκ τοῦ δίω, διώκω) αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν ἰῶκα (ὡς ἐκ τοῦ ἰὼξ) Λ 601, κυρ. ἡ κατὰ τὴν μάχην δίωξις, ἐν γένει δὲ τῆς μάχης ὁ ἀγών, ὁ θόρυβος, ἡ ταραχή, πληθ. Ε 521. 2) Ἰωκή, προσωποποιία τῆς ἀνωτ. σημασ., ὡς ἡ Ἔρις, Ε 740.—Ἰλ.

Ἰωχμός, ὁ, (ἰωχή) διωγμός, ἡ κατὰ τὴν μάχην ταραχή, Ἰλ. Θ 89, 158.

Κ

Κ, τὸ ι' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, διὸ ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς δεκάτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, μικρὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας.

Κ' 1)=κε, Ὁμ. πλχ. 2) καί, ἴδ. καὶ Δ).

Κάββαλε, ἀντὶ τοῦ κατέβαλε, ἴδ. καταβάλλω.

Κάγ, ἀντὶ τῆς Κατὰ πρὸ τοῦ γ, «κὰγ γόνυ»=κατὰ γόνυ, Υ 458 †.

Καβησόθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς Καβησοῦ (πόλεως Θρᾳκικῆς ἢ κατ' ἄλλους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας) Ν 363 (ἔνθα τὸ παρακείμενον «ἔνδον» σημαίνει: ἐν Τροίᾳ).

Κάγκανος [. ⏑ .], (καίω) ον, ξηρός, «ξύλα» Φ 364, σ 308, Ὕμ. Ἑρμ. 136, «κᾶλα» ς. 112. (Ἐκ τοῦ κάγκω (καγκαίνω)=ξηραίνω κατὰ τὸν Ἡσύχ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀναδιπλασιασμένου ἐπιθ. κάνος).

Καγχαλάω [. ⏑ . .] (χάσκω, ἐνεστ. καγχαλόωσι, μετοχ. καγχαλόων ἀντὶ τοῦ καγχαλῶσι καγχαλῶν) ἀναγελῶ, καγχάζω, χαχανίζω, εἴτε ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, Ζ 514, Κ 565, ψ 1,

59, εἶτα πρὸς χλευασμόν, Γ 43.

Κάδ, ἀντὶ τῆς Κατὰ πρὸ τοῦ δ «-κὰδ δέ» Ὁμ. πλγ. «-κὰδ δώματα» δ 72.

Καδδραθέτην, ἴδ. καταδαρθάνω.

Καδδῦσαι, ἴδ. καταδύω.

Καδμεῖος, **η**, **ον**, ὁ ἀπὸ τοῦ Κάδμου (ὅπ. ἴδ.) καταγόμενος, πληθ. «- Καδμεῖοι» οἱ Θηβαῖοι, Δ 391, λ 276 κ. ἀ.

Καδμείων, **ωνος**, ὁ, ἐν τῷ πληθυντ =Καδμεῖοι, Δ 485, Ε 804.

***καδμηΐς**, **ἰδος**, ἡ, κυρ. θηλ. τοῦ Καδμεῖος. θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ Σεμέλη, Ὑμ. 6, 57.

Κάδμος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῶν Φοινίκων, ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, ἀνὴρ τῆς Ἁρμονίας. Περιερχόμενος εἰς ἀναζήτησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἁρπαγείσης Εὐρώπης κατήντησε πλέον εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ ἔκτισε τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ ἄστυ τῶν Θηβῶν, τὴν Καδμείαν. Ὁ Ὅμ. μνημονεύει αὐτοῦ μόνον ὡς πατρὸς τῆς Ἰνοῦς, ε 334.

Κάειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **Κάρ**, ἡ ἐκ Καρίας γυνή, Δ 142, †. (Βεβαίως ὡς ἐξ ὀνομαστ. ἀχρ. **Κάηρ**).

Κήμεναι, ἴδ. καίω.

Καθ-αιρέω, ἀόρ. καθεῖλον, ὑποτ. γ' ἑν. καθέλῃσι. 1) καταβιβάζω, καταιβάζω, οἷον «-ἱστία» ι 149, «-ζυγὸν ἀπὸ πασσαλόφι» Ω 268, «-ὄσσε θανόντι» κλείω τοὺς ὀφθ. τοῦ θανόντος, Λ 453, ω 296 καὶ ἐν τμ. λ 426. Ἰδίως καταβάλλω, ρίπτω κάτω τινά, Φ 327 (ἐν τμ.) καταδαμάζω, περὶ τῆς μοίρας τοῦ θανάτου, β 100, γ 238. Μεταφ. περὶ ὕπνου. ι 372, περὶ δουλείας, «-μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι» ρ 323.

Καθαίρω [‿ . .] (καθαρός), ἀόρ. α' ἐκάθηρα καὶ κάθηρα. 1) καθαρίζω, παστρεύω, οἷον «-κρατῆρας, θρόνους, τραπέζας, χρόα ὕδατι» υ 152, χ 439, 453, ω 44, «-ρυπόωντα» ζ 87· προπ. «-κάλλεϊ προσώπατα καθαίρω» στολίζω μὲ καλλονήν, λαμπρύνω, σ 192, ἴδ. κάλλος· β') ἐπὶ θρησκευτικοῦ καθαρμοῦ, «-θεείῳ δέπας» καθαρίζω διὰ καπνίσματος θείου (θειαφίου), Π 228, 2) ἀποκαθαίρω, ἀποπλύνω, «-ἀπὸ χροὸς λύματα» Ξ 171, «-ρύπα» ξεβρυπίζω. ζ 93, μετὰ διπλῆς αἰτ. «-αἷμα κάθηρον Σαρπηδόνα» Π 667.

Καθ-άλλομαι [‿ . . .], ἀποθ. καταπηδῶ, μεταφορ. ἐπὶ θυέλλης, ἐμπίπτω, ἐνσκήπτω, Λ 298 †.

Καθ-άπαξ [‿ ‿ .] ἐπίρ. ἅπαξ διὰ παντός, φ 349 †.

Καθ-άπτομαι, ἀποθ., κυρ. ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω, πάντοτε μεταφορ. «-τινὰ ἐπέεσσιν» πιάνω ἢ παίρνω τινὰ μὲ λόγια, προσαγορεύω, ὁμιλῶ, ἀποτείνομαι πρός τινα. α') ἐπὶ καλοῦ «-ἐπέεσσιν μαλακοῖσι» Α 582, κ 70, «-μειλιχίοις ἐπ.» ω 393, καὶ ἀπολελ. β 39. β') ἐπὶ κακοῦ «-ἀντιβίοις ἐπ.,» καθάπτομαι, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω τινὰ διὰ λόγων ἐναντίων, Ο 127, σ 415, υ 323 .καὶ μόνον «-τινὰ ἐπέεσσιν β 240, ἀπολελ. Π 421 ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φιλικῶν ἐπιτιμήσεων, γ 345 υ 22.

Καθαρός [‿ ‿ .], **ή**, **όν**, (συγγ. Λατ. castus) καθαρός· α') κυρ. τοὐναντίον τοῦ ρυπαρός, «-εἵματα» δ 750, ζ 61, ρ 48· β') ἐπὶ τόπων, καθαρός, ἀνοικτός, ἐλεύθερος «-ἐν καθαρῷ» τόπῳ δηλ., μὴ κατεχομένῳ ὑπὸ νεκρῶν, Θ 491, Κ 199. Ψ 61· γ') μεταφορ. ἄμετρος. «καθαρῷ θανάτῳ» χ 462. — Ἐπίρ. καθαρῶς, Ὑμ. Ἀπόλ. 121.

Καθ-έζομαι, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. καθίζω (ἀμετάβ.),

κάθημαι, «ἐπὶ θρόνου» Α 536, «ἐπὶ λίθοισιν» γ 406, «ἄγχι τινός» Ω 126, «ἀγερήνδε» α 372· κάθημαι τουτέστιν εἶμαι ἀδρανής κ 378, κάθημαι περιμένων, ζ 295.

Καθέηκα, ἴδ. καθίημι.

Καθείατο, ἴδ. κάθημαι.

Καθ-είσα (εἶσα), ἐλλειπτ. ἀόρ. α' 1) ἐκάθισα, ἔβαλα τινὰ νὰ καθίσῃ, «τινὰ ἐπὶ θρόνου» Σ 389, πρβλ. Ε 36, «ἐν θαλάμῳ» Γ 382, «ἐπὶ σκέπας» (ἐν τμ.) ζ 212, 2) ἵδρυσα, ᾤκισα, μετῴκισα, Β 649(ἐν τμ.), Ξ 204, «τινὰ σκοπόν» ἔστησα, δ 524.

Καθέξει, ἴδ. κατέχω.

Καθ-εύδω, παρατ. καθεῦδον, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, Α 611 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), ζ 1, «ἐν λέκτροισι» υ 141, «ἐν φιλότητι» θ 313.

Καθ-εψιάομαι, ἀποθ., καταγελῶ, περιπαίζω, μετὰ γεν. τ 372 †.

Κάθ-ημαι [⏑ ..] (ἧμαι), παρατ. ἐκαθήμην, γ' ἐν. καθῆστο καὶ ἐκάθητο, Ὑμ. 6, 14, γ'. πληθ. καθείατο ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο, Υ 153, κάθημαι, ἀπολελ., Ξ 5 κ. ἄ., παρά τινι, Η 443, ἐν ᾗ ἐπί τινι, Θ 207, Λ 76, Π 407, «ἐν ἀγῶνι» Ψ 448, 495, ἐπ' ἀκτῆς» ε 82, μετὰ μόνης δοτ. «θύρῃσιν» ρ 530. Ἰδίως ἀναπαυτικῶς ἢ ἀξιοπρεπῶς κάθημαι, «ἐν νεφέεσσι» π 264, ἀργός, κάθημαι, Ω 403, ἐν γένει διατρίβω «ἐν μεγάροισι» γ 186 κ.ἄ.

Κάθηρα, ἴδ. καθαίρω.

Καθ-ιδρύω, καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, υ 257 †.

Καθ-ιζάνω [⏑ . ⏑ .], καθίζω (ἐμαυτόν) ε 3 †.

Καθ-ίζω, παρατ. κάθιζον, ἀόρ. ἐκάθισα, μετοχ. καθίσσας· 1) μεταβ. καθίζω, βάλλω νὰ καθίσῃ τινά, Γ 68, ρ 574 κ. ἄ., «ἀγορὰς» συγκαλῶ, β 69, τοὐναντίον λύω. Παροιμιῶδες τὸ «καθίζω τινὰ ἐπ' οὐδεϊ» ἀποστερῶ τινα τὰ ὑπάρχοντα, Ὑ. Ἑρμ. 284. ἴδ. οὖδας. 2) ἀμετάβ. καθίζω, κάθημαι, ἀπολελ. Γ 394, «ἐν θρόνοισι» θ 422 κ. ἄ. «ἐπί τινι» Λ 623, β 419, θ 6, «μετ' ἀθανάτοισι» Ο 50, «παρὰ νηί» Ψ 28 κ. ἄ = Τὸ μέσ.=τῷ ἐνεργ. 2), Τ 50 ἐν τμ.

Καθ-ίημι. ἀόρ. α' καθέηκα, ἀπαρφ. ἀορ. β' καθέμεν ἀντὶ τοῦ: καθεῖναι. 1) ἐμβάλλω, ρίπτω μέσα ἢ κάτω, «οἶνον λαυκανίης» διὰ τοῦ φάρυγγος καταπίνω, Ω 242, «ἵππους ἐν δίναις» ρίπτω εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ (πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ), Φ 132, «κεραυνὸν χαμᾶζε» Θ 134, Λ 53. 2) καταστέλλω, καταιβάζω, «ἱστία» Ὑ. Ἀπ. 487, «ἱστία ἐς νῆας» ι 72, Ὑ. Ἀπ. 503.

Καθ-ικνέομαι, (ἵκω) μόνον ἐν τῷ β' ἀορ. καθικόμην, καταλαμβάνω, ἐγγίζω, πληγώνω, μόνον μεταφορ., ἐπὶ κακοῦ «ἐπεί με καθίκετο πένθος» α 342, «μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ» Ξ 104.

Καθ-ίστημι, προστ. ἐνεστ. συγκεκ. καθίστα, ἀόρ. α' κατέστησα, καὶ μέσ. κατεστησάμην. 1) Ἐνεργ. σταίνω, βάλλω τι νὰ σταθῇ. «κρατῆρα.» Ι 202, «νῆα» προσορμίζω, μ 185, «Πύλονδε καταστῆσαί με» (τὸ δὲ «ἐφέσσαι» = εἰς τὴν γῆν ἀποβιβάσαι) ν 274. 2) Μέσ. =τῷ ἐνεργ. «κατεστήσαντο (ὅπλα νηὸς) βοεῦσιν» εἶχον βάλῃ εἰς τὴν θέσιν των δεμένα διὰ βοέων, Ὑ. Ἀπ. 407.

***Καθ-οπλίζω**, ἐντελῶς ὁπλίζω. μέσ. καθοπλίζομαι, Βατρ. 122.

Καθ-οράω, ἀόρ. κατεῖδον καὶ μετοχ. κατιδών, βλέπω (ἄνωθεν πρὸς τὰ) κάτω, «ἐξ Ἴδης» Λ 337, βλέπω τι ἀκριβῶς, παρατηρῶ, Ὑ. Ἀπ. 136 —Μέσ. «ἐκ»

αἶαν» ρίπτων τὰ βλέμματά του κάτω ἐπὶ τὴν γῆν, Ν 4, καὶ ἐν τμ. Ω 291.

Καθ-ύπερθεν [. ⏑..] ἐπίρ. 1) ἐπάνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, Γ 337, Χ 196, Ω 646, μ 442, μετὰ γεν. θ 279. 2) ἄνω ὑπεράνω, ἐπάνω, Β 754, κ 353 κ. ἀ. «-λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες» Μ 153· ὡσαύτως ἐπὶ τοποθεσίας ὑπεράνω, ἀνωτέρω, «-καὶ Φρυγίη καθύπερθε» Ω 545. Μετὰ γεν. «-Χίοιο» ἀνωτέρω, πρὸς Β. τῆς Χ., γ 170, ο 404.

Καί, (Λατ. que) σύνδεσμος συμπλεκτικὸς ἢ προσθετικὸς ἢ ἐπιδοτικός. Α') Ὡς συμπλεκτικὸς συνάπτει ἁπλῶς λέξεις καὶ προτάσεις παντὸς εἴδους. Ἰδίως δὲ α') ἐπισυνάπτει λέξεις ἢ προτάσεις περαιτερόν τινα προσδιορισμὸν τῶν προηγουμένων περιλαμβανούσας: καὶ μάλιστα, καὶ προσέτι, καὶ ἑπομένως, «-κασίγνητος καὶ ὄπατρος» Μ 371, «-βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον» Ε 398, «-ὃς μετὰ πάντων Ἀργείων κρατέει καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί» Α 78· β') μετὰ προστακτικῆς σημ. ἐμφατικὴν παρακέλευσιν, «-καί μοι δὸς τὴν χεῖρα» δός μοι λοιπόν, Ψ 75. γ') μεταξὺ ἀριθμητικῶν σημ. ἢ καί, «-ἕνα καὶ δύο» ἕνα δύω, Β 346, πρβλ. γ 115. Β') Ὡς προσθετικὸς καὶ ἐπιδοτικὸς ἐκφράζει στενήν τινα συμπλεκτικὴν σχέσιν (ὡς—καί, οὐ μόνον—ἀλλὰ καί) πρός τι ἐν τῷ λόγῳ ἐκφραζόμενον ἢ καὶ ὑπονοούμενον. Ἰδίως 1) ἐν τοῖς ὁμοιωματικοῖς λόγοις, ὧν ἀμφότερα τὰ κῶλα δύνανται νὰ ἔχωσι τὸν Καί, «-δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παιδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσι» Ζ 476· ἔτι δὲ παραλειπομένου τοῦ ἑτέρου κώλου, «-λαβέτω καὶ ἄλλος» (ἐξυπακ: ὥσπερ καὶ ἐγὼ ἔλαβον). φ 152 (εἴη κεν καὶ τοῦτο (ἐξυπ: ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ) τεὸν ἔπος» Ω 56. 2) ἐνίοτε διά τινος μεταθέσεως τίθεται ὁ Καί εἰς τὴν πρώτην πρότασιν, ἐν ᾧ κατὰ τὰς νεωτέρας γλώσσας ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν, οἷον «—γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις ἢ ἀνδρῶν κακότητι» ἀντὶ τοῦ «-εἰ θεσπεσίῃ πόλ. οὐκ ἀλαπ. ἢ καὶ ἀνδρῶν κακότητι» Β 367. 3) τίθεται ἐν τοῖς χρονικοῖς λόγοις ἐν ἀρχῇ τῆς ἀποδόσεως, ἵνα στενότερον συνδέσῃ ταύτην πρὸς τὴν πρότασιν καὶ ἵνα ἐκφράσῃ ὅτι ὅπως τὸ ἓν οὕτως καὶ τὸ ἄλλο ἢ συγχρόνως ἀμφότερα ἐγένοντο, οἷον «ἦμος ἢ ὅτε—καὶ τότε» Θ 69, Α 494 κ. ἀ., «-ἐπεί—καὶ τότε» γ' 132· ἔτι δὲ καὶ καθ' ἑαυτὸν ὁ Καί ἄνευ χρονικοῦ ἐπιρ., ξ 112 Ταὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τοῖς ὑποθετικοῖς λόγοις. οἷον «-εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀΐδηλος, καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων» Ε 898. Ὡσαύτως καὶ μετὰ μετοχὴν χρονικήν, «-ὡς φαμένη καὶ ἡγήσετο» Χ 247. 4) Ἰδίως ἐπιδοτικός. Ἡ δὲ ἐπίδοσις ἀναλόγως τῶν σχετικῶν προτάσεων εἶνε· α') ἐπὶ τὸ μεῖζον (ἐπιδοτικὸς, ἢ ἐπιτατικός): καὶ μάλιστα «-ὃς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο» Ε 362. Ἔχει δὲ μάλιστα ταύτην τὴν σημασίαν μετὰ τῶν συγκριτικῶν, «-θεὸς καὶ ἀμείνονας ἵππους δωρήσαιτο» Κ 556, Τ 200, Ψ 551 κ. ἀ., καὶ μετὰ τῶν ἐπίρ. «-καὶ λίην, καὶ μάλα» Ν 237, Τ 408, α 46, καὶ ὀψέ» Δ 161. β') ἐπὶ τὸ ἔλαττον (ἐλαττωτικός), «-ἱέμενος καὶ καπνὸν —νοῆσαι» α 58. Ἰδίως ὁ Καί μετὰ μετοχῶν καὶ ἐπιθέτων ἀποτελεῖ ἐναντίωσιν πρὸς τὴν κυρίαν πρότασιν: ἂν καί, μόλον ὅτι, ὅσον καὶ ἄν, «-Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀΐω» Ι 655, «-καὶ ἐσσύμενον» Ν 787, Π 627 κ. ἀ. Γ') Ὁ Καί μετ' ἄλλων μορίων συνδυαζόμενος. 1) «-καὶ γάρ» Γ 188, σ 261 κ.

ἀ., «-καὶ γὰρ δὴ τότε» Π 810 κ. ἀ., «-καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης» διότι καὶ ἀπὸ αὐτὴν μάλιστα τὴν Κλ. Α 63. 2) «-καὶ - γε». Ἐν τούτῳ τῷ συνδυασμῷ φαίνεται ὅτι παρ' Ὁμ. δὲν ὑπάρχει ἀμοιβαία τις τῶν μορίων ἀναφορά, ἀλλ' ἑκάτερον φυλάττει τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῷ σημασίαν ἀνεξάρτητον τῆς τοῦ ἄλλου, ὡσαύτως «-καὶ λίην — γε» α 46, ἔνθα ὁ μὲν Καὶ ἐπιτείνει τὸ ἐπίρ., ὁ δὲ Γὲ ἐξαίρει τὴν ἀμέσως προηγουμένην λέξιν, «-καὶ ἔπειτά γ' οἴω» π 309, ἔνθα ἀμφότερα τὰ μόρια τὸ μὲν ἐπιτείνει, τὸ δὲ ἐξαίρει τὸ ἔπειτα. 3) «-καὶ δέ», ἴδ. δὲ 4) α') 4) «-καὶ δή» καὶ μάλιστα, Α 161. Ο 251. ι 496. 5) Ἐν τῷ συνδυασμῷ «-καὶ εἰ» πολλάκις μὲν ὁ Καί, εἶνε ἐπιδοτικός: καὶ ἄν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι, οἷον μεθ' ὁριστ., Ν 316 κ. ἀ., μετ' εὐκτ., Δ 347 κ. ἀ. μεθ' ὑποτ., Ε 351, π 98, 116. (ἴδ. εἰ)· πολλάκις ὅμως εἶνε καὶ συμπλεκτικός, οἷον Η 117. Ι 380, κ 66, ι 229, μ 96. Τοὐναντίον δὲ ὁ συνδυασμὸς «-εἰ καί» εἶνε πάντοτε σχεδὸν ἐναντιωματικός, ἂν καί, οἷον μεθ' ὁριστ., Γ 215 κ. ἀ., μετ' εὐκτ. η 139, 217· ἐνίοτε ὅμως ὁ Καὶ ἀποδίδεται εἰς μίαν μόνην λέξιν τῆς προτάσεως, οἷον «-εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχών — αἶψά κε εὖχος ἐμοὶ δοίης» Π 623, πρβλ. Ν 58 κ. ἀ. 6) «-καὶ μήν» ἢ «-καὶ μέν», ἴδ. μήν. 7) «-καὶ τε» συνδέει ὁμοειδῆ καὶ ὁμοταγῆ πράγματα : καθὼς καί, καὶ —ἐπίσης, ρ 585· πολλάκις δὲ ἐπισυνάπτει εἰδικόν τι : καὶ ἰδίως, Α 521, Γ 235, ψ 15. Περὶ δὲ τοῦ «-τε —καί» ἴδ. τέ. 8) «-καὶ τοι» μόνον Ν 267, καὶ τῷ ὄντι, καὶ ἀληθῶς. Ἀλλαχοῦ χωρίζονται δι' ἄλλων λέξεων, ἴδ. τοί. Δ') Πρὸ φωνήεντος δύναται νὰ πάθῃ ἔκθλιψιν, οἷον «-κ' ἔτι» =καὶ ἔτι, Ψ 526, «-κ' ἐθέλωσιν» σ κ. ἀ., ἢ διὰ τῆς κράσεως νὰ συγχωνευθῇ μετὰ τῆς ἑπομένης λ. εἰς μίαν, οἷον «-χἠμεῖς ἢ χἡμεῖς» =καὶ ἡμεῖς, Β 238, «-καὐτός» γ 225 κ. ἀ.

Καινεΐδης, ὁ, υἱὸς τοῦ ἑπομ., ὁ Κόρωνος, Β 746.

Καινεύς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κορώνου, Α 264.

***Καινός**, ή, όν, καινούργιος ἑπομ. ξένος. ἄγνωστος, ἐν τῷ συγκρ. «-τέχνη» Βατρ. 116.

Καίνυμαι (ἐκ τοῦ κάδνυμαι;) ἀποθ., παρακ. κέκασμαι, ὑπερσ. ἐκεκάσμην. α') ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, τινά, γ 282. Συνηθέστερος εἶνε ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. μὲ σημασίαν ἐνεστ. καὶ παρατ., οἷον «-κέκασμαί τινά τινι» ὑπερτερῶ τινος κατά τι, Β 530, Ν 431, Σ 124, Π 808, τ 395· ἀντὶ δὲ τῆς δοτ. τίθεται ἀπαρεμφ., θ 158 καὶ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ γ 282· β') μετὰ μόνης δοτ. πράγματος, διαφέρω, ἐξέχω, διακρίνομαι κατὰ (ἢ διά) τι, «-δόλοισι» Δ 339, «-ἱπποσύνῃ» Ψ 289, «-μαντοσύνῃ» ι 509 κ. ἀ.· γ') μετὰ δοτ. πράγματος καὶ ἐμπροθέτου τινὸς πτώσεως προσώπου, «-παντοίῃς ἀρετῇσι ἐν Δαναοῖσι» δ 725, «μετὰ δμωῇσι» τ 82, «-ἐπ' ἀνθρώπους» Ω 535.

Καί περ, παρ' Ὁμ. χωρίζεται διὰ λέξεων, ἐν τῷ μεταξύ, τιθεμένου τοῦ περ μετὰ τὴν δι' αὐτοῦ ἐξαιρομένην λέξιν, «-καί—περ», πλὴν ἐν τῇ η 224, ἂν καί, μ' ὅλον ὅτι, ὅσον καὶ ἄν, συνήθως μετὰ μετοχ., «-καὶ ἀχνύμενοί περ» ἂν καὶ πολὺ λυποῦνται, Β 270, Ω 20· ἀλλὰ καὶ μετ' οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιθέτου, ὑπονοουμένης τῆς μετοχῆς ὤν, «-καὶ ἀθάνατός περ» ε 73 κ. ἀ., «-καὶ πρὸς δαίμονά περ» (ὄντα δηλ.), Ρ 104.

ἔτι δὲ καὶ μετ' ἐπιρ., ἀπὸ κοινοῦ παραλαμβανομένης τῆς μετοχῆς, «-καὶ ἀφὲ παρ» (ἐρυόμενος δηλ.). Ι 247 κ.ἄ.

Καίριος, π, ον (κήρ, καίρω)=θανατηφόρος, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ οὐδ. «-καίριον» τὸ ἐπικίνδυνον μέρος τοῦ σώματος, ὅπου ἡ πληγὴ εἶνε (καιρία) θανατηφόρος, «-ὅθι μάλιστα καίριόν ἐστιν» Θ 84, 326, «-ἐν καιρίῳ, κατὰ καίριον» καιρίως, θανατηφόρως, Δ 185, Λ 439.

Καιροσσέων, ἀντὶ καιροεσσέων, ὀρθότ. καιρουσσῶν (καῖρος) «-μίτωμα ἢ διάπλεγμα μὴ ἐῶν τοὺς στήμονας συγχέεσθαι» (κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς). «-Καιροσσέων ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον» η 107 † = ἐκ τῶν λεπτοϋφάντων ὀθονῶν ἀποστάζει τὸ ὑγρὸν ἔλαιον.

Καίω, ἀόριστ. α' ἔκηα, καὶ ἀναύξ. κῆα, ὑποτ. α' πληθ. κήομεν ἀντὶ τοῦ: κήωμεν, εὐκτ. γ' ἑνικ. καὶ πληθ. κήαι, κήαιεν, ἀπαρμφ. κῆαι μέσ. ἀόρ. α' ἐκηάμην, μετοχ. κηάμενος· παθητ. ἀόρ. ἐκάην, ἀπαρμφ. καήμεναι.— Σημ. 1) Ἐνεργ. α') ἀνάπτω, «πυρά, πῦρ» Ι 77, ι 231, ο 97, φ 176· β') κατακαίω διὰ τοῦ πυρὸς ἀφανίζω, «-δένδρεα, μηρία, νεκρούς» Φ 338 κ.ἄ. πλχ. 2) Παθ. α') καίομαι, καίω (οὐδετέρ.), «-πυραὶ καίοντο» Α 52, «γλήνη καιομένη» ι 390, «-θεείου καιομένοιο» Θ 135 κ. ἄ. πλχ. β') κατακαίομαι, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀφανίζομαι, μ 13. 3) Μέσ. μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α' ἀνάπτω ἐμαυτῷ, «-πῦρ, πυρά» Ι 88, 234, π 2.

Κάκ, συγκεκομ. κατὰ πρὸ τοῦ κ, οἷον «-κὰκ κεφαλῆς, κὰκ κεφαλήν, κὰκ κόρυθα» Λ 351, ἅπερ τινὲς συνημμένως γράφουσι: κακκεφαλὴν κτλ.

Κακίζω [⏑ – –] (κακός), κάμνω κακόν, δειλόν. Τὸ μέσ. γίνομαι, ἀποδεικνύομαι κακός, δειλός, φ 214 †.

Κακκεῖαι, ἴδ. κατακαίω.

Κακκείοντες, ἴδ. κατακαίω.

Κακκῆαι, ἴδ. κατακαίω.

***Κακοδαίμων** [⏑ ⏑ – –], ον (κακός, δαίμων), ἄθλιος, δυστυχής, Ἐπ. 14, 21.

Κακο(Ϝ)είμων [⏑ ⏑ – –], ον, γεν. ονος (κακ., εἷμα) κακοενδυμένος, ἐπίθετον τῶν «-πτωχῶν», σ 41 †.

Κακο(Ϝ)εργίη [⏑ ⏑ – ⏑ –], ἡ, ἀντὶ τοῦ κακοεργία, κακουργία, κακὴ πρᾶξις, χ 374 † (ἔνθα τὸ ι ἐκτείνεται).

Κακο(Ϝ)εργὸς [⏑ ⏑ – –], όν, ἀντὶ τοῦ κακοῦργος, ἐπιβλαβής, «-γαστήρ» ἢ κατηραμένη κοιλία, σ 54 †.

Κακο(Ϝ)ίλιος [⏑ ⏑ – ⏑ –], ἡ, (κακή, Ἴλιος), τὸ Κακοΐλιον, τὸ δυστυχὲς Ἴλιον, *Ὀδ. τ 260, 597, ψ 19. ‖ Ἡ αὐτὴ σύνθεσις, μὲ διάφορον ὅμως σημασίαν τοῦ ἐπιθέτου, ὑπάρχει ἐν τῇ καθομιλ. τὸ Κακοσοῦλι.

***Κακομήδης** [⏑ ⏑ – –], ες (κ. μῆδος), κακομήχανος, δόλιος, Ὑ. Ἑρμ. 389.

Κακομήχανος, [⏑ ⏑ – ⏑ –], ον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπίθ. (κ. μηχανή), κακότροπος, ὀλέθριος, Ζ 344, Ι 257, π 418.

Κακόξεινος, ον, ἀντὶ τοῦ κακόξενος, (κ. ξένος), ὁ κακοὺς ἔχων ξένους, ἀτυχὴς εἰς τοὺς ξένους του, «-οὔτις σεῖο κακοξεινότερος ἄλλος» υ 376 †.

Κακορραφίη [⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –], ἡ, (Ϝρ., ῥάπτω), ἐπίνοια κακῶν, δολοπλοκία, δολιότης, Ο 16, μ 26, πληθ. β 236.

Κακός, ή, όν, κακός· ὅθεν 1) ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἰδιότητος τῶν ὄντων, ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ἐπὶ τῆς ὄψεως τῶν προσώπων καὶ πραγμάτων, ἄσχη—

μος, δυσειδής, «-κακὸς εἶδος» Κ 316, «-κακὰ εἵματα» ξ 506, «-κακὰ εἱμένος», τ 327. Ἰδίως ἐπὶ προσώπ. α') κατὰ τὴν τάξιν, χυδαῖος, κοινός, πρόστυχος, ἀγενής, ἔτι δὲ πτωχός, Ξ 126, α 411, δ 64, ζ 187· β') εἰς τὸ ἔργον φαῦλος, ἀνίκανος, οὐδενὸς ἄξιος, «-ἡνίοχος» Ρ 487, «-νομῆες» ρ 247. μετ' αἰτ. τοῦ κατά τι, «-οὐ πάντα κακός εἰμι» Θ 214· γ') ἐν πολέμῳ τοὐναντίον τοῦ «-ἐσθλός» καὶ «-ἀγαθός», δειλός, ἄνανδρος, Β 365, Ζ 489, Ν 279 κ. ἀ. «-κακὸς καὶ ἀνάλκις» Θ 153. δ') ἠθικῶς κακός, μοχθηρός, σπαν. παρ' Ὁμ., λ 383. 2) ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων καὶ περιπτώσεων, κακός, χαλεπός, βλαβερός, ὀλέθριος, δυστυχής, «-Κῆρες, αἶσα, μόρος, οἶτος, θάνατος, κήδεα, νόσος, ἔρις, πόλεμος, κυδοιμός, ἕλκος, φάρμακα, ὀδύνη, πόνος, χόλος, ἔρις, μῦθος, ἔπος, ἔργον, ἦμαρ, νύξ, ἀχλύς, θύελλα κ. ἄ.» ἐπὶ προμαντευμάτων, ἀπαίσιος, κακός, «-ὄναρ, σῆμα». — Τὸ οὐδ. κακὸν καὶ κακά, ἐκλαμβάνεται ὡς οὐσιαστ., ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ., δυστυχία, βλάβη, ὄλεθρος, ταλαιπωρία, «-κακὰ πάσχειν, ἔχειν» λ 482 κ.ἀ., ὡς ἐπιφώνημα «-μέγα κακόν», Λ 404, «-κακόν τι ποιῶ» Ν 120, «-κακὸν ἢ κακὰ ῥέζω τινά» κακοποιῶ τινα, Β 19, Δ 31, 32 κ. ἀ., σπανίως «-τινί» ξ 289, «-κακὰ φέρω τινί» Β 304, «-Πριάμῳ κακόν» (κατ' ἐπεξήγησιν τῶν ἀνωτέρω, ἐκφερομένην ὑπὸ τῶν νεωτέρων γλωσσῶν διὰ τοῦ) πρὸς βλάβην τοῦ Πριάμου, Δ 28. Ὡς συγκεκριμένον οὐσιαστ. λέγεται «-τυκτὸν κακόν» περὶ τοῦ Ἄρεως, Ε 831 (ἴδ. τυκτός), «-ἀθάνατον κακόν» περὶ τῆς Σκύλλης, μ 118. — Ἐπίρ. κακῶς, κακά, «-ἀφίημί τινα» Α 25· ἔτι δὲ ἐκφράζει τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ λέγοντος «-κακῶς ὑπερηνορέοντες» οἵτινες κακῶς ποιοῦντες ὕβριζον, δ 766, πρβλ. Β 253. — Συγκρίτ. α') κακώτερος, η, ον, Τ 321· β') κακίων, ον, Ι 601, τ 174. ὅθεν «-κακίους» κακίονας, β 277· γ') χερείων (μετὰ τῶν τύπων χέρηι, χέρηα κτλ.) χερειότερος, ἥσσων, ἅπερ ἴδε. Ὑπερθ. κάκιστος, η, ον, πλχ. τῆς Ἰλ. καὶ Ὀδ.

Κακότεχνος, ον, κακὰς τέχνας μετερχόμενος, κακότροπος, «-δόλος» Ο 14 †.

Κακότης, ητος, ἡ, (κακὸς) κακία. Ἰδίως 1) ἐπὶ προσώπ. ἠθικὴ κακία, πονηρία, μοχθηρία, Γ 366, Ν 108 (ἐνταῦθα ἀφροσύνη) ω 455· α') ἐπὶ πολεμιστῶν δειλία, ἀνανδρία, Β 368, Ο 721· 2) συνήθ. κακόν, δυστυχία, δεινόν, δεινοπάθημα, ταλαιπωρία, ὄλεθρος, Κ 71, γ 175, ι 489, ρ 364, ψ 238 κ. ἀ. Ἰδίως ἡ ἐν ταῖς μάχαις ἀγωνία, [πόνος], ἡ ἐν κινδύνοις στενοχωρία, πίεσις, Λ 382, Μ 332 κ. ἀ. — Ἔτι δὲ καὶ περὶ δυστυχίας κυνός, ρ 318.

Κακοφραδὴς [⏑ . ⏑ .], ές, (φράζω, φρὴν) κακῶς ἢ κακὰ διαλογιζόμενος, μελετῶν, κακόνους, κακόβουλος, Ψ 483.

***Κακοφραδίη** [⏑ . ⏑ ⏑ .], ἡ, κακόνοια, πονηρὸς διαλογισμός, πληθ. Ὕ. Δήμ. 227.

Κακόω (κακός), ἀόρ. ἐκάκωσα, παρακ. παθ. κεκάκωμαι, κακοποιῶ, φέρω τινὰ εἰς κακὴν κατάστασιν, κακομεταχειρίζομαι, Λ 690, δ 754, π 212, υ 99, «-κεκακωμένοι ἦμεν» ἤμεθα εἰς κακὴν κατάστασιν», Λ 689, «-κεκακωμένος ἅλμῃ» ζ 137· μεταφ. «-μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον» δ 754.

Κάκτανε, ἴδ. κατακτείνω.

Κακώτερος, η, ον, ἴδ. κακός.

Καλάμη [⏑ ⏑ .], ἡ. 1) καλαμιά, τροπικῶς ἐπὶ τῶν πιπτόντων μαχητῶν, Τ 222. 2) τὸ ἄχυρον (τὸ μετὰ τὸν θερισμὸν τῶν ασταχύων ὑπολειπόμενον)· ὅθεν μεταφ. τὸ ὑπόλοιπον, «-ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα γιγνώσκειν» ἀλλ' ὅμως βλέπων τὸ ἄχυρον, πιστεύω, καταλαμβάνεις (τὸν καρπόν), ὅ ἐ. ἐκ τῆς ὑπολοίπου ἔτι δυνάμεως ἐννοεῖς ὁποῖος ἤμην πρότερον, ξ 214.

***Καλαμίνθιος** [⏑ ⏑ . ⏑ .], ὁ, ἐκ τοῦ καλαμίνθη = ἄγριος ἡδύοσμος) ὄνομα βατράχου Βατρ. 227.

***Κάλαμος** [⏑ ⏑ .], ὁ, κάλαμος, καλάμι, Ὑ. Ἑρμ. 47. Ἐκ τούτου

***Καλαμοστεφὴς** [⏑ ⏑ . . .], ές, ὁ διὰ καλάμου ἐστεμμένος ἢ κεκαλυμμένος, καλαμοσκέπαστος, «-βύρσαι» μόνον Βατρ. 127.

Καλαῦροψ [⏑ . .], οπος, (ϝροπα) ἡ, ποιμενικὴ ῥάβδος, μαγκοῦρα, γλίδζα ἣν φέροντες οἱ ποιμένες ῥίπτουσιν ἐνίοτε κατὰ τῶν προβάτων τῶν ἀποβουκολουμένων, ἵνα ἐπαναφέρωσιν αὐτὰ εἰς τὸ ποίμνιον, Ψ 845.

Καλέω, ἀπαρμφ. καλήμεναι, Κ 125· μέλ. καλέσω, σσ, καὶ καλέω, δ 532· ἀόρ. α' ἐκάλεσα, σσ· μέσ. ἀόρ. α' ἐκαλεσάμην, σσ· παρακ. παθ. κέκλημαι· ὑπερσ. γ' πληθ. κεκλήατο, Κ 195· μετ' ὀλ. μέλ. κεκλήσομαι· θαμισμ. παρατ. καλέεσκον καὶ καλεσκόμην. Α') Ἐνεργ. καλῶ, φωνάζω, δ ἐ. 1) καλῶ ὀνομαστί, ὀνομάζω, Α 403, «-ὄνομ' ὅττι σε κεῖθι κάλεον» τὸ ὄνομα, δι' οὗ σε ὠνόμαζον, θ 550. «-κ. τινὰ ἐπώνυμον ἢ ἐπίκλησιν» καλῶ τινα μὲ ἐπώνυμον, ἐπονομάζω, Ι 562, Σ 487. Ὅθεν παθ. καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, Β 684 κ. ἀ., ἐντεῦθεν λέγομαι, θεωροῦμαι, εἶμαί τι, Β 260, Γ 138, Δ 61, η 313, ο 433 κ. ἀ., Ὑ. Ἀπ. 324. Ὑ. Ἀφρ. 149. 2) καλῶ, προσκαλῶ, καὶ ἐπὶ πολλῶν συγκαλῶ, «-εἰς Ὄλυμπον, εἰς ἀγορήν» Α 402, α 90, «-ἀγορήνδε, θάλαμόνδε, οἶκόνδε» Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ «-εἰς ἕ» πρὸς ἑαυτόν. Ψ 203, «-ἐπὶ οἱ» πρὸς ἑαυτόν, ρ 330 κ. ἀ, καὶ μετὰ μόνης αἰτ. «-ὅσοι κεκλήατο βουλήν» εἰς βουλήν, Κ 195. Ἐνταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ τὸ «-αἳ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη» εἴθε νὰ ἦτο δι' ἐμὲ τοιοῦτος σύζυγος προσκεκλημένος, ὅ ἐ. ἐκλελεγμένος, προωρισμένος, ζ 244. Καὶ μετ' ἀπαρμφ. καλῶ, προσκαλῶ, προτρέπω, «-καταβῆναι» Γ 250, Κ 197· Ἰδίως (ἐπὶ δεῖπνον) καλῶ, προσκαλῶ δ 532, ρ 231 κ. ἀ., «-δόμονδε» λ 187. Β') Μέσ. ἐν τῷ ἀορ. πρὸς ἐμαυτὸν καλῶ, προσκαλῶ, Α 270, Ε 427, Ὑ. Ἀφρ. 126 «-εἰς ἕ» χ 436, «-τινὰ φωνῇ» Γ 161, «-λαὸν ἀγορήνδε» Α 54.

Καλήσιος [⏑ . ⏑ .], ὁ, ἑταῖρος καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἀξύλου τοῦ ἐξ Ἀρίσβης τῆς ἐν Θράκῃ, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθείς, Ζ 18.

Καλητορίδης [⏑ . . ⏑ .], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Καλήτορος, ὁ Ἀφαρεύς, Ν 541.

Καλήτωρ [⏑ . .] ορος, ὁ, (καλέω), κλήτωρ, ἐπίθ. τοῦ κήρυκος, μόνον Ω 577 †.

Καλήτωρ [⏑ . .], ορος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κλυτίου, συγγενὴς τοῦ Πριάμου, Ο 419. 2) πατὴρ τοῦ Ἀφαρέως, ἴδ. Καλητορίδης.

Καλλείπω, ἀντὶ τοῦ καταλείπω.

Καλλι(ϝ)άνασσα, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 46.

Καλλιάνειρα [. ⏑ ⏑ . .], ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 44.

Καλλίαρος [. ⏑ ⏑ .], ἡ, πόλις τῆς Λοκρίδος ἐπὶ Στράβωνος (9, 4, 5) κατεστραμμένη, Β 531.

Καλλιγύναιξ, ὀνομ. ἄχρ., παρ' Ὁμ. δὲ μόνον ἡ αἰτ. εὔχρηστος, ἡ ἔχουσα καλὰς γυναῖκας, ἐπίθ. τῆς Ἑλλάδος, Β 683, Ι 447. τῆς Ἀχαΐας, Γ 75 τῆς Σπάρτης, ν 412.

***Καλλιδίκη** [. ⏑ ⏑ .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ, βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος, Ὕ. Δήμ 199.

Καλλίζωνος, ον, ἡ ἔχουσα καλήν, ὡραίαν ζώνην, καλῶς ἐζωσμένη, ἐπίθ. ἐπιφανῶν γυναικῶν, Η 139, Ω 689, ψ 147.

***Καλλιθόη** [. ⏑ . .], ἡ. θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ, βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος, Ὑμ. Δήμ. 110.

Καλλίθριξ, τριχος [⏑ .], ὁ καὶ ἡ, ἐπ. καλὴν, ὡραίαν ἔχων τὴν τρίχα, ἐπίθ. τῶν ἵππων, Ε 323, γ 475 κ. ἀ., τῶν προβάτων. ι 336, 469.

Καλλικολώνη [. ⏑ . . .], ἡ, οἱονεὶ ἡ Καλὴ κολώνη, ὁ καλὸς Κολωνός, ὁ Ὡραῖος λόφος. λόφος τις τοῦ Τρωικοῦ πεδίου, οὐ μακρὰν τοῦ Ἰλίου ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Σιμόεντος, Υ 53, 151.

Καλλίκομος [. ⏑ . .], ον, ὡραίαν ἔχουσα κόμην, ἐπίθ. ὡραίων γυναικῶν, Ι 449, ο 58.

Καλλικρήδεμνος, ον, ὡραῖον φοροῦσα κρήδεμνον, (κεφαλόδεσμον) «-ἄλοχοι» δ 623 †.

Κάλλιμος [. ⏑ .], ον, ἀντὶ τοῦ καλός, «-δῶρα, χρώς, οὖρος, ὄψ» *Ὀδ. δ 130, λ 529, 640, μ 192.

Κάλλιον, ἴδ. καλός.

***Καλλιόπη**, [. ⏑ . .], ἡ, (κ. ὄψ= vox Λατ., οἱονεί: καλλίφωνος), ἡ πρεσβυτάτη τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ μετέπειτα θεὰ τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, Ὑμ. 31, 2.

Καλλιπάρηος [. ⏑ ⏑ . .], ον, (κ. παρειά) καλὰς ἔχουσα παρειάς, ἐπίθ. ὡραίων γυναικῶν, Α 143 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὀδ μόνον ο 123, σ 321.

Κάλλιπε, καλλιπέειν, ἴδ. καταλείπω.

Καλλιπέδιλος [. ⏑ . ⏑ .], ον. καλὰ ἔχων πέδιλα, μόνον Ὕ. Ἑρμ. 57.

Καλλιπλόκαμος, ον, ἐπ. καλοὺς ἔχουσα πλοκάμους, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ξ 326, τῆς Θέτιδος, Σ 407, Υ 207, τῆς Ἀριάδνης, Σ 592 καὶ τῆς Κίρκης, κ 220, 310.

Καλλιρέεθρος [. ⏑ . . .], ον, ἡ καλὸν ἔχουσα (ῥέεθρον) ῥεῖθρον, ῥοῦν, καλλίρρους, «-κρήνη» *Ὀδ. κ 107 ο 290 Ὑ. Ἀπ. 240.

Καλλίροος, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ καλλίρροος, ὅπ. ἴδ.

***Καλλιρόη**, ἡ, ἀντὶ τοῦ Καλλιρρόη, μία τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Χρυσάορος, Ὕ. Δήμ. 419.

Καλλίρ(ρ)οος. ον, ε 441, ρ 206 (κ. ῥόος) καλὸν ἔχων ῥοῦν, καλλίρρους. ἐπίθ. ποταμῶν καὶ πηγῶν, Β 752, Μ 33, Χ 147.

***Καλλιστέφανος** [. . . ⏑ .], ον, καλὴν ἔχων στεφάνην (ὄχι στέφανον), ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὕ. Δήμ. 252, ἴδ. στεφάνη καὶ ἐϋστέφανος.

Κάλλιστος, η, ον, ἴδ. καλός.

Καλλίσφυρος [. . ⏑ .], ον, καλὰ ἔχουσα σφυρά, ἑπομ. ὡραίους πόδας ἐπίθ. ὡραίων γυναικῶν, Ι 557, ε 333 κ. ἀ.

Καλλίτριχες, ἴδ. καλλίθριξ.

Κάλλιφ' ἀντὶ τοῦ κατέλιπε, ἴδ. καταλείπω.

Καλλίχορος [. ⏑ . .], ον, καλοὺς χοροὺς (τόπους ἐπιτηδείους εἰς χόρους) ἢ χώρους (πεδιάδας) ἔχων, «-Πανοπεῦσι» λ 581 †, «Θῆβαι» Ὑμ. 14, 2, πρβλ. εὐρύχορος.

***Καλλίχορος** [. ⏑ . .], ἱερά τις πηγὴ παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα, Ὕ. 273.

Κάλλος, τό, (κάλjος) κάλλος (μάλιστα ἐν τῷ πλ. κάλλεα) ὡραιότης, ἀνδρικὴ τε καὶ γυναικεία, «-κάλλεϊ στίλβων καὶ εἵμασι» Γ 392, Ζ 156, ζ 18, θ 457. Τὸ ἐν τῇ σ 192 ὀρθότατα ἑρμηνεύεται κατά τε τοὺς ἀρχαίους ἑρμηνευτὰς μῦρόν τι καλλωπιστικόν, δι' οὗ ἐνίπτοντο καὶ ἐχρίοντο αἱ γυναῖκες. ἑπομ. «-κ. ἀμβρόσιον» = ἀμβροσίη 6').

***Κᾶλον**, τό, (καίω, κάω) ξύλον, καὶ ἰδίως τὸ ξηρὸν καὶ καύσιμον, Ὕμ. Ἑρμ. 112.

Καλός, ή, όν, συγκρ. καλλίων, ὑπερθ. κάλλιστος, καλός, ὡραῖος, εὔμορφος. 1) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κάλλους ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, οἷον ἐπὶ ἀνδρῶν «-καλός τε μέγας τε» Φ 108 κ. ἀ. «-καλὸς δέμας» ρ 304, συχνότερον ἐπὶ γυναικῶν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐνδυμάτων, ὅπλων, σκευῶν, χωρῶν κ.τ.λ. 2) ὁ τὸν σκοπόν του ἐκπληρῶν, καλός, χρήσιμος, «-λιμὴν» ἀσφαλής, ζ 263, «-ἄνεμος» οὔριος, ξ 253, 299. 3) ἐπὶ ἐσωτερικῆς ποιότητος ἀγαθός, χρηστός, ἔνδοξος, ὀρθός, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ οὐδ. παρ' Ὁμ. «-καλὸν εἰπεῖν, καλὰ ἀγορεύειν» θ 166, ρ 381 κ. ἀ. «-καλὸν ἐστι» μετ' ἀπαρεμφ. πρέπον εἶνε, Ι 615, Ρ 19, «-νῦν δὴ κάλλιον μεταλλῆσαι» γ 69, «-οὐ μὴν οἱ τόγε κάλλιον» Ω 52, η 159, «-σοὶ αὐτῇ ὧδε πολὺ κάλλιον» ρ 683 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «-δίκαιον» υ 294. — Τὸ οὐδ. καλόν, καὶ πληθ. καλά, μεταχειρίζεται πολλάκις ὁ Ὅμ. ἐπιρρηματικῶς, ὅπως καὶ ἡ καθομιλουμ., [εὖ], καλῶς, πρεπόντως, «-καλόν» Σ 570, α 155, θ 266, «-καλά» Ξ 326, Θ 400. Τὸ ἐπίρ. καλῶς μόνον 6 62, ἰδ. διάλυμι.

Κάλος, ὁ, Ἀττ. κάλως, σχοινίον τῶν ἐν τῷ πλοίῳ, καλώδιον, ἰδίως τὸ ἀνέλκον καὶ καθέλκον τὴν κεραίαν μετὰ τοῦ ἱστίου, ε 260 †.

Κάλπις, ιδος [⏑ .], (calpar) ἡ, ὑδρία, στάμνος, η 20, Ὕ Δήμ. 107.

***Καλύβη** [. ⏑ .], ἡ, (καλύπτω), καλύβα, οἴκημα εὐτελές, ὑπόγειον, Βατρ. 30.

Καλύδναι [⏑ . .], αἱ, σποραδικαὶ νῆσοι (κατὰ Στράβ. 10, 5, 19) παρὰ τὴν Κῶ, οὕτως ὀνομασθεῖσαι ἐκ τῆς μεγίστης αὐτῶν, ἥτις μετέπειτα μὲν ἐκαλεῖτο Κάλυμνα (τὰ νῦν Κάλυμνος), ἀρχαιότερον δ' ἴσως Καλύδνα. Ἄλλοι δ' ἐννοοῦσι διὰ τοῦ πληθ. τὰς δύω νήσους, Λέρον καὶ Κάλυμνον καὶ ἄλλοι τέλος φρονοῦσιν ὅτι λέγεται ἡ μία νῆσος, ἡ Κάλυμνος, πληθ. Καλύδναι, ὅπως καὶ τὸ Θῆβαι, Ἀθῆναι κτλ., Β 677.

Καλυδών [⏑ ⏑ .], ῶνος, ἡ, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὸν Εὔηνον ποταμόν, περιβόητος διὰ τὸν περὶ αὐτὴν (Καλυδώνιον) κάπρον, Β 640, Ι 530, Ν 217.

***Καλυκῶπις** [⏑ ⏑ . .], ιδος, ἡ, (κάλυξ, ὤψ), ἔχουσα πρόσωπον ἢ ὄψιν κάλυκος, ροδόχρους, ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ μόλις διανοιγομένου ῥόδου. Ὕμ. Δήμ. 8, 240, Ἀφροδ. 285.

Κάλυμμα [⏑ . ⏑], ατος, τὸ (καλύπτω), κάλυμμα, σκέπασμα, ἰδίως δὲ τοῦ προσώπου τῶν γυναικῶν, καλύπτρα. «-κυάνεον» μαῦρον διὰ τὸ πένθος, Ω 93 †, Ὕμ. Δήμ. 42.

Κάλυξ [⏑ .], υκος [⏑ .], ἡ, 1) κυρ. περικάλυμμα, ἰδίως δὲ τὸ τῶν ἀνθέων καὶ μάλιστα τῶν ῥόδων, μπουμποῦκι (ἰδ. ἑ. βόμβυξ), «-ροδέαι» Ὕμ. Δήμ. 427. 2) Σ 401 †, κόσμημά τι

γυναικεῖον μετάλλινον μὴ δυνάμενον ἀκριβῶς νὰ ὁρισθῇ, ἴσως ἐνώτια, ἐν σχήματι κάλυκος ("Αλλοι δὲ ἐννοοῦσι δακτυλίους, καὶ ἄλλοι ἀνάλογόν τι πρὸς τὰς Ἰταλ. φορκέττας δι' ὧν αναδοῦνται οἱ βόστρυχοι ἢ πλόκαμοι τῆς γυναικείας κόμης, πρβλ. Ὑμ. Ἀφρ. 87, 164. Καὶ τέλος ἄλλοι νομίζουσιν ὅτι ἦτο κόσμημά τι φερόμενον ἐπὶ τοῦ στήθους ἢ ἐπὶ τῆς ζώνης.

Καλύπτρη [⏑..], ἡ, σκέπασμα ἰδίως τοῦ προσώπου, καλύπτρα, σκέπη, βέλο Χ 406, ε 232, κ 545.

Καλύπτω [⏑..], μέλ. ψω, ἀόρ. α' ἐκάλυψα, κάλυψα, μέσ ἀόρ. α' ἐκαλυψάμην, παθ. ἀόρ. ἐκαλύφθην. παθ. παρακ. κεκάλυμμαι. Α') Ἐνεργ. 1) κυρ. καλύπτω, περιτυλίσσω, σκεπάζω, «κῦμα καλύπτει τινά» Ψ 693 κ. ἀ., «τί τινι» Η 462, ρ 241 κ. ἀ. Παθ. «κεκάλυπτο ἠέρι» ἦτο περιτετυλιγμένος μὲ ὁμίχλην, Π 790 κ.ἀ., «ἀσπίδι κεκαλυμμένος ὤμους» Π 360, «ἵππω» θ 503 6') «τινί τι» ἐκτείνω ἐπί τινός τι, προβάλλω τι ὡς σκέπην, Ε 315, Φ 321, «ἀμφί τινι ἢ πρόσθε τινὸς σάκος» ὑπεράνω ἢ ἔμπροσθέν τινος κρατῶ τὴν ἀσπίδα καλύπτων αὐτόν, Ρ 132, Χ 313. 2) μεταφ. «τέλος θανάτοιο κάλυψεν αὐτόν» Ε 553· μετὰ διπλ αἰτ. (κατὰ τὸ σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος), «τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν» Δ 461 κ. ἀ. «ὥς μιν τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε» Π 502, «νυκτί τινα καλύπτω» φονεύω, Ν 425, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λιποθυμίας «τὼ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα» Ξ 439, καὶ ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως, «κρατερόν ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε» Λ 249, «ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε» ω 315. Β') Μέσ. περιτυλίσσομαι, σκεπάζομαι, κ 53, «ὀθόνῃσιν, κρηδέμνῳ» Δ 141. Ξ 184, μετ' αἰτ. «προσωπα» Ὑμ. Ἀφρ. 184. Ἰδ. καὶ περικαλόπτω.

Καλυψώ, οῦς, ἡ (δίονεὶ Κρύπτουσα), θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος κατοικοῦσα ἐν τῇ νήσῳ Ὠγυγίᾳ οὔτε πρὸς θεοὺς οὔτε πρὸς ἀνθρώπους συγκοινωνοῦσα, α 50, 52. Ὑποδεχθεῖσα τὸν ναυαγήσαντα Ὀδυσσέα ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ διὰ παντὸς παρ' ἑαυτῇ, ὑπισχνουμένη νὰ κάμῃ αὐτὸν ἀθάνατον, η 244 ἑξ. Ἑπτὰ ἔτη ἔμεινεν ἐνταῦθα ὁ καρτερικὸς ἥρως, μέχρις οὗ κατὰ τὸ ὄγδοον ἠλέησαν αὐτὸν οἱ θεοὶ καὶ ὁ Ζεὺς ἐξαπέστειλε τὸν Ἑρμῆν προστάττων εἰς τὴν Καλυψὼ νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα. ε 28 — 3 r. Ἄκουσα μὲν ἀλλ' ὅμως ὑπήκουσεν εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦτο. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διδασκόμενος ὑπ' αὐτῆς ναυπηγεῖ σχεδίαν, καὶ ἐφοδιασθεὶς ὑπὸ τῆς Καλυψοῦς μὲ τὰ ἀναγκαῖα σκεύη καὶ τροφάς, ἀπέπλευσεν ἔχων οὔριον ἄνεμον ὑπὸ τῆς θεᾶς πεμφθέντα, η 265 ἑξ., ε 160 ἑξ. — Κατὰ τὸν Ὑμ. Δήμ. 422 καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 1016 εἶνε θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ.

Κάλχας, αντος, ὁ, κλητ. **Κάλχαν**, Α 86, υἱὸς τοῦ Θέστορος, περίφημος μάντις τῶν Ἑλλήνων, ὅστις διὰ τῆς μαντικῆς αὐτοῦ τέχνης διεύθυνε τὰς ἐν Τροίᾳ πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, ὡς γινώσκων τὰ παρελθόντα, τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα, Α 69—72, Β 300, Ν 45.

Κάμ, ἀντὶ τῆς κατὰ πρὸ τοῦ μ, οἷον «κὰμ μέσον» Λ 172, «κὰμ μέν» υ 2.

Κάμαξ [⏑.]. **ακος**, ἡ, καμάκι, κοντάρι, τὸ τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου ὑποστηρίζον, Σ 563 †.

***Καματηρός** [⏑⏑..], ά, όν, ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, «γῆρας» Ὑμ. Ἀφρ. 247.

Κάματος [⏑⏑.], ὁ (κάμνω). 1) κόπος, μόχθος, ἐπίπονος ἐργασία, Ο 365

κ. ἄ., «-κάμ. καὶ ἱδρώς» Ρ 385, 745, «-ἄτερ καμάτοιο» η 325. 2) κούρασις, ἀπαύδησις, Δ 230. Ν 710 (ἴδ ἀδίω), ζ 2, μ 281 κ. ἄ. 3) τὸ ἐκ τῆς ἐπιπόνου ἐργασίας ποριζόμενον ὄφελος, ἢ κέρδος, «-κάματον ἔδουσι» τρώγουν τὸν κόπον μας, ξ 417.

Κάμβαλε, ἴδ. καταβάλλω = κατέβαλον.

Κάμε, ἀντὶ τοῦ ἔκαμε, ἴδ. κάμνω.

Κάμειρος [⏑..], ἡ, πόλις τῆς νήσου Ρόδου ἐπὶ τῆς δυτ. αὐτῆς παραλιας, τὰ νῦν ὡσαύτως καλουμενη.

***Κάμινος** [⏑ – .], ὁ, καμινι (φοῦρνος) τῶν κεραμέων, Ἐπιγ. 17, 2.

Καμινὼ [⏑ – .], οῦς, ἡ, «γρηῦς καμ.» οἱονεὶ στακτόγραια, γραῖα εὐτελὴς καὶ φλύαρος μόνον σ 27 †.

Καμμίξας, ἴδ. καταμίγνυμι.

Καμμονίη, ἡ, (ἀντὶ τοῦ καταμονίη) κυρ. ἐπιμονή, ἰδίως ἡ ἐν ταῖς μάχαις, καρτερία καὶ ἑπομ. ὑπεροχή, νίκη, «Ἰλ. Χ 257, Ψ 661.

Κάμμορος, ον (κάσμ. ἀντὶ τοῦ κατάμορος), κυρ. ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας καταβεβλημένος, δυστυχής, ἄθλιος, ταλαίπωρος, Ὀδ. 6 351, ε 160 κ.ἄ.

Καμμῦσαι, ἴδ. καταμύω.

Κάμνω, μέλ. καμοῦμαι. ἀόρ. ἔκαμον, γ' ἑν. κάμε, καὶ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἐν τῇ ὑποτ. κεκάμω, Α 168, Η 5, ὅπερ κατὰ τὸν Ἀριστρχ. οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν δύω λέξεις κε καμω· μέσ. ἀόρ. ἐκαμόμην· παρακ. κέκμηκα, μετοχ. κεκμηώς, γεν. ῶτος, αἰτ. πληθ. κεκμηότας. (Ἡ συλλαβὴ καμ εἶνε πάντοτε βραχεῖα). Α΄) Ἐνεργ 1) ἀμετάβ. κοπιάζω, α΄) καταβάλλω κόπους, μοχθῶ, «-μάλα πολλὰ» καταβάλλω παραπολλοὺς κόπους, Θ 22 κ ἄ., μετὰ μετοχῆς μετὰ κόπους, πράττω (ὅ,τι σημαίνει ἡ μετοχὴ «-ῥυὸὲ τόξον δὴν ἔκαμον τανύων», φ 426· ὡσαύτως ἐπὶ τεχνικῶν ἐργασιῶν, «-κάμε τεύχων» ἐξεπόνησε, μετὰ κόπου κατεσκεύασε, Β 101, Η 220, Θ 195, «-πέπλον, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα» Βατρ. 182· ὡσαύτως «-οὐ κάμετον ὀλλῦσαι Τρῶας» Θ 448· 6΄) κουράζομαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, μετ' αἰτ. «χεῖρα» ἀπέκαμεν ἡ χείρ μου, Β 389, Ε 797, «-γυῖα, ὦμον» Π 106, μ 280· ἀλλὰ καὶ «-ἔκαμον ὅσσε μοι πανταίνοντι» ἐκουράσθησαν τὰ 'μμάτια μου βλέποντα, μ 232· «-καμόντα γοῦνα τούτοις φθήσονται» θὰ ἀποκάμουν ταχύτερα τούτων τὰ γόνατα, Ψ 444 Πολλάκις μετὰ μετοχ. «-ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων» ὅταν κουρασθῶ ἀπὸ τὸν πόλεμον, Α 168· ὡσαύτως «-κάμνει θέων, ἐλαύνων» Δ 244, Η 5 κ. ἄ.· τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ μετοχὴ «-κεκμηώς» κεκμηκώς, κουρασμένος, Ζ 261, Λ 802, κ 31. Ἡ δὲ μετοχ. «-καμόντες» κατ' εὐφημισμὸν οἱ τεθνεῶτες, οἱ ἀποθαμένοι, Γ 278, Ψ 72, λ 476, ω 14. 2) μεταβ. ἐκπονῶ, μετὰ κοπου κατασκευάζω, φιλοτεχνῶ, τὸ τῆς καθομιλουμένης, κάμνω (ὅπερ μόνον εἰς ταύτην την σημ. λέγεται καὶ εἰς τὴν τοῦ πράττω, ποιῶ) «-μίτρην» Δ 187, 216, Σ 614, «-νῆας» ι 126, «-πέπλον» Ε 338, ο 105 «-λέχος» ψ 189 κ. ἄ τ. Β΄) Μέσ. 1) ἐκπονῶ τι, κατ' ἐμαυτόν, ἀποκτῶ μὲ τὸν κόπον μου, ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου, Σ 341.

Καμπτω, μελ. ψω, ἀόρ. ἔκαμψα, κάμπτω, λυγίζω. οἷον «ἴτυν» Δ 486· ἰδίως «-κ. γόνυ» Η 118, Τ 72, «-γούνατα χεῖρας τε» ε 453.

Καμπύλος [. ⏑ .], η, ον (κάμπτω), καμπύλος, κυρτός, «-τόξα» Ε 97, ι 156 κ.ἄ. «-ἅρμα» Ε 231, «-κύκλα» Ε 722, «-ἄροτρον» Ὕ. Δήμ. 309.

***Κάναστρον** [⏑ . .], τό, (κάνη, κάννα=„κάννα, καλάμι") κυρ. κάνιστρον, πανέρι, ἑπομ. ὁμοιόσχημόν τι ἀγγεῖον πήλινον, Ἐπ. 14, 3.

Καναχέω [⏑ ⏑ . .] (καναχή) εὔχρ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. κανάχησε, ἠχῶ, βροντῶ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν μετάλλων, τ 469 †.

Καναχὴ [⏑ ⏑ .], ἡ, (κανάζω), ἦχος, κρότος, κλαγγή, βρόντος, δοῦπος, βρυγμός, οἷον τῶν μετάλλων, Π 105, 794, τῶν ποδοπατημάτων τῶν ἡμιόνων, ζ 82 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), τῶν ὀδόντων, Τ 365, τῆς φόρμιγγος, Ὑ. Ἀπ. 185.

Καναχίζω [⏑ ⏑ . .]=**καναχέω**, ὅπ. ἴδ., μόνον ἐν τῷ παρατ., «κανάχιζε δούρατα πύργων βαλλόμενα» ἐκρότουν, Μ 36, «ἀμφὶ δὲ δῶμα κανάχιζε» ἀντήχει, κ 399.

Κάνεον [⏑ . .], τό, κάνειον, κ 355 (κάνη, κάννα = κάννα, καλάμι) κυρ. τὸ ἐκ καλάμων πλέγμα, κάνιστρον, κανίστρι, πανέρι, ἐν ᾧ ἔφερον ἄρτον καὶ τὰς ἱερὰς κριθὰς (οὐλοχύτας) κατὰ τὴν θυσίαν, Ι 217, α 147, γ 442, ρ 343 κ. ἀ. Εἶνε δὲ καὶ χαλκοῦν, Λ 630 καὶ χρυσοῦν, κ 355. Πρβλ. **κάναστρον.**

Καννεύσας, ἴδ. κατανεύω.

Κανών, όνος, ὁ, (κάνη), κυρ. καλαμόβεργα καὶ πᾶσα εὐθεῖα ῥάβδος· παρ' Ὁμ. 1) «κανόνες» τὰ ὄχανα ἢ πόρπακες, λαβαὶ ἔσωθεν τῆς ἀσπίδος (ἴδ. ἀσπίς). Ἄλλοι δὲ θεωροῦσιν αὐτοὺς δύω ἐγκάρσια ξύλα, εἰς ἃ προσεδένετο ὁ τελαμών, καὶ ἄλλοι πολλὰ πλάγια στοιχηδὸν διατεταγμένα ξύλα, ἐφ' ὧν ἐτανύοντο τὰ διάφορα βόεια δέρματα τῆς ἀσπίδος, ἐν ἄλλαις λέξεσι ξύλα ἀποτελοῦντα τὸν σκελετὸν (τὸ σκαρὶ) τῆς ἀσπίδος· || .ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία αὕτη δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὸ Θ 193, ἔνθα οἱ κανόνες ἀντιδιαστέλλονται πρὸς τὴν ὅλην ἀσπίδα. 2) [πηνίον], μασοῦρι, τὸ καλάμιον, ἐφ' οὗ καλαμίζεται ἢ περιτυλίσσεται τὸ ὑφάδιον καὶ εἰσχωρεῖ εἰς τοὺς στήμονας, ἢ μᾶλλον κερκίς, ἡ σα(γ)ίττα (κατ' ἄλλους δὲ τὸ ξύλον ἐφ' οὗ περιτυλίσσεταί τὸ στημόνιον. τὸ ἀντί(ον), «ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς ἄγχι μάλ' ὡς ὅτε τίς τε γυναικός .... στήθεός ἐστι κανὼν» (ἔνθα εἰς τὴν γεν. στήθεος ἐννοεῖται ἀπὸ κοινοῦ τὸ «ἄγχι») ὁ Ὀδ. ἦτο τόσον πλησίον τοῦ Αἴαντος ὡς ἡ κερκὶς εἰς τὸ στῆθος τῆς ὑφαινούσης γυναικός, **Ἰλ. Ψ 761.

Κάπ, ἀντὶ τῆς κατὰ πρὸ τοῦ π καὶ φ, οἷον «κὰπ πεδίον», «κὰπ φάλαρα» Ζ 201, Λ 167, Π 106.

Καπανεὺς [⏑ ⏑ .], **ῆος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἱππονόου καὶ τῆς Λαοδίκης, πατὴρ τοῦ Σθενέλου, εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων ἡγεμόνων. Ἀναβαίνων τὰ τείχη τῆς πόλεως ταύτης ἔπεσε κεραυνόπληκτος, Β 564.

Καπανηιάδης [⏑ ⏑ . ⏑ ⏑ .], **ου**, ὁ, καὶ **Καπανήιος υἱός**, υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Σθένελος, Ε 108, 109, Δ 367.

Κάπετος [⏑ . .] (σκάπτω), ἡ, τάφρος, χάνδαξ, **Ἰλ. Ο 356· τάφος, λάκκος, Ω 797, Σ 564.

Κάπη [⏑ .], ἡ, (σκάπτω), φάτνη, παχνί, ὅπου τίθεται τῶν ἵππων ἡ φορβή, Θ 434, δ 40.

Καπνίζω, παρ' Ὁμ. κάμνω καπνόν, ἑπομ. ἀνάπτω πῦρ, Β 399.

Καπνός, ὁ, (ἐκ τῆς ῥίζης κϜαπ= πνέω, πρβλ. vapor) καπνός, διάφορος τῆς κνίσσης, τῆς ἐκ τοῦ καιομένου λίπους ἀνερχομένης, Α 317, α 58 κ. ἀ. ἔτι δὲ ὁ ἐκ τῆς σφοδρᾶς κυμάνσεως

ἀνατινασσόμενος ἀφρὸς ἢ ἄχνη τοῦ ὕδατος, μ 219.

Κάππεσεν, ἴδ. καταπίπτω.

Κάπριος, ὁ, ἀντὶ τοῦ κάπρος, Λ 414, Μ 42, «σῦς κάπριος» Λ 293, Ρ 282.

Κάπρος, ὁ, κάπρος, καπρὶ (ἀρσ. χοῖρος), ἀγριόχοιρος, ἀγριόγρουνο, («τῶν συῶν τὰ ἔναρχα καὶ τέλεια κάπροι λέγονται» Εὐστάθ.) Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ καὶ «σῦς κάπρος» (γένος καὶ εἶδος), Ε 783, Ρ 21, ζ 104. Κάπροι ἐθυσιάζοντο εἰς τὰς σπονδὰς (συνθηκολογίας) Τ 197.

Καπύω, ἴδ. ἀποκαπύω.

Κάπυς [⏑ .], **υος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου. Υ 239.

1. **Κάρ**, ἀντὶ τῆς κατὰ πρὸ τοῦ ρ, οἷον «κὰρ ῥόον» Μ 33, «κὰρ ῥα» Υ 421.

2. **Κάρ**, ἀρχαιότατος τύπος ἀντὶ τοῦ κάρη. κεφαλή, «ἐπὶ κάρ» πρηνής, κατακέφαλα Π 392 †. Προσθετέον τὸ οὐδέτ. κάρη, ητος, ητι καὶ καρήατος, τι—πληθ. ήατα (πρβλ. κορυφή, κόρυμβος, cerebrum Λατ. Ἐκ τοῦ κὰρ παρήχθη καὶ τὸ κάρηνον· ἀντιστρόφως δὲ οἱ παλαιοὶ ἐθεώρουν αὐτὸ ἀποκεκομμένον τύπον τοῦ κάρη.

3. **Κάρ**, γεν. **καρὸς** [⏑ .], «τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ» (ἐκ τοῦ κείρω) οἱονεὶ ξέσμα, ἀγκίδα, περιφρονητικῶς. Κατ' ἄλλους σημαίνει ὅτι εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἀσπόνδου μίσους, τὸν θεωρῶ ὡς τὸν θάνατον, τὸν βλέπω σὰν τὸν θάνατόν μου, σὰν τὸν χάρο, μοὶ εἶνε θανάσιμος ἐχθρός, Ι 378. (Ταῦτα σημ. ἡ φράσις κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη καὶ Ἀρίσταρχον, ὡς ταὐτόσημος δηλ. τοῦ ἐν κηρὸς μοίρᾳ). Οἱ δὲ παράγοντες ἐκ τοῦ κείρω τὴν λ. κὰρ (θρὶξ) ἀποδίδουσιν εἰς τὴν φράσιν περιφρονήσεως σημασίαν, οἵαν ἔχει καὶ ἡ Λατ. ne pili (ἢ flocci) quidem facio ἢ τῆς καθομιλουμένης τό: τὸν ἔχω ἴσα μὲ μίαν τρίχα.

4. **Κάρ**, γεν. **Καρὸς** [⏑ .], ὁ κάτοικος τῆς Καρίας, τῆς ΝΔ. χώρας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Β 867, Κ 428. Τὸ θηλυκὸν Κάειρα.

Καρδαμύλη [. ⏑ ⏑ .], ἡ, πόλις παρὰ τὰ Λεῦκτρα τῆς Λακωνίας, ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου Ι 150, 292.

Καρδίη, ἡ, **κραδίη** [⏑ ⏑ .], ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον παρὰ τοῖς ἐπικοῖς· ὁ δὲ τύπος καρδίη μόνον Β 452, Λ 12, Ξ 152 ἐν ἀρχῇ στίχου. 1) καρδία, ὡς μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἕδρα τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τῆς ζωῆς, Κ 94, Ν 282, 442. 2) τροπ. καρδία α') ὡς ἕδρα τῶν αἰσθημάτων, τῶν ὀρέξεων, τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ παθῶν, Α 225, 395, δ 293 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «θυμός» Β 171, δ 548 κ. ἀ.· β') ὡς ἕδρα τῆς διανοίας, ψυχή, νοῦς, πνεῦμα, Κ 244, Φ 441.

***Κάρδοπος**, ἡ, σκάφη ἢ τῶν ἀρτοποιῶν, σκαφίδι, Ἐπ. 15, 6.

Κάρη, τό, ἀντὶ τοῦ **κάρα**, γεν. κάρητος ζ 230, ψ 157, καὶ καρήατος ψ 44, δοτ. κάρητι Ο 75, καὶ καρήατι Τ 405, Χ 205. Ὀνομ. πληθ. κάρα (ἐκ τοῦ: κάρατα, κάραα), Ὕ. Δήμ. 12, καὶ καρήατα Λ 309, Ρ 437. Εἰς τὴν ὀνομ. ὑπάγονται καὶ ἕτεροι ἐκ τοῦ ἀχρήστ. κρας σχηματισμοί, γεν. κρατός, Ὁμ. πλχ., καὶ κράατος Ξ 177, δοτ. κρατὶ Γ 336, ι 490 κ. ἀ., καὶ κράατι, χ 218, αἰτ. κρᾶτα, η 92. Πληθ. γεν. κράτων. χ 309, δοτ. κρασὶ καὶ κράτεσφι, Κ 152, 156, αἰτ. κράατα, Τ 93.—Σημ. κεφαλή, κρατοῦνα (ἡ λ. εἶνε μᾶλλον σκωπτική, ἐπὶ ἀφυοῦς καὶ ἰσχυρογνώμονος κεφαλῆς ἐν

Τριγλείᾳ τῆς Βιθυνίας γρατσοῦνα) ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Β 259, Ζ 509 κ. ἀ., «-χάρη ξανθός» ο 133. Μεταφ. κορυφή, οἷον ὄρους, Υ 5, «ἐπὶ κρατὸς λιμένος» εἰς τὴν κορυφήν, ὅ ἐ. τὸ μυχιαίτατον τοῦ λιμένος, ι 140, ν 102, 346.

Κάρη κομόωντες, ἐπεκτ. ἀντὶ τοῦ καρηκομῶντες, φέροντες κόμην εἰς τὴν κεφαλήν, κομοτροφοῦντες, ἐπίθ. τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες οὐδὲν μέρος τῆς κεφαλῆς ξυρίζοντες οὐδὲ κείροντες ἔτρεφον τῆς κόμην μακρὰν (τοὐναντίον «ὄπισθεν κομόωντες» Β 542), Α 11, 321 κ. ἀ., 6 408, υ 277. Ἔκοπτον δ' αὐτὴν μόνον πρὸς θυσίαν τοῖς νεκροῖς ἢ ὡς εὐχὰς (ταξίματα) εἰς (ποταμίους) θεούς. Ψ 146, 151, ἐν ᾧ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ Ἀσιᾶται ἔκειρον τὴν κόμην.

Κάρηνον [⏑ . .], τό, (ἐκ τοῦ κάρη κατ' ἐπέκτ., ἄλλοι δὲ τοὐναντίον τὸ κάρη παράγουσιν ἐκ τοῦ κάρηνον κατ' ἀποκοπήν). 1) κεφαλή, κεφάλι, Ὅμ. πλχ., πολλάκις δὲ περιγραφικώτερον μετὰ τοῦ «βοῶν, ἀνδρῶν, ἵππων κάρηνα» Ψ 260, Ι 407, Λ 500, «νεκύων» κ 521 κ. ἀ. 2) τροπ. α') κορυφὴ ὄρους, «ὀρέων» Υ 58. «Μυκάλης» Β 869· ἰδίως «Ὀλύμποιο» Α 44, α 102 κ. ἀ· 6') αἱ ἀκροπόλεις, τὰ κάστρα τῶν πόλεων λέγονται κάρηνα ὡς ἐπὶ λόφων κείμενα, Β 117, Ι 24. (Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν πληθ., ὁ δὲ ενικ. εὑρίσκεται Ὕμ. 8, 12, 28, 8.

Κάρησος [⏑ . .], ὁ, ποταμὸς τῆς Μυσίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Αἴσηπον, μετέπειτα καλούμενος Πίτυς, Μ 20.

Καρκαίρω, ὀνοματοπ. (πρβλ. τὸ Γαλλ. cracquer καὶ τὸ Γερμ. krachen) κραδαίνομαι, σείομαι, κατὰ τὸν Σχολ. τρίζω, τραντάζομαι, τρέμω, Υ 157 †.

***Καρκίνος** [. ⏑ .], ὁ, κάβουρος, Βατρ. 301. (|| . Τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ προηγούμενον, ὅπ. ἴδε).

Κάρπαθος [. ⏑ .], ἡ, χάριν τοῦ μέτρου **Κράπαθος** [⏑ ⏑ .] Β 676, νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Ρόδου, ἐν τῷ ἐξ αὐτῆς ὀνομασθέντι Καρπαθίῳ πελάγει Ὕ. Ἀπ. 33.

Καρπάλιμος [. ⏑ ⏑ .], ον, (ἀντὶ τοῦ ἁρπάλιμος, ἐκ τοῦ ἁρπάζω), ἁρπακτικός, ἐπομ. ὁρμητικός, ταχύς, ραγδαῖος, «πόδες» Ἰλ. Π 342, 809, Χ 166. Ἐπίρ. **-λίμως**, ταχέως, ὁρμητικῶς, Β 17, 6 406 κ. ἄ. πλχ.

Καρπός, ὁ, (συγγ. carpo). 1) καρπὸς δένδρων τε καὶ θάμνων, Σ 568, ι 94, κ 242 κ. ἀ., καὶ τῆς γῆς «ἀρούρης» Ζ 142 κ. ἀ., ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ «ἀρούρης» Α 156, Ε 501 κ. ἀ. 2) τῆς χειρὸς ἡ ρίζα, ἡ συνάπτουσα αὐτὴν πρὸς τὸν πῆχυν, Ε 458, Θ 328, Φ 489, χ 277 κ. ἀ.

Καρρέζουσα, ἴδ. καταρρέζω.

Καρτερόθυμος [. . . – .], ον, καρτερόψυχος, καρτερικός, ἐπίθ. τοῦ Διομήδους, Ἡρακλέους, Ἀχιλλέως καὶ τῶν Μυσῶν, Ε 277, Ν 350, Ξ 512, φ 25.

Καρτερός, ά, όν, (κάρτος), ἰσχυρός, δυνατός, ρωμαλέος· α') ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀνθρωπίνων καταστάσεων· κατ' ἐξοχὴν δὲ ἀνδρεῖος, εὔτολμος, Ὅμ. πλχ. «καρτ. φάλαγγες» Ε 592, μετ' ἀπαρμφ. «φῶτας ἐναίρειν» Ν 483· ἔτι δὲ ὁ μέγα δυνάμενος, ἰσχυρὸς παρὰ τῷ λαῷ, ο 534· 6') ἐπὶ πραγμάτων «ἔργα» Ε 757, «ὅρκος» Τ 108, δ 253 κ. ἀ., «ἕλκος» Π 517. Ἴδ. δὲ καὶ κρατερός.

Καρτερόχειρ, ος, ὁ καὶ ἡ, ὁ καρτερὰς ἔχων χεῖρας, δυνατὸς εἰς τὰς

χεῖρας, χεροδύναμος, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ὕμ. 7, 3.

Κάρτιστος, η, ον, ἀντὶ τοῦ κράτιστος, ὑπερθ. τοῦ **κρατύς**, ὅπ. ἴδε, ὁ ἰσχυρότατος ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, Α 266, Θ 17 κ. ἀ., ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ «-κάρτιστος καὶ ὤκιστος πετεηνῶν» Φ 253, «-μάχη» σφοδροτάτη, πεισματώδης, Ζ 185· ἔτι δὲ μετ' ἀπαρεμφ. «-κάρτιστόν ἐστι φυγέειν» κράτιστον, ὠφελιμώτατον, μ 120.

Κάρτος, εος, τό, ἀντὶ τοῦ κράτος. 1) ῥώμη, δύναμις, ἰσχύς, Ι 254 κ. ἀ., «-χειρῶν» Θ 226· ἐπὶ ζώων, οἷον «-ἵπποι κάρτος ἄριστοι» γ 370· συνάπτεται μετὰ τοῦ «-βίη, σθένος» Ο 108, Ρ, 322, δ 415, ν 143. 2) νίκη, Ρ 623 κ. ἀ., ἴδ. κράτος.

Καρτύνω [. – .], ἀντὶ τοῦ κρατύνω (κράτος), ἐνισχύω, μόνον κατὰ μέσην διάθεσιν «-ἐκαρτύναντο φάλαγγας» Ἰλ. Λ 215, Μ 415, Π 563.

***Κάρυον** [⏑ ⏑ .], τό, κάρυον παντὸς εἴδους καρύδι. Βατρ. 31.

Κάρυστος [⏑ . .], ἡ, πόλις τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς νήσου, περιβόητος; διὰ τὰ μάρμαρα αὐτῆς, Β 539.

Καρφαλέος [. ⏑ . .], η, ον, (κάρφω). α') ξηρός, «-ἤια» ε 369· β') μεταφ. ἐπὶ ἤχου ἀμβλύς, ὑπόκωφος, (πρβλ. **αὖος**), οἷος ὁ ἐκ ξηροῦ καὶ συνεσταλμένου δέρματος ἐκπεμπόμενος, «-ἀσπὶς καρφαλέον ἄϋσεν» Ν 409. Ἐκ τοῦ

Κάρφω, μέλ. κάρψω, ἀόρ. κάρψα, συστέλλω, ζαρώνω, ξηραίνω, ἰσχναίνω, μόνον μετὰ τοῦ «-χρόα, ν 398, 430.

Καρχαλέος [. ⏑ . .], η, ον, (κάρχαρος), τραχύς, ξηρός, μεταφ. «-δίψη» ὑπὸ τῆς δίψης ξηρὸς (ἔχων δηλ. τὸν λαιμὸν καὶ τὴν γλῶσσαν ξηράν), Φ 541 †. Ὑπάρχει ἄλλη γραφὴ καρφαλέος, ἥτις ὅμως φαίνεται ὅτι εἶνε σχόλιον. ‖. Ἡ λ. αὕτη φαίνεται ὅτι ἀνάγεται ἐτυμολογικῶς εἰς τὴν ῥίζαν καρ, ἴδ. καρχαίρω. Παρ' ἡμῖν σήμερον λέγεται κάρκαλο.

Καρχαρόδους [. ⏑ . .], **ὀδοντος**, ὁ καὶ ἡ, (κάρχαρος, ὀδούς), κυρ. ὁ τραχεῖς, σκληροὺς ἔχων ὀδόντας (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), ἐπίθ. τῶν κυνῶν, Ἰλ. Τ 360, Ν 198.

Κασιγνήτη [⏑ . . .], ἡ, (θηλ. τοῦ ἑπομ.), γνησία ἀδελφή, Δ 441, δ 810 κ. πλχ.

Κασίγνητος [⏑ . . .], ὁ, (ἐκ τοῦ κάσις = ἀδελφός, καὶ γεννάω, ἢ καὶ γνήσιος). 1) οὐσ. α') ἀδελφὸς γνήσιος, αὐτάδελφος, «-ὄπατρος» Μ 371, Τ 293· β') ἐν γένει στενὸς συγγενής, καὶ μάλιστα ἀνεψιός, Ο 545, Π 456. 2) ἐπίθ. κατὰ τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ κασιγνητικός, ἀδελφικός, «-πολλ' ἀχέουσα κασιγνήτοιο φόνοιο» ἕνεκα τοῦ ἀδελφικοῦ φόνου (διότι ὁ Μελέαγρος ἐφόνευσεν ὄχι ἕνα, ἀλλὰ πολλοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἀλθαίας, ἴδ. Ἀπολλοδ. Γ. 8, 3). Ἀλλὰ δυνατὸν νὰ νοηθῇ καὶ ἐνταῦθα ὡς οὐσ. διότι ὁ ποιητὴς δύναται νὰ ἐννοῇ μάλιστα τὸ Ἴφικλον, τὸν διαφιλονεικήσαντα εἰς τὸν Μελέαγρον τὴν δόξαν τῆς νίκης, Ι 567.

Κάσος [⏑ .], ἡ, νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους, πλησίον τῆς Κῶ, Β 676.

Κασσάνδρη, ἡ, ὡραιοτάτη θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης ἔχουσα παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντικὴν δύναμιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ θεοῦ δὲν ἀπέδιδεν ἀμοιβαῖον ἔρωτα, καταρασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, προεφήτευε μόνον κακὰ καὶ οὐδεὶς ἐπίστευεν εἰς αὐτήν, Ν 356. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς

Τροίας ἀπήχθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφονεύθη ἐν Μυκήναις ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας, λ 420 ἑξ.

Κασσίτερος [. ⌣ . .], ὁ (ἀραμ. kastir) κασσίτερος, καλλάϊ. Ὁ κασσίτερος μνημονεύεται πολλάκις ἐν Ἰλ. ὡς κόσμημα θωράκων καὶ ἀσπίδων, Λ 25. 34, Σ 565, 574, καὶ ἁρμάτων, Ψ 503. Καὶ αἱ περικνημῖδες ἦσαν κασσιτέριναι ἢ τοὐλάχιστον πρὸς κόσμον κασσίτερον περιβεβλημέναι (Ἀριστ. ποιητ. 25), Φ 592, Σ 613. Κατὰ τὸ Σ 574 ἀναλυόμενος ὁ κασσίτερος ἐχύνετο ἐπὶ ἄλλου μετάλλου· ὅθεν «-χεῦμα κασσιτέροιο» Ψ 561. Πιθανὸν ὅμως ὅτι καὶ ἐσφυρηλατεῖτο κατὰ μικρὰς πλάκας ἢ πέταλα, Υ 271, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται «ἑανός».

Κασσιάνειρα [. ⌣ ⌣ . .]. ἡ μήτηρ τοῦ Γοργυθίωνος Αἰσύμνηθεν Θ 305.

Καστορνῦσα, ἴδ. καταστορέννυμι.

Κάστωρ, ορος, ὁ, 1) υἱὸς τῆς Λήδας καὶ τοῦ βασιλέως Τυνδάρεω ἤ, κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Διός, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκους, περίφημος ἱππηλάτης, μεταλαβὼν τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας. Καὶ ἐγεννήθη μὲν θνητός, ἀφ' οὗ δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἴδα, ὁ Πολυδεύκης μετέδωκεν εἰς αὐτόν, κατὰ παραχώρησιν τοῦ Διός, τῆς ἑαυτοῦ ἀθανασίας. Ὅθεν διῆγον ἑκάτεροι ἐναλλὰξ μίαν ἡμέραν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μίαν ἐν Ἅδου, «-ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν», λ 299 ἑξ., Γ 237. Ἀμφότεροι δὲ ἐλέγοντο Διόσκουροι, ἴδ. τὴν λ. 2) υἱὸς τοῦ Ὑλάκου, ξ 206.

Κάσχεθε, ἴδ. κατέχω.

Κατά, Α') Πρόθ μετὰ γεν. καὶ αἰτ. σημαίνουσα τὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κίνησιν. 1) Μετὰ γεν. τοπικῶς σημ. α') τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινήσεως, τὸ ὁρμητήριον. ἀπὸ —κάτω, «βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων» κατέβη ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλ., Α 44 κ. ἀ., «καθ' ἵππων ἀΐξαντες» καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἵππων, Ζ 232, «-βαλέειν κατὰ πέτρης» ξ 399 κ. ἀ., ὡσαύτως «κατ' ἄκρης». Ταύτην μάλιστα τὴν σημασίαν τῆς ἐκτάσεως ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἔχει ἐν τοῖς ἑξῆς: «-κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς» Ε 696, «-τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν — νὺξ ἐκάλυψε» Ε 659 κ. ἀ., «-κὰκ κεφαλῆς εἴρυσε» θ 85, «-πνείοντε κατ' ὤμων» Ν 285, «Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος» ζ 102 β') τὸ τέρμα τῆς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινήσεως, κάτω, συναπτομένης ἐνίοτε καὶ τῆς ἐννοίας τῆς εἰς τὰ κάτω εἰσχωρήσεως, «-στάξε κατὰ ῥινῶν» κατέσταξεν ἐπάνω ἢ μέσα εἰς τὰς ῥῖνας, Τ 39, «μεσσοπαλὲς ἔθηκα κατ' ὄχθης — ἔγχος» Φ 172, «αἰχμὴ κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετο» εἰσέδυσε κατὰ γῆς. Ν 504, «-κατὰ σπείους δέδυκεν» μ 93, «-κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας» Γ 217, «ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο» ὑπὸ τὴν γῆν, Ψ 100, «-ἡ (κόπρος) κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα, πολλή» ι 330. 2) Μετ' αἰτ α') τοπικῶς σημ. α') τὸ τέρμα τῆς κινήσεως, καὶ κυρίως μὲν τῆς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἔπειτα δὲ ἐν γένει τῆς πρός τι, ἢ εἴς τι διευθύνσεως, «-βάλλειν κατὰ γαστέρα» Π 465 κ. ἀ. ὡσαύτως «νύσσειν, οὐτᾶν κατά τι» Ε 46 Μ 427 κ. πλχ. «-κατ' ὄσσε ἰδών» Ρ 167· β) τὴν ἐπί τινος ἔκτασιν ἢ διὰ πάντων τῶν σημείων τινὸς κίνησιν, τὸ δ' (αἷμα ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε» ἐξεφύσησεν αὐτὸ διὰ τοῦ στόματος καὶ τῶν ῥωθώνων, Π 349 «-κατὰ τεῖχος ἔβησαν» Ν 737, «-ἦλθε κατὰ στόμα αἷμα» σ 97.

'Εν γένει δὲ σημ. τὸ καθ' ὅλον τὸ μῆκος, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, καὶ μετὰ τῶν στάσεως σημαντικῶν ρημάτων τὸ ἐπί, ἐπάνω, παρά τινι, κατά τι, ἔν τινι (Σημειωτέον ὅτι πολλάκις εἰς ταύτην τὴν σημασ. τίθεται ἡ ἀνά. μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ προθ αὕτη φυλάττουσα τὴν θεμελιώδη αὐτῆς ἔννοιαν τῆς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω κινήσεως παριστᾷ τὸ πρᾶγμα κατ' ἐναντίαν ἔποψιν πρβλ. ἀνὰ 3) α')), «-κατὰ στρατόν» Β 439, «-κατὰ λαόν» Δ 199, «-κατὰ πτόλιν» Β 130, ὡσαύτως « κατὰ γαῖαν, 'Ελλάδα, 'Αχαιίδα, Ἴλιον, κῦμα, πόντον κ. ἄ.», ἰδίως « κατὰ θυμόν» 'Ομ. πλχ.' τοπικῶς ἑρμηνευτέον τὴν πρόθεσιν καὶ ἐν τῷ «-ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθε λισσόμενος» Κ 117. β') Μεταφ σημ. α') τὸν σκοπόν, τὴν πρόθεσιν, εἰς. πρός, διά, οἷον «-πλεῖν κατὰ πρῆξιν» διὰ δουλειά, γ 72, «-ἰέναι κατὰ δαῖτα» Α 424. «-κατὰ χρέος ἐλθεῖν» λ 479, «-κατὰ ληίδα πλαζόμενος» γ 106 β') ἀναλογίαν, συμφωνίαν, «-κατὰ μοῖραν» κατὰ τὸ πρέπον, καθὼς πρέπει. καθ' ἡμέτερον νόον» κατὰ τὴν γνώμην μας, Ι 108. γ') τρόπον «-οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα» ὡς, καθὼς εἶνε τὸ κρομυδόφλουδον, τ 233, «-κατὰ μέρος» κατὰ σειράν, Ὕ. 'Ερμ 53, «-κατὰ πρώτιστον ὀπωπήν» κατὰ πρωτίστην ὄψιν, Ὕ. Δήμ 157, «-κατ' ἔμ' αὐτόν» μόνος, Α 271, « κατὰ σφέας» καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστος, Β 366, « κατὰ φῦλα». Τιθεμένη ἡ Κατὰ μετὰ τὴν συντακτικήν της πτῶσιν ἀναστρέφει τὸν τόνον, «-ἕλος κάτα» Υ 221, «-δῶμα κάτα» τ 345. 'Ωσαύτως δὲ καὶ κατόπιν τοῦ ρήματος, εἰς ὃ ἀνήκει, «-εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλά» Ρ 91, ι 6 κ. ά. Β') 'Ως ἐπίρ. κεῖται ὅπου παρ' ἄλλων θεωρεῖται ὡς συνθετικὸν μέρος τοῦ ρήματος, ἀφ' οὗ διὰ τῆς τμήσεως εἶνε κεχωρισμένον. 'Η ἐπιρρηματικὴ αὐτῆς σημ. εἶνε καταφανεστάτη ἐν τῷ « αἷμα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησε» ἐπλήρωσε καθ' ὁλοκληρίαν, Υ 470. Γ') ἐν συνθέσει σημαίνει παρ' 'Ομ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. α') κίνησιν πρὸς τὰ κάτω, οἷον καταβαίνω καταβάλλω. ἢ εἰσχώρησιν εἴς τι κάτω, οἷον καταδῦναι. β') ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τοῦ ρήματος, ὡς ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον φαίνεται. Δ') 'Αποκοπτομένη ἐνίοτε ἡ Κατὰ γίνεται πρὸ τοῦ γ κάγ, πρὸ τοῦ δ κάδ, πρὸ τοῦ κ κάκ, πρὸ τοῦ μ κάμ, πρὸ τοῦ ν κάν, πρὸ τοῦ π καὶ φ κάπ πρὸ τοῦ ρ κάρ, ὅτε καὶ ὑπὸ τινων ὑρ' ἓν γράφεται οἷον καγγόνυ, καδδύναμιν κτλ. 'Εν δὲ ταῖς συνθέσεσιν ὡσαύτως ἀποκοπτομένη πάσχει τὰς αὐτὰς μεταβολὰς τοῦ τ, οἷον κάββαλε, κάτθανε, κάλλιπε, καμμονίη, κάμμορος, καρρέζουσα κ.ἄ. Πρὸ δὲ τοῦ στ καὶ σχ ἀποβάλλει τὸ τ μετὰ τὴν συγκοπὴν τοῦ τελικοῦ α, οἷον καστορνῦσα, κάσχεθε

Κατα-βαίνω, μέλ. καταβήσομαι, ἀόρ. β' κατέβην καὶ γ' πληθ. κατέβαν, Ω 329, ὑποτ. α' πληθ. καταβείομεν (ἀντὶ τοῦ καταβῶμεν) Κ 97, προστ. κατάβηθι, μέσ. ἀόρ. α' κατεβησάμην μετὰ τῶν τύπων: κατεβήσετο, Ν 17, α 330, γ' ἑνικ. τῆς ὑποτ. συνεσταλμ. καταβήσεται, Ο 382 καὶ προστ. καταβήσεο, Ε 109. 1) 'Ως ἀμετάβ. καταβαίνω, καταιβαίνω ἐπὶ ἐμψύχων (ἐπὶ δὲ ἀψύχων μόνον Ξ 19 «-πρίν τινα καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. καταιβαίνει ὁ ἀέρας ἀπὸ ταῖς στεριαῖς, ἢ αἱ στεριαῖς καταιβάζουν ἀέρα, «-ἔκ τινος» Ν 117, ἢ μετὰ μόνης γεν. « δίφρου» Ε 109. Τὸ τέρμα τῆς κινήσεως ἐκφέρεται

διὰ τῆς 'Επὶ ἢ Εἰς μετ' αἰτ, Ι 252, Κ 541, Ω 192, κ 107, ἢ διὰ μόνης αἰτ.« κατεβήσετο θάλαμον» εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον 6 337. 'Ιδίως δὲ τὸ ἐκ τῆς πόλεως (||. ἐφ' ὑψηλοῦ κειμένης κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους) εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὴν πεδιάδα, ἢ εἰς τὴν παραλίαν μεταβαίνειν. «πόλιος ἢ ἐκ πόλιος» Ω 329, ω 205, «-ἐς πεδίον» Γ 252 2) 'Ως μεταβ. μετ' αἰτ. α') ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ καταβαίνων διέρχομαί τι, «κλίμακα κατεβήσετο», α 330. ὡσαύτως «-ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβῆναι» ξ 350. 6') «-κατέβαιν' ὑπερώϊα» κατέβαινεν ἀπὸ τῶν ὑπερώων, σ 206, ψ 85.

Κατα-6άλλω, ἀόρ. 6' κατέβαλον [. . ⏑ .], γ' ἐν. κάββαλε ἀντὶ τοῦ κατέβαλε, Ε 343. Θ 249. 1) ρίπτω κάτω ἢ κατὰ γῆς κρημνίζω, μετ'αἰτ «-ὀφιν»Μ 206 «-ὄρθας καπέτοιο ἐς μέσσον»Ο 357 « τὶ ἐπ' ἀκτῆς» Ψ 125,τινά, Β 692 (ἐν τμ.) «-κατὰ ποηνὲς βαλλέειν μέλαθρον» Β 414. ἐκβάλλω. ρίπτω ἔξω (εἰς τὴν ξηράν), πετῶ, ζ 172. 2) εἰς ἠπιωτέραν σημασίαν καταθέτω, «-χρεῖον ἐν πυρὸς αὐγῇ» Ι 206 6') ἀφίνω νὰ πέσῃ. «-υἱόν» Ε 343. «-νεβρὸν πὰρ βωμῷ» Θ 249 ὅθεν περὶ κυνός «-οὔατα κάββαλεν» κατέβασε ταὐτιά, ρ 302.

Κατα-6είομεν, ἴδ. καταβαίνω.

***Κατα 6ιδρώσκω**, ἀόρ. 6' κατέβρων, κατατρώγω, καταβροχθίζω, Ὕμ 'Απ. 127.

***Κατα-6λάπτω**, παρὰ πολὺ βλάπτω, διαφθείρω, Ὕ. 'Ερμ. 93.

Κατα-6λώσκω, μόνον κατ' ἐνεστ. διέρχομαι, διαβαίνω, «-ἄστυ» π 466 †.

Κατα-6ρόχω, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τῇ; εὐκτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. καταβρόξειε, καταπίνω, καταιβάζω «-φάρμακον» δ 422 †, ἴδ ἀναβρόχω.

Κατα-γηράσκω, τ 360, καὶ **καταγηράω**, ἐξ οὗ ὁ παρατ. κατεγήρα, ἐντελῶς, γηράσκω, *'Οδ. ι 510.

Κατ-αγινέω [⏑ ⏑ – . .], ἑτερ. τύπος τοῦ **κατάγω**, καταιβάζω, «-ὕλην» κ 104 †.

Κατ-άγνυμι [⏑ . –.], μέλ. κατάξω, ἀόρ. κατέ(ϝ)αξα. κατῆξα, συντρίβω, σπάνω, μετ' αἰτ. « ἅρματα» Θ 403 (εν τμ.), «-νέα» ι 283, « κατ' αὐχένας ἧξε» τ 539. «-τὸ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον» Ν 257.

Κατ-άγω [. ⏑ .], μέλ. κατάξω καὶ απαρμφ. καταξέμεν, ἀόρ. κατήγαγον καὶ μέσ. κατηγαγόμην. 1) 'Ενεργ. φέρω κάτω,καταβιβάζω. «-εἰς 'Αΐδαο» λ 164. ω 100· ὡσαύτως ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, καταιβάζω,οἷον «-ἵππους, νῆας»Ε 26, πρβλ. Ζ 53. Φ 32, ἢ ἀπὸ τῶν ὀρέων εἰς τὴν οἰκίαν, «-σιάλους» υ 163, «-φρόνιν» δ 258, «-Κρήτηνδε κατήγαγεν»τ 186. 2) Μέσ. ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰσέρχομαι εἰς ὅρμον, προσορμίζομαι,προσεγγίζω (τοὐναντίον: ἀνάγομαι) «-νῆες ἐς Γεραιστόν» γ 178. «'Ιθάκηνδε» π 322, ἐπὶ ναυτῶν γ 10, «-νηὶ κατάγομαι» κ 140.

Κατα-δαίομαι, μέλ. -δάσομαι, κατατέμνω, κατακόπτω,κομματιάζω, Χ 354 †.

Κατα-δάκνω, δαγκάνω καλά, Βατρ. 45.

Κατα-δάμναμαι [. . . ⏑ .], ἀποθ., ἀντὶ τοῦ καταδαμάζω, μόνον Ὕμ. 'Ερμ. 137.

Κατα-δάπτω, ἀόρ. κατέδαψα, κατατρώγω, κατασπαράττω, ἐπὶ κυνῶν καὶ ὀρνέων, Χ 339, γ 259· μεταφ. « ἦτορ καταδάπτεται» π 92.

Κατα-δαρθάνω [. . . ⏑ .], ἀόρ. κα–

τέδαρθον, κατέδραθον [. . ⏑ .], γ' δυϊκ. καδδραθέτην ἀντὶ τοῦ κατεδραθέτην, ο 494. ὑποτ. καταδράθω (καὶ ὄχι ὡς πρότερον ἐτονίζετο: καταδραθῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀνυπάρκτου κατεδράθην) ε 471. Εὑρίσκεται μόνον ἐν τῷ ἀορ. καὶ σημ. κοιμῶμαι, η 285 κ. ἀ. «-οὔπω τοιόνδε κατέδραθον» 'Οδ. ψ 18.

Κατα-δέρκομαι, καθορῶ. βλέπω προς τὰ κάτω, Ὑ. Δήμ. 70, καὶ μεταβ. «-οὐδέ ποτ' αὐτοὺς ἠέλιος καταδέρκεται» λ 16.

Κατα-δεϝω, ἀόρ. κατέδευσα. καταβρέχω, «χιτῶνα οἴνου» Ι 490 †.

Κατα-δέω ἀόρ. κατέδησα. 1) προσδέω, δένω καλά, σφιγκτά, «-ἵππους ἐπὶ κάπῃσι» Θ 434, δ 40, «-πρυμνήσια» Α 436, «-ἱστὸν προτόνοισι» β 425, (ἐν τμ.), «-ἐν δεσμῷ», ρίπτω εἰς τὰ δεσμά, ο 443, «-τινὰ ἐν νηΐ» δ 345. 2) ἀναστέλλω. ἐμποδίζω, «-ἀνέμων κελεύθους» ε 383, η 272, κ 20, «-νόστον» ξ 61 (ἐν τμ.).

Κατα-δημοβορέω (δημοβόρος, βιβρώσκω) κυρ κατατρώγω τὰ δημόσια, ἑπομ. τρώγω ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἐν κοινῷ. Σ 301 †.

Καταδράθω, ἴδ. καταδαρθάνω.

***Κατα-δύνω**, ἑτερ. τύπος τοῦ καταδύω, ὅπ. ἴδ., Ὑ. Ἑρμ. 237.

Κατα-δύω, ἀόρ β' κατέδυν, μετοχ. καταδὺς καὶ τοῦ θηλ. ὀνομ. πληθ. καδδῦσαι ἀντὶ τοῦ καταδῦσαι, Τ 25· μέσ. μέλ. καταδύσομαι· μέσ. ἀόρ. α' κατεδυσάμην καὶ γ' ἐν. κατεδύσετο, Η 103, δ 86 (πρβλ. βαίνω), προστ. β' ἐν. καταδύσεο, Σ 134.—Σημαίνει καταβυθίζω. παρ' Ὁμ. μόνον ἀμετάβ., καὶ ὡς ἐνεστὼς τῆς τοιαύτης σημασ. χρησιμεύει τὸ καταδύομαι καὶ καταδύνω. 1) καταβυθίζομαι. βουλῶ Βατρ. 88, περὶ τοῦ ἡλίου, δύω, βασιλεύω «-ἠέλιος κατέδυ» Α 475, 592 κ. ἀ. «-ἠελίοιο καταδυομένοιο» Ὑ. Ἑρμ. 197. Ἐν γένει β') εἰσέρχομαι, εἰσδύω εἴς τι (ἴδ. κατὰ Α') β') καὶ λ. καταβαίνω) «-εἰς Ἀΐδαο δόμους» κ 174, «-κατὰ ὠτειλάς» Τ 25, καὶ μετὰ μόνης αἰτ. «-δόμον» Θ 375, «-πόλιν» δ 246, «-ὅμιλον» Δ 86, Κ 517· ὡσαύτως «-μάχην», μῶλον Ἄρηος» Γ 241, Σ 134. 2) κατὰ τὸ φαινόμ. μεταβατ. ἐνδύομαι. περιβάλλομαι (κυρίως ὅμως εἰσέρχομαι, εἰσδύω εἰς), «-τεύχεα» Δ 222, Η 103, μ 228 κ. ἀ.

Καταειμένος, η, ον, καταείνυον, ἴδ. καταέννυμι.

Καταείσατο, ἴδ. κάτειμι.

Κατα-έννυμι [. . . — .] (καταϝέσνυμι), ἀντὶ τοῦ καθέννυμι, ἀόρ. α' κατα(ϝ)είνυσα Ψ 135 ὡς ἐκ τοῦ εἰνύω, παθ. παρακ. κατα(ϝ)ειμένος, ἐνδύω, κατακαλύπτω, «-νέκυν θριξί» Ψ 135· μεταφ. «-ὄρος καταειμένον ὕλῃ» δασοσκεπές, ν 351, τ 431, Ὑ. Ἀπ. 225, Ὑ. Ἑρμ. 328, Ὑ. Ἀφρ. 286.

Κατ-αζαίνω [. ⏑ . .], καταξηραίνω, μόνον ἐν τῷ θαμιστ. ἀορ. «-καταζήνασκε» λ 587 †.

Κατα-θάπτω, ἀορ. α' ἀπαρμφ, κατθάψαι ἀντὶ τοῦ καταθάψαι, Ω 611, κρύπτω τινὰ εἰς τὸν τάφον, ἐνταφιάζω, παραχώνω, Ἰλ. Τ 228.

Καταθείομαι, καταθείομεν, ἴδ. κατατίθημι.

Κατα-θέλγω, ἀόρ. α' κατέθελξα, ἐντελῶς θέλγω, καταγοητεύω, ὅθεν διὰ μαγικῆς ράβδου μεταμορφώνω, περὶ τῆς Κίρκης, κ 213 †, παρβλ. θέλγω.

Κατα-θνήσκω, ἀόρ. κατέθανον, κάτθανε, Ι 380, Φ 107· παρακ. κατατέθνηκα, ἀπαρμφ. κατατεθνάναι, κατατεθνάμεν, μετοχ. κατατεθνηώς, ἀπο-

θνήσκω, 'Ομ. πλχ., ἐπί τε φυσικοῦ θανάτου, Ι 320 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ βιαίου, μάλιστα τοῦ ἐν ἐν ταῖς μάχαις, πίπτω, Μ 13 κ, ἀ. 'Ιδίως ἡ μετοχ. τοῦ παραχ. ἀποθαμένος «-ἀνήρ» Η 89, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. «-νεκροὶ ἢ νέκυες κατατεθνηῶτες» Η 409, λ 37 κ. πλχ.

Καταθνητός, ή, όν, (καταθνήσκω) θνητός, «-ἀνήρ» Κ 440, «-ἄνθρωπος» Ζ 123, γ 114 κ. πλχ. «-καταθνητή» "Υ. 'Αφρ. 39, 50.

Κατα-θρώσκω. καταπηδῶ, πηδῶ κάτω, μόνον ἐν τμ. «-κὰδ δ' ἔθορε» Δ 79, «-κὰδ' δ' ἄρ' θόρον» "Υ. Δήμ. 286.

Κατα-θύμιος [⏑ ⏑ – ⏑.], **ον**, ὁ κατὰ θυμόν, κατὰ νοῦν εὑρισκόμεμενος, ὅ,τι τις διανοεῖται, «-μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω» Κ 383, Ρ 201, «ἔπος, τό μοι καταθύμιόν ἐστι» χ 392.

Κατα-ϊάπτω ἐγγίζω, πειράζω, ἐπομ. χαλῶ. «-ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ» β 376, δ 749.

Καταιβατὸς [. . ⏑ .], **ή, όν**, ἀντὶ τοῦ καταβατὸς (καταβαίνω) ὁ δι' οὗ καταβαίνει τις, «-θύραι καταιβαταὶ ἀνθρώποις» δι' ὧν δύνανται ἄνθρωποι νὰ καταβῶσι, ν 110 †.

Κατ-αικίζω, παθ. παραχ. κατῄκισμαι, κακομεταχειρίζομαι, κατασκωριάζω, «-τεύχεα κατῄκισται» 'Οδ. π 290, τ 9.

Κατ-αΐσσω [. – . .], καταπηδῶ, καθορμῶ, καταβαίνω μεθ' ὁρμῆς. "Οπου παρ' 'Ομ. εὑρίσκεται, οἷον «-βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα», «-καθ' ἵππων ἀΐξαντε».

Κατ-αισχύνω, καταισχύνω, ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω, «-πατέρων γένος» 'Οδ. ω 508, 512, «-δαῖτα» μολύνω, π 293.

Κατα-ΐσχω, ἀντὶ τοῦ **κατίσχω** = **κατέχω**, ἅπ. ἰδ., «-οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται» 'Οδ. ι 122 †.

Καταῖτυξ, υγος, ἡ, περικεφαλαία, «-ταυρείη, ἄφαλος καὶ ἄλοφος» κατὰ τὸν "Ομ. Κ 258 †, ἐλαφρὰ δηλ. καὶ ἀκόσμητος.

Κατακαίριον (καίριος) -θανάσιμον Λ 439 † μετὰ τοῦ: τέλος.

Κατα-καίω, ἀπαρμφ. κατακαιέμεν Η 408, ἀόρ. α' κατέκηα, ὑποτ. α' πληθ. κατακήομεν ἀντὶ τοῦ κατακήωμεν, ἀπαρμφ. κατακῆαι κ 533, λ 46 καὶ κακκῆαι λ 74· ἀόρ. β' παθ. κατεκάην, κατακαίω, ἐντελῶς καίω, ἐπὶ θυμάτων καὶ νεκρῶν, Α 40, Ζ 418, λ 74 κ. ἀ. 'Ο παθ. ἀόρ. ἔχει ἀμετάβ. σημασίαν, «-κατὰ πῦρ ἐκάη» Ι 212. Περὶ δὲ τῶν τύπων ἰδ. καίω.

Κατα-καλύπτω [. . ⏑ . .], ἀόριστ. κατεκάλυψα, μόνον ἐν τμ. κατασκεπάζω, περιτυλίσσω, «-μηροὺς κνίσσῃ» Α 460, Β 423, γ 457, «-"Ιδην νεφέεσσι» Ρ 594, «-γαῖα τεθνηῶτα» Ζ 464.

Κατακεῖαι, ἰδ. κατακαίω.

Κατά-κειμαι, ἀποθ. γ' πληθ. κατακείαται, Ω 527, παρατ. κατεκείμην, καὶ ἄνευ αὐξ. κεῖμαι, εἶμαι πλαγιασμένος, βαλμένος κατὰ γῆς· α') «-μῆλα, τὰ δὴ κατάκειτ' ἐσφαγμένα» κ 532, λ 45, «-θάμνῳ ὕπο» Ρ 677, «-ἐν λόχμῃ» τ 439, «-ἐπὶ πλευράς» Ω 10· β') μεταφ. ἡσυχάζω «-ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν» Ω 523· γ') εὑρίσκομαι, ὑπάρχω, Ω 527.

Κατα-κείρω, κυρ. κατακόπτω· ὅθεν μεταφ. διαφθείρω, καταστρέφω, «-βίοτον» οἶκον» 'Οδ. δ 686, χ 36, «-μῆλα» κατατρώγω, ψ 356.

Κατα-κείω, (κεῖμαι) προστ. κατακείετε, η 188, σ 408, ὑποτ. α' πληθ.

κατακείομεν ἀντὶ τοῦ κατακείωμεν, σ 419, μετοχ. κακκείοντες· ῥῆμα ἐφετικόν, θέλω νὰ πλαγιάσω, πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ, νὰ ἡσυχάσω, Α 606, ψ 58, α 424 κ. ἀ.· κεῖνται κάτω, εὑρίσκονται Ω 527.

Κατακῆαι, κατακηέμεν, κατακήομεν, ἴδ. κατακαίω.

Κατα-κλάω, παθ. ἀόρ. α' κατεκλάσθην, συντρίβω, Ν 608, Υ 227· με ταφ. «-ἐμοὶ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ» δ 481, κ. πλχ., «—ἡμῖν κατεκλάσθη φ. ἦτορ δεισάντων» ι 256.

Κατα-κλίνω [. . – .], ἀόρ. α' κατέκλινα, πλαγιάζω, κατατίθημι, «-δόρυ ἐπὶ γαίῃ» κ 165 †.

Κατακλῶθες, αἱ, ἴδ. κλῶθες.

Κατα-κοιμάω, ἀποκοιμίζω, παθ. ἀποκοιμῶμαι, μόνον ἐν τῷ ἀορ. κατεκοιμήθην» *Ἰλ. Ι 427, Λ 793, «-παρά τινι» Β 355, «-ἐν ἔντεσι» μὲ τὰ ὅπλα, Λ 731.

Κατα-κοιρανέω, ἴδ. κοιρανέω.

Κατα-κοσμέω, διακοσμῶ, διατάττω, τακτοποιῶ, «-δόμον» χ 440 (ὅπου κεῖται τὸ μέσ.), «-ὀϊστὸν ἐπὶ νευρῇ» διευθετῶ, Δ 118.

Κατα-κρεμάννυμι [. . . . – .]. ἀόρ α' κατεκρέμασα, κρεμνῶ, ἀναρτῶ, « φόρμιγγα ἐκ πασσαλόφιν» *Ὀδ. θ 67, 105 (ἐν τμ.), «-τόξα» *Ύμ. 27, 16.

Κατάκρηθεν, ἐπίρ. κατὰ (ὑπεράνω) τῆς κεφαλῆς, ἄνωθεν, ὑπεράνωθεν, λ 588, Ύ. Δήμ. 182· μεταφ. ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, πέρα καὶ πέρα, «-Τρῶας κατάκρηθεν λάβε πένθος» Π 548.

***Κατα-κρημνάω**, κρεμνῶ μόνον κατὰ μέσ. διάθ. κρέμομαι ὡς κάτω, «-κατεκρημνῶντο βότρυες» Ύμ. 6, 39.

***Κατά-κρημνος, ον**, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, Βατρ. 154

Κατάκρης, ἀντὶ τοῦ κατάκρας, ἐπίρ., γραφόμενον διῃρημένως κατ' ἄκρης, ἴδ. ἄκρη, = ἐκ θεμελίων.

Κατα-κρύπτω, μέλ. ψω, ἀποκρύπτω, κατακρύπτω, περικαλύπτω τι, Χ 120, ψ 372, « ὑπό τινι» 329, ο 469 μετὰ δοτ «-νυκτὶ» μὲ νύκτα περικαλύπτω, ἢ ἐντὸς νυκτὸς κατακρύπτω, ψ 372, «-οὔτι κατακρύπτουσιν» η 205. Κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. «-ἄλλῳ δ' αὐτὸν (ἀντὶ τοῦ: ἑαυτὸν) φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκεν» πρὸς ἄλλον ἄνδρα παρωμοίαζεν ἑαυτὸν κρύπτων (τὴν ἀληθῆ του μορφήν), δ 247.

Κατα-κτείνω, μέλ. κατακτενῶ, Ω 412, καὶ κατακτανέω Ζ 409, ἀόρ. α' κατέκτεινα, ἀόρ. β' κατέκτανον, προστ. κάκτανε (ἀντὶ τοῦ: κατάκτανε) Ζ 164 ἔτι δὲ καὶ ἀόριστος κατέκταν, ἀπαρμφ. κατακτάμεν καὶ κατακτάμεναι, μετοχ. κατακτάς· παθ. ἀόρ. α' κατεκτάθην· μέσ. μέλ. κατακτανέομαι, μέσ. ἀόρ· κατακτάμενος, μὲ παθ. σημ.. π 106. ἀποκτείνω, φονεύω, τινά, Ε 608 κ. ἀ., « ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες» (μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημασ) οὕτως θὰ φονευθῆτε καὶ ὑμεῖς, Ξ 481, « τατέκταθεν» ἀντὶ τοῦ: κατεκτάθησαν, Ε 558, γ 108.

Κατα-κύπτω, ἀόρ. κατέκυψα, σκύπτω κάτω, *Ἰλ. Ζ 611, Ρ 527.

Κατα-λαμβάνω, συλλαμβάνω, πιάνω, μόνον ἐν τμ., ἴδ λαμβάνω.

Κατα-λέγω, μέλ. καταλέξω, ἀόριστ. α' κατέλεξα· μέσ. μέλ. καταλέξομαι, μέσ. ἀόρ. α'. κατελεξάμην· γ' ἐν. ἀορ. συγκεκ. κατέλεκτο, Ι 662, ἀπαρμφ. καταλέχθαι, ο 394, μετοχ. καταλέγμενος· κυρ. σημ. καταστρώνω, καταθέτω. 1) Ἐνεργ. ἐκθέτω, λέγω, διηγοῦμαι ἀπαγγέλω τί τινι· πολλάκις μετὰ τῶν ἐπιρ. «-εὖ, ἀτρεκέως» Ι 115, Κ 413 κ. ἀ., ἑπομένου «-ὅπως»

ρ 44, «-ἐν μοίρῃ κατέλεξας» καθὼς πρέπει εἶπες, Τ 186, «-καταλέγω τινά ἤ, . . . ἤ» διηγοῦμαι περί τινος ἄν.... ἤ, δ 832. 2) Μέσ. κατακλίνομαι, πλαγιάζω ἵνα κοιμηθῶ, ἀναπαυθῶ, Ι 662, γ 353 κ. ἀ.

Κατα-λείβω, καταχέω, χύνω κάτω. Παθ. καταρρέω, κατασταλάζω, Σ 109 †.

Κατα-λείπω καὶ καλλείπω, μέλ. καταλείψω καὶ καλλείψω, ἀόρ. β' κατέλιπον, γ' ἐν. κάλλιπε καὶ κάλλιφ' πρὸ φων. δασυνομένου, Ζ 223, ἀπαρμφ. καλλιπέειν, π 296· α') καταλείπω, ἀπομακρύνομαί τινος, μετ' αἰτ. «-παρ' ὄχεσφιν» Μ 92, «-οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν» ρ 314 κ. ἄ. πλχ.· β') ἐγκαταλιμπάνω, κακῶς ἀφίνω ὀπίσω, «-'Αχαιούς» Φ 414 κ. ἀ., «-τεύχεα» Ρ 91· γ') καταλείπω, ἀφίνω μετὰ θάνατον, Ω 726, Ζ 223, φ 33· μεταφ. «-τινὶ ὀδύνας ἄλγεα» α 243, λ 279. δ.) παραχωρῶ, παρέχω, ἀφίνω, «-τινὶ εὐχωλήν» Δ 173 (ἐν τμ.), «-τινὰ ἕλωρ γενέσθαι» Ρ 151, γ 271, «-σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι» ε 344.

Κατα(λέχω), μέλ. λέξεται ἀόρ α' λέλατο, προστ. λέξαι, ἀόρ. β' συγκεκ. –ἔλεκτο, ἀπρμφ. –λέχθαι, μεταφ. –λέγμενος (λέχος). πλαγιάζω, κατακλίνομαι, ο 394, Ι 662.

Κατ-αλέω, ἀόρ. κατήλεσα, σσ, ἀλέθω καλά, «–πυρόν» υ 109 † ἐν τμ.

Κατα-λήθομαι, λησμονῶ ἐντελῶς, «-θανόντων» Χ 389 †.

Κατάλογος (καταλέγω) –ἀπαρίθμησις, –νεῶν (Β 485, καὶ ἐφ.)

Καταλοφάδεια [. . . ⏑ . .], ἐπίρ. ἐπὶ τοῦ τραχήλου, πλαγίως ἐπὶ τῶν ὤμων, «-φέρω» κ 169 † Εἶνε κυρ. οὐδ. τοῦ ἀχρ. ἐπιθέτου καταλοφάδειος ἐκ τοῦ ἀχρ. ἐπιρ. καταλοφάδην. δ ἐ. κατὰ λόφον, ἴδ. (λόφος). 'Η συλλαβὴ τα ἐκτείνεται διὰ τὸ μέτρον

Κατα-λύω [. . ⏑ .], μέλ. –ύσω. ἀόρ. ἀόρ. κατέλυσα, 1) ἀπολύω, λύω, «-ἵππους» ξεζεύγω, δ 28. 2) λύω ἐντελῶς, καταστρέφω, «-πολίων κάρηνα» Β 117, Ι 24.

Καταλωφάω, ἀναπαύομαι, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τῆς δυστυχίας, «-κακῶν» ἀπὸ τῶν κακῶν, ι 460 † (ἐν τμ.).

Κατα-μάρπτω, ἀόρ. α' κατέμαρψα, καταλαμβάνω, πιάνω. Ζ 364· ἰδίως τὸν φεύγοντα, καταφθάνω, Ε 65, Π 598. μεταφ. περὶ γήρατος, ὅπερ τρόπον τινὰ διῶκον καταλαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ω 390 (ἐν τμ.).

Κατ-αμάω [. ⏑ . .], μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α' καταμησάμην, συσσωρεύω, Ω 165 †.

Κατα-μίσγω, ἀναμιγνύω· μέσ. ἀναμιγνύομαι, μετὰ δοτ., Ὕμ. 18, 26.

Κατα-μύσσω [. ⏑ . .], μέσ. ἀόρ. α' ἀναύξ. καταμυξάμην, κατασχίζω,— Μέσ. «-χεῖρα» καταγδέρνω τὴν χεῖρά μου, Ε 425 †.

***Κατα-μύω καὶ καμμύω**, ἀόριστ. ἀπαρεμφ. καμμῦσαι, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς. κοιμῶμαι, Βατρ. 192.

Κατ-αμφι-καλύπτω [⏑ . ⏑ ⏑ . .], ἐντελῶς περικαλύπτω, καλῶς περιτυλίσσω, «-κεφαλῇ κατὰ ράκος ἀμφικαλύψας», ξ 349.

Κατα-νεύω, μέλ. κατανεύσομαι, Α 524, ἀόρ. α' κατένευσα, μετοχ. καννεύσας ἀντὶ τοῦ: κατανεύσας, ο 464, κατανεύω, νεύω, κάμνω, νεῦμα, τινί, ι 490, ο 464, «-κεφαλῇ, κρατί», Α 527 κ. ἀ., συνήθως «-ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν» Β 112 κ. ἀ., «-ὑπέστην καὶ κατένευσα» Δ 267, τινί τι, «-κῦδος, νίκην» Θ 175 κ.ἀ., μετ' ἀπαρφ.,

Β 112, Κ 393, Ν 369, δ 4. Πρβλ. **ἀνανεύω.**

Κάταντα [. . ⏑], ἐπίρ. (κατάντης), τὸν κατήφορον, πρὸς τὰ κάτω, Ψ 116 †.

Κατάντηστιν. ἐπίρ., ἴδ. ἄντηστις.

Κατ-αντικρύ, ἐπίρ., καταντικρύ, «-καταντικρὺ τέγεος πέσεν», *Ὀδ. κ 559, λ 64. (Τὸ υ ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν).

Κατ-άνω [. – . .], ἀντὶ τοῦ κατανύομαι. παθ. τελειώνω, χάνομαι, κατασπαταλῶμαι. «-τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται» ἐν ἀφθονίᾳ καταδαπανῶνται, κατασωτεύονται, *Ὀδ. β 58, ρ 537.

Κατα-πάλλομαι, μέσ. ἀόρ. συγκεκ. κατέπαλτο, τινάσσω κάτω. Μέσ. τινάσσομαι κάτω, καταπηδῶ, «-οὐρανοῦ ἐκ» Τ 351 †.

Κατα-πατέω [. . ⏑ . .], ἀόρ. κατεπάτησα, καταπατῶ, μεταφ. «-ὅρκια» παραβαίνω Δ 157 (ἐν τμ.) †.

Κατάπαυμα. τό, κατάπαυσις, μέσον πρὸς κατάπαυσιν, «-γόου» Ρ 38 †. Ἐκ τοῦ

Κατα-παύω, μέλ. σω, ἀόρ. κατέπαυσα. 1) ἐπὶ πραγμάτων, καταπαύω, κάμνω νὰ παύσῃ, παύω, τελειώνω, «-πόλεμον» Η 36, «μηνιθμόν» Π 62, «-χόλον θεῶν» δ 583. 2) ἐπὶ προσώπων, καταπαύω, καταπραΰνω, περιορίζω, Ο 105, β 168· κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ φονεύω, Π 618· «-ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν», β 244, «-τινά τινος» ἀποτρέπω, «-ἀγηνορίης» Χ 457, «-ἀφροσυνάων» ω 457.

Κατα-πεδάω, ἀόρ. κατεπέδησα, εἰς πέδας ἐμβάλλω, περιπλέκω, ἐμπερδεύω, Τ 94, λ 292. Πρβλ. **πεδάω.**

Κατα-πέσσω, ἀόρ. κατέπεψα, χωνεύω, μεταφ. «-χόλον» κρατῶ τὸν θυμόν, Α 81 †.

Κατα-πετάννυμι [. . . . – .], ἐξαπλώνω ἐπί τινος, Θ 441 (ἐν τμ.)†.

Καταπεφνών, ἴδ. κατέπεφνον.

Κατα-πήγνυμι [. . . – .], ἀόρ. α' κατέπηξα, ἐμπήγω κάτω, ἢ καλῶς, στερεῶς, «-ἔγχος ἐπὶ χθονί» *Ἰλ. Ζ 213, «σκόλοπας» Η 441, Ι 350.— Ἐκ τοῦ μέσου μόνον τὸ γ' ἐν. τοῦ συγκεκ. ἀορ. κατέπηκτο, (ἐν)κατεπάγη, «-ἐν γαίῃ» Λ 378.

Κατα-πίπτω, ἀόρ. κατέπεσον καὶ κάππεσον, καταπίπτω, κατακρημνίζομαι, ἀπολελ. Ε 560 κ. ἀ. «ἀπὸ πύργου» Μ 386, «-ἀπ' ἰκριόφιν» μ 414. πίπτω κάτω «ἐν Λήμνῳ» Α 593, «-ἐν κονίῃσιν» Δ 523, «-χαμᾶζε κάππεσεν ἐν κονίῃσι» Ο 538, «πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσε» Π 311, «-ἁλὶ» ε 374. Μεταφ. «-πᾶσιν παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός», Ο 20.

Κατα-πλέω, πλέω κάτω, τουτέστιν ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰς τὴν παραλίαν, προσορμίζομαι, προσεγγίζω ι 142 †.

Κατα-πλήσσω, μόνον ἐν τῷ παθ. ἀορ. κατεπλάγην, κυρ. κτυπῶ τινα κάτω, ἑπομ. ἐκπλήττω, τρομάζω· παθ. ἐκπλήττομαι τρομάζω, Γ 21 †.

***Καταπνείω**, ἀντὶ τοῦ καταπνέω, ἐπιπνέω, Ὑ. Δήμ. 239.

Κατα-πρηνής, ές, προβεβλημένος, προτεταμένος, εἰς τὰ πρόσω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ἐκτεταμένος, ἐπίθ. τῆς «-χειρός» τῆς πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένης ἵνα ψηλαφήσῃ ἢ καταβάλλῃ, τουτέστι μὲ τὴν παλάμην πρὸς τὴν γῆν, Ο 114, 398, Π 792, ν 164, τ 467, Ὑ. Ἀπ. 333.

Κατα-πτήσσω, ἀόρ. α' κατέπτηξα, καὶ ἀόρ. β' συγκεκ. κατέπτην, συγκύπτω, (ὑπὸ φόβου) συστέλλομαι, ζαρώνω, «-ποτὶ γαίῃ θ 190, «-ὑπὸ

θάμνῳ» Χ 191, «-ἵππω καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι» Θ 136.

Κατα-πτώσσω=**καταπτήσσω**, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. ὑποστέλλομαι, ἀποσύρομαι (ὑπὸ φόβου), ἀποδειλιῶ, *Ἰλ. Δ 221, 320, Ε 254· μεταφ. ἐκπλήττομαι, ζαρώνω Ε 476.

Κατα-πύθω, ἀόρ. κατέπυσα [. . – .], κάμνω τι νὰ σήπηται, σαπίζω, μετ' αἰτ. Ὕ. Ἀπ. 371· καθ. σήπομαι, Ψ 328 †.

Κατ αράομαι [. – . . .], ἀποθ. καταρῶμαι, εὔχομαι περί τινος κακόν τι, «-τινὶ ἄλγεα» τ 330, πολλὰ κατηρᾶτο» Ι 454.

Κατα(ϝ)ριγηλὸς [. . – . .], ή, όν, (ϝρῖγος) φρικτός, φρικαλέος, τρομερός, ξ 226 †.

Καταρ-ρέζω, καὶ κατα-ρέζω, μετοχ. καρρέζουσα ἀντὶ τοῦ: καταρρέζουσα, Ε 424, ἀόρ. α' κατέρεξα· κυρ. κάμνω πρὸς τὰ κάτω, καταψηλαφῶ, καταψήχω, μεταφ θωπεύω, συνήθ.« χειρί τέ μιν κατέρεξεν» Α 371, δ 610 κ. ἀ.

Καταρ-ρέω, ρέω κάτω, καταρρέω, «-αἷμα ἐξ ὠτειλῆς» Δ 149, «-ἐκ μελέων» λ 559 κ. ἀ., μετὰ γεν. «-χειρός» Ν 539. (Πανταχοῦ ἐν τμ., πλὴν Δ 149. Ε 870).

Κατ-άρχομαι, παρ' Ὁμ. μόνον εἰς θρησκευτικὴν σημασίαν, κάμνω τὴν ἀρχὴν (τῆς θυσίας), ἀρχίζω, ἐπὶ τῆς τελετῆς τῆς προηγουμένης τῆς κυρίως θυσίας μετ' αἰτ. «χέρνιβά τ' οὐλοχύτας», γ 445 †. Πρβλ. **ἀπάρχομαι**, **ἄρχομαι**.

Καταδαπῆη, ὑποτ. ἀορ. τοῦ σήπομαι.

Κατα-σβέννυμι [. . . – .], ἀόριστ. α' κατέσβεσα, κατασβύνω, σβύνω ἐντελῶς, «-πῦρ» Φ 381, Ψ 327, ἐν τμ., Π 293, Ξ 297.

Κατα σεύομαι, μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. β' κατέσσυτο, (ἐσϝυτο) καταπίπτω, εἰσορμῶ, «-κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα», Φ 382 †.

Κατασήπομαι, ὑπ. ἀρ. σαπήῃ = καθ' ὅλον τὸ σῶμα σαπῇ Τ 27 †.

Κατα-σκιάω, κατασκιάζω, ἐπισκιάζω, μ 436 †.

Κατα-σμύχω [. . – .], κατακαίω, «-πυρὶ νῆας» Ι 653 † (ἐν τμ.)

***Κατα-στείβω**, καταπατῶ, Ὕμ. 18, 4, ἐν τμ.

***Κατα-στίλβω**, καταλάμπω, «πρηῢ σέλας» καταπέμπω γλυκεῖαν λάμψιν, Ὕμ. 7. 10.

Κατα-στορέννυμι, [. . . – .] καὶ **κατα-στόρνυμι** μετοχ. καστορνῦσα ἀντὶ τοῦ: καταστορνῦσα, ρ 32, ἀόρ. α' κατεστόρεσα, 1) καταστρώνω, στρώνω κάτω, «-κώεα» ρ 32, «-ῥῆγος» υ 73 (ἐν τμ.). φ 2 (ἐν τμ.). 2) ἐπιστρώνω, ὑπεράνω (τινὸς) στρώνω, «-κάπετον λάεσσιν» στρώνω τὸν τάφον ἀπ' ἐπάνω μὲ λίθους, Ω 798.

***Κατα-στρέφω**, ἀόρ. α' κατέστρεψα, ἀναποδογυρίζω, «-ποσσί τι» Ὕμ. Ἀπ. 73

Κατα-στυγέω, ἀόρ. β' κατέστυγον, φρίττω, τρομάζω, Ρ 694, «-τινά» φρίττω πρός τινα, τρομάζω τινά, κ 113 (ἐν τμ.).

***Κατα-στύφελος** [. . ⏑ . .], ον, κατάσκληρος, «-πέτρη» Ὕ. Ἑρμ. 124.

Κατασχεθεῖν. Ἴδ. κατέχω.

***Κατα-τανύω** [. . ⏑ ⏑ .], ἀόρ α' καττάνυσα ἀντὶ τοῦ: κατετάνυσα, κατατανύζω, καθ' ὁλοκληρίαν τεντώνω, «-ὅπλα» Ὕμ. 6, 34.

Κατα-τείνω, ἀόρ. κατέτεινα, τεντώνω καλά, «-κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω» Γ 261, Τ 394.

Κατα-τήκω, ἀόρ. κατέτηξα. 1) μεταβ. ἀναλύω, λυώνω, «-χιόνα» τ 206. 2) Μέσ. κατατήκομαι, λυώνω ἐντελῶς, «-χιὼν κατατήκεται» τ 205· μεταφορ. «-ἦτορ» 'Οδ. τ 136.

Κατα-τίθημι [. . ⏑ . .], μέλ. καταθήσω, ἀόρ. α' κατέθηκα, ἀόρ. β' μόνον ἐν τῷ πληθ. συγκεκομ. κάτθεμεν, κάτθεσαν ἀντὶ τοῦ κατέθεμεν κτλ., ὑποτ. καταθείομεν ἀντὶ τοῦ καταθῶμεν, ἀπαρμφ. κατθέμεν ἀντὶ τοῦ καταθεῖναι· μέσ. ἀόρ. β' πληθ. κατθέμεθα κτλ. ἀντὶ τοῦ κατεθέμεθα κτλ., γ' πληθ. κατέθεντο, ὑποτ. καταθείομαι ἀντὶ τοῦ καταθῶμαι, Χ 111. 1) 'Ενεργ. βάλλω τι ἢ τινὰ κάτω μετὰ προσοχῆς, καταθέτω, «-τι ἐπὶ χθονὸς ἢ ἐπὶ χθονί» κατὰ γῆς, Γ 293, Ζ 473, «-τινὰ ἐν λεχέεσσι» Σ 233, «-τόξα ἐς μυχόν» π 285, «-χλαῖναν ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνου» υ 96, «-ὑπ' αἰθούσῃ» χ 449, «-ἐκ καπνοῦ» ἴδ. ἐκ 1) β'), «-τεύχεα πρόσθεν 'Αχιλλῆος» καταθέτω ἔμπροσθεν τοῦ 'Αχ., Τ 12 (ἐν τμ.), «-τινὰ εἰς 'Ιθάκην» ἀποβιβάζω τινὰ εἰς τὴν 'Ιθάκην, π 230, «ἐν Λυκίης δήμῳ» Π 683, «-ἐπ' αὐτῷ κεφαλὰς καταθέντε» Ψ 381, «-ἕδρην» π 45, «-εὐνήν, δέμνια» διευθετῶ, στρώνω, τ 317, 599 (ἐν τμ.) β) δημοσίᾳ καταθέτω, βάλλω ὡς βραβεῖον, ω 91, «-λέβητα» Ψ 267 κ. ἀ. Διαφέρει ὁπωσοῦν τὸ «ἄεθλον καταθήσω» θέλω καταστήσῃ, διατάξῃ ἀγῶνα, τ 572· γ') καταθέτω εἰς φύλαξιν, φυλάττω, «-γάλα» ι 247, «-μοχλόν» ι 329 δ') ἀποθέτω, θέτω κατὰ μέρος «-τόξα» φ 260. 2) Μέσ. α') καταθέτω τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ χάριν ἐμαυτοῦ, εἰς ἰδίαν μου χρῆσιν, «-τεύχεα ἐπὶ γαίῃ» τὰ ὅπλα μου, Γ 114, Χ 111, «-πόσιν καὶ βρῶσιν ἐν νηί» ν 72 κ. ἀ., «ὅπλα νηός» 'Υ. 'Απ. 457 ἐν τμ. β') ἐπὶ νεκροῦ, ἐνταφιάζω, ω 190· γ') «-ἔντεα πατρὸς ἐς θάλαμον» 17, 20· ὅθεν φυλάττω τι δι' ἐμαυτόν, «-τι ἐπὶ δόρπῳ» σ 45.

***Κατα-τρίζω**, τρίζω, τσιρίζω δυνατά, ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν πτηνῶν, μυῶν κ.τ.τ. Βατρ. 88.

Κατα-τρύχω [. . –]. κατατρίβω, φθείρω· μεταφ. καταπιέζω, «-τινά» ο 309. π 84. «-λαοὺς δώροις» Ρ 225.

***Κατα-τρώγω**, ἀόρ. κατέτρωξα, τραγανίζω, κοκκαλίζω, Βατρ. 126 182.

Κατ-αῦθι. ἐπι. αὐτόθι. εἰς τὸν τόπον. Ν 653, Ρ 535, Ω 470, κ 567, φ 55. 'Η πρόθεσις κατὰ ἀποδοτέα ἀείποτε εἰς τὸ ῥῆμα.

Κατ-αυτόθι=τῷ προηγ., Φ 344.

Κατα-φαγεῖν, ἀπαρμφ. τοῦ ἀορ. τοῦ **κατεσθίω**.

***Κατα-φαίνω**, καταδεικνύω. Τὸ μέσ. καταφαίνομαι, γίνομαι φανερός, 'Υ. 'Απ 431.

Καταφένω, μόν. ἀόρ. β' αναδιπλ. -έπεφνον, ε(ν), ον, ὑποτ. πέφνῃ, μετοχ. πέφνων Ρ 539, Ψ 329, Ζ 183, 186= ἐφόνευσα.

Κατα-φέρω, μόνον ἐν τῷ μέσ. μέλ. κατοίσομαι, «-οὐ μ' ἄχος κατοίσεται "Αϊδος εἴσω», Χ 425 †.

***Κατα-φθινύθω** [. . ⏑ ⏑ .], ἕτερος τύπος τοῦ **καταφθίω**, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ., καταφθείρω, ἐξαφανίζω, «-τιμήν» 'Υ. Δήμ. 354.

Κατα-φθίω, μέλ. καταφθίσω, παθ. παρακ. κατέφθιμαι, ὑπερσ. κατεφθίμην, ὅπερ ἐν ταὐτῷ εἶνε καὶ μέσ. ἀόρ. β' συγκεκ., ἀπαρμφ. κατεφθίσθαι, μετοχ. κατεφθίμενος. 1) μεταβ διαφθείρω, ἐξαφανίζω, τινά, ε 341. 2) ἐν τῇ παθ. καὶ μέσ. φωνῇ ἀμεταβ. ἐξαφανίζομαι, τελευτῶ, «-ᾔια κατέφθιτο» ἦσαν τελειωμέναι αἱ τροφαί, δ 363. 'Ι-

δίως ἢ μετοχ. τοῦ ἀορ. «-καταφθίμενος» νεκρός, Χ 288, γ 196, «-νέκυες καταφθίμενοι» λ 491, καὶ ὡς οὐσιαστ. *Υ. Δήμ. 478.

Κατα-φλέγω, μέλ. ξω, κατακαίω, «πάντα πυρί» Χ 512 †.

Κατα-φυλαδὸν [, . — ⏑ .], (φῦλον) ἐπίρ. κατὰ φυλάς, εἰς φυλὰς διηρημένοι, Β 668 †.

Κατα-χέω, ἀόρ. α') κατέχευα, μέσ. ἀόρ. συγκεκομ. καὶ μὲ παθ. σημασ. κατέχυτο (μόνον ἐν τμ.) καὶ κατέχυντο, μ 411. 1) κυρ. α') ἐπὶ ρευστῶν πραγμάτων, χέω κατά τινος, ἐπιχέω, χύνω ἐπάνω, «-ἔλαιον χαιτάων τινί» Ψ 282, «-ὕδωρ τινί» Ξ 435, «φιάδας ἔραζε» Π 459, «-δάκρυ» χύνω δάκρυ, δ 556, κ 201· β') ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, καταρρίπτω, ἐπιρρίπτω, ἀφίνω νὰ καταπέσῃ, «-χιόνα, νιφάδας» τ 206, Μ 158, «-πέπλον ἐπ' οὔδει» Ε 734, «-θέσθλα χαμαί» Ζ 134, «-τεῖχος εἰς ἅλα» Η 461, «-ἡνία» Ρ 619· ὡσαύτως «-πτερά» ο 527 (ἐν τμ.). 2) μεταφ. ἐπιχέω, διαχέω, ἐξαπλώνω ἐπί τινός τι, ἢ περιβάλλω, περικαλύπτω τινὰ διά τινος, «-ὀμίχλην, ἀχλύν, χάριν τινί» ἐπιρρίπτω κατά τινος, Ψ 408, λ 433, ξ 38, χ 463, «-πλοῦτόν τινι» Β 670, παθ. «-κὰδ δ' ἄχος χύτο ὀφθαλμοῖσι» λύπη διεχύθη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, Υ 282.

Κατα-χθόνιος, **ον**, χθόνιος, ὑπόγειος, «-Ζεύς» τουτέστιν ὁ Ἅδης Ι 457 †.

Κατέ(F)αξα, ἴδ. κατάγνυμι.

Κατ-έδω, μέλ. κατέδομαι, παρακ. ἐνεργ. κατέδηδα ἐν τμ. Ρ 542· κατατρώγω καταβιβρώσκω, κυριολ. ἐπὶ ζώων, μετ' αἰτ., Τ 31, φ 463, Ρ 542 (ἐν τμ.) κ. ἀ.. Μεταφ. «-οἶκον, βίοτον, κτῆσιν» β 237, ν 369, 534 κ. ἀ. Τροπικ. «-ὃν θυμὸν κατέδει» τρώγεται. Ζ 202.

Κατε(F)έργνυμι [. . . — .], καὶ κατ-ε(F)έργω, ἀόρ. κατέερξα, κατακλείω, ἐγκλείω, «-κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ» κ 238, «-κατέερξεν βοῦς» *Υ. Ἑρμ. 356.

Κατέθηχ' = κατέθηκα ἀόρ. α' τοῦ κατατίθημι.

Κατ-είβω = **καταλείβω**. 1) Ἐνεργ. ἀφίνω νὰ καταστάλάξῃ, χύνω κατ' ὀλίγον, «δάκρυ» Π 4, φ 86 κ. ἀ. ἐν τμ. 2) Μέσ. καταστάλάζω, χύνομαι, κατ' ὀλίγον, καταρρέω.«-δάκρυ» κατείβετο παρειῶν» Ω 794· ἐπὶ ὕδατος, Ο 37, Φ 261. ε 185. Μεταφ. «κατείβετο αἰών» παρήρχετο, ε 152.

Κατ-εῖδον, μετοχ. κατιδών, Δ 508, Βατρ. 11, ἐλλειπτ. ἀόρ. τοῦ καθοράω, βλέπω πρὸς τὰ κάτω.

Κατ-ειλύω, (FέλFω, volvo λατ.) μέλ. ύσω, περιτυλίσσω, περικαλύπτω, καταχώνω, τινά, «ψαμάθοις» διὰ (ἢ ἐντὸς) τῆς ἄμμου, Χ 318 † (ἐν τμ.).

Κάτ-ειμι (εἶμι), μετοχ. κατιών, μέσ. ἀόρ. καταεισάμην, ἴδ. εἶμι. 1) κατέρχομαι, καταβαίνω, «-Ἴδηθεν» Δ 475, «ἀγρόθεν» ν 267, «-δόμον Ἄϊδος, Ἄϊδόσδε» εἰς τὸ Ἅδην, Ξ 457, Υ 294. «ποταμόνδε» κ 159, «εἰς ἄστυ» ο 505. 2) μεταφ. α') ἐπὶ ποταμοῦ καταρρέω, Λ 492 β') ἐπὶ πλοίου, «ἀράζω, «-ἐς λιμένα» π 472· γ') ἐπὶ βέλους καταπίπτω, «-ὅθι (δόρυ) καταείσατο γαίης» Λ 358.

Κατεκτάθην, ἴδ. κατακτείνω.

Κατ-εναίρω, μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α' κατενηράμην, ἀποκτείνω, φονεύω, «-χαλκῷ» λ 519 †.

Κατ-εναντίον, ἐπίρ. (ἀντίος) καταντικρύ, «-τινί» Φ 567 †.

***Κατενήνοθε**, ἀρχαῖος παρακείμενος

μὲ σημ. ἐνεστ. καὶ παρατ. κατάκειμαι, ἐπίκειμαι «-κόμαι κατενήνοθεν ὤμους» αἱ κόμαι καταχαλύπτουσι τοὺς ὤμους Ύ. Δήμ. 280.

Κατ-ένωπα (ἐκ τοῦ ἐνώψ, ἀπηρχαιωμένου οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ ἐνωπῆ) ἐπίρ. κατὰ πρόσωπον, Ο 320 †.

Κατεπάλμενος. ἴδ. κατεφάλλομαι.

Κατέπαλτο, ἴδ. καταπάλλω.

Κατ-επείγω, βιάζω, στενοχωρῶ, Ψ 623 (ἐν τμ.).

Κατ-έπεφνον, ες, ε, ἀόρ. (ἔπεφνον, ἴδ. φεν—) ἀπέκτεινα, ἐφόνευσα, τινά, Ζ 183, γ 252 κ. ἁ. Ρ 539.

Κατ-ερείπω, κυρ. μεταβ. καταχρημνίζω· ἐν δὲ τῷ ἀορ. κατήριπον καὶ παρακ. κατερήριπα ἀμετάβ. καταπίπτω, κατακρημνίζομαι, ἐπὶ τείχους, *Ἰλ. Ξ 55· μεταφ. «-κατήριπεν ἔργα αἰζηῶν» Ε 92.

Κατέρεξε, ἴδ. καταρέζω.

Κατερήριπεν παρκ. τοῦ κατερείπω.

Κατ-ερητύω [. . . ⏑ .], κατακρατῶ, ἐμποδίζω, καταστέλλω, ἀποτρέπω, τινά, θέλοντα νὰ ἀπέλθῃ, Ι 465, τ 545, ι 31.

Κατ-ερυκάνω [. . – ⏑ .], Ω 218 †, καὶ **κατ-ερύκω** [. . – .], κρατῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω. τινά, Ζ 192, 518· Ψ 491, α 315, γ 345 κ. ἁ. Ψ 734, χ 409. Παθ. κρατοῦμαι, ἐμποδίζομαι, χρονοτριβῶ, α 197, δ 498.

Κατ-ερύω [. . ⏑ .], ἀόρ. α' κατείρυσα, παθ. παρακ. κατείρυσμαι, καθελκύω, πάντοτε ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν συρομένων, **Οδ. ε 261 κ.ἅ. Παθ. θ 151, ξ 332, τ 289.

Κατ-έρχομαι, ἀποθ., μέλ. κατελεύσομαι, ἀόρ. κατῆλθον καὶ κατήλυθον, ἀπαρεμφ. κατελθέμεν ἀντὶ τοῦ κατελθεῖν· α') κατέρχομαι, καταβαίνω, «-Οὐλύμποιο» ἐκ τοῦ Ὀλ. Υ 125, «-ἐξ οὐρανοῦ» Ζ 109, «ἐπί τινα» α 304. Ἰδίως «-Ἄϊδός δε ἢ Ἄϊδος εἴσω» εἰς τὸν Ἅδην, Ζ 284, Η 330, κ 560 κ. ἁ., ἐν γένει δὲ ἀπὸ ὑψηλοτέρου τινὸς τόπου εἰς χαμηλότερον, οἷον ἀπὸ τῶν ἐνδοτέρω εἰς τὴν παραλίαν, «-ἐπὶ νῆα», α 303 κ. ἁ. ὡσαύτως καὶ λ 188 ἀπὸ τοῦ (ὑψηλότερον κειμένου) ἀγροῦ εἰς τὴν (παρὰ τὴν θάλασσαν) πόλιν, ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰς τὴν παραλίαν, εἰς τὸν λιμένα, κατάγομαι, α 182, ω 115· β') μεταφ. ἐπὶ βράχου ἀπορρηγνυμένου καὶ κατακυλινδουμένου, ι 484, 541.

Κατ-εσθίω, παρατ. κατήσθιε, ἀόρ. κατέφαγον, μόνον ἐν τμ. Β 317, κατατρώγω, καταβιβρώσκω,, Β 314, Γ 25, α 9, καταβροχθίζω, Φ 24, «ζωήν» π 429.

Κατεσσυτο, ἴδ. κατασεύομαι.

Κατ-ευνάζω, παθ. ἀόρ. α' κατευνάσθην, κατακλίνω, πλαγιάζω, μόνον παθητ. κατακλίνομαι, ἵνα κοιμηθῶ, πλαγιάζω, Γ 448 †.

Κατ-ευνάω — τῷ προηγ., ὅθ. μέλ. —ήσω, ἀόρ. κατεύνησα καὶ παθ. κατευνήθην, Ξ 245, 248. Παθ. δ 414, 421.

Κατ-εφ-άλλομαι, ἀορ συγκεκ. μετοχ. κατεπάλμενος, καταπηδῶ, πηδῶ (ἵνα ὁρμήσω) κατεπάνω τινός, Λ 94 †.

Κατ-έχω, μέλ. καθέξω, ἀόρ β' κατέσχον καὶ μέσ. κατεσχόμην, μετοχ. κατασχόμενος, ἔτι δὲ ἐκτενέστ. ἀόρ. β' κατέσχεθον (ἴδ. ἔχω ἐν ἀρχ.), γ' ἐν. κάσχεθε ἀντὶ τοῦ κατέσχεθε, Λ 702. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. α') κρατῶ κάτω, «-κεφαλήν» ω 242· β') κρατῶ ὀπίσω. ἐμποδίζω, τινά, Λ 702, Ο 186, γ 284, ο 200. Παθ. «ἤέρι κατέχοντο», Ρ 368, 644. πρβλ. **κατίσχω**. Μεταφ.

ἐπὶ καταστάσεων, «-οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε» λ 497· γ') κατέχω, ἔχω κατειλημμένον, εἰς καθαρῶς τοπικὴν σημ., Β 560· ἀλλαχοῦ δὲ μᾶλλον εἰς τροπ. σημ. «-νὺξ κάτεχ' οὐρανὸν» κατεκάλυπτε, ν 269, «-σελήνη κατείχετο νεφέεσσι» ι 145. Ἰδίως δὲ περὶ τοῦ χώματος, τῆς γῆς τῆς καλυπτούσης τοὺς νεκρούς, οἷον «-κάτεχεν φυσίζοος αἶα» Γ 243, Σ 332, λ 301, 549 κ' ά. «-πρίν καί τινα γαῖα καθέξει» πρὸ τοῦ μάλιστα θέλει καλύψῃ αὐτοὺς ἡ γῆ, Π 629, ν 427, ο 31, «-ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι πληροῦσι, Π 79, «-εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον» ι 6. 2) ἀμετάβ. προσορμίζομαι, προσεγγίζω, « κατέσχεθον Θορικόνδε» Ὕ. Δήμ. 126. Β') Μέσ. καλύπτομαι, «-κατασχομένη ἑανῷ» Ε 419. «-πρόσωπα χερσίν» τ 361.

Κατ-ηπιάω, (ἤπιος) καταπραΰνω παθ. «-ὀδύναι κατηπιόωντο» ἀντὶ τοῦ κατηπιῶντο,=κατεπραΰνοντο, Ε 417 †.

Κατ-ηρεφής, ές (ἐρέφω). κυρ. κατεστεγασμένος;σκεπασμένος, «-σταθμοί, κλισίαι» Σ 589· ὅθεν θολωτός, κατάστεγος. «-σπέος» ν 349, «-δάφνῃσι» ι 183· μεταφ. «-κῦμα, ὡς στέγη ἐπικρεμάμενον, ἐπικείμενον, τὸ ὁποῖον καταπλακώνει, ε 367.

Κατήριπε, ἴδ. κατερείπω.

Κατηφείη, ἡ, (κατηφής) κατήφεια, ταπείνωσις, καταισχύνη, * Ἰλ. Γ 51, Ρ 556 «-σοὶ ἐγὼ — κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσομαι» Π 498.

Κατηφέω (κατηφής), ἀόρ. α' κατήφησα, κατσουφιάζω, σκυθρωπάζω, Χ 293, «-ἐνὶ θυμῷ» π 342.

Κατηφής, ές, κατσουφιασμένος, κατησχυμένος,περίλυπος,ω 432 †.

Κατηφών, όνος, ἡ = **κατηφείη**, κατήφεια, αἶσχος, ὄνειδος, ὡς οὐσ. συγκεκριμ. μόνον Ω 253 †.

Κάτθανε, ἴδ. καταθνήσκω.

Κατθάψαι, ἴδ καταθάπτω.

Κατθέμεν, κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, ἴδ. κατατίθημι.

Κατίμεν, ἀντὶ τοῦ κατιέναι, ἴδ. κάτειμι.

Κατ-ισχάνω [. . ⏑ .],= **κατίσχω**, κατέχω, καταστέλλω,τ 42 †(ἐν τμ.).

Κατ-ίσχω, καὶ **καταΐσχω** (ὅπ. ἴδ.) ἕτερ. τύπος τοῦ **κατέχω**, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. 1)'Ενεργ. α') κρατῶ, ἐμποδίζω, «-ἵππους» Ψ 321· μεταφ. «-θυμοῦ μένος» τὴν ὁρμὴν τῆς ψυχῆς καταστέλλω, Ὕμ. 7,14· β') κρατῶ, διευθύνω, προσορμίζω, «-νῆα» λ 456 (πρβλ. **κατέρχομαι**). 2) Μέσ. κρατῶ, κατέχω δι' ἐμαυτόν, Β 233.

Κατ-οίσομαι, ἴδ. καταφέρω.

Κατ-όπισθε(ν), ἐπίρ. 1) τοπικ. ὄπισθεν, ὀπίσω, ἀπ' ὀπίσω, Ψ 505, χ 92, «-νεός» μ 148. 2) χρον. κατόπιν, ὕστερον, ἔπειτα, χ 40, ω 546, «-κατ. λιπέσθαι» ἀφίνω ὀπίσω μου,δηλ. μετὰ θάνατον, φ 116.

***Κατ-όπτης,ου**, ὁ,μᾶλλον (καθ-ορῶ), κατάσκοπος, κατοπτευτής. Ὕμ. Ἑρμ. 372.

***Κατ-ορούω**, καταπηδῶ, καταβαίνω, ὁρμητικῶς, Ὕ. Δήμ. 342.

***Κατουδαῖος, ον**, (κατ' οὖδας),καταχθόνιος, ὑπόγειος, Ὕ. Ἑρμ.112.

***Καττάνυσαν**, ἴδ. κατατανύω.

Κάτω [⏑.], ἐπίρ. (κατά),κάτω, πρὸς τὰ κάτω, «-ἕλκω» Ρ 136, «-ὁρόων» ψ 91.

Κατ-ωθέω, ὠθῶ, σπρώχνω, κάτω, Π 410 (ἐν τμ.) †.

Κατωμάδιος [⏑ . ⏑ ⏑ .], **η, ον**, (κατά, ὦμος)ὁ μεθ' ὁρμῆς ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τῶν ὤμων κινουμένου βραχίονος ῥιπτό-

μενος, τουτέστιν ὁ μεθ' ὅλης τῆς ὁρμῆς ῥιπτόμενος,, ἐπίθ. τοῦ «-δίσκου» Ψ 431 †.

Κατωμαδόν [⏑. ⏑.] (κατά, ὦμος), ἐπίρ. κινῶν ἀπὸ τῶν ὤμων τὴν χεῖρα, τουτέστι πάσῃ τῇ δυνάμει τῆς χειρὸς χρώμενος μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, «ἐλαύνω» μαστίζω μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ''Ιλ. Ο 352, Ψ 500.

***Κάτωρ, ορος**, ὁ, ἄγνωστος ἢ διεφθαρμένη λ. 'Υμ. 6 (7), 55, ἥν τινες ἐκ τοῦ κάζω, κέκασμαι ἐτυμολογοῦντες ἑρμηνεύουσιν ἄρχων.

Κατωρυχής, ὁ, ἡ, δοτ. πληθ. κατωρυχέεσσι, (κατ-ορύσσω), εἰς τὴν γῆν ἐμπεπηγμένος, χωμένος, «κατωρυχέεσσι λίθοισι»''Οδ. ζ 267 ι 185.

Καύκωνες, οἱ, ἔθνος ὄχι 'Ελληνικὸν ἀλλ', ὡς εἰκάζεται, Πελασγικόν. Κατῴκουν δὲ α') οἱ μὲν αὐτῶν ἐν τῇ Μικρᾷ 'Ασίᾳ (καὶ μετέπειτα ἰδίως ἐν Βιθυνίᾳ ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Μαριανδυνῶν μέχρι τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου) Κ 429, Υ 329. 'Επὶ Στράβωνος οὗτοι εἶχον ἐκλείψῃ· β') οἱ δὲ ἐν Τριφυλίᾳ, γ 366, καὶ ἐν 'Αχαΐᾳ περὶ τὴν Δύμην. 'Αλλὰ κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 17 περὶ αὐτῶν ὑπῆρχον πολλαὶ παραδόσεις, καὶ κατά τινας μὲν αὐτῶν ἐκαλοῦντο πάντες οἱ 'Επειοὶ καὶ Καύκωνες· κατ' ἄλλας δὲ εἶχον δύω κεχωρισμένας κατοικίας, τινὲς μὲν οἰκοῦντες ἐν Τριφυλίᾳ, τινὲς δὲ ἐν Κοίλῃ Ἤλιδι καὶ παρὰ τὴν Δύμην. Πρβλ. 'Ηρόδ. 1, 147, 4, 148.

Καυλός, ὁ, κυρ. τὸ κοτσάνι, παρ' 'Ομ. δὲ κατὰ τὸν Σχολ. τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος ἢ στειλεοῦ (στειλεαριοῦ) τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸν αὐλὸν τῆς λόγχης, Ν 162, 608, Π 115· ἔτι δὲ κώπη, λαβὴ τοῦ ξίφους, Π 338, ''Ιλ.

Καῦμα, τό, (καίω), καῦμα, καύσων, καῦσις ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου, Ε 865 †.

Καύστειρα, ἐπίθ. θηλ. (καίω), καυστική, θερμή, πεισματώδης, «-μάχη» ''Ιλ. Δ 342, Μ 316.

Καΰστριος, ὁ, ἀντὶ τοῦ **Κάϋστρος**, ποταμὸς τῆς 'Ιωνίας, πηγάζων ἐν Λυδίᾳ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν Ἔφεσον, τανῦν 'Ακκάρ-σού, Β 461.

Καὐτός=καὶ αὐτὸς Ζ 260, ζ 282.

Καφ-, κατ' ἄλλους δὲ **καπ-**, ἀρχαία ῥίζα, σημαίνουσα τὸ πνέω, χαλεπῶς ἀναπνέω, ἐκπνέω, ἀγωνιῶ, ἐξ ἧς μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ παρακ. κατ' αἰτ. «-κεκαφηότα θυμόν» τὴν ἐκπνέουσαν, ἀγωνιῶσαν ψυχήν, Ε 698, ε 468. 'Εντεῦθεν καὶ τὸ καπύω.

Κέ, κέν, μόριον ἐγκλιτικὸν (ἀρχικῶς ἔσχε τὸν τύπον **κά**), ὅμοιον μὲν κατὰ τὴν χρῆσιν πρὸς τὸ μόριον **ἄν**, ἀλλὰ βεβαίως ὄχι ἐντελῶς ταὐτοσήμαντον, οὐ μόνον διότι εὑρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ παραλλήλως κείμενα, ὡς ἐν τοῖς Λ 187, Ν 127, Ω 437, ε 361, ζ 259, ι 334, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ κὲ συντάσσεται μετὰ χρόνων, μεθ' ὧν ἢ οὐδέποτε ἢ σπανιώτατα συντάσσεται τὸ ἄν. Συντάσσεται· Α') Μεθ' ὁριστικῆς. 1) ἐντὸς καθαρῶς ὑποθετικῶν λόγων, μετὰ χρόνων ἱστορικῶν· α') ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθέσεως ὑπαρχούσης καὶ ῥητῶς ἐκφερομένης ἐν τῷ λόγῳ, ὅτε σημαίνει ὅτι τὸ διὰ τοῦ ἑπομένου (ἀποδόσεως) ἐκφραζόμενον ἤθελεν ἢ ἐδύνατο νὰ συμβῇ, ἂν συνέβαινεν ἢ ἐδύνατο νὰ συμβῇ τὸ διὰ τοῦ ἡγουμένου ἢ τῆς ὑποθέσεως) ἐκφραζόμενον. 'Αλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν συνέβη, ἢ δὲν δύναται νὰ συμβῇ, διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο δὲν συμβαίνει, π. χ. «καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες, 'Αχαιοί, εἰ μὴ Τυδείδῃ κέκλετ' 'Οδυσσεύς» Λ 311, πρβλ. Ε 679, Θ 90 κ. ἀ., «-εἰ δέ τευ ἐξ ἀλ-

λου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀΐδηλος, καί κεν δὴ πάλαι ἦσθας ἐνέρτερος Οὐρανιώνων» Ε 898. Ὡσαύτως καὶ ὅταν τὸ ἡγούμενον διὰ μετοχῆς ἐκφέρηται «-ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεας θυμῷ» (ἔνθα τὸ ἰδὼν=εἰ εἶδες), ω 90, «-ἔνθα καὶ ἄϋπνος (ἐξυπακ· ὢν) ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς» ἂν ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἄϋπνος (μὴ ἔχων ἀνάγκην ὕπνου), θὰ ἐλάμβανε δύω μισθούς, κ 84, πρβλ. Ε 22· β') εἰς προτάσεις κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτους, ἐν αἷς ἡ ὑπόθεσις ἐξυπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, π. χ. Γ 56 «-ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες, ἦ τέ κεν λάϊνον ἕσσο χιτῶνα» ὡσαύτως Ε 885 «-ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον». Ἐνίοτε δὲ ἡ ὑπόθεσις περιλαμβάνεται ἔν τινι ἑπομένῃ ἐναντιωματικῇ προτάσει, οἷον «-καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν, ἀλλά με κῦμα—ἀπέωσε» τουτέστιν: εἰ μή με κῦμα — ἀπέωσεν, (ἀλλ' ἐπειδή με κῦμ' ἀπέωσεν, οὐκ ἀσκηθὴς ἱκόμην) ι 79 κ. ἀ. 2) Σημαίνει ὅτι τὸ λεγόμενον εἶνε μὲν ἰδία τοῦ λέγοντος κρίσις, ἀλλ' ἀναλόγως τῶν περιστάσεων μετὰ μείζονος ἢ ἐλάσσονος βεβαιότητος προσδοκᾶται νὰ ἐπαληθεύσῃ, πιστεύω, θαρρῶ, βεβαίως· α') μετὰ ἐνεστῶτος μόνον Ξ 484 «-τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι» διὰ τοῦτο, πιστεύω, καὶ ἐπιθυμεῖ τις κτλ. Ἀλλαχοῦ δὲ τὸ κ' ἐκληπτέον ὡς καί, οἷον γ' 255, ἢ διωρθώθη νῦν ἡ ἔγκλισις, οἷον β 86 «-ἐθέλοις» ἀντὶ τοῦ ἐθέλεις, α 316, «-ἀνώγῃ» ἀντὶ τοῦ ἀνώγει. Πρβλ. καὶ ζώννυμι ἐν ἀρχῇ· β') μεθ' ἱστορικοῦ χρόνου, «-ἦ γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέστης κτεῖνεν» δ 546. Ἀλλαχοῦ δὲ τὸ κ'=καί, οἷον Ν 734. Ἄλλα δὲ πάλιν χωρία, ἐν οἷς φαίνεται ἡ τοιαύτη σύνταξις, ἀνάγονται εἰς τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν περίστασιν 1) β'), οἷον «-ἵππων ἐπιβήτορας, οἵ κε τάχιστα ἔκριναν μέγα νεῖκος πολέμοιο» σ 263· ὡσαύτως «-ἦ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν, ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει» ὅστις θὰ μὲ ἠγάπα. . . (ἂν δηλ. ἐπανήρχετο) ξ 62 καὶ ν 206 καὶ τ 25· γ') συχνότατα μετὰ τοῦ μέλλοντος· a) ἐν αὐτοτελεῖ προτάσει, «-καί κέ τις ὧδ' ἐρέει» καὶ ταῦτα, πιστεύω, θὰ εἴπῃ τις Δ 176 κ. ἀ., «-οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον» Θ 405, «-οὐδέ κε τίς μοι μῦθον ἀτιμήσει» οὐδεὶς βεβαίως, Ι 61, πρβλ. Α 139, 523, Γ 138, Ι 262 κ. ἀ.· b) ἐν ὑποθετικῇ προτάσει, «-εἰ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι» ἂν ἴσως, ἂν τυχὸν σ' εὕρω, Β 258, Ο 213· ἰσοδυναμεῖ ἄρα τῷ ἐὰν μεθ' ὑποτακτικῆς· c) ἐν τῇ ἐξηρτημένῃ ἐρωτήσει, «-νόησον ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι ἦ (ἢ) κεν ἐάσεις» ἂν ἴσως θὰ τὸν σώσῃς, Υ 311, «-φράσσομαι εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι» π 238, πρβλ. Φ 226. ο 524· ἔτι δὲ καὶ μεθ' ὑποτακτικῆς συγχρόνως (ἅτε τῷ μέλλοντι τῆς ὁριστικῆς τότε ἰσοδυναμούσης) «-τῷ μ' ἀνέσει θεός, ἦ (ἢ) κεν ἁλώω» σ 265. d) ἐν τοῖς ἀναφορικοῖς λόγοις, τοῖς περαιτερόν τινα προσδιορισμὸν ἐκφέρουσι, «-παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι» Α 175, πρβλ. Ι 155, 297, «-ἦ ἔτι χρυσοῦ ἐπιδεύεαι ὅν κέ τις οἴσει Τρώων» ὃν τυχὸν κτλ., Β 229, πρβλ. Ψ 675, δ 80, κ 432 κ. ἀ. Β') Μεθ' ὑποτακτ. σημ. τὸ Κὲ γεγονός τι ἐκ περιστάσεων μέν, ἀναφερομένων ἢ μή, ἐξαρτώμενον, μετὰ βεβαιότητος ὅμως προσδοκώμενον· ὅθεν 1) ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, «-τὴν μὲν ἐγὼ πέμ-

φω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω» Α 184, «-μή μ' ἔρεθε, σχετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι» Γ 417, πρβλ. Δ 433, Ξ 235, Π 129, α 396. Πανταχοῦ ἐνταῦθα ἐδύνατο νὰ τεθῇ καὶ ὁ πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν ἰσοδύναμος μέλλων τῆς ὁριστικῆς. Ἀξία σημειώσεως εἶνε ἐν τούτοις ἡ ἐναλλαγὴ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς, «-ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι, ἄλλον κε φιλοίη» ἄλλον θὰ ἐμίσει, ἄλλον θὰ ἠγάπα, δ 692. 2) ἐν ἀναφορικοῖς λόγοις, α') οἵτινες ἐκφέρουσι περαιτερόν τινα προσδιορισμόν, καὶ τότε ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν μέλλοντα τῆς ὁριστικῆς· (πρβλ. ἀνωτ. Α'), 2), γ'), c), «-ἐπιθήσει φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι ὀδυνάων» τὰ ὁποῖα βεβαίως θὰ παύσωσι, Δ 191, «-σοὶ θωὴν ἐπιθήσομεν, ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ ἀσχάλῃς» β 192, δ 756 κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς δι' ἀναφορικῶν ἐπιρρημάτων ἀναφορικοῖς λόγοις, «-φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν ἀρεσσόμενοι πεπίθωμεν» Ι 112 κ. ἄ., «-οὔ τέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο, ἥν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω» β 43· β') ἐν ἀναφορικοῖς λόγοις, οἵτινες ἐπέχουσι τόπον ὑποκειμένου ἢ ἀντικειμένου, σημ. τὸ Κὲ (ὡς καὶ τὸ Ἂν Β') 2)) ἀοριστολογίαν, τουτέστιν ὅτι τὸ λεγόμενον δὲν λέγεται περὶ ὡρισμένου προσώπου ἢ πράγματος, ἀλλὰ περὶ παντὸς ὁμοειδοῦς ἀορίστως, «-ὃς δέ κ' ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται, ἔγχει ὀρεξάσθω» Δ 306, «-ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ» Α 218, Β 391 κ. πλχ. Ἐν δὲ ταῖς ἑξῆς φράσεσι « ἤ καί μοι νεμεσήσεαι ὅττι κεν εἴπω;», «-ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅττι κεν εἴπω;» Ε 421, α 158, 389 κ. ἄ., «-οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅττι κεν εἴπω» Β 361, «-μὴ κεῦθε νοήμασι ὅττι κέ σ' εἴρωμαι» θ 548 κ.ἄ., τὸ ὅττι κε δὲν ἐκφράζει ἀοριστολογίαν: ὅτι καὶ ἂν σοι εἴπω, ὅ,τι καὶ ἂν σε ἐρωτήσω, ἀλλ' ἀναφέρεται εἰς ὡρισμένον τι, ἐν τοῖς ἑξῆς ἐξακριβούμενον, σημ. λοιπόν: ὅ,τι θὰ σοὶ εἴπω, καὶ ἔχει καθαρὰν μελλοντικὴν σημασίαν. 3) ἐν χρονικαῖς καὶ αἰτιολογικαῖς προτάσεσιν, «-ἐπεί κε, ὄφρα κε κτλ.» ἴδ. τοὺς προσήκοντας συνδέσμους. 4) σπανίως ἐν τελικοῖς λόγοις διὰ τοῦ ἵνα ἐκφερομένοις, μ 156 (συχνότερον ἐν τοῖς διὰ τοῦ ὄφρα). 5) ἐν ἐξηρτημέναις ἐρωτήσεσιν ἐκφράζει ὅ,τι καὶ ὁ μέλλων τῆς ὁριστικῆς, «-φρασσόμεθ' ἤ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἦ (ἢ) κε μένωμεν» ἂν θά. . . . ἢ ἂν θά, Ι 619, «-εἴδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ» εἰς ποῖον... θὰ δώσῃ, Χ 130 πρβλ. Θ 533, καὶ ἐναλλασσομένης τῆς ἐγκλίσεως, «-ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην» Σ 308. Γ') Μετ' εὐκτικῆς ἐκφράζει τὸ Κέ, ὡς καὶ τὸ Ἂν, ἔννοιαν καθαρῶς ὑποκειμενικήν, τουτέστιν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ λέγοντος μόνον ὑπάρχουσαν καὶ κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐκφερομένην. Ὅθεν τίθεται 1) εἰς τὴν ἀπόδοσιν ὑποθετικῶν λόγων, «-εἰδὲ σὺ—ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο» θὰ κατέπαυες ἢ ἤθελες καταπαύσῃ, Δ 36 κ. ἄ. Πολλάκις δὲ καὶ μὴ τιθεμένης ῥητῶς τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' εἴτε διά τινος ἐπιρρήματος ὑποδεικνυομένης, οἷον «τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις» Δ 290 κ. ἄ., εἴτε ἁπλῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξυπακουομένης, οἷον «-νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν» Β 29· ὅθεν 2) πολλάκις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, ἵνα ἐκφράσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ὡς καθαρὰν γνώμην τοῦ λέγοντος, «-φαίης κεν» δύνασαι νὰ εἴπῃς, καθὼς πιστεύω, Γ 220 κ. πλχ. Ἐνίοτε δὲ ἐκφράζει ἠπιωτέραν τινὰ προσταγὴν «-τλαίης.

κεν=πλῆθι, Δ 94. ἢ καὶ εὐχήν. «ὥς κέ οἱ αὖθι γαῖα χάνοι» Ζ 281. Πρβλ. καὶ εἰ γὰρ 1). 2) ἐντὸς ἀναφορικῶν λόγων, περαιτερόν τινα ἐκφερόντων προσδιορισμόν, ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδοσιν ἐξυπακουομένης τινὸς ὑποθέσεως, «οὔ τοι μοι Τρώων τόσσον μέλει οὔτε κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ ἐν κονίῃσι πέσοιεν» (ἐὰν δηλ. κυριευθῇ ἡ Τροία), Ζ 453, 6 23, ι 126 κ. ἀ. 3) ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν «Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε—εἴ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδών» ξ 120, μ 114. 4) ἐν τῇ ὑποθέσει τῶν ὑποθετικῶν λόγων, »-τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα, εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτο» Ζ 50, πρβλ. Ε 273, Ι 362, 6 76 κ. ἀ. Δ') Μετ' ἀπαρεμφάτου μόνον Χ 110, «ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντι νέεσθαι ἠέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος». Ἐπαναλαμβάνεται δ 733 ἑξ., «-τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε—ἤ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν». Περὶ τῆς θέσεως τοῦ μορίου σημειωτέον ὅτι ἂν καὶ ἀνήκῃ κυρίως εἰς τὸ ῥῆμα, συνήθως ὅμως τάσσεται, ὡς καὶ τὸ Ἄν, εὐθὺς κατόπιν τῶν ἀρνητικῶν καὶ ἄλλων μορίων, ἐπιρρημάτων, ἐρωτηματικῶν λέξεων καὶ ἀντωνυμιῶν.

Κεάδης [. ⏑ .], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ **Κέου**, ὁ Τροιζήνιος, Β 847.

Κεάζω, ὡς (κείω), ἀόρ. α' ἐκέασα, σσ, καθ. παρακείμ. κεκέασμαι. παθ. ἀόρ. ἐκεάσθην· σχίζω, διασχίζω, οἷον ξύλα, ξ 418, «-ὀστέα» Π 347, Υ 161, συντρίβω, ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ, ε 132, η 250. Παθ. «-κεφαλὴ ἄνδιχα κεάσθη» διεσχίσθη εἰς δύω, Π 412, 578, Υ 387.

***Κέαρ**, τό, μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτ. ἀντὶ τοῦ συνηρ. **κῆρ** (ὅπ. ἴδ.), **καρδία**, Βατρ. 212.

Κέασ(σ)ε, σαν κτλ. ἀόρ. τοῦ κεάζω.

Κέαται, **κέατο**, ἀντὶ τοῦ κεῖνται, ἔκειντο, ἐκ τοῦ **κεῖμαι**.

***Κεβρήνιος**, **ία**, **ον**, ὁ κάτοικος τῆς Κεβρῆνος, πόλεως Αἰολικῆς, Ἐπιγ. 10.

Κεβριόνης, **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Θ 318. Σ 738 ἑξ.

Κεδάννυμι [. . – .], ἀντὶ τοῦ σκεδάννυμι, ἀόρ. ἐκέδασα, σσ, παθ. ἀόριστ. ἐκεδάσθην, διασκεδάζω, διασκορπίζω, «-κύνας, φάλαγγας» Ρ 283, 285, γ 131, ξ 242. Παθ. Β 398, «-κεδασθείσης ὑσμίνης» ἀραιωσθείσης τῆς μάχης, Ο 328, Π 306, πρβλ. Ν 739· 6') σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, διασπῶ, διαλύω, «-γεφύρας» Ε 88. (Ὁ ἐνεστ. παρ' Ὁμ. δὲν εὑρίσκεται· ὁ δὲ τύπος κεδάννυμι τίθεται μόνον ὅπου τὸ μέτρον δὲν συγχωρεῖ τὸν ἕτερον σκεδ.).

Κεδνός, **ή**, **όν**, (κῆδος ἢ κεκασμένος), ὑπερθ. κεδνότατος, Ι 586. 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικός, προνοητικός, φρόνιμος, πιστός, χρηστός, ἐπίθ. θεραπόντων, ἀμφιπόλων καὶ παντὸς εἴδους ὑπηρετῶν, α 335, ξ 170 κ. πλχ. Τὸ πληθ. οὐδ. ἄνευ οὐσιαστ. ἐν τῇ σταθερᾷ φράσει, «-κέδν' εἰδυῖα» πιστῶς φρονοῦσα, πιστὴν γνώμην ἔχουσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) Παθ. ἐπιμελείας καὶ φροντίδος ἄξιος, προσοχῆς ἄξιος, ἔντιμος, σεβαστός, περισπούδαστος, «-ἄναξ» ξ 170, «-τοκῆες» Ρ 28, «-μήτηρ» κ 8. «-κεδνότατοι ἑταῖροι» Ι 586, κ 225, «-ἄλοχος» Ω 730, χ 223. — Τῆς Ἰλ. μόνον ἔνθα ἀνωτέρω.

Κέδρινος [. ⏑ .], **η**, **ον**, (κέδρος) κέδρινος, ἐκ κέδρου, «θάλαμος» Ω 192 †. Ἐκ τοῦ

Κέδρος, ἡ, κέδρος, τὸ γνωστὸν δένδρον, οὗτινος τὸ εὐῶδες ξύλον ἦτο ἐν

χρήσει πρὸς θυμίασιν, Ε 60. (|| . Τοὺς κόκκους τῆς κέδρου, τὰ κεδρομπόμπολα μεταχειρίζονται σήμερον ἐνίοτε ἀναμιγνύοντες μετὰ τοῦ καπνοῦ (ταβάκου) οἱ καπνίζοντες).

Κειάμενος, κείαντες, ἴδ. καίω.

Κέαται, κείατο, ἴδ. κεῖμαι.

Κεῖθεν, ἐπίρ. τοπικόν, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖθεν, ἀπ' ἐκεῖ, Ὅμ. πλχ., ἀλλὰ καὶ ὡς χρονικὸν « κεῖθεν φράσομαι ἔργον» μετὰ ταῦτα θέλω σκεφθῇ τί τὸ ποιητέον Ο 234

Κεῖθι, ἐπίρ. τοπ. ἀντὶ τοῦ ἐκεῖθι, ἐκεῖ, Γ 402, γ 116 κ. ἀ.

Κεῖμαι, β' ἑνικ. κεῖσαι, καὶ κεῖαι (ἐν τῷ συνθέτῳ κατάκειαι), Ὕ. Ἑρμ. 254, γ' πληθ. κεῖνται, κέαται, κείαται καὶ κέονται, Χ 510, Π 232, ὑποτ. κέωμαι, γ' ἑνικ. κῆται, Τ 32, β 102 ἀπαρμφ. κεῖσθαι· παρατ. ἐκείμην, κείμην, γ' πληθ. ἔκειντο, κέατο καὶ κείατο, γ' ἑνικ. τοῦ θαμιστικοῦ τύπου κέσκετο φ 41, μέλ. κείσομαι. —Θεμελιώδης σημ. εἶμαι (κατὰ γῆς) ἐξηπλωμένος, πλαγιασμένος, κεῖμαι 1) ἐπὶ ἐμψύχων, Ὅμ. πλχ., ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων, κατάκειμαι, κοίτομαι, ἐπὶ τῶν τῶν κοιμωμένων καὶ ἐν γένει ἀπρακτούντων, Β 688, Η 230, Σ 121 κ. ἀ., ἐπὶ ἀσθενῶν, ἀδυνάτων, τετρωμένων καὶ νεκρῶν, Β 721, Θ 537, Λ 659, Ο 240, Σ 435, ε 457· εὑρίσκομαι ἔν τινι, ἐνέχομαι, κατέχομαι ὑπό τινος, α 46, φ 88, κεῖμαι ἐγκαταλελειμμένος, παραμελημένος, Ε 848, «-ἕλωρ Δαναοῖσι» Ε 685, «-κείσεαι αὔτως» Σ 338. πρβλ. υ 130, «-ἀπόθεστος» ρ 296· ἰδίως δὲ κεῖμαι ἄταφος, Τ 32 κ. ἀ. 2) ἐπὶ ἀψύχων· α') τόπων, χωρῶν, νήσων, κεῖμαι, η 244. ι 25 κ. ἀ.· β') πραγμάτων, κεῖμαι, εὑρίσκομαι, εἶμαι, « ἅρματα κεῖτο» Β 777. «-δίφρος» ρ 331, «-εὐνή» π 35· μάλιστα ἐπὶ πολυτίμων πραγμάτων (τῶν διὰ τοῦτο κειμηλίων λεγομένων), ἀπόκειμαι, εἶμαι φυλαγμένος, «-κτήματα, κειμήλια κεῖται ἐν δόμοις» Ζ 47, Ι 382, Λ 132. «-κεῖται ἄεθλα» εἶνε τεθειμένα βραβεῖα, Ψ 273· γ') μεταφορ. ἐπὶ καταστάσεων, «-πένθος ἐνὶ φρεσὶ κεῖται» ω 423, συχνὴ ἡ φρ. «-ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται», ἴδ. γόνυ.

Κειμήλιον, τὸ (κεῖμαι), πολύτιμον πρᾶγμα, ὅπερ ἐν ἀσφαλεῖ κατατίθεται φυλάττεται, κειμήλιον, Ζ 47, Ι 330, δ 613, ο 113. Ἰδίως δὲ τὰ ξένια, τὰ εἰς τοὺς ξένους διδόμενα πολύτιμα δῶρα, τὰ ὁποῖα ἐφυλάττοντο, α 312, δ 600. Ἐν γένει δὲ τὰ ἀκίνητα κτήματα. «-κειμήλιά τε πρόβασίς τε» β 75.

Κεῖνος, κείνη, κεῖνο, ἴδ. ἐκεῖνος.

Κεινός, ή, όν, (κενῆς ἴδε κενεός) ἀντὶ τοῦ κενός ἄδειος. Γ 376, Δ 181, «-κείν' ὄχεα» Λ 160, Ο 453.

Κείρω, μέλ. κερῶ, ἀπαρμφ. κερέειν, ἀόρ. ἔκερσα, μέσ. ἀόριστ. α' ἐκειράμην. Α') Ἐνεργ. 1) κείρω, ἀποκείρω, κουρεύω, «-κόμην τινί» Ψ 146, «-δοῦρα» ἀποκόπτω, Ω 450. 2) κατατρώγω, καταβιβρώσκω, ἐπὶ ζώων «-λήιον» Λ 560, « δημόν» Φ 204. «-ἧπαρ» λ 578. 3) Μεταφ. τρώγω, φθείρω, κατασπαταλῶ, «-κτήματα» β 312 κ. ἀ., «-βίοτον» α 378, β 143. Β') Μέσ. κουρεύομαι, κόπτω τὴν κόμην μου ἐν πένθει, ἵνα προσφέρω αὐτὴν θῦμα εἰς τὸν νεκρόν, «-κόμην χαίτας» Ψ 46, δ 198, ω 46.

Κεῖσε, ἐπίρ. τοπικ., ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε, ὅπερ. παρ' Ὅμ. δὲν εὑρίσκεται, εἶνε κινήσεως σημαντικόν, πρὸς τὰ ἐκεῖ, Μ 356, δ 274 κ. ἀ.

1. **Κείω καὶ κέω,** τύπος μέλλοντος

ἄνευ χρονικοῦ χαρακτῆρος ἐκ τῆς ῥίζης **κέω** (**κεῖμαι**)θὰ πλαγιάσω, θὰ κοιμηθῶ, θὰ ἀναπαυθῶ, τ 340. πολλάκις δὲ κατὰ μετοχὴν μετὰ τῶν κινήσεως σημ. ῥημάτων «βῆ δὲ κείων» ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ, ξ 532, «ἴομεν κείοντες» Ξ 340, «βὰν κείοντες» σ 428 «ὄρσο κέων» σήκου νὰ κοιμηθῇς, η 342 κ. ἀ. Ἀπαρμφ. «κειέμεν» θ 315.

2. **Κείω**, (κεστός, scio) ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **κεάζω**, σχίζω, ξ 425 †.

Κεκαδήσομαι, ἴδ. κήδω.

Κεκαδήσω,κεκάδοντο, κεκαδών, ἴδ. χάζομαι.

Κεκάμω, ἴδ. κάμνω.

Κέκασμαι, ἴδ. καίνυμαι.

Κεκαφηώς, ἴδ. καφ—.

Κέκλετο, ἴδ. κέλομαι.

Κεκληγα, ἴδ. κλαζω.

Κεκλητο, ἴδ. καλέω.

Κεκλόμενος, ἴδ. κέλομαι.

Κεκλυθι, κεκλυτε, ἴδ. κλύω.

Κέκμηκα, ἰδ. καμνω.

Κεκοπώς, ἴδ. κόπτω.

Κεκόρημαι, κεκορηότε, ἴδ. κορέννυμι.

Κεκορυθμένος, ἴδ. κορύσσω.

Κεκοτηώς, ἴδ. κοτέω.

Κεκράανται,κεκραεντο,ἴδ.κραίνω.

Κεκρυφαλος [. ⏑⏑ .], ὁ, πλεκτόν τι δίκτυον, δι' οὗ περιλαμβανομένη συγκρατεῖται τῶν γυναικῶν ἡ κομη κοινότερον μὲν (δικτυωτὴ) σκουφια ὁμοία περικεφαλαίᾳ Χ 469 †.

Κεκύθωσι, ἴδ. κευθω.

Κελαδεινός [. ⏑ . .], **ή, όν**, (κέλαδος), θορυβώδης, παταγώδης, πολυτάραχος, «Ζέφυρος» Ψ 208, «αὐλῶνες» Υ. Ἑρμ. 95. Ἰδίως επιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὰς ἐν τῇ θήρᾳ φωνὰς τὸν παρεπόμενον θόρυβον, Π 183, Υ 70. Ἡ αὐτὴ λεγεται καὶ ὡς οὐσιαστ. «κελαδεινή» Φ 511.

Κελαδέω [. ⏑ . .],ἀόρ.α' κελάδησα, θορυβῶ, κραυγάζω, βοῶ, ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, Ψ 869 †, ἴδ. ἐπικελαδέω. Ἐκ τοῦ

Κέλαδος [. ⏑ .], ὁ, θόρυβος, ταραχή, βοή, ὀχλοβοή, ἰδίως ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, Ι 547, Σ 530. ἐπὶ τοῦ θορύβου τῶν μνηστήρων, σ 402.

Κελάδων [. ⏑ .], **οντος**, ὁ, μετοχὴ τοῦ ἀχρ. ῥήματος καλάδω, μόνον κατ' ἄρσεν. γένος εὑρισκομένη, == κελαδέων, θορυβώδης, πολυπάταγος, «ποταμός. ῥόος» Σ 576, Φ 16, «Ζέφυρος» β 421.

Κελάδων [. ⏑ . **οντος**, ὁ, κυρ.ὄνομ. ποταμίου τινὸς τῆς Ἤλιδος ἢ Ἀρκαδίας, Η 133 Παρὰ Παυσαν. 8 35,9 λέγεται Κέλαδος. Κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 3, 21 ἀνεγίνωσκόν τινες ἐν τῷ μνημον. χωρίῳ τῆς Ἰλ. Ἀκίδων Ἴδ. καὶ λ Ἰάρδανος.

Κελαινεφής. **ές**. 1) οἱονεὶ: μαυροσύννεφος.μαυροκέφαλος. συχνὸν ἐπίθετον τοῦ Διος,ὡς ἐν μελαίναις νεφέλαις ἐμφανιζομένου. καθ' ὃ θεοῦ τοῦ ὑετοῦ καὶ τῆς καταιγίδος, Β 412 κ. πλχ Ὡς οὐσιαστ. Ο 46, ν 147. 2) ἐν γένει μέλας, μαῦρος, σκοτεινός. «αἷμα» Δ 140, Π 667, Φ 167, λ 36. Εἶναι δὲ σύνθετος ἡ λ. ἐκ τοῦ κελαινὸς καὶ νέφος καὶ συγκεκομμένη ἀντὶ τοῦ κελαινονεφής.

Κελαινός, **ή**, **όν**, (ῥίζα κελ. ἴδε κηλίς) μέλας, μαῦρος, «αἷμα» Α 303, π 441 κ. ἀ., ἔτι δὲ «νύξ, δέρμα, κῦμα, λαῖλαψ» Ἰλ. Ε 310, Ζ 117, Ι 6, Λ 747, «κελαινὴ χθών» „μαύρη γῆ", Π 384.

Κελαρύζω [. ⏑ . .], ῥέω μετὰ ποιοῦ τινος φλοίσβου ἢ ῥοθίου, ἐπὶ μικροῦ ποσοῦ ὕδατος, κελαρύζω, Φ 261, ε

323, ἐπὶ αἵματος, Λ 813.

***Κελεὸς**, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐλευσῖνος πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος, Ὕ. Δήμ. 105.

Κέλευθος, ἡ, (callis) πληθ. οἱ κέλευθοι καὶ τὰ κέλευθα. 1) ὁδός, δρόμος, πόρος, η 272, πολλάκις «ὑγρά, ἰχθυόεντα κέλευθα» περὶ τῶν θαλασσίων ὁδῶν ἢ πόρων, Α 312. γ 71, 177 κ.ἄ. «ἐγγὺς νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι» κ 86. 2) πορεία, δρόμος, ὁδός, ὁδοιπορία, «χάζομαι κελεύθου ἀποσύρομαι τῆς ὁδοῦ, ὑποχωρῶ, Λ 504, Μ 262, «ῥίμφα πρήσσοντες κέλευθον» εὐκόλως διατρέχοντες τὴν ὁδόν, διαπράττοντες τὴν πορείαν, Ξ 282, «τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου» ἐμποδίζουσι τῆς ὁδοῦ, α 195. Ὡσαύτως «ἀνέμων κέλευθα ἢ κέλευθοι» ὁρμαί, δρόμοι τῶν ἀνέμων, Ξ 17, Ο 620, κ 20 ε 383· β') Μεταφ. «θεῶν» ἡ ὁδός, ἐφ' ἧς βαδίζουσιν οἱ θεοί, ἡ πολιτεία, οὕτως εἰπεῖν, οἱ τρόποι τῶν θεῶν, Γ 406.

Κελευτιάω [. . ⏑ . .](κελεύω)μετοχ. κελευτιόων ἀντὶ τοῦ κελευτιῶν, συχνὰ πυκνὰ ἢ ἐπανειλημμένως κελεύω, προστάττω, προτρέπω, Ἰλ. Μ 265, Ν 125.

Κελεύω (κέλομαι), μέλ. εύσω· ἀόρ. α' ἐκέλευσα καὶ ἐπ. κέλευσα, κυρ. ὀτρύνω, «μάστιγι» Ψ 642· ὅθεν προτρέπω, παρακινῶ, παρορμῶ, συμβουλεύω, προστάττω, οὐ μόνον ἐπὶ προϊσταμένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὁμοίων σπανίως δὲ ἐπὶ κατωτέρων εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, ἐξαιτοῦμαι, Ω 599. κ 17. Συντάσσεται α') μετὰ δοτ. προσώπ. Β 442 ἢ μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ αἰτ. πράγμ. «ἀμφιπόλοισι ἔργα» Ζ 324, κ 136, ρ 193, 281· ἔτι δὲ ἀντὶ τῆς αἰτ. μετ' ἀπαρμφ. Β 50, 151. 6 6 κ. ἄ. β') συχνότερον μετὰ αἰτ. προσώπ. καὶ ἀπαρμφ. Β 114, Θ 318, Κ 242, Ρ 30 κ. ἄ. σπανιώτερον μετὰ μόνης αἰτ. προσώπ. «τινά» Ν 784, δ 274, ι 278. θ 204, ρ 22. γ') μετὰ δύω αἰτ. Η 68, 349, Υ 87.

Κέλης, ητος, ὁ, (κέλλω, celer) «ἵππον» ε 371 †, εἶνε «ὁ ἄζυξ καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος» ὁ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα σελλάριος, ὁ πρὸς μόνην τὴν ἱππασίαν χρήσιμος ἵππος.

Κελητίζω, ἐπὶ κέλητος ἐλαύνω, ἔφιππος τρέχω, ἱππηλατῶ. «ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς» Ο 679, ἔνθα ὁ λόγος περὶ ἐπιδεξίου τινὸς ἱπποδρόμου, ὅστις ἐν τῷ ἐλαύνειν πηδᾷ ἀπὸ ἑτέρου εἰς ἕτερον ἵππον. Ὁ Αἴας παραβάλλεται πρὸς τοιοῦτον ἱππέα.

Κέλλω, μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' ἔκελσα. 1) μεταβ. προσπελάζω, προσωθῶ, προσορμίζω, ἀράζω, «νῆα» τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, εἴτε μετὰ εἴτε ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ «ἐν ψαμάθοισι», Ὀδ. ι 549, κ 511, μ 5. 2) ἀμετάβ. προσορμίζομαι, ἀράζω, «κελσάσῃσι νηυσί» ι 149.

Κέλομαι (κέλλω), β' ἐν. κέλεαι (μετὰ συνιζήσεως) Ω 434, δ 812, κ 337· μέλ. κελήσομαι, κ 296, ἀόρ. β' μὲ ἀναδιπλ. ἐκεκλόμην, κεκλόμην, μετοχ. κεκλόμενος. 1)=κελεύω, προτρέπω, παρακινῶ, παρορμῶ, παροτρύνω, συμβουλεύω, συνήθ. μετὰ δοτ., Ὁμ. πλχ., καὶ ἀπαρμφ. «φυλασσέμεναι κέλονται ἀλλήλοις» Κ 419 κ.ἄ. συνηθέστ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. Ἀξιοσημείωτον τὸ «τὸ μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς κέλεται καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ», ἔνθα συντάσσεται μετ' αἰτ. καὶ προσδιορισμοῦ ταύτης κατὰ δοτ., ὡσανεὶ προηγεῖτο «οἱ θυμὸς κέλεται» ρ 555· ἔτι δὲ συντάσσεται καὶ μετὰ μόνης αἰτ., ἔνθα πολλάκις ἐξυπακούεται

ἀπαρέμφ Κ 534, δ 140, ζ 133, η 220 κ. ἀ. Πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ πτωτ. «κέλομαι γὰρ ἔγωγε» Ψ 894 κ. ἀ. «ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέλετο θυμός», Π 382· ἀσυνήθης εἶνε ἡ φρ. (ἐμαλακύνετο ὁ κηρός) «ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς» διότι τὸν ἠνάγκαζεν ἡ μεγάλη δύναμις, τῶν πιεζουσῶν χειρῶν δηλ., μ 175. 2) φωνάζω πρός τινα, καὶ μάλιστα κατ' ἀόρ. μετὰ δοτ. προσώπου. παραθαρρύνω, ἐνθαρρύνω, Ζ 66, 110, Θ 172· μετὰ αἰτ. καλῶ, «Ἥφαιστον» Σ 391, Ὕ. Δήμ. 21.

Κέλσαι, ἴδ. κέλλω.

Κεμάς, άδος, ἡ, κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς γραμματικοὺς εἶδος ἐλάφου ἢ δορκάδος· κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτέλ. Περὶ τ. ζ. ἱστορ. 9, 6, 2, διετὴς ἔλαφος, ἡ μήπω τελεία ἔλαφος, Κ 361 †.

Κέν, ἴδ. κέ.

Κενεαυχής, ές, (κενϳός, αὐχή). ἀλαζών, κενόδοξος, Θ 230 †.

Κενεός, ή, όν, ἀντὶ τοῦ κενὸς (κενϳός) (ὅπ. ἴδ.) ἄδειος, «χείρ» κ 42· «κενεὸν νέεσθαι» νὰ ἐπιστρέφῃ ἄδειος, τουτέστιν ἄπρακτος, Β 298, ο 214.

Κενεών, ῶνος, ὁ, (κενεός) κυρ. πᾶς τόπος κενός, ἰδίως δὲ ἡ λαγών, λαγόνι, τὸ μεταξὺ τοῦ ἰσχίου καὶ τῶν πλευρῶν μαλακὸν μέρος τοῦ σώματος, Ε 284, Λ 381, Π 821, χ 295.

Κενός, ή, όν κενός, ἄδειος, μεταφ. μάταιος, κούφιος, «κενὰ εὔγματα» χ 249 †. Ἀλλαχοῦ δὲ μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. μόνον τὸ κενεός, ὅπ. ἴδ.

Κένσαι, ἴδ. κεντέω.

Κένταυροι, οἱ. 1) παρ' Ὁμ. ἀρχαῖόν τι ἄγριον ἔθνος τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης, ἐκδιωχθὲν ὑπὸ τῶν γειτόνων Λαπιθῶν. Κατὰ τὸ Α 268 ἦσαν θηριώδεις μεγαλόσωμοι κάτοικοι τῶν ὀρέων («φῆρες ὀρεσκῷοι»), Λ 832, φ 295, Βατρ. 171, (ἔτι δὲ Ὕ. Ἑρμ. 224). 2) μετέπειτα δέ, πιθανῶς ἐπὶ Πινδάρου (πρβλ. Πυθ. 2,85), ἐμυθολόγουν ὅτι εἶχον πόδας ἵππου, ἴσως διότι ἦσαν ἱππεῖς ἀγαθοί, ἕως οὗ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπλάσθησαν ὡς τέρατα, κατὰ μὲν τὸ ἄνω ἥμισυ ἀνθρώπου, κατὰ δὲ τὸ ἐπίλοιπον ἵππου μορφὴν ἔχοντα, Βατρ. 171. (Ἐτυμολογεῖται δὲ κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ κεντέω καὶ ταῦρος, οἱονεί: ταυροθήρας· κατ' ἄλλους δὲ ἁπλῶς ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀχρήστου κεντάω = κεντέω, τουτέστι: κέντωρ, πτερνιστής, ἱππηλάτης).

Κεντέω, ἀπαρεμφ. τοῦ ἀορ. κένσαι (ὡς ἐκ τοῦ θέμ. κένω), κεντῶ, ἑπομ. πτερνίζω, ὀτρύνω, ἐρεθίζω, «ἵππον» Ψ 337 †.

Κεντρηνεκής, ές, (κέντρον ἕνεκα) ὁ ὑπὸ κέντρου ἐλαυνόμενος, ὀτρυνόμενος, φερόμενος, «ἵππος» μόνον 752, Θ 396.

Κέντρον, τό, (κεντέω), κέντρον, ἰδίως πτερνιστήρ, δι' οὗ πτερνίζονται, κεντοῦνται οἱ ἵπποι, Ἰλ. Ψ 387, 430, ἢ ἡ μάστιξ ἡ εἰς κέντρον ἀπολήγουσα.

Κέντωρ, ορος, ὁ, ἐπ. (κέντρον), κεντητής, πτερνιστής, «ἵππων» ἱππηλάτης, ἐπίθ. τιμητικὸν τῶν Καδμείων καὶ Τρώων Ἰλ. Δ 391, Ε 102.

Κέομαι, ἀντὶ τοῦ κεῖμαι, ἐξ οὗ τὸ κέονται. ἴδ. κεῖμαι.

Κεραΐζω [. ⏑ . .], (συγγ. τῷ κείρω). 1) καταστρέφω, ἐρημώνω «πόλιν» Π 830, Ω 245 κ. ἀ., τῆς Ὀδ. μόνον θ 516· «σταθμούς» Ε 557, Π 752, «θαλάμους» Χ 63. 2) ἐπὶ ἐμψύχων, φονεύω, σφάζω, Β 861, Φ 129.

***Κεραϊστής** [. ⏑ . .], οῦ, ὁ, (κεραΐζω) καταστροφεύς, λῃστής, μόνον Ὕ. Ἑρμ. 336.

Κεραίω, κεράω, ἴδ. κεράννυμι.

Κεραμεὺς [. ⏑ .], **έως, ῆος,** ὁ, (κέραμος), κεραμεύς, κεραμιδᾶς, σταμνᾶς, Σ 601 †, Ἐπ. 14, 1, 12.

***Κεραμήιος** [. ⏑ . ⏑ .], **ίη, ιον,** (κέραμος) ἀντὶ τοῦ κεράμειος, κεραμιδένιος, πήλινος, Ἐπ. 14, 14.

Κεραμὶς [. ⏑ .], **ῖδος,** ἡ, ἐξυπακ. ποίησις, κεραμεικὸν ποίημα, οἷα ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ 14ου ἐπιγράμματος.

Κέραμος [. ⏑ .], ὁ, (ἔρα), πηλός, χῶμα, ἑπομ. πᾶν ἐξ ὀπτῆς γῆς ἀγγεῖον, Ι 469, μεγάλοι πίθοι ἐν τῇ γῇ ἐγκεχωσμένοι. 2) εἱρκτή, δεσμωτήριον, φυλακή, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Κυπρίων, ὡς λέγει ὁ Σχολ., εἴτε διὰ τὸ σχῆμα, εἴτε διότι ὁ ἀπαγόμενος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐφυλάττετο ἐν αὐτῷ ὡς ἐν ἀγγείῳ, «-χαλκέῳ ἐν κεράμῳ» Ε 387. Τοιούτους μεγάλους πίθους εὗρεν ὁ ἀνακαλύψας τὴν Τροίαν ἐν Χισσαρλὶκ Ἑρρ. Σχλεῖμανν.

Κεράννυμι [. . – .], ἕτερος τύπος **κεράω** καὶ **κεραίω,** καὶ ἕτερος προσέτι **κιρνάω** καὶ **κίρνημι,** ἅπ. ἴδ., ἀόρ. α' ἐκέρασα, σσα, μέσ. ἀόρ. α' ἐκερασάμην, σσ. Ἐκ τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. κεράω ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. κερῶντας, ω 364, ἐκ δὲ τοῦ κεραίω τὴν προστ. κέραιε, Ι 203. Ἐκ δὲ τῆς μέσης φωνῆς ἐνεστὼς τῆς ὑποτ. κέρωνται, Δ 260, τῆς προστ. κεράασθε ἀντὶ τοῦ κερᾶσθε, γ 332, παρατατικὸς κερόωντο ἀντὶ τοῦ ἐκερῶντο, θ 470. 1) Ἐνεργ. κιρνῶ, μιγνύω, ἀνακατώνω, ἰδίως οἶνον καὶ ὕδωρ καὶ ἀποτελῶ τὸ κρασὶ (ὁ ἐ. κυρ. μὲν οἶνος ὕδατι κεκραμένος, ἐν δὲ τῇ καθομιλ. ἐν γένει=οἶνος), «-νέκταρ, οἶνον» ε 93, ω 364· ἐπὶ ὕδατος θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, ἵνα λάβῃ τὴν πρὸς λοῦσιν ὑπαιτουμένην θερμοκρασίαν, κ 362. 2) Μέσ. κιρνῶ δι' ἐμαυτόν, πρὸς χρῆσίν μου, «-οἶνον ἐνὶ κρητῆρσι» Δ 260, «-οἶνον» μόνον, γ 332, θ 470, υ 253, «-κρητῆρα οἴνου» κιρνῶν πληρῶ τὸν κρατῆρα οἴνου, γ 393, καὶ ἄνευ τῆς γεν. η 179, ν 50, σ 423. Πρβλ. **ἀνακεράννυμι.**

Κεραοξόος [. ⏑ . . .], **ον,** ἐπ. (κέρας, ξέω), κέρατα ξέων, κατεργαζόμενος, κερατοξόος, κερατουργός, «-τέκτων» Δ 110 †.

Κεραὸς [. ⏑ .], **ή, όν** (κέρας), κερασφόρος, «-ἔλαφος» Γ 24, Λ 475, Ο 271, Π 158, «ἄρνες» δ 85.

Κέρας, τό, (cornu Λατ.) γεν. κέραος δοτ. κέραϊ ἢ κέρᾳ, ὀνομ. πληθ. κέρα, γεν. κεράων, δοτ. κέρασι, κεράεσσι. (Τὸ α τοῦ κέρα εἶνε συνήθ. βραχύ). 1) κέρας, κέρατον, πρὸ πάντων τῶν βοῶν, Κ 294, γ 439· ὡς σύμβολον τῆς στερρότητος καὶ ἀκινησίας, τ 212. 2) κέρας, ὡς ὕλη τεχνουργική, τ 563, 566· ὅθεν μετωνυμικῶς πᾶν τὸ ἐκ κέρατος κατειργασμένον, οἷον α') τόξον, φ 395, «-κέραι (πρόφ. κεραϊ) ἀγλαέ»=ὁ κομπάζων ἐπὶ τοῖς πλοκάμοις ὡς λέγει ὁ σχολιαστής, Λ 385. «-ἐμπλοκῆς τι γένος (τῆς κόμης) εἰς κέρατος τύπον ἀναπλεκόμενον», β') τὸ κέρας τὸ παρὰ τὸ ἄγκιστρον, κατὰ τὸν Ἀρίστρ. κερατίνη τις σύριγξ, περιβάλλουσα τὸ σχοινίον ἐκεῖ ὅπου προσδένεται εἰς τὸ ἄγκιστρον, ἵνα μὴ τυχὸν ἀποκοπῇ τοῦτο ὑπὸ τῶν ἰχθύων, Ω 81, μ 253.

Κεραυνός, ὁ, κεραυνὸς καὶ ἀστραπή, (καθ' ὅσον καίει, ὅπου πέσῃ) τὸ σύνηθες ὅπλον τοῦ Διός, Θ 133, ε 128 κ. ἀ.

Κεράω, ἴδ. κεράννυμι.

***Κερδαίνω** (κέρδος), ἀόρ. ἐκέρδηνα, κερδίζω, Ἐπ, 14, 6.

Κερδαλέος [. ⏑ . .], η, ον (κέρδος) πᾶν ὅ,τι φέρει κέρδος, ἐπικερδής, ὠφέλιμος, «-βουλή» Κ 44· ὅθεν πονηρός, δόλιος. «-μῦθος» ζ 148, «-νόημα» θ 548· ἐπὶ ἀνθρώπων, κερδοσκόπος, πονηρός, πανοῦργος, σοφός, ν 291, ο 451.

Κερδαλεόφρων [. ⏑ . . .], ον, ἐκ. (κερδ.φρήν), ὁ κερδαλέα φρονῶν, πανοῦργος, δόλιος, Ἰλ. Α 149, 339.

Κερδίων, ον, συγκρ., καὶ ὑπερθ. **κέρδιστος**, η, ον, ἐκ τοῦ κέρδος, ἐπικερδέστερος, ὠφελιμώτερος, συμφορώτερος, μόνον ἐν τῷ οὐδ. Γ 41, β 74 κ. ἀ.—Τὸ ὑπερθ. ὁ πονηρότατος, πανουργότατος, δολιώτατος, Ζ 153 †.

Κέρδος, εος, τό. 1) κέρδος, ὄφελος, Κ 225, π. 311 κ. ἀ. 2) ὠφέλιμον μηχάνημα, σύμφορόν τι τέχνασμα, πονηρία, συνήθ. πληθ. Ψ 515, «-κέρδεα εἰδέναι» εἰξεύρει τεχνάσματα πονηρίας, Ψ 322, 709, «-κέρδεα νωμᾶν ἐνὶ φρεσί» σ 216, ψ 140· ἐπὶ κακοῦ, πονηρία, δόλος, πανουργία, β 88, «-κακὰ κέρδεα» ψ 217.

Κερδοσύνη [. . ⏑ .], ἡ, (κέρδος), πονηρία, δολιότης, πανουργία, μόνον κατὰ δοτ. ὡς ἐπίρ. «-κερδοσύνῃ» δολίως, πανούργως, Χ 247 δ 451, ξ 30.

Κερκίς, ίδος, ἡ, ῥάβδος τις ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινουμένη (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν, καθ' ἣν οἱ στήμονες ἱστήνοντο ὄρθιοι, καθέτως) καὶ κρούουσα μεταξὺ τῶν στημόνων τὸ ὑφάδιον, ἢ μετέπειτα καὶ μέχρι τοῦ νῦν καλουμένη σπάθη. Χ 448, ε 62. Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἐννοοῦσι τὴν νῦν λεγομένην σαγίτταν, δι' ἧς εἰσφέρεται μόνον τὸ ὑφάδιον εἰς τοὺς στήμονας.

Κέρσας, ἴδ. κείρω.

Κερτομέω. μᾶλλον (κέρτομος), σκώπτω, πειράζω, ὀνειδίζω, μετ' αἰτ. π 87, σ 350. συχνότατα μετὰ τοῦ «-ἐπέεσσιν» β 323, η 17 κ. ἀ., «-κερτομέων ἀγορεύεις» Β 256, θ 153 κ. ἀ. Ὕ. Ἑρμ. 56 (πρβλ. παράβολος)· ἐν γένει πειράζω, ἐρεθίζω, «-σφήκας» Π 261.

Κερτομίη [. . ⏑ .], ἡ, (κερτόμιος), σκῶμμα, πείραγμα, λόγος ἐγγικτικός, μόνον κατὰ πληθ. Υ 202, 443, υ 263.

Κερτόμιος, ιον, δηκτικός, σκωπτικός, πειρακτικός, ἐγγικτικός μόνον ἐν τῇ φρ. «-κερτ. ἔπεα» Δ 6, Ε 419 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ μόνον «-κερτόμια» πειράγματα, Α 539, ι 474.

***Κέρτομος** (κείρω. τέμνω), σκωπτικός, φιλοσκώμμων, Ὕ. Ἑρμ. 338.

Κέρωνται, **κερόωντο**, ἴδ κεράννυμι.

Κέσκετο, ἴδ. κεῖμαι.

Κεστός, ή, όν, (κείω 1)= κεντητός, κεντημένος (διὰ τῆς βελόνης), πεποικιλμένος, «-ἱμάς» ἡ κεντητὴ ζώνη (τῆς Ἀφροδίτης) ὁ μετέπειτα ὡς οὐσιαστ. μόνον κεστὸς λεγόμενος, Ο 214 †.

Κευθάνω, ἀντὶ τοῦ κεύθω,= ἐγκρύπτω μόνον Γ 453 †.

Κευθμών, ῶνος, ὁ, (κεύθω), τόπος κεκρυμμένος καὶ νὰ κρύψῃ δυνάμεμενος, γωνιά, τρύπα, κρυψάνα, φωλε(ὸς)ά, ν 367· «-πυκνοὶ κευθμῶνες» λέγονται οἱ συφεοὶ ἢ εὐναὶ τῶν χοίρων, κ 283.

Κεῦθος, εος, τό,=τῷ προηγ., μόνον ἐν τῇ δοτ. πληθ. «-ὑπὸ κεύθεσι γαίης» εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, τὰ καταχθόνια, περὶ τῆς κατοικίας τοῦ Ἅδου, Χ 482, ω 204.

Κεύθω, μέλ. κεύσω, παρακ. κέκευθα, ἀόρ. β' ἔκυθον καὶ ἀναύξ. κύθον,

καὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμένου ἡ ὁποτ. κεκύθω, ζ 303. Ὁ παρακείμ. ἔχει σημ. ἐνεστ.: ἔχω ἐντός μου κεκρυμμένον, Χ 118, ι 348. 1) ἀποκρύπτω, κρύπτω τι, «-δάκρυα» τ 210, περιλαμβάνω ἐντός μου, τινά, ξ 303· ἰδίως ἐπὶ τεθαμμένου νεκροῦ, ὅπου κύθε γαῖα» γ 16· ὅθεν παθ. «-κεύθεσθαι Ἀΐδι» Ψ 244. β') κρύπτω τι ἐν ἐμαυτῷ, κρατῶ μυστικόν ἀποσιωπῶ, «-νόῳ» Α 363, «ἐνὶ φρεσὶ» Ι 313· μετ' αἰτ. «-μῆτιν, νοήματα πατρός» γ 18, ψ 30 κ. ἄ, «-οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα» σ 406, «-τινά τι κρύπτω (ἀπό) τινός τι, δὲν ἀνακοινοῦμαι εἴς τινά τι, γ 187, ψ 273.

Κεφαλή, ἡ, (caput, haupt.) κεφαλῆφι ὡς γεν. Λ 350, ὡς δοτ. Κ 30, κεφαλή, κεφάλι, ζώων τε καὶ ἀνθρώπων, Ὁμ. πλχ., κὰκ κεφαλῆς» κατὰ κεφαλῆς, εἰς τὴν κεφαλήν, Σ 24, «-ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Ψ 169 «ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός» Λ 462, «-οὐδέ πω Ἀτρείδεω ἔπος ἔκλυον αὐδήσαντες ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς» Π 76. Ἰδίως α') ὡς τὸ ουσιωδέστατον μέλος τοῦ ἀνθρώπου τίθεται ἀντὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸ «-κάρη, δέμας». Λ 55, Π 77 κ. ἄ. «-τὸν τῖον ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ» Σ 82, α 343, Ο 39. ὡς προσφώνησις εὐμενής, «-φίλη, ἠθείη κεφαλή» Θ 281, Ψ 94· β') ὡς ἕδρα τῆς ζωῆς, ζωή, «-ἀπέτισαν σὺν κεφαλῇσιν» ἐπλήρωσαν μὲ τὰ κεφάλια των. Δ 162. Ρ 242, «-καταθέμενοι κεφαλάς» διακινδυνεύσαντες τὰς κεφαλάς των, β 237, «-ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια», φοβοῦμαι περὶ τῆς ζωῆς μου.

Κεφαλλήν, ῆνος, ὁ, πληθ. Κεφαλλῆνες, οἱ ὑπήκοοι τοῦ Ὀδυσσέως, κάτοικοι τῆς Σάμης, Ἰθάκης, Ζακύνθου, Δουλιχίου καὶ μέρους τινὸς τῆς ἠπειρωτικῆς παραλίας, Β 631, υ 210, ω 354, 377. Μετέπειτα δὲ μόνον οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλληνίας.

Κέχανδα, ἴδ χανδάνω.

Κεχαρηδέμεν, κεχαρήσεται, κεχαρηώς, κεχαροίατο, κεχάροντο, ἴδ. χαίρω.

Κεχαρισμένος, η, ον, ἴδ. χαρίζομαι.

Κεχηνότα, ἴδε χαίνω.

Κεχόλωμαι, ἴδ. χολόω.

Κεχρημένος, η, ον. ἴδ. χράομαι.

Κέχυμαι, ἴδ. χέω.

Κέω, ἑτερ. τύπος τοῦ κείω, ὅπ. ἴδ.

Κῆαι, κῆαι, κηάμενος, ἴδ. καίω.

Κήδειος, ον, (κῆδος καὶ κήδεος, φροτίδος ἄξιος, προσφιλής, ἀγαπητός. περὶ οὗ κήδεταί τις. Τ 294 †.

Κηδεμών, όνος, ὁ, (κηδέω), ὁ οἰκεῖος. ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τινός, ἐν δὲ τῷ *Ἰλ. Ψ 163, 674 «-κηδεμόνες» λέγονται οἱ νεκροθάπται, οἱ πενθοῦντες.

Κήδεος—κηδευτέος, θαπτέος Ψ 160 †. κατ' ἄλλους=κήδειος.

Κήδιστος, η, ον, ὑπερθ. ἐκ τοῦ κῆδος σχηματισθέν, κατὰ δὲ τὴν σημ. ἀνῆκον εἰς τὸ ἐπίθ. κήδειος, μάλιστα περισπούδαστος, φίλτατος, Ι 642, κ 225· ἔτι δὲ καὶ θ 583.

Κῆδος, εος, τό, 1) φροντίς, μέριμνα, θλῖψις, λύπη, «-τῶν ἄλλων οὐ κῆδος» χ 254, «-ὅσ' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ» ὅσας λύπας ἢ βάσανα ἔχει ἡ ψυχή μου, Σ 53, «-κήδεα θυμοῦ», ξ 197· διάφορον τοῦ «ἄχους» δ 108 Ἰδίως πένθος, λύπη διὰ τὸν θάνατον φίλου ἀνθρώπου, Δ 270, Ε 156, Ν 464, Σ 8 κ. ἄ. 2) ὅ,τι προξενεῖ φροντίδα, λύπην, δυστύχημα, συμφορά, κακόν, πάθημα, δεινοπάθημα, Ο 245· καὶ μάλιστα κατὰ

πληθ. Α 445, Ι 592, α 244 κ. ά.— Τὸ «-εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει» Ν 464 ἑρμηνεύεται ὑπό τινων κατὰ τὴν μεταγενεστέραν σημ. τῆς λ., τὴν τῆς συγγενείας, : ἂν ἡ συγγένεια (τὸ συγγενικὸν αἴσθημα) σὲ κατέλαβε, σὲ κινεῖ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον χωρίον, ἐν ᾧ ἡ τοιαύτη σημ. ἁρμόζει.

Κήδω (caedo, schaden), μέλ. κηδήσω, μέσ. μέλ. κεκαδήσομαι, Θ 353. θαμιστ. παρατατ. κηδέσκετο, χ 358. 1) Ἐνεργ. μόνον ἐπ. α') ἐμβάλλω τινὰ εἰς φροντίδας, λυπῶ, θλίβω, Ι 315, Ω 240, 542 β') συχνότερον ἐπὶ σωματικοῦ πόνου, «-κῆδε θυμόν» ἔθλιβε τὴν καρδίαν (ὁ σωματικὸς πόνος) Ε 400, Λ 458. ὅθεν βλάπτω. στενοχωρῶ, καταστρέφω, φθείρω, «-θεοὺς τόξοισι» Ε 404, «-μῆλα οἴκου» Ρ 550. ψ 9. 2) Μέσ. α') ἔμφροντις, περίλυπος εἶμαι, μεριμνῶ, λυποῦμαι, θλίβομαι, πάντα κατὰ μετοχ. Π 516, καὶ μάλιστα ἐν τέλει στίχου «-κηδόμενός, -ένη (κτλ.) τε» ἢ «-κηδόμενός κτλ. περ» Α 196, γ 240 κ. ά. β') φροντίζω, μεριμνῶ, περί τινος, μετὰ γεν. Α 56, Ζ 55, Θ 353 κ. πλχ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «-φιλῶ» Π 204. γ 223 κ. ά. «-βιότοιο» ξ 4.

Κῆεν ἀντὶ τοῦ ἔκηεν, ἴδ. καίω.

Κηκίω [. ‿ .]. ἀναβλύζω, ἀνέρχομαι, ἐξερεύγομαι, ἐπὶ ὕδατος, «-ἂν στόμα» (ἐκ τοῦ στομάχου) εἰς τὸ στόμα (ἴδ. ἀνά 3, α')) ε 455 †.

Κήλεος, ον καὶ **κήλειος, ον**, Ο 744 † (κάω, καίω), καυστικός, φλογερός, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «-πυρὶ κηλέῳ» (ὅπερ πάντοτε εἶνε δισύλλαβον διὰ συνιζήσεως) Θ 217, Ο 744, ι 328 κ. ά.

Κηληθμός, ὁ, (κηλέω), καταγοήτευσις, κατάθελξις, ἡδυπάθεια, μόνον Ὀδ. λ 334, ν 2.

Κῆλον, τό, (tela), κυρ. ξηρὸν ξύλον, καὶ ἰδίως τοῦ βέλους τὸ καλάμιον· ὅθεν συνεκδοχ. τὸ βέλος αὐτό, παρ' Ὁμ. μόνον πληθ. «-κῆλα» τὰ βέλη καὶ μάλιστα μόνα τὰ τῶν θεῶν, Ἰλ. Α 53, Μ 280, Ὑμ. Ἀπ. 444.

Κηναῖον, τό, ἀκρωτήριον κατὰ τὴν ΒΔ παραλίαν τῆς νήσου Εὐβοίας, τὸ νῦν Λιθάδα, καλούμενον, Ὑ. Ἀπ. 219.

Κήξ, κός, ἡ=κήϋξ, (κάϝαξ) θαλάσσιόν τι πτηνόν, «-χελιδόνι ὅμοιον, ἢ λάρος ἢ αἴθυια» κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματικούς, εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶνε ὁ γλάρος, Ο 479 †.

Κήομεν, ἀντὶ τοῦ κήωμεν, ἴδ. καίω.

Κῆπος, ὁ, κῆπος, περιβόλι, ἀγρός, Θ 306, Φ 295, δ 737, η 129, ω 237.

Κήρ, Κηρός, ἡ, (κείρω, schere, scharf). 1) ἡ θεὰ τοῦ θανάτου (διάφορος τῆς Μοίρας καὶ Αἴσης) ἡ προσωποποιημένη θανατικὴ βία, ἥτις ἰδίαν ἑκάστοτε λαμβάνουσα μορφὴν ἐπιφέρει τὸν βίαιον θάνατον, εἴτε ἐν πολέμῳ, εἴτε ἐν θαλάσσῃ, εἴτε διὰ νόσου κ.τ.τ. Ὅθεν πληθ. «-Κῆρες θανάτοιο» Β 302, Λ 332, Φ 549.—Ὅστις ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ βίαιον θάνατον, εἰς τοῦτον ἤδη ἐκ γενετῆς ἦτο προωρισμένη ἡ Κήρ, Ψ 78. Εἰς δὲ τὸν Ἀχιλλέα ἦσαν δύω Κῆρες συγκεχωρημέναι, Ι 411. Ὁ Ζεὺς ζυγίζει τὰς Κῆρας τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Ἕκτορος, ἵνα ἀποφασίσῃ, ὁπότερος πρέπει πρότερος νὰ ἀποθάνῃ, Χ 210. Αἱ Κῆρες διὰ ταῦτα εἶνε «-μυρίαι», διότι εἰς πάντα βιαίως ἀποθνήσκοντα εἶνε καὶ μία Κὴρ διδομένη, Μ 326. 2) ὡς προσηγορικόν, ἡ μοῖρα τοῦ θανάτου, θάνατος, «-τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι», Α 228. Συνάπτεται μετὰ

τοῦ «-φόνος, θάνατος» Β 352, δ 273, ε 387, η 513, π 169· «-τίς κὴρ... θανάτοιο» λ 171, 398,«-δύο κῆρε... θανάτοιο» Θ 70 «-'Αχαιῶν κῆρες» Θ 73 (ἀθετεῖται ὁ στίχ.).

Κῆρ, γεν. **κῆρος**, τό, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **κέαρ**, δπ. ἴδ. 1) ἡ καρδία, ἰδίως ὡς ἕδρα τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν, π. χ. τῆς ὀργῆς, Ι 555, Π 585 κ. ἀ., τοῦ μίσους Δ 46, τῶν φροντίδων τῆς μερίμνης, τ 516, τῆς λύπης, Λ 274 (συχνὴ ἡ φρ. «-ἀχνύμενος κῆρ»), τῆς χαρᾶς, Δ 272, Σ 557, δ 259, τῆς τόλμης, Κ 16, Μ 45, Σ 33, τῆς λυσσώδους παραφορᾶς, Φ 542 κ.ἀ., τῶν ἐπιθυμιῶν, δ 539, μ 192· ὅθεν «-μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ», Ο 52· σπανιώτερον ὡς ἕδρα τῆς διανοίας, τοῦ λογισμοῦ, «-πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε» η 82, σ 344, ψ 85 κ. ἀ., ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «νοέει Ο 52 — Ἑδρεύει δὲ τὸ κῆρ κατὰ τὸν Ὅμ «-ἐνὶ στήθεσιν»,ἀλλὰ καὶ «-ἐν θυμῷ» Ζ 523, καὶ «—φρεσίν» σ 344. Πολλάκις τίθεται κατ' αἰτ. τοπικὴν ἢ τοῦ κατά τι, «-κῆρ» ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ κατὰ δοτ. μὲ τὴν αὐτὴν σημ., «-κῆρι» Ι 117, ἥτις λαμβάνει συνειθέστατα καὶ τὸ ἐπιτακτικὸν «πέρι» πολὺ εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐκ βάθους ψυχῆς, Δ 46, 53, Ν 119, 206, 430, Ω 61, ε 36 κ. ἀ. 2) χρησιμεύει εἰς περίφρασιν προσώπου, τινός, ὡς τὸ «βίη», οἷον «-Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ» Β 851, Π 554, πρβλ. δ 270 καὶ λ. **λάσιος**.

Κηρεσσιφόρητος [. . ⏑ . . .], **ον** (Κήρ, φορέω), μοιραῖος, οἱονεὶ μοιρόπεμπτος, ὑπὸ τῆς κακῆς μοίρας ἐπενεχθείς, «κύνες» οὕτως ὀνομάζονται οἱ 'Αχαιοί, οἵτινες ὑπὸ τῆς κακῆς μοίρας πρὸς ὄλεθρον τῆς Τροίας ἐπέμφθησαν, Θ 527 †.

Κήρινθος, ἡ, πόλις τῆς Εὐβοίας, ΒΑ. τῆς Χαλκίδος, Β 538.

***Κηρίον** [. ⏑ .], τό, (κηρός), κυρ. κηρί, ὅθεν κηρήθρα, μελόπηττα, Ὕ. Ἑρμ. 559.

Κηρόθι [. . ⏑], ἐπίρ. (κῆρ) ἐν τῇ καρδίᾳ, μόνον μετὰ τοῦ «-μᾶλλον» («-κηρόθι μᾶλλον» βαθύτερον εἰς τὴν καρδίαν), ὅπερ ὅμως εἰς τὸ ῥῆμα ἀποδοτέον, μετὰ τῶν ρημάτων «-ἀπέχθομαι, χολόομαι, φιλῶ» Ι 300, Φ 136, ε 284, ι 480, ο 370,«-ἄχος γενέσκετό μοι κηρόθι μᾶλλον» λ 208.

Κηρός, ὁ, κηρί, *Ὀδ, μ 48, 173, 175.

Κῆρυξ ἢ **κῆρυξ**, **υκος**, ὁ κῆρυξ, διαλαλητής, Ὁμ. πλχ. Οἱ κήρυκες ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς χρόνοις εἶχον οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ἀξίωμα. Ἐθεωροῦντο ὡς διατελοῦντες ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τοῦ Διός, Α 334, Η 274 (διὸ καὶ ἡ μετ' αὐτῶν συνοδεία παρεῖχεν ἀσφάλειαν, Ι 170, Ω 149, 178, ι 89, κ 59, 102), ἔφερον «-σκῆπτρον», ὡς καὶ οἱ βασιλεῖς, σύμβολον τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν, καὶ ἦσαν ἱεροὶ καὶ ἀπαραβίαστοι· ὅθεν καλοῦνται «-θεῖοι» Δ 192, Κ 315, «-Διὶ φίλοι» Θ 517, «-Διὸς ἄγγελοι» Α 334, Η 274. Τὰ κυριώτερα αὐτῶν ἔργα ἦσαν ἡ συγκάλεσις τοῦ λαοῦ εἰς τὰς συνελεύσεις, Β 50, Ι 10, Λ 685, 6 6, θ 8, καὶ ἡ ἐν αὐταῖς διατήρησις τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας, Β 96, 280, Ψ 568. Ἐνεχείριζον εἰς τὸν ἀγορεύοντα τὸ σκῆπτρον εἰς ἔνδειξιν ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ λέγειν, ἔχει τὸν λόγον, Ψ 567, 6 37· ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Σ 505. Δι' αὐτῶν ἐγίνοντο αἱ ἐν πολέμῳ διαπραγματεύσεις καὶ συνεννοήσεις τῶν πολεμούντων, Η 372, καὶ αὐτοὶ πολλάκις παρεμβαίνοντες εἰς τὸ μέσον ἐχώριζον τοὺς διαμαχομένους,

Η 374. Ἐν ταῖς ἐπισήμοις θυσίαις εἶχον ὡσαύτως πολλὰ ἔργα, Γ 116, 245, 268, Τ 196, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς, πανηγύρεσιν, εὐωχίαις, κ.τ.τ., Σ 558, Ψ 39, α 109, 143 κ. ἄ. πλχ. Ἐχρησίμευον δὲ καὶ ὡς θεράποντες τῶν βασιλέων ἔν τε τῷ δημοσίῳ καὶ ἰδιωτικῷ αὐτῶν βίῳ, Α 318, Δ 192, Η 183, 381, Μ 342, π 328 κ.ἀ.—Τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι πάντοτε μακρόν· ἀντὶ δὲ τοῦ «-κήρυκι Ἠπυτίδῃ» Ρ 324, γράφουσιν οἱ νεώτεροι ἐκδόται «-κήρυκj Ἠπ.»).

Κηρύσσω, 1) εἶμαι κῆρυξ, ἔχω τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος, «-κηρύσσων ἐγήρασσα» Ρ 325. 2) ὡς κῆρυξ φωνάζω, κηρύττω, διαλαλῶ, Β 438, β 9 κ.ἀ., μετ' αἰτ. «-λαὸν ἀγορήνδε» συγκαλῶ τὸν λ. εἰς, Β 51, β 7, «-πόλεμόνδε» Β 443.

Κῆται, ἀντὶ τοῦ κέηται, ἴδε. κεῖμαι.

Κήτειοι, οἱ, ἄγνωστον ἔθνος ἐν Μυσίᾳ, ἐκ τοῦ Κητείου ἢ Κητώεντος ποταμοῦ ὀνομασθέν, περὶ τὴν μετέπειτα Ἐλαίαν ἢ Πέργαμον, λ 521. Ἦσαν οἱ ἑταῖροι τοῦ Εὐρυπύλου.

Κῆτος, εος, τὸ (κείω 1) μέγα, τεράστιον θαλάσσιον ζῶον, θαλάσσιον τέρας, Ν 27, Υ 147, ε 421, μ 97· οὕτως λέγονται καὶ αἱ φῶκαι, δ 443, 446, 452.

Κητώεις, εσσα, εν (κῆτος). μόνον Ὁμηρικὸν ἐπίθ. τῆς Λακεδαίμονος, φαραγγώδης, χασματώδης, χαραδρώδης,, τουτέστι πλήρης φαράγγων ὡς ἐκ τῶν σεισμῶν, κτλ., Β 581, δ 1.

Κηφισίς [. – .], ἴδος, ἡ, «-λίμνη», ἡ λίμνη τοῦ Κηφισοῦ, Ε 709, ἡ μετέπειτα συνήθως λεγομένη Κωπαΐς, λίμνη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Λεβάδειαν (Τοπόλιαν.)

Κηφισός [. – .], ὁ, ποταμὸς τῆς Φωκίδος πηγάζων παρὰ τὴν πόλιν Λίλαιαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα, (Μαυρονέρι), Β 522.

Κηώδης, ες, εὐώδης, εὔοσμος, «-κόλπος» Ζ 483 †. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ καίω, κῆος, ὡς καῖον ἄρωμα εὐωδιάζων.

Κηώεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., εὐώδης, πάντοτε μετὰ τοῦ «-θάλαμος» Γ 382, Ε 288, Ω 191, ο 99, ἀλλ' ὡς ἀντιφάσκον ἐξηγεῖται: θολωτὸς (κηF, κύτος, cavus).

Κίδναμαι [. ⏑ .], μέτ. τοῦ ἀχρ. κίδνημι, δ ἐ. ἕτερος τύπος τοῦ σκεδάννυμι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, «-Ἠὼς ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν» Θ 1, Ω 695. «-ὑπεὶρ ἅλα» Ψ 127. Τίθεται ὁ τύπος οὗτος ὅπου τὸ μέτρον δὲν συγχωρεῖ τὸν πληρέστερον σκίδναμαι· δι' ὃ ἐν Ὕ. Ἑρμ. 232 γραπτέον σκίδνατο, ἀντὶ τοῦ κίδνατο.

***Κιθάρα** [⏑ ⏑ .], ἡ, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ κίθαρις, ὅπ. ἴδε. Ὕ. Ἑρμ 509, 515.

Κιθαρίζω [⏑ ⏑ . .], παίζω τὴν κιθάραν. καὶ ἐν γένει πᾶν ἐντατὸν ὄργανον, ὅθεν «-φόρμιγγι» Σ 570 †, Ὕ. Ἀπ. 515, «-λύρῃ» Ὕ. Ἑρμ. 433. Ἐκ τοῦ

Κίθαρις [⏑ ⏑ .], ιος, ἡ, αἰτ. κίθαριν. 1) κιθάρα, ὄργανόν τι μουσικὸν οὐχὶ τόσον κατὰ τὸ σχῆμα, ὅσον κατὰ τὸν γλυκύτερον τόνον διάφορον τῆς λύρας. Συνέκειτο ἡ κιθάρα ἐκ δύω κυρτῶν κεράτων πρὸς μὲν τὰ ἄνω ἀφισταμένων, πρὸς δὲ τὰ κάτω συμπλησιαζόντων, τὰ ὁποῖα ἵστανται ὄρθια ἐπί τινος κενοῦ ἠχείου. Ἄνω καὶ κάτω κατὰ τὰ πλησιέστατα μέρη τῶν κεράτων ὑπῆρχον δύω ἐγκάρσιοι κεραῖαι (ζυγὸν καὶ ὑπολύριον), εἰς ἃς ἦταν αἱ χορδαὶ προσδεδεμέναι. Αὗται δ' ἐνετείνοντο διὰ στροφίγγων τινῶν λεγομένων κολ-

λόπων, Γ 54, α 153. Πρβλ. λύρα καὶ φόρμιγξ. 2) κιθάρισις, τὸ κιθάρισμα, τὸ παίξιμον τῆς κιθάρας, Ν 731, θ 248.

***Κιθαριστὴς** [⏑ ⏑ . .], οῦ. ὁ. (κιθαρίζω), ὁ παίζων τὴν κιθάραν, Ὕμ 24, 3.

Κιθαριστὺς [⏑ ⏑ . .], ύος, ἡ, (κιθαρίζω), ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν, ἡ κιθάρισις. Β 600 †.

Κικλήσκω, ἕτερος τύπος τοῦ καλέω, ἐν τῷ ἐνεστ. μόνον καὶ παρατ. Α') Ἐνεργ. 1) καλῶ, προσκαλῶ, οἷον ἐπὶ δεῖπνον, ἢ ἵνα συνδιαλεχθῶ, τινά, Β 404, Ι 11, Ρ 532, ἐπικαλοῦμαι, Ι 569, προσαγορεύω, Ψ 221. 2) ὀνομάζω, τινά τι, Β 813, δ 355, Βατρ. 27, «-ἐπίκλησιν κικλήσκω» ὀνομάζω μὲ τὸ ἐπώνυμον, ἐπονομάζω, Η 139, Ξ 291, ι 366 κ. ἀ. Παθ. ο 403. Β') Μέσ. καλῶ πρὸς ἐμαυτόν, παρ' ἐμαυτόν, εἰς συμβούλιον, «-ἀρίστους» Κ 300.

Κίκονες, οἱ, ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικοῦν κατὰ μῆκος τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τῆς Θρᾴκης ἀπὸ τῆς Ἰσμάρου μέχρι τοῦ Λίσσου ποταμοῦ, Β 846, ι 39 ἑξ.

Κῖκυς [– ⏑], ἡ, δύναμις, λ 393 †, Ὕ. Ἀφρ. 238.

Κίλικες [⏑ ⏑ .], οἱ, ἑν. Κίλιξ, ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων τὴν Μεγάλην Φρυγίαν. Ἀπετέλουν δὲ δύο κράτη, τὸ μὲν ἔχον πρωτεύουσαν τὴν ὑπὸ τὴν Πλάκον τὸ ὄρος (Ὑποπλακίην) Θήβην, τὸ δὲ τὴν Λυρνησσόν, Ζ 397, 415, πρβλ. Β 692. Μετέπειτα δὲ μετενάστευσαν εἰς τὴν ἀπ' αὐτῶν ὀνομασθεῖσαν χώραν.

Κίλλα, ἡ, πολίχνη τῆς Τροίας ἢ Αἰολίδος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 38, 452.

Κιμμέριοι, οἱ, ἔθνη μυθικά, κατοικοῦντα τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὠκεανὸν πρὸς βορρᾶν τῆς εἰς Ἅδου καταβάσεως, αἰωνίως ὑπὸ ὁμίχλης καὶ νεφελῶν κεκαλυμμένα καὶ ἐν ἀτελευτήτῳ νυκτὶ τὸν βίον διάγοντα. λ 14 ἑξ. Οἱ ἀρχαῖοι ἑρμηνευταὶ οἱ μὲν ὑποθέτουσιν αὐτοὺς ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὰς Βαίας καὶ τὸν Ἄορνον κόλπον, Στραβ. 5, 4. 5, οἱ δὲ ἐν Ἱσπανίᾳ. Δὲν εἶναι ἀδύνατον ὁ μῦθος ὁ περὶ τῆς χώρας ταύτης καὶ νυκτὸς τῶν Κιμμερίων νὰ στηρίζηται ἐπὶ σκοτεινῆς τινος φήμης περὶ τῆς ἐν ταῖς βορειοτάταις χώραις ἐπὶ πολλοὺς μῆνας διαρκούσης νυκτός. Ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἀμφίβολος.

***Κίνδυνος** [– .], ὁ, κίνδυνος, Βατρ. 9.

Κινέω [– . .] (κίω), 1) Ἐνεργ. κινῶ, κουνῶ, οἷον «-κάρη» Ρ 200, ε 285 κ. ἀ, «-μέλεα» η 298, «-Ζέφυρος κινεῖ λήιον», Β 147, «-τινὰ λαξ» κινῶ τινα διὰ τοῦ ποδός, Κ 158, «-θύρην» κρούω, χ 394, μετακινῶ, ξεκινῶ, «-ψυχάς» ω 5, «-σφῆκας» σκορπίζω, Π 264, «-νεφέλην» Π 298, «-κῦμα» ὠθῶ. Β 395, «-τινὰ ἀπὸ χθονός» Ψ 730. 2) Παθ ἀμετάβ. κινοῦμαι, ταράττομαι, βαδίζω, «κινήθη ἀγορή» Β 144, «-ἐκίνηθεν φάλαγγες» Π 280, Α 47.

***Κινητὴς** [– . .], ῆρος, ὁ, ὁ κινητής, «-γαίης» ὁ σείων τὴν γῆν, Ὕμ. 21, 2.

Κίνυμαι [– ⏑], παθ. ἀντὶ τοῦ κινέομαι, κινοῦμαι, «-κινύμενον ἔλαιον» ταραττόμενον, Ξ 173· βαδίζω, «-ἐς πόλεμον» Δ 281, 332 Κ 280, κ 556.

Κινύρης [⏑ ⏑ .], αο, ὁ ἀντὶ τοῦ Κινύρας, ὁ πλούσιος ἄρχων τῆς Κύπρου, Λ 20. Κατὰ τὸν Ἀπολλοδ 3, 14, 4 υἱὸς τοῦ Σανδάκου, ἔγγονος τοῦ Φαέθοντος, κατ' ἀρχὰς βασιλεὺς τῆς

Συρίας, μετέπειτα δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Κύπρον ἔκτισε τὴν Πάφον. Ἦτο ἀγαπητὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος (Πινδ. Πυθ. 2, 15), διὰ δὲ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ παροιμιώδης, πρβλ. Τυρταίου Ἐλεγ. 12. 6.

Κινυρὸς [⏑ ⏑ .], ά, όν, κλαυθμηρίζων, μουγγρίζων, Ρ 5 †. Πιθανῶς πεποιημένη λ. ὡς τὸ μινυρός, ἐξ οὗ τὸ μινυρίζω, ἴδ. κνυζηθμός.

Κίρκη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, νύμφη τῆς μαγείας εἰδήμων, κατοικοῦσα ἐν τῇ νήσῳ Αἰαίᾳ, κ 136, ἴδ. Αἰαίη. Ὁ Ὀδυσσεὺς διαφυγὼν ἐκ τῆς χώρας τῶν Λαιστρυγόνων, προσορμίζεται εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς. Ἐνταῦθα δὲ ἡ περιβόητος φαρμακεύτρια μεταμορφώνει τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ εἰς χοίρους· ἀλλ' ἀναγκασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ διὰ τῆς μαγικῆς της ῥάβδου πάλιν εἰς τὴν προτέραν μορφὴν (κ 230 — 364), μετέπειτα συμβιοῖ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ ἓν ἔτος ἐν διηνεκεῖ εὐωχίᾳ. Θέλων δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ μάθῃ τὰ περὶ τοῦ νόστου αὐτοῦ, κατὰ συμβουλὴν αὐτῆς κατέρχεται εἰς τὸν Ἅδην, κ 400 ἑξ., λ 1 ἑξ. Κατὰ τὸν Ἡσίοδ., Θεογ. 957, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ὀδυσσέως δύω υἱοὺς τὸν Ἄγριον καὶ τὸν Λατῖνον.

Κίρκος, ὁ, εἶδος ἱέρακος, ὅπερ μετεωριζόμενον ἐν τῇ πτήσει ἀποτελεῖ κύκλους, τὸ νῦν λεγόμενον κιρκινέζι, Ε 757, Χ 139, Βατρ. 49. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πτῆσις αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο προφητική, ὀνομάζεται «Ἀπόλλωνος ἄγγελος» ο 526· τίθεται καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ εἴδους σημαντικὸν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τοῦ γένους «ἴρηξ κίρκος» ν 87.

Κιρνάω καὶ **κίρνημι**, ἕτεροι τύποι τοῦ κεράννυμι, ἐξ ὧν παρατ. ἐκίρνα, η 182, κ 356, ν 53 καὶ (ἐκ τοῦ κίρνημι) παρατ. γ' ἑν. κίρνη, ξ 78, π 52, καὶ μετοχ. κιρνάς. π 14.—*Ὀδ. Πρβλ. **κεράννυμι**.

Κισσηΐς, ΐδος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσοῦ ἢ Κισσέως, ἡ Θεανώ, Ζ 299.

Κισσῆς, οῦ, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ Κισσέας, παρὰ τοῖς μετέπειτα Κισσεύς, -έως, βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τῆς Θεανοῦς, καὶ μητροπάτωρ τοῦ Ἰφιδάμαντος, Λ 233.

***Κισσοκόμης**, ου, ὁ, οἱονεὶ κισσομάλλης, ὁ ἀντὶ κόμης (ἢ μετὰ τῆς κόμης ἀναμεμιγμένον) ἔχων κισσόν, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ὑμ. 25, 1.

***Κισσός**, ὁ, κισσός, φυτὸν ἱερὸν τοῦ Βάκχου, Ὑμ. 6, 40.

Κισσύβιον [. ⏑ ⏑ .], τό, πιθανῶς στρογγύλη τις ξυλίνη φιάλη, καυκί, γαυάθα, ἀγγεῖον πρὸς πόσιν ἢ κρᾶσιν, παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα καὶ πρὸς ἄμελξιν χρήσιμον, *Ὀδ. ι 346, ξ 78, π 52. Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους (Ἀθην. σ. 477 Α) ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κισσός, κυρ. λοιπὸν ἀγγεῖον κίσσινον, ἐκ ξύλου κισσοῦ καὶ ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀποδέχονται οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων. Τοιαῦτα ἀγγεῖα μνημονεύονται παρ' Εὐριπ. Ἀλκηστ. 759, ἐν Ἀποσπ. παρ' Ἀθην. ἔνθα ἀνωτ. Κύκλ. 390. Ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ κισσεὺς ὅ ἐ. κισσοστεφὴς ἐπιθέτου τοῦ Βάκχου, κυρ. λοιπόν: ποτήριον οἴνου.

Κίστη, ἡ, κιβώτιον, κουτί, ζ 76 †.

Κιχάνω [. — .] (ΧΑσκω)· ὑποτ. κιχῶ, κιχείω, α' πληθ. συνεσταλμένον κιχείομεν, Φ 128, εὐκτ. κιχείην, ἀπαρέμφ. κιχῆναι, κιχήμεναι, Ο 274, μετοχ. κιχείς. παρατ. ἐκίχανον, 6' ἑν. ἐκίχεις (κατὰ τὸ ἐτίθεις), ω 284, γ' δυϊκ. ἐκιχήτην, α' πληθ. ἐκίχημεν, μέλ. κιχήσομαι, ἀόριστ. ἔκιχον, μέσ. ἀόρ. ἐκιχήσατο. Μετοχ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. κι-

χήμενος. 1) ἐφικνοῦμαι, καταλαμβάνω, φθάνω, τινά, Κ 376 κ. ἀ., «-ἵππους» Ψ 407, «-νῆα» π 356, «-ποσσί τινα» Ζ 228, Π 342· ὡσαύτως «-δουρί» Κ 370, «-ἄστυ» φθάνω εἰς τὸ ἄστυ, Φ 128. Μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, οἷον «-κιχήμενον βέλος» τὸ ἐπιτυγχάνον, Ε 187, «-οὐδέ κε μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη» Ι 416, Λ 441, 451, ρ 476, «-κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός» Τ 165, «-καὶ λίην σέ γ' ἔμελλεν κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα» ι 477. 2) ἐντυγχάνω, συναντῶ, εὑρίσκω, καταλαμβάνω, «-τινὰ παρὰ νηυσί» Α 26, Β 18, Κ 126, ν 228 κ. ἀ.—Ποιητ. ἡ λ.

Κίχλη, ἡ, κίχλα, τσίχλα, Χ 468 †.

***Κίχρημι** (χράω), μέλ. χρήσω, δανείζω· μέσ. δανείζομαι, μόνον ἐν τῷ «-χρησαμένη» Βατρ. 187.

Κίω [⏑ .], ἕτερος τύπος τοῦ εἶμι (ἴω), παρ' Ὁμ. μόνον εὐκτ. κίοιμι, μετοχ. κιών (τονιζομένη κατὰ τὸ ἰών), παρατ. ἔκιον καὶ αναύξ. κίον, κίομεν, Φ 456, πορεύομαι, ὑπάγω, ἀπέρχομαι, ὡς καὶ τὸ εἶμι, μάλιστα ἐπὶ ἐμψύχων, Α 448, β 301 κ. ἄ. πλχ., ἐπὶ νηῶν, Β 509.

Κίων [– .], ονος, ἡ καὶ ὁ, θ 66, 473, ρ 29. τ 38, κίων, στύλος, Ὀδ. χ 176, 193· συνήθως οἱ κίονες οἱ στηρίζοντες τὴν ὀροφὴν τοῦ μεγάρου, α 127. ζ 307, τ 38 ἑξ., χ 466, «-(Ἄτλας) ἔχει κίονας μακράς» α 53.

Κλαγγή, ἡ, (κλάζω), πᾶς ἄναρθρος ἦχος ἐξ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων προερχόμενος, ἦχος, βοή, κρότος, θόρυβος, κραυγή, ἀλαλαγμός, οἷον τῶν πολεμιστῶν, Β 100, Κ 523, τῶν νεκρῶν ἐν Ἅδου, λ 604, «-θηρῶν» Ὑμ. 27, 8, «-οἰωνῶν» λ 605, «-γεράνων» Γ 3, «-χοίρων» γρυλλισμός, ξ 414· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν βρυχηθμῶν τῶν λεόντων καὶ ὠρυγῶν τῶν λύκων, Ὑμ. 13, 4· καὶ ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τοῦ ἐκ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου καὶ τῆς κλαγγῆς τοῦ ὅλου ἀργυροῦ ὅπλου, Α 49.

***Κλαγγηδόν**, ἐπίρ. μετὰ κραυγῆς, θορυβωδῶς, Β 463 †.

Κλάζω, ἀόρ. α' ἔκλαγξα, παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. κέκληγα, μετοχ. κεκληγώς καὶ πληθ. κεκλήγοντες (ὡς ἀπὸ ἐνεστ. κεκλήγω), Μ 125, Π 430, Ρ 756, ξ 30, ἀόρ. β' ἔκλαγον, Ὑμ. 18, 14· ἐπὶ παντὸς ἀνάρθρου ἤχου, βοῶ, κραυγάζω, ἠχῶ, κροτῶ, οἷον ἐπὶ κραυγῆς ἀνθρώπων καὶ μάλιστα τοῦ ἐν ταῖς μάχαις ἀλαλαγμοῦ, Ε 591, Μ 125, Ν 755, Π 430 κ. ἄ., ἔτι δὲ καὶ τῆς τῶν ἀγωνιώντων, μ 256· φωνασκῶ, Β 222· ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν ἀετῶν, γυπῶν, Μ 207, Π 429· ἐπὶ τῶν πλαταγημάτων τῶν πτηνῶν, πλαταγῶ, πλαταρίζω, Κ 276, Ρ 756· ἐπὶ τῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, ξ 30· ἐπὶ ἀψύχων, βροντῶ, συρίζω, οἷον ἐπὶ βελῶν ἐν ἀργυρᾷ φαρέτρᾳ, Α 46, ὅπλων, Ρ 87, ἀνέμου, μ 408, ἐπὶ τοῦ Πανὸς «-ἔκλαγεν οἷος» ψάλλει, συρίζει διὰ τῆς σύριγγος, Ὑμ. 18 (19), 14.

Κλαίω, εὐκτ. β' ἑνικ. κλαίοισθα, Ω 619, μέλ. κλαύσομαι, ἀόρ. ἔκλαυσα, καὶ κλαῦσα, παρατ. θαμιστ. κλαίεσκον. 1) ἀμετάβ. κλαίω, ὀδύρομαι, θρηνῶ, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν κυρίως κλαιόντων μετὰ δακρύων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δεινὰ ποιούντων καὶ οἰμωζόντων, Ὁμ. πλχ., «-κλαίοντά σε ἀφήσω» θὰ σὲ στείλω μὲ τὰ κλαύματα, Β 263. Ἰδίως θρηνῶ διὰ νεκρόν, Η 427, Τ 5, ἀπόντα, β 376, «-ἀμφί τινα» διά τινα, περί τινος, Τ 339. 2) μεταβ. κλαίω, τινά, Σ 340, Χ 87, α 363 κ. ἀ.

Κλάρος [⏑ .], ἡ, πολίχνη τῆς Ἰω-

-νίας πλησίον τῆς Κολοφῶνος, ἐπὶ ἀκρωτηρίου ἔχουσα ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν σήμερον ἐρείπια παρὰ τὸ Ζιλλέ, Ὕμ. Ἀπόλ. 40.

Κλαυθμός, ὁ, (κλαίω), κλαῦμα, θρῆνος, Ω 717, δ 801 κ.ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «στοναχή» χ 501.

Κλαῦσε, ἀντὶ τοῦ **ἔκλαυσε**, ἀόρι. τοῦ **κλαίω**.

Κλάω, ἀόρ. α' ἀναύξ. κλάσε, παθ. ἀόρ. ἐκλάσθην, σπῶ, σπάνω, ἀποκόπτω, «ἐξ ὕλης πτόρθον» ζ 128. Τὸ παθ. ὡς ἀμετάβ. «-ἐκλάσθη δόναξ» Λ 584.

Κλεηδών, όνος, ἡ, καὶ **κληηδών**, δ 317. ἀντὶ τοῦ κληδών (κλέω, κλέος). 1) φήμη, «-πατρός» περὶ τοῦ πατρός, δ 317. 2) Ἰδίως ἡ θεία φήμη ἢ φωνή, ἡ προφητεία ἡ διὰ φωνῆς ἢ φθόγγου τινὸς προμηνύουσα, ὡς ἡ ὄσσα, Ὀδ. σ 117, υ 120.

Κλειδίδικη [. ⏑ ⏑ .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ. Ὕ. Δήμ. 169.

Κλειτός, ή, όν, (1. κλείω), περικλεής, περιβόητος, περίφημος, ἔνδοξος, ἐπὶ προσώπων, ἰδίως «-ἐπίκουροι» Γ 451, Λ 220 κ. πλχ., «-βασιλῆες» ζ 54 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.)· ἐπὶ πραγμάτων ἐξαίρετος, λαμπρός, «-ἑκατόμβη» Α 447 κ. ἄ. πλχ., ἐπὶ πόλεων, «-Πανοπεύς» Ρ 307.

Κλεῖτος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πεισήνορος, Τρώς, Ο 445 ἑξ. 2) υἱὸς τοῦ Μαντίου, ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, ο 249.

1. **Κλείω**. ἀντὶ τοῦ **κλέω** (ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. εὑρίσκεται μόνον ὁ παθητ. ἐνεστ. κλέομαι, καὶ τοῦ παρατ. β' ἑνικ. ἔκλε', ἔκλεο, συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ: ἐκλέεο, Ω 202), καὶ ἑτερ. τύπος **κληΐω**, (κλεϝίω) ἐξ οὗ μέλ. κλήσω, Ὕμ. 31, 18, καὶ ἀορ. ἀπαρμφ. κλῆσαι, Ἐπιγρ. 4, 9. (Ἀλλὰ κατά τινας οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι πρέπει νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὸ **κληΐζω**, ἐκτενέστερον τύπον τοῦ **κλείω**, καὶ εἶναι συνηρ. ἀντὶ τοῦ: κληΐσω κτλ.) κλεΐζω, φημίζω, ἐπαινῶ, «-ἔργα κλείουσιν ἀοιδοί» α 338, «-ἐγὼ δὲ καί σε κλείω κατὰ γαῖαν» θὰ σὲ ἐπαινῶ, ρ 418 —Παθ. φημίζομαι, εἶμαι περίφημος, «-ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους» Ω 202, «-κλέομαι κέρδεσιν» ν 299.

2. **Κλείω**, ἴδ. κληΐω (κληϝίω).

Κλε(ϝ)όβουλος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως, φονευθείς, Π 330.

Κλεοπάτρη, ἡ = **Ἀλκυόνη**, ὅπ. ἴδε.

Κλέ(ϝ)ος, εος, τό, μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. (κλύω, γοτθ. hliu-ma, σλαβ. slava) 1) λόγος, φήμη, Β 486 (ἔνθα ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν ἀκριβῆ εἴδησιν), α 283, π 461 κ. ἀ., μετὰ γενικ. «-κλ. Ἀχαιῶν» ὁ περὶ τῶν Ἀχ. λόγος, Λ 227· ὡσαύτως «-πολέμοιο, πατρός» Ν 364, β 308, γ 83, «-σὸν κλέος» ἡ περὶ σοῦ φήμη, ν 415, «-ἐμὸν κλέος» σ 255. Ἰδίως 2) ἡ ἀγαθὴ φήμη, δόξα, κλέος, συνήθως μετὰ τῶν προσδιορισμῶν «ἐσθλόν, μέγα, εὐρύ» Ὁμ. πλχ., ἀλλὰ καὶ Δ 197, Η 91 κ. ἀ., καὶ μάλιστα ἐν τῇ συχνῇ φρ. καθ' ἑαυτήν, «-κλέος οὐρανὸν ἵκει» κ. ἄ. τ., θ 74 κ. ἀ., «-κλέος ἐσθλὸν ἡνιόχοιο» περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ: ὁ εὐκλεὴς ἡνίοχος, Ψ 280, «-κλέος ἐστί μοι» εἶνέ τι πρὸς δόξαν μου, Χ 514, «-ἀνδρῶν κλέα» τὰ εὐκλεᾶ τῶν ἀνδρῶν ἔργα Ι 189, 524, θ 73. (Ὁ πληθυντ. κλέα ὡς ἐκ τοῦ κλέεα συνηρημένος ἔχει τὸ α μακρόν, πολλάκις ὅμως καὶ βραχύ).

Κλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτω), κλέπτης Γ 11 †.

Κλεπτοσύνη [. . ⏑ .], ἡ, κλοπή, ἀπάτη, ἐν γένει πανουργία, δόλος, τ 396 †.

κλέπτω, (καλύπτω, calim, clepo) 1) κλέπτω, ὑπεξαιρῶ, Ε 268 (ἔνθα ἔξυπαχ. «·ἵππους»),Ω 24, 71. 2) Μεταφ. ἀπατῶ, δολιεύομαι, «-νόον τινός» Ξ 217, «-μὴ κλέπτε νόῳ» μή (με) δολιεύου κατὰ νοῦν, Α 132. Παρ' Ὁμ. μόνον ἔνθα ἀνωτ.

***κλεψίφρων**, ον, (κλέπτω φρήν), δολόφρων, πανοῦργος,"Υ. Ἑρμ.413.

κλέω, ἐξ οὗ παθ. **κλέομαι**,ἴδ.κλείω.

Κλεωναί, αἱ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, ΝΔ τῆς Κορίνθου, τὴν σήμερον ἐρείπια μόνον ἐπὶ μετρίου ὕψους κείμενα, οὐ μακρὰν τοῦ σημερινοῦ Χανίου τῆς Κουρτέσας, Β 570.

κλήδην. ἐπίρ. (καλέω), ὀνομαστί, κατ' ὄνομα, Ι 11 †.

κληηδών, ἴδ. κλεηδών.

κλήθρη, ἡ, δένδρον, κοινῶς σκλῆθρος, *Ὀδ. ε 64, 239.

κληΐζω ἴδ. κλείω.

***κλήϊθρον**, τό, ἀντὶ τοῦ **κλῆθρον**, **κλεῖθρον**, κλειδωνιά, "Υ. Ἑρμ. 146.

κληϝίς, ῖδος, ἡ, ἀντὶ τοῦ **κλείς**, (κλαϝ, clavis) ἐν γένει πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς κλεῖσιν, κλειδί, Ξ 168· ὅθεν 1) κυρ. α')ὁ σύρτης, ὁ ἔσωθεν κλείων τὴν θύραν, δ 804, 838, καὶ ἔξωθεν δι' ἱμάντος συρόμενος, «·θύρας κληῗδι κληῗσαι» κλείω τὴν θ. μὲ τὸν σύρτην, βάλλω τὸν σύρτην εἰς τὴν θύραν, φ 241. «-ἐπὶ κληῗδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι» α 442. Ὁ ἱμὰς οὗτος ἔπειτα προσδένεται εἰς τὴν κορώνην, φ 241. (Πῶς δὲ ἀπεσύρετο πάλιν ὀπίσω ὁ σύρτης, ἴδ. κατωτ. ἐν τῷ γ'))· ὡσαύτως καὶ ὁ **λωστός**, (καὶ μοχλὸς **καὶ ζυγὸς** λεγόμενος) ἤ μέγας ξύλινος σύρτης καθ' ὅλον τὸ πλάτος ὄπισθεν τῆς θήρας διήκων, Ω 455 (ἀλλαχοῦ ὀνομαζόμενος «·ἐπιβλής» Ω 453 καὶ «·ὀχεύς»Μ 121)· 6') περόνη, σφηνίσκος, ὅ ἐ. ξύλον τι συγκρατοῦν δύω σύρτας, Μ 456. Ἴδ ἐπημοιβός· γ') ἰδίως κλειδί, ὅπερ ἦν μετάλλινον, εἶχε δὲ τὴν μίαν ἄκραν ἀγκιστροειδῆ, τὴν δὲ ἑτέραν, τὴν λαβὴν (κώπην), ἐνίοτε ἐλεφαντίνην, φ 6· εἰσήρχετο δὲ διά τινος χαράγματος ἤ ὀπῆς εἰς τὴν θύραν («ἐν δὲ κληῗδα ἧκε» φ 47), περιεστρέφετο, ἀνέσπα ἤ ἀπέσυρε τὸν ἔσωθεν ἐπιβεβλημένον σύρτην καὶ οὕτως ἠνοίγετο ἡ θύρα («ἀνακόπτω ὀχῆας, θύρετρα κληῗδι πλήσσω» φ 47, 50 καὶ μόνον «θύρας οἴγνυμι» Ζ 89). λυομένου πρότερον ἀπὸ τῆς κορώνης τοῦ ἱμάντος, δι' οὗ ἐπεσύρετο ὁ σύρτης, φ 46. Ἡ δὲ κλεῖσις τῆς θύρας φαίνεται ὅτι ἐγίνετο ἁπλῶς διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ σύρτου, τοῦ ὑπὸ τοῦ ἱμάντος ἐπισυρομένου (ἴδ. ἀνωτ. α'))· τοὐλάχιστον οὐδὲν χωρίον τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν ἀποδεικνύει ὅτι καὶ πρὸς τοῦτο ἐγίνετο χρῆσις τῆς κλειδός· διότι τὸ φ 241 δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ κατὰ τὸν ἀνωτέρῳ ἐν τῷ α') εἰρημένον τρόπον· ἄλλως ὁ ἱμὰς θὰ ἦτο ὅλως ἀνεξήγητος· δ') αἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις πόρπαις (καρφίτσαις) ὀπαί, εἰς ἃς εἰσήρχοντο αἱ περόναι, κλείδωσις σ 294. 2)Μεταφ.α') κλείς,δ ἐ. τὸ ὀστοῦν τὸ μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ στήθους, Ε 146, Θ 325 κ. ἀ., καὶ πληθ. Χ 324 (ἐν Ὀδ. δὲν εὑρίσκεται εἰς ταύτην τὴν σημ.). 6') ὁ μικρὸς ἐκεῖνος πασσαλίσκος, πρὸς ὃν δι' ἱμάντος χαλαρῶς συνάπτεται καὶ ἐν μέρει ἐπερείδεται ἡ κώπη, σκαλμός, σκαρμός, παρ' Ὁμ. μόνον πληθ., «-δῆσαν ἐπὶ κληῗσιν ἐρετμά» θ 37· συνήθ. «-ἐπὶ κληῗσιν, ἢ ἐπὶ κληΐδεσσι καθίζειν» κάθημαι εἰς τοὺς σκαρμούς, δηλ. πλησίον τῶν σκαρμῶν (ὅ ἐ. κάθημαι εἰς τὸ κουπί, 6 419, δ 579 κ. πλχ. τῆς Ὀδ.(ἡ συνήθης ἑρμηνεία ζυγά, εἶνε ἐσφαλμένη)· «-ἐν ἑκάστη (νηὶ) πεντήκοντ' ἔσαν ἄν-

δρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι» ἦσαν 50 ἄνδρες εἰς τὰ κουπιά, Π 170.

Κληιστός, ή, όν (κληίω) ἀντὶ τοῦ **κλειστός**, δυνάμενος δηλ. νὰ κλεισθῇ, β 344 †.

Κληΐω, ἀντὶ τοῦ **κλείω**, (κλειϜὶς) ἀόρ. α' ἐκλήϊσα, κλείω, κλείνω, κλειδώνω, «θύρας» *Ὀδ. τ 30, φ 236 κ. ἀ. «-ὀχῆας» (βραχυλογ.) βάλλω τοὺς μοχλούς. καὶ οὕτως κλείω, ω 166. (Τὸ ι μακρόν)

***Κληροπαλὴς** [. . ⏑ . .], ές (κλῆρος, πάλλω), διὰ παλμοῦ τῶν κλήρων (ὅ ἐ. διὰ κληρώσεως) διανεμηθείς, ἐν ἄλλαις λέξεσι, κληρωθείς, λαχών, μόνον Ὑ. Ἑρμ. 129.

Κλῆρος, ὁ, (κλάω) 1) κλῆρος, λαχνός. Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ψῆφοι ἢ ὄστρακα ἢ ξυλάρια ἐμβαλλόμενα ὑφ' ἑνὸς ἑκάστου τῶν κληρουμένων, Η 175. Παρ' Ὁμ. ἐμβάλλονται οἱ πρότερον· παρ' ἑκάστου ἰδιαιτέρως σημειούμενοι κλῆροι εἴς τινα περικεφαλαίαν, καὶ ἐκεῖ πάλλονται. Οὗτινος δὲ ὁ κλῆρος πρῶτος ἐξεπήδα τῆς περικεφαλαίας, οὗτος ἦν ὁ λαχὼν ἢ κληρωθείς, Γ 316, 325, Ψ 352, 861, κ 206. 2) τὸ κληρωθέν, ὅ ἐ. τὸ διὰ κλήρου εἴς τινα περιελθόν, [κλῆρος], καὶ μάλιστα τὸ διὰ κληρονομίας περιερχόμενον τεμάχιον γῆς, κτῆμα, Ο 498, ξ 64.

Κλητός, ή, όν (καλέω)· α') κεκλημένος, ὅ ἐ. ἐκλετός, Ι 165· β') συνήθως προσκαλούμενος, ὅ ἐ. ἐπιζήτητος, εὐπρόσδεκτος, ρ 386.

***Κλήω**, ἴδ. κλείω 1).

Κλῖμαξ, ακος [⏑ .], ἡ (κλίνω), κλῖμαξ, σκάλα *Ὀδ. α 330, κ 558, φ 5.

Κλιντήρ, ῆρος, ὁ (κλίνω), ἀνάκλιντρον, καναπές, σ 190 †.

Κλίνω [– .], ἀόρ. ἔκλινα, παθ. παρακ. κέκλιμαι, γ' πληθ. κεκλίαται· παθ. ἀόρ. ἐκλίθην, ἐκλίνθην. Α') Ἐνεργ. κλίνω, πλαγιάζω, ἰδίως 1) προσκλίνω, ἀνακλίνω, ἀκκουμβῶ, «-σάκεα ὤμοισι» Λ 593, Ν 488, «-ἅρματα πρὸς ἐνώπια» Θ 435, «-τόξον πρὸς ἐνώπια» χ 121 κ. ἀ. 2) κλίνω, πλαγιάζω, στρέφω, γυρίζω, δίδω ἄλλην διεύθυνσιν ἢ τάσιν, «-τάλαντα» κλίνω τὸ ζυγίον οὕτως ὥστε ἡ μὲν μία πλάστιγξ νὰ ὑψωθῇ, ἡ δὲ ἑτέρα νὰ ταπεινωθῇ, Τ 223, «-ὄσσε πάλιν» στρέφω ὀπίσω τὰ ὄμματα, Γ 427, «-μάχην» κάμνω νὰ κλίνῃ, δίδω ῥοπὴν εἰς τὴν μάχην, Ξ 510. ὅθεν β') τρέπω (εἰς φυγήν), ἀναγκάζω νὰ ἐγκλίνωσι, νὰ ὑποχωρήσωσι, «-Τρῶας. Ἀχαιούς» Ε 37, ι 59. Β') Παθ. ἀποκλίνω, (ἀμετάβ.), στρέφομαι παραμερίζω ἔτι δὲ καὶ κατακλίνομαι, «-ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα» Γ 360. Λ 254, «ἑτέρωσ' ἐκλίνθη κάρη» Ν 543, «-κλίνθη κεκμηώς» κατεκλίθη, ἐπλάγιασε, Ψ 232 κ. ἀ. ὡσαύτως «-πρὸς κόλπον ἐκλίνθη» Ζ 467. «-παρὲξ ὁδοῦ» Κ 350, «ἑτέρωσε» ἔκλινε πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐγύρισεν, ἀνετράπη, τ 470. Ὅθεν ὁ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσυντ. α') εἶμαι ἀνακεκλιμένος, ἀκκουμβημένος, «-στήλῃ» Δ 371, «-κίονι» ζ 307, «-κλισμῷ» ρ 97. «-ἀσπίσι» Γ 135· β') εἶμαι κατακεκλιμένος, κατάκειμαι, «-ἔντεα χθονί» Κ 472, φύλλα κεκλιμένα» λ 194· ἰδίως ἐπὶ τόπων· γ') κεῖμαι, «ἁλὶ κεκλίαται» δ 608, ν 235· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ προσώπων «-κεκλιμένος λίμνῃ» κείμενος, ὅ ἐ. κατοικῶν Ε 709, Π 68, «-πόντῳ» Ο 740. Γ') Μέσ. «-κλινάμενος σταθμῷ» ἀνακλιθείς, ρ 340, «-ἠέρι ἔγχος κέκλιτο» Ε 356.

Κλισίη [⏑ ⏑ .], ἡ (κλίνω), δοτ. κλισίηφι, Ν 168, κυρ. τόπος, ἔνθα τις κατακλίνεται ἢ ἀνακλίνεται, ὅθεν 1)

σκηνή, καλύβη, ἐκ ξυλίνων πασσάλων συγκειμένη συναπτομένων διὰ σπάρτων καὶ ἄνωθεν διὰ καλάμων ἐστεγασμένη· α') ποιμενικὴ καλύβη, Σ 589, ξ 45, ὁ 301, π 1. β') ἰδίως σκηνὴ πολεμική, ξυλίνη μὲν ὡσαύτως, ἀλλ' ὥσπερ οἰκία διεσκευασμένη (πρβλ. Λ 448 ἑξ.)· ἑπομ. ἀκριβῶς εἰπεῖν ὄχι σκηνή, ἀλλὰ παράπηγμα, «-αὐτοσχέδιος οἴκησις» κατὰ τοὺς παλαιούς, Ι 663 κ. ἀ. πολλάκις πληθ. Α 306, Β 91 ἑξ., ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, Ω 478, Ψ 254. Ἡ σκηνὴ τοῦ Ἀχιλλέως περιγράφεται ἐν τῷ Ω 450. 2) ἀνακλιντήριον, δίφρος, εἶδος θρόνου, δ 123, τ 55, συνήθ. λεγόμενον κλισμός, (ἴδ. τ. λ.).

Κλισίηθεν [⏑ ⏑ . .], ἐπίρ. (κλισίη) ἐκ τῆς σκηνῆς, *Ἰλ. Α 391, Λ 603 κ. ἀ.

Κλισίηνδε [⏑ ⏑ . ⁄.], ἐπίρ. (κλισίη) εἰς τὴν σκηνήν, Α 185, Ι 712, ξ 45, 48.

Κλίσιον [⏑ ⏑ .], τό, (κλίνω), εὐτελές, οἴκημα, ὑπηρετῶν κατοικία, περὶ τὸ μέγαρον τοῦ δεσπότου ᾠκοδομημένη. ω 208 †.

Κλισμός, ὁ (κλίνω), εἶδος θρόνου, δίφρος, ἀνακλιντήριον, (φωτέλ) Ὀμ., πληθ., διαφέρει τοῦ θρόνου, γ 389, ρ 86, υ 233, ἴσως ὀλίγον ταπεινότερος, πολλάκις ἐντέχνως ἐξειργασμένος, πεποικιλμένος καὶ χρυσοκόλλητος, Θ 436, α 132, καὶ μὲ τάπητας κεκαλυμμένος, Ι 200· ἐνίοτε δὲ καὶ ὑποπόδιον (θρῆνυν) ἔχων, δ 136.

Κλιτύς [– –], ύος ἡ, (κλίνω), αἰτ. πληθ. κλιτῦς, τὸ πλάγιον, τὸ πρανές, τὸ κατωφερὲς ἢ ἀνωφερὲς ὄρους τινὸς ἢ λόφου, Π 390, ε 470.

Κλονέω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. 1) Ἐνεργ. διαταράσσω, συγχέω, ἐμβάλλω εἰς ἀταξίαν καὶ ταραχήν, καταθορυβῶ, τρέπω εἰς φυγήν, «-φάλαγγας» Ε 96, «-ἀγέλην» Ο 324· ἄνευ πτωτ. Λ 406, 526, Ξ 14, Φ 533, «-ἔφεπε κλονέων Ἕκτορα» ἐπηκολούθει καταδιώκων τὸν Ἕ., Χ 188. Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμων, ἀποδιώκω, «-νέφεα» Ψ 213, «-φλόγα» Π 492. 2) Παθ. διαταράσσομαι, περιπίπτω εἰς ἀταξίαν, θορυβοῦμαι, τρέπομαι, Ε 8, Λ 148, Ο 448, «-μὴ κλονέεσθε ὁμίλῳ» Δ 302, «-ὑπό τινι» Ε 93, «-κλονέονται ἐπὶ νηυσί» Σ 7, *Ἰλ.

Κλονίος [. – .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ, Β 495, Θ 340.

Κλόνος, ὁ, πᾶσα σφοδρὰ καὶ ἄτακτος κίνησις, ταραχή, θόρυβος, ἀταξία, ὠθισμός, ἰδίως ἐπὶ τῶν εἰς ἀταξίαν περιπεσόντων μαχητῶν, *Ἰλ. Π 331, 713, 729, «-ἐγχειάων» δοράτων σύγκρουσις, Ε 167.

Κλόπιος, η, ον, (κλέπτω), κρύφιος, μυστικός, δόλιος «-μῦθος» ν 295 †.

***Κλοπός**, ὁ, (κλέπτω) κλέπτης, Ὑ. Ἑρμ. 276.

Κλοτοπεύω, ρ. ἀμφιβ. ἐτυμολογ. καὶ σημ., μόνον Τ 149 † εὑρισκόμενον, «-οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν» (ἀντὶ κλυτοπεύειν = κάμω λαμπροὺς λόγους;) Ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφείας φαίνεται ὅτι σημαίνει εἴτε διστάζω (συνωνύμως τῷ ἑπομ. «-διατρίβειν», ὅθεν κατὰ τὸν Ἡσύχ. στραγγεύομαι, στρεφογυρίζω, εἴτε ἀνωφελῶς φλυαρῶ, (ἐν ᾧ εἶνε καιρὸς τοῦ πράττειν), χάνομαι εἰς τὰ καλὰ λόγια. Ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι παραλογίζομαι, ἀπατῶ, ἐτυμολογοῦντες παρὰ τὸ κλέπτω, ἀντὶ τοῦ κλοπετεύω, δολίως ἀναβάλλω οὐδεμία ὅμως, λέγει ὁ Ἰωάν. Πανταζίδης, τούτων τῶν

ἑρμηνειῶν τε καὶ ἐτυμολογιῶν φαίνεται πιθανή. Ἴσως παράγεται τὸ ρ. ἐκ τοῦ ἀχρ. κλότοψ -πος, τοῦτο δὲ ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ρ. κλώθω, καὶ σημ. ὅ,τι τὸ τῆς καθομιλ. κλωθογυρίζω, ὅ ἐ. διατρίβω ἀναβάλλω.

Κλύδων [⏑ .], ωνος, (κλύζω), ὁ κυματισμός, τρικυμία, μ 421.

Κλύζω, μέλ. κλύσω, στ. παθ. ἀόρ. ἐκλύσθην· πιθαν. πεποιημένη λ. ἐκ τοῦ ἤχου (κλού, κλού) τοῦ κινουμένου ὕδατος σχηματισθεῖσα. 1) κυματίζω, κτυπῶ, σπῶ, ἐπὶ κυμάτων, «κύματα ἐπ' ἠιόνος» Ψ 61· 6') κατακλύζω, βρέχω τινά, Ὑ. Ἀπ. 75. 2) Παθ. κυμαίνομαι, κυματίζω, «ἐκλύσθη θάλασσα ποτὶ κλισίας» Ξ 392, ι 484, κατακλύζομαι, βρέχομαι, Βατρ. 86.

Κλῦθι, ἴδ. κλύω.

Κλυμένη [⏑ . .], ἡ, 1) μία τῶν Νηρηίδων, Σ 47. 2) θεράπαινα τῆς Ἑλένης, Γ 144. 3) θυγ. τοῦ Μινύου ἢ Ἴφιος, γυνὴ τοῦ Φυλάκου, μήτηρ τοῦ Ἰφίκλου, λ 325.

Κλύμενος [⏑ . .], ὁ, υἱὸς τοῦ Πρέσβωνος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ὀρχομενῷ Μινυῶν, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, κατά τινα ἑορτὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις θανασίμως πληγωθείς, γ 452, πρβλ. Ἀκλδ 2, 4, 11.

Κλυσώνυμος [⏑ . ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Ψ 88.

Κλυταιμνήστρα [⏑ . . .], ἡ, θυγ. τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης, γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος (ἴδ. τ. λ.), Α 113, γ 264. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρὸς ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου συνεβίωσε μετ' αὐτοῦ βίον ἀθέμιτον, καὶ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βοηθουμένη ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπανελθόντα ἐκ τῆς Τροίας. Ὁ υἱὸς Ὀρέστης ἐξεδικήθη τοῦ πατρός του τὸν θάνατον, φονεύσας τήν τε μητέρα καὶ τὸν Αἴγισθον, α 300, λ 409 ἑξ., ω 198.

Κλυτίδης [⏑ ⏑ .], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Κλυτίου. 1) ὁ Πείραιος, ο 539, π 327. 2) ὁ Δόλοψ, Λ 302.

Κλυτίος [⏑ ⏑ .], 1) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Καλήτορος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ δημογερόντων, Γ 147, Ο 419. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, πατὴρ τοῦ Πειραίου, Ἰθακήσιος, π 327, πρβλ. ο 539. 3) εἷς τῶν Ἑλλήνων, πατὴρ τοῦ Δόλοπος, δπ. ἴδ. (Ὁ τονισμὸς κλύτιος δὲν εἶνε ὀρθός).

Κλυτο(ϝ)εργὸς [⏑ . . .], όν, (κλυτός, ϝέργον), ἔνδοξος διὰ τὰ ἔργα του, περίφημος τεχνίτης, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, θ 345 †. (Πρβλ. καὶ λ. κλυτότοξος).

Κλυτομήδης [⏑ . . .], εος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἤνοπος, Αἰτωλός, ἐν πυγμῇ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ψ 634.

***Κλυτόμητις** [⏑ . . .], ι, (κλυτός, μῆτις), διὰ τὰς ἐπινοίας αὐτοῦ περίφημος, ἔνδοξος ἐφευρετής, ἐπίθ. τοῦ Ὑφαίστου, Ὑμ. 19, 1. (Πρβλ. δὲ καὶ λ. κλυτότοξος).

Κλυτόνηος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, τυχὼς σταδιοδρόμος, θ 119, 122.

Κλυτόπωλος [⏑ . . .], ον, (κλυτός, πῶλος), διὰ τοὺς πώλους περιβόητος, λαμπροὺς ἔχων ἵππους, ἐπίθ. τοῦ Ἅδου, Ἰλ. Ε 654, Λ 445, Π 625· ὡσαύτως ἐπίθ. τῆς χώρας Δαρδανίας, Ἀποσπ. 38 (ἴδ. κλυτότοξος).

Κλυτὸς [⏑ .], η, όν, (κλύω) ἀλλὰ καὶ δικατάληκτον, Β 742, ε 422, κυρ. ἀκουστός, ἐξακουστός, ὅθεν περίφημος, περιβόητος, ἔνδοξος, περικλεής, συχνὸν ἐπίθ. θεῶν τε καὶ

ἀνθρώπων, Ι 362, Υ 320, α 300, «-κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κτήνη, Ξ 361, Ὕ. Ἀπ. 273, «-ἔθνεα νεκρῶν» κ 526· ἐν γένει δὲ ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, περίφημος, λαμπρός, πολυτελής, «ἄλσος» ζ 321, «-Ἄργος» Ω 437· ὡσαύτως «-μῆλα, τεύχεα, δώματα, ἔργα, εἵματα» Ὁμ. πλχ. «-εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν» ι 364 (πρβλ. τ 183).

Κλυτοτέχνης [⏑...], ου, ὁ,(κλ. τέχνη), περίφημος διὰ τὴν τέχνην. περιβόητος τεχνίτης, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Α 571, Σ 143, 391, θ 286.

Κλυτότοξος [⏑...],ον, (κλ. τόξον) περίφημος διὰ τὰ τόξα, περιβόητος τοξότης, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος,Δ 101, Ο 55, ρ 494, φ 267.

Κλύω, (συγγ. τῷ κλέω cluere) παρατ. ἔκλυον μὲ σημ. ἀορ., ἐντεῦθεν προστακτ. τοῦ ἀορ, β' (ἔκλυν, ἄχρ.) κλῦθι, κλῦτε καὶ μὲ ἀναδιπλ. κέκλυθι (τὸ υ βραχύ), κέκλυτε, ἀκούω, συνήθ. μετ' αἰτ. «-δοῦπον, αὐδήν» Δ 455, Ν 757, ξ 59 κ. ἄ.. σπανίως μετὰ γεν.τοῦ προσ. καὶ μετοχ. «-ἔκλυον αὐδήσαντος» τὸν ἤκουσα ὅτι ὡμίλησεν, ἢ τὸν ἤκουσα νὰ ὁμιλήσῃ, Κ 47, δ 505, ἢ μετὰ γεν. πράγματος, «-εὐδέκω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος» Π 76, «-ἐκυρῆς ὀπός» Χ 451, καὶ μετὰ γεν. ἐμπροθ. «-ἔκ τινος» ἀκούω παρά τινος, τ 93· ἐν γένει δὲ αἰσθάνομαι, ζ 185· 2) ἐπακούω, εἰσακούω, συνήθως μετὰ γεν. προσ. Α 37, 43, 218, Ε 115, Θ 5, β 262, ἢ μετὰ γεν.πράγματος «-κέκλυτέ μου μύθων» κ 189, 311, 481, μ 271, 340· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. προσ. «-κλ. τινὶ ἀρῇς» εἰσακούω τινὸς τὴν προσευχήν, δ 767, καὶ μετὰ μόνης τῆς προσωπ δοτ., ἥτις εἶνε χαριστική. καὶ μάλιστα μετὰ τὸ «κλῦθι» καὶ «-κλῦτε» Ὕ. Ἀπ. 334, Ἐπιγ. 12, 1· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν παρατ. «-ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα» Ω 335· β') ἀκούω, ὑπακούω, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-πείθομαι» ἐν τῇ φρ. «-μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο» Η 379, γ 477 κ. ἄ.

Κλῶθες, αἱ μετάπλαστ. ὀνομ. ἀντὶ τοῦ **Κλωθοὶ** (ὡς ἐξ ἑνικ. ὀνομαστ. **κλωθώ**), κλώστριαι, μοῖραι, «-κατὰ Κλῶθες» παλαιὰ γραφὴ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθ. καὶ τῶν σχολ. παραδεδομένη, ἣν παρεδέχθησαν πάντες οἱ νεώτεροι ἀντὶ τῆς πρότερον συνήθους «-Κατάκλωθες» η 197, ἑπομ. ἡ προθ. ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα «-νήσαντο».

Κλωμακόεις, εσσα, εν, (κλῶμαξ, συγγ. τῷ κρημνὸς) βραχώδης, κρημνώδης, «-Ἰθώμη» Β 729 †.

Κνάω μόνον ἐν τῷ «-κνῆ» ἀντὶ τοῦ ἔκνη, ὅπερ κατά τινας μὲν εἶνε παρατ. κατ' ἄλλους δὲ ἀόρ. ἔκ τινος ἀχρ. θέματος **κνῆμι**, κνήθω, ξύω, **τρίβω**, οἷον «-τυρόν» Λ 639 †.

Κνέφας, αος, (δνόφος) τό, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. **σκότος**, παρ' Ὁμ. ἰδίως τὸ ἑσπερινόν, **σκοτείνιασμα**, νύκτωμα, Α 475, γ 329 κ. ἀ., «-κνέφ. ἱερόν» Λ 194, 209.

Κνῆ, ἴδ. κνάω.

Κνήμη, ἡ, τὸ μεταξὺ γόνατος καὶ σφυρῶν ὀστοῦν, τὸ ὀπτοῦν τῆς **κνήμης**, ἄντζα (κατὰ τὸν Εὐστάθ. καὶ **ἄντα**, πρβλ. τὸ οὐσιαστ. **ἀντί**), **κανί**, ἔτι δὲ καὶ τὸ γαστροκνήμιον, Δ 147, 519, θ 135, τ 469 κ. ἀ.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ. (κνήμη), ὀκλιτικόν τι σκέπασμα τῆς κνήμης, ὅμοιον πρὸς τὰ τουσλούκια τῶν φουστανελλοφόρων, συγκείμενον ἐκ δύω μεταλλίνων ἐλασμάτων εἰς τὴν κνήμην προσηρμοσμένων καὶ συναπτομένων διὰ πό-

πῶν τῶν λεγομένων ἐπισφυρίων (ἴδ. τ. λ.). Ἦσαν δὲ πιθανῶς κασσιτέριναι ἢ διὰ κασσιτέρου γανωμέναι, Σ 613, Τ 369, Φ 592. Ἐν δὲ τῷ ω 299 (ἔνθα καὶ μόνον τῆς Ὀδ. εὑρίσκεται ἡ λ.) μνημονεύονται κνημῖδες βόειαι, εἰς προφύλαξιν τῆς κνήμης ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν φορούμεναι, οἵας σήμερον οἱ Ρωμαῖοι χωρικοὶ καὶ οἱ Κρῆτες (σαρδινία) φέρουσιν ἀλλὰ συνημμένας οὗτοι πρὸς τὸ ὑπόδημα.

Κνημός, ὁ, κορυφὴ ὄρους, ἡ φάραγξ, πληθ. Β 821, Λ 105 κ. ἀ. (περὶ τῶν δρυμῶν τῆς Ἴδης), δ 337, ἑνικ. Ὕ. Ἀπ. 283.

Κνῆστις, ιος, ἡ, (κνάω), τρίφτρα, (δ ἑ. τρίκτρια), δοτ. κνῆστι Λ 640 †.

***Κνίδος**, ἡ, πόλις ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἀκρωτηρίου καὶ ἐπί τινος μικρᾶς χερσονήσου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Ὕ. Ἀπ. 43. Τὰ νῦν ἐρείπια ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κριοῦ.

Κνίση [– .], ἡ, (κνίδja) 1) ὁ καπνὸς καὶ ἡ ὀσμὴ ἡ ἐκ παχέος ὀπτωμένου κρέατος ἀνερχομένη, τσίκνα, ρ 270. Ἰδίως δὲ ὁ ἀπὸ τῶν θυμάτων ἀνερχόμενος καπνὸς καὶ ὀσμή, Α 66, 317, Θ 549 κ. ἀ. 2) πιμέλη, λίπος, ξύγγι, ἰδίως τὸ περὶ τοὺς νεφρούς, δι' οὗ περιεκάλυπτον τὰ πρὸς θυσίαν τεμάχια τοῦ σφαγίου, Α 460, γ 457, σ 45.

Κνισήεις [– ◡ . .], εσσα, εν, πλήρης κνίσσης, εὐωδιάζων ἐκ τῶν μαγειρευομένων ἐδεσμάτων, κ 10 †.

***Κνισοδιώκτης** [– . ◡ . .], ὁ τὴν κνῖσαν ἐπιδιώκων, κωμικὸν ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατρ. 235.

Κνυζηθμός, ὁ, (κνύζω) μουγγρητός, κατὰ τοὺς παλαιοὺς «-ποιός τις κλαυθμὸς ἢ ἐπὶ συστολῇ τῆς ὑλακῆς τῶν κυνῶν ποππυσμός», μόνον ἐπὶ κυνῶν, π 163 †.

Κνυζόω,, μέλ. ώσω, ἀόρ. ἐκνύζωσα, κυρ. λεπρόω, κάμνω ψωραλέον· μεταφ. «-κνυζώσω δέ τοι ὄσσε» θὰ σοῦ ἀμβλύνω, θαμβώσω τοὺς ὀφθαλμούς, μόνον Ὀδ. ν 401, 433.

Κνώδαλον, τό, πᾶν θηρίον βλαβερόν, ἐπικίνδυνον, θηρίον ἄγριον, ἀγρίμι, α 317 †. Τὸ ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 188 «-κνώδαλον» εἶνε πασιφανῶς διεφθαρμένον.

Κνωσός, ἡ, πρωτεύουσα τῆς νήσου Κρήτης παρὰ τὸν Καίρατον ποταμόν, παρ' Ὁμ. καθέδρα τοῦ Μίνωος, μετέπειτα περιβόητος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ Λαβύρινθον, Β 646, Σ 591, τ 178, Ὑμ. Ἀπ. 396, τὰ νῦν ἐρείπια πρὸς νότον τῶν Χανίων, ἔνθα ἱκανὰ ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως ὑπὸ τῆς ὑπὸ τῶν πρίγκηπα Γεώργιον Κρητικῆς πολιτείας.

Κνώσσω (συγγ. νῶκαρ), ὑπνώττω βαθέως, κοιμῶμαι, βυθισμένος, δ 809.

Κόϝιλος, η, ον, κοῖλος, βαθουλὸς ἐκ φύσεως ἢ τέχνης. 1) ἐπίθ. τῶν νεῶν, Α 26 κ. πλχ., «-κοῖλος δόμος» ἡ κοίλη κατοικία, περὶ σφηκιᾶς, Β 169, «-κ. δόρυ» τὸ κοῖλον ξύλον, ὁ δούρειος ἵππος, θ 507, «-φαρέτρη» φ 417, «-σπέος» τὸ κοῖλον, βαθύ, εὐρὺ σπήλαιον, μ 93, «-κάπετος» τάφος βαθύς, Ω 797. 2) Ἰδίως ἐπὶ τόπων, χωρίων μεταξὺ ὀρέων κειμένων, «-κοίλη ὁδός» στενὴ ὁδός, στενοπορία, κλησοῦρα, χαράδρα, Ψ 419, «-κοίλη Λακεδαίμων» Β 581, δ 1, «-λιμὴν» ὑπὸ λόφων περικλειόμενος, κ 92.

Κοιμάω (κοῖμαι), ἐκοίμησα, ἐκοιμησάμην, κοιμηθείς. 1) Ἐνεργ, α') κυρ. πλαγιάζω, κατακλίνω, βάλλω νὰ κοιμηθῇ, τινά, γ 397· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ζώων, κοιτάζω, δ 336, ρ 127· β') κοιμίζω, ἀποκοιμίζω, «-ὄσσε» Ξ 236, «-τινὰ ὕπνῳ» γ 372· μεταφ.

καθησυχάζω, καταπραΰνω, καταπαύω, «ἀνέμους» Μ 281, «κύματα» μ 169, «ὀδύνας» Π 524. 2) Παθ. μὲ ἀόρ. παθ. καὶ μέσ., κατακλίνομαι, πλαγιάζω, Α 476, 610 κ πλχ., «ὄφρα ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες» Ω 636, δ 295, ψ 255, «ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι», υ 4, «χάλκεον ὕπνον κοιμ.» τὸν αἰώνιον ὕπνον, Λ 241· ἐπὶ ζώων κοιτάζομαι, ξ 411.

***Κοῖος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, ἀνὴρ τῆς Φοίβης, πατὴρ τῆς Λητοῦς, Ὑ. Ἀπ. 62 «μεγάλοιο Κοίοιο» (ἔνθα ἀνάγκη τὸ κοι νὰ ἐγκληφθῇ ὡς βραχύ· διὸ γράφουσί τινες «μεγάλου Κοίοιο»).

Κοιρανέω [. ⏑ . .], (κοίρανος) εἴτε ἄνευ πτώσ. εἴτε μετὰ προθ. συντασσόμενον· α') ἄρχω, εἶμαι ἄρχων, βασιλεύω· ἐν πολέμῳ εἶμαι ἀρχηγός, στρατηγῶ, Β 207 κ. ἁ., «ἀνὰ μάχην» Ε 824, «πολέας διά», μεταξὺ πολλῶν, Δ 230, «πόλεμον κάτα κοιρανέουσι» Ε 332· β') ἐπὶ παρανόμου ἀρχῆς, τυραννῶ, «Λυκίην κάτα» Μ 318, «Ἰθάκην κάτα» α 247· γ') ἐπὶ τῶν μνηστήρων, δυναστεύω, φέρομαι ὡς δυνάστης, κύριος, ο 520, υ 234 κ. ἁ.

Κοίρανος [. ⏑ .], (συγγ. τῷ κῦρος, κύριος), ἄρχων, κύριος, ἐν πολέμῳ ἀρχηγός, στρατηγός, «εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς» Β 204· συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἡγεμών» Β 487, «λαῶν» Λ 234 κ.ἁ., ἐν γένει κύριος ἐπιστάτης, σ 106.

Κοίρανος, ὁ, 1) εἷς τῶν Λυκίων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Ε 677. 2) Κρὴς ἐκ τῆς Λύκτου, Ρ 610.

Κοίτη, ἡ, (κεῖμαι), κοίτη, κλίνη, κ 341 †.

Κοῖτος, ὁ, α') κατάκλισις, πλάγιασμα, Ὀδ. 6 358, γ 334, η 138 κ. ἁ.· ὅθεν ὕπνος, «ἐπὴν ἔλῃσι κοῖτος ἅπαντας» τ 515· β') κοίτη, κλίνη, στρῶμα, χ 470, «ἐπὶ κοῖτον ἐσσεύοντο» ξ 455.

***Κόκκος**, ὁ πυρὴν τῶν καρπῶν, τὸ κουκκοῦτσι, τὸ σπειρὶ τοῦ ροδιοῦ, Ὑ. Δήμ. 373, 412.

Κολεόν, τό, **κουλεὸν** (culeus), ἡ θήκη, τὸ θηκάρι τοῦ ξίφους, ἥτις ἦτο μεταλλίνη καὶ ἐνίοτε ἀργυρᾶ, Α 30 ἑξ. καὶ ἐλέφαντι κεκοσμημένη, Γ 272, Λ 30 κ. ἁ., θ 404. Ὁ Ὅμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους.

Κολλήεις, εσσα, εν (κολλάω), πιθανῶς κυρίως ὁ ἔχων ἥλους, καρφία, γόμφους, ἢ κρίκους, «ξυστὰ ναύμαχα κολλήεντα» Ο 389 †, ναυμαχικὰ κοντάρια (ἐκ πολλῶν μερῶν συγκείμενα) διὰ γόμφων ἢ κρίκων συνηρμοσμένα, καλὰ καρφωμένα εἰς τρόπον νὰ ἀποτελῶσι σχεδίαν. Περὶ τούτου ἔγραψεν εἰδικὴν μελέτην παρ' ἡμῖν ὁ Κων. Ν. Ράδος, τῷ 1897.

Κολλητός, ή, όν, (κολλάω), κυρ. ὁ διὰ γόμφων (κολλῶν, ἴδ. τὴν προηγ. λ.) συνηρμοσμένος, ἐν γένει συμπαγής, στερεός. «δίφρος» Τ 395, «ἅρματα» Δ 366, ρ 117 κ. ἁ., «ξυστόν» (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), Ο 678, «σανίδες» Ι 583, φ 137, 164, «θύραι» ψ 194.

Κόλλοψ, οπος, ὁ, (κέλλω), ὁ τῆς λύρας πασσαλίσκος, εἰς ὃν προσαρτᾶται καὶ δι' οὗ συστρεφομένου ἐντείνεται ἡ χορδή, στρειφτάρι, ἤ ἐ. στρεπτάριον, ἡ στρόφιγξ, φ 407.

Κολοιός, ὁ, κόραξ, Ἰλ. Π 583, Ρ 755. (Συγγ. τῷ κολῳός, κολῳάω, οἱονεὶ κράκτης).

***Κολοκύντη**, ἡ, (ἀλλαχοῦ καὶ κολοκύνθη) κολοκύθι, ρ 53.

Κόλος, ον (συγγ. τῷ κυλλός), κολοβός, ἀπημβλυμμένος, «-δόρυ» τὸ ἄνευ ἀκωκῆς, Π 117 †.

Κολοσυρτός, ὁ, (ἐκ τοῦ κόλος = θόρυβος κατὰ τὸν Ἡσύχ., συγγ. τῷ κολῳός, καὶ σύρω), συρτὸς θόρυβος ἢ θορυβώδης συρφετός, ἐπὶ κυνηγετικοῦ ὄχλου, *Ἰλ. Μ 147, Ν 472.

Κολούω (κόλος), κολοβώνω, ἀκρωτηριάζω, διακόπτω, μόνον μεταφ. «-τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει» μέρος μὲν τῶν λόγων του ἐκτελεῖ, μέρος δὲ ἀφίνει εἰς τὴν μέσην, κολοβώνει, Υ 370. «-ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει» τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον πάντοτε βλάπτει, θ 211, «-δῶρα» ἐλαττώνω, φειδομαι, λ 340.

Κόλπος, ὁ, (καλύπτω), κόλπος, κόρφος α') κυρ. ὁ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, στῆθος, «-παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχειν» κρατῶ τὸ παιδὶ εἰς τὸν κόλπον μου, Ζ 400, Ξ 219, Υ 471, «-δέχομαι, ὑποδέχομαι κόλπῳ» κυρίως μὲν Ζ 483, μεταφ. δὲ εἰς τὴν ἔκφρασιν μητρικῆς στοργῆς καὶ ἐπιμελείας, Ζ 136, Π 398, β') κόλπος τοῦ ἐνδύματος, ὁ ἐκ τῆς περιζώσεως σχηματιζόμενος ὑπεράνω τῆς ζώνης, Χ 80, ο 469, πληθ. Ι 570· γ') πᾶσα κολποειδὴς εἰσχώρησις τῆς θαλάσσης, κόλπος, κόρφος, Β 560, «Κρίσης» Ὑ. Ἀπ. 431· δ') πολλάκις μεταφορ. τὸ βάθος, «-θαλάσσης, ἁλός» οἱ κόλποι, τὰ βάθη τῆς θαλ., Σ 140, Φ 125, δ 435, ε 52.

Κολῳάω (κολῳός), φωνάζω, κραυγάζω, φωνασκῶ, ὀνειδίζων, περὶ τοῦ Θερσίτου, Β 212 †.

Κολώνη (κέλλω), ἡ, κολωνός, λόφος, *Ἰλ. Β 811, Λ 711, 757.

Κολωνός, ὁ = κολώνη, Ὑ. Δήμ. 273, 299.

Κολῳός, οῦ (κολῳός;), ὁ, κραυγή, φωνή, φωνασκία, λογομαχία «-κολῳὸν ἐλαύνω» σύρω (τραβῶ) φωνήν, λογομαχίαν, κάμνω παρατεταμένην φιλονεικίαν, Α 575 †.

Κομάω (κόμη), φέρω κόμην μακράν, «-Ἄβαντες ὄπισθεν κομόωντες» (ἄρα, ἔμπροσθεν κειρόμενοι), *Ἰλ. Β 542. (Ὁ Πλούτ. Θησ. 5 μνημονεύει ὡς αἰτίαν τοῦ ἐθίμου τούτου τοῦ πολεμικοῦ ἔθνους τῶν Ἀβάντων τὴν ἑξῆς: ὅπως μὴ παρέχοιεν ἐκ τῶν τριχῶν ἀντίληψιν τοῖς πολεμίοις)· περὶ ἵππων «κομόωντε ἐθείρῃσιν» φέροντες μακρὰν χαίτην, Θ 42, Ν 24. β') μεταφορ. ἐπὶ ἀγρῶν, εἶμαι κατάφυτος, «-ἀσταχύεσσι» Ὑ. Δήμ. 454.

Κομέω, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, «-υἱούς, γέροντα» παιδοκομῶ, γηροκομῶ, ζ 207, λ 250, μ 450, ω 212, «-ἵππους» Θ 109, 113, Ὑ. Ἀπ. 236, «κύνας» ρ 310, 319.

Κόμη, ἡ, 1) κόμη τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, Α 197, δ 198 κ. ἀ., σπανιώτατον πληθ. «-κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι» Ρ 51 (ἴδ. ὅμοιος 1), ζ 231. 2) μεταφ. φύλλα, φύλλωμα, «-ἐλαίης» ψ 195.

Κομιδή, ἡ (κομίζω), θεραπεία, ἐπιμέλεια, φροντίς, ἐν Ἰλ. μόνον ἐπὶ τῶν ἵππων, Θ 186, Ψ 411· ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ἐπ' ἀνθρώπων, ξ 124, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ κήπου καλλιεργείας, ω 245, 247, «-ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανός» ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἱκανὴν περιποίησιν ἐν τῷ πλοίῳ, θ 232.

Κομίζω (κομέω), μέλ. κομιῶ, ο 546, ἀόρ. ἐκόμισα, σσ, μέσ. ἀόρ. ἐκομισάμην. Α') Ἐνεργ. 1) θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, κυτάζω, ἐπὶ πραγμάτων τε καὶ προσώπων, «-ἔργα» Ζ 490, α 356, φ 350, «-κτήματα» ψ 355, «-δῶμα»

διευθύνω, π 74, υ 337, τινά, περιποιοῦμαι, φιλοξενῶ, κ 73, 298, ρ 103, τινά τινι, διά τινος τρέφω, υ 68 κ. ἀ. (Ἐν δὲ τῇ Ἰλ. ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν τὸ μέσ.)· παθ. «οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζε» δὲν ἐλάμβανε συχνὰ τοιαύτας περιποιήσεις, θ 451. 2) σηκώνω τι· ὅθεν α΄) φέρω, μεταφέρω, κομίζω, πρῶτον μὲν πρὸς θεραπείαν, «χλαῖναν, τρυφάλειαν» Β 183, Γ 378, Ξ 579· ἔπειτα δὲ ἐν γένει, παίρνω, μεταφέρω, ἀπάγω, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, «νεκρόν» Ν 196, «χρυσόν» Β 875, «ἵππους» Λ 738. «ἄκοντα κόμισσε χροΐ» Ξ 456, 463· β΄) φέρω (λαμβάνω) μετ' ἐμαυτοῦ, μετακομίζω, «δέπας» Ψ 699, «χηλόν» ν 68. Β΄) Μέσ. 1) παρ' ἐμαυτῷ, ἐντῇ οἰκίᾳ μου θεραπεύω, περιποιοῦμαι, ξενίζω τινά, Θ 284. 2) φέρω τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἵνα περιποιηθῶ, «Σίντιες ἄνδρες κομίσαντό με» Α 594, «κόμισαί με» Ε 359, «πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηός» ζ 278, «ἔγχος ἐνὶ χροΐ κομίσασθαι» πληγώνομαι Χ 286.

Κομπέω, κτυπῶ, κλαγγάζω, βροντῶ, ἐπὶ μετάλλου, Μ 151. Ἐκ τοῦ

Κόμπος (κόναβος), δοῦπος, κλαγγή, ἐν γένει κτύπος, ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν σωμάτων παραγόμενος, οἷον ἐπὶ τοῦ πατήματος τῶν χορευόντων, θ 380, «ὀδόντων» βρυγμὸς τῶν ὀδ. τοῦ κάπρου, Λ 417, Μ 149.

Κοναβέω [. ⏑ . .], (κόναβος), μόνον ἐν τῷ ἀορ. α΄ κονάβησα· α΄) κροτῶ, βροντῶ, κλαγγέω, ἐπὶ μετάλλου, Ο 648, Φ 593· β΄) ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ, «νῆες, δῶμα» Β 334, Π 277, ρ 542 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

Κοναβίζω [.⏑. .], =τῷ προηγ., μόνον ἐν τῷ «χθὼν σμερδαλέον κονάβιζε» Ἰλ. Β 466, καὶ «χαλκός» Ν 408, Φ 255.

Κόναβος [. ⏑ .], ὁ, (συγγ. τοῦ καναχή;) κρότος, κλαγγή, βρόντος, κ 122 †.

Κονίη [. ⏑ .], ἡ, 1) κόνις, ἰδίως ἡ τετριμμένη γῆ, σκόνη, χῶμα, πολλάκις πληθ. χώματα, «πέσεν, κάππεσεν, ἤριπεν ἐν κονίῃσι» περὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων, Ὁμ. πλχ., καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ., «ἐν κοίῃσι βάλλω τινά» Θ 156· ἰδιαίτερον ἔτι ὁ κονιορτός, ἑνικ. Λ 151, λ 600. 2) ἄμμος, Φ 271. 3) τέφρα, η 153, 160. (Ἴδ. καὶ τὴν ἑπομ. λ. — Τὸ ι ἐκτείνεται ἐν τῇ ἄρσει τοῦ ἕκτου ποδός).

Κόνις, ιος, ἡ, δοτ. κόνι ἀντὶ τοῦ: κόνιι. Ω 18, λ 191, κόνις, σκόνη, Ν 335 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «ψάμαθος» εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἀπειραρίθμου, Ι 385. Ἀντὶ τῆς τέφρας ἐκλαμβάνεται ἐν τῷ λ 191 «ἐν κόνι ἄγχι πυρός».

Κονίσσαλος [. – ⏑ .], ὁ, (κόνις σϜαλος), κονιορτός, κορνιαχτός, *Ἰλ. Γ 13, Ε 503, Χ 401.

Κονίω [. – .] (κόνις), μέλ. κονίσω, ἀόρ. ἐκόνισσα, παρακ. κεκόνιμαι. 1) κονίζω, σκονίζω, «χαίτας» Φ 407, παθ. Χ 405, «πεδίον» περὶ τῶν φευγόντων καὶ πολὺν διεγειρόντων κονιορτόν, Ξ 145· ὅθεν «φεῦγον κεκονιμένοι» (εἰς ἔνδειξιν τῆς ταχείας φυγῆς), Φ 541. 2) ἀμετάβ. διεγείρω κόνιν ἢ κάμνω κονιορτόν, (ἐγκονῶ ἐλέγετο μετέπειτα) ἐπὶ τρεχόντων ἵππων τε καὶ ἀνθρώπων, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κονίοντες πεδίοιο» τρέχοντες διὰ τῆς πεδιάδος, Ν 820, Ψ 372, 449, θ 122.

Κοντός, ὁ, (κεντέω), κοντάρι, καμάκι, ι 487 †.

***Κοπόω** (κόπος), κουράζω, παθ. κουράζομαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, Βατρ. 190.

Κοπρεύς, **ῆος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος. Ἠλεῖος, κῆρυξ τοῦ Εὐρυσθέως, Ο 639 ἑξ.

Κοπρέω, κοπρίζω, «-κοπρήσοντες» ρ 299 †.

Κόπρος, ἡ, 1) κόπρος, κοπριά, ι 329, ρ 297, 606· ἐν γένει βόρβορος, λάσπη, ἀκαθαρσία, Χ 414, Ω 164, 640. 2) κοπρία, ὁ τόπος ἢ ἡ αὐλή, ἔνθα ρίπτονται αἱ κόπροι, κοπριά, Σ 575, κ 411.

Κόπτω, ἀόρ. ἔκοψα, παρακ. β' κέκοπα ἐν τῇ μετοχ. κεκοπώς, Ν 60, σ 335, μέσ. ἀόρ. ἐκοψάμην. 1) Ἐνεργ. α') κτυπῶ, καταβάλλω, καὶ πλήττω, οἷον ἐπὶ παλαιστῶν, σ 28, 335, «-κώληπα» Ψ 726, μετὰ δύω αἰτ. «-τινὰ παρήιον» κτυπῶ τινα εἰς τὴν παρ., Ψ 690, «-τινὰ ποτὶ γαίῃ» κτυπῶ τινα κατὰ γῆς, Ι 290, μετὰ δοτ. ὀργαν. «-ἵππος τόξῳ» πλήττω, κτυπῶ μὲ τόξον, Κ 513, «-σκηπανίῳ τινά» Ν 60 «-δούρεσσι μετάφρενον» θ 528, «-κόψε αἰετὸν κατὰ στῆθος» ἐκτύπησεν ἢ μᾶλλον ἔδειξεν (ὁ ὄφις), Μ 204· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ σφοδροῦ ἐκείνου κτυπήματος, δι' οὗ ζαλίζουσι πρῶτον τοὺς βόας πρὶν τοὺς σφάξωσι, Ρ 521, ξ 425, «-χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον» συνέτριβον, συνέθλων, χ 477· β') μετὰ τῆς Ἀπό, ἀποκόπτω, «-κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς» Ν 203· γ') σφυρηλατῶ, «-δεσμούς» Σ 379, θ 274. 2) Μέσ. κτυπῶ ἐμαυτὸν ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ, «-κεφαλὴν χερσίν» Χ 33.

Κόρακος πέτρη, ἡ, Κορακόπετρα, ἐν Ἰθάκῃ πλησίον τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης, ν 408.

Κορέννυμι [. . — .], μέλ. κορέσω, καὶ κορέω, Θ 379, Ν 831, Ρ 241, ἀόρ. α' ἐκόρεσα, σσ, μέσ. ἀόρ. ἐκορεσάμην παρακ. κεκόρημαι, καὶ παρακ. ἐνεργ. ἐν τῇ μετοχ. κεκορηώς μὲ σημ. μέσ., σ 372, παθ. ἀόρ. ἐκορέσθην. 1) Ἐνεργ. χορτάζω, χορταίνω τινά, Π 747 κ. ἀ., μετὰ δοτ. ὀργαν., «-κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι», Θ 379, Ν 831, Ρ 241. 2) Μέσ. μὲ ἀόρ. παθ. καὶ μὲ παρακειμ. ἐνεργ. καὶ παθ., κορέννυμαι, χορτάζομαι, χορταίνω· α') μετὰ γεν. «-φορβῆς» Λ 562, «-βόες κεκορηότε ποίης» σ 372, «-θυμὸν δαιτός, κρεῶν» θ 98, ξ 28 κ. ἀ.· β') μεταφ. «-φυλόπιδος κορέσσασθαι» Ν 635, «-κεκορήμεθ' ἀέθλων» ψ 350· πολλάκις μετὰ μετοχ. «-κλαίουσα ἐκορέσσατο», Χ 427, υ 59, δ 541, «ἐκορέσσατο χεῖρας τάμνων» Λ 87, «-οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι;», Σ 287.

Κορέω, σαρώνω, φροκαλῶ, σκουπίζω, καθαρίζω, «-δῶμα» υ 149 †.

Κόρη, ἡ, ἴδ. κούρη.

Κορθύω (κόρθυς=κορυφή), κορυφῶ, μόνον ἐν τῷ μέσ. «-κῦμα κορθύεται» κορυφοῦται, ὑψοῦται, Ι 7 †.

Κόρινθος, ἡ, μνημονεύεται μόνον Β 570 ὡς «-ἀφνειός»· κατὰ δὲ τοὺς μετέπειτα χρόνους μία τῶν ἐμπορικωτάτων καὶ πλουσιωτάτων πόλεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Ἐκτίσθη δὲ κατὰ μὲν τὸν Παυσαν. 2, 1, 1 ὑπὸ τῆς Ἐφύρας, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἧς μεταγενέστερός τις ἀπόγονος ὁ Κόρινθος μετωνόμασε τὴν πόλιν· κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδ. 1, 9, 3 ὑπὸ τοῦ Σισύφου, υἱοῦ τοῦ Αἰόλου, πρβλ. **ἐφύρη**. — Τὸ γένος παρ' Ὁμ. εἶνε ἀδιάγνωστον, διότι τὸ «-ἀφνειός» εἶνε δικατάληκτον· πρέπει λοιπὸν κατὰ τὴν μετέπειτα κοινοτέραν χρῆσιν νὰ θεωρηθῇ θηλυκόν, ἂν καὶ εὑρίσκηται καὶ ὡς ἀρσενικὸν (ἐν χρησμῷ τινι παρ' Ἡροδ. 5, 92· παρά τινι ποιητῇ παρὰ Στράβ. 8, 6, 22· παρὰ Διον. τῷ Ἀλικ.

Ἀρχ. 4, 29· Στράβ. 8, 6, 20 κ. ἀ.). Ἐπίρ. **Κορινθόθι** ἐν Κορίνθῳ Ν 664.

Κορμός, ὁ, (κείρω), πᾶν ἠκρωτηριασμένον, ἀποκεκομμένον σῶμα, κορμί, κούτσουρον, ψ 196 †.

1. **Κόρος**, ὁ, (κορέννυμι), χορτασμός, ὅθεν κόρος, πλησμονή, ἀηδία, «φιλόπιδος, γόοιο» Τ 221, δ 103, «πάντων κόρος ἐστὶ» Ν 636.

2. **Κόρος**, ὁ, ἴδ. κοῦρος.

Κόρση, ἡ, κρόταφος, παρειά, Ἰλ. δ 502, Ν 576.

Κορυθάϊξ [. ⏑ – –], **ικος**, ὁ, (κόρυς, ἀΐσσω)=τῷ ἑπομ., ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Χ 132 †.

Κορυθαίολος [. ⏑ . . .], **ον**, κόρυς, αἰόλλω), ὁ τὴν περικεφαλαίαν σείων, ὅ ἐ. κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν, οὗτινος ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας κινεῖται, κυματίζει, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπίθ. τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Β 816 κ. πλχ., ἅπαξ δὲ μόνον τοῦ Ἄρεως, Υ 38.

Κόρυμβος, ὁ, πληθ. τὰ κόρυμβα (κάρα, κορυφή), κυρ. ἡ ἄκρα, τὸ ἀκρότατον παντὸς πράγματος, ἡ κορυφή· ἰδίως δὲ «ἄκρα κόρυμβα νηῶν» Ι 241 †, αἱ ἄκραι κορυφαὶ τῶν νηῶν αἱ κατὰ τὰς πρύμνας, αἵτινες συνήθως ποικίλως ἐκοσμοῦντο, δὲν διαφέρουσι λοιπὸν πολὺ τῶν ἀφλάστων ἢ μᾶλλον εἶνε μέρος τούτων· διὸ καὶ Ἀπολλών. ὁ Ρόδ. συνάπτει Β 601 «ἀφλάστοιο κόρυμβα» καὶ ὁ Λυκόφρ. 295 «ἄφλαστα καὶ κόρυμβα».

Κορύνη [. ⏑ .], ἡ, (κόρυς), ῥόπαλον, «σιδηρείη» σιδηροῦν ἢ σιδηρωμένον, σιδήρῳ περιβεβλημένον, Ἰλ. Η 141, 143.

Κορυνήτης [. ⏑ . .], **ου**, ὁ κορυνηφόρος, ῥοπαλοφόρος, Ἰλ. Η 9, 138.

Κόρυς [. ⏑], **υθος** [⏑ .] (κάρα) ἡ, αἰτ. συνήθως κόρυθα, ἀλλὰ καὶ κόρυν, Ν 131, Π 215, κράνος, περικεφαλαία, τῆς μὲν Ἰλ. πλχ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον τ 32, ω 523. — Συστατικὰ δὲ τῆς συνήθους περικεφαλαίας ἦσαν: τὸ κατὰ τὴν μορφὴν τοῦ κρανίου κατεσκευασμένον κάλυμμα, ἐπίκρανον, μέχρι τῶν κροτάφων καθῆκον· ὁ φάλος (ἴδ. τὴν λ.) ἡ προβολὴ εἰς σκέπην ἔμπροσθεν τοῦ μετώπου καὶ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀλλ' ἡ ὄπισθεν ἐνίοτε λείπει· τὰ φάλαρα, σκεπάσματα τῶν κροτάφων καὶ παρειῶν· ὁ κύμβαχος, ὁ κατὰ κορυφὴν τρητὸς σπόνδυλος ἢ κῶνος, εἰς ὃν ἐνεπήγνυτο, ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας. Ἐνίοτε δὲ ὁ ἔμπροσθεν φάλος ἢ τὸ γεῖσον καὶ τὰ φάλαρα ἡνοῦντο καὶ ἀπετέλουν εἶδος διόπτρας, ἄλλοτε ἡνοῦντο τὰ φάλαρα μετὰ τοῦ ὄπισθεν φάλου· ἄλλοτε ἀντὶ τοῦ προμετωπιδίου φάλου ἐτίθετο μόνον κάλυμμα τῆς ῥινός, ἐπιρρίνιον· καὶ ἄλλοτε τέλος ἅπαντα τὰ σκεπάσματα τά τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὄπισθεν καὶ τὰ πλάγια συνεστέλλοντο εἰς μίαν στεφάνην ἢ ἓν περιγείσωμα καὶ τοιοῦτόν τι ἔπασχεν ἡ λεγομένη καταῖτυξ. Ἡ κόρυς ἦτο μεταλλίνη, μόνον δὲ κατὰ τὰ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφαρμοζόμενα μέρη μὲ μαλακόν τι ὕφασμα ἐνδεδυμένη. Οὐσιωδῶς διάφορος αὐτῆς ἦτο ἡ κυνέη (ἴδ. τὴν λ.)· ἀλλὰ καὶ ἡ κόρυς ἐνίοτε καταχρηστικῶς ὀνομάζεται οὕτως, Μ 184 ἑξ.. Διὰ τοῦ ἱμάντος ἢ ὀχέως, ὅστις ἐδένετο ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα ἐστερεοῦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περισσότερον.

Κορύσσω, (κόρυς) μέσ. ἀόρ. κορυσσάμενος, Τ 397· παθ. παρακ. κεκορυθμένος. 1) Ἐνεργ. κυρ. οἱονεὶ περικεφαλαιώνω, σκεπάζω διὰ περικεφαλαίας· ἐν γένει δὲ ὁπλίζω· α') κυρ. τινά, Βατρ. 123· β') τροπικ. παρασκευά-

ζω, διεγείρω, σηκώνω, «-πόλεμον» Β 273, «-κῦμα» φουσκώνω, Φ 306. 2) Παθ. καὶ μέσ. ὁπλίζομαι, ἁρματώνομαι· α') κυρ. πρὸς πόλεμον, εἰς μάχην, συχνὰ παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐν Ἰλ. εἴτε ἀπολελ. Ξ 37, μ 121 κ. ἀ., εἴτε μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «-χαλκῷ,τεύχεσι» Η 206, Ρ 199 κ. ἀ. «-κεκορυθμένος χαλκῷ» Δ 495, Ε 562 κ.πλχ. φ 434, χ 125, «-δοῦρα κεκορυθμένα χαλκῷ» Γ 18, Λ 43, καὶ ἄνευ τοῦ «-χαλκῷ» Π 802· β') τροπικ. παρασκευάζομαι, ἐγείρομαι εἰς μάχην, περὶ τῆς Ἔριδος, Δ 442, «-κῦμα κορύσσεται» φουσκώνει, ἐξογκοῦται, Δ 424.—Τῆς Ὀδ. μόνον ἔνθ. ἀνωτ.

(**Κορυστός**), οῦ, ὁ, κυρ. μὲν οὕτως εἰπεῖν κρανοφόρος, ἐν γένει δὲ ὁ ἐξωπλισμένος, ἑτοιμοπόλεμος «-ἀνήρ» Ἰλ. Δ 457 κ. πλχ. «-δύω Αἴαντε κορυστά» Ν 201, Σ 163.

Κορυφὴ [. ⏑ .], ἡ, (ἴδ. κόρυς κόρυμβος), κυρ. τὸ ἀκρότατον καὶ ὑπέρτατον μέρος παντὸς πράγματ., κορφή, ὅθεν 1) ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς ἀνθρώπου Ὕ. Ἀπ. 309, ἵππου, Θ 83. — Συνηθέστερον 2) κορυφή,κορφοβοῦνι, ἀκρώρεια, «-ὄρεος, ὀρέων κορυφαί» Β 456, Γ 10, κ 113 κ. ἀ. «-Σάμου» Ν 12.«-Οὐλύμποιο,Ἴδης» Ζ 499,Λ 183.

Κορυφόω [. ⏑ . .] (κορυφή), φέρω τι μέχρι κορυφῆς, ἢ κάμνω τι νὰ ἔχῃ κορυφήν· ὅθεν παθ. «-κῦμα κορυφοῦται» ἐξογκοῦται μέχρι κορυφῆς, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσῃ κορυφήν, πυργοῦται, Δ 426 †.

Κορώνεια, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας πρὸς δυσμὰς τῆς Κωπαΐδος λίμνης,ἴσως πλησίον τοῦ σήμερον λεγομένου Καμάρι, Β 503.

Κορώνη, ἡ. Α') πᾶν τὸ κυρτόν, corona, cornu=κυρτός, καμπύλος)· ὅθεν α') ἡ λαβὴ [ἐπίσπαστρον, κόραξ], κρικέλλι (ἐπὶ τοῦ Εὐσταθ. ἐλέγετο κοράκιον) ἢ πόμουλο τῆς θύρας· ἦτο δὲ ἀργυρᾶ ἢ ἐπίχρυσος, δι' ἧς οὐ μόνον ἐπέσυρέ τις τὴν θύραν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἱμάντα τοῦ σύρτου εἰς αὐτὴν προσέδενε (ἴδ. λ. κληίς), α 441, η 99, φ 46· β') τὸ καμπύλον, ἀγκιστροειδῶς ἀπολῆγον ἄκρον τοῦ τόξου, κοράκι, ἔνθα ἡ χορδὴ (νευρὰ) προσεδένετο, Δ 111, φ 138. Β') κουροῦνα, καρακάξα,παρ' Ὁμ. πάντοτε «-εἰναλίη» θαλασσία κορώνη, ε 66, μ 418, ξ 308.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, ἐπίθ. τῶν νηῶν, μόνον ἐν τῇ δοτ.«-κορωνίσι» (καὶ πάντοτε ἐν τῷ δ' ποδὶ τοῦ στίχ.) Β 297 κ. ἄ. πλχ., τῆς δὲ Ὀδυσ. μόνον τ 182, 193.

***Κορωνὶς**, ίδος, ἡ. θυγάτηρ τοῦ Φλεγύου ἐκ τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Λακερείας, ἀδελφὴ τοῦ Ἰξίονος γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπιὸν ἐν τῷ Δωτίῳ πεδίῳ,Ὕμ. 15, 2, πρβλ. Ἀπολδ. 3, 10, 3.

Κόρωνος, ὁ, (προσηγ. κορωνός), υἱὸς τοῦ Καινέως, πατὴρ τοῦ Λεοντέως, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν ἐν Γυρτῶνι τῆς Θεσσαλίας, Β 746.

Κοσμέω (κόσμος), ὁμαλόν. Α') Ἐνεργ. 1) τάττω, διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν, ἰδίως πολεμιστάς, καὶ μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. ἐν Ἰλ. οἷον «-ἵππους τε καὶ ἀνέρας» Β 554, 704, Ξ 379 κ. ἀ. «-ἐπεὶ κόσμηθεν ἕκαστοι» Γ 1, «-πένταχα κοσμηθέντες» Μ 87, «-φθὰν μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες»,Λ 51 (ὥστε ἡ γεν. «-ἱππήων» νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «-φθάν»=ἔφθησαν, ὅπερ ἔχει ἔννοιαν συγκριτικήν, ἴδ. φθάνω), πρβλ. καὶ λ. **διακοσμέω**· β') ἐν γένει εὐτρεπίζω, παρασκευάζω,«-δόρπον» η 13· ἀλλ' ἴδ. εἴσω 2),

«- ἀοιδήν» Ὕμ. 6, 59. 2) κοσμῶ, στολίζω, «-χρυσῷ» Ὕμ. Ἀφρ. 65, «-σώματα ἐν ἔντεσι» Βατρ. 121. Β') Μέσ. τάττω τοὺς ἐμαυτοῦ, «-πολιήτας» Β 806. Ἐκ τούτου

Κοσμητός, ή, όν, (κοσμέω) τεταγμένος, ἐν τάξει, «-πρασιαί» η 127 †.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ἀντὶ τοῦ κοσμητής, ταξίαρχος, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «-κοσμ. λαῶν» Α 16, Γ 236, σ 152. Οἱ Ἀτρεῖδαι καὶ Διόσκουροι, ὁ Ἀμφίνομος σ 152.

Κόσμος, ὁ, 1) τάξις, κατάταξις, εὐταξία, ἰδίως α') «-κόσμῳ» ἐν τάξει, «-ἔρχεσθαι, καθίζειν» Μ 225, ν 77· β') «-κατὰ κόσμον» κατὰ τάξιν, ἐπιτεινόμενον διὰ τοῦ «-εὖ» Κ 472, Μ 85 «-λίην κατὰ κόσμον ἀείδεις» ο 489· μεταφρ. καθὼς πρέπει, πρεπόντως, προσηκόντως κ.τ.τ., συχνὰ μετὰ τῆς ἀρνήσ. «-οὐ κατὰ κόσμον» ἀπρεπῶς, οἷον «-ἐρίζειν, εἰπεῖν» Β 214, θ 179 κ. ἄ· τὸ δὲ «-πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον» εἶνε σαρκαστικόν: πληγωθεὶς οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἦνε πρέπουσα ἡ πληγή, ὅ ἐ. „ἄσχημα πληγωθείς", Θ 12, «-οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζειν» ἀναισχύντως ἐπαιτεῖν, φ 181· γ') διάταξις, τέχνασμα, παρασκευὴ (οὐχὶ κατασκευή), οἷον «-ἵππου δουρατέου κόσμος» τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον, θ 492. 2) κόσμος, στολισμὸς γυναικῶν, Ξ 187, Ὕ. Ἀφρ. 163, ἵππων, Δ 145.

Κοτέω, καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. κοτέομαι, (κότος). Ἐκ τοῦ ἐνεργ. τύπου εὑρίσκεται: ἐνεστ' τῆς ὁριστ., μετοχ. κεκοτηὼς μόνον ἐν τῇ φρ. «-κεκοτηότι θυμῷ» πάντοτε ἐν τέλει στίχου, Φ 456, ι 501, τ 71, χ 477. Συνηθέστερος εἶνε ὁ μέσος τύπος, ἐξ οὗ παρατ. κοτέοντο, μέλ. κοτέσσεται ἀόρ. κοτέσσατο, Ψ 383, ὑποτ. κοτέσεται, ἀντὶ τοῦ κοτέσσηται, Ε 747, Θ 391, α 101, μετοχ. κοτεσσάμενος, η, πλχ.—Σημ. ὀργίζομαι, κακιώνω, ἀπολελ. Α 180, Ψ 391· μετὰ δοτ. τοῦ προσ, Γ 345, Ε 177, Ξ 143 κ. ἄ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. «-ἀπάτης» διὰ τὴν ἀπ. Δ 168, «-κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ οὕνεκα» Ξ 191.

Κοτήεις, εσσα, εν, πλήρης ὀργῆς, θυμοῦ, ὠργισμένος, θυμωμένος, κακιωμένος, Ε 191 †.

Κότος, ὁ, ὀργή, θυμὸς καὶ μάλιστα ὁ ἐνδομύχως φυλαττόμενος καὶ διαρκής, μῖσος, κάκια Α 82· «-κότον ἔχω τινί» τοῦ ἔχω κάκια, εἶμαι κακιωμένος, Ν 517, «-κότον ἐντίθεσθαι θυμῷ τινι» λ 102, ν 342, καὶ μόνον «-τίθεσθαι κότον τινί» Θ 449, «-τοῖσιν κότον ἐνήσεις» Π 449.

Κοτύλη [. ⏑ .], ἡ, (κύτος, ἐκ τῆς ῥίζ. κυ, ὅθεν κυέω, κῦμα, κοῖλος κ. ἄ.) πᾶν τὸ κοῖλον, ὅθεν 1) μικρὸν ἀγγεῖον εἰς ὑποδοχὴν ὑγρῶν, ποτήριον, φιάλη, καυκί, κοῦπα, Χ 494, ο 312, ρ 12. 2) κοτύλη, ὅ ἐ. τὸ κοίλωμα τοῦ ἰσχίου, εἰς ὃ εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ, καὶ ἀποτελεῖται ὁ γόφος. Ε 306 †.

Κοτυληδὼν [. ⏑ . .], όνος, ἡ, (κοτύλη), πᾶν κοίλωμα, ἰδίως δὲ οἱ ὀφθαλμοί, τὰ 'μμάτια τὰ ἐπὶ τῶν πλοκάμων ἢ ποδῶν τοῦ πολύποδος κατὰ τάξιν ἐμπεφυκότα, δι' ὧν προσκολλᾶται εἰς τοὺς λίθους ἢ κρατεῖ τὴν ἄγραν αὐτοῦ, «-πολύποδος πρὸς κοτυληδονόφιν (ἀντὶ τοῦ κοτυληδόσι) πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται» ε 433 †. ἴδ. πολύπους.

Κοτυλήρυτος [. ⏑ . ⏑ .], ον, (κοτύλη, ἀρύω), κυρ. ὁ διὰ κοτυλῶν νὰ ἀρύηται δυνάμενος· ὅθεν, πολύς, ἄφθονος, «-αἷμα» Ψ 34 †.

***Κότυλος** [. ⏑ .], ὁ, = **κοτύλη,** Ἐπιγ. 14, 3.

Κουλεόν, τό, ἀντὶ τοῦ **κολεόν**, ὅπ. ἴδ.

Κούρη, ἡ, ἀντὶ τοῦ κόρη· α') κόρη, παρθένος, Β 872 κ. ἀ. σ 279· β') θυγάτηρ, (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομ. κόρη) «Διός» Ι 356· ὡσαύτως καὶ μετὰ γενικῆς ἄλλων ὀνομάτων· ἔτι δὲ «κούρη Χρυσηΐς» Α 111· γ') πολλάκις ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς παρθένου σημαίνει μόνον τὴν νεότητα, νέα, νεᾶνις, Ζ 247, Α 98, 337 κ. ἀ. Πρβλ. καὶ λ. **κοῦρος** καὶ **κουρίδιος**. — Ὁ κοινὸς τύπος κόρη μόνον Ὑμ.Δήμ. 439.

***Κουρήϊος**, ἴη, ον, ἀντὶ τοῦ **κόρειος**, παρθενικός, «ἄνθος» Ὑμ. Δήμ. 108.

Κούρητες, οἱ, (κοῦρος), νεανίαι, νέοι, «Παναχαιῶν, Ἀχαιῶν» Ἰλ. Τ 193, 248.

Κουρῆτες, οἱ, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Αἰτωλίας, κατοικοῦν μάλιστα, περὶ τὴν Πλευρῶνα, μετέπειτα δὲ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν ἐκδιωχθὲν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν (ἴδ. Στράβ. 10, 3, 1—7). Ἐντεῦθεν δὲ ἐπελθόντες προσέβαλον αὐτοὺς ἐν τῇ πρωτευούσῃ Καλυδῶνι, Ι 529, 532, 549, 589.

Κουρίδιος [. ⏑ ⏑ .], ἴη, ιον, (κοῦρος), νόμιμος, στεφανωμένος «πόσις, ἀνήρ, ἄλοχος», ἔτι δὲ καὶ «γυνή» κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν παλλακίδα, τὴν ἀστεφάνωτον, τὴν μαντινούτα, πρβλ. Ν 626 καὶ Τ 298, ἔνθα ἡ Βρισηὶς λέγει ὅτι ἐδόθη εἰς αὐτὴν ὑπόσχεσις νὰ γείνῃ νόμιμος σύζυγος «κουριδίη ἄλοχος» τοῦ Ἀχιλλέως· «κουρίδιος πόσις» Ε 414, λ 430, ὡς οὐσιαστ. «κουρίδιος φίλος» σύζυγος ἀγαπητός, ο 22, «ἀνὴρ κουρίδιος» τ 266, «ἄλοχος», Α 114, ξ 245, «γυνή» ν 44· ἔτι δὲ «λέχος» ἡ νόμιμος κοίτη, Ο 40, «κουρίδιον δῶμα» ἡ οἰκία τοῦ νομίμου ἀνδρός, τ 580. Κατ' ἄλλους τὸ κοῦρος (ἴδ. τ. λ.) ἀναφέρεται ὄχι εἰς τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' εἰς τὴν τάξιν, ἑπομ. σημ. εὐγενής, ἡγεμονικός.

Κουρίζω, (κοῦρος), εἶμαι νεανικός, ἀκμαῖος, ἀκμάζω, χ 185 †.

Κουρίξ, ἐπίρ. (κουρά) ἐκ τῆς κουρᾶς, ἀπὸ τὰ μαλλιά, «ἐρύω» ἔσυραν χ 188 †.

Κοῦρος, ὁ, (κόρϝος) ἀντὶ τοῦ **κόρος**, 1) νεανίας, νέος, παλληκάρι οὐ μόνον ἐπὶ τῆς πρωιμωτάτης νεανικῆς ἡλικίας, παῖς (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἐμβρύου, Ζ 59; ‖. ἔνθα μᾶλλον σημαίνει ἡ λ. ὄχι τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ τὸ γένος, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. τὸ παλληκάρι, ἂν καὶ εἶνε ἡλικίας σημαντικόν, λέγεται πολλάκις καὶ εἰς ἔνδειξιν τοῦ γένους), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκμαίου ἀνδρός· ὅθεν οἱ πολεμισταὶ τῶν Ἑλλήνων λέγονται «κοῦροι Ἀχαιῶν» τὰ παλληκάρια τῶν Ἀχ., Α 473 κ. ἀ. ὡσαύτως «κ. Καδμείων» Ε 807, «καῦροι θηρητῆρες» ἀκμαῖοι κυνηγοί, Ρ 726· ὡσαύτως καὶ οἱ κατὰ τὰς θυσίας καὶ τὰ συμπόσια θεράποντες, οἵτινες πάντοτε ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ πολλάκις βασιλικῆς καταγωγῆς, Α 470, α 148, γ 339. Ἔπειτα σημ. κυρ. ἡ λ. τὸν δυνάμενον νὰ φέρῃ ὅπλα, μόνον δὲ διὰ τῆς προσθήκης «νέοι, πρωθῆβαι» Ν 95, η 262, σημαίνει τοὺς νέους. Ἔπειτα δὲ σημ. ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας τὴν τάξιν τῶν πολεμιστῶν, καὶ ἑπομ. τὴν ἄρχουσαν τάξιν, τοὺς εὐγενεῖς, καὶ ταύτην ἰδίως τὴν σημ. ἔχει κατ' αὐτὸν ἐν Ζ 59, ἔνθα ὁ λόγος περὶ ἐμβρύου εὐγενοῦς καταγωγῆς. Ὡσαύτως ἄρα «κούρη» εἶνε ἡ εὐγενὴς νέα. 2) υἱός, «κοῦρος Ζήθοιο» τ 523.

Κουφότερος, η, ον, συγκρ. τοῦ κοῦφος, νεώτερος, ὅ ἐ. ἀκμαιότερος, «ἀνήρ» φ 310, ὡς οὐσ. Λ 316.

Κουροτρόφος, ον (κ. τρέφω), παῖδας, νεανίας, παλληκάρια τρέφων, ἀνατρέφων, « ἀγαθὴ κ.» καλὴ νεανίσκων τροφός, ὅ ἐ. καλοὺς (ἀνδρείους) νεανίσκους τρέφουσα, ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, ι 27 †.

Κοῦφος, η, ον, ἐλαφρός, «σάνδαλα» Ὑ. Ἑρμ. 83· ἔτι δὲ ἐλαφρός, = εὐκίνητος, ἀθόρυβος ἐν τῷ ἐπιρ. «κοῦφα προβιβάς» ἐλαφρὰ προχωρῶν, Ν 158.— Σύγκρ. κουφότερον, ὡς ἐπίρ, μεταφ. «κουφ. μετεφώνεε» μὲ πλειοτέραν ἀνακούφισιν (τῆς καρδίας του), θαρραλεώτερον, θ 201.

***Κοχλίας**, ου, ὁ, κοχλιός, ἡ σιαλιάκι, Βατρ. 165.

Κόων, ωνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθείς, Λ 348—260.

Κόως, ἡ, ἀντὶ τοῦ Κῶς, ὅπ. ἴδ.

Κράατα, **κράατι**, **κράατος**, ἴδ. κάρη.

Κραδαίνω [⏑ . .], πάλλω, σείω, τινάσσω, μόνον ἐν τῷ παθ. «αἰχμὴ κραδαινομένη» Ν 504. «ἔγχος κραδαινόμενον» Ἰλ. Ρ 524.

Κραδάω [⏑. .], (μόνον ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ.) πάλλω, σείω, τινάσσω, «κραδάων ἔγχος» Η 213, τ 438, «κρ. δόρυ» Ν 583, Υ 423.

Κραδίη, ἡ, ἴδ. Καρδίη.

Κραίνω, καὶ κατ' ἐπέκτ. **κραιαίνω** (κάρη, κάρηνον), παρατ. γ' ἐν. ἐκραίαινε, Ε 108· μέλ. κρανέω, Θ 310 (διάφορος γραφὴ ἀντὶ τοῦ φρονέω)· ἀόρ. α' ἔκρηνα καὶ ἐκρήηνα, προστ. κρήηνον, κρηήνατε, καὶ κρῆνον, μόνον ἐν υ 115, ἀπαρμφ. κρηῆναι, Ι 101, καὶ κρῆναι, ε 170. παρακ. παθ. κεκράανται, δ 616, σ 116. ὑπερσ. κεκράαντο, δ 132. μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημ. κρανέομαι. Ι 626. 1) τελῶ, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, τελειώνω, μετ' αἰτ. «ἐφετμάς» Ε 508, «ἐέλδωρ τινί» Α 41, γ 418 κ. ἄ. «ἔτυμος» υ 116, «ὄνειροι ἔτυμα κραίνουσι» τ 567. Τὸ ἐν Ὑ. Ἑρμ. 427 «κραίνων ἀθανάτους θεούς» τίθεται καὶ ἀπολελ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «νοῆσαι», ε 170· ὅθεν παθ. «οὔ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδε γ' ὁδῷ κρανέεσθαι» νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ · τὰ τέλος (ὅ ἐ. δὲν θὰ δοθῇ τέλος) τοῦ λόγου κατὰ ταύτην τοὐλάχιστον τὴν ὁδὸν (τὴν ἐπίσκεψιν), Ι 626, «χρυσῷ ἐπὶ χείλεα κεκράανται» μὲ χρυσὸν εἶνε τελειωμένα ἐπάνω ὅ ἐ. ἐκ χρυσοῦ κατειργασμένα ἢ ἐπικεχρυσωμένα τὰ χείλη του (κρατῆρος) δ 616, ο 116, δ 132. 2) εἶμαι κεφαλή, εἶμαι ὁ πρῶτος, βασιλεύω, θ 391.

Κραιπνός, ή, όν, συγκρ. -νότερος. 1) ἁρπακτικός, λάβρος, ὁρμητικός, σφοδρός, «Βορέης» ε 385, «θύελλαι» ζ 171. 2) ταχύς, γοργός, «πόδες» Ζ 505 κ. ἄ., «πομποί» Π 671. 3) μεταφορ. ὀξύς, σφοδρός, «νόος» Ψ 590. — Ἐπίρ. κραιπνῶς, Κ 162, θ 247, καὶ κραιπνά, Ε 223, Ν 18 κ. ἄ.

***Κράμβη**, ἡ, συνήθ. λάχανον (κατ' ἐξοχ.) ἀλλὰ καὶ κράμπη καὶ ἐξ ἀμφοτ. σύνθ. κραμπολάχανον Βατρ. 163.

***Κραμβοφάγος** [. . ⏑ .], κωμ. ὄνομ. βατράχου, Λαχανοφάγος, Λαχανᾶς, Βατρ. 221.

Κρανάη [⏑ ⏑ .], ἡ (κραναός), νῆσος, εἰς ἣν κατὰ πρῶτον ὁ Πάρις ἀπήγαγε τὴν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ἁρπαγεῖσαν Ἑλένην, Γ 445. Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους ἑρμηνευτὰς εἶνε ἡ νῆσος Ἑλένη ἡ παρὰ τὴν Ἀττικήν, Εὐριπ. Ἑλ. 1675, Στραβ. 9, 1, 22, ἢ νησίδιόν τι

ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ τὸ νῦν Μαραθονῆσι, Παυσ. 3, 22, 2, ὅπερ νῦν ἡνώθη, διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ λιμένος, μετὰ τῆς ξηρᾶς. Ἐπ' αὐτοῦ φάρος λαμπρὸς καὶ πύργος τοῦ Καπετανάκη.

***Κραναήπεδος** [⏑ ⏑ . . .], **ον** (κρ. πέδον), τραχὺ ἔδαφος ἔχων, τραχύς, πετρώδης, μόνον Ὕ. Ἀπ. 72.

Κραναός, ή, όν, τραχύς, ἑπομ. πετρώδης, ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, Γ 201, α 247, ο 510, π 124, ρ 346.

Κρανέεσθαι, ἴδ. κραίνω.

Κράνεια [⏑ . .], ἡ, κρανιά, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ κράνα, Π 767 «-καρπὸς κρανείης» κράνα, ἐρυθρὰ ὡς ζίζυφα, χρησιμεύοντα εἰς τροφὴν ἀνθρώπων καὶ φορβὴν τῶν χοίρων, κ 242.

***Κρανέϊνος** [⏑ . ⏑ .], **η, ον**, κρανένιος ἐκ ξύλου κρανιᾶς, «-ἀκόντιον» Ὕ Ἑρμ. 460.

Κρανίον [– ⏑ .], τὸ (κρᾶνον), κρανίον, καύκαλον Θ 84 †.

Κράπαθος, ἡ, ἀντὶ τοῦ **Κάρπαθος**, ὅπ. ἴδ.

Κρᾶτα, κρατί, ἴδ. κάρη.

Καταιγύαλος [⏑ . ⏑ ⏑ .], **ον**, (γύαλον) ὁ, κρατερόν, δυνατὸν ἔχων κύρτωμα, δυνατὰ κεκυρτωμένος, ἢ μᾶλλον ὁ κρατερόν, δυνατὸν ἔχων γύαλον (ἴδ. τὴν λ. 1), ἐπίθ. τοῦ θώρακος, Τ 361 †.

Κραταιΐς, ἡ, (κράτος) «-τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς», λ 597. Κατὰ μὲν τὰ σχόλ. «-ἡ κραταιά, ὑπερβάλλουσα δύναμις». Β') ὡς κύρ. ὄνομα **Κραταιΐς**, ἡ, οἱονεὶ Κρατερά, ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης, μία τῶν Νυμφῶν, μ 124, (ἥτις κατά τινας μὲν εἶνε ἡ προσωποποιημένη φυσικὴ βία· κατ' ἄλλους δὲ ἡ τεραστία δύναμις τοῦ θαλασσίου κλύδωνος. — Ὡς κύρ. ὄνομα τονίζεται παρ' Ἀπολλων. τῷ Ροδ. Δ 829 καὶ Ἀλκίφρ. 1, 18, 3 Κράταιιν).

Κραταιὸς [⏑ . .], **ή, όν**, (κράτος), κρατερός, ἰσχυρός, δυνατός, ἐπὶ προσώπ. ο 242, σ 385, Ὕ. Ἑρμ. 265. Ἰδίως «-Μοῖρα» Ε 83 κ. ἀ., ἔτι δὲ «-θήρ» ὁ λέων, Λ 119.

Κραταίπεδος [⏑ . . .], **ον**, (κρ. πέδον), οἱονεὶ σκληροδάπεδος, σκληρὸν ἔδαφος ἔχων, «-οὖδας» ἔδαφος (ἢ πάτωμα) στερεὸν (κατά τινας λιθόστρωτον), ψ 46 †.

***Κραταίπους** [⏑ . .], **οδος**, ὁ, ἡ, κρατερόπους, κραταιὸς (δυνατὸς) τοὺς πόδας, Ἐπιγ. 15, 9.

Κρατερός, ή, όν, (κράτος), δοτ. πληθ. κρατερῆφι, Φ 501, ι 476, μ 210· τὸ συγκριτ. κρατερώτερος λ 624· ἰσχυρός, δυνατός· α') ἐπὶ προσώπ. ἰδίως σημ. τὴν σωματικὴν ῥώμην καὶ ἀνδρείαν τῶν πολεμιστῶν, Γ 179, Δ 401 κ. ἀ., «-φάλαγγες» Ν 90· ἔτι δὲ «-λέων» δ 385· ἐνίοτε συνεπάγεται καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ βιαίου καὶ σκληροῦ, οἷον «-Ἄρης» Β 585, «-Ἀχιλλεύς» Φ 566· β') ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, ἰσχυρός, σφοδρός, πολλάκις καὶ ἐπὶ κακοῦ σκληρός, βίαιος, ἄγριος, βαρύς, χαλεπός, «-βέλος, τόξον, ἰός» Θ 279, ω 170, «-χῶρος» Ὕ. Ἑρμ. 354, «-βίη, ἀνάγκη» Φ 501, Ζ 458, κ 273, «-ὑσμίνη, φύλοπις» Β 345, π 268 κ. ἀ. «-πένθος, ἄλγεα, λύσσα, ἔρις, τρόμος, δέος» Ὁμ. πλχ., «-μῦθος» σκληρός, ἀπότομος, Α 25, 326 κ. ἀ. — Ἐπίρ. **κρατερῶς** ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, βιαίως, «-μάχεσθαι» πεισματωδῶς, Μ 152, «-νεμεσσᾶν» Ν 16, 333, «-καταβάλλειν» διὰ τῆς βίας, δ 344, «-ἀγορεύειν» αὐστηρῶς, Θ 29, Ι 694, πρβλ. 431, «-ἑστάναι» σταθερῶς, Λ 410 κ. ἀ. «-ἔχεο κρατ» „βά-

στα καλά", ἐπίμενε, Π 501. Ἴδ. καὶ λ. καρτερός.

Κρατερόφρων [⏑ . . .],ον,γεν.ονος, (κρ., φρήν), καρτερικός, εὔτολμος,ἀτρόμητος, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Ξ 324, τοῦ Ὀδυσσέως, δ 333, ρ 124, τῶν Διοσκούρων, λ 299, καὶ τοῦ λέοντος, Κ 184.

Κρατερῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (κρ. ὄνυξ) ἰσχυροὺς ὄνυχας, ἢ ἰσχυρὰς ὁπλὰς ἔχων, «ἵπποι, ἡμίονοι» Ε 329, Ω 277 κ. ἀ., «λύκοι, λέοντες» κ 218.

Κράτεσφι, ἴδ χάρη.

Κρατευταί, (κρᾶτα) αἱ, δίκρανα στηρίγματα, φούρκαις, ἐφ' ὧν ἐστηρίζετο, ὡς καὶ νῦν παρ' ἡμῖν, ὁ ὀβελός, ἡ σοῦβλα, μετὰ τοῦ ὀπτωμένου κρέατος (κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον λίθοι ἦσαν τῶν ὀβελῶν τὰ στηρίγματα), Ι 214 †.

Κρατέω, (κράτος). 1) ἔχω κράτος, δύναμιν, εἶμαι κύριος, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. ἀπολελ. Ε 175, Φ 315, ν 275, ο 298 κ. ἀ., «μέγα κρατέων ἤνασσε» Π 172. Μετὰ γεν. ἄρχω,βασιλεύω, Λ 79, 288 (ἔνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀνάσσω», ὅπερ μᾶλλον εἰς τὸ ἀξίωμα ἀναφέρεται, ἐν ᾧ τὸ «κρατῶ» μᾶλλον εἰς τὸ κράτος καὶ τὴν δύναμιν). Σπανίως μετὰ δοτ. «νεκύεσσι» μεταξὺ τῶν νεκρῶν βασιλεύω λ 485, «ἀνδράσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι» π 265. 2) κρατῶ, κατέχω, μετ' αἰτ., Βατρ. 63, 236.

Κράτιστος, η, ον, ἴδ. κάρτιστος.

Κράτος, εος, τό, 1) ἰσχύς, ὅ ἐ. α') σωματικὴ δύναμις, ρώμη, Η 142, Ι 39, α 70 κ. ἀ., περὶ ἀετοῦ Ω 293, περὶ σιδήρου, σκληρότης, στερεότης, Ι 393· β') κράτος, δύναμις, ἐξουσία, Μ 214, καὶ μάλιστα ἐν τῇ φρ. «τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον» περὶ τοῦ Διός, Β 118, ε 4 κ. ἀ. Ν 484, α 70 κ. ἀ.· ὅθεν ἀξίωμα, ἀρχή, «ἐν οἴκῳ» α 359. 2) ὑπεροχή,νίκη, Α 509, Ζ 387 κ. ἀ., «ἐγγυαλίζω τινὶ κράτος» Λ 192, 753 κ. ἀ., «δοῦναι» Ο 216, φ 280, «κράτος φέρομαι» Ν 486, Σ 304.—Πρβλ. κάρτος.

Κρατός [⏑ .], ἴδ. κάρη.

Κρατύς [⏑ .], ὁ, (κράτος)=κρατερός (καθὼς λέγεται γλυκὺς καὶ γλυκερός), ἰσχυρός, δυνατός, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Π 181, Ω 345, ε 49, 148, Ὕ. Δήμ. 346.

***Κραυγασίδης** [. ⏑ ⏑ .],ου,ὁ,(κραυγάζω), Φωνακλᾶς, κωμικ. ὄνομα βατράχου, Βατρ. 246.

Κρέας, ατος, τό, ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. κρέα, γεν. κρεάων, Ὕ. Ἑρμ. 130, κρεῶν, ο 98 καὶ ἐπικ. κρειῶν,Λ 551, α 141 κ. ἀ., δοτ. κρέασι,Θ 162, κρέας ἐν τῷ ἑνικ. μόνον κατ' αἰτ., Π 443, θ 477· πληθ. τεμάχια κρέατος, κρέατα, καὶ μάλιστα τὰ παρατιθέμενα εἰς τὴν τράπεζαν. (Τοῦ κρέα τὸ α εἶνε βραχύ, διὸ καὶ ἐκθλίβεται, γ 65, 470· ὅθεν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἔγεινεν ἐκ τοῦ κρέαα, οὐχὶ διὰ συναιρέσεως, ἀλλὰ διὰ συγκοπῆς.— Κατὰ συνίζησιν ἀναγνωστέον ι 347.

Κρεῖον, τό, (κρέας), ἐπικόπανον, κρεατοσάνιδον, ἐφ' οὗ κόπτουσι τὸ κρέας πρὶν ἢ ἑψηθῇ, Ι 206 †.

Κρείσσων, ον, γεν. ονος, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ ἀγαθός. παράγεται κυρ. ἐκ τοῦ : κρατὺς ἢ κράτος ἀντὶ τοῦ : κράσσων· α') ρωμαλεώτερος, ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, Α 80 κ. ἄ. πλχ., «Διὸς νόος» Π 688, ὠφελιμώτερος «κρεῖσσον καὶ ἄρειον» ζ 182. β') ὑπέρτερος, ἀνώτερος, ἐπικρατέστερος, συνάπτεται μετὰ τοῦ «νικῶ» Γ 71, 92, σ 46, μετὰ δοτ. «ἀρετῇ τε

βίη τεν κατὰ τὴν ἀρετὴν ἢ ὡς ἐκ τῆς ἀρετ. κτλ., Ψ 578, καὶ μετ' ἀπαρεμφ. φ 345.

Κρειοντιάδης [. . ⏑ ⏑ .], **αο**, ἀντὶ τοῦ Κρεοντιάδης, υἱὸς τοῦ Κρέοντος, Τ 240.

Κρείων, οντος, ὁ, (ἐκ τῆς ῥίζ. **κρα-**, **κραν-**, συγγ. τῷ κραίνω), ἄρχων, βασιλεύς, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ θεῶν Ὁ. πληθ.· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐτεωνέως, εὐγενοῦς (καὶ ἐθελουσίου) θεράποντος (ἢ κατ' ἄλλους διὰ τὴν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους θεράποντας ὑπεροχὴν αὐτοῦ), δ 22.—Θηλ. **κρείουσα**, ἡ, μόνον Χ 48.

Κρείων, οντος, ὁ, ἀντὶ τοῦ Κρέων, 1) πατὴρ τῆς Μεγάρας, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν, πρὸς ὃν κατέφυγεν ὁ Ἀμφιτρύων, λ 269. 2) πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, Ι 84, Τ 290.

Κρέμαμαι [. ⏑ .], ἴδ. κρεμάννυμι. 2).

Κρεμάννυμι [. . − .], μέλ. κρεμάσω καὶ κρεμῶ, καὶ κατ' ἐπέκτασιν κρεμόω, Η 83, ἀόρ. α' ἐκρέμασα. 1) Ἐνεργ. κρεμῶ, ἀναρτῶ, «τεύχεα προτὶ νηόν» ἀνατίθημι, Η 83, «σειρὴν ἐξ οὐρανόθεν» σειρὰν (ἅλυσιν) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Θ 19. 2) Ἐνταῦθα ὑπάγεται τὸ μέσ. κρέμαμαι, παρατ. ἐκρεμάμην, ἐκρέμω καὶ ἀναύξ. κρέμω, ὅπερ ἔχει ἀμετάβ. διαθ. κρέμομαι, αἰωροῦμαι, «ὅτε τε κρέμω ὑψόθεν» ὅταν ἐκρέμεσο ἀπὸ ὑψηλά, Ἰλ. Ο 18, 21.

***Κρεμβαλιαστύς** [. ⏑ ⏑ . .], **ύος**, ἡ, (κρέμβαλον=κρόταλον) ζίλι, ὅπερ σήμερον μεταχειρίζονται αἱ ὀρχηστρίδες ἐν Τουρκίᾳ, καθὼς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ κροτάλισμα, ἑπομ. ὄρχησις, χορός, μόνον ἐν Ὕ. Ἀπ. 162.

Κρεῶν, ἴδ. κρέας.

Κρήγυος, ον, (κρῆ=καρδία γύς,=gustus) ἀγαθός, χρήσιμος, ὠφέλιμος, «τὸ κρήγυον εἶπας» Α 106 †.

Κρήδεμνον, τό, (κάρη, δέω). 1) κυρ. κεφαλόδεσμος, μαντῆλι τῆς κεφαλῆς, γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς καθῆκον μέχρι τῶν ὤμων, δι' οὗ ἐδύνατο καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον νὰ καλύπτηται· ὅθεν «ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα» ἡ Πηνελόπη, θέλουσα νὰ μὴ δείξῃ τὸ πρόσωπον εἰς τοὺς μνηστῆρας, α 334. π 416, σ 210, φ 65. Τὸ κρήδεμνον τῆς Ἥρας εἶνε λευκόν, Ξ 184· ἡ δὲ Ἀνδρομάχη, Χ 463, φέρει πλὴν αὐτοῦ καὶ ἄλλα «δέσματα», οἷον ἄμπυκα, κεκρύφαλον καὶ πλεκτὴν ἀναδέσμην. Αἱ δμωαὶ τῆς Ναυσικάας καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ βασιλόπαις ἀποθέτουσι τοὺς κρηδέμνους, πρὶν ἀρχίσωσι τὸ σφαιροπαίγνιον, ζ 100. Εἰκάζεται ὅτι ἡ διαφορὰ ἡ μεταξὺ κρηδέμνου καὶ καλύπτρας ἦτο ὅτι τὸ μὲν κρήδεμνον διά τινος ταινίας ἐδένετο περὶ τὴν κεφαλήν, ἡ δὲ καλύπτρα ἁπλῶς ἐπερρίπτετο. Ὁ Ὀδυσσεύς, ε 346, μεταχειρίζεται τὸ κρήδεμνον τῆς θαλασσίας θεᾶς Ἰνοῦς ὡς περίζωμα προφυλακτικόν, ἵνα μὴ πάθῃ τι κολυμβῶν. 2) μεταφ. α') «Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα» Π 100, ν 388, ὡσαύτως «πόληος» Ὕ. Δήμ. 151, αἱ ἐπάλξεις τοῦ τείχους, αἵτινες ὡς διάδημα περιστέφουσι καὶ προφυλάττουσι τὴν πόλιν. β') τὸ πῶμα ἢ στούπωμα (ὡς τοιοῦτον δ' ἐχρησίμευε τεμάχιον ὑφάσματος) τοῦ πίθου, διότι, καὶ τὰ ἀνώτατα παντὸς πράγματος λέγονται κάρη, κεφαλή, γ 392.

Κρῆναι, ἀντὶ τοῦ **κρῆναι**, ἴδ. κραίνω.

Κρῆθεν, ἴδ. κατακρῆθεν.

Κρηθεύς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης ἢ Λαοδίκης, θεμελιωτὴς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, ἀνὴρ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Σαλμωνέως,

πατὴρ τοῦ Αἴσωνος, Ἀμυθάονος καὶ Φέρητος, λ 236 ἑξ., 253—258.

Κρήθων, ωνος, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἀδελφὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, ἐκ τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φηρῶν, ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φονευθείς, Ε 542 ἑξ.

Κρημνός, ὁ κρημνὸς οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀποτόμως κατερχομένων ὀρέων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀποτόμων ὀχθῶν ποταμοῦ ἢ χειλέων τάφρου, Ἰλ. Μ 54, Φ 26, 175, 234.

Κρηναῖος, η, ον, (κρήνη) εἰς κρήνην ἀνήκων, πηγαῖος, «-Νύμφαι» ρ 240 †.

Κρήνη, (κάρηνα) ἡ, πηγή, βρύσις Ι 14, Ο 442.—Ἐπίρ. **κρήνηνδε**, εἰς τὴν βρύσιν, μόνον υ 154.

Κρής, ὁ, γεν. Κρητός, πληθ. οἱ Κρῆτες, κάτοικοι τῆς νήσου Κρήτης, Β 645 κ. ἄ. πλχ. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἦσαν περιβόητοι ὡς πανοῦργοι, ψεῦσται καὶ ἀπατεῶνες· (ἔτι δὲ καὶ ὡς λησταὶ καὶ πειραταί, Ἀνθολ. Π 7,654).

Κρήτη, ἡ, παρ' Ὁμ. καὶ πληθ. **αἱ Κρῆται**, ξ 199, π 61, Κρήτη, μεγάλη νῆσος τῆς μεσογείου θαλάσσης, περίφημος διὰ τοὺς νόμους τοῦ Μίνωος καὶ τὸν μῦθον τοῦ Διός. Ἤδη ἐπὶ Ὁμ. ἦτο ἀνθηρά, πλουσία καὶ πολυάνθρωπος, διότι λέγεται «-ἑκατόμπολις» Β 649 μὲ στρογγύλον ἀριθμόν, ἐν ᾧ τ 174 μνημονεύεται ὡς μόνον 90 ἔχουσα πόλεις. Ἡ πολυπαθὴς νῆσος ἐλευθερωθεῖσα ἐσχάτως ἀπὸ τῶν Τούρκων κατέστη ἡγεμονία ὑπὸ τὸν πρίγκηπα Γεώργιον. Ἐπίρ. **Κρήτηθεν** ἐκ τῆς Κρήτης, Γ 233, Ὕ. Δήμ. 123, καὶ **Κρήτηνδε** εἰς τὴν Κρήτην, τ 186.

Κρητήρ, ῆρος, ὁ, ἀντὶ τοῦ κρατὴρ (κεράννυμι), εὐμέγεθες ἀγγεῖον πλατύστομον, ἀναλογοῦν πρὸς τὴν τῆς καθομιλ. κανάταν ἢ κροντῆρι, ἐν ᾧ ἐκίρνων τὸν οἶνον μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ ἀπετέλουν τὸν πόσιμον οἶνον (κρασί), καὶ ἐντεῦθεν ἔπειτα δι' ἄλλων μικροτέρων ἀγγείων ἀντλοῦντες ἐπλήρουν τὰ ἐκπώματα τῶν πινόντων, Γ 247, α 110 κ. ἄ., «-κρατῆρα κερασσάμενος» η 179, ι 9, ν 50 κ. ἄ., «-κρατῆρας πίνειν» Θ 232, «-κρατῆρα στήσασθαι» ὅθεν «-θεοῖς κρατῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον» εἰς τιμὴν τῶν θεῶν σταίνω κρατῆρα ἐλεύθερον ἢ ἐλευθερίας (διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἀπελευθέρωσιν), Ζ 527 ἑξ. Ὁ κρατὴρ ἐσταίνετο ἐπὶ τρίποδος ἐν τῷ μεγάρῳ πλησίον τοῦ «-μυχοῦ» (ἴδ. τὴν λ.), φ 145, χ 333,341· ἦτο δὲ ἀργυροῦς, Ψ 741, ι 203, κ 356, καὶ εἶχε χείλη χρυσᾶ ἢ ἐπίχρυσα, ἢ καὶ ὅλος ἐπικεχρυσωμένος, δ 615, σ 116, Ψ 219.

Κρῖ, τό, =**κριθή**, μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. κριθάρι, Ε 196, Θ 564, Υ 496, δ 41, 604, μ 358.

Κρίζω, μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' ἔκρικον, τρίζω, ἐπὶ συντριβομένου πράγματος, Π 470 †.

***Κριθαίη** [⏑ . .], ἡ, πιθανῶς μάζα κριθίνη ἢ κρίθινος ἄρτος, Ἐπιγ. 15, 7.

Κριθή [⏑ .], ἡ, (κρῖ, ceres) κριθή, κριθάρι, μόνον πληθ. Λ 69, ι 110, 112. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ ὡς φορβὴ τῶν ἵππων, Ε 196, γ 41.

Κρίκε, ἀντὶ τοῦ **ἔκρικε**, ἴδ. κρίζω.

Κρίκος, ὁ=**κίρκος**, ὁ **κρίκος**, τὸ κρικέλλι τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς τὸν πάσσαλον (**ἕστωρ**, ἴδ. τὴν λ.) τοῦ ρυμοῦ, ὁσάκις ὁ ζυγὸς ἐδένετο εἰς τὸν ρυμόν, Ω 272 †.

Κρίνω [– .], ἀόρ. α' ἔκρινα καὶ μέσ. ἐκρινάμην παθ. παρακ. κέκριμαι, παθ. ἀόρ. ἐκρίθην, μετοχ. κριθεὶς καὶ κρινθείς, Ν 129, θ 48 [ἐν τοῖς παθητικ.

χρόνοις τὸ ι συστέλλεται]. Α') Ἐνεργ. 1) διαιρῶ, διακρίνω, χωρίζω, «-ἄνδρας κατὰ φῦλα» Β 362, καρπόν τε καὶ ἄχνας» Ε 501· ὅθεν διατάσσω, Β 446. Ἰδίως 2) ἐκλέγω, «-φῶτας ἐκ Λυκίης» Ζ 188, «-ἀνὰ δῆμον ἀρίστους» δ 666, κ' 102 κ. ἀ., «-λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας», ξ 217. Ὅθεν παθ. μετοχ. «-κεκριμένος» ἐκλεκτός, Κ 417, ν' 182, π 248, ω 107, «-κρινθέντες ἄριστοι» Ν 129. Τὸ δὲ «-οὖρος κεκριμένος» εἶνε διακεκριμένος, ὡρισμένος ἄνεμος, Ξ 19. 3) διαλύω, ξεδιαλέγω, «-νεῖκεα» μ 440, «-σκολιὰς θέμιστας κρίνειν» δικάζω σκολιά, διαστρέφω τὸ δίκαιον, Π 387, ἑπομ. «-νεῖκος πολέμοιο» ἀποφασίζω τὴν μάχην, σ 264. Ὅθεν παθ. «-ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν μένος κρίνηται Ἄρηος», π 269. Β') Μέσ. α') ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, Ι 521, Τ 193, «-ἑταίρους» δ 408, 778, «-τι» Λ 697. β') ἐκλέγομαι, διαλέγομαι, «-κούρω δύω καὶ πεντήκοντα κρινάσθων» ἂς ἐκλεχθῶσιν, δ ἐ. αὐτοὶ ἂς ἐκλέξωσιν ἑαυτούς, θ 36· γ') διακρίνομαι, δ ἐ. φαίνομαι ἂν ἐγὼ εἶμαι ὁ καλλίτερος, ἰδίως ἐπὶ μάχης, «-κρίνεσθαι Ἄρηϊ» ἐν τῇ μάχῃ διακρίνομαι, διαμάχομαι, Β 385, Σ 209, «-ἵνα κρίνονται ἄριστοι» ω 507· δ') «-ὀνείρους» διαλύω, ἐξηγῶ, Ε 150.

Κριός [‒ .], ὁ, (κέρας), κριός, κριάρι, Ὀδ. ι 447, 461.

Κρῖσα, ἡ, Β 520 καὶ **κρίσσα**, Ὕ. Ἀπ. 269, 282 κ. ἀ., ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Φωκίδος, κειμένη ΝΔ. τῶν Δελφῶν, Κρητῶν ἀποικία κατὰ τὸν Ὕμ. εἰς Ἀπόλλωνα. Μετέπειτα κατ' ἀπόφασιν τῶν Ἀμφικτυόνων κατεσκάφη, ἡ δὲ χώρα αὐτῆς συμπεριελήφθη εἰς τὴν τῶν Δελφῶν. Τὰ ἐρείπεια τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς εἶνε τὰ περὶ τὴν νῦν ἐρήμην ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Σαράντα ὀλίγα λεπτὰ ἀνατολικώτερον τοῦ χωρίου Χρυσοῦ. Ἐντεῦθεν «-Κρίσης κόλπος» Κρισαῖος κόλπος ὁ εἰσχωρῶν εἰς τὴν Φωκικὴν παραλίαν, Ὕ. Ἀπ. 431. Ὁ Στράβ. 9, 3, 1. 3, 4, διακρίνει τὴν Κρῖσαν ἀπὸ τῆς Κίρρας· ὁ δὲ Παυσανίας 10, 37, 4 θεωρεῖ ἀμφοτέρας μίαν πόλιν· τῶν δὲ νεωτέρων οἱ μὲν συντάσσονται μετὰ τοῦ Στράβωνος, οἱ δὲ μετὰ τοῦ Παυσανίου. Ὁπωσδήποτε ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐσώζετο Κρῖσα ἐπίνειον τῶν Δελφῶν.—Οἱ κάτοικοι **Κρισαῖοι**, Ὕ. Ἀπ. 446.

Κριτός [⏑ .], ή, όν (κρίνω) ἐκλεκτός, διαλεκτός, Η 434, θ 258.

Κρο(ϝ)αίνω (κρούω), συχνοκρούω, καλπάζω, ἐπὶ ἵππου Ἰλ. Ζ 507, Ο 264.

Κροῖσμος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Μέγητος φονευθείς, Ο 523.

***Κροκήϊος**, η, ον (κρόκος), κρόκεος, κροκόχρους, «-ἄνθος» Ὕ. Δήμ. 178.

Κροκόπεπλος, ον (κρ., πέπλος), ἡ φοροῦσα κροκωτόν, κροκοβαφῆ πέπλον, ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς, Ἰλ. Θ 1, Τ 1.

Κρόκος, ὁ, κρόκος, τὸ γνωστὸν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀνατολῇ φυόμενον φυτόν, ὅπερ εἶνε πολλῶν εἰδῶν· ἐννοεῖται βεβαίως παρ' Ὁμ. ὁ κοινός, ἀγοραῖος κρόκος, ὅστις εἶνε καὶ ὡς ἥδυσμα καὶ ὡς βαφικὸν μέσον χρῶμα παρέχον ἐρυθροκίτρινον χρήσιμος, ἔχει δὲ πολὺ μαλακὰ τὰ φύλλα καὶ τὸν καρπόν, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀποτελεῖ ἡδυπαθὲς στρῶμα εἰς τοὺς κοιμωμένους θείους συζύγους, Ξ 348 †.

Κροκύλεια [. ⏑ . :], τά, χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας κατὰ Στράβ. 10, 6, 17, ἡ νησίδιον πλησίον τῆς Ἰθάκης ἢ χωρίον αὐτῆς ταύτης (κατὰ Στέφ. τὸν Βυζ. καὶ Πλίν. 4, 12, 19), Β 633.

Κρόμυον [. ⏑ .], τό, κρομύδι, μνημονεύεται ὡς «-ὄψον ἐπὶ ποτῷ», ὅ ἐ. ὡς μέσον ἐρεθιστικὸν ἵνα εὐκολύνῃ τὴν πόσιν, Λ 630, καὶ ἐν παραβολῇ «-λοπὸς κρομύοιο» τ 233, εἰς χαρακτηρισμὸν τοῦ λεπτοῦ καὶ μαλακοῦ χιτῶνος.

Κρονίδης, [. ⏑ .], **ου, αο** καὶ **εω**, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς· τίθεται πολλάκις μὲν μόνον τὸ πατρωνυμικόν, πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ «Ζεύς» Δ 5, α 45 κ. ἀ., Β 375, Ν 25 κ. ἀ., Ὑ. Δήμ. 414,

Κρονίων [. — .], **ίωνος** [⏑ . .] καὶ **ίονος** [— . .], ὁ, Ξ 247, λ 620,= **Κρονίδης**, ὁ Ζεύς, Α 397 κ. ἀ.

Κρόνος, ὁ, (κραίνω, creator Λατ.), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας (Ἡσιόδ. Θεογ. 137), ἀνὴρ τῆς Ῥέας, πατὴρ τοῦ Διός, Ποσειδῶνος, Ἅδου, Ἥρας, Δήμητρος καὶ Ἑστίας (Ἡσιόδ. Θεογ. 452 ἑξ.). Πρὸ τοῦ Διὸς αὐτὸς ἦν τοῦ σύμπαντος βασιλεύς, μέχρις οὗ ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ υἱῶν ἐκθρονισθεὶς μετὰ τῶν Τιτάνων ἐρρίφθη εἰς τὸν Τάρταρον, Θ 479. Μετὰ δὲ τοῦτο οἱ υἱοὶ ἐμοιράσθησαν τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πατρός, Ο 187 ἑξ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦν ὁ χρυσοῦς αἰών, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 111.

Κρόσσαι, αἱ, (κρόταφος) «-τῶν πύργων» κατὰ μὲν τὸν Σχολ. αἱ ἄκραι ἢ στεφάναι τῶν πύργων, ἐπάλξεις, Ἰλ. Μ 258 (ἔνθα μνημονεύονται συνημμέναι μετὰ τῶν «-ἐπάλξεων», ἄρα διάφοροι τούτων· ἄλλοι δὲ τὰς μὲν κρόσσας ἑρμηνεύουσιν ὡς ὁ Σχολ., ἐπάλξεις δὲ λέγουσι τὸ τεῖχος μετὰ τῶν ἐπάλξεων ὁμοῦ· αἱ κρόσσαι λοιπὸν εἶνε κατ' αὐτοὺς μέρος τοῦ ὅλου. Ἄλλοι δὲ παραβάλλοντες τὸ τοῦ Ἡροδ. Β 125 ἑρμηνεύουσι τὰς κρόσσας ἀναβαθμούς, ἤγουν προέχοντας λίθους, δι' ὧν ἐδύνατό τις νὰ ἀναβῇ τὸ τεῖχος· διὸ καὶ «-κροσσάων ἐπίβαινον» λέγει Μ 444. Ἴσως εἶνε οἱ ἐπὶ κορυφῆς τοῦ τείχους προνενευκότες λίθοι, ἐφ' ὧν αἱ ἐπάλξεις ἦσαν. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἡμαρτημένως ἡρμήνευε: κλίμακας ὑποτρόχους πολιορκητικάς. Πιθανωτέρα ἑρμηνεία φαίνεται ἡ τοῦ Σχολιαστοῦ: αἱ ἄκραι, αἱ στεφάναι.

Κροταλίζω [. ⏑ . .], κροταλίζω, παρ' Ὁμ. μεταβ. κάμνω τι νὰ κροταλίζῃ, «-ἵπποι ὄχεα κροτάλιζον «-ἔσυρον μετὰ κρότου τὰ ἅρματα, Λ 160 †.

***Κρόταλον** [. ⏑ .], κρουτάλι ἢ κουρτάλι, ὄργανον, δι' οὗ παράγεται κρότος, Ὑμ. 13, 3.

Κρόταφος [. ⏑ .], ὁ, (κρᾶτα), κρόταφος, μέρος τῆς κεφαλῆς τὸ ἑκατέρωθεν τοῦ μετώπου, μηλίγγι, Δ 502, Π 397. Συνήθως πληθ. οἱ κρόταφοι, τὰ μηλίγγια, Ν 188, σ 378 κ. ἀ.

Κροτέω (κρότος), κροτῶ, παρ' Ὁμ. μεταβ. κάμνω τι νὰ κροτῇ, σύρω μετὰ κρότου, «-ἵπποι ὄχεα κροτέοντες» Ο 453 †· πρβλ. **κροταλίζω**.

Κρουνοί, οἱ, πηγή τις οὐ μακρὰν τῆς Χαλκίδος, ἥτις ἦτο ποτάμιόν τε καὶ χωρίον ὁμώνυμον, ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἤλιδι (Στράβ. 8, 3, 27), ο 295, Ὑ. Ἀπ. 425.

Κρουνός, ὁ, πηγή, βρύσις, Δ 454 (ἔνθα παρ' ἄλλων ἑρμηνεύεται ἡ λ. δεξαμενή, ἐν ᾗ συναθροίζεται τὸ ὕδωρ πηγῆς τινός), Χ 147, 208.

Κρύβδα [. ⏑], ἐπίρ. (κρύπτω), κρυφίως, «-Διός» Σ 168 †.

Κρύβδην, ἐπίρ.=**κρύβδα**, *Ὀδ. λ. 455, π 153.

Κρυερός, ή, όν (κρύος), παγετώδης, κατάψυχρος, κρύος, μεταφ. φρικτός, «-φόβος» Ν 48, «-γόος» Ω 524, δ 103, λ 212.

Κρυόεις [⏑ . .], **εσσα, εν** (κρύος) =τῷ προηγ. κρύος, φρικτός. «-φόβος» *Ἰλ. Ι 2, «-ἰωκή» Ε 740.

Κρυπτάδιος [. ⏑ ⏑ .], **η, ον** (κρύπτω), κεκρυμμένος. κρύφιος, μυστικός, «-φιλότης» Ζ 161, «-κρυπτάδια φρονέων» *Ἰλ. Α 542.

Κρυπτός, ή, όν (κρύπτω), κρυφός, μυστικός, «-κληίς» Ξ 168 †.

Κρύπτω, παρατ. θαμιστ. κρύπτασκε, Θ 272 (ἀντὶ τοῦ ἐν Ὑ. Δήμ. 239 κρύπτεσκε), μέλ. κρύψω, ἀόρ. ἔκρυψα, παρακ. παθ. κέκρυμμαι, καὶ ἀόρ. ἐκρύφθην· α') κρύπτω, μετ' αἰτ. Σ 397, λ 244, ν 304· πολλάκις συνυπονοουμένης καὶ τῆς σημασίας τοῦ φυλάττω, προφυλάττω, «-τινὰ σάκεϊ» Θ 272, «-κεφαλὰς κορύθεσσι» Ξ 373, «-τινὰ ἐν δίνῃσι» Φ 239· παθ. «-κρύφθη ὑπ' ἀσπίδι» Ν 405, μετὰ διπλῆς αἰτ. κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀφαιρέσεως σημαντικῶν «-κρύπτων Ἥρην (σε)» κρύπτων σε ἀπὸ τὴν Ἥραν, Ὑμ. 26 (34), 7, ἔνθα τὸ σε λαμβάνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω· β') μεταφ. ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ, «-ἔπος τινί» δ 350, «-τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι» μέρος δὲ ἂς μένῃ μυστικόν, κρυφόν, λ 443.

Κρύσταλλος, ὁ, (κρύος), πάγος, κρουστάλλι, Χ 152, ξ 477.

Κρυφηδόν [⏑ . .], ἐπίρ. (κρύπτω), κρυφίως *Ὀδ. ξ 330, τ 299.

Κρῶμνα, ἡ, χωρίον τῆς Παφλαγονίας κατὰ Στράβ. 12, 3, 10, μετέπειτα συμπεριληφθὲν μετὰ τῆς Σησάμου καὶ Κυτώρου εἰς τὴν πόλιν Ἄμαστριν, Β 855.

Κτάμεν(αι), κτάμενος, ἴδ. κτείνω.

Κτάομαι, ἀόρ. α' ἐκτησάμην, παρακ. ἔκτημαι μόνον ἐν τῷ ἀπαρεμφ. ἐκτῆσθαι, ἀποκτῶ, ἀγοράζω, «-κτήματα» Ι 400, «-οἰκῆας» ξ 4, πρβλ. 450, «-ἄκοιτιν» λαμβάνω, ἀποκτῶ σύζυγον, ω 193· «-τινί τι» εἴς τινα, διά τινά τι υ 265.

Κτέαρ, ατος (κτάομαι), τό, μόνον ἐν τῇ δοτικ. πληθ. κτεάτεσσι, τὸ κεκτημένον, κτῆμα, περιουσία, Ε 154, α 218 κ. ἀ. (Ὁ ἑνικ. μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπικοῖς, οἷον Κοΐντῳ τῷ Σμυρναίῳ Δ 543 καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ).

Κτεατίζω (κτέαρ), μόνον ἐν τῷ ἀορ. κτεάτισσα, ἀποκτῶ, «-πολλά» 6 102, τ 174, ω 137, «-ἀγρόν» ω 206, «-δουρί» κατακτῶ ἐν πολέμῳ, Π 57. —Μέσ. ἀποκτῶ, περιποιῶ ἐμαυτῷ, μόνον ἐν τῷ παρακ. «-ἐκτεάτισται» Ὑ. Ἑρμ. 522.

Κτέατος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης ἢ κατὰ τὸν μῦθον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, Β 621, Λ 709· ἴδ. Ἀκτορίων.

Κτείνω (ῥίζ. **κταν, κτεν, κτα**), ὑποτ. κτείνωμι, τ 490, μέλ. κτενῶ, κτανέω, ἁπλοῦς παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. κτανέοντα, Σ 309. (ὅπερ ὅμως πολλοὶ θεωροῦσιν ἐνεστῶτα=κτείνοντα), ἴδ. καὶ κατακτείνω· ἀόρ. α' ἔκτεινα. ἀόρ. β' ἔκτανον· παθ. ἀορ. γ' πληθ. ἔκταθεν ἀντὶ τοῦ ἐκτάθησαν, Λ 671, δ 537· ἀόρ. ἐνερ. ἔκταν [μὲ τὸ α βραχὺ] καὶ γ' πληθ. ἔκταν ἀντὶ τοῦ ἔκτασαν, (ὑποτ. κτῶ καὶ α' πληθ. κτέωμεν, χ 216, ἀπαρεμφ. κτάμεν, κτάμεναι ἀντὶ τοῦ κτάναι, μέσ. ἀόρ. β' ἐκτάμην μὲ παθ. σημασ. ἀπαρμφ. κτάσθαι, μετοχ. κτάμενος, Γ 375, Ε 21, Ο 558, χ 401, 412.—Σημ. ἀποκτείνω, φονεύω, τινά, ἰδίως ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. πλχ. Σπανίως ἐπὶ φόνου ἢ σφαγῆς ζώων, Ο 587, μ 379 «(ἀετός) ἔκτανε χῆνας» τ 543. Παθ. «-κτείνεσθαί τινι» φονεύομαι ὑπό τινος, Ε 465.

Κτέρας, (κτᾶσθαι) τό, =**κτέαρ**, κτῆ-

μα, περιουσία, μόνον ἐν τῇ ἐν. ὀνομ. *Ἰλ. Κ 216, Ω 235.

Κτέρεα, τά, (ἡ ἐν. ὀν. κτέρος= κτέαρ εἶνε ἄχρ.) κυρ. κτήματα, πράγματα ὅσα ἔχει τις, ἔπειτα δὲ πᾶν ὅ,τι δίδει τις ὡς κτῆμα εἰς τὸν νεκρόν, ἑπομ. ἐπὶ τῆς πυρᾶς μετ' αὐτοῦ κατακαίει· ἐν γένει δὲ ἐπικήδειοι τιμαί, κηδεία, νεκρώσιμος θυσία ἢ προσφορά, ε 311, συνήθως ἐν τῇ φρ. «κτέρεα κτερεΐζω» ἴδ. τὴν ἑπομ. λ. β').

Κτερίζω, μέλ. ἀττ. κτεριῶ, Λ 455, Σ 334, Χ 336, καὶ ἀόρ. α' ἐκτέρισα, Ω 38, γ 385. Ἔτι δὲ τύπος ἐκτενέστ. **Κτερεΐζω**, Ψ 646, ἀπαρέμφ. κτερεϊζέμεν, Ω 657· ἀόρ. ἀπαρμφ. κτερεΐξαι, α 291, ὑποτ. κτερεΐξω (μὲ σημ. μέλ.), β 222· κατ' ἀρχὰς μὲν= **κτεατίζω**, ἔπειτα δὲ εὔχρηστον μόνον ἐπὶ τῆς κηδείας τῶν νεκρῶν· α') κηδεύω, ἐνταφιάζω, τινά, Λ 455, Σ 334, Χ 336. «κτερεΐζω τινὰ ἀέθλοις» τελῶ τινος τὴν κηδείαν μετ' ἀγώνων, Ψ 646· β') μετὰ τῆς αἰτ. «κτέρεα» ἐπισήμως κηδεύω, κάμνω τὴν ἐπικήδειον τελετήν, τελῶ τὰ νενομισμένα, Ω 38, α 291, β 222, γ 285.

Κτῆμα, **ατος**, τό, (κτάομαι), κτῆσα, ὁ ἑνικ. μόνον ο 19· ὁ δὲ πληθ. μάλιστα ἐν Ἰλ. πολύτιμα, κειμήλια, Γ 72, Ι 382 κ. ἀ., δ 127. Ἐν τῇ Ὀδ. σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ κτήματα, τὴν περιουσίαν, α 375, 404, β 140 κ. ἀ.

***Κτῆνος**, **εος**, τό, = **κτῆμα**, ἰδίως δὲ τὸ κεκτημένον ζῶον, πρᾶγμα, πληθ. τὰ πράγματα, τὰ οἰκίδια ζῶα, κτήνη, ὑποζύγια, Ὑμ. 30, 10.

Κτήσιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὁρμένου, πατὴρ τοῦ Εὐμαίου ἐκ τῆς νήσου Συρίας, ο 414.

Κτήσιππος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υ 237, χ 279.

Κτῆσις, **ιος**, ἡ, (κτάομαι), τὸ ἀποκτηθέν, κτῆμα, περιουσία, Ε 158, 663, δ 687 κ. ἀ. μόνον ἑνικῶς.

Κτητός, **ή**, **όν**, (κτάομαι) πρὸς ἀπόκτησιν, δυνάμενος νὰ ἀποκτηθῇ, «τρίποδες» Ι 407 †. Πρβλ. **ἐλετός**.

Κτίδεος [⏑ . .], **έη**, **ον**, (ἴκτις) ἀντὶ τοῦ ἄχρ. ἰκτίδεος, ἐξ ἰκτίδος, ὅ ἐ. νυφίτσας, ἀτσίδας,, οἷον «κυνέη κτιδέη» σκούφια ἐκ δέρματος ἀτσίδας, νυφίτσας: μόνον *Ἰλ. Κ 335, 458.

Κτίζω, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' ἔκτισα καὶ κτίσσα, οἰκῶ. οἰκίζω χώραν τινά· θεμελιῶ, κτίζω πόλιν. «Δαρδανίην» Ω 216, «Θήβης ἕδος» λ 263.

Κτίλος [⏑ .], ὁ, κυρ. ἐπίθ. ἥμερος, χειροήθης. Ἰδίως δὲ ὡς οὐσ. κριός, κριάρι, *Ἰλ. Γ 196, Ν 492.

Κτιμένη [⏑ . .], ἡ, θυγ. τοῦ Λαέρτου, ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσέως, ἐν Σάμῃ ὑπανδρευθεῖσα, ο 362 ἑξ.

Κτυπέω [⏑ , .], ἀόρ. ἔκτυπον, κτυπῶ, κροτῶ, βροντῶ. Ν 140, Ψ 119· ἐπὶ ποδοπατήματος, Ὑμ. Ἑρμ. 149· ἐπὶ τῆς βροντῆς τοῦ Διός «Ζεὺς ἔκτυπε» Η 479, Θ 75, Ο 377, φ 413 κ. ἀ. Ἐκ τοῦ.

Κτύπος [⏑ .], ὁ, (τύπτω), κτύπος, ὁ ἐκ τῆς τύψεως ἢ ὠθήσεως παραγόμενος ψόφος, κρότος, δοῦπος, ὁ ἐκ τοῦ καλπάσματος τῶν «ἵππων» Κ 532, 535, Ρ 175, ἢ τοῦ πατήματος τῶν ποδῶν τῶν ἀνθρώπων «ποδοῖιν», π 6, πρβλ. Τ 363· ἔτι δὲ ἐπὶ τῆς ταραχῆς τῆς ἐν τῇ μάχῃ, Μ 338, «πολέμου» Βατρ. 203, «Διός» βροντή, Ο 379, Υ 66.

Κύαμος [⏑ ⏑ .], ὁ, κύαμος, κουκκί(ον), Ν 589 †, Βατρ. 125.

Κυάνεος [– ⏑ . .], **έη, εον**, κυρ. ἐκ τοῦ **κύανος** (ὅπ. ἴδ.), χαλύβδινος, «-κάπετος» Σ 564· ἔπειτα δὲ ἰδίως ἐπὶ τοῦ χρώματος, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ βεβαμμένου χάλυβος, κυανομέλας, κυανοῦς βαθύς, καὶ ἐν γένει σκοτεινός, μαυρειδερός, μαῦρος, «-ὀφρύες» τοῦ Διός, Α 528, τῆς Ἥρας, Ο 102, «-χαῖται» (πρβλ **κυανοχαίτης**) περὶ τῆς κόμης τοῦ Ἕκτορος, Χ 402, «-τρίχες» τοῦ γενείου τοῦ Ὀδυσσ. π 176, «-δράκων» Λ 26, «-κάλυμμα» Ω 94, «-φάνασκε γαῖα ψάμμῳ κυανέη» κυανῆ ἐκ τῆς ἄμμου, σκοτεινὴ διὰ τὴν ἄμμον, μ 243. Ἰδίως «-νεφέλη, νέφος» Ε 345, Ψ 188. Ὅθεν τροπικ. «-κυάνεον Τρώων νέφος» Π 66 καὶ «κυάνεαι φάλαγγες» Δ 282, αἱ φάλαγγες τῶν πολεμιστῶν, αἵτινες ὡς μέλανα νέφη ἐπέρχονται.

Κυανόπεζα [– ⏑ . . .], ἡ, (κ. πέζα) ἡ κυανοῦς ἤτοι μαύρους ἔχουσα πόδας, κυανόπους, «-τράπεζα» Λ 629 †. (Ἐν ταύτῃ τε καὶ τῇ ἑπομ. λ. τὸ υ ἐκτείνεται χάριν τοῦ μέτρου).

***Κυανόπεπλος** [– ⏑ . . .], **ον**, (κ. πέπλος), ἡ ἔχουσα μέλανα, σκοτεινὸν πέπλον, σκοτεινόπεπλος, μελανείμων, μαυρόφόρα, ἐπίθ. τῆς πενθούσης Δήμητρος, Ὕμ. Δήμ. 320, 361, 375, 442.

Κυανοπρῴρειος [⏑ ⏑ . . .], **ον**, γ 299, (κ. πρῷρα) ἡ χαλυβδίνην ἢ κυανόχρουν, μέλαιναν πρῷραν ἔχουσα «-νηῦς» ἐν μὲν τῇ Ἰλ. μόνον Ο 693, Ψ 852, 878. Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ι 482 κ. πλχ.

Κύανος [⏑ . .], ὁ, κυανοβαφὲς ἢ μελανίζον μέταλλον, πιθαν. κυανοβαφὴς χάλυψ, τσελίκι, πρβλ. Ψ 850, ι 391. Τοῦτο κατὰ πολλοὺς τῶν ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ κασσιτέρου ἢ μολύβδου, ἄλλοι δὲ τῶν ἀρχαίων ἑρμηνεύουσιν ὡς χρῶμά τι μελανίζον ἢ βαθὺ οὐρανοειδὲς ἐξ ὤχρας χαλκούχου ἢ ὀξειδίου τοῦ χαλκοῦ κατασκευαζόμενον καὶ ταύτην τὴν σημ. συχνὴν ἔχει παρὰ τοῖς μετέπειτα (σάπφειρος;) Μετεχειρίζοντο δὲ τὸ μέταλλον τοῦτο πρὸς κόσμον, καὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἔχουσι τοῦ θώρακος τοῦ Ἀγαμέμνονος αἱ δέκα ῥάβδοι, Λ 35, καὶ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀλκινόου ὁ θριγκός, η 87.

Κυανοχαίτης [⏑ – . . .], **ου**, καὶ κυανοχαῖτα (ὀνομ.) Ν 563, Ξ 390, ὁ, (κ. χαίτη), ὁ ἔχων βαθεῖαν μέλαιναν χαίτην ἢ κόμην, ἥτις διὰ τὸ πολὺ βάθος τοῦ χρώματος ἐμφανίζεται ὡς βαθὺ κυανοῦν, μελανοχαίτης, μαυρομάλλης, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἐνίοτε καὶ ὡς οὐσ. ἐκλαμβανόμενον, Υ 144, ι 536 κ. ἀ.. καὶ τοῦ Ἅδου Ὕμ. Δήμ. 348, ἔτι δὲ καὶ «-ἵππος κυανοχ.» Υ 224. (Τὸ υ μόνον ἕνεκα τοῦ μέτρου ἐκτείνεται).

Κυανῶπις [⏑ ⏑ . . .], **ιδος**, ἡ, (κ. ὤψ), κυανόφθαλμος, τουτέστι μελανόφθαλμος, ἐπίθ. τῆς Ἀμφιτρίτης, μ 60 †.

Κυβερνάω [⏑ . . .], ἀόρ. ἀπαρμφ. κυβερνῆσαι, κυβερνῶ, διευθύνω, «νῆα» γ 283 †.

Κυβερνήτης, **ου**, ὁ, καὶ κυβερνητήρ, ῆρος, θ 557 † (κυβερνάω), κυβερνήτης, Τ 43, Ψ 316 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) γ 279, ι 78 κ πλχ.

Κυβιστάω [⏑ . . .], (κύβη) [βάλλω ἐμαυτὸν ἐπὶ κεφαλὴν] πίπτω κατακέφαλα, κάμνω τούμπα, κάμνω βουτιάν, *Ἰλ. Π 745, 749, ἐπὶ ἰχθύων πηδῶ, Φ 354.

Κυβιστητήρ [⏑ . . .], **ῆρος**, ὁ, (κυβιστᾶν). 1) ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἑαυτὸν κα-

θιστάς, ἢ κατακέφαλα περιστρεφόμενος, ὅστις κάμνει τούμπαις, θαυματοποιὸς ἢ σχοινοβάτης, Σ 605, δ 18. 2) κολυμβητής, βουτηκτής. Π 750.

Κυδαίνω [⏑ . .], (κῦδος), μέλ. κυδανῶ, ἀόρ. α' ἐκύδηνα, 1) δοξάζω, κλεΐζω, τιμῶ, τινά, Ν 349, Κ 69 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «-τιμῶ», Ο 612. 2) φέρω τινὰ εἰς καλήν, μακαριστὴν κατάστασιν, εὐτυχίζω, λαμπρύνω, ἰδίως ἐπὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐξωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου (τοὐναντίον κακόω) π 212, «-Αἰνείαν (ἀκέοντό τε κύδαινόν τε» ἐθεράπευον καὶ ἐλάμπρυνον, Ε 448. 6') ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως, φαιδρύνω, τέρπω, «-θυμὸν ἄνακτος ξ 438.

Κυδάλιμος [– ⏑ ⏑ .], ον, (κῦδος), ἔνδοξος, εὐκλεής, κλεινός, ἐπίθ. μερικῶν ἡρώων, Ρ 378, ξ 206 κ. ἀ., καὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, Ζ 184, 204, «-κῆρ» εὐγενὴς καρδία, Κ 16, Σ 33, φ 247 κ. ἀ., οὐ μόνον ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀλλὰ καὶ λέοντος, Μ 45.

Κυδάνω [– ⏑ .] (κῦδος) συνεσταλμένον **κυδαίνω**, 1) μεταβ. τιμῶ, «-τινὰ ὁμῶς θεοῖσιν» *Ἰλ. Ξ 73. 2) ἀμετάβ. ἐγκαυχῶμαι, ὡς τὸ **κυδιάω** (ὅπ. ἴδ.) «-κύδανον οὕνεκα» Υ 42.

Κυδιάνειρα [– ⏑ ⏑ . .], ἡ, ἐπίθ. θηλ. (κυδ-, ἀνὴρ) ἡ δοξάζουσα, κλεΐζουσα, τιμῶσα τοὺς ἄνδρας, «μάχη» *Ἰλ. Δ 225 κ. πλχ. «-ἀγορή» Α 490.

Κυδιάω [– ⏑ . .], (κῦδος) ἀμετάβ. ἐπαίρομαι, καυχῶμαι, καμαρώνω, ἐπὶ πολεμιστῶν, *Ἰλ. Β 579, Φ 519, ἐπὶ ἵππου, Ζ 509, Ο 266, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἔκτασιν «-κυδιόωνο», «-εὐφροσύνῃ κυδιόωσι» Ὕ. Δήμ. 170.

***Κύδιμος** [– ⏑ .], ον, (κῦδος)=**κυδάλιμος**, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, μόνον ἐν τῷ Ὕμ. Ἑρμ. 46 καὶ ἐν ἄλλοις 9 χωρίοις.

Κύδιστος [– . .], η, ον, κῦδος) ἐνδοξότατος, κλεινότατος, ὑπέρτιμος, ἐπίθ. τοῦ Διός, Β 412, Γ 276, τοῦ Ἀγαμέμνονος, Β 434 κ. ἀλχ., λ 397, «Τριτογένεια» Δ 515, γ 378, τῆς Ἥρας, Ὕμ. Ἀφρ. 4, τοῦ Ἀγχίσου, Ὕ. Ἀφρ. 108, 193. (Τῆς Ὀδ. μόνον ἔνθ. ἀν.).

Κυδοιμέω [⏑ . . .], (κυδοιμός). 1) ἀμετάβ. θορυβῶ, ἀλαλάζω. «-ἀν' ὅμιλον» *Ἰλ. Λ 324. 2) μεταβ. θορυβῶ, ταράττω, τρέπω, παίρνω, Ο 136.

Κυδοιμὸς [⏑ . .], ὁ, θόρυβος, ταραχή, ἰδίως ἀλαλαγμός, ἀλαλητός, ὁ ἐν τῇ μάχῃ, Λ 52, 164 κ. ἀ., ἔτι δὲ σύγχυσις, ἔκπληξις, Σ 218. 2) προσωποπ. Κυδοιμός, ὁ δαίμων τῆς ἐν τῇ μάχῃ ταραχῆς, καὶ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, ὀπαδὸς τῆς Ἐνυοῦς, Ε 593, Σ 535.

Κῦδος, εος, τό. 1) δόξα, τιμή, κλέος, μεγαλειότης, εὔκλεια, ἰδίως ἡ ἐκ τῆς νίκης, Ἰλ. πλχ., πολλάκις συνάπτεται μετὰ τῆς «-τιμῆς» Π 84, Ρ 251. Ἐν προσφωνήσει «-μέγα κῦδος Ἀχαιῶν» μέγα κλέος, καύχημα τῶν Ἀχ., καμάρι, Ι 673, Ξ 42, γ 79, μ 184· «-κύδεϊ γαίων» γαυριῶν ἐπαιρόμενος διὰ τὴν δόξαν του, ἴδ. γαίω. 2) τὸ περιποιοῦν δόξαν καὶ τιμήν, εὐτυχία, εὐδαιμονία, προκοπή, «-κῦδος ὀπάζω τινί» γ 57, ο 320.

Κυδρὸς [– .], ή, όν, (κῦδος) ἔνδοξος, κλεινός, ἔντιμος, παρ' Ὁμ. πάντοτε «-κυδρὴ παράκοιτις» περὶ τῆς Ἥρας Σ 184, Φ 479, Ὕμ. 11, 4, καὶ περὶ τῆς Λητοῦς, λ 580, περὶ τῆς Παλλάδος «-κυδρὴ θεός» Ὕμ. 27, 1, ἔτι δὲ καὶ περὶ θνητῆς, ο 26. Τὸ δὲ ἀρσ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕ. Ἑρμ. 461.

Κύδων [⏑ .], **-ωνος**, ὁ, πλ. οἱ Κύδωνες, ἔθνος τι Κρητικὸν κατοικοῦν τὰ ΒΔ. παράλια τῆς νήσου, γ 292, τ 176. Κατὰ τὸν Στράβ. 10, 4, 6, ἐθεωροῦντο, ὡς καὶ οἱ Ἐτεόκρητες, οἱ οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς νήσου. Ἡ πόλις αὐτῶν Κυδωνία ἔκειτο ὅπου σήμερον τὰ Χανιά, ἡ πολιτικῶς πρωτεύουσα πόλις τῆς Κρητικῆς Ἡγεμονίας.

Κυέω [⏑ . .], ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **κύω**, εἶμαι ἔγκυος, ἔχω ἐν γαστρί, κυοφορῶ, «-υἱόν» Τ 117, ἐπὶ φορβάδος, Ψ 266 —Τὸ μέσ. Ὕμ. 26, 4.

Κύθε, ἴδ. κεύθω.

Κυθέρεια [⏑ . . .], ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης δοθὲν αὐτῇ ἐκ τῆς νήσου Κυθήρων (ἴδ. τ. λ.), θ 288, σ 193, Ὕμ. Ἀφρ. 6. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «-Κυπρογενής» Ὕμ. 9, 8.

Κύθηρα, τά, νῆσος κατὰ τὸ Στόμιον τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου ΝΔ. τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέας, Ο 432, ι 81. Ἡ νῆσος αὕτη ὑπῆρξε μία τῶν Ἀρχαιοτάτων ἑδρῶν τῆς Ἀφροδισιακῆς λατρείας, ἥτις πρωιαίτατα μὲν εἰς αὐτὴν μετηνέχθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων (Ἡρόδ. 1, 105. Παυσ. 1, 14, 6, 3, 23, 1), ἐντεῦθεν δ' ἔπειτα διεδόθη εἰς τὰς γειτνιαζούσας χώρας. Λέγεται μάλιστα ὅτι καὶ ὁ μετέπειτα περιβόητος ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πρωτευούσῃ πόλει ναὸς ἦτο κτίσμα τῶν Φοινίκων κατὰ τὸν Ἡρόδ. καὶ Παυσ. ἔνθ. ἀνωτ. Ἡ μεταγενεστέρα παράδοσις διηγεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη, ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης ἀναδῦσα, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον. — Ἐπίρ. **Κυθηρόθεν**, ἐκ τῶν Κυθ. Ο 438.—Ἐπίθ. **Κυθήριος**, ὁ κάτοικος (ἢ καταγόμενος ἐκ) τῶν Κυθήρων, Κ 268, Ο 431.

Κυκάω [⏑ . .], μετοχ. κυκόων ἀντὶ τοῦ κυκάων, ἀόρ. α' ἀναύξ κύκησα, καὶ παθ. κυκήθην· α') ἀναμιγνύω, ἀναταράττω, ἀνακατώνω, Ε 903· μετὰ δοτ. «-τυρὸν οἴνῳ» κ 235, Λ 638· β') μεταφ. διαταράττω, μόνον ἐν τῷ παθ. συνταράττομαι, θορυβοῦμαι, περιπίπτω εἰς ταραχήν, «-κυκήθησαν Τρῶες» Σ 229 ὡσαύτως ἐπὶ ἵππων, Λ 129, Υ 480 ἐπὶ ποταμοῦ καὶ κυμάτων, συνταράσσομαι, Φ 235, μ 238, 241.

Κυκεών, **-ῶνος**, ὁ, (κυκᾶν) αἰτ. κυκεῶ (ἐν Ὀδ. καὶ Ὕ. Δήμ.) καὶ κυκειῶ (ἐν Ἰλ.) ἀντὶ τοῦ: κυκεῶνα, μῖγμα ἢ κρᾶμα συγκείμενον ἐκ Πραμνείου οἴνου, τυροῦ αἰγείου κεκνησμένου καὶ ἀλφίτων, Λ 624, 638, 641. Ἐν δὲ τῇ κ 234. 290 ἡ Κίρκη προσθέτει καὶ μέλι, ἐν τῷ Ὕ. Δήμ. 208 σύγκεται ἐξ ἀλφίτων, ὕδατος καὶ γλήχωνος. Ἐν Ὀδ. κ 235 καλεῖται «-σῖτος» τουτέστι τροφή, ἴσως διότι ἦτο ὀλίγον πηκτός, πάντοτε ὅμως ἐπίνετο, Λ 641, 642, κ 237, 316. Ἐπίνετο δὲ ὡς δυναμωτικὸν καὶ ψυχτικὸν ἢ καταπαῦον τὴν δίψαν. Ἦτο δὲ καὶ κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους εὔχρηστος μεταξὺ τῶν χυδαίων (Θεοφρ. Χαρ. 4, 1), εἶναι ὡς ὁ σημερινὸς Τουρκικὸς μποζᾶς.

Κυκλέω (κύκλος), ἐπὶ κύκλων ἢ τροχῶν μετακινῶ, μεταφέρω «-νεκροὺς βουσὶ» Η 332 †.

Κύκλος, ὁ, πληθ. οἱ κύκλοι καὶ τὰ κύκλα (ἴδ. κατωτέρω 2, β'). 1) κύκλος, γῦρος, περιφέρεια, «-κύκλῳ· γύρω», θ 278. 2) πᾶν ὅ,τι κυκλικὸν ἔχει τὸ σχῆμα, ὅθεν α') οἱ μετάλλινοι κύκλοι, ἢ γῦροι, οἱ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λ 33, (ἔνθα βεβαίως ἐννοοῦνται παράλληλοι κύκλοι περὶ τὸν ὀμφαλόν). Ἰδίως δὲ ἡ περιφέρεια, τὸ περιθώριον αὐτῆς (ἴδε ἄντυξ 1), Μ 297, Υ 280·

β') τροχὸς Ψ 340. Ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας ἔχει πληθ. τὰ κύκλα, Ε 722, Σ 375· γ') δίσκος πλανήτου, Ὑμ. 7, 6. 3) μεταφ. κύκλος ἀνθρώπων· α') «-ἱερὸς κύκλος» ὁ κύκλος τῶν καθημένων γερόντων, εὐγενῶν, Σ 504· β') «-δόλιος κ.» ὁ ὑπὸ τῶν κυνηγῶν εἰς ἀποκλεισμὸν τῶν θηρίων ἀποτελούμενος, δ 792.

Κυκλόσε, ἐπίρ. (κύκλος), κύκλῳ, πέριξ, Ἰλ. Δ 212, Ρ 392.

Κυκλοτερής, ἐς (κ. τείρω), κυρ. στρογγυλευμένος, κυκλικῶς ἐξειργασμένος· ὅθεν κυκλοτερής, κυκλικός, «-ἄλσος» ρ 209, ὅπερ εἶνε ἄλσος τεχνικῶς εἰς κύκλον πεφυτευμένον) «κυκλοτερὲς τείνω τόξον» προληπτικῶς: ἐντείνω τὸ τόξον ὥστε νὰ γείνῃ κυκλοτερές, Δ 124.

Κύκλωπες, οἱ (ἑν. Κύκλωψ) παρίστανται ἐν τῇ Ὀδ. ὡς ἔθνος τι ἄγριον, γιγάντειον, ὅπερ διεσπαρμένον ἔζη βίον νομαδικὸν ἄνευ νόμων καὶ πόλεων, ι 106 ἑξ. Ὁ Πολύφημος ὁ ἰσχυρότατος αὐτῶν, ὁ κατ' ἐξοχὴν λεγόμενος Κύκλωψ, β 19, ι 364, 415, 428 κ. ἀ., κατήγετο ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, α 68 ἑξ. Τὸ μονόφθαλμον αὐτῶν συμπεραίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Πολύφημος τυφλωθεὶς τὸν ὀφθαλμὸν δὲν βλέπει πλέον, πρβλ. ι 397, 416. Οἱ ἀρχαῖοι θέτουσιν αὐτοὺς ἐν Σικελίᾳ (Θουκ. 6, 2) καὶ μάλιστα περὶ τὴν Αἴτνην. Τὰ δὲ περίχωρα τῆς σημερινῆς Ἰταλικῆς πόλεως Aci Reale διασώζουσι μέχρι τοῦ νῦν τὴν παράδοσιν τοῦ μύθου τούτου τοὐλάχιστον ἐν τῷ ὀνόματι τῶν σκοπέλων καὶ τῆς βραχώδους νήσου (Scogli καὶ Isola de'Ciclopi), τῶν κατὰ τὴν παραλίαν ἐκείνην οὐ μακρὰν τῆς εἰρημένης πόλεως καὶ τῆς Trezza. Τῶν δὲ νεωτέρων τινὲς μὲν θέτουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς Σικελίας· οἱ δὲ εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν παρὰ τὸ Λιλύβαιον ἀκρωτήριον· ἀλλ' ἔτι νεώτεραι τούτων ἔρευναι, ἀπέδειξαν ὅτι αἱ γενόμεναι ἀπόπειραι νὰ ὁρισθῶσι γεωγραφικῶς αἱ οἰκήσεις τῶν Κυκλώπων, Γιγάντων, Φαιάκων κ. τ. τ. εἶνε μάταιαι.—Μυθολογικῶς δὲ ἐξεταζόμενοι φαίνονται ὅτι οἱ μὲν παρ' Ὁμήρῳ Κύκλωπες εἶνε θαλάσσιοι δαίμονες ἢ προσωποποιημέναι φυσικαὶ Ποσειδώνιαι δυνάμεις, οἱ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογ. 140), οἱ παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, οἱ χαλκεύοντες διὰ τὸν Δία τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνούς, εἶνε φυσικαὶ Ἡφαίστειοι δυνάμεις. —Ἡ συνήθης ἐτυμολογία, ἡ καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 144, εἶνε ἐκ τοῦ κύκλος καὶ ὤψ, οἱονεί: κυκλόφθαλμος ἢ στρογγυλοπρόσωπος. Ταύτην δὲ ἀπίθανον θεωρῶν κριτικός τις παράγει ἐκ τοῦ **κλέπτω**, **κλώψ** καὶ μὲ ἀναδιπλ. κύκλωψ, ὅπερ πολὺ μᾶλλον ἀπίθανον φαίνεται. Πιθανωτέρα ἐτυμολογία εἶναι ἡ ἐκ τοῦ **κυκλέω** ἢ **κυκλόω** καὶ **ὤψ**. οἱονεί: συστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, βλοσυρὸς καὶ φοβερὸς τὴν ὄψιν, ἑπομ. ἄγριος.

Κύκνος, ὁ, κύκνος, Ἰλ. Β 460, Ο 692.

Κυλίνδω [⏑ . .], μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ ἀορ. παθ. ἐκυλίσθην Ρ 99 (ὡς ἐκ τοῦ κυλίω). 1) Ἐνεργ. κυλίω, κατρακυλῶ, «-κῦμα ὀστέα κυλίνδει» α 162, ξ 315 «-βορέης κῦμα κυλίνδων» διεγείρων καὶ κατακυλίων, ε 296. Μεταφ. «-πῆμα Δαναοῖσι» ἐπιπέμπει, παρασκευάζει, Ρ 688. 2) Παθ. κυλίομαι κατρακυλοῦμαι, α') κυρ. ἐπὶ λίθου, Ν 142, λ 598, καταπεσούσης περικεφαλαίας, Π 795, ἐπὶ ἠκρωτηριασμένου νεκρικοῦ κορμοῦ, Λ 147, ἐπὶ κυμάτων, Λ 307, ι 147, «ἵππος

κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ» κυλιόμενος, δ ἐ. περιστρεφόμενος (ὡς ἐκ τῶν ἀλγηδόνων) περὶ τὸ βέλος, δι' οὗ ἐπληγώθη, Θ 86 «-κυλινδόμενος κατὰ κόπρον» κυλιόμενος εἰς τὴν λάσπην, (ὁ γέρων Πρίαμος) εἰς ἔνδειξιν τῆς μεγάλης αὐτοῦ λύπης καὶ ταπεινώσεως, Χ 414, Ω 165, δ 541· 6') μεταφ. «-νῶιν πῆμα κυλίνδετο» ἐπήρχετο, παρεσκευάζετο, Λ 347, Ρ 99, 6 163, «-πήματος ἀρχή» θ 81.

Κυλλήνη, (ὕψ. 2,374 μ.) ἡ. ὄρος μεθόριον τῆς Ἀρκαδίας, Ἀχαΐας καὶ Σικυῶνος, ἀνυψούμενον εἰς 7260 πόδ. (Ζιριά) ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἑρμῆν, ὡς ἐν αὐτῷ γεγεννημένον καὶ ἐν ἰδίῳ ναῷ τιμώμενον, Β 603, Ὕμ. Ἑρμ. 2, Ἴδ. καὶ τὴν ἑπομ. λ.

Κυλλήνιος, ὁ, 1) ἐπωνύμιον τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἐν Κυλλήνῃ γεννηθέντος καὶ τιμωμένου, ω 1, Ὕ. Ἑρμ. 304, 318. 2) κάτοικος τῆς πόλεως Κυλλήνης, (Γλαρέντζας) τῆς ἐν τῇ Ἤλιδι, Ο 518.

Κυλλοποδίων [. . . – .], **ονος**, (κυλλός, κυλϜός, curvus = στραβός, πούς), κλητ. κυλλοπόδιον, Φ 331, στραβοπόδης, χωλός, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου Ἰλ. Σ 371, Υ 270.

Κῦμα, ατος, τό, (κύω, κῦμα, τῶν τε ποταμῶν καὶ τῆς θαλάσσης, πολλάκις κατὰ πληθ. «-κύματα τροφόεντα» Ο 621, γ 290, «-κ. παφλάζοντα» Ν 798 «-κ. παντοίων ἀνέμων» κ. ἐκ παντοίων ἀνέμων ἐγειρόμενα, Β 397.

Κυμαίνω [– . .], (κῦμα) κυμαίνομαι, κυματίζομαι, «-πόντος κυμαίνων» Ξ 229, δ 425 κ. ἀ.

Κύμβαχος [. ⌣ .], **ον**, (κύμβη). 1) ἐπίθ. κατακέφαλος, ὡς ἐπίρ. κατακέφαλα Ε 586. 2) οὐσιαστ. τὸ ἀνώτατον ἄκρον, ἡ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας, ὁ κῶνος, ἔνθα ὁ λόφος ἐντίθεται, Ο 536, Ἰλ. (|| . Κύμβη καὶ κύβη=κεφαλή, κρανίον, καὶ εἶδος κρανιοειδοῦς ποτηρίου).

***Κύμη** [– .], ἡ, πόλις τῆς Αἰολίδος, ἀποικία τῶν Αἰολέων, Ἐπιγ. 1, 2, 4, 16.

Κύμινδις [⌣ – ⌣], ὁ, ὄρνεόν τι νυκτόβιον, ἱέρακι ὅμοιον ἢ ἀετῷ, κατὰ τὸν Πλίν. h. n. 10, 8, 10 νυχθιέραξ Ξ 291 †, ἔνθα πλὴν τούτου φέρει καὶ ἕτερόν τι ὄνομα θεῖον, τουτέστι τῆς ἀρχαιοτέρας γλώσσης, χαλκίς, || . ὅπερ ἔλαβε κατὰ τὸν Εὐστάθ. διὰ τὸ χαλκίζον αὐτοῦ χρῶμα.

Κυμοδόκη [– . . .], ἡ, (κῦμα, δέχομαι), μία τῶν Νηρηίδων, κυρ. ἡ κυματοδόχος, Σ 39.

Κυμοθόη [– . . .], ἡ, (κῦμα, θοός), μία τῶν Νηρηίδων, κυρ. ἡ ταχεῖα ὡς τὸ κῦμα, Σ 41.

Κυνάμυια [⌣ ⌣ . .], ἡ, (κύων, μυῖα), σκυλόμυγα, ὕβρεις πρὸς ἀναιδεῖς γυναῖκας, αἵτινες δὲν ἀποσοβοῦνται εὐκόλως. Οὕτως ὑβριστικῶς ἀποκαλεῖ ὁ Ἄρης τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἡ Ἥρα τὴν Ἀφροδίτην, Ἰλ. Φ 394. 421. Ὁ μὲν τῶν Σχολιαστῶν νομίζει ὅτι ἡ λ. σημαίνει τὸ ζῶον τὸ ἄλλως λεγόμενον κρότων, τσιμποῦρι, καὶ δι' αὐτοῦ ἑπομένως χαρακτηρίζεται τὸ ἐπίμονον καὶ ἀναιδές· ἄλλος δέ τις ὅτι «ἐσχημάτισε τὸ ὄνομα ἀπὸ δύω ἀναιδῶν τελείων τοῦ τε κυνὸς καὶ τῆς μυίας διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀναιδείας». Μετέπειτα ὠνομάζετο οὕτως ἔντομόν τι ὅμοιον τῷ οἴστρῳ ἢ μύωπι, Αἰλ. Ζῶ. Ἱστ. 4, 15.

Κυνέη, ἡ, (κύω) κυρίως θολωτόν τι περικεφαλαία, σκούφια. Αὕτη κατεσκευάζετο ἐκ παντοίων μαλακῶν ὑλῶν, ὅθεν καὶ λέγεται «-ταυρείη» ἐκ ταυρείου δέρματος, Κ 258, 261, «-κτιδέη» (Ἴδ. τὴν λ.) Κ 335. Καθ' ὃ δὲ καὶ διὰ μεταλλίνων ἐλασμάτων ἐπικεκαλυμμένη

«-χαλκήρης, χαλκοπάρῃος, εὔχαλκος» καὶ ἐνίοτε «-πάγχαλκος» σ 378. Ὅταν δὲ ἔχῃ καὶ λόφον οὐρὰν ἵππου, λέγεται «-ἵππουρις, ἱπποδάσεια», κεῖται λοιπὸν τότε καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ κόρυς· «-κυνέη αἰγείη» σκούφια ἐξ αἰγείου δέρματος, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν χωρικῶν, ω 231. Ἡ δὲ «κυνέη Ἄϊδος», Ε 845, εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ κάμνῃ ἀφανῆ τὸν γέροντα καὶ ἦτο ὁμιχλῶδές τι ἢ νεφελῶδες κάλυμμα, οἷον τῶν Σκαδιναυῶν ἢ μυθολογουμένη Tarnkappe. Ἦτο δὲ ἔργον τῶν Κυκλώπων κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. 1, 2, 1.

Κύνεος [– . .], **εη, εον** (κύων), κυνικός, ἀναιδής, θρασύς, Ι 373 †.

Κυνέω [⏑ . .], ἀόρ. α' ἔκυσα (ὡς ἐκ τοῦ κύω) καὶ ἔκυσσα, καὶ ἀναύξ. κύσσα καὶ κύσα (πρβλ. τὸ Γερμ. küssen), φιλῶ, ἀσπάζομαι, «-υἱόν» Ζ 474, π 190, «-γούνατα, χεῖρας» Θ 371, Ω 478. «-κεφαλήν τε καὶ ὤμους» φ 224, καὶ (σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος) «-κύσσε μιν κεφαλήν» τὸν ἐφίλησεν εἰς τὴν κεφαλήν, π 15, ρ 39, τ 417. (Ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον ἐν δ 522, ρ 35).

Κυνηγέτης [⏑ . . .], **ου, ὁ,** (κ. ἄγω), κυρ. ὁ ἄγων κύνας πρὸς θήραν, κυνηγός, ι 120 †.

***Κύνθιος, η, ον,** «-ὄχθος» = **Κύνθος,** Ὕ. Ἀπ. 17.

***Κύνθος,** ὁ, ὄρος τι τῆς Δήλου, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ὕ. Ἀπ. 141, «-Κύνθου ὄρος» αὐτόθ. ς 26.

Κυνοραιστὴς [⏑ . . .], ἐν συνιζ. ὁ (κ. ραίνω=ραΐζω), ζωΰφιόν τι παράσιτον φθαρτικὸν τῶν κυνῶν, κρότων, τσιμποῦρι, ρ 300 †. (Κατὰ τὸν Εὐστ. ἐλέγετο καὶ κυνορραϊστής).

Κῦνος, ἡ, πόλις τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ἐπὶ ὁμωνύμου γλώσσης, ἐπίνειον τῆς Ὀποῦντος, καὶ σήμερον Κῦνο, πλησίον τοῦ σημερινοῦ χωρίου Λιβανάταις, Β 531.

Κύντερος, η, ον, συγκρ. καὶ **κύντατος, η, ον,** ὑπερθ. ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **κύων** πάντοτε τροπικ. παρ' Ὁμ., δ ἑ. κυνικώτερος, ἀναιδέστερος, θρασύτερος, παρατολμότερος, Θ 483, η 216, λ 427, υ 18, «-ὅ,τι κύντατον, ἔρδειν» ὅ,τι τολμηρότατον, Κ 503, «-αἰνότατος καὶ κύντατος ἐνιαυτός» ὁ πλέον φοβερὸς καὶ σκυλίτικος (σκληρὸς διὰ τὴν ἀφορίαν) χρόνος, Ὕ. Δήμ. 307· ὡσαύτως «-κύντερον ἦμαρ» παρ' Ἀπολλων. τῷ Ροδ. Β 474.

Κυνώπης, ου, (κ. ὤψ), ὁ ἔχων ὄψιν ἢ ὄμματα κυνὸς (ὅπως περιγράφεται «-κυνὸς ὄμματ' ἔχων» Α 225), κυνόφθαλμος, σκυλοπρόσωπος, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, θρασύς, Α 159 †. — Θηλ. **κυνῶπις, ιδος,** οὕτω λοιδορεῖται ἡ Ἑλένη Δ 180, δ 145, ἡ Ἥρα Σ 396, ἡ Ἀφροδίτη θ 319, ἡ Κλυταιμνήστρα λ 424.

Κυπαρισσήεις [⏑ ⏑ . . .], **εντος** ὁ, ἀρχαία πόλις τῆς Τριφυλίας, παρὰ τὰ μεθόρια τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ Στράβωνος (8, 3, 25) ἔρημος ὀνομαζομένη Κυπαρισσία, (διάφορος τῆς Μεσσηνιακῆς Κυπαρισσίας, περὶ ἧς ἴδ. Στράβ. 8, 3, 22), Β 593.

Κυπαρίσσινος [⏑ ⏑ . ⏑ .], **η, ον,** κυπαρίσσινος, ἐκ κυπαρισσείου ξύλου, κυπαρισσένιος, ρ 340 †.

Κυπάρισσος [⏑ ⏑ . .], ἡ, κυπάρισσος, κυπαρίσσι, ε 54 †.

Κυπάρισσος [⏑ ⏑ . .], ἡ, πολίχνη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, κατὰ Στέφ. τὸν Βυζάντ. πρότερον μὲν καλουμένη Ἔρανος, μετέπειτα δὲ Ἀπολλωνιάς, Β 519.

Κύπειρον [⏑ . .], τό, καὶ **κύπειρος** [⏑ . .], ὁ, *Υ. Ἑρμ. 107, φυτόν τι λειμώνιον, ὅπερ μνημονεύεται ὡς φορβὴ ἐν μὲν τῇ δ 603 τῶν ἵππων, ἐν δὲ τῷ *Υ. Ἑρμ. 107, τῶν βοῶν. Ἐν τῇ καθομιλουμ. λέγεται φυτόν τι κύπερι, οὗτινος αἱ μικραὶ βολβοειδεῖς, ῥίζαι εἶνε εὔοσμοι καὶ ἐδώδιμοι.

Κύπελλον [⏑ . .], τό, (συγγ. κώπη, capulus Λατ.) ποτήριον, ἔκπωμα, κοῦπα, πολλάκις ταὐτὸν τῷ δέπας, συνήθως μετάλλινον, «-χρύσεια κύπελλα» Γ 248, α 142 κ. ἄ.

Κύπρις, ιδος, ἡ, (Κύπρος), αἰτ. Κύπριδα, Ε 458, 883, καὶ Κύπριν, Ε 330, ἐπωνυμία τῆς Ἀφροδίτης, *Ἰλ. Ε 422 κ. πλχ., ἴδ. Κύπρος.

Κυπρογενής, οῦς, ἡ, ἡ ἐν Κύπρῳ γεγεννημένη, ἐπωνυμία τῆς Ἀφροδίτης, *Υμ. 9, 1.

Κύπρος, ἡ, νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης οὐ μακρὰν τῆς Κιλικιακῆς καὶ Συριακῆς παραλίας γνωστὴ διά τε τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις ἐν ἀμνημονεύτοις χρόνοις μετηνέχθη ἐκ τῆς Φοινίκης, δι' ὃ καὶ ἡ νῆσος ἐθεωρεῖτο παρὰ τῶν Ἑλλήνων κυρία πατρὶς τῆς Ἀφροδίτης (ἐντεῦθεν αἱ ἐπωνυμίαι τῆς θεᾶς Κύπρις, Κυπρογενής), καὶ διὰ τὴν εὐφορίαν αὐτῆς καὶ τὰ πλούσια μεταλλωρυχεῖα (|| . μάλιστα τοῦ χαλκοῦ, ὃν διὰ τοῦτο οἱ Ρωμαῖοι cuprum ὠνόμασαν), Λ 21, δ 83, θ 362.

Κύπτω, ἀόρ. ἔκυψα, κύπτω, σκύφτω, σκύβω, Δ 468, Φ 69, Ρ 621, λ 585.

Κυρβαίη μάζα, ἡ, ἄγνωστόν τι εἶδος μάζης ἢ ζύμης, Ἐπ. 15, 6 (ἔνθα ὁ μὲν Σουΐδας γράφει κυρκαίη, ὡς ἐκ τοῦ κυρκανάω = ἀνακατώνω, ἄλλοι δὲ ἄλλως διορθοῦσι τὸ χωρίον).

***Κυρέω** [⏑ . .] (ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀόρις. ἐκύρησα, Ἐπ. 6, 6), καὶ ἀρχαιότερον **κύρω** [– .], παρατ. κῦρε ἀντὶ τοῦ ἔκυρε, Ψ 821, ἀόρ. ἔκυρσα. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ μέσ. **κύρομαι**. 1) μετὰ δοτ. [ἐντυγχάνω τινί] τυχαίνω, ἀπαντῶ, περιπίπτω εἴς τι, «-ἅρματι» Ψ 428, «-κακῷ κύρεται» Ω 530, «-ἐπὶ σώματι κύρσας» (λέων) ἀπαντήσας πτῶμα, Γ 23, «-αἰεὶ ἐπ' αὐχένι κῦρε δουρὸς ἀκωκῇ» πάντοτε ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ τὸν αὐχένα μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ δόρατος, Ψ 821. 2) μετὰ γεν. α') μέχρι τινὸς ἐξικνοῦμαι, φθάνω, «-μελάθρου» *Υ. Ἀφρ. 175, *Υ. Δήμ. 189. β') καταλαμβάνω, ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, «-αἰδοίων βροτῶν ὁσίων τε» Ἐπ. 6, 6. Ἐκ τούτου

Κύρμα (κύρω) **ατος**, τό, ὅ,τι εὑρίσκει, τυχαίνει τις, ἕρμαιον, εὕρημα, λεία, συνήθως συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἕλωρ» «-ἀνδράσι δυσμενέεσσιν, οἰωνοῖς, θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι» Ε 488, Ρ 151, γ 271, ε 473 κ. ἄ., ἄνευ δὲ τοῦ «-ἕλωρ» Ρ 272, ο 480.

Κύρσας, ἴδ. κυρέω.

Κυρτός, ή, όν, (curvus Λατ.) κυρτός, καμαρωτός, «-κῦμα» *Ἰλ. Δ 426, Ν 799, «-ὤμω κυρτώ», Β 218.

Κυρτόω, κυρτώνω, κάμνω τι κυρτόν, «-κῦμα κυρτωθέν», πυργωθέν, ἐν εἴδει θόλου ἐξογκωθέν, λ 244 †.

Κύρω, προστ. κῦρε, ἐντυγχάνω, ἀπαντῶ, συγκρούομαι πρός τι, ἴδε κυρέω.

Κύστις, ιδος, ἡ, (κύω). κύστις ἡ οὐροδόχος, φοῦσκα, *Ἰλ. Ε 67, Ν 652.

Κύτωρος [⏑ . .], ἡ, πόλις τῆς Παφλαγονίας, μετέπειτα ἐπίνειον τῆς Ἀμάστριος, νῦν Κύτρος ἢ Κοτροῦ, Β 853. (Παρὰ Στράβ. 12, 3, 10 λέγεται οὐδετέρως τὸ Κύτωρον καὶ ὅτι ὠνομάσθη ἀπὸ Κυτώρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρίξου).

Κυφὸς [– .], ή, όν, (κύπτω), κε-

κυφῶς, σκυφτός, καμπούρης, «-γήραϊ» β 16 †.

Κύφος [– .], ἡ, πόλις τῆς Περραιβίας, ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ παρά τι ὁμώνυμον ὄρος, Β 748. Πρβλ. Στράβ. 9, 5, 20.

Κύω, 1) μεταγενέστερος τύπος τοῦ **Κυέω**, ὅπ. ἴδε. 2) Ἴδ. **κυνέω**.

Κύων [⏑ .], ὁ, ἡ, γεν. κυνός, δοτ. πληθ. κυσί, καὶ κύνεσσι. 1) κύων, σκύλος, σκύλλα, Ὁμ. πλχ., «-κύνες θηρευταί, τραπεζῆες», ἴδ. τὰς λ. Τὸ παραλαμβάνειν τοὺς κύνας εἰς τὰς ἀγορὰς ἦτο σύνηθες εἰς Ὁμηρικοὺς ἥρωας. β 11, ρ 62, «-κύων Ἀΐδαο» ὁ κύων τοῦ Ἅδου, ὁ Κέρβερος, Θ 368, λ 623, «-κύων Ὠρίωνος» ὁ κύων τοῦ Ὠρ. (ὁ παρ' Ἡσιόδ. Σείριος), ὅστις μετὰ τοῦ κυρίου του μεταμορφωθεὶς μετετέθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Θεωρεῖται ἐν θερμαῖς χώραις πρόδρομος πυρετῶν καὶ λοιμῶν, Χ 29. 2) τροπικ. εἶνε ὕβρις μάλιστα ἐπὶ γυναικῶν εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀναιδείας καὶ θρασύτητος αὐτῶν σκύλλα. Οὕτως ὀνομάζει ἡ Ἑλένη αὐτὴ ἑαυτήν, Ζ 344. 356, ἡ Ἶρις τὴν Ἀθηνᾶν Θ 423, ἡ Ἥρα τὴν Ἄρτεμιν Φ 481. Ὡσαύτως λοιδοροῦνται αἱ δμωαὶ τοῦ Ὀδυσσέως, σ 338, τ 91 κ. ἀ., αἱ αὐταὶ λέγονται «-δμωαὶ κύνες οὐκ ἀλέγουσαι» σκύλλαις ἄπισταις, τ 154 πρβλ. **Κυνάμυια, κυνῶπις**. Ἐπὶ ἀνδρῶν τιθεμένη ἡ λ. σημαίνει τὸ ἀκάθεκτον, σκληρὸν καὶ παράτολμον· οὕτως ὁ Ἕκτωρ «-κύων λυσσητήρ», Θ 299 κ. ἀ., ἀλλὰ σημαίνει καὶ τὴν ἀναίσχυντον δειλίαν καὶ μάλιστα τὸ θηλ. «-κακαὶ κύνες» ἐπὶ τῶν Τρώων, Ν 623, καὶ θρασύτητα, ρ 248. 3) κύων ὁ θαλάσσιος σκυλόψαρο, μ 96.—Οἱ κύνες φαίνονται παρ' Ὁμ. πολλάκις ὡς θηρία σαρκοφάγα, ἅτινα μετὰ τῶν ὀρνέων κατασπαράττουσι τὰς σάρκας τῶν ἀτάφων πτωμάτων, Ψ 335, 339, γ 259 κ. ἀ. ‖. Ὅθεν καὶ τῆς καθομιλουμ. ἡ φρ. θὰ τὸν φάγουν τὰ σκυλιά,=θὰ μείνῃ ἄταφος ἢ ἀκεριποίητος.

Κῶας, (κεῖμαι) τό, πληθ. κώεα, δοτ. κώεσιν, διφθέρα, γοῦνα, ἰδίως τομάρι, προβιά, ὁποίας ἔστρωνον κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ θρανίων ἢ ἐπὶ κλίνης, ἵνα μαλακῶς κάθωνται ἢ κατακλίνωνται, Ι 661 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), γ 38, π 47 κ. ἀ. ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς.

Κώδεια, ἡ, κεφαλὴ (ἡ ἄνευ κορμοῦ), ἰδίως μήκωνος (παπαρρούνας) κεφαλή, (‖. ἥτις παρὰ μὲν τῷ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου (11, 57) λέγεται κουδία, ἐν δὲ τῇ καθομιλουμένῃ κουτσουνάδα, Ξ 499 †.

Κωκυτὸς [. – .], ὁ, (κωκύω) θρῆνος, ὀδυρμός, σκούξιμον, Ἰλ. Χ 409, 447.—Κύρ. ὄνομα **Κωκυτός**, ὁ, οἱονεὶ Κλαυθμών, ποταμὸς τοῦ Ἅδου, πηγάζων ἐκ τῆς Στυγός, κ 514.

Κωκύω [. ⏑ .], ἀόριστ. ἐκώκυσα (τὸ υ μακρόν), θρηνῶ, κλαίω, ὀδύρομαι, σκούζω, πάντοτε ἐπὶ γυναικῶν, Σ 37, 71, β 361 κ. ἀ., «-κλαίω καὶ κωκ.» τ 541, καὶ μεταβ. «-κωκ. τινά» κλαίω τινά, ω 295.

Κώληψ, ηπος, ἡ, (κῶλον, ἅπτω;) ἰγνύα, τοῦ σκέλους ἡ κοιλότης ἡ ὄπισθεν τοῦ γόνατος, ἡ ἀγκύλη, Ψ 726 †.

Κῶμα, τό, (κοιμάω), ὕπνος βαθύς, μόνον ἐν τῇ φρ. «-μαλακὸν κῶμα» Ξ 359, σ 201.

***Κῶμος**, (κεῖμαι) ὁ, εὐωχία, συμπόσιον, Γ. Ἑρμ. 481.

***Κώνωψ**, ωπος, ὁ, ἡ, κώνωψ, κουνοῦπι, Βατρ. 202.

Κῶπαι, αἱ, ἀρχαία πόλις ἐπὶ τῆς βορείας ὄχθης τῆς ἐντεῦθεν κληθείσης Κωπαΐδος λίμνης ἐν Βοιωτίᾳ, τὰ νῦν Τοπόλια, Β 502. Πρβλ. Στράβ. 11, 2, 18.

Κώπη, ἡ, (καπ-, κάπτω, Λατ. capio), λαβή, ὅθεν ἰδίως· α') ξίφους λαβή, συνήθως ἀργυρᾶ, Α 219, θ 403, λ 531· β') ἡ λαβὴ τοῦ ἐρετμοῦ, τῆς κώπης, ι 489, κ 129, καὶ ὅλος ὁ ἐρετμός, κώπη, κουπί, μ 214· γ') τῆς κλειδός, ἡ λαβή. φ 7.

Κωπήεις, **εσσα**, **εν**, (κώπη) ὁ ἔχων (ὡραίαν) λαβήν, «-ξίφος» *Ἰλ. Π 332, Ι 475, «-φάσγανα» Ο 713.

Κώρυκος [. ⏑ .], ὁ, (χωρῶ), ἀσκός, πήρα δερματίνη, ταγάρι, χρήσιμος εἰς ὑποδοχὴν τῶν κατὰ τὰς ὁδοιπορίας ἐφοδίων, ε 267, ι 213.

***Κώρυκος**, ὁ, ἀκρωτήριον ἀπότομον τῆς Ἰωνίας πλησίον τῶν Ἐρυθρῶν, τὰ νῦν ἀκρωτήριον Κοῦρκος, Ὕ. Ἀπ. 39.

Κῶς, **Κόως**, Ὕ. Ἀπ. 42. αἰτ. Κῶν, Β 677, μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους πλησίον τῆς Καρικῆς παραλίας, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον καὶ ὑπὸ Μερόπων κατοικουμένη. τὰ νῦν ὡσαύτως Κῶς, (τουρκιστὶ Ἰστάνκιοϊ ἐκ τοῦ: εἰς τὴν Κῶ ὡς τὸ Ἰσταμπὸλ ἐκ τοῦ: εἰς τὴν πόλιν, Ψαμψὸν=εἰς Ἀμισὸν κτλ. Β 677, Ὕμ. Ἀπ. 42. Ἐπίρ. **Κόωνδε** εἰς τὴν Κῶ, Ξ 255, Ο 28.

Κωφός, ή, όν, (κόπτω) κυρίως τοῦ ὁποίου ἐκόπη ἡ δύναμις, ἀμβλύς, ἀδύνατος. 1) κυρ. «-βέλος κ» τοὐναντίον τοῦ ὀξέος, Λ 390. 2) μεταφ. α') ὑπόκωφος, «-κῦμα» (ὡς πρόδρομον σημεῖον τῆς τρικυμίας), Ξ 16· β') ἄλαλος, ἄφωνος, βωβός, «-γαῖα» ἡ ἄφωνος γῆ, ἡ μὴ ἔχουσα στόμα νὰ ὁμιλήσῃ καὶ διὰ τοῦτο ἀγογγύστως ὑπομένουσα τὰς ἀσχημίας τοῦ Ἀχιλλέως, Ω 54.

Λ

Λ, τὸ ια' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου διὸ ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς ἑνδεκάτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ὡς μικρὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας.

Λᾶ(ϝ)ας (Ἀττ. **λᾶς**), ὁ, γεν. λᾶος, δοτ. λᾶϊ, αἰτ. λᾶαν, πληθ. γεν. λάων, δοτ. λάεσσι, 1) λίθος, πέτρα, οἵας οἱ πολεμισταὶ ῥίπτουσι κατ' ἀλλήλων ἐν ταῖς μάχαις, Γ 12, Δ 521. Ὡσαύτως λέγεται καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ βράχου, ὅπερ ὁ Πολύφημος ἐξεσφενδόνησε κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, ι 537. Ὅθεν ὁ λίθινος δίσκος, ἡ πέτρα, ι 192. Πληθ. οἱ λίθοι οἱ περιφράσσοντες τὴν ἀγοράν, οἵτινες ἴσως ἐχρησίμευον καὶ ὡς ἑδώλια, ζ 267, πρβλ. θ 6, 16, ι 185. 2) βράχος, σκόπελος, ν 163.

Λάας [⏑ .], αἰτ. Λάαν, ἀρχαία πόλις τῆς Λακωνίας, 10 στάδια ἀπέχουσα, τῆς θαλάσσης. Κατεστράφη ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, οἵτινες ἐντεῦθεν ἔλαβον τὴν ἐπωνυμίαν Λαπέρσαι, Β 585. (Ἡ ὀνομ. Λᾶς εὑρίσκεται παρὰ Σκύλακι καὶ Παυσανίᾳ· κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. ἐλέγετο ὁ Λᾶς καὶ ἡ Λᾶ).

Λαβραγόρης [. ⏑ . .], ου, ὁ, (λάβρος, ἀγορεύω), ὁ λάβρος ἀγορεύων, θρασύστομος, αὐθάδης, ἀλαζών, Ψ 479 †.

Λαβρεύομαι, (λάβρος) ἀποθ. θρα-

συστομῶ, αὐθαδιάζω, *Ἰλ. Ψ 474, «-μύθοις» Ψ 478. Ἐκ τοῦ

Λάβρος, ον, (λάϜω) ὑπερθ. **λαβρότατος,** σφοδρός, ὁρμητικός, ἀκάθεκτος, ραγδαῖος, «-οὖρος» Β 148, ο 293, «-κῦμα» Ο 625, «-ποταμός» Φ 271, «-λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς» Π 385.

Λαγχάνω [. ⏑ .], ἀόρ. β' ἔλαχον, ὑποτ. λάχω καὶ λελάχω, Η 80, παρακ. λέλογχα ἀντὶ τοῦ εἴληχα, γ' πληθυντ. λελόγχασι (μὲ α βραχύ, ὡς τὸ πεφύκασι, ἴδ. φύω), λ 304· 1) διὰ λαχνοῦ λαμβάνω ἢ κατὰ τύχην ἢ κατὰ θέλημα θεοῦ, διότι καὶ τοῦτο διὰ λαχνοῦ ἐμανθάνετο, ἐν γένει λαμβάνω· α') μετ' αἰτ. «-γέρας» Δ 49, «οὐρανόν» Ο 192, «-αἶσαν» Σ 327, ε 40, «-πολλά» ξ 233, «-μοῖραν» υ 282, Ὑμ. Ἑρμ. 428, «-κλήρῳ λαχεῖν» Ψ 862, Ω 400 (μετ' ἀπαρμφ.)· μετ' ἀπαρμφ. Ψ 356, 357, πρβλ. Ο 191· ὅθεν ἀπολελ. λαχαίνω, « ὅς κε λάχῃσιν» ὅστις λάχῃ, Η 171, 179, Κ 430, Ψ 354, πρβλ. ι 334. Ἔτι δὲ «-Κὴρ λαγχάνει τινὰ γιγνόμενον» ἡ Κὴρ λαμβάνει τινὰ ὡς ἴδιον ὅταν γεννᾶται, ὅ ἐ. ἤδη ἐκ γενετῆς προορίζεται εἴς τινα ὁ βίαιος θάνατος, Ψ 79.—Ὁ παρακ. σημαίνει ἔχω λάβῃ, κατέχω, ἔχω, «-τιμήν» λ 304, «-λόρον» Ὑμ. 18, 6· β') μετὰ γεν. τυγχάνω τινός, «-δώρων» Ω 76, «-κτερέων» ε 311. 2) μεταβ. κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ τι, κάμνω τινὰ μέτοχόν τινος, παρέχω τι εἴς τινα μόνον ἐν τῷ ἀναδιπλασιασμένῳ ἀορ. «-λελάχωσί με πυρὸς θανόντα» Η 80, Ο 350, Χ 343, Ψ 76. 3) ἀμετάβ. λαχαίνω κληροῦμαι, διὰ κλήρου ὁρίζομαι, πίπτω, ι 334, «-ἐς ἑκάστην ἐννέα λάγχανον αἶγες» εἰς ἕκαστον πλοῖον ἔλαχον, ἔπεσαν ἐννέα αἶγες, ι 160.

Λαγών, όνος, ἡ καὶ ὁ, κυρ. χῶρος κενὸς (πρβλ. **κενεών**), ἑπομ. ἡ μαλακὴ χώρα ἡ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν ἰσχίων, **λαγγόνι,** ἢ **λαγγόνια,** Βατρ. 225.

Λαγωός, ὁ, ἀντὶ τοῦ **λαγώς, λαγός,** Κ 361, Χ 310, ρ 295.

Λα(Ϝ)έρκης [– . . .], **ους,** ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Αἵμονος, πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, εἷς τῶν εὐγενῶν Μυρμιδόνων, Π 197, Ρ 467. 2) τεχνίτης τις ἐν Πύλῳ, γ 425.

Λα(Ϝ)έρτης [– . .], **αο,** ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρκεισίου, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, πορθήσας ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ τὸ Νήρικον, ω 376 ἑξ. Γηράσας δὲ ἔζη ὡς ἀπόμαχος ἐν τοῖς ἀγροῖς, λ 187 ἑξ., ω 219 ἑξ., καὶ ὅμως μάχεται μετὰ τοῦ ἐπανελθόντος υἱοῦ κατὰ τῶν Ἰθακησίων, ω 498.

Λα(Ϝ)ερτιάδης [– . ⏑ ⏑ .], **ου,** ὁ, υἱὸς τοῦ Λαέρτου ἢ μᾶλλον Λαερτίου (πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1.), ὁ Ὀδυσσεύς, Γ 200, δ 555 κ. πλχ.

Λάζομαι, ἀποθ., παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. λαζοίατο ἀντὶ τοῦ λάζοιντο, Β 418, καὶ ἐν τῷ παρατ., ἀντὶ τοῦ **λαμβάνω,** πιάνω, παίρνω, «-ἔγχος» Θ 389, «-ἡνία χερσί» Ε 365, γ 483 κ. ἄ. τ., «-ἀγκὰς θυγατέρα» Ε 371, «-γαῖαν ὀδάξ» Β 418 κ. ἄ. Μεταφ. «-μῦθον πάλιν» παίρνω πίσω (ἀνακαλῶ) τὸν λόγον, παλινῳδῶ, Δ 357. ‖. Τὸ δὲ ἐν ν 254 σημ. κρατῶ, ἐμποδίζω τὸν λόγαν, ὅστις μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὴν γλῶσσαν.

***Λάζυμαι** [. ⏑ .], ἕτερος τύπος τοῦ **λάζομαι,** καταλαμβάνω, πιάνω Ὑ. Ἑρμ. 316.

Λαθικηδής [⏑ ⏑ . .], **ές,** (λανθ. κῆδος), λήθην ἐμποιῶν τῆς λύπης, τοῦ ἄλγους, πραΰντικός, παυσίλυπος; παυ-

ὀΐστονος, «-μαζός» Χ 83 †.

Λάθρη, (λαθεῖν) ἀντὶ τοῦ λάθρᾳ **λαθραίως, κρυφίως**, Β 515, δ 92 κ. ἀ., «-λάθρῃ κτείνω» δολοφονῶ, ρ 80, «-λάθρῃ γυῖα βαρύνεται» λεληθότως, ἀνεπαισθήτως, Τ 165· μετὰ γεν. «-λάθρη τινός» ἐν ἀγνοίᾳ τινός, Ε 269, Ω 72. "Υ. Δήμ. 241 (ἔνθα χάριν τοῦ μέτρου γράφεται μὲ βραχεῖαν τὴν λήγουσαν: λάθρα).

Λάϊγξ [–.], **ιγγος**, ἡ, (ὑποκοριστ. τοῦ **λᾶας**), **λιθάρι, λιθαράκι, χαλίκι**, οἷα τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, "Οδ. ε 433, ζ 95.

Λαῖλαψ, απος, [⌣.], ἡ, (κατὰ τὸν Σχολ. «-ἡ μεθ' ὑετοῦ αὔρα, συστροφὴ ἀνέμου, καταφορὰ μετ' ὄμβρου, ἢ ἡ μετ' ὄμβρου σφοδρότης τοῦ πνεύματος») θύελλα, καταιγίς, ἀνεμοζάλη, μετὰ ραγδαίας βροχῆς, Δ 278 κ. ἀ., ὅθεν «-ἐρεμνή, κελαινή» διὰ τὰ συνοδεύοντα μέλανα νέφη, Μ 375, Υ 51. Ἔτι δὲ εἰς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἄνεμος, Ζέφυρος, Βορέης», οἷον «-ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ» Ρ 57, «-Ζέφυρος σὺν λαίλαπι θύων» μ 408, «-ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην λαίλαπι θεσπεσίῃ» ι 68, πρβλ. μ 314. Μὲ τὴν λαίλαπα παραβάλλει ὁ Ὅμ. τοὺς ἥρωάς του καὶ τὸν Ἄρη, Λ 747, Μ 375, Π 365, Υ 51. (Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ. Περὶ κόσμου 4. 15 ἡ λαῖλαψ εἶνε ἀνεμοστρόβιλος ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω κινούμενος).

Λαιμός, ὁ, (**λα-**), **λαιμός, φάρυγξ**, Ν 388, χ 15.

Λά(ϝ)ϊνεος [–⌣..], **έη, ον**, καὶ λά(ϝ)ϊνος (λᾶας) Χ 154 †, «-πλυνοὶ λαΐνεοι» καὶ **λάϊνος** [–⌣.], **ον**, λίθινος, πέτρινος, «-οὐδός» Ι 404, «-ἀμφιφορῆες» ν 105, «-χιτών» οἱ λίθοι, δι' ὧν τις λιθοβολεῖται (ἴδ. ἕννυμι), Γ 57. Ἐν τῷ ἀθετουμένῳ χωρίῳ, Μ 177, «πάντῃ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον» τὸ φυσικώτατον εἶνε νὰ ἀποδοθῇ τὸ λάϊνον μόνον εἰς τὸ τεῖχος. (Οἱ δὲ ἀποδίδοντες αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ ἑρμηνεύουσιν ἄλλοι ἄλλως. Ἡ ὀρθοτέρα μεταξὺ τῶν ἑρμηνειῶν τούτων εἶνε: φλογερὰ ἢ θερμὴ μάχη διὰ λιθοβολίας. Ἕτερος δέ τις ἐξηγεῖ: ἡ ὑπὸ θεῶν ἀναφθεῖσα (θεσπιδαής) πυρίνη χάλαζα λίθων.

Λαισήιον, (λάσιος;) τό, ἀσπὶς ἐλαφρά, πιθανῶς ἐκ λασίου καὶ ἀκατεργάστου δέρματος κατεσκευασμένη («-ἀσπιδίσκιον ὠμοβύρσινον»), ἑπομ. ἐλαφροτέρα τῆς κοινῆς ἀσπίδος, ὅθεν λέγεται «-πτερόεν» Ἰλ. Ε 453. Μ 426, πρβλ. Ἡροδ. 7, 91.

Λαιστρυγόνες [.–..], οἱ, ἑνικ. **Λαιστρυγών**, κ 106, ἄγριόν τι, πιθανῶς μυθικὸν ἔθνος ἀπὸ τῆς κτηνοτροφίας ζῶν, κ 119 ἑξ. Οἱ Ἕλληνες (Θουκ. 6, 2, Πολύβ. 8, 11, 13) ἔταττον αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Σικελίας περὶ τοὺς μετέπειτα Λεοντίνους. Νεώτεροι δὲ ἑρμηνευταὶ ἐπὶ τῆς ΒΔ. παραλίας· οἱ δὲ Ρωμαῖοι ἐν τῷ μεσημβρινῷ Λατίῳ περὶ τὰς Φορμίας πρβλ. Κικέρ. ad Attic. 2, 13· Ὁρατ. Ὠδ. 3. 16, 34 κ. ἄ. Ἴσως δὲ ὁ ποιητὴς ἐφαντάζετο αὐτοὺς καὶ βορειότερον ἔτι οἰκοῦντας, ὡς εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπεικάσῃ τις ἀπὸ τῶν ἐν ς. 82 ἑξ. ὑπαινιττομένων βραχειῶν νυκτῶν.

Λαιστρυγόνιος [.–.⌣.], **έη, ον**, ἀνήκων εἰς (ἢ κατοικούμενος ἀπὸ) Λαιστρυγόνας, «-Λαιστρυγονίη Τηλέπυλος» πόλις τῶν Λαιστρυγόνων Τηλέπυλος, κ 82. Ἴδ. Τηλέπυλος.

Λαῖτμα, (λάϝιτμα, λάϝω) τό, μόνον ἐν τῇ ἑν. ὀνομ. καὶ αἰτ. (λαιμός), **χάσμα, χάος, βυθός**, «-ἁλὸς ἢ θαλάσ-

στης» τὸ χάος τῆς θαλάσσης, ἡ βαθεῖα θάλασσα, Τ 267 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Ιλ.). δ 504 κ. πλχ. ἄνευ τοῦ «-ἁλός» ε 409, η 35, 276, ι 323.

Λαῖφος, εος, τό, ῥάκος, «-ἔνδυμα πτωχικὸν παχύ» (χονδροειδές), ν 399 υ 206, μάλλινον ἐφάπλωμα, χράμι, "Υμ. 'Ερμ. 153, «-λυγκὸς λαῖφος» δέρμα, γοῦνα, "Υμ. 18, 23.

Λαιψηρός, ή, όν, (λαῖλαψ) ταχύς, γοργός, εὐκίνητος, «-γούνατα» "'Ιλ. Κ 358, Υ 93, «-ἀνέμων κέλευθα» Ξ 17, «-βέλος» Φ 278 κ, ἀ.· ἔτι δὲ «-'Αχιλλεύς»=ποδώκης, Φ 264. **Λαιψηρά,** ἐπίρ. γοργῶς, ταχέως, «-λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα» Ο 269, Χ 24.

Λάκε, ἀντὶ τοῦ **ἔλακε,** ἴδ. λάσκω.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ, ὄνομα χώρας τῆς μετέπειτα Λακωνίας, ἥτις ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν χρόνων κατὰ δήμους, ἢ χωρία κατῳκεῖτο. 'Επειδὴ δὲ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς χώρας περιλαμβάνεται μεταξὺ δύο σειρῶν ὀρέων ἐξ 'Αρκαδίας κατερχομένων, τοῦ Ταϋγέτου καὶ τοῦ Πάρνωνος, καὶ ἀποτελεῖ κοιλάδα, ὀνομάζεται παρ' 'Ομ. **κοίλη**· διὰ δὲ τὸ φαραγγῶδες τῶν παρακειμένων ὀρέων **κητώεσσα,** Β 581, δ 1 (ἔνθα τινὲς ἐννοοῦσι τὴν Σπάρτην, ἴδ. τ. λ., ἂν καὶ τὰ παρατιθέμενα ἐπίθετα μόνον ἐπὶ χώρας ἁρμόζουσι λεγόμενα). 'Η χώρα λέγεται προσέτι καὶ «-δῖα» γ 326 κ. ἀ. καὶ «εὐρύχορος» ν 414, ο 1.

Λακτίζω (λάξ), λακτίζω, **κλωτσῶ,** «ποσὶ γαῖαν» *'Οδ. σ 99· ὅθεν **ἀσπαίρω, σπαρταρῶ.** χ 88, Βατρ. 90.

***Λακωνίς, ίδος,** ἡ, ἐπίθ. Λακωνική, «-γαῖα» "Υ. 'Απ. 410.

Λαμβάνω, ἀόρ. ἔλαβον [. ⏑ .] καὶ ἔλλαβον καὶ ἀναύξητος λάβον, ὑποτ. γ' πληθ. λάβησι, μέσ. ἀόρ. 6' ἐλλαβόμην, ε 325, καὶ μὲ ἀναδιπλασιασμὸν ἐν τῷ ἀπαρμφ. λελαβέσθαι, δ 388· ἀλλαχοῦ δὲ παρ' 'Ομ. μόνος ὁ ἐνεργ. ἀόριστ. εἶνε εὔχρηστος. Α') 'Ενεργ. 1) λαμβάνω, πιάνω, παίρνω, μετ' αἰτ. 'Ομ. πλχ. καὶ μετὰ δοτικ. ὀργανικῆς οἷον «-ἔγχος χειρί, ἡνία, χείρεσσι» κ. ἄ., «-χειρὶ χεῖρα» Φ 286· ἔτι δὲ καὶ «-ἡνία ἐν χείρεσσι» Θ 116· ὡσαύτως «-αἰγίδα ἐν χείρεσσι» Ο 229, «-λαμβάνω τινά» τ 390 κ. ἀ., «-τινὰ ὑπὸ στέρνοιο» Λ 842, «-τι ἔκ τινος» Π 228, υ 300. Τὸ μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πιάνει τίς τινα, ἐκφέρεται κατὰ γεν. οἷον «-τινὰ ποδῶν» Δ 463, «-στρουθὸν πτέρυγος» Α 316, «-κούρην γούνων» ζ 142 κ. ἀ. Πολλάκις δὲ συντάσσεται καὶ μετὰ μόνης τῆς γεν. τοῦ μέρους τοῦ λαμβανομένου, ἐννοουμένης εὐκόλως τῆς αἰτιατ. τοῦ ὅλου, οἷον «-γούνων» Α 407, «-ἰανοῦ» Γ 385, «-κόρυθος» Γ 369, «-γενείου» Θ 371, «-ἀλλήλων ἀγκὰς χερσὶ στιβαρῇσι» Ψ 711 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ μετὰ μόνης γενικῆς, ὡς ἐὰν ἦτο μέσον, «-λάβε πέτρης» ε 428· 6') μεταφ. ἐπὶ ἐξωτερικῶν τε καὶ ἐσωτερικῶν καταστάσεων «-τρόμος ἔλλαβε γυῖα» Θ 452· ὡσαύτως «-χόλος, πένθος, ἄλγος, ἄχος, φόβος, ἀμφασίη λάβε τινά» ἔπιασεν ἢ ἐπῆρε, **κατέλαβε,** 'Ιλ. πλχ., δ 704· μετὰ διπλ. αἰτ. Δ 230, Π 335. 2) λαμβάνω, δέχομαι «-ἄποινα, ἄεθλα» Ζ 427, Ψ 275· ὅθεν ἀπολαμβάνω, **ἀποκτῶ** «-κλέος» α 298. 'Ιδίως αἰχμαλωτίζω, συλλαμβάνω, πιάνω, Ε 159, Λ 106, 126 κ. ἀ., ὡσαύτως «-ἵππους» Κ 545, «-μῆλα» λ 4, «-ἐκ πόλιος ἄλοχους καὶ κτήματα» ι 41· ἐπὶ θηρίων ἁρπάζω, «-δαῖτα» Ω 43, ἐπὶ ἀετοῦ, Ρ 678. 3) σπαν. παραλαμβάνω, ὑποδέχομαι, η 255. —'Η μετοχὴ «-λαβών» πολλά-

κις κεῖται, ὅπου φαίνεται περιττόν, πρὸς ἐναργεστέραν παράστασιν τῆς πράξεως. ω 398, «-εἰμὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω» ἂν δὲν σὲ πιάσω καὶ σὲ 'γδύσω, Θ 261, πρβλ. «-ἦγε λαβών» Φ 36, « ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα ἦλθον» ο 269. Β') Μέσ. ἐπιλαμβάνομαί τινος, πιάνομαι, μετὰ γεν. «-σχεδίης» ἀπὸ τὴν σχ., ε 325· μετ' αἰτ. (‖ . =τῷ ἐνεργ., ἢ μᾶλλον σημαίνει τὴν ἐν ἐνεργείᾳ εὐχαρίστησιν τοῦ ὑποκειμένου, οἷον) «-τόν γε εἴπως δύναιο, λοχησάμενος λελαβέσθαι» ἂν δυνηθῇς νὰ τὸν ἐνεδρεύσῃς καὶ νὰ ἔχῃς τὴν τύχην νὰ τὸν συλλάβῃς, δ 388.

Λάμος, ὁ, (=χάσμα, συγγ. τῷ λαιμός, λάμια), βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, θεμελιωτὴς τῆς πόλεως Τηλεπύλου, κ 81, κατὰ τὸν Εὐστ. καὶ τοὺς ἀρχαίους υἱοὺς τοῦ Ποσειδῶνος, πρβλ. Ὀβιδ. Μεταμ. 14, 23. (Τινὲς τῶν ἀρχ. ἑρμηνευτῶν καὶ τῶν νεωτέρων θεωροῦσιν οὐκ ὀρθῶς τὴν λ. ὄνομα πόλεως, ἔκομ. τὸ «Λάμου πτολίεθρον» λέγεται δῆθεν κατὰ τὸ «-Ἰλίου πόλιν» Ε 642, «-Τροίης πτολ.» α 2).

Λαμπετάω, =**λάμπω** (πρβλ. περὶ τοῦ τύπου τὸ ναίω—ναιετάω, (χαίρω—χαιρετάω) μόνον ἐν τῇ ἐκτεταμ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «-λαμπετόωντι πυρί» Α 104, δ 662.

Λαμπετίδης, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ Λαμπίδης, υἱὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλοψ, Γ 147, Ξ 526.

Λαμπετίη [. . ‿ .], ἡ, (οἱονεὶ λαμπρά) θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας, βόσκουσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς τὰς ἀγέλας τοῦ πατρὸς ἐν Θρινακίᾳ, μ 132, 375.

Λάμπος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ ἐν Τροίᾳ Λαομέδοντος, πατὴρ τοῦ Δόλοπος, εἷς τῶν δημογερόντων, Γ 147, Ο 526, Υ 238. 2) ὄνομα ἵππου· α') τοῦ Ἕκτορος, Θ 158· β') τῆς Ἠοῦς, ψ 246.

Λαμπρός, ή, όν, ὑπερθ. λαμπρότατος, Χ 30 (λάμπω) λαμπρός, ἀκτινοβολῶν, στιλπνός, ἐπί τε τῶν οὐρανίων σωμάτων, Α 606 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ μετάλλου, Ν 132, Π 216 κ. ἀ. ἔτι δὲ «-χιτών» τ 234 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).—Τὸ οὐδ. ἑνικ. ὡς ἐπίρ. Ε 6, Ν 265 κ. ἀ.

Λαμπτήρ, ῆρος, ὁ, πυρσός, φανός, πυροφάνι, μασσαλᾶς, τουτέστι μετέωρος ἐσχάρα, ἐν ᾗ ἐτίθεντο ξηρὰ ξύλα ἀνημμένα πρὸς φωτισμόν, *Ὀδ. σ 307, 343, τ 63 (ἔνθα καὶ πρὸς θέρμανσιν χρησιμεύει).

Λάμπω, μέλ. ψω· παρατ. πρὸ φωνήεντος δασυνομ. λάμφ' = ἔλαμπε, λάμπω, φέγγω, στίλβω, ἀκτινοβολῶ, ἐξαστράπτω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ μετάλλων, Κ 154 κ. πλχ. «-πᾶς χαλκῷ λάμφ'» ὁ Ἕκτωρ δηλ., Λ 66, Μ 463, «-ὀφθαλμὼ οἱ πυρὶ λάμπετον» Ν 474, «-αἴγλη λάμπουσα» Ὑ. 32, 5.—Συχνὸν ὡσαύτως εἶνε καὶ τὸ μέσ. λάμπομαι ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, «-λάμπετο δουρὸς αἰχμή» Ζ 319, «-χαλκός» Χ 134, (Ἕκτωρ) «-λαμπόμενος πυρὶ τεύχεσι» Ο 623, Υ 46, «-λαμπομένη κόρυς» Π 72, «-δαΐς» Σ 492, τ 48 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), καὶ ἐπὶ τόπων «-πεδίον λάμπετο χαλκῷ» Υ 156, « ὅσσε λαμπέσθην» Ο 608, Τ 360, «-λάμπετο φλόξ» Ὑ. Ἑρμ. 113.

Λανθάνω, συχνότερον τὸ **λήθω**, θαμιστ. παρατ. λήθεσκε, Ω 13, μέλ. λήσω, ἀόρ. β' ἔλαθον καὶ λάθον, ὑποτ. ἀναδιπλ. λελάθω. Μέσ. λανθάνομαι μόνον ἐν τῷ ἀναυξήτῳ παρατ. λανθανόμην, μ 227· συχνότερον τὸ λήθομαι, ὁ μέλ. λήσομαι ἐν συνθ., ἴδ. **ἐπιλανθάνω**, ἀόρ. β' ἐλαθόμην καὶ ἀναδι-

πλασ. λελαθόμην· παρακ. λέλασμαι. Ὁ δὲ παρατ. ἐλάνθανον μόνον Ν 721, θ 93, 532 Α') Ἐνεργ. 1) μένω κεκρυμμένος καὶ ἀπαρατήρητος, διαφεύγω τὴν προσοχήν, μετ' αἰτιατ. Γ 420, Χ 277. «οὐ λῆθε Διὸς νόον» Ο 361. Πολλάκις συντάσσεται καὶ μετὰ μετοχῆς προσέτι «οὔ σε λήθω κινύμενος» Κ 279. Ν 273, θ 93, μ 17 κ. ἀ., ἐνίοτε καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. ὡς ἐννοουμένης, «βάλλοντες ἐλάνθανον» (ἐξυπακ. Τρῶας) Ν 721· συντάσσεται καὶ μετὰ τοῦ Ὅτι, οἷον « οὔ με λήθεις ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε» Ω 563.—Πολλάκις ἡ μετοχὴ «λαθών» εἰς ῥῆμά τι ἀποδιδομένη δύναται νὰ μεταφρασθῇ δι' ἐπιρρήματος, λεληθότως, λαθραίως, ἀνεπαισθήτως, κρυφίως, «ἆλτο λαθών» Μ 390, «στῆ λαθών» Ο 541 κ. ἀ. 2) μεταβ κάμνω νὰ λησμονήσῃ, μόνον ἐν τῷ ἀναδιπλ. ἀορ. «ὄφρα Ἕκτορα λελάθῃ ὀδυνάων» Ο 60. Πρβλ. ἐκλανθάνω. Β') Μέσ. ἐπιλανθάνομαι, λησμονῶ μετὰ γεν. προσώπου τε καὶ πράγματος, Ε 834, α 65 κ. ἀ. συχνὴ ἡ φρ. «λ. ἀλκῆς, χάρμης» Ν 835, Ρ 759 κ. ἀ., «νόστου, χόλου» ι 97 λ 554 κ. ἀ., «λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει» ν 92, ἀπολελ. «ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησε» ἤτοι ἐλησμόνησεν ἢ παντάπασι δὲν διενοήθη, Ι 537.

Λάξ, (calx) διὰ τοῦ ποδός, μὲ τὸ ποδάρι (κλωτσῶν), Ε 620 κ. ἀ., ρ 233, καὶ πλεοναστ. «λὰξ ποδὶ κινῶν» κτυπῶν διὰ τοῦ ποδός κινῶ, Κ 158; ο 45.

Λα(ϝ)όγονος [– . . .], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Μηριόνου φονευθείς, Π 604. 2) υἱὸς τοῦ Βίαντος. Τρώς, Υ 460.

Λα(ϝ)οδάμας [– . ⌣ .], αντος, ὁ, κλητ. **Λαοδάμα**, θ 141 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, Τρώς. ὑπὸ τοῦ Αἴαντος, φονευθείς, Ο 516. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σχερίας Ἀλκινόου, πύκτης, θ 116 ἑξ.

Λα(ϝ)οδάμεια [– . ⌣ . .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Σαρπηδόνα. Ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὀργισθείσης, Ζ 195 ἑξ., 205

Λα(ϝ)οδίκη [– . ⌣ .], ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάονος, Ζ 252. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ι 145, 287 (ἡ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς Ἠλέκτρα ὀνομαζομένη).

Λα(ϝ)όδοκος [– . . .], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος. Τρώς Δ 87. 2) Ἀχαιός τις φίλος τοῦ Ἀντιλόχου, Ρ 699.

Λα(ϝ)οθό(ϝ)η [– . . .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἄλτου, βασιλέως τῶν Λελέγων, μήτηρ τοῦ Λυκάονος ἐκ τοῦ Πριάμου, Φ 85, Χ 48.

Λα(ϝ)ομεδοντιάδης [– . . . ⌣ ⌣ .], ου, ὁ, πατρωνυμικόν, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος· α') ὁ Πρίαμος, Γ 250. β') ὁ Λάμπος. Ο 527.

Λαϝομέδων [– . . .], ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἴλου, πατὴρ τοῦ Τιθωνοῦ, Πριάμου, Λάμπου κ. ἄ. βασιλεὺς τῆς Τροίας, Ε 269, Υ 237, Ψ 348. Ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων κατὰ προσταγὴν τοῦ Διὸς ὑπηρέτησαν αὐτῷ μισθωτοὶ ἐπὶ ἓν ἔτος, ὁ μὲν τειχίσας τὴν Τροίαν, ὁ δὲ ποιμήνας τὰ ποίμνια. Ἀπαιτούμενος δὲ παρ' αὐτῶν τοὺς μισθούς, οὐ μόνον ἠρνεῖτο αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ὡς δούλους ἤθελε νὰ πωλήσῃ τοὺς θεούς, Φ 441, πρβλ. Η 452. Οἱ δὲ ὀργισθέντες ἀπῆλθον, καὶ ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐπέπεμψε φθοροποιόν τι θαλάσσιον κῆτος, ὁ δὲ Ἀπόλλων λοιμόν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν χρησμὸν δὲν ἦτο δυνατὸν ἄλλως νὰ ἐξιλεωθῶσιν οἱ θεοί, εἰ μὴ ἂν ἐξετίθετο ἡ θυγάτηρ του

Ἡσιόνη εἰς βορὰν τοῦ κήτους, τοῦτο καὶ ἐγίνετο. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἡσιόνην ἀπηλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ δὲ Λαομέδων οὐδ' εἰς τοῦτον ἀπέδωκε τὸν ὑποσχεθέντα μισθόν· διὸ ἐκστρατεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Τροίαν καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν, Ε 638 ἑξ., Υ 145· πρβλ. **Ἡρακλῆς**.

Λα(ϝ)ὸς [– ⏑], ὁ, ταὐτόσημον δὲ καὶ ὁ πληθ. **λαοί**, οἱ, παρ' Ὁμ. **ἄνθρωποι, πλῆθος**, λαός (ὄχι ὅμως εἰς πολιτικὴν σημ.) καὶ μάλιστα ἐν μὲν τῇ Ἰλ. ἰδίως 1) οἱ **στρατιῶται, πολεμισταί, ἄνδρες**, «-στρατός, στίχες, ἔθνος λαῶν» Δ 76, 90, Ν 495 ὅθεν κατὰ τὸ ἑκάστοτε ἀντιθέμενον, μάλιστα ἐν Ἰλ. α') **πεζοί**, τοὐναντίον «-ἵπποι» Η 342, Ι 708, Σ 153· β') ὁ ἠπειρωτικὸς στρατὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ναῦς, Ι 424. Ἐν Ὀδ. «-λαοί» σπανιώτερον «-λαός» (οἷον β 41, 81, γ 304, ζ 164, η 60, λ 500, 518, ξ 248, ω 530 ἀλλαχοῦ δὲ μόνον ὁ πληθ.) εἶνε 2) τὸ **πλῆθος, ὁ λαός**, ἀσχέτως πρὸς τὸν πόλεμον, γ 214 κ. πλχ. (πλὴν τοῦ ι 263, ἔνθα σημαίνει τοὺς πολεμιστάς) ὡσαύτως καὶ Ω 611. Ἰδίως δὲ α') ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄρχοντα, β 234, γ 304, λ 136, τ 114 κ. ἀ. β') **ναῦται**, ξ 248· «-λαοί» λέγονται οἱ ὑπηρέται τοῦ βυρσοδέψου, Ρ 390· «-λαοὶ ἀγροιῶται» γεωργοί, Λ 676.

Λα(ϝ)οσσόος [– . . .], **ον**, ἐκ. (λ. σεύω), ὁ διεγείρων, **παρωτρύνων, ἐρεθίζων** τὸν λαὸν (εἰς μάχην), **δημεγέρτης**, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἔριδος, Ρ 398, Υ 48, τῆς Ἀθηνᾶς, Ν 128, χ 210, τοῦ Ἀπόλλωνος, Υ 79, τοῦ Ἀμφιαράου, ο 244.

Λα(ϝ)οφόρος [– . . .], **ον** (λ. φέρω), ὁ φέρων τὸν λαόν, **λεωφόρος**, «-ὁδός» Ο 682 †.

Λαπάρη [⏑ ⏑ .], (σλαπ; schlaff; ἀρχ. γερμ. lebara) ἡ, τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ σώματος τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου, **λαγών, λαγγόνι, λαπάρα**, Ἰλ. Γ 359, Ε 64 κ. ἀ.

Λαπίθαι [⏑ ⏑ .], οἱ, ἔθνος ἀρχαῖον καὶ πολεμικὸν περὶ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὸ Πήλιον τῆς Θεσσαλίας, γνωστὸν διὰ τὴν πρὸς τοὺς Κενταύρους μάχην τὴν κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου, Α 266, Μ 128, φ 295 ἑξ.

Λάπτω, ψω. [λάπτω, λαφύσσω], **ῥοφῶ**, κυρ. διὰ τοῦ κοίλου τῆς γλώσσης πίνω, ὅπως οἱ κύνες καὶ αἱ γαλαῖ, ἐπὶ λύκων «γλώσσῃσιν ὕδωρ» Π 161 †.

Λάρισα [– – .], ἡ (Πελασγικὴ λ. σημαίνουσα **ἀκρόπολιν**), πόλις τῶν ἐν Αἰολίδι Πελασγῶν πλησίον τῆς Κύμης, ἡ μετέπειτα Φρικωνίς, Β 841, Ρ 301.

Λάρναξ, ακος, ἡ, **κιβωτός, θήκη**, Σ 413, **νεκρικὴ θήκη, κιβοῦρι, κάλπη**, ἐν ᾗ ἐτέθησαν τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Ω 795.

Λάρος [⏑ .], ὁ, θαλάσσιον πτηνὸν **γλάρος** ε 51 †.

Λαρός [– .], **ή, όν**, (λαϝρὸς) ὑπερθετ. **λαρώτατος**, ἀντὶ τοῦ **λαρός**. β 350, **ἡδύς, νόστιμος, εὐχάριστος, γλυκύς**, «-δεῖπνον» Τ 316, «-δόρπον» μ 283, ξ 408, «-οἶνος β 350, «-λαρόν οἱ αἷμ' ἀνθρώπου» Ρ 572.

***Λασιαύχην** [⏑ ⏑ . .], ὁ, ὁ δασύν, λάσιον, τριχωτὸν ἔχων τὸν **αὐχένα**, οἱονεὶ **δασυτράχηλος**, ἐπίθ. τοῦ ταύρου, Ὕ. Ἑρμ. 224, τῆς ἄρκτου, Ὕμ. 6, 46.

Λάσιος [⏑ ⏑ .], **ίη, ιον**, **δασύς, τριχωτός, μαλλιαρός**, ἐπὶ ἀνθρώπου, «-λάσια στήθεα, λάσιον κῆρ» εἰς ἔνδειξιν ἀνδρείας, τόλμης καὶ διαφερούσης ῥώμης, Α 189, Β 851, Π 545, ἐπὶ προβάτου **δασύμαλλος**, Ω 125, «-γαστήρ» ι 433.

Λάσκω, (loquor) ἀόρ. β' ἔλακον καὶ ἀναύξ. λάκον, παρακ. λέληκα, μετοχ. λεληκὼς καὶ θηλ. λελακυῖα· μέσ. ἀόρ. β' λελάκοντο, Ὑ. Ἑρμ. 145 [πάντων τούτων τῶν τύπων ἡ συλλαβὴ λακ ἔχει τὸ α βραχύ], ἠχῶ, ἐκπέμπω ἦχόν τινα ἢ φωνήν· α')ἐπὶ ἀψύχων ἠχῶ,[ψοφῶ], κροτῶ,περὶ πραγμάτων σκληρῶν, κρουομένων, «-χαλκός, ἀσπίς» Ξ 25, Υ 277, «-ὀστέα» Ν 616· β') ἐπὶ ἐμψύχων, ἐν τῷ παρακ. καὶ ἀναδιπλ. ἀόρ. ἐπὶ κραυγῆς ἢ κρωγμῶν τοῦ ἱέρακος, κρώζω, κράζω, Χ 141, ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, Ὑ.Ἑρμ. 145,ἐπὶ τῆς Σκύλλης, μ 85.

Λαυκανίη [.⏑⏑.], ἡ, **λαιμός**, φάρυγξ, Ἰλ. Χ 325, Ω 642.

Λαύρη, ἡ, στενὴ ὁδός, στενωπός, διάδρομος,. Ἐν Ὀδ χ 128 εἶνε κατὰ τοὺς πλείστους νεωτέρους ἑρμηνευτὰς στενή τις πάροδος ὕπαιθρος μεταξὺ τῆς οἰκίας καὶ τοῦ περιέχοντος αὐτὴν περιβόλου, τὸ δὲ «-στόμα λαύρης» στίχ. 137 εἶνε τὸ στόμιον ἐκείνης τῆς παρόδου τὸ εἰς τὴν αὐλὴν ἐκφέρον.Πάντη διάφορα τούτων νομίζει ἕτερός τις κριτικός, ὅστις παράγων τὴν λαύρην ἐκ τοῦ **ἐλαύνω**, ἐννοεῖ τὴν ἁμαξιτὸν ἢ ἁμαξήλατον ὁδὸν πρβλ. **ὀρσοθύρη**.

Λαφύσσω (λάπτω), καταρροφῶ.καταπίνω, «-αἷμα καὶ ἔγκατα» ἐπὶ λέοντος Ἰλ. Λ 176, Ρ 64, Σ 583 (ἔνθα τὸ γ' δυϊκ. τοῦ παρατατικ. εἶνε λαφύσσετον ἀντὶ τοῦ **λαφυσσέτην**, ἴδ. τεύχω).

Λάχε [⏑.], ἀντὶ τοῦ ἔλαχε, ἴδ.λαγχάνω.

Λάχεια, ἡ, (συγγ.τῷ ἐλαχύς) ι 116, κ 509 ὡς ἐπίθ. τῆς «-νήσου, ἀκτῆς» = εὔγεως ἢ εὔσκαφος» μαλακὴν γῆν ἔχουσα = γόνιμος. εὔφορος.

Λάχνη, (χλαῖνα, lana) ἡ, τρίχωσις μαλλιά, χνοῦς, ἐπὶ τοῦ πρωτοφυοῦς γενείου, λ 320, ἐπὶ τῆς σπανότριχος κόμης τοῦ Θερσίτου, Β 219, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς χλαίνης, Κ 134.

***Λαχνήεις**, **εσσα**, **εν**, δασύς, δασύθριξ, μαλλιαρός, «-Φῆρες, στήθεα» (τὰ τοῦ Ἡφαίστου) Β 743, Σ 415, «-δέρμα συός» Ι 548, «-ὄροφος πυκνή, καλαμοστεφὴς ἢ καλαμωτὴ ὀροφή, Ω 451.

Λάχνος, ὁ=**λάχνη**, ι 445 †.

Λά(ϝ)ω[⏑.],λαμβάνω, πιάνω,δαγκάνω, μόνον ἐν τοῖς ἑξῆς δυσὶ χωρίοις: «-κύων ἔχεν ἐλλὸν ἀσπαίροντα λάων» ὁ κύων συλλαμβάνων (ἢ συλλαβών) ἐκράτει, ὃ ἐ. ἐκράτει σφιγκτά, ἀσπαίροντα νεβρόν, τ 229, καὶ στίχ. 230 «-ὡς ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων» ἐκράτει σφιγκτὰ καὶ ἔπνιγε.

Λέβης, **ητος**, ὁ, (λείβω), λέβης α') σκεῦος μετάλλινον μαγειρικόν, τέντζερες, καζάνι, κατσαρόλα, Φ 362 κ. ἄ. μ 237. Πολλάκις μετὰ τοῦ τρίποδος ὡς δῶρον ἢ ἆθλον Ι 123, 265, Ψ 259, 267, Ω 233, ν 14 κ. ἀ., πρβλ. **Τρίπους**· β') ἐν τῇ Ὀδ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νιπτήρ, **λεκάνη** ἐν ᾗ ἔνιπτον τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ γεύματος καὶ κατὰ τὴν θυσίαν (πρβλ. **Χέρνιψ**), καὶ ἥτις ἦτο πολλάκις ἀργυρᾶ καὶ ἐντέχνως τετορευμένη, α 137, γ 440 κ. ἀ. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς ποδολουσίαν καὶ ἦτο συνήθως χαλκῆ, τ 386, 469.

Λέγω, μέλ. λέξω, ἀόρ. ἔλεξα, μέσ. μέλ. λέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλεξάμην, συγκοπ. ἀόρ. ἐλέγμην, γ' ἑν. ἔλεκτο. καὶ ἀναύξ. λέκτο, προστ. λέξο, Ω 650, υ 320, καὶ λέξεο, Ι 617, τ 598, παθ. ἀόρ. α' ἐλέχθην. Οἱ τύποι οὗτοι ἀνάγονται εἰς δύω διαφόρους θεματικὰς ῥί-

ζας, τὰς ἑξῆς : Γ') Εἰς τὴν ῥίζ. λεχ—, Α') Ἐνεργ. κατακλίνω, πλαγιάζω, τινά, μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. α', Ω 635· μεταφ. κοιμίζω, ἀποκοιμίζω, «-Διὸς νόον» Ξ 252. Β') Μέσ. κατακλίνομαι, πλαγιάζω, ἐξαπλώνομαι, στρώνομαι. Ἰδίως α') ἵνα κοιμηθῶ, Ξ 350, δ 413, 453 κ. ἀ. «-λέξασθαι ὕπνῳ» κοιμᾶσθαι, Δ 131, η 319, «εἰς εὐνήν» ρ 102, τ 595· β') στρατοπεδεύω, «-παρὰ τάφρον» Ι 67, «περὶ ἄστυ» Θ 519. ΙΙ.) Εἰς τὴν ῥίζ. λεγ—, οἱ ἐνεργ. τύποι, πλὴν ἐν τῇ σημ. 2, β'), καὶ πάντες οἱ μέσοι. Α') Ἐνεργ. συλλέγω, συναθροίζω, συνάζω, μαζεύω. 1) κυρ. «-ἔντεα» Λ 755, «-ὀστέα» Ψ 239, 252, ω 72, «-αἱμασιάς» σ 359, ω 224. 2) τροπ. α') συλλέγω καὶ τάσσω εἰς ἕν, εἰς μίαν τάξιν, δ ἐ. καταλέγω, κατατάσσω, συγκαταριθμῶ, «-ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσι» δ 452. Ὅθεν παθ. «-ἐλέχθην μετὰ τοῖσι» Γ 188, Ν 276· β') ἀπαριθμῶ, λέγω τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἑπομ. ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι περιγράφω, ε 5, λ 374 κ.ἀ. ἐντεῦθεν λέγω, μόνον ἐν τῷ «-ὀνείδεά τινι» Β 222. Β') Μέσ. 1) συλλέγομαι, δ ἐ. α') συλλέγω ἐμαυτῷ, κυρ. «-ξύλα» Θ 507, 547· β') μεταφ. ἐκλέγω, διαλέγω χάριν ἐμαυτοῦ, «-δυώδεκα λέξατο κούρους» Φ 27, «-ἄνδρας ἀρίστους» ω 108· (‖ . γ') συλλέγομαι, συναθροίζομαι, Β 125, Θ 519)· δ') συγκαταλέγομαι, συναριθμοῦμαι, « -ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην» ι 335· τὸ δὲ «-λέκτο ἀριθμόν» ἠρίθμησε καθ' ἑαυτὸν τὸν ἀριθμόν, δ 451. 2) διαλέγομαι, συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ περί τινος, μετ' αἰτ. «-μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα» ἂς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τούτου πλέον, ἂς παύσωμεν διαλεγόμενοι περὶ τούτου, Ν 292, Υ 244, γ 240, ν 296· «-τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;» Ν 275.

Λειαίνω, ἀντὶ τοῦ λεαίνω (λεῖος, levis), μέλ. λειανέω, ἀόρ. α' ἐλείηνα, κάμνω τι λεῖον, ὁμαλόν, ἐξομαλίζω, ἰσάζω, Δ 111, «-κέλευθον» ἰσοπεδῶ, Ο 261, «-χορόν» θ 260.

Λείβω (libare Λατ.), ἀόρ. α' ἔλειψα, στάζω, σταλάζω, (ὀλίγον κατ' ὀλίγον) χύνω, «-δάκρυα» Ν 88, 658, Σ 32, ε 84, θ 86 κ. ἀ. Ἰδίως σπένδω, τουτέστι χύνω εἰς τιμὴν θεοῦ τινος, «-οἶνόν τινι» Ζ 266, Κ 279, β 432, καὶ ἄνευ τῆς δοτ. Α 463 κ. ἀ., «μέθυ» μ 361, ἢ καὶ ἄνευ τῆς αἰτ., μόνον «-λείβω τινί», Η 481, β 432, ἔτι δὲ καὶ ἀπολελυμ. Ω 285. Πρβλ. καὶ εἴβω.

Λειμών, ῶνος (λείβω), τόπος κάθυγρος καὶ χλοερός, λειβάδι, Β 461, δ 605 κ. ἀ.

Λειμωνόθεν, ἐπίρ., ἐκ τοῦ λειμῶνος, Ω 451 †.

Λεῖος, α, ον (levis Λατ.), ψιλός, ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς λεύκης, Δ 484· ἐπὶ δὲ τόπων ὁμαλός, ἰσόπεδος, ἴσιος, «-ἱππόδρομος, πεδίον, ὁδός», Ψ 330, 359, κ 103, «-ἄροσις» ἀγρὸς ἰσόπεδος, ι 134, καὶ μετὰ γεν. «-χῶρος λεῖος πετράων» ψιλός, γυμνὸς πετρῶν, ε 443, «-ποιεῖν λεῖα θεμείλια» Μ 30.

Λειοντι, ἴδ. λέων.

Λείπω, μέλ. λείψω, ἀόρ. β' ἔλιπον, παρακ. λέλοιπα, μέσ. ἀόρ. β' ἐλιπόμην (μὲ παθητ. σημασ.), παθ. παρακ. λέλειμμαι, παθ. ἀόρ. α' ἐλείφθην, γ' πληθ. ἔλειφθεν ἀντὶ τοῦ ἐλείφθησαν, Ὕ. Ἑρμ. 195, παθ. ἀόριστ. β' ἐλίπην (ἴδ. ἐν τέλει), παθ. μέλ. λελείψομαι, Ω 742. Α') Ἐνεργ. 1) ἀφίνω, καταλείπω, φεύγω :ι, ἀπομακρύνομαι, ἀπέρχομαι ἀπό τινος ἢ ἔκ τινος

προσώπου, πράγματος ἢ τόπου, «-θάλαμον, Ἑλλάδα» κ. ἄ., «-λείπω φάος ἠελίοιο», δ ἑ. ἀποθνήσκω, Σ 11, «-τὸν λίπε θυμός, αἰών, ψυχή» Δ 470, Ε 685, 696 κ. ἄ., «-λίπε ὀστέα θυμός» Π 743, καὶ περὶ βοός, γ 455, καὶ μόνον «-ψυχὴ λέλοιπε» ἐξυπακ. τὸ «ὀστέα» ξ 134· ὡσαύτως αὐτόθι ς. 213 «-πάντα λέλοιπε» ἐξυπακ. τὸ «-ἐμέ», «-σκόπελον οὔποτε κύματα λείπει» Β 396· β′) κατα(ἀπο)λείπω, ἀφίνω ὀπίσω μου, ἐγκαταλείπω, τινά, Δ 181, ν 403 κ. ἄ., Β 722 ἐξ. γ′) καταλείπω, τί τινι, κληροδοτῶ, «σκῆπτρον Θυέστῃ» Β 106. 2) ἐγκαταλείπω, τουτέστιν ἐν κινδύνοις καταλείπω, «-ἔλιπον ἰοὶ ἄνακτα» τὰ βέλη ἐπέλιπον τὸν βασιλέα, τοῦ ἔλειψαν, χ 119. Β′) Παθ. καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. 6′ 1) καταλείπομαι, ἀφίνομαι ἢ μένω ὀπίσω, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, Β 700, Κ 256 κ. ἄ., «-μετόπισθε ἢ κατόπισθε λ.» Χ 334, φ 116. Ὅθεν 6′) ὑπολείπομαι, εἶμαι ὑπόλοιπος, μένω, «-τρητάτη ἔτι μοῖρα λέλειπται» Κ 253· ἰδίως ἐπιζῶ, Μ 14, δ 495, καὶ μάλιστα ἐπὶ τέκνων ἀποθανόντων πατέρων, γ 196, «-ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι», Ε 154. 2) ἀπολείπομαι, ὑστερῶ, μένω ὀπίσω, «-ἀπό τινος» Ι 437, 445· ἰδίως δὲ ἐν σταδιοδρομίᾳ, Ψ 407, θ 125, μετὰ γεν. προσώπου, οὔ τινος ὑστερῶ, Ψ 523, 529 (ὅπου τὸ «-δουρὸς ἐρωήν» σημαίνει τὸ μέτρον τῆς ὑστερήσεως, ὅπως τὸ ἀνωτ. «-ἐς δίσκουρα»)· ὅθεν «-λελειμμένος οἰῶν» ὕστερος τῶν προβάτων, ι 448, «-οἶος ἀπ' ἄλλων», Ὑμ. Ἀφρ. 76.—Ἐν τῇ Π 507 «-ἐπεὶ λίπεν ἅρματ' ἀνάκτων».

Λειριόεις [. ⏑ . .], **εσσα, εν** (λείριον), κρινοειδής, κρινόχρους, μόνον μεταφορ. «-χρώς» δέρμα ἄσπρον ὡσὰν τὸ κρίνον, ἢ τρυφερόν, ἁπαλόν, Ν 830, «-ὄψ» φωνὴ τρυφερά, λεπτή, ἐπὶ τῆς τοῦ τέττιγος φωνῆς, Γ 152. Ἐκ τοῦ

***Λείριον**, τό, κρίνον, ἰδίως τὸ λευκὸν κρίνον, Ὑ. Δήμ. 427.

***Λει(F)ιστός**, ή, όν, ἴδ. ληιστός.

***Λειχήνωρ, ορος**, ὁ, (λείχω, ἀνήρ), οἱονεὶ Λειχούδης ἢ Λειξούρης, κωμ. ὄνομα μυός, Βάτρ. 205, 219.

***Λειχομύλη**, ἡ, (λείχω, μύλη) οἱονεὶ Μυλογλείφα, ἡ ἐν τῷ μύλῳ γλείφουσα τὸ ἄλευρον, κωμικ. ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατρ. 29.

***Λειχοπίναξ** [. . ⏑ . .], **ακος**, ὁ, (λείχω, πίναξ), οἱονεὶ Πινακογλείφης, κωμικ. ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατρ. 100, 233.

Λειώδης, ους, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, μάντις καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὃν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐφόνευσε καίπερ ἀχθόμενον διὰ τὰς ἀδικίας τῶν λοιπῶν μνηστήρων, φ 144, χ 310.

Λειώκριτος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρίσβαντος, Ἀχαιὸς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φονευθείς, Ρ 344 2) υἱὸς τοῦ Εὐήνορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, β 242, χ 294.

Λείων, ἴδ. λέων.

Λέκτο, ἀντὶ τοῦ ἔλεκτο, ἴδ. λέγω.

Λεκτόν, τό, ἀκρωτήριον τῆς Τρωικῆς παραλίας εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἴδης, ἀπέναντι τῆς Λέσβου, (Βαβᾶ νῦν) Ξ 284. Τὸ ἐν Ὑ. Ἀπ. 217 εἶνε παρεφθαρμένη γραφή, ἀνθ' ἧς γράφουσι: Λεῦκος, Λύγκος, Λάκμος (ὄρος μεταξὺ Θεσσαλίας, Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας, τὰ νῦν Ζυγός, οὐ μακρὰν τοῦ Μετσόβου).

Λέκτρον, τό, (λέχω), κοίτη, κλίνη, ἐνικ. α 437, τ 516, ψ 32, «-λέκτροιο θεσμός», ἴδ. θεσμός, ψ 269· συνηθέστε-

ρον πληθ. Χ 503, θ 337 κ. ἀ.—'Επίρ. **λέκτρονδε**, «-ἰέναι» ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην, ψ 254, «-λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντες», ἴδ. τρέπω.

Λελαβέσθαι, λελάβηισι, ἴδ. λαμβάνω.

Λελάθῃ, λελάθοντο, ἴδ. λανθάνω.

Λελάκοντο, λελακυῖα, ἴδ. λάσχω.

Λέλασμαι, ἴδ. λανθάνω.

Λελάχητε, λελάχωσι, ἴδ. λαγχάνω.

Λέλεγες, οἱ, ἔθνος ἀρχαῖον καὶ πολὺ ἐκτεταμένον, μᾶλλον πλανητικὸν ἢ μόνιμον βίον διάγον, φιλοπόλεμον καὶ ζῶν ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς καὶ λῃστείας. Διεσπαρμένον ἐπὶ πολὺν χρόνον κατὰ τὰς νήσους καὶ τὰς παραλίας μάλιστα τῆς Ἑλλάδος, τέλος φαίνεται ἀποκατεστημένον ἐπὶ τῆς δυτικῆς καὶ μεσημβρινῆς παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ δὴ καὶ κατὰ τὰ νότια τῆς Τροίας περὶ τὴν Πήδασον καὶ Λυρνησσόν, ἀντικρὺ τῆς Λέσβου, Κ 429, Υ 96, Φ 83. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις φαίνεται ὅτι, πλὴν μικρῶν λειψάνων, συνεχωνεύθη μετὰ τῶν ἰσχυρῶν περιοικούντων ἐθνῶν καὶ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τὸν μῦθον κατάγονται ἀπὸ μυθικοῦ τινος βασιλέως Λέλεγος, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης (Παυσ. 1, 44, 4 3, 12, 5), ὅστις κατά τινας μὲν κατῴκει ἐν Λακεδαίμονι, κατ' ἄλλους δὲ ἐν Μεγάροις καὶ Λευκαδίᾳ. Ὑπάρχει καὶ γνώμη, καθ' ἣν θεωροῦνται Πελασγικὸν φῦλον, πρὸς οὓς ὅμως κατά τε τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα φαίνονται παντάπασιν ἀνόμοιοι.

Λεληκώς,=κρώζων, ἴδ. λάσκω.

Λελιημένος [. ⏑ . .] (λιλαίομαι), ἀρχαῖος παρακείμ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος, ὀρέγομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ «-λελιημένος» ὀρεγόμενος, ἐπιθυμῶν, ὀργῶν πρός τι, μετὰ γεν. «'Ιλ. Μ 106, Π 552, καὶ μετὰ τοῦ «ὄφρα» Δ 465, Ε 690.

Λέλογχα, ἴδ. λαγχάνω.

Λέξεο καὶ **λέξο**, ἴδ. λέγω.

Λεοντεύς, **ῆος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Κορώνου, Λαπίθης καὶ μνηστὴρ τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας μετὰ 40 νηῶν κατὰ τῆς Τροίας, Β 745, Μ 130, 188, Ψ 841.

Λέπαδνον, τό, συνήθως πληθ., κατὰ τὸν Ἀπολλών. καὶ τὸν Σχολ. ἱμάντες πλατεῖς, στηθιαῖοι, περὶ τὸν τράχηλον τῶν ὑποζυγίων περιτιθέμενοι καὶ συνάπτοντες αὐτὸν πρὸς τὸν ζυγόν, ζυγόλωρα, ζυγόλουρα, χάμουρα. Ἕκαστος τῶν ἵππων εἶχε τοιούτους ἱμάντας δύω, οἵτινες ὑπὸ τὸν λαιμὸν συνήπτοντο καὶ συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλους, Β 730, Τ 393.

Λεπταλέος [. ⏑ . .], **έη**, **έον** (λεπτός)· λεπτός, λεπτούτσικος, ἀδύνατος, «-φωνή», Σ 571 †. Ἐκ τοῦ

Λεπτός, **ή**, **όν** (λέπω), κυρ. ἐκλεπισμένος, ξεφλουδισμένος, οἷον ἐπὶ τῶν ἀλωζονιμένων κριθῶν «-λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων» ἐξελεπίσθησαν, ἐξεφλουδίσθησαν, Υ 497· ἑπομ. λεπτός, ψιλός, «-μήρινθος» ψιλὴ κλωστή, Ψ 854, «-ἀράχνια» θ 280, «-χαλκός, ρινὸς βοός» Υ 275 ἑξ. (ἔνθα κεῖται τὸ ὑπερθ. **-ότατος -οτάτη**), «-κονίη» Ψ 506· ὅθεν ἐπὶ ὑφασμάτων «-ὀθόναι» Σ 595, «-εἵματα» Χ 510, «-ἱστός», 6 95, «-φᾶρος» ε 231 κ. ἀ. Ἐν γένει μικρός, στενός, «-εἰσίθμη» στενὴ εἴσοδος, ζ 264· μεταφ. «-μῆτις» ἀδύνατος, ἀσθενής, Κ 226. Ψ 590.

***Λεπτουργής**, **ές**, (λεπτ. ἔργον), λεπτοκαμωμένος, λεπτοΰφαντος, «ἔσθος», Ὑμ. 31, 14.

***Λέπυρον** [. — .], τό, (λέπος), φλοιός, τσέφλι, φλοῦδα, «-καρύοιο» Βατρ. 131.

Λέπω, ἀόρ. ἔλεψα, ἀπολεπίζω, ἀποκόπτω, «-φύλλα» Α 236 †.

Λέσβος, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἔμπροσθεν τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ κόλπου, σήμερον συνεκδοχικ. **Μυτιλήνη**, Ω 544, γ 169. Ἐκ τούτου 1) ἐπίρ. **Λεσβόθεν** ἐκ τῆς Λέσβου, Ι 664. 2) **Λεσβίς**, **ίδος**, ἡ. Λεσβιακή, «-Λεσβίδας» (ἐξυπακ. γυναῖκας), Ι 129.

Λέσχη, ἡ, (λέγω), κυρ. ἡ συνομιλία, συνδιάλεξις, ἔπειτα ὁ τόπος, ἔνθα πρὸς τοιαύτας συνομιλίας καὶ διατριβὰς συνήρχοντο οἱ ἀργοὶ καὶ φυγόπονοι ἄνθρωποι ἀναλογεῖ πρὸς τὸ σημερινὸν καπηλεῖον, καφεπωλεῖον, σ 329 †.

Λευγαλέος [. ᵕ . .], **έη**, **έον**, (λοιγός, λυγρός), οἰκτρός, ἄθλιος, ἐλεεινός, δυστυχής· α') ἐπὶ προσώπων «-πτωχός» π 273, ρ 202, «-λευγαλέοι ἐσόμεθα» β 61· β') ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων «-θάνατος», Φ 281, ε 312, ὁ δι' ἀγχόνης (ἀντιθέτως πρὸς τὸν φυσικὸν) ἢ ἐκ μελαγχολίας (πρβλ. λ 202) ο 359, «-πόλεμος, δαΐς» ἀξιοδάκρυτος, πολυπενθής, Ν 97, Ξ 387, «-κήδεα ἄλγεα» ο 399, υ 203, «-ἔπεα» ὀλέθρια, Υ 109· ὡσαύτως «-φρένες» Ι 119.

Λευγαλέως [. ᵕ . .], ἐπίρ. οἰκτρῶς, ἀθλίως, Ν 723 †.

Λευκαίνω (λευκός), λευκαίνω, ἀσπρίζω, «-ὕδωρ ἐλάτῃσιν» μ 172 †.

Λευκάς, **άδος**, ἡ, «-πέτρη», οἱονεὶ Λευκόπετρα, ἢ Λευκὸς βράχος, ω 11, μυθευόμενός τις βράχος παρὰ τὸν Ὠκεανόν, ὃν ὁ ποιητὴς ἐφαντάζετο ἐντεῦθεν τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐντὸς ἄρα τῆς ἐπικρατείας τοῦ φωτός, διὸ καὶ ἡ «-Λευκὰς πέτρα» λέγεται οὕτως, οἱονεὶ φωτεινή, φαεινή, περιλαμπομένη, ἀντιθέτως πρὸς τὸ πέραν σκότος τοῦ Ἅδου. Κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῶν «-λευκῶν ὀστέων» τῶν τεθνεώτων. Πρὸς τὸν Λευκάταν τὸ ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκάδος, (ὁπόθεν ἔπιπτον οἱ ἐρῶντες δυσερώτως), ἡ παρ' Ὁμ. Λευκὰς οὐδὲν ἔχει κοινόν.

Λευκάσπις, **ιδος**, ὁ, ἡ. λευκὴν ἔχων ἀσπίδα, ἐπίθ. τοῦ Δηιφόβου, Χ 294 †.

***Λευκίππη**, ἡ, μία τῶν Ὠκεανίδων, Ὕ. Δήμ. 418.

***Λεύκιππος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἰνομάου, Ἠλεῖος, ἐραστὴς τῆς Δάφνης, Ὕ. Ἀπ. 212.

Λευκοθέη, ἡ, τουτέστι λευκὴ θεά, ὄνομα τῆς Ἰνοῦς τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, ἥτις μετωνομάσθη οὕτως, ἀφ' οὗ συγκατελέχθη εἰς τοὺς ἐναλίους θεούς, ε 334. Διότι καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ μαινομένου ἀνδρός της Ἀθάμαντος, ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, βαστάζουσα καὶ τὸν υἱὸν Μελικέρτην, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας τῆς ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Πρβλ. Ἀπολλόδ. 3, 4, 2.

Λευκός, **ή**, **όν** (λεύσσω, γλαυκὸς Λατ. luc-s), συγκρ. **λευκότερος**, σ 196. λευκός, ἄσπρος, α') λαμπρός, στιλπνός, «-λευκὸν (κρήδεμνον) ἠέλιος ὥς» Ξ 185, «-αἴγλη» ζ 45, «-λέβης» Ψ 268, «-ὕδωρ» διαυγές, Ψ 282, ε 70, «-λίθοι» γ 408 (ἴδ. ἄλειφαρ), «-γαλήνη», κ 94. Ἰδίως «πόλις, κάρηνα, ὀδόντες» πληχ. τῆς Ἰλ. β') συνήθως ἐπὶ χρώματος, λευκόχρους εἰς διαφόρους βαθμούς, «λευκότεροι χιόνος» (ἵπποι) Κ 437, «-γάλα», Ε 902, ι 246, «-κρῖ» Υ 496, «-ὀστέα» α 161, «-ἄλφιτα» Λ 640, «-χρώς» Λ 573, «-φᾶρος» Σ 353, «-ἱστία» ι 77 κ. ἄ. τ., «-λευκοὶ κονισάλῳ», Ε 503.

Λεῦκος, ὁ, 1) εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, Δ 491. 2) ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, Ὕμ. Ἀπ. 217.

***Λευκοχίτων** [. . ⏑ .], **ωνος**, ὁ, ἡ, ἔχων λευκὸν χιτῶνα, λευκοφόρος, μόνον «-ἧπαρ» τὸ ὑπὸ τοῦ λευκοῦ ἐπιπλόου περιειλημμένον, Βατρ. 37.

Λευκώλενος, ον, λευκὰς ὠλένας ἔχουσα, λευκοβραχίων, ἐπίθ. τῆς Ἥρας, Λ 55 κ. πλχ. τῆς Ἰλ., τῆς Ἑλένης Γ 121, τῆς Ἀνδρομάχης Ζ 371, τῆς Ναυσικάας ζ 101, 186, τῆς Ἀρήτης, η 233· ἔτι δὲ καὶ μιᾶς «-ἀμφιπόλου» ζ 239, σ 198, καὶ τῶν «δμωῶν» τ 60.

Λευρός, ή, όν, (λεῖος), ὁμαλός, ἐπίπεδος, «-χῶρος» η 123 †.

Λεύσσω, (λευκ-ός) βλέπω, κυττάζω, ἀπολελυμ. «-πρόσσω καὶ ὀπίσσω» Γ 110, «-ἐπὶ πόντον, ἐς γαῖαν» Ε 771, ι 166, μετ' αἰτ. Α 120, Π 70, 127, ζ 157, ψ 124.

Λεχεποίης, ου, ὁ, καὶ θηλ. **λεχεποίη**, μόνον ἐν τῇ αἰτ. λεχεποίην (λέχος, ποίη), ἔχων πόαν (χόρτον) τοσοῦτον βαθεῖαν, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ ὡς λέχος, εὐνή, ποώδης, ποηφόρος, ἐπίθ. τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, Ἰλ. Δ 384, καὶ τῶν πόλεων Πτελεοῦ, Τευμησσοῦ καὶ Ὀγχηστοῦ, Β 697, Ὑμ. Απ. 224, Ὑ. Ἑρμ. 88.

Λέχος, εος, τό, (**λέχω**)· 1) κοίτη, κλίνη, Ὁμ. πλχ. οὐ μόνον ἑνικ. ἀλλὰ καὶ πληθ. ἐπί τε τῆς σημασίας τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς κοίτης, εὐνῆς, τοῦ στρώματος, Γ 391, α 440, Σ 233, 352, α 366, δ 730 κ.ἀ., η 340, ψ 179 (ἔνθα συνάπτεται μετὰ τῆς «-εὐνῆς»). Ἰδίως α') ἡ συζυγικὴ κοίτη, Γ 411, Θ 291, Ο 39, θ 269· ὅθεν συνουσία, ἐν ταῖς σεμνολογικαῖς φράσεσι, «-λέχος πορσύνειν, λέχος ἀντιᾶν» Α 31, γ 403 (ἔνθα συνάπτεται μετὰ τῆς «-εὐνῆς» εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν· ὡσαύτως καὶ η 347)· β'.) τὸ νεκροκράββατον, ἐν ᾧ ἐκτίθεται ὁ νεκρός, Σ 233, Φ 124, Ω 589 κ. ἀ.— Ἐπίρ. **λέχοσδε** εἰς τὴν κλίνην, Γ 447.

Λέχω (λέχος, Cectus, Ciegen,) Α') ἐνεργ. μόν. ἀόρ. ἔλεξα, προστ. λέξον= βάλλω νὰ πλαγιάσῃ, κοιμίζω τινά. Β') μέσον, μέλλ. λέξομαι, ἀόρ. ἐλέξατο καὶ συγκεκομ. ἀόρ. β' ἐλέγμην προστ. λέξο κ 320 καὶ λέξεο Ι 617=κατακλίνομαι, πλαγιάζω, στρατοπεδεύω Θ 519.

Λέων, οντος, ὁ, δοτ. πληθ. λείουσι, λέων, λεοντάρι, Γ 23, Ζ 181 κ. ἀ., πολλάκις λαμβάνεται εἰς τὰς παρομοιώσεις τῶν ἡρώων Ε 299, 782, ζ 130 κ. ἀ. Ἅπαξ μόνον τίθεται τὸ ἀρσενικὸν ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ λέαινα, οἷον «-Ζεύς σε λέοντα γυναιξὶ θῆκε» λέγει ἡ Ἥρα πρὸς τὴν Ἄρτεμιν, εἰς τὰ βέλη τῆς ὁποίας ἀπεδίδετο ὁ αἰφνίδιος θάνατος τῶν γυναικῶν, Φ 483.

Λήγω, μέλ. λήξω, ἀόρ. ἔληξα, καὶ λῆξα. 1) ἀμετάβ. παύω, καταπαύω, τελειώνω, ἀπολελ. Σ 248, «-ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι» Ι 97. Συντάσσεται α') μετὰ γεν. πράγματος «-χόλοιο, ἔριδος, φόνοιο, χοροῖο, ἀπατάων» Α 224, 319, Γ 394, Ζ 107, ν 294 κ. ἀ.· β') μετὰ μετοχ. «-λήγω ἀείδων» παύω τοῦ νὰ ψάλλω, Ι 191, θ 87, «-ἐναρίζων» Φ 224, Ὑμ. Ἀπ. 177. 2) μεταβ. α') καταπαύω τι, ὅ ἐ. κάμνω τι νὰ παύσῃ, κατευνάζω, καταστέλλω, «-μένος» Ν 424, Φ 305· β') τί τινος, ἀποτρέπω, απομακρύνω τι ἀπό τινος, «-λήγειν χεῖρας φόνοιο» χ 63.

Λήδη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, γυνὴ τοῦ Τυνδάρεω, ἐκ μὲν τοῦ Διός, συνελθόντος μετ' αὐτῆς ὑπὸ μορφὴν κύκνου, μήτηρ τῆς Ἑλένης, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, λ 298, ἐκ δὲ τοῦ Τυνδάρεω μήτηρ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Ληθάνω [. ◡ .], ἕτερος τύπος τοῦ **λανθάνω**, ἐν τμήσει, ἴδ. ἐκληθάνω.

Λήθη, ἡ, (λήθω), **λήθη, λησμονησιά**, Β 33 †.

Λῆθος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐν Λαρίσσῃ, Β 843, Ρ 288.

Λήθω, ἴδ. λανθάνω.

Λη(F)ιάς, άδος, ἡ, τύπος τοῦ θηλ. τοῦ **ληΐδιος** (ληίς), **ἡ αἰχμάλωτος**, Υ 193 †.

Λη(F)ιβότειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **ληιβοτὴρ** (λήιον), βόσκω), **ἡ βόσκουσα**, (τρώγουσα) **τὰ σπαρτά, καταστρεπτική**, «-σῦς» σ 29 †.

Λη(F)ίζομαι, ἀποθ. (ληίς), μέλ. ληίσομαι, ἀορ. α' ἐληισάμην, γ' ἐνικ. ληίσατο, **λεηλατῶ, ληστεύω, αἰχμαλωτίζω, λαφυραγωγῶ**, ἐπὶ προσώπων «-τινά», Σ 28, α 398, καὶ ἐπὶ πραγμάτων «-τί», ψ 357.

Λή(F)ιον [. ◡ .], τό, **χωράφι, σπαρτόν, ἀγρός**, Β 147, ι 134.

Λη(F)ίς, ίδος, ἡ, ἀντὶ τοῦ **λεία** (λάFω) **λεία, λάφυρα**, εἴτε ἄνθρωποι καὶ ζῷα εἶνε τὰ αἰχμαλωτιζόμενα, Ι 138, 280, γ 106 κ. ἀ., εἴτε πράγματα, κ 41, «-ληίδα πολλήν» Λ 677, Μ 7.

Λη(F)ιστήρ, ῆρος, ὁ, (ληίζομαι), **ληστής, λαφυραγωγός**, ἰδίως **πειρατής**, *Ὀδ. γ 73, ι 254, ρ 425. Ὡς ἐπίθετον «-ληιστῆρσιν Ταφίοισιν» π 426. = Ἡ ληστεία καὶ πειρατεία ἐθεωρεῖτο ἐπὶ τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων ὄχι τι αἰσχρόν, πρβλ. Θουκ. Α', 5, (ἐν ο 427 ληFίστορες).

***Λη(F)ιστής, οῦ**, ὁ = **ληιστήρ**, *Υμ. 6, 7.

Λη(F)ιστός, ή, όν (ληίζομαι), καὶ κατὰ συστολὴν **λεϊστός, αἰχμάλωτος, ληστευθείς**, «-βόες» Ι 406, ἢ **ληστευτός**, δυνάμενος νὰ ληστευθῇ, «-ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή, οὔθ' ἑλετή» Ι 408, πρβλ. ἑλετός.

Λη(F)ίστωρ, ορος, = **ληιστήρ**, ο 427 †.

Λη(F)ῖτις, ιδος, ἡ, (ληίς), οἱονεὶ **λαφυροδότις**, ἡ τὴν λεηλασίαν ἐφορεύουσα καὶ βοηθοῦσα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Κ 460 †.

Λήιτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλεκτρύωνος, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ, Β 494, Ζ 35, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος τρωθείς, Ρ 601.

Λήκυθος [. ◡ .], ἡ, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, **λαδικό, ρογί**, *Ὀδ. ζ 79, 215.

***Λήλαντον πεδίον**, εὔφορος πεδιὰς ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Εὐβοίας μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Ἐρετρίας παρὰ τὸν ποταμὸν Λήλαντον, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς καὶ μεταλλεῖα σιδήρου, *Υ. Ἀπ. 220.

Λῆμνος, ἡ, νῆσος πρὸς Β. τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Θρᾳκικῆς παραλίας, ἐπὶ Ὁμ. ἔχουσα ἴσως καὶ πόλιν ὁμώνυμον, «-Λῆμνος, πόλις Θόαντος» Ξ 230, πρβλ. καὶ 281. Ἕνεκα τοῦ Ἡφαιστείου ὄρους Μοσύχλου ἐθεωρεῖτο ἱερὰ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῶν Καβείρων Α 593, Β 722, θ 283.

***Ληνός**, ἡ καὶ ὁ, **σκάφη, γοῦρνα**, ἰδίως δὲ ἡ πρὸς πότισιν τῶν κτηνῶν, **ποτίστρα**. *Υ. Ἑρμ. 104.

***Λησίμβροτος, ον**, κυρ. ὁ λανθάνων τοὺς **βροτούς**, διαφεύγων αὐτῶν τὴν προσοχήν, **ἀπατεών, κλέπτης**, μόνον *Υ. Ἑρμ. 339.

Λήσω, λήσομαι, ἴδ. λανθάνω.

***Λητοΐδης, ου**, ὁ, υἱὸς τῆς Λητοῦς, ὁ **Ἀπόλλων**, *Υ. Ἑρμ. 158, 253.

Λητώ, οῦς, ἡ κλ. Λητοῖ, θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Α 9, λ 318. Θερα-

πεύει τὰς πληγὰς τοῦ Αἰνείου, Ε 447. Πορευομένη δὲ εἰς τοὺς Δελφοὺς παραβιάζεται καθ'ὁδὸν ὑπὸ τοῦ Τιτυοῦ, λ 580.

Λιάζομαι, ἀποθ, μὲ παθ. ἀόρ. ἐλιάσθην καὶ ἀναύξ. λιάσθην. 1) ἐκτρέπομαι, παρεκκλίνω, παραμερίζω, ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπολελ. «ὕπαιθα» Ο 520, Φ 255, «δεῦρο λιάσθης» ἐνταῦθα ὑπεχώρησας, Χ 12. Ὡσαύτως καὶ «νόσφι λιασθείς» Α 349, Λ 80 κ. ἀ., μετὰ προθέσεως, οἷον «ἐκ ποταμοῖο, ἀπὸ πυρκαϊῆς» ε 462, Ψ 231, μετὰ μόνης γεν. Φ 255· «ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα» πέριξ αὐτῶν ὑπεχώρει τὸ κῦμα, Ω 96. «λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων» (τὸ εἴδωλον) ἐξηφανίσθη, ἔγεινεν ἄφαντον εἰς τὸν ἀέρα, δ 838. 2) κλίνω πρὸς τὰ κάτω, γέρνω, ἐπομ. πίπτω, καταπίπτω, Υ 418, «προτὶ γαίῃ» Υ 420, «πρηνὴς ἐλιάσθη» Ο 543, «πτερὰ λίασθεν» (ἀντὶ τοῦ ἐλιάσθησαν), κατέπεσαν παρέλυσαν Ψ 879.— Τῆς Ὀδ. μόνον ἔνθα ἀνωτέρω.

Λιαρός [⏑ ⏑ .], ή, όν, (χλιαίνω, ἰαίνω;), ὑπόθερμος, χλιαρός, χλιός, «αἷμα, ὕδωρ» Λ 477, 830, 846, Χ 149, ω 45, «οὖρος» εὐκραής, ε 268. Μεταφ. ἤπιος, γλυκύς, εὐάρεστος, «ὕπνος» Ξ 164.

Λιβύη [⏑ ⏑ .], ἡ, Λιβύα, παρ' Ὁμ. ἡ πρὸς Δ. τῆς Αἰγύπτου χώρα μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὀδ. δ 85, ξ 295.

Λίγα [⏑ ⏑], ἐπίρ. ἐκ τοῦ λιγύς, ἀντὶ τοῦ λίγεα, λιγέως, λιγυρῶς, ὀξυφώνως, «κωκύω» Τ 284, δ 259, θ 527 κ. ἀ. «ἀείδω» κ 254.

Λιγαίνω [⏑ . .] (λιγύς), φωνάζω ὀξέως, μεγαλοφώνως, κηρύσσω, διαλαλῶ, ἐπὶ κηρύκων, Λ 685 †.

Λίγγω, ἀόρ. ἀναύξ. λίγξε, βούζω, βομβῶ, Δ 125 †.

Λίγδην ἐπίρ. ἐπιπολαίως, ἀκροθιγῶς, ξώδερμα «βάλλω χεῖρα» χ 278 †.

Λιγέως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ λιγύς, ὅπ. ἴδε.

***Λιγύμολπος** [⏑ ⏑ . .], ον, λιγέως μέλπων ἢ ψάλλων, ὑψίφωνος ψάλτης, «Νύμφαι» Ὕμ. 18, 16.

Λιγυπνείων [⏑ ⏑ . .], οντος, ὁ λιγέως πνέων, συρίζων, «ἀήτης» δ 567 †.

Λιγύπνοιος [⏑ . . .], ον, (λιγ. πνοιή) =λιγυπνείων, μόνον Ὕ. Ἀπ. 28.

Λιγυρός [⏑ ⏑ .], ή, όν, λιγυρός, ὀξύς, συρίζων, βοΐζων περὶ ἀνέμου, Ε 526, Ν 590, Ψ 215, ἐπὶ τῆς μάστιγος, Λ 532, ἐπὶ τοῦ ὀξέος κελαδήματος τῶν πτηνῶν, Ξ 290· «ἀοιδή» τὸ τῶν Σειρήνων λιγυρὸν ᾆσμα, μ 44, 183.

Λιγύς [⏑ ⏑], λίγεια, λιγύ, λιγυρός, ἐπὶ παντὸς ὀξέος καὶ διαπεραστικοῦ τόνου, ὑψηλῆς φωνῆς. 1) ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ἀνέμου, συρίζων, Ν 334, γ 176 κ. ἀ. φόρμιγγος, ὀξύτονος, Ι 186, θ 67, 261, Χ 332 κ. ἀ. 2) ἐπὶ ἐμψύχων, ὀξύφωνος, ὑψίφωνος, οἷον ἐπὶ τῶν Μουσῶν, ω 62, Ὕμ. 13, 3. Ἰδίως «λ. ἀγορητής» βροντώδης, εὔγλωττος ῥήτωρ, οἷος ὁ Νέστωρ, Α 248, υ 274 κ. ἀ. — Ἐπίρ. λιγέως, «λιγέως φυσᾶν» Ψ 218, «λ. ἀγορεύω» Γ 214· ἰδίως «λ. κλαίω» Τ 5, κ 201 κ. ἀ.

Λιγύφθογγος [⏑ . . .], ον, ὀξύφωνος, μεγαλόφωνος, ἐπίθ. τῶν κηρύκων, Β 50, Ι 10 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον 6 6.

Λιγύφωνος [⏑ ⏑ . .], ον, (λιγ. φωνή), ὀξύφωνος, ὀξύτονος, «ἑταίρη» λέγεται ἡ κιθάρα, Ὕ. Ἑρμ. 478, «ἅρπη» ὀξέως κρώζουσα, Τ 350 †.

Λίζω, ἴδ. λίγγω.

Λίαν, (λιλαίομαι, λῆν) ἀντὶ τοῦ λίαν, ἐπίρ. 1) εὐχαρίστως, πολύ, παραπολύ, περισσῶς, καθ' ὑπερβολήν. ὑπὲρ τὸ δέον, ἀντὶ τοῦ μετέπειτα ἄγαν, μετὰ ρημ. καὶ ἐπιθ. «-λίην μαίνεται» Ζ 100, πρβλ. 486, «-λίην γὰρ μέγα εἶπες» γ 227, «-νήπιός εἰς λίην τόσον» εἶσαι τόσον πολὺ νήπιος, δ 371, ν 421 κ. ἀ. «-μήτι λίην προκαλίζεο» μὴ προκάλει τόσον πολύ, τόσον θρασέως, ι 25, σφόδρα, «-οὔ τι λίην» Ν 284, Ξ 368 «-οὐδὲ λίην λυπρή» ν 243, «-λίην γὰρ κατὰ κόσμον ἀείδεις», πολὺ κατὰ τάξιν, πολὺ καθὼς πρέπει, θ 489, «οὐδέ τι λίην οὕτω νώνυμος» ν 238, πρβλ. ο 405. 2) Πολλάκις τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως ἐμφατικῶς τὸ «-καὶ λίην» ἀντὶ τοῦ καὶ μάλα τῶν Ἀττικῶν, πολὺ μάλιστα, βεβαίως, ὢ ἐξ ἅπαντος «-καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν» βεβαίως (ἐξ ἅπαντος) οὗτος ἤθελεν ἀπολέσῃ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωήν του, Θ 358, «-καὶ λίην σε οὔτε εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ» οὐδέποτε βεβαίως πρότερον οὔτε κτλ Α 553, «-καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ» εἰς πολὺ μάλιστα πρέποντα (δίκαιον) ὄλεθρον κεῖται ἐκεῖνος, α 46, πρβλ. γ 203, ι 477, λ 181. ν 393, π 37 κ. ἀ. Τὸ ι ἐκ τῶν 42 χωρίων, ἔνθα τὸ «-λίην» εὑρίσκεται παρ' Ὁμ., ἐν μὲν τοῖς 32 εἶνε μακρόν, ἐν δὲ τοῖς 10 βραχὺ ἐν τοῖς ἑξῆς συνδυασμοῖς «-ἀλλὰ λ.» Ζ 486, ι 229, π 243, «-οὔτε λ.» σ 20, «-μήτ' ἄρ τι λ.» Φ 289· ἔτι δὲ «ξεῖνε λ. τόσον» δ 371 καὶ «-κεῖνός γε λ.» ν 421. Πιθανώτερον λοιπὸν ὅτι τὸ ι εἶνε φύσει μακρόν, συστελλόμενον ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις, ἢ ὅτι ἐν ἄρσει μὲν μακρὸν ἐν θέσει δὲ βραχύ, πρὸς ὃ φανερῶς ἀντιμάχεται ὅ τε συνδυασμὸς «-καὶ λίην» ἐν ἀρχῇ στίχου καὶ τὰ η 231, ο 405, π 86.

Λίθαξ, ακος, ὁ, ἡ, (λίθος), «-πέτρη» ε 415 †, λιθώδης, ἤτοι ἡ τραχεῖα, σκληρά, (‖ . ἢ κατὰ τὸν Εὐστ. ἡ πολλὰς προβολὰς ὀξείας εἴτουν λιθιδίων ἐκφύματα περὶ αὐτὴν ἔχουσα).

Λιθάς [⏑ ⏑], **ἄδος**, ἡ, = **λίθος**, πέτρα, βράχος, *Ὀδ. ξ 36. ψ 193 (‖ . Πρβλ. τὸ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτ. Λιθάδα, (τὸ ἀρχαῖον Κήναιον), ὅπερ ὀρθότερον ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸν ποιητικόν τοῦτον τύπον, ἢ παρὰ τὰς Λιχάδας νήσους.

Λίθεος [– . .], **η, ον** (λίθος), λίθινος, πέτρινος, μόνον Ψ 202, ν 107.

***Λιθόρρινος** [⏑ . – .] (λ. ρινός), οἱονεὶ λιθόδερμος, σκληρόδερμος, λιθόσκεπής, ἐπίθ. τῆς χελώνης, Ὕ. Ἑρμ. 48.

Λίθος [⏑ .], ὁ, ἀλλὰ καὶ ἡ, ἐν τῷ Μ 287 καὶ τ 494. 1) πέτρα, λιθάρι, Π 212 κ. πλχ. «-ξεστός» Ζ 244 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ λιθίνων εἰδωλίων, Σ 504, γ 406. Ἰδίως δὲ οἱ κατὰ γῆς λίθοι δι' ὧν λιθοβολοῦσιν ἀλλήλους οἱ μαχόμενοι, Η 164 κ. πλχ. ἔτι δὲ τὸ ἰδίως ἐν τῇ καθομ. λιθάρι ὁ λίθινος δίσκος ὁ κατὰ τοὺς ἀγῶνας συνήθης, θ 190· ὡς σύμβολον τοῦ σκληροῦ καὶ ἀναισθήτου, Δ 510, ψ 103, καὶ τοῦ στερεοῦ, τ 494, «-λαοὺς λίθους ποίησε» εἰς λίθους μετέβαλεν, Ω 611 (‖ . συμβολικῶς εἰς ἔκφρασιν τῆς ἀναισθησίας καὶ σκληρότητος) 6') ὁ βράχος, γ 296, ν 156, (Παρὰ τοῖς μετέπειτα τὸ θηλ. ἡ λίθος σημαίνει τὸν πολύτιμον λίθον, τὸ πετράδι.

Λικμάω (λικμός = λίκνον) διὰ τοῦ λικμητῆρος καθαρίζω τὸν σῖτον λιχμίζω, «-καρπόν» Ε 500 †. Ἐκ τούτου

Λικμητήρ, ῆρος, ὁ, τὸ λιχμητῆρι Ν 590 †.

***Λίκνον**, τό, κούνια. Ἦτο δὲ τὸ πάλαι πιθανῶς πλεκτόν, Ὕ. Ἑρμ. 21. 63 κ. ἀ.

Λικριφὶς [. ◡ –], ἐπίρ. πλαγίως, πρὸς τὰ πλάγια, «-ἀΐξας» μόνον Ξ 463 καὶ τ 451.

Λικύμνιος [◡ . ◡ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Μιδείας, θεῖος τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς κατὰ λάθος ὑπὸ τοῦ Τληπολέμου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, Β 663.

Λίλαια [◡ . .], ἡ, πόλ. τῆς Φωκίδος ἐπί τινος τῶν πηγῶν τοῦ Κηφισσοῦ, Β 523.

Λιλαίομαι, ἀποθ. (λιλάσjομαι) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι· α') συνήθ. μετ' ἀπαρεμφ. Ξ 331, Υ 76, υ 27 κ. ἀ., ἰδίως «-λιλαιομένη πόσιν εἶναι» ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦνε σύζυγός της, α 15, ι 30 κ. ἀ. τίθεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων ὑποκειμένων, οἷον τοῦ δόρατος, Φ 168, πρβλ. Λ 574, Ο 317· β') μετὰ γεν. «-πολέμοιο» Γ 133, «-βιότοιο» μ 328, ω 536, «-ὁδοῖο» α 315, «-δόρποιο» ν 31 (πρβλ. λελίημαι).

Λιμὴν [◡ .], ένος (λίμνη), ὁ, δοτ. πληθ. λιμένεσσι, Ψ 745, ἀλλὰ καὶ λιμέσιν, Μ 284, λιμήν, καὶ ἐν γένε: κόλπος, Α 432, δ 391 κ. πλχ. «-λιμένες θαλάσσης» ε 418, 440, πρβλ. ὅρμος.—Τῆς Ἰλ. μόνον ἔνθ. ἀνωτ.

Λίμνη, ἡ, (λείβω)· α') λίμνη, «-Βοιβηΐς, Γυγαίη, Κηφισίς» Β 711, 865, Ε 709· β') τὸ ἐκ πλημμύρας ποταμοῦ λιμνάζον ὕδωρ, τέναγος, ἕλος, βάλτος Φ 317· γ') ἡ θάλασσα ἡ περικεκλεισμένη ἐν κόλπῳ ἢ μεταξὺ νήσων, Φ 21, 32, Ω 79, «-περικαλλής» γ 1.

***Λιμνοχαρὴς** [. . ◡ .], ές, γεν. έος (λ. χαίρω), ὁ ἐν ταῖς λίμναις (βάλτοις) χαίρων, ἐπίθ. βατράχου ἐν τῇ Βατρ. 12.

***Λιμνόχαρις** [. . ◡ .], ὁ, οἱονεὶ Φιλόλιμνος, κύρ. ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατρ. 216.

Λιμνώρεια, ἡ, θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Σ 41.

Λιμὸς [– .], ὁ, πεῖνα, σιτοδεία, Τ 166, δ 369 κ. ἀ. τῆς Ὀδ. Θηλυκὸν εὑρίσκεται ἐν τῷ Ὕ. Δήμ. 312, κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς Δωρικῶς.

Λίνδος, ἡ, πόλις τῆς Ῥόδου ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ σήμερον Λίνδος, Β 656.

Λινοθώρηξ [◡ . . .], ηκος, ὁ, ἔχων, φορῶν λινοῦν θώρακα, ἐπίθ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως καὶ τοῦ Ἀμφίου, μόνον Β 529, 830.

Λίνον [◡ .], τό, κατ' ἀρχὰς τὸ φυτόν, τὸ λινάρι, ἔπειτα πᾶν ὅ,τι ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζεται· ὅθεν α') κλωστὴ λινῆ, νῆμα, κανάπι, σπάγος, ἰδίως ἡ ὁρμιά, ὁρμίδι, πετονιὰ τῶν ἁλιέων, Π 408· τροπ. τὸ νῆμα τῆς ζωῆς, τὸ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν κλωθόμενον, Υ 128, Ω 210, η 198· β') τὸ δίκτυον τὸ τῶν ἁλιέων, Ε 487· γ') ὕφασμα λινοῦν, λινὸ (πανί), ν 73, 118, περὶ σινδόνος «-λίνοιο ἄωτον» τὸ λεπτότατον λινοῦν ὕφασμα, Ι 661 (ἴδ. ἄωτον). Ὁ πληθ. ἐν τῷ Ὕ. Ἀπ. 104.

Λίνος, ὁ, τὸ τοῦ Λίνου ᾆσμα, δημοτικόν τι ᾆσμα ἀρχαιότατον, «-λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν» ὡραῖα συγχρόνως ἔψαλλε τὸν λίνον, τὸ ᾆσμα δηλ. (ὁ παῖς), ἢ κατ' ἄλλους συνάπτοντας τὸ «-καλόν» μετὰ τοῦ «λίνον»; ὡραῖον ᾆσμα (ἢ τὸ ὡραῖον ᾆσμα)συγχρόνως ἔψαλλεν (ὁ παῖς), Σ 570.Περὶ τοῦ εἴδους τούτου τοῦ ᾄσματος, ὡς καὶ περὶ τοῦ Λίνου τοῦ ἐν αὐτῷ ᾀδομένου, οὐδὲν σχεδὸν βέβαιον ἐξάγεται ἐξ ὅσων ἡμῖν οἱ ἀρχαῖοι παρέδωκαν. Ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων οἱ μὲν συμφωνοῦντες πρὸς τοὺς ἀρχαίους, οἱ δὲ νεωτερίζοντες οὐδὲν μᾶλλον πρὸς ἀλ-

λήλους ὁμολογοῦσιν, ἀλλ' οἱ μὲν θεωροῦσι τὸν Λίνον ἀρχαῖόν τινα ἥρωα καὶ περιβόητον ἀοιδόν, ὅστις δῆθεν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, διότι πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν φόρμιγγα χορδὰς ἀντὶ τῶν ἕως τότε συνήθων λινῶν νημάτων, καὶ ταφεὶς ἐν Θήβαις ἐτιμᾶτο κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν Μουσῶν μὲ θρηνώδεις ᾠδάς. Ἄλλοι δὲ μεταφέρουσι τὸν μῦθον τοῦτον εἰς χωρικόν τινα νεανίαν υἱὸν τῆς Οὐρανίας (κατὰ τὸν Παυσ. 9, 29, 3 υἱὸν τοῦ Ἀμφιμάρου καὶ τῆς Οὐρανίας, ἔγγονον τοῦ Ποσειδῶνος) ἔξοχον μουσικόν. Ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Λίνου ρητῶς διακρίνεται (Θεοκρ. Εἰδύλ. 24, 103, Ἀπολλοδ. 2, 4, 9) ὁ Θηβαῖος ἀοιδὸς Λίνος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Καλλιόπης, ὁ τὸν Ἡρακλῆ τὴν μουσικὴν διδάξας. Ἐκ πάντων τῶν εἰρημένων ἐξάγεται ὅτι ὁ λίνος ἦτο θρηνητικόν τι ᾆσμα (ὡς φαίνεται καὶ ἐκ περισωθέντος ἀποσπάσματος, καὶ κατ' ἀρχὰς μέν, ὡς καὶ ἄλλα τοιαῦτα, μόνον καθ' ὡρισμένας τινὰς θρησκευτικὰς τελετὰς ἐψάλλετο, ἔπειτα δὲ μετέπεσεν εἰς δημοτικὸν ᾆσμα. Ἄλλοι δὲ πάλιν εὑρίσκουσι τὴν ἀρχὴν τοῦ λίνου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πειθόμενοι εἰς τὰ τοῦ Ἡροδ. 2 79 καὶ Παυσ. 9, 29, 3, οἵτινες μνημονεύουσιν ὅμοιόν τι ᾆσμα, ἐν ᾧ θρηνεῖται Αἰγυπτίου τινὸς βασιλέως μονογενὴς υἱὸς προώρως ἀποθανών. Ὁ Ἡρόδοτ. τοὐλάχιστον λέγει ὅτι ὁ λίνος ἐψάλλετο καὶ ἐν Φοινίκῃ καὶ Κύπρῳ.

Λίπ' = 1) ἔλιπε ἴδε λείπω 2) λίπα ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Λίπα [⏑ .], παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐν ταῖς φράσεσι «-λίπ' ἐλαίῳ ἀλεῖψαι, ἀλείψασθαι» Σ 350, τ 505, Κ 577, Ξ 171, «-χρῖσαι, χρίσασθαι» γ 466, ζ 96, κ 364, 450 καὶ ἄνευ τοῦ «-ἐλαίῳ» οἷον «-λίπ' ἄλειψεν» ζ 227, ἀλείφω μὲ ἔλαιον ἄλλον ἢ ἐμαυτόν. Κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν παρ' Εὐστ. εἰς ζ 227 τὸ λίπα εἶνε κυρίως δοτ. τοῦ οὐδετέρου τὸ λίπα (=λίπος, ἄλειμμα, λάδι), γεν. αος, δοτ. λίπαϊ, λίπᾳ· μετέπειτα δὲ ὡς ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως ἡ δοτ. αὕτη συνεστάλη εἰς τὸ λίπα· τὸ δὲ «-ἔλαιον» εἶνε ἐπίθ. ἐκ τοῦ ἐλάα = ἐλαία· ὥστε τὸ «-λίπ' ἐλαίῳ» σημαίνει κυρίως μὲ λίπος ἐλάϊνον, μὲ ἐλαιόλαδον. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ λίπα ὡς ἐπίρρημα, ὁποῖον τὸ κρύφα, σῖγα, πύκα κ. ἄ. ἢ ὡς αἰτιατικοφανὲς ἐπίρρημα· ὥστε τὸ «-λίπ' ἀλείφω» σημαίνει λιπαρῶς ἀλείφω.

Λιπαροκρήδεμνος [⏑ ⏑ . . . .], ον, ἔχουσα λιπαρόν, τουτέστι λαμπρόν, ἀγλαόν, πολυτελὲς κρήδεμνον, κεφαλόδεσμον, «-Χάρις» Σ 382 †, «Ἑκάτη» Ὕ. Δήμ. 25.

Λιπαροπλόκαμος [⏑ ⏑ . . . .], ον, ἔχουσα λιπαροὺς πλοκάμους, τουτέστι μυρωμένους, λαδωμένους, γυαλιστερούς, Τ 126 †.

Λιπαρὸς [⏑ ⏑ .], ή, όν (λίπα) ὑπερθ. **λιπαρώτατος**. Ὕ. Ἀπ. 38 1) κυρ. λιπώδης, ἀλειμμένος μὲ ἔλαιον ἢ ἄλειμμα, λαδωμένος «-λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα», ο 332. 2) μεταφ. στιλπνός, γυαλιστερός, ὡς ὁ λαδωμένος, ἑπομ. α') ἐπὶ σώματος ὑγιοῦς καὶ ρωμαλέου, παχύς, εὔσαρκος, λεῖος, λαμπρός, ὡραῖος, «-πόδες», συνήθως οἱ τῶν ἀνδρῶν, Β 44 κ. ἄ., ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Ἥρας, Ξ 186· β') ἐπὶ πραγμάτων «-καλύπτρη» λαμπρά, πολυτελής, Χ 406. Ὡσαύτως «κρήδεμνα» α 334, π 416 κ. ἄ. τὸ δὲ ἐν τῇ ν 388 εἶνε αἱ λευκαὶ ἐπάλξεις· γ') τροπ. «-λιπαραὶ θέμιστες» παχέα δικαιώματα, παχεῖαι, ὅ ἐ. ἄφθονοι ἀπολαβαί, Ι 156, «-λιπ. γῆρας»

ἄνετον, εὔτυχὲς γῆρας, λ 136, τ 368, ψ 283. Ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπίρρημα «-λιπαρῶς γηράσκω» δ 210. Τὸ δὲ « λιπ. νῆσος» παχεῖα, εὔφορος, Ὕ. Ἀπ. 38.

Λιπόω [⏑ . .] (λίπα), εἶμαι παχύς, ὡραῖος, γυαλίζω, «-ἤ ὅτι οὐ λιπόω» παλαιὰ γραφὴ ἐν τῇ τ 72 †.

1. **Λὶς** (λίϝς), ἀντὶ τοῦ **λέων**, **λεοντάρι** ἐλλειπτικ. ὄνομα, ἐξ οὗ πλὴν τῆς ὀνομαστ. ἅπαξ μόνον ἡ αἰτ. εὑρίσκεται «-λῖν», Λ 480. (Ἡ αἰτ. λῖν περισπᾶται, διότι κατὰ τὸν Ἡρωδ. «-πᾶσα αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν»).

2. **Λὶς** [⏑], ἡ, (λισσός), ἀρχαῖος ἐπικὸς τύπος τοῦ ἐπιθέτου **λισσός**, **λιτός**, μόνον ἐν τῷ θηλ., λεῖος, **ὁμαλός**, **ὀλισθηρός**, **γλιστερὸς** καὶ μόνον ἐν τῇ φράσ. «-λὶς πέτρη» 'Οδ. μ 64, 79, καὶ οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ, ἴδ. καὶ τὴν ἑπομ. λ. ἐν τέλει.

3. (**Λίς**, ἢ **λί**, **λῖ**, ἴδ. τὸ τέλος) οὐσιαστ., ἐξ οὗ εὑρίσκεται μόνον δοτ. λιτὶ κα' πληθ. λῖτα (λίνον) **ὕφασμα λεῖον** καὶ **ὁμαλόν**, καὶ δὴ α') τὸ **λινοῦν σκέπασμα**, τὸ ἀμέσως ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων ἐφαπλούμενον, ἐφ' οὗ ἔπειτα ἀνεπετάννυντο οἱ πολύτιμοι τάπητες (τὰ ῥήγεα), **σινδών**, «-λῖτα ὑποπετάσσαι, ὑποβάλλειν» α 130, κ 353. (Ὁ Ἀθήναιος Α' σελ. 48 c λέγει «-Ὅμηρος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα λῖτα εἶναι φάσκει ἤτοι λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα, τὰ δὲ περιστρώματα ῥήγεα καλὰ πορφύρεα» πρβλ. Θουκυδ. Β' 97 «-ὅσα ὑφαντὰ καὶ λεῖα»,ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ: λεῖα=λιτὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὑφαντῶν καὶ πεποικιλμένων). β') **σκέπασμα**, **ἡ περικάλυμμα** τῶν ἁρμάτων, ὅταν ταῦτα ἦνε ἐν ἀχρηστίᾳ, « ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσας» Θ 441· γ') νεκρικὴ **σινδών**, **σάβανον**, ἐν ᾧ περιετυλίσσετο ὁ νεκρός, «-ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» Σ 352 καὶ δ') **σκέπασμα**, **σκέπη**, δι' οὗ καλύπτεταί τι τῶν ἱερῶν καὶ τιμίων, οἷον ἡ νεκρικὴ φιάλη, ἡ δεχομένη τὰ ὀστᾶ τοῦ ἀποθανόντος, Ψ 254. (Οἱ παλλαιοὶ γραμματικοὶ παραδέχονται ὡς ἐν. ὀνομαστικὴν οἱ μὲν τὸ **λῖτον**, οἱ δὲ τὸ **λιτόν**, οἵτινες καὶ τονίζουσι τὰ **λιτά**· τὸ δὲ λιτὶ θεωροῦσι μετάπλαστον δοτικὴν τοῦ αὐτοῦ τύπου.

Λίσσο(μαι) καὶ **λίτjομαι** μόνον Ὕμ. 15, 5· 18, 48· ἀποθ., παρατ. ἐλισσόμην Α 15 καὶ ἐλλισσόμην Ζ 45 λισσόμην ἀναύξ. Ι 59 καὶ θαμιστ. λισσέσκετο Ι 451, ἀόρ. α' ἐλισάμην, ἐλλισάμην λ 35, 273, προστ. λίσαι Α 394, ὑποτ. β' ἐνικ. λίσῃ κ 526, ἀόρ. β' ἐλιτόμην, ὅθεν εὐκτ. λιτοίμην ξ 406, ἀπαρεμφ. λιτέσθαι Π 47, δέομαι, παρακαλῶ, ἱκετεύω, ἀπολελ. Χ 91, β 68 κ. ἄ., καὶ μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου, Ὁμ. πλχ., καὶ μετὰ δοτ. εἰς ἔκφρασιν τοῦ μέσου, δι' οὗ «-ἐπέεσσι, εὐχῇσι, εὐχωλῇσι λιτῇσί τε» ζ 144, κ 526, λ 35 κ. ἄ. Εἰς ἔκφρασιν θερμῆς δεήσεως καὶ ἱκεσίας προστίθεται τὸ «-γούνων λαβὼν ἢ ἑλὼν» Ζ 45, Φ 71 κ. ἄ. ἢ ὁ ἐξορκισμὸς «ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων» διὰ τὴν ψυχήν σου, διὰ τὴν ψυχὴν τῶν γονέων σου κτλ., Ο 660, Χ 338, πρβλ. ο 261· ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόνης γεν, »-Ζηνὸς ἠδὲ Θέμιστος» ἐν ὀνόματι, δι' ἀγάπην τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμ. β 68, «-γούνων» Ι 451, χ 337. Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱκεσίας ἐκφέρεται α') κατ' ἀπαρμφ. «-οὔ σε λίσσομαι μένειν» Α 174, 283, Δ 379 κ. ἄ., Ι 511, θ 30

ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ «-ὅπως» γ 19, 327, θ 344· 6') «-οἷ αὐτῷ θάνατον λιτέσθαι» νὰ παρακαλέσῃ δι' (νὰ εὐχηθῇ εἰς) ἑαυτὸν θάνατον, Π 47· ἔτι δὲ μετ' αἰτιατ. πράγματος, «-ταῦτα οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι», 6 210, πρβλ. δ 347, ρ 138.

Λισσός, ἡ, ὃν (γλιτζος, λεῖος), λεῖος, ὁμαλός, γλιστερός, μόνον ἐν τῇ φρ. «-λισσὴ πέτρα» 'Οδ. γ 293, ε 412, πρβλ. 2 **λίς.**

Λιστρεύω, σκαλίζω «-φυτόν» ω 227. 'Εκ τοῦ

Λίστρον, τό, σκαλιστῆρι, ἢ κατὰ τὸν Εὐστ. πτύον σεσιδηρωμένον ἢ ξύστρον, δ.' οὗ ἀποξέονται τοῦ ἐδάφους αἱ ἀκαθαρσίαι, χ 455 †.

Λῖτα, ἴδ. 3 λίς.

Λιτανεύω [⏑ ⏑. .] (λιτή), ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ, ἀπολελ, η 145 καὶ μετ' αἰτ. I 581, X 414 κ. ἄ. «-γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν» θερμῶς, γονυκλιτῶς θὰ παρακαλέσωμεν, προσπέσωμεν, Ω 357 (ἴδ. λίσσομαι), καὶ μετ' ἀπαρμφ. Ψ 196. (Τὸ λ μετὰ τὴν αὔξησιν διπλασιάζεται, οἷον : ἐλλιτάνευε).

Λιτὴ [⏑ .], ἡ, (λίτομαι), δέησις, ἱκεσία, παράκλησις, «-λιτῇσι λίσσομαι» λ 34 †. Κατὰ πληθυντικὸν προσωποποιούμεναι αἱ Λιταὶ εἶνε ἐν τῇ μυθολογίᾳ θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἄτης, παριστάνουται τὰς αἰσχυντηλὰς καὶ πλήρεις μετανοίας παρακλήσεις τὰς μετά τινα διαπραχθεῖσαν ἁμαρτίαν ἐπιγινομένας. Ὁ ποιητὴς περιγράφει αὐτὰς ὡς παρθένους χωλάς, ρυτιδωμένας καὶ παραβλῶπας, αἵτινες ἀκολουθοῦσαι κατόπιν τῆς προτρεχούσης Ἄτης, θεραπεύουσιν αὐτῆς τὰς ἁμαρτίας καὶ βλάβας, I 502 ἑξ., πρβλ. **Ἄτη.**

Λιτί, ἴδ. 3 λίς.

***Λίτομαι**, ἴδ. λίσσομαι.

Λό' ἀντὶ τοῦ λόε, ἴδ. λούω.

Λοβός, ὁ, (πιθ. ἐκ τοῦ λείπω), τὸ κάτω μέρος τοῦ ὠτός, τὸ μαλακόν, Ξ 182 †, Ὑμ. 5, 8.

Λόγος, ὁ, (λέγω), λόγος πληθ. λόγια, Ο 393, α 56, Ὕ. Ἑρμ. 317, Βατρ. 144· παράδοσις, λόγος, Βατρ. 8. μαρ' Ὁμ. μόνον ἔνθα ἀνωτέρω.

***Λόγχη**, ἡ, λόγχη, τὸ δόρυ, Βατρ. 129.

Λό(F)ε, λοέσσαι, λοεσσάμενος, ἴδ. λούω.

Λο(F)ετρόν, τό, ἀντὶ τοῦ λουτρὸν (ὅπερ εὑρίσκεται ἐν τῷ Ὕ. Δήμ. 50) (λοέω), λουτρόν, λούσιμον, συνήθ. πληθ. Ψ 44, «-θερμὰ λοετρά», Ξ 6, X 444, θ 249, 451, «-λοετρὰ Ὠκεανοῖο» Σ 489, ε 475, ἴδ. ἄμμορος 1).

Λο(F)ετροχόος, ον, ἀντὶ τοῦ λουτροχόος, (λ. χέω) ὁ χέων λουτρόν, τουτέστιν ὕδωρ πρὸς λοῦσιν, «-τρίπους» λουτρικόν τι σκεῦος, ἐν ᾧ ἐθερμαίνετο καὶ ὅθεν ἐχύνετο τὸ ὕδωρ, λουτρικὸς λέβης, Σ 346, θ 435.—Ὡς οὐσιαστ. «-λοετροχόος» ἡ τὸ λουτρὸν παρασκευάζουσα θεράπαινίς, υ 297. (Τοῦτο κατά τι παλαιὸν σχόλιον «-ἴσως τινὶ πρὸς τὰ λουτρὰ ἀποδεδειγμένῃ (= διωρισμένῃ) γυναικί». Ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἑρμηνευταί, ἀκολουθοῦντες ἄλλο τι παλαιὸν σχόλιον : «-τῷ τὰ λουτρὰ παρέχοντι ἢ παρασκευάζοντι» ὑπολαμβάνουσι τὸν λοετροχόον γένους ἄρσεν. εὐτελῆ τινα ὑπηρέτην χύνοντα τὸ λουτρόν. Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰ κατὰ τὸ λουτρὸν παρασκευάζουσι παρ' Ὁμ. αἱ γυναῖκες· ἀλλ' ἴσως ἡ εὐτελὴς ὑπηρεσία τοῦ μεταφέρειν καὶ χέειν τὸ ἀκάθαρτον θερμὸν ὕδωρ εἰς τὴν ἀσάμινθον, ἦτο ἔργον τινὸς τῶν φαύλων δμώων, τοῦ λουτροχόου. Τὸ ἀμέσως ἑπόμενον «-ἠέ

τῷ ἄλλων δμώων, εἰ κτέ» οὔτε ἀναγκάζει, ἀλλ' οὔτε ἀντιμάχεται εἰς τὴν τοιαύτην ἑρμηνείαν τοῦ «-λοετροχόου).

Λοέω, ἴδ λούω.

Λοιβή, ἡ, (λείβω), κυρ. τὸ στάλαγμα, ἡ κατὰ μικρὸν ἔκχυσις, μόνον ἐπὶ θρησκευτικῆς τελετῆς, χοή, σπονδή, συνήθ. δι' οἴνου γινομένη, (πρβλ. σπονδή), συνάπτεται μετὰ τῆς «-κνίσης» σπονδὴ καὶ θυσία, Δ 49, Ι 500, Ω 70· ἀλλὰ καὶ τῆς κνίσης, ι 349.

Λοίγιος, ον, (λοιγὸς) ὀλέθριος, καταστρεπτικός, «-ἔργα» Ἰλ. Α 518. Τὸ οὐδ. ὡς οὐσιαστ. «-οἴω λοίγι' ἔσεσθαι» φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἦνε ὀλέθριον (πρᾶγμα) Φ 533, Ψ 310.

Λοιγός, ὁ, (συγγ. τῷ λυγρός), ὄλεθρος, καταστροφή, θάνατος εἴτε ἐκ νόσου εἴτε ἐν πολέμῳ, Ἰλ. Α 67, Ε 603, Ι 495, Ω 489, καταστροφὴ τῶν νηῶν, Π 80.

Λοιμός, ὁ, (λίμνη), νόσος ἐπιδημική, πανώλης, πανοῦκλα, Ἰλ. Α 61, 97.

Λοισθήιος, ον, εἰς τὸν τελευταῖον, ἔσχατον ἀνήκων, μόνον ἐπὶ τῶν ἄθλων, «-λοισθήιον ἄεθλον» τὸ τοῦ τελευταίου (τὸ τελευταῖον) βραβεῖον, Ἰλ. Ψ 785, καὶ ὡς οὐσιαστ. «-τὰ λοισθήια» τὸ τελευταῖον βραβεῖον (κατὰ τὸ πρωτεῖα, δευτερεῖα) Ψ 751.

Λοῖσθος, ον, (λοιπός). τελευταῖος, ἔσχατος. ὕστατος, Ψ 536 †.

Λοκροί, οἱ, κάτοικοι τῆς ἐν Ἑλλάδι Λοκρίδος, διαιρούμενοι εἰς δύω φυλάς, τοὺς Ὀπουντίους ἢ Ἐπικνημιδίους, τοὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κνημῖδος, καὶ τοὺς Ὀζόλας, τοὺς παρὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Τοὺς πρώτους μόνον μνημονεύει ὁ Ὁμ. Β 527. Ν 686, 712.

***Λοξοβάτης** [. . ⏑ .], ου, ὁ. λοξῶς βαίνων, ἢ βαδίζων, ἐπίθ. τοῦ καρκίνου, Βατρ. 297.

Λοπός, ὁ, (λέπω), φλοιός, φλοῦδα, τσέφλι, «-λ. κρομμύοιο» 233 †.

***Λουτρόν**, τό, ἴδ. λοετρόν.

Λούω, καὶ **λοέω**, καὶ **λό(ϝ)ω** (lavo) ἐξ οὗ α' ἐν. τοῦ παρατ. λόεον, δ 252 κ. ἀ., ἀορ. α' ἐνεργ. ἀπαρμφ. καὶ μετοχ. λοέσσαι, λοέσσας, καὶ μέσ. ἀόρ. λοέσσατο, λοεσσάμενος, καὶ μέσ. μέλ. λοέσσομαι, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου τύπου ***λουέω**, παρατ. ἐλούεον, Ὕμ. Δήμ. 290, καὶ ἐκ τοῦ θεματικωτέρου τύπου **λόω**, παρατ. λόε, κ 361, καὶ γ' πληθ. λόον, Ὕ. Ἀπ. 120. Ἔτι δὲ μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ. καὶ τοὺς συνήθεις τύπους: μέλ. λούσω, ἀόρ. ἔλουσα καὶ ἀναύξητος λοῦσα. Μέσ. λούεσθαι, ἀόρ. ἐλουσάμην καὶ ἀναύξητος λουσάμην· παρακ. παθ. λέλουμαι, μετ. λελουμένος, Ε 6, ἔτι δὲ καὶ τὸν συνῃρημένον ἢ κατ' ἄλλους συγκεκομμένον τύπον: λοῦσθαι (= λούεσθαι) ζ 216. — Σημ. λούω, Ε 905, γ 464 κ. ἀ. λούω τὸν νεκρόν, Σ 350, Ω 587 κ. ἀ. «-λ. τινὰ ποταμοῖο ῥοῇσιν» Π 669, 679 «-ἐν ποταμῷ» η 296 κ. ἀ., Ψ 282. — Μέσ. λούομαι, Ὁμ. πλχ. «-ἐν ποταμῷ» ζ 210 καὶ μόνον μετὰ γεν. «-ποταμοῖο» Ζ 508, Ο 265, Φ 560. Ὡσαύτως (ὁ Σείριος) «-λελουμένος Ὠκεανοῖο» λουσμένος ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀφ' οὗ λουσθῇ ἐν τῷ Ὠκ., τουτέστι κατὰ τὰς ἐπιτολάς του, Ε 6.

Λοφιή, (λόφος) ἡ, λοφιά, ἡ χαίτη, (ἡ ὀρθία καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν νώτων διήκουσα) τοῦ κάπρου, τ 446 †.

Λόφος, ὁ, 1) τράχηλος, αὐχήν, ὑποζυγίων, Ψ 508, ἢ ἀνθρώπων, Κ 573, 2) τῆς περικεφαλαίας ὁ λόφος, λοφίον, φοῦντα, ἥτις συνήθως ἦτο ἵππουρις, ἀλόγου οὐρά, Ζ 469, Π 138 ἢ καὶ ἐκ

χρωματισμένων τριχῶν συνέκειτο ὡς τῶν στρατιωτικῶν παρ' ἡμῖν νῦν, Ο 537, χ 124 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Οδ. ἔχει ταύτην τὴν σημ.)· ὁ δὲ λόφος τῆς 'Ηφαιστοτεύκτου περικεφαλαίας τοῦ 'Αχιλλέως ἦτο χρυσοῦς, Σ 612, πρβλ. Τ 382 ἑξ. 3) λόφος, ὕψωμα, λ 596, π 471, 'Υ. 'Απ. 520.

Λοχάω (λόχος). ἀόρ. ἀπαρμφ λοχῆσαι, μέσ. μέλ. λοχήσομαι, μέσ. ἀόρ. α' μετ. λοχησάμενος. 1) 'Ενεργ. α') ἀπολελ. ἐνεδρεύω, καρτερῶ, σταίνω καρτέρι, Σ 520· β') εἶμαι ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, εἶμαι εἰς τὸ καρτέρι, δ 847, ψ 53· γ') μετ' αἰτ. ἐνεδρεύω, τινά, ν 425, ξ 181, ο 28, π 369. 2) Μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐνεδρεύω, ἵσταμαι, μένω ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, δ 388, 463, 670, ν 288, μετ' αἰτ. καρτερῶ τινα, μόνον δ 670.

***Λοχεύω** (λέχος), τίκτω, γεννῶ, 'Υ. 'Ερμ. 230.

Λόχμη, ἡ, (λόχος), σύμφυτος τόπος, δάσος πυκνόν, λόγγος, τ 439 †.

Λόχονδε, ἐπίρ. εἰς ἐνέδραν, εἰς καρτέρι, Α 227, ξ 217.

Λόχος, ὁ, (λέχω). 1) ἐνέδρα, καρτέρι, καὶ α') τόπος, ἔνθα ἐνεδρεύει τις, Α 227, Λ 379, περὶ τοῦ δουρείου ἵππου «κοῖλος ἢ πυκνὸς λόχος» δ 277, θ 515, λ 525· β') ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνεδρεύειν, ἐνεδρεία, Σ 513, Ω 779, δ 441, «λόχος γέροντος» ὁ τρόπος τοῦ ἐνεδρεῦσαι τὸν γέροντα, δ 395· γ') ἐνέδρα, καρτέρι, ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀποτελούντων αὐτήν, «λόχον εἶσαι» σταίνω, Δ 392, Ζ 189, δ 531, «λόχον ἀνδρῶν ἑζομαι» πηγαίνω (ἵνα καθίσω) εἰς τὸ καρτέρι τῶν ἀνδρῶν, Ν 285, «μὴ λόχος εἰσέλθησι πόλιν» Θ 522.—"Οθεν ἐν γένει 2) πᾶν ὡπλισμένον πλῆθος, τάξις, στῖφος, πολεμιστῶν υ 49.

***Λύγξ**, ὁ, γεν. -γκός, ἡ λύγκα, θηρίον σαρκοβόρον, φημιζόμενον διὰ τὴν ὀξυδέρκειαν, 'Υμ. 18, 24.

Λύγος, ἡ, δένδρον ὅμοιον πρὸς τὴν ἰτέαν, ἔχον λίαν εὐκάμπτους κλάδους, λυγαριά, ἔπειτα δὲ «λύγοι» λέγονται καὶ οἱ κλάδοι τῆς λυγαριᾶς, βέργαις, χρήσιμοι εἰς δέσιν ἀντὶ τῶν σχοινίων, ι 427, κ 166, 'Υ. Δήμ. 6, 13. Τὸ τῆς Λ 105 «δίδη μόσχοισι λύγοισι» τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσι μετὰ τοῦ Σχολ. καὶ τοῦ 'Απολλων. «νέαις καὶ ἁπαλαῖς λύγοις» ὑπολαμβάνοντες τὸ μόσχος ἐπίθετον· τινὲς δὲ τὸ μὲν «μόσχοισι» θεωροῦσιν οὐσιαστ., τὸ δὲ «λύγοις» εἰδικώτερον προσδιορισμόν: μὲ κλάδους λυγαριᾶς, τρόπον τινὰ „μὲ κλαδιὰ λυγδναις" ἄλλοι δὲ ὑπολαμβάνουσι τὸ «λύγος» ἐπίθετον, εὐλύγιστος, ὅπερ ἔπειτα εἰς οὐσιαστικὸν μεταπεσὸν ἐσήμαινε, πάντα κλάδον νεόβλαστον καὶ μετέπειτα ἰδίως τὸν κλάδον τῆς λυγαριᾶς, ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν εὐλύγιστον. Οἱ ἀρχαῖοι ἑρμηνευταὶ πάντες συμφώνως ἀποδέχονται παρ' 'Ομ. τὴν οὐσιαστικὴν καὶ εἰδικὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Λυγρός, ή, όν, (lugeo, λευγαλέος) λυπηρός, θλιβερός, ἄθλιος, ἐλεεινός, δυστυχής· α') ἐπὶ ἀνθρωπίνων καταστάσεων «ὄλεθρος» Κ 174, «γῆρας» Ε 153 κ. ἀ., «νόστος» α 327, γ 132, ἄνευ οὐσιαστ. «λυγρά» ἄθλια πράγματα, ἐλεεινότης, ἀθλιότης, δυστυχία, Ω 531, ξ 226, «λυγρὰ τελοῦσιν» 134, δεινοπαθήματα, γ 303, «λύγρ' εἰδυῖα» λέγεται ἡ Κλυταιμνήστρα: ἡ λυπηρὰ καὶ ὀλέθρια διαλογιζομένη, λ 432· β') ἐπὶ πραγμάτων «εἵματα» ἐλεεινά, πενιχρά, π 457, ρ 203. Κατὰ τὸ φαινόμενον ἐνεργητ. ὀλέθριος, ἐπιβλαβής, «φάρμακα, γαστήρ» δ 230,

α 236, ρ 473, «-ἀγγελίῃ» λυπηρά, Ρ 642, «-ἕλκεα» Τ 49, «-σήματα» ὀλέθρια Ζ 168, «-πένθος» θλιβερὸν Χ 242 κ. ἄ., «-κήδεα» Σ 430, «-ὄλεθρος» γ 87 κ ἄ. τ. γ') ἐπὶ ἀνθρώπων ἐλεεινός, ἄθλιος, δειλός, Ν 119. 237, σ 107, καὶ μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν ὀλέθριος, κακός, ι 454. Ἐπίρ. λυγρῶς, ἀθλίως κτλ., «-πλήσσειν» Ε 763 †.

Λῦθεν, ἀντὶ τοῦ ἐλύθησαν, ἴδ. λύω.

Λύθρον, τό, ἢ **λύθρος**, ὁ (lues) κυρίως πᾶν ὅ,τι μιαίνει, μολύνει, κηλιδώνει λερώνει, ἰδίως δὲ τὸ αἷμα· παρ' Ὁμ. δὲ τὸ ἐκ τῶν πληγῶν ἐξερχόμενον αἷμα, φονικὸν αἷμα, καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικοὺς τὸ αἵματι ἀναμεμιγμένον χῶμα, ὅθεν καὶ συνάπτεται μὲ τὸ αἷμα, «-λύθρῳ ἐπαλάσσετο χεῖρας» Λ 169, Υ 503, «-αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένος» Ζ 268, χ 402, ψ 48. (Ἐπειδὴ παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ δοτ. εὑρίσκεται, τὸ γένος εἶνε ἀδιάγνωστον· οἱ δὲ μεταγενέστεροι μεταχειρίζονται τὴν λ. ὁτὲ μὲν ἀρσενικῶς, ὁτὲ δὲ οὐδετέρως).

Λυκάβας [◡◡‑.], **αντος**, (lux, βαίνω) ὁ, **ἐνιαυτός**, ἔτος, *Ὀδ. ξ 161, τ 306.

Λύκαστος, ἡ, πόλις τῆς Κρήτης κατὰ τὰ νότια τῆς νήσου, Β 647.

Λυκάων [◡–.], **ονος**, 1) βασιλεὺς τῆς Λυκίας, υἱὸς τοῦ Πινδάρου, Β 826, Δ 88. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης, Γ 333, ὃς αἰχμαλωτίσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπώλησεν εἰς τὴν Λῆμνον· ἐκεῖθεν δὲ δραπετεύσας τέλος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Φ 34 ἑξ.

Λυκέη [◡. .], (λύκος) ἡ, ἐξυπακουομένου τοῦ ὀνόματος: δορά, τὸ δέρμα τοῦ λύκου, Κ 459 †.

Λυκηγενής [◡. . .], **έος**, (lux), ὁ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Δ 101, 119, οἱονεὶ φωτογενής, διότι ὁ Ἀπόλλων εἶνε θεὸς τοῦ φωτός, οἷος περιγράφεται ἐν Ὕ. Ἀπ. 440 ἑξ.

Λυκίη [◡◡.], ἡ, 1) ἡ Λυκία, ἡ χώρα ἡ κατὰ τὴν νότιον παραλίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ τῆς Καρίας καὶ Παμφυλίας. Γ 877.—Παρ' Ὁμ. λέγεται προσέτι καὶ 2) στενή τις χώρα παρὰ τὸν Αἴσηπον ποταμὸν κατὰ τὴν ὑπώρειαν ἑνὸς τῶν βορείων κλάδων τῆς Ἴδης, πόλιν ἔχουσα τὴν Ζέλειαν, Ε 173, πρβλ. 105 καὶ Στράβ. 12, 4, 6. —13, 1, 7. 9. 33. Οἱ κάτοικοι ταύτης τῆς χώρας ὀνομάζονται καὶ αὐτοὶ Τρῶες, Β 826, ἴσως διότι ἦσαν ὑπήκοοι τῶν Τρώων. Ὁ Εὐστάθ. ὀνομάζει αὐτὴν Μικρὰν Λυκίαν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς ἄλλης τῆς Μεγάλης Λυκίας, τῆς πρὸς τὰ νότια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τὸ ὄνομα Λυκία ἔχει στενὴν σχέσιν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος (ὅστις ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐλατρεύετο ἐκεῖ ὡς θεὸς τοῦ φωτὸς) λύκειος, λυκηγενής· ὅθεν κυρ. σημ. φωτεινὴν χώραν. Ἐκ τούτου ἐπίρ. **Λυκίηθεν**, ἐκ Λυκίας, Α 105 καὶ **Λυκίηνδε**, εἰς Λυκίαν, Ζ 168.

Λύκιοι, οἱ, κάτοικοι τῆς 1) Λυκίας, ἴδ. τὴν λ., Β 876 κ. ἄλλοθι πολλαχ. τῆς Ἰλ., ἀρχηγὸν ἔχοντες ἐν τῷ Τρωικῷ πολέμῳ τὸν Σαρπηδόνα. Οἱ δὲ κάτοικοι τῆς 2) Λυκίας, οἱ τὸν Πάνδαρον ἀρχηγὸν ἔχοντες φαίνεται ὅτι δὲν μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα· διότι ὅπου μνημονεύονται Λύκιοι καὶ Τρῶες, (Δ 197. Ζ 78, Λ 285, Ο 424) ἢ Λύκιοι καὶ Τρῶες καὶ Δάρδανοι (Λ 286, Ο 425), ἐκεῖ ἐννοοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς μεγάλης Λυκίας τῆς κατὰ τὰ νότια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (πρβλ. «-μέγα ἔθνος Λυκίων» Μ 330

346 ἑξ.), ὡς οἱ κυριώτατοι τῶν ἐπικούρων καὶ τρόπον τινὰ παραστάται αὐτῶν. Διὸ καὶ «-ἴφθιμοι, ἀντίθεοι» λέγονται, Μ 317, 408.

Λυκομήδης, ους, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρέοντος, Βοιωτός, Ι 84, Μ 366, Ρ 345.

Λυκό(F)οργος, ὁ, (λύκους ἐγκλείων= ἐν τῷ βόθρῳ συλλαμβάνων), ἀντὶ τοῦ **Λυκοῦργος**. 1) υἱὸς τοῦ Δρύαντος, βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Ἠδώνων, ὅστις ἠτίμασε τὸν Διόνυσον· διότι τοσοῦτον αὐτὸν κατεδίωξε, θορυβωδῶς περιφερόμενον ἐν τῷ ὄρει Νύσῃ μετὰ τῶν ὀρεάδων νυμφῶν (τῶν Βακχῶν), ὥστε τὸν ἠνάγκασε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς τὴν Θέτιν. Πρὸς τιμωρίαν ἐτυφλώθη ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ ὀλίγον μόνον ἔτι χρόνον ἐπέζησε, Ζ 130 ἑξ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, πάππος τοῦ Ἀγαπήνορος, ἀπέκτεινε τὸν Ἀρηίθοον καὶ τὴν κορύνην αὐτοῦ ἐδώρησεν εἰς τὸν Ἐρευθαλίωνα, Η 142 ἑξ.

Λύκος [⏑ .], ὁ, (Fλύκος, vulpes) λύκος, Κ 334, κ 213· πολλάκις ἐν ταῖς παραβολαῖς, ὡς παραστάτης τῆς ἀγριότητος καὶ ἀπληστίας, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, Δ 471, Π 156 ἑξ., 352 ἑξ.

Λυκοφόντης [⏑ . . .], ου, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Θ 275.

Λυκόφρων [⏑ ... .], ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Μάστορος, Κυθήριος, ἑταῖρος τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, Ο 430 ἑξ.

Λύκτος, ἡ, ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κνωσοῦ, Β 647, Ρ 611.

Λύκων [⏑ .], ωνος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω φονευθείς, Π 335 ἑξ.

Λῦμα, ατος, τό, (luo, lustrum), ἀκαθαρσία, βρῶμα, μαγαρισία, Ἰλ. Ξ 171· ἰδίως δὲ τὸ μετὰ τοὺς καθαρισμοὺς ἀκάθαρτον ὕδωρ, ὅπερ ἐχύνετο εἰς τὴν θάλασσαν (ἴδ. ἀπολυμαίνομαι), ἀπόπλυμα, Α 314.

Λυγρός, ά, όν, (λυπηρός), πενιχρός, πτωχαλέος, ἄθλιος, ἐλεεινός, «-οὐδὲ λίην λυπρή» λέγεται ἡ Ἰθάκη, ν 243 †.

*__Λύρη__, ἡ, λύρα, ὄργανον μουσικὸν ἑπτάχορδον, ὅμοιον κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τὴν κιθάραν (ἴδ. κίθαρις), ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τούτου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα δωρηθὲν κατὰ τὸν Ὕ. Ἑρμ. 30 ἑξ., 477 ἑξ. Τὸ ἠχεῖον αὐτῆς ἦτο βαθύτερον παρὰ τὸ τῆς κιθάρας, καὶ ὁ ἦχος ἐξήρχετο βαρύτερος καὶ ἐντονώτερος, δυνατώτερος. Ἐπαίζετο δὲ ἐπὶ τῶν γονάτων εἴτε διὰ ψιλῆς τῆς χειρὸς εἴτε διὰ τοῦ πλήκτρου (ἴδ τ. λ.). Κατὰ τὸν Διόδωρον 3, 16 εἶχε τέσσαρας μόνον χορδάς· ἀλλ' ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 51 λέγεται ὅτι ἦτο ἑπτάχορδος. Ἡ μεταξὺ λύρας καὶ κιθάρας διαφορὰ δὲν φυλάττεται πάντοτε· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου τίθεται καὶ «-κίθαρις» Ὕ. Ἑρμ. 499, 509, 516, καὶ «-λύρῃ κιθαρίζων» 423· ὀνομάζεται δὲ καὶ «-φόρμιγξ» (ἴδ. τὴν λ.), αὐτόθι 64.

Λυρνησ(σ)ός, ἡ, πόλις τῆς Μυσίας (Τρῳάδος) ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Ὑποπλακίης Θήβης καθέδρα τοῦ βασιλέως Μύνητος, Β 690, Τ 60, Υ 92.

Λύσανδρος [⏑ . .], εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθείς, Λ 491.

Λυσιμελής [– ⏑ . .], ές (λύω, μέλος), παραλύων τὰ μέλη, παραλυτικός, «-ὕπνος» Ὀδ. υ 57, ψ 343.

Λύσις [⏑ .], ιος, ἡ, (λύω), λύσις, λύτρωσις, ἐξαγορὰ αἰχμαλώτου ἢ καὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ εἰς χεῖρας τῶν πολεμίων περιελθόντος, οἷον τοῦ Ἑ-

κτορος, Ω 655. μεταφ. ἀπαλλαγή, ἀπελευθέρωσις, «-θανάτου» ι 421.

Λύσσα, ἡ, (λύκjα, λύκος), λύσσα, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἡ ἐν πολέμῳ ἀκάθεκτος ὁρμή, Ἰλ. Ι 239, 305, Φ 542.

Λυσσητήρ, ῆρος, ὁ λυσσῶν, λυσσασμένος, «-κύων» Θ 299 †.

Λυσσώδης, ες, ὥσπερ λυσσῶν, ὡσὰν λυσσασμένος, περὶ τοῦ Ἕκτορος, Ν 53 †.

Λύτρον (λύω) πλ. α, = χρήματα πρὸς λύσιν, ἐξαγοράν. Ἕκτορος λύτρα ἦτο ἡ ἐπιγραφὴ τῆς Ω ῥαψῳδίας.

Λύχνος, ὁ λύχνος, λυχνάρι, λυχνία, λάμπα τ 34 † καὶ Βατρ. 129.

Λύω, μέλ. λύσω, ἀόρ. α' ἔλυσα, μέσ. μέλ. λύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλυσάμην, παθ. παρακ. λέλυμαι, εὐκτ. γ' ἑνικ. λελῦτο ἀντὶ τοῦ λελυῖτο, σ 238 παθητ. ἀόρ. ἐλύθην, μέσ. ἀόρ. β' ἐλύμην καὶ ἀναύξητος λύμην, ἐξ οὗ τὸ λύτο καὶ λύντο, τὰ ὁποῖα ἔχουσι παθ. σημασίαν. Α') Ἐνεργ. λύω, δ ἐ. 1) κυρ. λύω, τὶ δεδεμένον, οἷον «-θώρηκα, ζωστῆρα, ζώνην» Π 804, Δ 215, λ 245· (πρβλ. Ζώνη), «-πρυμνήσια, πείρατα, ὅπλα, λαῖφος» β 418 κ. ἀ. Ὕ. Ἀπ. 129, 405 ἑξ., «-ἀσκόν» κ 47· β') ἐπὶ ὑποζυγίων, λύω, ξεζεύγω «-ἵππους» Ἰλ. πλχ., δ 35, καὶ μετὰ τοῦ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ «-ἐξ ἢ ὑπὲξ ὀχέων, ὑπὸ ζυγοῦ, ὑπὸ ζυγόφιν» «-ὑφ' ἅρμασιν» Ε 369, Θ 504, 543, δ 39, Σ 244 κ. ἀ., «-ὑπ' ἀπήνης» η 5· γ') λύω, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάττω, τινὰ δεσμώτην ὄντα, Ο 22, μ 53, 165, «-ἐκ δεσμοῖο» θ 360· μεταφ. «-τινὰ κακότητος» ε 397, π 364, λυτρῶ, ἀντὶ λύτρων ἀπολύω, «-τινὰ ἀποίνων» Α 29, κ 387 κ. ἀ., καὶ μετὰ δοτ. χαριστικῆς, «-τινά τινι» χάριν τινός, Α 29, Ω 65, κ 298, «-ἔντεα» τὰ ὅπλα τὰ ἐσκυλευμένα ἀποδίδω, Ρ 126. 2) διαλύω, χωρίζω· α') κυρ. «-ῥαφαὶ λέλυνται ἱμάντων» διελύθησαν, ἔλυωσαν, χ 186, ὡσαύτως «-σπάρτα λέλυνται» Β 135· β') τροπ. «-ἀγορήν» διαλύω, Α 305, β 257 κ. ἀ., παθητ. «-λύτο δ' ἀγών» Ω 1, «-νείκεα» λύω τὰς διαφοράς, Ξ 205, 304, η 74. Ἰδίως γ') παραλύω, «-γυῖα, γούνατα» παραλύω τινὸς τὰ μέλη, δ ἐ. a) φονεύω αὐτόν, Π 400, Δ 469, Ε 176, Χ 335 κ. ἀ. ὡσαύτως καὶ «λύω μένος» γ 450, τινὸς ἢ τινί, Ρ 29, Π 332. Παθ. «-λύντο δὲ γυῖα, λύθη ψυχή, μένος» Η 16, σ 238, Ε 296. Θ 123, 315, «-ἔγχος λύε γυῖα» Ρ 523, «-πέλεκυς λῦσε βοὸς μένος» γ 450. b) παραλύω, ἀδυνατίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παθητ., ἐξ αἰτίας ἢ καμάτου, οἷον «-καμάτῳ γυῖα λέλυντο» Ν 85, καὶ ἄνευ τοῦ «-καμάτῳ» θ 233, σ 242, ἢ ἡλικίας, οἷον «-σὴ βίη λέλυται» Θ 103, ἢ φόβου οἷον «-λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ» Φ 114, δ 703 κ. ἀ., ἢ καὶ ἐκπλήξεως καὶ ὑπερβολικῆς χαρᾶς, σ 212, ψ 205, 245, ἢ ὑπὸ τοῦ ὕπνου «-λῦθεν οἱ ἅψεα πάντα» δ 794, σ 189· σπανίως ἐνεργ. «-μνηστῆρές μοι καμάτῳ γούνατ' ἔλυσαν» υ 108· δ') καταστρέφω «-λύω κάρηνα, κρήδεμνα πόλιος» Β 118, Π 100, ν 388· ε') καταπραΰνω, κατευνάζω, καταπαύω, (ὁ ὕπνος) «-λύει μελεδήματα θυμοῦ» Ψ 62, υ 56, ψ 343. Β') Μέσ. 1) λύομαι, ἀπολύομαι, «-ὑπ' ἀρνειοῦ» ι 463. 2) λύω, χωρίζω, τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ, «-ἱμάντα» Ξ 214, «-ἵππους» τοὺς ἵππους μου, Ψ 7, 11, «-τεύχε' ἀπ' ὤμων» Ρ 318. 3) ἐξαγοράζω, λυτρῶ, δι' ἐμαυτὸν ἢ τινα τῶν ἐμαυτοῦ, «-θυγατέρα» Α 13, Κ 378 κ. ἀ. ἐν γένει ἀπελευθερῶ, γλυτώνω τινὰ τῶν ἐμαυτοῦ, κ 284, 385. (Τὸ υ εἶνε βραχύ,

πρὸ δὲ τοῦ σ μακρόν. Μόνον δὲ ἐν η 74 καὶ Ψ 513 εἶνε τὸ υ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ διὰ τὴν ἄρσιν μακρόν· ὡσαύτως καὶ τοῦ λύτο ἐν ἀρχῇ στίχου Ω 1.

Λωβάομαι (λώβη), ἀποθ., ἀόριστ. α' ἐλωβησάμην· ἀπολελυμ. ὑβρίζω, φέρομαι ὑβριστικῶς, «-νῦν ὕστατα λωβήσαιο» Ἰλ. Α 232, Β 242, καὶ μετ' αἰτ. περιυβρίζω, ἀτιμάζω, προσβάλλω, «-τινὰ λώβην» Ψ 613.

Λωβεύω, (λώβη) κυρίως= τῷ προηγουμένῳ, ἀλλὰ μετριώτερον ἠπιώτερον, σκώπτω, περιπαίζω, τινά, Ὀδ. ψ 16, 26. Ἐκ τοῦ

Λώβη, ἡ, (labes) α') ὕβρις εἴτε διὰ λόγων εἴτε δι' ἔργων γινομένη, ἀτιμία, ὄνειδος, προσβολή, ἐμπαιγμός, ἐξουθένησις, «-λώβης ἴσχεσθαι» ἀπέχω τῆς ὕβρεως, σ 347, «-λώβην τῖσαι, ἀποδοῦναι» τιμωροῦμαι ἕνεκα τῆς ὕβρεως, Λ 142, Ι 387. Τὸ δὲ «-τίσασθαι λώβην» λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τὴν ὕβριν Τ 208, υ 169, «-σοὶ λώβη, αἴ κε» ὄνειδος, ἀτιμία, προσβολὴ ἰδικὴ σου, ἐὰν κλ., Σ 180, πρβλ. Η 97. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «-αἶσχος» ἐντροπή, Ν 622, σ 225· β') συγκεκριμένως, τὸ ὑποκείμενον τῆς ὕβρεως, ἀτιμίας κλ., ὡς ἐν τῇ καθομιλουμ. περίγελος, « λώβην ἔμμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων» Γ 42.

Λωβητήρ, ῆρος, ὁ, 1) ὑβριστής, κακόγλωσσος, Β 275, Λ 385. 2) αἰσχρός, ἄτιμος, Ἰλ. Ω 239.

Λωβητός, ή, όν, (λωβάομαι), ἐξυβρισμένος, ἠτιμασμένος, «-λωβητόν τινα τίθημι» περιυβρίζω τινά, Ω 531 †.

Λωΐων, ον, (ἀπο—λαύω), γεν. **ονος,** ἀνώμαλον συγκριτικὸν τοῦ **ἀγαθός, καλλίτερος,** μόνον ἐν τῷ οὐδετ. «-χρὴ σε δόμεναι λώϊον ἠέ περ ἄλλοι» πρέπει νὰ δώσῃς καλλίτερα, δ ἐ. περισσότερον παρὰ τοὺς ἄλλους ρ 417, «-πολὺ λώϊόν ἐστι» Α 229, πρβλ. Ζ 339, 6 169, «-γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον» θὰ γνωρισθῶμεν ἀκόμη καλλίτερα, ψ 109.—Ἐκ τούτου σχηματίζεται ἕτερον ἐπικὸν συγκριτικὸν **λωΐτερος, η, ον,** ἐν τῷ οὐδετέρῳ συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἄμεινον» α 376, 6 141.

Λώπη, ἡ, (λέπω), περιβόλαιον, ἱμάτιον, ἔνδυμα, ἰδίως δὲ μάλλινον, ν 224 †. (Ἐντεῦθεν τὸ λωποδύτης, ὁ εἰσδύων εἰς ξένα ἱμάτια καὶ κλέπτων αὐτά).

Λωτόεις, εσσα, εν, (λωτός), πλήρης, ἢ κατάφυτος λωτοῦ, λωτόφυτος (ἴδ τὴν ἐπ. λ. 1), «-πεδία λωτοῦντα, Μ 283 †.

Λωτός, ὁ. 1) εἶδος τριφυλλίου, τριφυλλιοειδές τι χόρτον, χορτάρι φυόμενον ἐν τοῖς καθύγροις πεδίοις τῆς Ἑλλάδος καὶ Τροίας, Β 776, Ξ 348, Φ 351, δ 603. 2) ὁ λωτός, τὸ δένδρον δένδρον καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, ι 93 ἑξ. 97, 102. Ἐκ τοῦ γλυκέος καρποῦ τοῦ δένδρου τούτου τοῦ φυομένου κατὰ τὴν Λιβυκὴν παραλίαν ζῶν τρεφόμενοι κατὰ τὸν Ὅμ. ι 84 οἱ λεγόμενοι διὰ τοῦτο Λωτοφάγοι. Τὸν λωτὸν τοῦτον, τὸν Κυρηναϊκόν, ὅστις εἶνε διάφορος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ (Ἡροδ. 2, 96), περιγράφων ὁ Ἡρόδ. 4, 177, λέγει ὅτι ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἔχει μέγεθος μὲν ὅσον ὁ τοῦ σχίνου, γλυκύτητα δὲ ὁμοίαν μὲ τὸν καρπὸν τοῦ φοίνικος. Φύεται δὲ καὶ σήμερον ἔτι ἐν Τύνιδι καὶ Τριπόλει καὶ χρησιμεύει ὡς τροφὴ τῶν ἀνθρώπων, καλούμενος κατά τινας μὲν jujuba (ζύζυφα ὁ καρπὸς καὶ ζυζυφιὰ τὸ δένδρον) κατ' ἄλλους δὲ sidra. Ἐκ δὲ τῆς παρὰ Πολυβ. 12, 2, περιφραφῆς φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο διάφορος τῆς ζυζυφιᾶς. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ὅμ. ὀνομάζει αὐτὸν «-ἀνθε-

-νον σίδαρ» οὐδαμῶς ἕπεται ὅτι ὁ λωτὸς ἦτο χόρτον, ὥς τινες οὐκ ὀρθῶς εἴκασαν.

Λωτοφάγοι [. . ⏑ .], οἱ, (ἴδ. λωτὸς 2). ἔθνος εἰρηνικὸν καὶ φιλόξενον, πρὸς οὓς ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ Κυθήρων ἀποπλεύσας μετὰ δεκαήμερον πλοῦν, ι 84 ἑξ. Ἀναντιρρήτως πρέπει νὰ ζητηθῶσιν ἐπὶ τῆς Λιβυκῆς παραλίας. Κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδοτον 4, 177, κατῴκουν ἐπί τινος προεχούσης ἀκτῆς τῆς παραλίας ταύτης οὐ μακρὰν τῶν Γινδάνων, κατὰ δὲ τοὺς πλείστους τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος (τανῦν Zerbi).

Λωφάω (λόφος), κυρ. ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου τοῦ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ λυομένου καὶ ἐλευθέρως κινοῦντος τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνυψοῦντος, ἑπομ. λαμβάνω ἀναψυχήν, ἡσυχάζω, παύω, λουφάζω, Τ 292 †, ἴδ. καταλωφάω.

M

M, τὸ ιϐ γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου καὶ ὡς Κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς ῥαψῳδίας, τῆς Ἰλιάδος ὡς μικρὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας.

Μ', 1) ἀντὶ τοῦ με. 2) σπαν. ἀντὶ τοῦ μοι, οἷον «-εἴπ' ἄγε μ'» Ι 673, Κ 544, πρϐλ. Ζ 165, Ν 481, δ 367 κ.ἀ.

Μά [⏑], (ἐκ τοῦ μάν, λατ. me) μόριον ὀμοτικόν, συντασσόμενον μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὀμνύει τις α') ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσιν, «-οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα» Α 86, «-οὐ μὰ Ζῆνα» Ψ 43, υ 339· ϐ') μετὰ τοῦ «-ναί», οἷον «-ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον» Α 234, Ὕ. Ἑρμ. 460.

***Μάγειρος** [⏑ . .], ὁ (μάσσω), μάγειρος, Βατρ. 40.

Μάγνητες, οἱ, (ἑνικ. μάγνης, ητος) κάτοικοι τῆς Θεσσαλικῆς χερσονήσου Μαγνησίας, ἔθνος Πελασγικόν, εἰς Μάγνητα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰόλου ἀνάγον τὴν καταγωγήν του, Β 756.

***Μάζα**, ὀρθότ. μᾶζα, ἡ (μάσσω) ζύμη, ζυμάρι, κυρϐαίη «μᾶζα» Ἐπιγ. 15, 6. ἴδ. κυρϐαίη.

Μαζός, ὁ, μαστός, βυζί, α') τοῦ ἀνδρός «-βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν δεξιόν» Δ 480, 528 κ. ἀ. «-κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν» Ρ 606, Χ 82 κ.ἀ. ϐ') τῆς γυναικὸς «-μαζὸν ἀνέσχεν, ἐπέσχον» (ἴδ. τὰ ῥήματα) Χ 80, 83, «-γυναῖκα θήσατο μαζόν» γυναικὸς ἐθήλασε μαστὸν (σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος) Ω 58. «-παῖς οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ» λ 448, πρϐλ. τ 483.

Μαῖα, ἡ, φιλικὴ προσηγορία πάσης ἡλικιωμένης γυναικός, μάννα, θειά, μαμμήτσα, *Ὀδ. ϐ 349, 372, τ 16, κ. ἀ. Ὕ. Δημ. 147.

Μαῖα, ἡ, καὶ μαιάς, άδος, ἡ, ξ 435, Ὕ. Ἑρμ. 57, 73 κ. ἀ., θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληιόνης, μήτηρ τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τοῦ Διός, Ὕ. Ἑρμ. 3 κ. πλχ.

Μαίανδρος, ὁ, ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Φρυγίας, καὶ Ἰωνίας, περιϐόητος διὰ τοὺς πολλοὺς αὐτοῦ ἑλιγμούς, ἐκϐάλλων εἰς τὸ Ἰκάριον πέλαγος παρὰ τὴν Μίλητον, σήμ. Μαινδέρε Β 869.

Ἐξ αὐτοῦ οἱ μαίανδροι, τὰ ἄλλως γραϊκες καλούμενα κοσμήματα.

Μαιμαλίδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ὁ Πείσανδρος, Π 194.

Μαιμάω (μα—), ἀόρ· α'. μαίμησα· συχνοὺς ἔχει τοὺς ἐπεκτεταμ. τύπους· μαιμώωσι, μαιμώωσα κ.τ.τ. ἀντὶ τοῦ μαιμῶσι, μαιμῶσα κ.τ.τ. προθυμοῦμαι, σφόδρα ἐπιθυμῶ, φέρομαι, «-μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ» Ο 742, «-μαιμησέ οἱ ἦτορ» συνεκινήθη ἡ καρδία του, Ε 670, μεταφ. «-αἰχμὴ μαιμώωσα» τὸ ὁρμητικὸν δόρυ, Ε 661, Ο 542, «-μαιμώωσιν ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν» σπεύδουσι, προθυμοῦνται, Ν 75, «-περὶ δούρατι χεῖρες μαιμῶσιν» Ν 78. "Ιλ.

Μαινάς, **άδος**, (μαίνομαι) ἡ, μαινομένη, μανιώδης, Χ 460 †, Ὕ. Δήμ. 387.

Μαίνομαι, ἀποθ. (μαν, mens) μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. μαίνομαι, εἶμαι μανιώδης, παραφέρομαι α') συνήθ. ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁρμητικῶς καὶ ἀπαύστως μαχομένων, Ε 185, Ζ 101, λ 537 κ. ἀ., ἐπὶ τῆς μανιώδους σκληρότητος τοῦ Κύκλωπος, ι 350· κατὰ ποιητικὴν δὲ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ τῶν ὁρμητικῶς καὶ ἀπαύστως ἐν τῇ μάχῃ κινουμένων χειρῶν καὶ δοράτων, Π 75, 245, Θ 111, ὅθεν καὶ «-πῦρ μαίνεται οὔρεσι» Ο 606· ἐν γένει δὲ ἐπὶ σφοδρῶν παθῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ ὀργῆς «-φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσιν» Θ 360, «-φρεσὶ μαινομένῃσι» Ω 114· β') εἶμαι παράφρων, παραφρονῶ, ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν, ἐπὶ Διονύσου, Ζ 132, καὶ ἐπὶ μεθυόντων, σ 406, φ 298.

1. **Μαίω**, ἐνεστ. ἐξ οὗ ὁ πρκμ. μέμαα συγ. ἴσομ.

2. **Μαίομαι**, μέλ. μάσομαι, καὶ μάσσομαι, ἀποθ. (μα—), ζητῶ, γυρεύω, ἐξετάζω, "Οδ. ξ 356, Ὕ. Δήμ. 44 μετ' αἰτ. «—κευθμῶνας» ν 367, «-γυναῖκά τινα», Ι 394. Πλὴν τῶν ἀνωτ. χωρίων, πανταχοῦ ἄλλοθι εὑρίσκεται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., πρβλ. δὲ καὶ λ. ἐπιμαίομαι, εἰσμαίομαι

Μαῖρα, ἡ, (οἱονεὶ Μαρμαίρουσα). 1) μία τῶν Νηρηΐδων, Σ 48. 2) θυγ. τοῦ Προίτου καὶ τῆς Ἀντείας, συνήθης ὀπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀφ' οὗ δὲ μετέπειτα ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Λοκρόν, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς θεᾶς, λ 326.

Μαίων, **ονος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἵμονος, Θηβαῖος, Δ 394 ἑξ.

Μάκαρ [⏑ ⏑], **αρος** (macte), ὁ καὶ ἡ, τὸ δὲ θηλ. καὶ **μάκαιρα**, Ὕ. Ἀπ. 14, ὑπερθ. **μακάρτατος**, μακάριος, εὐδαίμων. 1) πρῶτον ἐπὶ θεῶν, κατὰ πληθ. μάλιστα, «-θεοὶ μάκαρες» Α 339 κ. ἄ. πλχ. καὶ μόνον «-οἱ μάκαρες» ὡς οὐσ. κ 299, Βατρ. 39. Ἑνικ. ἐν προσφωνήσεσι, Ὕμ. 7, 6, 21, 7. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, μακάριος, εὐδαίμων, εὐτυχής, εἰς δήλωσιν τῆς ὑπερτάτης ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, Γ 182, Ω 377, ἴδ. ζ 158, «-σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, οὔ τις ἀνὴρ μακάρτατος» παραβαλλόμενος πρὸς σὲ οὐδεὶς ἦτο μακαριώτατος, οὐ ἦσο μακαριώτατος, λ 483. Ἰδίως ὄλβιος, πλούσιος, Λ 68, α 217.

Μάκαρ [⏑ ⏑], **αρος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, Ω 544, Ὕ. Ἀπ. 37.

Μακαρίζω [⏑ ⏑ . .] (μάκαρ), θεωρῶ τινα μακάριον, καλοτυχίζω τινά, "Οδ. ο 538, ρ 165, τ 311.

Μακεδνός [⏑ . .], ή, όν (μακρός), ἀντὶ τοῦ: μηκεδανός, ὃ ἐ. εὐμήκης, ῥαδινός, ὑψηλός, ἐπίθ. τῆς λεύκης, η 106 †.

Μάκελλα, ἡ, (μία κέλλα, ἀντίθ. δίκελλα), ἐργαλ. γεωργικόν, σκαπάνη, τσάπα, τσαπί, Φ 259 †.

Μακρός, ή, όν (μᾶκος, μῆκος) συγκριτ. μακρότερος, θ 20, σ 195, καὶ **μάσσων**, ον, θ 203, ὑπερθ. μακρότερος, Ξ 288, 373, **μήκιστος** (ὅπ. ἴδ.), μακρός, μακρύς. 1) ἐπὶ τόπου, «-δόρυ, ἔγχος» Η 140, Ξ 36 κ. ἄ. «-κέλευθος» μακρὰ ὁδός, Ο 358, «-κύματα» μακρά, οἷα τὰ ἐν ἀνοικταῖς θαλάσσαις, μεγάλα, Β 144, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σωματος, μέγας, «-μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι» θ 20· ἔτι δὲ ὑψηλὸς «-Ὄλυμπος, οὔρεα, δένδρα, αἴγειροι, τείχεα, κίονες, ἐρινεός» κ. ἄ. τ. Ὁμ. πλχ.. καὶ βαθύς, «μακρὰ φρείατα» Φ 197. Τὸ οὐδ. **μακρά, μακρόν**, συγκρ. **μᾶσσον** λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπίρ. μακρά, μακρῶς «-μακρὰ βοᾶν, μακρὸν ἀΰτεῖν» Β 224, Γ 81, Ε 101 κ. ἄ. («-ἐπὶ μακρὸν ἀΰτεῖν» Ε 347), «-μακρὰ μεμυκώς» Σ 580. Τὸ δὲ «-μακρὰ βιβάς, βιβῶν, βιβάσθων» (ἴδ. τὰ ρήμ.) σημαίνει: μὲ μακρὰ βήματα βαδίζων κτλ. 2) ἐπὶ χρόνου «-ἤματα, νύξ» κ 470, λ 373 κ. ἄ. «-ἐέλδωρ» μακρά, παλαιὰ ἐπιθυμία, ψ 54.

Μακών, ἴδ. μηκάομαι.

Μάλα [⏑ ⏑], ἐπίρ. (μαλερός;) ἐπιτατικόν, ἐπιτεῖνον τὴν ἔννοιαν ἐπιθέτων, ρημάτων, ἐπιρρημάτων καὶ προτάσεων ὁλοκλήρων, συγκρ. **μᾶλλον**, ὑπερθ. **μάλιστα**. Τίθενται δὲ καὶ πρὸ καὶ μετὰ καὶ πλησίον καὶ μακρὰν τοῦ προσδιοριζομένου. Α') Θετικ. **μάλα**. 1) ὡς ἐπιτατικόν, πολύ, σφόδρα, πάνυ, ἢ καὶ δι' ἄλλων ἐπιρρημάτων ἢ ἐπιρρηματικῶν φράσεων δύναται νὰ ἑρμηνεύηται ἀναλόγως τοῦ ἐπιτεινομένου, οἷον α') μετ' ἐπιθέτων «-μάλα πολλοί» παραπολλοί, Ὁμ. πλχ. «-μάλα μυρίοι» πολὺ ἀναρίθμητοι, ἀπειροπληθεῖς, π 121, ρ 422, πρβλ. Ο 556 κ.ἄ. «-μάλα πάντα» ἐν γένει, π. ἀνεξαιρέτως, ὁμοῦ σύμπαντα, Ρ 356, πρβλ. Ν 741, β 306 (ἀλλ' ἴδ. καὶ ἐν τῷ γ')) κ. ἄ., «-σαρδόνιον μάλα τοῖον» ἐντελῶς σαρδόνιον (σαρκαστικὸν) μειδίαμα, ο 392, «-θάνατος ἀβληχρὸς μάλα τοῖος, ὅς» τόσον πολὺ μαλακός, ὥστε κτλ., λ 135, «μάλα πρότερος» πολὺ πρ. Κ 124.—Τίθεται καὶ μετ' οὐσιαστ., οἷον «-ἄχρι μάλα κνέφαος» μέχρις ἐντελοῦς σκότους, μέχρις οὗ γείνῃ πολὺ σκοτάδι, πολὺ νύκτα, σ 370, «-ἤ τι μάλα χρειώ» τῷ ὄντι εἶνε μεγάλη τις χρεία, Ι 197· β') μετ' ἐπιρ. «ἦρι μάλα» λίαν πρωΐ, Ι 360, «-μάλα πολλάκις» πολὺ συχνά, Θ 362, «-εὖ μάλα ἢ μάλα εὖ» πολὺ καλά, Χ 190, ψ 175, πάγχυ», μ. ἢ μ. πάγχυ», ἴδ. ἐν λ. πάγχυ, «-ρεῖα μάλα» πάνυ εὐκόλως, Γ 381, Ο 362, Σ 600, «-μ. ρέα» Υ 101, «μάλ' ὧδε» ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον, ζ 258 «-μάλ' αὐτίκα» πολὺ ὀγλήγορα, ἐν τῷ ἅμα, κ 111, ο 424, «μ. αἰεί» ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, Ψ 717, η 118, 219· ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἀρνήσεως, «-ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος» ἀλλὰ παντελῶς δὲν ἔχει ὀργήν, εἶνε ὅλως διόλου χωρὶς ὀργήν, Β 241, «-μάλ' οὔπως ἔστι» κατ' οὐδένα τρόπον δὲν εἶνε δυνατόν, ε 103, 358. γ') μετὰ ρημάτων, «-μ. λαὸν ἀνώγετον» προθύμως προτρέπετε τὸν λαόν, Δ 287, «-μάλα πολεμίζω» ἀνδρείως, προθύμως πολ. Ι 318 κ. πλχ. «-ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες» ὤφειλες ἐξ ἅπαντος, δ 472, «μάλα γάρ ἐθεν Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε» πολὺ ἔβαλεν ἐπάνω της τὸ χέρι (ὅ ἐ. τὴν προστατεύει) ὁ Ζεύς, Ι 419, πρβλ. Ρ 359, 399, «-ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ», προθύμως, Α 218, «-μάλα κατεσθίω» ἐπιμόνως, δὲν παύω τρώγων, Γ 25, Φ 24, «-μάλ' ἔ-

ψόμαι» προθύμως, εὐχαρίστως, κ 108, «-φεῦγε μάλα» φεῦγε ὅσον θέλεις, Α 173, «-θαρσήσας μάλα εἰπέ» μετὰ πολλοῦ θάρρους εἰπὲ (κατ' ἄλλους δὲ ἀποδίδεται τὸ μάλα εἰς τὸ εἰπέ: εἰπὲ καθαρά, „ὀρθὰ κοφτά"), Α 85. δ') μετὰ τὸ εἰ καί, καὶ εἰ ἐπιτείνει τὸ «μάλα» τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐν τῇ προτάσει ῥήματος ἢ ἐπιθέτου, «εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι» καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι πχραπολὺ ὀργίζεται, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὀργίζεται, ε 485, «-καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν» καὶ ἂν ἦνε πολὺ δυνατός, ὅσον καὶ ἂν ἦναι δυνατός, Ν 316 κ. ἀ. «-οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι» (οὐδ' εἰ κτλ. = οὐ, καὶ εἰ κτλ.) καὶ ἂν πολὺ ἤθελε τὴν πάρῃ ὁ θυμὸς (δ ἐ. ὅσον καὶ ἂν ἤθελε θυμωθῇ), δὲν ἤθελεν ὠφελήσῃ, Ρ 399. Ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς διὰ μετοχῆς μετὰ τοῦ Πὲρ ἐκφερομένοις ἐναντιωματικοῖς λόγοις, «-αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι» ὅσον μεγάλην ἐπιθυμίαν καὶ ἂν ἔχῃ νὰ μάχηται, Ν 317, πρβλ. ξ 58, 6 200, «-καὶ μάλα περ» ἢ «-καί περ μάλα» μετὰ μετοχῆς, Α 217, ξ 155, σ 385. 2) ὡς ἐπιβεβαιωτικὸν ἀποδίδεται εἰς ὁλόκληρον τὴν πρότασιν, βεβαίως, ἐξ ἅπαντος, «-εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, ἤ» τότε βεβαίως, ἐξ ἅπαντος ἢ κτλ. δ 733, ι 134· πολλάκις μετὰ τοῦ ἤ, «-ἢ μάλα, ἢ μάλα δή» ἴδ. ἢ 1). (Τοῦ «-μάλα» αἱ συλλαβαὶ εἶνε βραχεῖαι, ἐνίοτε δὲ ἡ λήγουσα διὰ τὴν ἄρσιν ἐκτείνεται, Γ 214, Δ 379, Κ 172). Β') Συγκρ. **μᾶλλον.** 1) μᾶλλον, περισσότερον, σφοδρότερον, συχν. παρ' Ὁμ. μετὰ ῥημάτων· ἔτι δὲ καὶ μετὰ θετικῶν ἐπιθ. εἰς περίφρασιν τοῦ συγκριτικοῦ, οἷον «-μᾶλλον εὐκτά» Ξ 97. Ἐν ταῖς φρ. «-χολώσατο (κ.τ.τ.), φίλει κηρόθι μᾶλλον» σημαίνει ἢ τό: περισσότερον παρὰ τὸ πρότερον, τώρα περισσότερον, ὡς ἐν τῇ Φ 136, ε 284, ι 480, ο 370, ρ 458, σ 387, χ 224 ἢ τό: τόσον περισσότερον, ἐπὶ μᾶλλον, λ 208, ἢ τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἢ προσήκοντος, Ι 300. Ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις φράσεσι δύναται νὰ ἔχῃ μίαν τούτων τῶν σημασιῶν, οἷον «ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών, ἤγειρα δὲ μᾶλλον» τοὺς ἠρέθισα δὲ περισσότερον (παρ' ὅσον πρότερον ἦσαν ἠρεθισμένοι) ἢ μᾶλλον τοὺς ἠρέθισα (ἢ κατέβαλον αὐτούς) Ε 208 κ. ἀ. Μετὰ συγκριτικῶν ἐπιθέτων τιθέμενον ἐπιτείνει τὴν συγκριτικὴν ἔννοιαν, «-ῥηΐτεροι μᾶλλον—Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε ἐναιρέμεν» πολὺ εὐκολώτεροι (ἐνίοτε καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „πολὺ πλέον εὐκολώτεροι") θὰ ἦσθε (δ ἐ. πολὺ εὐκολώτερον θὰ ἦνε) νὰ σᾶς φονεύσουν, Ω 243. Πολλάκις ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «πολύ, ἔτι, καί» α 322, Θ 470, Ν 638, θ 154 κ. ἀ. 2) προθυμότερον, εὐχαριστότερον, Ε 231, α 351 κ. ἀ. Γ') Ὑπερθ. **μάλιστα,** μάλιστα, τὰ μέγιστα, πλεῖστον, ἐξόχως, ἐξαιρέτως, Ὁμ. πλχ. μετὰ γεν. «-τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖε» Γ 388, Ζ 77, «-ἐκ πάντων μάλιστα» περισσότερον ἀπὸ ὅλους, Δ 96. Μετὰ θετ. ἐπιθ. ἀποτελεῖ περίφρασιν ὑπερθετικοῦ «-ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις» Ζ 433, «-μάλιστα καιριόν ἐστι» Θ 84 κ. ἀ. Εἰς ἐπίτασιν δὲ τῆς ὑπερθετικῆς ἐννοίας τίθεται καὶ μετὰ ὑπερθετικοῦ, οἷον μάλιστα—ἄγχιστα ἐῴκει» Β 57 ἑξ., «ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆι μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσσῆι» Β 220. (Ἀλλ' ἐν τούτοις δύναταί τις νὰ δεχθῇ καὶ διπλῆν ὑπερθετικὴν σχέσιν, οἷον ἔχθιστος ἦτο κατ' ἐξο-

χὴν πρὸς τὸν 'Αχιλ. καὶ 'Οδ., ταυτέστιν ἐμίσει μὲν ἐν γένει ὡς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν (καθ' ὃ μοχθηρὸς ὁ Θερσίτης), μάλιστα δὲ πάντων τὸν 'Αχιλ. καὶ 'Οδυσσ., τὸν ἀνδρειότατον δηλ. καὶ τὸν συνετώτατον τοῦ στρατοῦ. 'Ωσαύτως καὶ τὸ τῆς Ω 334 «Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι» εἰς σὲ μάλιστα (τῶν ἄλλων θεῶν) εἶνε φίλτατον (παρὰ πᾶν ἄλλο τοῦτο) τὸ κτλ.

Μαλακὸς [⏑ ⏑ .], ἡ, ὸν (mollis), συγκρ. -κώτερος, μαλακός, 1) ἐπὶ πραγμάτων, οἷον «εὐνή, κῶας» Ι 618, γ 38· ὡσαύτως «λέκτρον, χιτών, ἐσθής», 'Ομ. πλχ., ἐπὶ ἄνθους τρυφερός, Ξ 349, «λειμών», ε 72, ι 133, «νειός» Σ 541· 2) μεταφ. ἤπιος, μαλακός, πραΰς, γλυκύς, «θάνατος, ὕπνος» Κ 2, σ 202 κ. ἀ. «ἔπεα» Ζ 337, καὶ σαρκαστικῶς «ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ» πολὺ μαλακώτερος παρίσταται εἰς τὴν ἀφὴν (εὐμεταχειριστότερος, τώρα ὁ Ἕκτωρ), Χ 373.—Ἐπίρ. **μαλακῶς**, μαλακῶς, μαλακά, «εὕδειν» κοιμῶμαι γλυκά, γ 350, ω 255.

***Μαλάχη** [⏑ ⏑ .], ἡ, (μαλάσσω). μολόχα, Βατρ. 162.

Μάλεια, ἡ, ἀντὶ τοῦ Μαλέα, *'Οδ. ι 80, *Υ. 'Απ. 409, καὶ Μαλειαί, τ 187, καὶ Μαλειάων — ὄρος» γ 287, δ 514. Μαλεῃάς, ἡ Κάβο-Μαλεῃάς, τὸ ΝΑ. ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς, τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ νοτίου κλάδου τοῦ Ζάρακος, περιβόητον διὰ τοὺς περὶ αὐτὸ θαλασσίους κινδύνους, ὅθεν ἐγεννήθη καὶ ἡ παροιμία «Μαλέας δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε».

Μαλερός [⏑ . .], ἡ, όν, (μάμαα;) σφοδρός, δυνατός, ἰσχυρός, ἐπίθ. τοῦ πυρός, τῆς πυρκαϊᾶς *'Ιλ. Ι 242, Υ 316, Φ 375.

Μαλθακός [. ⏑ .], ἡ, όν, (mollis) μαλακός, τρυφερός, «ἄνθος» *Υμ. 30, 15. Μεταφορ. μαλθακός, δειλός, ἄνανδρος, «αἰχμητής» Ρ 588 †.

Μάλιστα, μᾶλλον, ἴδ. μάλα.

Μάν [—], ἀντὶ τοῦ μήν, μόριον βεβαιωτικόν, τῷ ὄντι, βεβαίως, ἐξ ἅπαντος, Θ 373, «ἄγρει (ἴδ. τὴν λ.) μάν» ἐμπρὸς τῇ ἀληθείᾳ, ἄϊδε μὰ τὴν ἀλήθεια, Ε 765. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ἤ, «ἦ μάν» ἴ, τῷ ὄντι. Β 370, ἦ ναὶ μάν, εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι, Ν 354. καὶ ἀρνητ «οὐ μάν» ὄχι βέβαια, τῇ ἀληθείᾳ δὲν καὶ ἄλλως κατὰ τὰς περιστάσεις, Δ 512, Π 318, λ 344, ρ 470, «μὴ μάν» Θ 512, Ο 476, Χ 304 κ. ἀ.. πρβλ. μήν,

Μανθάνω [. ⏑ .] (μαθ-), ἀόρ. β' ἔμαθον, καὶ μάθον καὶ ἔμμαθον, μανθάνω, μαθαίνω, μόνον ἐν τῷ β' ἀορ. ὅστις σημαίνει ἔχω μάθη, τουτέστιν εἰξεύρω, «ἔμαθεν ἔργα καλά» ρ 226, 362, καὶ μετ' ἀπρμφ. «ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός» Ζ 444.

***Μαντείη**, ἡ, (μαντεύομαι). μαντεία, προφητεία, *Υ. Ἑρμ. 533, 547, πληθ. 472.

Μαντεύομαι, ἀποθ. (μάντις), λέγω θείαν τινὰ πρόρρησιν, μαντεύω, προφητεύω, ἀπολλ. Β 300, α 200 κ.ἀ., τινί, β 178, ι 510, ο 255 μετ' αἰτ. «κακά» Α 107, β 180, τινί τι, Π 859, Τ 420. Ἐν γένει προλέγω, β 170.

Μαντήιον τό, (μαντεύομαι) ἀντὶ τοῦ μαντεῖον, μάντευμα, πρόρρησις, προφητεία, μ 272 †.

Μαντινέη [. ⏑ . .], ἡ, ἀντὶ τοῦ Μαντινεία, πόλ. τῆς 'Αρκαδίας παρὰ τὸν Ὄφιν ποταμόν, Β 607.

Μάντιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ 'Αντιφάτου, ο 242 ἑξ.

Μάντις, ιος, ὁ (μαίνομαι), κύρ. ὁ ὑπὸ προσωρινῆς μανίας κατὰ θείαν ἐνέργειαν κατεχόμενος, ἔνθεος, ἐπομένως ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ καταστάσει προλέγων τὰ μέλλοντα, μάντις, προφήτης, εἴτε ἐκ σημείων τινῶν εἴτε ἄνευ τοιούτων διορῶν τὸ μέλλον. Ὡσαύτως ὀνομάζονται καὶ οἱ οἰωνοσκόποι, καὶ οἱ ὀνειροκρίται καὶ οἱ ἱερεῖς, οἱ ἐκ τῶν σπλάγχνων καὶ ἱερείων προσημαίνοντες, Α 62, α 202 κ. πλχ. «μάντις κακῶν» κακά, δυστυχήματα προφητεύων, Α 106.—Ἐν τῇ κ 493 καὶ μ 267 χάριν τοῦ μέτρου «μάντηος» ἀντὶ τοῦ: μάντιος (κατὰ τὸ πόληος ἀντὶ τοῦ πόλιος).

Μαντοσύνη [. . ⏑ .], (μάντις) ἡ τέχνη ἢ ἐμπειρία τοῦ μάντεως, μαντική, Α 72, ι 509 καὶ πληθ. Β 832.

Μάομαι, ἴδ. μαίομαι.

Μαραθών, (μάραθον) ὁ καὶ ἡ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν, περιβόητος ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις διὰ τὴν αὐτόθι ἧτταν τῶν Περσῶν, οὕτως ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ἐκεῖ πολλοῦ φυομένου μαράθου(κατὰ Στράβ. 3, 4, 9), η 80. Τὴν σήμερον λέγεται θηλ. ἡ Μαραθῶνα.

Μαραίνω [⏑ . .], ἀόριστ. α' ἐμάρανα, Ὑ. Ἑρμ. 140, παθ. ἀόρ. ἐμαράνθην. 1) Ἐνεργ. μαραίνω, σβύνω, «ἀνθρακιήν» Ὑ. Ἑρμ. 140. 2) Παθ. μαραίνομαι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον σβύνομαι, Ἰλ. Ι 212, Ψ 228.

Μαργαίνω, (μάργος), μαίνομαι, ἐκμαίνομαι, ὡς μανιώδης, ἀφορμῶ, τρελλαίνομαι ἐπί τινι» κατά τινος, Ε 882 †.

Μαργίτης, ὁ, ὄνομα μωροῦ τινος ἀνθρώπου ὅστις ἔγεινε θέμα κωμικοῦ ποιήματος, ὡς εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς γραμματολογίας, ἀποδιδομένου εἰς τὸν Ὅμηρον, ἐξ οὗ σώζεται μικρόν τι ἀποσπασμάτιον.

Μάργος, η, ον, παράφρων, ἔξω φρενῶν, τρελλός, Ὀδ. π 421, ἀκόρεστος, ἄπληστος, «γαστήρ» σ 2, ἀνόητος, μωρός, ψ 11.

Μάρις [⏑ .], ιος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου, Λύκιος, Π 319, 327.

Μαρμαίρω, (μαῖρα) στίλβω, γυαλίζω, ἀκτινοβολῶ, ἐξαστράπτω, κατὰ μετοχὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῆς τῶν μετάλλων λάμψεως οἷον «ἔντεα, τεύχεα μαρμαίροντα» Ἰλ. Μ 195, Π 664, Σ 131, 612 κ. ἑξ., «δώματα χρήσεα» Ν 22, «Τρῶες χαλκῷ μαρμαίροντες» Ν 801, «σὺν ἔντεσι μαρμαίροντες» Π 279 (ἴδ. σὺν 2, 6'), «ὄμματα μαρμαίροντα» (τὰ τῆς Ἀφροδίτης) σπινθηροβολοῦντα, Γ 397.

Μαρμάρεος [. ⏑ . .], (μαῖρα) έη, εον, στιλπνός, γυαλιστερός, ἀκτινοβόλος, ἰδίως ἐπὶ μετάλλων «αἰγίς, ἄντυξ» Ἰλ. Ρ 594, Σ 480, «ἅλς μαρμαρέη» Ξ 273.

Μάρμαρος [. ⏑ .], (μαῖρα) κυρ. ἐπίθετον, στιλπνός, ἀκτινοβόλος, οἷον «πέτρος μάρμαρος» Π 735· ἔπειτα δὲ καὶ ὡς οὐσιαστ. «ὁ μάρμαρος» τὸ μάρμαρον μεγάλη μαρμαρόπετρα, Μ 380, ι 499.

Μαρμαρυγή [. ⏑ ⏑ .], ἡ (μαρμαρύσσω— μαρμαίρω), ἡ ἀκτινοβόλος στίλβη, μεταφ. «μαρμαρυγαὶ ποδῶν» αἱ μαρμαίρουσαι, οἱονεὶ ἀκτινοβολοῦσαι καὶ ἐξαστράπτουσαι, τρομώδεις κινήσεις τῶν ποδῶν, ἐπὶ τῶν ὀρχουμένων, θ 265 †. Ὑ. Ἀπ. 203.

Μάρναμαι [. ⏑ .], ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀπαρεμφ. μάρνασθαι, εὐκτ. α' πληθ. μαρναίμεθα, λ 513, μάχομαι, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, α') συνήθως ἐν ὅπλοις καὶ ἐν πολέμῳ, «τινὶ» πρός τινα, κατά τινος, Ι 327, χ 228.

σπανίως»-ἐπί τινι» Ι 317, Ρ 148, «-ἀμφί τινα» ὑπέρ τινος, περί τινα, Π 775, «-περὶ ἔριδος» ἕνεκα ἔριδος, Η 301, μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «-ἔγχει» Π 195, 497. Μεταφ. ἴδ περιμάρναμαι· β') ἐπὶ πυγμῆς, γρονθοκοποῦμαι, σ 31· γ') διὰ λόγων. λογομαχῶ, λογοφέρνω, Α 257.

Μάρπησσα, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου, γυνὴ τοῦ Ἴδα. Ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπέλαβεν αὐτὴν πάλιν ὁ Ἴδας, Ι 557, ἴδ. Εὔηνος καὶ Ἴδης.

Μάρπτω (mulcare), 1) λαμβάνω, πιάνω, καταλαμβάνω, συλλαμβάνω, Ο 137, ι 289, κ 116, «-ἀγκάς τινα» ἐναγκαλίζομαί τινα, Ξ 346, «-χεῖρας σκαιῇ» Φ 489. 2) ἐγγίζω, φθάνω, καταφθάνω, καταλαμβάνω, «-χθόνα ποδοῖιν» Ξ 228, «-τινὰ ποσίν» Χ 201, «-οὐδ' ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνός» τὰς πληγάς, τὰς ὁποίας ἐπισκήπτων ἀφίνει ὁ κεραυνός, Θ 405, 419. Μεταφ. «-ὕπνος ἔμαρπτε» τὸν ἔπιανεν ὁ ὕπνος, Ψ 62, Ω 679, υ 56. Πρβλ. **καταμάρπτω**.

Μαρτυρίη [. ⏑ ⏑ .], ἡ (μάρτυς), μαρτυρία, λ 325 †.

Μάρτυρος [. ⏑ .], ὁ, ἀντὶ τοῦ **μάρτυς, υρος**, Ὕ. Ἑρμ. 372, μάρτυς, ἑνικ. μόνον π 423. Πληθ. «-τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων» Α 338 κ. πολλαχ., «-ὄπισθεν μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί» οἱ θεοὶ θὰ εἶνε μάρτυρες εἰς τὸ μέλλον δι' ἀμφοτέρους, ξ 393.

Μάρων [⏑ .], **ωνος**, υἱὸς τοῦ Εὐάνθους, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰσμάρῳ τῆς Θράκης, ι 197 ἑξ.

Μάσσεται μέλ. τοῦ μαίομαι.

Μάσης [– .], **ητος**, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, μετέπειτα ἐπίνειον τῆς Ἑρμιόνης, Β 562.

Μάσσων, ὁ, ἡ, οὐδ. **μᾶσσον**, συγκρ. τοῦ **μακρός**, ὅπ. ἴδε.

Μάσταξ, ακος [⏑ .], ἡ (μαστάζω =μασσῶ). 1) τὸ δι' οὗ ἢ ἐν ᾧ τις μασσᾷ, τὸ στόμα, δ 287, ψ 76· 2) μασσημένη τροφή, ὁποίαν τὰ πτηνὰ προσφέρουσιν εἰς τοὺς νεοσσοὺς διὰ τοῦ ῥάμφους, «-νεοσσοῖσι προφέρει μάστακ'» Ι 324.

Μαστίζω, (μάστιξ) ἀόρ. μάστιξα, μαστίζω, κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος, «ἵππους» Ε 768 κ. πλχ., μετ' ἀπαρμφ. «-μάστιξεν δ' ἐλάαν» Ε 366, γ 484 κ. ἀ., πρβλ. **μαστίω**.

Μάστιξ, ιγος [– .]. ἡ (ἱμάς, στίζω ;) καὶ **μάστις**, ὅθεν δοτ. μάστι, μάστιι, Ψ 500, καὶ αἰτ. μάστιν, ο 182, μάστιξ, τουτέστι α') μάστιγξ, καμτσίκι, δι' οὗ ἐλαύνουσι τὰ ὑποζύγια, Ε 226, 748, ζ 81, 316 β') ποινή, τιμωρία, πληγή, «-Διός» Μ 37, Ν 812.

Μαστίω [. – .], ἕτερος τύπος τοῦ **μαστίζω**, μαστίζω, κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα, Ἰλ. Ρ 622. — Τὸ μέσ. περὶ λέοντος «-οὐρῇ πλευρὰς μαστίεται» μαστίζει τὰς πλευράς του διὰ τῆς οὐρᾶς, Υ 171.

Μαστορίδης, ου, υἱὸς τοῦ Μάστορος. 1) ὁ Ἁλιθέρσης, β 158· 2) ὁ Λυκόφρων, Ο 430, 438.

***Μασχάλη** [. ⏑ .], ἡ ἀμασχάλη «-ὑπὸ μασχάλῃ ἔχειν» κρατῶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλην Ὕ. Ἑρμ. 242.

Ματάω, (μάτην) ἀόρ. α' ἐμάτησα καὶ ἀναύξ. μάτησα. α') πράττω τι ματαίως, ματαιοπονῶ, ἑπομ. ἀποτυγχάνω, «-ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησε» καὶ δὲν ἀπέτυχε· β') χρονοτριβῶ, χάνω καιρόν, ὀκνῶ, Ψ 510· περὶ ἵππων «-μὴ ματήσετον» Ε 233.

Ματεύω [⏑ . .] (μα–), ζητῶ, ἐπιζητῶ, γυρεύω, Ξ 110 †.

***Μάτην** [⏑ .], ἐπίρ. ματαίως, μά-

την, Ὑ. Δήμ. 309. (Κατά τινας πιθανῶς κυρ. αἰτ. τοῦ μάτη=ματίη).

Ματίη [⏑ ⏑ .] (ἐκ τοῦ **μάτην**), κ 79 † «-τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς ἡμετέρῃ ματίῃ» κατά τινας μὲν ἕνεκα τῆς ἡμετέρας ματαίας ἐπιχειρήσεως ματαιοπονίας· κατ' ἄλλους δὲ ἕνεκα τῆς ἡμετέρας ἀδυναμίας· ἢ ἕνεκα τῆς ἡμετέρας ἁμαρτίας, συνωνύμως τῷ μάται τοῦ Αἰσχύλου (Χοηφόρ. 908)· ὥστε ἑρμηνεύεται τὸ χωρίον ὡς ἑξῆς: κατετρύχετο, ἐπιέζετο τῶν ἀνδρῶν ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν ἀλγεινὴν κωπηλασίαν διὰ τὴν συνείδησιν τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων.

Μάχαιρα (μάχη, mactare) ἡ, ἐγχειρίδιον, μαχαῖρι, παρὰ τὸ ξίφος προσηρτημένον καὶ χρησιμεῦον συνήθως εἰς σφαγὴν τῶν ἱερείων (θυμάτων), μάχαιρα, Ἰλ. Γ 271, Τ 252. Ἐν τῷ χορῷ τῷ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως ἀναγεγλυμμένῳ αἱ μάχαιραι αἱ κοσμοῦσαι τοὺς χορεύοντας νεανίας ἦσαν χρυσαῖ, κρεμάμεναι ἐξ ἀργυρῶν τελαμώνων, Σ 597. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς ἄλλας χρείας, οἷον ὁ Πάτροκλος δι' αὐτῆς ἀποκόπτει τὸ βέλος, Λ 844· τοῦ εἴδους τούτου τῶν μαχαιρῶν εὕρηνταί τινες ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Μυκηνῶν τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Μουσείου.

Μαχάων, ονος, κλητ. Μαχᾶον, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης καὶ Ἰθώμης, διακρινόμενος διὰ τὰς ἰατρικὰς αὐτοῦ γνώσεις, Β 732, ἃς εἶχε λάβῃ, φαίνεται, παρὰ τοῦ πατρός· οὗτος δὲ πάλιν ἔμαθε παρὰ τοῦ Χείρωνος πολλὰ ἰαματικὰ φάρμακα, Δ 219.

Μαχειόμενος, μαχεούμενος, ἴδ. μάχομαι.

Μάχη, ἡ, (mactare, macellum). 1) μάχη, πόλεμος, συνήθως ἡ μεταξὺ στρατῶν, Δ 225, λ 612, κ. πλχ. τῆς Ἰλ., «-μάχεσθαι μάχην» Ο 414,673, Σ 533, «-τίθεσθαι μάχην» συγκροτῶ μάχην, Ω 402, «-μάχην ὀρνύμεν, ἐγείρειν, ὀτρύνειν» διεγείρω μάχην, «-μάχην ἀρτύνειν, συμφέρεσθαι» συνάπτω, παρασκευάζω μάχην (ἴδ. τὰ οἰκεῖα ῥήματα). Ἀλλὰ καὶ ἡ μεταξὺ δύω μονομαχία, οἷον Η 263, Λ 255, «-μάχῃ Αἴαντος, Λ 542, «-μάχῃ» πλχ. τῆς Ἰλ.=ἐν τῇ μάχῃ, ὡσαύτως καὶ «-μάχῃ ἔνι». 2) διαμάχη, ἔρις, φιλονεικία διχόνοια, λογομαχία, Α 177. Ὁ Ὅμ. ἐν τῇ Ἰλιάδι περιγράφει τέσσαρας ἰδιαιτέρας μεγάλας μάχας, τὴν μὲν πρώτην ἐν τῷ μεταξὺ Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου γενομένην, Δ 446—Η 305· τὴν δὲ δευτέραν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς Τροίας καὶ τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου τῶν Ἑλλήνων, Θ 53 — 348· τὴν δὲ τρίτην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σκαμάνδρου, Λ—Σ 242· τὴν δὲ τετάρτην τὴν περιλαμβάνουσαν πάντα τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τελευτῶσαν μετὰ τῆς τελευτῆς τοῦ Ἕκτορος Υ—Χ.

Μαχήμων [⏑ . .], **ον**, (μάχη), φιλόμαχος, φιλοπόλεμος, «-κραδίη» Μ 247 †.

Μαχητής [⏑ . .], **οῦ**, ὁ (μαχέομαι), μαχητής, πολεμιστής, στρατιώτης, Ε 801 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἀνήρ» γ 261.

Μαχητός [⏑ . .], **ή, όν**, (μαχέομαι), δυνάμενος νὰ πολεμηθῇ, καταβληθῇ, «-οὐ μαχητὸν κακόν» ἀκαταμάχητον κακόν, μ 119 †.

Μαχλοσύνη [. . ⏑ .], (μάχλος=ἀσελγής), ἀσέλγεια, ἡδυπάθεια, φιληδονία, περὶ τοῦ Πάριδος, Ω 30, †.

Μάχομαι [⏑ . .], ἀποθ., **μαχέομαι**. Ὁ ἐνεστὼς τοῦ τύπου τούτου μό-

νον ἐν τῇ Α 272, 344 μαχέοιτο μαχέοιντο (πρβλ. ὅμως ὅπως Α'), γ'), ἔτι δὲ Υ 26 μαχεῖται καὶ Β 366 μαχέονται, ἔνθα ὅμως εἰς τὴν συνάφειαν τοῦ λόγου ἁρμοδιωτέρα εἶνε τοῦ μέλλοντος ἡ σημασία, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μελλοντικὸς τύπος, ὅστις εἶνε συνῃρημένος: μαχοῦμαι, καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ συνήθης (πρβλ. καλέω, τελέω, κ. ἄ.)· θαμιστ. παρατ. μαχέσκετο, Η 140· ἡ μετοχὴ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου εἶνε μαχειόμενος ρ 471 καὶ μαχεούμενος λ 403, ω 113· μέλ. μαχήσομαι καὶ μαχέσομαι ἐν τῷ ἀπαρμφ. χάριν τοῦ μέτρου μαχέσασθαι, Γ 20, 433, Η 40, Ρ 178, 490, καὶ ἐν τῷ εὐκτ. μαχέσαιο, Ζ 329. Σημ. 1) μάχομαι, πολεμῶ, ἰδίως ἐν τῇ μάχῃ, οὐ μόνον ἐπὶ ὅλων στρατῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος μαχητῶν, Γ 91, 435, Τ 153, ἀπολελ. Τ 332 κ. ἄ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «-πολεμίζω» Γ 67, 435, Η 279 κ. ἄ., «-ἐναντίον μάχομαι» Γ 433, «-ἐναντίβιον, ἀντίβιον μάχομαι» (ἴδ. τὰς λ.), «-τινί» κατά τινος ἢ πρός τινα, Β 121, 6 251 κ. ἄ., «-ἐπί τινι» Ε 124, 244, «-ἀντία ἢ ἐναντίον τινός» Υ 88, 97, «-πρός τινα» Ρ 98, 471, «-σύν τινι» μετά τινος, τῇ βοηθείᾳ τινός, ν 390, «-ἐνὶ πρώτοισι, μετὰ πρώτοισι» Μ 324, 221, Ε 575 κ. ἄ.. «-μετὰ Βοιωτῶν» Ν 700 κ. ἄ. Ἡ αἰτία τῆς μάχης ἐκφέρεται: «-περί τινος» Π 1, Σ 265, «-περί τινι» Π 568, ρ 471, «-ἀμφί τινι» Γ 70, Π 565, «-εἵνεκά τινος» Β 377· τὸ ὄργανον ἐκφέρεται κατὰ δοτ. «-χαλκῷ» Υ 257, «-πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι» Ο 711. 2) ἐν γένει α') διαμάχομαι, πιάνομαι, ὄχι περὶ τῆς ἐν πολέμῳ μάχης, «-ἀνδράσι περὶ δαιτί» 6 245, ἐπὶ θηριομαχίας, Ο 633, πρβλ. Υ 171, υ 15, Π 429, 758· 6') μάχομαι, διαγωνίζομαι ἐν τῷ ἀγῶνι, «-πύξ» Ψ 621· γ') ἐρίζω, φιλονεικῶ, λογομαχῶ, τινί, Α 8, Ζ 329, «-ἐπέεσσι» Α 304, Β 377, Υ 367· ἐν γένει ἀντιλέγω, ἀνθίσταμαι, τινί, Ε 875, Ι 32.

Μάψ, ἐπίρ. (ἐμμαπέως) κυρ. πιάνων ὁρμητικῶς, ὅθεν α') κατεσπευσμένως, ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως, Ε 759, Υ 298 κ. ἄ., γ 138, «-μάψ αὕτως εὐχετάασθαι» Υ 348, «-μὰψ αὔτως χόλον ἔχειν» Ὕ. Δήμ. 83· 6') προπετῶς, αὐθαδῶς, Β 214, ἀναιδῶς, ἀσεβῶς, Ν 627, π 111. Ὅθεν γ') ματαίως, ἀσκόπως, εἰς μάτην, «-πολεμίζειν» Β 120, «-μὰψ ὀμόσαι» ἐπὶ ματαίῳ, ψευδῶς. Ο 40.

Μαψιδίως [. ◡ ◡ .], ἐπίρ. (μαψίδιος, μάψ) = μάψ, ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, Ε 374, ρ 451, ματαίως, παραλόγως, η 310, 6 58, ἀσκόπως, γ 72, ι 253, 365.

***Μαψιλόγος**, ον, (μάψ, λέγω), ματαιολόγος, μάταιος, ἀμφίβολος, «οἰωνοί» τὰ πτηνὰ τὰ διὰ τῆς φωνῆς των οὐδὲν βέβαιον προσημαίνοντα, μόνον ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 546.

Μεγάδης [. ◡ .], ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Μέγα, ὁ Πέριμος, Π 695.

Μεγάθυμος [. ◡ — .], ον, (μέγας, θυμός), ὁ ἔχων μέγαν θυμόν, μεγαλόψυχος, μεγαλόφρων, ἰδίως εὔτολμος, συχνὸν ἐπίθετον ἀνδρῶν, ἐθνῶν, τῆς Ἀθηνᾶς θ 520, ν 121 καὶ ταύρου Π 488.

Μεγαίρω, (μέγας) ἀόρ. α' ἐμέγηρα, κυρ. θεωρῶ τι μέγα, ὅθεν 1) φθονῶ, ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, τινί τι, ὡς ἄγαν μέγα, Ψ 865, «-Δαναοῖσι μεγήρας» Ο 473, Ὕ. Δήμ. 465, καὶ μετ' ἀπαρμφ. «-μηδὲ μεγήρῃς ἡμῖν τελευ-

τῆσαι τάδε ἔργα» μὴ θεωρήσῃς μέγα τι, μὴ ἀρνηθῇς κτλ., γ 55. καὶ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. «-μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια» δὲν παραξενεύομαι ὅτι οἱ μνηστῆρες κτλ., β 235· ἐν γένει ἀρνοῦμαι,«-κατακαιέμεν (τοὺς νεκροὺς) οὔτι μεγαίρω» τὸ νὰ κατακαίητε (τοὺς νεκρ.) δὲν ἀποποιοῦμαι, παραχωρῶ, Η 408· ὡσαύτως «-οὔτι μεγαίρω» δὲν ἀρνοῦμαι, δὲν ἀντιλέγω, θ 206 καὶ Δ 54 (ἔνθα παραλαμβάνεται ἐκ τῶν ἄνωτ. τὸ ἀπαρεμφ. «-διαπέρσαι»)· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «-ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Ποσειδάων βιότοιο μεγήρας» παρέλυσε δὲ τὴν αἰχμήν του (Ἀδάμαντος) ὁ Ποσειδῶν, ἀρνηθεὶς εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν (τοῦ βληθέντος Ἀντιλόχου) Ν 563.

Μεγακήτης [. ⏑ . .]. ες, (μέγα, κῆτος), ὁ ἔχων μέγα χάσμα, μεγαλοχάσμων, «-δελφὶν» Φ 22, «-νηῦς» μεγαλοσκαφής, εὐρεῖα, Θ 222, Λ 5, 600, «-πόντος» πολυβαθής, γ 158.

Μεγαλήτωρ [. ⏑ . .], **ορος**, ὁ, ἡ, (μεγ. ἦτορ), μεγαλόψυχος, μεγαλόκαρδος, εὔτολμος, ἐπίθετον ἀνδρῶν ἡρώων καὶ ἐθνῶν, Ν 302, τ 176 κ.ἀ.· ἔτι δὲ καὶ τοῦ Πολυφήμου, κ 200, «-μεγ. θυμός» εὔτολμος, ἡ μεγαλόφρων ψυχή, Ι 109, ε 288 κ. ἀ.

Μεγαλίζομαι [. ⏑ . . .], μέσ. (μέγας), μεγαλύνομαι, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, Κ 69, ψ 174.

Μεγαλοσθενής [. ⏑ . . .], **ές**, (μ. σθένος), μεγαλοδύναμος, Ἐπ. 6, 1.

Μεγάλως [. ⏑ .], ἐπίρ. (μέγας), μεγάλως, δυνατά, «-μάλα μεγ.» Ρ 723, π 432.

Μεγαλωστὶ [. ⏑ . ⏑], ἐπίρ. (μέγας), ἐν μεγάλῳ τόπῳ πάντοτε ἐν τῇ φρ. «-μέγας μεγαλωστὶ» ἔνθα ἡ ἐπίτασις τῆς ἐννοίας τοῦ μεγάλου γίνεται, διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ῥίζης, ὅπως ἐν τῇ καθομιλουμένῃ διὰ τῆς συνωνυμίας ἐν τῇ ὁμοίᾳ φρ. πλατὺς φαρδύς, πλατειὰ φαρδειά, ἢ μακρὺς φαρδύς, Π 772, Σ 26, ω 40.

Μεγαμηδείδης [. ⏑ . . .], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Μεγαμήδους, πατὴρ τοῦ Πάλλαντος. Ὕ. Ἑρμ. 100.

Μεγαπένθης [. ⏑ . . .], **εος**, ὁ. υἱὸς τοῦ Μενελάου ἔκ τινος δούλης, οὕτως ὀνομασθεὶς ἕνεκα τοῦ πένθους διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης, δ 11, ο 100.

Μεγάρη [. ⏑ .], ἡ. Μεγάρα, θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, λ 268, 269.

Μέγαρον [. ⏑ .], τό, (μέγας), κυρ. μέγα δωμάτιον, αἴθουσα, ὅθεν ἰδίως α') ἡ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνδρῶν, ἡ κυριωτάτη αἴθουσα τῆς οἰκίας, ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς κειμένη, ἔνθα συνέρχονται καὶ συνευωχοῦσιν οἱ ἄνδρες. Ἡ ὀροφὴ αὐτῆς ἐστηρίζετο ὑπὸ κιόνων, τὸ δὲ φῶς εἰσήρχετο διὰ δύω θυρῶν, τῆς ἐμπροσθίου ἢ μεταύλου καὶ τῆς πλαγίας, τῆς καπνοδόχης καὶ τῶν ὀπαίων (φεγγιτῶν) α 270, χ 127 (πρβλ. α 127 — 130, 133)· β') θάλαμος γυναικεῖος, εἴτε εἰς διατριβὴν τῶν θεραπαινίδων, σ 198, τ 60, φ 382, χ 497, ψ 20, πληθ. τ 30, εἴτε εἰς διατριβὴν τῆς δεσποίνης, κείμενος ἐν τῷ ὑπερῴῳ (πρβλ. β 94 καὶ ο 517), Γ 125, Ζ 377, πληθυντ. β 94· γ') κοιτών, λ 374· δ') κατὰ πληθ. οικία, κατοικία, ἀνάκτορα, παλάτια, Α 396, Ε 805, β 400 κ.ἀ., μάλιστα τῆς Ὀδ.

Μέγαρόνδε, ἐπίρ., εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς τὸν θάλαμον, *Ὀδ. π 413· φ 58, ψ 20.

Μέγας [. ⏑], **μεγάλη** [. ⏑ .], **μέγα** [. ⏑]. συγκρ. **μείζων**, **ον**, ὑπερθετ. **μέγιστος**, **η**, **ον**, μέγας, μεγάλος.

1) κυρ. καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος μάλιστα τῶν ἀνδρῶν, «-καλός τε μέγας τε» ὡραῖος καὶ ὑψηλός, Φ 108, ζ 276 κ. ἀ., «-ηΰς τε μέγας τε» Β 653, Γ 167 κ. ἀ., σπανιώτερον ἐπὶ γυναικῶν, ν 289, ο 418, π 158· (ἡ αὐτὴ φρ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων, «-αὐλὴ καλὴ μεγάλη τε» ξ 7)· ὅθεν μέγας τὴν ἡλικίαν, ἡλικιωμένος, ἐν ἡλικίᾳ, μεγάλος 6 314, σ 217· ἐπὶ δὲ ἀψύχων ἀναλόγως τῆς διαστάσεως: ὑψηλός, «-ὅρος, οὐρανός, πύργος, Ὄλυμπος κ. ἄ.» μακρός, «-τάφρος, ῥόπαλον, ἠιὼν κ. ἄ.» πλατύς, εὐρύς, «-πέλαγος, ἕλος, ὅρχατος» κ. ἄ. τ. πολλὰ παρ' Ὁμ. 2) μεταφ. α') ἰσχυρός, κραταιός, δυνατός, ἐπὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, «-μ. ἠδὲ κραταιός» σ 382· ὡσαύτως ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων, σφοδρός, ἰσχυρός, «-ἄνεμος, λαῖλαψ Ζέφυρος», ἐπὶ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν καταστάσεων, «-βίη, κράτος, ἀλκή, σθένος, θυμός, κλέος, κῦδος κ.τ.τ.» Ὁμ. πλχ., «-ἔργον» μέγα ἔργον, δύσκολον, κατόρθωμα, Ν 366. (Τὸ δὲ τῆς χ 149 εἶνε ἐπὶ κακοῦ: κακὴ δουλειά, καὶ τὸ τῆς γ 261: ἀνόσιον ἔργον ἀνοσιούργημα), «-καὶ τόδε μεῖζον» καὶ τοῦτο τὸ σπουδαιότερον, π 291. Ἰδίως ἐπὶ ἤχου καὶ φωνῆς, «-ἰαχή» Ο 384, «-ἀλαλητός» Ξ 393, «-ὀρυμαγδός» Φ 256, «-πάταγος» Φ 9· 6') ὑπερμεγέθης, ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος, «-μέγα εἰπεῖν, λίην μέγα εἰπεῖν» χ 288, γ 227, π 243.—Τὸ οὐδ. τό τε ἑνικὸν καὶ πληθ μέγα, μεγάλα ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπίρ., μεγάλως, ἰσχυρῶς, κραταιῶς, συχνὰ μετὰ ῥημάτων, «-κρατεῖν, ἀνάσσειν» Ὁμ. πλχ., «-δύνασθαι» α 276, «-μ. προθορών» διὰ μεγάλου πηδήματος προχωρήσας Ξ 363, «-μ. ἀϋτεῖν, ἰάχειν, βοᾶν» μεγαλοφώνως, μεγάλα, ἔτι δὲ «-μ. κτυπεῖν, στενάχειν, εὔχεσθαι» Ὁμ. πλχ., καὶ μετ' ἐπιθέτων ὡς ἐπιτατικὸν οὐ μόνον τῶν θετικῶν, «-μέγα νήπιος, μέγ' ἔξοχος» Π 46 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ τῶν παραθετικῶν, «-μέγ' ἀμείνων Β 239, Ψ 315, μέγ' ἄριστος» Β 82, 763, χ 29 κ.ἀ., ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «μάλα, λίην» Ο 321, π 243. Μετ' ἐπιρ. «-μέγ' ἄνευθε» πολὺ μακράν, Χ 88, «-μεγάλ' ἤλιθα» ι 330, ἴδ. κατὰ ἐν τέλει.

Μέγας, γεν. **ου**, καὶ Δωρ. **α**, ὁ, εἷς τῶν εὐγενῶν Λυκίων μόνον ἐν τῷ πατρωνυμικῷ Μεγάδης (ὅπ. ἴδε), Π 695.

Μέγεθος, **εος**, τό, (μέγας), μέγεθος, ὕψος, ἀνάστημα, πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος τοῦ ἀνθρώπου, Η 288 κ. ἀ., σύνηθες ἐν τῇ φρ., «-εἶδός τε μέγεθός τε» Β 58, ζ 152, σ 219.

Μέγης, **ητος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Φυλέως, ἀδελφιδοῦς τοῦ Ὀδυσσέως, ἡγεμὼν τῶν Δουλιχίων καὶ τῶν κατοίκων τῶν Ἐχινάδων, Β 627, Ν 692, Ο 302.

Μεδέων, **οντος**, (μῆδος, moderari) ὁ, θηλ. **μεδέουσα**, ἡ, ἀντὶ τοῦ μέδων, κυρ. ἄρχων βουλευτικὸς καὶ φροντιστικὸς τῶν ἀρχομένων, ἑπομ. βασιλεύς, κύριος, τὸ μὲν ἄρσεν. παρ' Ὁμ. περὶ τοῦ Διὸς μόνον «Ἴδηθεν μεδέων» ὁ ἀπὸ τῆς Ἴδης βασιλεύων, Ἰλ. Γ 277 κ. ἀ, «-Δωδώνης μεδέων» Π 234· τὸ δὲ θηλ. βασίλισσα ἐν τῷ Ὑ. 9. 4, «μεδέουσα Σαλαμῖνος».

Μεδεών, **ῶνος**, ὁ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸ Φοινίκιον ὄρος, Β 501.

Μέδομαι, ἀποθ. μέλ. μεδήσομαι, Ι 650. 1) βουλεύομαι, σκέπτομαι, φροντίζω περί τινος, «-πολέμοιο, κοίτου» Β 384, 6 358 κ. ἀ., «-δόρποιο, νόστοιο» Σ 245, Ω 2, Ι 622, λ 110· ἰδίως «-ἀλκῆς» φροντίζω περὶ ἀμύνης,

Δ 418 κ. ά. 2) ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, παρασκευάζω τινί τι, «·κακὰ φρεσὶ ἔργα» Φ 19, «·κακά τινι» Δ 21, Θ 458.

Μέδων, οντος, (μέδομαι) ὁ, πρόβουλος, κύριος, ἄρχων, ἑνικ. μόνον ἐν τῇ φρ. « ἁλὸς μέδων» περὶ τοῦ Φόρκυνος, α 72· ἄλλως δὲ πάντοτε πλ. ἐν τῇ φρ. «·ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες» ἡγεμόνες καὶ κύριοι, ἢ ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες, Α 79, η 136 κ. ά.

Μέδων, οντος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως καὶ τῆς Ῥήνης, ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Αἴαντος, κατοικῶν ἐν Φυλάκῃ, ὅπου εἶχε καταφύγῃ διὰ τὸν φόνον τοῦ θείου του. Ἔγεινεν ἀρχηγὸς τοῦ ἐκ Μηθώνης στρατοῦ, ὅτε ὁ κύριος αὐτῶν ἡγεμὼν Φιλοκτήτης ἠναγκάσθη «·ἄλγεα πάσχων» νὰ μείνῃ ἐν Λήμνῳ. Ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Β 727, Ν 693 ἑξ, Ο 332. 2) εἷς τῶν Λυκίων, Ρ 216. 3) κῆρυξ Ἰθακήσιος, ἀκόλουθος τῶν μνηστήρων, μηνύσας εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἐπιβουλὴν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ υἱοῦ της Τηλεμάχου καὶ διὰ τοῦτο σωθεὶς μετέπειτα ὑπ'αὐτοῦ, δ 677, χ 257 ἑξ.

Μεθ–αιρέω, ἀόρ. θαμιστ. μεθέλεσκον, τρέχω πρός τι καὶ πιάνω, καταλαμβάνω, «·ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς ῥηϊδίως μεθέλεσκε» (σφαῖραν), θ 376 †.

Μεθ-άλλομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ συγκεκομμένου ἀορίστου μετάλμενος· α') ἐπιπηδῶ, ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, ἀπολελ. Ἰλ. Ε 336, Λ 538 κ. ά.· β') πηδῶ καὶ τρέχω κατόπιν τινός, Ψ 345.

Μεθείω, ἀντὶ τοῦ μεθῶ, ἴδ. μεθίημι.

Μεθέλεσκε, ἴδ. μεθ·αιρέω.

Μεθέμεν, ἀντὶ τοῦ μεθεῖναι, ἴδ. μεθίημι.

Μεθ-έπω, μετοχ. ἀορ. β' μετασπὼν καὶ μέσ. μετασπόμενος. 1) Ἐνεργ. ἀκολουθῶ, ἐπακολουθῶ, ὅθεν α') καταδιώκω, ἀπολελ. «·ποσσί», Ρ 190, ξ 33· β') ἀκολουθῶ μετά τινος, παρακολουθῶ ὡς βοηθὸς καὶ προστάτης, μετ' αἰτ. Κ 516 (ἐν τμ.)· γ') ὑπάγω κατόπιν τινός, ἵνα εὕρω αὐτόν, ζητῶ, μετ' αἰτ., Θ 126· δ') ὑπάγω, ἔρχομαι πρός τινα, ἀπολελ. α 175· ε') μεταβ. μετὰ δύω αἰτ., ἐλαύνω κατόπιν τινὸς ἢ πρός τινα, «·Τυδείδην μέθ. ἵππους» ἤλαυνε κατόπιν τοῦ Τυδείδου ἢ πρὸς τὸν Τυδείδην τοὺς ἵππους, Ε 329, πρβλ. **ἐφέπω** Α') 1) β'). 2) Μέσ. καταδιώκω, τινά, μόνον Ν 567.

Μέθ-ημαι, (ἧμαι). κάθημαι μεταξὺ ἢ ἐν τῷ μέσῳ, «·μνηστῆρσι» μεταξὺ τῶν μνηστήρων, α 118 †.

Μεθημοσύνη, ἡ, (μεθήμων) ἀμέλεια, ῥαθυμία, Ἰλ. Ν 108, 121. Ἐκ τοῦ

Μεθήμων, ον, ποι. (μεθίημι). ἀμελής, ῥάθυμος, ὀκνηρός, ἀδιάφορος, Β 241, ζ 25.

Μεθ-ίημι. Ἐκ τοῦ θέματος ἱέω τὸ β' καὶ γ' ἑνικ. τοῦ μὲν ἐνεστ. εἶνε: μεθίεις, μεθίει ὀρθότερον τοῦ μεθίης, μεθίῃ ἔν τε τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., πλὴν ἐν Κ 121, ἔνθα κατέλιπε τό: μεθιεῖ, καὶ Β 752, ἔνθα τό: προϊεῖ), τοῦ δὲ παρατ. μεθίεις, μεθίει καὶ γ' πληθ. μεθίεν ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν, ἀπαρμφ. μεθιέμεναι καὶ μεθιέμεν, ὑποτ. γ' ἑνικ. μεθιῇσι, Ν 234, μέλ. μεθήσω, ἀόρ. α' μεθῆκα καὶ μεθέηκα· ἐκ τοῦ β' ἀορ. ὑποτ. μεθῶ, μεθείω, εὐκτ. μεθείην, ἀπαρμφ. μεθέμεν ἀντὶ τοῦ μεθεῖναι. Α') μεταβ. μετ' αἰτ. 1) ἀφίημι, ἀφίνω, ἀπολύω (τὸ δεδεμένον), οἷον αἰχμάλωτον, Κ 449, πρβλ. Π 762, ἢ φίλον

προπέμπω, ἀποπέμπω, δὲν κρατῶ περισσότερον, ο 212· ἐπὶ βελῶν ἐκπέμπω, «-ἰόν» Α 48 (ἐν τμ.), «τὶ ἐς ποταμόν» ρίπτω, ε 460. Μεταφ. «-χόλον τινός» ἀφίνω, καταπαύω τὴν ὀργὴν κατά τινος, Ο 138, καὶ ἄνευ γενικῆς, α 77, «-Ἀχιλλῆι» χάριν τοῦ Ἀχιλλέως, Α 283, «-κῆρ ἄχεος» ἀπαλλάττω τὴν καρδίαν ἀπὸ τῆς λύπης, ἀποκουφίζω, Ρ 539. 2) ἐγκαταλιμπάνω, καταλείπω, ἀφίνω, Γ 414. Μεταφ. «-εἴ με μεθείη ῥῖγος» ε 471. 3) παραχωρῶ, «-νίκην τινί» Ξ 364, καὶ μετ' ἀπαρμφ. «-ἐρύσαι» ἀφίνω νά, Ρ 418. Β') ἀμετάβ. 1) ἀπολελ. ἀφίνω νὰ ὑπάγῃ, ἀμελῶ, ὀκνῶ. ῥαθυμῶ, Ζ 523, Κ 121, δ 372, π 377. 2) παύω, ἀφίσταμαί τινος, ἀπέχω, τραβῶ χέρι ἀπό, μετὰ γεν. «-πολέμοιο» Δ 240, Ν 97, «-ἀλκῆς, μάχης» Ὁμ. πλχ. «βίης» Φ 177, φ 126, «-μεθίεν χόλοιο Τηλεμάχῳ» ἔπαυον τὸν κατὰ τοῦ Τηλεμάχου χόλον, φ 377.— Σπανίως μετ' απαρεμφ. καὶ μετοχῆς, «-μάχεσθαι» λήγω τῆς μάχης, Ν 234, «κλαύσας μεθέηκε» ἐπαύσατο κλαίων, Ω 48.

Μεθ-ίστημι, μέλ. μεταστήσω. 1) Ἐνεργ. μεταβ. μεταβάλλω, ἀλλάσσω, δ 612. 2) Μέσ. μεταβάλλομαι, τουτέστιν ἀλλάσσω διεύθυνσιν, μεταβαίνω, «-ἑτάροισι» πρὸς τοὺς ἑταίρους, Ε 514.

Μεθ-ομιλέω [. . – . .], κοινωνῶ. συναναστρέφομαι, τινί, Α 269 †.

Μεθ-ορμάομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ. ἀορ. μεθορμηθείς, ὁρμῶ κατόπιν ἢ πρός τι, καταδιώκω ἐφορμῶ, Υ 192. ε 325.

Μέθυ [. ⏑], **υος**, [⏑ .] τό, πᾶν ποτὸν δυνατὸν καὶ μεθυστικόν, ἰδίως οἶνος, Η 471, δ 746 κ. ἀ., μόνον κατ' ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικήν.

***Μεθ-ύστερον**, ἐπίρ. κατόπιν, μετὰ ἔπειτα. Ὕ. Δήμ. 205. (Κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἐπιθέτου μεθ ὕστερος).

Μεθύω [. ⏑ .] (μέθυ) μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. α') εἶμαι μεθυσμένος, εἶμαι πιωμένος, σ 240· β') μεταφορ. εἶμαι ποτισμένος, «-βοείη μεθύουσα ἀλοιφῇ» δέρμα βοὸς ποτισμένον μὲ ἄλειμμα, Ρ 390.

Μειδάω, (σμειδ—γερμ. smielen, ἀγγλ. smile) ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀόρ. ἐμείδησα, καὶ μείδησα, καὶ **μειδιάω**, ἐξ οὗ μόνον ἡ μετοχή: μειδιόων κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ: μειδιῶν, Η 212, Ψ 786, Φ 491· μειδιῶ, χαμογελῶ, Φ 491 κ. ἔνθα ἀνωτέρω· τοὐναντίον δὲ τὸ «-γελῶ», μεθ' οὗ Ὕ. Δήμ. 204 συνάπτεται, σημαίνει τό: μεγαλοφώνως γελῶ, «-βλοσυροῖσι προσώπασι» μὲ τὸ βλοσυρὸν πρόσωπόν του, Η 212, «-Σαρδάνιον» (ἴδ. τ. λ.) υ 301.

Μείζων, **ον**, ἀνώμαλον συγκριτ. τοῦ μέγας.

Μεῖλας, ἀντὶ τοῦ μέλας, Ω 79 †, «-μείλανι πόντῳ», ἴδ. Μέλας πόντος.

Μείλια, τά, (μέλι), πᾶν ὅ,τι μειλίχιον καὶ εὐφραντικόν, ἐξαιρέτως τὰ δῶρα τὰ ἐξιλαστικά, Ι 147, 289.

Μείλιγμα, **ατος**, τό, (μειλίσσω), πᾶν ὅ,τι κατευνάζει, καταπραΰνει, καταπραϋντικόν, κατευναστικόν· «μειλίγματα θυμοῦ» λέγονται τὰ κομμάτια τὰ εἰς τοὺς κύνας ὑπὸ τοῦ δεσπότου παραβαλλόμενα, ὅταν οὗτος ἐπιστρέφῃ ἐκ τῆς εὐωχίας, οἱονεὶ ἡδύσματα, γλυκύσματα τῆς ψυχῆς, κ 217 †.

Μείλινος, **η**, **ον**, ἀντὶ τοῦ **μέλινος**, ὅπ. ἴδε.

Μειλίσσω, μόνον ἐν τῷ ἐνεστῶτι (μείλιχος)· ὅθεν 1) Ἐνεργ. καταπραΰνω, ἐξιλεώνω, εὐμενίζω, γλυκαίνω, «-νεκρὸν πυρός» διὰ τοῦ πυρὸς (τῆς

πυρᾶς δηλ.), Η 410 (ἔνθα ἡ γενικὴ εἶνε διαιρετική, καὶ τὸ «-χαρίζεσθαι παρεόντων» καὶ «-νιψάμενος ἁλός»· ἄλλοι δὲ ἧττον ὀρθῶς ἐξαρτῶσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ «-φειδώ»). Παθ. εὐμενίζομαι, καταπραΰνομαι, Ὑ. Δήμ. 291. 2) Μέσ. φαίνομαι μειλίχιος, παριστῶ τι ὑπὸ εὐάρεστον ὄψιν, πρὸς ἀρέσκειαν καὶ καθ' ἡδονὴν ὁμιλῶ, μετριάζω τὰ πράγματα, γ 96 δ 326.

Μειλιχίη [. ⏑ ⏑ .], ἡ, (μειλίχιος), μειλιχιότης, μαλακότης, πρᾳότης, ὅθεν «-μ. πολέμοιο» χαλάρωσις, ἀδράνεια τοῦ πολ. Ο 741 †.

Μειλίχιος [. ⏑ ⏑ .], η, ον, καὶ **μείλιχος**, ον, (μείλια) κυρ. γλυκύς, ὅθεν προσηνής, ἤπιος, πραΰς, μαλακός· α') ἐπὶ προσώπων (μόνον ὁ τύπος μείλιχος) Ρ 671, Φ 300· β') ἐπὶ λόγων καὶ ἰδιοτήτων (μόνον ὁ τύπος μειλίχιος, πλὴν ἐν τῇ ο 374 «-μείλιχον ἔπος καὶ ἔργον») «-μειλίχιος μῦθος» Κ 288 «-μειλιχίοις ἐπέεσσι, μύθοισι προσαυδᾶ» Ζ 343, ζ 143 καὶ μόνον «-μειλιχίοις» Δ 256, «-αἰδοῖ μειλιχίῃ» μὲ ἀξιέραστον, αἰδῶ, θ 172.

Μείρομαι, εἰς ὃ ἀνάγεται καὶ ὁ ἐνεργ. β' παρακ. ἔμμορε Α 278 (ὅπερ τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἀόριστον), παθ. παρακείμ. εἵμαρται καὶ ὑπερσ. εἵμαρτο, μεταλαμβάνω, λαμβάνω μερίδιον· α') μετ' αἰτ. «-ἥμισυ μείρεο τιμῆς» Ι 616· β') μετὰ γεν. ἐν τῷ ἐνεργ. β' παρακ. «-ἔμμορε τιμῆς» λαμβάνει τιμήν, μετέχει τιμῆς, Α 278, Ο 189, ε 335, λ 338· γ') ὁ παθ. παρακ. εἵμαρται καὶ ὁ ὑπερσ. σημαίνει: εἶνε εἱμαρμένον, εἶνε ὑπὸ τῆς μοίρας δεδομένον, μετ' ἀπαρμφ. Φ 281, ε 312, ω 34.

Μείς, ὁ, ἀντὶ τοῦ μήν, μῆνας, Τ 117, Ὑ. Ἑρμ. 11. Αἱ δὲ πλάγιαι πτώσεις μηνός, μηνὶ κλ. σχηματίζονται ἐκ τῆς παρ' Ὁμ. μὴ εὑρισκομένης ὀνομ. μήν, Β 292, κ 14 κ. ἀ. Παρ' Ὁμ. δὲν εἶνε οὔτε τὰ ὀνόματα οὔτε ἡ διάρκεια τῶν μηνῶν ὡρισμένη. Ὁ μόνος παρ' αὐτῷ ἀπαντῶν ὁρισμὸς εἶνε: «-τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο» ἐν ᾧ οὗτος ὁ μὴν τελευτᾷ, ὁ δ' ἄλλος ἄρχεται, ὅ ἐ. περὶ τὰ τέλη τούτου τοῦ μηνὸς καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἄλλου, ξ 162, τ 307, «-μηνῶν φθινόντων» ὅτε οἱ μῆνες ἦσαν εἰς τὸ τέλος, ὅ ἐ. εἶχον παρέλθῃ, κ 470, τ 152, ω 143.

Μείων, ον, ἀνώμαλον συγκριτικ. τοῦ μικρός, ὅπ. ἴδ.

Μελαγχροιής, ές, ἀντὶ τοῦ μελάγχροος (μ. χρόα): μελαγχροινός, μελαψός, μαυρειδερός, π 175 †.

Μέλαθρον, τό, (χμέλαθρον, camera) α') ἡ ἐπὶ κιόνων στηριζομένη μεγάλη διάμεσος δοκὸς ἡ ὑποβαστάζουσα τὴν ὀροφήν, θ 279 (ἔνθα ἡ γεν. μελαθρόφι) λ 278, χ 239. Ἡ δοκὸς αὕτη διῆκεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον, προεξέχουσα ὀλίγον τοῦ τοίχου, ὅθεν «-ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ» ἐπὶ τῆς προεξεχούσης ἄκρας τοῦ μελάθρου, τ 544. β') ἐν γένει ἡ ἄνωθεν τοῦ μελάθρου καὶ ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένη στέγη, σκεπή, καὶ ἔπειτα συνεκδοχ., ἅπασα ἡ οἰκία, Β 414, Ι 204, σ 150, «-αἴδεσσαι μέλαθρον» σεβάσθητι τὴν οἰκίαν σου (λέγει ὁ Αἴας πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, θέλων νὰ κινήσῃ αὐτοῦ τὸ αἴσθημα τῆς φιλοξενίας, ἵνα χαριζόμενος εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν στέγην του ξενιζομένους ἐνδώσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις των καὶ ἀφήσῃ τὸν θυμόν του) Ι 640.

Μελαίνω (μέλας) μαυρίζω, μόνον ἐν τῷ παθ. γίνομαι, μαῦρος, μελανιάζω «-μελαίνετο χρόα» ἐμελάνιαζε τὸ σῶμά της (πληγωμένης Ἀφροδίτης,

ὑπ' αἰσχύνης καὶ ἀγανακτήσεως) Ἰλ. Ε 354. «ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν» ἐμαύριζεν ὄπισθεν τοῦ ἀρότρου, Σ 548. Ἴδ. καὶ μελάνω.

Μελάμπους, οδος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀμυθάοντος καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος μάντις ἐν Πύλῳ περιβόητος. Ἠθέλησεν, ἵνα λάβῃ χάριν τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ὡραίαν Πηρὼ (ἴδ. τ. λ.) τὴν θυγατέρα τοῦ Νήλεως, νὰ ἁρπάσῃ τοὺς περιφήμους βοῦς τοῦ Ἰφίκλου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης· ἀλλὰ συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου ἐρρίφθη εἰς τὸ δεσμωτήριον. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἑνὸς ἔτους ἀπελύθη. λαβὼν καὶ τοὺς βοῦς δῶρον διὰ τὴν καλὴν συμβουλήν, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἰφίκλου, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Πύλον, ἔνθα ἐτιμώρησε τὸν Νηλέα διὰ τὰ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἀμυθαονίδας γενόμενα ἀδικήματα, ἔδωκε τὴν Πηρὼ εἰς τὸν ἀδελφὸν καὶ μετ' αὐτοῦ μετῴκησεν εἰς τὸ Ἄργος, λ 287 ἑξ. ο 225 ἑξ.

Μελάνδετος, ον, (μ. δέω) μελανόδετος, μαυροδεμένος, «φάσγανον» ξίφος, ἔχον, κατὰ τὸν Σχολιαστήν, μέλαιναν λαβὴν εἴτε σιδηρᾶν εἴτε ἔκ τινος μέλανος ξύλου ἢ κέρατος, μαυρο-μάνικο, Ο 713 †. Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν ὅτι λέγεται οὕτως τὸ ξίφος διὰ τὸ σιδηρόδετον τῆς θήκης. Ξίφη τοιαῦτα εὑρέθησαν ἐν Πάρμᾳ ἔχοντα εἰς τὰς κώπας μεταλλίνους ἐγκαρσίους δίσκους.

Μελανεύς, ῆος, ὁ πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδοντος. Ἰθακήσιος, ω 103.

Μελανθεύς, ῆος, ὁ, μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ κλητ. Μελανθεῦ, ἄλλως δὲ λέγεται **Μελάνθιος**, υἱὸς τοῦ Δολίου ὁ αἰσχρὸς αἰπόλος τοῦ Ὀδυσσέως, ὁ κατά τινα τυχαίαν συνάντησιν περιυβρίσας αὐτόν, ὁ ὑποστηρίξας ἐν τῷ ἀγῶνι τοὺς μνηστῆρας κατὰ τοῦ δεσπότου αὐτοῦ, καὶ διὰ ταῦτα φρικτὰ τιμωρηθείς, ρ 212 ἑξ. φ 175 ἑξ. χ 135 ἑξ. 472 ἑξ.

Μελάνθιος, ὁ, 1) = τῷ προηγουμένῳ. 2) εἷς τῶν Τρώων, Ζ 36.

Μελανθώ, οῦς, ἡ, θυγ. τοῦ Δολίου, ἡ ἀναίσχυντος θεράπαινα τῆς Πηνελόπης, ἡ παραδοῦσα ἑαυτὴν εἰς τοὺς μνηστῆρας, σ 320, τ 60 ἑξ. Ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως μετὰ τῶν ἄλλων ἀπίστων θεραπαινίδων, χ 421 ἑξ.

Μελάνιππος [. ⏑ . .], ὁ, 1) εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Θ 276· 2) ἕτερος Τρώς, υἱὸς τοῦ Ἱκετάονος ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, Ο 547 ἑξ. 3) ἄλλος Τρώς, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 695. 4) εἷς τῶν Ἀχαιῶν, Τ 240.

Μελανόχροος [. ⏑ . . . .], **ον**, ἀντὶ τοῦ μελάγχροος (μ. χρώς) = **μελαγχροιής**, ὅπ. ἴδε, τ 246 †.

Μελανόχρους, οος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., «μελανόχροες κύαμοι» Ν 589 †.

Μελάνυδρος [. ⏑ . .], **ον** (μ. ὕδωρ), ἡ μέλαν ὕδωρ ἔχουσα, «κρήνη», ἧς τὸ ὕδωρ ἕνεκα τοῦ πολλοῦ βάθους φαίνεται μέλαν, πηγὴ ἄφθονος, Ι 14 κ. ἀ. υ 158.

Μελάνω = μελανέω, μελαίνομαι, μαυρίζω (ἀμετάβ.) γίνομαι μαῦρος, «μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς» (τῆς φρικὸς δηλ.) μαυρίζει ἡ θάλασσα ὑποκάτω της, δ ἐ. ἐξ αὐτῆς, Η 64 †.

Μέλας, αινα, αν, γεν. **ανος**, καὶ **μεῖλας**. ἐξ οὗ δοτ. μείλανι, Ω 79· συγκρ. **μελάντερος**, Δ 277, ω 94. 1) μέλας, οὐ μόνον μαῦρος τοὐναντίον τοῦ λευκός, «σποδιή» ε 488, Γ 103, «δῖς» Κ 215, ἀλλὰ καὶ μελανός, σκοτεινός, βαθύς, «κύανος, αἷμα, οἶνος, ὕδωρ, κῦμα, φρίξ, βότρυες, δρῦς, γαῖα, ἤπειρος, λίθος καὶ ναῦς» ἐφ' ὧν καὶ ἡ καθ-

ομιλουμένη μεταχειρίζεται τὸ μαῦρος, Α 141, β 430 κ. ἀ. Ἡ ναῦς λέγεται μέλαινα διὰ τὸ τῆς πίσσης περίχρισμα, (πρβλ. **μιλτοπάρῃος**, **φοινικοπάρῃος**), «-μελάντερον ἠΰτε πίσσα» εἰς ἔνδειξιν τοῦ βαθυτάτου μέλανος χρώματος. Δ 277 (ἴδ. **ἠΰτε**)· 6') σκοτεινός, ζοφερός, μαῦρος, «-ἕσπερος» α 23, «-νύξ» Ξ 439, «-νέφος» Θ 503. 2) τροπ. μαῦρος, σκοτεινός, φοβερός, «-θάνατος» Β 834, μ 92 κ. ἀ. «-Κήρ» Γ 454, β 283 κ. ἀ. «-ὀδύναι» Δ 117 κ. ἀ. Τὸ οὐδ. ὡς οὐσιαστικόν, «-τὸ — μέλαν δρυός» ἐκεῖνο τὸ μέλαν τῆς δρυός, τουτέστιν ὁ φλοιὸς τῆς δρυός, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἀριστάρχου, ἣν παρεδέχθησαν πολλοὶ τῶν νεωτέρων.

Μέλας, ανος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πορθέως, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, Ξ 117.

Μέλας πόντος, καὶ **Μεῖλας πόντος**, Ω 79· Ὁ Σχολιαστὴς καί τινες τῶν νεωτέρων ἑρμηνευτῶν ἐννοοῦσιν ὡρισμένον τινὰ κόλπον, τὸν Μέλανα, τὸν καὶ Καρδιανὸν πόντον λεγόμενον, μεταξὺ τῆς Θρᾳκικῆς ἠπείρου καὶ τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου κείμενον· ἄλλοι, δὲ λαμβάνουσιν ὡς προσηγορικὸν τὸ «μέλας» καὶ μεταφράζουσι: μαύρην θάλασσαν, τουτέστι σκοτεινήν, φοβεράν.

Μέλδομαι(σμέλδω) ἀποθ., ἀναλύω, λυώνω «-λέβης κνίσσην μελδόμενος» λέβης ὅστις ἢ μᾶλλον ὅταν ἀναλύῃ (ἐν ἑαυτῷ ἄλειμμα, Φ 361 †.

Μελέαγρος, ὁ, (μέλω, ἄγρα, οἱονεὶ ὁ περὶ ἄγρας σπουδάζων) υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἀνὴρ τῆς Κλεοπάτρας. Οὗτος εἶνε ὁ μετὰ πολλῶν ἡρώων καταβαλὼν τὸν ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδώνιον κάπρον. Γενομένης δὲ ἔριδος καὶ μάχης μεταξὺ τῶν Κουρήτων καὶ Αἰτωλῶν περὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ δέρματος τοῦ κάπρου, ἐν ὅσῳ μὲν ὁ Μελέαγρος μετεῖχε τῆς μάχης, ηὐτύχουν οἱ Αἰτωλοί, ἀφ' οὗ δέ, χολωθεὶς διὰ τὰς ἀρὰς τῆς μητρός, ἀπεσύρθη, οἱ Κουρῆτες καὶ αὐτὴν τὴν Καλυδῶνα ἐπολιόρκησαν. Τέλος δὲ πεισθεὶς εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς γυναικός του μετέσχε πάλιν τῆς μάχης καὶ κατεπολέμησε τοὺς Κουρῆτας, Β 642, Ι 527 ἑξ. Πρβλ. **Ἀλθαία**.

Μελέδημα. **ατος**, τό, (μέλω), μέλημα, φροντίς, μέριμνα,, πάντοτε πληθ. Ψ 62. δ 650, «-πατρός, περὶ τοῦ πατρός, ο 8.

***Μελεδών**, **ῶνος**, ἡ, Ὑ. Ἀπ. 532, καὶ **μελεδώνη**, ἡ, μέλημα,μέριμνα, φροντίς, τ 517 †.

Μέλει, ἴδ. μέλω.

Μελεϊστί [. . . ⏑], ἐπίρ. (μέλεα)μεληδόν,κομματιαστά,κομμάτια κομμάτια, Ω 409 †, καὶ ι 291, σ 339 «–διὰ μελεϊστὶ ταμών» διαμελίσας,κομματιάσας.

Μέλεος, **έη**, **εον**, (malus] κενός, μάταιος,μηδαμινός,«-αἶνος» Ψ 795, «-εὖχος» Φ 473, «-ὁρμή» ε 416, ἀργός, Κ 480.— Τὸ οὐδ. **μέλεον** ὡς ἐπίρ. ματαίως, Π 336.

***Μελετάω** (μέλω), ἀόρ. α' ἐμελέτησα, μελετῶ,γυμνάζομαι εἰς, «-μαντείαν» Ὑ. Ἑρμ. 557.

***Μέλης**, **ητος**, ὁ ποταμὸς τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Σμύρνην, ὅπου λέγεται ὑπό τινων ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος,(μελισηγενής) Ὑμ. 8, 3. Ἐπιγ. 4, 7.

Μέλι [. ⏑], **ιτος**, τό, μέλι, Α 249, κ 234 κ. ἀ. Ἐχρησίμευεν ὡς τροφὴ υ 69 καὶ οἴνῳ μιγνυόμενον· ὡς εἰκὼν τοῦ γλυκέως, ἡδέως Α 249, Σ 109, πρβλ. μελίγηρυν. Τὸ μέλι ἐν Ἀσίᾳ μετεχειρίζοντο ὡς βάλσαμον καὶ πρὸς τὴν τῶν νεκρῶν βαλσάμωσιν ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀμφορεῖς πλήρεις μέλιτος καὶ

ἀλείμματος ἐτίθεντο ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ συνεκαίοντο μετὰ τοῦ νεκροῦ, Ψ 170, ω 68.

Μελίβοια [. ⏑ . .], ἡ, πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας παρὰ τὴν Ὄρθρυν τὸ ὄρος, Β 717.

μελίγηρυς, υ, (γῆρυς, garrio) (μ. γῆρυς), μελίφωνος, γλυκύφωνος, «-όψ» μ 187 †, «-ἀοιδή» Ύ. Ἀπ. 519.

μελίη [. ⏑ .], ἡ, 1) τὸ δένδρον ὁ μέλεγος ἡ μελιὸς ἡ καὶ φράξος, Ν 178, Π 767. 2) μετωνυμ. τὸ ἐκ τοῦ ξύλου τῆς μελίης κατεσκευασμένον κοντάρι τοῦ δόρατος καὶ ὅλον τὸ δόρυ, Β 543 κ. ἀ. ξ 281, χ 259, 276 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

μελιηδής, ές, (μ. ἡδύς), γλυκὸς σὰν μέλι, «-οἶνος» ζ 258, ι 208 κ. ἀ., «-πυρός» Κ 569 «-καρπός» Σ 568, ι 94, «-ἄγρωστις» ζ 90 «-κηρός» μ 48· μεταφ. γλυκύς, προσφιλής, ἀγαπητός, «-θυμός» Κ 495, λ 203, «-νόστος, ὕπνος» λ 100, π 551.

μελίκρητος, ον, ἀντὶ τοῦ μελίκρατος, (μ. κεράννυμι) μετὰ μέλιτος κεκραμένος. Τὸ οὐδ. «-μελίκρητον» ὡς οὐσιαστικ. τὸ μελίκρατον, κρᾶμά τι μέλιτος καὶ γάλακτος, προσφερόμενον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν καὶ τοὺς καταχθονίους θεούς, Ὀδυσ. κ 519, λ 27.

μέλινος [. ⏑ .], **ινη, ινον, καὶ μείλινος** (μελίη) μελέγινος, ἐκ ξύλου μελέγου κατεσκευασμένος, «-μ. οὐδός» ρ 339. Ἐν Ἰλ. εἶνε ἡ λ. πάντοτε ἐπίθετ. τοῦ «-ἔγχος, δόρυ» Ε 655, Ν 597, Τ 361 κ. ἀ.

μέλισσα, ἡ, (μέλι) μέλισσα, Β 87, ν 106 κ. ἀ.

Μελίτη, ἡ, 1) μία τῶν Νηρηΐδων, Σ 42. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων, ὁμῆλιξ καὶ συμπαίκτρια τῆς Περσεφόνης, Ύμ. Δήμ. 419.

***μελίτωμα** [. ⏑ . .], **ατος**, τό, (μελιτόω). μελιτοῦττα, γλύκυσμα, τοῦρτα, Βατρ. 39.

μελίφρων, ον, (μ. φρήν) ὁ διὰ γλυκύτητα ἡδύνων, εὐφραίνων τὴν καρδίαν, γλυκύς, μέλι περιέχων, «-οἶνος» Ζ 264, η 182 κ. ἀ., «-πυρός» Θ 188, «-σῖτος» ω 489· μεταφ. «-ὕπνος» Β 34.

μέλλω, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., σπανίως ἀναύξητον, α 232, ι 278. Σημαίνει κυρίως τὸ δυνατὸν ἢ ἀναγκαῖον πράξεώς τινος τὸ ἐκπηγάζον εἴτε ἐκ τῆς ἰδιότητος ἢ θελήσεως τοῦ ἐνεργοῦντος ὑποκειμένου εἴτε ἐκ περιστάσεων ἐξωτερικῶν. Χρονικῶς δὲ ἡ πρᾶξις ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸ μέλλον εἴτε τὸ ἀπόλυτον (ἐὰν τὸ μέλλω ἦνε χρόνου ἐνεστῶτος) εἴτε τὸ σχετικὸν (ἐὰν ἦνε χρόνου παρατατικ.)· διὸ καὶ συντάσσεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μέλλοντος τῆς ἀπαρεμφάτου, σπανίως δὲ μετὰ ἐνεστ. ἢ ἀορ. τῆς αὐτῆς ἐγκλ. 1) μέλλω, θέλω, εἶμαι εἰς τὴν στιγμὴν νά, «-Ἕκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν στρέψεσθ' ἐκ χώρης» καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε (ἤθελεν, ἡτοιμάζετο) νὰ στρέψῃ, Ζ 515. πρβλ. Κ 326, 454, χ 9· πολλάκις δέ, μᾶλλον ἀναφαινομένης τῆς ἐννοίας τοῦ σκοποῦ, σημ. προτίθεμαι, διανοοῦμαι, σκοπεύω, ἔχω κατὰ νοῦν, «-ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε» Ζ 339, πρβλ. Ζ 52, Ψ 544, λ 553 κ. ἀ. Σπανίως μετὰ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. Κ 454, ζ 110, τ 94, ἢ ἀορ. τῆς ἀπαρμφ. Ψ 773. 2) μέλλει, εἶνε πεπρωμένον, εἶνε προωρισμένον, προαποφασισμένον, μάλιστα κατὰ παρατ. α') κατὰ τὴν θέλησιν θεοῦ τινος ἢ τῆς τυχῆς «-οὐ τελέεσθαι ἔμελλε» δὲν ἦτο πεπρωμένον νά, Β 36, 6 156, πρβλ. Ε 686, Ω 85,

δ 107, λ 221· μετ' ἐνεστ. τῆς ἀπαρμφ. Ρ 497. "Υ. 'Απ. 379, μετ' ἀορ. «-ἔμελλε λιτέσθαι» Π 46, Σ 98· 6') κατ' ἀνθρωπίνην διάταξιν καὶ προαπόφασιν, μόνον λ 700· γ') ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν. Ρ 278, ζ 135, «-οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους ἔδμεναι» ι 475. 3) Πολλάκις ἀποδίδεται ἐν τῇ καθομιλουμ. διὰ τοῦ: πρέπει νά, θὰ «-μέλλει πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι» θὰ ἔχασέ τις, πιστεύω, καὶ φίλτερον ἄλλον ἄνθρωπον (εἶνε, πιστεύω, φυσικὸν νὰ ἔχασέ τις κτλ.) Ω 46, «-οὕτω που Διὶ μέλλει φίλον εἶναι» τοιαύτη, φαίνεται, μέλλει νὰ (θὰ) ἦνε ἡ θέλησις τοῦ Διός, Β 116, «-μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διί» θὰ εἶμαι, φαίνεται, μισητὸς εἰς τὸν Δία, πρέπει νὰ εἶμαι μισητὸς εἰς τὸν Δία, Φ 83,«-τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν» θὰ τὰ ἔχητε ἀκούσῃ, πρέπει νὰ τὰ ἠκούσατε [εἰκός ἐστιν ὑμᾶς ἀκηκοέναι], κατὰ τὸν σχολιαστήν, Ξ 125, «-μέλλεν ποτ' οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς ἔμμεναι» πρέπει νὰ ἦτο, θὰ ἦτό ποτε (ὡς εἰκάζει τις ἐξ ὅσων βλέπει καὶ ἀκούει) πλούσιος οὗτος ὁ οἶκος, α 232, δ 181, «-μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι» [εἰκός ἐστί σε εἰδέναι] πρέπει νὰ (θὰ) τὸ εἰξεύρῃς σύ, δ 200, «-πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι» πολλάκις, πιστεύω, θὰ παρεκάλεσας, χ 322.

Μέλος, εος, τό, 1) μέλος, πάντοτε πληθ. τὰ μέλη, Ρ 211, σ 70 κ. ἀ. 2) μέλος, μελῳδία, "Υμ. 18, 16.

Μέλπηθρον, (μέλπω) τό, τέρψις, παίγνιον, παιδιά, πάντοτε ἐν ταῖς φρ. «-μέλπηθρα κυνῶν» Ν 233 καὶ «-μέλπηθρα κυσίν» Ρ 255, Σ 179, περὶ τῶν ἀτάφων νεκρῶν τῶν πολεμίων.

Μέλπω (μέλος, μείλια). 1) 'Ενεργητ. κυρ. μετὰ χοροῦ καὶ ὀργανικῆς μουσικῆς ψάλλω, ἐξυμνῶ, «-'Εκάεργον» Β 474. 2) Μέσ. ὡς ἀποθ.· α') ψάλλω, τραγουδῶ, «-ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων» Σ 604, δ 17, ν 27. "Υ. 'Ερμ. 476. «-μέλπομαι ἐν χορῷ» ψάλλω ἐν χορῷ, χορεύων ψάλλω, Π 182, "Υμ. 18, 21· 6') τροπ. «-μέλπ. "Αρηϊ» χορεύω πρὸς χάριν τοῦ "Αρεος, τουτέστι μάχομαι γενναίως.

Μέλω, συνήθ. ἐν τῷ γ' ἐν. (σπαν. πληθ. καὶ κατ' ἀπαρμφ).—'Ενεστ. μέλει, μέλουσι, Υ 21, "Υ. 'Ερμ. 451· παρατ. ἔμελε καὶ μέλε· προστ. μελέτω καὶ πληθ. μελόντων· μέλ. μελήσει, μελήσουσι, Ε 228, Κ 481· παρακ. μέμηλε, μετοχ. μεμηλώς· ὑπερσ. πάντοτε ἀναύξ. μεμήλει. "Αλλοι τύποι ἐνεργητικ. εἶνε μόνον ἐνεστ. α' ἐν. μέλω, ι 20, ἀπαρμφ. μέλειν, Ε 490, μελέμεν, σ 420· μέλ. ἀπαρμφ. μελησέμεν, Κ 51· παρακ. 6' ἐν. μέμηλας, "Υ. 'Ερμ. 437. Τοὺς μέσους τύπους ἴδε κατωτ. Α') 'Ενεργ. εἶμαι μέλημα, ἀποτελῶ τὴν φροντίδα, ὑπόκειμαι εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, «-πᾶσι δόλοισι ἀνθρώποισι μέλω» ι 20. Συνήθως δὲ τίθεται κατὰ γ' πρόσωπον, καὶ τὸ μὲν πρόσωπον, ὅπερ ἔχει τὴν φροντίδα, κατὰ δοτ., τὸ δὲ μέλημα, τὸ ὑποκείμενον εἰς τὴν φροντίδα, κατ' ὀνομ. «-μέλει μοί τις ἤ τι» μὲ μέλει, φροντίζω περί τινος, «-μέλουσί μοι, μελήσουσί μοι ἵπποι» Υ 21, Ε 228, «-μή τοι ταῦτα μελόντων» Σ 463, ν 362, π 436, «-τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει» Ψ 724, «-μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ μηδέ τι τάρβος», νὰ μὴ συλλογίζηται (νὰ μὴ τὸν μέλῃ διά) τὸν θάνατον, μηδὲ ἄλλον τινὰ φόβον νὰ ἔχῃ (κατὰ τὸ σχῆμα τὸ λεγόμενον ζεῦγμα) Ω 152, «-"Εκτωρ μελέτω σοι» περὶ τοῦ "Εκτ. φρόντιζε, Ο 231 κ. ἄ. τ. 'Ιδίως τίθεται ἐπὶ ἐπιτηδευμάτων ἐπιμελῶς ἀσκουμέ-

νων καὶ μελετωμένων, «-οἷς οὔτι μέλει πολεμήια ἔργα» Β 338, πρβλ. Ζ 92, μ 116, «-θαλάσσια ἔργα» Β 614, «-βιὸς καὶ φαρέτρηι», ζ 270. Ἀντὶ τῆς ὀνομαστ. τίθεται καὶ ἀπαρέμφατον, π 465, καὶ μετοχὴ προσδιοριστικὴ τοῦ ὑποκειμένου, «-μέλε γάρ οἱ (Ὀδυσσεὺς) ἐὼν ἐν δώμασι Κίρκης» ἐφρόντιζε (περὶ τοῦ Ὀδυσ.) διότι διέτριβεν ἐν δ. Κ. (διὰ τὴν παρὰ τῇ Κίρκῃ διατριβὴν τοῦ Ὀδ.) κ 6. 2) Ὁ παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ἔχουσι ποιητ. σημασίαν ἐνεστ. καὶ παρατ. «-ἀνήρ, ᾧ τόσα μέμηλε» ὅστις ἔχει τόσας φροντίδας, Β 25, 62, «-ἔργα» Β 614. «-τοῖς ἐνὶ φρεσὶ ἄλλα μεμήλει» περὶ ἄλλων ἐφρόντιζον, ἄλλα ἐσυλλογίζοντο, α 151 κ. ἀ. Ἡ μετοχὴ «-μεμηλώς» τίθεται πάντοτε ἐπὶ προσώπων ὁ φροντίζων, ὁ μελετῶν, « πλούτοιο, πολέμοιο» Ε 708, Ν 297, 469. Εὑρίσκεται καὶ μεταβ. «-μέμηλας ταῦτα» ἐπενόησας ταῦτα, Ὕμ. Ἑρμ. 437 (ἀλλὰ μόνον ἐνταῦθα ἐν τοιαύτῃ χρήσει). Β') Μέσ. μόνον· ὁ ἐνεστ. σπάνιος «-μή τοι τι ἡγεμόνος ποθὴ μελέσθω» μή σε μέλῃ τόσον περὶ στερήσεως ἡγεμόνος (διότι δὲν ἔχεις ἡγεμόνα) κ 505· μέλ. «-μελήσεταί μοι ταῦτα» Α 523· παρακ. «-μέμβλεται» =μέλει, Τ 343, «-μέμβλετο»=ἔμελε, Φ 516, χ 12.

Μέμαα, παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος (μαίω), ἄχρ. ἐν τῷ ἑνικῷ. Τῶν δὲ ἄλλων ἀριθμῶν εὔχρηστοι παρ' Ὁμ. τύποι εἶνε οἱ ἑξῆς: 6' δυϊκ. μέματον, Θ 413, Κ 433, πληθ. μέμαμεν, Ι 641, Ο 105, μέματε, Η 160, μεμάασι, Ὁμ. πληθ. προστ. μεμάτω, Δ 304, υ 355· συνηθεστάτη εἶνε ἡ μετοχὴ μεμαώς μὲ τὸ α βραχὺ (ὅπερ μακρὸν ἐν τῷ Π 754), γεν. μεμαῶτος, καὶ κανονικώτεροι τύποι: μεμαότες καὶ μεμαότε μὲ τὸ α μακρόν, Β 818, Ν 197· γ' πληθ. τοῦ ὑπερσυντ. μέμασαν. 1) ὁρμῶ, ἐφορμῶ, τρέχω, Θ 413, Ξ 298, «-πρόσσω» προχωρῶ δρομαίως, Λ 615, «-μεμαότες ἐγχείῃσι» τρέχοντες μὲ τὰ δόρατα, Β 818, «-ἐπί τινι» ἐφορμῶ κατά τινος, Θ 327, Χ 326 (ἐν τῇ Φ 174 συντακτέον τὸ «-ἐπί οἱ» μετὰ τοῦ «-ἆλτο»). 2) ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ἐπιζητῶ, συνήθως μετ' ἀπαρεμφ., Α 590, ε 18 κ. ἀ., ἢ μετὰ γεν. «-ἔριδος, ἀκτῆς» Ε 732, Ν 197, Υ 256· ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς θέλω, προτίθεμαι, Κ 208, 432. — Ἡ μετοχὴ μεμαὼς κεῖται πολλάκις ὡς ἐπίθετον ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν, δρομαῖος, λάβρος, ἄπληστος, πρόθυμος, Ν 40 κ. ἀ., «-γαστὴρ μεμαυῖα» ρ 286 (|| . ἐνταῦθα εἶνε μετοχικὴ ἡ σημασία: ὅταν ἔχῃ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν), ἢ ὡς ἐπίρ. οἷον «-ἔϐη μεμαώς» δρομαίως, Κ 339 κ. ἀ., «-ὡρμήθη μεμαώς» Ν 182 κ. ἀ. Ἴδ. δὲ καὶ μέμονα.

Μεμακυῖα, ἴδ. μηκάομαι.

Μέμβλωκα, ἴδ. βλώσκω.

Μέμβλεται, μέμβλετο, ἴδ. μέλω ἐν τέλει.

Μεμηκώς, ἴδ. μηκάομαι.

Μέμηλα, ἴδ. μέλω.

Μεμνέφτο, ἴδ. μιμνήσκω.

Μέμνων, ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ἐλθὼν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου καὶ φανεύσας τὸν Ἀντίλοχον, δ 187, 188, λ 522. Κατὰ τὸν Πίνδ Νεμ. 3, 63 ἔπεσεν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Μέμονα (Λατ. mens, Minne γερμ. μέμαα), παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος μόνον ἐν τῷ ἑνικῷ εὔχρηστος, διανοοῦμαι, θέλω, ζητῶ, ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστῶτος, Μ 304 κ.ἀ., υ 15,

ἢ μέλλοντος, Η 36, Ξ 88, Φ 481, ἢ ἀορίστου, Ε 482, Ν 307, «μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι» ἔχει ἐπιθυμίας ἴσας μὲ τὰς τῶν θεῶν, σπεύδει νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τοὺς θεούς, Φ 315, «διχθὰ μοι κραδίη μέμονεν» πρὸς δύω τινὰ σπεύδει ἡ καρδία μου, πρὸς δύω ἐπιθυμίας ταλαντεύεται, Π 435.

Μεμορυγμένα (–χμένα) ἴδε μορύσσω.

Μέμυκα, ἴδ. μυκάομαι.

***Μέμφομαι**, ἀποθ., μέμφομαι, ἐπιπλήττω, Βατρ. 70.

Μέν, ἀσθενέστερος τύπος τοῦ **μήν**. Α') Κατὰ τὴν πρώτην καὶ κυρίαν του σημασίαν εἶνε μόριον βεβαιωτικόν, ὁριστικόν, ἐμφατικόν, πάντῃ ἄσχετον πρός τε τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἑπόμενα, τῷ ὄντι, βεβαίως, ἀληθῶς, πραγματικῶς, ναί, μάλιστα· σπανίως μόνον καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, οἷον «ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος» τοῦτο βεβαίως εἶνε σῆμα ἀνδρὸς κτλ., Η 89, Β 324, ν 154 κ. ἀ.· β') συνηθέστερον δὲ συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων μορίων ἢ ἀντωνυμιῶν ἔχει τὴν αὐτὴν μέν, ἀλλ' ἀσθενεστέραν βεβαιωτικὴν σημασίαν, οἷον μετὰ τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας, ἵνα βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητα τῆς ἀντωνυμίας πρὸς τὸ ἀνακεφαλαιούμενον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα· ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Δὴ τῶν Ἀττικῶν, τὸ μετὰ τὰς δεικτικὰς ἢ ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει τιθέμενον «Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε — τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεά» τούτου λοιπόν, ζ 13, πρβλ. Ε 893 κ. ἀ.· γ') μετ' ἄλλων δὲ μορίων συνδυαζόμενον, οὔτε τούτων τὴν σημασίαν παραβλάπτει, οὔτε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σημασίαν παραλλάσσει, «ἀτὰρ ἢ ἀλλὰ μέν» ἀλλὰ μὴν τῶν Ἀττ., Ζ 125, θ 122 κ. ἀ., «ἦ μέν» = ἦ μήν, ἴδ. ἦ, «οὐ μέν» ὄχι βέβαια, Γ 453, α 392 κ. ἀ., «οὐδὲ μέν, οὐδὲ μὲν οὐδέ» Α 154, 603, Ι 374, Ψ 311, Β 703, Μ 212, χ 551, «καὶ μέν» καὶ τῷ ὄντι, ἢ καὶ ὅμως, Α 269, ξ 88, Ι 632, «γε μέν» = γε μὴν τῶν Ἀττ., «μετάλλησάν γε μὲν οὔ τι» δὲν τὸν ἐζήτησαν ὅμως, πρβλ. Β 703. (‖. Ἐν τούτοις ὅμως ἐνυπάρχει εἰς τὸ μόριον καὶ σχέσις τις ἐναντιωματικὴ πρὸς τὰ ἀνωτέρω· ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ «Ζεύς μέν που τό γε οἶδε» ἂν καὶ ὁ Ζ., πιστεύω τὸ εἰξεύρει). Β') Ἡ ἀνωτέρω βεβαιωτικὴ δύναμις τοῦ μορίου, ὅταν τοῦτο εὑρίσκηται εἰς σχέσιν πρὸς ἄλλην πρότασιν ἔχουσαν τὸν Δὲ ἢ ἄλλο ὅμοιον μόριον, μετατρέπεται εἰς **ἀντιθετικήν**, καὶ ἰδίως σημαίνει τότε τὸ μὲν παραχώρησιν, ἀντιστοιχοῦν οὕτω πρὸς τὸ ναὶ μέν, καὶ τὸ τῆς καθομιλουμένης ἀλήθεια, οἷον «τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω—ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα» αὐτὴν ἀλήθεια θὰ τὴν στείλω· ἐγὼ ὅμως κτλ., Α 184, πρβλ. 298 ἑξ., 389 ἑξ. Ἡ διὰ τοῦ «μὲν—δέ» σύνδεσις γίνεται οὐ μόνον μεταξὺ ἀντιθέτων καὶ διαφόρων σχετικῶν κώλων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ὁμοίων καὶ συγγενῶν (‖. ὅπου δηλ. ἡ ἀντίθεσις ὑπάρχει εἰς τὸν τύπον μόνον), «τῷ δ' ἤδη δύω μὲν γενεαὶ—ἐφθίαθ'—μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσε» Β 250 ἑξ., πρβλ. στίχ. 312 ἑξ., 470 ἑξ. Τῶν αὐτῶν μορίων γίνεται πολλὴ χρῆσις καὶ ἐπὶ μερισμοῦ καὶ ὑποδιαιρέσεως τόπου, χρόνου ἀριθμοῦ τάξεως καὶ προσώπων, Α 18, 53, Γ 114, «ὁ μὲν—ὁ δέ», ἴδ. ὁ, ἡ, τό, «τὰ μὲν—πᾶν δέ» Δ 110, 111, «οἱ μὲν — ἡμίσεες δέ» Γ 153, 155, κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐμφατικῆς ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς λέξεως «περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι» Α 258, «πάντων μὲν κρατέειν

ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν» Α 288, πρβλ. Ξ 216, Φ 464, ο 70.—"Αξια παρατηρήσεως εἶνε: α') ὅτι τὰ διὰ τοῦ «-μὲν—δὲ» συνδεόμενα κῶλα, ἀπομακρύνονται πολὺ ἀλλήλων διὰ παρενθήκης ἄλλων προτάσεων, οἷον τὸ «δὲ» τοῦ Β 511 εἶνε ἀπόδοσις τοῦ ἐν στίχ. 494 «μέν» · 6') ἀπόδοσις τοῦ «μὲν» εἶνε ἀντὶ τοῦ «δὲ» ἄλλα συνώνυμα μόρια, οἷον ὁ ἀλλά, Α 22 ἑξ., 376 ἑξ., «οὐ μὲν — ἀλλά» Α 163, «-μὲν—ἀτάρ» Ζ 124 ἑξ., Κ 98, δ 31, «-μὲν αὐτάρ» Α 50, 331, «-μὲν—αὖ» Λ 108, «μὲν —αὖτε» Α 234, Γ 240 ἑξ., χ 5 ἑξ.· ἔτι δὲ ὁ καί, «-κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο» Α 267. 6'), «-αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν» Α 459, χ 475, καὶ τὸ ἠδέ: «-αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη» μ 168, 380 ἑξ.· γ') ἐνίοτε λείπει τὸ διὰ τοῦ Δὲ ἀντίθετον κῶλον ὡς εὐκόλως ἐξυπακουόμενον, η 237. Γ') Περὶ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ μορίου τούτου μετ' ἄλλων ἴδ. ἀνωτέρω Α') γ') καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ σεσημειωμένα μόρια πρόσθες καὶ τάδε: ἄρα, γάρ, δή, τὲ (ἴδ. τὰς λ. ταύτας). Τὸ δὲ μέν τοι (ἢ μέντοι) εἶνε μὲν ἐπιβεβαιωτικόν: βεβαίως, τῷ ὄντι, ἀληθῶς (ἴδ. τοί), «-κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον ὡς ἀγορεύεις» δ 157· εἶνε δὲ καὶ ἐναντιωματικὸν (ὡς καὶ τὸ ἀνωτέρω παρατηρηθὲν μὲν Α') γ')), «-σφῶιν μέν τ' (=μέν τοι) ἐπέοικε» εἰς ὑμᾶς ὅμως ἁρμόζει, Δ 341. 'Οσάκις δὲ πάσχει ἔκθλιψιν: μέν τ', εἶνε ἀμφίβολον ἂν ἦνε μέν τε ἢ μέν τοι. 'Η ἔννοια καὶ ἡ ὀρθὴ κρίσις δύνανται νὰ διακρίνωσι τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου.

Μενεαίνω (μεμονα, mens, μῆνις), ἀπαρμφ. ἐνεστ. μενεαινέμεν, "Ομ. πλχ., ἀόρ. α' πάντοτε ἀναύξητ. (ὡς καὶ ὁ παρατ.) μενέαινα. 1) σφόδρα ἐπιθυμῶ. ὀρέγομαι, σπουδάζω, περί τι, θέλω, ἀπολελ. Χ 10, ε 341, μετ' ἀπαρεμφ. τοῦ ἀορ. ἢ καὶ τοῦ ἐνεστ., Ε 606, ν 30, ρ 17, 185, μετ' ἀπαρμφ. τοῦ μέλ. μόνον Φ 176, φ 125. 2) ἔχω κατά τινος μένος, ὅ ἐ. πάθος, εἶμαι ὠργισμένος τινί, Ο 104, α 120, ἀπολελ. Τ 68 κ. ἀ., «ἔριδι μενεήναμεν» ἐξ ἔριδος ἠχθρεύθημεν, ἐκακιώσαμεν, Τ 58. Τὸ δὲ τῆς Π 491, «-κτεινόμενος μενέαινε» πολλαχῶς ἑρμηνεύεται· κατά τινας μέν: φονευόμενος ἢ πίπτων ὠργίζετο, κατ' ἄλλους δέ: εἶχε σφοδρὰν ἐπιθυμίαν πρὸς μάχην καὶ ἐκδίκησιν· κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. καὶ τὸν Σχολ., οἵτινες ὁρμῶνται ἐκ τῆς προηγουμένης παραβολῆς: ἐλειποψύχει ἢ ἐστέναζε.

Μενεδήιος, ον, (μένω, δήιος) ὁ μένων, ὑφιστάμενος, δεχόμενος τὸν πολέμιον, ὅθεν καρτερικός, ἀνδρεῖος, εὔτολμος, 'Ιλ. Μ 247, Ν 228.

Μενέλα(ϝ)ος [. . – .], ὁ, υἱὸς τοῦ 'Ατρέως, βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος, Η 470, Β 408, 581 ἑξ., ἀδελφὸς τοῦ 'Αγαμέμνονος, ἀνὴρ τῆς 'Ελένης, ἧς ἡ ἁρπαγὴ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Σῶμα μὲν ἔχει ρωμαλέον καὶ καρτερικόν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ ἡγεμονικὸν τοῦ ἀδελφοῦ. Τὸ ἦθος αὐτοῦ εἶνε ἀγαθόν, ἤπιον καὶ εὐμενές· ὡς μαχητὴς δὲ δεικνύει μὲν εὐτολμίαν καὶ ἀνδρείαν, ἀλλὰ δὲν εἶνε τοσοῦτον τολμηρὸς καὶ ραγδαῖος, ὁ ὡς Αἴας καὶ Διομήδης, Ρ 18 ἑξ. Μετὰ δὲ τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἑπτὰ ἔτη περιπλανηθεὶς τέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, δ 82 ἑξ.

Μενεπτόλεμος, ον (μένω, πτόλεμος), ὁ ἐν πολέμῳ μένων, καρτερικός, εὐσταθής, ἀτρόμητος, ἐπιθ.

τῶν ἡρώων, Ζ 29, Ν 693, γ 442 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Οδ.), καὶ τῶν Περαιβῶν, Β 749.

Μενεσθεύς, ῆος, ὁ, (μένω, σθένος), υἱὸς τοῦ Πετεοῦ, ἡγεμὼν τῶν 'Αθηναίων, ἐξαίρετος ἁρματηλάτης, Β 552, Κ 255, Μ 331, Ν 195, Ο 331.

Μενέσθης, ου, ὁ, εἷς τῶν 'Αχαιῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Ε 609.

Μενέσθιος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ 'Αρηϊθόου, βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρνης, ὑπὸ τοῦ Πάριδος φονευθείς, Η 9. 2) υἱὸς τοῦ Σπερχειοῦ ἢ Βώρου καὶ τῆς Πολυδώρας, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων, Π 173—178.

Μενεχάρμης, ου, ὁ, ἡ καὶ **μενέχαρμος, ον**, Ξ 376 † (μένω, χάρμη, πρβλ. **Μενεπτόλεμος**), μένων ἐν πολέμῳ, καρτερικός, ἀνδρεῖος, ἀκλόνητος ἐν τῇ μάχῃ, ἐπίθετον ἡρώων καὶ ἐθνῶν, ' Ιλ. Ι 529, Λ 112 κ. ἀ.

Μενο(ϝ)εικής, ές (μένος, εἴκω), πρὸς τὴν θέλησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἀνάλογος, τουτέστιν ἐκπληρῶν αὐτήν, ὅθεν α') ἱκανός, ἀρκετός, «-δαίς, δεῖπνον, ἐδωδή, οἶνος» Ὅμ. πλχ., «-τάφος» ἄφθονον νεκρικὸν δεῖπνον, Ψ 29· ἔτι δὲ «-θήρη, ληίς, δῶρα, χάρις» Ὅμ. πλχ., «-ὕλη» ξύλα ἄφθονα, Ψ 139· πληθ. «μενοεικέα» ἱκανά, ξ 232· β') εὐχάριστος, ἐπιθυμητός, ἡδύς, ν 273, π 429, «-πολλὰ μενοεικέα» Ι 227.

Μενοινάω (μένος, μενεαίνω), καὶ κατ' ἐπέκτασιν **μενοινώω**, Ν 79, **μενοινέω**, Μ 59, γ' ἑνικ., μενοινάᾳ, Τ 164· τῆς ὑποτακτ. παράδοξος τύπος μενοινήῃσι, Ο 82, ἀόρ. α' ἐμενοίνησα, διανοοῦμαι, διαλογίζομαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, θέλω, «-πολλά, οἷα κτλ.» Ὅμ. πλχ., πολλάκις μετά τινος τῶν ἑξῆς προσδιορισμῶν «-φρεσὶν ᾗσι (σῇσι), θυμῷ, ἐνὶ θυμῷ, μετὰ φρεσί» Ξ 264, «-ὁδόν, νόστον» μελετῶ· β 285, δ 480, ο 111, «-τινί τι» βουλεύομαι, κατά τινός τι, «-κακά» λ 532, μετ' ἀπαρεμφάτου ἐνεστῶτος ἢ ἀορίστου, Κ 101, β 248 κ. ἀ., «-πεζοὶ δὲ μενοίνεον εἰ τελέουσιν» ἐσκέπτοντο δὲ ἂν πεζοὶ θὰ διαπεράσωσι, Μ 59.

Μενοιτιάδης [. . ⏑ ⏑ .], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Μενοιτίου, ὁ Πάτροκλος, Α 397, Ι 211 κ. ἀλλαχ. τῆς 'Ιλ.

Μενοίτιος [. . ⏑ .] (οἶτος), ὁ, υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, εἷς τῶν 'Αργοναυτῶν, Α 765, Π 14, Ψ 85 ἑξ.

Μένος, εος, τό, (μα— Μεν, μῆνις, mens, Minne γερμ.). 1) κυρ. ὁρμή, ὀργασμός, [ὀργή], σφοδρὰ δηλ. ἐκδήλωσις τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, καὶ α') ὀργή, θυμός, πάθος, ἐμπάθεια, Α 103, Ι 679· ἰδίως δὲ ἡ πολεμικὴ τόλμη, ἀνδρεία, «-μένος ἀνδρῶν» Β 387, «-Ἄρηος» Σ 264, π 269, καὶ πληθ. «-μένεα πνείοντες» τόλμην πνέοντες, τολμηροί, Β 536, Λ 508, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-θυμός, ἀλκή, θάρσος» Ε 2, 470, Ι 706 κ.ἀ.· β') ἐπιθυμία, ἔφεσις, Α 634, πληθ. Θ 361. 2) ζωικὸς ὀργασμός, ζωικὴ δύναμις, ζωή, Γ 294, «-ψυχή τε μένος τε» Ε 296, Θ 123. 3) οἱαδήποτε εἰς ἐκδήλωσιν τείνουσα ὁρμή, δύναμις, ἰσχύς, ὁρμή· α') ἐπὶ ἀνθρώπων, «-μένος χειρῶν» Ε 506· ἔτι δὲ «-μένος καὶ χεῖρες» Ζ 502, «-μένος καὶ γυῖα» Ζ 27· β') ἐπὶ ζώων, Ρ 20, γ 450 κ. ἀ.· γ') ἐπὶ πραγμάτων, οἷον τοῦ δόρατος, Ν 444, Π 613, τοῦ ἀνέμου, Ε 524, τοῦ πυρός, λ 220, τοῦ ἡλίου, Ψ 190, τοῦ ῥεύματος, Μ 18. 4) εὔχρηστον ἐν περιφράσεσιν, ὅπως καὶ τὸ «βίη» καὶ «ἴς» (ἴδ. τὰς λ.), οἷον «-μένος 'Ατρεΐδαο» Λ 468, «-Λεοντῆος» Ψ 387, «-ἱερὸν μέ-

-νος Ἀλκινόοιο» ὁ ἀκμαῖος καὶ κραταιὸς Ἀλκίνους, η 167, σ 34, «-μένεα ἀνδρῶν» Δ 447, Θ 61, δ 363.

Μέντης, ου, ὁ, 1) ἀρχηγὸς τῶν Κικόνων, Ρ 73. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων, ξένος τοῦ Ὀδυσσέως. Τούτου τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα ἔλαβεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἐλθοῦσα πρὸς τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν Ἰθάκην, α 105, 180.

Μέντοι, ἴδ. μέν.

Μέντωρ, ορος (Monitor) ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Ἰμβρίου, Ν 171. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, πιστὸς φίλος τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, εἰς ὃν ἀποπλέων ὁ Ὀδ. ἐνεπιστεύθη τὸν οἶκον αὐτοῦ πάντα. Ὑπὸ τὴν μορφὴν αὐτοῦ συνέπλευσεν ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ τοῦ Τηλεμάχου εἰς τὴν Πύλον, β 225, δ 654, ρ 68 κ. ἀλλαχ. τῆς Ὀδ.

Μένω, μίμνω,(mens, maneo) μέλ. μενέω ἀντὶ τοῦ μενῶ, ἀόρ. α' ἔμεινα. A) ἀμετάβ. μένω· α') ἐν γένει μένω, διαμένω, διατρίβω, «αὖθι, αὐτόθι» Γ 291, Ξ 119, μετὰ προθ. «ἐν δήμῳ» Ι 634, «ἀπό τινος» μακρὰν τινος, Β 292· μένω ἀργός, κάθημαι, Ι 318, Ξ 367· ἐπὶ ἀψύχων, ἵσταμαι, Ρ 434· ἰδίως β') μένω ἐν τῇ μάχῃ, μένω ἐν τῇ τάξει, καρτερῶ, ἐμ(ἐπι)μένω, (τοὐναντίον τοῦ τρέπομαι), ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «τλῆναι» Λ 317, ὑπομένω, κ 53 γ') περιμένω, προσμένω, «ἐς ἠέλιον καταδύντα» μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ρ 570, μετ' ἀπαρμ. Δ 247, «μένον δ' ἕσπερον ἐλθεῖν» περιέμενον νὰ ἔλθῃ ἡ ἑσπέρα, α 422, ἢ μετὰ τοῦ «εἰσόκε» καὶ τῆς ὑποτ., Ι 45, Λ 666. B) μεταβ. μετ' αἰτ. προσμένω, περιμένω, ἀναμένω, Ν 37, ο 346, «Ἠῶ» Λ 723, ἰδίως δὲ τὸν ἐπερχόμενον πολέμιον, δέχομαι, Ε 527 κ. ἀ., «δόρυ» Ν 830, ἐπὶ ζώων καὶ πραγμάτων, Ν 472, Ο 620.

Μένων, ωνος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, Μ 193.

***Μεριδάρπαξ** [. ⏑ . .], **αγος** [⏑ .], ὁ (μερίς, ἅρπαξ), ὁ ἅρπαξ τῶν μερίδων, ψιχίων, κωμικὸν ὄνομα μυός, Βατρ. 265.

***Μερίζω,** (μέρος), παθ. παρακ. μεμέρισμαι, μερίζω, μοιράζω, Βατρ. 61.

***Μέριμνα,** ἡ, φροντίς, μέριμνα, Ὕ. Ἑρμ. 44, 160. (Περὶ τῆς ἐτυμολογ. ἴδ. μέρμερος).

Μερμερίδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Μερμέρου, ὁ Ἴλος, α 259.

***Μέρμερος, ον,** (μέριμνα, mermor, memor. γερμ. maere, merke), πολυμέριμνος, φροντίδας ἐμποιῶν, ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἐπίπονος, δύσκολος, κοπιαστικός, πολύμοχθος, μόνον περὶ πολεμικῶν ἔργων, πληθ. «μέρμερα ἔργα» Ἰλ. Θ 453, Κ 289 καὶ μόνον «μέρμερα» Κ 48, Λ 502, Φ 217.

Μέρμερος, ὁ, 1) εἷς τῶν Μυσῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, Ξ 512. 2) ἴδ. Μερμερίδης.

Μερμηρίζω, ἀόρ. α' μερμήριξα. 1) ἀμετάβ. φροντίζω, μεριμνῶ, διαλογίζομαι, σκέπτομαι, ἰδίως «-δίχα, διάνδιχα μ.» εἰς δύο γνώμας εἶμαι, ταλαντεύομαι, ἀμφιβάλλω, π 73, Α 189, Θ 167· συνήθ. μετὰ τῶν ἑξῆς προσδιορισμῶν «ἐνὶ φρεσί, φρεσί, στήθεσσι κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν». Κατόπιν δὲ ἀκολουθεῖ τὸ «ὡς» Β 3, «ὅπως» Ξ 159, υ 8 κ. ἀ., τὸ «ἤ—ἤ (ἤ — ἤ)» τοῦτο—ἢ ἐκεῖνο, ἂν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, Ε 672, Κ 503 κ. ἀ., ἢ καὶ ἀπαρμφ. «ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι» κ 152, 438, ω 235, Θ 167, «περί τινος» Υ 17. 2) μεταβ. μετ' αἰτ. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω μηχανῶμαι, ἀποφασίζω, α 427 κ. ἀ., «δόλον» β 93, «φόνον τινί» β 325, π

52, «-τιν' ἀμύντορα» ἐξευρίσκω τινὰ βοηθόν, π 256, 261.

Μέρμις, [. –], **ιθος**, [– .], ἡ, δεσμός, λεπτὸν σχοινίον, σπάγος, κ 23 †.

***Μέρος**, **εος**, τό, μέρος, μερίδιον, «-κατὰ μέρος» ἕκαστος κατὰ τὸ μέρος του, ὅ ἐ. κατὰ σειράν, Ύ. Ἑρμ. 53. (Ἐκ τῆς ῥίζ. μερ-, μείρομαι).

***Μέροπες**, (οἱ πανάρχαιοι ἄνθρωποι, κυρ. οἱ Θνητοί, ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.), τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς νήσου Κῶ, τῶν καταγομένων, ὡς συνήθως λέγεται ἀπὸ βασιλέως τινὸς Μέροπος, Ύ. Ἀπ. 42.

Μέροψ, **οπος**, (mors) ὁ, πιθανῶς θνητός, φθαρτός, ἐν τῇ φράσει «-μερόπων ἀνθρώπων» (ἐν τέλει στίχου), Α 250 κ. ἀ. τῆς Ἰλ., τῆς δὲ Ὀδ. υ 49, 132· ἔτι δὲ «-μέροπες ἄνθρωποι» Σ 288 καὶ «-μερόπεσσι βροτοῖσιν» Β 285, «-μερόπων γένος ἀνδρῶν» Ύμ. 31, 8.

Μέροψ, **οπος**, ὁ (ἴδ. Μέροπες), περιβόητος μάντις καὶ ἡγεμὼν τῆς παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον πόλεως Περκώτης, πατὴρ τοῦ Ἀδράστου καὶ Ἀμφίου Β 831, Λ 329 ἑξ.

Μέρω (ἀρχ. σμέρ. merere)= προσνέμω Α') μέσ. προστ. ἐνεστ. «-μείρεο τιμῆς» = μέτεχε τιμῆς Ι 616. Τούτου ἐνεργ. παρακ. «-ἔμμορε τιμῆς» Α 278, ε 355. Β) Παθητ. εἵμαρτο=ἐσέσμαρτο —ἦν πεπρωμένον μετ' ἀπαρμφ. καὶ αἰτιατ. ε 312=ἦτο ἐκ Θεοῦ γραπτόν.

Μεσαιπόλιος, **ον**, (μέσαι τοπικὴ πτῶσις τοῦ μέσος, πολιός), ὁ μεταξὺ (τῶν μελαινῶν) πολιὰς ἔχων τρίχας, μιξόθριξ, ψαρός, ἐπίθετον τοῦ Ἰδομενέως, Ν 361 †.

Μεσαύλιος, ὁ, ὄνομα δούλου τινὸς τοῦ ἐν Ἰθάκῃ συβώτου Εὐμαίου, ξ 449, 455. Ἐκ τοῦ

Μέσαυλος, ὁ, ἢ τὸ **μέσαυλον** μόνον ἐν τῷ τύπῳ **μέσσ**. (μέσος αὐλή), κυρ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς (ἥτις παρ' Ὁμ.= περίβολος, τοιχογύρισμα), ἑπομ. αὐλή, μάνδρα, τόπος, τοιχογυρισμένος, εἰς διατριβὴν βοσκημάτων, Ρ 112, 657, Ω 29, Λ 548· οὕτως λέγεται καὶ ἡ μάνδρα τοῦ Κύκλωπος, κ 435.

Μεσηγύ, ἐπίρ., χάριν τοῦ μέτρου καὶ **μεσηγύς**, καὶ συνήθως μὲ σσ, μεταξύ, ἐν τῷ μέσῳ, ἀνὰ μέσον, ἀνάμεσα, α') κυρ. τοπικῶς, ἀπολελ. μόνον Λ 573, Ψ 521. «-τὸ μεσηγύ» ὡς οὐσιαστ. τὸ μεταξύ, Ύ. Ἀπ. 108· ἄλλως μετὰ γεν. Ε 41, Θ 46, δ 845 κ. ἀ. β')χρονικῶς, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τούτοις, μόνον η 195. Τοπικῶς ἐκληπτέον τὸ ἐπίρ. ἐν τῇ μεταξὺ ὁδῷ.— Τὸ υ εἶνε βραχύ, ἐν δὲ τῇ ἄρσει μακρόν, δ 845.

Μεσήεις, **εσσα**, **εν**, (ἐκ τοῦ μέσος, κατ' ἐπέκτ.), ὁ ἐν τῷ μέσῳ, μεσαῖος, μέτριος, ὁ μεταξὺ τῶν «-ἐξόχων» καὶ «-χερειοτέρων» Μ 269 †.

Μέσθλης, **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους καὶ τῆς νύμφης Γιγαίας, ἀρχηγὸς τῶν Μαιόνων, Β 864, Ρ 216.

Μεσόδμη, ἡ, (δέμω), κυρ. τὸ οἱονεὶ μεσόδομον, μεταξὺ δεδμημένον ἢ μέρος οἰκοδομῆς μεταξὺ ἄλλων. 1) ἡ δοκὸς ἡ διήκουσα ἐγκαρσίως ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν πλευρὰν τοῦ πλοίου καὶ κατὰ τὸ μέσον ἔχουσα ὀπὴν ἢ κοίλωμα, ἐν ᾧ προσηρμόζετο ὁ ἱστὸς ὁσάκις ἵστατο ὄρθιος, διὸ καὶ λέγεται «-κοίλη μεσόδμη» β 424, ο 289. 2) πληθ. «-μεσόδμαι» τ 37, υ 354 κατά τινας μὲν τὰ μέρη τοῦ τοίχου τὰ μεταξὺ τῶν ἐξεχόντων παραστατῶν, κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον=μεσόστυλα, ὅ ἐ. τὰ μεταξὺ κιόνων διαφράγματα κατ' ἄλλους τὰ κενὰ τὰ μεταξὺ τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς.

τὰ μετέπειτα ἀποτελέσαντα τὰ φατνώματα· κατ' ἄλλους δὲ αὐταὶ αἱ δοκοὶ ἢ στρωτῆρες τῆς ὀροφῆς, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἅπαν τὸ στέγασμα τῆς οἰκίας.

***Μεσόμφαλος** [. . ⏑ .], **ον** (μέσος, ὀμφαλός), μόνον ἐν τῷ οὐδετ. «-τὸ μεσόμφαλον» τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ, «λύχνου» Βατρ. 129.

Μέσον, τό, **μέσσον**, ἴδ. μέσος.

Μεσοπαγής, **ές** καὶ **μεσσοπαγὴς** (μέσος, πήγνυμι), μέχρι τοῦ μέσου ἐμπεπηγμένος, «-μυσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος» ἔχαμε τὸ μείλ. ἔγχος νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὴν ὄχθην ὡς τὴν μέσην, ὅ ἐ. ἐνέπηξε τὸ μείλ. ἔγχος εἰς τὴν ὄχθην ὡς τὴν μέσην, Φ 172 †. Πρότερον δ' ἐγράφετο **μεσοπαλές**, ὅ ἐ. ἐκ τῆς μέσης παλλόμενον.

Μέσος, **η**, **ον** καὶ **μέσσος** (κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου). 1) ἐπίθ., ὅπερ ἐπιθετικῶς δὲν ἐκφέρεται ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, εἰς τὸ μέσον, εἰς τὴν μέσην, τὸ μέσον τινός· α') τοπικῶς «-βάλεν αὐχένα μέσσον» ἐκτύπησε τὸν αὐχένα εἰς τὸ μέσον, Ε 657, Ν 561, «-ἐν μέσσῃ (ἐξυπ. σχεδίῃ) κάθιζε», ε 326 κ. ἀ., «-περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας» ἁπλώσας τὰς χεῖράς του περὶ τὴν μέσην (τοῦ σώματος), ἀφ' οὗ τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὴν μέσην, Ν 534, «-ἐν μέσσοισιν ἷζε» ἐκάθισεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, Υ 15, δ 281 κ.ἀ., «-μέσσῃ ἁλὶ» ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, δ 844· β') χρονικῶς «-μέσον ἦμαρ» μεσημβρία, Φ 111, η 288. 2) συχνὰ ὡς οὐσιαστικὸν τὸ οὐδέτ. «-μέσον», τὸ μέσον, ἡ μέση, οἷον «-ἐς μέσον» εἰς τὸ μέσον, Δ 79, ρ 447 κ.ἀ., μετὰ γεν. «-ἐς μέσ. ἀμφοτέρων» Ζ 120, Υ 159, «-ἐν μέσσῳ» καὶ μόνον «-μέσσῳ» Γ 69, 90, 446, Δ 444, θ 66, λ 157, «-κατὰ μέσον» καταμεσῆς, Δ 541, Ε 8, Π 285, Ι 87. Τροπ. «-ἐς μέσον τίθημι» βάλλω τι (ἄθλον) εἰς τὸ μέσον, οἱονεὶ μεταξὺ τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ αὐτοῦ, ἑπομ. ὁρίζω βραβεῖον, Ψ 704, «-ἐς μέσον ἀμφοτέροις δικάζειν» εἰς τὸ μέσον τῶν δύω δικάζω, τουτέστι πρὸς οὐδέτερον ἀποκλίνων, ἐξ ἴσου ἀπέχων ἑκατέρου, ἑπομ. δικαίως, Ψ 574.—Τὸ οὐδ. **μέσον** ὡς ἐπίρ. ἐν τῷ μέσῳ, ἀνὰ μέσον, ἀνάμεσα, Μ 167, ξ 300.

Μέσσατος [. ⏑ .], **η**, **ον**, ἀρχαῖον ἐπίθ., ὑπερθετικ. τοῦ **μέσσος**, ὁ μεσαίτατος, «-ἐν μεσσάτῳ» μέσ' 'ς τὴν μέσην, *'Ιλ. Θ 223, Λ 6.

Μέσσαυλος, ὁ, ἀντὶ τοῦ **μέσαυλος**, ὅπ. ἴδ.

Μέσση, ἡ, πόλις καὶ λιμὴν τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ Ταινάρου πιθανῶς οὐ μακρὰν τοῦ νῦν λιμένος Μεζάπου, Β 582, Παυσ. 3, 25, 9. Κατὰ τὸν 'Ερν. Κούρτιον, τὸν περιηγητὴν τῆς Πελοποννήσου, καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ περὶ τὸν Μέζαπον χώρα εἶνε «πολυτρήρων».

Μεσσηγύ, **μεσσηγύς**, ἴδ. μεσσηγύ.

Μεσσηίς, **ίδος**, ἡ, κρήνη πλησίον τῆς 'Ελλάδος, ἀρχαιοτάτης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, Ζ 457, πρβλ. Στράβ. 9, 5, 6. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτο πλησίον τῆς Θεράπνης ἐν Λακωνίᾳ, Παυσαν. 3, 20, 1.

Μεσσήνη, ἡ, μικρά τις χώρα περὶ τὰς Φηράς, πόλιν τῆς μετέπειτα Μεσσηνίας, φ 15. πρβλ. Στρ. 8, 5, 8.

Μεσσήνιος, **η**, **ον**, Μεσσηνιακός, καὶ ὡς οὐσ. Μεσσήνιος, φ 18.

Μεσσοπαγὴς καὶ **μεσσοπαλής**, ἴδ. μεσοπαγής.

Μέσσος, ἴδ. μέσος.

***Μεστός**, **ή**, **όν**, πλήρης, γεμᾶτος (καὶ μεστός, ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων) 'Επιγ. 15, 5.

Μέσφ(α) [. ⏑], (μέσοφα ;) ἐπίρ. μέχρι, ἕως, μετὰ γεν. «-ἠοῦς» Θ 508 †.

Μετά, (mit. Γερμ.) I.) Πρόθ. μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., κυρ. σημ. τὸ μεταξύ. Α') μετὰ γεν. καὶ σημ. κοινωνίαν καὶ συνδιατριβήν, οὐ μόνον τοπικήν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἄλλην, ὁμοῦ, μεταξύ, «μετὰ δμώων πῖνε καὶ ἧσθε» π 140, «-μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων» κ. 320, «μάχεσθαι μετά τινος» Ν 700, Φ 458. Συχνότερον δὲ παρ' Ὁμ. Β') μετὰ δοτ. σημ. 1) τοπικὴν κοινωνίαν, συνύπαρξιν, συνδιατριβήν, μεταξύ, ἐν τῷ μέσῳ, συνήθ. μετὰ πληθ. καὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν Ἐν (μεθ' ἧς συναλλάσσεται, Λ 64 ἑξ.) «-ζώει μετὰ Μυρμιδόνεσσι» Π 15, «μετὰ Τρώεσσιν ἀγορεύειν» μεταξὺ ἢ ἐνώπιον τῶν Τρώων, πολχ. τῆς Ἰλ., ἢ μετὰ ἑνικοῦ περιληπτικοῦ ὀνόματος, οἷον «-μεθ' ὑμετέρων ἀγορῇ» θ 156, πρβλ. Χ 49 «-ἷζε μετ' ἀνδρῶν ἀριθμῷ» μετὰ τῶν ἀνδρῶν συναριθμούμενος, λ 449, «-μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός» δ 17· ὡσαύτως συχνὰ «μετ' Ἀργείοισιν, Ἀχαιοῖσιν ἀνδράσιν, ἀθανάτοισι, κ. ἄ.» σπανιώτερον ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. μετὰ δοτικ. πράγματος «-μετὰ νηυσί» Ν 668, δ 499, «-μετ' ἄστρασι» Χ 28, 317, «-μετὰ κύμασι» γ 31, «-μ. νεφέεσσι» Ὕ. Ἀφρ. 67, «-κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσι» ἐν τῷ μέσῳ αἵματος καὶ κονιορτοῦ, Ο 118. Μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων «-μετ' ἄλγεσι τέρπεσθαι» ο 400. Πολλάκις ὅμως μετὰ δοτ. πράγματος ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ μεταξὺ δύω, ἀνάμεσα, ἀνὰ μέσον «-μετὰ χερσὶν ἔχω» κρατῶ (μέσα) εἰς τὰ χέρια μου Λ 184, γ 281 κ. ἄ. «-τὸν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο» κυρ. τὸν ἀπέσπασε κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας, ὅ ἐ. διὰ τῶν χειρῶν, Ε 344. Ὡσαύτως μετὰ γένυσσι, μετὰ γαμφηλῇσι» Λ 416, Ν 200, «-πίπτειν μετὰ ποσσὶ γυναικός» πίπτει μεταξὺ τῶν ποδῶν, γεννᾶται, Τ 110. Τὸ δὲ «μετὰ φρεσί», σημ. ὅ,τι καὶ τὸ «ἐν φρεσί» κατὰ νοῦν, καθ' ἑαυτόν, Ξ 264, δ 825 κ. ἄ. 2) σημ. κοινωνίαν ἐνεργείας ἢ καταστάσεως, οἷον «-μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο πέτεσθαι» ὁμοῦ μὲ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου, ταχέως ὡς ὁ ἄνεμος, β 148, πρβλ. Ψ 367. Γ') μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς καὶ σημ. α') κίνησιν πρός τι, πρόσωπον ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, πληθ. ἢ ἑνικόν, (‖ . κυρ. κίνησιν σκοποῦσαν τὴν ἕνωσιν ἢ συνάντησιν καὶ συνδιατριβὴν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου, πρὸς ὃ ἡ κίνησις), πρός, εἰς, «-ἐλθεῖν· ἱκέσθαι μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς» Γ 264, «φεύγειν μετὰ νῆας» Μ 123, «-ἐλαύνειν μετὰ στρατὸν Ἀχαιῶν» Ε 589, «-ἧκεν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν» Θ 76, «-ἰέναι μετὰ Νέστορα» Κ 73, πρβλ. Ο 221, «-σφαῖραν ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον» ζ 115, «-μετὰ ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων» Ζ 511, καὶ τροπικῶς «-βάλλειν τινὰ μετ' ἔριδας καὶ νείκεα» ἐμβάλλω εἰς ἔριδας κτλ. Β 376, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐχθρικῆς κινήσεως «-μετὰ Λήιτον ὁρμῶμαι» Ρ 605· ὡσαύτως «-βῆ μετά τινα» Ε 152 κ. ἄ. β') σπανιώτερον μετὰ ῥήματος στάσεως σημαντικοῦ ὅτε σημαίνει ὅ,τι ἡ Ἐν, μεταξύ, οἷον «-θυμὸν ὄρινε πᾶσι μετὰ πληθύν» εἰς πάντας τοὺς ἐν τῷ πλήθει, Β 143, «-μετὰ πάντας ἔπλευ ἄριστος» μεταξὺ πάντων, Ι 54. 2) σημ. ἀκολούθιαν· α') τοπικήν, κατόπιν, ὀπίσω, μετά, «-μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα» Ν 492, πρβλ. Κ 516. «-βῆναι μετά τινα» ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ, Κ 149, «-μεθ' ἡμιόνους ἰέναι» κατόπιν τῶν ἡμιόνων, ζ 260, «-θεῖν μετά τινα» Κ 63· β') χρονικήν, «-τὸν δὲ μέτα» ὑ-

στερον αὐτοῦ, Θ 261, λ 263 κ. ἄ. «-μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα» μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρ. Ω 575, «-μεθ' Ἕκτορα» βραχυλογικῶς ἀντὶ τοῦ : μεθ' Ἕκτ. θανόντα, Σ 96, «-μετὰ ταῦτα» Ὕ. Ἑρμ. 126· γ') ἀκολουθίαν τάξεως καὶ ἀξίας, ἰδίως μετὰ τὰ ὑπερθετικὰ καὶ τὰ συγγενῆ τούτοις, «-ἄριστοι τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν» Μ 104, «-κάλλιστος ἀνὴρ μετὰ Πηλείωνα» Β 674 κ. ἄ. «-ἀριστῆες μετ' Ἀχιλῆα» Η 228, «-κήδιστοι μεθ' αἷμα καὶ γένος» μετὰ τοὺς ἐξ αἵματος καὶ γένους, θ 583, «-ὃς πᾶσι μετέπρεπε μάρνασθαι μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον» Π 195. 3) σημ. σκοπόν : πρός, διά, «ὁπλίζεσθαι μεθ' ὕλην» πρὸς ξύλα, διὰ ξύλα, Η 418, «-πλεῖν μετὰ χαλκόν» διὰ χαλκόν, μὲ σκοπὸν νὰ φέρω χαλκόν, α 184, «-ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος» κατόπιν τοῦ βέλους μου, ὅ ἐ. ἵνα τὸ λάβω ὀπίσω, Ν 513, «-βῆναι μετὰ δεῖπνον» εἰς δεῖπνον, ἵνα δειπνήσω, Τ 346, «θωρήσσομαι μετὰ πόλεμον» ἐξοπλίζομαι πρὸς πόλεμον, διὰ τὸν πόλ. Υ 329, «ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν» ἵνα ἀκούσῃ περὶ τοῦ πατρός, β 308 κ. ἄ. καὶ μετὰ μετοχῆς περαιτέρω προσδιοριζούσης τὸν σκοπόν, «-μετὰ δόρυ ἤει οἰσόμενος» ἐπήγαινε διὰ τὸ δόρυ, νὰ τὸ φέρῃ ὀπίσω, Ν 247, πρβλ. ν 415. 4) σημ. ἀναλογίαν, συμφωνίαν : κατά, ἀναλόγως, συμφώνως πρός, «-μετὰ σὸν κῆρ» κατὰ τὴν καρδίαν σου, Ο 52, «-μετ' ὄγμον» κατὰ τὸν ὄγμον, Σ 552, «-μετ' ἴχνια βαίνω» βαδίζω κατὰ τὰ ἴχνη, ἐπὶ τὰ ἴχνη, β 406 κ. ἄ. «-μετὰ κλέος» κατὰ τὴν φήμην, καθὼς ἤκουε, Λ 227, Ν 364. II). Ὡς ἐπίρ., ἀπολελ. α') μεταξύ, προσέτι, ἐκτὸς τούτων, Β 446, Ο 67, Σ 515 ε 224· β') κατόπιν, ὀπίσω, τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς Ψ 133, Α 148, ο 400, φ 231.—Πολλάκις ὅμως προῆλθεν ἐκ τμήσεως, τουτέστι χωρισμοῦ ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἴδ. τὰς ἑπομένας μετὰ τῆς Μετὰ συνθέτους λέξεις.III.) Ἐν συνθέσει πλὴν τῶν εἰρημένων σημ. καὶ μεταβολὴν καταστάσεως.

Μέτα. 1) ἀντὶ τῆς μετὰ κατ' ἀναστροφήν, ὅταν τίθεται κατόπιν τοῦ πτωτικοῦ ἡ πρόθεσις αὕτη, ἥτις ὅμως μένει ἄτονος ἐν ἐκθλίψει τοῦ τελικοῦ φωνήεντος, Ν 301, Υ 329, «-τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεύς» Ρ 258, ο 247. 2) ἀντὶ τοῦ μέτεστι (ἴδ. ἔνειμι), υ 93.

Μετα-βαίνω, μέλ. μεταβήσομαι, ἀόριστ. μετέβην· παρακ. μεταβέβηκα, μεταβαίνω, ἀλλάζω τόπον, περνῶ, 1) ἐπὶ τῶν ἄστρων «-μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει» τὰ ἄστρα ἦσαν περασμένα (ὑπὲρ τὸ μεσουράνημα). εἶχον κλίνῃ πρὸς τὴν δύσιν, μ 312, ξ 383. 2) μεταφ. ἐπὶ τῶν ἀοιδῶν, τῶν μεταβαινόντων εἰς ἄλλο θέμα, ἀλλάζω θ 492, «ἐς ἄλλον ὕμνον» Ὕ. Ἀφρ. 291, Ὕμ. 8, 9.—17, 11. Ὀδ.

Μετα-βάλλω, ἀορ. β' μετοχ. μεταβαλὼν μόνον ἐν τμ. μεταστρέφω, γυρίζω, «-νῶτα» στρέφω τὰ νῶτα, τρέπομαι (εἰς φυγὴν) Θ 94 †.

Μετα-βουλεύω, μετέπειτα ἀποφασίζω, (πρβλ. **μεταφράζομαι**), «ἄλλως μετεβούλευσαν» ἄλλως ἔπειτα ἀπεφάσισαν, ὅ ἐ. μετέβαλον γνώμην, μετενόησαν, ε 286 †.

Μετ' ἄγγελος, ὁ, ἡ, κυρ. ὁ ἢ ἡ μεταξύ τινων ἢ παρά τισιν ἄγγελος, «-θεοῖσι μετ' ἄγγελος» Ο 144, Ψ 199, ἡ μεταξὺ τῶν θεῶν, ἐν τοῖς θεοῖς ἄγγελος (Ἶρις). Δὲν εἶνε μία λέξις, ἀλλ' ἡ πρόθεσ. μετὰ ἀνήκει ἐν μὲν τῷ πρώτῳ χωρίῳ εἰς τὴν δοτ. θεοῖσιν, ἐν δὲ τῷ δευτ. εἰς τὸ ἦλθε ἀνέμοισι.

Μεταδαίνυμαι [. ⏑ . ⏑ .], (δαΐς), μέσ. μέλ. μεταδαίσομαι, συνδειπνῶ, συνευωχοῦμαι, μετὰ γεν. τοῦ ὅλου «-ἱερῶν» τρώγω καὶ ἐγὼ ἐκ τῶν ἱερῶν, Ψ 207, «-τινὶ» μετά τινος, Χ 499, σ 48.

Μετα-δήμιος, ον, (δῆμος) ἐνδημῶν, ἐν τῷ δήμῳ εὑρισκόμενος, ἔνδημος, «-κακόν» *Ὀδ. ν 46. περὶ ἀνθρώπου: ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ἢ ἐν τῇ πόλει (οἶκοι) διατρίβων, τοὐναντ. ἀποδημῶν), θ 293.

Μετα-δόρπιος (δόρπος) ον, ἐπιδόρπιος, ἀπόδειπνος, μετὰ τὸ δεῖπνον (καὶ ὄχι κατ' ἄλλους: κατὰ τὸ δεῖπνον, μεταξὺ δειπνῶν) δ 194 †.

Μετα-δρομάδην [. ⏑ . ⏑ .], ἐπίρ. (δρόμος) τρέχων κατόπιν, διώκων, Ε 80 †.

***Μέταζε**, ἐπίρ. χρόνου (μετὰ) ὕστερον, μετέπειτα, κατόπιν, ὅπερ κατὰ μὲν τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν εἶνε μόνον Ἡσιόδειον (Ἔργ. καὶ Ἡμ. 396), κατ' εἰκασίαν δὲ ἐγράφη καὶ ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 159 «-ἤ σε κακὸν τὰ μέταζε κατ' ἄγκεα φηλητεύσειν» ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἀναγινωσκομένου καὶ πάντη ἀδιανοήτου «-ἤ σε λαδόντα μεταξὺ κτλ.» Νομίζω ὅτι ὀρθοτέρα εἶνε ἡ διόρθωσις, «-ἤ σε, λαθόντα μεταξύ, κατ' ἄγκεα φηλητεύσειν» ἑρμηνευομένη ὡς ἑξῆς: ἤ, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ λάθῃς (ὅ ἐ. διαλάθῃς) καὶ διαφύγῃς τὰ δεσμὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, θὰ περιφέρησαι ὡς λῃστὴς εἰς τὰς φάραγγας.

Μεταΐζω, (ἵζω) ἀντὶ τοῦ **μεθίζω**, παρακάθημαι, συμπαρακάθημαι, π 362 †.

Μεταΐσσω [. - . .], ἀορ. μετοχ. μεταΐξας, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι,, μόνον ἀπολ. καὶ κατὰ μετοχ. ἐνεστ. Π 398 ἢ ἀορ. Φ 564, ρ 236, π 11.

Μετα-κιάθω [. ⏑ - ⏑ .], μόνον ἐν τῷ παρατ. μετεκίαθον. α') ὑπάγω κατόπιν ἐπακολουθῶ, διώκω, καταδιώκω, «-τὸν δὲ (ταῦρον) μετεκίαθον» παρηκολούθουν, ἵνα σώσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀνύχων τῶν λεόντων, Σ 581, Π 685, Σ 532· β') ὑπάγω, μεταβαίνω, πρός τινα, ἐπισκέπτομαι, «-Αἰθίοπας» α 22· γ') «-πεδίον» διατρέχω, διέρχομαι, Λ 714.

Μετα-κλαίω, μέλ. μετακλαύσομαι, κλαίω κατόπιν ἐκ μετανοίας, Λ 764 †.

Μετα-κλίνω, παθ. ἀόρ. μετεκλίνθην, κλίνω, γέρνω πρός τι, μόνον ἐν τῇ φρ. «-πολέμοιο μετακλινθέντος» ὅταν ἡ μάχη κλίνῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Λ 509 †.

Μετα-λήγω, (πλήγω) ἀορ. εὐκτ. μεταλλήξειε, μετοχ. μεταλλήξας, παύω, μετὰ γεν. «-χόλοιο» *Ἰλ. Ι 157, 261, 299, Ὕ. Δήμ 340.

Μεταλλάω, (λάω) ἀόρ. α' μετάλλησα. ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ, ἀπολ. ξ 378, ο 23· μετ' αἰτ., τινὰ ἤ τι, Α 550, Κ 125, γ 243, π 287 καὶ μετὰ διπλ. αἰτ., τινά τι, Γ 177, α 231, κ. ἀ. «τὶ ἀμφί τινι» τὶ περί τινος, ρ 554.

Μεταλλήγω, ἀντὶ τοῦ **μεταλήγω**, ὅπ. ἴδ.

Μετάλμενος, ἴδ. μεθάλλομαι.

Μεταμάζιος, ον, (μετά, μαζός) «ἔδαλε στῆθος μεταμάζιον» ἐκτύπησε τὸ στῆθος (τὸ μέρος τοῦ στήθους) τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν (μαστῶν), Ε 19 †.

***Μετα-μέλπομαι**, μεταξύ τινων, ἔν τισιν, μέλπω (ἴδ. τὴν λ.), μετὰ δοτ. μόνον ἐν τῷ Ὕ. Ἀπ. 197.

Μετα-μίσγω [. ⏑ . - .], μέλ. μίξω, συμμίγνυμι, ἀναμιγνύω, τινί τι, *Ὀδ. χ 221, σ 310.

Μεταμώνιος, ον, (ἀντὶ ἀνεμώνια;)

μάταιος, ἀνωφελής, χαμένος, «-μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται» νὰ μὴ μοῦ χαθοῦν μάτην, β 98, τ 143, ω 133, «-πάντα μεταμώνια τίθημι» ματαιώνω, κάμνω μάταια, ἐκμηδενίζω, Δ 363, «-μεταμώνια βάζω» ὁμιλῶ εἰς τὸν ἀέρα, σ 332.

Μετα-ναιετάω, μεταξύ (ἢ μετά) τινων. κατοικῶ, συγκατοικῶ, "Υ. Δήμ. 87.

Μετα-νάστης [. ⏑ . .], ου,ὁ (ναίω) ὁ ἀπό τινος χώρας εἰς ἄλλην μετοικῶν, μετανάστης, μέτοικος, ξένος, «-ἀτίμητος μ.» "Ιλ. Ι 648, Π 59.

***Μετάνειρα** [. ⏑ . .], ης, ἡ, γυνὴ τοῦ Κελεοῦ, μήτηρ τοῦ Δημοφῶντος,"Υ. Δήμ. 161, 206.

Μετα-νίσσομαι, μεταβαίνω, «-μετενίσσετο βουλυτόνδε»(ὁ ἥλιος) μετέβαινε, ἔκλινε πρὸς δύσιν, Π 779, ι 58.

***Μετάνοια**, ἡ (μετά, νοέω), μεταβολὴ γνώμης, μεταμέλεια, μετάνοιωμα Βατρ. 70.

Μεταξύ [. . ⏑], ἐπίρ. (μετά, ξύν) ἐν τῷ μέσῳ, ἀνάμεσα, Α 156 †. "Ιδ. καὶ μέταζε.

Μετα-παύομαι. ἐν τῷ μεταξὺ παύω, διαπαύομαι, Ρ 373 †.

Μετα-παυσωλή, (παύω) ἡ, διανάπαυλα. διακοπή, «-πολέμοιο» Τ 201 †.

Μεταπρεπής, διαπρεπής, μεταξύ τινων, μετὰ δοτ. «-ἀθανάτοισιν» Σ 370.

Μετα-πρέπω, διαπρέπω, μεταξύ τινων, ἐξέχω, μετὰ δοτ. προσ. «-ἡρώεσσιν» Β 579, «-ἀμφιπόλοισιν»Ζ 109 κ. ἀ., μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος, ὡς πρὸς (κατά, τι, «-γαστέρι μάργη» σ 2 (ἐν τμ.), μετὰ διπλ. δοτ. «-ἔγχεϊ Τρώεσσι» κατὰ τὸ δόρυ μεταξὺ τῶν Τρώων, Π 835, «-πλούτῳ Μυρμιδόνεσσι» Π 596, καὶ μετ' ἀπαρμφ. «-πᾶσι Μυρμιδόνεσσιν ἔγχεϊ μάρνασθαι» Π 194.

***Μεταρίθμιος**, ον, (μετά, ἀριθμός) ἐναρίθμιος, ἐν τῷ ἀριθμῷ,μετὰ δοτ. "Υμ. 25, 6.

Μετα σεύομαι καὶ μετασσ., (σεύω, σϝυ-) ἀορ. β' συγκεχομ. γ' ἐν. μετέσσυτο· α') προστρέχω, ἢ τρέχω, κατόπιν, ἀπολεὶ. "Ιλ. Φ 423,Ζ 296· β') ἐφορμῶ, ἐπέρχομαι,μετ'αἰτ. Ψ 389.

Μετασπόμενος, μετασπών, ἴδ. μεθέπω.

Μέτασσαι, (μεταχjαι, μετὰ) αἱ, τὰ ἀρνία τὰ γεγεννημένα μεταξύ τῶν πρωίμων («-προγόνων» παρ' Ὁμ.) καὶ ὀψίμων («-ἑρσῶν»), τὰ μέσης ἡλικίας, θερινά, μεσαῖα, ι 221 †.

Μετασσεύομαι, ἀντὶ τοῦ **μετασεύομαι**.

Μετα-στένω, κατόπιν στενάζω, μετέπειτα ἐκ μετανοίας κλαίω, «-ἄτην» δ 261 †.

Μετα-στοιχί [. ⏑ . –],ἐπίρ. (τοπικὴ τοῦ στοῖχος) ἐπὶ στίχον κατὰ τὸν Σχολ. («-στίχος δὲ ἡ ἐπὶ βάθος στάσις»), εἰς τὴν σειρὰν ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου,μόνον"Ιλ.Ψ 358,757.

Μεταστρέφω, μέλ.ψω· ἀόρ. α' μετέστρεψα, καὶ παθ. μετεστρέφθην. 1) Ἐνεργ. α') μεταβ. μεταστρέφω,μεταβάλλω, γυρίζω, μεταφ. «-ἦτορ ἐκ χόλου» Κ 107, «-νόον μετὰ σὸν κῆρ» μεταστρέφω τὸν νοῦν μου, τὴν διάθεσίν μου πρὸς τὴν καρδίαν σου, Ο 52, «-μή τι μεταστρέψωσι» (ἐξυπ. τὰ κακὰ ἔργα) μήπως τὰ στρέψωσιν (οἱ θεοί) ἐναντίον σας, β 67· β') ἀμετάβ. στρέφω,γυρίζω, καὶ συνηθέστερον τὰ στρέφω, τὰ γυρίζω, δ ἐ. μεταβάλλω γνώμην, διάθεσιν κτλ, Ο 203. 2) Παθ. (μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἀορ.) μὲ σημασ. μέσην, στρέφομαι, γυρίζω, ὁ-

πίσω, Λ 595, Ο 591, Θ 258, Δ 447·

Μετα-τίθημι [. ⏑ ⏑ . .], ἀόρ. α' μετέθηκα, ἐμβάλλω, ἐμποιῶ, «-κέλαδον» σ 402 †.

Μετα-τρέπομ(αι), μόνον μέσ. ἐν τῷ β' ἀορ. μετετραπόμην, μετατρέπομαι. στρέφομαι ὀπίσω, ἀπολελ. *'Ιλ. Α 199 (ἐν τμ.)· β') μεταφ. στρέφομαι πρός τι, γυρίζω νὰ κυττάξω (τι), προσέχω, Α 160, Ι 630, Μ 238.

Μετα(τροπαλίζω)[. ⏑ . ⏑ . . .], μέσ. ἀποθ., στρέφομαι ὀπίσω, γυρίζω ἰδίως ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐναντίον τῶν πολεμίων, Υ 190 †. Πρβλ. **ἐντροπαλίζομαι.**

Μετ-αυδάω, (αὐδή) σύνηθ. ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ παρατ. μετηύδα, καὶ ἐν τῷ α' ἑνικ. μετηύδων, μ 153, 270, κυρ. ἐν πολλοῖς, μεταξὺ πολλῶν, ἢ πρὸς πολλοὺς ὁμιλῶ, ἀγορεύω, «-'Αργείοισι, Φαιήκεσσι, ἀθανάτοισι, ἀμφικόλοισι, ἑτάροισι κ. ἁ.» 'Ομ. πλχ., «-ἔπεα Τρώεσσι» Θ 496.

Μετά-φημι, ἀόρ. β' μετέειπον, μεταξύ τινων ἢ πρός τινας λέγω, ὁμιλῶ, ἀγορεύω, μετὰ δοτ. πληθ. καὶ μάλιστα τῆς ἀντωνυμ. «-τοῖς ἢ τοῖσι μετέφη» συχνὴ παρ' 'Ομ. φρ. ἥτις μένει ἀμετάβλητος καὶ ὅπου ὁ λόγος κυρίως πρὸς ἕνα μόνον ἀποτείνεται (παρόντων ὅμως καὶ ἄλλων) Δ 153, Τ 55. (Διὰ τοῦτο ἡρμήνευσάν τινες, ὄχι ὅμως ὀρθῶς, τὸ «-τοῖσι» διὰ τούτων, μὲ ταῦτα, ἐκλαβόντες τὴν ἀντωνυμίαν οὐδετ.). Ἅπαξ μόνον συνετάχθη μεν'αἰτιατικῆς εἰς τὴν σημ. προσαγορεύω, «-τῷ μιν ἐεισαμένη μετέφη» Β 795.

Μετα-φράζω, μέσ., μέλ. -σομαι, σκέπτομαι κατόπιν (σκέπτομαι ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, συσκέπτομαι)«-ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις» ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων θὰ γείνῃ ἄλλοτε δευτέρα σκέψις. Α 140 †.

Μετάφρενον, (φρένες) κυρ. τὸ ἀπέναντι τοῦ διαφράγματος (τῶν «-φρενῶν») ὄπισθεν κείμενον, ὅ ἐ. τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς ῥάχεως, τὸ μεταξὺ τῶν ὤμων ἀντικρὺ τοῦ στήθους, Ε 40 κ. ἁ., θ 528, καὶ πληθ. Μ 428.

Μετα-φωνέω, (φωνή) μεταξύ τινων ἢ πρός τινας φωνάζω, ὁμιλῶ, ἀγορεύω, μετὰ δοτ. πληθ. «-τοῖσι» Η 384, θ 201 κ. ἁ.

Μετέασι [. . – .], ἀντὶ τοῦ μέτεισι.

1. **Μέτειμι** (μ. εἰμί) ὑποτ. μετείω, Ψ 47 καὶ μετέω ἀντὶ τοῦ μετῶ, ἀπαρμφ. μετέμμεναι ἀντὶ τοῦ μετεῖναι, μέλ. μετέσσομαι, εἶμαι μεταξύ τινων, ἔν τισι, μετὰ δοτ. Γ 109, ο 251 κ. ἁ., ἀπολ. «-οὐ παυσωλὴ μετέσσεται» δὲν θὰ ἦνε παῦσις ἐν τῷ μεταξύ, Β 386.

2. **Μέτειμι** (μ. εἶμι), μέσ. ἀόρ. α' μετοχ. μετεισάμενος. 1) προσέρχομαι, ἐν τῇ ἀνωτ. μετοχῇ, *'Ιλ. Ν 90, Ρ 285, ἔτι δὲ καὶ «-πόλεμόνδε μέτεισι» Ν 298· 2) ἔρχομαι κατόπιν, ἀκολουθῶ, ἐπακολουθῶ, Ζ 341.

Μετ-εῖπον μετ-έ(ϝ)ειπον, ἀόρ. τοῦ **μετάφημι**, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. μετέειπεν. πλὴν ἐν τῇ τ 140, ἔνθα εὑρίσκεται τὸ α' ἐν. μετέειπον, εἶπον, ὡμίλησα, ἠγόρευσα, μεταξύ τινων ἢ πρός τινας, ἀπολ. Η 94, η 155 κ. ἁ., ἢ μετὰ δοτ. προσ. Α 73, β 95 κ. ἁ. 'Ιδίως συνήθεις εἶνε αἱ φρ. «-ὅ σφιν ἐῢ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε· τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε»· καὶ ἐν τμ. μετ' αἰτ. πράγματος «-τοῖσι . . , μετὰ μῦθον ἔειπεν» Ι 623.

Μετεισάμενος, ἴδ. 2. μέτειμι.

Μετείω, μετέμμεναι, ἴδ. 1. μέτειμι.

Μετ-έπειτα, ἐπίρ. μετέπειτα, ὕστερα, κατόπιν, Ξ 310, κ 519, κ. ἁ. τῆς 'Οδ.

Μετ-έρχομαι, ἀποθ., μέλ. μετελεύσομαι, ἀόρ. β′ μετῆλθον, συνήθης ἐν τῇ μετοχ. μετελθών. 1) προσέρχομαι, ὑπάγω πρός τινα ἢ εἴς τι, ἀπολ. Δ 539, Ν 127, α 229, Ε 456, 461, Ν 351, «-πόλινδε» Ζ 86, μετὰ δοτ. «-θεοῖσι πᾶσι» Ξ 334, «-μνηστῆρσι» α 134· ἔτι δὲ ἐπέρχομαι, (ἐχθρικῶς), ἐπιπίπτω, Π 487, ζ 132. 2) μετ' αἰτ. ὑπάγω πρός τινα, α′) ἵνα εὕρω αὐτόν «-Πάριν» Ζ 280. β′) κατόπιν τινός, ἐχθρικῶς, καταδιώκω, Φ 422. γ′) τρέχω κατόπιν τινός, πράγματος δηλ., ἵνα ἐξερευνήσω αὐτό, «-πατρὸς κλέος» κατόπιν τῆς φήμης τῆς περὶ τοῦ πατρός, γ 83, «-ἔργα» ἐπισκέπτομαι, π 314· δ′) μεταφ. μετέρχομαι, τουτέστιν ἔχω τὴν ἐπιμέλειάν τινος, «-ἔργα γάμοιο» Ε 429.

Μετέσσυτο, ἴδ. μετασσεύομαι.

Μετέω, ἴδ. 1 μέτειμι.

Μετήορος, ον, = μετέωρος (μετά, ἀείρω), ὁ εἰς τὸν ἀέρα εὑρισκόμενος καὶ μὴ στηριζόμενος κατὰ γῆς, «-ἅρματ' ἀΐξασκε μετήορα» τὰ ἅρματα ἐπήδων εἰς τὸν ἀέρα, Ψ 369, πρβλ. Ὑ. Ἑρμ. 135. 2) μεταφ. μετέωρος, ἀβέβαιος, ἀσταθής, Ὑ. Ἑρμ. 488.

Μετ-οίχομαι, ἀποθ.· α′) διέρχομαι «-ἀνὰ ἄστυ» διὰ τῆς πόλεως, θ 7· β′) μετ' αἰτ. προσέρχομαι, ὑπάγω πρός τινα, ἵνα συμπαραλάβω ἢ καλέσω αὐτόν, Κ 111, θ 47, ἢ ἵνα προσβάλλω τινά, Ε 148· γ′) ἀκολουθῶ, μετά τινος, τ 24.

Μετ-οκλάζω, μεταβάλλω ὄκλασμα, «-μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει» γονατίζει πότε εἰς τὸ ἕνα καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο γόνατον, καὶ ἑπομένως (τὰ ἑπόμενα εἶνε ἐπεξήγησις τοῦ προηγηθέντος ῥήματος «-μετοκλάζει») πότε εἰς τὸν ἕνα καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλον πόδα καθίζει, Ν 281 †.

Μετ-οπάζω, ἴδ. ὀπάζω 1).

Μετ-όπισθ(εν), ἐπίρ. (ἴδ. ὄπισθεν). 1) τοπικόν, ὄπισθεν, ὀπίσω, ἀπ' ὀπίσω, ἀπολελυμ. Ὁμ. πλχ., «-μετόπ. μίμνω» μένω ὀπίσω, Ζ 68· ἐπὶ τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντος, «-μετόπισθε πρὸς ζόφον» ὀπίσω πρὸς δυσμάς, ν 241, μετὰ γεν. Ι 504, ι 539. 2) χρονικόν, ἔπειτα, μετέπειτα, ὕστερα, κατόπιν, ὀπίσω, Α 82, δ 695 κ. ἀ., «-παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι» οἱ παῖδες οἱ κατόπιν (μετὰ θάνατον τοῦ Ἕκτορος καὶ τῶν ἄλλων τεθνεώτων) ὑπολελειμμένοι, Ω 687, εἰς τὸ μέλλον, Ω 111.

Μετ-οχλίζω, ἀόρ. α′ εὐκτ. μετοχλίσσειε, ἀντὶ τοῦ δι' ἑνὸς σ· κυρ. διὰ μοχλῶν καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ ἀγῶνος σηκώνω τι, ἀναμοχλεύω, μετακινῶ, μετατοπίζω, «-λέχος» ψ 188, «-ὀχῆας» Ω 567.

Μετρέω, ἀόρ. α′ ἐμέτρησα, μετρῶ, «-πέλαγος», κορ. διαμετρῶ, ὅ ἐ. διαπερῶ τὴν θάλασσαν, γ 179.

Μέτρον, τό, α′) τὸ μέτρον, τὸ ὄργανον δι' οὗ μετροῦμεν, ἢ τὸ ποσὸν τοῦ μήκους τὸ λαμβανόμενον ὡς μονὰς εἰς μέτρησιν, «-μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες» Μ 422, «-ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας» μὲ μέτρα κόψας, Ὑ. Ἑρμ. 47· β′) μέτρον χωρητικότητος ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν πραγμάτων, (ἐπὶ τῶν Ὁμηρικ. χρόνων ἀγνώστου μεγέθους)· ἑπομ. καὶ τὸ ποσὸν τὸ εἰς τοιοῦτο μέτρον χωροῦν, «-οἴνου» Η 471, Ψ 268, «-ἀλφίτου» β 355; γ′) ἐν γένει πᾶν μετρήσιμον ἢ μεμετρημένον· ὅθεν ἐν περιφράσεσι «-μέτρα κελεύθου» τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, δ 389, κ 539· δ′) τὸ σημεῖον, ἔνθα συμπληροῦται τὸ μέτρον, «-ὅρμου μέτρον» τὸ τέρμα τῆς προσορμίσεως, ὅ ἐ. τὸ εἰς

ἀγκυροβόλησιν ἐπιτηδειότατον μέρος τοῦ ὅρμου, ν 101· μεταφ. «-μέτρον ἥβης» ἀκμὴ τῆς ἥβης, ὅ ἐ. τῆς ἡλικίας, Λ 225, λ 317 κ. ἀ.

Μετώπιον (μέτωπον), τό, Ἰλ. Λ 95, Π 739· κυρ· οὐδέτ. τοῦ ἀχρήστου ἐπιθέτου **μετώπιος**· (ἐπίθετον μὲ ἐπιρ. σημασίαν: εἰς τὸ μέτωπον, ἴδ. μεταμάζιος).

Μέτωπον, τό, (μετά, ὤψ). 1) κυρ. τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ὀφρύων μέρος τοῦ προσώπου, μεσόφρυον, οἷον «-μέτωπον ῥινὸς ὕπερ πυμάτης» Ν 615 ἐν γένει δὲ μέτωπον ἀνθρώπου. Ὁμ. πλγ. (‖. καὶ κατὰ πληθ. ἐπὶ ἑνὸς μετώπου, ζ 107, ἴδ. πρόσωπον) ἢ ἵππου, Ψ 454. 2) μεταφ. μέτωπον, τὸ πρόσθιον μέρος, «-κόρυθος» Π 70.

Μεῦ, ἀντὶ τοῦ (ἐ)μοῦ, ἴδ. ἐγώ.

Μέχρι(ς), πρόθ. μετὰ γεν. ἕως, ὡς μέχρι, παρ' Ὁμ. δὶς μόνον· α') τοπικῶς, «-μέχρι θαλάσσης» Ἰλ. Ν 143· β') χρονικῶς, «-τέο μέχρις;» μέχρι τίνος;=ὡς πότε; Ω 128.

Μή, μόριον ἀρνητικόν, ἐκφράζον ἄρνησιν ἔμμεσον, τουτέστι προερχομένην ἐκ τῆς διανοίας ἢ θελήσεως τοῦ λέγοντος, ἢ ἄλλου τινός, ἐν ᾧ τὸ Οὐ ἐκφράζει ἄμεσον τὴν ἄρνησιν, τουτέστιν ἐν αὐτῷ τῷ πράγματι καθ' ἑαυτὸ ὑπάρχουσαν. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ περὶ τῶν συνθέτων, μηδέ, μηδείς, μηκέτι κτλ. I.) Ὡς ἁπλοῦν ἀρνητικὸν μόριον. Α') ἐν κυρίαις προτάσεσι. 1) δι' ὧν ἐκφράζεται προσταγὴ ἢ ἀπαγόρευσις, μετὰ προστακτ. ἐνεστ. Α 32, 363, ἢ ἀπαρεμφ., «-μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι» Β 413, Ρ 501, ἢ μεθ' ὑποτακτ. ἀορίστ., «-μηδέ με ἕλωρ ἐάσῃς κεῖσθαι» Ε 684· συνεκφραζομένης καὶ ἀπειλῆς, «-μή σε παρὰ νηυσὶ κιχείω» μὴ τύχῃ καὶ σ' εὕρω, Α 26, Φ 563. Σπάνιον καὶ ἐξαιρετικὸν εἶνε νὰ συντάσσηται μετὰ προστακτ. ἀορ., οἷον «-μή μοι — ἔνθεο» Δ 410, «-μή τις ἀκουσάτω» π 301. 2) ἐν προτάσεσι, δι' ὧν ἐκφράζεται εὐχή τις εἴτε δι' εὐκτικῆς εἴτε διὰ τῶν παρῳχημένων χρόνων τῆς ὁριστικῆς ἐκφερομένη, «-μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο» η 316, «-μὴ ὄφελος λίσσεσθαι», Ι 698, Χ 481. 3) ἐν αὐθυποτάκτοις προτάσεσι, δι' ὧν ἐκφράζεται προτροπή. δι' ὑποτακτικῆς ἐκφερομένη, «-μὴ ἴομεν» (ἐπικ.=ἴωμεν) Μ 216 κ. ἀ. 4) ἐνίοτε ἐν ταῖς διαβεβαιώσεσι καὶ ἐν τοῖς ὅρκοις τίθεται τὸ μὴ μεθ' ὁριστικῆς ἀνθ' ὧν συνήθως τίθεται τὸ μὴ μετ' ἀπαρμφ., οἷον «-ἴστω νῦν Ζεὺς μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἐποχήσεται ἄλλος Τρώων» Κ 330, «-ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς—μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα» Ο 36 — 42· (πρβλ. Τ 261, Φ 374, ε 187). Ἐν τούτοις προσεδόκα τις μᾶλλον τὸ Οὐ. 5) ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσει, ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως προσδοκωμένης, «ἤ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;» ζ 200, ι 405. Β') ἐν πάσῃ τελικῇ καὶ ὑποθετικῇ προτάσει διὰ τοῦ ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ὡς, εἰ, ἤν κτλ. καὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐκφερομένῃ, ἴδ. ἵνα ἕκαστον τούτων τῶν συνδέσμων.—Ὅτι ἐνίοτε ἐν ταῖς τοιαύταις προτάσεσι τίθεται οὐ, ὅταν ἡ ἄρνησις περιορίζηται εἰς μίαν μόνην λέξιν, ἴδ. περὶ τούτου οὐ 3). 2) ἐν ἀπαρεμφατικαῖς προτάσεσιν ὅπως καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἰδιαιτέρως δὲ μετὰ τὰ ῥήματα τὰ ὅρκου, διαβεβαιώσεως καὶ ἀπειλῆς σημαντικά, οἷον «-ἐπηπείλησεν, μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι» Ξ 46; «ὄμνυθι μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι» Τ 261. II.) Ὡς σύνδεσμος. 1) ἐν τε-

λικαῖς προτάσεσιν, ἵνα μή, διὰ νὰ μή, μὴ τύχῃ καί, ἢ καὶ μόνον μή, ἀρχικοῦ μὲν χρόνου ἡγουμένου ἢ ἀορίστου μὲ σημασίαν ἐνεστ., μεθ' ὑποτακτικῆς, οἷον «-τέτλαθι — μή σε ἴδωμαι θεινομένην» Α 587, πρβλ. στίχ. 522, Ζ 265, Ρ 17· ἱστορικοῦ δὲ χρόνου ἡγουμένου μετ' εὐκτ., Κ 468. Ἀλλὰ τίθεται καὶ ὑποτακτ. ἐν ταῖς περιστάσεσιν, ἃς ἴδ. ἐν λ. ἵνα Β') 2) α'), ι 102, 377. 2) μετὰ φόβου καὶ εὐλαβείας σημαντικὰ ῥήματα τίθεται τὸ Μὴ ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ., φυλαττομένου καὶ ἐνταῦθα τοῦ γνωστοῦ κανόνος, ὅτι ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ, τίθεται ὑποτακτικὴ ἐν τῇ ἐξαρτωμένῃ, καὶ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ἕπεται εὐκτική. «—δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρέος», Ν 745, πρβλ. Α 555, Λ 470, Ξ 261.—Πολλάκις τοιαῦται δευτερεύουσαι προτάσεις κεῖνται ἐλλειπτικῶς, κατ' ἔλλειψιν δηλ. τοῦ ῥήματος, ἐξ οὗ κυρίως ἐξαρτῶνται, εἶνε δὲ τοῦτο τὸ «-δέδοικα» ἢ συγγενής τις φράσις, οἷον «-εἰ μή κε λίπω κάτα τεύχεα Πάτροκλόν τε—μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται» φοβοῦμαι ἢ φόβος εἶνε, μήπως κτλ., Ρ 93, Ε 485 κ. πλχ., «-οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μή τι πάθοιεν Ἀργεῖοι» κ 26 (ἔνθα ἐξυπακούεται τό: δεδιότι ἢ φοβουμένῳ).—Ὁ παρὰ τοῖς μετέπειτα συχνὸς συνδυασμὸς τῶν δύω ἀρνητικῶν μορίων, «-μὴ οὐ» εἶνε παρ' Ὁμ. πολὺ σπάνιος, καὶ ὅπου δὲ ἀπαντᾷ τὸ Οὐ κατέχει σταθερὰν τινα καὶ οἷον στερεότυπον τάξιν, ὡς ἐν τῇ σταθερᾷ φρ., «-μή νύ τοι αὖ χραίσμῃ σκῆπτρον», Α 28· ὡσαύτως «-μή νύ τοι οὐ χραίσμωσι θεοί» Α 566, «-δείδω μὴ οὔ τις (=οὐδείς) ὑπόσχηται τόδε ἔργον» Κ 39. (||. Πρβλ. ὅμως πρὸς ταῦτα τὸ τῆς Ο 163, «-φραζέσθω... μή μ' οὐδὲ κρατερός περ, ἐών — ταλάσσῃ»= μὴ καὶ κρατερός περ ἐών... οὔ με ταλάσσῃ). III.) Ὡς ἐρωτηματικὸν μόριον ἐν ταῖς πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, ἂν δέν, μή πως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὑποτακτικῆς, «οὐδέ τι ἴδμεν μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι» δὲν εἰξεύρομεν ἂν δὲν θελήσωσι, Κ 101. Ὡσαύτως μετὰ τὸ «-φράζομαι» Ο 164, μετὰ τὸ «-ἰδεῖν» Κ 98. (||. Τὸ τῆς ε 300 «-δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπε», ὅπερ τινὲς ἐνταῦθα ὑπάγουσιν, ἑρμηνευτέον κατὰ τὸ ἀνωτ. II.) 2) ἐλλειπτικῶς, ὅ ἐ. φοβοῦμαι μή πως (ἀποδειχθῇ ὅτι) ἡ θεὰ πάντα ἀληθῶς εἶπε). IV.) Συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων μορίων. 1) «-μὴ δή» μὴ δά, Α 545, Ε 684 κ. ἀ., Ψ 7, καὶ μετὰ τὰ φόβου σημαντικά, μή πως τέλος πάντων, «-μή δή μοι τελέσῃ ἔπος Ἕκτωρ» Ξ 44 κ. ἀ. 2) «-μὴ μάν (μήν)» μετ' εὐκτ., νὰ μή... τῇ ἀληθείᾳ, νὰ μή...μὰ τὴν ἀλήθειαν (ἐπιθυμῶ τῇ ἀληθείᾳ τοὐλάχιστον νὰ μὴ κτλ.), Θ 512, Ο 476, Χ 304. 3) περὶ τοῦ « μὴ οὔ», ἴδ. ἀνωτ. II.) 2) ἐν τέλει.— Τοὺς λοιποὺς συνδυασμοὺς ἴδ. κατὰ τὴν ἀλφαβητ. τάξιν.

Μηδέ, ἑρμηνεύεται κάλλιστα ἀναλυόμενον εἰς τὸ καὶ μή· κατα δὲ τὴν ἑκάστοτε σημασίαν τοῦ Καί (ἴδ. τ. λ.), διαφόρως, ὁτὲ μὲν διὰ τοῦ μηδέ, ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ καὶ μή, καὶ ἄλλοτε χωριζομένων τῶν μορίων τούτων ἀπ' ἀλλήλων· «-μηδέ τε»= καί τε μή (ἴδ. λ. καὶ Γ' 7). Ὅπου κεῖται διπλοῦν τὸ «-μηδέ—μηδέ» εἶνε πάντοτε διάφορον τοῦ: μήτε—μήτε, Φ 338 ἑξ., Ω 152, Δ 303 ἑξ.

Μηδείδης, ου, ὁ, Ὑμ. 6(7), 43, ὅπως ἐξ εἰκασίας διωρθώθη ἀντὶ τῆς ἀδιανοήτου συνήθους γραφῆς: μὴ δήδειν.

Μηδείς, μηδεμία, μηδὲν (μηδέ, εἷς), μόνον τὸ οὐδέτ. «-μηδὲν» τίποτε, Σ 500 †.

Μηδεσικάστη [. . ⏑ . .], ἡ, (οἱονεὶ: φρονήσει διαφέρουσα), θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου, Ν 173.

Μήδομαι (μέδων, preditor), ἀποθ., μέλ. μήσομαι, ἀόρ. ἐμησάμην, κατ' ἀρχὰς ταὐτὸν τῷ μέδομαι, κυρ. σκέπτομαι, διανοοῦμαι· ὅθεν α') ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, μελετῶ, ε 173, τινί, ε 189· ἰδίως δὲ προσλαμβάνει καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκτελέσεως καὶ μάλιστα ἐπὶ κακοῦ τινος, παρασκευάζω, μηχανῶμαι, «-κακά» γ 166, «-κακά τινι» Ζ 157, Η 478, «ὄλεθρόν τινι» γ 249, ι 92 κ. ἄ., μετὰ διπλῆς αἰτ., «-κακὰ Ἀχαιούς» Κ 52, «Ἕκτορα ἀεικέα ἔργα» Χ 395, «-μέγα ἔργον Ἀχαιούς» ω 426. β') βουλεύομαι, σκέπτομαι, «-εὖ μήδεο» Β 360, «μήδεο» Β 360, «-μήδετο νόστον» ἐσκέπτετο ἐμελέτα, εἶχε κατὰ νοῦν, γ 160.

1. **Μῆδος, εος** (μέδων, meditor), τό, μόνον, πληθ. α') ἐπινόημα, σκέψις, βουλή, ἀπόφασις, μηχάνημα, «βουλαί — μήδεά τ' ἀνδρῶν» Β 340. «-πεπνυμένα μήδεα εἰδώς» σοφὰς σκέψεις, σοφὰ μηχανήματα γινώσκων, συνετός, 6 38 κ. πλχ., «-γρηῦς πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα» τ 353, «-θεοῖς ἐναλίγκια δήδε' ἔχων» ν 89, «μ. μάχης» σχέδια σκοποὶ τῆς μάχης, Ο 467, Π 120· β')«-σός τε πόθος σά τε μήδεα» λ 202.

2. **Μῆδος, εος**, (μαδᾶν, madare) τό, μόνον πληθ. «-μήδεα» τὰ ἀνδρικὰ αἰδοῖα, ζ 129, σ 67, 87, χ 476.

Μηθώνη, ἡ = **Μεθώνη**, πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, Β 716.

Μηκάομαι, ἀποθ. ἀορ. β' μετοχ. μακών, παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος μέμηκα καὶ μετοχὴ μεμηκώς, Κ 362, τὸ δὲ θηλυκ. μεμακυῖα, Δ 435. Ἐκ τοῦ παρακ. ἐσχηματίσθη νέος παρατατ. ἐμέμηκον, ι 439. Λέξις πεποιημένη, ἥτις κυριολεκτεῖται μὲν ἐπὶ τῶν αἰγῶν, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων βελάζω, Δ 435, ι 439· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν καταδιωκομένων ἐλάφων καὶ λαγωῶν σκούζω, Κ 362. Ἡ μετοχὴ μακὼν εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ φρ. «-κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών» περὶ τῶν θανασίμως πληγωθέντων ἵππων, ἐλάφων, κάπρων, Π 469, κ 163, τ 454, καὶ ἅπαξ μόνων περὶ ἀνθρώπου, σ 98.

Μηκάς, άδος [⏑ .], ἡ, (μηκάομαι) ἐπίθ. τῆς αἰγός, Λ 383, Ψ 31, ι 124 κ. ἄ.

Μηκέτ(ι), ἐπίρ. (μή, ἔτι), μὴ πλέον, μὴ ἀκόμη, Β 259, γ 240 (διαφέρει τοῦ οὐκέτι καθ' ὅ,τι καὶ τὸ Μὴ τοῦ Οὐ).

Μηκιστεύς, ῆος, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, πατὴρ τοῦ Εὐρυάλου, Β 566. 2) υἱὸς τοῦ Ἐχίου, ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου, ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος φονευθείς, Θ 333, Ν 422, Ο 339, ἔνθα ἡ αἰτ. εἶνε Μηκιστῆ.

Μηκιστιάδης [. . ⏑ .], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, ὁ Εὐρύαλος, Ζ 28.

Μήκιστος, ίστη, ιστον, ὑπερθετ. τοῦ μακρός, ὁ μακρότατος, Η 155, λ 309.—Τοῦ οὐδ. ὁ ἑνικ. μήκιστον, Ὕ. Δήμ. 259, καὶ ὁ πληθ. μήκιστα λαμβάνονται ὡς ἐπιρ. ε 299, 465 ἐν τῇ φρ. «-τί νυ μοι μήκιστα γένηται;» τί θὰ μοὶ γείνῃ ἐπὶ τέλους; τί με περιμένει ἀκόμη ἕως τέλους;

Μῆκος, εος, (μακρὸς) τό, μῆκος, μάκρος, ι 324, τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, μέγεθος σώματος, λ 312, υ 71.

Μήκων, ωνος, ἡ, παπαροῦνα, Θ 306 †.

Μηλέη, ἡ, (μῆλον), ἡ μηλέα, μηλεά, η 115, λ 589, ω 340 (ἔνθα διὰ τὴν συνίζησιν ἀναγινώσκεται δισυλλάβως ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ).

***Μηλόβοσις**, **ιος**, ἡ, θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὕ. Δήμ. 420.

Μηλοβοτήρ, **ῆρος**, ὁ, (μῆλον, βόσκω), ποιμὴν (προβάτων), Σ 529 †. Ὕ. Ἑρμ. 286.

1. **Μῆλον**, τό, ἕν τι τῶν μικρῶν βοσκημάτων, εἴτε πρόβατον ἄνευ διακρίσεως γένους, μ 301, εἴτε αἴξ, ξ 105. Σπανίως ἑνικῶς, συνήθ. πληθ. «-τὰ μῆλα» τὰ μικρὰ βοσκήματα, 'γιδοπρόβατα, ποίμνια, Κ 485· συχνὰ λαμβάνει τὰ ἑξῆς ἐπίθ. «-ἴφια μῆλα» Ι 406 κ. ἀ. «-ἄργυφα μ.» κ 85, «-ἔνορχα, ἄρσενα μ.» κριάρια, Ψ 149, ι 438, «-μήτηρ μήλων» ἴδ. μήτηρ.

2. **Μῆλον**, τό, μῆλον, ἐν γένει πᾶς μηλοειδὴς καὶ πυρηνώδης (πυρῆνα ἔχων) καρπός, Ι 542, η 120.

***Μηλόσκοπος**, **ον**, (μῆλον, σκοπέω), ὅθεν δύναταί τις νὰ ἐπιτηρῇ, νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ πρόβατα, «-κορυφὴ μηλόσκοπος» ποιμενικὴ σκοπιά, Ὕ. 18, 11.

Μήλωψ, **οπος**, ὁ, ἡ, (μαλός, albus) «καρπός» η 104. = λευκὴν λάμψιν ἔχων.

Μήν, (μὰν) μόριον ἐπιτακτικόν, βεβαιωτικόν, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, βεβαίως, χρησιμεύει δὲ καὶ εἰς τὴν πληρεστέραν καὶ ἐμφατικωτέραν ἀνάδειξιν τῶν ἀντιθέσεων. ναὶ μέν, ὅμως. Οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου, σπανίως δὲ καθ' ἑαυτὸ (παρ' Ὁμ. οὐδέποτε), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσαρτᾶται εἰς προστακτικήν τινα ἢ ἄλλο μόριον, οἷον «-ἄγε μήν» Α 302 κ. ἀ «-ἦ μὴν (μάν, μέν)» τῷ ὄντι, ἴδ. ἤ, «-οὐ μὴν (μάν)» δέν.... βεβαίως (ἢ ὅμως) Χ 52 (ἀλλαχοῦ δὲ συνήθως εἶνε ὁ συνδυασμὸς «-οὐ μάν», καθὼς καὶ «-μὴ μάν»), «-καὶ μὴν (μέν)» καὶ τῷ ὄντι, Ψ 410, «-καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν» ὡς καὶ αὐτοὶ τότε ὑπῆγαν εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ αὐτοὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν τότε κτλ. Τ 45, ἢ ἔτι δὲ καὶ λ 582, 593, πρβλ. δὲ καὶ λ. μὰν καὶ μὲν Α').

Μήν, **μηνός**, ὁ, μήν, μῆνας, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, ἴδ. μείς.

Μήνη, ἡ, (μήν). 1) ἡ σελήνη, Τ 374, Ψ 455. 2) προσωποπ. ἡ θεὰ Σελήνη, Ὕμ. 32, 1.

Μηνιθμός, ὁ, (μηνίω), ὀργή, θυμός, Ἰλ. Π 62, 202, 208.

Μήνιμα [. – .], **ατος** [⏑ .], τό, (μηνίω) ἀφορμὴ ὀργῆς, θυμοῦ, «-μή τοι θεῶν μήνιμα γίνωμαι» Χ 358, λ 73.

Μῆνις, **ιος**, (συγγ. τοῦ memini, γοτθ. gamunam) ἡ, διαρκὴς ὀργή, θυμός, κάκια, (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. «-κότος πολυχρόνιος», κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. «-ἡ ἐπιμένουσα ὀργή») ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ θεῶν, Α 75, γ 135 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀχιλλέως, Α 1, Ι 517.

Μηνίω [. – .], (μῆνις) ἀορ. α' μετοχ. μηνίσας, διαρκῶς ὀργίζομαι, ἐπιμένω εἰς τὴν ὀργήν μου, τινί, Α 422, Σ 257, ρ 14. «-τινός», ἕνεκά τινος, οἷον «-ἱερῶν» Ε 178, πολλάκις δὲ ἀπολελ. (Τὸ ι βραχὺ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., μόνον δὲ ἅπαξ ἐν ἄρσει τὸ ι μακρόν, Γ 769).

***Μήνυτρον** [. – .], τό, μήνυτρον, ἀμοιβὴ διὰ τὴν μήνυσιν, Ὕ. Ἑρμ. 264, 364.

Μηνύω [. ⏑ .], μηνύω, προδίδω τι, Ὕ. Ἑρμ. 254, 373.

Μῄονες, οἱ, Ἰων. = Μαίονες, (ἑνικ. Μῄων) κάτοικοι τῆς Μαιονίας, ἐπομ. Λυδοί, Β 864, Κ 431.

Μηονίη, ἡ, Ἰων. = Μαιονία, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυδίας, Γ 401, πρβλ. Ἡροδ 7, 74, Στράβ. 10, 4, 5. Μετέπειτα δὲ περιωρίσθη τὸ ὄνομα εἰς μικράν τινα Λυδικὴν χώραν μεθόριον τῆς Μυσίας καὶ Φρυγίας, Πτολ. 5, 2 καὶ Πλιν. Η. Ν. 5, 29, 30.

Μηονίς, ίδος, θηλ. ἐπίθ., Μαιονική· ὅθεν ὡς οὐσιαστ. Μαιονὶς (γυνὴ δηλ.) Δ 142.

Μή ποτε, α΄) ποτὲ δέν, Ι 133· β΄) ἵνα μὴ ποτε, διὰ νὰ μὴ τύχῃ ποτὲ καί, Η 343, τ 81 (ἴδ. ὅμως πρὸ πάντων λ. μή).

Μή που, (ἴδ. τὰ μόρια χωριστά), Ξ 130, δ 775.

Μήπω, (ἴδ. τὰ μόρ. χωριστά)· α΄) μὴ . . . ἀκόμη, χ 431· β΄) μὴν τύχῃ μετὰ προστ. Ρ 422, «-μή πώ τι» μηδαμῶς, Δ 234· γ΄) «-μή πω. . . πρὶν» μή. . . . πρότερον, πρίν, Σ 134· δ΄) διὰ νὰ μὴ τύχῃ καί, ι 102.

Μήπως, 1) διὰ νὰ μὴ τύχῃ καί, μεθ' ὑποτ. ἢ εὐκτ. καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἡ πρότασις ἐξ ἀρχικοῦ ἢ ἱστορικοῦ χρόνου (ἴδ. μή), Γ 436, ε 147 κ. ἀ., μετὰ τὰ φόβου σημαντικὰ καὶ τ. τ. μήπως, Ε 298, Λ 509, η 306, καὶ κατ' ἔλλειψιν τῆς κυρίας προτάσεως, Ρ 95. 2) ἐν πλαγ. ἐρωτ. ἂν ἴσως δέν, Κ 101.

Μῆρα, τά, σπανιώτερος πληθ. τοῦ **μηρίον**, ὅπ. ἴδε.

Μήρινθος, ἡ, (σμήρινθος; μηρύω) κλωστή, νῆμα, σπάγος, Ἰλ. Ψ 854, 857, 866—869.

Μηρίον, (μηρὸς) τό, μόνον ἐν τῷ πληθ. μηρία καὶ σπανίως μῆρα (ὅπερ κυρ. εἶνε μετάπλαστος πληθ. τοῦ μηρός, μὲ παραλλαγὴν τονισμοῦ καὶ σημασίας), Α 464, Β 427, γ 178, μ 364, τὰ μηριά, κωλομέρια, τὰ χονδρὰ κρέατα, τὰ ὁποῖα ἀπεκόπτοντο ἀπὸ τῶν μηρῶν τῶν σφαγίων, περιετυλίσσοντο ἐντὸς διπλοῦ περικαλύμματος κνίσσης ὅ ἐ. πάχους, ἀλείμματος (πρβλ. δίπτυχα) ἔπειτα περιετίθεντο ἄλλα τεμάχια κρέατος ἐξ ἄλλων μελῶν τοῦ σφαγίου (πρβλ. ὠμοθετέω, καὶ οὕτως ἅπαντα ἐπετίθεντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ ἐκαίοντο, γ 179, φ 267, Α 460, γ 456 κ. ἀ. «-πίονα μηρία» παχέα (τουτέστι κνίσσῃ περικεκαλυμμένα) μηρία, Α 40, δ 764 κ. ἀ.

Μηριόνης, ου καὶ αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Μόλου, Κρής, ἀνδρεῖος ἥρως, φίλος τοῦ Ἰδομενέως, Β 651, Η 165, Ρ 610, Ψ 112 ἑξ.

Μηρός, ὁ, μηρός, μηρί, κωλομέρι, τὸ ὀστοῦν τοῦ μηροῦ μετὰ τῶν περὶ αὐτὸ σαρκῶν· α΄) τῶν ἀνθρώπων, Ε 305, Μ 162, «-φάσγανον ἐρύσασθαι παρὰ μηροῦ» Α 190, λ 24 κ. ἀ. «-μηρὼ πλήττομαι» Π 125· β΄) τῶν ζώων, μόνον ἐν τῇ φρ. «-μηροὺς ἐξέταμον» (ἴδ. τ. λ.) Α 460, Β 423, μ 360.

Μηρύομαι [. ‿ . .], μήρυνθος, ἀποθ., ἀόρ. ἀναύξ. μηρυσάμην [. — . .], συστέλλω, συμ(περι)μαζεύω, μ 170 ÷.

Μήστωρ, ωρος, ὁ, (μήδομαι). 1) πρόβουλος, προνοητής, ἐπόπτης περὶ τοῦ Διός, «-ὕπατος μήστωρ» ὑπέρτατος διευθυντής, ἔφορος τοῦ κόσμου, Θ 22, Ρ 339, «-θεόφιν μ. ἀτάλαντος» λέγεται ὁ Πρίαμος, ὁ Πειρίθους, ὁ Πάτροκλος καὶ ὁ Νηλεύς, Η 366, Ξ 318, Ρ 477, γ 110, 409· ἑπομ. «-μήστωρ ἀϋτῆς» εἰδήμων τῆς μάχης, διευθυντὴς τῆς μάχης, Ν 93, 379, Π 759· ὡσαύτως λέγονται καὶ οἱ Ἀθηναῖοι «-μ. ἀϋτῆς» ἐμπειροπόλεμοι, Δ 328. 2) ὁ μηχανώμενος, παρασκευάζων τι, τεχνίτης τινός, «μ.

φόβοιο» Ζ 97, Μ 39, Ψ 16. Περὶ δὲ τῶν ἵππων τοῦ Αἰνείου λεγομένη ἡ φρ. ἑρμηνεύεται ὑπότινων: ἐπιτήδειος εἰ φυγήν, Ε 272, Θ 108· (‖. Ὁ Πλάτων ἐν Λάχητι 191 Β ἑρμηνεύει τὴν φρ. ταύτην κατὰ τὴν 1) σημασίαν: ἐπιστήμων τοῦ φόβου, τῆς φυγῆς).

Μάστωρ, ορος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 257.

Μάτε (μή, τέ), συνήθ. διπλοῦν ἐν τῷ λόγῳ «-μήτε — μήτε» Α 275, α 39 κ. πλχ., δυνατὸν ὅμως μετὰ τὸ πρῶτον «-μήτε» νὰ ἀκολουθῇ κατὰ πολὺ φυσικὸν λόγον μόνον ὁ σύνδεσμος Τέ, «τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε» Ν 230, Περὶ δὲ τῆς συντάξεως, ἴδ. μή.

Μήτηρ, ἡ, γεν. **μητέρος καὶ μητρός**. α') μήτηρ, μητέρα, θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων Ὁμ. πλχ. β') ἐπὶ ζώων, οἷον πτηνοῦ, Β 313, 315, βοός, Ρ 4, κ 414· γ') ἐπὶ χωρῶν, αἵτινες παράγουσιν ἢ διατρέφουσι καὶ ἑπομ. ἔχουσί τι ἐν ἀφθονίᾳ, «-μήτηρ μήλων, θηρῶν» (παρ' ἄλλοις ποιηταῖς: μηλοτρόφος, θηροτρόφος) Β 696, Θ 47, Λ 222, ο 226 κ. ἀ.

Μήτι [. ⏑], οὐδ. τοῦ **μήτις**, ὅπ. ἴδ.

Μήτι [. –], ἴδ. **μῆτις**.

Μητιάω [. ⏑ . .], (μῆτις) μόνον ἐν τοῖς ἑξῆς ἐκτεταμένοις τύποις: ἐνεστ. γ' πληθ. μητιόωσι, μετοχ. μητιόωντες κτλ., μητιόωσα, καὶ μέσ. ἐνεστ. β' πληθ. μητιάασθε, Χ 174, καὶ ἀπαρμφ. μητιάασθαι· παρατ. γ' πληθ. μητιόωντο, Μ 17 κ. ἀ., βουλεύομαι, διαβουλεύομαι, σκέπτομαι, ἀπολ. Η 45, «βουλάς» Υ 153, μελετῶ, τί, Κ 208 «-κακά» Ο 27, α 234· ἔτι δὲ καί: κακὰ συμβουλεύω, Σ 312, «-νόστον τινί» ἔχω κατὰ νοῦν χάριν τινὸς τὸν νόστον, μηχανῶμαι εἴς τινά τι, ζ 14, θ 9. — Μέσ. συμβουλεύομαι, συσκέπτομαι, Χ 174, Μ 17.

Μητίετα [. ⏑ ⏑ ⏑], ὁ, ἀντὶ τοῦ: μητιέτης, ὅπερ μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς εὑρίσκεται, (μητίομαι), σύμβουλος, φρόνιμος, συνετός, πολύβουλος, ἐπινοητικός. πάντοτε ἐν τῇ φρ. «-μητίετα Ζεύς» Α 175, ξ 243 κ. ἀ.

Μητιόεις [. ⏑ . .], **εσσα, εν**, (μῆτις) πολύβουλος, «-Ζεύς» Ύ. Ἀπ. 144· μεταφ. «-φάρμακα» δ 227 †, κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἑρμηνευτὰς «τὰ κατὰ σύνεσιν εὑρημένα», κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους τὰ πολλὰς χρείας τῶν ἀνθρώπων θεραπεύοντα, πολύχρηστα.

Μητίομαι, ἀποθ. (μῆτις), μόνον ἐν τῷ μέλ. μητίσομαι καὶ ἀορ. ἐμητισάμην, = **μητιάω**, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, παρασκευάζω, μελετῶ, «-ἔχθεα» Γ 416, «-μέρμερα» Κ 48, «-μέγα ἔργον» μ 373, «-θάνατόν τινι» Ο 349, καὶ μετὰ διπλ. αἰτιατ. «-κακά τινα» σ 27.

Μητιόωσα, μητιόωσι κτλ. ἴδ. μητιάω.

Μῆτις, ιος, (metior) ἡ, δοτ. **μήτι** =μήτιι, Ψ 315, ν 299. 1) ἡ δύναμις τοῦ βουλεύειν, φρόνησις, σύνεσις, πρόνοια, Β 169, ψ 125 κ. ἀ. 2) βουλή, γνώμη, ἀπόφασις, μηχανή, μηχάνημα, Ξ 107 κ. ἀ. ἰδίως «μῆτιν ὑφαίνω» Η 324, Κ 19, δ 678.

Μήτις [. ⏑], οὐδ. **μήτι**, ἢ κατὰ διάστασιν **μή τις** καὶ **μή τι** γεν. **μήτινος** (μή, τις), μηδείς, κανείς. τίθεται πανταχοῦ, ὅπου ἄνευ τοῦ Τὶς ἤθελε τεθῇ τὸ Μή, οἷον ἐν ὑποθέσει, «-εἰ μὲν δὴ μή τίς σε βιάζεται» ι 410· μετὰ προστακτικῆς «-μήτις ἔτι πρόφρων ἔστω» β 230, ε 8, ο 440, π 301· μεθ' ὑποτακτ., ὅταν ἔχῃ τελικὴν ἔννοιαν ἢ τίθηται μετὰ φόβου καὶ εὐλαβείας σημαντικά, «φραζέσθω μή τίς οἱ

ἀμείνων μάχηται» Ε 411, Π 93, θ 444 κ. ἀ.—Τὸ οὐδ. «-μήτι» πολλάκις λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς,ὡς τὸ Ἀττ. μηδέν, μηδαμῶς, μετὰ προστακτ.,ὑποτακτ. καὶ ἀπαρμεφ. προστακτικὴν σημ. ἔχοντος, Α 550, Δ 42, Ε 130, 6 303 κ. ἀ.

Μητροπάτωρ [. . ⏑ .],ορος, ὁ, (μήτηρ, πατήρ) ὁ πατὴρ τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος, Λ 224 †.

Μητρυιή, ἡ, μητρυιά, Ε 389, Ν 697.

Μητρώιος, ίη, ιον, = μητρῷος (μήτηρ), μητρικός,«-δῶμα» τ 410 †.

Μήτρως, ωος, ὁ, (μήτηρ), ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρός,ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, *Ἰλ. Β 662, Π 717.

Μηχανάω (μηχανή, machen γερμ.) μόνον κατὰ τὴν μετοχ. μηχανόωντας κατ' ἔκτ. ἀντὶ τοῦ μηχανῶντας, σ 143. Συνηθέστερον εἶνε τὸ μέσ. **μηχανάομαι**, ὡς ἐπίθ., μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. (μηχανόωντο ἀντὶ τοῦ: ἐμηχανῶντο). 1) κυρ. μηχανῶμαι, μηχανεύομαι, ὡς σοφόν τι καὶ τεχνικὸν μηχάνημα κατασκευάζω, «-τείχεα» Θ 177.—Συνήθ. 2) ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, μηχανεύομαι, σοφίζομαι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ, «-ἀτάσθαλα» Λ 695 κ. ἀ.,«-κακά» ρ 499,«-ἀεικέα» υ 170, «-κακά τινι π 134 καὶ μόνον «-μηχ. ἐπί τινι» ἐναντίον τινός, ἐπιβουλεύομαί τινα, δ 822. — Τῆς Ἰλ. μόνον ἔνθ. ἀνωτ.

***Μηχανιώτης**, ου, ὁ, = **μηχανητής**, μηχανορράφος, πανοῦργος, δολοπλόκος, Ὕ. Ἑρμ. 436.

Μῆχος, εος, (mag, macht,) τό, βοήθημα, μέσον, μηχανή, τρόπος, Β 342, μ 392, ξ 238, «-οὐδέ τι μῆχός ἐστι» καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος, οὐδεμία μηχανὴ (ἴδ. ἄκος) Ι 249.

Μῄων, ονος, ἴδ. Μῄονες.

Μία, ἴδ. εἷς.

Μιαίνω [⏑ . .], (συγγ. μιαρὸς) ἀόρ. α' ἐμίηνα, καὶ παθ. ἐμιάνθην, ἀναύξ. μιάνθην ἀντὶ τοῦ ἐμιάνθησαν, Δ 146. 1) βάπτω, βάφω, «-ἐλέφαντα φοίνικι» Δ 141.—Συνήθ. 2) μιαίνω, μολύνω, πασσαλείφω,«-αἵματι, κονίῃσι» Δ 146, «-αἵματι καὶ κονίῃσι» Π 795 ἀπολ. Ρ 439, *Ἰλ.

Μιαιφόνος [⏑ . . .], ον, (μιαίνω, φόνος) ὑπὸ φόνου, φονικοῦ αἵματος μεμολυσμένος, αἱμοβαφής, μιαρός, καὶ ὁ τοιαύτην ἔχων διάθεσιν, αἱμοχαρής, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως *Ἰλ. Ε 31, 455, 844, Υ 402.

Μιαρὸς [⏑ ⏑ .], ή, όν, (μιαίνω) κυρ. αἱμοβαφής, αἱματωμένος·ἐπομ. μεμολυσμένος, μιαρός, μαγαρισμένος, Ω 420 †.

Μιγάζω [⏑ . .], = **μίγνυμαι**, μέσ. θ 271 †.

Μίγδα [. ⏑], ἐπίρ. (μίγνυμι)=**μίγδην**, ἀναμίξ, ω 77, Ὕ. Δήμ, 426, μετὰ δοτ. «-θεοῖς» ἀναμίξ, ὁμοῦ μετὰ τῶν θεῶν, Θ 437.

'Μίγδην, ἐπίρ. = **μίγδα**, ἀναμίξ, Ὕ. Ἑρμ. 494.

Μίγνυμι καὶ **μίσγω** (μιγ-), ἀόρ. α' ἔμιξα, μέσ. μέλ. μίξομαι μὲ παθ. σημ , ω 314, συγκεκομ. ἀορ. γ' ἐν. ἔμικτο, ἀναύξ. μίκτο ἢ μῖκτο (ἴδ. τὸ τέλος), παθ. παρακ. μέμιγμαι, ἀόρ. α' ἐμίχθην καὶ 6' ἐμίγην, μέλ.6' μιγήσομαι, κ 365. (Τὸν ἐνεστῶτα μίγνυμι δὲν μετεχειρίσθη ὁ Ὅμ.,ἔχει ὅμως ἐκ τοῦ ἑτέρου τύπου τὸ μίσγεται καὶ τὸν θαμιστ. παρατ. μισγέσκετο, σ 325). Α') Ἐνεργ. ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω,. 1) κυρ. ἐπὶ ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν πραγμάτων, «-κρητῆρι οἶνον» Γ 270 «-οἶνον καὶ ὕδωρ» α 110, «-φάρμακα» δ 320, παθ.

«-ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ» τροφὴ ἀναμεμιγμένη μὲ ἅλας, λ 123. 2) μεταφ. συμπλέκω, περιπλέκω, ἀνακατώνω, «-χεῖράς τε μένος τε» χεῖρας καὶ τόλμην, ἔρχομαι εἰς συμπλοκήν, Ν 510, «-ἄνδρας κακότητι καὶ ἄλγεσι» περιπλέκω, ἐμβάλλω εἰς δυστυχίαν καὶ λύπας, υ 203, «-γλῶσσ' ἐμέμικτο» ἡ γλῶσσά των ἦτο μικτή, Δ 438, τ 175. Β') Παθ. τύποι μὲ μέσην σημασίαν, 1) ἀναμιγνύομαι, ἀνακατώνομαι, οἷον «-αἰπόλια νομῷ» τὰ ποίμνια ἐν τῇ νομῇ, Β 475, «-ἀνέμων μισγομένων» ε 317. 2) μεταφ. ἀνακατώνομαι, κυλίομαι, χώνομαι, εἰσδύω, «-κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη» Κ 457, χ 329, Γ 55, περὶ τοῦ δέρατος «-μιχθῆναι ἔγκασι φωτός» Λ 438. 3) συνηθέστατα ἐπὶ ἀνθρώπων, συμμίγνυμαι, ἀναμιγνύομαι, σμίγω, ἀνταμώνομαι, ἔχω ἐπιμιξίαν, προσέρχομαι. μετὰ δοτ. «-μίκτο ὁμίλῳ, προμάχοισιν ἐμίχθη» πολχ. τῆς Ἰλ. «-ἀθανάτοισι» εἶμαι, ἀναστρέφομαι μεταξύ, Ω 91· ἔτι δὲ «-ἐν προμάχοισι» σ 379, «-Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν» ἀντὶ τοῦ ἐμίχθηταν) προσῆλθον εἰς τὸ πλῆθος (ἦλθον μεταξὺ) τῶν συνηθροισμένων Τρώων, Γ 209, «-θαμὰ ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι» εἴχομεν συχνὴν ἐπιμιξίαν, σχέσιν πρὸς ἀλλήλους, α 209, «-ἐς Ἀχαιούς» προσέρχομαι, Σ 216, «-ἔσω μίσγεσθαι» εἰσέρχεσθαι, σ 49, ἀπολελ. Ψ 73, δ 178, «-μίγνυμαι ξενίῃ» συνδέομαι διὰ φιλοξενίας, ω 314· 6') ἐχθρικῶς συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, «-Τρώεσσιν» Ε 143 κ. ἀ., «-ἐν δαΐ» Ν 286 «-ἐν παλάμῃσί τινος» εἰς χεῖρας μετά τινος, Φ 469, «-νέεσσι» εἰσχωρῶ μέχρι τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου, Ο 409· γ') ἰδίως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως ἢ συνουσίας, συνέρχομαι, συνευρίσκομαι, πλαγιάζω, σμίγω, «-μιγῆναί τινι» ἐπὶ ἀνδρός τε καὶ γυναικός, Φ 143, η 61, α 73· ἔτι δὲ ἐπὶ ζώων, Ὑ. Ἑρμ. 493, ἀπολελ. Ι 133, ο 430 κ. ἀ. «-ἐν φιλότητι» καὶ μόνον «-φιλότητι» (τοῦτο σπανιώτερον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ φρ. «ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ») Β 232, Ζ 161, 165, «-εὐνῇ» α 433, «-φιλότητι καὶ εὐνῇ» Γ 445 κ. ἀ. «-παρά τινι» πλησίον τινός, εἰς τὸ πλάγι, πλαγιάζω, «-ἐν ἀγκοίνῃσί τινος» λ 268, «-φιλότης καὶ εὐνή, ἣν ἐμίγης» συνουσία, ἣν συνῆλθες, Ο 33. (Τὸ ι μακρὸν κατά τινας τῶν Γραμματικῶν, διὸ καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν γράφουσι «-μῖκτο» Λ 354, Π 813 καὶ «-μῖξαι» Ο 510.

Μίδεια [⏑ . .], ἡ, = Μιδέα, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην, ὑφ' ἧς κατά τινας κατεποντίσθη (Στράβ. 9, 2, 35) Β 507.

***Μίδης** [⏑ .], εω, ὁ, Μίδας, ὁ βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, Ἐπιγ. 3, 1, 6.

Μικρός, ή, όν, μικρός, βραχύς, κοντός, μετ' αἰτ. «-δέμας» μόνον Ε 801, γ 296, «-παρὰ μικρόν» παρ' ὀλίγον, Βατρ. 241. Συγκρ. μείων, ὅπ. ἴδε.

Μίκτο, μῖκτο, ἴδ. μίγνυμι.

Μίλητος [– . .], ἡ. 1) περιβόητος ἐμπορικὴ καὶ πλουσία Ἰωνικὴ πόλις τῆς Καρίας, τέσσαρας ἔχουσα λιμένας, Β 868, Ὑ. Ἀπ. 42, 180. 2) πόλις τῆς Κρήτης, μητρόπολις πιθανῶς τῆς Μιλήτου τῆς Ἰωνικῆς, Β 647.

Μιλτοπάρηος [. . ⏑ . .], ον, (μίλτος, =ἐρυθρὰ βαφὴ ὀρυκτὴ καὶ παρειά) μεμιλτωμένας ἔχων παρειάς, ἐρυθρῶς κεχρωματισμένας, οἱονεὶ κοκκινομάγουλος, ἐπίθ. τῶν νηῶν, ὧν αἱ παρειαὶ ἢ τὰ πλάγια ἦσαν κεχρισμένα διὰ μίλτου Β 637, ι 125.

Μίμας, αντος, ὁ, ἀκρωτήριον τῆς Μ. Ἀσίας ἀνατολικῶς τῆς Χίου, ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τῆς Ἐρυθραίας χερσονήσου, γ 172.

***Μιμέομαι** [–. . .], ἀποθ. μιμοῦμαι, μετ' αἰτ. Ὑ. Ἀπ. 163, Βατρ. 7.

Μιμνάζω, ἕτερος τύπος τοῦ μίμνω. 1) ἀμετάβατ. μένω, Β 392, Κ 549. 2) μεταβ. μετ' αἰτ. περιμένω, Ὑ. 8, 6.

Μιμνήσκω, (μένω, mens, Minne) μέλ. μνήσω, ἀόρ. α' ἔμνησα, μέσ. μέλ. μνήσομαι, ἀόρ. α' ἐμνησάμην καὶ θαμιστ. μνησάσκετο, προστ. μνῆσαι, Ω 486, παθ. παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστ. μέμνημαι, β' ἐνικ. μέμνη (=μέμνησαι), εὐκτ. μεμνήμην, Ω 745, γ' ἐνικ. μεμνέῳτο (=μεμνῷτο), Ψ 361, μετ' ὀλίγ. μέλ. μεμνήσομαι, Χ 390, τ 581, φ 79, ἀορ. α' παθ. μόνον ἐν τῷ ἀπαρεμφ. μνησθῆναι, δ 118. Πλὴν τοῦ μιμνήσκομαι σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. καὶ μνάομαι, ἐξ οὗ μετὰ τὴν συναίρεσιν καὶ ἐπέκτασιν μετοχ. τοῦ ἐνεστ. μνωόμενος, καὶ παρατ. ἐμνώοντο. Α') Ἐνεργ. ἐνθυμίζω, τινά τι, ἀναμιμνήσκω, φέρω (τι) εἰς τὴν μνήμην (τινός), «τινά» μ 38, «τινὰ τινός» Α 407, Ο 31, γ 103, ξ 169. Β') Μέσ. 1) ἐνθυμοῦμαι, ἀναμιμνήσκομαι, ἀναλογίζομαι, ἀνακαλῶ (ἔχω) εἰς τὴν μνήμην μου. μετὰ γεν. «μνήσασθε θούριδος ἀλκῆς» Ζ 112 κ. ἀ.· ὡσαύτως «χάρμης, πολέμοιο, νόστου, σίτου, βρώμης, κοίτου, ὕπνου» Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ «περὶ πομπῆς» η 192, «φύγαδε μνώοντο» ἀνελογίζοντο τὴν φυγήν, εἶχαν τὸν νοῦν των εἰς τὴν φυγήν, Π 697. 2) μνημονεύω, ἀναφέρω. ἀπολελ. ο 400, μετὰ γεν. Β 492, δ 118, 331, μετ' αἰτ. Ὑ. Ἀπ. 160, «ἀμφί τινα» Ὑμ. 6, 1, 3) ὁ μέσ. παρακείμ. ἔχει σημ. ἐνεστ. α') ἐνθυμοῦμαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. «μεμνήσομαι» θὰ ἐνθυμοῦμαι, θὰ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου· συνήθ. μετὰ γεν. Ε 818, κ 464 κ. ἀ., μετ' αἰτ. «Τυδέα, ἔργον, ἄλλα» Ζ 222, Ι 527, ξ 168, ω 122, καὶ μετ' ἐνεστ. ἀπαρμφ., Ρ 364. Πολλάκις ἐν προσταγαῖς καὶ παρακελεύσεσι τίθεται ἀπολ. ἡ μετοχή, οἷον «ὧδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω» Τ 153· β') ἐνθυμοῦμαι, φροντίζω, περιποιοῦμαι, «μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητέρος» σ 267.

Μίμνω (μιμένω), ἕτερος τύπος τοῦ μένω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. 1) μένω, α') διαμένω, πού, Β 331 κ. ἀ., «μετόπισθεν μ.», Ζ 69· β') ἐμμένω, μένω κατὰ χώραν, μένω εἰς τὸν τόπον μου, Ο 727 κ. ἀ. 2) μετ' αἰτ.. περιμένω τινά» Δ 340, λ 210 κ. ἀ.· ἰδίως τοὺς πολεμίους περιμένω, δέχομαι, ἀνθίσταμαι, Ε 94 κ. ἀ.· ὅθεν μεταφ. ἐπὶ τῶν δρυῶν, «αἵ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετόν» ἀντέχουσιν εἰς, Μ 133.

Μὶν (ἐκ τοῦ θέμ. ἰ: ἐκ τοῦ ιμιμ. Λατ. emem, eumeam), ἐν. αἰτ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ γ' προσώπου ἀντὶ τοῦ αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, πάντοτε ἐγκλιτική, συχνότατα δὲ συνδυαζομένη παρ' Ὁμ. μετὰ τῆς ἀντωνυμίας αὐτός, οἷον «μὶν αὐτόν» αὐτὸν τὸν ἴδιον, Φ 245, γ 327, κ. ἀ., τὸ δὲ «αὐτόν μιν» εἶνε αὐτοπαθές, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν, δ 244, ἀλλὰ πάλιν τὸ «αὐτήν μιν» ἀντὶ τοῦ μὶν αὐτήν, Λ 117. Ἀμφίβολον ἂν τίθεται καὶ ὡς αἰτιατικὴ πληθυντική, διότι τὸ τῆς κ 212 καὶ ρ 268 ἀναφέρεται εἰς τὸ «δώματα», ὅπερ εἶνε ἕν τι ὅλον.

Μινύειος, είη, ειον καὶ **Μινυήιος**,

λ 284, Μινύειος, εἰς τοὺς Μινύας ἀνήκων, ἐπίθετ. τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ ὀνομασθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἔθνους τῶν Μινυῶν, τοῦ περὶ αὐτὸν οἰκοῦντος, Β 511.

Μινυήιος, ὁ, ἀντὶ τοῦ **Μινύειος**, ποταμὸς τῆς Ἤλιδος, κατὰ μὲν τὸν Στράβ. 8, 3, 19 καὶ Παυσ. 5, 1, 7 καὶ 5, 5, 7, ὁ Ἄνιγρος, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πηνειός, Α 721.

Μινύθω [⏑ ⏑ .] (μίνυνθα), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., οὗ ὁ θαμιστ. τύπος εἶνε μινύθεσκον. 1) μεταβ. σμικρύνω, ἐλαττῶ, ὀλιγωστεύω, ἀδυνατίζω, μετ'αἰτ. Ο 492, 493, Υ 242, ξ 17. 2) ἀμετάβ. ἐλαττοῦμαι, σμικρύνομαι, ὀλιγωστεύω, φθείρομαι, τήκομαι, ἐξαφανίζομαι, «-μινύθει ἔργ' ἀνθρώπων» (ἐκ τῆς πλημμύρας), Π 392, «-μινύθουσιν οἶκοι ἐν σέλαϊ» Ρ 738, «-ρινοί» μ 46, «-ἦτορ ἑταίρων» δ 374, «-πόθῳ» Ὕ. Δήμ. 201.

Μίνυνθα [⏑ . ⏑), ἐπίρ. (Λατ. minus, πάντοτε χρονικόν, σμικρόν, ὀλίγον, ἐπὶ σμικρόν, Δ 466, θ 315, συνάπτεται μετὰ τοῦ « οὐ μάλα δήν» Ν 573, χ 473, «-οὐ πολὺν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα» ο 494.

Μινυνθάδιος [⏑ . ⏑ ⏑ .], **ον**, (μίνυνθα) συγκρ. **-διώτερος**, Χ 54, ὀλιγοχρόνιος, βραχύς, «-αἰών» Δ 478, Ρ 302, «-ἄλγος» Χ 54· βραχύβιος, Α 352, Φ 84, λ 307, τ 328 κ. ἀ.

Μινυρίζω [⏑ ⏑ . .] (μινηρός), ὀδύρομαι, προσκλαίομαι παραπονοῦμαι, μουρμουρίζω, Ε 889, δ 719.

***Μινώιος** [– . ⏑ .], **ον**, **παλαιότερος τύπος** τοῦ **Μινῷος**,, εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκων, Μινωϊκός, Ὕ. Ἀπ. 393.

Μίνως [– .], **ωος**, ὁ, αἰτ. Μίνωα καὶ Μίνω, Ξ 322, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, περιβόητος διὰ τὴν συνετὴν αὐτοῦ βασιλείαν καὶ νομοθεσίαν, Ν 450, Ξ 322. Τοὺς νόμους ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὡς εἰκεῖος καὶ ἐξ ἀπορρήτων αὐτοῦ (τ 178). Θυγατέρα εἶχε τὴν Ἀριάδνην καὶ υἱὸν τὸν Δευκαλίωνα, λ 321, τ 178. Ἐν τῷ Ἅδῃ παρίσταται ὡς βασιλεὺς καὶ δικαστής, λ 568.

Μισγάγκεια, ἡ, (μίσγω, ἄγκος), κοιλάς, φάραγξ, ἐν ᾗ μίσγονται οἱ ἀπὸ τῶν ὀρέων καταρρέοντες χείμαρροι, Δ 453 †.

Μίσγω, ἴδ. μίγνυμι.

Μισέω [– . .] (μῖσος), ἀόρ. α' ἐμίσησα, μισῶ, ἀποστρέφομαι, θεωρῶ τι μισητόν, «-μίσησέ μιν κυσὶ κύρμα γενέσθαι» δὲν ἠθέλησεν, τὸ ἐθεώρησεν ἀποτρόπαιον, νὰ γείνῃ (αὐτός) κτλ., Ρ 272 †.

Μισθός, ὁ, (miete), μισθός, ἀμοιβή, Κ 304, Φ 445, 450, πληθ. κ 84.

Μιστύλλω (mutilus), διαμελίζω, τεμαχίζω, κομματιάζω, ἐπὶ σφακτοῦ κρέατος, μετ'αἰτ. Α 465, Β 428, γ 462.

Μίτος, ὁ, ὁ στήμων, τὸ στημόνι, δι' οὗ διέρχεται τὸ πηνίον μετὰ τῆς κρόκης (πρβλ. **πηνίον**), «-παρὲκ μίτον» διὰ τοῦ στήμονος, Ψ 762 †. Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἱστουργίᾳ μιτάρια λέγονται τὸ κάθετον σύστημα τῶν μίτων, «-τὸ δι' οὗ τοὺς στήμονας ἐναλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης».

Μίτρη, ἡ, μίτρα, ἐπίχαλκον, ἐσωτερικῶς δὲ μάλλινόν τι περίζωμα ὁπλιτικὸν φορούμενον ὑποκάτω τοῦ ζωστῆρος καὶ τοῦ ζώματος καὶ κατάσαρκα ἐπικαλύπτον τὴν κοιλίαν, Δ 137, Ε 857. ᾿Ἰλ. Δ 187, 216.

Μιχθείς, ἴδ. μίγνυμι.

Μνάομαι (minne), συνηρ. **μνῶμαι**, ἀποθ., μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ

παρατ., παρ' Ὁμ. κατά τε τὸν κοινὸν τρόπον συναιρούμενον, οἷον μνᾶται, μνῶνται, μνᾶσθαι, μνώμενος, μνάσθω, καὶ ἐπικῶς ἐπεκτεινόμενον, οἷον μνάᾳ, μνάασθαι, μνώοντο, μνωόμενος (καθὼς γράφεται νῦν ἐν Ὕ. Ἀπ. 209, ἴδ. ἀνώομαι), ἔτι δὲ καὶ θαμιστ. παρατ. μνάσκετο, υ 290, ζητῶ (νὰ λάβω γυναῖκα), μνηστεύω, ἐξαιτοῦμαι, μετ' αἰτ. «-ἄκοιτιν, γυναῖκα» Ὀδ. α 39, π 431 κ. ἀ., ἀπολελ. π 77, τ 529.

Μνῆμα, ατος, τό, (μέμνημαι), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ἀνάμνησιν, ἐνθύμησιν, ἐνθύμημα, «μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν» ἐνθύμημα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ἑλένης, Ο 126, «-ξείνοιο» φ 40, «-μν. τάφου», κυρ. ἐνθύμημα τοῦ ἐνταφιασμοῦ ἑπομένως μνημεῖον, τάφος, Ψ 619.

Μνημοσύνη, ἡ, (μνήμων), μνήμη, ἐνθύμησις, «-μνημοσύνη τις, ἔπειτα πυρὸς γενέσθω», Θ 181 †.

***Μνημοσύνη** [. . ⌣ .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Μουσῶν ἐκ τοῦ Διός, Ὕ. Ἑρμ. 429, πρβλ. Ἡσιόδ. Θεογ. 54, 135, 915.

Μνήμων, ον, γεν. **ονος** (**μνῆμα**), ὁ ἐνθυμούμενος, ὁ ἔχων τὸν νοῦν του εἴς τι, Ὀδ. φ 95, μετὰ γεν. «-φόρτου» η 163.

Μνῆσαι, μνησάσκετο, ἴδ. μιμνήσκω.

Μνῆσος, ὁ, εἷς τῶν εὐγενῶν Παιόνων, Φ 210.

Μνηστεύω (μνηστή), μνηστεύω, ζητῶ (νὰ λάβω γυναῖκα), ἀπολελ. δ 684, μετ' αἰτ. «-γυναῖκα» σ 277.

Μνηστήρ, ῆρος, ὁ, (μνηστή), μνηστήρ, ὁ ζητῶν νὰ λάβῃ τινὰ γυναῖκα, γαμβρὸς (|| . ἔχει κατὰ πρόληψιν καὶ ταύτην τὴν σημασίαν ἡ λ.: ὁ ζητῶν νὰ γείνῃ γαμβρός), συχνὸν ἐν Ὀδ. περὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὧν ὁ ἀριθμὸς μνημονεύεται π 245.

Μνηστηροφονία (μν. φονεύω) = ὁ φόνος τῶν μνηστήρων, παλαιὰ ἐπιγραφὴ τῆς ραψῳδ. Χ ὡς τῆς υ: Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Μνῆστις, ιος, ἡ, (μιμνήσκω), μνήμη, ἐνθύμησις, «-οὐδέ τις ἥμιν μνῆστις δόρπου ἔην», ν 280 †.

Μνηστός, ή, όν (μνάομαι), μόνον ἐν τῷ θηλ., μνηστή, ἡ ζητηθεῖσα εἰς γάμον κόρη (τοὐναντίον τῆς ἁρπαγείσης, αἰχμαλωτισθείσης ἢ ἀργυρωνήτου)· ὅθεν ἡ νόμιμος σύζυγος, «-μνηστ. ἄλοχος» Ζ 246, α 36 κ. ἀ.

Μνηστύς [. –] (μνάομαι), **ύος** [⌣.], ἡ, = μνηστεία (ἴδ. μνηστεύω), Ὀδ. β 199, τ 13.

Μνωόμενος, μνώμενος, μνώοντο, ἴδ. 2. μνάομαι.

Μογέω (μόγις), ἀόρ. α') ἐμόγησα, 1) ἀμετάβ. μοχθῶ, κοπιάζω, συνήθως κατὰ μετοχὴν δυναμένην καὶ δι' ἐπιρρηματικῆς φράσεως νὰ ἐκφερθῇ, «-μογέοντες» μετὰ κόπου, μετὰ μόχθου, μόγις, Λ 636, Μ 29, «-ἐξ ἔργων μογέοντες» ἐκ τῆς γεωργίας κεκοπιακότες, ω 388. 2) μεταβ. ὑπομένω, πάσχω, ὑποφέρω, «-ἄλγεα» β 344, «-πολλά» Ψ 607 κ. ἀ., «-ἀέθλους» δ 170, «ἐπί τινι» χάριν τινός, ἕνεκά τινος, Α 162, Ι 492, π 19, «-ἀμφί τινι» δ 152.

Μόγις [. ⌣], ἐπίρ. μόλις, μετὰ κόπου, μετὰ βίας, μὲ δυσκολίαν, Ι 355, γ 119 κ. ἀ. (Τὸ ι μακρὸν ἐν ἄρσει, Χ 412).

Μόγος, ὁ, κόπος, μόχθος, Δ 27 †.

Μογοστόκος, ον (μόγος, τεκεῖν), ἡ ὠδῖνας γεννῶσα, ἡ τοὺς πόνους παράγουσα, ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας, κατ' Ἀρίσταρχον, ἥτις φέρει τοὺς πόνους εἰς τὴν τίκτουσαν καὶ οὕτως ὑποβοηθεῖ τὸν τοκετόν, Λ 270, Π 187, Τ

103. Κατ' ἄλλους δὲ ἧττον πιθανῶς: ἡ τὰς ἐπωδύνως τικτούσας βοηθοῦσα.

Μόθος, ὁ, τῆς μάχης ὁ κόπος, ὁ μόχθος, ὁ ἀγών, Ἰλ. Η 117, Σ 159, «μ. ἵππων» Η 240.

Μοί, ἴδ. ἐγώ.

Μοῖρα, ἡ, (μέρω), Α') Προσηγορικ. 1) **μέρος, τεμάχιον, κομμάτι, μοῖρα**, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὅλου, Κ 252, «-τριτάτη» Ο 195, δ 97, «-χώρης ὀλίγη μοῖρα, Π 68· ἰδίως τὸ **μερίδιον, τὸ ἀνάλογον** (μέρος) τινός, **μερτικόν**, οἷον τῆς λείας, Ι 318, λ 534, ἐν τῷ δείπνῳ μερίς, γ 40, 66, θ 470 κ. ἄ., μεταφ. «-οὐδ. αἰδοῦς μοῖραν ἔχειν» υ 171. 2) πᾶν ὅ,τι ἐμοίρασαν οἱ θεοὶ ἢ ἡ εἱμαρμένη εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν θνητῶν· α') τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τῆς εἱμαρμένης προωρισμένον, «-ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν (ὕπνου δηλ.) ἔθηκαν ἀθάνατοι», τ 592· β') τὸ **ἀνάλογον, τὸ πρέπον, τὸ προσῆκον, τὸ δίκαιον**, «-κατὰ μοῖραν» κατὰ τὸ προσῆκον, πρεπόντως, «-εἴατο πάντες σιγῇ κατὰ μοῖραν» καθὼς ἔπρεπε, Τ 256, «-κατὰ μοῖραν ἔρεξας» ι 352 κ.ἄ.· τοὐναντίον «-οὐ κατὰ μοῖραν» ἀτάκτως, Π 367· ἰδίως «-κατὰ μοῖραν εἰπεῖν κτλ.» ὀρθῶς, δικαίως, „**καθὼς πρέπει**", Α 286, **ἡ κατὰ τὴν πρέπουσαν τάξιν, ἡ ἀκριβῶς**, δ 496, κ 16 κ. ἄ. Ὡσαύτως «-ἐν μοίρῃ» Τ 186· τοὐναντίον «-παρὰ μοῖραν» ξ 509. 3) ἰδίως «-μοῖρα βιότοιο» τὸ εἱμαρμένον μέρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ βίος, Δ 170. Καὶ ἑπομένως ἡ **μοῖρα**, ἡ καλὴ ἢ κακὴ τύχη ἡ ἐν τῷ βίῳ παρακολουθοῦσα τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐκ γενετῆς αὐτοῦ προωρισμένη, «-μ. ὀλοή» ω 29, «-μοῖρ' ὀλοὴ θανάτοιο» 6 100 κ.ἄ., μετ' ἀπαρφ. «-οὔ τοι μοῖρα θανέειν», Η 52, δ 475, Ε 114 κ. ἄ., «-εἰ καὶ μοῖρα δαμῆναι πάντας» καὶ ἐὰν ἦνε ἡ τύχη νὰ ἀποθάνωμεν πάντες, Ρ 421, πρβλ. Π 434, «-ὁ γὰρ (Ζεύς) οἶδεν, ἅπαντα, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε» ἔνθα ἡ μοῖρα εἶνε ἡ **καλὴ τύχη, εὐδαιμονία, μοῖρα** (τοὐναντίον τῆς «-ἀμμορίης», ἴδ. τὴν λ. καὶ πρβλ. **μοιρηγενής**) υ 76. Ἀλλαχοῦ μοῖρα εἶνε **ἡ κακὴ τύχη**, Ζ 488, καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ «θάνατος» Γ 101, καὶ «-φόνος» φ 24. Β') Προσωποπ. **Μοῖρα**, ἡ, κύριον ὄνομα, ἡ Μοῖρα (‖. ὁ σημερινὸς Ἑλληνικὸς λαὸς δοξάζει τρεῖς Μοίρας), ὡς ἡ Αἶσα, ἀπονέμουσα ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν ἀνθρώπων κατ' αὐτὴν τὴν γέννησιν τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ τύχην. Παρ' Ὁμήρῳ συνήθως ἑνικ., ἅπαξ δὲ μόνον πληθ., Ω 49, πρβλ. η 197. Ἡ Μοῖρα παρ' Ὁμ. εἶνε μὲν ἐν γένει ἀναγκαία, ἄφευκτος, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπολύτου Εἱμαρμένης. Εἰς τὴν Μοῖραν ἀποδίδεται πᾶν ὅ,τι διὰ τὴν ἄφευκτον αὐτοῦ ἀναγκαιότητα παρέχει μάλιστα αἴσθησιν, οἷον ὁ φυσικὸς νόμος τοῦ θανάτου, ρ 326, ἔπειτα πᾶν ὅ,τι εἶνε ἀνεξάρτητον τῆς ἐλευθέρας θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου, οἷον γέννησις καὶ θάνατος, εὐτυχία καὶ δυστυχία γ 236 — 238. Ἡ σχέσις ὅμως τῆς Μοίρας πρὸς τοὺς θεοὺς δὲν εἶνε καθαρά, διότι καὶ ὁ Ζεὺς μνημονεύεται ὡς διευθύνων τὰ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων, λ. 560, υ 76, καὶ πολλάκις τίθεται ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς Μοίρας καὶ ὁ Ζεὺς καὶ ἄλλος τις θεός, Π 845, 849, λ 292, 296, οὕτως ὥστε ἀμφότεραι αἱ δυνάμεις ὡς μία καὶ ἡ αὐτή, ἐν ᾧ ἀλλαχοῦ οἱ θεοὶ παρίστανται ὡς ὄργανά τινα τῆς Μοίρας (Ο 613, Υ 300 ἑξ.), ἢ ὡς ἐναντίον αὐτῆς θέλησιν ἔχοντες, Π 441, ἢ ὡς κατώτεροι καὶ ὑποκείμενοι εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐ-

τῆς. οἷον Υ 127, Χ 210, Θ 69 — Πρβλ. καὶ τὴν φρ. «ὑπὲρ μόρον» καὶ «ὑπὲρ αἶσαν»·

Μοιρηγενής, ἐς (μοῖρα, γεν-, γίγνομαι), ὑπὸ τῆς μοίρας (τῆς εὐτυχίας) γεννηθείς, υἱὸς τῆς μοίρας, „καλόμοιρος“, Γ 182 †.

Μοιχάγρια, τά, (μοιχός, ἄγρα), ἡ ποινὴ τοῦ φωραθέντος, (ἀγρευθέντος, πιασθέντος) μοιχοῦ, πρόστιμον μοιχείας, θ 332 †.

Μολεῖν, ἴδ. βλώσκω.

Μόλιβος [. ⏑ .], ὁ, = **μόλυβδος**, μολίβι, Λ 237 †.

Μολίων [. - .], **ίονος** [- . .], ὁ, 1) υἱὸς τῆς Μολιόνης τῆς γυναικὸς τοῦ Ἄκτορος, μόνον ἐν τῷ δυϊκ. «Μολίονε» (ὁ Εὔρυτος καὶ ὁ Κτέατος) ἴδ. Ἀκτορίωνε. || «Ἄλλοι δέ, κατὰ τὸν Εὐστάθ., τὸ «Μολίονε» ἐπιθετικῶς νοοῦσιν, ἵνα ἡ λέξις δηλοῖ τοὺς μαχίμους καὶ ὁρμητικούς». Τὴν ἑρμηνείαν ταύτην παραδεχόμενοί τινες τῶν νεωτέρων, σχετίζουσιν αὐτὴν πρὸς τὸ Ἑλλην. μύλος, ἵνα σημαίνῃ τοὺς συντρίβοντας. 2) εἷς τῶν Τρώων, ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου, Λ 322.

Μολοβρὸς (μολύνω, βιβρώσκω, vorare) ὁ, λίχνος, γαστρίμαργος, ἀδηφάγος, φαγᾶς, βρωμερός, βρωμιάρης, Ὀδ. δ 219 καὶ σ 26.

Μόλος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, πατὴρ τοῦ Μηριόνου, Κρής, Κ 269, Ν 249.

Μολπή, ἡ, (μέλπω), 1) ψαλμός, ᾠδὴ μετὰ χοροῦ ἢ παιδιᾶς, τραγοῦδι καὶ παιγνίδι, ἢ τραγοῦδι καὶ χορός, Α 472, Σ 606, δ 19· ἐν γένει παιδιά, τέρψις, ζ 101. 2) μόνον ψαλμῳδία, ᾆσμα, τραγοῦδι, Ν 637, α 152, ψ 145· ἔτι δὲ μόνον χορός, ὄρχησις, Σ 572.

Μολύβδαινα, ἡ, (μόλυβδος), μολυβδίνη σφαῖρα, προσαρτωμένη εἰς τὸ ἄγκιστρον τοῦ ἁλιέως ὀλίγον ἀνωτέρω τοῦ δολώματος, Ω 80 †.

***Μονοήμερος**, ον (μόνος, ἡμέρα), μονήμερος (εὐχρηστότερον ἐν τῷ ἐπιρρήματι μονήμερα), μίαν μόνην ἡμέραν διαρκῶν, Βατρ. 305.

Μονομαχία, ἡ, = μάχη δύο μόνον, Πάριδος καὶ Μενελάου Γ 302 καὶ ἐφ. Ἕκτορος καὶ Αἴαντος Η 206 κ. ἐφ.

Μόνος, η, ον, Βατρ. 266· παρ' Ὁμ. πάντοτε Ἰων. **Μοῦνος**· α') μόνος, μοναχός, Υ 225, π 118 κ. ἀ.· β') μεμονωμένος, Δ 388, γ 217 κ.ἀ., λαμβάνει καὶ περαίτερον προσδιορισμὸν «ἄνευθ' ἄλλων» π 239.

Μονόω, καὶ **μουνόω** ἐν Ὀδ., καθ. ἀορ. μετοχὴ μονωθείς, μονώνω, ἀφίνω μόνον, ἀποχωρίζω, «γενεὴν μούνωσε Κρονίων» τὴν ἐμονάχωσεν (οὕτως εἰπεῖν), τὴν ἔκαμε νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν δι' ἑνὸς καὶ μόνου υἱοῦ, π 117. Παθ. μένω μόνος, ἀπομονοῦμαι, Λ 470, ο 386.

Μόριμος, ον, (μόρος) = **μόρσιμος**, ὅπ. ἴδε, Υ 302 †.

Μορμύρω [. - .], (μύρω), μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. μουρμουρίζω, ροθῶ, παφλάζω, βράζω, ἐπὶ ποταμοῦ ἀφρίζοντος καὶ ὁρμητικῶς ῥέοντος, «ἀφρῷ μορμύρων» Ἰλ. Ε 599, Φ 325, περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, Σ 403.

Μορόεις, εσσα, εν, (μόρον) λ. εὑρισκομένη μόνον ἐν τῇ φρ. «μορόεντα ἕρματα» Ξ 183, σ 298, τὰ ὁποῖα κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἑρμηνευτὰς εἶνε «τὰ μετὰ μέρους, ὅ ἐ. κακοπαθείας ἐκπεπονημένα ἐνώτια»· κατ' ἄλλους παρὰ τὸ μόρος (=μέρος) : ἐκ πολλῶν μερῶν τεχνικῶς συνηρμοσμένων συγκείμενα· ὡσαύτως ἑρμηνεύεται : «τρίγληνα μορόεντα» γλήνας τρομερεῖς ἔ-

χοντα· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ μαρ-, μαρ- (μαρμαίρω): μαρμαίροντα, ἐξαστράπτοντα· ἢ ἐκ τοῦ μόρον (= μαῦρον: τὰ ἔχοντα τὸ χρῶμα τοῦ μούρου, μορόχροα, μόρεκα.

Μόρος, ὁ, (μερ-; μείρομαι), τὸ παρὰ τῶν θεῶν ἢ τῆς τύχης ἀπονεμόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον μέρος, μερίδιον, τὸ πεπρωμένον, τὸ εἱμαρμένον, ἡ τύχη, ἡ μοῖρα, ἰδίως ἡ κακὴ τύχη, ἡ κακὴ μοῖρα, «-ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι» Τ 421· πολλάκις «-κακὸς μόρος» Ζ 357, Φ 133, «-αἰνὸς μόρος» Σ 465, καὶ «-μόρος» μόνον: ὁ θάνατος (mors) Χ 280· τίθεται δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ «-θάνατος», οἷον «-θάνατόν τε μόρον τε» τὸν θάνατον καὶ τὴν κακὴν μοῖραν, ἢ τὸν θάν. καὶ τὸν ὄλεθρον, ι 61 (ἴδ. θάνατος), «-τεύχειν» λ 409, «-ράπτειν» π 421, «-ἀρτύειν» υ 241, «-ὑπὲρ μόρον», ἴδ. ὑπέρμορον.

Μόρσιμος [. ⏑ .], ον, (μόρος) μοιραῖος, πεπρωμένος, τῆς τύχης, τῆς μοίρας, π 392, φ 162. Ἰδίως εἰς τὸν μόρον (τὴν μοῖραν ἢ τὸν θάνατον) ὑποκείμενος, θνητός, Χ 13, «-μόρσιμον ἦμαρ» ἡ πεπρωμένη ἡμέρα (ἡ τοῦ θανάτου), Ο 613, κ 175, «-μόρσιμόν ἐστι» μετ' ἀπαρεμφ. εἶνε πεπρωμένον, εἱμαρμένον, Ε 674, Τ 417.

Μόρυς, υος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος, Μυσός, Ν 792, Ξ 514.

Μορύσσω, μολύνω, ἀφανίζω, μαυρίζω, «-εἵματα καπνῷ μεμορυγμένα» μαυρισμένα ἀπὸ τὸν καπνόν, ἢ τὴν καπνιάν, ν 435 †. Τῶν νεωτέρων τινὲς γράφουσι: μεμορυχμένα κατὰ τὸ ἀχαχμένος, αἰχμὴ κ. ἄ.

Μορφή, ἡ, μορφή, μεταφ. «-μορφὴ ἐπέων» εὐμορφία, χάρις τῶν λόγων, Ὀδ. λ 367, «-θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει» χορηγεῖ, ἐπισωρεύει χάριν εἰς τοὺς λόγους, θ 170.

Μόρφνος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ, διατρίβοντος ἐν φάραγξι καὶ περὶ τοὺς ἑλώδεις τόπους (Ἀριστοτ. Περὶ τὰ ζῷα ἱστορ. Ι' 32, ἔνθα τονίζεται μορφνός). «-μόρφνον θηρητῆρα» Ω 316 †. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ «-μόρφνος» εἶνε ἐπίθ. καὶ σημαίνει τὸν σκοτεινὸν μαῦρον, ἐκ τοῦ ὄρφνη, ἢ τὸν εὔμορφον ἐκ τοῦ μορφή, ἢ τὸν ὁρμητικὸν καὶ ἁρπακτικὸν ἐκ τοῦ μάρπτω.

Μόσχος, ὁ, κλάδος, κλαδί, κλωνάρι, «-μόσχοισι λύγοισι» μὲ κλωνάρια λυγαριᾶς, Λ 105 †· ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ὡς ἐπίθ.: τρυφερός, χλωρός, νέος), ἴδ. λύγος.

Μούλιος, ὁ, 1) ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης, Λ 739. 2) εἷς τῶν Τρώων, Π 696. 3) ἕτερος Τρὼς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Υ 472. 4) κῆρυξ τοῦ Ἀμφινόμου, σ 422

Μουνάξ, ἐπίρ. (μοῦνος), κατὰ μόνας, μοναχός, Ὀδ. θ 371, λ 417.

Μοῦνος, η, ον, καὶ μουνόω, ἀντὶ τοῦ μόνος καὶ μονόω, ἄκ. ἴδε.

Μούνωσε, ἀορ. τοῦ μονόω.

Μοῦσα, ἡ. (κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Κρατύλῳ=μῶσα, ἐκ τοῦ μα-, μαίομαι, οἱονεί: ἐπινοοῦσα, μηχανωμένη ἢ ἐκ τοῦ μόντjα σχηματισθέν, σχετίζει ὡς τὸ πᾶσα ἐκ τοῦ παντjα, mens, monere) θεὰ τῆς ᾠδῆς, ποιήσεως κ.τ.τ., ἤδη παρ' Ὁμ. καὶ πληθ. μνημονευομένη· τὸν δὲ ἀριθμὸν αὐτῶν ἐννέα μόλις ἐν τῇ ω 60 εὑρίσκομεν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ὀνόματα, ἅπερ πρῶτος ὁ Ἡσίοδος Θεογ. 76 μνημονεύει. Κατὰ τὸν Ὁμ., Β 491 καὶ α 10, εἶνε θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ (κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογον. 915) τῆς Μνημοσύνης, κατοικοῦσιν ἐν Ὀλύμπῳ, Β 484, καὶ διὰ τῆς ᾠδῆς

των τέρπουσι τοὺς θεούς, Α 604. Ἐμπνέουσι τὸν ἐπικὸν ποιητὴν, ὑποβάλλουσιν αὐτῷ τὰς πράξεις, ὅσας θέλει νὰ διηγηθῇ, καὶ παρέχουσιν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν αὐτοῦ χάριν καὶ ἡδονήν.

Μοχθέω (μόχθος)=**μογέω**, μοχθῶ, ὑποφέρω, βασανίζομαι, «-κήδεσιν» ὑπὸ φροντίδων, Κ 106 †.

Μοχθίζω= **μοχθέω**, πάσχω, ὑποφέρω, βασανίζομαι, «-ἕλκεϊ» ὑπὸ τοῦ ἕλκους, Β 723 †.

Μοχλέω, (μοχλὸς) διὰ μοχλοῦ σηκώνω, ἀναμοχλεύω, ἀνατρέπω, «-στήλας» Μ 259 †. Ἐκ τοῦ

Μοχλός, ὁ, (moles)· α') μοχλός, λωστός, *Ὀδ. ε 261· ὅθεν β') πᾶν ἰσχυρὸν καὶ μακρὸν ξύλον, [ξυστόν, κοντόν], πάσσαλος, κοντάρι, κοντόξυλον, ι 332, 375 κ. πλχ. ταύτης τῆς ραψῳδίας.

Μύγδων, **ονος**, ὁ, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου αἱ Ἀμαζόνες εἰσέβαλον εἰς ταύτην τὴν χώραν, Γ 186.

Μυδαλέος [- ⏑ . .], **η**, **ον**, (madeo), κάθυγρος, διάβροχος, στάζων, «-αἵματι» Λ 54 †.

Μύδων, **ωνος**, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Ἀτυμνίου, ἡνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, Ε 580. 2) ἕτερος Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Φ 209.

Μυελόεις[1] [- . . .], **εσσα**, **εν**, πλήρης μυελοῦ, μυελώδης, «ὀστᾶ» ι 293 †.

Μυελὸς [- . . .], ὁ, μυελός, (προφ. μυαλὸς) Υ 482, Χ 501· μεταφ. «-μυελὸς ἀνδρῶν» πᾶσα θρεπτικὴ οὐσία, τροφή, β 290, υ 108.

Μυθέομαι [- . . .], ἀποθ. (μῦθος), μέλ. μυθήσομαι, ἀόρ. α' ἐμυθησάμην, τοῦ ἐνεστ. β' πρόσ. ἐν. μυθέαι, β 202 καὶ μυθεῖαι, θ 180, παρατ. θαμιστ. μυθέσκοντο, Σ 289. 1) ὁμιλῶ, λέγω, ἀπολελ. Η 76, Θ 180 κ. ἀ. μετ' ἀπαρεμφ. Φ 462. 2) μεταβ. λέγω, διηγοῦμαι, τι, Β 488, τινί τι, Λ 201, λ 507 κ. ἀ., «-πάντα κατὰ θυμὸν» ἀπὸ τὴν καρδιά, Ι 645 «-ἀληθέα, νημερτέα» ἀληθῆ λέγω, Ζ 376, 382, «-νημερτέως» τ 269· ἐξηγῶ «-ἐναίσιμα» β 159, «-μῆνιν Ἀπόλλωνος» Α 74, «-πόλιν Πρ. πολύχρυσον» ὀνομάζω, φημίζω, Σ 289, «-κερτομίας ὀνείδεα μ.» λέγω ὕβρεις, Υ 246 κ. ἀ. «-ποτὶ ὃν θυμὸν» καθ' ἑαυτὸν εἶπε, διελογίσθη, Ρ 200, ε 285, «-ἕκαστα» ἐξηγοῦμαι συμβουλεύω) περὶ ἑνὸς ἑκάστου, ν 191.

Μυθολογεύω [- . . . .], (μυθολόγος), διηγοῦμαι, τί τινι, *Ὀδ. μ 450, 453.

Μῦθος, ὁ, λόγος, (πληθ. λόγια), τοὐναντίον «-ἔργον» Ι 443, δ 777 κ.ἀ. Ἰδίως α') ἀγόρευσις, δημηγορία, λόγος, α 358· β') διήγησις, β 314, γ 94 κ. ἀ. «-μῦθος παιδός» ὁ περὶ τοῦ παιδὸς λόγος, λ 492· γ') διάλογος, δ 214, 239, λ 379 κ. ἀ. δ') παραγγελία, προσταγή, συμβουλή, Β 282, Ε 493, Η 358, Μ 80· ε') πρότασις, γνώμη, Ξ 127· ς') τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, τὸ θέμα τοῦ λόγου, ἡ ὑπόθεσις, β 412, δ 676, χ 289, «-μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν» εἶπον τὸν λόγον, δι' ὃν, τὴν αἰτίαν, δι' ἣν συνήθροισαν τὸν λαόν, γ 140. Τὸ τῆς φ 71 «-οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε» ἑρμηνεύεται: δὲν ἐδύνασθε ἄλλον τινὰ λόγον νὰ λάβητε ὡς (νὰ κάμητε) πρόσχημα, ὡς πρόφασιν παρὰ τὸν ἐξῆς κτλ.

Μυῖα, ἡ, μῦγα, Δ 131, Π 641, Β 469, ἐξεικονίζει τὴν αὐθάδειαν καὶ ἀναίδειαν, Ρ 570, προσίπταται εἰς τὰς πληγάς, ἵνα ἐγγεννήσῃ τὰ ὠὰ (φτύσῃ) Τ 25, 31. *Ἰλ.

Μυκάλη [⏑ ⏑ .], ὁ, ὄρος τῆς Ἰωνίας ἀντικρὺ τῆς Σάμου, ἀπετελοῦν τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς Μεσωγίδος καὶ ἀπολήγον εἰς ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ὅπερ παρὰ μὲν τὸν Στράβ. 14, 1, 12 λέγεται Τρωγίλιον, παρὰ δὲ Πτολεμ. 5, 8, 2 Τρώγυλον Β 869.

Μυκαλησσὸς [⏑ ⏑ . .], ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, παρὰ τὴν Τάναγραν, Β 498, Ὕ. Ἀπ. 224.

Μυκάομαι [– . . .], ἀποθ., ἀόρ. 6' ἔμυκον [. ⏑ .], παρακ. μέμυκα [. – .]. 1) μυκῶμαι, μουγκρίζω, κυρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν βοῶν, Σ 580, κ 413, πρβλ. μ 395, καὶ ἐπὶ τοῦ ἦχου τοῦ Σκαμάνδρου «-μεμυχὼς ἠΰτε ταῦρος» Φ 237. 2) μεταφ. τρίζω, βροντῶ, ἀντηχῶ, περὶ τῶν θυρῶν, Ε 749, περὶ τῆς συγκρούσεως ἀσπίδος καὶ δόρατος, Χ 260. Πρβλ. **ἀμφιμυκάομαι**.

Μυκηθμὸς [– . .], ὁ, μυκηθμός, μούγκρισμα. μουγκρητός, τῶν βοῶν, Σ 575, μ 265.

Μυκήνη, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, γυνὴ τοῦ Ἀρέστορος, ἐξ ἧς κατὰ τὸν μῦθον ὠνομάσθη ἡ πόλις Μυκήνη, 6 120. 2) ἑνικ. καὶ πληθ. πόλις τῆς Ἀργολίδος, καθέδρα τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὀνομαστὴ ἐπὶ μὲν τῶν Τρωϊκῶν διὰ τὰ πλούτη, μετέπειτα δὲ διὰ τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρέως καὶ τὰ κυκλώπεια τείχη της. Μέχρι τῆς σήμερον σώζονται ἀξιόλογα ἐρείπια τῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς μνημείων παρὰ τὰ χωρίον Χαρβάτι, ἀντικρὺ τοῦ Ἄργους. Ἡ πόλις ἀνεσκάφη ὑπὸ τοῦ Σχλειμαν, τὰ δὲ πολυάριθμα καὶ σπουδαῖα εὑρήματα κατάκεινται ἐν τῇ Μυκηναίᾳ αἰθούσῃ τοῦ ἐθνικοῦ μουσείου. Διὰ τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης ἐγνώσθησαν τελείως τὰ κατὰ τὸν μυκηναϊκὸν λεγόμενον πολιτισμόν, περὶ οὗ μονογραφίαν ἐξέδωκεν ὁ ἀρχαιολόγος Χρῆστος Τσούντης, Ἀθῆναι 1892 μεταφρασθεῖσα ἐσχάτως καὶ ἀγγλιστί, Β 569· ἑνικ. Δ 52. Ἐκ τούτου 1) ἐπίρ. **Μυκήνηθεν**, ἐκ Μυκηνῶν, Ι 44. 2) ἐπίθ. **Μυκηναῖος**, **η**, **ον**, Ο 638, 643.

Μύκον, ἀναύξητ. ἀόριστ. 6' τοῦ **μυκάομαι**.

Μύλαξ [⏑ .], **ακος**, (μύλη) ὁ, κυρ. μυλόπετρα, ἔπειτα δ' ἐν γένει πᾶσα μεγάλη, στρογγύλη πέτρα, Μ 161 †· πρβλ. **μυλοειδής**.

Μύλη [⏑ .], ἡ, (mola) μύλος, Ὀδ. η 104, υ 106. Οἱ μύλοι τῶν ἀρχαίων, ἦσαν πάντες χειρόμυλοι, συγκείμενοι ἐκ δύω ἐπαλλήλων πετρῶν, ὧν ἡ ὑπερτέρα (ὄνος, ἀλέτης λεγομένη) ἐστρέφετο διὰ μοχλοῦ (παρ' Ὁμ. ὑπὸ γυναικῶν, τῶν ἀλετρίδων).

Μυλήφατος [⏑ . ⏑ .], **ον**, (μύλη, φεν–, πέφαμαι), μυλότριπτος, μυλόθρυπτος, ἀληλεσμένος, ἀλεσμένος, 6 355 †.

Μυλοειδὴς [⏑ . . .], **ές**, (μύλη, εἶδος). ὅμοιος πρὸς μύλον, ὅ ἐ. μυλόπετραν, ἰσομεγέθης πρὸς μυλόπετραν, «-πέτρος» Η 270 †, Βατρ. 217.

Μύνη [– .], ἡ, (munio) πρόφασις, ὑπεκφυγή, ἀναβολή, φ 111 † κατὰ πληθ.

Μύνης [⏑ .], **ητος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἀνὴρ τῆς Βρισηΐδος, βασιλεὺς τῆς Λυρνησσοῦ, Β 692, Τ 296.

***Μυοκτόνος**, **ον** (μῦς, κτείνω), κυρ. ὁ φονεὺς τῶν μυῶν, ἔπειτα «-τρόπαιον μυοκτ.» μυοκτονικόν, τὸ διὰ τὸν φόνον τῶν μυῶν (μυοκτονίαν) ἢ ὑπὸ μυοκτόνου σταθὲν Βατρ. 159.

Μυρίκη [⏑ . .], ἡ, ἐν Ἀττικῇ τὸ μυρίκι, (ἢ πληθ. τὰ ἁρμυρίκια, ἴσως διότι φύονται κατὰ τοὺς αἰγιαλούς), θάμνος συχνὸς ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώ–

ραις. — Τὸ ι μακρὸν μὲν ἐν ἄρσει, Φ 350 (ἴδ. καὶ τὴν ἑπομ. λ.), βραχὺ δὲ ἐν θέσει, Κ 466, 467, Φ 18, Ὕ. Ἑρμ. 81 κ. ἁ.

Μυρίκινος [⏑ ⏑ ⏑ ⏑], ίνη, ινον, μυρίκινος, «-ὄζος» κλάδος μυρχιᾶς, Ζ 39 †.

Μυρίνη [⏑ — .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, κατὰ Στράβ. 13, 3, 6 καὶ Διόδ. 3, 54 μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἦτο τεθαμμένη ἐπί τινος λόφου πρὸ τοῦ Ἰλίου, καλουμένου συνήθως μὲν καὶ ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων Βατίεια, κατὰ δὲ τὴν ἀρχαιοτέραν παράδοσιν (ἢ ὡς λέγει ὁ Ὅμ., ὑπὸ τῶν ἀθανάτων), «-σῆμα Μυρίνης» Β 814.

Μυρίος [— ⏑ .], η, ον, α') ἄπειρος, ἀπειράριθμος, ἀναρίθμητος, πολλάκις πληθ., Α 2, Μ 327, «-φῦλα» Ρ 220, «ἔθνεα» λ 632· ὡσαύτως, «-ἔδνα, ὀνείατα, δῶρα» Ὅμ. πλχ.· ὅθεν β') παμμεγέθης, ἄμετρος, ἀνεκδιήγητος. «-ἄχος» Υ 282, «-πένθος» Σ 88, «-ὦνος» ο 452· καὶ πληθυντ. «-ἄγγεα, κήδεα» Ὅμ. πλχ., «-μάλα μύρια» ο 556, π 121, ρ 422, «-μυρία ἤδη» εἶξευρεν ἄπειρα, εἶχε μεγίστην πεῖραν, σοφίαν, β 16.

Μυρμιδόνες, οἱ, ἑνικ. Μυρμιδών, ἔθνος Ἀχαϊκὸν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἔχον ἡγεμόνα μὲν τὸν Ἀχιλλέα, πόλεις δὲ τὴν Φθίαν καὶ Ἑλλάδα, Α 180, δ 9. Κατὰ Στράβ. 9, 5, 9, πρβλ. καὶ 8, 6, 16, ἀπῴκησαν μετὰ τοῦ Πηλέως ἐξ Αἰγίνης εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Περὶ δὲ τῆς μυθώδους ἑρμηνείας τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ὡς ἐκ μυρμήκων δῆθεν μεταμορφωθέντων εἰς ἀνθρώπους, ἴδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 7, 622 καὶ Στράβ. 8, 6, 16.

Μύρομαι [— . .], (mare) μέσ. (ὁ ἐπεργ. τύπος μύρω παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 132)· τὸ μὲν πρῶτον ἐσήμαινε τὸ καλαρύζω, ὁ ἐ. μετ' ἐλαφροῦ τινος ψιθυρισμοῦ καὶ μουρμουρητοῦ ῥέω· ἔπειτα δὲ μόνον μεταφ. δακρυρροῶ, («-δάκρυσι μύρων» Ἡσ. ἔνθα ἀνωτ.), δακρύω, θρηνῶ, κλαίω, «-ἀμφί τινα» περί τινος, Τ 6· συνάπτεται μετὰ τοῦ «-κλαίω, γοάω» Χ 427, Ζ 373, ε 119.

***Μυρσινοειδὴς** [⏑ ⏑ . . .] ἐς (μυρσ., εἶδος), ὅμοιος μὲ μυρσίνην, «-ὄζος» Ὕ. Ἑρμ. 81.

Μύρσινος [. ⏑ .], (μύρτον) ἡ, χωρίον τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Δύμην, τὸ μετέπειτα ὀνομασθὲν Μυρτούντιον, Β 616.

***Μῦς, μυός** [⏑ .], ὁ, μῦς, ποντικός, Βατρ. 6 κ. πλχ.

Μυσοὶ [— .], οἱ, 1) οἱ κάτοικοι τῆς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Μυσίας, ἥτις ἐπὶ τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Αἰσήπου μέχρις Ὀλύμπου, Β 858, Κ 430, Ξ 512. Ἦσαν δὲ ἄποικοι ἐκ Θρᾴκης. 2) ἔθνος τι Εὐρωπαϊκόν, κατ' ἀρχὰς οἰκοῦντες περὶ τὸν Δούναβιν, οἱ μετέπειτα ὀνομασθέντες Μυσοί, ἐξ ὧν ἀπῴκησαν οἱ τὴν Ἀσιατικὴν Μυσίαν κατοικήσαντες, Ν 5, Στράβ. 7, 3, 2.

Μυχμός, ὁ, (μύζω, μύχjω, muckson) οἰμωγή, ὀλοφυρμός, στεναγμός, ὀδυρμός, ω 416 ἑξ.

Μυχοίτατος [⏑ . ⏑ .], άτη, ατον, ἀνώμαλ. ὑπερθ. τοῦ μύχιος (ἐκ τοῦ τοπικοῦ ἐπιρ. μυχοῖ) μόνον ἐν τῇ φράσει μυχοίτατος ἵζε» ἐκάθητο ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ, μυχιαιτάτῳ, τῷ ἀπὸ τῆς εἰσόδου ἀπωτάτῳ μέρει (εἰς τὴν γωνίαν) τῆς αἰθούσης, φ 146 †. Ἴδ. παροίτερος.

Μυχόνδε [⏑ . .], ἐπίρ., εἰς τὸν μυχόν, ὁ ἐ. ἐνδότατον μέρος, Χ 270 †.

Μυχὸς [— .], ὁ, τὸ ἐσώτατον, ἐνδότατον μέρος τόπου τινός, «-δόμου,

θαλάμου, κλισίης, ἄντρου» κ.τ.τ. Ὁμ. πλχ. ἰδίως δὲ τοῦ «μεγάρου» ὁ μυχὸς τῆς αἰθούσης, δι' οὗ συνεκοινώνει ὁ ἀνδρὼν πρὸς τὰς κατοικίας τῶν γυναικῶν, τὸ ἀπὸ τῆς εἰσόδου ἀπώτατον μέρος τῆς αἰθούσης· ὅθεν ἡ φρ. «ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ» ἀπὸ τοῦ κατωφλίου μέχρι τοῦ μυχοῦ, ὅ ἐ. ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν, η 87, 96, «μυχ. λιμένος» Φ 23, «μυχῷ Ἄργεος» εἰς τὸ ἐνδότατον τοῦ Ἄργους, εἰς τὰ βάθη τῆς Πελοποννήσου (‖. καθ' ὅσον προσπλέει τις εἰς αὐτὴν εἴτε ἐκ τοῦ Ἀργολικοῦ εἴτε ἐκ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου). Ζ 152, γ 263.

Μύω, ἀόρ. ἔμυσα, παρακείμ. μέμυκα· ἀμετάβατ. συγκλείομαι, κλείω, οἷον «ὄσσε» οἱ ὀφθαλμοί, *Ἰλ. Ω 637, «ἕλκεα μέμυκεν» ἔκλεισαν αἱ πληγαί, Ω 420.

Μυών [–.], **ῶνος**, ὁ, (μῦς), ὁ τόπος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐν ᾧ πολλοὶ μύες συνέρχονται καὶ συσσωρεύονται, μυών, *Ἰλ. Π 315, 324.

Μῶλος, ὁ, (molere, μάρνασθαι) μόχθος, κόπος. ἰδίως «μῶλος Ἄρηος» ἡ μάχη, ὁ ἀγών, Β 401 κ.ἀ., καὶ μόνον «μῶλος» ἡ μάχη, Ρ 397, Σ 188, καὶ ἐπὶ μονομαχίας ἢ συγκρούσεως, οἷα ἡ μεταξὺ Ἴρου καὶ Ὀδυσσέως, σ 234 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

Μῶλυ, τό, (μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ.), μυθῶδές τι θαυματουργικὸν φυτόν, ἔχον ἄνθη λευκὰ καὶ ῥίζαν μέλαιναν, κατὰ τὸν Θεόφρ. Φυτ. ἱστο. 9, 5, 17 καὶ Διοσκουρίδ. 3, 54 εἶδος σκορόδου κ 393 †.

Μωμάομαι, ἀποθ. μέλ. μωμήσομαι, ψέγω, κακίζω, σκώπτω, κακολογῶ, τινά, Γ 412 †.

Μωμεύω=τῷ προηγ., ζ 274 †.

Μῶμος (μοF, mussitare), ὁ, ψόγος, κηλίς, «μῶμον ἀνάπτων» προσάπτω κηλῖδα, β 86 †.

Μώνυξ, **υχος** [⏑.], ὁ, ἡ, κατὰ μὲν τὴν ἀρχαίαν ἑρμηνείαν τὴν καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους εἶνε κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ **μονῶνυξ**, ὅ ἐ. **μονόχηλος**, ὁ μίαν μόνην χηλὴν ἢ ὁπλὴν ἔχων, ἐπίθ. τῶν ἵππων (πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν βοῶν, οἵτινες ἔχουσι δίχα διῃρημένην τὴν χηλήν), «μώνυχες ἵπποι» πάντοτε πληθυντ., Ε 236, Θ 139 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ο 46. (Νεώτεροι δέ τινες, ἐπειδὴ καὶ παρ' Ὁμ. σύνθενος λ. ἐκ τοῦ μόνος, ὅπερ **μοῦνος** παρ' αὐτῷ λέγεται, δὲν εὑρίσκεται, κατέφυγον εἰς ἄλλην ἑρμηνείαν καὶ ἐτυμολογίαν: ἐκ τοῦ **μα**–, μέμαα καὶ ὄνυξ, ταχεῖς ὄνυχας ἤγουν πόδας ἔχων, ταχύπους).

Ν

Ν, 1) τὸ ιγ' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, ἑπομ. ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς δεκάτης τρίτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ὡς μικρὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας. 2) ν ἐφελκυστικόν, ὅπερ εὑρίσκεται ἐν τέλει τινῶν λέξεων, καὶ ἄνευ αὐτοῦ ἀπαντωσῶν, εἴτε πρὸς ἀποφυγὴν χασμῳδίας, εἴτε, παρὰ ποιηταῖς,

πρὸς ἔκτασιν βραχείας τινὸς συλλαβῆς. Εἶνε δὲ αἱ λέξεις αὗται αἱ ἑξῆς: αἱ εἰς σι δοτικαὶ πληθ., τὰ εἰς ε καὶ ι τρίτα πρόσωπα τῶν ρημάτων, τὸ ἀριθμ. εἴκοσι, τὸ ἐπίρ. νόσφι, τὸ μόριον κε καὶ ὁ προσχηματισμὸς φι. Ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ Ἀριστάρχου γράφουσί τινες τὸ ν καὶ πρὸ τῶν λέξεων τῶν ἀπὸ ἀφώνου πρὸ ὑγροῦ ἀρχομένων: κὲν Τρῶας, κὲν τλαίη, ἄγεν τρεῖς· ἔπειτα πανταχοῦ ἐν τέλει στίχου, ἄλλοι δὲ κατὰ τὰ χειρόγραφα προσγράφουσι τὸ ν ἐν τέλει στίχου μόνον ἐὰν ὁ ἑπόμενος στίχος ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος— καὶ τέλος εἰς τὸ γ' ἑνικ. τοῦ ὑπερσυντελ. βεβήκειν, ἀνώγειν καὶ τοῦ παρατατ. ἐποίειν, ψ 178, ἤρειν, ω 450 κ. ἀ.).

Ναὶ (νή, nae, ne), μόριον διαβεβαιωτικὸν μόνον ἐπὶ καταφάσεως, ναί, ναίσκε, τῷ ὄντι, ἀλήθεια, συχνὸν ἐν τῇ φρ. «ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες» Α 286, Θ 146, δ 266 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ ὁρκωμοτικόν, ὅταν συνάπτηται μετὰ τοῦ μά, οἷον «ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον» Α 234.

Ναιετάω (ναίω), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., οὗ θαμιστ. τύπος: ναιετάασκον, Β 539 κ. ἀ., μετοχ. θηλ. ναιετάωσα, Β 648, Γ 387, Ζ 415, α 404, θ 574· ἀλλαχοῦ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀσυναίρετον. 1) ἀμετάβ. α') κατοικῶ, διατρίβω, διαμένω, «ἐν Ἤλιδι» Λ 673 κ. ἀ., «ν. ἐπὶ χθονὶ» ζ 153, καὶ μετὰ μόνης δοτ., Γ 387, ρ 523· β') ἐπὶ τόπων, οἷον χωρῶν, νήσων, πόλεων κ.τ.τ., Δ 45, α 404, ι 23., ἑρμηνεύεται συνήθως ἤτοι διὰ τοῦ κεῖται, ἢ διὰ τοῦ οἰκεῖται· νεώτεροι δέ τινες θεωροῦντες τοὺς τόπους ὡς αἰσθανόμενά τινα πρόσωπα, ἑρμηνεύουσι καὶ ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὴν α') σημασίαν, «Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης» ἐν ὅσῳ ἀκόμη ἡ Ἰθάκη κατοικεῖ, τουτέστιν ὑπάρχει, = εἶνε εἰς τὸν τόπον της, α 404. 2) μεταβ. κατοικῶ, οἰκῶ, μετ' αἰτ. Β 539, Ρ 172, ι 21.

Ναίω, ἐπαρμφ. ναιέμεν, παρατατ. θαμιστ. ναίεσκε, Β 758 κ.ἀ., ἀόρ. α' ἔνασσα, καὶ παθ. ἐνάσθην, ἴδ. κατωτ. 2) β'), χάριν τῶν ὁποίων (ἀορίστων) ὑποτίθεται ἐνεστῶτος τύπος νάζω. Α') οἰκῶ. 1) ἀμετάβ. μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., α') κατοικῶ, διατρίβω, διαμένω, μετὰ τῶν προθέσ. ἐν (μετὰ δοτ.), κατά, περί, πρὸς (μετ' αἰτ.), παρὰ (μετὰ δοτ. καὶ αἰτ.), καὶ μετὰ μόνης δοτ., οἷον «αἰθέρι ναίων» Β 412, «Φρυγίῃ» Π 719· β') ἐπὶ τόπων, ἴδ. τὴν προηγ. λ. 1. 1) β'), Β 626. 2) μεταβ. α') κατοικῶ, μετ' αἰτ. Γ 74, δ 811 κ. ἀ.· β') ἐν τῷ ἀορ. α' οἰκίζω, ἱδρύω, «καί κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν» ἤθελα τῷ ἱδρύσῃ πόλιν ἐν Ἄργει, δ 174, «νηόν» Ὑ. Ἀπ. 298. Ὅθεν ἐν τῷ παθ. ἀορ. οἰκίζομαι, ἀποκαθίσταμαι, «Ἄρεϊ νάσθη» ἀποκατεστάθη ἐν Ἄργει, Ξ 119. Β') = νάω, ὅπ. ἴδε.

Νάκη [◡ .], ἡ, [νάκος], δέρας, δέρμα, μαλλωτόν, προβειά, ξ 530 †.

Νάξος, ἡ, πρότερον καλουμένη Δῖα (ἴδ τὴν λ.) ἡ μεγίστη τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον, διὰ δὲ τὴν ἐκτεταμένην καὶ εὔφορον αὐτῆς ἀμπελοφυτείαν, ἱερὰ τοῦ Διονύσου, Ὑ. Ἀπ. 44.

Νάπη [◡ .], (γναμπτός), ἡ, κοιλάς, φάραγξ κατάφυτος, Θ 558, Π 300.

Ναρκάω (νάρκη), ἀόρ. α' ἀναύξ. νάρκησα, ναρκοῦμαι, μουδιάζω, ξηραίνομαι, παραλύομαι, Θ 328 †.

***Νάρκισσος**, ὁ, τὸ γνωστὸν ἄνθος, ὁ νάρκισσος, Ὑ. Δήμ. 8, 428.

Νάσθη, νάσσα, ἴδ. ναίω.

Νάσσω, μέλλων νάξω, σωρεύω καὶ πατῶ, στοιβάζω, «-γαῖαν φ 122.

Νάστης, ου, ὁ, (παρὰ τὸ ναίω, οἱονεὶ ὁ κάτοικος ἢ ἔποικος), υἱὸς τοῦ Νομίονος, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως Β 867.

Ναυβολίδης [. . ⏑ .], **ου, ὁ**, 1) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου, ὁ Ἴφιτος, Β 518. 2) εἷς τῶν Φαιάκων, θ 116.

***Ναυηγός, όν**, ἀντὶ τοῦ ναυαγὸς (ναῦς, ἄγνυμι), οὗτινος κατεάγη ἡ ναῦς, καραβοτσακισμένος. Βατρ. 94.

Ναύλοχος, ον (ναῦς, λέχος), κυρ. ὁ εἰς κατάκλισιν, πλάγισμα, ἀνάπαυσιν τῶν νηῶν κατάλληλος, ἑπομ. εἰς ὅρμησιν ἐπιτήδειος, ἀσφαλής, «-λιμήν» Ὀδ. δ 846, κ 141.

Ναύμαχος [. ⏑ .], **ον** (ν. μάχομαι), εἰς ναυμαχίαν χρήσιμος, ναυμαχικός, «-ξυστά» Ἰλ. Ο 389, 677.

Ναυσίθο(ϝ)ος [. ⏑ . .], **ὁ**, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου καὶ Ῥηξήνορος, ἡγεμὼν τῶν Φαιάκων, ὁ ἀποικίσας αὐτοὺς εἰς τὴν Σχερίαν, η 56 ἑξ., πρβλ. καὶ ζ 7—11.

Ναυσικάα [. ⏑ ⏑ .] (καίνυμαι), ἡ, Ναυσικᾶ, ὡραία θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἥτις ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ ὑπεδέχθη τὸν ναυαγήσαντα Ὀδυσσέα καὶ ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὰ πατρικὰ ἀνάκτορα, ζ 17 ἑξ., θ 457 ἑξ.

Ναυσικλειτός, ή, όν (ν. κλειτός), ὁ διὰ τὰς ναῦς ἢ τὴν ναυτιλίαν περιβόητος, περίφημος θαλασσινός, ζ 22 †, «-Εὔβοια» Ὕ. Ἀπ. 31, 219.

Ναυσικλυτὸς [. . ⏑ .], **ή, όν** (ν. κλυτός),=τῷ προηγ., ἐπίθ. τῶν Φαιάκων, Ὀδ. η 39, δ 191, ν 166, καὶ τῶν Φοινίκων, ο 415.

Ναυτεύς, ῆος, ὁ (=ναύτης), εἷς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων, θ 112.

Ναύτης, ου, ὁ, (ναῦς), **ναύτης**, ναυτικός, θαλασσινός, Δ 76, α 171 κ. ἀ.

Ναυτιλίη [. ⏑ ⏑ .], **ἡ**, (ναυτίλος), ναυτιλία, θαλασσοπλοΐα, θ 253 †.

Ναυτίλλομαι (ναυτιλίη), ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., πλέω, θαλασσοπορῶ, „ταξειδεύω", Ὀδ. δ 672, ξ 246.

Ναῦφι, ναῦφιν, ἴδ. νηῦς.

Νάω καὶ **ναίω**, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.: ναῖον, ῥέω, τρέχω, «κρήνη νάει» ζ 292, Φ 197, «-ναῖον ὀρῷ ἄγγεα» τὰ ἀγγεῖα ἔπλεον, ἐκολυμβοῦσαν εἰς τὸν ὀρόν, ὅ ἐ. ἦσαν πλήρη ὀροῦ, ι 222. Τὸ α εἶνε βραχύ, ἐν δὲ τῷ παρατατικῷ μακρόν).

Νέαιρα, ἡ, (οἱονεὶ : νεαρά), νύμφη, ἥτις μετὰ τοῦ Ἡλίου ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ Φαέθουσαν, μ 133.

Νεαρὸς [. ⏑ .], **ή, όν** (νέος), νεαρός, νέος, τρυφερός, «-παῖδες» Β 289 †.

Νέατος [. ⏑ .], **άτη, ατον, νείατος** (πιθανῶς ἀρχαῖον ὑπερθ. τοῦ νέϝος)· παρ' Ὁμ. ἔχει πάντοτε τὸν ἐπικὸν τύπον), πλὴν ἐν τῇ Ι 153, 295, Λ 712, τελευταῖος, ἔσχατος, ὕστατος, κατώτατος, ἀκρότατος, πάντοτε τοπικῶς, οἷον «-πούς, ἀνθερεών, κενεών, ὄρχος, πείρατα γαίης» Ὁμ. πλχ., «-ὦμος» Ρ 310, «-ὑπεὶ πόδα νείατον Ἴδης» Β 824· ὅθεν μετὰ γεν. «-νείατος ἄλλων» Ζ 295, ο 108, «πόλις νεάτη Πύλου» ἐσχάτη πόλις τῆς Πύλου (ἴδ. τὴν λ. ἐν τέλει), Λ 712. Ὡσαύτως ἑρμηνεύουσιν οἱ νεώτεροι καὶ τὸ «-νέαται Πύλου» ἔσχαται, ἐν τῇ ἐσχατιᾷ τῆς Πύλου, Ι 153, 295 (ἐναν-

τίον τῆς ἑρμηνείας τινῶν ἀρχαίων, οἵτινες τὸ νέαται, ἐκλαμβάνουσιν ὡς συγκεκομ. τύπον τοῦ παρακειμένου τοῦ ναίω ἀντὶ τοῦ νεναίαται=εἶνε κατῳκημένῃ κεῖνται.

Νεβρός, ὁ, (νέϜος), τὸ νεογνόν, τὸ μικρὸν τῆς ἐλάφου, τὸ **ἐλαφόπουλον**, Ο 279, δ 336 κ. ἀ., «-νεβρ. ἐλάφοιο» Χ 189, ὡς σύμβολον δειλίας, Δ 243, Φ 29, Χ 1.

Νέες, **νέεσσι**, ἴδ. νηῦς.

Νέηαι, ἀντὶ τοῦ νέῃ, ἴδ. νέομαι.

Νεογενής, ές, **νεογέννητος**, **νεογνός**, **νεογεννημένος**, «-νεβροί» *Ὀδ. δ 336, ρ 127.

Νεηκής, ὲς (ν. ἀκή)= **νεηκονής**, νεοθηγής, **νεόθηκτος**, **νεοακονημένος**, «-πέλεκυς» *Ἰλ. Ν 391, Π 484.

Νέηλυς, **υδος**]⏑.], ὁ, ἡ, (νέος, ἤλυθον), **νεωστί**, πρὸ ὀλίγου **ἐλθὼν** (ἐληλυθώς), **νεοφερμένος**, *Ἰλ. Κ 434, 558.

Νεηνίης [..⏑.], **ου**, ὁ, ἀντὶ τοῦ **νεανίας** (νέος), **νέος**, **νεώτερος**, **νεανικός**, πάντοτε ὡς ἐπίθετον, «-ἀνήρ» *Ὀδ. κ 278, ξ 524, Ὑμ. 6, 3.

Νεῆνις, **ιδος** [⏑.], ἡ, ἀντὶ τοῦ **νεᾶνις** (νέος)· α') ἐπίθετ. **νεανική**, νέα, «-παρθενικὴ νεῆνις» νεανική, νέα παρθένος, η 20· β') ὡς οὐσιαστ. **νεᾶνις**, **νέα**, **κόρη**, Σ 418.

***Νεόφατος** [..⏑.],**ον**, (νέος, φημί), νεωστὶ **ἐκφωνηθείς**, δυνατὸν εἰπεῖν **νεόφθεγκτος**, **νεοφώνητος**, «-ὄσσα» μόνον *Ὑ. Ἑρμ. 443.

Νεῖαι, ἀντὶ τοῦ νέεαι, ἴδ. νέομαι.

Νείαιρα, ἡ, (ἴδε νεάτη ἐκ τοῦ νέος) ἡ **τελευταία**, **ἐσχάτη**, **κατωτάτη**, «-νείαιρα γαστήρ» ἡ κάτω κοιλία, ὑπογάστριον Ε 539, 616, Π 465, Ρ 519.

Νείατος, **η**, **ον**, ἴδ. νέατος.

Νεικείω (Δ 359, ἀπαρμφ. νεικείειν, Β 277, Ο 210, ὑποτ. νεικείῃ, ρ 189, καὶ νεικείῃσι, Α 579, μετοχ. νεικείων, Ἰλ. πλχ., σ 9. παρατ. νείκειον, χ 26, καὶ θαμιστ. τύπος νεικείεσκον, Β 221 κ. ἀ.), μέλ. νεικέσω, ἀόριστος ἐνείκεσα καὶ ἀναύξ. νείκεσα, σσ· α') ἀμετάβατον ἐρίζω, ἰδίως διὰ λόγων, **φιλονεικῶ**, **λογομαχῶ**, **μαλώνω**, τινί, ρ 189, «-ἀλλήλῃσιν» Υ 254, «-εἵνεκά τινος,» Σ 498, «-ἔριδας καὶ νείκεα ἀλλήλοισιν ἐναντίον νεικεῖν» νὰ φιλονεικῶμεν πρὸς ἀλλήλους κατὰ πρόσωπον μὲ μομφὰς καὶ λογομαχίας, Υ 252· β') συνήθ. μεταβ. μετ' αἰτ. **ἐπιπλήττω**, **μέμφομαι**, **μαλώνω**, **ψέγω**, **ὀνειδίζω**, Β 224, η 303 κ. ἀ., «-αἰσχροῖς, ὀνειδείοις, χολωτοῖσιν ἐπέεσιν» Β 277, Γ 38, Ο 210, χ 225· περὶ τοῦ Πάριδος «-νείκεσσε θεάς—τὴν δ' ᾔνησε», προσέβαλεν, ἔψεξε (εὗρεν εἰς αὐτὰς ψεγάδι) τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καθ' ὅτι προετίμησεν αὐτῶν καὶ ἐπήνεσε τὴν Ἀφροδίτην, Ω 29.

Νεῖκος, τό, (νίκη, necken ;) α') ἔρις, **φιλονεικία**, **διχόνοια**, **γρύνια**, **ἀμάχη**, Ξ 205· ἰδίως **λογομαχία**, **ἐξονειδισμός**, **ὕβρις**, Ι 448, θ 75 κ. ἀ., «-νείκει ὀνειδίζειν» Η 95· ἡ ἐνώπιον δικαστηρίου διαφορά, διαδικασία, Σ 497, μ 440· β') πολλάκις καὶ ἡ δι' ἔργων ἔρις: **μάχη**, **σύγκρουσις**, Δ 444, Λ 671 κ. ἀ., «-ἔρις καὶ ν., πόνος καὶ ν, ἔριδες καὶ νείκεα» Β 376, Μ 348, 361, Φ 513, υ 267, «-νεῖκος πολέμοιο» ἡ πολεμικὴ σύγκρουσις, ὁ ἀγὼν **τῆς μάχης**, Ν 271, σ 264· ὡσαύτως «-φιλόνικος, ἔριδος» Ρ 384, Υ 140.

Νεῖμα, ἀντὶ τοῦ ἔνειμα, ἴδ. νέμω.

Νειόθεν, (νέος πρβλ. **νείαιρα**) ἐπίρ. **κάτωθεν**, ἐκ τοῦ **πυθμένος**, «-νειό-

θεν ἐκ καρδίης» ἐκ βάθους καρδίας, Κ 10 †.

Νειόθι, ἐπίρ. κάτω, χαμαί, μετὰ γεν. «λίμνης» ἐν τῷ πυθμένι τῆς λίμνης, εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης, Φ 317 †.

Νειός, ἡ, (ἐξυπακ. γῆ, ἐκ τοῦ νέος), νέα γῆ, νέον χωράφι, χέρσος ἀγρός, ὅστις ἐπί τινα χρόνον διατελέσας ἀγεώργητος, χέρσος, ἔπειτα ἐκ νέου γεωργεῖται, νειάμα, Κ 353, Ν 703, «νειὸς τρίπολος» τρὶς ἀροτριαθεῖσα νέαμα, Σ 541, ε 127.

Νεῖται, συνῃρ., ἀντὶ τοῦ νέεται, ἴδ. νέομαι.

Νείφω, ἴδ. νίφω.

Νεκάς, άδος [⏑ .], ἡ, (νέκυς), σωρὸς νεκρῶν, Ε 886 †.

Νεκρός, ὁ, (necare). 1) οὐσ. α') ὁ νεκρός, τὸ νεκρὸν σῶμα, λείψανον, πτῶμα, ὅθεν «νεκροὶ τεθνηῶτες ἢ κατατεθνηῶτες» (ἔνθα ὁ πλεονασμὸς συντελεῖ εἰς πλειοτέραν ἀνάδειξιν τῆς ἐννοίας τοῦ νεκρός), Ζ 71, Σ 45 (πρβλ. νέκυς)· β') πληθ. οἱ νεκροί, οἱ ἀποθαμμένοι, κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν ζώντων, οἱ κάτοικοι τοῦ ᾅδου, Ψ 51, κ 526, λ 34 κ. ἄ. 2) ὡς ἐπίθ. «νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνηῶτα» μ 10.

Νέκταρ [. ⏑], αρος [⏑ .], τό, τὸ θεῖον ποτόν, ὅπερ ἐφαντάζοντο ὡς οἶνον ἐρυθρὸν γλυκύτατον καὶ εὐωδέστατον, Τ 38, ε 93· ὅθεν ὁ ἔξοχος οἶνος τῶν ἀνθρώπων λέγεται «νέκταρος ἀπορρώξ» ι 359, «νέκταρ ἐῳνοχόει» Δ 3, «νέκτ. καὶ ἀμβροσίη» Ὑμ. Ἀπ. 124. Ἡ Θέτις μεταχειρίζεται τὸ νέκταρ καὶ ὡς μέσον τοῦ νὰ κωλύσῃ τὴν σῆψιν τοῦ πτώματο, τοῦ Πατρόκλου, Τ 38.—Τῆς Ὀδ. μόνον ἔνθα ἀνωτ.

Νεκτάρεος [. ⏑ . .], (νέκταρ) έα, εον, νεκτάρειος, εὐώδης ὡς τὸ νέκταρ, «ἑανός, χιτών» Ἰλ. Γ 385, Σ 25.

Νέκυς [. –], υος [⏑ .], ὁ, (necare) =νεκρός, δοτ. νέκυι, Π 526 κ. ἄ., δοτ. πληθ. συνήθως νεκύεσσι, σπανιώτατον νέκυσσι, λ 569. χ 401, ψ 45, αἰτ. πληθ, νέκυς ἀντὶ τοῦ νέκυας, Η 420, ω 417· α') νεκρὸς (οὐσιαστ.), πτῶμα, 'ποθαμμένος, λείψανον, καὶ μετὰ πλεοναστικοῦ προσδιορισμοῦ «νέκυς τεθνηώς, κατατεθνηώς, κτάμενος» (πρβλ. νεκρός), 409. λ 37, χ 401 κ. πλχ.· β') πληθ. οἱ νεκροί. ἀποθαμμένοι, οἱ ἐν Ἅδου κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐπὶ γῆς ζώντων, λ 29 κ. ἄ.—Ὡς ἐπίθ. κεῖται ἐν τῇ Σ 152 «Πάτροκλον. . . . νέκυν», καὶ Ω 423 «καὶ νέκυός περ ἐόντος».

Νεμέθω, ἐπεκτ. ἀντὶ τοῦ νέμω (ὅπ. ἴδ.), μόνον ἐν τῷ παρατ. νεμέθοντο. Λ 635 †.

Νεμεσάω καὶ νεμεσσάω (νέμεσις), μέλ. νεμεσήσω, ἀόρ. α' πάντοτε νεμέσησα, μέσ. μέλ. νεμεσήσομαι, ἀόρ. α' παθ. πάντοτε ἀναύξ. νεμεσσήθην, γ' πληθ. νεμέσσηθεν, ἀντὶ τοῦ νεμεσσήθησαν, Β 223. Α') Ἐνεργ. αἰσθάνομαι δικαίαν ἀγανάκτησιν, δικαίως ὀργίζομαι κατά τινος, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, θυμώνω, μετὰ δοτ. «Διί» Ν 16, φ 147 κ. ἄ. Ἔτι δὲ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. ἢ ἀπαρεμφ. ἢ τοῦ «οὕνεκα», ἀγανακτῶ κατά τινος. ἢ μέμφομαί τινα διά τι ἢ διότι, οἷον ψ 213, Δ 413, ξ 284. Πολλάκις καὶ ἀπτώτως: δυσανασχετῶ, δυσφορῶ, ἀγανακτῶ. Δ 487, «μὴ νεμέσα» Κ 145, Π 22 κ. ἄ. Β') Μεσ μετὰ παθητ. ἀόρ. 1) κατ' ἐμαυτὸν ὀργίζομαι, θεωρῶ τι κακόν, ἀποστρέφομαι, μισῶ. μετ' ἀπαρεμφ. «νεμεσσᾶται ἐνὶ θυμῷ ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν» θεωρεῖ ἀπρεπές, ἀποστρέφεται τὸ νὰ κτλ., δ 158, καὶ μετὰ μόνης αἰτ., «κακὰ ἔργα» ξ 284,

ὅθεν αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, β 64. Ὡσαύτως καὶ «νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ» Π 544, ἔνθα τὸ ἑπόμενον μὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «πάρστητε», ὡς ὀρθῶς ἐσημείωσεν ὁ Φαῖσις. 2) ὡς τὸ ἐνεργ. ἀγανακτῶ, λυποῦμαι, μοὶ κακοφαίνεται, πειράζομαι, ἀπολελ., συνήθως δὲ μετὰ δοτ., Κ 115, 129, Ο 103, «ἦ κέν μοι νεμεσήσεαι ὅττι κεν εἴπω;» α 158 κ. πλχ., μετ' ἀπαρεμφ. δ 195, «τὸ μὲν οὔ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι» σ 227 (ἔνθα καὶ τὸ «σέ» ὡς ὑποκείμενον καὶ τὸ «τό» ὡς ἀντικείμενον ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἀπαρεμφ. «κεχολῶσθαι»).

Νεμεσσητὸς καὶ **νεμεσσ.**, ή, όν, 1) ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως ἄξιος, ἀξιόμεμπτος, ἄδικος, ἀπρεπής, συνήθως οὐδέτ., «νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη» Ξ 316, χ 489 κ. ἀ., μετ' ἀπαρεμφ Γ 410, «πρὶν δ' οὔ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι» πρότερον δὲ δὲν εἶνε ἄδικον (δίκαιον ἔχεις) νὰ ἦσαι ὠργισμένος, χ 59. 2) οὗτινος τὴν ὀργὴν φοβεῖταί τις, φοβερός, «αἰδοῖος, νεμεσητός» Λ 649

Νεμεσσίζομ(αι), ἀποθ. = **νεμεσάω** (ὅπ. ἴδ.), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. 1) ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, τινί, Η 407, 421. β 239, τινί τι, μέμφομαι, κατακρίνω τινὰ διά τι, Ε 757, 872, καὶ μετ' ἀπαρεμφ., Β 297. 2) θεωρῶ τι κατ' ἐμαυτὸν ἀπρεπές, ἑπομ. αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, μετ' ἀπαρεμφ. Ρ 254, β 138, «θεούς» φοβοῦμαι, α 263, ἀπολελυμ. αἰσθάνομαι ἐντροπήν, ἐντρέπομαι, β 138.

Νέμεσις, ιος, ἡ, δοτ. νεμέσσι Ζ 325 (νέμω), οἱονεί: ἀπονομή, ἀπόδοσις. 1) δικαία ἀγανάκτησις, μομφή, κατάκρισις, «νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται» θὰ λάβω (θὰ ὑπόκειμαι εἰς τὴν) μομφήν, κατάκρισιν παρὰ τῶν ἀνθρώπων, β 136, «ἀνθρώπων νέμ. καὶ αἴσχεα», ἴδ. αἶσχος 1). 2) συνεκδ. πᾶν ὅ,τι προκαλεῖ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν καὶ μομφήν, ἀξιοκατάκριτον, ἀξιόμεμπτον, μετ' ἀπαρεμφ., Ξ 80, α 350 κ. ἀ., Γ 156. 3) ὁ φόβος τῆς κατακρίσεως τῆς μομφῆς, αἰδώς, καὶ νεολογικώτερον, φιλοτιμία, «ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν» λάβετε ἕκαστος εἰς τὴν καρδίαν σας αἰδῶ καὶ φιλοτιμίαν, τουτέστιν αἰσχύνθητε καὶ φιλοτιμήθητε μήπως κατακριθῆτε διὰ δειλίαν, Ν 122, πρβλ. καὶ Ζ 351.

Νεμεσσάω, **νεμεσσητός**, ἀντὶ τοῦ **νεμεσάω**, **νεμεσητός**, ὅπ. ἴδε.

Νεμέσσει, **νεμέσσι**, ἴδ. νέμεσις.

Νέμος, εος, τό, (νέμεσθαι), κυρίως μὲν ταὐτὸν τῷ νομός, τόπος εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, ἰδίως δὲ εἰς διατριβὴν τῶν ἀγρίων θηρίων, ὅ ἐ. δάσος, ἄλσος, Λ 408 †.

Νέμω, ἀόρ. ἔνειμα, νεῖμα. Α') διανέμω, μοιράζω, α') ἐνεργ. «μοίρας, κρέας, μέθυ κ ἄ.», Ὁμ. πλχ. «τινί τι» Γ 274, ζ 188, ξ 436 κ. ἀ. β') μέσ. νέμομαι, κατέχω καὶ καρποῦμαί τι ἀπονεμημένον μοι, μετ' αἰτιατ. «πατρώια» υ 336, συνήθως ἐπὶ γαιῶν καὶ ἀκινήτων κτημάτων καλλιεργῶ, ἑπομ. κατοικῶ, οἷον «τέμενος» Μ 313, λ 183 κ. ἀ., «ἔργα» Β 751, «ἄλσεα, Ἰθάκην» Υ 8, β 167, «Κῦνον» Β 531, «πόλιν καὶ ἔργα» Η 26 κ.ἀ., «ἀμφ' Ἅρμα» Β 496 κ. ἀ. Β') α') ἐνεργ. βόσκω, νομεύω, ποιμαίνω, ι 233 β') μέσ. βόσκω, τρέφομαι, ἀπολελ., Ε 777, ν 407 κ. ἀ., μετ' «ἄνθεα ποίης» ι 449· μεταφ. ἐπὶ πυρὸς, νέμομαι, ἐκτείνομαι, διαδίδομαι, Ψ 177, καὶ παθ. «πυρὶ χθὼν νέμεται» ἡ γῆ πυρπολεῖται, Β 780.

Νένιπται, ἴδ. νίζω.

Νε(F)οαρδής, ἐς (νέος, ἄρδω), νεωστί, ἠρδευμένος, νεοπότιστος, Φ 346 †.

Νεο(F)γιλὸς [. . – . .], ή, ὸν (γέγαα), νεογέννητος, νεογνός, «σκύλαξ» μ 86 †.

***Νε(F)ογνός**, όν, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ **νεόγονος**, νεογέννητος, Ὕμ. Δήμ. 141. Ἑρμ. 406.

Νε(F)όδαρτος, ον (νέος, δέρω), νεωστὶ δεδαρμένος, νεόγδαρτος, «δέρμα» Ὀδ. δ. 437, χ 363.

***Νεοδμής**, ῆτος, ὁ, ἡ, (ν. δαμάω), νεωστὶ δεδαμασμένος, νεοδάμαστος, «πῶλος» Ὕ. Ἀπ. 231.

Νε(F)οθηλής, ές, (ν. θάλλω)= νεοθαλής, νεόφυτος, νεόβλαστος, «ποίη» Ξ 437 †. «ὕλη» Ὕ. Ἑρμ. 82, μεταφ. νεαρός, εὐθαλής, Ὕμ. 30,13.

Νε(F)οίη, ἡ, = **νεότης**, τουτέστι νεανικὴ ὁρμή, νεανικὸς τρόπος, Ψ 604 †.

Νε(F)όλλουτος, ον, ἀντὶ τοῦ νεόλουτος, νεωστὶ λελουμένος, νεόλουστος, Ὕ. Ἑρμ. 241.

Νέομαι, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., συνηρ. νεῦμαι, Σ 136, β' καὶ γ' ἐνικ. νεῖαι, νεῖται, λ 114, μ 188, ξ 152, ἀπαρμφ. νεῖσθαι, ο 88· κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους τύπους πάντοτε ἀσυναίρετον, ὑποτακτ. β' ἐνικ. νέηαι (ἀντὶ τοῦ νέῃ), ἔρχομαι, ὑπάγω, ἰδίως δὲ μετὰ περαιτέρων προσδιορισμῶν ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἐπανέρχομαι, «οἰκόνδε ν.» συχνὸν ἐν Ὀδ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῶν προθ. «εἰς, πρός, ἐπί» καὶ τῆς αἰτ. ἢ καὶ «ἐπί» μετὰ δοτ. Χ 392, «ὑπὸ ζόφον» Ψ 52, μετὰ μοναχῆς αἰτ. «πατρίδα» Η 335, καὶ ἄνευ τινὸς πτωτικοῦ, ἐπιστρέφω εἰς, τὴν πατρίδα, β 238, λ 114, μ 188. Κυρίως μὲν ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ «νέεσθαι κὰρ ρόον» ἐπιστρέφω εἰς τὸ ρεῖθρον, τὴν κοίτην, Μ 32.—Ὁ ἐνεστ. ἔχει πολλάκις σημασίαν μέλλοντος, ὡς καὶ ὁ τοῦ εἶμι, οἷον Γ 257, Σ 101, 136, β 238, δ 633, μ 188, ν 61 κ.ἄ.

Νέον, ἐπίρ., ἴδ. νέος.

Νεοπενθής, ές, (ν. πένθος), ὁ νεωστὶ πενθήσας, νέον πένθος ἔχων, «νεοπ. θυμὸν ἔχουσαι» ἔχουσαι τὴν ἔκφρασιν τοῦ νέου πένθους των, λ 39 †.

***Νεόπηκτος**, ον (ν. πήγνυμι), νεωστὶ πεπηγμένος, νεόπηκτος, «τυρός» χλωρὸ τυρί, Βατρ. 38.

Νεόπλυτος [. . ⏑ .], (ν. πλύνω), νεωστι πεπλημένος, νεόπλυτος, ζ 64 †.

Νεόπριστος, ον, (ν. πρίω), νεωστὶ πριονισμένος, κεκομμένος, «ἐλέφας» θ 404 †.

Νεοπτόλεμος, ὁ, (οἱονεί: νέος πολεμιστής), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ἀνατραφεὶς ἐν Σκύρῳ, Τ 326 ἑξ., ὅθεν παρέλαβεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπὶ Τροίαν ἐκστρατείαν ὁ Ὀδυσσεύς. Ἐνταῦθα ἀναδεικνύεται καὶ ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἐν τῇ μάχῃ ἄξιος τοῦ πατρός. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπανάγει τοὺς Μυρμιδόνας εἰς τὴν Φθίαν καὶ ἔπειτα λαμβάνει γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου, γ 188, 189, δ 9, λ 506. Κατ' ἄλλους δὲ μύθους μετέβη εἴτε ἐκ τῆς Φθίας εἴτε ἐκ τῆς Τροίας ἀμέσως εἰς τὴν Ἤπειρον, ἔνθα ὑπῆρξεν ὁ γενάρχης τῶν αὐτόθι Αἰακιδῶν, καὶ ἐφονεύθη τέλος ἐν Δελφοῖς, Πινδ. Νεμ. 7.

Νέ(F)ος, η, ον, (Λατιν. novus, Γερμ. neu) νέος καὶ συνήθως κατὰ συνίζ. νεός, ὅ ἐ. 1) ἐπὶ πραγμάτων, νέος (τοὐναντίον «παλαιός» β 293), «ἄλγος» Ζ 462, «ἀοιδή» α 352. 2)

ἐπὶ προσώπων, νέος, νεαρός, «-παῖς» τοὐναντίον τοῦ «-παλαιός» Ξ 108, α 395 κ. ἀ., ἡ «-προγενέστερος» ϐ 29· ὡσαύτως «-γυνή, νύμφη, κοῦρος κ. ἀ.» Ὅμ. πλχ., «-οἱ νέοι» ἀντιθέτως πρὸς τοὺς γέροντας, Β 789, Ι 36, π 198· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, Φ 38, ζ 163. — Συγκρ. νεώτερος, «-γενεῆφι νεώτ.» Φ 439, νεώτερος τοῦ δέοντος, φ 132. Σύνηθες εἶνε τὸ «-νεώτεροι ἄνδρες» καὶ μόνον «-νεώτεροι», ὡς καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, κατ' ἀντίθεσιν τῶν γεραιτέρων. —Ὑπερθ. νεώτατος, Η 153, καὶ μετὰ τῶν προσδιορισμῶν «-γενεῇ», ἴδ. γενεή, «-γόνοιο», ἴδ. γόνος. 2).—Ἐπίρ. νέον, νεωστί, πρὸ ὀλίγου, ἀρτίως, Ὅμ. πλχ., «-νέον γεγαώς» δ 144, «-νέον μεθέπεις;» τώρα, κατὰ πρῶτον, α 175.

Νεὸς, ἴδ. νηῦς.

Νε(ϝ)όσμηκτος, ον, (ν. σμήχω), νεότριπτος, νεωστὶ τετριμμένος, ἐστιλβωμένος, νεόστιλπτος, «-θώρηξ» Ν 342 †.

Νε(ϝ)οσσός, ὁ, (νέος), νεογέννητος, ἰδίως ἐπὶ τῶν πτηνῶν, Ἰλ. Β 311, Ι 323.

Νε(ϝ)όστροφος, ον, (ν. στρέφω), νεόστρεπτος, νεωστὶ στρειμμένος, πεπλεγμένος, «-νευρή» Ο 469 †.

*__Νε(ϝ)οτειχεύς__, έως, ὁ, κάτοικος τῆς ἐν Μυσίᾳ Αἰολικῆς πόλεως τοῦ Νέου Τείχους, Ἐπιγ. 1.

Νε(ϝ)ότευκτος, ον, (ν. τεύχω), νεωστὶ κατειργασμένος, καινουργής, »-κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο» ἀντὶ τοῦ κνημὶς κασσιτέρου νεότευκτος, Φ 592 †.

Νε(ϝ)οτευχής, ές, =τῷ προηγ. «-δίφρος» Ε 194 †.

Νεότης, νε(ϝ)ότητος, ἡ, (νέος), νεανικὴ ἡλικία, νεότης, ἡ τὰ νεᾶτα, Ἰλ. Ψ 445, «-ἐκ νεότητος» Ξ 86, ἔνθα ἀντιτίθεται πρὸς τὸ «-γῆρας».

Νε(ϝ)ούτατος, ον, (ν. οὐτάω), νεωστὶ πληγωμένος, Ἰλ. Ν 539, Σ 536.

Νέποδες, ων, αἱ, (νέω =κολυβῶ) δ 404 †, «-φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης» κατὰ τοὺς πλείστους τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, Ἀπίωνα, Μ. Ε., Ἀπολλώνιον καὶ Ἡσύχ. =νηξίποδες, ὅ ἐ. διὰ τῶν ποδῶν κολυμβῶσαι.

Νέρθε, καὶ πρὸ φωνήεντος **νέρθεν** ἀντὶ τοῦ ἔνερθε. 1) ἐπίρ. κάτωθεν, Λ 282, Υ 500· συνήθως κάτω, Η 212, υ 352 κ. ἄ. πλχ. 2) ὡς πρόθ. μετὰ γεν. «-γαίης νέρθεν» Ξ 204. «-νέρθεν γῆς» ὑποκάτω τῆς γῆς, λ 303.

Νεστόρεος, έη, εον, Νεστόρειος, Νεστορικός, εἰς τὸν Νέστορα ἀνήκων, «-νηῦς» Β 54, Θ 113, 192.

Νεστορίδης, ὁ, πατρωνυμικὸν υἱὸς τοῦ Νέστορος, Ο 589, γ 482 κ. ἄ.

Νέστωρ, ορος, ὁ, υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, βασιλεὺς τῆς Πύλου (ἴδ. Πύλος). Ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων ἡρώων κατὰ τῆς Τροίας γέρων ἤδη, ἐπειδὴ κατὰ τὸ Α 247—252 ἐβασίλευε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς τρίτης γενεᾶς («-μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσεν»), καὶ διεκρίθη ἐπὶ συνέσει καὶ ῥητορικῇ δεινότητι, Β 370. Ἐκ τῶν προτέρων αὐτοῦ ἀνδραγαθημάτων διηγεῖται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Ἐρευθαλίωνα, Δ 319, ὅτι ἐπολέμησε τοὺς Ἐπειούς, Λ 669 ἑξ., ὅτι μετέσχε τοῦ κατὰ τῶν Κενταύρων πολέμου τοῦ Πειρίθου, Α 262 ἑξ., ὅτι ἐν τοῖς ἐπικηδείοις ἀγῶσι τοῖς διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀμαρυγκέως ἐνίκησε πολλοὺς ἥρωας εἰς διάφορα ἀγωνίσματα, Ψ 630 ἑξ. Ἐκ τῆς Τροίας ἐπανῆλθεν αἰσίως εἰς τὴν πατρίδα του, ἔνθα ἐπισκέπτεται αὐτὸν ὁ Τηλέμαχος,

γ 17 ἑξ. Κατὰ τὸ γ 412 ἑξ. εἶχεν ἑπτὰ υἱούς, ἐξ ὧν ὁ Ἀντίλοχος καὶ Θρασυμήδης ἠκολούθησαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Τροίαν. Ἴδ. καὶ Γερήνιος.

Νεῦμαι, ἴδ. νέομαι.

Νευρή, ἡ, (σνευρή, γερμ. schnur) γεν. νευρῆφι καὶ νευρῆφιν, Θ 300 κ. ἀ., καὶ δοτ. ὡσαύτως, λ 607, πάντοτε ἡ νευρὰ τοῦ τόξου, χορδή, Δ 118, φ 97 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ Θ 328, «-ῥῆξε δέ οἱ νευρήν» διέρρηξε τὴν νευράν του, δηλ. τοῦ τόξου του.

Νεῦρον, τό, (σνευρή, schnur γερμ. nervus Λατ.) 1) τένων, νεῦρον, ἅπαξ μόνον πληθ., Π 316. 2) χορδή, τὸ σχοινίδιον τὸ ἐκ χολάδων (ἐντέρων) κατασκευαζόμενον, οἷον τὸ δι' οὗ συνάπτεται ἡ ἀκωκὴ τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον, Δ 151· ὅθεν «-νεῦρα βόεια» Δ 122, ἡ χορδή, ἡ νευρὰ τοῦ τόξου (ὡς ἐκ βοείων χολάδων πεποιημένη), Ἰλ.

Νευστάζω, (νεύω), κάμνω νεῦμα, γνεύω, «-κεφαλῇ» ἔκλινε τὴν κεφαλήν (ἐξ ἀδυναμίας), σ 154, 240 (πρβλ· νεύω α')), «-κόρυθι» νεύω διὰ τῆς περικεφαλαίας (ὡς ἐκ τοῦ ταχέος καὶ σφοδροῦ βαδίσματος), Υ 162, «-ὀφρύσι» μὲ τὰς ὀφρῦς, μ 192.

Νεύω, μέλ. νεύσω, ἀόρ. πάντοτε ἀναύξ. νεῦσα, νεύω, γνεύω, (δπ. προφ. γνέφω), ὁ ἑ. α') ἐπανειλημμένως κλίνω, γέρνω, Ν 133, Π 217, «-λόφος (τῆς κόρυθος) καθύπερθεν ἔνευεν» ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω, Γ 337 κ. ἀ., «-κεφαλάς» νὰ κλίνωσι, νὰ κρεμάσωσι τὰς κεφαλάς των (φονευθέντες δηλ.), σ 237 (πρβλ. νευστάζω)· β') κάμνω (σημαντικόν τι) νεῦμα, γνεύω, ρ 330, «τινί» νεύω πρός τινα, Ι 223, «-εἰς ἀλλήλους» Ὑμ. 6, 9. Ἰδίως δὲ a) ἐπινεύω, ὁ ἑ. διὰ νεύματος συγκατατίθεμαι, συνομολογῶ, ὑπισχνοῦμαι, κατανεύω, «-τί τινι» Ὑ. Δήμ. 445, 463, πρβλ. ἐπινεύω, μετ' ἀπαρμφ. Θ 246. Πρβλ. δὲ ἀνανεύω καὶ κατανεύω· b) διὰ νεύματος προστάττω, π 283, Ὑ. Ἑρμ. 395.

Νεφέλη, ἡ, (κνεφ. nebula Λατ.) νεφέλη, σύγνεφον, ἀχλύς, Ὅμ. πλχ. μεταφορ. «-κυανέη» τὸ σκοτεινὸν νέφος τοῦ θανάτου, Υ 417, «-ἄχεος» Ρ 591, Σ 22, ω 315.

Νεφεληγερέτα, αο, ὁ, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτας (ν. ἀγείρω), ὁ τὰς νεφέλας συναθροίζων, συσσωρεύων, καὶ οὕτως ἑπομ. τὰς καταιγίδας ἐπάγων, ἐπίθ. τοῦ Διός, Α 511, α 63 κ. ἄ. πολχ.

Νέφος, εος, τό, (κνέφας, δνοφερός, nebula Λατ.) α') νέφος, νεφέλη, σύννεφον, τὸ σύγνεφον, Ὅμ. πλχ., καὶ πολλάκις κατὰ πληθ. «-ἀχλύος νέφος» τῆς ὁμίχλης τὸ σύννεφον, Ο 668. Ἐν γένει σκότος, «-νέφος θανάτοιο» Π 350, δ 180· β') τροπικ. πᾶν πυκνὸν πλῆθος, στῖφος, ὅπερ ὁμοιάζει πρὸς νέφος, σύγνεφον, «-πεζῶν Τρώων, ψαρῶν» Δ 274, Π 66, Ρ 755, «-ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει Ἕκτωρ» ἐπειδὴ ὁ Ἕκτωρ, τὸ νέφος τοῦ πολέμου, περικαλύπτει τὰ πάντα, Ρ 243.

1. **Νέω**, (σνέϜω) μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔννεον ἀντὶ τοῦ ἔνεον, Φ 11 (ὁ ἀόρ. ἔνησα, Βατρ. 183), νήχομαι, κολυμβῶ, ν 344. 442.

2. **Νέω**, (nere Λατ.) παρὰ τοῖς μετέπειτα νήθω, γνέθω, κλώθω, μόνον ἐν τῷ πληθ. τοῦ μέσ. ἀορ. α' νήσαντο, «-τινί τι» περὶ τῆς Μοίρας, η 198 †. Τὰ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ νήθειν παρὰ τοῖς Τρωσὶ ἐξήγησεν ὁ Σχλεῖμανν διὰ τῶν πολλῶν εὑρημάτων: καλάμου, σφον-

δυλίου (πήλινα καὶ μετάλλινα), ἠλακάτης. Τὰ σπουδαιότατα εὑρήματα ταῦτα ἀνάκεινται ἐν τῷ ἐν Βερολίνῳ Ἐθνολογικῷ Μουσείῳ, δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ ἀνακαλύψαντος αὐτά.

Νή—, ἀχώριστον, ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον, μόριον, στερητικόν, ἢ ἀρνητικόν, συγγεν. τῷ Λατ. ne, ni, neuter, nemo. noemun, nullus. Ἰδὲ νήγρετος, νῆϜις, νηκερδὴς κτλ.

Νῆα, **νηάδε**, ἴδ. νηῦς.

Νηγάτεος, **έη**, **εον**, λ. ἀμφιβόλου ἐτυμολογίας καὶ σημασίας. Κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ νέος, καὶ γα—, γέγαα, εἶνε νεωστὶ γεγεννημένος, ἢ πεποιημένος, καινοῦργος; «χιτών, κρήδεμνον» Β 43, Ξ 185, Ὕ. Ἀπ. 122. Κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ νη— καὶ τοῦ ἄγαμαι: ὁ πάνυ ἢ σφόδρα θαυμαστός, λάμπων, λαμπρός.

Νήγρετος, **ον**, (νη-, ἐγείρω), «ὕπνος» ὕπνος, ἐξ οὗ δὲν ἐγείρεταί τις εὐκόλως, βαρύς, βαθύς, *Ὀδ. ν 80, «ὕπνος νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς» Ὕ. Ἀφρ. 178. Τὸ οὐδ. ἐνικ. **νήγρετον** λαμβάνεται ἐπίρ. «νήγρ. εὕδειν» βαθέως κοιμᾶσθαι, ν 74.

Νήδυια, τά, (νηδύς), τὰ ἐν τῇ κοιλία, τὰ ἔντερα, ἐντόσθια, Ρ 524 †.

Νήδυμος [. ⏑ .], **ον**, σταθερὸν ἐπίθ. τοῦ ὕπνου, Β 2, Κ 91, 187, Ξ 242, 253, Π 454, Ψ 63, δ 793, μ 311, 366, ν 79, Ὕ. Ἀφρ. 172 («μοῦσα» Ὑμ. 16, 16) ἀμφιβόλου ἐτυμολογίας, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ ἥδυμος, ὃ ἐ. ἡδύς (πρβλ. Ὕ. Ἑρμ. 241, 249), γλυκύς. Τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην ἐξηγοῦσί τινες ἐκ σφάλματος ὀρθογραφικοῦ· εἶχε δηλ. τὸ πάλαι ἡ λ. ἐν ἀρχῇ τὸ δίγαμμα: Ϝήδυμος· μετὰ δὲ τὴν ἐξάλειψιν αὐτοῦ προσετίθετο ἐν τέλει τοῦ προηγουμένου ῥήματος εὐφωνικὸν ν (οἷον «ἔλεν ἥδυμος ὕπνος»), ὅπερ προϊόντος τοῦ χρόνου ἐφειλκύσθη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπιθέτου (ἕλε νήδυμος ὕπν.). Ἀντιμαχόμενα χωρία εἰς τὴν ἑρμηνείαν ταύτην φαίνονται τὰ ἑξῆς: Ν 253, Π 454, ν 79. — Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος παρῆγε τὴν λέξιν ἐκ τοῦ νη- καὶ δύω, οἷον ἀνέκδυτος, ἐξ οὗ δυσχερῶς τις ἐγείρεται, ἑπομένως ἐπὶ ὕπνου = **νήγρετος**, **βαρύς**, **βαθύς**. Τὴν ἑρμηνείαν ταύτην, ἣν καὶ τῶν νεωτέρων τινὲς παρεδέχθησαν, ἀναιρεῖ πρῶτον μὲν ὅτι ἀποδίδεται τὸ ἐπίθετον καὶ εἰς τὴν μοῦσαν, ἴδ. ἀνωτ., ἔπειτα κάτωθι καὶ τὸ Β 2. Πολὺ ἀπιθανωτέρα εἶνε ἡ ἑρμηνεία καὶ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ: νηδύς, οἱονεὶ βαθύς, βύθιος, καὶ ἐκ τοῦ: νη ἀδέω = ὃν δὲν χορταίνει τις.

Νηδύς, **ύος** [⏑ .], ἡ, ἡ κοιλία, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ Ν 290, ὁ στόμαχος, ι 296, ἡ μήτρα, Ψ 496.

Νῆες, **νήεσσι**, ἴδ. νηῦς.

Νηέω, ἀντὶ τοῦ **νέω**, ἀόρ. α'. ἐνεργ. πάντοτε νήησα καὶ μέσ. ἀόρ. ἀπαρμφ. νηήσασθαι. 1) Ἐνεργ. α') συναθροίζω, συσσωρεύω, ἐπισωρεύω, «ὕλην, ξύλα» Ψ 139, 163, τ 64, «πῦρ» ο 322, «σώματα» Ψ 169, «ἄποινα» Ω 276. β') πληρῶ, φορτώνω, «νῆας» Ι 358. 2) Μέσ. χάριν ἐμαυτοῦ ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ, πληρῶ, φορτώνω «νῆα χρυσοῦ» τὸ πλοῖόν του, Ι 137, 279.

Νηιάς, **άδος**, ἡ = **νηίς** (ἴδ. τὴν λ.), Ναϊὰς (νύμφη), *Ὀδ ν 104, 348.

Νήιον. τό, α 186, γ 81, κατὰ τὴν συνήθη γνώμην τὸ νότιον ἥμισυ τοῦ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς νήσου Ἰθάκης διήκοντος ὄρους· κατ' ἄλλους δὲ τὸ βόρειον ἥμισυ, τοὐναντίον δὲ τὸ νότιον ἐκαλεῖτο Νήριτον. Οἱ δὲ νεώτατοι τῶν ἑρμηνευτῶν ἀκολουθοῦσι τῷ Εὐσταθίῳ ὅστις εἰς α 186 νομίζει ὅτι εἶνε μέρος

ἢ κλάδος τοῦ κυρίου ὄρους τῆς νήσου (Νηρίτου). Τὴν σήμερον καλεῖται τὸ μὲν βορειότερον μέρος τοῦ ὄρους Ἀνωῆ, τουτέστιν Ἄνω γῆ, τὸ δὲ νότιον Ἅγ. Στέφανος.

Νήιος, ίη, ιον, (νηῦς), εἰς πλοῖον ἀνήκων, καραβήσιος, οἷον «-δόρυ» ναυπηγικὸν ξύλον, Γ 62, ε 384, 498 κ. ἀ., καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστ. Ν 391, Π 484.

Νηΐς, ίδος, ἡ, ἀντὶ τοῦ **ναΐς**, (νάω), **ναϊάς**, ἡ τῶν ναμάτων, τῶν γλυκέων δηλ. ὑδάτων, «-Νύμφη νηΐς» ''Ιλ. Ζ 22, Ξ 444. (‖ Νηρηΐς δὲ ἡ θαλασσία νύμφη. Ἡ δὲ καθομιλουμένη πάσας ταύτας τὰς νύμφας ,,Νεράϊδες'' ὀνομάζει).

Νῆ(F)ις, ιδος [⏑ .], ὁ, ἡ, αἰτ. νῆιδα, (νη-ἴδμεναι) ἀδαής, ἄπειρος, Η 198. Ὕ. Δήμ. 257, Ὕ. Ἑρμ. 487, μετὰ γεν. θ 179.

Νηκερδής, ές, (νη-,κέρδος), ἀκερδής, ἀνωφελής, «-βουλή, ἔπος» Ρ 469, ξ 509.

Νηκουστέω (νη-, ἀκούω, ἀνήκουστος), ἀόρ.α' νηκούστησα, δὲν ἀκούω, δὲν πείθομαι, ἀπειθῶ, μετὰ γεν. «-θεᾶς» Υ 14 †.

Νηλεής, ές, (νη-,ἔλεος), καὶ κατὰ συγκ. **νηλής**, Ι 632, ἐξ οὗ δοτ. νηλέϊ καὶ αἰτ. νηλέα, ἀνηλεής, ἄσπλαγχνος, σκληρός, ἐπὶ προσώπων, Ι 632, Π 33 κ. ἀ., «-θυμός» Τ 229, ι 272 κ. ἀ., «-ἦτορ» Ι 497, «-νηλεὲς ἦμαρ» Λ 484 κ. ἀ. πλχ., θ 525· συχνότατα «-νηλέϊ χαλκῷ» ἐπὶ παντὸς χαλκοῦ ἢ σιδηροῦ ἐπιθετικοῦ ὅπλου ἢ ἐν γένει παντὸς ὀργάνου ὡς τοιούτου χρησιμεύοντος, δόρατος, ξίφους, πελέκεως, μαχαίρας, Δ 348, θ 743 κ. ἀ., «-δεσμός» Κ 443, «-ὕπνος» ἀνηλεής, σκληρὸς ὕπνος, καθ' ὃν τις δεινὰ ἔπαθε, μ 372.

Νηλείδης, αο, ὁ, συνήθ. τύπος ἀντὶ τοῦ **Νηληιάδης** (ἴδ. τὴν λ.), Ψ 652.

***Νηλειής**, ές, ἀντὶ τοῦ **Νηλεής**, «-γῆρας» Ὕ. Ἀφρ. 246.

Νηλείτιδες, θηλ. τοῦ νη(ἀ)λείτης= ἀναμάρτητοι, ἀθῷαι π 317. ἀ. γρ. νηλιτεῖς.

Νηλεύς, ῆος, ὁ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, πατὴρ τῆς Πηροῦς καὶ τοῦ Νέστορος, λ 235—258. Ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πελίου ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ τῆς Θεσσαλίας, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν Πύλον. Ἔν τινι πολέμῳ πρὸς τὸν Ἡρακλέα οἱ μὲν ἄλλοι αὐτοῦ παῖδες πάντες ἔπεσον μαχόμενοι, μόνος δὲ ὁ δωδέκατος, ὁ Νέστωρ, ἐπέζησε, Λ 691 ἑξ. Ἐπολέμησε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀρκάδας, Κ 133, γ 4,409.

Νηληιάδης [. . ⏑ ⏑ .]. **αο**, ὁ, υἱὸς τοῦ Νηλέως, ὁ Νέστωρ, Θ 100, γ 79.

Νηλήιος, ιον, καὶ **ίη, ιον**, Νήλειος, εἰς τὸν Νηλέα ἀνήκων, τοῦ Νηλέως, «-υἱός» Β 20, «-Ἀντίλοχος» Ψ 514, «-Νηλήιος Πύλος» Λ 682, β 639, «-Νηλήιαι ἵπποι» Λ 597.

Νηλής, ές,=**Νηλεής**, ὅπ. ἴδε.

Νηλιτής, [. - .], **ές**, πληθ. νηλιτεῖς (νη-,ἀλιτεῖν), ἀναμάρτητος, ἀθῷος ''Οδ. π 317, τ 498, χ 418. ἴδε νηλείτιδες.

Νῆμα, ατος [⏑ .], τό (νέω) νῆμα, νέμα, ''Οδ. δ 134, καὶ πληθ. β 98, τ 243, ω 133.

Νημερτής, ές, (νη-. ἁμαρτάνω) ἀναμάρτητος, ἀλάνθαστος, ἀψευδής, ἀληθής, ἐπίθετ. τοῦ Πρωτέως, δ 349, «-βουλή» α 86, ε 30, «-ἔπος» Γ 204, «-νόος» ἄδολος, εἰλικρινής. φ 205. —Συχνὰ λαμβάνεται τὸ οὐδ. ὡς οὐσιαστικὸν ἀφῃρημένον, «-νημερτές» καὶ «-νημερτέα εἰπεῖν» Ζ 376, δ 314 κ.

ά., «-νημ. ὑπόσχεο» δός μοι ἀψευδῆ, εἰλικρινῆ ὑπόσχεσιν, Α 514. — Ἐπίρ. **Νημερτέως**, ε 98, τ 269.

Νημερτής, οῦς, ἡ, μία τῶν Νηρηΐδων, Σ 46.

Νηνεμίη, ἡ, (νη-, ἄνεμος) ὡς οὐσιαστ., ἡ νηνεμία, ἡ ἔλλειψις τοῦ ἀνέμου, ἐν τῇ γενικ.«-νηνεμίης» ἐν καιρῷ νηνεμίας, Ε 523.— Ὡς ἐπίθ., «-γαλήνη νηνεμ.» ἡ ἄνευ ἀνέμου γαλήνη, ἄκρα γαλήνη, ε 392, μ 169. Κατὰ δέ τινας τῶν νεωτέρων ἑρμηνευτῶν καὶ ἐνταῦθα εἶνε οὐσιαστ. κατ' ἐπεξήγησιν τοῦ «-γαλήνη».

Νήνεμος, ον, (νη-, ἄνεμος), ἥσυχος, ἀτάραχος, ἤρεμος, «-αἰθήρ» Θ 556 †.

***Νῆξις, ιος**, ἡ (νήχομαι), κολύμβησις, κολύμβι (τό), Βατρ. 68, πληθ. Βατρ. 149.

Νηός, ὁ, ἀντὶ τοῦ ναός (ναίω), κυρ. κατοικία, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡ τῶν θεῶν κατοικία, οἶκος Θεοῦ, Α 39, ζ 10, «ἄντρου νηός» Ὕ. Ἑρμ. 148.

Νηός, γεν. τοῦ **ναῦς**.

Νηπενθής, ές, (νη-, πένθος), ἀπενθής, τὸ πένθος ἀφαιρῶν ἢ καταπραΰνων, «φάρμακον», Αἰγυπτιακόν τι φάρμακον, ὅπερ εἰς τὸν οἶνον ἐμβαλλόμενον εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ καταπαύῃ τὰς λύπας, δ 221 †. Κατά τινας τῶν νεωτέρων πρέπει ὡς τοιοῦτον νὰ ἐννοηθῇ τὸ ὄπιον καὶ κατ' ἄλλους ὁ καφές.

Νηπιάας, ἴδ. νηπιέη.

Νηπιαχεύω [. ⏑ ⏑ . .] (νηπίαχος) νηπιάζω, παιδαρίζω, Χ 502 †.

Νηπίαχος [. ⏑ ⏑ .], **ον**, (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ νήπιος), νήπιος, παιδάριον, παιδάκι, μωρόν, Ἰλ. Β 338 Δ 408, Π 263.

Νηπιέη, ἡ, (νήπιος) μόνον ἐν τῇ δοτ. ἑνικ. καὶ πληθ. νηπιέῃ, νηπιέῃσι καὶ αἰτ. πληθ. νηπιάας, κατ' ἐπικὴν ἔκτασιν ἐκ τοῦ συνῃρημένου νηπιᾶς, α 297. α') νηπιακή, παιδικὴ ἡλικία, Ι 491· β') νηπιακὸς ἢ παιδαριώδης τρόπος, παιδιά, παιδάρισμα, ἐν γένει ἀφροσύνη, μωρία, πληθ. «νηπιέῃσι» Ω 363, Υ 311, ω 469, «-νηπιάας ὀχέειν» = νηπιαχεύειν, α 297, ἴδ. καὶ τὴν ἑπομ. λ.

Νήπιος, ίη, ιον, (νη-πυ, im-pubes, puer) 1) κυρ. νήπιος, ἀνήλικος, μωρόν, Ι 440. αὐχνὸν τὰ «-νήπια τέκνα» καὶ ἐπὶ ζώων, Β 311, Λ 113. 2) τροπ. α') παιδαριώδης, μωρός, ἁπλοῦς, Α 38, Ε 406, Η 401, α 8 κ. ἀ., ὅθεν καὶ ἐπιτείνεται «-μέγα νήπ.» Π 46, ι 44· εἰς ἠπιωτέραν σημασίαν ἄκακος κεῖται περὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀγνοούσης τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος, Χ 445· β') ἀδύνατος (ὡσεὶ παιδίον), «-βίη» Λ 561. Κατ' ἄλλους α') ἀδύνατος, ἀσθενής, τρυφερός, β') πνευματικῶς, ἀδύνατος, μωρός.

Νήποινος, ον (νη-, ποινή), ἄνευ ἀποζημιώσεως ἢ ἐκδικήσεως, ἀνεκδίκητος, ἐπὶ προσώπων, Ὀδ. α 380, β 145.—Τὸ οὐδ.«-νήποινον» ὡς ἐπίρ. ἀτιμωρητί, ἀπλήρωτον, δωρεάν, «-ἀλλότριον βίον νήποινον ἔδουσιν» α 160, 337 κ. πλχ.

Νηπύτιος [. ⏑ ⏑ .], **ίη, ον** (νήπιος), νήπιος, ἀνήλικος, μωροῦδι, Ἰλ. Υ 200, 431· τροπ. παιδαριώδης, μωρός, ἁπλοῦς, Ν 292, Υ 244 κ. ἀ.

Νηρεύς, ῆος (νηρός, νᾶμα, nare Λατ.), ὁ, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γαίας, ἀνὴρ τῆς Δωρίδος καὶ πατὴρ πεντήκοντα ἢ κατ' ἄλλους ἑκατὸν θυγατέρων τῶν Νηρηΐδων, βασιλεὺς τοῦ Αἰγαίου πελάγους ὑπὸ τὸν Ποσειδῶνα. Παρὰ τῷ ποιητῇ καλεῖται μόνον «-ἅλιος γέρων» Σ 141. Τὸ δὲ ὄνομα κατὰ

πρῶτον ἀπαντᾶται Ὕ. Ἀπόλ. 319.

Νηρηΐς, ίδος, ἡ, ἀντὶ τοῦ **Νηρεΐς**, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἐν Ἰλ. μόνον πληθ. «αἱ Νηρηΐδες» Σ 38, 52. (|| . Ἐν τῇ καθομιλουμένῃ ἐσώθη οὐ μόνον τὸ ὄνομα Νεράϊδα καὶ πληθ. Νεράϊδες, ἀλλὰ καὶ ἡ πίστις παρὰ τῷ Ἑλλην. λαῷ εἰς ὄντα τινὰ γυναικεῖα ὑπεράνθρωπα, ὑδατόβια, ἐξόχου καλλονῆς, οὕτω καλούμενα· ὅθεν καὶ μετωνυμικῶς. Νεράϊδα καλεῖται ἡ πάγκαλος γυνή).

Νήρικος [. ⏑ .], ἡ, παλαιὰ πόλις τῶν Κεφαλλήνων τῆς πρώην μὲν χερσονήσου, μετέπειτα δὲ νήσου Λευκάδος, κατὰ Στράβωνα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς χερσονήσου, ω 377. Διορυχθέντος δὲ τούτου ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις ὑπὸ τῶν Κορινθίων, κατεστράφη, ὡς εἰκός, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἐκτίσθη ἡ Λευκάς. Ὁ Στράβ. 1, 3, 18. 10, 2, 8 ὀνομάζει αὐτὴν Νήριτον).

Νήριτον [. ⏑ .], τό, ὄρος κατάφυτον κατὰ βόρεια τῆς Ἰθάκης, Β 632, ι 22, ν 351, ἴδ. Νήιον. Κατὰ τὸν μῦθον ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τοῦ Νηρίτου.

Νήριτος [. ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰθάκου, ρ 207.

Νήριτος, ον, ἴδ. εἰκοσινήριτος.

Νησαίη, ἡ, (νῆσος), μία τῶν Νηρηΐδων, Σ 40.

Νῆσος, ἡ, (1. νέω), κυρ. ἡ νηχομένη γῆ, **νῆσος**, Β 108, α 50 κ. ἀ.

Νῆστις, ιος, ὁ, ἡ, (νη–, ἔδω) ὁ μὴ τρώγων (φαγών), **νηστικός**, Τ 156, 207, σ 370.

Νητός, ή, όν (νέω), **συσσωρευμένος, στοιβασμένος**, 6 338 †.

Νηῦς, ἀντὶ τοῦ **ναῦς** (νάω, νέω = νήχομαι) γεν. νηὸς καὶ κατὰ συστολὴν νεός, δοτ. νηί, αἰτ. νῆα καὶ νέα, ι 289 (ἔνθα κατὰ συνίζησιν λαμβάνεται ὡς μονοσύλλαβον), πληθ. ὀν. νῆες καὶ νέες, γεν. νηῶν, νεῶν, καὶ ναῦφιν, δοτ. νηυσί, νήεσσι, νέεσσι καὶ ναῦφιν, αἰτ. νῆας καὶ νέας, ἐπίρ. **νηάδε** (νῆάδε) εἰς τὸ πλοῖον, ν 19, **ναῦς, πλοῖον**, πολλαχ. τοῦ Ὁμ., ὅστις δύω εἴδη πλοίων μνημονεύει· α') **φορτηγά**, «φορτίδες» ι 323, καὶ β') **πολεμικά**, κατ' ἐξοχ. «νῆες» λεγόμενα. (Κατὰ τῶν νηῶν κατάλογον φέρουσιν ἑκάστη 50, τινὲς δὲ καὶ 150 ἄνδρας. Μέρη τοῦ πλοίου μνημονεύονται «τρόπις, πρῴρη, πρύμνη, ἰκρία, πηδάλιον, ἱστός, ζυγά» ὡς «ὅπλα» δὲ (ἄρμενα) τοῦ πλοίου τὰ «ἱστία, ἐρετμά, πείσματα, πρυμνήσια», ἴδ. τὰς λέξεις. — Τὸ ναυτικὸν στρατόπεδον, ὁ ναύσταθμος, παρ' Ὁμ. ἁπλῶς «νῆες», ἔκειτο μεταξὺ τῶν δύω ἀκρωτηρίων, τοῦ Σιγείου καὶ τοῦ Ροιτείου, ἴδ. μάλιστα Ξ 30 ἑξ., κατὰ δὲ τὸν Στράβωνα ἀπέχουσιν ἀλλήλων τὰ ἀκρωτήρια ταῦτα 60 στάδια. Ἐπειδὴ δὲ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ἐχώρει τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν πλοίων (1186 κατὰ τὸν κατάλογον), εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι ἦσαν τεταγμένα εἰς πολλὰς σειράς, πρβλ. Ξ 31, 35. Καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς εἶχε τὸ δεξιὸν κέρας πρὸς τὸ Σίγειον, ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ μέσον καὶ ὁ Τελαμώνιος Αἴας τὸ ἀριστερὸν κέρας πρὸς τὸ Ροίτειον, Λ 6—9. Μεταξὺ δὲ τῶν σειρῶν τῶν πλοίων ἦσαν αἱ «κλισίαι» (σκηναί). Ἅπαν δὲ τοῦτο τὸ στρατόπεδον ἦτο ὠχυρωμένον πρὸς τὴν Τροίαν διὰ χώματος καὶ τάφρου.

Νήχω καὶ **νήχομαι**, μέσ. ὡς ἀποθ. (νάω, 1. νέω), μέλ. νήξομαι, ε 364, **κολυμβῶ**· Τὸ ἐνεργ. Ὀδ. ε 375, 399, η 280· τὸ δὲ μέσ. η 276, ξ 352, ψ 233, 237.

Νίζω (νίγjω, νιβ) σχηματίζει τοὺς χρόνους του ἐκ τοῦ **νίπτω** (ἐξ οὗ παρ'

'Ομ. μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπονίπτομαι εὑρίσκεται, ἴδ. τὴν λ.), μέλ. νίψω, ἀόρ. α' ἀναύξ. νίψα, καὶ μέσ. νιψάμην, παθ. παρακ. νένιμμαι, Ω 419· νίπτω, πλύνω, «-δέπα, τραπέζας» Π 229, α 112, «τινά» τ 372· μετὰ δύω αἰτ. «-νίψας τινὰ πόδας» τ 376· ἀπονίπτω, ἀποπλύνω, «-ἱδρῶ ἀπό τινος» Κ 576, «-αἷμα ἀπό τινος» Λ 830. — Τὸ μέσ. νίπτομαι, μετ' αἰτ. «χεῖρας» Π 230, μ 336. (Τὸ χειρονίψιμον ἦτο σύνηθες εἰς τοὺς Ἕλληνας πρὸ τῶν σπονδῶν καὶ πάσης ἄλλης ἱερᾶς πράξεως, οἷον προσευχῆς, ἔτι δὲ καὶ πρὸ παντὸς γεύματος. ‖. Τοῦτο τὸ τελευταῖον καὶ μέχρι τῆς σήμερον διετήρησεν ὁ Ἑλλην. λαός), «χεῖρας ἁλός» ἐκ τῆς θαλάσσης, ὃ ἐ. θαλάσσιον ὕδωρ λαμβάνων, β 261· μετὰ δύω αἰτ. «-ἐκ ποταμοῦ χρόα ἅλμην» ἐκ τοῦ ποταμοῦ (λαμβάνων ὕδωρ) ἀποπλύνω τὴν ἅλμην ἀπὸ τοῦ σώματός μου, ζ 224. Παθ. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, «·περὶ δ' αἷμα νένιπται» (ὁ νεκρὸς τοῦ Ἕκτορος) εἶνε ἀπὸ τοῦ αἵματος περικεκαθαρμένος, Ω 419. Ἄνευ αἰτιατ. νίπτομαι, (ἐξυπακουομένου τοῦ «-χεῖρας»), Ω 305, α 138.

Νικάω [—...] (νίκη), παρατ. θαμιστ. α') πληθ. νικάσκομεν, λ 512, μέλ. νικήσω, ἀόρ. α') ἐνίκησα, παθ. ἀορ. μετοχ. νικηθείς. 1) ἀμετάβ. α') νικῶ, εἶμαι νικητής, ὑπερισχύω, Γ 71, λ 548 κ. ἄ., ὅθεν «-νικήσας» ὁ νικητής, Γ 255, 404 κ. ἄ., μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατὰ δοτ. «πυγμῇ» εἰς τὴν πυγμήν, Ψ 669, κατ' αἰτιατ. «-πάντα ἐνίκα», Δ 389, Ε 807· β') ἐν γένει ὑπερισχύω, εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερτερῶ, συνήθως μετὰ δοτ. «·μύθοισι» διὰ τῶν λόγων ἢ εἰς τοὺς λόγους, Σ 252, «-δόλοισι» γ 121, «-κάλλει» Ψ 247 κ. ἄ., ἀπολελ. «-τὰ χερείονα νικᾷ» Α 576, «·βουλὴ κακὴ νίκησε» κ 46· ὅθεν γ') ἐν δίκῃ νικῶ, κερδίζω τὴν δίκην, λ 548. 2) μεταβ. νικῶ, καταβάλλω τινά, σ 333 κ.ἄ., συνήθως μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατὰ δοτ. «-τινὰ μάχῃ», Π 79, «·πόδεσσι», Υ 410 κ. πλχ., «-πύξ» Ψ 634· ἐν γένει ὑπερβαίνω, «-τινὰ ἀγορῇ, κάλλεϊ» Β 370, Ι 130, «νόον νίκησε νεοίη» Ψ 604, «-ἦν περ κ' ἐθέλωσιν ἠῶ μίμνειν, οὔ τί με νικήσουσιν» καὶ ἂν μείνωσι μέχρι τῆς ἠοῦς, δὲν θὰ μὲ νικήσωσιν (εἰς τὴν ἀγρυπνίαν), ὃ ἐ. δὲν θὰ ἀποκοιμηθῶ, σ 319· μετὰ δύω αἰτιατ. «-εἵνεκα νίκης, τήν μιν νίκησα δικαζόμενος» ἕνεκα τῆς νίκης, τὴν ὁποίαν ἔλαβον κατ' αὐτοῦ, δικαζόμενος, λ 545.

Νίκη, ἡ, Α') νίκη, συνήθως ἐν μάχῃ, Γ 457, Η 26, ἐν δίκῃ, λ 544. Β') προσωποπ. ἡ Νίκη, ἡ θεὰ τῆς νίκης, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως, Ὑμ. 7, 4.

Νιόβη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Δίας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ἀμφίονος. Καυχηθεῖσα διὰ τὰ δώδεκα αὐτῆς τέκνα καὶ ἀποθρασυνθεῖσα καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Λητὼ ἐπὶ εὐτεκνίᾳ, πρῶτον μὲν ἐστερήθη αὐτὰ πάντα κατατοξευθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, εἶτα δὲ καὶ αὐτὴ μετεμορφώθη εἰς πέτραν, ω 602, 606. Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς τὴν μορφὴν πέτρας τινὸς σταζούσης ὕδωρ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰωνίας Σιπύλου, ἥτις καὶ μέχρι τοῦδε παρατηρεῖται καὶ ὁμοιάζει πρὸς καθημένην γυναῖκα, ἀπαραλλάκτως ὡς κατὰ τὴν ΜΑ. γωνίαν τῆς Ἀκροπόλεως παρατηρεῖται ἡ κεφαλὴ τοῦ Γλάδστωνος.

Νίπτρα (νίπτω), τίτλος τοῦ ἐκατοστοῦ... δίου τῆς ῥαψῳδίας τ 308 – 507 : ποδάνιπτρα τοῦ Ὀδυσσέως, ἡ ἀναγνώρισις

αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Εὐρυκλείας.

Νίπτω, ἴδ. νίζω.

Νιρεὺς [– .], **ῆος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Χαρόπου καὶ τῆς Ἀγλαΐας, ἐκ τῆς νήσου Σύμης, ὁ κάλλιστος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα πάντων τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀχαιῶν, Β 671 ἑξ.

Νίσα, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, Β 508, κατὰ Στράβ. 9, 2, 15, κώμη πλησίον τοῦ Ἑλικῶνος.

Νῖσος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρήτου, Δουλίχιος, πατὴρ τοῦ Ἀμφινόμου, π 395, σ 126.

Νίσσομαι=νέομαι, (νέσjομαι) μέλ. νίσομαι, Ψ 76, πορεύομαι, βαδίζω, ὑπάγω, Σ 566, «-πόλεμόνδε» Ν 186, Ο 577· ἰδίως ἀπέρχομαι «-ἐκ πεδίου» Μ 119, «-ἐξ Ἀΐδαο» Ψ 76· ἐπανέρχομαι «-οἴκαδε» δ 701, ε 19.

Νίσυρος [– – .], ἡ, νησίδιον μικρὸν τῶν νοτίων Σποράδων πλησίον τῆς Κῶ, τὰ νῦν Νίσυρος, Β 676.

Νιφὰς [⏑ .], **άδος** [⏑ .], ἡ, (σνιφ), τῆς χιόνος ἡ τούφα, ἥτις, ὅταν ἦνε μεγάλη, λέγεται τροπικῶς τολούπα, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. «-νιφάδες ταρφειαὶ» πυκναὶς τολούπαις, *Ιλ. Τ 357. Ὅθεν καὶ τίθεται ὡς εἰκὼν τοῦ πλήθους, Δ 222, «-χιόνος νιφ.» Μ 278. Τὸ αὐτὸ εἰκονίζει καὶ ὁ ἑνικός, Ο 170.

Νιφετὸς [⏑ . .]. ὁ, (νιφάς), τὸ χιονίζειν, χιονιά, δ 566.

Νιφόεις [⏑ . .], **εσσα, εν** (νιφάς), χιονώδης, χιονοσκεπής, ἐπὶ ὑψηλῶν ὀρέων, οἷον τοῦ Ὀλύμπου, Σ 616, τοῦ Τμώλου, Υ 285, «-Θρῃκῶν ὄρεα» Ξ 227, «-Κρήτης ὄρεα» τ 338, «ὄρος» Ν 754.

Νίφω [– .], ἐνεστ. ἀπαρεμ. νιφέμεν, χιονίζω, Μ 280 †.

Νίψα, ἀντὶ τοῦ ἔνιψα, ἴδ. νίζω.

Νοέω (νόος), μέλ. νοήσω, ἀόριστ. ἐνόησα καὶ νόησα. Α') Ἐνεργ. 1) ἀντιλαμβάνομαι· α') ἐπὶ τῆς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλήψεως, καὶ ἰδίως μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν «τινὰ ἢ τὶ ὀφθαλμοῖς ἢ ἐν ὀφθαλμοῖς» διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀντιλαμβάνομαι, ἑπομ. βλέπω, παρατηρῶ, Ο 422, Ω 294, Υ Ἀφρ. 180, «-ὀξὺ νοέω» ἀκριβῶς, ταχέως, ἀντιλαμβάνομαι, παρατηρῶ, Γ 374 κ. ἄ. πλχ. Ὅθεν πολλάκις συντάσσεται μετὰ τοῦ «-ἰδεῖν», οἷον «-τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε» Λ 599, ν 318 κ. ἄ. (ἔνθα τὸ μὲν «-ἰδεῖν» σημαίνει τὸ προσβλέπω, κυττάζω, τὸ δὲ «νοῆσαι» τὸ παρατηρῶ, βλέπω), καὶ μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς «-τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν Τρῶας» Μ 143 κ. ἄ. πλχ. β') ἰδίως (διὰ τοῦ πνεύματος), ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, συχνὰ παρ' Ὁμ., ἐν. θυμῷ, φρεσί, μετὰ φρεσί, ἐν φρεσί», ἑπομένου τοῦ «-ὅπως» Κ 224 ἢ «ὡς» Υ 264, χ 32. 2) διανοοῦμαι σκέπτομαι, φρονῶ, Ι 537 κ. ἄ., «-οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω» δ 148, «-οὐ ν. πρόσσω καὶ ὀπίσσω», Α 343 (‖ .Ἴσως καὶ ἐνταῦθα τὸ «-νοέω» κεῖται εἰς τὴν πρώτην σημασίαν, καὶ ἡ φράσις ὅλη εἶνε παροιμιώδης, ἀναλογοῦσα εἰς τὴν τῆς καθομιλουμένης, ,,δὲν βλέπει οὔτε 'μπρὸς οὔτε 'πίσω'—νὰ βλέπῃς καὶ 'μπρὸς καὶ 'πίσω''), «-οὐκ ἐνόησα ἄψορρον καταβῆναι» δὲν ἐσκέφθην (ὅ ἐ. ἐλησμόνητα) νὰ καταβῶ πάλιν, λ 62 (πρβλ. κ 557)· πολλάκις καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν συντάσσεται μετὰ τῶν δοτ. «φρεσί, θυμῷ κ. ἄ.». Ἡ μετοχὴ ἐνίοτε λαμβάνεται ὡς ἐπίθετον, περιεσκεμμένος, συνετός, πεφυλαγμένος, Α 577, σ 170 κ. ἄ. 3) ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, «-νόον» γνώμην, Ι 104, «-μῦθον» Μ

232, «-νόημα» β 122, «-ἄλλο» β 382, Ψ 140 κ. ἀ., μετ' ἀπαρμφ. διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοῦν, σκοπεύω, Ε 665, Χ 235 κ. ἀ. Β') Μέσ. μόνον ἐν τῷ νοήσατο μάστιγα ἑλέσθαι» Κ 501.

Νόημα, ατος, τό, (νοέω), α') διανόημα. ὡς παρομοίωμα τῆς ταχύτητος, η 36, 'Υ. 'Απ. 186· β') σκοπός, ἀπόφασις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ., Κ 104, β 121 κ. πολ.· γ') διάνοια, νοῦς, σ 215, υ 346, ὅθεν σύνεσις, φρόνησις, Τ 218, ν 330· δ') φρόνημα, γνώμη, διάθεσις, η 292, υ 82.

Νοήμων, ον, γεν. **ονος** (νοέω) νοήμων, φρόνιμος, 'Οδ. β 282, γ 133, ν 209.

Νοήμων, ονος, ὁ, 1) εἷς τῶν Λυκίων, Ε 678. 2) εἷς τῶν εὐγενῶν Πυλίων, Ψ 612. 2) υἱὸς τοῦ Φρονίου κάτοικος τῆς 'Ιθάκης, β 386, δ 630.

Νόθος, η, ον (ἀνέθω), νόθος, ὁ μὴ ἐκ νομίμου γάμου γεννηθείς, τοὐναντίον τοῦ «-γνήσιος», 'Ιλ. Λ 102, «-κούρη νόθη» Ν 173.

Νομεύς, ῆος, ὁ, (νέμω), ποιμήν, βοσκός, ἐν γένει Σ 525, π 3 κ. ἀ., «-ἄνδρες νομῆες» Ρ 65, ρ 214, 246, υ 175.

Νομεύω (νομεύς), 1) ποιμαίνω, βόσκω, «-μῆλα» ι 336, κ 85. 2) παρασκευάζω, παρέχω νομήν, «βουσὶ νομούς» 'Υ. 'Ερμ. 492.

***Νομή** (νέμω), βοσκή, τόπος πρὸς βοσκήν, Βατρ. 59.

***Νόμιος, ον**, ὁ τὰς νομὰς ἐφορεύων, «-ν. θεός» ἐννοεῖται ὁ Πάν, 'Υμ. 18 (19), 5.

Νομίων [. – .], **ονος**, ὁ πατὴρ τοῦ 'Αμφιμάχου, κάτοικος τῆς Καρίας, Β 871.

Νομόνδε, ἐπίρ., εἰς τὴν βοσκήν, Σ 575, ι 438. 'Εκ τοῦ

Νομός, ὁ, (νέμομαι). Α') νομή, βοσκή, δ ἐ. α') τόπος βοσκῆς, βοσκότοπος, λειβάδι «-ἵππων» Ζ 511 κ. ἀ., «-ὕλης» δασώδης βοσκή, δάσος ἔνθα βόσκουσι τὰ θηρία, κ 159· β') βοσκή, φορβή, τροφὴ τῶν ζώων, «γλυκερός» 'Υ. 'Ερμ. 198. Β') διανομή, τροπικ. «-ἐπέων πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα» πολλὴ ἡ διανομή, ἀμοιβή, ἀνταλλαγὴ τῶν λόγων ἐδῶθεν καὶ ἐκεῖθεν, ἤ ἐ. ἀποδίδουσι τόσους λόγους, ὅσους λαμβάνουσι Υ 249.

***Νόμος**, ὁ, (νέμω), ἔθιμον, συνήθεια, νόμος, μόνον ἐν τῷ «νόμοι ᾠδῆς», μέλη, σκοποὶ τῆς ᾠδῆς, 'Υ. 'Απ. 20.

Νόος, ὁ, (γινώσκω) συνηρ. **νοῦς**, μόνον κ 240, κυρ. ἡ δύναμις τῆς πνευματικῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς θελήσεως ἔτι δὲ τὸ προϊὸν τῆς ἐνεργείας αὐτῆς· ὅθεν 1) νοῦς, φρόνησις σύνεσις, γνῶσις, Ο 461, 643, υ 366, «-πολυκερδής» ν 255, «νόος ἔμπεδος ἦν» ὁ νοῦς ἦτο σταθερός Λ 813, «-νόῳ καὶ βουλῇ» μὲ νοῦν καὶ μὲ σκέψιν, γ 128, «-νόῳ» μὲ νοῦν, μὲ γνῶσιν, ζ 320 κ. ἀ. 2) ψυχή, καρδία, «-κεῦθε νόῳ» κρύπτει εἰς τὴν ψυχήν σου, Α 363, «-χαῖρε νόῳ» θ 78 κ. ἀ., ἰδίως φρόνημα, ἦθος, ψυχικὴ διάθεσις, γνώμη, «-ἀνθρώπων νόος» α 3, «-τοῦτον ἔχει νόον» ἔχει ταύτην τὴν διάθεσιν, τοῦτο τὸ φρόνημα, ταύτην τὴν ἀπόφασιν, β 124, 281, «-ν. αἰνέσιμος» ε 190, «-ἀκήλητος» κ 329, «-θεουδής, ἀπηνής, ἀεικής», ἴδ. τὰς λ. 3) γνώμη, σκοπός, ἀπόφασις, Β 192, «-νόον νοεῖν» Β 291, Ι 104, «-βουλεύειν» ε 23, «-νόον καταλέξαι» δ 256, ξ 490, συνδυάζεται μετὰ τοῦ «-μῆτις» Η 447, Ο 509.

Νόσος, ἡ, ἴδ. νοῦσος.

Νοστέω (νόστος), μέλ. νοστήσω, ἀόρ. ἀναύξ. νόστησα· α΄) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, εἰς τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα, «-οἴκαδε, ἐκ Τροίης» Δ 103, Σ 60, Ν 232, «-δόμονδε, Ἰθάκηνδε, ἐς πατρίδα» α 83, 163, 299, Ψ 145, «-δεῦρο» ω 405. Τὸ δὲ δ 619 καὶ ο 119, «-δθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψε κεῖσέ με νοστήσαντα» πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ κατὰ τοὺς νεωτάτους ἑρμηνευτὰς βραχυλογικῶς: ὅτε ὁ οἶκός του μὲ ἐσκέπασεν ἐλθόντα ἐκεῖσε κατὰ τὸν νόστον μου, κατὰ τὴν εἰς τὰ ἴδια ἐπάνοδόν μου. Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσιν ἁπλῶς ἐλθόντα τὸ «-νοστήσαντα», ἴδ. νόστος· β΄) ἰδίως εὐτυχῶς ἐπανέρχομαι ἔκ τινος ἢ ἀπαλλάττομαί τινος, «-ἐκ πολέμοιο» Ρ 239, «ἐκ πυρός» Κ 247.

Νόστιμος [. ‿ .], **ον** (νόστος) εἰς τὸν νόστον ἀνήκων, ὅθεν α΄) «-νόστ. ἦμαρ» ἡμέρα τῆς οἴκαδε ἐπανόδου, περιγραφὴ ἀντὶ τοῦ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν πατρίδα, ἐπάνοδος, Ὀδ. α 9, 354 κ. ἀ. β΄) νόστου ἐπιδεκτικός, ὁ δυνάμενος ἢ μέλλων νὰ ἐπιστρέψῃ, δ 806, τ 85, υ 33.

Νόστος, (νέομαι) ὁ, ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, ἰδίως εἰς τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα, Β 155, γ 132 κ. ἀ., μετὰ γενικ. τοῦ προσώπου «-Ὀδυσῆος, Ἀχαιῶν» α 87, 326, β 360, ἢ τοῦ τόπου εἰς ὃν ἐπιστρέφει τις, «-Ἀχαιίδος» ψ 68, καὶ μετὰ προθ., οἷον «-νῆας ἔπι» εἰς τὰς ναῦς, Κ 509. Τὸ δὲ ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης» δὲν σημαίνει τὸ τέρμα τῆς ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ τὸ ὑπεράνω τῶν νώτων τῆς θαλάσσης, γ 142. Τὸ χωρίον ε 344, ἔνθα ἡ Ἰνὼ συμβουλεύει τὸν ἐπὶ τῆς σχεδίας πλέοντα Ὀδυσσέα, «-χείρεσι νέων ἐπιμαίεο νόστου γαίης Φαιήκων» καταδεικνύει τὴν περίπτωσιν, ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ μετέπειτα παρὰ Πινδάρῳ καὶ τοῖς τραγικοῖς οὐχὶ σπανία σημασία τῆς προσελεύσεως ἢ ἀφίξεως, ὅθεν ἑρμηνεύεται: κολυμβῶν διὰ τῶν χειρῶν προσπάθει νὰ φθάσῃς εἰς τὴν χώραν τῶν Φαιάκων.

Νόσφι, (νῶτον) πρὸ φωνήεντος δὲ καὶ εἰς σχηματισμὸν θέσει μακρᾶς συλλαβῆς **νόσφιν**, καὶ κατ' ἔκθλιψιν τοῦ ι **νόσφ'**, οἷον Υ 7. 1) Ἐπίρ. κυρίως εἰς τὰ νῶτα, ὀπίσω, εἶτα χωρίς, χωριστά, μακράν, Ὁμηρ. πλχ., «-νόσφι κιών» ἀπελθών, ἀπομακρυνθείς, Ξ 440, «-ν. ἀπάγω» ἀπάγω μακράν, δ 289· σημαίνει δὲ καὶ τὸ παράμερα, πλαγίως, «-ν. ἰδών» ἀποστρέψας τὸ βλέμμα, τὸ πρόσωπον, ρ 304, κατὰ μέρος, κατ' ἰδίαν, Ρ 408, Ω 583, «-νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο» Ε 322, Κ 416, Ο 244, «-ἀπὸ νόσφιν» Ὑ. Δήμ. 304. 2) Πρόθ. μετὰ γενικ. α΄) συνήθως ἐπὶ τόπου, μακράν, χωρίς, «-ἐτάρπιν» Α 349, «-πολέμοιο» Ζ 433 κ. ἀ. β΄) ἄνευ, ἐκτός, πλήν, «-νόσφι Ποσειδάωνος» α 20, «-θεῶν» Μ 466, πρβλ. Υ 7. γ΄) μεταφ. «-νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύει» μεμονωμένος τῶν Ἀχαιῶν βουλ., ἢ ἰ. διαφόρως παρὰ τοὺς Ἀχαιούς, Β 347, «-νόσφι Δήμητρος» ἐν ἀγνοίᾳ καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς Δήμ. 4.

Νοσφίζομαι, (νόσφι) μέσ., μόνον ἐν τῷ ἀόρ. α΄ νοσφισάμην καὶ σσ, καὶ ἐν τῷ παθ. ἀορ. νοσφισθείς, -εῖσα, λ 73, Ὑ. Δήμ. 92, ἀπομακρύνομαι. 1) κυρ. τοπικῶς, ἀποχωρίζομαι, ἀπέρχομαι, ἀπολελ., λ 73, 425· α΄) μετὰ γεν. «-πατρός» ψ 98· β΄) μετ' αἰτ. ἀπομακρύνω τι ἐμαυτοῦ, ἐγκαταλείπω, «-δῶμα» χ 77, 104, «-δρεα» τ 339, «-παῖδα» δ 263· ὡσαύτως καὶ ὁ παθ. ἀόρ. «-νοσφισθεῖσαι θεῶν ἀγορήν» Ὑ. Δήμ. 92. 2) μεταφ. ἐπὶ φρονή-

ματος, ἀπομακρύνομαι, ἀποτρέπομαί τινος, ἀπορρίπτω τι, Β 81, Ω 222.

Νοτίη, ἡ, οὐσιαστ.. νοτία, νοτιά, ὑγρασία, πληθ. βροχή, Θ 307 †. Κυρίως θηλ. τοῦ νότιος.

Νότιος, ἰη, ιον, (νότος) νότιος, ὑγρός, «-ἱδρώς» Λ 811. Ψ 715, «-τὸ νότιον» κυρ. ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν παραλίαν ὕδατος, ὅρμος, δ 785, θ 55, πρβλ. **ὑψοῦ**.

Νότος, ὁ, ὁ νότιος ἢ μᾶλλον νοτιοδυτικὸς ἄνεμος, Νότος, Β 145. Αὐτὸς πρὸ πάντων ἐπιφέρει νοτίαν, ὑγρασίαν, Γ 10. Λ 306 (πρβλ. **νοτίη, νότιος**), καὶ μετὰ τοῦ Ζεφύρου εἶνε ὁ θυελλωδέστατος ἄνεμος, μ 289.

Νοῦς, ὁ, ἴδ. νόος.

Νοῦσος, ἡ, ἀντὶ τοῦ **νόσος** (ὅπερ εὑρίσκεται Ὑμ. 15, 1), νόσος, ἀσθένεια, ἀρρώστια, Α 10, ε 395, ο 408.

Νύ [⏑], **νύν** [⏑], (nun γερμ.) μόριον ἐγκλιτικόν, οὐχὶ χρονικόν. Συνήθης εἶναι α') ἡ σημασία τῆς ἀκολουθίας, συνεπείας, ὁποία τοῦ τώρα τῆς καθομιλουμένης, ἰδίως δὲ ἡ τῆς αἰτιολογικῆς συνεπείας καὶ τοῦ συμπεράσματος· β') διὰ τοῦτο, βεβαίως, τότε, ἑπομένως ἢ ἂν τὸ συμπέρασμα γίνηται ἐξ εἰκασίας, τότε θαρρῶ, ἑπομένως πιστεύω. Πολλάκις, ὅμως οὐδ' ὅλως μεταφράζεται ἢ τίθεται εἰρωνικῶς, «-ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος (Ἀπόλλων)· οἱ δέ νυ λαοὶ θνῆσκον» οἱ δὲ λαοί, ὡς ἦτο ἑπόμενον ἀπέθνησκον, Α 382, «-καί νύ κεν ᾔια πάντα κατέφθιτο» καὶ βεβαίως, ἢ φυσικῷ τῷ λόγῳ (ἕνεκα τῆς μακρᾶς νηνεμίας), δ 363, «-τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται—: πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ» σύζυγός της βεβαίως (ἢ πιστεύω) θὰ γείνῃ, ζ 277 κ. ἀ. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ τῆς α 60, «-οὐδέ νύ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ» οὐδὲ κἂν συγκινεῖται ὁπωσοῦν διὰ τοῦτο (διότι ὁ Ὀδυσ. θέλει νὰ ἀποθάνῃ κτλ.) ἡ καρδία σου. Ὡσαύτως καὶ τὸ Ο 553, ὅπου τὸ «-νύ» ἀναφέρεται εἰς τὸ ἑπόμενον «-ἀνεψιοῦ κταμένοιο». Ὅθεν συνδυάζεται μετὰ τοῦ Τῷ, οἷον «-τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἧμιν (ἔσσεται)» διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἦνε, πιστεύω—ἢ δὲν πιστεύω νὰ ἦνε ὠφελιμώτερον εἰς ἡμᾶς, Η 352, «-θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι» θνητὸς δὲ εἶσαι βέβαια καὶ σύ, Π 622· ὡσαύτως «-σὺ νύ τ' (= τοι) ἀοιδοὶ αἴτιοι» α 347, «-ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι» διότι, ὡς φαίνεται, κτλ., ξ 359, Τὸ εἰκαστικὸν Νύ, ἐπιτείνεται διὰ τοῦ Πού, «-νύ που» δ 110, β 320 κ. ἀ. Τὸ δὲ βεβαιωτικὸν ἢ συμπερασματικὸν διὰ τοῦ Τοί, ἢ Πέρ, οἷον «-ἐπεί νύ τοι» Α 416 κ. ἀ., «-ἐπί νύ περ» β 327.—Πολλάκις τίθεται εἰς ἐρωτήσεις ἤ τοι συμπέρασμα ἐν ἑαυταῖς περιεχούσας ἢ ὡς ἐκ τῶν προηγουμένων ἢ ἐκ τῶν περιστάσεων προκαλουμένας, λοιπόν, «-τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο;» διὰ τί λοιπόν—; α 62. «-τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα;» πρὸς τί λοιπόν—; Α 414, πρβλ. Δ 31, Ρ 469. «-οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν, οἵ κεν κτλ;» Κ 165. «-οὔ νύ τ' Ὀδυσσεύς.... χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων», α 60 κ. ἀ. — Πρβλ. δὲ καὶ τὴν λ. **νῦν**.

Νυκτεγερσία, ὠνομάζετο ἡ ῥαψῳδία Κ τῆς Ἰλιάδος ἢ ἄλλως Δολώνεια λεγομένη.

Νυκτερίς, ἴδος, ἡ (νύξ, νύκτερος), νυκτερίς, νυκτερίδα, Οδ. μ 433, ω 6.

Νύμφη, ἡ, κλητικ. νύμφα (Λατινικὸν nubo). α') κυρίως ἡ νύμφη, (ἥτις ἐγκεκαλυμμένη προσάγεται εἰς τὸν νυμφίον), Σ 492. β') πᾶσα νέα γυνή,

ι 590· μετὰ οἰκειότητος δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικὸς πρὸ πολλοῦ ἤδη ὑπανδρευμένης, οἷον τῆς Ἑλένης καὶ Πηνελόπης «νύμφα φίλη» Γ 130, δ 743.

Νύμφη, (συγγ. nimbus nubes) ἡ γυναικεία θεότης κατωτέρας τάξεως. Αἱ Νύμφαι κατοικοῦσι νήσους, ὄρη, δάση, πηγάς κ. τ. τ., Υ 8, 9· ὅθεν παρ' Ὁμ. εὑρίσκεται «Νύμφη νηΐς» ἴδ. τ. λ., «Νύμφαι ὀρεστιάδες», ἴδ. τ. λ., «Ν. ἀγρονόμοι» ἀγροτικαί, αἵτινες καὶ συμπαίζουσι μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ζ 105. Εἶνε δὲ θυγατέρες τοῦ Διός, Ζ 420, γεγεννημέναι ἐκ κρηνῶν, ἀλσῶν καὶ ποταμῶν, κ 350, ὑπηρετοῦσιν ἄλλας θεάς, ζ 105, κ 348 καὶ τιμῶνται διὰ θυσιῶν ἐν σπηλαίοις, ξ 435 ἑξ.

Νυμφίος, ὁ, (νύμφη), ὁ νυμφίος, γαμβρός, ἔτι δὲ καὶ ὁ πρὸ μικροῦ γενόμενος νυμφίος, νεόγαμος, νεόπανδρος καὶ οὕτω μόνον εὑρίσκεται παρ' Ὁμ., Ψ 223, η 65.

Νῦν, ἐπίρ. (nunc) 1) χρονικ. τώρα, α') οὐ μόνον ἐπὶ ἀμέσου καὶ ἀκριβῶς ἐνεστῶτος χρόνου, «ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα» Α 27 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μακροτέρου καὶ διαρκεστέρου, «οἳ νῦν βροτοί εἰσι» οἱ τωρινοὶ ἄνθρωποι, δηλ. τῆς ἐποχῆς μας, Α 272 κ. ἀ., «νῦν ἡμέρη ἥδε» ἡ σημερινὴ ἡμέρα, Θ 541, Ν 828, «νῦν δή» τώρα δά, οἷον «νῦν δή σε ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι. . . βροτοῖσιν» τώρα δά, καθὼς βλέπω, θέλουσι κλ., Β 284, Ν 98 κ. ἀ., τώρα τέλος, πάντων, Ω 641, «νῦν αὖ» τώρα πάλιν, συχνὸν παρ' Ὁμ. ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, πλὴν ἐν τῇ Ρ 487, 672, Φ 82, Χ 436· β') ἐπὶ μικρὸν παρελθόντος χρόνου, τώρα, τώρα δά, πρὸ ὀλίγου, Γ 439, Ν 772, α 43, 166, 182· γ') ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος, τώρα, εὐθύς, ἀμέσως, Ε 279, Υ 307, α 200. 2) μεταφ. εἰς ἔνδειξιν ὅτι πρᾶξίς τις εἶνε ἀκολουθία ἢ συνέπεια ἄλλης πράξεως ἢ τῶν ἐπελθουσῶν περιστάσεων, λοιπόν, τώρα, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, «ἀλλ' ἴθι νῦν» Κ 175, «μή νύν μοι νεμεσήσετε» Ο 115· Ἰδίως τὸ «νῦν δέ» τώρα ὅμως σημαίνει ὅτι ἐπῆλθε γεγονός τι ἀπροσδόκητον καὶ ἀπευκταῖον, οἷον «αἴθ' ὄφελες ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι—νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς ἔπλεο» Α 417, «εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα, πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι —νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον» α 166· πρβλ. Β 114, ε 312 κ. ἀ. (Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὴν χρῆσιν ταύτην ὡς εἶδός τι βραχυλογίας καὶ ἐκλαμβάνουσι τὸ «νῦν» χρονικῶς, π. χ. τὸ Φ 281 «νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι» ἑρμηνεύουσι: τώρα ὅμως βλέπω ὅτι ἦτο εἱμαρμένον νὰ ἀποθάνω θλιβερὸν θάνατον). Ἀντὶ τοῦ «νῦν» εἰς τὴν 2) σημασίαν κεῖται τὸ συνεσταλμένον «νύν» (ἴδ. νύ), ἐν τῷ «δεῦρό νυν» Ψ 485.

Νύξ, κτός, ἡ, (nox), 1) νύξ, νύχτα, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ χρόνου τῆς νυκτός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὅλης τῆς νυκτὸς ὡς μονάδος. Ὁ Ὁμ. διαιρεῖ τὴν νύκτα εἰς τρία μέρη, Κ 253, μ 312, «νύκτα φυλάσσειν» διὰ νυκτὸς φυλάττειν, Κ 312, ε 466, «νύκτας ἰαύω» τὰς νύκτας κοιμῶμαι, Ι 325, ε 154, πρβλ. γ 151, «δύω, τρεῖς νύκτας» ε 388, ι 74, «διὰ νύκτα» διὰ νυκτός, ἐν καιρῷ νυκτός, τ 66 κ. ἀ. Ὡσαύτως «ἀνὰ νύκτα» Ξ 80, «ἐπὶ νυκτί» Θ 529, καὶ μόνον γεν. «νυκτός» ν 278, «νυκτὶ πείθεσθαι» πείθομαι εἰς τὴν νύκτα, παύω τι ἔργον, Η 282. 2) τὸ νυκτερινὸν σκότος, καὶ ἐν γένει σκοτάδι, νύχτα, Ε

23, 310. N 425· ἔθεν «ν. ὀλοὴν λ 19. Ἰδίως α') κατὰ μεταφ. λιποθυμία, θάνατος, E 659, N 580 κ. ἀ., «τάδε νυκτὶ εἴσχειν τὰ θεωρεῖ ὡς νύκτα, τὰ φοβεῖται ὡς τὸν θάνατον, υ 362· β') ὡς εἰκὼν τοῦ φόβου περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, «νυκτὶ ἐοικὼς» A 47. πρβλ. μ 463. — B') προσωποπ. Νύξ, κτός, ἡ, θεὰ τῆς νυκτός, Ξ 258 — 261. (Κατὰ τὸν Ἡσίοδον Θεογον. 123 θυγάτηρ τοῦ Χάους, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἐρέβους τὸν Αἰθέρα καὶ τὴν Ἡμέραν, μήτηρ τοῦ Ὕπνου, τοῦ Θανάτου κ. ἄ.).

Νυὸς [⏑ .], ἡ, (σνυσὸς Λατιν. nurus, Γερμαν. Schnur) 1) νύμφη, νύφη, ὅ ἐ. γυνὴ τοῦ υἱοῦ, X 65, γ 451 κ. ἄ. 2) γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ, ἢ ἄλλου στενοῦ συγγενοῦς, Γ 49. «νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων» ἔνθα ἐννοεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς τοῦ Μενελάου, *Υ. Ἀφρ. 136.

***Νῦσα**, ἡ, δασῶδές τι ὄρος, ἐν ᾧ κατὰ τὸν μῦθον ἀνετράφη ὁ Διόνυσος ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, κατ' ἀρχὰς μὲν φανταστός τις τόπος, ἔπειτα ὅμως μνημονεύονται πολλὰ ὄρη τε καὶ πόλεις τοῦτο τὸ ὄνομα φέρουσαι, ὧν ἀρχαιοτάτην ὑπὲρ ἑαυτῆς μαρτυρίαν ἔχει ἡ Θρᾳκικὴ Νῦσα (ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.). Μία μνημονεύεται ὡς πόλις τῆς Αἰγύπτου, *Υμ. 26, 8· ἄλλη δέ τις ἄγνωστον ποίας χώρας, *Υμ. 25, 5.

Νυσήιον [— . ⏑ .], τὸ (ἐξυπακ. ὄρος, ἴδ. τὴν προηγ. λ.), ὡς εἰκάζεται ὄρος τῆς Θρᾴκης ἢ ὀρεινός τις λειμὼν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἠδωνῶν, Z 133.

***Νύσιον** [— ⏑ .] **πεδίον**, τό, (Νῦσα), ἐν Ἀσίᾳ, *Υ. Δήμ. 17, πρβλ. Ἀπολλοδ. 3, 4, 3. Ἄλλοι μεταθέτουσιν αὐτὸ εἰς τὸ χωρίον τῆς Βοιωτίας Νῦσαν καὶ ἄλλοι εἰς τὴν Φωκίδα.

Νύσσα, ἡ, (νύσσω) 1) καμπτήρ, λίθος τις ἐν τῇ ἑτέρᾳ ἄκρᾳ τοῦ σταδίου, περὶ ὃν ἠναγκάζετο ὁ ἀγωνιστὴς νὰ κάμψῃ τὸ ἅρμα ἵνα διελάσῃ πάλιν κατ' ἀντίστροφον διεύθυνσιν τὸ διάστημα τοῦ σταδίου μέχρι τῆς ἀφετηρίας, ἥτις εἶνε καὶ τὸ τέρμα τοῦ ὅλου δρόμου, Ψ 332, 338. 2) Ἡ διὰ τοιούτου πάλιν λίθου σημαινομένη ἀφετηρία, τὸ ὁρμητήριον τοῦ ἀγωνιστοῦ, Ψ 758, θ 121. (Ὠνομάσθη δὲ οὕτως διότι περὶ τὸν λίθον ἐκεῖνον μάλιστα νύσσονται, ὅ ἐ. κεντοῦνται οἱ ἵπποι).

Νύσσω, ἀόρ. α' ἀναύξητ. νύξα· α') ὠθῶ, κουντῶ, «χαίρεσιν ἀσπίδα» Π 704. «ἀγκῶνι νύσσω τινά» διὰ τοῦ ἀγκῶνος κινῶ, ξ 485 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.)· β') δι' ὀξέος τινὸς (σουβλεροῦ) ὀργάνου κεντῶ, «ξίφεσιν καὶ ἔγχεσιν» N 147 κ. ἄ., «τινά» κεντῶ, καρφώνω, πληγώνω, E 46, M 395, «τινὰ κατὰ χεῖρα» Λ 252, «τὸν δὲ... μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ νύξε» κατὰ (εἰς τὸ) μέτωπον τὸν ἐκάρφωσε, Λ 96· γ') διαπερῶ, διατρυπῶ, «σάκος» H 565.

Νῶ, ἴδ. νῶι.

Νωθής, ές, (νη-ὄθομαι) νωθρός, δυσκίνητος, ὀκνηρός, δυσπειθής, «ὄνος» Λ 559 †.

Νῶι, (nos) τῆς προσωπ. ἀντωνυμίας δυϊκὴ ὀνομαστ., ἡ δὲ γεν. καὶ δοτ. εἶνε **νῶιν**, ἡ αἰτ. **νῶι** ἀμφότεροι ἡμεῖς, Π 99, E 219, ο 475.

Νωΐτερος, έρη, ερον, ἀμφοτέρων ἡμῶν, ἡμῶν τῶν δύω, O 38, μ 185.

Νωλεμές, (νη-ὀρεμές, ἠρέμα) ἐπίρ. ἢ μᾶλλον κυρ. οὐδέτερον τοῦ ἀχρήστου ἐπιθέτου: νωλεμής, ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως, διηνεκῶς· συνήθως συνδυάζεται μετὰ τοῦ «αἰεί», οἷον «νωλεμὲς αἰεί» Ὅμ. πλχ. (πάντοτε ἐν τέλ. στίχ.). Ἀλλὰ καὶ χωριστὰ τίθεν-

ται τὰ δύω ἐπιρ., «-αἰεὶ—νωλεμές» Ρ 413, καὶ μόνον τὸ «-νωλεμές» Ξ 58.

Νωλεμέως, ἐπίρ. α') = **νωλεμές**, ἀδιαλείπτως, Δ 428, Ν 3, λ 412· β') σταθερῶς, ἐπιμόνως, δ 288, ι 435, μ 437, υ 24 καὶ Ε 492, «-νωλ. ἐχέμεν» καρτερικῶς ἀντέχειν, ἐπιμένειν.

Νωμάω, ἐκτενέστερος τύπος τοῦ νέμω, ἀόρ. α' ἀναύξ. νώμησα. 1) [διαδίδωμι], διανέμω, μοιράζω, ἰδίως τὰς μερίδας ἐν ταῖς θυσίαις καὶ ἑστιάσεσι, τινί, Α 471, γ 340 κ. ἀ. 2) ὡς καὶ τὸ **νέμω**, α') κινῶ, διευθύνω, ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων μελῶν, «-πόδας καὶ γούνατα» Κ 358, Ο 269, Χ 24, 144· β') ἐπιδεξίως κινῶ, μεταχειρίζομαι, κυβερνῶ, διέπω, «-σκῆπτρον» Γ 218, «-ἔγχος, βῶν» Ε 594, Η 238, «-οἴηια» μ 218, «-πέδα νηός» κ 32, «-ἄλεισον» χ 10. 3) τροπικ. ἐπὶ πνευματικῆς κινήσεως, «-νόον ἐνὶ στήθεσσι» ἀνακινῶ, ἀναστρέφω βουλήν τινα ἐν τῇ ψυχῇ, ὅ ἐ. ἀναλογίζομαι, διαλογίζομαι, διανοοῦμαι, ν 255, «-κέρδεα ἐνὶ φρεσίν», σ 216, υ 257. — Ἐν τῷ Ὕμ. Δήμ. 373 αἱ λέξ. «ἀμφὶ ἑ νωμήσας» ἑρμηνεύονται διαφοροτρόπως: παραγαγὼν αὐτὴν κατὰ μέρος πρὸς ἑαυτόν, „ἀφ' οὗ τὴν ἐτράβηξε παράμερα“ (ἴδ. ἀμφὶ καὶ ἀμφίς)· ἤ: διαιρέσας αὐτὸν (τὸν κόκκον) εἰς δύω· τέλος καθ' ἑαυτὸν διανοηθείς.

Νώνυμος [. ᴗ .], **ον**, (νη-, ὀνυμανός, ἐκ τοῦ ὀνομαίνω) καὶ **νώνυμνος**, ὅταν ἦνε ἀνάγκη θέσει μακρᾶς συλλαβῆς, Μ 70, Ν 227, Ξ 70, α 222, ἀνώνυμος, ἄγνωστος, ἀφανής, ἄδοξος, ν 239, ξ 182. (‖. Τὸ ν τοῦ δευτέρου τύπου δὲν εἶνε οὕτως ἁπλῶς χάριν τῆς θέσει μακρᾶς συλλαβῆς παρένθετον, ἀλλ' εἶνε στοιχεῖον τῆς ἀρχαιοτάτης ῥίζης, Λατ. nomen, Γερμ. Namen, ἥτις ἐν τῷ ὄ-νομ-α, καὶ τῷ ἑτέρῳ τύπῳ νώ-νυμ-ος ἐλεπτύνθη).

Νῶροψ, **οπος**, (nero) ἀνὴρ ὁ, ἡ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματικοὺς στιλπνός, λαμπρός, ἐξαστράπτων, πάντοτε ἐπίθετον τοῦ χαλκοῦ (ἐπὶ ἀμυντικῶν ὅπλων, θώρακος, ἀσπίδος κ.τ.τ.), Β 578, Ν 406 κ. πολλαχ., ω 467, 500 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

Νωτάκμων, **ονος**, ὁ, ἡ (νῶτος, ἄκμων), ὁ σκληρὸς (ὡς ἄκμονα ἔχων) τὰ νῶτα, οἱονεὶ ἀμμονοπλάτης, Βατρ. 296.

Νῶτος, ὁ, ἢ τὸ **νῶτον**, (παρ' Ὁμ. τὸ γένος ἀδιάγνωστον), πληθυντ. τὰ νῶτα 1) κυρ. α') ὁ νῶτος, ἡ ῥάχη, ἡ πλάτη, ἀνθρώπων καὶ ζώων, Β 765 κ. ἀ., ρ 463· συνήθως κατὰ πληθ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἑνικ., Β 308, Υ 414 κ. ἀ., «-μετὰ νῶτα βάλλω» στρέφω τὰ νῶτα, γυρίζω ταῖς πλάταις, ὅ ἐ. τρέπομαι, φεύγω, Ι 94· β') ἡ ὠμοπλάτη, ἡ πλάτη τῶν σφακτῶν, ἣν ὡς ἐξαίρετον μερίδα παρέθετον εἰς τοὺς προέχοντας τῶν συνδαιτυμόνων ἑνικ. Ι 207, θ 475, πληθ. Η 321, δ 65 κ. ἀ. 2) τροπ. πᾶσα πλατεῖα ἐπιφάνεια, «-εὐρέα νῶτα θαλάσσης» Β 159, γ 142 κ. πολλαχ.

Νωχελίη, ἡ, (νη-ὠκύς) νωχέλεια, βραδύτης, ἀδράνεια, ὄκνος, νωθρότης, Τ 411 †.

Ξ

Ξ, τὸ ιδ' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, ἑπομ. ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶνε σημεῖον τῆς δεκάτης τετάρτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ὡς μικρὸν δὲ τῆς τῆς Ὀδυσσείας.

Ξαίνω (συγγ. τῷ **ξέω**), ξαίνω, ὅ ἐ. ἀνοίγω, ξεδιαλύνω τὰ ἔρια, «-εἴρια» χ 423 †.

Ξανθός, ή, όν, ξανθός, χρυσοειδής, χρυσομάλλης· α') ἐπὶ ἀνθρώπων, ξανθὸς τὴν κόμην, συχνὸν ἐπίθ. Μενελάου, Γ 284 κ. πλ7., ἔτι δὲ τοῦ Μελεάγρου, Β 642, τοῦ Ραδαμάνθυος, δ 564, η 323. Ἄλλοι δὲ ἀναφέρουσιν οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐπίθετον εἰς τὸ σιτηρὸν χρῶμα τοῦ προσώπου, πρβλ. τὸ «-κάρη ξανθὸς Μενέλαος» ο 133, «-ξανθῆ κόμη» (τοῦ Ἀχιλλέως), Α 197, Ψ 141, «-ξανθαὶ τρίχες» (τοῦ Ὀδυσσέως), ν 399, 431. Εὑρίσκεται προσέτι καὶ ὡς ἐπίθετον τῆς Δήμητρος Ε 501, καὶ τῆς Ἀγαμήδης, Λ 740· β') ἐπὶ τῶν ἵππων ξανθός, κνηκός, κνηκίας, Ι 407, Λ 680.

Ξάνθος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, Τρώς, Ε 152. 2) ὄνομα ἵππου· α') τοῦ Ἀχιλλέως, Π 149. Εἰς τοῦτον ἐχάρισεν ἀνθρωπίνην φωνὴν («-αὐδήεντα θῆκεν») ἡ Ἥρα, ἵνα προμηνύσῃ τὸν θάνατον εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Τ 395, 405. (‖. Καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις δημοτικοῖς ᾄσμασι τῶν Ἑλλήνων εὑρίσκονται ὅμοιοι διάλογοι μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ἵππων)· β') τοῦ Ἕκτορος, Θ 185. 3) ποταμός· α') τῆς Τροίας = **Σκάμανδρος** (ἰδ. τ. λ.)· β') τῆς Λυκίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Ταύρου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν μεσόγειον, ὁ μετέπειτα Σίρβις ἢ Σίβρος, ὃ ἐ. ἀμμόχρους τὴν δὲ σήμερον Ἐσσενιδὲ τουρκ.

Ξεινήιον, (ξεῖνος) τό, =**ξένιον**, τὸ δῶρον, ὅπερ ὁ ξενίζων δίδει εἰς τὸν ξένον, Κ 269, θ 389 κ. ἀ. Πολλάκις τίθεται δ. πληθ. «-ξείνια» (τὸ πλῆρες «-ξεινήια δῶρα» ω 273) καὶ σημαίνει τὴν φιλόξενον ἑστίασιν, τὸ φίλευμα, Σ 408, δ 33· ἔτι δὲ καὶ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα οἱ ξένοι δίδουσι πρὸς ἀλλήλους, Ζ 218. Σκωπτικῶς: ἡ ἀνταπόδοσις, ἀντίποινον, μισθός, τιμωρία, χ 290, πρβλ. ξείνια.

Ξεινήιος, η, ον = ξείνιος, ω 273 †.

Ξεινίζω (ξεῖνος), ἀντὶ τοῦ ξενίζω, μέλ. ξεινίσω καὶ σσ, ἀόρ. ἐξείνισα καὶ σσ, φιλοξενῶ, ὑποδέχομαι ξένον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ φιλεύω, αὐτόν, Γ 207, γ 355, η 190.

Ξείνιος, ίη, ιον, ἀντὶ τοῦ ξένιος, ὅπερ καὶ αὐτὸ εὑρίσκεται ξ 158, 389, ο 514, 546 (ξεῖνος, ξένος). 1) ξένιος, εἰς ξένους ἢ τὴν ξενίαν ἀνήκων, «-Ζεὺς ξείνιος» ὁ προστάτης τῶν ξένων καὶ τιμωρῶν τὴν παράβασιν τῆς φιλοξενίας, Ν 625, ι 271, ξ 284, «-τράπεζα» ξ 158, ρ 155. 2) οὐδ. πληθ. ξείνια, ἐξυπ. «-δῶρα» οὐ μόνον τὰ παρὰ τῶν ξένων ἀμοιβαίως διδόμενα δῶρα, ἀλλὰ

καὶ ἡ φιλόξενος ἑστίασις, «-ξείνια παρατιθέναι» Λ 779, Σ 387, γ 490, «-διδόναι» ξ 404, ἐνικ. ι 356, υ 296. (|| . Πρβλ. τὴν Ἀττ. φρ. «-ἐπὶ ξένια καλεῖν»).

Ξεινοδόκος, ὁ ἀντὶ τοῦ **ξενοδόχος** (ξ. δέχομαι), ὁ τὸν ξένον ὑποδεχόμενος, Γ 354, θ 210, 543, σ 64, «ἀνὴρ ξ.» ο 55, 70.

Ξεῖνος, η, ον, ἀντὶ τοῦ **ξένος** (ξένϝος), Α') ἐπίθ. ξένος, ἐξ ἀλλοτρίας χώρας, «-ἄνθρωποι ξεῖνοι» Ω 202, η 32. « βώτορες» ζ 102, «-ξεῖνε πάτερ» η 48, ρ 553. Β') συνήθ. οὐσιαστ., ὁ «-ξεῖνος» (ἡ «-ξείνη» Ὕ. Δήμ. 249). 1) ὁ ξένος, ὁ ξενιζόμενος παρά τινι, μουσαφίρης, ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ ἀξιῶν οὐ μόνον ὑποδοχήν, ἀλλὰ καὶ προστασίαν καὶ βοήθειαν νὰ λάβῃ, καί, καθὼς ὁ πτωχὸς καὶ ἱκέτης, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ξενίου Διὸς διατελῶν, ζ 208, Θ 546, ι 270, ο 58. 2) ὁ φίλος, ὁ διὰ ξενίας πρὸς ἄλλον τινὰ συνδεδεμένος καὶ πρὸς ἀμοιβαίαν ὑποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν ὑποχρεωμένος, α 313. Ἡ δὲ τοιαύτη φιλία μετεδίδετο καὶ κληρονομικῶς, ὅθεν «-ξεῖνος πατρώιος» Ζ 215, α 187, πρβλ. Ο 196. Ὁ τοιοῦτος φίλος ἢ ξένος δυνατὸν νὰ ἦνε ὁ φιλοξενούμενος, θ 543, ο 55 κ. ἀ. ἢ ὁ φιλοξενῶν, Ο 532, Φ 42, θ 166, 208, ξ 53.

Ξεινοσύνη [. . ⏑ .], ἀντὶ τοῦ **ξενοσύνη**, ξενία, φιλία, φ 35 †.

Ξενίη [. ⏑ .], ἡ (ξένος) = **ξενία**, φιλοξενία, φιλία, φιλόξενος ὑποδοχή, **Ὀδ. ω 286, 314.

Ξένιος, ίη, ιον, ἴδ. ξείνιος.

Ξερός ή, όν, ἀντὶ τοῦ **ξηρός**, ξερός, «-ξερὸν ἠπείροιο» τὸ ξηρὸν τῆς ἠπείρου, ἡ ξηρά, ε 402 †.

Ξέσσε, ἀντὶ τοῦ ἔξεσε, ἴδ. ξέω.

Ξεστός, ή, όν, (ξέω) ἀπεξεσμένος, τορνευτός, πελεκητός, πελεκημένος, σκαλιστός, «-δίφρος» Ω 322, «-ἵπποι» ὁ δούρειος, δ 272, «-λίθοι» ἴδ. λίθος· ὡσαύτως «-αἴθουσαι» στοαὶ πελεκηταί, ἐκ λίθου πελεκητοῦ, Ζ 243, Υ 11, «-κέρα» λεῖα, ἐστιλβωμένα, τ 566. Ἐκ τοῦ

Ξέω, ἀόρ. α' πάντοτε ἀναύξ. ξέσσα, κυρ. ἀποξέω, ξύνω ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς δι' ἐπιτηδείων ὀργάνων λεπτῆς ἐργασίας σκληρῶν πραγμάτων, πελεκῶ, σκαλίζω, λειαίνω, στιλβῶ, **Ὀδ. σ 245. ρ 341, ψ 199.

Ξηραίνω, (ξηρός), ἀόρ. παθ. ἐξηράνθην ξηραίνω, «-πεδίον ἐξηράνθη» **Ἰλ. Φ 345, 348.

Ξίφος, εος, τό, (ξύω), ξίφος, μάχαιρα. σπάθη, σπαθί, Ὅμ. πλχ., πιθανῶς ταὐτὸν τῷ «-ἄορι καὶ φασγάνῳ». Ἦτο «-χάλκεον» κ 261, καὶ χαρακτηρίζεται ὡς «-μέγα» Α 194, Ο 712 κ. ἀ., «-ὀξύ» Μ 190, 6 3 κ. ἀ., «-ἄμφηκες» δίστομον Φ 218. Ἡ κοπὶς ἢ λεπὶς αὐτοῦ ἦτο εὐθεῖα (ὅθεν «-τανύηκες», ἴδε τ. λ.)· ἐφέρετο δὲ ἐν «-κολεῷ (ἴδ. τ. λ.) κρεμάμενον ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τοῦ «-τελαμῶνος» (ἴδ. τ. λ). Ἡ λαβή, παρ' Ὅμ. «-κώπη», ἦτο πολλάκις κεκοσμημένη «-ἀργυρόηλος» (ἴδ. τ. λ.). Μνημονεύεται ἐν τῇ Ν 576, ξίφος τι «-Θρηίκιον», ὅπερ κατὰ τὸν Σχολ. ἦτο μέγα καὶ πλατύ, ρομφαία.

***Ξουθός, ή, όν**, κιτρινωπός, ξανθός, «-ξουθαὶ πτέρυγες» Ὕμ. 33, 13. (|| . Κατὰ τὸν Ἀθήναιον σημαίνει τὸ χρῶμα τὸ μεταξὺ ξανθοῦ καὶ πυρροῦ, εἶνε δὲ ἐτυμολογικῶς ἡ αὐτὴ λέξις πρὸς τὴν ξανθός).

***Ξύλινος** [⏑ ⏑ .], η, ον, ξύλινος, «-ξ. δόλος» μυάγρα, δόκανον, Βατρ. 116. Ἐκ τοῦ

***ξύλον** [⏑.], τὸ (ξύω), τὸ ἀποκεκομμένον ἢ ἀπεξεσμένον ξύλον, συνήθως πληθ. ξύλα, τὰ πρὸς καῦσιν, Θ 507, Σ 347, γ 329, ξ 418 κ. ἀ., ἐνικ. «-ξύλον αὖον ἢ δρυὸς ἢ πεύκης» ξηρὸν ξύλον (κούτσουρον) κτλ., Ψ 327.

ξύλοχος, ὁ, (ξύλον, ἔχω;), τόπος ἔχων πολλὰ ξύλα, δάσος πυκνόν, λόχμη, ὡς φωλεὸς τῶν θηρίων, Λ 415, Φ 573, δ 335 κ. ἀ.

ξυμβλήμεναι, ξυμβλήτην, ξύμβλητο, ξύμβληντο, ἴδ. συμβάλλω.

ξύμπας, ασα, αν, ἴδ. σύμπας.

ξύν, ἰδίως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς συνήθως ἕτερος τύπος τοῦ **σύν**, τὸν ὁποῖον ὁ Ὁμ. σπανίως μεταχειρίζεται καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ μετρικοὺς λόγους καὶ ἐν συνθέσεσι καὶ ἄνευ τινὸς μετρικῆς ἀνάγκης. Ψ 330, ζ 54, η 214 κ. ἀ. Σύνθετα εὑρίσκονται παρ' Ὁμ. τὰ ἑξῆς: ξυμβάλλω, ξύμπας, ξυναγείρω, ξυνάγνυμι, ξυνάγω, ξυνδέω, ξυνελαύνω, ξυνέσεσθαι, ξύνεσις, ξυνέχω, ξυνιέναι ξυνίημι, ξυνοχή, ἅπερ ἴδ. ἐν ταῖς ἀπὸ **συν**– ἀρχομέναις λέξεσι.

ξυνέαξε, ἴδ. συνάγνυμι.

ξυνεείκοσι, (ξυνϝείκ.), ἀντὶ τοῦ **ξυνείκοσι**, συνείκοσι, εἴκοσιν ὁμοῦ, ξ 98.

ξυνέηκα, ἴδ. συνίημι.

ξυνήιος, η, ον, ἀντὶ τοῦ ἀχρ. **ξύνειος**=**ξυνός**, κοινός, «-τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήια ταῦτα φερέσθων» νὰ λάβωσιν ἀμφότ. κοινὰ τὰ ὅπλα, ἵνα διανεμηθῶσιν αὐτὰ πρὸς ἀλλήλους (πρβλ. «-ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι» ς. 823), Ψ 809· «-ξυνήια» ὡς οὐσιαστ., κοινὴ περιουσία, δημόσια παντὸς τοῦ στρατοῦ, τὰ ἀδιανέμητα, Α 124.

ξυνίει, ξύνιον, ἴδ. ξυνίημι.

ξυνιόντος, ξύνισαν, ἴδ. σύνειμι·

ξυνός [– .], ή, όν, = κοινός, εἰς πολλοὺς ὁμοῦ ἀνήκων, ἢ πάγκοινος, «-κακόν» Ἰλ. Π 262, «-ξυνὸς Ἐνυάλιος» κοινὸς εἶνε ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, εὐνοῶν δηλ. ὁτὲ μὲν τοῦτον, ἄλλοτε δ' ἐκεῖνον, Σ 309, καὶ μετὰ γεν. «-γαῖα ξυνὴ πάντων» Ο 193.

ξυρόν, τό (ξύω) ξυράφι μόνον ἐν τῇ παροιμίᾳ «-ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς» στέκει ἐπάνω εἰς τὸν ἀθέρα τοῦ ξυραφιοῦ, ἐπὶ πράγματος ἀκροσφαλοῦς καὶ μέλλοντος οὕτως ἢ ἄλλως νὰ διακριθῇ (διότι τὸ ἐπὶ τοσοῦτον στενῆς ἐπιφανείας, οἵα ἡ ἀκμὴ τοῦ ξυροῦ, ἱστάμενον ἀνάγκη εὐθὺς νὰ κλίνῃ πρὸς τὸ ἕτερον τῶν δύω μερῶν), Κ 173.†. Τὸ ἄνω χεῖλος ἐξύριζον ἤδη οἱ Αἰγύπτιοι κατὰ τὸν ΚΔ' αἰῶνα π. χ. καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι Ἀσιανοί, οἱ Φοίνικες κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα π. χ. καὶ πρὸ τοῦ Ὁμήρου οἱ Ἕλληνες. Ξυροὶ σιδηροῖ καὶ ὀρειχάλκινοι σχήματος μηνοειδοῦς ἀνεκαλύφθησαν ἔν τε Αἰγύπτῳ, Ἑλλάδι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ.

ξυστόν, (ξύω) τό, κυρ. ξύλον μακρόν, ἀπεξεσμένον, συνήθ. κονταρόξυλον, συνεκδ. δὲ κοντάρι, δόρυ, Ἰλ. Δ 469. Λ 260, 565, Ξ 497, «-ναύμαχον» κοντός, καμάκι, Ο 389, 677, πρβλ. **κολλήεις**.

ξύω (ξέω), ἀόρ. α' ἔξυσα, ἀποξέω, ροκανίζω, ξύνω, οἷον «-δάπεδον λίστροισι» τὸ ἔδαφος μὲ ξύστρα ἀποξέω, ἀποκαθαίρω, χ 456, «-ἑανὸν ἔξυσε ἀσκήσασα» τὸ φόρεμα φιλοπονήσασα ἀπέξεσεν, ἐστίλβωσεν, ἐγυάλισεν (ἡ Ἀθηνᾶ), Ξ 179.

Ο

Ο, τὸ ιε' γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου ἑπομ. ὡς κεφαλοῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς δεκάτης πέμπτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος ὡς μικρὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας.

Ο—πρόθημα. 1) ἀθροιστ. = σα, σο, ὁ, ὀ,—ὁμοῦ π. χ. οἰετέας, ὄπατρος, ὄτριχας— 2) προθετικ.=α, π. χ.: ὀμίχλη, ὀμόργνυμι, ὀκρυόεις, ὄνομα, ὀτρύνω, ὀφρύς.

Ὁ, Ἡ, Τό, ἐπικοὺς τύπους ἔχει: ἑνικ. γενικ. τοῖο, πληθ. ὀνομ. τοί, ταί (ἀλλ' αὐτοὶ οἱ τρεῖς εὑρίσκονται μόνον ἐπὶ τῆς Α' σημασίας), γεν. τάων, δοτ. τοῖσι, τῇσι καὶ τῆς (τὸ ταῖς δὲν εἶνε Ὁμηρικόν· μόνον ἐν τῷ Υ. Ἑρμ. 200, « ταῖς δε» εὑρίσκεται), δυϊκ. γεν. καὶ δοτ. τοῖιν, σ 34. Οἱ μετὰ τοῦ τ τύποι πρεϋποθέτουσιν ἀρχαίαν ἄχρ. ὀνομαστικὴν τος, καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οἱ ἀρχαιότατοι. (Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ὀξυτονοῦσι καὶ τὰς ἀτόνους πτώσεις: ὁ, ἡ, οἱ αἱ, ὅταν ἔχωσι δεικτικὴν σημασίαν, ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων οὐκ ὀλίγοι ἠκολούθησαν αὐτοῖς). Ἡ λέξις αὕτη, ἡ παρὰ τοῖς μετέπειτα ἄρθρον, ἔχει παρ' Ὁμήρῳ δεικτικὴν καὶ ἀναφορικὴν σημασίαν. Ἀντιστοιχεῖ δὲ πρὸς τὸ Γερμ. der, die, das, ὅπερ εἶνε ἄρθρον ἅμα καὶ ἀντωνυμία δεικτικὴ καὶ ἀναφορικὴ καὶ πρὸς τὸ γοτθ. sa, sô, thata. Α') Ὡς δεικτικὴ ἀντωνυμία, οὗτος, αὕτη, τοῦτο. Πολλάκις ὅμως ἡ δεικτικὴ δύναμις εἶνε τοσοῦτον ἀσθενής, ὥστε καταφαίνεται σαφῶς ἡ μετάβασις εἰς τὴν ἀρθρικὴν σημασ. 1) Ἡ καθαρῶς δεικτικὴ σημασία καταφαίνεται μάλιστα α') ὅταν ἡ ἀντωνυμία τίθηται ἄνευ οὐσιαστ. καὶ δύναται νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ οὗτος, ἐκεῖνος ἢ αὐτός, Α 9. Μ 29. 43 κ πλχ., ἔπειτα ὅταν διὰ τοῦ ῥήματος ἢ ἄλλων λέξεων χωρίζηται ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὅπερ ἔρχεται κατόπιν ὡς ἐπεξήγησις, « ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη» ἐκείνη δὲ ἠκολούθησεν, δηλ. ἡ Π. Ἀθ., α 125, πρβλ. Α 409, 472, 488. Ε 508, ε 69. Ἐνίοτε δὲ προτάσσεται καὶ τὸ « ὅ γε» (ἢ « ὅ γε», ἴδ ὅγε), Ν 53, « ἧ ρ' ὅγ' ὁ λυσσώδης ἡγεμονεύει Ἕκτωρ» β') ὅταν ὡς δεικτικὸν ἐπίθετον τίθηται συνήθως μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν καὶ κατόπιν ἀκολουθῇ ἀναφορικὸς λόγος εἰς αὐτὸ ἀναφερόμενος, « οὐδ'—ἐλήθετο συνθεσιάων τάων, ἃς ἐπέτελλε Διομήδης» ἐκείνας τὰς συμφωνίας, τὰς ὁποίας κτλ., Ε 320, 332, α 116, β 119, φ 42 κ. ἀ. γ') ἐν τῷ συνδυασμῷ « ὁ μέν, ὁ δέ· τὸ μέν, τὸ δέ» καὶ ἐν τοῖς τούτων πληθυντικοῖς δ 508, β 46. Ὅταν δὲ ὁ πληθ. τούτων ὑποδιαιρῆται εἰς πολλοὺς ἑνικούς, τότε συνήθως τὸ ὅλον τίθεται κατὰ γενικὴν Σ 595 κ.ἀ.· πολλάκις ὅμως καὶ ὁμοιοπτώτως πρὸς τὰ μέρη, Ε 27, μ 73. Πολλάκις τίθεται τὸ « ὁ δὲ» ἄνευ προηγουμένου Μέν· πολλάκις δὲ τίθεται μόνον τὸ « ὁ μέν» καὶ ἀκολουθεῖ οὐσιαστικόν τι μετὰ τοῦ

Δέ, Ψ 4. πρβλ. Ω 722, α 116, ἤ ἄλλη λέξις, οἷον «-τὰ μέν, ἄλλα δὲ» Ζ 147. β 46. 2) ἀσθενεστέρα εἶνε ἡ δεικτικὴ δύναμις τῆς ἀντωνυμίας, ὅταν τίθηται πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ, χωρὶς ὅμως πρότασίς τις νὰ ἀναφέρηται εἰς αὐτό· παριστᾷ δὲ τότε τὸ ἀντικείμενον ὡς γνωστὸν ἢ ἐξαίρει αὐτὸ ἐμφατικώτερον, «-τὸν Χρύσην» ἐκεῖνον τὸν σεβάσμιον Χρ.(Α 11, Λ 637, Ν 698. Φ 252, Ψ 303. «-τὰ θύρετρα» ταῦτα δὴ τὰ θύρ., σ 385. Ἐνίοτε διὰ μιᾶς λέξεως καὶ μάλιστα δοτικῆς τινος ἀντωνυμίας, χωρίζεται τοῦ εἰς ὃ ἀνήκει οὐσιαστικοῦ, «αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκε» Β 105. «-τὸ δέ οἱ κλέος» Ρ 232. πρβλ. Λ 186, 703. Ἐκ ταύτης τῆς ἀσθενοῦς δεικτικῆς σημασίας πηγάζει 3) ἡ ἀρθρική, ἥτις ἂν ὄχι καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ποικιλίας εὑρίσκεται ὅμως καὶ παρ' Ὁμ. εἰς τὰς ἑξῆς περιστάσεις: α') μετ' οὐσιαστικῶν προσώπου σημαντικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν προτέρων γνωστῶν, «-ὁ γέρων» Α 33, δ 191 κ. ἀ., «-ὁ ξεῖνος» η 192 κ. ἀ., «ὁ παῖς» Ζ 467, «-τὸν υἱόν» δ 399, «-τὸν ἀλήτην» σ 333 κ. ἄ. πλεῖστα. Σπανιώτερον μετ' οὐσιαστικῶν πράγματος ἢ ζώου σημαντικῶν «-ἡ νῆσος» ε 55, «-τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης, ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος» Γ 55 (ἂν καί τινες ἐνταῦθα λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον εἰς δεικτικὴν σημασίαν, ὡς ἀνωτέρω: ταῦτα τὰ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης) κ. ἄ. ποχ., «-τὼ ἵππω» Θ 136. «-τὸν κριόν» ι 461 κ. ἀ. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προηγηθείσης γνωριμίας τοῦ οὐσιαστικοῦ, οἷον «-τὰ δράγματα» Λ 69, «-οἱ θάμνοι» Λ 156. Ἔτι δὲ σπανιώτερον ἐπὶ τῆς καθόλου ἢ γενικῆς σημασίας τοῦ ἄρθρου, οἷον «-κάτθαν' ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς» Ι 320, πρβλ. Γ 109, Ν 278, καὶ μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν τῶν λαμβανόντων τὰ ἐπίθετα «-πᾶς, ἅπας, σύμπας», οἷον «-ἅπαντας τοὺς ὑποταρταρίους» Ξ 278, πρβλ. ω 79· ἴδ. καὶ πᾶς, σύμπας· β') μετ' ἐπιθέτων τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ ἄρθρου λαμβάνουσιν οὐσιαστικοῦ σημ., «-ὁ γηραιός, ὁ ὁμοῖος», ἴδ. τ. λ. «-ὁ δύστηνος» υ 224, «-τὸ ἥμισυ», ἴδ. ἥμισυς, «-τὸ κρήγυον» ἴδ. τὴν λ., «-τὸ μέλαν δρυός» ξ 12 συχνότερος ὁ πληθυντ., «-τὰ κακά» Α 107, «-οἱ πολλοί» Ω 498, «-τὰ λυγρά» Ω 531. Ἰδίως συχνὸν μετὰ τοῦ «-ἄλλος» Δ 429. Ζ 41, α 26 κ. ἀ., καὶ «-ἕτερος» Ε 146, ι 430 κ. ἀ., «-ἕκαστος», οἷον τὰ «ἕκαστα» Λ 706, μ 16, 165, ξ 375· μετὰ τῶν συγκριτικῶν, οἷον «-ὁ ἀρείων» Κ 237, υ 133, ἴδ. πλείων, χερείων, μετὰ τῶν ὑπερθετικῶν, οἷον «-Φαιήκων οἱ ἄριστοι» θ 108, «ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν» ρ 415, «-αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον» Θ 342, Λ 178 κ. ἀ. Σπανιώτερον μετὰ μετοχῶν οὐσιαστικοῦ σημασίαν ἐχουσῶν «-ὁ προὔχων» Ψ 325, «-ὁ νικηθείς» Ψ 663, «ὁ νικήσας» Ψ 325, «ὁ ἄγων» Φ 262, καὶ κατ' οὐδέτερον γένος, «-τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα» Α 70. Ἐν δὲ τῷ «-πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα» λ 144 ἡ ἔναρθρος μετοχὴ πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ: ὡς ἐκεῖνον ὅστις ἀληθῶς εἶμαι· γ') μεθ' οἱωνδήποτε προσδιορισμῶν οὐσιαστικοῦ τινος, ὅταν οἱ προσδιορισμοὶ οὗτοι τίθενται κατόπιν αὐτοῦ, οἷον «-ἔντυγες αἱ περὶ δίφρον» Λ 535, Φ 500, «-παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι» Ω 687, «-Αἴας ὁ μέγας» Π 358, «-Φοῖνιξ ὁ γέρων» Ι 690 κ.ἀ., «-ἀνὴρ ὤριστος» Λ 288, «-ἄνακτες οἱ νέοι» ξ 61, «-πεδίον τὸ Ἀλήιον, τὸ Τρωϊκόν» Ζ 201, Κ 11, «-ἄνδρες οἱ τότε» Ι 559, «-ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι» μ 252 κ. ἀ, ἀλλὰ καὶ ὅταν προηγῶν-

ται οἱ προσδιορισμοί, «-τὸν δεξιὸν ἵππον» Ψ 336 κ. ἀ.,«-ὁ Ἰφίκλοιο πάϊς» Ν 698. Ἀπροσδόκητος εἶνε ἡ ἑξῆς πλοκή, «-τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα» ι 464 (ἔνθα ὁ πεζὸς λόγος ἀπαιτεῖ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἄρθρου πρὸ τῶν ἐπιθέτων)· ὡσαύτως «-τὰ τεύχεα καλά» Φ 317, «-τὸν ξεῖνον δύστηνον, ρ 10 (ἔνθα τὸ ἄρθρον ἴσως ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται δεικτικῶς)· ἔτι δὲ μετὰ τῶν πατρωνυμικῶν, εἴτε ἕπονται, εἴτε προηγοῦνται τοῦ κυρίου ὀνόματος, « Αἴαντι τῷ Τελαμωνιάδῃ» Ξ 460 κ. ἀ., «·ὁ Τυδείδης . . . Διομήδης» Θ 532 κ. ἀ.,«-τὸν Τηλεφίδην . . . Εὐρύπυλον» λ 519· ὡσαύτως καὶ ὅταν προστίθηται ὄνομα προσδιοριστικὸν ἀντωνυμίας, οἷον « κεῖνον τὸ χάμμορον» 6 351, «-ἐμὲ τὸν δύστηνον» Χ 59, η 223, 248· δ') μετ' ἀντωνυμιῶν καὶ μάλιστα κτητικῶν, «-τῷ ἐμῷ κεχαρισμένη θυμῷ» Λ 608, «-φθίσει σε τὸ σὸν μένος» Ζ 407.«-τὰ ἃ πρὸς δώματα» Ο 58 κ. ἄ., πρβλ. καὶ Π 40, Σ 457, Ψ 572. Ἔτι δὲ καὶ πρὸ τοῦ «-αὐτός», ἴδ. αὐτὸς Β')· ε') μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων,« ἡ δὲ μία» υ 110, πρβλ. ξ 425, Π 173 κ. ἀ., μάλιστα δὲ μετὰ τῶν τακτικῶν, οἷον «-τῷ πρώτῳ, τῷ δευτέρῳ» Ψ 265, 275 κ. ἀ., «-τῶν ἑτέρων, τῶν τρίτων, τῶν τετάρτων» Μ 93 κ. ἀ.· ς') μετ' ἐπιρρημάτων, οἷον «-τὸ πάρος, τὸ πρίν, τὸ πρόσθεν, τὸ πάροιθεν», ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ οὐδετέρου τῶν τακτικῶν ἀντωνυμιῶν ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβανομένης, οἷον « τὸ πρῶτον, τὸ τέταρτον» τὴν πρώτην, τὴν τετάρτην φοράν, Ὁμ. πλχ. 4) ἐπιρρηματικὴ χρῆσις τινων πτώσεων εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἑξῆς : α') ἡ αἰτιατ. «-τό» σημαίνει τὴν αἰτίαν : διὰ τοῦτο, Γ 176, Η 239, Ρ 404, Τ 213, θ 332 κ. ἀ.· β') ἡ δοτ. «-τῇ, τῷ», ἴδ. ταύτας τὰς λ.· γ') ἡ πληθ. δοτ. «-τοῖσιν» ἐν τῇ φρ. « τοῖσι μετέφη» Α 58 καὶ ἄλλαις ὁμοίαις σημαίνει τὸ ἐν τούτοις, ἔπειτα, κατόπιν, μετὰ ταῦτα. Ἀλλ' ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται παρ' ἄλλων ὡς ἀρσενικὴ (πρβλ. τὸ «-τῇσι» Ω 723), καὶ ἑρμηνεύεται : μεταξύ, ἐνώπιον τούτων, πρὸς τούτους, ἔστω καὶ ἐπὶ δύω μόνον κείμενον, η 27, ν 374· δ') μετὰ προθέσεων, οἷον «-ἐκ τοῦ» ἔκτοτε, Α 493, Ο 601. Β') ὅ, ἥ, τό, ὡς ἀναφορικὴ ἀντωνυμία=ὅς, ἥ, ὅ, ὁ ὁποῖος κτλ, εὑρίσκεται συχνὰ παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα οἱ ἀπὸ τ ἀρχόμενοι τύποι, τῆς δὲ γεν. πλὴν τοῦ ἀνωτέρω καὶ ὁ τύπος «-τεῦ» Σ 192. Τὸ ἀρσεν. ὃ εὑρίσκεται Π 835, Φ 59, 230 καὶ ἐν «-τῷ κλῦθί μευ, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες» 6 262.—Περὶ τῆς ἐπιρρηματικῆς χρήσεως τῆς ἀναφορικῆς, ἴδ. τῇ, ὅ, 1) οὐδ. τοῦ ὅς, ὅπ. ἴδ., καὶ 2) ὡς σύνδεσμος, ὅτι, ἴδ. ὅς, Ι. Γ').

Ὄαρ [. ⏑] (σϜόαρ συγγ. soror) **αρος**, ἡ, καὶ κατὰ συναίρεσιν **ὦρ**, ἐξ οὗ ἡ δοτικ. ὤρεσσιν, Ε 486, σύντροφος, κοινωνός, ἰδίως σύζυγος, γυνή, Ι 327.

Ὀαρίζω [. ⏑ . .] (σϜασϜαρίζω) παρατ. θαμιστ. ὠρίζεσκον κατὰ συναίρεσιν ἀντὶ τοῦ ὀαρίζ., Ὕ. Ἑρμ. 58· α') οἰκείως κοινωνῶ, συνδιατρίβω, συζῶ, «·μετά τινι» μετά τινος, Ὕ. Ἑρμ. 170· β') φιλικῶς, (ἐρωτικῶς) συνομιλῶ μετά τινος, γλυκομιλῶ, «-τινί» Ζ 516, «-ὀαρ. ἀπὸ δρυός», ἴδ. δρῦς. Ἴδ. καὶ ὄαρος.

Ὀαριστὴς [. ⏑ . .] (ὀαρίζω) **οῦ**, ὁ, σύντροφος, ὁμιλητής, «Διός» τ 179 †.

Ὀαριστὺς [. ⏑ . .] (ὀαρίζω) **ύος**, ἡ, α') οἰκεία συνδιατριβή, ὁμιλία, ἐρωτικὴ συνδιάλεξις, γλυκομιλιά, «—ὀαριστὺς πάρφασις» ἡ ἐρωτικὴ ὁμι-

λία ὡς θέλγητρον (ἐν τῷ κεστῷ τῆς Ἀφροδίτης), *Ἰλ. Ξ 216 β') ἐν γένει πᾶσα κοινωνία, συναναστροφή, συνδιατριβή, «ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς» αὕτη εἶνε τοῦ πολέμου ἡ κοινωνία· τοῦτο (δυοῖν θάτερον) φέρει ἡ μετὰ τοῦ πολέμου στενὴ σχέσις καὶ οἰκειότης, Ρ 228, «προμάχων ὀαρ.» ἀγαπητὴ συνδιατριβή, οὕτως λέγεται χαριέντως ἡ συμπλοκή, Ν 291.

*῞**Οαρος** [. ⌣ .], ὁ, (σϜόαρ) μόνον κατὰ πληθ.· α') οἰκεία συνομιλία, ἐμπιστευτικὴ συνδιάλεξις, «ὀάρους ὀαρίζω» Ὑμ. 22, 3· ἰδίως ἐρωτικὴ ὁμιλία, γλυκομιλιά, Ὑ. Ἀφρ. 250.

Ὀβελός, ὁ, (βέλος) σοῦβλα, ἰδίως τοῦ ὀπτοῦ, πληθυντ., Α 465, γ 462 καὶ ἀ.

ὈβριμοϜεργός, **όν**, (ὄβριμος, Ϝέργον), βίαιος, δυναστικός, πάντοτε εἰς κακὴν σημασίαν, ἀποτρόπαιος, φοβερός, κακοῦργος, *Ἰλ. Ε 403, Χ 418, Βατρ. 282.

Ὀβριμοπάτρη, ἡ, ἰσχυροῦ, στιβαροῦ πατρὸς θυγάτηρ, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 747, α 101 κ. ἀ. Ἐκ τοῦ

῞**Οβριμος** [. ⌣ .] **ον**, (βρίθω), βαρύς, στιβαρός· ὅθεν 1) ἰσχυρός, ὁρμητικός, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ε 845, τοῦ Ἕκτορος καὶ Ἀχιλλέως, Τ 408, Θ 473. 2) ἐπὶ πραγμάτων, βαρύς, ἐπίθ. τοῦ δόρατος, Γ 357, φορτίου ξύλων, ι 233, λίθου, ι 241, καὶ τοῦ ὁρμητικοῦ ὕδατος, Δ 453.

*Ὀ**βριμόθυμος** [. ⌣ . – .] **ον** (ὄβριμος, θυμός), κρατερόψυχος, βαρὺς τὴν ψυχήν, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ὑ. 7. 2.

Ὀγδό(Ϝ)ατος [. . ⌣ .], **η**, **ον**, =ὄγδοος, Τ 246, γ 306, δ 82 (ἴδ. καὶ τὴν ἑπομ. λ.), κατ' ἔκτασιν.

῞**Ογδο(Ϝ)ος**, **όη**, **οον** (ἐκ τοῦ: ὀκτώ) ὄγδοος, Η 223, 246. Ἐν τῇ η 261 καὶ ξ 287, ἔνθα τὸ «ὄγδοος» ἀνάγκη χάριν τοῦ μέτρου νὰ ἐκληφθῇ ὡς δισύλλαβον.

Ὀγδώκοντα, συνῃρημ. ἀντὶ τοῦ ὀγδοήκοντα, ἄχλιτον· ὀγδοήντα, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν συναίρεσιν ὀγδῶντα, *Ἰλ. Β 568, 652.

῞**Ογε**, **ἥγε**, **τόγε**, ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία **ὁ**, **ἡ**, **τό**, ἐπιτεινομένη διὰ τοῦ μορίου γε, ὅπερ ἐξαίρει τὸ δεικνυόμενον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, καὶ παράγει ἐμφατικήν τινα δεῖξιν, τὴν ὁποίαν ἐν μὲν τῇ καθομιλουμένῃ ἐκφράζομεν ἐκτείνοντες τὴν φωνὴν ἢ προσθέτοντες ἐπιφώνημά τι, οἷον „ὢ ἐκεῖνος, ἃ αὐτός, ἒ τοῦτος“, ἐν δὲ τῇ ξενομίμῳ ἐκλεκτοτέρᾳ ὁμιλίᾳ ἢ γραφῇ: **καθόσον ἀφορᾷ τοῦτον, ὅσον διὰ κεῖνον**. Σπανίως συνδυάζεται μετ' ἄλλης δεικτικῆς ἀντωνυμίας, οἷον «κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν .... ἧσται ὀδυρόμενος» Τ 344 καὶ «κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ» Γ 391, ἐν οἷς ἡ ἀντωνυμία «κεῖνος» σημαίνει τοπικὴν μᾶλλον δεῖξιν, ἐπεξηγουμένη διὰ τοῦ «προπάροιθε νεῶν» καὶ «ἐν θαλάμῳ». Συνήθως ἀναφέρεται ἐμφατικῶς εἴς τι προηγούμενον οὐσιαστ. (ἀλλὰ καὶ εἰς ἑπόμενόν τι ἐπεξηγηματικῶς ἐπιφερόμενον, οἷον Γ 328) καὶ μάλιστα ἐν διαζευκτικοῖς λόγοις· α') ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ «μερμήριξεν ἢ ὅγε — Ἀτρείδην ἐναρίζοι, ἦε χόλον παύσειεν» Α 190, β 132, ε 89, δ 820, συχνότερον β') ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ «αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε καὶ ἐφύλασσε, εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην» Γ 409, β 326 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς ἐναντιωματικαῖς προτάσεσι μετὰ τὸ Ἀλλά, Αὐτὰρ καὶ ἄλλα ἐναντιωματικὰ μόρια, Α 320, 496, Γ 328, Ν 399 κ. ἀ. Ἔτι δὲ μετὰ τὸ Δὲ εἰς τὴν 2) σημασίαν, Β 664, Δ

226, μετὰ τὸ Ἄρα, Η 169, μετὰ τὸ Ὥς, Λ 137 κ. ἄ., μετὰ τὸ Οὐδέ, Ν 395.—Κατ' ἀπολύτους πτώσεις ἐπιρρηματικῶς κεῖται 1) «-τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Ζ 435. 2) «-τό γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, Ε 827, ρ 401.

Ὄγκιον, (ὄγκοι) τό, κιβώτιον πλεκτὸν μετ' ὤτων (χερουλίων) πρὸς ἐναπόθεσιν αἰχμῶν, βελῶν καὶ ἄλλων τοιούτων σιδηρικῶν, φ 61 †.

Ὄγκος, ὁ, (συγγ. τῷ ἀγκών, uncus Λατ.), κυρ. καμπή· ὅθεν καὶ πᾶν ὅ,τι καμπύλον, ἀγκύλον. ἄγκιστρον, ἰδίως δὲ τὰ τοῦ βέλους ἄγκιστρα τὰ κατὰ τὴν αἰχμήν, αἱ ἀκίδες, ἀγκίδες, αἱ ἄλλως γλωχῖνες λεγόμεναι, Ἰλ. Δ 151, 214.

Ὄγμος, ὁ, (ἄγω), κυρ. εὐθεῖα γραμμή, σειρά· ἰδίως α') αὖλαξ, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρότρου ἢ τοῦ θεριστοῦ σχηματιζομένη ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐλακιά, Ἰλ. Σ 546, Λ 68, Σ 552, 557. Συνεκδ. «-πίονες ὄγμοι» εὔφοροι ἀγροί, Ὕ. Δήμ. 455· β') ὁ δρόμος, ἡ τροχιὰ (τῶν οὐρανίων σωμάτων), Ὕμ. 32, 11.

Ὄγχνη, ἡ, α') ἀπιδιά, ἀχλαδιά, Ὀδ. η 115, λ 589, ω 234· β') ὁ καρπὸς αὐτῆς, ἄπιον, ἀπίδι, ἀχλάδι, η 120. Τὸ «-ὄγχνη οὐ» ἐν συνιζήσει ὀγχνῆου (Ὀδύσ.).

Ὀγχηστός, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαΐδα ἔχουσα ἄλσος ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, κατὰ τὸ σημερινὸν μοναστήριον Μαζαράκι, Β 506. Ἐκ τούτου ἐπίρ. **ὀγχηστόνδε**, εἰς τὴν Ὀγχηστόν, Ὕ. Ἑρμ. 186.

Ὁδαῖος, η, ον, (ὁδός), εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὸ ταξεῖδι ἀνήκων, «ὁδαῖα» εἶνε ἐκεῖνα, ὧν ἕνεκα ἀποδημεῖ, ταξειδεύει τις κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἑρμηνευτάς, φορτίον, πρᾶγμα, πραγμάτεια, θ 163, ο 445.

Ὀδάξ, (δάκνω) ἐπίρ., διὰ τῶν ὀδόντων, μὲ τὰ δόντια, «-λάζομαι γαῖαν» Β 418, «-ἑλεῖν οὖδας» Λ 749, Τ 61, Ω 738, «-γαῖαν» Χ 17 δαγκάνω τὴν γῆν, τρώγω χῶμα μαχόμενος ἢ φεύγων πίπτω. Εἶναι δὲ εἰκονικαὶ φράσεις ἀντὶ τοῦ πίπτω, ἀποθνήσκω μαχόμενος. «-ὀδὰξ ἐν χείλεσσι φῦναι» δαγκάνω σφιγκτὰ τὰ χείλη μου, εἰς ἔνδειξιν περιεσταλμένης ὀργῆς, α 381.

Ὅδε, ἥδε, τόδε, ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία ὁ μετὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ **δε**, ἐπιτείνοντος τὴν δεῖξιν, δοτ. πληθ. πλὴν τοῦ τοῖσδε καὶ τοῖσδεσσι(ν) ὅπου καὶ τὸ ἀντωνυμικὸν δε φαίνεται ὡς κλινόμενον, Κ 462, β 47, 165, Ν 258, καὶ τοῖσδεσι, κ 268, φ 93. Σημαίνει δὲ 1) τοπικῶς· α') ἀντικείμενόν τι πλησίον τοῦ λαλοῦντος εὑρισκόμενον, «-καὶ ποτέ τις εἴπῃσιν =Ἕκτορος ἥδε γυνή» αὕτη ἐδῶ εἶνε (ἰδού) τοῦ Ἕκτορος ἡ γυνή, Ζ 460 κ. πλχ., ἢ πρᾶξίν τινα πλησίον ὡσαύτως γινομένην, «-οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστι» ταῦτα ἐδῶ („αὐτὰ ποῦ βλέπεις") δὲν εἶνε ἔρανος, α 226. Ἐν ἀντιθετικοῖς λόγοις ἐνίοτε ἀντιτίθεται πρὸς τὴν οὗτος, «-τούτῳ μὲν — τῷδε δέ» Θ 109· β') πολλάκις τίθεται μετ' οὐσιαστικοῦ ἢ ἄλλης ἀντωνυμίας, ἵνα ἐκφράσῃ ἐπιρρηματικὴν ἔννοιαν, ἐδῶ, ἐδῶ δά, «-ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός» ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς γῆς, Φ 533, «-νηῦς μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ» α 185, πρβλ. σ 44 κ. ἄ., «-ὅστις ὅδε κρατέει» Ε 175. Πολλάκις μετὰ προσωπικῆς ἀντωνυμίας, «-ὅδ' ἐγώ» ἰδοὺ ἐγώ, ἐγώ, τὸν ὁποῖον βλέπεις ἐδῶ, π 205, «-ἡμεῖς οἵδε» α 76, «-ἐγὼν ὅδε παρασχεῖν» ἰδοὺ ἐγὼ (ἕτοιμός εἰμι) νὰ δώσω, Τ 140· γ') σπανίως ἀντὶ ἁπλῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας, ὅταν συσχετίζηται πρὸς ἀναφορικήν, οἷον

«-τούσδε δ' ἔα φθινύθειν—τοί κεν 'Αχαιῶν νόσφιν βουλεύωσιν, Β 346. 2) χρονικῶς παρ' 'Ομ. μόνον ἐπὶ τοῦ μέλλοντος μετ' ὀλίγον νὰ ρηθῇ, νὰ ἀκολουθήσῃ, ἐπὶ τοῦ ἑπομένου «-τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ» τὴν ἑξῆς ἐπιθυμίαν, Α 41, 504, Θ 242, «-τόδ' εἰπέμεναι ἔπος» Ε 375 κ. ἄ. πλχ. 'Απολύτως καὶ ἐπιρρηματικῶς τίθενται αἱ ἑξῆς πτώσεις: 1) «-τῇδε» α') ἐνταῦθα, ἐκεῖ, Κ 345, Ω 139, ζ 173, μ 186· β') οὕτως, ἔτσι, «-τῇδ' εἴη» οὕτως (ἢ μᾶλλον ὧδε) ἔστω, ἔτσι νὰ γείνῃ, Ω 139, 2) «-τόδε» α') ἐδῶθε, ἐνθάδε, Ξ 298, α 409, τ 407 κ. ἀ. 'Ενίοτε ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ἐπιρρήματος «-δεῦρο» Ξ 309, ρ 444, 524. β') διὰ τοῦτο, υ 217, ψ 213. Τινὲς καὶ τὸ τῆς Ι 77 «-τόδε» λαμβάνουσιν εἰς ταύτην τὴν σημασίαν. 'Αλλ' ἴδ. γηθέω.

'Οδεύω (ὁδός), ὁδεύω, βαδίζω, « ἐπὶ νῆας» Λ 569 †.

'Οδίος, ὁ, ἀντὶ τοῦ **'Οδίος** ἐκ τοῦ ἐπιθέτου ὄδιος). 1) ἡγεμὼν τῶν 'Αλιζώνων, ὑπὸ τοῦ 'Αγαμέμνονος φονευθείς, Β 856, Ε 30. 2) κῆρυξ τῶν 'Αχαιῶν, Ι 170.

'Οδίτης, ου, ὁ, (ὁδός. εἶμι) ὁδοιπόρος, διαβάτης, η 204, ν 123 κ.ἀ., «-ὁδ. ἄνθρωπος» Π 263.

'Οδμή, ἡ, (ὄδωδα) ὀσμή, μυρωδιά, ε 59, ι 210· ἔτι δὲ δυσωδία, βρῶμα, (ἡ), Ξ 415, δ 406, 442, 446.

***'Οδοιπορίη**, ἡ, ὁδοιπορία, ὁδός, ταξεῖδι, "Υ. 'Ερμ. 85.

'Οδοιπόριον, τό, ἤτοι ἀγώγιον, ναῦλος, (ὅστις ἦν ἐν γεῦμα), πορθμεῖα, ἢ ἐφόδιον, κουμπάνια, ο 506 †. Κυρ.οὐδ.τοῦ ἀχρ.ἐπιθέτου ὁδοιπόριος.

'Οδοιπόρος, ον, (ὁδ., περᾶν) ὁδοιπόρος, διαβάτης, ταξειδιώτης, (ἴδ. ὁδίτης), Ω 375 †.

'Οδός, ἡ, **οὐδός**, ρ 196 †, ὁδός, δρόμος 1) τοπικ. ὁδός, δρόμος Μ 168 κ. ἀ., « ὁδὸς ἱππηλασίη» ἱππόδρομος. ὁδὸς ἁμαξιτός, Η 340, «-ὁδὸς λαοφόρος» λεωφόρος, ὁδὸς πλατεῖα, Ο 682. Μετὰ προθέσ. ὡς ἐπίρρημα, «-πρὸ ὁδοῦ γίγνομαι» προχωρῶ, πηγαίνω, 'μπρός, Δ 382. "Ετι δὲ πάροδος, εἴσοδος, ν 112, χ 128. 2) ἡ πρᾶξις τοῦ ἰέναι, ὁδός, πορεία, δρόμος, ταξεῖδι, Ι 626 κ. ἀ., ἔστω καὶ διὰ θαλάσσης, β 273 κ. ἀ.· ἔτι δὲ ἀναχώρησις, β 285, θ 150, στρατεία, ἐπιδρομή, «-ὁδὸν ἔρχομαι» ἐκστρατεύω, ἐπέρχομαι, Α 151. (Παρ' 'Ομ. τίθεται πολλάκις ἡ γεν. «-ὁδοῖο» τοπικῶς, κατὰ τὴν ὁδόν, ἐν τῇ ὁδῷ, μάλιστα μετὰ τῶν ρημάτων «-ἐπείγομαι, λιλαίομαι, διατρίβω, ἔσσυμαι, πρήσσω» καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρω φρ. «-προ-γίγνομαι»).

'Οδούς, όντος, ὁ (ἔδω Λατιν. dens) δόντι, ἀνθρώπων καὶ ζώων, "Ομ.πλχ. καὶ τοῦ κάπρου ὁ χαυλιόδους, Λ 416, τ 393

'Οδύνη [. ⏑ .] ἡ, ἄλγος, πόνος α') σωματικός, πάντοτε κατὰ πληθ., πόνοι, ἀλγηδόνες, βάσανα, Δ 117, Ε 397, 766, ι 440· β') ψυχικός. λύπη, θλίψις, βάσανα, συνήθως πληθ., Ο 61, β 72, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-γόοι» α 242. 'Ενικ. μόνον ἐν τῷ «-ὀδύνη 'Ηρακλῆος».

'Οδυνήφατος [. ⏑ . ⏑], **ος**, (ὀδύνη καὶ **φένω**) ὁ τὰς ὀδύνας φονεύων, καταπαύων, καταπραΰνων, παυσίπονος, «-φάρμακα, ρίζα» 'Ιλ. Ε 401, 900, Λ 847.

'Οδύρομαι, (ὀδύνη;) ἀποθ., μετ' ἀορ. α' ὀδυράμενος, Ω 48. 1) ἀμετάβ. ὀδύρομαι, θρηνῶ, κόπτομαι, μυρολογῶ, παραπονοῦμαι, ἐπὶ ἀνθρώπων ἅπαξ καὶ ἐπὶ πτηνοῦ, Β 315, «-στο-

ναχῇ τε γόῳ τε ὀδύρομαι» π 145, «-ὀδυρόμενος στεναχίζω» ι 13 κ. ἀ. Συντάσσεται μετὰ γεν. «-τινός», διά τινα, περί τινος, Χ 424, Ψ 222, δ 104, 819 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ «-ἀμφί τινα» κ 486· καὶ μετὰ δοτ. «-τινί» πρός τινα, ἐνώπιόν τινος, δ 740, «-ἀλλήλοισι» ἐνώπιον ἀλλήλων, Β 290. 2) μεταβ θρηνῶ, μυρολογῶ, κλαίω τινά, Β 315, Ω 740, α 243 κ. ἀ., «-νόστον» ε 153, ν 219.

'Οδυσήιος [. ‿ . ‿ .], **ίη, ιον**, ἀντὶ τοῦ 'Οδύσσειος, εἰς τὸν 'Οδ. ἀνήκων, σ 353.

'Οδύσσεια, ἡ, (ἐξυπακ. ποίησις), τὸ περὶ τοῦ 'Οδυσσέως ποίημα. Εἶνε θηλυκὸν τοῦ 'Οδύσσειος ‖. προπαροξύτονον κατὰ τὰ ὅμοια: Δολώνεια, νέκυια, Πατρόκλεια, μεσόγεια, ἀκρώρεια.

'Οδυσσεύς, ὁ, **'Οδυσεύς**, γεν. 'Οδυσσῆος, 'Οδυσῆος [. ‿ . .], 'Οδυσσέως καὶ Αἰολ. καὶ ἐπικ 'Οδυσεῦς [. ‿ .], ω 398, δοτ. 'Οδυσῆι καὶ 'Οδυσεῖ, αἰτ. 'Οδυσσῆα, 'Οδυσσέα καὶ 'Οδυσῆ [. ‿ .], τ 136, υἱὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Κτιμένης, π 117 ἑξ., βασιλεὺς τῶν Κεφαλλήνων, τοῦ ὁποίου τὸ κράτος ἀπετέλουν αἱ νῆσοι 'Ιθάκη, Σάμη, Ζάκυνθος, Αἰγίλοψ καὶ Κροκύλεια, ἔτι δὲ καὶ τῆς ἀπέναντι ἠπείρου τὰ παράλια, ἀνὴρ τῆς Πηνελόπης καὶ πατὴρ τοῦ Τηλεμάχου, ὀνομασθεὶς οὕτως κατὰ τὸ τ 407 ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος Αὐτολύκου, διότι οὗτος πρὸς πολλοὺς ἦτο ὠργισμένος (ὀδυσσάμενος), ἐχθρός, «πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τάδ' ἱκάνω, ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν, τῷ 'Οδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον». (Οὐχ ἧττον ὅμως κατὰ τοὺς νεωτέρους ἑρμηνευτὰς (πρβλ. καὶ τ 275), πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ τὸ ὄνομα παθητικῶς: ὁ εἰς ὀργὴν ὑποκείμενος, ὁ μισούμενος καὶ καταδιωκόμενος (ὑπό τινων θεῶν). 'Ο 'Οδυσσεὺς παριστᾶται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ οὐ μόνον ὡς τολμηρὸ καὶ ἀνδρεῖος ἥρως, ἀλλὰ καὶ ὡς πολυμήχανος, συνετὸς καὶ καρτερόψυχος. Δώδεκα ναῦς ἔχων ἐκστρατεύει κατὰ τῆς Τροίας, Β 631· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἀποπλέει μετὰ τοῦ Μενελάου, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν 'Ιθάκην, γ 162. 'Αλλ' ἐπὶ δέκα ἔτη πλανᾶται πολλὰς καὶ θαυμασίας πλάνας, αἵτινες ἐν τῇ 'Οδυσσείᾳ περιγράφονται· ὥστε μόλις κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος ἐπανέρχεται εἰς τὴν πατρίδα. 'Αποβιβασθεὶς ὑπὸ τῶν Φαιάκων εἰς τὴν νῆσον 'Ιθάκην, λαμβάνει παρὰ τῆς 'Αθηνᾶς συμβουλάς, πῶς ἐδύνατο νὰ τιμωρήσῃ τοὺς μνηστῆρας, ν 287 ἑξ. 'Ως ἐπαίτης μετημφιεσμένος προσέρχεται εἰς τὸν χοιροβοσκόν του (συβώτην) Εὔμαιον, γνωρίζεται πρὸς τὸν Τηλέμαχον, μετὰ δὲ τούτου καὶ τῶν πιστῶν αὐτοῦ βοσκῶν φονεύει τοὺς μνηστῆρας, καὶ ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Πηνελόπης. Ἔπειτα δὲ πολεμεῖ πρὸς τοὺς πατέρας τῶν μνηστήρων, ζητοῦντας ἐκδίκησιν διὰ τὸν φόνον τῶν υἱῶν, μέχρις οὗ συνεργείᾳ τῆς 'Αθηνᾶς ἐπέρχεται εἰρήνη, ω 220 ἑξ.

(**'Οδύσσομαι**, ῥίζ. **οδυσ-**). ἀποθ. ῥῆμα, τοῦ ὁποίου εὔχρηστοι χρόνοι εἶνε μόνον ὁ ἀόρ. ὠδυσάμην, γ' πληθυντ. ὀδύσαντο, μετοχ. ὀδυσσάμενος, καὶ ὁ παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστ. ὀδώδυσμαι, ε 423. 1) ὀργίζομαι, ἐχθρεύομαι, μισῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ θεῶν, «-τινί» Ζ 138, α 62, τ 275, τὸ τοῦ τ 407, «-ὀδυσσάμενος» τινὲς μὲν ἐκλαμβάνουσι παθητικῶς: ἀπεχθής, μισητός, διὰ τὸ Σοφόκλειον χωρίον, 'Αποσπ. 408, «-πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί». 'Αλλ' εἶναι βεβαίως ἐνεργητ. ὀργισθείς, ἐχ-

θρευθείς, ἴδ. Ὀδυσσεύς.2) μετ'αἰτ., παροργίζω, «-Ζῆνα» Ἑπγ. 6, 8.

Ὄδωδα. ἴδ. ὄζω.

Ὀδώδυσμαι, ἴδ. ὀδύσσομαι.

Ὀεσσι, ἴδ ὄϊς.

Ὄζος, ὁ, α') κλάδος, κλών, κλαδί, κλωνάρι, Α 234, Β 312 κ. ἀ., μ 435·6')τροπ. βλαστός, γόνος, ἀπόγονος, καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. τροπ. κλωνάρι, οἷον«-Ἄρηος» περὶ ἀνδρείων πολεμιστῶν, Β 540, Μ 188 κ. ἀ.

Ὄζω, παρακ. ὄδωδα, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ ὑπερσυντελ. εἰς ἀμετάβ. σημασίαν μυρίζω, εὐωδιάζω, « ὀδμὴ ὀδώδει» περὶ θυμιάματος καὶ οἴνου Ὀδ. ε 60, ι 210.

Ὅθεν, ἐπίρ. (ὅ), ὅθεν, ὁπόθεν, ἀπ' ὅπου Β 307 κ.ἄ.πλχ. καὶ εἰς πρόσωπα ἀναφερόμενον ἀντὶ τῆς ἀντωνυμίας τῆς ἀναφορικῆς οἷον, Β 852, Δ 58, γ 319. (|| . Ἀλλ' ἐν τούτοις δύνανται τὰ προσωπικὰ ὀνόματα νὰ ληφθῶσιν ἐπὶ τοπικῆς ἐννοίας ὡς τὸ γαλλικὸν dont ἐκ τοῦ λατιν. de unde.

Ὅθι [. ‿]. ἐπίρ. ὅπου, Β 722, ξ 73 κ. ἀ., σπανίως μετὰ γενικ. τοῦ ὅλου, «ὅθι αὐλῆς» ὅπου (εἰς ὁποιον μέρος) τῆς αὐλῆς, α 425, Ν 229, ο 101, «-κλησίη—ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας» ἐφ' ἧς, τ 58, «-ὅθι περ» Β 861, ξ 532.

Ὄθομαι, (ὄθνος, odium) ἀποθ. μόνο, κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., κυρίως προσβλέπω τι, ἐπιστρέφομαι πρός τι, ἑπομένως φροντίζω, μέλει μοι, μεριμνῶ περί τινος, πάντοτε μετ' ἀρνήσεως «-οὐκ ὄθομαι» δὲν φροντίζω, δὲν μὲ μέλει, ἀδιαφορῶ, ἀπολελ. « οὐκ ἀλεγίζεται οὐδ' ὄθεται» Ἰλ. Ο 107, μετὰ γεν. Α 181, μετ' ἀπαρεμφ. Ο 166, 182, μετὰ μετοχ. «-οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων» ἀδιαφορεῖ, δὲν αἰσχύνεται, Ε 403.

Ὀθόνη, ἡ. (-Ϝοθ wât)·, α')λεπτὸν ὕφασμα λινοῦν. πανί η 107· β') ὁ ἐκ τοιούτου πεποιημένος πέπλος, ἢ γυναικεῖον ἔνδυμα, Γ 141, Σ 595.

Ὄθριξ, γεν. ὄτριχος, ὁ, ἡ, ἀντὶ τοῦ ὁμόθριξ, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν τρίχα ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, ἐπὶ ἵππων, Β 765 †.

Ὀθρυονεύς [. ‿ . .], ῆος, ὁ, Ὄθρυς) εἷς τῶν ἐπικούρων τῶν Τρώων, ἐκ τῆς Καβησοῦ, πόλεως Θρᾳκικῆς, Ν 363 ἑξ., 772.

οἷ (Ϝοῖ), ἐν. δοτ. τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμ. γ' προσώπ., ἀντὶ τῆς αὐτῷ αὐτῇ, «-τήν οἱ πέρι Φοῖβος Ἀπόλλων» Α 72, «-ὁ δὲ οἱ παρελέξατο» Β 615 κ. ἄ. πλχ. Σπανίως ἐν τῷ ἐπικῷ τύπῳ « ἑοῖ» (Ϝεοῖ) μετὰ τῆς «-αὐτῷ» ἀποτελεῖ φυσικῷ τῷ λόγῳ αὐτοπαθῆ ἀντωνυμίαν ἑαυτῷ, Ν 495, δ 38. Ἀνακολούθως κεῖται ἡ εἰς τὴν δοτικὴν «-οἱ» ἀναφερομένη μετοχὴ κατὰ γεν. Ὑ. Δήμ. 37, Ὑμ. 19, 31, κατὰ τὸν Ἕρμαννον.

Οἷα, ἐπίρ., ἴδ. οἷος.

Ϝοίγνυμι [. — .], ἀόρ. α' ὤϊξα καὶ συνῃρ. ᾦξα, Ω 457, μετοχ. οἴξας, παθητ. παρατ. ὠΐγνυντο. ἀνοίγω συνήθως «-θύρας, πύλας» Ζ 89, α 436 κ. ἀ., «-τινί» Ω 457, «-οἶνον», ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. ἀνοίγω τὸ κρασί, δηλ. πίθον οἴνου, γ 392.

Οἶδα, οἶδας, οἶδε, ἴδ. εἴδω.

Οἰδάνω [. ‿ .] (οἶδος= πρῆσμα), α') ἐνεργητ. πρήσκω, φουσκώνω, ἐξογκώνω, μετ'αἰτ. τροπικῶς «-χόλος οἰδάνει νόον» φουσκώνει τὴν καρδίαν, τουτέστιν ἐρεθίζει, Ἰλιάδ. Ι 554. β') παθ. πρήσκομαι, ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω, «-οἰδάνεται κραδίη χόλῳ» φουσκώνει ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸν θυμόν, Ι 646.

Οἰδέω (οἶδος, eiter) παρατατ. γ' ἐν. ᾤδει, ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι, φου-

σκώνω, «-ῷδεε χρόα πάντα ἦτο ἐξωγκωμένον, πρησμένον ὅλον τὸ σῶμά του, « 455 †.

Οἰδίπους, οδος,(οἰδέω-πούς) ὁ, γεν. **Οἰδιπόδαο**, Ψ 679, υἱὸς τοῦ Λαΐου καὶ τῆς Ἐπικάστης (κατὰ τὸν Ὅμηρ., κατὰ δὲ τοὺς τραγικοὺς Ἰοκάστης). πατὴρ τοῦ Ἐτεοκλέους, Πολυνείκους, τῆς Ἀντιγόνης καὶ Ἰσμήνης (ταύτης ὅμως τῆς τελευταίας δὲν γίνεται μνεία παρ' Ὁμ.). Ὁ πατήρ του ὑπὸ χρησμοῦ κινούμενος κακοῦ ἐξέθηκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κιθαιρῶνα. Ποιμὴν δέ τις τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, εὑρὼν αὐτὸν προσήνεγκεν εἰς τὴν ἄτεκνον βασίλισσαν, ἥτις ἀνέθρεψεν αὐτόν. Ἐλθὼν δὲ εἰς τοὺς Δελφοὺς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀγνώστου πατρός, ἔλαβε χρησμὸν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του (Κόρινθον, ὡς ἐνόμιζε)· διὸ τραπεὶς πρὸς τὰς Θήβας, ἐφόνευσε καθ' ὁδὸν ἐν ἀγνοίᾳ τὸν πατέρα του Λάϊον, ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν σύζυγον τὴν μητέρα του Ἐπικάστην (ὡσαύτως ἐν ἀγνοίᾳ). Ἀνακαλυφθείσης δὲ τῆς ἀληθείας, ἡ μὲν Ἐπικάστη ἀπηγχόνισεν ἑαυτήν, ὁ δὲ Οἰδίπους ἐβασίλευσε καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον καὶ ἀπέθανεν ἐν Θήβαις, λ 271. Κατὰ τοὺς τραγικοὺς ὅμως ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν καὶ ἐξωσθεὶς κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀττικήν, ἔνθα καὶ ἀπέθανεν. Οἱ ἐπικήδειοι αὐτοῦ ἀγῶνες μνημονεύονται ἐν τῇ Ψ 679 ἑξ.

οἶδμα, ατος, τό, (οἰδέω), τὸ φούσκωμα, ἰδίως τῆς θαλάσσης, φουσκοθαλασσία, ἑπομένως κῦμα, *Ἰλ. Ψ 230, «-ἅλιον» Ὕ. Ἀπ. 417, « θαλάσσης» Ὕ. Δήμ. 14· ἐπὶ ποταμοῦ κυμαινομένου, Φ 234.

Οἰέτης (ὀϜέτης, ἔτος), **ες**, ἀντὶ τοῦ ὁμοέτης, ὁμῆλιξ, «-ἵπποι» Β 765 †, πρβλ. ὄθριξ.

Ὀϊζυρός [. . .—], **ή, όν**, (ὀϊζύς), συγκρ. **-ώτερος**, Ρ 446, ὑπερθετ. **-ώτατος**, ε 105, ἄθλιος, ἐλεεινός, θλιβερός, ἀξιοδάκρυτος, ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων, Α 417, γ 95, δ 197 κ. ἀ. ἐπὶ ἀψύχων «-νύκτες» λ 182, ν 337, «-γόος» θ 540, «-πόλεμος» γ 112.

Ὀϊζύς, ύος [⏑ .], ἡ, (ἐκ τοῦ ἐπιφων. οἴ, vae), θλίψις, ἀθλιότης, δυστυχία, βάσανα, δεινοπάθεια, Ζ 285, Ξ 480, λ 167 κ. ἀ., «-πόνος καὶ ὀϊζ.» Ν 2, «-κάματος καὶ ὀϊζ.» Ο 365. Ἡ δοτ. συναιρεῖται ὀϊζυῖ ἀντὶ τοῦ ὀϊζύϊ, η 270.

Ὀϊζύω [. . ⏑ .] (ὀϊζύς), ἀόρ. α' μετοχ. ὀϊζύσας· α') ἀθλίως μοχθῶ, βασανίζομαι, «-περί τινα», ἵνα ἀποκτήσω τινὸς τὴν ἔννοιαν, ἢ ἵνα κάμω τι πρός τινα, Γ 408· β') ὑπομένω δυστυχίας, δυστυχῶ, δεινοπαθῶ, δ 152, ψ 307, μετ' αἰτ. πάσχω, ὑπομένω, «-κακά», Ξ 89.

Οἰήιον (Ϝοιήιον, οἴσω Τ 43), **τό**, κυρ. τὸ εἰς τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ καταστρώματος προέχον μέρος, ἡ λαβὴ τοῦ οἴακος, τὸ λεγόμενον ἐν τῇ καθομιλ. δοιάκι (Ϝοιάκι) συνεκδ. δὲ καὶ ὅλος ὁ οἴαξ, πηδάλιον, τὸ τιμόνι, ι (483) 540, πληθ. τ 43, μ 218.

Οἴηξ, ηκος, ὁ, ἀντὶ τοῦ οἴαξ, δοιάκι (οἴσω), Ω 269 †· κατὰ μὲν τὸν Σχολ. «-κρίκοι τινὲς (ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τοῦ ἅρματος), δι' ὧν ἐνειρόμεναι αἱ ἡνίαι (ἀποχωρίζονται ἀλλήλων καὶ) οἰακίζουσι τοὺς ἵππους», ἢ κανόνες τινές, ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ, πρὸς τὰ ἄνω καμπύλοι καὶ ὅμοιοι πρὸς τὴν λαβὴν τοῦ πηδαλίου (τὸ δοιάκι), χρησιμεύοντες, ἵνα κωλύσωσι τὴν κατάπτωσιν τῶν ἡνιῶν.

Οἴκαδε (Ϝοίκ.), ἐπίρ. ἐξ ἀχρ. τινὸς ἀπηρχαιωμένης ὀνομαστ. Ϝοίξ = Ϝοῖ-

κος, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸ σπίτι, ἰδίως μετὰ τῶν ρημάτ. «-ἐλθέμεναι, ἱκέσθαι, νεῖσθαι, νοστεῖν, ἀποστείχειν» Ὅμ. πλχ.

Οἰκεὺς (Ϝοικ.), **ῆος**, ὁ, ποιητ., οἰκεῖος. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον, Ε 413, Ζ 366, ἔπειτα δὲ κατ' εὐφημισμόν, οἰκέτης, „ἄνθρωπος", ὃ ἐ. θεράπων, ὑπηρέτης, δοῦλος, δ 245, ξ 63, πληθ. οἱ ἄνθρωποι, ξ 4, π 303, ρ 533. Ἐκ τοῦ

Οἰκέω (οἶκος), ἀορ. παθ. γ' πληθ. ᾤκηθεν ἀντὶ τοῦ ᾠκήθησαν. 1) ἀμετάβ. οἰκῶ, κατοικῶ, συνήθ. μετὰ τῆς Ἐν, Ξ 116, ι 200, 400,. 2) μεταβ. κατοικῶ, «-ὑπωρείας» Υ 218. —Ὅθεν παθ.· α') οἰκοῦμαι, κατοικοῦμαι, «-οἰκέοιτο πόντος» Δ 18· β') κατοικίζομαι, ἀποκαθίσταμαι, «-τριχθὰ ᾤκηθεν» εἰς τρία μέρη διῃρημένοι (κατὰ φυλὰς) κατῳκίσθησαν, ἑπομ. κατῴκουν, Β 668.

Οἰκίον (Ϝοικ.), τό, (μόνον κατὰ τύπον ὑποκοριστ. τοῦ οἶκος)· α') ἐπὶ ἀνθρώπων, οἰκία, κατοικία, πάντοτε πληθ. «-οἰκία ναίω» Β 750 κ. πλχ., ἐπὶ θεῶν, κατοικία, μ 4, τοῦ Ἅδου, τὰ καταχθόνια, Υ 64· β') ἐπὶ ζώων, φωλεός, φωλεά, οἷον τῶν σφηκῶν, μελισσῶν, Μ 167, Π 261, τοῦ ἀετοῦ, Μ 221.

Ὀϊκλέης, έους, ὁ, καὶ **Ὀϊκλείης**, (ὈϜικλ.), ο 244, αἰτ. Ὀϊκλῆα, υἱὸς τοῦ Ἀντιφάτου, πατὴρ τοῦ Ἀμφιαράου, ο 253, πρβλ. Ἀπολδ. 2, 6, 4.

Οἴκοθεν, ἐπίρ. (οἶκος), οἴκοθεν, ἐκ τοῦ οἴκου· α') ἐκ τῆς κατοικίας Ἰλ. Λ 632· β') ἐξ ἰδίων, Η 364, 391, Ψ 558.

Οἴκοθι, ἐπίρ.=οἴκοι (οἶκος), ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῇ πατρίδι, εἰς τὸ σπίτι, Θ 513, γ 303, τ 237, φ 298.

Οἴκοι (τοπικὴ τοῦ οἶκος), ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῇ πατρίδι, εἰς τὸ σπίτι, Α 113, α 12 κ. ἀ.

Οἶκόνδε, ἐπίρ. (οἶκος), = οἴκαδε, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα· α') εἰς τὴν κατοικίαν, Α 606, γ 390 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸν θάλαμον, εἰς τὸ δωμάτιον, α 360, υ 354, ψ 292 (ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ὁ λόγος περὶ τοῦ γυναικείου θαλάμου), «-οἶκ. ἄγομαι» φέρω εἰς τὴν οἰκίαν μου, γυναῖκα ὡς σύζυγον, ζ 159 κ. ἀ.· β') εἰς τὴν πατρίδα «-φεύγω, νέομαι» Β 158, 354.

Οἶκος (Ϝοῖκος, vicus), ὁ, 1) οἶκος, οἰκία, σπίτι, κατοικία, παντὸς εἴδους, Ὅμ. πλχ., ὅθεν α') καὶ ἡ κλισία τοῦ Ἀχιλλέως, Ω 471, 572, τὸ σπήλαιον τῶν Κυκλώπων, ι 478· β') μέρη αὐτοῦ, θάλαμος, δωμάτιον, καὶ ἰδίως ἡ γυναικωνῖτις, α 356, δ 717, τ 514, φ 350· ἀλλὰ καὶ τὸ μέγαρον τῶν ἀνδρῶν, ἔνθα ἡ ἑστία, Ὑ. Ἀφρ. 30. Ὅθεν πληθ. «-οἶκοι» ω 417. 2) οἶκος (ὡς ἐν τῇ νεωτέρᾳ φράσει: ἐμπορικὸς οἶκος, πλούσιος οἶκος), πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ εὑρισκόμενα ἢ ὁπωσδήποτε εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα, α 232, β 64, «-οἶκ. καὶ κτήματα» Ο 498, περιουσία, δ 318, π 431 κ. ἀ., οἶκος, οἰκογένεια, σπίτι, ζ 181.

Οἰκτείρω (οἶκτος), ἀόρ. α') ᾤκτειρα, ἐλεεινολογῶ, λυποῦμαι, κλαίω τινά, Ἰλ. Λ 814, Π 5 κ. ἀ., Ὑ. Δήμ. 137. «-οἰκτ. τι» Ω 516.

Οἴκτιστος, η, ον, ἴδ. οἰκτρός.

Οἶκτος, ὁ, (οἴζω), σχετλιασμός, ἐλεεινολογία, ὅθεν εὐσπλαγχνία, ἔλεος, συμπάθεια, Ὀδ. β 81, ω 438.

Οἰκτρός, ά, όν, συγκριτ. **-ότερος**, λ 381, ὑπερθετ. **-ότατος**, λ 421 καὶ συνηθέστ. **οἴκτιστος**, Χ 76, λ 412,

μ 258 κ. ἀ., οἰκτρός, ἐλεεινός, ἀξιοδάκρυτος, ἄθλιος, ἐπὶ ἀνθρώπων Ὁμ. πληθ., καὶ καταστάσεων «-ὄλεθρος, θάνατος» μόνον ἐν Ὀδ., «-ὄψ», λ 421. Τὸ οὐδ. πληθ. «-οἰκτρά» ὡς ἐπίρ. «ὀλοφύρομαι» ἐλεεινὰ θρηνῶ, δ 719, ι 409 κ. ἀ., καὶ ὑπερθ. βαθμοῦ «-οἴκτιστα θανεῖν» χ 472.

Οἰκωφελίη, ἡ, (οἶκ. ὀφέλλω), αὔξησις, ὠφέλεια τοῦ οἴκου, οἰκονομία, νοικοκυροσύνη, ξ 223 †.

Ὀϊλεύς [. – .], **ῆος**, ὁ, (Ὀϝιλ.), 1) βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, ἀνὴρ τῆς Ἐριώπιδος, πατὴρ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος καὶ τοῦ Μέδοντος, Β 527, 727, Ν 694. 2) εἷς τῶν Τρώων, ἡνίοχος τοῦ Βιάνορος, Λ 93.

Ὀϊλιάδης [. – ⏑ ⏑], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, Αἴας ὁ Λοκρός, Μ 365, Ξ 446 κ. ἀ.

Οἶμα, ατος, τό, (οἴσω), φορά, ἐπιφορά, ἔφοδος, ὁρμή, Ἰλ. Π 752, ἐπὶ λέοντος, Φ 252, ἔνθα ὁ πληθ., ἐπὶ ἀετοῦ, ἔτι δὲ Θ 349.

Οἰμάω (οἶμα), ἀόρ. α' οἴμησα, φέρομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, Χ 308, 311, ω 538, «(ἱέραξ) μετὰ πέλειαν.» Χ 140.

Οἴμη (εἶμι), ἡ=κυρ. ὁδός, συνήθως δὲ ἡ πορεία διηγήσεώς τινος· ὅθεν διήγημα, ᾆσμα, τραγοῦδι, Ὀδ. θ 481, χ 347, «-κλέα ἀνδρῶν οἴμης» τοῦ ᾄσματος ἡ δόξα τῶν ἀνδρῶν, θ 74. (‖. Ὀρθότεραι ἀναντιρρήτως εἶνε αἱ ἄλλαι δύω ἑρμηνεῖαι (καὶ ἡ στίξις μετὰ τὸ «-ἀνδρῶν») ἡ μὲν καθ' ἣν ἡ γενικὴ «-οἴμης» σημαίνει τὸ ὅλον: ἐκ τῆς οἴμης (ἐκ τοῦ μεγάλου ἐκείνου ᾄσματος), «-τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν ἵκανεν», πρὸς τὸ μέρος: «-νεῖκος Ὀδ. καὶ Ἀχ.», ἡ δὲ καθ' ἣν τὸ «-οἴμης τῆς» εἶνε ὑπερβατικὴ ἕλξις, ἀντὶ τοῦ «-τῆς οἴμης κτλ.» = ἧς οἴμης κτλ., ὅπερ εἶνε ἀναφορικὸς προσδιορισμὸς κατὰ πρόληψιν τοῦ ἑπομένου «-νεῖκος Ὀδ. καὶ Ἀχ.»).

Οἶμος, ὁ, (εἶμι), ὁδός, πορεία, Τροπ. α') ἡ σειρά, ζώνη, ταινία, «-οἶμοι κυάνοιο» (σειραὶ χρυσοῦ, κασσιτέρου (λευκαὶ) χαλύβδου (κυαναῖ) ἐπὶ τοῦ θώρακος) Λ 24 †. β') «-ἀοιδῆς» ἡ πορεία τοῦ ᾄσματος, τουτέστι τὸ μέλος, ὁ σκοπός, ὁ ἦχος, Ὑ. Ἑρμ. 451.

Οἰμωγή, ἡ, (οἰμώζω), θρῆνος, ὀδυρμός, κλαυθμός, Δ 450, Ι 64, ω 353, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-κωκυτός» Χ 409 καὶ «-στοναχή» Ω 696.

Οἰμώζω (οἴμοι), παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' ᾤμωξα, μετοχ. οἰμώξας, κυρ. οἴμοι, (ἀλλ' οἴ μόνον) φωνάζω, ἑπομέν. θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω, σκούζω, Μ 162, ν 198 κ.ἀ. μάλιστα τῆς Ἰλ. «-σμερδαλέον οἰμ.» φοβερὰ κλ., Σ 35, «-ἐλεεινά» Χ 408, «-μέγα» Χ 34, «-σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξεν» μὲ φοβερὰν καὶ μεγάλην φωνὴν ἔσκουξε, ι 395, «-οἰμώξας ἔριπε κάππεσεν, πέσεν» Ε 68, Π 29, σ 398.

Οἰνεύς, **ῆος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Πορθέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος, ἀνὴρ τῆς Ἀλθαίας, πατὴρ τοῦ Τυδέως Μελεάγρου κ. ἄ., Ξ 117. Ἦτο ξένος (φίλος) τοῦ Βελλεροφόντου. Ἐπειδή ποτε προσφέρων ἀπαρχὰς εἰς τοὺς θεοὺς ἐλησμόνησε τὴν Ἄρτεμιν, ὀργισθεῖσα ἡ θεὰ ἔπεμψεν εἰς τὴν χώραν του ἄγριον κάπρον (τὸν περιβόητον Καλυδώνιον κάπρον), Ι 530 ἑξ.

Οἰνείδης, **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεύς, Ε 813, (Κ 497).

Οἰνίζομαι (οἶνος), παρ' Ὁμ. μόνον μέσ. μετὰ παρατ. ἀναύξ. ἀγοράζω, (προμηθεύομαι) οἶνον, «-χαλκῷ» ἀντὶ χαλκοῦ, Ἰλ. Η 472, «-οἶνον» Θ 506, 546.

Οἰνοβαρέω [. . ⏑ . .] (Ϝοιν. βαρύς), μόνον ἐν τῇ μετοχῇ οἰνοβαρείων, εἶμαι ὑπὸ οἴνου βεβαρημένος, μεθυσμένος, μεθύω, * Ὀδ. ι 374, ν 555, φ 304.

Οἰνοβαρὴς [. . ⏑ .], ἐς (οἶν., βάρος), ὑπὸ οἴνου βεβαρημένος, μεθυσμένος, Α 225 †.

Οἰνόμαος [. . ⏑ .], ὁ, 1) εἷς τῶν Αἰτωλῶν, Ε 706. 2) εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως φονευθείς, Μ 140, Ν 506.

Οἰνόπεδος, ον (οἶνος, πέδον), ὁ ἔχων οἰνῶδες ἔδαφος, οἰνόφυτος, ἀμπελόφυτος, «ἀλωή» α 193, λ 193. Ἐκ τούτου τὸ οὐδ. ὡς οὐσιαστ. τὸ «οἰνόπεδον» ἀμπελότοπος, ἄμπελος, ἀμπελών, Ι 579.

Οἰνοπίδης (Ϝοιν.), ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, ὁ Ἕλενος, Ε 707.

Οἰνοπληθής, ἐς (οἶν. πλῆθος), ἀμπελόεις, πολύοινος, «Συρίη» ο 406 †.

Οἰνοποτάζω (οἰνοπότης), εἶμαι οἰνοπότης, πίνω πολὺν οἶνον, Υ 84, ζ 309, υ 262.

Οἰνοποτήρ, ῆρος, ὁ, (οἶν., πίνω), οἰνοπότης, θ 456 †.

Οἶνος, ὁ, (Ϝοῖνος, Λατ. vinum), κρασί, Ὁμ. πλχ., συνήθ. «ἐρυθρός» ι 63, «μέλας» καὶ τοιοῦτος, φαίνεται, ἦτο ὁ ἄκρατος οἶνος, «ἐρυθρός» δ' ἴσως μᾶλλον ὁ κεκραμένος, ε 265, ι 196, 346, «αἴθοψ» (ἴδ. τ. λ.), Α 462, Δ 259, πρβλ. οἶνοψ. Λέγεται δὲ καὶ «μελιηδής» Δ 346 κ. ά., «μελίφρων» η 182, ν 53, «ἡδύς» 6 350, τ 205, «ἡδύποτος» ο 507, «εὐήνωρ» δ 622. Συνήθως ἐπίνετο κεκραμένος ὕδατι (ἴδ. κεκράννυμι). Δι' οἴνου ραντίζει ἡ Ἀνδρομάχη τοὺς πυρούς, τὸν σῖτον, ὃν παραβάλλει εἰς τοὺς ἵππους τοῦ Ἕκτορος Θ 189. Ἐφυλάττετο δὲ ὁ οἶνος ἐν «ἀμφιφορεῦσι, πίθοις» 6 290, 340, ἢ ἐν ἀσκοῖς, Γ 247. Οἶνον παρῆγον: ἡ Ἐπίδαυρος, ἡ Φρυγία, ἡ Πήδασις, ἡ Συρία, ἡ Ἄρνη, ἡ Ἱστίαια, ἡ Λῆμνος, ἡ Θράκη· οἶνος πράμνειος καὶ κικόνειος.

Οἰνοχοέω καὶ **οἰνοχοεύω** (Ϝοιν., χέω), ὁ δεύτερος τύπος εἶνε εὔχρ. μόνον ἐν τῷ ἐνεστ., Β 127, Υ 234, φ 142, τοῦ δὲ πρώτου ἔχει ὁ Ὅμ. μόνον τὸ γ' ἑνικ. τοῦ παρατ. ᾠνοχόει, Α 598, ο 141, καὶ ἐῳνοχόει (ἐϜῳν.), Δ 3, υ 255, καὶ τὸ ἀπαρμφ. τοῦ ἀορ. α' οἰνοχοῆσαι, δ 233, ο 323, χύνω οἶνον, τουτέστι κερνῶ, ἐγχέω εἰς τὰ ποτήρια, εἶμαι οἰνοχόος, δ 233, υ 255, «νέκταρ» Δ 3, «τινί» Α 598, ἐλλειπτ. «οἰνοχοεύει» (δηλ. ὁ οἰνοχόος), φ 142.

Οἰνοχόος, ὁ, (οἶν., χέω), ὁ οἰνοχόος, κεραστής, ὅστις κερνᾷ οἶνον εἰς τοὺς ἄλλους, Β 128, ι 10 κ. ά.

Οἶνοψ, οπος, ὁ, ἡ, (οἶνος, ὤψ), ὁ ἔχων τὴν ὄψιν πυρώδη, σπινθηρίζων, λάμπων, συνήθ. ἐπίθετον τῆς ἀνησύχου θαλάσσης, ἥτις ἐνίοτε σφόδρα κυματουμένη λαμβάνει χρῶμα τοιοῦτον, Ε 771, α 183· ἔτι δὲ ἐπίθ. τῶν ταύρων, Ν 703, ν 32.

Οἶνοψ (Ϝοῖν.), οπος, ὁ, εἷς τῶν εὐγενῶν Ἰθακησίων, πατὴρ τοῦ Λειώδους, φ 144.

Οἰνόω (οἶνος), παθ. ἀορ. μετοχ. οἰνωθείς, μεθύσκω, ποτίζω τινὰ πολὺν οἶνον, μεθῶ, παθ. μεθύσκομαι, μεθῶ, *Ὀδ. 292, τ 11.

Οἶξασα, ἴδ. οἴγνυμι.

Οἷο, ἀντὶ τοῦ οὗ, ἴδ. ὅς.

Οἰόθεν, ἐπίρ. (οἶος), κυρ. ἐκ μόνου, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «οἰόθεν οἶος» περιγραφὴ τοῦ ὑπερθετ. μονώτατος, κατάμονος, ἰσοδύναμος πρὸς τὴν τῆς κα-

θομιλουμ. μόν' καὶ μόναχος, Ἰλ. Η 39, 226. Πρβλ. αἰνόθεν.

Οἴομαι, ἐν τῷ ἐνεστ. τῆς ὁριστικῆς πάντοτε ὀΐομαι (‖. πλὴν ἐν τῷ κ 193, ὅπου εὑρίσκεται ὁ συνῃρημένος τύπος «-οἴομαι»). ὡς ἀποθ., ἐν δὲ τῷ α') ἐνικ. συχνότερον κατὰ τὸν ἐνεργητ. τύπον οἴω καὶ ὀΐω, εὐκτικ. γ' ἐνικ. οἴοιτο, ρ 580, χ 12. Τοῦ παρατατ. γ' ἐνικ. ᾠέτο, ἀόρ. ὀϊσάμην ἀναύξητ., σπανίως δὲ κατὰ παθητ. τύπον ᾠΐσθην μόνον δ 453, π 475, μετοχ. ὀϊσθεὶς μόνον Ι 453. Θεμελιώδης σημασία εἶνε: νομίζω, πιστεύω, θαρρῶ, Ὅμ. πλχ. Πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ἐντελοῦς πεποιθήσεως χάριν μετριοφροσύνης ἢ εἰρωνείας, «ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω ἔμμεναι» Θ 180, πρβλ. Α 296, «οὐ γὰρ ὀΐω ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν» δὲν πιστεύω νὰ στέκωμαι μακρὰν κτλ., δ ἐ. δὲν εἶνε βεβαίως τοιαύτη ἡ συνήθειά μου, Ν 263. Ἀναφερόμενον εἰς μέλλον τι, εἰκάζω, συμπεραίνω, προσδοκῶ, ἑπομένως καθ' ὅσον τὸ προσδοκώμενον εἶνε ἀγαθὸν ἢ κακόν· ἐλπίζω, φοβοῦμαι, ὑποπτεύω· ἔτι δὲ σκοπεύω, διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοῦν, Α 170. Πολλάκις μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ «θυμῷ, κατὰ θυμόν» καὶ «θυμὸς ὀΐσατό μοι» ι 213.—Συντάσσεται ἐνίοτε 1) ἀπολελ. Α 561, ξ 298, ρ 586, ω 401· πολλάκις δὲ τὸ α' πρόσ. (μάλιστα ὁ τύπος ὀΐω καὶ σπανίως ὀΐομαι, χ 140) παρεντίθεται εἰς τὸν λόγον, ὡς τὸ τῶν πεζογράφων οἶμαι, καὶ τῆς καθομιλουμένης τὸ πιστεύω, θαρρῶ, ἵνα ἐπὶ βεβαίου πράγματος ἐκφράσῃ ἀμφιβολίαν ἐκ μετριοφροσύνης προερχομένην, «ἐν πρώτοισιν, ὀΐω, κείσεται» Θ 536, Ν 153, π 309. Συνήθως 2) μετ' ἀπαρεμφ. καὶ αἰτ., καὶ δή· α') τοῦ ἐνεστ. εἰς ἔκφρασιν τοῦ παρόντος χρόνου, α 323, κ 232 κ. ἀ., ἢ καὶ τοῦ μέλλοντος, Ε 894, Μ 73, ε 290 κ. ἀ.· β') τοῦ ἀορίστου εἰς ἔκφρασιν τοῦ παρῳχημένου «σ' ὀΐω κατανεῦσαι» Α 558, Κ 551, Ν 273, γ 27, τ 568· γ') συχνότατα δὲ μετ' ἀπαρεμφ. μέλλοντος.—Εἰς πάσας ταύτας τὰς περιστάσεις συνήθως τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφ. παραλείπεται, ὅταν εὐκόλως ἐννοῆται, «ὀΐσατο θεὸν εἶναι» εἴκασεν ὅτι (ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος) ἦτο θεός, α 323, «ἔθι τρώσεσθαι ὀΐω» ἐξυπακ. «ἡμᾶς αὐτούς»: ὅπου θὰ πάθωμεν, πιστεύω, Μ 66, «οὐ γὰρ ὀΐω λήσειν. Ἐννοσίγαιον» (ἔνθα ἐξυπακούεται ἐν τῶν ἀνωτέρω τὸ «σέ» ὑποκείμενον τοῦ: λήσειν), λ 101, «καί που τῶνδε μνήσεσθαι ὀΐω» (ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρμφ.: ὑμᾶς), μ 212. 3) μετὰ μόνου ἀπαρμφ. ὅταν τοῦτο ταὐτοπροσωπῇ πρὸς τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως, «κιχήσεσθαί σ' ὀΐω» Ζ 341, θ 180 κ. ἀ. (Τὸ τῆς Ε 252 «ἐπεὶ οὐδὲ σὲ πεισέμεν οἴω» ὑπάγεται εἰς τὴν περίστασιν 2) γ') διότι τὸ μὲν «σέ» εἶνε ὑποκείμενον τοῦ «πεισέμεν», τὸ δὲ ἀντικείμενον αὐτοῦ ἐξυπακούεται: ἐμέ. 4) ὅταν σημαίνῃ τὸ φοβοῦμαι συντάσσεται μετὰ τοῦ μὴ καὶ τῆς εὐκτ., τ 390. 5) μεταβ. μετ' αἰτ. πράγματος ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ εἰκάζω, προσδοκῶ, φοβοῦμαι, γ 255, «κεῖνον οἰομένη τὸν χάμμορον» β 351, «Κῆρας» Ν 283, «γόον δ' ᾠέτο θυμός» κ 248, «ἤ τι ὀϊσάμενος» ἢ (κακόν) τι ὑποπτεύσας, ι 339. Ἀπὸ τούτων διακριτέα ἡ περίστασις καθ' ἣν ἡ αἰτ. εἶνε συντακτικὴ ἐξυπακουομένου ἀπαρμφ., οἷον «ἀλλὰ τόγ' οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι» ξ 363 (ἔνθα ἐξυπακ. τὸ «εἰπέμεν σε»), ὡσαύτως ν 427, ο 31, χ 159. 6) ἅπαξ μόνον ἀπροσώπως «ὀΐεταί μοι ἀνὰ θυ-

μόνη» ὑποψία ἀνέρχεται εἰς τὴν ψυχήν μου, τ 312. (Τὸ ι εἶνε μακρόν, μόνον δὲ τοῦ ὀΐω εὑρίσκεται βραχὺ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου 13άκις).

οἰοπόλος, ον (οἶος, πέλομαι), κυρ. ὁ μόνος ὑπάρχων, μονήρης, ἔρημος, «-χῶρος» Ν 473, Ρ 54, «-σταθμός» Τ 377, «οὔρεα» Ω 614, λ 574.

***οἰοπόλος**, ον (οἶς, πολέω), προβάτων βοσκὸς (πρβλ. τὸ **αἰπόλος** = **αἰγιπόλος**), ποιμήν, Ὑ. Ἑρμ. 314.

οἶος, **οἴη**, **οἶον**, 1) μόνος, μοναχός, α΄) «εἷς οἶος, μί' οἴη» εἷς μόνος, μία μόνη, Ὁμ. πλχ., «-δύ' οἴω» δύω μόνοι, Ω 473, ξ 94, «-δύ' οἴους» γ 424, π 245, «-οὐκ οἴη» ὄχι μόνη της. Γ 143 κ.ἀ. περαιτέρω προσδιορίζεται: «-αὐτὸς οἶος νόσφιν δεσποίνης» ξ 450, «-οἶος ἄνευθ' ἄλλων» Χ 39, «οἴη ἐν ἀθανάτοισι» μόνη μεταξὺ τῶν ἀθ., Α 398· ὡσαύτως «-οἶος μετὰ τοῖσι» γ 362· β΄) μετὰ γεν. «-τῶν οἶος» ἔρημος αὐτῶν, Λ 693. ἢ μετὰ προθέσεως «-ἀπό τινος... οἶος» μόνος, κεχωρισμένος ἀπό τινος, μακράν τινος, Ι 438, ι 192, φ 364. 2) μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδός του) ὅ ἐ. ἐξαίρετος, Ω 499.—Τὸ οὐδ. **οἶον** ὡς ἐπίρ. ἅπαξ, μίαν φοράν, Ι 355 κατὰ τὸν Σχολιαστ., κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. ὀρθόμενον: ἐμὲ μόνον.

οἷος, **οἵη**, **οἷον**, (ὅς, ἥ, ὅ), ὁποῖος, ὁποίας λογῆς, ἀναφορ. ἀντωνυμ., ἀνταποδιδομένη εἰς τὴν δεικτικὴν **τοῖος**, «-οἷος ἀρετὴν ἔσσι» ὁποῖος εἶσαι κατὰ τὴν ἀρετήν, Ν 275. Πολλάκις μεταφράζεται διὰ τοῦ πόσον, τί, «-οἷος καλός τε μέγας τε» πόσον καλὸς κτλ., τί καλὸς καὶ μεγάλος, Φ 108. — Τίθεται 1) εἰς ἀνεξαρτήτους προτάσεις, ἵνα ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμόν, τὴν ἀπορίαν διὰ μέγα τι καὶ ἀσύνηθες (ἀγαθὸν ἢ κακόν), ἰδίως δὲ ἐν ἐπιφωνήμασι, «-οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐξεφράσθης ἀγορεῦσαι» τί λόγος εἶνε οὗτος, τὸν ὁποῖον διενοήθης νὰ εἴπῃς, ε 183, καὶ πολλάκις κατ' οὐδέτερον γένος «-οἷον» πῶς, Ε 601, Η 455, Ν 633, α 32 κ. ἀ. 2) συχνότερον εἰς ἐξηρτημένας προτάσεις, ἀναφερομένη εἰς ὡρισμένον τι ἀντικείμενον· α΄) προηγουμένης τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας «-τοῖος», ἢ «-ὅς», «-χορὸς τῷ ἴκελος, οἷόν ποτε Δαίδαλος ἤσκησεν» ὁποῖον, καθώς, Σ 592, πρβλ. Σ 105, α 371 κ. ἀ., καὶ ἄνευ προηγουμένης ἀντωνυμίας, Δ 264, Π 557, Χ 317· β΄) ἐλλειπτικῶς ἀναφερομένη εἰς ὁλόκληρον πρότασιν καὶ σημαίνουσα τὴν αἰτίαν (ὅθεν καὶ συνήθως ἀναλύεται εἰς τό: ὅτι τοῖος. «-ὠκύμορος δή μοι ἔσσεαι οἷ' ἀγορεύεις» κατ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λέγεις, ὅτι (ἐπειδὴ) τοιαῦτα λέγεις, Σ 95, δ 611 κ. ἀ.· ὡσαύτως «-οἷά μ' ἔοργας» Χ 347, «-οἷον (=ὅτι τοῖον) ἔειπες» Ρ 173, «-οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει» καθὼς (ἐπειδὴ) ὁ θυμὸς ἐκείνου εἶνε κτλ., κατὰ τὸν ὑπέρβιον θυμὸν τὸν ὁποῖον ἔχει Σ 262, ο 212, ρ 514· γ΄) μετὰ μορίων συνδυάζεται, «-οἷος δή» ὁποῖος δά, καθὼς δά, Ε 601, Ω 376 κ. ἀ., «-οἷός περ» ὁποῖος (καθὼς) μάλιστα, Ζ 146 κ. ἀ., «-οἷός τε» Η 208, Ρ 57, η 106, φ 173 κ. ἀ. (Ὁ Τὲ πολλάκις ἐπιτείνει τὴν συνδετικὴν δύναμιν τοῦ ἀναφορικοῦ)· δ΄) ὅταν συνδυάζηται μετὰ τῆς ἀοριστ. ἀντωνυμίας Τὶς γενικεύεται καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἀναφορικῆς, καθίσταταί πως ἀόριστος, «-ὄφρ' εὖ εἰδῇς οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει» ἵνα μαθῃς ὁποῖόν τι (ὁποῖον τι) ποτὸν εἶνε τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔκρυπτε τὸ πλοῖόν μου, ι 348, πρβλ. υ 377· ε΄) «-οἷος ὅτε» τίθεται ὅταν ἡ ποιότης παραβαλλομένου τινὸς πράγματος παριστᾶ-

ται ὡς ἀνήχουσα εἰς ὡρισμένον χρόνον, ὁποῖος, ὅτε, καθὼς ὅταν, ἐὰν ποῦ, «-εἰσόκεν αὖτις θυμὸν λάβητε, οἷον ὅτε ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν» κ 461, γ 227. 3) «-οἷος» μετ' ἀπαρμφ. τοιοῦτος ὥστε, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νά, «-οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν» ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἦτο ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ βουλεύηται, ξ 491· ὡσαύτως καὶ τὸ «-οἷός τε» τ 160, φ 117. 4) Τὸ οὐδέτ. τοῦ ἑν. καὶ πληθ. **οἷον** καὶ **οἷα** ὡς ἐπίρ.· α') πόσον, ὡς μετ' ἐπιθέτου ἑνικοῦ, Ω 419, πληθυντικοῦ, κ 93· β') «-οἷά τε» ὥσπερ, ὡσὰν (παρ' Ὁμ. ὥστε), ἐν παραβολαῖς, γ 73, ι 128, 254, ξ 63· γ') «-οἷον δή» ἐπειδὴ δά, ἀφ'οὗ δά, Ρ 587, Φ 57, ἄνευ τοῦ «-δή» ξ 392. (Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐνίοτε λαμβάνεται ὡς βραχεῖα, Ν 275, Υ 89, η 312, σ 105).

Οἰὸς καὶ **ὄϊος**, ἴδ. ὄϊς.

Οἰοχίτων, **ωνος**, ὁ, ἡ, μονοχίτων, χιτῶνα μόνον φορῶν, ἄνευ ἄλλου ἱματίου, ξ 489 †.

Οἰόω (οἶος), μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ παθητ. ἀορ. ἀναυξήτως οἰώθη, ἀφίνω μόνον· παθ. ἀφίνομαι (μένω) μόνος, ἀπομονοῦμαι, Ἰλ. Ζ 1, Λ 401.

Ὄϊς, ὁ, ἡ, ἀντὶ τοῦ **οἶς**,(ὄϜις),Λατ. ovis γεν. ὄϊος καὶ οἰός, αἰτ. ὄϊν, πληθ. ὀνομ. ὄϊες [– ⏑ ⏑], ι 425 γεν. ὀΐων καὶ οἰῶν, δοτ. οἴεσι, ο 386 συνήθ. ὀΐεσσι καὶ κατὰ συγκοπ. ὄεσσι, Ζ 25,Λ 106, ι 418, αἰτ ὄϊς [⏑ –], ὡς συνηρημ. ἐκ τοῦ ὄϊας, Η 245, 6 56 κ. ἀ. πρόβατον, ἄρρεν τε καὶ θῆλυ, Ὁμ. πλχ., καὶ τὸ μὲν ἄρρεν «-ὄϊς ἀρνειός, ἄρσην» (ἴδ. τ. λ.) κριός, κριάρι, τὸ δὲ θηλυκ. «-ὄϊς θῆλυς» προβατίνα, Κ 216, κ 527.

Οἴσατο, ἴδ. οἴομαι.

Οἶσε, οἰσέμεν, οἰσέμεναι, ἴδ. φέρω.

Οἶσθα, β' ἑνικ. τοῦ οἶδα, ἴδ. εἴδω.

Οἴσθεις, ἴδ. οἴομαι.

Οἰστεύω, (ὀϊστός = βέλος) ἀόρ. α' ὀΐστευσα, τοξεύω, μετὰ γεν. Δ 100, « ὀϊστεύσας βάλλω» τοξεύσας κτυπῶ,Δ 196, 206, θ 216 κ. ἀ.,« τέξφ» μ 84. Ἐκ τοῦ,

Οἰστός, ὁ, (ἀντὶ τοῦ οἰστὸς=φερόμενος) ὅ ἐ. βέλος, Ὁμ. πλχ. Συνίστατο ἔκ τινος ῥάβδου ξυλίνης ἢ καλαμίνης καὶ ἀκωκῆς μεταλλίνης εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον, Ν 650, ἐχούσης ἄγκιστρα, Δ 139, πρβλ. ς. 151. Ἐνίοτε ἦτο «-τριγλώχιν» (ἴδ. τ. λ.), Ε 393, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ἄκρον ἦτο πτερωτὸν τὸ βέλος, α 261. Ἐνίοτε, ἐχρίοντο διὰ δηλητηρίου: α 261, Δ 213.

Οἶστρος, ὁ, ἡ, ἀλογόμυγα, ἡ καὶ ἁπλῶς μῦγα, λεγομένη, ἡ κινοῦσα καὶ ἐρεθίζουσα τὰ ζῶα, 300 †.

Οἰσύϊνος [. ⏑ ⏑ .], **η**, **ον**, (οἰσύα, Ϝοιτία=Ϝιτέη) ἐξ οἰσύας, ἰτέας ἢ λυγαρέας, ἰτέϊνος, «-ῥῖπες» ε 256 †.

Οἴσω, ἴδ. φέρω.

Οἶτος, ὁ, (εἶμι) τύχη, μοῖρα, συνήθ. ἡ κακὴ μοῖρα, δυστυχία, θάνατος, συχνὰ «-κακὸς οἶτος» Θ 34, α 350 κ. ἀ., «-κακὸν οἶτον ὄλλυσθαι» Γ 417, Θ 354 καὶ ἄνευ τοῦ «-κακός» Ι 563, Ω 388, θ 489, 578.

Οἴτυλος, ἡ, πόλις παράλιος τῆς Λακωνίας, Β 585, Στράβ. 8, 4, 4.

Οἰχαλίη [. ⏑ ⏑ .], ἡ, Οἰχαλία, πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, ἕδρα τοῦ Εὐρύτου κατὰ τὸ Β 730,πρβλ. **Εὔρυτος** 2). Πλὴν ὅμως ταύτης ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι ὁμώνυμοι αὐτῆς πόλεις, οἷον ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ παρὰ τὰ Ἀρκαδικὰ μεθόρια, κατὰ μὲν τὸν Παυσαν. 4, 2, 2. 33, 4 τὸ μετέπειτα Καρνάσιον, κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 3, 26,

8, 4, 5. 10, 1, 10 ἐν τέλει, ἡ μετέπειτα Ἀνδανία· ἄλλη Οἰχαλία ἐν Εὐβοίᾳ, ἄλλη ἐν τῇ Τραχινίᾳ χώρᾳ καὶ ἄλλη ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἅπασαι δὲ αὗται εἶχον τὴν ἀξίωσιν ὅτι ὑπῆρξαν ἕδρα τοῦ Εὐρύτου, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν Ὅμηρον πλὴν τῆς Θεσσαλικῆς περὶ μόνης ἔτι τῆς Μεσσηνιακῆς δύναται νὰ γίνηται λόγος, καὶ κατά τινας αὐτὴ ἐννοεῖται ἐν τῇ Β 596, θ 224 (πρβλ. καὶ φ 14—33). Ἐκ τούτου ἐπίρ. **Οἰχαλίηθεν** [. ⏑ ⏑ . ,], ἐκ τοῦ Οἰχ., Β 596, καὶ οὐσ. **Οἰχαλιεύς, ῆος**, ὁ κάτοικος τῆς Οἰχαλίας, Β 596, θ 224.

Οἰχνέω, (οἴχομαι, ϝίχνια, κατά τινας θαμιστικὸς τύπ.) ἀντὶ τοῦ ἐπομ. παρατ. θαμιστ. ἀναύξητ. οἴχνεσκον, Ε 790. ἔρχομαι, ὑπάγω, «ἀγγελίης», ἴδ. ἀγγελίη, γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. οἰχνεῦσιν, γ 322.

Οἴχομαι, (ϝικ, weiche. Κυρίως ἐνεστ. μὲ σημ. παρακειμένου) ἀποθ., παρατ. ᾠχόμην μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἔρχομαι, ὑπάγω, πορεύομαι, Ε 495, μετ' αἰτ. «δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε» δ 393, συνήθ. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· ἔτι δὲ καὶ ὅπως παρὰ τοῖς Ἀττ. μὲ σημασίαν παρακειμ., ἀπῆλθον ἤδη, «ἤδη γὰρ οἴχεται εἰς ἅλα» ἀνεχώρησεν ἤδη εἰς τὴν θάλασσαν, Ο 223, πρβλ. Ξ 311· ὅθεν «οἰχόμενος» ὁ ἀπελθών, ὁ ἀπών, ξ 144, 376. (Κατ' ἄλλους δέ: ὁ ἀποθανών, ἴδ. κατωτέρω α') «οἰχόμενοι Κίκονες» οἱ διαφυγόντες, ι 47. Ἰδίως α') ἐπὶ ἐμψύχων, ἀπέρχομαι, μετὰ τῶν προθέσεων «ἐς, ἐπί, κατά, μετά» καὶ αἰτιατ., Ὁμ. πλχ., «νηὶ οἰχ.» ἀποπλέω, π 24, 142, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκω, «ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο», Ψ 101· β') ἐπὶ ἀψύχων, θυελλῶν, βελῶν κ.τ.τ. φεύγω, πετῶ, Α 53, Ζ 346, Ν 505, υ 64· γ') ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων καὶ καταστάσεων, «πῇ σοι μένος οἴχεται;» ποῦ ὑπῆγε, ποῦ ἔφυγεν ἡ τόλμη σου; Ε 472, «ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται;» Ν 220, πρβλ. Ω 201, «Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ ᾤχετο εἰς Ἀΐδαο» Χ 213.—Πολλάκις συντάσσεται μετὰ μετοχῆς, ὅτε πρωτεύει μὲν ἡ ἔννοια τῆς μετοχῆς, τοῦ δὲ ῥήματος δευτερεύει θ 356· ὡσαύτως «θύελλα οἴχεται προφέρουσα» Ζ 346, «ἀνάγων» Ν 627, Ὑμ. Δήμ. 74, «ᾤχετ' ἀποπτάμενος» = πέταξε καὶ 'πάει, Β 71· καὶ ἀντιστρόφως τίθεται κατὰ μετοχὴν μετ' ἄλλου ῥήματος ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, «οἰχόμενοι κόμισαν δέπας» πῆραν τὸ ποτῆρι καὶ 'πᾶν, Ψ 699, πρβλ. Χ 223 (||. ἔνθα ὅμως δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν· «οἰχομένη πεπιθήσω» σημαίνει θὰ ὑπάγω καὶ θὰ τὸν πείσω).

Οἴω καὶ **οἴω**, ἴδ. οἴομαι.

Οἰωνιστής, οῦ, ὁ, (οἰωνίζομαι), οἰωνοσκόπος, ὁ ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν μαντεύων περὶ τοῦ μέλλοντος, Β 858, Ρ 218· ὡς ἐπίθ.: ἔμπειρος τῶν οἰωνῶν, «θεοπρόπος οἰωνιστής» Ν 70.

Οἰωνοπόλος, ον, (οἰων., πολέω), ὁ μετ' οἰωνῶν ἀναστρεφόμενος, ὁ περὶ αὐτοὺς ἀσχολούμενος, ὡς οὐσ. οἰωνοσκόπος, Ἰλ. Α 69, Ζ 76, ἴδ. οἰωνός.

Οἰωνός, ὁ, (avis) α') πτηνόν, ἰδίως μέγα καὶ σαρκοφάγον, ὄρνεον, οἷον ἀετός, γύψ, ἱέραξ κ.τ.τ., Α 453, π 216· πολλάκις ἐν τῷ συνδυασμῷ «κύνες ἠδ' οἰωνοί» Α 5, Θ 379, γ 259 κ. ἀ. Ἡ πτῆσις καὶ ὁ κρωγμὸς αὐτῶν θεωρούμενα προφητικὰ παρετηροῦντο μετ' ἀκριβείας εἰς ἐξήγησιν τοῦ μέλλοντος καὶ ἀδήλου· ὅθεν β') προφητικὸν ἢ μαντικὸν ὄρνεον, Μ 237, Ν 823, ο 532,

ο 532 κ. ά. Τούτων ἡ πτῆσις ἡ πρὸς δεξιάν, τουτέστι πρὸς ἀνατολάς, ἐσήμαινεν εὐτυχίαν, ἡ δὲ πρὸς ἀριστεράν, τουτέστι πρὸς δυσμάς, δυστυχίαν, Μ 239· γ') μεταφορ. πᾶν προοιώνισμα, πᾶν σημεῖον προγνωστικόν, ἐξ οὗ προβλέπει τις τὸ μέλλον, «εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» Μ 243, ὅ ἐ. ἡ ὑπὲρ πατρίδος ἄμυνα ἔχει ἤδη ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐγγύησιν τῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐπομένως αὐτὴ εἶνε ὁ ἄριστος τῶν οἰωνῶν.

'Οκνέω καὶ **ὀκνείω**, (ὄκνος) Ε 255, ὀκνῶ, βαρύνομαι, βραδύνω, ἐπέχω, φοβοῦμαι, μετ' ἀπαρμφ., Υ 155. 'Εκ τοῦ

"Οκνος (ἔχω), ὁ, κυρ. τὸ ἐπέχειν **βραδύτης** (τοὐναντίον τῆς σπουδῆς), **δισταγμός**· ἰδίως δὲ ἡ ἐκ σωματικῆς ἐξαντλήσεως ἀδράνεια, «ἡ μετὰ κάματον ἀργία» καὶ ἐν γένει ἀμέλεια, Ε 817, «ὄκνῳ εἴκων» εἰς τὴν ἀδράνειαν, ἀμέλειαν ὑπείκων, 'Ιλ. Κ 122, Ν 224.

'Οκριάω, (ὀκριόεις), κυρ. τραχύνω· μεταφορ. τραχύνω, παροξύνω, ἐρεθίζω, παθ. τραχύνομαι, παροξύνομαι, παραφέρομαι, τοῦ παρατ. γ' πληθ. «ὀκριόωντο» ἀντὶ τοῦ ὀκριῶντο (ὀκριόεις) σ 33 †.

'Οκριόεις, εσσα, εν, (ἄκρος) ὁ πολλὰς ἔχων ἄκρας, ἐξοχάς, ἑπομ. τραχύς, ἄξεστος, παρ' 'Ομ. πάντοτε ἐπίθ. τοῦ ἀκατεργάστου, ἀπελεκήτου λίθου, «λίθος» Η 327, «πέτρος» Π 735, «χερμάδιον» Δ 518, «μάρμαρος» Μ 380, ι 499.

'Οκρυόεις, εσσα, εν, (ἀντὶ τοῦ κρυόεις, ἐκ τοῦ κρύος, μετὰ τοῦ προσθέτου ἢ εὐφωνικοῦ ο). κυρ. κρυερός, κρύος, ψυχρός· μεταφ. δὲ φρικώδης, φρικαλέος, τρομερός, οἷον «κύων» περὶ τῆς 'Ελένης 'Ιλ. Ζ 344· «πόλεμος» Ι 64.

'Οκτάκνημος, ον (ὀκτ., κνήμη). μὲ ὀκτὼ κνήμας (ἴδ. τ. κ.) «κύκλα» τροχὸς ἔχων ὀκτὼ ἀκτῖνας. Ε 723 †.

'Οκτάπους, ποδος, ὀκτὼ πόδας ἔχων, Βατρ. 300.

'Οκτώ, ἀριθ. ἄκλ. 'Ομ. πλχ.

'Οκτωκαιδέκατος, άτη, ατον, δέκατος, ὄγδοος, μόνον ἐν τῇ φρ. „ὀκτωκαιδεκάτῃ" (ἐξυπ. ἡμέρῃ) 'Οδ. ε 279. η 288.

'Ολβιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (ὄλβ., δαίμων), ὁ ἐκ τοῦ δαίμονος (μιᾶς τινος προστατευούσης θεότητος) ὄλβιος, εὐδαίμων, μακάριος, εὐλογημένος, Γ 182 †.

"Ολβιος, ίη, ον, (ὄλβος) εὐδαίμων, εὐτυχής, εὐλογημένος, πάντοτε ἐπὶ τῶν δώρων τῆς τύχης, ἑπομ. πλούσιος, πολυκτήμων, ἐπὶ προσ. Ω 543 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Ιλ.) ρ 354, 420 κ. ά. «δῶρα ὄλβια ποιεῖν» κάμνω εὐτυχῆ, καλά, εὐλογῶ, ν 42. Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. «ὄλβια δίδωμι» δίδω εὐτυχίας, ἀγαθά, εὐλογίαν, θ 413, ω 402, 'Υ. 'Απ. 466. Τὸ τῆς η 148 «τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν ζωέμεναι» κατά τινας μὲν ἑρμηνεύεται: οἱ θεοὶ νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς εὐτυχίαν, εὐλογίαν, ἵνα ζῶσιν, τουτέστι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον, „εἰς τὴν ζωήν των" κατ' ἄλλους δέ: νὰ δώσωσιν οἱ θεοὶ νὰ ζῶσιν εὐτυχῶς (ἀποδιδομένου δηλ. τοῦ ἐπιθέτου «ὄλβια» οὐχὶ πλέον εἰς τὸ «δοῖεν», ἀλλ' εἰς τὸ «ζωέμεναι»). 'Αμφοτέρας τὰς ἑρμηνείας παρέχουσι τὰ σχόλια.

"Ολβος, ὁ, προκοπή, εὐτυχία, εὐλογία, ἰδίως ἡ ἐκ τύχης ἀγαθῆς προερχομένη, συνδυάζ. μετὰ τοῦ «πλούτου» Π 596, Ω 536 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Ιλ.) ξ 206. ἐν γένει δὲ εὐδαιμονία, μακαριότης, γ 208, δ 208 κ. ά.

'Ολέεσθαι, ὀλέεσκε, ἴδ. ὄλλυμι.

Ὀλέθριος, ον, (ὄλεθρος) ὀλέθριος, καταστρεπτικός, «-ὀλ. ἦμαρ», καταστρεπτικὴ ἡμέρα, *Ἰλ. Τ 294, 409.

Ὄλεθρος, ὁ (ὄλλυμι), ὄλεθρος, καταστροφή, ἀφανισμός, θάνατος, Ὁμ. πλχ., λαμβάνει τὰ ἐπίθ. «-αἰπύς, λυγρός, ἀδευκής, οἴκτιστος» (ἅπ. ἴδ.), «-ὀλέθρου πείρατα» ἴδ πεῖραρ Α) «ἵνα ψυχῆς ὤκιστος ὄλ.» ὅπου (τοῦ σώματος) εἶνε ταχύτατος ὁ θάνατος, τουτέστι καίριον, ἐπικίνδυνον μέρος τοῦ σώματος, Χ 325. Ἡ αἰτ. «-λυγρὸν ὄλεθρον» τίθεται κατ' ἐπεξήγησιν ὁλοκλήρου τῆς προηγουμένης προτάσεως: πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἦνε θλιβερὸς ὄλεθρος, Ω 735.

Ὀλεῖται ἴδ. ὄλλυμι

Ὀλέκω, ἕτερος τύπος τοῦ **ὄλλυμι,** (ἐκ τῆς ῥίζης ολ-, ὄλλυμι) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., οὗ ὁ θαμιστ. τύπος εἶνε ὀλέκεσκε, ἴδ. ὄλλυμι. 1) Ἐνεργ. διαφθείρω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω τινά, Ε 712, Ο 249 κ. ἀ. ἐπὶ πτηνῶν, χ 305. 2) Μέσ. ἀπόλλυμαι, χάνομαι, ἀφανίζομαι, Λ 10, Π 17.

Ὀλέσαι, ὀλέσας καὶ σσ, **ὀλέσθαι,** ἴδ. ὄλλυμι.

***Ὀλέτειρα,** ἡ, ἐξαφανίστρια, «-μυῶν» περὶ τῆς μυάγρας, ξυλόκατας, Βατρ. 117.

Ὀλετήρ, ῆρος, ὁ, (ὄλλυμι), ὁ καταστροφεύς, ὁ φονεύς, Σ 114 †.

Ὀλιγηπελέω, (πέλομαι) ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, 'λιγοθυμῶ, λιποθυμῶ, μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ., Ο 24. 245, ε 457, τ 356.

Ὀλιγηπελίη, ἡ, ἀδυναμία, ἀτονία, λιποθυμία, ε 468 †.

Ὀλίγιστος, η, ον, ἴδ. ὀλίγος.

Ὀλιγοδρανέων, (ἐκ τοῦ ὀλίγος, δρᾶν), ὀλίγον δύναμαι νὰ δρῶ, νὰ ἐνεργῶ, εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος, ἄτονος, λιπόθυμος, μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστ. *Ἰλ. Ο 246, Π 843, Χ 337.

Ὀλίγος, η, ον, ὑπερθ. ἀνώμ. **ὀλίγιστος, η, ον,** α') ὀλίγος, πρῶτον ἐπὶ πλήθους, ἔπειτα ἐπὶ τόπου μικρός, «-χῶρος» Κ 161, Μ 423, «-ἄρουρα» Γ 115, ἐπὶ χρόνου βραχύς, «-χρόνος» Τ 157, Ψ 418. β') ἐπὶ μεγέθους πρῶτον τοῦ σώματος, μικρός Β 529. ι 515, ἔπειτα καὶ ἄλλων πραγμάτων, «-κῦμα» κ 94, «-σάκος» Ξ 376, ἐν γένει «-ἄχθος» Μ 452, «-δόσις» ζ 208, «-πῖδαξ» Π 825, «-ὀλίγη ὀπὶ» βραχείᾳ τῇ φωνῇ, ξ 492. Τὸ ἐν. οὐδ. **ὀλίγον** λαμβάνεται ὡς ἐπίρ. μετὰ ῥημ. «-ὀλ. ἐοικότα παῖδα» Ε 800· «-ὀλ. μετεκίαθον» Λ 52, «-ὀλ. παρακλίνειν» Ψ 424 κ. ἀ. μετὰ συγκρ. «-ὀλ. προγενέστερος» Ψ 789, τ 244, «-οὐκ ὀλ. στιβαρώτερος» θ 187, ἐπὶ χρόνου «-οὐδ' ὀλίγον» οὐδὲ μίαν στιγμήν, Βατρ. 192. —Καὶ ἡ γεν. **ὀλίγου** λαμβάνεται ὡς ἐπίρ. ὀλίγου δεῖν, ὀλίγον ἔλειψεν, δὲ σχεδόν, μόνον ἐν τῇ ξ 37. Τὸ **ὑπερθ.** «-ἄμητος δ' ὀλίγιστος» Τ 223. — Τὸ δὲ συγκρ. **μείων** ἴδ. ἰδιαιτέρως.

Ὀλιζών, ῶνος, ἡ, πολ. τῆς Μαγνησίας (τῆς Θεσσαλικῆς) κατωτέρω τῆς Μελιβοίας, Β 717.

Ὀλισθάνω [. . ⏑ .], ἀόρ. β' **ἀναύξ.** ὄλισθον, ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, **ἐκπίπτω,** «ὄλισθε θέων» *Ἰλ. Ψ 774· «-ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν» τοῦ ἐξεγλίστρησε τὸ σηκότι του, Υ 470.

Ὄλλυμι [. – .] (ῥίζ. **ολ-**). **μετοχ.** θηλ. ὀλλῦσαι, Θ 449, μέλ. **ὀλέσω,** ν 399, σσ. Μ 250, β 49, ἀόρ· **ὤλεσα,** ἀναύξ. ὄλεσα, ν 431, ψ 319 καὶ σσ, Δ 268, φ 284. Μέσ. μέλ. ὀλοῦμαι, **ἀπαρέμφ.** ὀλέεσθαι, ἀόρ. β' ὠλόμην, ἀναύξ. **ὀλόμην,** λ 197. γ' πληθ. ὄλοντο πλχ. — ἴδ. οὐλόμενος. Παρακ. β' ὄλωλα, γ' **ἐνικ.** τῆς ὑποτ. ὀλώλῃ Δ 164. Ζ 448. **Α')**

Ἐνεργ. 1) ἀπόλλυμι, διαφθείρω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, φονεύω, ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων «-Ἀχαιούς, νῆας» Θ 498, «πόλιν» ι 188 κ. ἄ. «-ὀλλύντες τε καὶ ὀλλύμενοι» φονεύοντες καὶ φονευόμενοι, Δ 451, Θ 65, Λ 83· «-ὀδμήν» ἐξαφανίζω, διαλύω, δ 446, «-τρίχας ἐκ κεφαλῆς» ν 399. 2) ἀποβάλλω, στεροῦμαι, χάνω, «-λαόν» Β 115, Ω 46, 242· ἰδίως θυμόν, ψυχήν, ἦτορ, μένος» Ὅμ. πλχ. «-ὤλεσε νόστον, ὤλετο δ' αὐτός» ψ 68. Β') Μέσ. ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι, «-ὑπό τινι» ὑπό τινος, «-ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ» γ 235, περαίτερον προσδιορισμὸν λαμβάνει κατ' αἰτ. «-κακὸν οἶτον ὀλέσθαι» Γ 417, «-ὄλεθρον» ι 303, «-κακὸν μόρον», Φ 133, ἢ κατὰ δοτ. «-ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ» δ 489, ἥτις διαφέρει τῆς ὀργανικῆς λεγομένης δοτικῆς, «-ἀτασθαλίῃσιν» α 7, κ 437, «-δόλῳ» δ 92 κ. ἄ. «-νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος» κατεστράφη ὅλη ἡ Ἴλιος ὁλοτελῶς, ἐκ θεμελίων, Ν 772. 2) ἀπόλλυμαι, γίνομαι ἄφαντος, χάνομαι «-ὤλετο κειμήλιον ἐκ μεγάρων» ο 91, «-κλέος, νόστος, νόστιμον ἦμαρ» Β 325, Ι 413, α 168 κ. ἄ. Εἰς τὸ μέσον ὑπάγεται καὶ ὁ β' παρακ. «ὄλωλα» εἶμαι χαμένος, ἀφανισμένος, Δ 164, γ 89, δ 318.

Ὅλμος, ὁ, κατ' ἀρχ. στρογγύλος λίθος, Λ 147 †. (Παράγεται ἐκ τοῦ Ϝολμ. συγγ. τῷ Λατ. volvo) Σημαίνει δὲ τὸν κύλινδρον, ὡσαύτως καὶ ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὴν λ.· κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ἡ θυεία, τὸ ἰγδίον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κοπανίζεταί τι, σημασία ἀνάρμοστος εἰς τὸ Ὁμηρ. χωρίον.

Ὀλοιός, ή, όν, ἀντὶ τοῦ **ὀλοός**, ὀλέθριος, Ὑμ. Ἀφρ. 225· ὡσαύτως «-ὀλοιὴ Μοῖρα» Χ 5 καὶ «-ὀλοιῇσι φρεσί» Α 342 ἔγραψαν οἱ κριτικοὶ κατά τι χειρόγραφον ἀντὶ τοῦ «-ὀλοῇ, ὀλοῇσι φρεσί».

Ὀλολυγή [. . – .], (ὀλολύζω) ἡ, ὀλολυγμός, θρῆνος, Ζ 301 †. ἀλαλαγμός, μεγαλόφωνος χαρά, Ὑμ. Ἀφρ. 19.

Ὀλολύζω (ῥίζ. **ὀλολυγ**-, Λατ. ululare), ἀόρ. α' ὀλόλυξα πάντοτε ἀναύξ. ἀνακράζω, κραυγάζω, σκούζω, ἰδίως (καὶ παρ' Ὁμ. πάντοτε) ἐπὶ γυναικῶν, εἴτε διὰ χαροποιὰ γεγονότα, ἀλαλάζω, γ 408. 411, Ὕ. Ἀπ. 119, εἴτε διὰ λυπηρά, θρηνῶ, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι, δ 767.

Ὀλόμην, ἀντὶ τοῦ ὠλόμην, ἴδ. ὄλλυμι.

Ὀλοοίτροχος, ἀντὶ τοῦ ὀλοίτροχος, (ϜολϜοι—τοπικὴ, ἐν τῇ περιγραφῇ, volvo. Ν 137 † τεμάχιον βράχου, μεγάλη στρογγύλη πέτρα, ὁποίας κατὰ τὸν Ἡροδ. 8,52 ἐκύλιον κατὰ τῶν πολεμίων.

Ὀλοός, ή, όν, (ὄλλυμι) συγκρ. ὀλοώτερος, ὑπερθ. ὀλοώτατος (ὅπερ καὶ δικατάληκτον εὑρίσκεται, δ 442) ὀλέθριος, φθοροποιός, καταστρεπτικός, σκληρός, οὐ μόνον ἐπὶ προσώπων, «-Κήρ, Μοῖρα» Ὅμ. πλχ. περὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ω 39, ὁ Ἀπόλλων λέγεται «-θεῶν ὀλοώτατος» Χ 15, Γ 365, Ψ 439, «οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος» υ 201, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμάτων «-πόλεμος, λύσσα, πῦρ» Γ 133, Ι 305, Ν 629, «-γόος» ψ 10, «-νύξ» Π 567, «-δεσμός» χ 200, «-φόβος» Λ 71, «-μῆνις» γ 135, «ὀλοὰ φρονέων» Π 701, πρβλ. καὶ λ. **ὀλοιός**.

Ὀλοοσσών, όνος, ἡ, πόλις τῆς Περραιβίας (ἐν Θεσσαλίᾳ) ἐπὶ τοῦ Εὐρωποῦ ἢ Τιταρησίου ποταμοῦ, ἡ μετέπειτα Ἐλασσών, νῦν δὲ Ἐλασσόνα Β

739. Παρ' Ὁμ. λέγεται «-λευκὴ» διὰ τὰ περικείμενα λευκὰ χώματα,(|| .«-ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι» καθὼς λέγει ὁ Στράβων 9, 5, 19, μεθ' οὗ συνομολογοῦσι καὶ τῶν νεωτέρων περιηγητῶν πολλοί.

Ὀλοόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (ὀλοός, φρήν) ὀλέθρια, διανοούμενος, ἢ μελετῶν, ἄγριος, (πρβλ. τὴν φρ. «-ὀλοὰ φρονέων» Π 701). ἐπίθ. τοῦ ὄφεως, τοῦ λέοντος καὶ τοῦ κάπρου, Β 723, Ο 630, Ρ 21· β') ἐπὶ προσώπ. ἐπίβουλος, κακόβουλος, ἐπίθ. τοῦ Ἄτλαντος, Αἰήτου, Μίνωος, α 52, κ 137, λ 322.

Ὀλοφυδνός, ή, όν, (ὀλοφύρομαι) θρηνητικός, γοερῶς, ὁ μετὰ ὀλοφυρμοῦ, ὀδυρμοῦ γινόμενος, «-ἔπος» Ε 683, Ψ 102, τ 362. Διὰ τοῦ ὀλοφύζω (ἂν καὶ μεταγενεστέρου ρ.)

Ὀλοφύρομαι[. . – . ,], ἀποθ., ἀόρ. ἀναύξ. ὀλοφυράμην 1) ἀμετάβ. ὀδύρομαι, κλαίγω, θρηνῶ, κόπτομαι, πολλ. Ψ 75 καὶ μάλιστα κατὰ μετοχήν, Ε 871· «-πολλά, οἰκτρά, αἰνά» Ω 328, δ 719, χ 447 κ. ἀ. μετ' ἀπαρμφ. κατά τι ζεύγματος εἶδος, ὀκνῶ, διστάζω, «-ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι;» κλαίεις, καὶ διστάζεις, νὰ δείξῃς τὴν ἀνδρείαν σου; χ 232 β') μετὰ γεν. «-ὀλοφ. τινός» κλαίω, διά τινα, λυποῦμαι ἢ ἐλεῶ τινα, συμπαθῶ πρός τινα, Θ 33, 202, 464, Π 17, Χ 169. 2) μεταβ., τινά, θρηνῶ, κλαίω τινά, ἐλεῶ, συλλυποῦμαί τινα. τ 522, Θ 245, Λ 656, Ρ 648, δ 364, 167.

Ὀλοφώιος, ον, ἐπιβλαβής, ὀλέθριος, μόνον κατὰ πληθ. οὐδ. «-ὀλοφώια δήνεα» ὀλεθρίους δόλους 'Οδ. κ 289, καὶ ἄνευ οὐσ. «-ὀλοφώια» δόλοι, πανουργίαι, κατὰ τὸν Σχολ. δ 410, ὡσαύτως «-ὀλοφ. εἰδώς» δόλια μελετῶν, πανοῦργος, δ 460, ρ 248.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ, κυρ. θηλ. τοῦ ἑπομ., Ὀλυμπιακή, ἐπίθ. τῶν Μουσῶν, Α 491, Ὕμ. Ἑρμ. 450.

Ὀλύμπιος, ία, ιον, εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀνήκων, κάτοικος τοῦ Ὀλύμπου, συχν. ἐπίθ. τοῦ Διός, ὅστις καὶ κατ' ἐξοχ. λέγεται «-Ὀλύμπιος» Β 309, Ω 140, α 60 κ. ἀ. «-Ὀλύμπιοι» ὡς οὐσ. οἱ θεοί, Α 399, Υ 47, «-Ὀλύμπια δώματα» αἱ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου κατοικίαι, τῶν θεῶν, Α 18, γ 377 κ. πλχ.

Ὄλυμπος, ὁ, καὶ **Οὔλυμπος**, ὄρος (2973 μ.) ἔχον πολλὰς καὶ χιονοσκεπεῖς κορυφὰς καὶ ὄψιν μεγαλοπρεπεστάτην, κείμενον μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, τὴν σήμερον Ἔλυμπος, πρβλ. Ξ 225, λ 315, «-θεοὶ οἳ (τοὶ) Ὄλυμπον ἔχουσιν» Ε 404, ζ 240 κ. ἀ. Κατὰ τὴν γενικῶς παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ ἐπικρατοῦσαν γνώμην, ἣν καὶ ὁ ποιητὴς ἠκολούθει, ὁ Ὄλυμπος ἦτο ἡ κατοικία τῶν θεῶν, Β 30, Ε 360, καὶ ἐν τῇ Ἰλ. ὁριστικῶς διακρίνεται ἀπὸ τοῦ εὐρέος οὐρανοῦ (ἴδ. τὴν λ.), Ε 867, 868, Ο 192, Π 364. Ἐπὶ τῆς ὑψίστης αὐτοῦ κορυφῆς κεῖται τὸ μέγαρον τοῦ Διός, ἔνθα συνέρχονται οἱ θεοὶ καὶ συμβουλεύονται, Α 498, Θ 3, 44, α 27, ἐπὶ δὲ τῶν ταπεινοτέρων κορυφῶν κεῖνται τῶν ἄλλων θεῶν αἱ ἰδιαίτεραι κατοικίαι, Λ 76 ἑξ. Σ 186, γ 377. Ἡ ἔννοια τοῦ ὄρους Ὀλύμπου συνεχέετο πολλάκις πρὸς τὴν τῆς οὐρανίας κατοικίας τῶν θεῶν, διότι αἱ ὑψηλαὶ κορυφαὶ ὑπερέχουσαι τῶν νεφελῶν ἐφαίνοντο ὅτι ἔφθανον μέχρι τοῦ οὐρανοῦ πρβλ. Θ 18—26 καὶ τὴν περιγραφὴν ἐν τῇ ζ 42 — 46. Ἀλλ' οὐχ ἧττον μένει ὁ Ὄλυμπος ὡς ὄρος πάντοτε κατοικία τῶν θεῶν, διότι ἀπ' αὐτοῦ καταβαίνουσιν εἰς τὴν γῆν καὶ πά-

λιν ἀναβαίνουσιν, Ξ 225, α 102, ζ 41 ἑξ.

Ὄλυρα [. – .], ἡ, μόνον κατὰ πληθ., εἶδος Δημητριακοῦ καρποῦ, τὸν ὁποῖον μνημονεύεται μετὰ τῆς κριθῆς ὡς φορβὴ τῶν ἵππων, (ἴδ. ζειά), Ἰλ. Ε 196, Θ 564.

Ὀλωλα, ἴδ. ὄλλυμι.

Ὁμαδέω [. ⏑ . .], (ὅμαδος) ἀόρ. α' ἀναύξ. ὁμάδησα, θορυβῶ, ἀτάκτως ὁμιλῶ καὶ φωνάζω, (ἴδ. τὴν ἐπ. λ.), πάντοτε ἐπὶ τῶν μνηστήρων Ὀδ. α 365, δ 768 κ. ἀ.

Ὅμαδος, [. ⏑ .], ὁ, (ὁμός). 1) πλῆθος ἀνθρώπων θορυβούντων, θορυβώδης συνάθροισις, ὄχλος, Η 307, Ο 689. 2) θόρυβος, ταραχή, τύρβη, ἡ ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων ἀτάκτως καὶ μεγαλοφώνως λαλούντων προερχομένη Β 96, Ι 573, Κ 13, τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ἐν τῇ κ 556 (ἔνθα διακρίνεται τοῦ «δούπου»)· μεταφορ. ἡ βοή, ὁ συριγμὸς τῆς θυέλλης, Ν 797.

Ὁμαλὸς [. ⏑ .], ή, όν, (ὁμός), ὁμαλός, λεῖος, ἴσιος, ι 327 †.

Ὁμαρτέω, (ὁμός, ἀρτάω), ἀόρ. α' εὐκτ. ὁμαρτήσειεν, μετοχ. ὁμαρτήσας, παρατ. δυϊκ. ὁμαρτήτην, ἀντὶ τοῦ ὁμαρτείτην, Ν 584. Τινὲς ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπίρ. **ὁμαρτήδην= ἁμαρτῇ**, ὅπ. ἴδε. 1) συναντῶμαι, συνενεργῶ, συγχρόνως μετά τινος πράττω, συμπράττω, ἀπολ. Μ 400, ὡσαύτως καὶ τὸ ἀνωτ. Ν 584 (ἂν μείνῃ ἀδιόρθωτον), ἀλλ' ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας· 2) ἰδίως συμβαδίζω, Ω 438, «β-βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω» ἀπῆλθον συμβαδίσαντες καὶ οἱ δύω ταὐτοχρόνως, ὅ ἐ. ἀπῆλθον ὁμοῦ ἀμφότεροι (ὥστε ἡ μετοχὴ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐπιρρήματι ἁμαρτῇ) φ 188· ἑπομ. ἐξικνοῦμαι, ἰσοταχῶ, περὶ τοῦ ἱέρακος, ν 87.

Ὁμαρτῇ, ἴδ. ἁμαρτῇ.

Ὁμαρτήδην=ἁμαρτῇ, ὁμοῦ, ὀρθογραπτ. ἐν Ν 584 ἢ ὁμαρτήτην γ' δυϊκ. προσ. τοῦ ὁμαρτέω ὡς διώρθωσάν τινες. Ἴδ ὁμαρτέω.

Ὀμβριμοπάτρη, ὄμβριμος, ἴδ. ὄβριμ.

Ὄμβρος, ὁ, (Λατ. imber μύρεσθαι;) βροχή, καὶ μάλιστα ἡ ραγδαία, καταιγίς, ἰδίως «Διὸς ὄμβρος» (διότι καὶ τοῦτο καὶ ἄλλα τοιαῦτα μετεωρολογικὰ φαινόμενα ἀπεδίδοντο εἰς τὴν τοῦ Διὸς ἐνέργειαν) Ε 91, δ 566 κ. ἀ. Ἐν γένει ὑετός, Ψ 328, καὶ αὐτὴ ἡ ψιλὴ βροχὴ ἡ ὠφελιμωτάτη εἰς τὴν γεωργίαν, ε 111, ν 245, ἔτι δὲ καὶ σφοδρὸς νιφετός, χιὼν ἄπλετος, Μ 286.

Ὀμεῖται, ἴδ. ὄμνυμι.

Ὁμηγερής, ές, (ὁμοῦ, ἀγείρω) συνηθροισμένος, πλήρης, ἀνελλιπής, συνήθ. ἐν τῇ φρ. «ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο» συνηθροίσθησαν καὶ ἔγειναν πλήρεις, καὶ ἔγεινε πλήρης ἡ συνεδρίασις, Α 57, θ 24 κ. ἀ.

Ὁμηγυρίζομαι [. . ⏑ . . .], ἀποθ. ἀπαρεμφ. τοῦ ἀορ. ὁμηγυρίσασθαι, συναθροίζω, συγκαλῶ, «τινὰ εἰς ἀγορήν» π 376 †.

Ὁμήγυρις [. . ⏑ .], ιος, ἡ, (ὁμοῦ ἄγυρις), ὁμήγυρις, συνάθροισις, σύνοδος, Υ 142 †, Ὕ. Ἀπ. 187.

Ὁμηλικίη [. . ⏑ ⏑ .], ἡ, (ὁμοῦ, ἧλιξ) α') ἡ αὐτὴ ἡλικία, Υ 465· συνήθ. β') συγκεκριμένον καὶ περιληπτικόν, οἱ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ἄνθρωποι, ὁμήλικες, β 158, ἰδίως δὲ οἱ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας φίλοι, ἑταῖροι, συμπαίκτορες, Γ 175, Ν 431, 485, γ 364. Λέγεται δὲ καὶ ὡς μὴ περιληπτικόν, περὶ ἑνὸς μόνου ἀτόμου, ὁμῆλιξ, γ 49, ζ 23, χ 209.

Ὁμῆλιξ, ικος [⏑ .], ὁ, ἡ, (ὁμ., ἥ-

λιξ), ὁμῆλιξ, τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἡλικιώτης, συνηλικιώτης, πολλάκις ὡς οὐσιαστ., «-πάντες ὁμήλικες» πάντας οἱ ἡλικιῶται, Ι 54, ο 197, π 419, ω 107. Ὁ ἑνικ. τ 358.

Ὁμηρέω, (ὁμοῦ ἀραρεῖν), ἀόρ. ὡμήρησα, ὁμαρτῶ, συμπαρομαρτῶ, συμβαδίζω, τινί, π 468 †.

Ὁμιλαδὸν [. – ⏑ .], ἐπίρ. (ὅμιλος), σωρηδόν, ἀγεληδόν, « μάχομαι» *Ἰλ. Μ 3, Ρ 730.

Ὁμιλέω [. – . .], ἀόρ. ὡμίλησα, (ὅμιλος). 1) κοινωνῶ, σχετίζομαι, συναναστρέφομαι, συνδιατρίβω, μετά τινος, «-τινί» Α 261, β 288 κ. ἀ., ἰδίως περιλαμβάνομαι, εἶμαι ἔν τινι πλήθει, καὶ συντάσσεται μετὰ τῶν προθέσ., «-μετά, ἐνί, παρά», καὶ δοτικ., Ε 86, 834, Σ 194, σ 383, συναθροίζομαι, δ 684, φ 19. 2) ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, συνέρχομαι, συμπλέκομαι, συγκρούομαι, μάχομαι, τινί, Λ 523, α 265 κ. ἀ, «-μετά τισι» Λ 502, ἀπολελ. Τ 158.

Ὁμιλία, ἡ, (ὁμιλέω) συνέντευξις, Ἕκτορος, Ἀνδρομάχης, Ζ 369 καὶ ἐφ. Ὀδυσσέως πρὸς Εὔμαιον (ἀρχ. ἐπιγρ. τοῦ ξ), Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης 247—307 ἐπιγρ. τοῦ τ.

Ὅμιλος [. – .], ὁ, (ὁμοῦ καὶ εἰλέω) κυρ. 1) πλῆθος πυκνόν, σωρός, ἄθροισμα ἀνθρώπων πρὸς εὐωχίαν ἢ παιδιάν, α 225, Σ 603» Ψ 651, 804. 2) ἰδίως δὲ ἐν τῇ Ἰλ. τὸ στῖφος τὸ πολεμικόν, ἑπομ, ἡ συμπλοκὴ τῆς μάχης, σύγκρουσις, Ε 353, Κ 499 κ. ἀ., πολλάκις μετὰ γεν., «-ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, Τρώων» Κ 338, 433 κ.ἀ., «-καθ' ὅμιλον» κατὰ τὴν συμπλοκήν, Ρ 365, «-ὁμίλῳ» σωρηδὸν (κατά τι σχόλ.=ὁμιλαδόν). Φ 606. πρβλ. μάχη.

Ὁμίχλη, ἡ, ἀντὶ τοῦ ὀμίχλη, ἀχλύς, καταχνιά, ἀντάρα, *Ἰλ. Α 359, Γ 10 κ. ἀ., μεταφορ. «-ὁμίχλην κονίης ἱστάναι» σύννεφον κονιορτοῦ ἐγείρω, Ν 336.

Ὄμμα, ατος [⏑ .], τὸ (ὤμμαι, oculus) ὄμμα, ὀφθαλμός, 'μμάτι, πάντοτε κατὰ πληθ., Γ 217, ε 47 κ. ἀ.· ὅθεν τὸ βλέμμα, Δ 349. Ὁ ἑνικ. «-ἔκδικον ὄμμα» Βατρ. 97.

Ὄμνυμι, [. – .], μέλ. ὀμοῦμαι, εἶ, εἶται, ἀπαρέμφ. ὀμεῖσθαι, ἀόρ. α' ὤμοσα καὶ ἀναύξ. ὄμοσα, ὄμοσσα καὶ ὤμοσσα,. Υ 312. Προστ. ἐνεστ. ὄμνυθι, Ψ 585. Ἐκ τοῦ ἑτέρου τύπου ὀμνύω [. ⏑ .], γ' ἑνικ. τῆς προστ. ὀμνυέτω Τ 175; παρατατ. ὤμνυε, Ξ 270, τ 288· α') ὁρκίζομαι, ὀμνύω, κάμνω ὅρκον, ὁμώνω, Ὅμ. πλχ., ἰδίως « ὅρκον, ἐπίορκον» Γ 279, Τ 260· β') ὀμνύω, ὁρκίζομαι εἴς τινα, δι' ὅρκου βεβαιῶ, ὑπόσχομαι, τινί, Α 76 κ. ἀ., «-ὅρκον τινί» Τ 108, ε 178 κ. ἀ., σπανίως «-πρός τινα» ξ 331, τ 288. Τὸ πρᾶγμα ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ὁρκίζεταί τις, τίθεται κατ' αἰτιατ., Θ 40, Τ 187. Τὸ δὲ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὑπισχνεῖταί τις νὰ πράξῃ, τίθεται κατ' ἀπαρμφ. μέλ. μετὰ τοῦ «-ἦ μὴν» ἐπὶ καταφάσεως, Α 76, Κ 321 κ. ἀ., καὶ μετὰ τοῦ «-μή» ἐπὶ ἀρνήσεως, ε 178. Τίθεται ὅμως καὶ ἀπαρμφ. ἀορίστου ἐπὶ μέλλοντος, β 373, δ 254 (ἐπὶ δὲ παρελθόντος ἀπαρμ. παρακειμένου, ξ 331)· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ «-μή» καὶ ἀορίσ. τῆς ὑποτακτ., μ 300, σ 56, καὶ ἅπαξ μόνον μετὰ τοῦ «-μή» καὶ μέλ. τῆς ὁριστικῆς Κ 329· γ') μετ' αἰτ. προσώπου ἢ πράγματος, εἰς ἔνδειξιν τοῦ ὡς μάρτυρος ἐπικαλουμένου προσώπου ἢ πράγματος, ὁρκίζομαι εἰς, ἢ εἰς τὸ ὄνομά τινος, « Ἐννοσίγαιον» Ψ 585, « Στυγὸς ὕδωρ» Ξ 271, «-πατρὸς κε-

φαλήνη» Ὕ. Ἑρμ. 274.

Ὁμογάστριος, ον, (ὁμός, γαστήρ), ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς γεννηθείς, «κασίγνητος» αὐτάδελφος, ὁμομήτριος ἀδελφός, * Ἰλ. Ω 47, Φ 95.

Ὁμόθεν, ἐπίρ. (ὁμός), ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, «θάμνοι ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτες» ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης φυτρώσαντες, ε 477 †· μεταφορ. ἐκ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς, Ὑμ. Ἀφρ. 135.

Ὁμοῖος, η, ον, ἀντὶ τοῦ ὅμοιος, (ὁμος, ἅμα, similis) τὸ ἀρσεν. καὶ οὐδέτ. ἔχει καὶ ἕτερον τύπον **ὁμοίιος, ιον** (ἴδ. τὸ τέλος) 1) ὅμοιος μετὰ τοῦ ἄρθρ. «ὁ ὁμοῖος» Π 53, ρ 218. α')=ὁ αὐτός, Σ 329, κ 182. β') ἰσοδύναμος, ἰσόπαλος, Ψ 632. — Συντάσσεται μετὰ δοτ., Ι 350, «κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι» βραχυλογικῶς ἀντὶ τοῦ ταῖς τῶν Χαρ. ὁμοῖαι, Ρ 51· ὡσαύτως «οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ ἴσκε» 6 121. Τὸ πρᾶγμα, καθ' ὃ ὑπάρχει ἡ ὁμοιότης, ἢ κατ' αἰτ. «πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι» Ε 778, ζ 16, «δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος» γ 468, ψ 163 κ.ἀ., ἢ ἐμπροθέτως, οἷον «ἐν πολέμῳ» Μ 270, Βατρ. 32, ἢ κατ' ἀπαρμφ. «ἵπποι θέειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι» εἰς τὸ τρέχειν ὅμοιοι μὲ τοὺς ἀνέμους, Κ 437, πρβλ. Β 553, Ξ 521, Ρ 475, ἢ τέλος ἑπομένης ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας τῆς οἷος, Ὕ. Ἀφρ. 179. 2) ἴσος, κοινὸς πρὸς ἀμφοτέρους ἢ πρὸς πάντας, καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τίθεται πάντοτε ὁ ἕτερος ἐπικὸς τύπος τοῦ ἀρσεν. καὶ οὐδετ., «πόλεμος ὁμοίιος», πόλεμος κοινός, τοῦ ὁποίου τοὺς κινδύνους οὐδεὶς ἀνεξαιρέτως δύναται νὰ ἀποφύγῃ, Ι 440, Ν 358, Ο 670, Σ 242, Χ 294, σ 294. ω 543, «νεῖκος» Δ 444, «θάνατος» γ 336, «γῆρας» Δ 315, Ὕ. Ἀφρ. 245. (Τὸ ὁμοίιος ἔχει τοὺς ἑξῆς χρόνους ⏑ – ⏑ ⏑, ὅταν δὲ ἡ τελευταία εἶνε μακρά, οἷον ὁμοιίου, τοὺς ἑξῆς ⏑ – – –· διὸ καί τις προτείνει ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις νὰ γραφῇ· ὁμοιίοο).

Ὁμοιόω(ὅμοιος),μόνον ἐν τῷ ἀπαρμφ. τοῦ παθ. ἀορ. ὁμοιωθήμεναι, κάμνω ὅμοιον ἢ ἴσον· παθ. ἐξισοῦμαι, ἐξομοιοῦμαι, ἀντιπαραβάλλομαι, ἀπολ. Α 187, «μῆτιν» κατὰ τὴν σύνεσιν, γ 120.

Ὁμοκλέω καὶ ὁμοκλάω (ὁ τύπος οὗτος μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. τοῦ παρατ. ὁμόκλα, Σ 156, Ω 248), παρατ. ὁμόκλεον, (καλεῖν) Ο 658, φ 360, χ 211, ἀόρ. α' ὁμόκλησα καὶ θαμιστ. ὁμοκλήσασκον, Β 199, ποι. λ., ὁμοῦ κελεύω, μεγαλοφώνως προστάττω, προσφωνῶ, φωνάζων προτρέπω, ἔτι δὲ ἀπειλῶ, ἐπιπλήττω, συνήθως ὅταν παρὰ πολλῶν καὶ πρὸς πολλοὺς γίνηται τὸ κέλευσμα, ἢ προτροπὴ κτλ., τ 155, φ 360, χ 211, ω 173, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει ὅταν παρ' ἑνὸς πρὸς ἕνα, Β 199, Υ 448, Ψ 337 (ὥστε ἡ ἔννοια τοῦ ὁμοῦ εἰς οὐδὲν λογίζεται), ἀπολ. τ 155, φ 360 κ.ἀ. «μύθῳ, ἐπέεσσιν» Β 199, Ψ 363, μετὰ δοτ. προσώπ., Ω 248. μετ' ἀπαρεμφ. προτρέπω, προστάττω νά, Π 714, Ψ 377.

Ὁμοκλή, ἡ, (ὁμοκλῶν), κυρ. κοινὴ προσφώνησις, προσταγή, ἔπειτα, ἀπειλή, ἐπιτίμησις, προσφώνησις δηλ. ἢ προσταγὴ κτλ. γινομένη πρὸς πολλοὺς ἢ παρὰ πολλῶν, Ζ 137, Μ 413, Π 147, ρ 189 κ. ἀ.—Ψιλοῦται ἐν τῷ Ὕ. Δήμ. 88.

Ὁμοκλητήρ, ῆρος, ὁ, (ὁμοκλή), κελευστής, προτροπεύς, * Ἰλ. Μ 273, Ψ 452.

* **Ὁμοργάζω,** ἕτερος τύπος τοῦ ἑπομένου ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 361.

'Ομόργνυμι [. . – .], (mergere Λατ.), μέσ. ἀόρ. α' ὠμορξάμην, σπογγίζω, σφουγγίζω, ἀποξηραίνω· τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν τμήσει, «ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ» Ε 416· ἄλλως δὲ τὸ μέσ. σπογγίζομαι, σφουγγίζομαι, δ ἐ. σπογγίζω τι τῶν ἐμαυτοῦ, «δάκρυα» θ 88, «δάκρυα παρειάων» τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν παρειῶν μου, Σ 124, λ 530.

'Ομός, ή, όν (ἅμα, simul, similis, Λατ. sam, samt γερμ.), κυρ. 1) ἴσος, ὅμοιος, ὁ αὐτός, «γένος» Ν 354, «αἶσα» Ο 209, «τιμή» Ω 57, «θρόος» Δ 437. 2) κοινός, «σορός» Ψ 91, «νεῖκος» Ν 333, «λέχος» Θ 291, «ὀϊζύς» ρ 563.

'Ομόσαι, ὀμόσσαι, ἴδ. ὄμνυμι.

'Ομόσε (ὁμός), πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐπὶ τὸ αὐτό, 'Ιλ. Μ 24, Ν 337.

*'**Ομόσπορος, ον** (ὁμ. σπορά, σπείρω), ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος, ὅμαιμος, ἐξ αἵματος συγγενής, Ύ. Δήμ. 85.

'Ομοστιχάω (ὁμ. στοίχω), συμβαδίζω, «βόεσσιν» μετὰ τῶν βοῶν, Ο 635 †.

'Ομότιμος [. . – .], **ον** (ὁμ. τιμή), ἰσότιμος, ἴσου ἀξιώματος, Ο 186 †

*'**Ομότροφος, ον** (ὁμ. τρέφω), ὁμοῦ ἀνατεθραμμένος, Ύ. 'Απ. 199.

'Ομοῦ (ὁμός), 1) ὡς ἐπίρρημα, ὁμοῦ, μαζί, ἀντάμα, ὅ ἐ. ἐνταὐτῷ χρόνῳ ἢ τόπῳ, «ἔχειν ἵππους» Λ 127, Ψ 84, «ὁμοῦ εἰλεῖν» ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐλαύνειν, λ 573. Πολλάκις τίθεται εἰς στενωτέραν συμπλοκὴν δύω οὐσιαστικῶν, «ἵπποι στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας» Υ 499. Πρβλ. Α 6, Δ 122, Ο 218, «ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες» ι 75, κ 143, πρβλ. ε 294, ι 69. 2) ὡς πρόθεσις μετὰ δοτ., ὁμοῦ μέ, μετά τινος συγχρόνως, «ὁμοῦ νεφέεσσιν» ὁμοῦ μὲ τὰ νέφη, Ε 867, πρβλ. Ο 118, «ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν» δ 723, ο 365.

'Ομοφρονέω (ὁμόφρων), ὁμοφρονῶ, ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, εἶμαι σύμφωνος, 'Οδ. ι 456, «νοήμασιν» ζ 183.

'Ομοφροσύνη [. . . ⏑ .], ἡ, ταὐτότης φρονήματος, ὁμόνοια, συμφωνία, σύμπνοια, 'Οδ. ζ 181, πληθ. ο 198. 'Εκ τοῦ

'Ομόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (ὁμ. φρήν), ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς φρένας ἢ φρονήματα, σύμφωνος, «θυμός» Χ 263 †.

'Ομόω (ὁμός), ἀπαρμφ. παθ. ἀορ. ὁμωθῆναι, ἑνώνω, παθ. ἑνοῦμαι, ἀνταμώνομαι, συγκοιμῶμαι, «φιλότητι» Ξ 209 †.

'Ομφαλόεις [. ⏑ . .], **εσσα, εν** (ὀμφαλός), ἔχων ὀμφαλούς, ὅ ἐ. ὀμφαλοειδεῖς ἐξοχάς, ὀμφαλώδης, ὀμφαλωτός, «ἀσπίς» Δ 448 κ. ἀ., τῆς 'Οδ. μόνον τ 32, «ζυγόν» Ω 269. ('Αλλ' ἐνταῦθα δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ τὸν ἔχοντα ἕνα ὀμφαλὸν ἢ κόμβον, ἴδ. τὴν ἑπομ. λέξ. 2, 6').

'Ομφαλός [. ⏑ .], ὁ, (umbo Λατ.), 1) ὁ ὀμφαλός, ἀφαλός, Δ 525, ν 568. 2) πᾶσα ὀμφαλοειδὴς ἐξοχὴ ἐν τῷ μέσῳ (ἢ ἐπὶ) τινος ἐπιφανείας α') τῆς ἀσπίδος ὁ ὀμφαλός, κατὰ τὸ μέσον αὐτῆς, Ν 192· ἀλλὰ μνημονεύονται καὶ πληθ. «ὀμφαλοί» Λ 34, οἵτινες ἐχρησίμευον εἰς κόσμον (ἢ ἀσφαλεστέραν ἄμυναν), πρβλ. ἀσπίς· 6') τοῦ ζυγοῦ ὁ ὀμφαλὸς ἢ καρφί, εἰς τὸ ὁποῖον προσεδένετο τὸ ζυγόδεσμον, Ω 273. 3) ἐν γένει τὸ κέντρον, τὸ μέσον τινός, οἷον «ὀμφ. θαλάσσης» λέγεται ἡ νῆσος τῆς Καλυψοῦς, α 50 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Οδ.).

'Ομφαξ, ακος [⏑ .], ἡ, ἄωρος στα-

φυλή, ἀγουρίδα, η 125 †.

Ὀμφή, ἡ, (Fέπος, vox) φωνή, πχρ' Ὁμ. μόνον ἡ θεία φωνή, τῆς εἱμαρμένης ἡ φωνή, περὶ ἧς ἐπίστευον ὅτι ἐκφαίνεται ἐν ὀνείροις, ἐν τῇ κτήσει τῶν αἰωνῶν καὶ ἐν ἄλλοις σημείοις, «θείη ὀμφή» Β 41, «θεῶν» Υ 129, «θεοῦ» γ 215, π 96.

Ὀμώνυμος [. . ⏑ .], ον (ὁμ. ὄνομα), ὁμώνυμος, ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, Ρ 720 †.

Ὁμῶς, ἐπίρ. (ὁμός). 1) ὁμοῦ, μαζί, ἐνταὐτῷ, «πάντες ὁμῶς» ὅλοι ὁμοῦ, Ο 98, δ 775 κ. ἀ.· πολλάκις εἰς στενωτέραν συμπλοκὴν δύω οὐσιαστικῶν διὰ τοῦ τὲ — καὶ (ἢ τέ—τε, Ι 320) συνδεομένων, Θ 214, Ω 73, ν 405 κ. ἀ. 2) ἐξ ἴσου, ἐπ' ἴσης, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁμοίως, Α 196, Φ 62, λ 565 κ. ἀ., μετὰ δοτ. «ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν» ὁμοίως, ἴσα μέ, Ε 535, Ι 312, ξ 156 κ. ἀ.

Ὅμως, σύνδ. (ὁμῶς), ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, Μ 393 † (ἴδ. καὶ τὴν προηγ. λ 2). ‖ . Ἀντὶ τούτου τοῦ ἐναντιωματικοῦ συνδέσμου μεταχειρίζεται συνηθέστερον ὁ Ὅμ. τὸ ἔμπης.

Ὄναρ, (συγγ. τῷ γερμ. ahnen ;) τό, μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικ. 1) ὄνειρον, Α 63, Κ 496· τοὐναντίον «ὕπαρ» τ 547, υ 90. 2) = ὄνειαρ, ἴδ. τ. λ.

Ὄνειαρ, ατος [⏑ .], τό, (ὀνίνημι). 1) κυρ. πᾶν ὅ,τι ὠφελεῖ, ὄφελος, βοήθεια, σωτηρία, Χ 486· ἐπὶ προσώπων, οἷον τοῦ Ἕκτορος «πᾶσιν ὄνειαρ» Χ 433, τῆς Δήμητρος, Ὕ. Δήμ. 269 (ἔνθα τὸ ει λαμβάνεται ὡς βραχύ, διὸ καὶ παρά τισι γράφεται ὄνεαρ ἢ ὄνιαρ, ὄναρ (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὄνειαρ), ἡδονή, τέρψις, ἀναψυχή, δ 444. ο 78. 2) πληθυντ. εὐχάριστα, εὐφρόσυνα πράγματα, οἷον πολύτιμα, Ω 367, μάλιστα δὲ ἐδέσματα, ἡδύσματα, Ι 91, α 149 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ὀδ.

* Ὀνειδείη, ἡ, ἀντὶ τοῦ ὄνειδος, Ἐπιγ. 4, 12.

Ὀνείδειος, ον, (ὄνειδος), ὀνειδιστικός, ὑβριστικός, «ἔπεα» Ἰλ. πλχ., σ 326, καὶ «μῦθος» Φ 393, 471.

* Ὀνειδείω, ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἀπόσπασμ. 18.

Ὀνειδίζω, (ὄνειδος) ἀόρ. α' ὠνείδισα, μετοχ. ὀνειδίσας, ἀπολ. ὀνειδίζω, ὑβρίζω, ἐπιπλήττω, «ἔπεσιν» Α 211, «νείκει» Η 65, «τινὶ ὅτι» τινὰ διότι, Β 255, «τινί τι» ἐπιπλήττω τινὰ διά τι, σ 380, Ι 34.

Ὄνειδος, εος, τό, α') ὄνειδος, ὕβρις, ψόγος, ἐπίπληξις, Β 251, χ 463 κ. ἀ., «ὀνείδεα μυθέομαι, λέγω, προφέρω. βάζω» ὕβρεις λέγω, ἐκφέρω, ὑβρίζω, Α 291, Β 222, 251, ρ 461, «κατ' ὀνείδεα χέω τινί» χ 463· β') ἀντικείμενον τῆς ὕβρεως, τοῦ ψόγου, ὄνειδος, ἀτιμία, αἶσχος, ἐντροπή, «σοὶ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι» Π 498, πρβλ. Ρ 556, «ἐμοὶ δὲ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο» ζ 285.

Ὀνείρατα, τά, ἴδ. ὄνειρος.

Ὀνείρειος, είη, ειον, (ὄνειρος), εἰς ὄνειρον ἀνήκων, «ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι» εἰς τὰς πύλας τῶν ὀνείρων, δ 809 †.

Ὀνειροπόλος, ον, (ὄνειρ., πολέω), ὁ μετὰ τῶν ὀνείρων ἀναστρεφόμενος, ὁ τῶν ὀνείρων ἑρμηνευτής, «γέρων» Ε 149. Ὡς οὐσιαστ. ὀνειροκρίτης, ὀνειρόμαντις, ὀνειροσκόπος, Ἰλ. Α 63.

Ὄνειρος, ὁ, (ὄναρ), σπανιώτατος ἕτερος τύπος τὸ ὄνειρον, δ 841, μετάπλαστος ὀνομ. πληθ. ὀνείρατα, μόνον υ 87, ἀλλαχοῦ δὲ: ὄνειροι, Ε 150,

τ 560 κ. ἀ. 1) ὄραμα, ἐνύπνιον, ὄνειρον καὶ πληθ. ὀνείρατα, Ὁμ. πλχ. Πέμπεται ὑπὸ τοῦ Διός, Α 63, πρβλ. Β 26· ὅθεν «-θεῖος» Β 56, πρὸς αὐτὸν παρομοιοῦται τὸ ἄϋλον καὶ φασματῶδες, «-τρίς μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ ἔπτατο» λ 207, «-ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται» λ 222. Κατὰ τὴν Ὀδύσ., τ 562 ἑξ., ἔρχονται οἱ ὄνειροι ἐκ τοῦ Ἅδου (πρβλ. ω 12 «-δῆμος Ὀνείρων») διὰ δύω πυλῶν, τῆς μὲν κερατίνης, δι' ἧς ἔρχονται οἱ ἀληθεῖς, τῆς δὲ ἐλεφαντίνης, δι' ἧς οἱ ψευδεῖς, πρβλ. ἐλέφας. 2) Προσωποποιεῖται ὁ Ὄνειρος, Β 6, 16, 22, ω 12.

Ὀνήμενος, **ὄνησα**, ἴδ. ὀνίνημι.

*Ὀνήσιμος, η, ον, ὠφέλιμος, λυσιτελής, Ὕ. Ἑρμ. 30.

Ὄνησις, **ιος**, ἡ, (ὀνίνημι), ὠφέλεια· ἐν γένει εὐτυχία, προκοπή, ἐν τῇ παροιμιώδει φρ. «-οὐ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν» =τόσον καλὸν νὰ ἔχῃ, τόσην προκοπὴν νὰ ἴδῃ, φ 402 †.

Ὀνητορίδης, **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, ὁ Φρόντις, γ 282.

Ὀνήτωρ, **ορος**, ὁ, (=ὀνήσιμος), 1) ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ Ἰδαίου (τοῦ ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς Ἴδης λατρευομένου), Π 604, 605. 2) πατὴρ τοῦ προηγουμένου.

Ὄνθος, ὁ, κόπρος, κοπρία, Ἰλ. Ψ 775, 777, 781.

Ὀνίνημι, Ω 45, ἀπαρμφ. ὀνινάναι, μέλ. ὀνήσω, ἀόρ. ὤνησα, καὶ ἀναύξ. ὄνησα, μέσ. μέλ. ὀνήσομαι, ἀόρ. 6' ὠνήμην, προστ. ὄνησο, μετοχ. ὀνήμενος. 1) Ἐνεργητ. ὠφελῶ, λυσιτελῶ, βοηθῶ, χρησιμεύω, εὐχαριστῶ, εὐφραίνω, ἀπολ., Θ 36, μετ' αἰτ. προσώπ. ἢ πράγμ., Ε 205, Η 172 κ. ἀ., «-τινὰ μέγα ὀνίν.» μεγάλως ὠφελῶ, Ω 45 κ. ἀ., «-τινά τινι» τινὰ διά τινος, Α 503, «-σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει» σὲ δὲ ὡς πρὸς τοῦτο τοὐλάχιστον (ὥστε νὰ μή σε ἀποπέμψω στυγερῶς) θὰ σὲ ὠφελήσῃ τὸ γῆρας, ψ 24, «-κραδίην τινὲς ἔπει ἢ ἔργῳ» εὐφραίνω, Α 395. 2) Μέσ. ὠφελοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι, ἀπολαύω, «χαίρομαι», Ζ 260, Η 173, ξ 415, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, ἀπολαύω τινός, χαίρομαί τι, εὐφραίνομαι εἴς τι, «-δαιτός» τ 68, μετὰ γεν. προσώπ., λαμβάνω παρά τινος ὠφέλειάν τινα, Π 31. Ἡ μετοχ. ὡς ἐπίθετον, «-ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος» καλός μοι φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ καλότυχος, ὁ εὐλογημένος, 6 33.

Ὄνομα, τό, **οὔνομα**, (ὄγνομα) μόνον Γ 235 (ἔνθα ἐκ διορθώσεως γράφεται ἤδη καὶ τ' οὔνομα ἀντὶ τοῦ καὶ τοὔνομα), Ρ 260, ζ 194. 1) ὄνομα, ὀνομασία προσώπου τινός, Ρ 260, ι 16 κ. ἄ. πλχ. τῆς Ὀδ., «-Οὖτις ἔμοιγ' ὄνομα» Οὐδεὶς εἶνε τὸ ὄνομά μου, ι 366, πρβλ. ο 256, σ 5 κ. ἀ. Ὅθεν ὄνομα κατ' ἀντίθεσιν τοῦ πράγματος, «-ἵνα μηδ' ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται» δ 710. 2) ὄνομα, φήμη, δόξα, ν 248, ω 93.

Ὀνομάζω, ἀόρ. ὠνόμασα, α') ὀνομάζω, τινά, Κ 68, δ 278, 551 κ. ἀ.· 6') ὀνομάζω, κατ' ὄνομα ἀπαριθμῶ, ὅθεν ὑπισχνοῦμαι, ὀνοματίζω, «-δῶρα» Ι 515, Σ 449.

Ὄνομαι, ἀποθ., 6' ἑνικ. ὄνοσαι, γ' πληθ. ὄνονται, προστ. ὄνοσο, γ' ἑνικ. τῆς εὐκτ. ὄνοιτο, μέλ. ὀνόσομαι, σσ, ἀόρ. ὠνοσάμην, εὐκτ. ὀνοσαίμην. Ἐκτὸς δὲ τούτων εὑρίσκονται καὶ οἱ ἑξῆς τύποι : 6' πληθ. τοῦ ἐνεστῶτος οὔνεσθε, Ω 241, ἀντὶ τοῦ ὄνεσθε, (ἀνθ' οὗ τις προτείνει τό : οὔνοσθε, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος

ἀνεγίνωσκεν : ὀνόσασθ', ὅπερ ἀπεδέχθησαν οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκδοτῶν) καὶ γ' ἐνίκ. τοῦ μέσου ἀόρ. α' ὤνατο, Ρ 25, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ψέγω, μέμφομαι, ἐπιπλήττω· μετ' αἰτ. «-μῦθον» Ι 55, «-φάλαγγας» Ν 127, «-τινά» φ 427, «-φρένας τινός» Ρ 173 κ. ἀ., περιφρονῶ, ἀτιμάζω, ἀπορρίπτω, «-ἔργον» Δ 539, ἀπολ. «-ἦ ὄνοσαι, ὅτι — κατέδουσιν» ἢ θεωρεῖς μικρὸν πρᾶγμα ὅτι —, ρ 378, ὡσαύτως καὶ Ω 241· μετὰ γεν. τῆς αἰτίας, «-ἄλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος» θὰ ἔχῃς ἱκανὴν δυστυχίαν, ε 379.

'Ονομαίνω, ἕτερος τύπος τοῦ ὀνομάζω (ὄνομα), ὁ ἐνεστ. εὑρίσκεται Ὕ. 'Αφρ. 291, παρ' Ὁμ. δὲ μόνον ὁ ἀόριστ. α' ὠνόμηνα καὶ ὑποτ. ὀνομήνω· α') ὀνομάζω, προσαγορεύω, καλῶ ὀνομαστί, τινα, Κ 522, Ξ 278 κ. ἀ.· β') καταλέγω, κατ' ὄνομα, ἀπαριθμῶ, δ 240, λ 517 κ. ἀ., «-ὑμῖν ἐν πάντεσσι δῶρα ὀνομήνω» Ι 121, μετ' ἀπαρμφ. ὑπισχνοῦμαι, «ὅρκους δώσειν» ω 341, ἐκφέρω, «ἴσχεο μηδ' ὀνομήνῃς» κράτει τὸν ἑαυτόν σου καὶ μὴ ἐκφέρῃς λέξιν ἐκ τοῦ στόματός σου, καὶ μηδὲν εἴπῃς τῶν γενομένων, λ 251, Ὕ. 'Αφρ. 291, ὀνομάζω, ἀναγορεύω, διορίζω, «-τινὰ θεράποντα» Ψ 90.

'Ονομακλήδην, ἴδ. ἐξονομακλήδην.

'Ονομακλυτός [. . . ⏑ .], **όν**, (ὄν., κλυτός), ὀνομαστός, ὁ ἔχων περίφημον ὄνομα, περιβόητος, Χ 51 †, Ὕ. 'Αφρ. 111, 146.

'Ονομαστός, ή, όν, ἐπίθ., ρημ. (ὀνομάζω), δυνάμενος νὰ ὀνομασθῇ, μόνον μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ «-οὐκ ὀνομαστός» ἀκατονόμαστος, «-Κακοΐλιος» 'Οδ. τ 260, 597, Ψ 19, Ὕ. 'Αφρ. 255.

'Ονος, ὁ, ὄνος, γάδαρος, Λ 558 †.

'Ονόσασθαι, ὀνοσσάμενοι, ὀνόσσεσθαι, ἴδ. ὄνομαι.

'Ονοστός, ή, όν (ἐπίθετ. ρημ. τοῦ ὄνομαι) ψεκτός, ἀξιόμεμπτος, «-δῶρα οὐκέτ' ὀνοστά» Ι 164 †.

'Ονοτάζω, ἕτερος τύπος τοῦ ὄνομαι, μέμφομαι, Ὕ. 'Ερμ. 30.

'Ονυξ, υχος [⏑ .], ὁ, (Λατ. unguis. Γερμ. Nagel), δοτ. πληθ. ὀνύχεσσι, ὄνυξ, νύχι, μόνον περὶ τῶν τοῦ ἀετοῦ, Θ 248, β 153, ο 161.

'Οξυβελής, ές (ὀξύς, βέλος), γεν. έος (κατὰ τὸν 'Αρίσταρχ. : ὁ ὀξὺ βέλος ὤν· ὅθεν) ὁ ἔχων ὀξεῖαν αἰχμήν, ἀκωκήν, σουβλερός, καλῶς ὠξυσμένος, «-ὀϊστός» Α 126.

'Οξυόεις, εσσα, εν, (ὀξὺ) ὁ ἔχων ὀξύ τι, ὀξύτητα, σουβλερός, μυτερός, συχνὸν ἐπίθ. τοῦ «-ἔγχος» Ε 50 κ. ἀ., τ 33 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Οδ.), «-δόρυ» Ξ 443.(Κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν, τὴν τοῦ 'Απίωνος ἀντὶ τοῦ ὀξύς· κατ' ἄλλους δὲ γραμματικοὺς ἀντὶ τοῦ ὀξύϊνος, ἀπὸ ὀξυά, ὡς ἐκ τοῦ ὀξύη=ὀξυά. 'Αλλ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς ἑρμηνείας ὀρθῶς ἀνασκευάζουσιν οἱ κριτικοί.

'Οξύς, εῖα, ύ, (acer acus) ὑπερθ. **ὀξύτατος**, ὀξύς, σουβλερός, μυτερός, διαπεραστικός· ὅθεν 1) κυρ. ὀξύς, σουβλερός, Ὁμ. πλχ., ἐπὶ ὅπλων ἐπιθετικῶν καὶ ἄλλων ὀξέων πραγμάτων, οἷον «-σκόλοπες» Μ 56, «-λᾶας» Μ 447 κ. ἀ., «-μοχλός» ι 382, «-κορυφή» μ 74. 2) μεταφορ. α') διαπεραστικός, «-αὐγὴ 'Ηελίοιο ὀξεῖα» διαπεραστικὴ ἀκτὶς τοῦ 'Ηλ., Ρ 372, «-φάος» Ξ 345, «-ἠέλιος» Ὕ. 'Απ. 374, «-ἀϋτή» ὀξεῖα, ὑψηλὴ φωνή, Ο 313, «-ὀδύναι, ἄχος, μελεδῶναι» πικρός, ὀδυνηρός, ἀλγεινός. Λ 268, 272, Π 518, Τ 125, λ 208, τ 517·

β') ἐπὶ ψυχῆς, θυμοῦ, ὀξύς, ὁρμητικός, ῥαγδαῖος, σφοδρός, ὀξύθυμος, «-Ἄρης» Β 440 κ. ἀ., «-μένος» Ύμ. 7, 14.— Τὸ οὐδέτ. ἑνικόν τε καὶ πληθυντικὸν ὀξύ, ὀξέα λαμβάνεται πολλάκις ὡς ἐπίρρημα· α') ἐπὶ ὁράσεως, ὀξυδερκῶς, «-ὀξὺ προϊδεῖν» ὀξυδερκῶς μακρὰν ἰδεῖν, ε 393, «-ὀξύτατον δέρκομαι» ὀξυδερκέστατα βλέπω, Ρ 675 κ. ἀ., «-ὀξέα δέρκομαι» Ύμ. 18, 14, «-ὀξὺ νοῶ» ὀξέως, ταχέως βλέπω, Γ 374 κ. ἀ. β') ἐπὶ φωνῆς καὶ ἀκοῆς, ὀξέως, μεγαλοφώνως, δυνατά, «-ὀξέα κεκληγώς» Β 222, Ρ 88, «-ὀξὺ ληκών» Χ 141, «-ὀξὺ βοᾶν» Ρ 71, «-κελεύειν» Υ 52, «-ἀκούειν» Ρ 256. (Τὴν ἐν τῇ Λ 272 ἔκθλιψιν «-ὀξεῖ' ὀδύναι» μὴ θέλοντες ν' ἀποδεχθῶσιν οἱ κριτικοὶ διορθοῦσιν: ὀξέαι μετὰ συνιζήσεως.

*Ὀξύσχοινος, ὁ, εἶδος σχοίνου (βούρλου) μὲ φύλλα ὀξέα, σουβλερά, Βατρ. 164, 248.

Ὀου ἀντὶ τοῦ οὗ, ἴδ. ὅς, ἥ, ὅ.

Ὀπάζω, [ὀπάδjω, ἴδε ὀπηδός, ἕπω, sequor) μέλ. ὀπάσω, καὶ σσ, ἀόρ. α' ὤπασα, ὤπασσα, προστ. ὄπασσον, μέσ. μέλ. ὀπάσομαι, σσ, ἀόριστ. ὠπασάμην. Α') Ἐνεργ. 1) συμπέμπω τινὰ ἀκόλουθον, κάμνω (προστάττω) τινὰ ν' ἀκολουθήσῃ, παρέχω· α') ἐπὶ προσώπων, «-πομπὸν ἡγεμόνα τινί» Ν 416, ο 310, Ω 153, «-τινὰ ἅμα τινί» Ω 461, «-κήρυχ' ἅμ' ὀπάσαι» ι 89, «-ἀρχὸν μετ' ἀμφοτέροισι» ἀρχηγὸν εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη ἔδωκα, κ 204, ἔνθα τινὲς κατὰ τμῆσιν ἀποδίδουσι τὴν μετὰ εἰς τὸ ῥῆμα (μετοπάζω)· β') ἐπὶ πραγμάτων, προσ (ἐπισυν)-άπτω, προσθέτω, ἐν γένει δίδω, παρέχω, «-κῦδός τινι» Θ 141, «-χάριν καὶ κῦδος ἔργοις» ο 320· ὡσαύτως «-ἀοιδήν, κτήματα, κτῆσιν, κάλλος» κ. ἄ. τ., μετὰ πλεοναστικοῦ ἀπαρμ: «-κόμην φέρεσθαι» Ψ 151. 2) ἐπακολουθῶ, διώκω, καταδιώκω, Θ 341, μεταφορ. περὶ τοῦ γήρατος, καταλαμβάνω, ἐπέρχομαι Θ 103, Δ 321 ἀπολελ. Ε 334, Ρ 462. Β') Μέσ. α') «-ὀπάζομαι» ἐπακολουθῶ, ἐπέρχομαι, «-χειμάρρους ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ» ἐπερχόμενος κατόπιν ῥαγδαίας βροχῆς τοῦ Διός, Λ 493 (‖ .οὕτως, νομίζω, ἑρμηνευτέον ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα μᾶλλον ἢ ὅπως συνήθως μεταφράζεται, στενοχωρούμενος, βιαζόμενος, πλημμυρῶν ὑπὸ τῆς ῥαγδαίας κτλ.) β') τινά, παραλαμβάνω τινά, ὡς ἀκόλουθόν μου, προσλαμβάνω, Κ 238, Τ 238, κ. 59.

Ὀπαῖος, αἴη, αἶον (ὀπή), κυρ. ὁ ἔχων ὀπήν· τὸ οὐδέτ. «-ὀπαῖον» ὡς οὐσιαστ., τὸ ἀνοικτὸν μέρος τῆς στέγης, δι' οὗ ἐξέρχεται ὁ καπνὸς τῆς ἑστίας καὶ συγχρόνως φωτίζεται καὶ ἡ αἴθουσα, φεγγίτης· ὅθεν τινὲς τὸ τῆς Ὀδ. α 320 γράφουσιν «-ἀν' ὀπαῖα» ἀντὶ τοῦ: ἀνόπαια (ἴδ. τ. λ.). Ὁ Ἀρίσταρχος ἐδόξαζεν ὅτι ἀνόπαια εἶναι εἶδος πτηνοῦ ἐσφαλμένως ἀπατηθεὶς ἐκ τοῦ ὅτι ἐκ τῶν ὀπαίων εἰσήρχοντο καὶ ἐξήρχοντο κατοικίδια πτηνά, ὡς χελιδόνες κτλ.

Ὀπατρος, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ὁμόπατρος, ὁμοπάτωρ, ὁμοπάτριος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, «-κασίγνητος καὶ ὄπατρος» ὁ ἀδελφὸς καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, Ἰλ. Λ 257, Μ 371. (‖ .Τὸ ὁ- τοῦτο, ὅπερ εὑρίσκεται καὶ ἐν τῷ: ὄ-ζυξ=ὁμόζυγος, εἶνε ἀθροιστικόν, συγγεν. τῷ ἀ ἢ ἀ ἀθροιστικῷ καὶ τῷ ἐπίρ. ἅ-μα, ὡς εἴπομεν ἐν τῷ ο τῷ προθήματι ἴδε ο-.

Ὀπάων, ονος, ὁ, (ἕπω) ὀπαδός, ἀκόλουθος, σύντροφος, πάντοτε κατωτέρου βαθμοῦ, ἐπὶ τῶν ἄλλως λεγομένων «-θεραπόντων» τῶν τὰ ὅπλα βα-

σταζόντων (ἴδ. τ. λ.), Ἰλ. Η 165, Κ 587, Ρ 268, Ψ 360 κ. ἀ.; καὶ θηλ. «-ἡ ὀπ.» ἡ σύντροφος, Ὑ. Δήμ. 440.

"Οπερ, ἀντὶ τοῦ ὅσπερ, ἴδ. τ. λ., Η 114.

"Οπη, ὅπη, ἐπίρ. δοτικοφ. (πῇ). 1) τοπικόν, σημαῖνον τὴν ἐν τόπῳ στάσιν (κυρ. δοτ. τοπική), ὅπου, εἰς ὁποῖον μέρος, Χ 321, γ 106, ι 457· ἔτι δὲ καὶ τὴν εἰς τόπον κίνησιν μεθ' ἣν ἐπακολουθεῖ ἠρεμία, Μ 48, «ὅπη περάσητε» ὅπου (καὶ ἂν) τὸν περάσητε, πωλήσητε, ο 452. 2) τροπικόν, ὅπως, καθ' ὃν τρόπον, Υ 25, α 347, θ 45 κ. ἀ., «ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο» ὅπως δὰ εἶνε ἡ γνώμη σου, ὅπως σοὶ ἀρέσκει, Χ 185.

Ὀπηδέω, (ὀπηδός, ὀπάζεσθαι) ἀντὶ τοῦ ὀπαδέω, μόνον κατ' ἐνεστ. ὀπηδεῖ καὶ παρατ. ὀπήδει, τ 398, καὶ ἀπαρέμφ. ὀπηδεῖν, Ὑ. Ἀπ. 530, παρακολουθῶ, ἀκολουθῶ μετά τινος, συνοδεύω. «-τινί» α') ἐπὶ προσώπων, Β 184, Ω 368, καὶ «-ἅμα τινί» η 165. 181 κ. ἀ, βοηθῶ, Ὑ. Ἀπ. 530. β') ἐπὶ πραγμάτων ἐνοικῶ, συνοικῶ «(τόξα) ἀνεμώλιά μοι ὀπηδεῖ» τὸ τόξον μὲ παρακολουθεῖ ἀνωφελές, μοὶ εἶναι ἀνωφελὴς ὀπαδός, Ε 216, «ἀρετή, ἥ σοι ὀπηδεῖ». θ 237. «ἐκ Διὸς τιμὴ ὀπηδεῖ» ἐκ τοῦ Διὸς προέρχεται ἡ παρακολουθοῦσα τιμή, Ρ 251.

*Ὀπηδός, ὁ, ἡ, (ἕπομαι; ὀπάζω), ὀπαδός, ἀκόλουθος, τινί, Ὑ. Ἑρμ. 450.

Ὀπίζομαι, ἀποθ. (ὄπις), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., κυρ. κυττάζω, προσέχω, φοβοῦμαι, σέβομαι, «Διὸς μῆνιν, θυμόν» ξ 283, ν 148, «μητρὸς ἐφετμήν» Σ 216, «-τινά» σέβομαι, Χ 332, Ὑ. Ἑρμ. 382, πρβλ. ὄπις.

"Οπιθε καὶ ὄπιθεν, ἴδ. ὄπισθεν.

Ὀπιπτεύω ἢ ὀπιπεύω, (οπ-, ὀπώπα), μέλ. σω, μετοχ. τοῦ ἀορ. ὀπι-π(τ)εύσας, σκοπῶ, σκοπεύω, περισκοπῶ, κατασκοπεύω, «πολέμοιο γεφύρας» Δ 371, «γυναῖκας» ἀσελγῶς προσβλέπω, ματιάζω, τ 67, πρβλ. παρθενοπίπης, «-λάθρῃ» λαθραίως σκοπεύω, Η 243.

"Οπις, ιδος [⏑ .], (ὄπωπα) ἡ, αἰτιατ. ὄπιν, Π 388, Φ 28, καὶ ὄπιδα, ξ 82 α 215 κυρ. παρατήρησις, προσοχή, ἰδίως ἡ ποιναία ἐπιτήρησις, ἐπίβλεψις τῶν θεῶν, «-θεῶν» Π 388 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), υ 215, φ 28, καὶ ἄνευ τοῦ «-θεῶν» ξ 82, 88. (Ἄλλοι δὲ παράγοντες τὴν λ. ἐκ τοῦ ἕπω — ‖ . μᾶλλον ἐκ τῆς ἐπί, ὀπίσ-ω—ἑρμηνεύουσι: τὰ ἐπακόλουθα τῶν κακῶν πράξεων, τιμωρία, ποινή· οἱ δὲ παλαιοὶ ἑρμηνεύουσιν: «-ἐπιστροφή, ἐντροπή, κόλασις»).

"Οπισθεν, καὶ πρὸ συμφώνου ὄπισθε, ἐπίρ., καὶ ὄπιθεν, Β 542, Ν 83 κ. ἀ. καὶ ὄπιθε, Π 791. 1) τοπικὸν α') ὀπίσω, ὄπισθεν, ἀπὸ 'πίσω, «ὄπισθε μένω» Ι 332, ρ 201, «ὀπ. καταλείπω» ἀφίνω 'πίσω, κ 209 κ. ἀ.. «ὀπ. πέμπω» «εὖ ρον» ο 34· μεταφορ. «-οἱ εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπισθεν φρονέουσι» καὶ ἀπὸ 'πίσω κακὰ ἔχουν εἰς τὸν νοῦν των, σ 168 (ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν = «-ἐσθλ' ἀγορεύοντες κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον» ρ 66), «-οἱ ὄπισθε» οἱ (οἶκοι) καταλειφθέντες, ὅσους ἀφῆκες 'πίσω, λ 66, «-τὰ ὄπισθεν» τὰ ὀπίσθια, Λ 613· β') μετὰ γεν. ὡς πρόθ. «-ὄπισθεν μάχης» Ν 536, «-ὄπ. δίφροιο» Ρ 468, «-δίφροιο ὄπισθε» Ω 15, 2) χρονικόν, κατόπιν, ὕστερον, 'πίσω, εἰς τὸ μέλλον, Δ 362, Ι 519, β 270, χ 174 κ. ἀ., Ὑ. Ἑρμ. 78.

Ὀπίσσω, ἴδ. ὀπίσω.

Ὀπίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ:

ὀπίσω, ὀπισθιώτατος, ἔσχατος, ὕστατος. *Ἰλ. Θ 342, Λ 178.

Ὀπίσω [.⏑.], **ὀπίσσω**, ἐπίρ. 1) τοπικόν, πρὸς τὰ ὀπίσω, 'πίσω, Ὁμ. πλχ. (τοὐναντίον τοῦ «-πρόσω» Μ 272, καὶ «προπρηνές» Γ 218)· ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «-πάλιν» λ 149, «-ὀπίσ. χάζομαι» Ε 443, Ν 193, «-ὀπίσω δῆσε χεῖρας», Φ 30, «-ὀπίσ. λείπω πύλας», Χ 137. 2) χρονικόν, ὀπίσω, 'πίσω, κατόπιν, ὕστερον, ἐν τῷ μέλλοντι, Γ 411, α 222 κ. ἀ. (τοὐναντίον «νῦν» Ζ 352, «-προπάροιθε» λ 483), «-ὀπίσω αὖτις», μ 437.—Ἐν τῇ φράσει «-ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω νοέω, λεύσσω, ὁράω» Α 343, Γ 109, Σ 250, ω 452, ἣν τινες μὲν ἑρμηνεύουσιν: εἰς τὸ μέλλον καὶ παρελθὸν ἀποβλέπω, ἄλλοι δέ: ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, τουτέστιν εἰς τὸ προκείμενον (παρὸν ἢ μετ' ὀλίγον μέλλον) καὶ εἰς τὸ κατόπιν ἐρχόμενον μέλλον, ὑπόκειται μὲν ἀρχῆθεν ἡ τοπικὴ ἔννοια: βλέπω ἐμπρός μου καὶ ὀπίσω μου· τροπικῶς δὲ σημαίνει τὴν περιεσκεμμένην φρόνησιν, τὴν σύνεσιν, τὴν πρόνοιαν, ἥτις ἐκ δεδομένων γεγονότων καὶ σχέσεων δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ἐξ αὐτῶν δυνάμενον ἢ μέλλον νὰ προκύψῃ:

Ὀπίτης, **ου**, ὁ, εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Λ 301.

Ὁπλέω=ὁπλίζω (ὅπλον), μόνον ἐν τῷ παρατ. ὥπλεον, συσκευάζω, παρασκευάζω, ἁρματώνω, «-ἅμαξαν» ζ 73 †.

Ὅπλεσθαι, ἴδε ὁπλίζω.

Ὁπλή, ἡ, (συγγ. τῷ ὅπλον), ὁπλή, τὸ 'νύχι τοῦ ἀλόγου, ὁμπλή, *Ἰλ. Λ 536, Υ 501, ἀλλὰ καὶ τοῦ βοὸς ἡ χηλή, Ὕ. Ἑρμ. 77.

Ὁπλίζω, ἀόρ. ὥπλισα καὶ σσ, μέσ. ἀόρ. ὡπλισάμην, σσ, καὶ ἀναύξ. ὁπλισάμεσθα, ὑποτ. κατὰ συστολὴν ὁπλισόμεσθα, μ 292, Βατρ. 120, παθητ. ἀόρ. ὡπλίσθην, γ' πληθυντ. ὅπλισθεν (=ὡπλίσθησαν)· 1) Ἐνεργητ. παρασκευάζω, συσκευάζω· ὅθεν α') ἐπὶ ἐδεσμάτων, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, «-κυκειῶ» Λ 641, «-ἤια» β 289· β') ἐπὶ ἅρματος, συσκευάζω, συγυρίζω, ἁρματώνω, «-ἅμαξαν» Ω 190· γ') ἐπὶ πλοίου, ἁρματώνω, παθ. ρ 288. 2) Παθ. καὶ μέσ. παρασκευάζομαι, συσκευάζομαι πρὸς ἔργόν τι, ἑτοιμάζομαι, μετ' ἀπαρεμφ., Η 417, μετὰ μετοχ. «-ὁ δ' ἄρ' ἔξω ἰὼν (εἰς σημασ. μέλλοντος, ἴδ. εἶμι) ὁπλίζετο» ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ξ 526, «ὅπλισθεν γυναῖκες» παρεσκευάσθησαν, ἐστολίσθησαν (ἵνα χορεύσωσι), ψ 143. Ἰδίως παρασκευάζομαι εἰς πόλεμον, ὁπλίζομαι, ἁρματώνομαι, Θ 55, ω 495, «-ἐπὶ πόλεμον» Βατρ. 140. 3) Μέσ. ἐμαυτῷ ἤ τι τῶν ἐμαυτοῦ παρασκευάζω, «-δεῖπνον, δόρπον» Λ 86, Π 453 κ. ἀ., μ 292, «-ἵππους» τοὺς ἵππους μου, Ψ 301.

Ὅπλομαι, μέσ.=τῷ προηγ. 3) ἐμαυτῷ παρασκευάζω, «-δεῖπνον» μόνον *Ἰλ. Τ 172, Ψ 159.

Ὅπλον, τό, (ἕπω), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ., ὁ δὲ ἑνικὸς μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ Βατρ., ὄργανον, σύνεργον, ἐργαλεῖον, σκεῦος ἐν γένει. Ἰδίως δὲ α') τοῦ σιδηρουργοῦ τὰ σιδηρικά, ἐργαλεῖα, πληθ., Σ 409, 412, γ 443· β') τοῦ πλοίου τὰ ἄρμενα, σχοινία, πανία, κωπία κτλ., β 423, 430, ζ 268 κ. ἀ. Τὸ ἑν. «-ὅπλον» σχοινίον, καλῴδιον, ξ 346, φ 390· γ') σκεύη πολεμικά, ὅπλα, ὁπλισμός, ἅρματα, Κ 254, Σ 614 κ. ἀ. — Τὸ ἑν. εὑρίσκεται καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ Διός, Βατρ. 281.

'Οπλότερος, η, ον καὶ **ὁπλότατος, η, ον**, συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετ. ἄνευ θετικοῦ, νεώτερος, -τατος, μεταγενέστερος, -ατος, ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Γ 108 κ. ἀ., «γενεῇ» κατὰ τὴν γενετήν, τουτέστι κατὰ τὴν ἡλικίαν, Β 707, τ 184 κ. ἀ., «ὁπλότατος γενεῆφιν» Ι 58, «ὁπλοτάτη» γ 465, η 58, λ 283. Κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς καὶ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ὅπλον, κυρ. ὁ ἱκανώτερος νὰ φέρῃ ὅπλον, ἑπομ. ρωμαλεώτερος, πρβλ. Γ 108, 'Επιγ. ι 5· κατ' ἄλλους δὲ τοῦ ἕπω, ἕπομαι: ὁ ἀκόλουθος. Ἄλλοι δὲ παράγουσιν ἐκ τοῦ ἁπαλός, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ συγκριτ. μετὰ συγκοπῆς καὶ μεταβολῆς τοῦ φωνήεντος: ἁπαλώτερος=ὁπλότερος, ὅ ἐ. νεώτερος· ὡσαύτως καὶ τὸ ὑπερθ.).

'Οπόεις, εντος, ὁ, ἀσυναίρ. τύπος τοῦ **'Οποῦς, οῦντος**, πρωτεύουσα τῶν Λοκρῶν οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ 'Οποῦντος, υἱοῦ τοῦ Λοκροῦ, πατρὸς τοῦ Πατρόκλου, Β 531, Σ 326.

'Οπόθεν (ὁκjό–), μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ὁππόθεν**, ἐπίρ. (πόθεν), ὅθεν, ὁπόθεν, ἀπ' ὅποιον μέρος, ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, 'Οδ. α 406, γ 80, ξ 47.

'Οπόθι, μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ὁππόθι**, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ ὅπου, μόνον Ι 577, καὶ «ὁππόθ' ὄλωλεν» γ 89.

'Οποῖος, η, ον, καὶ **ὁππ.**, (ὁκjοῖος), ὁποίου εἴδους, ὁποίας λογῆς, 1) ἀντωνυμ. ἐρωτημ. ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσει, «ὁπποῖ' ἄσσα» ἀντὶ τοῦ ὁποῖά τινα, τ 218· ὡσαύτως δὲ καὶ α 171, «ὁπποίης τ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο» (ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ: κατάλεξον καὶ ὄχι εὐθεῖα ἐρώτησις). 2) ἀναφορ. ἀντὶ τοῦ οἷος, ἀναφερομένη εἰς τὴν δεικτ. τοῖος, «ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις» Υ 250, ρ 421.—'Ο Ὅμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, ἀλλ' ὁ συνήθης εἶνε σπανιώτερος καὶ μόνον ἐν τῇ 'Οδ.

'Οπὸς (σοπός, secus), ὁ, κυρ. ὀπός, ζουμί, τὸ ἐν τοῖς φυτοῖς ὑγρόν, ἰδίως δὲ ὀπός, τὸ „γάλα" τῆς συκῆς καὶ τοῦ ἐρινεοῦ (ἀγριοσυκῆς), χρήσιμος εἰς πῆξιν τοῦ γάλακτος, ὡς πυτιά, Ε 902, πρβλ. Θεοφράστου Φυτικῶν Αἰτιῶν 1, 16, 7.

'Οπός, ἴδ. ὄψ.

'Οπόσε, μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ὁππόσε**, ἐπίρ. (πόσε), ἀντὶ τοῦ ὅποι, εἰς ὁποιον μέρος, „ὅπου", ξ 139 †. 'Υ. 'Απ. 209.

'Οπόσος, η, ον, ὁππόσος καὶ **ὁπόσσος** (πόσος), ὁπόσος, ὅσος, ἐπὶ μεγέθους καὶ πλήθους, Ψ 238, Ω 7, 792, ξ 47. Παρ' 'Ομ. εὑρίσκονται καὶ οἱ τρεῖς τύποι.

'Οπότε καὶ **ὁππότε** (ὁκjοτε, ποτέ). Α') σύνδεσμος χρονικός, ὅτε, ὁπότε (τονίζεται: ὅποτε), μετὰ ὑποθετικῆς πολλάκις ἐννοίας, ὁπόταν, ἐάν ποτε. Παρά τινων ἐκλαμβάνεται ὡς αἰτιολογικὸς ἐν τῇ υ 196, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὀρθῶς ἑρμηνεύεται ὁπόταν. 1) μεθ' ὁριστικῆς, ὅταν τὸ λεγόμενον παριστᾶται ὡς πραγματικόν τι καὶ θετικὸν γεγονός, «κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες ὁπότε θυμὸς ἄνωγε» σ 409 (‖. ἔνθα ἡ μὲν ἔννοια ἀπαιτεῖ τὴν ὑποτακτικὴν ἀνώγῃ: ὁπόταν θελήσῃ ἡ ψυχή σας· ἐπειδὴ ὅμως τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἐπιτρέπει τὴν τοιαύτην διόρθωσιν, ἐκληπτέον τὸ ὁπότε ἀντὶ τοῦ ἐπειδή, ἀφ. οὗ: ἐπειδὴ (ἀφ' οὗ) καὶ θέλει ἡ ψυχή σας)· μάλιστα δὲ ἐπὶ θετικῶν περιστάσεων ἐν τῷ παρελθόντι, ὅτε, «ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακός, ὁππότε δεῦρο υἱέϊ σῷ ἑπόμην» Γ 173, πρβλ. «

399, δ 731 κ. ἀ., καὶ ἐξυπακουομένου τοῦ ῥήματος, «-ὁπότ' ἐν Λήμνῳ (ἦμεν)» Θ 230. Ἀλλὰ καὶ οὕτως περιέχει τι σκληρὸν ἡ σύνταξις· ὅθεν τῶν μὲν ἀρχαίων πολλοὶ ἐξέλαβον τὸ «-ὁπότε» ἀντὶ τοῦ ποτέ· τῶν δὲ νεωτέρων τινὲς κατέφυγον εἰς διορθώσεις, ἅσσα ποτ' καὶ ὅς τε ποτ')· μετὰ μέλλοντος καὶ τοῦ Κὲν ἐν τῷ νοθευομένῳ χωρίῳ, π 282, «ὁππότε κεν—ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη»· ὅθεν ἐν ταῖς παραβολαῖς «-ὡς ὁπότε» καθὼς (τότε), ὅτε, „καθὼς τότε ὅπου", ὅπου ἡ σύγκρισις γίνεται πρὸς μερικήν τινα περίστασιν τοῦ παρελθόντος, «-εἴθ' ὣς ἡβώοιμι—ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοί» Ψ 630 κ. ἀ. Κατ' ἐξαίρεσιν δὲ καὶ ἐν παραβολαῖς πρὸς γενικήν τινα ἔννοιαν, ἢ πρᾶγμα συνήθως γινόμενον, ὅτε συνήθως τίθεται ἡ ὑποτακτ. (Ἴδ. 2) β')), καθὼς ὅταν «-ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν» Λ 492. 2) μεθ' ὑποτακτικῆς, μόνον ἐπικῶς καὶ λυρικῶς (Ἀττικῶς δὲ μόνον τὸ ὁπόταν. ‖ . Ἡ δὲ καθομιλουμένη ἐφύλαξε τὴν Ὁμηρικὴν σύνταξιν, λέγουσα, ὅποτε ἔλθῃ, φάγῃ)· α') ἐπὶ μελλουσῶν καὶ μετά τινος βεβαιότητος προσδοκωμένων περιστάσεων, ὅταν, ὁπόταν, ἐν περιπτώσει καθ' ἥν, «-οὐ μέν σοί ποτ' ἴσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι —πτολίεθρον» Α 163, Ν 817, π 268 κ. ἀ.· β') εἰς προτάσεις γενικῆς ἐννοίας, δηλ. τοιαύτης, ἐν αἷς τὸ ἐκφερόμενον οὔτε εἰς ὡρισμένην περίστασιν οὔτε εἰς ὡρισμένον χρόνον περιορίζεται, «-ὅσων τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσιν» Ο 359, «-ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι» Π 53, πρβλ. Ο 382, Ρ 98, ρ 471 κ. ἀ.· ὅθεν πολλάκις ἐν παραβολαῖς, Λ 305, δ 335 κ. ἀ.· γ') ὅταν ἐκφέρωνται ἐπανειλημμέναι περιστάσεις ἐν τῷ παρόντι, τουτέστιν ἀρχικοῦ χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἡγουμένου, ὁπόταν, ὁσάκις, «-πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν Ἀχαιοί» Δ 344. (‖ . Τὸ ἐκ τῆς Ὀδ. ω 344 παράδειγμα ὡς μὴ ἀνῆκον ἐνταῦθα, Ἴδ. κατωτέρω 3) α')), — Συνήθως τὸ ὁπότε μεθ' ὑποτακτικῆς προσλαμβάνει καὶ τὸ Κὲ ἢ Ἄν, ὁσάκις τὸ περιεχόμενον τῆς χρονικῆς προτάσεως παριστᾶται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον, «-τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ» Ι 703, πρβλ. Δ 40, 229 κ. ἀ., «-ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος θυμὸν ἱκάνει, ὁππότ' ἂν ἰσόμορον νεικείειν ἐθέλῃσι» Ο 209 πρβλ. Υ 316, α 41, θ 444 κ. ἀ. Ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ δή, «-ὁππότε κεν δή» Ξ 504, β 357, γ 337 κ. ἀ., «ὁππότ' ἂν δή» Π 62, Φ 340, Ὕ. Ἑρμ. 287, «-ὁππότε κε πρῶτον» λ 106, «-ὁπότ' ἂν τὸ πρῶτον» Ὕ. Ἀπ. 71. 3) μετ' εὐκτικῆς α') ὅταν ἐκφέρωνται ἐπανειλημμέναι περιστάσεις τοῦ παρελθόντος, δ. ἐ. παρῳχημένου χρόνου ὑπάρχοντος ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ὁσάκις, «-ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σὺ αὐτὸς λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας—ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοί» Τ 317, «-πολλάκι μιν ξείνισσεν Μενέλαος—, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο» Γ 233, πρβλ. Κ 189, Ν 711 κ. ἀ., λ 591, ξ 217· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ω 344 «-ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν»· διότι ἡ μὲν εὐκτικὴ τοῦ χρονικοῦ λόγου σημαίνει ἐπανειλημμένας περιστάσεις τοῦ παρελθόντος, ὁ δὲ ἐνεστὼς «-ἔασιν», ἐξ οὗ-

ἐξαρτᾶται, ἐτέθη (ἀντὶ παρῳχημένου), διότι ἐκφράζει ἰδιότητα κατὰ πάντα χρόνον ἐκφαινομένην· β') εὐχτικῆς ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπαρχούσης, «·ὄφρα τὸ κῆτος ἀλέοιτο, ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠιόνος πεδίονδε» Υ 148. Β') Ἐπίρ. χρονικόν, ἀναφορικόν, ἐρωτηματικὸν εἰς ἐξηρτημένας προτάσεις (πλαγίας ἐρωτήσεις), παρ' Ὁμ. ἰδίως μετὰ τὰ ῥήματα «-μένω, δέχομαι» μέχρις οὗ, ἕως οὗ, πότε, «-ποτιδέγμεναι ὁππότ' ἄρ' ἔλθοι Ἰδαῖος» προσμένοντες ἕως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (πότε θὰ ἤρχετο) ὁ Ἰδαῖος, Η 415, πρβλ. Β 794 κ. ἀ.· α') μεθ' ὁριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, «-ἦ ῥά τι ἴδμεν, ὁππότε Τηλέμαχος νεῖται» δ 633 κ. ἀ., σπανιώτερος δὲ καὶ παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, «-πατέρα προσεδέρκετο δέγμενος αἰεὶ ὁππότε δὴ μνηστῆρσι χεῖρας ἐφήσει» υ 386, ἔνθα ἡ ὁριστικὴ ἐκφράζει τὸ βέβαιον τῆς προσδοκίας· β') μετ' εὐχτικῆς, παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, «-Πάτροκλος ἧστο σιωπῇ δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδειν» Ι 192, πρβλ. καὶ Β 794, Δ 334 κ. ἀ. Ἐναντίον τῆς συνήθους συντάξεως ἔκειτο Ἄν μετὰ τῆς εὐχτικῆς ἐν τῷ Η 415, ὅπερ ὅμως ἤδη ἐξέλιπεν καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐτέθη ἄρ'.

'Οπότερος, η, ον μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ὁππότερος** (πότερος), ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύω, ὅστις τῶν δύω, Λατ. uter, Γ 71, σ 46 κ. ἀ., πληθ. ἐπὶ δύω ὁμάδων, Γ 299, Ε 33, Ψ 487.

'Οποτέρωθεν, μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ὁππ.,** ἐπίρ. (ὁπότερος), ἀπὸ ὁποῖον μέρος ἀπὸ τὰ δύω, Ξ 59 †.

"Οπου, ἀναφορικὸν καὶ πλαγίως ἐρωτηματικὸν ἐπίρ.(ποῦ), ὅπου, ποῦ, 'Οδ. γ 16, τ 411, «-ὅπου τις» π 306.

'Οππόθεν, ὁππόθι, ὁπποῖος, ὁππόσε, ὁππόσος, ὁππόσε, ὅππως, ἀντὶ τοῦ **ὁπόθεν, ὁπόθι** κτλ.

'Οπταλέος, [. ⏑ . .] **η, ον** (ὀπτός), ψητός, ψημένος, καὶ ὀπτός, «-κρέα» Δ 345, μ 396

'Οπτάω, γ' πληθ. παρτ. ὤπτων=ὤπτων, ἀόρ. ὤπτησα, παθ. ἀόρ. ὀπτηθῆναι, ψήνω, «-κρέα» Α 466, γ 33 κ. ἀ., μετὰ γεν. διαιρετικῆς, «-κρεῶν» ο 98.

'Οπτήρ, ῆρος, ὁ (ὤπωπα), κατάσκοπος, *'Οδ, ξ 261, ρ 430.

'Οπτός, ή, όν, (ποπ', popina, πεπ, coctum) ψητός, καὶ ὀπτός. «κρέας» *'Οδ. δ 66, π 443, χ 21.

'Οπυίω, (pubes Λατ) ἀπαρμφ. ὀπυιέμεν καὶ ὀπυιέμεναι ἀντὶ τοῦ ὀπυίειν, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. λαμβάνω εἰς γάμον, λαμβάνω γυναῖκα, νυμφεύομαι (καταχρ.) ὑπανδρεύομαι, περὶ τοῦ ἀνδρός, μετ'αἰτ., Ν 379, 429. β 336 κ. ἀ. «-ἀναφανδὸν ὀπ.,» δημοσίως νυμφεύομαι, κατὰ νόμον συνοικῶ, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κλεψιγαμίαν, Π 178. Ἀπολύτως «-ὀπυίοντες» ἔγγαμοι, πανδρεμμένοι, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς «-ἠιθέους» ζ 63.—Παθ. καὶ μέσ. λαμβάνω ἄνδρα, ὑπανδρεύομαι, περὶ τῆς γυναικός, Θ 304.

"Οπωπα, ἴδ. ὁράω.

'Οπωπή, ἡ, (ὄπωπα), 1) ὅρασις, ὄψις, βλέμμα, «-ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς» ὅ,τι ἔτυχε νὰ ἴδῃ τὸ 'μμάτι σου, ὅ,τι εἶδες ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, 'Οδ. γ 97, δ 327, ρ 44. 2) τὸ ὄργανον ἢ ἡ δύναμις τῆς ὁράσεως, ὀφθαλμός, ὅρασις, ι 512.

***'Οπωπητήρ, ῆρος,** ὁ= **ὀπτήρ,** (ἴδ. τ. λ.), μόνον "Υ. 'Ερμ. 15.

'Οπώρη, ἡ, (ὀπτός, ὥρη) κυρ. ἡ ὥρα τοῦ ἔτους, ἡ ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Σειρίου μέχρι τῆς ἑῴας δύσεως τῶν Πλειά-

δων, δ ἐ. ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ἰουλίου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ χειμῶνος, εἰς στενωτέραν δὲ σημασίαν ἡ θερμοτέρα καὶ ὀψιαιτέρα ὥρα τοῦ θέρους, ἡ μετέχουσα τοῦ θέρους καὶ φθινοπώρου, ἡ ὥρα τῆς ἀκμῆς καὶ ὡριμότητος τῶν πλείστων καρπῶν, Χ 27, ἕπεται μετὰ τὸ θέρος, λ 92, μ 76, ξ 384. Κατὰ ταύτην τὴν ὥραν συνέπιπτεν ἔνθεν μὲν μεγάλη θερμότης καὶ ξηρασία, Φ 346, ε 328, ἔνθεν δὲ ὑετός, Π 385, πνέοντος πάντοτε βορείου ἀνέμου (ἴδ. τὴν ἑπομ.λ.). Λέγεται «τεθαλυῖα ὀπώρη» διὰ τὴν ἀκμὴν τῶν κατ' αὐτὴν ὡρίμων ἤδη καρπῶν, λ 192. Περὶ αὐτῆς ἴδε τὴν κατ' ἐμὴν μετάφρασιν χρονολογίαν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων τοῦ Georg. Fr. Unger, Ἀθῆναι 1900.

'Οπωρινός, ή, ον, (ὀπώρη) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀπώραν, ὀπωρινός, «-ἦμαρ» Π 385, «-ἀστήρ» ὁ Σείριος ἢ κύων Ὠρίωνος (ἴδ. κύων), Ε 5, «-Βορέης» Φ 346, ε 328. (Κυρίως τὸ ι εἶνε βραχύ, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. μακρόν).

Ὅπως, ὅππως, (πῶς), κυρ. Α') ἀναφορικὸν καὶ πλαγίως ἐρωτηματικὸν ἐπίρ. ποιότητος, ὅπως, καθώς, σὰν πῶς, καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις ἐρωτήσεσι πῶς. Πολλάκις ἀναφέρεται εἴς τι δεικτικὸν ὡς καθαρῶς ἀναφορικὸν =ὡς, οἷον ο 111, ἢ εἰς τὸ δεικτικὸν τοῖος, «τοῖον με ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει» (=οἷον ἐθ.), Π 208. Συντάσσεται α') μεθ' ὁριστικῆς, ὅταν τὸ λεγόμενον ἐκφέρηται ἁπλῶς ὡς πραγματικόν τι καὶ οὐχὶ ὡς διανόημα ἢ γνώμη τοῦ λέγοντος, ὅθεν ὅταν ὑπάρχῃ ἀρχικὸς χρόνος ἢ προστακτικὴ ἐν τῇ προτάσει, «-ἔρξον ὅπως ἐθέλεις» Δ 37, π 208 κ. ἀ. Ὁ χρόνος τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς ἐννοίας, «-εἴπ' ἄγε ὅππως τοὺς δ' ἵππους λάβετον» πῶς συνελάβετε, Κ 545, Π 113 κ. ἀ., «-οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα» πῶς θὰ ἦνε, θὰ γείνουν, Β 252, Ι 251, ρ 78, τ 557 κ. ἀ., «-φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα» Δ 14. Πολλάκις ὁ μέλλων οὗτος τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως λαμβάνει τὸ μόριον Κὲν (ἴδ. τὴν λ. Α')2) γ')), ἵνα ἐκφράσῃ ὅτι τὸ λεγόμενον ἐξαρτᾶται ἐκ περιστάσεων, καὶ κολάσῃ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι τῆς ὁριστ. ἐγκειμένην βεβαιότητα, «-φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις» πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ σώσῃς, πῶς θὰ σώσῃς, ἂν δυνηθῇς, Ρ 144, α 270. β') μεθ' ὑποτακτικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἢ προστακτικῆς ὑπαρχούσης ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ὅταν τὸ λεγόμενον ἐκφέρηται ὡς διανόημα μὲν τοῦ λέγοντος, πιθανὸν ὅμως, «-ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται» Γ 110, ν 365 κ. ἀ. Πολλάκις ἡ ὑποτακτικὴ αὕτη λαμβάνει τὸ μόριον Κέν, ἵνα ἐκφράσῃ ὅ,τι καὶ ὁ μέλλων τῆς ὁριστ. μετὰ τοῦ Κέν (ἴδ. ἀνωτ. α') καὶ τὴν λ. κέ Β')2)), «-φράζεσθαι (=προστακτ), ὅπως κε μνηστῆρας κτείνῃς» α 295, «-πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι» δ 545. Ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἀόρ. ὁ ἐμπειρικὸς ἢ γνωμικὸς λεγόμενος (=ἐνεστῶτι), Κ 224 καὶ 225). Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σημασιῶν ἕπεται ὅτι πολλάκις τὸ ὅπως μετὰ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ τοῦ Κέ, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ Κέ, γενικεύει τὴν ἔννοιαν καὶ ἐξηγεῖται ὅπως καὶ ἄν, οἷον «-ὅπως κεν ἐθέλῃσι» Υ 243, α 349. γ') μετ' εὐκτικῆς, ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις (ἐν τῷ παρελθόντι βεβαίως), καθ' ἃς τίθεται ἡ ὑποτακτική, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, οἷον «-μερμήριξε — Ἥρη, ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον» Ξ

160, πρβλ. Φ 137, ι 554, λ 229 κ. ἀ. Ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος τούτου τὸ τῆς Α 344, «-οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ὅπως οἱ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοὶ» ὅπερ καὶ διὰ τοῦτο καὶ διὰ τὸν παρ' Ὁμ. ἀσυνήθη τύπον τῆς εὐκτικῆς καταλήξεως οιντο (ἀνθ' ἧς μεταχειρίζεται τὴν Ἰωνικὴν οίατο) θεωρεῖται ὕποπτον· Β') Ὅπως τῆς καθομιλουμ. τὸ καθώς, εἴς τινας περιστάσεις, οὕτως καὶ τὸ ὅπως κατήντησε νὰ γείνῃ σύνδεσμος. 1) χρονικός. «-Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον» καθὼς εἶδαν, ἀφ' οὗ εἶδον, ἰδόντες, Μ 208, «-θαύμαζεν δ' ὁ γεραιός, ὅπως τ' ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν» γ 373. 2) αἰτιολογικός, φαίνεται ὅτι εἶνε ἐν τῷ δ 109, «-τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος—αἰὲν ἄλαστον κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται» διότι τόσον δὰ πολὺν χρόνον λείπει. (ǁ .Δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ καὶ ἐνταῦθα τὸ «-ὅπως κτλ.» ὡς πλαγία ἐρώτησις, συνηθεστάτη μετὰ τὰ θαυμασμοῦ, ὀργῆς, λύπης, ἀγανακτήσεως σημαντικά. Οὕτως ἐνταῦθα: ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω (τοῦτο τὸ κακόν), πῶς (συνέβη ὥστε νὰ) λείπει τόσον πολὺν χρόνον). 3) τελικός, ἵνα διὰ νά· α') μεθ' ὑποτακτ., ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, «-τὸν δὲ μνηστῆρες . . . , λοχῶσιν ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται νώνυμον» ξ 181· 6') μετ' εὐκτ., ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, «-οὐδ' ἐνόησα νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις» ν 319, πρβλ. Φ 548. Οὐχ ἧττον καὶ ἐν τούτοις τοῖς παραδείγμασιν ἀναγνωρίζεται ὅτι ἡ θεμελιώδης τροπικὴ ἔννοια τοῦ ὅπως, ἡ τροπικὴ ἢ τῆς ποιότητος, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον καταφαίνεται ἐν τῷ ἑξῆς « ἡνιόχευεν ὅπως ἄμ' ἑποίατο» οὕτως, μὲ τρόπον ὥστε νὰ δύνανται νὰ παρακολουθῶσιν, ζ 319· ὅθεν μὲ ταύτην τὴν ἔννοιαν συντάσσεται καὶ μετὰ μέλλοντος τῆς ὁριστικῆς, «-αἰεὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται» α 57.

*Ὅραμα [. – .], ατος [⏑ .], τὸ (ὁράω), θέαμα, Βατρ. 82.

Ὁράω, (ϝοράω, vereor geware) ἐπεκτεταμ. ὁρόω, παρατ. ἀναύξ. ὅρων, ἀόρ. εἶδον, ἐκ τοῦ εἴδω (ὅπ. ἴδ.)· ἐκ δὲ τοῦ οπ-. μέλ. ὄψομαι, παρακ. ὄπωπα καὶ ὑπερσ. γ' ἑν. ὀπώπει, φ 123, ψ 226. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται ὁτὲ μὲν τοὺς συνῃρημένους τύπους ὁρῶ, ὁρᾷς, ὁρῶμαι κτλ., ὁτὲ δὲ τοὺς ἐπεκτεταμ. ὁρόω, ὁράᾳς, ὁράαν, ὁρόωσα, ὁρόωτε (=ὁρῷτε), Δ 347 κ. ἀ. Τὸ μέσον ὁρῶμαι λαμβάνεται ὡς ἀποθετικόν, τουτέστι εἰς ἐνεργ. σημασίαν καὶ μάλιστα ὁ 6' ἀόρ. εἰδόμην ἐκ τοῦ εἴδω (ὅπ. ἴδ.), τοῦ μέσ. ἐνεστ. τοῦ 6' ἑν. σπάνιός τις τύπος εὑρίσκεται ὅρηαι ὡς ἐκ τοῦ ὅρημαι ἀντὶ τοῦ ὁράῃ, ξ 343 κ ἀ., βλέπω, παρατηρῶ, θεῶμαι, κυττάζω α') ἀμετάβ. μετὰ προθέσεως «-εἴς τι ἢ τινά» ἀποβλέπω πρὸς ἢ εἰς, Κ 239, ε 439, σ 219 κ., «-ἐπὶ πόντον» κυττάζω πρὸς τὴν θάλασσαν, Α 350, «-κατ' αὐτούς» πρὸς τὸ μέρος των, Π 646· 6') μεταβ. μετ' αἰτιατικῆς, καθορῶ, βλέπω, παρατηρῶ, Ψ 323 κ. ἀ., μετὰ περαιτ. προσδιορισμοῦ, « ὀφθαλμοῖσι» Ν 99, γ 94, «-ἐν ὀφθαλμοῖσιν» θ 459 κ, ἀ., ξ 343. πρβλ. εἴλω Ι, 1) ἀ.), «-ὁρᾶν φάος Ἠελίοιο» βλέπω τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου, ὅ ἐ. ζῶ, Ε 120 δ 833 κ.ἀ., συντάσσεται καὶ μετὰ τοῦ ὅτι, Η 448, καὶ μετὰ μετοχ., «-ὄψεαι ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας» Ι 359, Χ 169. κ 99, «-φίλως ὁράω, εἰ»—εὐχαρίστως βλέπω, ἄν—, Δ 347, καὶ μετ' ἀναφορικοῦ λόγου (ǁ .ἢ μᾶλλον πλαγίας ἐρωτήσεως), «-οὐχ ὁράᾳς, οἷος κἀγὼ καλός τε μέ-

γας τε;» δὲν βλέπεις πόσον εἶμαι καὶ ἐγὼ ὡραῖος κλ., Φ 108 κ. ἀ. — Μέσ. ὡς ἀποθ., βλέπω, καθορῶ, τινά, Α 56, Υ 45, «-τί» Ν 99, δ 226, ἀπολελ., θεῶμαι, Χ 166.

*'Οργή, ἡ, (συγγ. τῷ ὀρέγω, ὀργάω), κυρ. ὀργασμός, ὁρμή· ἑπομ. ψυχικὴ ὁρμή, πάθος, ὀργή, θυμός, Ὕ. Δήμ. 205 †.

*Ὄργια, τά, μυστικαὶ θρησκευτικαὶ τελεταί, μυστήρια, ὄργια, ἐπὶ τῆς μυστικῆς λατρείας τῆς Δήμητρος, Ὕ. Δήμ. 274, 476. (Κατά τινας μὲν πιθανῶς παράγεται ἐκ τοῦ εργ–, ἔοργα, πρβλ. ἔρδω 2)· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ὀργή, ὀργάω). Ὁ ἑνικ. ἄχρηστος.

*'Οργίων [. – .], ίονος [⏑ . .], ὁ, ὀργιαστής, ὀργίων τελεστής, μύστης, Ὕμ. Ἀπ. 389.

Ὄργυια [. . ⏑], ἡ, (ὀρέγω, ἐν τῇ μεταγεν. γλώσσῃ ὀργυιὰ μετὰ α μακροῦ), ὀργυιά, ὅ ἐ. τὸ διάστημα τὸ διαλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν δύω ἐκτεταμένων βραχιόνων, Ψ 327, ν 325, κ 167. Κυρίως κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀχρ. ὀρέγυια.

'Ορέγω, (porrigo, γερμ. recken) ἕτερ. τύπος ὀρέγνυμι [. . – .], ἐξ οὗ ἡ μετοχ. ὀρεγνύς, Α 351, Χ 37, μέλ. ὀρέξω, ἀόρ. ὤρεξα καὶ μέσ. ὠρεξάμην καὶ ἀναύξ, ὀρεξ., παρακ. μέσ. ὠρώρεγμαι, γ' πληθ. ὀρωρέχαται, καὶ τοῦ ὑπερσ. ὀρωρέχατο. Α') Ἐνεργ. 1) ἐκτείνω, ἁπλώνω, «-χεῖρα εἰς οὐρανόν», ἀνατείνω τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανὸν (ἐπὶ προσευχομένου) Ο 371, πρβλ. Α 351, «-χεῖράς τινι» ἐκτείνω πρός τινα τὰς χεῖρας (ἱκετεύων) μ 257. 2) προτείνων τὴν χεῖρα δίδω, προσφέρω, παρέχω, «-χεῖρας» Ω 743, «-κοτύλην, πύρνον» ο 312, «-δέπας» Ω 102, πολλάκις «κύδος» ἐπὶ τῶν θεῶν Ε 33. Λ 79 κ. ἀ., δ 275, «-εὖχος» Μ 328, «-τάχος» Ψ 406, φ 53. Β') Μέσ. 1) ἐκτείνομαι, ἁπλώνω, θέλω νὰ φθάσω, «-χερσί» μὲ τὰς χεῖρας ἠθέλησε νὰ φθάσῃ, Ψ 99, «-τάων πρόσθεν (ἵπποι) — ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν» ἵνα τούτων προπολεμῶσιν, ἐκτείνονται διὰ τῶν ποδῶν, τουτέστι τρέχουσι μὲ ἐκτεταμένους τοὺς πόδας (εἰς τὰ τέσσαρα), Π 834, «τρεῖς δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν» ἦσαν ἐξηπλωμένοι πρὸς τὸν λαιμὸν (ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ Ἀγαμ.) Λ 26, «-τρὶς ὠρέξατ' ἰών» τρὶς ἐξέτεινε τοὺς πόδας του („διασκέλισε") πορευόμενος (ὁ Ποσειδῶν), Ν 20, «-ἔγχεϊ» προτείνων τὸ ἔγχος ἐπιτίθεμαι, Δ 307, ὅθεν β') μετὰ γεν. ἐκτείνομαι ἢ ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου πρός τι, θέλω νὰ φθάσω, «-παιδός» ἥπλωσε τὰς χεῖρας ἵνα λάβῃ τὸν παῖδα, Ζ 466, «-δουρί τινος» διὰ τοῦ δόρατος σκοπεύω τινά, Ν 190, ἀπολελ. «-ὀρεξαμένη αἴνυτο» ἅπλωσε καὶ πῆρε, φ 53. γ') μετ' αἰτ. ἐξικνοῦμαί τινος, φθάνω, λ 392, εὑρίσκω, κτυπῶ, Π 314, 322, Ψ 805. 2) μὲ τὴν σημασίαν τοῦ ἐνεργ. ἀλλὰ μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἐκτείνω τι τῶν ἐμαυτοῦ, «-ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι» νὰ ἁπλώσω τὰς χεῖράς μου (ἢ τὴν χεῖρά μου) πρὸς τὸ στόμα, δηλ. πρὸς τὸ πρόσωπον (ὡς ἱκέτης), Ω 506.

*'Ορείχαλκος, ὁ, (ὄρος, χαλκός), μέταλλόν τι ἀγνώστου μεταλλικῆς οὐσίας ἢ κράματος, κατά τινας ὁ μπροῦντζος ἢ πάφυλας, Ὕμ. 5, 9.

'Ορεκτός, ή, όν, (ὀρέγομαι) ἐκ(προ)τεταμένος, ἡπλωμένος «-μελίαι», = μὲ προτεταμένας λόγχας, Β 543 †.

'Ορέομαι=ὄρνυμαι, μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ παρατ. ὀρέοντο, ἔσπευ-

σον, μόνον ἐν τοῖς *Ἰλ. Β 398, Υ 140, Ψ 212.

Ὀρέσβιος, ὁ, (κυρ. ὀρεσίβιος), πλούσιός τις Βοιωτὸς ἐκ τῆς Ὕλης, Ε 707.

Ὀρεσίτροφος, **ον**, (ὄρος, τρέφω), ἐν ὄρεσι τεθραμμένος ἢ τρεφόμενος, ἐπίθ. τῶν λεόντων Μ 299 ζ 130.

Ὀρεσκῷος, **ον**, (ὄρος, κεῖμαι), ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι κείμενος, ὁ τὰ ὄρη κατοικῶν, κάτοικος τῶν ὀρέων, ἄγριος, Α 268, ι 155, Ὕ. Ἀφρ. 257.

Ὀρέστερος, **η**, **ον**, (ὄρος, πρβλ. ἀγρότερος), ἀντὶ τοῦ ὀρεινὸς ἐπίθ. τοῦ δράκοντος, τῶν λύκων Υ 93, κ 212.

Ὀρέστης, **αο**, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, Ι 142, μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν θεῖόν των Στροφίον, ἔνθα συνῆψε μετὰ τοῦ υἱοῦ τούτου Πυλάδου τὴν περιβόητον φιλίαν. Ὁ Ὅμ. δὲν μνημονεύει ρητῶς τῆς περιστάσεως ταύτης, πλὴν ἂν θελήσῃ τις νὰ ὑπονοήσῃ τι τοιοῦτον ἐν τῷ λ 458—462. Κατὰ τὸ ν 306 ἐπανῆλθε τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Αἰγίσθου εἰς τὰς Μυκήνας, ἐξεδικήθη διὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς φονεύσας τοῦτόν τε καὶ τὴν μητέρα του Κλυταιμνήστραν, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτόθι, λ 457 ἑξ.—Ἐν τῷ γ 307 διὰ τὴν ὁμοφωνίαν πασῶν τῶν παραδόσεων ἔγραφον ὁ Δίδυμος καὶ Ζηνόδοτος: ἀπὸ Φωκήων, ἀντὶ τοῦ νῦν φερομένου «ἀπ' Ἀθηνάων». 2) εἷς τις τῶν Ἀχαιῶν Ε 705. 3) εἷς τῶν Τρώων Μ 139, 198, φονευθεὶς ὑπὸ Λεοντέως Ν 139, 193.

Ὀρεστιάς, **άδος** [. . ⏑ .], ἡ, (ὄρος), ἡ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσα, ὀρεινή, «Νύμφαι» Ζ 420 †.

Ὄρεσφι, ἴδ. ὄρος.

Ὀρεχθέω, (ροχθέω) μόνον ἐν τῷ «-βόες ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι» Ψ 30 †, κατά τινας μὲν ἐκτενέστερος τύπος τοῦ **ὀρέγω** εἰς ἀμετάβ. σημασ.: σφαζόμενοι ἀπετείνοντο, ἐτεντώνοντο, (ἐσφάδαζον) περὶ τὸν σίδηρον· πιθανώτερον δὲ κατ' ἄλλους ἕτερος τύπος τοῦ ροχθέω: ἐρρόχθουν, ἐμυκῶντο, ἐρροχάλιζαν περὶ τὴν μάχαιραν.

Ὄρθαι, ἴδ. ὄρνυμι.

Ὀρθαῖος, εἷς τῶν Φρυγῶν ἐξ Ἀσκανίας Ν 791.

Ὄρθη, ἡ, πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβίας Β 739· κατά τινας ἡ ἀκρόπολις τῆς Φαλάννης, Στράβ. 9, 5, 19.

Ὄρθιος, **η**, **ον**, (ὀρθός), κυρ. ὄρθιος, μεταφορ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, τρανός, ὑψηλός, μεγαλόφωνος. Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρ. «-ὄρθια ἤϋσε»=μὲ φωνὴν ὑψηλὴν Λ 11 †, «ἰβόησα ὄρθια φωνῇ» Ὕ. Δήμ. 432.

Ὀρθόκραιρος, **η**, **ον**, (ὀρθός, κέρας), μόνον ἐν τῇ γεν. πληθ. ὀρθοκραιράων, ὁ ἔχων ὀρθὰ ἢ ὄρθια κέρατα, ὀρθόκερως κατὰ τὸν Ἀπολλών., ἐπίθ. τῶν βοῶν· λέγεται δὲ ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἀνάπηρα, διεστραμμένα ἢ συνεστραμμένα κέρατα, ἄρα περὶ τῶν μὴ τοιούτων μέν, ἀλλ' ὅμως δυναμένων νὰ ἦνε καμπύλα, κεκυρτωμένα, Θ 231, Σ 573, μ 348· β') μεταφ. ἐπὶ τῶν ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω κερατοειδῶς κεκυρτωμένων πλοίων, («κατὰ πρύμναν καὶ πρῷραν ἀνατεταμένων») Σ 3, Τ 344. (|| Ἄλλη ἑρμηνεία τῶν παλαιῶν ὑπάρχει ἡ παρ' Εὐσταθίῳ: ὀρθόκραιραι βόες αἱ ὄρθιαι τὰς κραίρας, ἤγουν τὰς κεφαλάς, καὶ γαῦροι, ὅθεν καὶ αἱ νῆες ὀρθόκρ. μεταφορικῶς.

Ὀρθός, **ή**, **όν**, (ὄρνυμι) ὀρθός, ὄρθιος, «στῆ δ' ὀρθὸς» ἐστάθη ὀρθός, Ψ 271, 456, πρβλ. Ω 359 κ. ἀ., «-ὀρ-

θὸς ἀναΐξας», ἀναπηδήσας ὀρθός, φ 119, Βατρ. 83.

Ὀρθόω, (ὀρθός) ἀόρ. ὤρθωσα, παθητ. ὀρθωθείς, σηκώνω ὀρθόν, ἀνορθῶ, ἀνασηκώνω τινὰ (πεπτωκότα) Ἰλ. Η 272, «ὀρθωθείς» Β 42, Ψ 235, «ἐπ' ἀγκῶνος ὀρθ.» ἀνασηκωθεὶς ἐπάνω εἰς τὸν ἀγκῶνα, Κ 80.

Ὄρθριος, η, ον, ὀρθρινός, πρωϊνός, Ὕ. Ἑρμ. 143. Ἐκ τοῦ

***Ὄρθρος**, ὁ, (ὄρνυμι), τὸ πρωΐ τὰ χαράγματα, ἡ χαραγή, Ὕ. Ἑρμ. 98, «ὑπ' ὄρθρον» Βατρ. 103.

***Ὀριγανίων** [. – ◡ ◡ .], ὁ, οἱονεὶ Ριγανοσιός, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, Βατρ. 259· κυρ. πατρωνυμικὸν τοῦ ὀρίγανος (ὁ, ἡ, καὶ τὸ ὀρίγανον) = ρίγανη, ἧς μνημονεύονται δύω εἴδη, ἡ ὀρ. ὀνῖτις καὶ ἡ ὀρ. Ἡρακλεωτική.

Ὀρίνω [. – .] (ὄρνυμι) ἀόρ. ὤρινα, ἀναύξ. ὄρινα, ἀόρ. παθ. ὠρίνθην, ἀναύξ. ὀρίνθην, ἴδ. κατωτ. ἐν τέλ.· α') ἐγείρω, κινῶ, ταράττω, περὶ τοῦ ἀνέμου, «πόντον» Ι 4, «θάλασσαν» η 273 κ. ἀ., «ῥέεθρα» Φ 235, καὶ παθ. Β 294· β') μεταφορ., τινά. θορυβῶ, ταράττω, ἐκφοβῶ, ω 448. Παθητ. «Ἀχαιοὺς ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ» Ι 243, Λ 521, 525, Ξ 14, χ 23 κ. ἀ. «θυμόν τινι» κινῶ τινος τὴν ψυχήν, συγκινῶ, παραφέρω, ἐρεθίζω, δι' οἴκτου Δ 208, δ 366 κ. ἀ., διὰ φόβου ω 448. Παθ. «Ἴρῳ κακῶς ὠρίνετο θυμός» ἔτρεμε ἡ καρδία, σ 75, διὰ λύπης Ξ 459, ρ 150, δι' ὀργῆς Γ 395, Ω 585, θ 178, διὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας Β 142. Παθ. «ὀρίνθη πᾶσι θυμός» ὑπ' ὀργῆς Ε 29, υ 9, «ὀρίνω κῆρ, ἦτορ» διεγείρω τὴν καρδίαν, ρ 47, 216, «γόον» Ξ 760.

Ὅρκιον, τό, (ὅρκος) ἑνικ. παρ' Ὁμήρ. μόνον Δ 158, ἀλλαχοῦ δὲ πληθ. α') ὅρκος, ὁρκωμοσία, Δ 158, «τοὶ ὅρκια δώσω» θὰ σοῦ δώσω (κάμω) ὅρκον, τ 302· β') τὸ ἐχέγγυον, τὸ πίστωμα τοῦ ὅρκου, συνήθ. κατὰ πλ., ὅθεν τὰ ἱερεῖα, τὰ σφάγια, τὰ κατὰ τὰς ἐπισήμους συνθήκας εἰς πίστωσιν αὐτῶν σφαγιαζόμενα, Γ 245, 269· γ') ἡ ἔνορκος συνθήκη, Χ 266, «ὅρκια πιστὰ ταμεῖν» πιστὴν συνθήκην (κόψαι, σφάξαι, ἤγουν διὰ σφαγῆς τῶν θυμάτων βεβαιῶσαι) συνάψαι, (1. τὸ ζεῦγμα τοῦτο ἔχει καὶ ἡ καθομιλουμ. „ἐφάγαμεν τὸ Πάσχα", ὅ ἐ. φαγόντες ἑωρτάσαμεν, καὶ „ἐλπίζω νὰ φάγω καὶ τὸν γάμον σου", ὅ ἐ. φαγὼν νὰ ἑορτάσω καὶ τὸν γάμον σου), Β 124, Γ 105· ὡσαύτως «φιλότητα καὶ ὅρκια ταμεῖν» Γ 73, 94, «ὅρκια μετ' ἀμφοτέροισι τιθέναι» συνάπτειν συνθήκην μεταξὺ ἀμφοτέρων, ω 546, «θάνατον νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον» θάνατον σοὶ ἐσυνθηκολόγησα, πρὸς θάνατόν σου συνῆψα τὴν συμφωνίαν (τῆς μονομαχίας), Δ 155, «ὅρκια φυλάσσω, τελῶ» φυλάττω, ἐκπληρῶ, Γ 280, Η 69, τοὐναντίον «ὅρκ. δηλήσασθαι πατεῖν, καταπατεῖν, συγχεῦαι, ψεύσασθαι» κτλ., ἴδ. τὰς λ., «Διὸς ὅρκια» ὡς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διὸς ὄντα, Γ 107.

Ὅρκος, ὁ (ἕρκος) ὁ 1) τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ὀμνύει τις, ὁ μάρτυς τοῦ ὅρκου, παρὰ μὲν τοῖς θεοῖς ἡ Στύξ, Β 755, Ο 38. Ὕ. Δήμ. 260, παρὰ δὲ τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεύς, ἡ Γῆ καὶ αἱ Ἐρινῦς Γ 276 ἑξ. Τ 258, ἑξ. ξ 394. Ἡ Ἥρα ὀμνύει τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὴν Στύγα Ξ 278, ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ σκῆπτρόν του «ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον» Α 234. 2) ὅρκος, ὁρκωμοσία, «μέγας, καρτερός» Α 239, Ψ 42, δ 746, κ 381 κ πλχ. «ὅρκ. θεῶν, μακάρων» ὁ παρὰ τοῖς θεοῖς συνήθης,

ϐ 377, κ 299, «σὺν ὅρκῳ» μεθ' ὅρκου, ξ 151. Ἴδ. καὶ ὄμνυμι, τελευτάω. —Τὰ κατὰ τὸν ὅρκον ἔθιμα ἴδ. Ξ 272, Ψ 582.

Ὁρμαθὸς [. ᴗ .], ὁ (ὅρμος), ἀρμαθιά, ὁρμαθός, περὶ τῆς σειρᾶς τῶν εἰς τὸν βράχον προσηλωμένων νυκτερίδων, ω 8 †.

Ὁρμαίνω (ὁρμάω), ἕτερος τύπος τοῦ ὁρμάω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.. ἀλλ' εὑρίσκεται καὶ ὁ ἀόρ. ὥρμηνα· κυρ. σημαίνει τὸ τῇδε κἀκεῖσε κινῶ, παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε μεταφορ. κινῶ τι τῇδε κἀκεῖσε ἐν τῷ νῷ, στρεφογυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου, ἀνα(δια)λογίζομαι, σκέπτομαι· συχνὴ ἡ φρ, «ὁρμ. κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν» Α 193, δ 120 κ. ἀ., «ὁρμ. κατὰ φρένα» Κ 507, «ἀνὰ θυμόν» Φ 137, Ω 680, ϐ 156, «ἐνὶ φρεσίν» δ 843, Ὕ. Ἑρμ. 66, «φρεσί», Κ 4 καὶ ἄνευ τινὸς τοιούτου προσδιορισμοῦ, Κ 28, Φ 64, γ 169. Συντάσσεται ἤτοι μετ' αἰτ. «πόλεμον» Κ 28, «πλόον» γ 169, «ὁδόν» δ 732 κ. ἀ. «χαλεπὰ ἀλλήλοις» γ 151· ἢ μετὰ τοῦ «ὅπως» Φ 137, Ω 680· ἢ μετὰ τοῦ «ἤ—ἤ (ἦ—ἦ)» ἄν—ἤ, Π 435, Ο 300· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ «εἰ—ἦ» δ 789 (ὅπερ ὅμως ὑπὸ τῶν νεωτέρων διωρθώθη εἰς τὸ ἦ—ἦ)· καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Ἐπιγρ. 4, 16. Ὅλως ἀπολ. σκέπτομαι, «ὣς ὥρμαινε» Ξ 20, Φ 64, Χ 131.

Ὁρμάω (ὁρμή), ἀόρ. ὥρμησα, καὶ μέσ. ὡρμησάμην καὶ παθ. ὡρμήθην. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. παρορμῶ, παρακινῶ, παροξύνω, προτρέπω ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, «τινὰ ἐς πόλεμον» Ζ 338, «πόλεμον» κινῶ, ἐγείρω, σ 376. Παθ. μεταφ. «ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο» ὑπὸ τοῦ θεοῦ παρορμηθείς, παρακινηθεὶς ἤρχισε, θ 499. 2) ἀμετάβ.· α') ὁρμῶμαι, ὁρμῶ, ταχέως κινοῦμαι, φέρομαι μετὰ τελικ. ἀπαρεμφ. «ὁσσάκις δ' ὁρμήσειε στῆναι ἐναντίβιον» (ὁ Ἀχιλ.) Φ 265, πρβλ. Χ 194, περὶ τοῦ ἱέρακος, Ν 64· ϐ') ἐφορμῶ, χύνομαι «τινός» κατά τινος Δ 335. Β') Μέσ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἀορ. ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐνεργ. 2), ἤγουν 1) ὁρμῶμαι, ταχέως κινοῦμαι, εὐθὺς ἑτοιμάζομαι, ν 82, μετὰ τελικ. ἀπαρεμφ. «φεύγειν» ὁρμῶ νὰ φύγω, Θ 511 «διώκειν» Κ 359, «ἀκόρυθα ἀφαρπάξαι» Ν 188. Μεταφ. «ἦτορ ὡρμᾶτο πολεμίζειν» ἐπεθύμει νὰ πολεμῇ, Φ 572. 2) εὑρίσκομαι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, τρέχω, σπεύδω, «μετά τινα» τρέχω κατόπιν τινός, Ρ 605, «ἐκ θαλάμοιο, ἐκ κλισίης» μετὰ σπουδῆς, δρομαίως ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ θ. κτλ. Γ 142, Ι 178· ϐ') ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς κινήσεως ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, Ν 18, 559, Χ 312 κ. πλχ. «ἔγχεϊ, ξυστοῖς, ξιφέεσσι» μὲ τὸ δόρυ κτλ., Ε 855, Ν 496, Ρ 530· μετὰ γεν. «τινός» κατά τινος, Ν 182, Ξ 488 κ. πλχ., «ἐπί τινι» κατά τινος, κ 214.

Ὁρμενίδης, ου, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀρμένου (τοῦ υἱοῦ τοῦ Κερκάφου, ἐγγόνου δὲ τοῦ Αἰόλου καὶ κατὰ τὴν μεταγενεστ. παράδοσιν θεμελιωτοῦ τῆς πόλ. Ὀρμενίου), ὁ Ἀμύντωρ, Ι 448. Κ 266.

Ὀρμένιον, τό, πόλ. τῆς θεσσαλικῆς Μαγνησίας ἐπὶ Στράϐ. ἤδη, 9, 5, 15, χωρίον ὑπαγόμενον εἰς τὴν πόλ. Δημητριάδα, Β 734.

Ὅρμενος, ὁ, 1) ἴδ. Ὀρμενίδης. 2) ὄνομ. δύω Τρώων, Θ 274, Μ 187, ὧν ὁ μὲν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου. 3) πατὴρ τοῦ Κτησίου, ὅπ. ἴδ.

Ὄρμενος, ἴδ. ὄρνυμι.

Ὁρμή, ἡ, (ῥέω, ruo), 1) ὁρμή, ταχεῖα κίνησις, ἐπίθεσις, πολεμιστοῦ, Ι 355, θηρίου, Λ 119, Ὕ. Δήμ. 383, ἄλλων πραγμάτων, «-κύματος» ε 320, «-πυρός» Λ 157, «-εἰς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν» Ε 118. 2) μεταφ. α') ἐπιβολή, ἐπιχείρησις πρός τινα πρᾶξιν, Δ 466, Κ 123, ξεκίνημα, β 403. β') ἐν γένει ὁρμή, τάσις, ὤθησις, «δαιμονίη» ε 416, «-ψυχῆς» Ὕμ. 7.

Ὅρμημα, ατος, τό, (ὁρμᾶσθαι), μόνον *Ἰλ. Β 356, 590, «-τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε» ἔνθα τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσι τὰ ὁρμήματα μετὰ τοῦ Σχολιαστοῦ, ἀνησυχίας, φροντίδας καὶ κόπους (τῶν Ἀχαιῶν) περὶ τῆς Ἑλένης. Τινὲς δ' ἀποδίδουσι τὰ ὁρμήματα εἰς τὴν Ἑλένην καὶ μεταφράζουσι τὸ χωρίον: τὴν ἐξ ἀρχῆς ἑκουσίαν ἔλευσιν (κατὰ τὸν Εὐστάθ.) τῆς Ἑλένης καὶ τοὺς στεναγμούς, ἤγουν τὴν μετάνοιαν αὐτῆς.

Ὁρμίζω (ὅρμος), ἀόρ. ὥρμισα, προσορμίζω, φέρω εἰς τὸν ὅρμον, ἀράζω, «-νῆας» γ 11, μ 317, «-ὕψι ἐπ' εὐνάων» ἤ «-ὑψοῦ νῆα ἐν νοτίῳ» ἴδ. ὑψοῦ.

1. **Ὅρμος,** ὁ, (σειρά, series), σειρά, ἅλυσις, ἰδίως δὲ ὡς κόσμημα τοῦ λαιμοῦ τῶν γυναικῶν, περιδέραιον, Σ 401, ο 460, πρβλ. **Ἰσθμιον.**

2. **Ὅρμος** (ὁρμή;) ὁ, ὁ τόπος, ἔνθα προσορμίζονται, ἀράζουν τὰ πλοῖα, Α 435, ν 101, Βατρ. 67, μέρος τι τοῦ λιμένος, Α 432.

Ὀρνειαί, αἱ, ἀντὶ τοῦ Ὀρνεαί, πόλ. τῆς Ἀργολίδος, Β 571.

Ὄρνεον, τό, ἀντὶ τοῦ ὄρνις, ὅ ἐ. πτηνόν, ὄρνιο, πουλί, Ν 64 †.

Ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, (Fόρνις) Ι 323, Ξ 290 κ. ἀ., πληθ. ὀνομ. ὄρνιθες, δοτ. ὀρνίθεσσι, πτηνόν, ὀρνίθι, πουλί, καθ' ὅλου Ι 323· λέγεται δὲ οὐ μόνον περὶ τῶν μικρῶν πτηνῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μεγάλα σαρκοβόρα, χ 303, καὶ περὶ τῶν κατοικιδίων (τὰ ὁποῖα κατ' ἐξοχὴν λέγονται ἐν τῇ καθομιλ. ὀρνίθια), οἷον περὶ περιστερᾶς, Ψ 857 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν μεγαλειτέρων σαρκοβόρων; οἷον τοῦ ἀετοῦ Μ 201 κ. ἀ. Ἐνίοτε τίθεται ἐκ περισσοῦ παρὰ τὸ εἰδικὸν ὄνομα τοῦ πτηνοῦ. «-ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν» Η 59, «-λάρος ὄρνις» ε 51. β)=οἰωνός, ὅπ. ἴδ., μαντικὸν ὄρνεον, Θ 251, Κ 277, β 155, ο 160· ὅθεν μετωνυμ. πρόρρησις, μαντεία, Ω 219. (Τὸ ι εἶνε μακρὸν ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι· ἐν δὲ ταῖς δισυλλάβοις μακρὸν μὲν ἐν τῷ Ι 323 καὶ Ὕμ. 18, 17, βραχὺ δὲ ἐν τῷ Μ 218, Ω 219.

Ὄρνυμι [.–.] (orior, ruo), καὶ ἔτ. τύπ. **ὀρνύω** [.⏑.] (ἐξ οὗ παρατ. ὤρνυον, Μ 142, φ 100), προστ. ὄρνυθι [.⏑.], ἀπαρεμφ. ὀρνύμεν, Ι 353, κ 22 καὶ ὀρνύμεναι [.⏑..], Ρ 546, μέλ. ὄρσω, ἀόρ. α' ὦρσα, καὶ θαμιστ. τύπ. ὄρσασκε, Ρ 423· ἀόρ. β' ὤρορε μεταβ.=ὦρσε, Β 146, δ 712, ψ 222 καὶ (τὸ σύνθ. ἀπώρορε) ω 62. Ὁ αὐτὸς τύπος ὡς παρακ. ἀμετάβ, Ν 78, θ 539, καὶ καθ' ὑποτ. ὀρώρῃ· ὑπερσ. ὀρώρει, ὠρώρει, Σ 498. Μέσ. ὄρνυμαι [.⏑.], μόνον ἐν τῷ γ' προσ. ὄρνυται, μετοχ. ὀρνύμενος, Δ 421, προσ. ὄρνυσθε παρατ. ὠρνύμην μόνον ἐν τοῖς γ' προσ. ὤρνυτο, ὤρνυντο καὶ ἀναύξ. ὄρνυτο, Δ 423. Ἐκ τοῦ μέλ. ὀροῦμαι τὸ γ' ἑν. ὀρεῖται, Υ 140, ἐκ τοῦ ἀορ. ὠρόμην τὸ γ' ἑν. ὤρετο, Μ 279 κ. ἀ., πλχ. δὲ συνῃρ. ὦρτο, γ' πληθ. ὄροντο, γ 471, ὑποτ. ὄρηται, εὐκτ. ὄροιτο, προστ. ὄρσο καὶ ὄρσεο Ὁμ. πλχ. ὄρσευ. Δ 264, Τ 139· ἀπαρέμφ. ἐπ. ὄρθαι, Θ 474,

μετοχ. ὄρμενος, η, ον, Λ 572, Ρ 738, Φ 14. Ταυτόσημος τῷ ἀμεταβ. ἐνεργ. παρακ. ὄρωρε εἶνε καὶ ὁ μέσ. παρακ. ὀρώρεται (μετ' εὐφωνικῆς παρενθέσεως τοῦ ε ἀντὶ τοῦ ὄρωρται), τ 377, 524, ὑποτακ. ὀρώρηται, Ν 271.—Ἕτερος ἐκ. τύπος ὄρομαι, ἴδ. κ. λ., καὶ παρατ. ὀρέοντο, ἴδ. ὀρέομαι. Α') Μεταβ. ἐγείρω, διεγείρω, κινῶ, ἀνίστημι, σηκώνω μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ προσ. καὶ ἐν γένει ἐμψύχων, α') εἰς σωματικωτέραν σημ. ξεκινῶ τινα, προστάττω νὰ ὑπάγῃ, πέμπω «κατὰ μέσσον» Ε 8, «-ἄλλους ὄρνυθι λαούς» Ο 475, Τ 139, «-ὦρσε συφορβόν» π 154· ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ. «-ἐπί τινι» κατά τινος, Ε 629, Μ 293, «-ἀντία τινός» Υ 79, καὶ μόνον μετὰ δοτ. Ρ 72. ἐγείρω, ἀνίστημι, „σηκώνω, ἐξυπνίζω“, «-Ἠριγένειαν ἀπ' Ὠκεανοῦ» Ψ 348, Κ 518, «αἶγας» ι 154, «-νεβρὸν ἐξ εὐνῆς», Χ 190. β') πολλάκις εἰς πνευματικωτέραν τινὰ σημασ. προτρέπω, παρακινῶ, παροτρύνω, παροξύνω, διεγείρω, περὶ θεῶν, Ε 105, δ 712, μετ' ἀπαρεμφ. Μ 142, Ν 794 κ. ἀ. 2) ἐπὶ καταστάσεων, διεγείρω, παράγω, προξενῶ, παρέχω, ἐπὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν καταστάσεων, «-νοῦσον, ἵμερον, γόον, χόλον, γέλω κ.τ.τ.», ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων «ἄνεμον, ἀνέμων ἀϋτμήν, ἀήτας, θύελλαν, κύματα, κονίην» Ὁμ. πλχ. Β') ἀμετάβ. ἐν τῇ μέσῃ διαθ. καὶ τῷ β' παρακ. ὄρωρα· κινοῦμαι, φέρομαι, ἀνίσταμαι, σηκώνομαι, 1) ἐπὶ προσώπ. φέρομαι, τρέχω, Δ 421, μετ' ἀπαρεμφ. β 397· ἐξαιρέτως δὲ ἐγείρομαι, «-ἐξ εὐνῆφιν» β 2. πρβλ. γ 405, θ 2, «-ἐκ λεχέων» Λ 2, «-ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων» Τ 2, «ἀπὸ θρόνου» Λ 645, «ἀπὸ χθονός» Ε 13. Μεταφ. καὶ ἐπὶ πλοίου ἀναφαινομένου ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μ 183· ἀπολ. πολλάκις κατὰ προστακτ. ἐνεστ. καὶ ἀορ. «ὄρσο, ὄρσεο» ἀνάστα, σήκου. Ὅθεν μετὰ ἐχθρικῆς ἐννοίας ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, «-χαλκῷ» μετὰ σιδηροῦ ὅπλου, Γ 349, Ε 17, «-ἐπί τινα» Ε 590 κ. ἀ., ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων «-δοῦρα πρόσω ὄρμενα» δόρατα εἰς τὰ πρόσω φερόμενα, πετῶντα, Λ 572, μετ' ἀπαρεμφ. σηκώνομαι, ἐπιχειρῶ, ἄρχομαι, ἀρχίζω νὰ πράττω τι, «νιφέμεν» ἀρχίζει νὰ χιονίζῃ, Μ 279, «-ἴμεν» ἐσηκώθη νὰ ὑπάγῃ, η 14, «-πέτεσθαι» Ν 62, «ἐξ οὗ θεῖος ἀοιδὸς ὤρορε» (ἐξυπακ. «ἀείδεον») ἤρχισε νὰ ψάλλῃ, θ 539, μετὰ μετοχ. «-ὄρσεο» κέων» σήκου νὰ ὑπάγῃς νὰ κοιμηθῇς, η 342 2) ἐπὶ πραγμάτων, (ἐξ)ἐγείρομαι, σηκώνομαι, παράγομαι, γίνομαι, ἰδίως ὁ β' παρακ., «-εἰσόκε μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ» ἐφ' ὅσον τὰ γόνατά μου (στέκονται ὀρθὰ) κινοῦνται. Ι 610, Κ 90, σ 133· «-κονίη ἐκ κρατὸς ὀρώρει» κονιορτὸς (ἦτο σηκωμένος) ἐσηκώνετο ἐκ τῆς κεφαλῆς του, λ 600· ἐπὶ καιρικῶν περιστάσεων, οἷον «-πόλεμος, μάχη, νεῖκος, κυδοιμός, ἀϋτή, ἀλαλητός, ὀρυμαγδὸς κ.ἄ.» ἐγείρομαι, σηκώνομαι, ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, οἷον, «-νύξ, φλόξ, ἄνεμος» ἐπέρχομαι, σηκώνομαι, «-πῦρ ὄρμενον ἐξαίφνης» πυρκαϊὰ ἐξαίφνης ἐκραγεῖσα, Ρ 738, Φ 14, μετ' ἀπαρεμφ. «-πῦρ ὤρετο καιέμεν ὕλην» ὁρμᾷ, ἀρχίζει νὰ καίῃ τὸ δάσος, Ξ 397, «ὦρτο—οὖρος ἀήμεναι» ἠγέρθη ἵνα πνέῃ, (ἐσηκώθη), γ 176.

Ὀροθύνω [. . – .],=τῷ προηγ.,διεγείρω, παρορμῶ, προτρέπω, τινά, Κ 332, Ο 572· ἐπὶ πραγμάτων, «-ἐναύλους» ἐξεγείρω φουσκώνω, Φ 312,

«-ἀέλλας» ι 292. — Κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ **ὀρ—**, ὀρω.

Ὄρομαι,(Fόρομαι,ὁρᾶν, waren γερμ.) ἀποθ., **ἐπιτηρῶ, ἐποπτεύω, ἐπιστατῶ**, «-ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ ὄρονται ἢ ὄροντο» ξ 104, γ 471. Εἰς τοῦτο ὑπάγεται καὶ ὁ ἐνεργ. ὑπερσυντ. μὲ σημασ. παρατ. «ὀρώρει» Ψ 113, «-ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει».

Ὄρος, εος, τό, οὖρος,δοτ. πληθυντ. ὄρεσσι καὶ ὄρεσι, γεν. καὶ δοτ. ὄρεσφιν, Δ 452, Λ 574, **ὄρος, βουνόν**, Ὅμηρος πλχ., μετὰ γεν. «-Κυλλήνης, Τηρείης» Β 603, 829, ἀλλὰ καὶ Νήριτον ι 21.

Ὀρός, ὁ, (ῥέω), τοῦ πεπηγότος γάλακτος ἢ ὑδατώδης ὑπόστασις, **τυρόγαλα, τζίρος, ζάρα**, *Ὀδυσ. ι 222, ρ 225.

Ὀρθύω, (ὄρνυμι) μέλ. ὀρούσω Ὕ. Ἀπ. 417· παρ' Ὁμ. δὲ μόνος ὁ ἀόρ. εὔχρηστος ὄρουσα, **ταχέως, ἀποτόμως ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι, ἀναπηδῶ, φέρομαι, ὁρμῶ**, ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, «-ἐπί τινι» κατά τινος, Ἰλ. Ξ 401, «-ἐν μέσσῃ συνορούσας» εἰς τὸ μέσον (τῶν βοῶν) εἰσπεσών, **εἰσορμήσας**, Ο 635· ὡσαύτως «-ἐν Τρωσὶ» Π 258 (πρβλ. **ἐνορούω**), «-ἐς δίφρον» Λ 359, «-ἐς βυσσὸν» **εἰσπηδῶ**, Ω 80, «-πρὸς πλατάνιστον» Β 312, «αἰχμὴ ἅλιον ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν» μάτην ἐξηκοντίσθη ἀπὸ τῆς χειρός, Ν 505, Π 615, «-Αἰνείας θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας» ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ θεοῦ ἀνορμήσας, δ ἐ. εἰς ὕψος ἀρθεὶς, ἀνυψωθεὶς, Υ 327.

Ὀροφή, ἡ, (ἐρέφω), **στέγη, ὀροφή, ταβάνι**, χ 298 †. Ἡ ἐσωτερικὴ ὄψις τῆς στέγης.

Ὄροφος, ὁ, (ἐρέφω), εἶδος **καλάμου ἢ καλαμιᾶς**, δι' ἧς στεγάζουσι τὰς οἰκίας, ὅθεν **καλαμωτή**, ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τῆς στέγης, Ω 451 †. (Β. Λέγεται «λαχνήεις» διὰ τὴν κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον δασύτητα).

Ὀρόω, κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ ὁρῶ. Ἴδε ὁράω.

Ὄρπηξ, ηκος, ὁ, **βλαστός, κλάδος, κλωνάρι**, Φ 38 †.

Ὄρσας, ὄρσασκε, ὄρσεο, συνηρ. **ὄρσευ**, καὶ **ὄρσο**, ἴδ. ὄρνυμι.

Ὀρσίλοχος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ, πατὴρ τοῦ Διοκλέους, βασιλεὺς τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φηρῶν, Ε 546, γ 488, ο 16. 2) υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἀδελφὸς τοῦ Κρήθωνος, Ε 542, 549. 3) εἷς τῶν Τρώων, Θ 274. 4) πλαστός τις υἱὸς τοῦ Ἰδομενέως, ν 260.

Ὀρσοθύρη [. . ⏑ .], ἡ, (ὄρνυμι, θύρα), **ὀρσοθύρα**, θύρα τις τοῦ μεγάρου (δηλ. τῆς μεγάλης αἰθούσης τῶν ἀνδρῶν, πλαγίως ἀπέναντι τῆς κυρίας εἰσόδου, τοσοῦτον δὲ ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους κειμένη, ὥστε εὐκόλως μὲν ἀνέβαινέ τις εἰς αὐτὴν διὰ κλίμακος, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἀναπηδήσῃ· ἔφερε δὲ εἰς τὴν λεγομένην λαύρην (ἴδ. τ. λ.) δι' ἄλλης πάλιν ἔξωθεν προσηρμοσμένης κλίμακος, Ὀδ. χ 126, 333.

*****Ὀρσολοπεύω**. **προσβάλλω** τινά, **ἐπιπίπτω** κατά τινος, «λοιδορῶ, πολεμῶ» κατὰ τὸν Φώτιον, ἢ **σύρω τῇδε κἀκεῖσε** «ταράττω, διαπολεμῶ» κατὰ τὸ Ἡσύχιον, Ὕ. Ἑρμ. 308 (ἐκ τοῦ **ὀρσόλοπος** = ὁ ἐκ τῆς ὁρμῆς ἢ τοῦ θυμοῦ ἔχων τὰς τρίχας ἀνασηκωμένας ἢ τοῦ ἄλλου σηκώνων τὰς τρίχας, ἐκ τοῦ **ὀρ—**, ὄρνυμι καὶ **λόπος, λόφος**).

Ὀρτίλοχος· οὕτως ἔγραφεν ὁ Ἀρίσταρχος ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ἀντὶ Ὀρσίλοχος.

Ὀρτυγίη [. ⏑ ⏑ .], ἡ, (κυρ. Ὀρτυ—

-γότοκος ἐκ τοῦ ὄρτυξ) μυθική τις χώρα, ἣν ὁ ποιητὴς φαντάζεται πλησίον τῆς Συρίης (ἴδ. τ. λ.) κειμένην, ο 404, ἔνθα ἡ Ἄρτεμις ἐφόνευσε τὸν Ὠρίωνα, ε 123. Ἐν δὲ τῷ Ὑ. Ἀπ. 16 μνημονεύεται ἡ Ὀρτ. ὡς τόπος τῆς γεννήσεως τῆς Ἀρτέμιδος πλησίον τῆς Δήλου, ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων. (Καὶ ὡς τοιαύτη ἐξελαμβάνετο ἡ μικρὰ παρὰ τὴν Δῆλον νῆσος Ρήνεια· ἐν δὲ τοῖς χωρίοις τῆς Ὀδ. οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ ἐνόουν ὡς Ὀρτυγίαν τὴν Δῆλον. Ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία αὕτη εἶνε ἀνυπόστατος· ἴδ. τὰ πλειότερα ἐν λ. Συρίη καὶ τροπή).

Ὀρυκτός, ή, όν, (ὀρύσσω), ὀρυκτός, σκαμμένος, «τάφρος» Ἰλ. Θ 179, Ι 67 κ. ἀ.

Ὀρυμαγδὸς [. ⌣ . .], ὁ, τύρβη, θόρυβος, ταραχή, καὶ μάλιστα πολλῶν συνηθροισμένων καὶ κινουμένων ἀτόμων καὶ πρὸ πάντων ἀνθρώπων, οἷον πολεμιστῶν, Β 810, Ι 248 κ. ἀ. «ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων» Ρ 740, τῶν μνηστήρων, α 133, κυνῶν καὶ κυνηγῶν, Κ 185. Σπανιώτερον ἐπὶ τοῦ πατάγου ἀψύχων πραγμάτων, οἷον τῆς τεμνομένης ὕλης, Π 633, τοῦ ὁρμητικοῦ ποταμοῦ, Φ 256, τῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ συμπαρασυρομένων πετρῶν, Φ 313, φορτίου ξύλων κατὰ γῆς ῥιπτομένου, ι 213.

Ὀρύσσω, ἀόρ. ὄρυξα, παρ' Ὁμήρ. πάντοτε ἀναύξ. ὀρύττω, σκάπτω, «τάφρον» Η 341, 440, «βόθρον» κ 517· ἀνορύττω, ἀνασκάπτω, «μῶλυ» κ 305.

Ὀρφανικός, ή, όν, (ὀρφανός), ἀντὶ τοῦ ὀρφανός, ὠρφανευμένος, ὁ ἄνευ πατρὸς ἢ μητρός, «παῖς» Ἰλ. Ζ 432, Λ 394, «ὀρφ. ἦμαρ» ἡ ἡμέρα τῆς ὀρφανώσεως, Χ 490.

Ὀρφανὸς [. ⌣ .], ή, όν, ὀρφανός (προφ ἀρφανός), υ 68, ὁ ἐστερημένος τῶν γονέων.

Ὀρφναῖος, α, ον, (ὄρφνη, ἔρεβος), ζοφερός, σκοτεινός, «νύξ» Ὑ. Ἑρμ. 97· «νύκτα δι' ὀρφναίην» Κ 83, 276, 386, ι 143 κ. ἀ.

Ὄρχαμος [. ⌣ .], ὁ, (ἄρχομαι), ἀρχηγός, ἡγεμών, πάντοτε μετὰ τῆς γεν. «ἀνδρῶν» καὶ «λαῶν» Β 837, δ 316 κ. ἀ., ὡσαύτως λέγεται καὶ ὁ συβώτης Εὔμαιος ο 351, 389, π 36 καὶ ὁ βουκόλος Φιλοίτιος, υ 185, 254· ἀπολ. Βατρ. 365.

Ὄρχατος [. ⌣ .], ὁ, (ὄρχος), ἡ κατὰ στοίχους, δενδροστοιχίας πεφυτευμένη φυτεία, φυτειά, «φυτῶν» κῆπος δενδρόφυτος, Ξ 123, η 112, ω 222, 245 257, 258.

Ὀρχέομαι, ἀποθ., παρατ, γ' πληθ. ὠρχεῦντο, ἀόρ. ὠρχησάμην, σκιρτῶ, χοροπηδῶ, Σ 594, θ 371, 377, ξ 465.

Ὀρχηθμός, ὁ, ὄρχησις, χορός, Ν 637, θ 263, ψ 134 κ. ἀ.

Ὀρχηστήρ, ῆρος, ὁ, Σ 494 † καὶ **ὀρχηστής, οῦ** (ὀρχέομαι), χορευτής, Ἰλ. Π 617, Ω 261.

Ὀρχηστύς, ύος, ἡ, ἀντὶ τοῦ ὄρχησις, χορός, Ν 731, α 152 κ. ἀ. Ἡ δοτ. συναιρεῖται : ὀρχηστυῖ, θ 253, ρ 605.

Ὀρχομενός, ὁ, 1) ὁ «Μινυήιος» (Μινύειος), ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Κηφισσοῦ εἰς τὴν Κωπαΐδα, πρωτεύουσα τοῦ κράτους τῶν Μινυῶν, ἀξιομνημόνευτος διὰ τὸν θησαυρὸν τοῦ Μινύου, Β 541, λ 284. Τὴν πόλιν παρὰ τὴν Σκριποῦν κειμένην ἀνασκάψας ἐξήτασεν ὁ Ἑρ. Σχλεῖμανν, ὅστις καὶ μελέτην ἔγραψε γερμανιστὶ μεταφρασθεῖσαν καὶ ἐκδοθεῖσαν ἐν Ἀθήναις τῷ 1882 ὑπὸ τῆς Σο-

φίας Ε. Σχλεῖμανν. 2) πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ λόφου τινὸς μεμονωμένου καὶ ὑψηλοῦ 2912 πόδ., (|| . ἐπὶ τῆς πλατείας κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐπὶ μὲν τοῦ Ὁμήρου ἦτο κτισμένη ἡ πόλις, μετέπειτα δὲ μόνον ἡ ἀκρόπολις, καὶ ὡς τοιαύτη διετέλεσεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὀχυρά. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται μάλιστα κατὰ τὰ πλάγια τοῦ λόφου καὶ ἀλλαχοῦ διεσπαρμένα. Εἰς τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ κεῖται τὸ σημερινὸν χωρίον Καλπάκι, Β 605, πιθανῶς δὲ κατὰ τὸν Εὐστάθιον καὶ Ε. Κούρτιον καὶ λ 459.

Ὄρχος, ὁ, στοῖχος, σειρά, ἀράδα, δένδρων ἢ κλημάτων, καὶ ἐν γέν. κατὰ τὸν Ἀπολλών. «-φυτεία ἐπίστοιχος», Ὀδ. η 127, ω 341.

Ὄρωρε, ὀρώρεται, ἴδ. ὄρνυμι.

Ὀρώρει, ἴδ. ὄρνυμι καὶ ὄρομαι.

Ὀρωρέχαται καὶ ὀρωρέχατο, ἴδ. ὀρέγω.

1. **Ὅς, ἥ, ὅ**, (jος, jη, jο), ἀναφορ. καὶ δεικτικ. ἀντωνυμία, γεν. οὗ, ἧς, οὗ, καὶ ὅου, Β 325, α 70, Ὑ. Ἀπ. 156 καὶ ἕης ἀντὶ τοῦ ἧς, Π 208. Δοτ. πληθ. παρ' Ὁμ. ἧς, ἧσι. Ι.) Ἀναφορ. ἀντωνυμία, ὅστις, ἥτις, ὅ,τι, ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον, συχν. παρ' Ὁμ. ὅστις ὅμως μεταχειρίζεται καὶ τὴν ὅ, ἥ, τό, ὡς τοιαύτην. Α΄) Ἰδιωτισμοί τινες περὶ τὴν χρῆσιν τῆς ὅς καὶ τῶν λοιπῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν, ὅστε, ὅσπερ κτλ. 1) Ἐνίοτε τίθεται ὄχι ἐν ἀρχῇ τῶν ἀναφορικῶν λόγων, κατὰ τὴν φυσικὴν καὶ συνήθη τάξιν, ἀλλὰ κατόπιν λέξεως, ἥτις πρόκειται μᾶλλον νὰ ἐξαρθῇ, «-διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω» υ 47. Ἡ διαιρετικὴ γενικὴ τίθεται πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν, «-ὅτεῳ μαρναμένων» Μ 428 κ. ἀ., «-δμωάων ἥτις ἀρίστη» π 25 κ. ἀ. 2) Πολλάκις τὸ δεικτικόν, εἰς ὃ τὸ ἀναφορικὸν ἀναφέρεται, παραλείπεται, εἴτε ὁμόπτωτον εἴτε ἑτερόπτωτον εἶνε πρὸς τὸ ἀναφορικόν, «-καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν» ἐξυπακ. ταύτῃ, λ 434. 3) Πολλάκις τὸ ἀναφορικὸν δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἀναφερόμενον οὐσιαστικὸν (κατὰ τὸ σχῆμα κατὰ σύνεσιν)· α΄) κατὰ γένος, «-Διὸς τέκος, ἥτε» Κ 278, «-φίλον θάλος, ὃν τέκεν αὐτή» Χ 87· β΄) κατ' ἀριθμόν, ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ἦνε περιληπτικόν, «λαὸν Τρωϊκόν, οὓς» Π 369, «-Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, οἵ κτέ.» ἔνθα τὸ ἀναφορικὸν ἀναφέρεται εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, ψ 319. Ὅταν δὲ τὸ ἀναφερόμενον οὐσιαστικὸν σημαίνῃ ἓν μόνον ἄτομον, τότε τὸ πληθ. ἀναφορικὸν ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ δηλούμενον εἶδος, π. χ. «-κήτος, ἃ (κήτη δηλ.) .... βόσκει» μ 97, «-ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἳ οὐρανὸν ἔχουσιν» τ 40. 4) Ἡ ἀναφορικὴ πρότασις προηγεῖται τῆς δεικτικῆς, Ι 131, Ρ 640, Σ 460, κ. ἀ. 5) Ὅταν συμπίπτωσι δύω ἢ τρεῖς ἀλλεπάλληλοι διὰ τοῦ Καί, Τέ, Δέ, συμπλεκόμεναι ἀναφορικαὶ προτάσεις, διάφορον πτῶσιν τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας ἀπαιτοῦσαι, τότε ὁ Ὅμ. ἐν τῇ δευτέρᾳ ἢ παραλείπει τὴν ἀναφορικήν, οἷον «δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ (ἀντὶ τοῦ: καὶ ὃς οἱ) κεχαρισμένος ἔλθοι» β 54, Γ 235, α 161 κ. ἀ., ἢ ἀντὶ τῆς ἀναφορικῆς θέτει τὴν δεικτικὴν ἢ προσωπικὴν ἀντωνυμίαν, οἷον «-ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς—μέγα κρατέει καὶ οἱ (ἀντὶ τοῦ: καὶ ᾧ) πείθονται Ἀχαιοὶ» Α 79, Ξ 94, θ 576 κ. ἀ. 6) Καθ' ἕλξιν ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία λαμβάνει τὴν πτῶσιν ὄχι τὴν ὑπὸ τῆς συντάξεως ἀπαιτουμένην, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἀναφερομένου, οἷον «-τῆς γενεῆς, ἧς—δῶκε» ἀντὶ τοῦ: ἣν δῶκε, Ε 265 (ἔνθα ὅμως

ἡ γενικὴ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ: ἐξ ἧς)· ὡσαύτως «τιμῆς ἀπονήμενος, ἧς περ ἄνασσες» ἀπολαύων τῆς τιμῆς, ἣν ὡς ἄναξ ἐλάμβανες, ω 30, καὶ Ψ 649· 7) Κατ' ἀντίστροφον ἕλξιν τὸ ἀναφερόμενον οὐσιαστικὸν λαμβάνει τὴν πτῶσιν τῆς ἀναφορικ. ἀντωνυμίας, «ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω» ἀντὶ τοῦ: ἄλλον δ' οὔ τινα οἶδα, τεῦ κτλ., Σ 192, πρβλ. Κ 416, Ξ 371. 8) Πολλάκις τὸ ἀναφερόμενον ὄνομα μετατίθεται καθ' ὑπέρβασιν εἰς τὴν ἀναφορικὴν πρότασιν, οἷον «οὐδὲ τὰ ἤδη ἅ ρα Ζεὺς μήδετο ἔργα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἅ ρα Ζ. μ., Β 38, Σ 460 κ. ἄ., ὅτε πολλάκις καὶ ἕλξις γίνεται, οἷον «τὰς μέν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται ἣν ποτ' ἀπηύρων κούρην Βρισῆος» ἀντὶ τοῦ: μετὰ δ' ἔσσεται κούρη Βρισ., ἣν ποτ' ἀπ., Ι 130, πρβλ. Η 186, α 76, δ 11 κ. ἄ. 9) Πολλάκις ἀναφορικαὶ προτάσεις τίθενται ἀντ' ἄλλου εἴδους προτάσεων (ὅτε τὸ ῥῆμα τίθεται καθ' ἣν ἔγκλισιν αὗται ἀπαιτοῦσι)· α') ἀντὶ ὑποθετικῶν, «βέλτερον ὃς (=ἐάν τις) φεύγων προφύγῃ κακὸν ἠὲ ἁλώῃ» Ξ 81, «ἶσόν τοι κακὸν ἔσθ' ὅς τ' (=εἴ τις) οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι ξεῖνον ἐποτρύνει καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει» ο 73· ὡσαύτως «οὕτω γάρ κέν μοι εὐκλείη — εἴη — ὃς (ἀναφέρεται εἰς τὸ «μοι» καὶ=εἰ ἐγώ) σε—αὖτις κτείναιμι» ξ 405· 6) ἀντὶ τελικῶν, «τόν γ' εἴ πως σὺ δύναιο — λελαβέσθαι, ὅς κεν (=ἵνα, ὡς, ἂν) τοι εἴπῃσιν ὁδόν» δ 389, κ 539, πρβλ. Φ 127· γ') ἀντὶ αἰτιολογικῶν, «νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον... ἔρεξεν, ὃς τὸν λωβητῆρα ἔσχ' ἀγοράων» Β 275, πρβλ. σ 222, ἔνθα τὸ «ὃς ἔασκε» = ὅτι σὺ ἔασας. Β') Συντάσσεται 1) μεθ' ὁριστικῆς, α') ὅταν σημαίνῃ τι θετικὸν καὶ πραγματικόν, Α 37 κ. ὅπ. ἀλλαχοῦ. Ἐνίοτε ὃ μέλλων τῆς ὁριστικῆς λαμβάνει καὶ τὸ μόριον Κέ, ἴδ. Κὲ Α' 2, γ')· 6') μεθ' ὁριστ. τῶν παρῳχημένων χρόνων καὶ τοῦ Ἂν ἢ Κέ, ἴδ. Κὲ Α' 2, 6'). 2) μεθ' ὑποτακτικῆς μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος· α') ὅταν ἐκφράζηταί τι ὡς προσδοκώμενον, ὥστε τότε ἡ ὑποτακτικὴ εἶνε σχεδὸν ταυτοσήμαντος τῷ μέλλοντι, «νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅστις θάνατον φύγῃ» Χ 104, πρβλ. Γ 287, 460, σ 335 (ἴδ. ὅμως καὶ 3) ἐν τέλει)· 6') ἐν ἀοριστολογίαις ἐν αἷς Ἀττικ. τίθεται καὶ τὸ μόρ. Ἂν (ἴδ. ὁππότε 2, 6')) «πολλὰ ἄλγεα ἔχει πατρὸς παῖς οἰχομένοιο, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσι» δ 164, πρβλ α 416 κ. ἄ. Ὅθεν μετὰ τοῦ Ἂν «ὃς ἄν, ὃ κε» ὁποιος καὶ ἄν, ἴδ. Ἂν Β' 2) καὶ Κὲ Β', 2, 6') καὶ ἐν παρομοιώσει Ν 63, Ρ 110. 3) μετ' εὐκτικ. α') ἄνευ τοῦ Ἂν, ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ, καθ' ἃς περιστάσεις τίθεται ὑποτακτική, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου. Κ 20, 489 κ. ἄ. 6') ὡσαύτως ἄνευ τοῦ Ἂν ἐπὶ εὐχῆς Ξ 107, Ρ 640 κ. ἄ. γ') μετὰ τοῦ Κέ, καθ' ἃς περιστάσεις τὸ λεγόμενον θεωρεῖται ὡς ἁπλοῦν διανόημα ἢ γνώμη τοῦ λέγοντος, ἡ δὲ εὐκτικὴ ὡς μετριωτέρα ἔκφρασις ἀντὶ τῆς ὁριστικῆς, ἴδ. Κέ, Γ', 2). Ἐνίοτε ἀναλύονται τοιαῦται προτάσεις εἰς ἑπόμενα ὑποθετικῶν λόγων, ὧν τὸ ἡγούμενον ἐξυπακούεται, π. χ. «ἀλλ' ἄγε τινὰ μάντιν ἐρείομεν, ὅς κ' εἴποι» ὅστις ἤθελεν εἴπῃ (ἐρωτώμενος δηλ.) Α 64· Γ') Ἐπιρρηματικὴ χρῆσίς τινων πτώσεων· α') τῆς γεν. καὶ δοτ. οὗ, ᾗ, ᾗχι, ἴδ. τὰς λ. 6') τῆς αἰτ. τοῦ οὐδ. ὅ=ὅτι, Ε 433, Θ 32, λ 540 κ. ἄ., ὡσαύτως «ὅ τ'»=ὅτι τε, Α 244. Ἀναφέρεται καὶ εἰς προηγουμένην δεικτ. ἀντωνυ-

-μίαν, Α 120, Θ 362, Ι 493, Ρ 207· γ') ἐξ οὗ, ἴδ. ἐκ 2). Δ') μετὰ μορίων, οἷον «ὅς δή» ὅστις δά, ἣ ὅστις ἤδη, Φ 315, Ω 167, 6 284 κ. ἄ. II.) ὡς δεικτικὴ ἀντωνυμία ἀντὶ τῆς οὗτος, συνήθως μετὰ τοῦ «οὐδέ, μηδέ, γάρ, καί» οἷον «ὥς· ἢ δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος» Ρ 551, «ὃ γάρ γέρας ἐστὶ θανόντων» Ψ 9, πρβλ. Φ 198, α 286 κ. ἄ. Πολλάκις ἀναφέρεται εἰς προηγούμενόν τι ἀναφορικόν, οἷον «μηδ' ὅν τινα γαστέρι μήτηρ φέροι, μηδ' ὅς φύγοι» μηδ' ἐκεῖνος, Ζ 59, Η 160, δ 653.

2. ὅς, ἥ, ὅν (Fός, Fή, Fόν, ἐκ τοῦ σFος, Λατ. svos, suus), γεν. τοῦ ἑνικ. οἷο (Fοιο). Γ 333, Υ 235, α 78, 444 κ. ἄ. ἀντωνυμία κτητικὴ γ' προσώπου ἀντὶ τοῦ ἑός, ἑή, ἑόν, ἰδικός, ή, όν του, της, του συχνὰ παρ' Ὁμ. εἴτε προτασσόμενον εἴτ' ἐπιτασσόμενον τοῦ ὀνόματος τοῦ προσδιοριζομένου, «ἧς νηός, οἷσι φίλοισι, θυγατέρος ἧς, τέκεϊ ᾧ κ.τ.τ.» καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὸ ὃν μένος» Φ 308 κ. ἄ. «τὰ ἃ κῆλα» Μ 153, «τὰ ἃ πρὸς δώματα» Ο 58· κατ' αἰτιατ. μετὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ Δε, οἷον «ὅνδε δόμονδε» ἴδ. δόμος καὶ δέ. —Ἀμφίβολα εἶνε τὰ χωρία, ἐν οἷς κεῖται ἀντὶ τῆς τοῦ 6' καὶ γ' προσώπου, οἷον α 402 καὶ ι 28 (ἔνθα κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐμός· ἀλλ' ὀρθότερον ἑρμηνεύεται ἴδιος, οἰκεῖος) καὶ ν 320 (ἀλλ' ὁ στίχος οὗτος μετὰ τῶν ἑπομένων τριῶν ἔκπαλαι νοθεύεται).

Ὁσάκι [. ⏑ .], μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ὁσσάκι**, ὁσάκις, ὅσαις φοραῖς, Φ 265, Χ 194, λ 585.

Ὁσάτιος [. ⏑ ⏑ .], η, ον, καὶ **ὁσσ** ἀντὶ τοῦ ὅσος, «λαός» Ε 758 †.

Ὁσίη, ἡ, 1) τὸ ὅσιον, τουτέστι τὸ θεῖον ἢ φυσικὸν δίκαιον, καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπ' αὐτοῦ εἶνε καθιερωμένον καὶ συγχωρεῖται, ὅθεν «οὐχ ὁσίη» μετ' ἀπαρεμφ. δὲν εἶνε θεμιτόν, συγχωρημένον κατὰ τὸ φυσικὸν δίκαιον, π 423, χ 412, «ἐκ πάσης ὁσίης» ἐκ παντὸς δικαίου, μὲ ὅλον τὸ δίκαιον, Ὕ. Ἑρμ. 470. 2) ἡ ἱερὰ τελετή, ἱεροπραξία, τὸ ἱερὸν ἔθιμον κατά τε τὰς θυσίας καὶ τὴν λατρείαν τῶν θεῶν, Ὕ. Ἀπ. 237, «ὁσίη κρειῶν», ἱεροπραξία, ὅ ἐ. θυσία τῶν κρεάτων, Ὕ. Ἑρμ. 130, «ὁσίης ἐπιβῆναι» εἰς τὴν ἱεροπραξίαν προβαίνω, Ὕ. Ἑρμ. 173, Δήμ. 211.

Ὅσιος, η, ον, κυρ. θεμιτός· ἐπὶ δὲ προσώπων εὐσεβής, ὅσιος, Ἐπιγ. 6, 6.

Ὅσος, η, ον καὶ **ὅσσος**, ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὁμ. 1) ὅσος (|| . καὶ ἐν ἐξηρτημένῃ ἐρωτήσει πόσος) ἐπὶ τόπου, χρόνου, ἀριθμοῦ καὶ βαθμοῦ· καὶ πολλάκις μὲν ἀνταποδίδεται εἰς τὴν «τόσος» Ι 127, Ω 670 κ. ἄ. ἐνίοτε ὅμως ἐξυπακούεται ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία, «τὴν δὲ γυναῖκα εὗρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν» τόσον ὑψηλήν, ὅση εἶνε τοῦ ὄρους ἡ κορ., κ 113, «φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος» μ 86· ἄλλοτε ἀναφέρεται εἰς ἄλλο τι ποσότητος ἐπίθ. «πᾶς» ἢ «πολύς», οἷον «χῶρον ἅπαντα, ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς» Ψ 190, ἴδ. καὶ κατωτέρω· καὶ μετὰ γενικ. διαιρετ. «ὅσον πένθεος» ὅσον μέρος τοῦ πένθους, ὅ ἐ. ὅσον πένθος Λ 658, «ὅσος τις» πόσος περίπου, κ 45· 6') κατὰ πληθ. ὅσοι, ὁπόσοι, πόσοι, «Τρῶας δέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι», Β 125 κ. ἄ. «πάντα ὅσα» Χ 115 κ. ἄ. «πολλὰ ὅσσα» Χ 380 κ. ἄ., μετὰ γενικῆς διαιρετ. «Τρώων ὅσσοι ἄριστοι» Μ 13, «ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά» κυρ. πλάγιον ἐπιφώνημα: τό-

σον ἀπεριγράπτως πολλὰ εἶνε ταῦτα! ὅ ἐ. ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τούτων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπεριγράπτως πολλά, δ 75. 2) Τὸ οὐδ. ἐν. ὅσον καὶ ὅσσον ἐκλαμβάνετ. ὡς ἐπίρ. ὅσον, ὁπόσον, καὶ ἐπὶ ἐξηρτημένης ἐρωτήσεως πόσον, ἀναφέρεται εἰς τὸ «τόσον» Ε 786, Φ 371, δ 356, Ε 860 «ὅσον ἐκ Σκαιᾶς πύλας ἵκανεν» ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον τὸ μέχρι τῶν Σκαιῶν πυλῶν, Ι 359, ὡσαύτως «ὅσον τ' ὄργυιαν» τόσον, ὅση εἶνε μία ὀργυιά, ι 325, «τὸ μὲν ἐίσκομεν ὅσσον θ' ἱστόν» ἐθεωροῦμεν κατὰ τὴν παραβολὴν ὅτι εἶνε τόσον, ὅσος εἶνε ὁ ἱστός, τὸ παρωμοιάζαμεν ἴσα μὲ κατάρτι, ι 321 ἑξ. (Ἐν πᾶσι τούτοις γίνεται εἶδός τι ἔλξεως ἤ, βραχυλογίας), πρβλ. καὶ τὸ ἀνωτέρω Κ 113, καὶ «ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ» ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον εἶνε τὸ ἥμισυ, ν 114· γ') «ὅσον ἐπί, ὅσον τ' ἐπί» ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὅσον, Β 616, Γ 12, Ο 358, Φ 251, ν 114, «καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι» ἂς ὑποχωρήσῃ εἰς ἐμὲ (κατὰ τοσοῦτον) καθ' ὅσον εἶμαι βασιλ., Ι 160· δ') μετὰ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν, Π 722, «ὅσον ἐγὼ—ἀτιμοτάτη εἰμί» πόσον ἀτιμοτάτη, εἰς ποῖον βαθμὸν ἀτιμοτάτη, Α 516, Θ 17, η 317 κ. ἀ. Περὶ τοῦ «ὅσος τε καὶ ὅσος περ» ἴδ. τὲ καὶ πέρ.

Ὅς περ καὶ **ὅ περ, ἥ περ, ὅ περ,** Θ 114, Φ 107, δοτ. τῇ περ δ 565, πληθ. ὀν. τοί περ ν 130, γενικὴ τῶν περ Ν 638. Παρεμβάλλεται ἐνίοτε καὶ ἄλλη λέξις εἰς τὸ μεταξύ, «ὅς ῥ' ἔβαλέν περ» Δ 524, «οἵ τὸ πάρος περ» Ν 101 κ. ἀ. Τὸ προσαρτώμενον ἐπιτατικὸν μόριον Πέρ σημαίνει α') ὅτι ἀναφορικὴ καὶ κυρία πρότασις ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἔκτασιν, αὐτὸς οὗτος ὅστις, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁποῦ «θεός, ὅς περ ἔφηνεν» ὁ ἴδιος ὁ θεός, ὅστις τὸν ἐφανέρωσεν, Β 318, πρβλ. Δ 524, Ι 367· ἢ β') ὅτι αἱ δύω προτάσεις ἐναντιωματικῶς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας, «ὑπόσχεσις ἥν περ ὑπέσταν» τὴν ὁποίαν ἐντούτοις σοὶ ὑπεσχέθησαν, Β 286, Ζ 100, υ 46. Πολλάκις ὅμως μένει ὅλως ἀμετάφραστον ἴδ. πέρ. Ἡ δοτ. τοῦ θηλυκ. ᾗ περ καὶ τῇ περ λαμβάνεται ὡς ἐπίρ. α') δι' ὁποίας ὁδοῦ, καθ' ὁποίαν διεύθυνσιν, Ζ 41, Μ 33, Φ 4, δ 565· β') καθώς, Η 286, «ᾗ περ δή» Ι 310.

Ὄσσα, ἡ, (ἐκ τοῦ ϝοχjα, Λατ vox) 1) φωνή, ἦχος, τόνος οἷος τῆς κιθάρας, Ὑ. Ἑρμ. 443. 2) φωνή, φήμη, λόγος, μάλιστα ὁ ἀδέσποτος, ὅστις διὰ τοῦτο, ὡς καὶ πάντα, ὧν ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ λόγος ἄγνωστος, θεωρεῖται, ὡς ἐκ θεοῦ πηγάζων, α 282, β 216. Ὄσσα, ἡ, ὡς κύριον ὄνομα ἡ Ὄσσα, Φήμη, ἡ ἄγγελος τοῦ Διός, Β 93, ω 413.

Ὄσσα, ἡ, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, περιβόητον ὡς ἐνδιαίτημα τῶν Κενταύρων, τὰ νῦν Κίσσαβος, λ 315.

Ὄσσα, ὁσσάκι, ὁσσάτιος ἀντὶ τοῦ ὅσα κτλ., ἅπερ ἴδε.

Ὄσσε, μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ., κατά τινας μὲν δυϊκὸς (κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ὄσσεε), κατ' ἄλλους δὲ πληθ. (κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ὄσσεα) γέν. οὐδετ., (ἐκ τοῦ οκjε occulus Λατ.) οἱ ὀφθαλμοί, τὰ 'μμάτια, Ὁμ. πλχ. Ὁ προσδιορισμὸς τίθεται κατὰ δυϊκ. «ὄσσε φαεινώ» Ν 3, Ξ 236, καὶ κατὰ πληθ. Ν 435 καὶ 616 (ὅπου ἄνευ βλάβης τοῦ μέτρου ἐδύνατο νὰ τεθῇ ὁ δυϊκός). Τὸ δὲ ῥῆμα τίθεται ἑνικ. Μ 466, Ψ 477, ζ 131, πληθυντ. ν 617, π 792, ρ 696, τ 17 κ. ἀ., δυϊκῶς, Ο 608, Ρ 679. Ὁ πληθ. «ὄσσοις» Ὑμ. 31, 9. Οἱ γραμματικοὶ παραδέχονται ὡς ὀνομ-

ὁ ὄσσος ἢ τὸ ὄσσος.

Ὄσσομαι, (ὄσσε) ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ., κυρ. διὰ τῶν ὀφθαλμῶν θεῶμαι, ἑπομένως: βλέπω, κυττάζω, πρβλ. τὸ σύνθ. **προτιόσσομαι**. Ἰδίως α') διὰ τοῦ πνεύματος βλέπω, προβλέπω, μαντεύω, προφητεύω; «κακά, κακόν» κ 374, σ 154, «ἄλγεα θυμῷ» Σ 224· β') ἐν νῷ βλέπω, φαντάζομαι, «πατέρα» α 115 «Ὀδυσσῆα» υ 81· γ') διανοοῦμαι, φρονῶ (ἢ ἔχω διάθεσιν, τὴν ὁποίαν ἐκφράζω διὰ σημείων ἐξωτερικῶν, διὰ τοῦ βλέμματος, χειρονομιῶν κτλ.) «κάκ' ὀσσόμενος» (‖ .=«κακὰ φρονέων», τοὐναντίον δηλ. τοῦ «εὖ φρονέων») Α 105, Ω 172, ὅπου ἄλλοι μεταφράζουσιν ἀπειλῶν. Μεταφορ. ἐπὶ τῶν οἰωνῶν προαισθάνομαι, προμηνύω, ἀπειλῶ, «ὀσσόμ. ὄλεθρον» 6 152, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ξ 17.

Ὄσσος, η, ον, ἀντὶ τοῦ **ὅσος**.

Ὅστε, ἥτε, ὅτε (ὅς καὶ τέ) ἀνθ' οὗ καὶ ὅ τε (ἐκ τοῦ ὅ, ὅπερ ἴδε), Ο 468, Π 54, Ρ 757 καὶ πληθ. οὐδ. τάτε ἀντὶ τοῦ ἅ τε, Ε 481, Υ 65, θ 558, ν 60, ξ 80 καὶ θηλ. αἰτιατ. τάστε, Λ 554. Γράφεται καὶ διῃρημ. ὅς τε κτλ. ἐνίοτε δὲ ὁ Τὲ χωρίζεται τῆς Ὅς διὰ μορίων, οἷον τὸ «ῥά, μὲν κτλ.» Ο 411, ε 369 κ. ἀ.) ὅστις κτλ., ὁ ὁποῖος κτλ. (ὁ Τὲ ἐκφράζει στενὴν ἀμοιβαίαν σχέσιν τῆς κυρίας καὶ δευτερευούσης προτάσεως), Β 365, γ 73 κ. ἀ. πλχ., σπανίως ἀναφέρεται εἴς τινα δεικτικὴν ἀντωνυμ., Ε 332, Ω 758, η 312.— Περὶ τοῦ «ἅτε» ὡς ἐπιρρήματος ἴδ. τὴν λ.—Τὸ ε 438 «κύματος, τά τ' ἐρεύγεται ἤπειρόνδε» ἑρμηνευτέον κατὰ τὸ ἐν λέξ. ὅς Ι, Α, 3, β') καὶ ὄχι ὡς ἐπίρ. τὸ «τάτε». — (Οἱ τὴν γραφὴν ὅστε ὑποστηρίζοντες προτιμῶσιν αὐτὴν πρὸς διάκρισιν τῆς ὅς τε, ὅ τε κτλ., ἥτις σημ.: καὶ ὁ ὁποῖος κτλ. (οἷον ἐν τῇ φρ. «ὅς τε—ὅς τε» οὐ μόνον ὅστις, ἀλλὰ καὶ ὅστις, Β 365, Μ 269, Ο 80, Φ 609, γ 185 καὶ ἐν τῇ «ὅ τε—ὅς τε» Ν 278 καὶ «τά τε—ἅ τε» η 312, «ὅ τε—ὅ τε» Ι 320, «αἵ τε—καὶ αἵ» π 317).

Ὀστέον, τό, (ossa), γεν. καὶ δοτ. πληθ. ὀστεόφιν, μ 45, ξ 134, π 145, ὀστοῦν, κόκκαλον, τῶν τε ζώντων Μ 185, π 145 κ. ἀ. καὶ τῶν νεκρῶν πληθ. τὰ ὀστᾶ, Η 334, λ 219, καὶ ἰδίως τὰ λείψανα τοῦ κατακαέντος νεκροῦ, Ψ 239, 252, «λευκὰ ὀστέα» τὰ λευκὰ ὀστᾶ οὐ μόνον τοῦ ζῶντος, Π 347, λ 221, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν νεκρῶν, τὰ πάσης σαρκὸς γεγυμνωμένα, α 161.

Ὅστις, ἥτις, ὅ,τι, γεν. οὗ τινος, ἧς τινος κτλ. Ἐκ ταύτης τῆς συνθέτου ἀντωνυμίας ἔχει ὁ Ὅμ. πλὴν τῆς ὀνομ. καὶ τὴν αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ ὅντινα, καὶ πληθ. ὀν. οἵτινες, αἵτινες, αἰτ. οὕστινας, Δ 240, η 211, ἅστινας, θ 573. (Οἱ νεώτεροι ἐκδόται γράφουσι πάντοτε διῃρημένως ὅς τις, ἥ τις κτλ.). Ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν τύπων ἔχει ὁ Ὅμ. καὶ τοὺς ἑξῆς: ἐν. ὀνομ. ὅτις, Γ 279, κ. πλχ. τῆς Ὀδ., οὐδ. ὅττι καὶ κατ' ἔκθλιψιν ὅττ', ο 317, Ἰων. γεν. ὅτευ, ρ 421, τ 77, ἐπ. ὅττεο, α 24, χ 377, καὶ συνῃρ. ὅττευ ρ 121, δοτ. ὅτεῳ, 6 114, δισυλλαβ. κατὰ συνίζησιν, Μ 428, Ο 664, αἰτ. ὅτινα, θ 204, ο 395, γεν. πληθ. ὅτεων, κ 39, δοτ. ὀτέοισι, Ο 491, οὐδ. πληθ. ὅτινα, Χ 450, συνήθως ἅσσα, ἴδ. τὴν λ. 1) ὅστις, ὅποιος ἐπὶ γενικῶν καὶ ἀορίστων προσώπων ἢ πραγμάτων, Β 188, Τ 260, α 47 κ. ἀ. Περὶ τῆς μετὰ τῶν ἐγκλίσεων συντάξεως ἴδ. ὅς. 2) ἐνίοτε ἀναφέρεται εἰς ὡρισμένον τι πρᾶγ-

μα, ἀλλ' οὕτως ὥστε ἡ ἔννοια τῆς ἀοριστίας καὶ γενικότητος ὑπόκειται ὡς βάσις, «-ὄφρα τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅντινα οἱ νῦν ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί» ἔχῃ ταύτην τὴν διάθεσιν, καὶ τοιαύτην τινὰ ἐμπνέουσιν εἰς αὐτὴν οἱ θεοί, 6 124· 3) ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσει τίς, ποῖος, Γ 167, 192, α 401, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁποῖος, ὁποῖός τις, οἷον «-τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵ τινές εἰσι, ἢ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταὶ κ. τ. ἑ.» ι 174, «-ξένος δδ', οὐκ οἶδ' ὅστις», ὁ ξένος οὗτος, ἀγνοῶ ποῖος εἶνε, ὅ ἐ. ὁ ἄγνωστος, θ 28· ὅθεν τὸ οὐδ. «-ὅ,τι» ἐν πλαγίᾳ ἐρωτ.= „τί", διὰ τί, Α 64· ἐν εὐθείᾳ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐρωτήσει « ὅ,τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει;» Κ 142, ἔνθα ἐξυπακούεται ῥῆμα, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται ἡ ἐρώτησις,: εἴπατε ἢ τ.τ. Μετὰ τοῦ Δὴ συνδυάζεται, ὅπως καὶ ἡ ὅς, Ξ 509.

*'Οστοφυὴς [. . ⏑ .], ἐς (ὀστ., φύω) ὀστεΐνης φύσεως, ὀστεΐνος, κοκκαλένιος, μόνον Βατρ. 298.

*'Οστρακόδερμος [. ⏑ . . .], ον (ὀστ. δέρμα), ὀστρακόδερμος, ὁ ἔχων σκληρὸν ὡς ὄστρακον (ἢ ὀστρακῶδες) δέρμα, Βατρ. 297.

*'Οστρακον [. ⏑ .], τό, τὸ σκληρὸν οἱονεὶ ὀστεΐνον περικάλυμμα τῆς χελώνης, Ὕ. Ἑρμ. 33.

Ὅταν, παρ' Ὁμ. ὅτ' ἄν, ἴδ. ὅτε.

Ὅτε, ἀντὶ τοῦ ὅστε, ὅπ. ἴδ.

Ὅτε, Α') σύνδεσμ. χρονικός, σημαίνων οἱονδήποτε χρονικὸν σημεῖον, ὅτε, ὅταν, καὶ συγκεκριμένην τινὰ περίπτωσιν τοῦ παρελθόντος, ὅτε, τότε πού, ἔτι δὲ καὶ ἀφ' οὗ, ἀφ' ὅτου, Φ 81. Πολλάκις, ὡς καὶ τὸ ὁππότε, ὅπ. ἴδ., πλησιάζει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐάν· ὄχι δὲ σπανίως ἀναφέρεται εἰς δεικτικόν τι «-τότε» Κ 365, Ψ 721, λ 294, «-ἔνθα» Ε 334, α 16, «-ἔπειτα» Γ 221, «-αὐτίκα» Δ 210. Πολλάκις δὲ ἀναφέρεται εἰς οὐσιαστικὸν τ' χρόνου σημαντικόν, οἷον «-ἤματι τῷ, ὅτε» κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὅτε, Β 743, Ε 210 κ. ἀ., «-ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε» Χ 102.—Συντάσσεται 1) μεθ' ὁριστ., ὅταν τὸ λεγόμενον παριστᾶται ὡς θετικόν τι, ὅτε, ὅταν, πολλάκις μὲν χρόνου ἐνεστῶτος, Β 471, Κ 83 κ.ἀ., ὅστις προσλαμβάνει καὶ τὸ Κέ, ἴδ. Κὲ Α', 2, α')· ὡσαύτως ἐν παραβολαῖς, ἐν αἷς συνηθεστέρα ἡ ὑποτακτική, «-ὡς δ' ὅτε» Γ 33, Δ 275 (ἐν τούτοις ὁ χρόνος εἶνε ἀόριστος ὁ λεγόμενος ἐμπειρικὸς ἢ γνωμικός), Π 364, Φ 12· σπανίως δὲ χρόνου μέλλοντος, Α 518, Σ 272, ὅστις λαμβάνει καὶ τὸ Κέ, ἵνα σημαίνῃ πιθανῶς συμβησομένην περίπτωσιν, «-ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ» ὅταν πιθανῶς συμπλακῇς μετ' αὐτοῦ, Υ 335, συνηθέστατα δὲ χρόνου παρῳχημένου, ἰδίως ἀορ. ἢ παρατατικοῦ, ὅταν ἀναφέρηται ὡρισμένη τις περίπτωσις ἐκ τοῦ παρελθόντος, ὅτε, „τότε πού", Α 397, 432, Β 303 κ. ἀ., σπαν. μετὰ παρακ., Φ 156, ἢ ὑπερσ., Ε 392, «-ὡς ὅτε, οἷον ὅτε» σὰν τότε πού, Δ 319, Κ 285, κ 461 κ.λ. Πολλάκις πρέπει νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ ὅτι, διότι πολλαχοῦ οἱ Ἕλληνες μεταχειρίζονται χρονικὴν ἀντὶ εἰδικῆς προτάσεως ὡς ἀντικείμενον, οἷον μετὰ τὸ «-μέμνημαι» οἷον «-ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε Τυδεΐδην ἀνῆκας οὐτάμεναι» (ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ἐνθυμοῦμαι ὅταν) Φ 396, πρβλ. Ο 18, ω 115, μετὰ τὸ «οἶδα» Ξ 71, π 424, μετὰ τὸ «-ἀκούω» Α 397, μετὰ τὸ «-λανθάνω» Ρ 627. 2) μεθ' ὑποτακτ., ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ (ἢ ἀορίστου μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος, Ρ 728) μόνον ἐπικῶς καὶ λυρικῶς ὅταν·

α') ἐπὶ περιστάσεων ἐν τῷ μέλλοντι μετὰ μείζονος ἢ ἐλάσσονος βεβαιότητος προσδοκωμένων, «-ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθεμένοιο πύθηται» Τ 337 κ. ἀ., προστιθεμένου πολλάκις τοῦ Κέν, Α 567, Ζ 225 κ. ἀ., ἢ Ἄν, Α 519, Δ 53, 164 κ. ἀ., ὅτε τὸ λεγόμενον παρίσταται ὡς ἐξ ἄλλων δευτερευουσῶν περιστάσεων ἐξαρτώμενον· 6') ἐπὶ ἀοριστολογίας (ἴδ. ὁππότε, 2, γ',), «-κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται (ἀντὶ τοῦ χώσηται) ἀνδρὶ χέρηι» Α 80, Δ 131, 259, Ε 91, Ο 207 κ. ἀ., προστιθεμένου καὶ τοῦ Κέ, Ι 501 κ. ἀ. Ὅθεν ἰδίως ἐν παραβολαῖς, «-ὡς δ' ὅτε» Β 147,395, Δ 141 κ. ἀ., προστιθεμένου καὶ τοῦ Ἄν, Κ 5, ε 394 κ. ἀ. (Ἐν τῷ κ 410 ἕπεται ἀνακολούθως μετὰ τὴν ὑποτακτικὴν ὁριστική. Ἐνίοτε τὸ ῥῆμα τοῦ «-ὡς ὅτε» παραλαμβάνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, Β 394, Δ 462, λ 368, ὅτε τὸ «-ὡς ὅτε» μεταφράζεται διὰ τοῦ ὡς, ὡσάν· γ') εἰς ἔνδειξιν ἐπανειλημμένων περιπτώσεων, ὁσάκις (μεθ' ὑποτακτ.), «-ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ» Ξ 522, πρβλ. Ζ 524, προστιθεμένου τοῦ Κέ, ο 287, τ 6, ἢ τοῦ Ἄν, Β 397, ι 6. 3) μετ' εὐκτικῆς· α') ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει εἰς ἔνδειξιν ἐπανειλημμένων περιπτώσεων τοῦ παρελθόντος, ὁσάκις (μετὰ παρῳχημένου χρόνου τῆς ὁριστικῆς), «-ὅτε δὴ ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς, στάσκεν, ὕπαὶ δὲ ἴδεσκεν» Γ 216, πρβλ. Α 610, Ρ 732 κ. ἀ., προστιθεμένου καὶ τοῦ Κέν, Ι 525· 6) εὐκτικῆς ἡγουμένης ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, «-ἀγγελίην, ἥν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο» τὴν ὁποίαν ἤθελε δηλώσῃ εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ πρότερον αὐτὸς θὰ τὴν ἔμαθε (=πρότερός γε πυθόμενος), 6 31, ι 333· ὡσαύτως φ 429 (ἔνθα τῆς κυρίας προτάσεως ἡ εὐκτικὴ σημαίνει εὐχήν). Παράδοξος εἶναι ἡ εὐκτικὴ ἐν τῷ Γ 55 «-οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις—, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης» καὶ ἀντ' αὐτῆς πρέπει νὰ γραφῇ ἡ ἐπικὴ ὑποτακτική: μιγείης, ὅπως ἐν τῷ Δ 263, «-ὅτε ἀνώγῃ» ἀντὶ τοῦ «-ἀνώγοι» ἐγράφη. Β') σύνδεσμ. αἰτιολογικὸς (σημασία παρ' ἄλλων ἀπαράδεκτος), ἐπειδή, ἀφ' οὗ, (αἰτιολογ.), πάντοτε μεθ' ὁριστικῆς, Π 433, Υ 29, ε 357 (ἔνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται ὅ τε, ὅ ἐ. ὅτι τε), ρ 461. Ἄλλοι δ' ἐκλαμβάνουσι τὸ «-ὅτ'» τοῦ Α 244, ἀντὶ τοῦ ὅτε, ἐν ᾧ ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς ὅτι, καὶ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ ὅτι τε, γράφουσιν ὅμως: ὅ τ'. Γ') Συνδυάζεται μετὰ μορίων καὶ ἄλλων λέξεων· α') «-ὅτε μή»=εἰμή, ἐκτὸς ἐάν, πάντοτε μετ' εὐκτικῆς, Ν 319, Ξ 248, ψ 185, καὶ ἄνευ ῥήματος, ὅτε μεταφράζεται διὰ τοῦ πλήν, εἰμή, Π 227· 6') «-πρίν γ' ὅτε δή» κυρ. πρὶν ἢ ὅτε (ἐξυπακουομένου δηλ. τοῦ ἢ πρὸ τοῦ ὅτε) πρὶν ποῦ, ὅ ἐ. μέχρις οὗ, ἕως ὅτου, Μ 437, ν 322, ψ 43· γ') «-εἰς ὅτε κε» μεθ' ὑποτακτικῆς, σημαίνει προθεσμίαν = εἰς τότε ὅταν, δι' ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ὅταν, 6 99, τ 144· δ') «-ὅτε δή, ὅτε δή ῥα» ὅτε δά, ἀφ' οὗ δά, ἀφ' οὗ μάλιστα, μεθ' ὁριστικ., Γ 221 κ. ἀ., μετ' εὐκτικῆς, Ρ 732, μεθ' ὑποτακτ., Π 386· ε') «-ὅτε τε», ἔνθα ὁ Τὲ συντελεῖ εἰς στενωτέραν σύνδεσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὁριστικ., Β 471, Κ 83, 286 κ. ἀ., μεθ' ὑποτακτ., Ξ 522· ς') «-ὅτε περ», ἔνθα τὸ Πὲρ ἔχει ἀναδεικτικὴν ἢ ἐπιτατικὴν δύναμιν, Ε 802, Ξ 319, 323 κ. ἀ., «-ὅτε πέρ τε» Δ 259, Κ 7· ζ') «-ὅτ' ἄρα» Ε 540, καὶ «-ὅτε ῥα», ἴδ. ἄρα 1).

Ὀτέ, ἐπίρρημα (κατ' ἀρχάς=ὅτε), **ἐνίοτε**, **κἄποτε**, Ρ 178· συνήθως ἐν ταῖς ἑξῆς ἀντιθέσεσιν, «-ὀτὲ μὲν—ἄλλοτε» Υ 49, «-ὀτὲ μὲν—ἄλλοτε δ' αὖ» Σ 599, «-ὀτὲ μὲν τε—ἄλλοτέ τε» Λ 64, «ἄλλοτε μὲν—ὀτὲ δέ» Λ 566.

Ὀττεοισιν, **ὅτευ**, **ὅτεφ**, ἴδ. ὅστις.

Ὅττι [.⏑], **ὅττι** [.⏑], (κυρίως οὐδέτ. τοῦ ὅστις καὶ οὐδέποτε ἐκθλίβεται), σύνδεσμ. 1) εἰδικός, δι' οὗ ἐξαρτῶνται λόγοι εἰδικοί, χρησιμεύοντες ὡς ὑποκείμ. ἢ ἀντικείμ. ρημάτων, ὅτι, προσλαμβάνων ἐνίοτε καὶ τὰ μόρια, Δὴ καὶ Ῥά, συντασσόμενος παρ' Ὁμ. μεθ' ὁριστικῆς, «-οὐδέ τι ἤδη ὅττι ρα δῃιόωντο λαοί» Ν 675 κ. ἄ., «-ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;» Ε 349. Συνηθέστερον 2) αἰτιολογικός, διὰ τοῦτο ὅτι, διότι, πάντοτε μεθ' ὁριστικῆς, Α 56, 244, λ 103 κ. ἄ., ἐπειδή, ἐὰν συμπεράνῃ τις ἐκ τούτου ὅτι, Π 35, Φ 488. 3) ἐπιτατικὸς μετὰ τῶν ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων καὶ μάλιστα ἐπιρρημάτων, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «-ὅττι τάχιστα» ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα, Δ 193, Ι 659, ε 112.

Ὅ,ττι, **ὅττι**, ἴδ. ὅστις.

Ὅτινα, **ὅτινας**, **ὅτις**, ἴδ. ὅστις.

Ὀτραλέως [. ⏑ . .], ἐπίρ. (ἐκ τοῦ **ὀτραλέος**, ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ **ὀτρηρός**), γοργῶς, προθύμως, ταχέως, μετὰ σπουδῆς, Γ 260, τ 317, τ 100.

Ὀτρεύς, **ῆος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, Γ 186, Ὕ. Ἀφρ. 111.

Ὀτρηρός, **ά**, **όν**, (ἐκ τοῦ τρέω), γοργός, ταχύς, πρόθυμος, ἐπίθ. τῶν «-θεραπόντων» Α 321, α 109 κ. ἄ., τῆς «-ταμίης» Ζ 381.—Ἐπίρ. ὀτρηρῶς, δ 735.

Ὄτριχας, ἴδ. ὄθριξ.

Ὀτρυντείδης, **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως, ὁ Ἰφιτίων, Υ 383.

Ὀτρυντεύς, **ῆος**, ὁ, βασιλεὺς τῆς ὑπὸ τὸν Τμῶλον Ὕδης, πατὴρ τοῦ Ἰφιτίωνος, Υ 384.

Ὀτρυντύς, **ύος** (ὀτρύνω), ἡ, παρόντρυνσις, προτροπή, προσταγή, Ἰλ. Τ 234, 235. Ἐκ τοῦ

Ὀτρύνω [. – .], μέλ. ὀτρυνέω, Ἀττ. ὀτρυνῶ, παρατατ. θαμιστ. ὀτρύνεσκον, Ω 24, ἀόρ. ὤτρυνα. Α') Ἐνεργ. προτρέπω, παροτρύνω, παρακινῶ, τινά. 1) συνήθως ἐπὶ προσώπων, Κ 158 κ. πλχ.· α') μετ' αἰτ. «-εἰς πόλεμον» Ο 59, «-ἐς νῆσον» παροτρύνω, προστάττω νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν νῆσον, α 85, «-εἰς Ἴλιον» Ω 143 κ. ἄ., «-πόλιν εἴσω» ο 40, «-ἐπὶ νῆας» Ω 289, «-ποτὶ δῶμα» ρ 75, «-προτὶ Ἴλιον» Τ 349, «-πόλινδε» ο 306, «-πόλεμόνδε» Β 589, Ρ 383· β') ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ἀπαρεμφ., «-πολεμίζειν, μάχεσθαι, ἰέναι» παροτρύνω, παρακινῶ νὰ κλ., Δ 294, 414, Β 94, ξ 374 κ. ἄ., «-γήμασθαι» τ 158, μετὰ τοῦ «-ὡς» =ἵνα, η 222, ρ 362. 2) σπανίως ἐπὶ ζώων, «-ἵππους, κύνας» παρορμῶ, Π 167, Σ 584. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, ταχέως παρασκευάζω, «-πομπήν» η 151, θ 30 κ. ἄ., «-τινὶ ὁδόν» β 253, «-μάχην» Μ 277, «-ἀγγελίην» π 355. Β') Μέσ. κινοῦμαι, παρακινοῦμαι, σπεύδω, μετ' ἀπαρεμφ., «-ἀμυνέμεν» Ξ 369, «-ὀτρύνεσθαι ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθαι» κ 425, «-πάλινδε ἰέναι» ρ 183· ὡσαύτως δὲ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον καὶ ἐν τῷ Η 420 ἐγράφη: «-ὀτρύνοντο νέκυς ἀγέμεν».

Ὅττι, ἀντὶ τοῦ **ὅτι** καὶ ὅ,ττι ἀντὶ τοῦ ὅ,τι, ἴδ. ὅστις.

Οὐ, μόρ. ἀρνητ. πρὸ συμφώνου, πρὸ

φωνήεντος δὲ ψιλουμένου οὐκ καὶ πρὸ δασυνομένου οὐχ, ἔτι δὲ οὐκὶ καὶ οὐχί, ἅπ. ἴδ. Σημαίνει δὲ ἁπλῆν καὶ ἄμεσον ἄρνησιν ἄνευ τινὸς ἀναφορᾶς πρὸς ἄλλο διανόημα. Ἡ ἄρνησις ἀποδίδεται ἢ εἰς μίαν μερικὴν ἔννοιαν, οἷον «-οὔ φημι» ἀρνοῦμαι, Η 393, «-οὐκ ἐῶ» κωλύω, Ζ 256, «-οὐκ ἐθέλω» ἀποποιοῦμαι, Γ 289 κ. ἄ., ἢ εἰς ὁλοκλήρους προτάσεις. Τίθεται λοιπὸν Α') εἰς κυρίας προτάσεις, 1) ἐν αἷς ἐκφέρεται ἁπλῆ τις ἄρνησις, εἴτε γενικῆς οὔσης τῆς ἐννοίας τῆς προτάσεως, εἴτε εἰς μερικὴν περίπτωσιν ἀναφερομένης· α') μεθ' ὁριστ. πάντων τῶν χρόνων, Ὁμ. πλχ.· β') μεθ' ὑποτ., ὅταν αὕτη ἔχῃ σημ. μέλλοντος, Α 262, Η 197, ζ 201, π 437· γ') μετ' εὐκτ. καὶ τοῦ Ἄν ἢ Κὲ εἰς δυνητικοὺς λόγους, Ι 125, μ 107 κ. ἄ. 2) εἰς ἐρωτηματικὰς προτάσεις, ἐν αἷς ὁ ἐρωτῶν προσδοκᾷ νὰ λάβῃ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, Δ 242, Κ 165 κ. ἄ. πλχ. καὶ εἰς τοιαύτας, αἵτινες ἠπίως καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως ἐκφράζουσιν εὐχὴν ἢ προσταγὴν δι' εὐκτικῆς καὶ τοῦ Ἄν, «–οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο ;» δὲν εἶνε δυνατὸν τέλος πάντων νὰ ἀποσύρῃς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς μάχης ; Ε 456, ὡσαύτως «-οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα ;» Ω 263, η 22, χ 132. Β') εἰς ἐξηρτημένας προτάσεις. 1) εἰς εἰδικὰς διὰ τοῦ Ὡς ἢ Ὅτι ἐκφερομένας, Υ 265 κ. ἄ. 2) εἰς χρονικὰς καὶ αἰτιολογικὰς διὰ τοῦ «-ἐπεί, ἐπειδή, ὅτε κτλ.» ἐκφερομένας, Σ 101, Φ 95 κ. ἄ. 3) εἰς ἀναφορικάς, ὅταν ἡ ἐν αὐταῖς ἀναφερομένη ἔννοια ἁπλῆν τὴν ἄρνησιν δέχεται, χωρὶς νὰ συνεκφράζῃ καί τινα πλαγίαν ὑπόθεσιν.—Αἱ ὑποθετικαὶ προτάσεις δέχονται τὸ Μή, ὁσάκις δὲ τίθεται εἰς αὐτὰς τὸ Οὐ, ἀποδίδεται εἰς μίαν μόνην λέξιν, μεθ' ἧς στενώτατα συναπτόμενον ἐκτελεῖ τὰ τοῦ στερητικοῦ α (ἴδ. ἐν ἀρχῇ), «-εἰ δέ τοι οὐ δώσει» ἀποποιηθῇ, Ω 296, Δ 55, «-εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος» ὅ ἔ. ἄλλου, β 274 κ. ἄ. Γ') Ἡ ἄρνησις ἐπαναλαμβάνεται α') χάριν ἐμφάσεως, γ 27, ω 251· ἔτι δὲ καὶ ἐν συνδέσει «-οὐ—οὐδέ» Ρ 641, δ 805, θ 280 κ. ἄ. β') ὅταν μετὰ ἀρνητικόν τι ὅλον ἐπισυνάπτωνται τὰ μέρη «-οὐ—οὔτε—οὔτε» Ζ 450.

Οἷ (ἐκ τοῦ σϝοῦ, πολλάκις τὸ ϝ παραμελεῖται), ἐν. γεν. τῆς ἐλλειπτ. ἀντωνυμίας τοῦ γ' προσώπου, ἀρσεν. καὶ θηλ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τοῖς τύποις, ἕο (ϝέο), Β 239, η 217, κ. ἄ. εἷο (ϝεῖο) Δ 400, εὗ (ϝεῦ) Ξ 427, Ο 165, Υ 464, ἕθεν (ϝέθ.) Α 114, τ 481 κ. ἄ. (Τὸ εὗ καὶ ἕθεν εἶνε ἐγκλιτικά, ὡσαύτως καὶ τὸ ἕο ξ 461. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Βεκκ. ἀνεκδ. σ 1146 μνημονεύει τὸ «εὗ» ὡς ὀρθοτονούμενον ἐκ τῆς τ 446, ὅπου σήμερον ἀναγινώσκεται τὸ ἐπίρ. «εὖ», «-φρίξας εὖ λοφιήν» (ὁ κάπρος)· εἷς δέ τις τῶν νεωτέρων θέλει νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἡρωδιανοῦ). Σημασίαν ἔχει αὐτοπαθῆ, ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, ἐν τῷ Υ 261, η 217 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ ὡς προσωπ. ἀντωνυμία, Β 239. Ε 80 κ.ἄ., καὶ ἀντὶ τῆς αὐτοῦ, ῆς, οῦ, Α 114, Ξ 427.—Τὴν δοτ. **οἷ** καὶ αἰτ. **ἕ**, ἴδ. ἰδιαιτ.

Οὖας, **ατος**, ἴδ. οὖς.

Οὖδας, τό, (συγγ. τῷ ὁδός, οὐδός), γεν. οὔδεος, δοτ. οὔδεϊ καὶ οὔδει, 1) ἔδαφος, πάτωμα, δωματίου οἰκίας, ψ 46, Ε 734. 2) τῆς γῆς τὸ ἔδαφος, γῆ, χῶμα, ι 135, ν 395, «-οὖδας ὀδὰξ ἑλεῖν» ἴδ. ὀδάξ, «-ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη» κατὰ γῆς, Η 145. Παροιμιώδης ἡ φρ. «-ἐπ' οὔδει καθίζω τινά»

πρὸς ἣν παρβλ. τὸ Θεοκρίτειον (Δ, 51) «-ἐπὶ ξηροῖσι καθίζω», ἴδ. καθίζω.— Ἐπίρ. **οὐδάσδε** κατὰ γῆς, Ρ 457, π 446.

Οὐδέ, σύνδεσμ. (ὁ Δὲ μετὰ τοῦ ἀρν. Οὐ) 1) ἀρνητικὸς συμπλεκτικός, καὶ δέν, ἀλλὰ δέν, συνδέει προτάσεις ὁλοκλήρους ἢ μερικὰς ἐννοίας καὶ σημ. α') χυρι ἀντίθεσιν, ἀλλὰ δέν, ἀλλ' ὄχι, καὶ ὄχι, οὐδέ, Ε 138, Ω 25. (Ἐπειδὴ ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις προηγεῖται ὁ «μέν», ἔπρεπε νὰ γραφῇ διῃρημένως «οὐ δέ», ὥστε ὁ Δὲ ν' ἀνταποδίδηται εἰς τὸν Μέν)· ἄνευ προηγουμένου «-μέν», Ε 21, τ 451, ἀλλ' οὐδέ, οὐδὲ πάλιν, Γ 215, «-οὐδὲ μέν»=οὐδὲ μήν, Α 154. Ἐνίοτε τίθεται τὸ Οὐδέ, ὅταν ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐκφέρηται πρῶτον καταφατικῶς καὶ ἔπειτα ἀρνητικῶς, «-μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι» Ὕ. Απ. 1, ι 408· β') συνήθ. εἶνε ἐπισυναπτικὸς ἢ προσθετικός, Α 95, Ι 372, καὶ προηγουμένης ἀρνήσεως «-οὐ— οὐδέ» Υ 101 κ. ἀ. Ἐν τῷ μ 77 «-οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτός ἀνήρ, οὐ καταβαίη» ἀντὶ τοῦ «—οὐδὲ καταβαίη» ἐτέθη ἐμφάσεως χάριν ἀσυνδέτως· ὁ Ἀρίσταρχος ὅμως διώρθωσε «οὐδ' ἐπιβαίη» (=οὐδὲ τὸν πόδα του ἤθελεν ἐπιθέσῃ)· «-οὐδέ τι» οὐδὲ ἐπίσης, ὡσαύτως δέν, εἴτε ἀρνητικῆς εἴτε καταφατικῆς προτάσεως ἡγουμένης, Ρ 42 κ. ἀ., Λ 437 κ. ἀ. γ') «-οὐδὲ—οὐδέ» ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει εἶνε ἐπιτακτικώτερον τοῦ ἁπλοῦ Οὐδέ, οἷον «-οὐδὲ γὰρ οὐδέ» διότι δὲν—οὐδέ, «-οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε» διότι δὲν ἤθελεν οὐδ' αὐτὸς ἀποφύγῃ, Ε 22, ὡσαύτως Ζ 130, Ν 269, Ξ 33, θ 33, ι 327, «-οὐδὲ μὲν οὐδέ» δὲν — ὅμως οὐδέ, οἷον «-οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἦσαν» δὲν ἦσαν ὅμως οὐδ' αὐτοὶ ἄναρχοι, Β 703, πρβλ. Κ 299, Ρ 24, «-οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν» βεβαίως οὐδὲ κἂν πρέπει, Μ 212 «οὐδὲ μὲν οὐδὲ μ' ἔασκες» καὶ ὅμως δὲν ἤθελες οὐδὲ κἂν νὰ μ' ἀφήσῃς, Τ 295. (‖. «-Ἔστι δὲ τῶν δύω ἀρνήσεων ἡ μὲν μία τοῦ ῥηματικοῦ πράγματος, ἡ ἑτέρα δὲ τοῦ προσώπου—καὶ ἐνδείκνυται τὴν παντελῆ ἄρνησιν τοῦ πράγματος» Εὐστ.)· ἐν ἀρχῇ δὲ δύω προτάσεων εἶνε ἑκάτερος προσθετικός, οὐδέποτε ἰσοδύναμος τῷ «-οὔτε — οὔτε», Ι 374, β 270, γ 492 κ. ἀ. «οὐδὲ—οὐδὲ — οὐδέ» Ὕμ. Δήμ. 22, 2) ἀρνητικὸς ἐπιδοτικὸς ἢ ἐλαττωτικὸς καὶ—δέν, «-οὐδ' ἠβαιόν» Β 386 κ. ἀ. «-οὐδὲ τυτθόν» Α 354.

Οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν, γενικ. οὐδενὸς κτλ. (οὐδέ, εἷς) κανείς, καμμία, κανὲν ὡς ἐπίθ. καὶ οὐσιαστ. Τὸ θηλ. παρ' Ὁμ. ἄχρηστον· τὸ δὲ ἀρσενικὸν εὑρίσκεται μόνον ἐν τῷ «-τὸ δν μένος οὐδενὶ εἴκων» Χ 459, λ 515· συχνὸν δὲ εἶνε τὸ οὐδ. «-οὐδέν» ὡς ἐπίρ. οὐδόλως, οὐδαμῶς Α 412, δ 195 κ.ἀ.

Οὐδενόσωρος, ον (οὐδείς, ὥρα), οὐδεμιᾶς προσοχῆς ἢ φροντίδος ἄξιος, οὐδενὸς λόγου ἄξιος, οὐτιδανός, «-τείχεα» Θ 178 †.

Οὐδέπη ἢ οὐδέ πη (κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐκδότας), ἐπίρ. οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, μ 433, «-οὐδέ πη ἔστιν» μετ' ἀπαρεμφ. δὲν εἶνε κατ' οὐδένα τρόπον δυνατόν, Ὕμ. 6, 58.

Οὐδέ ποθι=οὐδέ που, ὄχι πουθενά, καὶ οὐδαμοῦ, Ω 420, υ 114.

Οὐδέποτε ἢ οὐδέ ποτε, ἐπίρ. χρονικ., καὶ ὄχι ποτέ, οὐδέποτε ἐπί τε παρελθόντος καὶ μέλλοντος· ἐνίοτε διά τινος παρεμπιπτούσης λέξεως διαιρεῖται, οἷον Ζ 99· συντάσσεται δὲ παρ' Ὁμ. συνήθως μετὰ παρῳχημένου χρόνου, μετὰ δὲ ἐνεστ. κ 565 καὶ μετὰ μέλλοντ. β 203.

οὐδέπω, ἐπίρ., Α 497, ψ 315, τὴν σήμερον ὀρθότερον διῃρημένως οὐδέ πω, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαιρούμενον διά τινος ἢ πλειοτέρων παρεμπιπτουσῶν λέξεων, ὄχι ἀκόμη, ἀκόμη δέν, συνήθως οὐδόλως ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, Α 108, γ 23 κ.ἀ., «οὐδ' ἄν πω, οὐδὲ νύ πω» Φ 410, «-οὐδ, ἄρα πω» ἀλλ' ἀκόμη δέν, Β 419' Ρ 401.

οὐδετέρωσε, ἐπίρ. (οὐδέτερος), πρὸς οὐδέτερον μέρος, οὔτε πρὸς τὸ ἓν οὔτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ξ 18 †.

οὐδήεσσα=τῇ γῇ ἀνήκουσα, εἰκασία τοῦ Ἀριστοτέλους ἀντί: αὐδήεσσα.

1. **οὐδός**, ὁ, ἀντὶ τοῦ **ὀδός**, (ἐκ τοῦ ὀδϜός, συγγ. τοῦ ὁδός, Λατ. vadere), ὅ ἐ. α') κατώφλιον, οὐ μόνον τῆς θύρας τῆς οἰκίας ἀλλὰ καὶ πάσης ἄλλης εἰσόδου, Ζ 375, θ 80, μ 63 κ.ἀ. Πολλάκις μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ, «-θαλάμοιο» Ι 582, δ 718 κ. ἀ., «-αὔλειος οὐδ.» α 104, «-αὐλῆς» η 130, τοῦ Ἅδου, Θ 15, «-λάϊνος» ὁ τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ, Ι 404. η 80. Τὰ κατώφλια τῶν θυρῶν ἦσαν ἐκ ξύλου μελίνου (ρ 339) ἢ δρυΐνου (φ 43), ἄλλα ἐκ λίθου καὶ ἄλλα ἐκ χαλκίνων πλακῶν ἐνδεδυμένα. Ἦσαν δὲ ἐπαισθητῶς ὑψηλὰ καὶ ἐνίοτε μακρὰ καὶ πλατέα· β') μεταφορ. «-γήραος οὐδός» τὸ κατώφλιον τοῦ γήρατος, ὅ ἐ. κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἑρμηνευτὰς «-ἡ ἔξοδος τοῦ βίου», τὸ ἔσχατον γῆρας, τὰ ἔσχατα τοῦ γήρατος (κατά τινας δὲ ἡ εἴσοδος, ἡ ἀρχὴ τοῦ γήρατος), «-ἐπὶ γήραος οὐδῷ» Χ 60, Ω 487, ο 348, «-γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι» ο 246, ψ 212. Ὑ. Ἀφρ. 106.

2. **οὐδός**, ἡ, ἀντὶ τοῦ **ὁδός**, δρόμος, ρ 196 †.

οὖθαρ, ατος [‿ .], τό, α') ὁ μαστός, κυρ. ὁ τῶν ζώων, καθὼς τῆς καθομιλουμ. τὸ μαστάρι, ι 440· β') μεταφορ. ἐπὶ τῆς γῆς, «-οὖθαρ ἀρούρης» τὸ μαστάρι τῆς γῆς, ὅ ἐ. ἡ εὔφορος χώρα, ἐξ ἧς ὡς ἀπὸ μαστοῦ ῥέει τὸ μέλι καὶ γάλα, πάντα τὰ ἀγαθά· οὕτως λέγεται τὸ Ἄργος, Ι 141, 283, τὸ Ῥάριον πεδίον, Ὑ. Δήμ. 450.

Οὐκ πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου ἀντὶ τοῦ **οὐ**, ὅπ. ἴδ.

Οὐκαλέγων [. ‿ . .], **οντος**, ὁ (οὐκ ἀλέγω), εἷς τῶν Τρωικῶν γερόντων, Γ 148.

Οὐκέτι [. . ‿], ἐπίρ. (οὐ, ἔτι), ὄχι πλέον, δὲν—πλέον. Ὁμ. πλχ., ἐπιτείνεται διὰ τῶν ἐπιτατικῶν ἐπιρ., «-οὐκέτι πάγχυ» διόλου πλέον δέν, Ν 747, Τ 343 κ. ἀ., «-οὐκέτι πάμπαν» Ν 701.

Οὐκί, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ **οὐχί**, μόνον ἐν τέλει τῆς προτάσεως καὶ μάλιστα ἐν τῷ συνδυασμῷ, «-καὶ οὐκί» Ο 137, Υ 255, α 268, δ 80, Λ 493 κ. ἀ.

Οὐλαί, αἱ, (ὅλος;) ὁλόκληροι (πιθανῶς πεφρυγμέναι καὶ ἀκοπάνιστοι ἅλατι μεμιγμέναι) κριθαὶ (ἱεραὶ κριθαί), τὰς ὁποίας πρὸ τῆς θυσίας ἐπέχεον μεταξὺ τῶν κεράτων τοῦ ἱερείου. γ 441 †.

Οὐλαμός [. ‿ .], ὁ, (συγγ. τῷ εἴλω, οὖλος), πλῆθος (συνωθουμένων, συστρεφομένων πολεμιστῶν), σωρός, στῖφος, τάξις «-ἀνδρῶν» Ἰλ. Δ 251, Υ 113, 379 καὶ σήμερον ἐν τῇ στρατ. γλώσσῃ λέγεται οὐλαμός.

οὖλε, ἴδ. οὔλω.

οὐλή, ἡ, (ἕλκος; vulnus Λατ.), ἡ κλεισμένη πληγή, σημεῖον πληγῆς (ἰατρευθείσης) Ὀδ. τ 391, 393, 464.

οὔλιος, η, ον=(**οὖλος** 3), ἀντὶ τοῦ **ὀλοός**, ὅ ἐ. ὀλέθριος, ἐπιβλα-

δῆς, ἐπίθ. τοῦ ἀστέρος τοῦ λεγομένου κυνός, Λ 62 †. Ἄλλη γραφὴ αὔλιος (;)=ὁπότε τὰ ζῶα ἐλαύνονται εἰς τὰς αὐλὰς (=μάνδρας).

οὐλοκάρηνος, [. . ⏑ . .], ον (2 οὖλος, κάρηνον). Α') **πυκνόθριξ, πυκνομάλλης**. (κατ' ἄλλους οὐλόθριξ, σγουρός) τ 246 †. Β') Ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 137 (χωρίῳ διεφθαρμένῳ καὶ χασματώδει) «-οὐλόποδ' οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' ἀϋτμῇ» ἑρμηνεύεται τὸ «-οὐλόποδ' οὐλοκάρηνα» (κρέα βοῶν) σὺν αὐτοῖς ποσὶ καὶ κεφαλαῖς, **μὲ ὅλα τὰ ποδάρια καὶ τὰ κεφάλια**, ὃ ἐ. καθ' ὁλοκληρίαν.

οὐλόμενος, η, ον (ὄλλυμι), κυρ. ἀντὶ τοῦ **ὀλόμενος**, μετοχ. τοῦ μέσ. ἀορ. 6' τοῦ ὄλλυμι, κυρ. ἐκεῖνος, ἐφ' οὗ ἐξεπληρώθη ἡ κατάρα «-ὄλοιο», **ἐπικατάρατος, κατηραμένος, θεοκατάρατος**, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων Α 2, Ε 84, κ 394, ε 344 κ. ἀ.

***οὐλόπους**, οδος, (ὅλος, πούς), μόνον ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 137, περὶ οὗ ἴδ. οὐλοκάρηνος.

1. **οὖλος**, η, ον, (σολϝος, salvus sollus) ἀντὶ τοῦ **ὅλος, ὁλόκληρος, ὁλάκερος, ἀκέραιος, πλήρης**, «-ἄρτος» ρ 344. «-μῆνα» ω 118, «-κᾶλα» Ὕ. Ἑρμ. 113.

2. **οὖλος** (ϝολϝο, εἶρος, vellus, wolle) κυρ. συνεστραμμένος, ἑπομέν. α') **πυκνός, δασύς**, (κατ' ἄλλους δὲ **οὐλόθριξ, σγουρός**), ἐπίθετον ἐριουργημάτων, «-χλαῖναι, τάπητες» Π 224, Ω 646, δ 50, τ 225 κ. ἀ., «-οὔλη λάχνη» Κ 134, «-οὖλαι κόμαι» ζ 231, ψ 158· ὅθεν 6') μεταφ. ἐπὶ τῆς κραυγῆς συμπεπυκνωμένου πλήθους, «-οὖλον κεκληγότες» **μεγάλα, δυνατὰ ἢ συγκεχυμένως** (ἀνακατωμένα) **κραυγάζοντες**, Ρ 756, 759.

3. **οὖλος** (ὀλεϝός, ὄλλυμι) ἐπίθετον, ὀλέθριος, ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως καὶ Ἀχιλλέως, Ε 461, Φ 536, «-ὄνειρος» κακὸς Β 6. Ἄλλοτε ἐγράφετο Ὄνειρος, καὶ τότε τινὲς μετέφραζον τὸ «-οὖλος Ὄν.» ὁλόκληρος, „ὁλάκερος", ψηλαφητὸς Ὄν.

οὐλόχυται [. . ⏑ .], αἱ, (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἰς Α 449 : οἱ) [ἐκ τοῦ οὐλαὶ καὶ χέω)=**οὐλαὶ** (ἴδ. τὴν λ.), **κριθαί**, αἱ κατὰ τὴν θυσίαν ὡς πρόθυμα ἐπὶ τοῦ ἱερείου **ἐπιχεόμεναι** ἐκ τῶν κανίστρων τουτέστιν ἱεραὶ (χυταὶ) κριθαί, ἅλατι μεμιγμέναι, «-οὐλοχύτας ἀνέλοντο» ἔλαβον ἀνὰ χεῖρας, Α 449, Β 410, «-προβάλοντο» ἔρριψαν ἐμπρός, ἐσκόρπισαν, Α 458, Β 421, γ 447, «-ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέῳ» δ 761, «-οὐλοχύτας κατήρχετο» (κατὰ ζεῦγμα) ἤρχετο τῆς θυσίας προσφέρων τὰς κριθάς, γ 445.

Οὔλυμπος, ὁ, ἀντὶ τοῦ **Ὄλυμπος**, ὅπ. ἴδε.

οὐλῶ (οὖλος). 1) ὑγιαίνω, **ἔχω καλῶς, εἶμαι καλά**, μόνον ἐν τῇ προστ. «-οὖλε» ὡς χαιρετισμός, **νὰ ἦσαι καλά**, «-οὖλέ τε καὶ χαῖρε» **νὰ ἦσαι καλὰ καὶ χαρούμενος**, ω 402 †, Ὕ. Ἀπ. 466. Τῆς φράσεως ταύτης τοῦ Ὁμήρου γίνεται χρῆσις μεγάλη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἐπιστολογραφίᾳ.

οὐμός, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ ὁ ἐμός, Θ 360.

οὖν, μόριον, παρ' Ὁμ. πάντοτε μετ' ἄλλων μορίων συνδυαζόμενον, σημαῖνον περιορισμὸν πράγματός τινος εἰς ἑαυτό, καὶ ἀποκλεισμὸν ἀπὸ παντὸς ἐξωτερικοῦ, **τὸ αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἢ τὸ ὄντως, τῷ ὄντι**, καὶ ὁμοφωνίαν ἢ **συμφωνίαν πρὸς τὰ προηγούμενα** ἢ πρός τι ἄλλο ἐν γένει καὶ δυνάμενον κατὰ τὰς περιστάσεις ἄλλοτε ἄλλως νὰ

μεταφρασθῇ, «-γὰρ οὖν» διότι βε-βαίως, διότι εἶμαι βέβαιος, Β 350, 6 123 «-ἐπεὶ οὖν. ὡς οὖν» εὐθὺς ἀφ' οὗ, ἀφ' οὗ ἅπαξ, Γ 4, Δ 244, Ν 1. Ἄλλοτε εἶνε διηγηματικός, ὡς τῆς καθομιλουμένης τὸ λοιπόν, ἀναφέρει δηλ. ἐν τῇ διηγήσει πρᾶξιν ἤδη μνημονευθεῖσαν, Ὅμ. πλχ. «-οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος» οὔτε δά— οὔτε, Ρ 20, πρβλ. Θ 5, 6 200, ρ 401. —Κατὰ τὴν συνήθη γνώμην τὸ Οὖν ἀναφέρεται πάντοτε εἴς τι προηγούμενον καὶ σημαίνει τὸ λοιπόν, ἑπομένως. Ἀλλὰ πρὸς ταύτην τὴν γνώμην πολλὰ εἶνε τὰ ἐναντιούμενα χωρία, οἷον Ρ 20 κ.ἄ., πολλὰ ὅμως καὶ τὰ συμβιβαζόμενα.

Οὕνεκα, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ οὗ ἕνεκα· 1) ἐκεῖνο, ἕνεκα (χάριν) τοῦ ὁποίου, γ 61. 2) διὰ τοῦτο ὅτι, διότι, Α 11, δ 569, καὶ προηγουμένου τοῦ «-τοῦδ' ἕνεκα» Α 111, ἢ τοῦ «τῶ» ν 332, ἢ ἑπομένου τοῦ «τοὔνεκα δή» Γ 403, «-οὕνεκ' ἄρα» Η 140, Λ 79, «-οὕνεκα δή» διότι δά, Ψ 640. 3) ἐν τῇ Ὀδ. καὶ τοῖς Ὕμνοις μετά τινα ῥήματα, οἷα τὰ «-εἰδέναι, νοεῖν, νεμεσσᾶν, γνῶναι, ἐρεῖν» ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὅτι, καθ' ὅσον, ὡς πρὸς τοῦτο ὅτι, ε 261, η 300, ο 42, π 330, 379, ψ 214, Ὕ. Ἀπ. 376.

Οὐνεσθε, ἴδ. ὄνομαι.

Οὔνομα, ἀντὶ τοῦ ὄνομα, ἐπ. ἴδε.

Οὔπερ ἢ **οὐ περ**, ἐπίρ. διόλου δέν, Ξ 416.

Οὔπη ἢ **οὐ πη**, α') οὐδαμοῦ, πουθενά, Ρ 643, ε 410· 6') οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, Ν 191, ε 140.

Οὔ ποθι, ἐπίρ. οὐδαμοῦ, Ν 309, Ψ 463.

Οὔποτε, ἢ διῃρημένως **οὐ ποτε**, ἐπίρ. οὐδέποτε, ποτέ, μεθ' ὁριστικῆς Α 234, α 308 κ. πλχ. Πολλάκις διαιρεῖται διὰ μιᾶς ἢ πλειοτέρων λέξεων, Α 163, Δ 48, Τ 271 κ. ἄ.

Οὔπω ἢ **οὐ πω**. 1) ἐπίρρημ. χρονικὸν ἀκόμη δέν, Α 224, συνήθως μετὰ παρῳχημένου χρόνου, μετὰ δὲ ἐνεστ. Ξ 143, 6 118, γ 226 κ. ἄ. τῆς Ὀδ. 2) τροπ.=**οὔ πως**, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, Γ 306 κ. ἄ.—Πολλάκις διαιρεῖται διὰ μιᾶς λέξεως «-οὐ γάρ πω» α 196, 216.

Οὐ πώποτε, ἴδ. πώποτε.

Οὔ πως, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ πρότερον οὔπως, ὄχι κατά τινα τρόπον, δ ἐ. κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδαμῶς, Δ 320 κ. ἄ.· πολλάκις «-οὔ πως ἔστιν» μετ' ἀπαρεμφ. δὲν ὑπάρχει τρόπος, εἶνε ἀδύνατον νά, Μ 65, 6 130 κ. ἄ., ὡσαύτως «-οὔ πως ἔτι εἶχεν» δὲν εἶχε πλέον τρόπον, δὲν ἠδύνατο πλέον (διὰ λόγους τιμῆς καὶ ἠθικούς), Η 217, Ρ 354. Καὶ δι' ἄλλης λέξεως διῃρημένον «-οὐ γάρ πως» Ξ 63, «-οὐ μέν πως» Β 203 κ. ἄ.

Οὖρα, τά, ἴδ. οὖρον.

Οὐραῖος, α, ον (οὐρά), εἰς τὴν οὐρὰν ἀνήκων, τῆς οὐρᾶς, «-τρίχες» τῆς οὐρᾶς, Ψ 520 †.

***Οὐρανία**, ἡ, Οὐρανία, μία τῶν νυμφῶν, Ὕ. Δήμ. 423. Κυρ. θηλ. τοῦ

***Οὐράνιος**, α, ον (οὐρανός), οὐράνιος, τοῦ οὐρανοῦ, Ὕμ. Δήμ. 55, «-οὐράνια πετεηνά» τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, Βατρ. 26.

Οὐρανίων [. ⏑ ⏑.], ωνος, ὁ, (οὐρανός)· 1) ὡς ἐπιθ. οὐράνιος, ἐπουράνιος, ἐν τῷ οὐρανῷ (τουτέστιν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἴδ. οὐρανός 2) οἰκιῶν, ἐπιθ. τῶν θεῶν, Α 570, ι 15 κ. ἄ. Ὡς οὐσιαστ. οἱ «-Οὐρανίωνες» οἱ Ἐπουράνιοι, Ε 373, Φ 509, ε 294 κ. ἄ.· 2) πατρωνυμ. οἱ υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ, οἱ Τιτᾶνες, Ε 898.

***Οὐρανόδεικτος** [. ⏑ . . .], **ον**, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ δεικνύμενος, μόνον Ὕμ. 32, 3.

Οὐρανόθεν [. ⏑ . .], ἐπίρ. ἐξ οὐρανοῦ, οὐρανόθεν, ἀπὸ τὸν οὐρανόν, Α 195 κ. ἀ. Ἔτι δὲ καὶ «-ἐξ οὐρανόθεν» Θ 19, 21, Ρ 548, καὶ «-ἀπ'οὐρανόθεν» Θ 365, Φ 199, λ 18· ἴδ. θεν.

Οὐρανόθι [. ⏑ . ⏑], ἐπίρ. (οὐρανός), ἐν οὐρανῷ, εἰς τὸν οὐρανόν, μόνον ἐν τῇ φράσει «-οὐρανόθι πρό» (κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν παλαιῶν) πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν ὑπὸ τὸν οὐρανόν, εἰς τὰ κατώτερα στρώματα τοῦ ἀέρος, Γ 3 †.

Οὐρανομήκης [. ⏑ . . .], **ες** (οὐρ., μῆκος), μέχρις οὐρανοῦ μακρός, ὡς τὸν οὐρανὸν ὑψηλός «ἐλάτη» ε 239 †.

Οὐρανός, ὁ, 1) οὐράνιος θόλος, οὐρανός, Ὅμ. πλχ., χαρακτηρίζεται ὡς «-εὐρύς» Γ 364, α 67 κ. ἀ., «-ἀστερόεις» (ἴδ. τ. λ.) καὶ «-πολύχαλκος» (ἴδ. τ. λ.), «-χάλκεος» Ρ 425, «σιδήρεος» ο 329, ρ 565. Τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἐξελήφθησαν ὑπό τινων εἰς τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν, καθ' ἣν ἑπομένως ὁ ποιητὴς ἐφαντάσθη δῆθεν τὸν οὐρανὸν ὡς χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν θόλον. Κριτικός τις μάλιστα φαντάζεται αὐτὸν ἔχοντα ὑπεράνω τοῦ Ὀλύμπου ὀπήν τινα ἢ ὀπαῖον, δι' οὗ εἰσχωρεῖ τὸ ὄρος εἰς τὸν οὐρανόν. Ὀρθότερον ὅμως ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὰ ἐπίθετα «-σιδήρεος καὶ χάλκεος» μεταφορικῶς εἰς ἔνδειξιν τοῦ στερεοῦ καὶ αἰωνίου. Ὁ οὐρανὸς κεῖται ὑπεράνω τοῦ «-αἰθέρος» Β 458, Θ 558, Ο 192, καὶ τοσοῦτον ἀπέχει ἀπὸ τῆς γῆς ὅσον ὁ Τάρταρος ὁ ὑπ' αὐτήν, Θ 16. Ἐπ' αὐτοῦ διανύουσι καθ' ἑκάστην τοὺς δρόμους αὐτῶν ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, ἀνατέλλοντες ἀπ' ἀνατολῶν ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ δύοντες κατὰ τὴν δύσιν πάλιν εἰς τὸν Ὠκεανόν, Σ 485 ἑξ., Χ 318, υ 357. Τὰ νέφη καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τῆς ὄψεως τῶν κατοίκων τῆς γῆς καὶ αὐτὸν καὶ τὸν αἰθέρα καὶ τοὺς ἀστέρας, ε 293, Θ 555. Θεωροῦνται δὲ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς πύλαι τοῦ οὐρανοῦ, πυλωρούμεναι ὑπὸ τῶν Ὡρῶν, Ε 749 ἑξ.—Ἐπειδὴ δὲ τῶν θεῶν ἡ κατοικία, ὁ Ὄλυμπος, ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ αἰθέρος, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου κεῖται ἀμέσως ὁ οὐρανός, διὰ τοῦτο οὐρανὸς εἶνε 2) ἡ κατοικία τῶν θεῶν, Ζ 108, 128, «-θεοὶ ἀθάνατοι, οἵ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν» α 67, δ 378 κ. ἀλχ. τῆς Ὀδ., τῆς δὲ Ἰλ. μόνον Υ 299· ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «-Ὀλύμπου» Α 497, Θ 394, Τ 128 κ. ἀ., οἱ ἄνθρωποι προσευχόμενοι ἀνατείνουσι χεῖρας καὶ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανόν, Ο 371, Τ 257, Ω 307, ι 527.—Αἱ φρ. «-οὐρανὸν ἵκει, ἱκάνει», οἷον «-σκόπελος οὐρ. ἵκει» μ 73, «-σέλας εἰς οὐρανὸν ἵκει» Θ 509, «-αἴγλη οὐρ. ἵκει» Β 458 κ. ἀ.· ὡσαύτως «-ἀϋτή» Β 153 κ. ἀ., «-ὀρυμαγδός» Ρ 425, «-κλέος» Θ 192, θ 74 κ. ἀ.. «-ὕβρις» ο 329, ρ 565, εἶνε ὑπερβολικαὶ ἐκφράσεις τοῦ μεγίστου ὕψους καὶ τῆς μεγίστης ἐκτάσεως, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ ὡς τὸν οὐρανὸν φθάνει. Β') Προσωποπ. **Οὐρανός** [. ⏑ .], ὁ υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Γαίας (κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 126 ἑξ.), ἀνὴρ τῆς Γαίας (κατὰ τὸν Ὕμ. 30, 17), μεθ' ἧς ἐγέννησε τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰς Τιτανίδας, τοὺς Κύκλωπας καὶ τὰς Ἑκατόγχειρας (Ἡσίοδ. Θεογ. 137 ἑξ.), Ο 36, ε 184.

Οὔρεα, τά, ἀντὶ τοῦ ὄρεα, ἴδ. ὄρος.

***Οὔρειος**, η, ον, ἀντὶ τοῦ ὄρειος (ὄρος), ὀρεινός, Ὕ. Ἑρμ. 244.

Οὐρεύς, ῆος, ὁ, ἀντὶ τοῦ ὀρεύς (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄρος), **ἡμίονος, μουλάρι**, Α 50, Ψ 115, Ω 716. Ἴδ. ἡμίονος.

Οὐριά, ἡ, ἀντὶ τοῦ οὐρά, Υ 170, κ 215, ρ 302.

Οὐρίαχος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, (οὐρά), τὸ **ὕστατον ἄκρον, ἡ ἐσχάτη ἄκρα, ἡ οὐρά**, πάντοτε «οὐρ. ἔγχεος» ἡ οὐρὰ τοῦ δόρατος, (‖ . ἥτις ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς μετέπειτα **στύραξ**). Ἰλ. Ν 443, Π 612, Ρ 528.

1. **Οὖρον**, τό, (ἐκ τοῦ ὄρνυμι), **χῶρος, ἔκτασις, διάστημα** ὑπό τινος διανυόμενον, μόνον ἐν τοῖς ἑξῆς τρισὶ χωρίοις: Ψ 431, «ὅσα δίσκου οὖρα πέλονται» ὅσον εἶνε τὸ διάστημα τὸ ὑπὸ τοῦ ῥιπτομένου δίσκου διανυόμενον, τουτέστι=«δίσκουρα» (Ἴδ. τ. λ.)· Θ 124 «ὅσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν» ὅσον εἶνε τὸ ἐν τῷ νεάματι διάστημα τῶν ἡμιόνων, τουτέστιν ὅσον διάστημα νεάματος (ἀγροῦ χερσαίου) δύναται νὰ ἀροτριάσῃ ζεῦγος ἡμιόνων ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ, εἶνε δὲ τοῦτο μέτρον μήκους οὐχὶ ἐπ' ἀκριβὲς γνωστοῦ. Τέλος Κ 351 «ὅτε δή ῥ' ἀπέχει ὅσσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται ἡμιόνων» ὅτε δὲ ἀπεῖχε τοσοῦτον, ὅσον εἶνε τὸ διάστημα (τὸ ὑπὸ) τῶν ἡμιόνων ἀροτριώμενον. Ἐκ τῆς ἀμέσως ἑπομένης αἰτιολογίας «αἱ γάρ τε βοῶν προφερέσταραι» καταφαίνεται ὅτι τὰ «ἡμιόνων οὖρα» εἶνε μεγαλείτερα παρὰ τὰ τῶν βοῶν καὶ ἑπομένως ἡ ἀπόστασις τοῦ Δόλωνος παρίσταται ὡς οὐχὶ μικρά. Εἶνε δὲ τὸ «οὖρον ἡμιόνων» τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ νεάματος μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἐπιστροφῆς ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «ὅσον ἀροτριῶσα ἡμίονος ὑπὸ μίαν ὁρμὴν ὑπογράφειν δύναται, ὅ ἐ. πλέθρον» δηλ. 100 Ἑλλ. πόδες, περίπου 40 βήματα, ἢ κατ' ἄλλους τὸ ἥμισυ τούτων. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ «οὖρα» εἰς τὴν σημασίαν ὅρια, τέρματα, θεωροῦντες αὐτὸ τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ ὅρος.

2. **Οὖρος**, ὁ, (συγγ. τῷ αὔρα), **χυρ.** ὁ κινητής. ὁ ἐλατήρ· ὅθεν ὁ **πλώιμος, εἰς πλοῦν ἐπιτήδειος ἄνεμος**, ἰδίως ὁ οὔριος ἄνεμος, ὅστις ἐπὶ τὸ πλουσιώτερον τῆς φράσεως λαμβάνει τὸ ἐπίθετον «ἴκμενος». Α 479, 6 420 κ. ἀ., «κάλλιμος» λ 640, «ἀπήμων» ε 268, «ἡ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν» δ 357· πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ τινὸς ἐπιθέτου, Η 5, δ 585 κ. ἀ.· ὡσαύτως δὲ καὶ δ 520, «ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν» κατὰ πρόληψιν: ἔστρεψαν οἱ θεοὶ τὸν ἄνεμον εἰς οὔριον (ἔνθα ἄλλοι ἐννοοῦσι τὴν λ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἐνταῦθά τε καὶ Ξ 19). Πληθ. δ 360.

3. **Οὖρος**, ὁ, ἀντὶ τοῦ ὅρος, ὅριον, **τέρμα**, δοτ. πληθ. Ἰλ. Μ 421, αἰτ. ἑν. Φ 405.

4 **Οὖρος**, ὁ, (Fόρος, ὁρᾶν) **ἔφορος, ἐπιστάτης, φύλαξ**, «οὖρον καταλείπω ἐπὶ κτεάτεσσι» ο 89· κατ' ἐξοχὴν λέγεται ὁ Νέστωρ «οὖρος Ἀχαιῶν» οἱονεὶ ὁ ὀφθαλμός, ὁ ἔφορος, ὁ φύλαξ τῶν Ἀχαιῶν, Θ 80 κ. ἀ., γ 411.

5. **Οὖρος, εος**, τό, ἀντὶ τοῦ **ὄρος**, ὅπ. ἴδε.

Ὀρύσσω...

Οὐρός, ὁ, (ὀρύσσω), **ὄρυγμα, διῶρυξ, αὖλαξ**, δι' ἧς ἔσυρον τὰ πλοῖα ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ ὀρύγματα ταῦτα εὐκόλως ἐπληροῦντο ἀκαθαρσιῶν καὶ κατεχώννυντο προϊόντος τοῦ χρόνου· ὅθεν πρὸ τῆς καθελκύσεως τῶν πλοίων ἦτο ἀνάγκη νὰ καθαρισθῶσι, Β 153 †.

Οὖς, τό, γεν. ὠτός, καὶ **οὖας, ατος** [⏑ .]. Ἐκ τοῦ συνήθους τύπου εὑρίσκε-

ται μόνον ἡ ἑνικ. αἰτ. οὖς, Α 109, Υ 473, καὶ ἡ δοτ. πληθ. ὠσίν, μ 200. Ἀλλαχοῦ δὲ ὁ ἑπικὸς τύπος. 1) οὖς, αὐτί, «ἀπ' οὔατος» μακρὰν τοῦ ὠτός, „μακρυὰ ἀπὸ ταὐτί μου", δ ἐ. ποτὲ νὰ μὴ ἀκούσω, Σ 272, Χ 454· 2) μεταφορικ. οὖς, αὐτί, λαβή, Λ 633, Σ 378.

Οὐτάζω, Υ 495, μέλ. άσω καὶ ήσω ἐκ τοῦ **οὐτάω**, ἐξ οὗ ἡ προστ. οὔτα, χ 356, καὶ ὁ ἀόρ. οὔτησα (ἀλλὰ καὶ οὔτασα), καὶ παθ. ἀόρ. οὐτηθείς, Θ 537, καὶ παρατ. θαμιστ. οὔτασκε, Ο 745. Παθ. παρακ. μετοχ. οὐτασμένος, λ 536. Ἔτι δὲ γ' ἑνικ. συγκεκομ. τινὸς ἀορ. οὖτα, ἀπαρμφ. οὐτάμεν, Ε 132, καὶ οὐτάμεναι, ι 301, καὶ μετοχ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' μὲ παθητικὴν σημασίαν (ἢ κατ' ἄλλους παθητ. παρακ. μὲ αναβιβασμὸν τόνου) οὐτάμενος, Ἰλ. πλχ., λ 40 (εἰς καθαρὰν παρακειμένου σημασίαν). Πάντες οὗτοι οἱ τύποι ὑπάγονται εἰς ἀπηρχαιωμένον τινὰ ἐνεστῶτα οὔτημι. Σημ. πλήττω, κτυπῶ, τραυματίζω, πληγώνω, παρ' Ὁμήρ. ἰδίως δι' ἀγχεμάχων ὅπλων, «δουρί, ξυστῷ, ἔγχεϊ, ἐγχείαις, χαλκῷ»· ὅθεν ἀντιτίθεται πρὸς τὸ «βάλλω» Ο 659, ἔνθα ὡς ἐκ περισσοῦ τίθεται καὶ τὸ ἐπίρρημα «αὐτοσχεδίην», ὡς καὶ τὸ «αὐτοσχεδόν», Η 273, Ο 746, καὶ «σχεδόν», Ε 458· συντάσσεται μετ' αἰτιατικ. οὐ μόνον τοῦ προσώπου ἀλλὰ καὶ τοῦ μέρους, ὅπερ τραυματίζεται, Δ 469, Ε 56 κ. ἄ., μετὰ διπλῆς αἰτιατ. «Κύπριδα χεῖρα» Ε 458, Ν 438, χ 294· ἔτι δὲ «τινὰ κατὰ λαπάρην, κατ' ἀσπίδα» Ζ 64, Λ 434 κ. ἄ., «πρὸς στῆθος» ι 301, καὶ ἐπὶ πραγμάτων «οὐτάζω σάκος» πλήττω, κτυπῶ, Η 258, Ν 552, «ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν» τὸ τραῦμα, ὅπερ μ' ἐτραυμάτισεν, δ ἐ. ὅπερ μοὶ ἐπροξένησε τραυματίσας με, Ε 361· ὅθεν «οὐταμένη ὠτειλή» ἡ (νεωστί) πληγωμένη πληγή, ἡ ἀνοικτὴ πληγή, Ξ 518, Ρ 86.—Ἡ λέξις ποιητική.

Οὔτε, ἄρνησις μετὰ συνδέσμου=**οὐδέ**, καὶ **δέν**, ἡγουμένου μόνου τοῦ Οὐ, Ζ 450, Χ 265. Συνήθως ἑπομένου καὶ ἄλλου Οὔτε, οἷον «οὔτε—οὔτε» Ὁμ. πλχ., ἢ «οὔτε — οὔτε — οὔτε» Ω 186, ἐνίοτε κατ' ἀνακολουθίαν πρὸς πλειοτέραν ἀνάδειξιν τοῦ ἑτέρου κώλου, ἕπεται μετὰ τὸ «οὔτε» τὸ «οὐδέ» οὔτε—οὐδὲ πάλιν, Ν 207. Ἐν τῷ Α 115 ὑπάρχουσι δύω ζεύγη προσδιορισμῶν, τὸ μὲν α' «οὐ—οὐδέ», τὸ δὲ β' «οὔτε — οὔτε», ἀσύνδετα πρὸς ἄλληλα ἢ μόνον διὰ τοῦ «ἄρ'» συναπτόμενα. Ἐπὶ δὲ συνδέσεως ἀποφατικῆς καὶ καταφατικῆς προτάσεως τίθεται «οὔτε—τε» Ω 185, «οὔτε — δέ» Η 433, Ω 368, «οὔτε — καί» γ 349.

Οὐτήσασκε, ἴδ. οὐτάζω.

Οὔτι, οὐδ. τοῦ **οὔτις**, δπ. ἴδ.

Οὐτιδανὸς [. ⏑ ⏑ .], **ή**, **όν**, (οὔτις), οὐδενὸς λόγου ἄξιος, οὐτιδανός, τιποτένιος, μόνον ἐπ' ἀνθρώπων, Α 231, ι 460 κ. ἄ.

Οὔτις [. ⏑], οὐδ. **οὔτι** [. ⏑], γράφεται καὶ διῃρημένως **οὔ τις**, **οὔ τι**, οὐδείς, κανένας, Ὁμ. πλχ.—Τὸ οὐδέτερ. **οὔτι** λαμβάνεται ὡς ἐπίρ., [οὐδέν], οὐδόλως, οὐδαμῶς, Α 153, Ε 689, γ 133, δ 199 κ. ἄ. Πολλάκις χωρίζεται δι' ἄλλων μορίων «οὐ γάρ τι, οὐ μὲν γάρ τι» Υ 467, Τ 321, η 216, κ 131 κ. ἄ., «οὐ νύ τι» Θ 39, β 60 κ. ἄ.

Οὖτις, ὁ, αἰτ. Οὖτιν, πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀδυσσέως, ὅπερ αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν ἀπονέμει ἐνώπιον τοῦ Πολυφήμου, ἵνα διὰ τῆς διττῆς σημασίας ἐξαπατήσῃ τὸν Κύκλωπα, Οὐδείς, Κανένας, ι 366

ἑξ., 408 ἑξ., 455 ἑξ.

Οὔτοι, ἤ διῃρημένως **οὔ τοι**, ἐπίρ. βεβαίως ὄχι, σὲ βεβαιῶ δέν, Ζ 335, α 203 κ. ἄ., «-οὔ τοι τι» Ν 811.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ἀντωνυμ. δεικτικ. οὗτος, αὐτός, ἐπί τε τῶν πλησίον καὶ ἐπὶ τῶν μακρὰν τοῦ λέγοντος, ἑπομένως καὶ ἀντὶ τῆς ἐκεῖνος, Ὅμ. πλχ., οὐ μόνον ὡς οὐσιαστικὸν ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίθετον, «οὗτος ἀνήρ, οὗτος ξεῖνος, οὗτος ἄεθλος» ἤ ἐπιτασσομένης τῆς ἀντωνυμίας, «ἄεθλος οὗτος κλ.»· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἐν τῇ πλοκῇ ταύτῃ παρὰ τοῖς μετέπειτα συνήθους ἄρθρου, ὅπερ ὅμως φυλάττει καὶ ἐνταῦθα ἔτι τὴν δεικτικὴν σημασίαν, ἴδ. ὁ, «-τοῦτον τὸν ἄναλτον» ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ἄπληστον, σ 114· α') ἐνίοτε προαγγέλλει ἑπόμενόν τι ἀναφορικόν, «-οὗτος— ὅς» Γ 177, β 40, ζ 201, η 48, π 437· β') συνήθως δεικνύει τι προηγούμενον, ἀλλὰ καὶ ἑπόμενον, οἷον α 159, β 306· γ') πολλάκις τίθεται μετ' οὐσιαστικοῦ ἤ ἄλλης ἀντωνυμίας, ἵνα ἐκφράσῃ ἐπιρρηματικὴν ἔννοιαν, ὡς ἡ ὅδε 1, β'), οἷον «-οὗτός τις ἔρχεται ἀνήρ» ἰδοὺ ἀνήρ τις ἔρχεται, Κ 341, «-τίς δ' οὗτος ἔρχεαι οἶος;» τίς εἶσαι σὺ ἐδῶ, ὅστις βαδίζεις μόνος; Κ 82, «-ἔρειο ὄντινα τοῦτον ἄγει» ποῖόν τινα ἐκεῖ πέραν φέρει, ἤ τίς εἶνε ἐκεῖνος ἐκεῖ, τὸν ὁποῖον φέρει, Λ 612, ὡσαύτως καὶ υ 377, καὶ μετὰ τῆς «-ἄλλος, ἕκαστος» υ 380, ξ 362· δ') τὸ οὐδ. «-ταῦτα» ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα, Λ 694. Ἐκ τούτου

Οὕτως καὶ πρὸ συμφώνου **οὕτω** ἐπιρ. οὕτως, τοιουτοτρόπως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἔτσι, ἀναφερόμενον εἴς τε τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἑπόμενα, πολλάκις δὲ ἀνταποδίδεται πρὸς τὸ ἀναφορ. «-ὡς» Δ 178, δ 148 κ. ἄ.—Ἰδίως α') λαμβάνει ἔμφασίν τινα, οἷαν τῆς καθομιλουμένης τὸ ἔτσι βέβαια, ἔτσι ναί, ἔτσι δά, μετὰ μέλλοντος καὶ προστακτικῆς εἴτε ἡγούμενον εἴτε ἑπόμενον τοῦ ῥήματος, «-οὕτως ἔσται» λ 348, π 31 κ. ἄ., «-κεῖσ' οὕτως» Φ 184, Χ 498, ε 146· β') ὅπως τὸ «-αὔτως» καὶ τῆς καθομιλουμένης τὸ ἔτσι, ἄνευ λόγου, «-μὰψ οὕτω» Β 120· γ') ἐπὶ εὐχῶν καὶ ἐξορκισμῶν, ὡς τῆς καθομιλουμ. τὸ ἔτσι ἐν τῷ ἔτσι νὰ χαρῇς, ἔτσι νὰ σὲ δώσῃ ὁ θεός, ο 180, «-οὕτω νῦν Ζεὺς θείη — οἴκαδ' ἐλθέμεναι» θ 465, μετὰ τοῦ «-αἴθε» ρ 494, «-αἲ γάρ» π 99, «εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἴην, ὡς νῦν ἡμέρη ἥδη κακὸν φέρει Ἀργείοισιν» Ν 825. (‖. Τὸ χωρίον τοῦτο ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν ἀρχὴν ἤ εἰς τὴν εἰδικὴν ταύτην σημασίαν)· δ') ἐπιτατικόν, τόσον, «-καλὸς οὕτω» τόσον καλός, Γ 169, ο 173· ε') συνδυάζεται μετὰ μορίων, οἷον «-οὕτω δή», Β 158, ε 214 κ. ἄ., «-οὕτω δή τοι» Ο 201, «-οὕτω που» Β 116, ι 262 κ. ἄ., «-οὕτω πῃ» Ω 373.

Οὐχ, πρὸ φωνήεντος δασυνομένου ἀντὶ τοῦ οὐ.

Οὐχί, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ Οὐ καὶ ἐπιτατικώτερον αὐτοῦ, Ἰλ. Π 762.

Ὀφείλω, καὶ **ὀφέλλω**, θ 332, 462, παρατ. ὤφελλον καὶ ὄφελλον, ἀόρ. β' ὤφελον καὶ ὄφελον. 1) ὀφείλω, χρεωστῶ, «-χρεῖός τινι»=χρέος Λ 688, θ 332, 462, φ 17. Παθ. «-χρεῖος ὀφείλεταί μοι» Λ 686, 698, γ 367. 2) ἐν γένει ὀφείλω, χρεωστῶ, εἶμαι ὑπόχρεως, πρέπει, παρ' Ὁμ. μόνον ὁ β' ἀόρ. ὤφελον· α') ἔπρεπε, συνήθ. μετ' ἀπαρμφ., Α 353, Κ 117, Σ 367, Ψ 546, δ 97· β') μετὰ ἤ ἄνευ τοῦ «-αἴθε, εἴθε, ὡς» εἰς ἔνδειξιν εὐχῆς μὴ

δυνατῆς πλέον νὰ πληρωθῇ· συντάσσεται δὲ μετ' ἀπαρμφ. τοῦ ἐνεστῶτος, ἐὰν ἡ εὐχὴ ἀναφέρεται εἰς τὸ παρόν, καὶ ἀορ. ἐὰν εἰς τὸ παρελθόν, «-αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος ἦσθαι» εἴθε νὰ ἐκάθεσο ἀδάκρυτος παρὰ ταῖς ναυσί, Α 415, «-ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι» εἴθε νὰ ἦσο ἐκεῖ χαμένος, Γ 428, πρβλ. Γ 40, Ζ 345, Λ 380, α 217, ε 308 κ. ἀ., καὶ μετὰ τοῦ μή, «-μὴ ὄφελες» εἴθε νὰ μή, Ι 698, θ 312, «-ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν» λ 548.

Ὀφελέστης, αο, ὁ, 1) εἷς τῶν Τρώων, Θ 274. 2) εἷς τῶν Παιόνων, Φ 210.

1. **Ὀφέλλω**, ἴδ ὀφείλω.

2. **Ὀφέλλω**, πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ ἀορ. ὀφέλλειεν, Π 651, β 334. πολλαπλασιάζω, αὐξάνω, προάγω, πληθύνω, ἐνδυναμώνω, «-πόνον, στόνον, μένος, ἀρετήν, ἐρωήν» Ὅμ. πλχ. Παθ. Ψ 524 κ. ἀ., «-κύματα» (ὁ ἄνεμος), Ε 384, «-οἶκον» πλουτίζω, ο 21, «οἶκος ὀφέλλετο» ἐπρόκοπτεν, ξ 233, «-μῦθον» ἐκτείνω τὸν λόγον, πολυλογῶ, Π 631, «-τινὰ τιμῇ» αὐξάνω τινὰ κατὰ τὴν τιμήν, τουτέστιν αὐξάνω τινὸς τὴν τιμήν, Α 510.

Ὄφελος, τό, ὄφελος, ὠφέλεια, κέρδος, «-οὐδὲν σοί γ' ὄφελος» χωρὶς σὺ νὰ ἔχῃς κανὲν ὄφελος, Ἰλ. Χ 513, «-αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε» ἴσως γείνωμεν ὄφελός τι (ὠφελήσωμέν τι) ὄντες μάλιστα δύο, Ν 236, «-ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο» ὅστις κατὰ πολλά σε ὠφέλησε, Ρ 152, Ὑ. Ἑρμ. 34.

Ὀφέλτιος, ὁ, 1) εἷς τῶν Τρώων, Ζ 20. 2) εἷς τῶν πολλῶν Ἀχαιῶν, Λ 302.

Ὀφθαλμός, ὁ, (ἐκ τῆς ῥίζ. **οπωπα**) 1) ὀφθαλμός, 'μμάτι, Ὅμηρ. πλχ., «-ὀφθαλμῶν βολαί» τὰ βλέμματα τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ 'μματιαίς, δ 150. 2) ἐν γένει ὄψις, πρόσωπον, «-ἐλθεῖν εἰς ὀφθαλμούς» ἔρχομαι κατὰ πρόσωπον, Ω 204, πρβλ. 463.

Ὄφις, ιος, (οκϝις, πρβλ. ὄσσε, δράκων) ὁ, ὄφις, φίδι, Μ 208 †. (Τὸ ο ἐκτείνεται διὰ τῆς ἄρσεως).

Ὄφρα [.⏑] (ἐκ τοῦ ὄφι—ρα, ἐκ τοῦ ὅς) σύνδ. Α') χρονικός, κατά τε τὴν σύνταξιν καὶ τὴν σημασίαν ἰσοδύναμος τῷ ἕως εἰς ἔνδειξιν, 1) τοῦ συγχρόνου, ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον, ὅσον καιρόν, α') μεθ' ὁριστ. ἐνεστ. καὶ παρῳχημένου χρόνου, ὅταν ἐκφέρεταί τι θετικὸν καὶ πραγματικόν, Β 769, Ε 788 κ. ἀ. Πολλάκις τίθεται ἐν τῇ ἀποδ. τὸ «-τόφρα» Δ 220, Θ 66, Σ 257 κ. ἀ. β') μεθ' ὑποτ. ἐπὶ πράξεων ἢ καταστάσεων παρουσῶν, παρατεινομένων δὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον. «-ὄφρ' ἐθέλητον» ἐφ' ὅσον θέλετε, ὅσον καιρὸν θελήσετε, Δ 346, Ε 524, ο 81, σ 133 κ. ἀ., καὶ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέ, ε 361 κ. ἀ., β 124, 204 κ. ἀ., ἢ καὶ μετ' ἀμφοτέρων ὁμοῦ «-ὄφρ' ἂν μέν κεν» ε 361, ὅταν τὸ ἐκφερόμενον παριστᾶται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον. 2) τοῦ χρονικοῦ τέρματος πράξεώς τινος κλ., μέχρις οὗ, ἕως ὅτου· α') μεθ' ὁριστ., μάλιστα παρῳχημένου χρόνου, ἐπὶ πράξεων ὄντως γενομένων ἢ καταστάσεων θετικῶν, Ε 557, Κ 488, ε 57, η 141 κ. ἀ., ἔτι δὲ μέλλοντος, Θ 110, Π 243· β') μεθ' ὑποτ., μάλιστα χρόνου ἀορ., ἐπὶ προσδοκωμένου ἢ σκοπουμένου τέρματος, ἕως οὗ, (μεθ' ὑποτ.), ἢ ἕως ὅτου νά, Α 82, συνήθως μετὰ τοῦ Κέ, Ζ 258, Τ 190, δ 588, τ 17 κ. ἀ., ἢ Ἄν, Α 509, Ζ 113, Ρ 186, ἔνθα τὰ μόρια ταῦτα ἔχουσι τὴν ἀνωτέρω 1, β') σημασίαν. 3) ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, τέως,

μέχρι τινός, ἐπί τινα χρόνον, Ο 547, ἴδ. ἕως Β'). Β') σύνδ. τελικός, ἵνα, ὅπως, διὰ νά· α') μεθ' ὑποτ., ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, Α 147 (ἔνθα τὸ μακρὸν φωνῆεν τῆς ὑποτακτ. συστέλλεται κατὰ τὸ σύνηθες), Β 237, α 85 κ. ἄ. πληθ., ἡ προστακτικῆς ἡγουμένης, α 310· πολλάκις λαμβάνει καὶ τὸ Κέ, Β 440, γ 359 κ. ἄ., τὸ δὲ Ἄν μόνον ἐν τοῖς χωρίοις, ι 17, ρ 10, σ 364. Ἀλλὰ καὶ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, τίθεται ἡ ὑποτακτική, ὅταν τὸ περιεχόμενον τῆς τελικῆς προτάσεως θεωρῆται μέχρι τοῦ παρόντος διαρκοῦν, «ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς» Ε 128· ὡσαύτως Α 158, 444, Ω 581, γ 15, ζ 173, ι 13, λ 94· β') μετ' εὐκτ., ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, Δ 300, Ε 690, α 261 κ. ἄ., μετὰ τοῦ Κέ, Μ 26, μετὰ τοῦ Ἄν, ρ 298· γ') μεθ' ὁριστ. χρόνου μέλλοντος, «θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται» Π, 243 πρβλ. Θ 110, «ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι» δ 163.

Ὀφρυόεις [. ⏑ . .], **εσσα, εν** (ὀφρύς), ὀφρυώδης, τουτέστι λοφώδης, (ἴδ. τὴν ἑπομ.λ.), «Ἴλιος» Χ 411 †.

Ὀφρῦς [. –], **ύος** [⏑ .] (ἀρχ. γερμ. brâwa), ἡ, αἰτιατ. πληθ. ὀφρῦς, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ: ὀφρύας, Π 410. 1) ὀφρύς, φρύδι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. Α 528, Ν 88, δ 153 κ. ἄ. 2) μεταφ. ὕψωμα, λόφου ἐσχατιά, ψήλωμα, ὄχθος, (ὄρους) ἀκρωνυχία, λόφος ὄντως πρὸς ὀφρὺν παρόμοιος, ἑτέρωθεν κατωφερής, καὶ ὑπεράνω κατάφυτος καὶ δασύς, ὅθεν «ὀφρυόεις» ὁ τοιούτους ὡραίους ἔχων λόφους.

Ὄχ(α) [. ⏑], ἐπίρ. (πρβλ. ἔξοχα), ἐξόχως, κατ' ἐξοχήν, διαφερόντως, πάντοτε μετὰ τοῦ ὑπερθετικοῦ, «ὄχ' ἄριστος», Α 69, γ 129 κ. ἄ., πρβλ. ἄριστος.

Ὄχεσφι, δοτ. τοῦ ὄχος, ὅπ. ἴδ.

Ὀχετηγός, όν (ὀχετὸς ἄγω), ὁ ὀχετὸν (αὔλακα, αὐλάκιον) ἄγων (διορύττων, ἀνοίγων) ἢ δι' ὀχετοῦ ἄγων, διοχετεύων, διοχετευτής, «ἀνήρ» Φ 257 †.

Ὀχεύς, ῆος, ὁ, (ἔχω), πᾶν ὅ,τι συνέχει, συσφίγγει, δεσμός, ὅθεν α') ὁ ἱμάς, ὁ ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα διερχόμενος καὶ σφίγγων τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλήν, μαγουλίκα, Γ 372 (ἔνθα κεῖται ὡς κατηγορούμενον: ἵνα συνέχῃ τὴν τρυφάλειαν). Συνήθως πληθ.· β') αἱ πόρπαι τοῦ ζωστῆρος, Δ 132, Υ 414. γ') οἱ σύρται οἱ τὴν θύραν συγκλείοντες, Μ 121, 291, φ 47 κ. ἄ.

Ὀχέω (veho Λατ.), παρατ. θαμιστ. ὀχέεσκον, μέσ. μέλ. ὀχήσομαι, Ω 731, ἀόρ. ὀχησάμην. 1) Ἐνεργ. ἔχω (διαρκῶς), φέρω ἐπάνω μου· μεταφορ. α') «νηπιάας ὀχέων» ἔχω νηπιακοὺς τρόπους, = παιδαρίζω, α 297· β') ὑπομένω, ὑφίσταμαι, ὑποφέρω, πάσχω, «ὀϊζύν, μόρον, ἄτην» η 211, 619, φ 302. 2) Παθητ. φέρομαι, ἐποχοῦμαι, «κύμασιν, νηυσίν» ἐπὶ τῶν κυμάτων, τῶν νεῶν φέρομαι, πλέω, ε 54, Ω 731, «ἵπποισιν» ἐπὶ τοῦ ὀχήματος, συρόμενος ὑπὸ τῶν ἵππων, Ὕ. Ἀφρ. 218, «ἵπποι ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι» χαλεποὶ ὥστε νὰ φέρηταί τις ὑπ' αὐτῶν, δυσδιοίκητοι, Κ 403, Ρ 77.

Ὀχήσιος, ὁ, εἷς τῶν Αἰτωλῶν, Ε 843.

Ὀχθέω (ἄχθος), κυρ. εἶμαι βεβαρημένος, ὅθεν εἶμαι βαρύθυμος ὑπὸ λύπης, ὀργῆς, ἀδημονίας, εἶμαι περίλυπος, βαρυθυμῶ, ταράσσομαι, ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, «ὤχθησαν θεοί» Α 570· συνήθ. ἐν τῇ φράσει «μέγ' ὀ-

χθήσας προσέφη» Α 517, δ 30 κ. ἀ., ἢ «ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε» Λ 403, ε 298 κ.ἀ., καὶ «ὀχθήσας προσεφώνει» ψ 182.

Ὄχθη, ἡ, (ἔχω), κυρ. ἡ ἐξοχή, ὅθεν τὸ ὕψωμα, ὑψήλωμα τῆς γῆς, ὄχθος· ἰδίως ὄχθη ποταμοῦ, μάλιστα πληθ. Γ 181, Δ 485 κ. ἀ., «ποταμοῖο» Δ 487, ζ 97 κ. ἀ., ἀκτὴ θαλάσσης «ἁλός» ι 132, χεῖλος τάφρου, Ο 356. Ὁ ἑνικ. μόνον Φ 17 ἑξ.

***Ὄχθος** ὁ, = ὄχθη, ὄχθος, λόφος, Ὑ. Ἀπ. 17.

Ὀχλέω, ἀντὶ τοῦ ὀχλεύω (ὀχλεύς), ὅ ἐ. μοχλεύω, μετακινῶ, κυλίω, κυλινδῶ, μόνον παθ. «ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται», Φ 261 †.

Ὀχλίζω (ὀχλεύς), = τῷ προηγ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. τῆς εὐκτ. «ὀχλίσσειαν» μετακινῶ, «ἀπ' οὔδεος ἐπ' ἄμαξαν» μετὰ βίας μετακινῶ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους εἰς τὴν ἄμαξαν, Μ 448, ι 242.

1. **Ὄχος**, **εος**, τό, (ἀρχαῖον, ἀλλ' οὐχὶ ὁμηρικὸν βεβαίως ϜόΧος ἐκ τοῦ Ϝεχ, Λατ. veh-o), πάντοτε πληθ. ὄχεα, δοτ. ὀχέεσσι καὶ ὄχεσφιν, ὄχημα, ἰδίως ἅρμα, «παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι» Ε 794, Μ 114 κ.ἀ., «ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκεσθαι ἵππους» Ν 23.

2. **Ὄχος**, ὁ, (ἔχω), 1) πᾶν ὅ,τι ὑποδέχεται, περιλαμβάνει, φυλάττει τι, ὑποδοχή, καταφύγιον, οὕτως οἱ λιμένες λέγονται «νηῶν ὄχοι» ὡς περιέχοντες καὶ φυλάττοντες τὰς ναῦς (‖. ἢ κατ' ἄλλην ἑρμηνείαν ὡς ἀνέχοντες τὰς ναῦς, ἢ ὡς ἐπ' αὐτῶν ὀχουμένων τῶν νεῶν) ε 404 †.

Ὄψ (Ϝόψ, Λατ. vox), ὀπός, ἡ, αἰτ. ὄπα (μετὰ τοῦ Ϝ). 1) φωνή, θεία τε καὶ ἀνθρωπίνη, Β 182, Π 76 κ. ἀ., «ὀλίγῃ ὀπί» μὲ χαμηλὴν φωνήν, ξ 492. «ἄειδον ὀπὶ καλῇ» καλλιφώνως, μὲ τὴν ὡραίαν των φωνήν, Α 604, ε 61, Ὑμ. 27, 18, ἐπὶ κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν, λ 421, υ 92, ἐπὶ τῆς ᾠδῆς τοῦ τέττιγος, Γ 152, τοῦ βελάσματος τῶν ἀρνίων, Δ 435. 2) λόγος, λαλιά, ὁμιλία, Η 53, Λ 137, Φ 98.

Ὀψέ, ἐπίρ. (ὄπισθε)· α') ἀργά, πολὺ ὕστερον, Δ 161, ι 534 κ. ἀ.· β') ἑσπέρας, τὸ βράδυ, Φ 232, ε 272.

Ὀψείω (ὄψομαι), ἐφετικόν, ἐπιθυμῶ (ἔχω ὄρεξιν) νὰ ἴδω, μετὰ γεν. Ξ 37 †.

Ὀψίγονος [. ⏑ . .], ον (ὀψέ, γόνος), ὀψὲ ἢ κατόπιν γεγεννημένος «παῖς» Ὑ. Δήμ. 165, 219· ὅθεν ἀπόγονος, Π 31, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ «ἀνθρώπων» Γ 353, α 302.

Ὄψιμος [. ⏑ .], ον (ὀψέ), ὀψὲ ἐπιγινόμενος, ἀργὰ ἐρχόμενος, ὄψιμος (ἂν καὶ τοῦτο λέγεται ἐν τῇ καθωμιλουμ. ἰδίως ἐπὶ τῶν καρπῶν), «τέρας» σημεῖον ἀργὰ μᾶλλον νὰ ἐκπληρωθῇ, ἤ, ὅπως ὁ Ὅμηρ. αὐτὸς εὐθὺς ἐπεξηγεῖ, ὀψιτέλεστον, Β 325 †.

Ὄψις, **ιος**, ἡ, (ὄψομαι), δοτ. ὄψει. 1) ὄψις, ὅρασις, «ὄψει ἰδεῖν» διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἰδεῖν, Υ 205, ψ 94. 2) ὄψις, τὸ ἐξωτερικόν, τὸ σχῆμα (ὅπως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι), Ζ 468, Ω 632, Ὑμ. 18, 39.

Ὀψιτέλεστος, **ον** (ὀψέ, τελέω), ὀψέ, ἀργὰ ἐκτελούμενος ἢ μέλλων νὰ ἐκτελεσθῇ, νὰ ἐκπληρωθῇ, «τέρας» Β 325 †.

Ὄψομαι, ἴδ. ὁράω.

Ὄψον, τό, (ἕψω), πᾶν ὅ,τι τρώγεται μετὰ τοῦ ἄρτου, προσφάγι. ἰδίως ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν χρόνων, τὸ κρέας, Ι 489, γ 480 κ. ἀ., διότι τοὺς ἰχθῦς μόνον ἐν ἀνάγκῃ ἔτρωγον, δ 368 ἑξ., μ 329 ἑξ. Ἐν γένει πᾶν ὅ,τι κατόπιν τινὸς τρώ-

γεται, οἷον τὸ κρόμμυον λέγεται «ὄψον ποτῷ» Λ 630. (Ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων ὄψον ἐλέγετο ὁ ἰχθύς, ‖. «πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκνενίκηκεν ὁ ἰχθὺς μόνον ἢ μάλιστά γε ὄψον καλεῖσθαι διὰ τὸ πολὺ πάντων ἀρετῇ κρατεῖν» Πλουτάρ. Ἠθικ. σελ. 667 F· ἔτι δὲ καὶ νῦν ἐν τῇ καθομιλουμένῃ τὸ ὑποκοριστικὸν (ὁ)ψάρι(ον) τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν).

Π

Π, τὸ ις' γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς δεκάτης ἕκτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, μικρὸν δὲ τῆς τῆς Ὀδυσσείας.

Πάγεν, **πάγη**, ἴδ. πήγνυμι.

***Παγὶς** [⏑ .], **ίδος** [⏑ .], ἡ (πήγνυμι), παγίς, παγίδα (καὶ δόκανον), περὶ τῆς τῶν μυῶν, Βατρ. 50.

***Παγκράτιον** [. ⏑ ⏑ .], τό, (παγκρατής), ἀγὼν ἐκ δύω ἄλλων συγκείμενος, τῆς πάλης καὶ πυγμῆς, ἀπαιτῶν ἐπομένως πᾶσαν τοῦ ἀγωνιζομένου τὴν ἰσχύν, Βατρ. 96.

Πάγος [⏑ .], ὁ (πήγνυμι), βράχος, πετρώδης λόφος, ''Οδ. ε 405, 411.

Παγχάλκεος, **ον** (πᾶς, χάλκεος), πάγχαλκος, ὁλόχαλκος, ὅλος χαλκοῦς, «-ἄορ» θ 403, «-ρόπαλον» λ 575, ἐπὶ ἀνθρώπου «οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι» καὶ ἂν καυχᾶται ὅτι εἶνε ὅλος χαλκοῦς (σιδηροῦς), δὲν κτλ., Υ 102.

Πάγχαλκος, **ον**,=τῷ προηγ. «κυνέη» ''Οδ. σ 378, χ 102.

Παγχρύσεος [. – . .], **ον**, πάγχρυσος, ὁλόχρυσος, «-θύσανοι» Β 448 †, «-ἅρμα» Ὕμ. 8, 4.

Πάγχυ [. ⏑], ἐπίρ. (πᾶς), ἀντὶ τοῦ πάνυ, πάντη, ὅλως, παντελῶς, ὁλότελα, Μ 268, 6 49 κ. ἀ., «-ἐπὶ πάγχυ» Κ 99, «-μάλα π.» Ξ 143, ρ 217, «-π. μάλα» Μ 165, ξ 367, «π. λίην» ἅπαξ μόνον ἐν τῇ δ 825.

Πάθε, **παθέειν**, ἴδ. πάσχω.

Παιδνός, **ά**, **όν** (παῖς), παιδικός, ὡς οὐσιαστ. = παῖς, παιδί, ''Οδ φ 24, ω 338.

Παιδοφόνος, **ον**, φονεὺς τοῦ παιδός, Ω 506 †.

Παίζω (παῖς), παρ' Ὁμ. συνήθως μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἔτι δὲ καὶ προστ. τοῦ ἀορ. παίσατε, θ 251, κυρ. προσφέρομαι ὡς παῖς, τὰ τῶν παίδων πράττω, ἐπομένως, παίζω, ἀθύρω, γελῶ, διασκεδάζω, ''Οδ. ζ 106, η 291, Ὑ. Δήμ. 425, «σύν τινι» μετά τινος, μαζί μέ τινα, Ὑ. Δήμ. 5, «σφαίρῃ» παίζω (μὲ) τὴν σφαῖραν, ζ 100, ἰδίως χορεύω, ὀρχοῦμαι θ 251, ψ 147, Ὑ. Ἀπ. 201, Ὑ. Ἀφρ. 120, παίζω μουσικόν τι ὄργανον, Ὑ. Ἀπ. 206.

Παιήων, **ονος**, ὁ, ἀντὶ τοῦ Παιὰν (ᾶνος), ἢ Παιὼν (ῶνος), παρ' Ὁμήρῳ ἰατρὸς τῶν θεῶν, θεραπεύων τὸν Ἅδην καὶ τὸν Ἄρην, Ε 401, 899, δ 232. Εἶνε διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις

παρ' Ὁμ. ἀκόμη δὲν μνημονεύεται ὡς ἰατρός. Παρὰ τοῖς μετέπειτα ὅμως εἶνε ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, πρβλ. τ. λ. Ἰηπαιήων.

Παιήων, ονος, ὁ, παιών, παιάν, κατ' ἀρχὰς βραχεῖά τις εὐχὴ ἐν ἀρχῇ πάσης σπουδαίας πράξεως μετά τινος μέλους ἐκφωνουμένη, κατόπιν δὲ ψαλμὸς ἢ ὕμνος ἢ δοξολογία, ψαλλομένη μετὰ τὸ τέλος εὐτυχοῦς τινος ἐπιχειρήσεως, ἢ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ κινδύνου τινός. Τοιοῦτος εἶνε ὁ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ψαλλόμενος μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς νόσου ἀπαλλαγήν, Α 473, καὶ μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἕκτορος, Χ 391.

Παίονες, οἱ, (ἑν. Παίων, ονος), κάτοικοι τῆς Παιονίας, φυλή τις πρὸς Β. τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ἐκτεινομένη, κατά τινα μὲν παράδοσιν ἀπόγονοι τῶν Τρωικῶν Τευκρῶν (Ἡροδ. 5, 13), κατ' ἄλλην δὲ Φρυγικῆς καταγωγῆς. Παρ' Ὁμήρ. μνημονεύονται Παίονες ἐκ τῶν παροχθίων τοῦ Ἀξιοῦ καὶ τῆς Μακεδονίας ὡς σύμμαχοι τῶν Τρώων, Β 848, Κ 428, Φ 155, ὅπου χαρακτηρίζονται ὡς «ἀγκυλότοξοι» καὶ «δολιχεγχέες».

Παιονίδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγάστροφος, Λ 339.

Παιονίη, ἡ, χώρα τῶν Παιόνων (ἴδ. τ. λ.), Ρ 350. Φ 154.

Παιπαλόεις, εσσα, εν, (πάλλω). Κεῖται ὡς ἐπίθετον τῶν ἑξῆς ὀνομάτων, «ὄρος» Ν 17, «σκοπιή» κ 97, 148, 194, «Μίμας» Ὕ. Ἀπ. 39, «Κύνθος» (ἴδ. τ. λ.), στίχ. 141, «ὁδός» Μ 168, ρ 204, «ἀταρπός» Ρ 743, καὶ τῶν πετρωδῶν νήσων, Ἴμβρου, Χίου, Σάμου καὶ Ἰθάκης, Ν 33, Ω 78, γ 170, δ 671, 845, λ 480, Ὕ. Ἀπ. 172. Πιθανῶς σημαίνει, αἰπύς, ἀπότομος, πετρώδης, ὄρθιος, ὑψηλός, ἑλικοειδής, ἔχων ἐξοχάς.

Παῖς, παιδός, (παϝις, pover. puer) ὁ, ἡ, πολλάκις καὶ πάϊς καὶ κλητ. πάϊ. Σημαίνει παῖς, παιδί· α') ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν, παιδίον, κοράσιον, νεανίσκος, νεᾶνις, Ι 389, δ 665 κ. ἀ., «παῖς συφορβός» μικρὸς χοιροβοσκός, ἢ παιδίον βόσκον τοὺς χοίρους, Φ 282· β') ὡς πρὸς τὴν καταγωγήν, υἱός, θυγάτηρ, Α 20, δ 263, «παῖς παιδός» τοῦ παιδιοῦ παιδί, ἔγγονος, τ 404, πληθ. Υ 308, «δυστήνων παῖδες» περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ: δύστηνοι, Φ 151 (‖. ἢ καὶ ἄνευ τοιαύτης περιφράσεως· διότι «δύστηνοι» εἶνε ὄχι τόσον οἱ εἰς τὸν Ἀχιλλέα ἀντιτασσόμενοι, ὅσον οἱ γονεῖς αὐτῶν ὡς μέλλοντες νὰ στερηθῶσι τὰ τέκνα των ταῦτα).

Παισός, ἡ, πόλις ἐν Προποντίδι, Ε 612, = Ἀπαισός, ὅπ. ἴδε.

Παιφάσσω, (μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ θαμιστικὸς τύπος τοῦ φακ, φάος) διαθέσεως ἀμεταβάτου, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἢ συχνὰ λάμπω, διαστράπτω, παραφαίνομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ «παιφάσσουσα» Β 450 †.

Παίων, ονος, ὁ, ἴδ. Παίονες.

Παλάζω, μεσ. παρκ. προστ. πεπάλασθε, ἀπαρμφ. πεπαλάσθαι (πάλλα) πάλλω, σείω, κουνῶ Η 171 καὶ ι 331.

Πάλαι [⏑ .], (τοπικὴ θηλ. θέμ. πάρα) α') τὸν παλαιὸν καιρόν, μιὰν φορὰν καὶ ἕναν καιρόν, πάλαι ποτέ, τοὐναντίον τοῦ «νέον» Ι 527, ἢ «νῦν» Ι 105· β') πρὸ πολλοῦ, πολὺς ἤδη χρόνος ἀφ' οὗ, Ψ 871, ρ 366, τ 282, υ 293. Ἐκ τούτου

Παλαιγενὴς [⏑ . . .], ές, (πάλαι, γένος) πρὸ πολλοῦ γεγεννημένος, γέρων, προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, παλαιόχρονος, Ρ 561, «γρηῦς» Γ 86, χ 395, «ἄνθρωπος» Ὕ. Δήμ. 113.

Παλαιὸς [⏑ . .], ή, όν, (πάλαι), συγκρ. **παλαίτερος**, καὶ παλαιότερος Ψ 788, παλαιός, ὅ ἰ. α') ἀρχαῖος, παλαιῶν χρόνων, «Ἶλος» Λ 166. «-ξεῖνος» Ζ 21· ἐπὶ πραγμάτων, «-οἶνος» β 340, «-νῆες» β 293. Οὐδ. πληθ. «-παλαιά» β 188· β') γέρων, προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, τοὐναντίον τοῦ «-νέος» Ξ 108, 136, «-παλ. γέρων, γρηῦς» ν 432. τ 346 κ. ἄ.

Παλαισμοσύνη [⏑ . . ⏑ .], ἡ, (παλαίω), πάλη, ἡ ἐμπειρία (τέχνη) τοῦ παλαίειν, Ψ 701, θ 103, 126.

Παλαιστής, οῦ, ὁ (παλαίω), παλαιστής, θ 246 †.

Παλαίφατος [⏑ . ⏑ .], ον, (π. φημί)· α') ὁ πάλαι εἰρημένος, πρὸ πολλοῦ κεκηρυγμένος, «θέσφατα» ι 507, ν 172· β') ὁ πάλαι λεγόμενος, ὁ μυθευόμενος, ὁ περὶ οὗ παλαιὸς ὑπάρχει μῦθος, «οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου» δὲν κατάγεσαι ἐκ τῆς μυθευομένης δρυός, ἤ: ἐκ τῆς δρυὸς τοῦ μύθου, τ 163· (‖. ὀρθότερον: παροιμιώδης, ἴδ. δρῦς καὶ τὰς ἐκεῖ σημειώσεις).

Παλαίω [⏑ . .] (πάλη), ἀόρ. ἐπάλαισα, παλαίω, παλαίβω, Ψ 621, 733, «-τινί» δ 343, ρ 134.

Παλάμη [⏑ ⏑ .], ἡ, γεν. καὶ δοτικ. παλάμηφι, παλάμη, ἀπαλάμη, τουτέστιν ἡ ἀνοικτὴ καὶ ὑπτία χείρ, ἐν γένει δὲ ἡ χείρ, Α 238, β 10 κ. ἄ., ὡς σύμβολον σωματικῆς ρώμης (ὅπως σήμερον μεταχειρίζονται τὴν λέξ. βραχίων) Γ 128, Ε 558 κ. ἄ.

Παλάσσω [⏑ . .], μέλ. παλάξω, παθητ. παρακ. πεπάλαγμαι· ἴδ. παλάζω. Α') ραίνω, ραντίζω. 1) Ἐνεργ. μολύνω, πασσαλείφω, μιαίνω, τί τινι, «-αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε οὖδας» ν 395· πολλάκις παθ. «-παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ» Ε 100, ὡσαύτως «-λύθρῳ, ἱδρῷ» χ 402, «-ἄζῃ» χ 184, μάλιστα δὲ κατὰ μετοχήν. «-αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένος» Ζ 268 κ. ἄ., «-πεπάλακτο» (ἐξυπακ. αἵματι) ὑπὸ αἵματος ἐμολύνθη, Λ 98, Μ 186 (ἴδ. κατωτέρ.). 2) Μέσ. μολύνομαι, πασσαλείφομαι, μιαίνομαι, «-χεῖρας λύθρῳ» Λ 169, πρβλ. Ὕ. Ἑρμ. 554.

Πάλη [⏑ .], ἡ (πάλλω), πάλη, πάλαιμμα, Ψ 635, θ 206.

Παλίλλογος, ον, (πάλιν, λέγω), πάλιν, ἐκ νέου συνηθροισμένος, «-παλίλλογα ἐπαγείρειν» πάλιν συνηθροισμένα νὰ συσσωρεύσωμεν, Α 126 †. (‖. Ὀρθότερον τό: παλίλλογα ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπίρρημα ποιητ. = πάλιν, ἢ ἀκριβέστερον: διὰ νέας συλλογῆς).

Παλιμπετὲς [⏑ . . .], ές, (πάλιν, πέτομαι) κυρ. ὀπίσω, πάλιν ἐν τῷ οὐδ. «παλιμπετές» ὡς ἐπίρ. πάλιν, ὀπίσω, «-εέργω» κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, Π 395, «-ἀπονέωνται» ε 27.

Παλιμπλάζω [⏑ . . .], μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθητ. ἀορ. παλιμπλαγχθείς (ὅπερ γράφεται διῃρημένως πάλιν πλ., κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἑρμηνείαν ὀπίσω πλανῶμαι· ὀρθότερον ἀποκρούω, ἀπελαύνω (ἴδ. πλάζω), «-νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν» ὅτι τώρα ἀποκρουσθέντες (ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ καὶ τῶν ἐν πολέμῳ δυστυχημάτων) θέλομεν ἐπανέλθῃ ὀπίσω, Α 59, ὡσαύτως «-τῷ σ' οὔτι παλιπλαγχθέντα ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν» ὅτι οὐδαμῶς ἀποπεμφθεὶς καὶ τῇδε κἀκεῖσε ἀποπλανηθεὶς θέλεις ἐπανέλθῃ ὀπίσω ν 5.

Πάλιν [⏑ ⏑], ἐπίρ. 1) ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοπικῶς παρ' Ὁμ. «-πάλ. οἴχομαι τρέπω» ἀπέρχομαι, ἀποστρέφω, Α 380, Ν 3, «-πάλ. δίδωμι» ἀποδίδωμι, Α 116,

Η 79 κ. ἀ., ἐνίοτε μετὰ γεν. «-πάλιν τρέπω ἔγχος τινός» ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω ἀπό τινος τὸ ἔγχος, Υ 339, «-π. τράπεθ' υἱὸς ἑοῖο» ἀπετράπη, ἀπεμακρύνθη τοῦ υἱοῦ της, Σ 138. Ἐν δὲ τῷ Φ 504 ἐξαρτᾶται ἡ γεν. ἀπὸ τοῦ «-τόξα». Σημαίνει δὲ πρὸς τούτοις τὴν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἐπάνοδον, ὀπίσω, πάλιν, ἐκ νέου, « πάλιν ποίησε γέροντα» τὸν ἔκαμε πάλιν γέροντα, π 156, Βατρ. 115· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τῷ «-πάλιν ὀπίσω» λ 149, καὶ «-πάλιν αὖτις» Β 276. (Ἀλλ' ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις, Ε 257, Ρ 533, Ψ 229, ζ 356, ο 431, τὸ «-πάλιν» ἐκληπτέον ὀρθότερον τοπικῶς ὀπίσω)· ἐν δὲ τῷ «ἄψ πάλιν» ἀμφίβολον εἶνε πότερον πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τοπικῶς, Σ 280. (Κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ «-πάλιν» σημαίνει παρ' Ὁμ. πάντοτε τὸ ὀπίσω). 2) ὀπίσω, ἐναντίον, μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀντικρούσεως, «-πάλιν ἐρέειν» ἀντερεῖν, νὰ ἀντείπῃ, Ι 56, «-πάλ. λάζομαι μῦθον» λαμβάνω ὀπίσω τὸν λόγον, ἀντιλέγω ἐμαυτῷ, ἄλλα λέγω παρὰ τὰ πρότερον, Δ 357, ν 254.

Παλινάγρετος, ον, (π. ἄγρα), μετακλητός, πάλιν ἀνακαλούμενος, ἐπίθετ. τοῦ μύθου, λόγου, Α 526 †.

Παλινόρμενος, ον, (π. ὁρ—, ὄρνυμι), «-εἰς τοὐπίσω ὁρμήσας» κατὰ τὸν Σχολ., τρέξας ὀπίσω ἐκ νέου προσβαλών, ἐπιτεθείς, Λ 326 †.

Παλίνορσος, ον, (π. ὄρνυμι), αἴφνης ὑποχωρῶν, παλίνδρομος (ὅ ἐ. ἐντρομος), Γ 33 †.

Παλίντιτος [, . ⏑ .], ον, (π. τίνω), ἀνταπόδοτος, ἀνταποδιδόμενος, πληρωμένος, «Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι» ἐὰν δώσῃ ὁ Ζεὺς νὰ γείνωσι τὰ ἔργα ταῦτα πληρωμένα, νὰ ἀνταποδοθῶσι, α 379, β 144. (‖. Ὀρθότερον «-παλίντιτα ἔργα» περιφραστικῶς = ἐκδίκησις, ἀνταπόδοσις, ὅπως καὶ ἄλλαι τοιαῦται διὰ τοῦ: ἔργα περιφράσεις γίνονται παρ' Ὁμ., ἴδ. ἔργον 2).

Παλίντονος, ον, (πάλιν, τείνω), ἐπίθ. ἐκφράζον πιθανῶς τὴν ἐλαστικότητα τοῦ τόξου: εἰς τὰ ὀπίσω πάλιν τεινόμενον ἢ καμπτόμενον, ἐπανακαμπτόμενον, ὀπισθότονον, ἐλαστικόν, εὔκαμπτον, Θ 266, Ο 443, φ 11. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς στιγμιαίας καταστάσεως τοῦ τόξου, ἑπομένως α') ἐντεταμένον, εἰς ἐκτόξευσιν ἕτοιμον, Θ 266, Ο 443· β') χαλαρόν, εἰς ἀργίαν εὑρισκόμενον, Κ 459. Ἄλλοι δὲ πάλιν κατὰ τὸν Εὐστάθιον ἐννοοῦσι τὸ «-παλίντονον τόξον» οἷον τὸ Σκυθικόν, οὕτω δηλ. κατεσκευασμένον, ὥστε πλὴν τῆς ἐν τῷ μέσῳ πρὸς τὰ ἔσω καμπῆς ἔχει καὶ ἄλλην τῶν ἄκρων πρὸς τὰ ἔξω: ⁓).

Παλιρρόθιος, ον, (π. ῥόθος), εἰς τὰ ὀπίσω ῥέων, παλίρρους, παλίνδρομος, «-κῦμα» Ὀδ. ε 430, ι 485.

***Παλίνσκιος**, ον, (π. σκιά), ὁ πάλιν καὶ πάλιν σκιερός, πυκνόσκιος, σκοτεινός, «-ἄντρον» Ὕ. Ἑρμ. 6, Ὕ. 17 (18), 6.

Παλί(ι)ωξις [⏑ – . .], ιος, ἡ, (π. ἴωξις, ὅ ἐ. δίωξις), ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω δίωξις, ἀπώθησις, ἐκ μέρους φεύγοντος πολεμίου. Ἰλ. Μ 71, Ο 69.

Παλλακίς [. ⏑ .], ίδος, ἡ, ἡ παρὰ νόμον πρὸς τῇ νομίμῳ γυνή τινος, παλλακίς, Ι 449, 452, ξ 203.

Παλλάς [. ⏑], άδος, ἡ, (πάλλω), ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς παλλούσης τὸ δόρυ καὶ τὴν αἰγίδα (‖. τουτέστι πολεμικῆς), συνήθως « Παλλὰς Ἀθήνη ἢ Ἀθηναίη» Α 78, α 125 κ. πλχ.

***Πάλλας** [. ⏑], αντος, ὁ, πατὴρ τῆς

Σελήνης, Ὕ. Ἑρμ. 100.

Πάλλω, συχνὸν κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., ἀορ. α' γ' ἑνικ. πῆλε, Ζ 475, ἀπαρμφ. πῆλαι, μετοχ. τοῦ ἀναδιπλ. ἀορ. πεπαλών, μόνον ἐν συνθέσει ἀμπεπαλών, γ' ἑνικ. τοῦ συγκεκομμένου μέσου ἀορ. πάλτο, Ο 465. 1) Ἐνεργ. σφοδρῶς κινῶ, σείω, τινάσσω, πάλλω, ἑπομ., ῥίπτω, μετ'αἰτ. «παῖδα χερσίν» χορεύω εἰς τὰ χέρια, Ζ 474. Ἰδίως α') ἐπὶ ὅπλων «-δοῦρα, ἔγχος, αἰχμήν, λίθον» Ἰλ. πλχ.· β') ἐπὶ κληρώσεως «-κλήρους ἐν κυνέῃ» τινάσσω τοὺς κλήρους ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ μέχρις οὗ ἐκπηδήσῃ τις ἔξω (ἴδ. κλῆρος), Γ 316, 324, κ 206, καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ « κλήρους» Η 181, Ψ 353. 2) Μέσ. α') κινοῦμαι σφοδρῶς, ῥίπτομαι, «-ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο» ἔπεσε, προσέκρουσεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀσπίδος, Ο 645· μεταφορ. ἐπὶ τῶν σφοδρῶν παλμῶν τῆς καρδίας, πάλλομαι, «-παλλομένη κραδίην» ἔχουσα παλμὸν εἰς τὴν καρδίαν της, Χ 461, «-δείματι παλλόμεναι» ὑπὸ φόβου ταραττόμεναι, Ὕ.Δήμ. 294, «-ἦτορ πάλλετ' ἀηθείῃ» Βατρ. 72, «-στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα» ἡ καρδία μου εἰς τὰ στήθη τινάσσεται μέχρι τοῦ στόματος, (οἷα ἡ τῆς καθομιλουμένης ἡ καρδία μου θὰ πεταχθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ στῆθός μου, θὰ φύγῃ), Χ 452· β) κληροῦμαι, ῥίπτω κλῆρον, «-μετά τινος» Ω 400, «-παλλομένων» ἡμῶν δηλ., Ο 191.

Πάλμυς, υος [⏑ .], ὁ, εἷς τῶν Ἀσκανίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ν 792.

Πάλτο, ἀντὶ τοῦ ἔπαλτο, ἴδ. πάλλω.

Παλύνω [⏑ – .] (πάλη, pollen, pulvis), 1) πάσσω, ἐπιπάσσω, πασπαλίζω, «-ἄλφιτα» Σ 560, ξ 77 κ. ἀ. 2) πάσσω, πασπαλίζω, κουκίζω, (ὅ ἐ. κοκκίζω, διὰ κόκκων πασπαλίζω) τι, «-ἀλφίτου ἀκτῇ» ξ 429, «-χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας» ἐπασπάλισεν, ἐκάλυψε τοὺς ἀγρούς, Κ 7.

***Παμβώτωρ**, ορος, ὁ, ἡ, (π. βώτωρ), μόνον ἐν τοῖς Ἀποσπ., στίχ. 25, «παμβώτορα γαῖαν» τὴν παντρόφον, παντοθρέπτειραν.

Παμμέλας [. . –], αινα, αν [⏑], (π. μέλας), ὁλόμαυρος, κατάμαυρος, «-ταῦροι, ὄϊς» Ὀδ. γ 6, κ 525, λ 33.

***Παμμήτειρα**, ἡ, (π. μήτηρ), ἡ παμμήτωρ, ἡ μήτηρ τῶν πάντων, ἐπίθ. τῆς Γῆς, Ὕμ. 30, 1.

Πάμμων, ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ω 250.

Πάμπαν [. ⏑], ἐπίρ., ἐντελῶς, παντάπασιν, ἐξ ὁλοκλήρου, ὅλως δι' ὅλου, ὁλότελα, συνήθως μετὰ ῥημάτων, Α 422, Μ 406, β 49 κ. ἀ., μετ' ἐπιθέτων, «-π. ὀϊζυρός» υ 140, «-π. ἐτήτυμον» Ν 111, «-οὐ πάμπ.» Ι 435, Ν 7, Φ 338. (Ἐκ τοῦ : πᾶν πᾶν).

Παμποίκιλος [. . ⏑ .], ον (π. ποικίλος), παμποίκιλος, ἐντελῶς πεποικιλμένος, ὁλοπλούμιστος, ὁλοκέντητος, «-πέπλοι» Ζ 289, ο 105.

Πάμπρωτος, ον (π. πρῶτος), πρώτιστος, πρῶτος πάντων, Η 324, Ι 93.—Τὸ ἑνικ. οὐδέτερον **πάμπρωτον** δ 577 κ. ἀ., καὶ τὸ πληθ. **πάμπρωτα** Ρ 568 τίθενται ὡς ἐπιρρήμ., πρῶτον πάντων, πρώτιστα.

Παμφαίνω (ἐκ τοῦ : φαίνω κατ' ἀναδιπλασιασμὸν) μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐξ οὗ γ' ἑνικ. τῆς ὑποτ. παμφαίνῃσι, ἐγκλίσεως ὁριστ. ὡς ἐκ τοῦ : παμφαίνημι, Ε 6, φέγγω, διαλάμπω, φεγγοβολῶ, λαμποκοπῶ, ἐπὶ ἀστέρων, Ε 6, Λ 30 κ. ἀ., συνήθ. κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ, μετά τινος δοτ., οἷον «π. χαλκῷ» διαλάμπων ἐκ τοῦ χαλκοῦ,

Ξ 11, ὡσαύτως «π. τεύχεσι» Ζ 513 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος «-στήθεσσι παμφαίνοντας» λαμποκοποῦντας εἰς τὰ στήθη των (τὰ γεγυμνωμένα), Λ 100.—''Ιλ.

Παμφανόων, ωντος, θηλ. **παμφανόωσα**, μετοχὴ τοῦ παμφανάω, ἀντὶ τοῦ παμφανῶν, ῶσα, πάντοτε δὲ ὡς ἐπίθ., λαμπρός, ἔκλαμπρος, λαμποκοπῶν, ἐξαστράπτων, στιλπνός, ἐπίθ. μεταλλίνων σκευῶν, «λέβης» Ψ 613, ἰδίως ὅπλων, Ε 295, Σ 144 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ἰλ. Ἔτι δὲ «-αἴγλη» (τοῦ μετάλλου) Β 458, «-δίφρος» Ψ 509, «-ἥλιος» ν 29, «-φλόξ» Φ 349, «-ἐνώπια» ἴδ. τὴν λ.

*__Πὰν__ [–], γεν. **Πανὸς** [– .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος κατὰ τὸν Ὑμ. 18, 34, ἢ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θύμβρεως κατὰ τὸν Ἀπολλ., ποιμενικὸς θεός, διαιτώμενος ἐν ἀγροῖς καὶ δρυμῶσι, λατρευόμενος μάλιστα ἐν Ἀρκαδίᾳ, τῆς ὁποίας πάντα σχεδὸν τὰ μεγάλα ὄρη ἦταν αὐτοῦ ἱερά. Ἡ φαντασία τῶν Ἑλλήνων ἔπλαττεν αὐτὸν ἔχοντα σῶμα τραχὺ καὶ δασύ, ὦτα αἴγεια, κέρατα ἐρίφεια καὶ πόδας τραγείους. Συνήθως φέρει σύριγγα, προβλ. Ὑμ. 18, (19), 15. Αὐτόθι ς. 47 ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ πᾶς «-ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψεν». (Ὑπ' ἄλλων δὲ σχετίζεται πιθανώτερον πρὸς τὸ ποίμνη, ποιμήν, καὶ ἔτι πιθανώτερον παράγεται ἐκ τῆς Σανσκρ. ρίζ. pa, ἐξ ἧς καὶ τὸ Ἑλλ. πα-τ-έομαι, καὶ τὸ Λατ. pa-scor, pa-bulum).

Πάναγρος [⏑ . .], ον (π. ἄγρα), πάντα ἀγρεύων, πάντα περιλαμβάνων, «-λίνον πάναγρον» λέγεται μέγα τι ἁλιευτικὸν δίκτυον, Ε 487 †.

Πάναιθος, η, ον (π. αἶθω), πάμφλεκτος, παμφεγγής, παμφαής, κατάστιλπνος, «κόρυς» Ξ 372 †.

Παναίολος, ον (π. αἰόλος, ἴδ. τ. λ.), ὅλως παραλλάσσων τὴν χροιάν, ποικίλος, ἔχων ἐναλλὰξ τεμάχια δέρματος καὶ μετάλλου ἐπίθ. τοῦ ζωστῆρος, ''Ιλ. Δ 186, 215 κ. ἀ., τῆς ἀσπίδος, Ν 552, καὶ τοῦ θώρακος, Λ 374.

Πανάπαλος [. ⏑ ⏑ .], ον (π. ἀπαλός, ὅπ. ἴδε), παντάπασιν ἀπαλός, ὅ ἐ. νεαρός, ἀκμαῖος, «-νέος» ν 223 †. (Ἐνταῦθα ἡ συλλαβὴ αν ὡς ἐν ἄρσει ἐκτείνεται).

Πανάποτμος [. ⏑ . .], ον (π. ἄποτμος) παντάπασιν ἄμοιρος, κακόμοιρος, πανάθλιος, δυστυχέστατος, μόνον ''Ιλ. Ω 255 493.

Πανάργυρος [⏑ . ⏑.], ον (π. ἄργυρος), ὅλος ἀργυροῦς, ὁλάργυρος, ''Οδ. ι 203 ω 275.

Παναφῆλιξ [⏑ ⏑ . .], ικος [⏑ .], ὁ, ἡ, (π. ἀφῆλιξ). ἡ παρὰ πάντων τῶν ἡλικιωτῶν ἀπεληλαμένος, ἀποδεδλημένος, ὁ ἄνευ συμπαικτόρων, ἤ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, πάντη ἀφῆλιξ, παντάπασιν ἀδύνατος διὰ τὴν ἡλικίαν, «-ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι» Χ 490 †.

*__Πανάφυλλος__ [⏑ ⏑ . .], ον (π. ἄφυλλος), ἐντελῶς ἄφυλλος, μόνον Ὑ. Δήμ. 452.

Παναχαιοὶ [⏑ ⏑ . .], οἱ, ὅλοι οἱ Ἀχαιοί, τὸ σύνολον τῶν Ἀχαιῶν (οἱονεὶ τὸ Παναχαϊκόν)· οὕτως ὀνομάζει ὁ Ὅμ. τὴν ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένην φυλὴν τῶν Ἀχαιῶν, Β 404, Ψ 236, α 239, ξ 369. Ἴδ. Ἀχαιοί.

Πανάωριος [⏑ ⏑ . ⏑ .], ον (π. ἀώριος, ἐκ τοῦ ὥρη), πάντη ἄωρος, πρόωρος, «-παῖς» παντάπασι, προώρως ἀποθανὼν παῖς, Ω 540 †.

Πανδαμάτωρ [. ⏑ ⏑ .], ορος, ὁ (π. δαμάω), ὁ πάντας δαμάζων, ἐπίθ.

τοῦ ὕπνου, Ω 5, ε 373.

Πανδάρεος [. ⏑ . .], ὁ, Πανδάρεως, υἱὸς τοῦ Μέροπος τοῦ ἐκ τῆς Κρητικῆς Μιλήτου καὶ φίλος τοῦ Ταντάλου. Ἡ πρεσβυτάτη τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Ἀηδὼν ἦτο κατὰ τὴν Ἰωνικὴν παράδοσιν γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ζήθου, τ 519 ἑξ., Ἐν τῷ υ 66 μνημονεύονται καὶ ἄλλαι τοῦ Πανδάρεω θυγατέρες, ὑπὸ τῶν μετέπειτα ὀνομαζόμεναι Μερόπη καὶ Κλεοθήρα, Παυσ. 10, 30, 1, Σχολ. εἰς Ὀδ. ἰ. ά.

Πάνδαρος [. ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἡγεμὼν τῶν Τρωικῶν Λυκίων (Ἴδ. Λυκίη), 2), περίφημος τοξότης, τραυματίσας τὸν Μενέλαον καὶ οὕτως γενόμενος αἴτιος τοῦ νὰ λυθῶσιν αἱ σπονδαί, Β 827, Δ 88. Φονεύεται ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ε 290.

Πανδήμιος, ον (π. δῆμος), πάνδημος, εἰς πάντα τὸν δῆμον, τὸν λαὸν ἀνήκων, «-πτωχός» πάγκοινος ἐπαίτης, εἰς πάντα ἀδιακρίτως προσερχόμενος, σ 1 †.

***Πανδίη** [. – .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελήνης, Ὕμ. 32, 15.

Πανδίων [. – .], **ονος**, ὁ, εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου, Μ 372.

Πάνδοκος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθείς, Λ 490.

***Πάνδωρος, ον** (π. δῶρον), τὰ πάντα δωρούμενος, ἐπίθ. τῆς γῆς, παντοδότειρα, πανδώτειρα, πανδώρα, Ἐπ. 7, 1.

Πανέλληνες [⏑ . ..], οἱ, πάντες οἱ Ἕλληνες, τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων, περιληπτικὸν ὄνομα πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν φυλῶν, παντὸς τοῦ Πανελληνίου, Β 530· (|| . ἔνθα ἑρμηνευτέον τὸ «-Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς», ὡς ἐὰν ἦτο Πανέλληνας καὶ Παναχαιούς, Ἴδ. Ἕλλην).

Πανῆμαρ [⏑ . .], ἐπίρ. (π. ἦμαρ), πᾶσαν τὴν ἡμέραν, ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας, ἢ ἀπό τινος σημείου τῆς ἡμέρας μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς, ν 31 †, καὶ χωριστὰ «πᾶν δ' ἦμαρ» Α 59.

Πανημέριος [⏑ . . ⏑ .], **η, ον** (π. ἡμέρα), ὁ πᾶσαν τὴν ἡμέραν (ἢ ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας ἢ ἀπό τινος σημείου τῆς ἡμέρας μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς) διαρκῶν ἢ πράττων τι, ἐπίθ. ἀντὶ ἐπιρρήματος = **Πανῆμαρ**, Λ 472, Ρ 180, γ 486, δ 356 κ. ἀ.—Τὸ οὐδέτερον «-πανημέριον» ὡς ἐπίρ.=**Πανῆμαρ**, Λ 279.

Πανθο(Ϝ)ίδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πάνθου· α') ὁ Πολυδάμας, Ν 756, Ξ 450· β') ὁ Εὔφορβος, Π 808, Ρ 81.

Πάνθο(Ϝ)ος, ὁ, γεν. συνῃρημ. Πάνθου, Ο 22, Ρ 9, 23, δοτ. Πάνθῳ, Ρ 40, υἱὸς τοῦ Ὄθρυος, πατὴρ τοῦ Εὐφόρβου καὶ Πολυδάμαντος, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ὅθεν διὰ τὸ κάλλος ἁρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντήνορος ἔγεινεν ὑπὸ τοῦ Πριάμου ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Τροίᾳ, καὶ ἦτο εἷς τῶν γερόντων, Γ 146.

Πανθυμαδὸν [. – ⏑], ἐπίρ. (π. θυμός), ἐξ ὅλης ψυχῆς, μεθ' ὅλης τῆς ὀργῆς, σ 33 †.

Παννύχιος [. ⏑ ⏑ .], **η, ον**, πᾶσαν τὴν νύκτα διαρκῶν, ὁλονυκτικός, «-ἄνεμοι» Ψ 217, «-εὗδον παννύχιοι, —χιον» δι' ὅλης τῆς νυκτός, Β 2, 24, ὡσαύτως «π. δαίνυντο» Η 476. (Πανταχοῦ τὸ ἐπίθ. κεῖται ἀντὶ ἐπιρρήματος· ὅθεν), «-παννυχίη (νηῦς) καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον» δι' ὅλης τῆς νυκτὸς καὶ τὴν αὐγὴν ἔπλεε, β 434 κ. ἄ. πλχ.

Πάννυχος [. ⏑ .], **ον**, = **παννύχιος**, «-ὕπνος» Κ 159. Κεῖται τὸ ἐπίθ. ἀντὶ ἐπιρ. Λ 551, ξ 458.

***Πανόλβιος** [⏑ . ⏑ .], **ον**, (π. ὄλ-

βιος), ὀλβιώτατος, πανευδαίμων, Ὑ. 6, 54.

Πανομφαῖος [⏑ . . .], ὁ, (π. ὀμφή), ὁ παράγων πάσας τὰς φήμας (τὰς σημαντικάς, τὰς προφητικάς), ἐπίθετον τοῦ Διὸς καθ' ὃ ἐπιπέμποντος τὰ σημεῖα, τοὺς οἰωνούς, Θ 250 †.

Πανοπεύς, ῆος, ὁ, 1) πόλις τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφισσὸν κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Βοιωτίας, τὰ νῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ Ἁγίου Βλασίου οὐ μακρὰν τῆς Δαυλίας, Β 520, Ρ 307, λ 581, 2) πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ, Ψ 665.

Πανόπη, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 45.

Πάνορμος [⏑ . .], ον, (π. ὅρμος), εἰς προσόρμισιν ἐπιτήδειος, ἀσφαλής, «λιμήν» Ν 195 †· (|| . κυρίως ὁ πανταχοῦ ἔχων ὅρμους, πανταχοῦ εἰς προσόρμισιν ἐπιτήδειος).

Πανόψιος [⏑ . ⏑ .], ον, (π. ὄψις), τοῖς πᾶσιν ὁρατός, πάντων ἐν ὄψει «(Ἀθήνη) πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα» ἐνώπιον πάντων (κατὰ τὸν Ἡσύχιον «πάντων ὁρώντων»), Φ 397 †.

Πανσυδίῃ [. ⏑ ⏑ .], ἐπίρ. (π. σεύω, ἄλλοι γράφ.: πασσυδίῃ), μετὰ πάσης σπουδῆς, ὅσον τάχιστα, ὁρμητικῶς, Ἰλ. Β 12, 29, 66, Λ 709, 725.

Πάντη καὶ **πάντῃ** ἐπίρ. (πᾶς) πανταχοῦ, παντοῦ, καὶ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις, πανταχόσε, Α 384, Λ 156, Μ 177, 6 383, μ 233.

Παντοδαπός [. . ⏑ .], ή, όν, (πᾶς), παντοῖος, παντοειδής, Ὑμ. Δήμ. 402.

Πάντοθεν, ἐπίρ. (πᾶς), πανταχόθεν, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ν 28, ξ 270.

Παντοῖος, η, ον, (πᾶς), παντοῖος, παντοειδής, παντὸς εἴδους, κάθε λογῆς, οἷον «ἐδωδή, τέχνη, ἀρετή, φιλότης, δόλοι, μῦθοι, κρέα κτλ.» Ὁμ. κλχ., «παντοῖοι ἄνεμοι» Β 397, ι 260, ἴδ. ἄελλα, «παντ. ἀνέμων πνοιαί» Ρ 50, «θεοὶ παντοῖοι τελέθοντες» παντοειδῶς μεταμορφούμενοι, ρ 486.

Πάντοσε, ἐπίρ. (πᾶς), πανταχόσε, εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὁλοῦθε, Ε 28 ξ 270.

Πάντως, ἐπίρ. (πᾶς), ἐξ ἅπαντος, βεβαίως, πάντοτε μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ Οὐ, Θ 450, τ 91, υ 180.

Πανυπέρτατος [⏑ ⏑ . ⏑ .], η, ον, (π. ὑπέρτατος), πάντων ὑπέρτατος, ι 25 †.

Πανύστατος [⏑ . ⏑ .], η, ον, (π. ὕστατος), πάντων ὕστατος, ἔσχατος, Ψ 532, 547, ι 452.

Παππάζω, (πάππας) πάππα ὀνομάζω, ὅπως τὰ παιδάρια προσφωνοῦσι τὸν πατέρα, τοὺς γονεῖς, «τινά» Ε 408 †. Ἐκ τοῦ

Πάππας, αο, ὁ, κλητ. **πάππα** [. ⏑], ὁ πατὴρ ὅπως προσφωνεῖται ὑπὸ τῶν μικρῶν παιδίων, τατᾶς, παππᾶς (ἢ ὅπως σήμερον προφέρεται μπαμπᾶς), ζ 57 †.

Παπταίνω, (σκεπ., spec) ἀόρ. α' πάπτηνα, πάντοτε αναύξ., μετὰ συστολῆς ἢ ἀπορίας, ἐπτοημένος περιβλέπω, καὶ ἐν γένει βλέπω τριγύρω μου, Ν 551, ρ 330, «τρέσσε παπτήνας» Ξ 546 κ. ἀ., πολλάκις ἀπολ., ἀλλὰ καὶ «ἀμφὶ ἕ» Δ 497, «ἀνά, κατά τι» Μ 333, Ρ 84, «κατὰ δόμον» χ 381, «πάντῃ πρός τι» μ 233, πρβλ. χ 40· ἔτι δὲ καὶ ἑπομένου τοῦ «δπῃ» Ξ 507, «εἰ» χ 381, «μὴ» βλέπω, προσέχω μήπως, Ν 649, «δεινὸν παπταίνων» φοβερὰ βλέμματα ρίπτων τριγύρω, λ 608. Μετ' αἰτ. ζητῶ, κυττάζω, (ἵνα εὕρω δηλ.) τινά, Δ 200, Ρ 115.

Πάρ, κατ' ἀποκοπ. 1) ἀντὶ τῆς παρά, συνήθως πρὸ τοῦ δ, π καὶ ν, σπανίως δὲ καὶ μόνον ἐν τῇ Ἰλ. πρὸ τοῦ γ, ζ,

ξ, σ, τ· ἐν δὲ τῇ Ὀδ. καὶ πρὸ τοῦ κ καὶ μ. 2) ἀντὶ τοῦ **πάρα**, ὅ ἐ. πάρεστι, Ι 43.

Παρὰ [⏑ ⏑], καὶ **παραί**, καὶ κατὰ συγκοπ. **πάρ**. Ι.) ἀρχαία πτῶσις (πρβλ. πάρος) εἶτα πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. συντασσομένη, τῆς ὁποίας ἡ θεμελιώδης σημασία εἶνε **πλησίον, κοντά.** Α') Μετὰ γεν. 1) τοπικῶς α') εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ πλησίον τόπου τινὸς καὶ συχνότερον προσώπου τινός, **ἀπό τινος ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἢ διαμονῆς τινος,** «φάσγανον παρὰ μηροῦ ἐρύσασθαι, σπάσασθαι» ἀπὸ τῆς θήκης τῆς παρὰ τὸν μηρὸν κρεμαμένης, **ἀπὸ τὸ πλάγι**, Α 190, Π 473 κ. ἀ., «ἔρχεσθαι, ἰέναι παρά τινος» ἀπό τινος «παρὰ Διός» Φ 444, «παρ' Εὐρύτου» Β 596, «παρὰ ναῦφιν» Μ 225 κ. ἀ., «ὄρνυσθαι, ἀναστῆναι παρά τινος» **ἐκ τοῦ πλησίον, ἀπὸ τὸ πλάγι τινός**, Λ 1, ο 58, «ἀπονοστεῖν παρὰ νηῶν» Μ 114 κ. ἀ., «φέρειν τεύχεα παρὰ Ἡφαίστοιο» Σ 137, πρβλ. Ζ 177 κ. ἀ., εἰς ἔνδειξιν τῆς διευθύνσεως «πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη» τὰ πλευρά του ἐξεφάνησαν (ἐγυμνώθησαν) καθὼς ἔσκυψεν, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀσπίδος (ἐξ ἀριστερῶν), Δ 468· β') εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀρχῆς, ἐξ ἧς πηγάζει, προέρχεταί τι, **ἀπὸ μέρους τινός.** (‖. Ἡ σημασία αὕτη δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς πρώτης, τῆς καθαρῶς τοπικῆς)· «δέχεσθαι τεύχεα παρά τινος» Τ 10, Ω 429, «τυχεῖν παρά τινος» ζ 290, «θεοπροπίην πὰρ Ζηνὸς φράζειν» Λ 795, Π 37, 51. Β') Μετὰ δοτ. 1) τοπικῶς· α') εἰς ἔνδειξιν τῆς στάσεως ἢ διατριβῆς πλησίον προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, ἑπομ. μετὰ ῥημάτων αὐτὸ τοῦτο σημαινόντων, «ἧμαι, κάθημαι, κεῖμαι, κοιμῶμαι, ἵσταμαι, μένω παρά τινι» συχνότατα παρ' Ὁμ., ὡσαύτως «δαίνυμαι, πίνω παρά τινι» θ 243, Ρ 249, «φιλέομαι παρά τινι», ἴδ. φιλέω. Ὡσαύτως καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων σημαινόντων ἠρεμίαν ἢ ἐνέργειαν, «ναίω, νέμομαι, μάχομαι, θύω, ζώω» κ. ἄ., ὡσαύτως «ἀείδω παρὰ μνηστῆρσι» πλησίον ἢ ἐνώπιον τῶν μνηστήρων, α 154· β') μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ὅταν σημαίνηται ἐνταὐτῷ καὶ ἡ κατόπιν τῆς κινήσεως ἐπερχομένη ἠρεμία «πὰρ δέ οἱ αὐτῷ εἷσε Θεοκλύμενον» ἐκάθισε παρ' ἑαυτῷ τὸν Θεοκλ., ο 285, «ἱδρύω τινὰ παρά τινι» γ 37, «πὰρ ποσὶ πεσεῖν, κυλίνδεσθαι» πρὸ ποδῶν τινος πίπτω, κυλίομαι, Ν 617, Ξ 411, πρβλ. Ο 280. 2) μεταφορ. εἰς ἔνδειξιν τῆς κυριότητος, «γέρας ἐστὶ παρά τινι» εἰς τὴν κυριότητα, εἰς τὰς χεῖράς τινος, λ 175. Γ') Μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς· α') εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀμέσου προσεγγίσεως ἀντικειμένου τινός· ὅθεν μετὰ τῶν ῥημάτων τῶν οἱανδήποτε κίνησιν σημαινόντων ἐκφράζει τὸ τέρμα τῆς κινήσεως, οἷον μετὰ τῶν ῥημάτων «πλήττω, βάλλω» σημαίνει τὸ μέρος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔγεινεν ἡ πληγή, ἡ βολή, **κοντά, σιμά, κολλητὰ εἰς** «κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξε» ἐκτύπησε την κλεῖδα (τὸ ὀστοῦν) πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὤμου, Ε 146, «τύψε κατὰ κληῗδα παρ' αὐχένα» Φ 117, «οὖτα παρ' ὀμφαλόν» Δ 525, «βλῆτο παρὰ σφυρόν» Δ 518, «παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει» Λ 109 κ. ἀ.· μετὰ τῶν ῥημάτων «ἔρχεσθαι, ἰέναι κ.τ.τ.» **εἰς, πρός**, «παρὰ νῆας ἰέναι» Α 347, «ἔρχεσθαι παρὰ Μενέλαον» α 285, μετὰ τῶν ῥημάτων «τίθημι, ἵστημι» **πλησίον, παρά τι**, Ζ 433, ν 122, «ἧμαι, καθέζομαι παρά τινα» παγαίνω

-καὶ κάθημαι, καθίζω πλησίον τινός, Γ 406, δ 51, ν 372· ὡσαύτως «-στῆναι, ἵστασθαι παρά τινα» Α 577, πρβλ. καὶ ς. 592, 314 κ. ἀ., «-λέξασθαι παρὰ τάφρον» Ι 67, «-κοιμᾶσθαι παρὰ πρυμνήσια» Α 476 κ. ἀ. (Ἂν καὶ ἐνταῦθα δύναται ἡ Παρὰ νὰ ἐκληφθῇ εἰς τὴν ἑπομένην σημασίαν)· 6') μετὰ τῶν κινήσεως καὶ διευθύνσεως σημαντικῶν ρημάτων σημαίνει τὸ κατὰ μῆκος ἢ κατὰ τὴν ἔκτασίν τινος, «-βῆ δὲ παρὰ θῖνα» κατὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ αἰγιαλοῦ, ἀκολουθῶν τὴν παραλίαν, Α 34 κ. πλχ. ὡσαύτως «-θέειν παρὰ τεῖχος», Μ 352 κ. ἀ. Ἔτι δὲ μετὰ ρημάτων στάσεως μὲν σημαντικῶν, περιλαμβανόντων ὅμως τὴν ἔννοιαν τῆς κινήσεως ἢ ἐκτάσεως, οἷον «-βουκολεῖν παρ' ὄχθας» Ξ 445, «-ἔρδειν ἑκατόμβας παρὰ θῖν' ἁλός» Α 316 κ. ἀ., «-μάχεσθαι ποταμοῖο παρ' ὄχθας» Σ 533, «-λεῖα ἐποίησε παρ' Ἑλλήσποντον» Μ 30 κ. ἀ. Σημαίνει πρὸς τούτοις καὶ τὸ σημεῖον, πλησίον τοῦ ὁποίου γίνεταί τις κίνησις, τὴν πάροδον ἢ ὑπέρβασίν τινος, «-οἱ δὲ—παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο» Λ 167, Χ 145.—Σπανίως μετὰ ρημάτων στάσεως καθαρᾶς σημαντικῶν ἀντὶ τῆς Παρὰ μετὰ δοτ. «-νέοι παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν» Α 436, γ 460. Ταύτην τὴν σύνταξιν ἑρμηνεύουσί τινες διὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ «-στάντες» κατὰ τὰ ὀλίγον ἀνωτ. α') ἐν τέλει. 2) τροπικῶς εἰς ἔνδειξιν τῆς παραβάσεως τοῦ μέτρου ἢ τοῦ ὁρίου (κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐννοίας τῆς παρόδου ἢ ὑπερβάσεως), παρά, ὑπέρ τι, περισσότερον, ἐναντίον τινός, «-πὰρ δύναμιν» Ν 787, «-παρὰ μοῖραν» ξ 509, «-παρ' αἶσαν» Ὁμ. πλχ. Σημ. Εἰς πάσας ταύτας τὰς συντάξεις δύναται ἡ Παρὰ νὰ τεθῇ καὶ κατόπιν τῶν συντακτικῶν πτώσεων, ὅτε ὁ τόνος ἀναβιβάζεται κατ' ἀναστροφήν, πλὴν ἐὰν γείνῃ ἔκθλιψις τοῦ τελικοῦ φωνήεντος, Δ 97. II.) Ὡς ἐπίρ. μόνον πλησίον, σιμά, κοντά, Α 611, Β 279, γ 400 κ. ἀ. III.) Ἐν συνθέσει ἔχει πλὴν τῶν ἀνωτέρω σημασιῶν καὶ τὴν τῆς μεταβολῆς, παραμορφώσεως.

Πάρα, κατ' ἀναστροφήν. 1) ἀντὶ τῆς παρά, ὅταν τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως, Ζ 177 κ. πλχ. 2) ἀντὶ τοῦ πάρεστι ἢ πάρεισι (ἴδ. ἔνειμι)· «-πάρα τοι δίφροι τε καὶ ἵπποι» ἰδοὺ (ὑπάρχουν ἐδῶ) δίφροι καὶ ἵπποι, γ 324, «-οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι πάρα νῆες» οἱ Κύκλ. δὲν ἔχουσι νῆας, ι 125, «-τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν» παρίσταται, Ε 603, πρβλ. πὰρ 2), «-πάρα σοί» ἐπὶ σοί ἐστι, ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται, Τ 148.

Παρα-βαίνω, παρακ. μετοχ. παρβεβαώς, ἀντὶ τοῦ παραβεβαώς, παραβεβηκώς, πλησίον τινὸς βαίνω ἢ ἀναβαίνω (παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ τὸ ἅρμα), «-πὰρ δὲ Μαχάων βαινέτω» Ἰλ. Λ 512, 517. Ὅθεν ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παρακειμένου παρά τινι ἐπὶ τοῦ ἅρματος ἱστάμενος, ἐποχούμενος, παροχούμενος, (οὐχὶ ὅμως ὡς παραβάτης, ἴδ. τὴν λ.), μετὰ δοτ. προσωπ., Λ 522, Ν 708.

Παρα-βάλλω, ἀόρ. παρέβαλον, «τινί τι» ρίπτω εἴς τινα, ἐμπρός τινός τι ὡς φορβήν, οἷον εἰς ἵππους, Ε 369, δ 41, πάντοτε ἐν τμήσει.—Μέσ. ρίπτω ἐμαυτὸν ἤ τι τῶν ἐμαυτοῦ, (ἐμβάλλω) εἰς κίνδυνον, «-ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν» ἐμβάλλων τὴν ψυχήν μου εἰς κίνδυνον ἵνα πολεμῶ, ὅ ἐ. ἐμβάλλων τὴν ψυχήν μου εἰς τοὺς παραβόλους κινδύνους τοῦ πολέμου, Ι 322.

Παρα-βάσκω, ἕτερος τύπος τοῦ παραβαίνω μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. τοῦ παρατ. παρέβασκε, ἵστατο ἢ ἐπωχεῖτο παρ' αὐτῷ ὡς μαχητὴς (ὡς παραβάτης, ἴδ. τὴν λ.), Λ 104 †.

Παραβάτης [⏑ ⏑ ⏑.], ου, ὁ, καὶ **παραιβάτης** (παραβαίνω), ὁ παρά τινι ἐπὶ τοῦ ἅρματος ἱστάμενος, ὁ παροχούμενος ὅ ἐ. ὁ ἥρως, ὁ παρὰ τὸν ἡνίοχον ὀχούμενος καὶ ἀπὸ τοῦ ἅρματος μαχόμενος, ὁ μαχητής, Ψ 132 †. (Τὸν στ. ἠθέτησάν τινες).

Παραβλήδην, ἐπίρ. (παραβάλλω), κυρ. παρακτυπητά, τροπ. καὶ εἰρων. κρυφοδάκωτα, «παραβ. ἀγορεύω» ὁμιλῶ ὑπαινιττόμενος καὶ πλαγίως προσβάλλων τινά, Δ 6 †· πρβλ. **Παράβολος.** (Κατ' ἄλλους δὲ ἧττον πιθανῶς: ἀπατητικῶς ἢ ἀντιρρητικῶς ἢ =ὑποβλήδην, ὅ ἐ. διακόπτων τὸν λόγον. Κατὰ δέ τι σχόλιον: ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς ἔνθεν μὲν τῆς Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, ἔνθεν δὲ τῆς Ἀφροδίτης· τέλος δέ, ἐπιτιμητικῶς.

Παρα-βλώσκω, παρακ. παραμέμβλωκα, βαδίζω πλησίον τινός, συνοδεύω (μετά τινος) τινά, ἐπομ. βοηθῶ, παραστέκω, μετὰ δοτ., Δ 11, Ω 73.

Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (παραβλέπω), στραβίζων, εἰς τὰ πλάγια βλέπων, ἀλλοίθωρος, Ι 503 †.

***Παράβολος, ον, παραίβολος,** μόνον ἐν τῇ φρ. «παραίβολα κερτομεῖν» =κερτομίοις ἐπέεσι παραβλήδην ἀγορεύειν, πλαγίως δάκνειν, ὀνειδίζειν, πειράζειν, ἴδ. παραβλήδην, Ὕ. Ἑρμ. 56.

Παρα-γίγνομαι, παρατατ. παρεγιγνόμην, πάρειμι, παρευρίσκομαι, παρακάθημαι, «δαιτί» ρ 173 †.

Παρα-δαρθάνω [. . ⏑ .], ἀόριστ. παρέδαρθον, καὶ κατὰ μετάθ. παρέδραθον, ἀπαρεμφ. παραδραθέειν, κοιμῶμαι παρά τινι, συγκοιμῶμαι, ὡ 88, «τινὶ φιλότητι» συγκοιμῶμαι μετά τινος ἐν ἐρωτικῇ συνουσίᾳ, Ξ 163.

Παρα-δέχομαι, ἀποθ. μέσ., ἀόριστ. παραδεξάμην, ἀπο(παρα)δέχομαι, παραλαμβάνω, «τί τινος» τι παρά τινος, Ζ 178 †.

Παραδραθέειν, ἴδ. παραδαρθάνω.

Παραδραμέειν, ἴδ. παρατρέχω.

Παρα-δράω, γ' πληθ. παραδρώωσι κατ' ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ -δρῶσι, ὑπηρετῶ, ἐργάζομαί τινι, μόνον ο 324 †.

Παρα-δύω [. . – .], ἀορ. β' ἀπαρέμφ. παραδύμεναι ἀντὶ τοῦ παραδῦναι, παρεισδύω, χώνομαι κρυφίως, Ψ 416 †.

Παρ-αείδω, παρά τινι ἢ ἐνώπιόν τινος ψάλλω. χ 348 †.

Παρ-αείρω [. ⏑ . .], μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ παθ. ἀορ. παρηέρθη, παραρτῶ, ἐξαρτῶ. Παθ. παραρτῶμαι ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι εἰς τὸ πλάγι, Π 341 †.

Παραί, παραιβάτης, *παραίβολος, ἴδ. παρά, παραβάτης, παράβολος.

Παραίνεσις, ἡ, (αἰνέω)— ἐνθάρρυνσις α 96 καὶ ἐφεξῆς, (Ἀθηνᾶς πρὸς Τηλέμαχον).

Παραιπεπιθῇσιν, θών, ἴδ. παραπείθω.

Παρ-αίσιος, ον, (αἶσα), ἀπαίσιος, κακῶν προαγγελτικός, Δ 381 †.

Παρ-αΐσσω [. – . .], ἀόρ. παρήϊξα, παρέρχομαι ὁρμητικῶς, τρέχω δρομαῖος πλησίον τινός, Ἰλ. Ε 690, Υ 414, «ἐπὶ νῆας» Θ 98, «τινά» τρέχων ὑπερβαίνω τινά, ὑπερτερῶ τινος, Λ 615.

Παραιφάμενος, ἴδ. παράφημι.

Παραίφασις, ιος, ἴδ. παράφασις.

Παρακάββαλε, ἴδ. παρακαταβάλλω.

Παρα-κατα-βάλλω, μόνον ἐν τῷ ἀορίστ. β' παρακάββαλον, συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ παρακατέβαλον, κυρ. καταβάλλω πλησίον ἢ πρὸ ποδῶν τινός, ρίπτω ἐμπρός, «-ὕλην» ''Ιλ. Ψ 127, «-ζῶμά τινι» παραδίδω εἴς τινα, ρίπτω εἴς τινα ἵνα λάβῃ τὸ περίζωμα, Ψ 683.

Παρα-κατα-λέχω [.⏑⏑⏑..] μέσ., μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ συγκεκομ. ἀορ. παρκατέλεκτο, τινί, καταλέχομαι παρά τινι, πλαγιάζω πλησίον τινός, ''Ιλ. Ι 565, 664.

Παρά-κειμαι, παρατ. παρέκειτο, θαμιστ. παρεκέσκετο, ξ 521, κεῖμαι παρά τινι, εἶμαι παρατεθειμένος (βαλμένος κοντὰ) εἴς τινα, Ω 476, «-δ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ» ὅστις ἔκειτο πλησίον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης, φ 416. Τροπ. «-ὑμῖν παράκειται ἠὲ μάχεσθαι ἢ φεύγειν» παρ' ὑμῖν κεῖται, εἰς τὸ χέρι σας εἶνε, νὰ κλ., χ 65.

Παρα-κίω [..⏑.], παρέρχομαι, διέρχομαι πλησίον τινός, περνῶ ἀπὸ κοντά, μόνον ἐν τῇ μετοχ. παρακιὼν ἐν τμ., Π 263 †.

Παρακλιδόν, ἐπίρ. (παρακλίνω), παρεκκλίνων, πλαγίως, παράμερα, πρὸς τὰ πλάγια, «-τρέπω ὄσσε» ἀποτρέπω τοὺς ὀφθαλμούς, 'Υ. 'Αφρ. 183. Τροπ. «-ἄλλα παρὲξ εἰπεῖν παρακλιδόν» ἄλλα ἐκτὸς τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παρεκτρεπόμενος (τῆς ἀληθείας) νὰ εἴπω, δ 384, ρ 139.

Παρα-κλίνω [..–.], μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. α' παρακλίνας. 1) μεταβ. παρεκκλίνω, παραμερίζω, «κεφαλήν» υ 301. 2) ἀμετάβ. παρεκκλίνω, παραμερίζω, Ψ 424.

Παρακοίτης, αο, ὁ, (π. κοίτη), σύνευνος, σύζυγος, ''Ιλ. Ζ 430, Δ 156.

Παράκοιτις, ιος, ἡ, (θηλ. τοῦ προηγουμ.), δοτικ. παρακοίτι, γ 381, ἡ σύνευνος, σύζυγος, Γ 53, ψ 192 κ.ἀ.

Παρα-κρεμάννυμι [....–.], ἀορίστ. μετοχ. παρακρεμάσας, κρεμῶ ἢ ἀφίνω νὰ κρέμαται πλησίον, εἰς τὸ πλάγι, «-χεῖρα» Ν 597 †.

Παρα-λέχομαι, μέσ., μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ ἀορ. παραλέξατο, καὶ ὑποτ. παραλέξομαι κατὰ συστολὴν ἀντὶ τοῦ παραλέξωμαι, Ξ 237, καὶ ἐν τῷ συγκεκομμένῳ β' ἀορ. παρέλεκτο, 'Υ. 'Αφρ. 168, κατακλίνομαι παρά τινι, πλαγιάζω κοντά, συνήθ. ἐπὶ τῆς παρανόμου κατακλίσεως ἀνδρὸς παρὰ γυναικί, τινί, Β 515, λ 242, «-ἐν φιλότητι» ἐν ἐρωτικῇ συνουσίᾳ, Ξ 237, Υ 224, ἀλλὰ καὶ γυναικὸς παρ' ἀνδρί, Ω 676, δ 305 (ἐν τμ.).

Παρ-αμείβω, μέσ. ἀορ. παρημειψάμην, μετ' αἰτ. παρέρχομαι, διέρχομαι πλησίον τινός, παραπλέω, ζ 310 †, «-παρημείβετο Μάλειαν» 'Υ. 'Απ. 409.

Παρα-μένω, ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀόρ. α' παρέμεινε καὶ παρμένω, ἐξ οὗ μόνον ἡ προστ. μένετε, μενόντων καὶ τὸ ἀπαρεμφ. μενέμεν, Ν 151, Ο 400, καὶ παραμίμνω (ἴδ. τ. λ.), μένω παρά τινι, μένω εἰς τὸν τόπον μου, ἐμμένω, ἐγκαρτερῶ, «-τινί» ''Ιλ. Λ 402, ἀπολ. Ν 151.

Παρα-μίμνω, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. καὶ ἐν τῷ παρατ. παρέμιμνε, =παραμένω, μένω ὅπου εὑρίσκομαι, κάθομαι, ''Οδ. β 297, γ 115.

Παρα-μυθέομαι [..–...], (μῦθος) μέσ. ἀποθ., ἀορ. παρεμυθησάμην, ὁμιλῶ πρός τινα ἵνα μεταβάλω τὴν γνώμην του, παρηγορῶ ἢ παραινῶ, ἐνθαρρύνω, μετὰ δοτ. καὶ μετ' ἀπαρεμφ.

"Ιλ. Ι 417, 684, Ο 45.

Παρα-νηέω, ἀντὶ τοῦ παρα-νέω, (νέω), σωρεύω πλησίον, δ ἐ. σωρηδὸν παρατίθημι, «-σῖτον ἐν κανέοισι παρενήνεον» (ἐκτενέστ. τύπος τοῦ παρατ. ἀντὶ τοῦ «-παρενήεον», ἴδ. ἐπινηέω), "Οδ. α 147, π 51.

Παρα-νήχω, μέσ. μέλ. νήξομαι, νηχόμενος (κολυμβῶν) παρέρχομαι ἢ προχωρῶ παρὰ τὴν ἀκτὴν ε 417 †.

***Παρα-νίσσομαι**, μέσ. ἀποθ., παρέρχομαι, παραπλέω, μετ' αἰτ. "Υ. 'Απ. 430.

Πάρ-αντα, (ἄντα) ἐπίρ., πλαγίως, παράμερα, μόνον Ψ 116 †.

Παρ-απαφίσκω [. ᴗ ᴗ . .], μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' παρήπαφον, παρασύρω, ἐξαπατῶ, ξεγελῶ, ξ 488 (ἐν τμ.), μετ' ἀπαρμφ., Ξ 360. (Μόνον ἐν τοῖς παρατεθεῖσι χωρίοις).

Παρα-πείθω, καὶ παραιπείθω, ὁόριστ. παρέπεισα, ἀόρ. β' ἀναδιπλ. παραιπέπιθον, ὅθεν ὑποτ. παραιπεπίθῃσι, χ 213, μετοχ. παραιπεπιθοῦσα, Ξ 304, καὶ συγκεκ. παρπεπιθών, Ψ 37, ω 119, κυρ. δι' ἀπατηλῶν λόγων πείθω τινὰ νὰ μεταβάλῃ γνώμην, παραπείθω, παρασύρω, ἐξαπατῶ, τινὰ Ψ 606, ω 119, «-φρένας τινός» Η 120, Ν 788, «-τινὰ ἐπέεσσιν» ξελογιάζω, Ξ 208, μετ' ἀπαρμφ. χ 213.

Παρα-πέμπω, ἀόρ. παρέπεμψα, κατευοδῶ, συνοδεύω, ξεπροβοδῶ, ξε(συνε)βγαίνω, μ 72 †.

Παρα-πλάζω, ἀόρ. α' παρέπλαγξα, παθ. παρεπλάγχθην. 1) 'Ενεργ. παραφέρω, παρασύρω, ἀποπλανῶ, τινά, ἐπὶ ἀνέμου καὶ θυέλλης, μετὰ γεν. τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ γίνεται ἡ παραφορά, «-παρέπλαγξε Κυθήρων» μὲ παρέσυρε, μὲ ἔρριψεν ἔξω τῶν Κυθήρων, ι 81, τ 187. 2) Παθ. παρεκτρέπομαι τοῦ σκοποῦ, παρακρούομαι, «-παρεπλάγχθη ἰός» Ο 464. Τροπ. «-νόημα» παραπλανῶ τὸν νοῦν, υ 346. Πρβλ. πλάζω.

Παραπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (παραπλήττω), κυρ. ὁ εἰς τὰ πλάγια πληττόμενος, «-ἠιόνες παραπλῆγες» τὰ ἐκ τοῦ πλαγίου μόνον, δ ἐ. ἐκ μιᾶς μόνον πλευρᾶς πληττόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων παράλια, κατ' ἀντίθεσιν τῶν «-προβλήτων ἀκτῶν» (ε 408), ὅ ἐ. χαμηλὸς αἰγιαλός, "Οδυσ. ε 418, 440. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μόνον ἐνταῦθα.

Παρα-πλώω, ἀντὶ τοῦ: παραπλέω, μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ., παρέπλω, παραπλέω, μ 69 †.

Παρα-πνέω, μόνον ἐν τῷ ἀορ. τῆς ὑποτ. παραπνεύσῃ, μικρὰν πνοὴν ἐξάγω, ξεφυσῶ, «-ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ» κ 24 †.

Παραποτάμιος, μάχη = παρὰ τὸν Ξάνθον ποταμόν, ἀρχαία ἐπιγραφὴ τοῦ Φ.

Παραρρητός, ή, όν, (π. Ϝρητός)· α') μετάπειστος, προσιτὸς εἰς λόγους, «-ἐπέεσσιν» διὰ λόγων, "Ιλ. Ι 526· β') «-παραρρητά» παραινέσεις, προτροπαί, πρβλ. ἀμήχανος, Ν 726.

***Παρα-σκώπτω**, συγχρόνως σκώπτω, «-πολλὰ παρασκώπτουσ' ἐτρέψατο» "Υ. Δήμ. 203. ‖. 'Αλλ' ὀρθότερον νομίζω νὰ γραφῇ κατὰ διάστασιν «-παρὰ σκώπτουσ'», ὥστε ἡ πρόθεσις νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ «-ἐτρέψατο» : διὰ πολλῶν σκωμμάτων παρέ(μετέ)πεισε.

Παρασταδὸν [. . ᴗ .], ἐπίρ. (παρίστημι), παριστάμενος, προσερχόμενος, ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ πλησίον, Ο 22, κ 173, 547, μ 207.

Παρα-στείχω, μόνον β' ἐν. τοῦ ἀορ. β' παρέστιχες, παρέρχομαι εἰς, περνῶ εἰς, "Υ. 'Απ. 217.

Παρα-ἀφάλλω, μόνον γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ. α' παρέσφηλεν, παραφέρω, κάμνω νὰ πέσῃ παράμερα, νὰ ἀποτύχῃ, νὰ ἀστοχήσῃ, «διστόν» Θ 311 †.

Παραδχέμεν, ἴδ. παρέχω.

Παρα-τανύω [. . ⏑ ⏑ .], (τείνω) ἁπλώνω πλησίον ἢ ἐμπρός τινας, παρατίθημι, παραθέτω, «τράπεζαν» α 138, η 174 κ. ἀ., μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' ἐν τμήσει.

Παρα-τεκταίνομαι, (τέκτων) μέσ., μόνον ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ ἀορ. α' παρατεκτήναιο, αιτο, κυρ. ψευδῆ κτίζω ἢ κτίζων μεταποιῶ· ὅθεν «ἔπος» μεταπλάττω, πλάττω, φθειάνω λόγον, ξ 131, παραποιῶ, μεταβάλλω, «ἄλλως παρατεκτήναιτο» Ξ 54.

Παρα-τίθημι, γ' ἑνικ. τοῦ ἐνεστ. παρτιθεῖ, παρατ. ἐν τμ. παρὰ(πὰρ)—τίθην καὶ ἐτίθην πάρα, μέλ. α' πληθ. παραθήσομεν, ἀόρ. παρέθηκα, γ' πληθ. τοῦ β' ἀορ. πάρθεσαν, ἀντὶ τοῦ: παρέθεσαν, ὑποτ. παραθείω, ἀντὶ τοῦ: παραθῶ, εὐκτ. παραθεῖεν, προστ. παράθες, μέσ. ἀορ. β' πὰρ—θέτο, εὐκτ. παραθεῖτο, μετοχ. παρθέμενος (=παραθ.). 1) Ἐνεργ. α') παραθέτω, θέτω τι πλησίον ἢ ἐμπρός τινος, «τράπεζαν, δίφρον» βάλλω τραπέζι, κλ., ε 92, ο 259, «ῥόπαλον ἑτάροισι» ι 326. Ἰδίως ἐπὶ ἐδεσμάτων, «δαῖτα» Ι 90, «βρῶσίν τε πόσιν τε» α 192 κ. ἀ. β') ἐν γέν. δίδω, προσφέρω, παρέχω, «ξεινιά τινι» Λ 779, Σ 408, «δύναμιν» γ 205. 2) Μέσ. α') παραθέτω τι χάριν ἐμαυτοῦ, «κλισμόν» α 132, «δαΐδας» β 105, τ 150. Τὸ δὲ Ο 507, «ὀδοιπόριον παραθείμην» ἐκ τῶν ἐμαυτοῦ παραθέτω· β') παραβάλλω, βάζω κάτω, (κυρ. ἐπὶ τῶν παιγνίων ἢ στοιχημάτων καταβάλλω τι τῶν ἐμαυτοῦ πλησίον τοῦ ἄλλου, διὰ νὰ ἦνε πρόχειρον εἰς τὸν νικητήν)· ὅθεν διακινδυνεύω, «παρθέμενοι κεφαλάς» ἔβαλαν κάτω τὰ κεφάλια των, β 237, «ψυχάς» γ 74, ι 255.

Παρα-τρέπω, μόνον ἀορ. α' μετοχ. παρατρέψας, παρεκκλίνω, παρεκτρέπω, γέρνω, στρέφω, πλαγίως, «παρατρέψας εἶχεν ἵππους» στρέψας ὀλίγον πλαγίως, παρεκτρέψας διεύθυνε τοὺς ἵππους, *Ἰλ. Ψ 398, «ἐκτὸς ὁδοῦ» Ψ 423.

Παρα-τρέχω, μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' παρέδραμον, γ' δυϊκ. παρεδραμέτην, εὐκτ. γ' ἑν. παραδράμοι· α') τρέχω παρά τινι (πλησίον τινός), τρέχων παρέρχομαι, Ἰλ. Κ 350, Χ 157· β') τρέχων ὑπερβαίνω τινὰ [δρόμῳ νικῶ τινα], ξαπερνῶ, «τινὰ πόδεσσιν» Τ 636, Ὑμ. 18, 16 (||. Ἐν τῇ καθομιλουμ. τὸ παρατρέχω, σημαίνει: δρόμῳ, ὃ ἐ. εἰς τὸ τρέξιμον, διαγωνίζομαι πρός τινα, οἷον ἐν τῇ φρ. ἔλα νὰ παρατρέξωμεν).

Παρα-τρέω, ἀόρ. α' παρέτρεσα, καὶ σσα, φοβούμενος παραμερίζω, ὑπὸ φόβου παρεκκλίνω, ἐξιππάζομαι, ἐπὶ τῶν ἵππων, Ε 295 †.

Παρα-τροπέω, (τροπή) ἀντὶ τοῦ παρατρέπω, παραπείθω, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τροπ. «τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις;» πρὸς τί με λέγεις ταῦτα παρεκκλίνων, ὑπεκφεύγων, ὃ ἐ. προσποιούμενος, ἐξαπατῶν; δ 465 †.

Παρα-τρωπάω, (τρέπω) ἀντὶ τοῦ παρατρέπω, γυρίζω, τροπ. γυρίζω τὸν νοῦν, τινός, «θεοὺς θύεσσι» παραπείθω, μεταπείθω, ἐξιλεῶ τοὺς θεοὺς διὰ τῶν θυμιαμάτων, Ι 500 †.

Παρα-τυγχάνω, πρτ. παρετύγχανε τυγχάνω παρών, τινί, εἴς τινα, παρά τινι, πλησίον τινός, κατὰ τύχην, Λ 74 †.

Παρ-αυδάω, (αὐδή) μόνον παρατ.

παραύδα, μετοχ. –δῶν καὶ ἀορ. μετοχ. παραυδήσας· α') παραμυθοῦμαι, παρηγορῶ τινα, «-μύθοις ἀγανοῖς, μειλιχίοις» μὲ λόγους κτλ., ο 53, π 279, «-θάνατόν τινι» παρηγορῶ τινα διὰ τὸν θάνατον, λ 488· β') λέγω ἵνα πείσω, παραινῶ, συμβουλεύω, «-μὴ ταῦτα παραύδα» σ 178.

Παρ-αυτόθι, Μ 302, Ψ 147 κ. ἀ., (παρ' αὐτόθι) καὶ παραῦθι Ψ 163 †, ἀντί: παρ' αὐτόφι = αὐτόθι, ἴδ. αὐτόθι.

Παράφασις [.. ⏑ .], ἡ, μόνον ἐν τοῖς τύποις **παραίφασις** καὶ **πάρφασις** (παράφημι). 1) παραίνεσις, προτροπή, Λ 793, Ο 404. 2) παράπεισις, δελέασις, γοητεία, ξελόγιασμα, Ξ 217, ἔνθα κεῖται ὡς ἐπεξήγησις τοῦ «-ὀαριστύς» (ἴδ. τ. λ.), οἱονεί: θελκτικὴ συνομιλία.

Παρα-φεύγω, ἀορ. β' ἀπαρμφ. παραφυγέειν, παρερχόμενος διαφεύγω, ξεγλυτώνω, μετὰ δοτ. «-τῇ» (Σκύλλῃ δηλ.), ἥτις ὅμως δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς δοτικοφανὲς ἐπίρ., ἐκεῖ, ἐδῶ, μ 99 †.

Παρά-φημι, ὁ ἐνεστ. Α 577, ἀόρ. παρεῖπον, ἴδ. τ. λ., μέσ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ παρφάμενος καὶ παραιφάμενος, Ω 771, Ὑ. Δήμ. 337, ἀντὶ τοῦ: παραφ., ἀπαρμφ. παρφάσθαι ἀντὶ τοῦ: παραφ., παραινῶ, συμβουλεύω, τινί, Α 577.—Συνήθως μέσ. μετ' αἰτ. «-τινὰ ἐπέεσσιν» παραπείθω, παραπλανῶ τινὰ διὰ λόγων (ἀπατηλῶν) ξελογιάζω, ξεγελῶ. Μ 249, β 189, τ 6, Ὑ. Δήμ. 337.

Παρα-φθαίω [.. ⏑ .], μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. παραφθαίησι, Κ 346, μετοχ. παραφθὰς καὶ μέσ. ἀόριστ. β' παραφθάμενος, προφθάνω, προλαμβάνω, προπερνῶ, *Ἰλ. Χ 197, «-τινὰ πόδεσσι» Κ 346. Μέσ. «-τινὰ τάχει» Ψ 515.

Παρβεβαώς, ἴδ. παραβαίνω.

Παρδαλέη, ἡ, ἀντὶ τοῦ παρδαλῆ, δέρμα παρδάλεως, *Ἰλ. Γ 17, Κ 29.—Κυρ. εἶνε οὐσιαστικῶς λαμβανόμενον θηλ. τοῦ ἐπιθ. παρδάλεος, έη, ον (πάρδαλις, πόρδαλις, ἴδ. τ. λ.): εἰς πάρδαλιν ἀνήκων· (‖. ἐν δὲ τῇ καθομιλουμ. παρδαλὸς (=παρδάλεος, καθὼς χρυσός=χρύσεος, ἀργυρός= ἀργύρεος), κατάστικτος, ποικίλος, οἷον τὸ τῆς παρδάλεος δέρμα).

Πάρδαλις, ἴδ. πόρδαλις.

Παρ-έζω, μέσ. ἀποθ., μόνον ἐν τῇ προστ. –εο, μετοχ. –όμενος καὶ παρατ. παρέζετο, παρακαθέζομαι, καθίζω κοντά, ἢ παρακάθημαι, κάθημαι πλησίον τινός, «-τινί» Α 557, Ε 889, δ 738, υ 334, ἰδίως ἵνα συνδιαλεχθῶ μετά τινος. Εὑρίσκεται μόνον παρ' Ὁμ.

Παρειά [⏑ . –], ἡ, (ασια, οι, οισι) 1) παρειά, [γνάθος], μάγουλον (ὁ ἐ. μᾶλον Δωρ., μῆλον), πάντοτε πληθ. κυρ. ἐπὶ ἀνθρώπου, Λ 393, δ 223 κ.ἀ.· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀετοῦ, β 153. 2) τὸ τὴν παρειὰν ἐπικαλύπτον μέρος τῆς περικεφαλαίας, παραγναθίς, μαγουλίκα, Ὑμ. 31, 11.

Παρείθη, ἴδ. παρίημι.

1. **Πάρειμι**, (παρά, εἰμί), πάρεστι, –εστε καὶ γ' πληθ. παρέασι, εὐκτ. παρείη, μετοχ. παρεών, ἀπαρμφ. παρεῖναι καὶ παρέμμεναι· παρατ. β' ἑν. παρῆσθα, γ' ἑνικ. παρῆν καὶ πάρ—ἔην γ' πληθ. πάρεσαν, Λ 75, μέλ. παρέσσομαι, –έσσεται καὶ συγκεκομμένως –ἔσται. 1) παρευρίσκομαι, εἶμαι παρών, ἀπολελ. Β 485, Σ 299 κ. ἀ., μετὰ δοτ., εἶμαι, εὑρίσκομαι, διατρίβω παρά τινι, πλησίον τινός, ε 105, 129, «-μήλοισι ἠὲ συβώτῃ» δ 640, πολλά-

-κις: εἶμαι παρὼν πρὸς βοήθειαν, παρίσταμαι, παραστέκομαι, Δ 11, Σ 472 κ. ἀ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων «-μάχῃ» παρευρίσκομαι ἐν τῇ μάχῃ, «-ἐν δαίτῃσι» Κ 217. 2) ὑπάρχω, εὑρίσκομαι, εἶμαι πρόχειρος, ὅθεν «-τὰ παρεόντα» α 140, δ 56 κ. α., «-τινί» ὑπάρχω εἰς τὴν διάθεσίν τινος, προσφέρομαι εἴς τινα, «-δῶρά τοι παρέσσεται» Α 213, ξ 80 κ. ἀ., «-εἴ μοι δύναμίς γε παρείη» ἂν εἶχα τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην δύναμιν, ἂν ἐδυνάμην, β 62. «-ὅση δύναμίς γε πάρεστι» καθ' ὅσον δύναμαι, Θ 294, Ν 786.

2. **Πάρειμι.** (παρά, εἶμι), μετοχὴ παριών, παρέρχομαι, διαβαίνω πλησίον, περνῶ ἀπό, 'Οδ. δ 527, ρ 233, Ἐπιγ. 3, 6.

Παρ-εῖπον, ἐλλ. ἀόρ. β' τοῦ παράφημι ὑποτ. γ' ἑνικ. παρείπῃ, μετοχ. -ών, οῦσα· α') παραπείθω, παραπλανῶ, ξεγελῶ, ξελογιάζω, Α 555, Ζ 337· β') μετ' αἰτ. πράγματος, παραινῶ, συμβουλεύω τι, «αἴσιμα» Ζ 62, Η 121, ἀπολελ. παραινῶ, προτρέπω, προσπαθῶ νὰ πείσω, Λ 793, Ο 404. [Ἡ συλλαβὴ παρ τοῦ «-παρειπών, παρειποῦσα» ἐν ἄρσει εἶνε μακρά].

Παρ-ὲκ καὶ πρὸ φωνήεντος παρ-έξ, ἀλλὰ καὶ πρὸ συμφώνου ὡσαύτως, οἷον Λ 486, μ 276, 443, ξ 168 (παρὰ τοῖς μετέπειτα πάρεξ). Α') Πρόθ. 1) μετὰ γεν., ἔξω, ἐκτός, ὀλίγον ἐκτός, παράμερα, «-παρὲξ ὁδοῦ» Κ 349, Ὑ. Ἑρμ. 188. «-παρὲκ λιμένος» ὀλίγον ἔξω τοῦ λ., «-ἔξω μέν, ἐγγὺς δὲ» κατὰ τὸν Εὐστ., ι 116. 2) μετ' αἰτ. τοπικῶς, παρέξω, παρέκει, πέραν, Ι 7, Ψ 762, μ 443, π 165, 343, Ὑ. Ἀπ 419, ἀπ' ἔξω, ξέμακρα, «-παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα» ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν νῆσον διευθύνεται τὸ πλοῖον, μακρόθεν παραπλέετε τὴν νῆσον, μ 276, ο 199, Ὑ. Ἑρμ. 563. Ἐν τῷ Ω 349, τίθεται ἡ πρόθ. μετὰ τὴν αἰτ., καὶ τότε ὀρθότερον νὰ συναφθῇ ἡ πρόθεσ. μετὰ τοῦ ῥήματος «-ἔλασσαν» καὶ ἐντεῦθεν νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ αἰτ.: παρεξήλασαν τὸ σῆμα, πρβλ. παρεξελαύνω. Τροπ. α') «-παρὲκ νόον» ἔξω φρενῶν, παρὰ πᾶσαν φρόνησιν, ἀφρόνως, Υ 133, Ὑ. Ἑρμ. 547. Τὸ δὲ Κ 391 «-πολλῇσιν μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ» τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσι συνάπτοντες ὁμοῦ τὸ «-παρὲξ ἤγαγε (= παρεξήγαγε) νόον» καὶ τὴν δοτ. «-ἄτῃσι» λαμβάνοντες ὡς ὀργαν.: διὰ πολλῆς τυφλώσεως μοῦ παρεπλάνησε τὸν νοῦν ὁ Ἕκτωρ, μὲ ἠπάτησε, μὲ ἐτύφλωσε, πρβλ. Ὑ. Ἀφρ. 36. Ἄλλοι δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐκλαμβάνουσι τὸ «-παρὲκ νόον» ὡς ἀνωτ.: ἀνοήτως, ἀφρόνως μ' ἐνέβαλεν εἰς πολλὰ κακὰ ὁ Ἕκτ.· β') «-παρὲξ Ἀχιλῆα» ἐκτὸς τοῦ Ἀχιλ., ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀχιλ., Ω 434. Β') Ἐπίρ. 1) τοπικῶς, παρέξω, παρέκει, (ἀκριβέστερον: κατὰ παρακολούθησίν τινος πρὸς τὰ ἔξω, οἷον) «-νήχειν» παρακολουθῶν τὸ κῦμα τὸ πρὸς τὴν ἤπειρον ἐρευγόμενον κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω, ε 439, «-ὠθεῖν» ὀλίγον κατ' ὀλίγον, παρακολουθῶν τὰ στηρίγματα τοῦ κοντοῦ, ὠθῶ πρὸς τὰ ἔξω, ι 488, «-νῆα παρὲξ ἐλάαν» παρακολουθῶν τὴν ἔκτασίν τινος, ἀπ' ἔξω, μακρόθεν ἐλαύνω τὸ πλοῖον, μ 47. 109 (πρβλ. μ 55), «-στῆ παρὲξ» ἦλθε καὶ ἐστάθη παρ' αὐτόν, Λ 486. 2) τροπ. σημαίνει παρεκτροπὴν καὶ παραμόρφωσιν τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀληθοῦς, ὅθεν α') «-ἄλλα παρὲξ εἰπεῖν παρακλιδόν» ἄλλα ἀντ' ἄλλων λέγω, (ἀποκρυπτόμενος ἢ) παρεκκλίνων

τῆς ἀληθείας, δ 348, ρ 139, «-παρὲξ ἐρεῖν» ψ 16, «-παρὲξ ἀγορεύειν» παρὰ τὸ πρέπον, ἀπρεπῶς, Μ 213· β') ἐκτὸς τούτων, προσέτι, ξ 168.

Παρεκέκειτο, ἴδ. παράκειμαι.

Παρ-εκ-προ-φεύγω, μόνον ἀορ. ὑποτ. γ' ἑνικ. -φύγῃσιν, κυρ. παρέρχομαι ἔμπρός τινος καὶ φεύγω· μεταφ. διαφεύγω, τινά, περὶ τῶν ἄθλων, τὰ ὁποῖα δὲν λαμβάνει τις, Ψ 314 †.

Παρ-ελαύνω, μέλ. παρελάσσεις, ἀόριστ. παρήλασσε, -σαν, καὶ ἀναύξ. παρέλασσε, ἐλαύνω πλησίον τινός,κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. α') παρελαύνω (ἔξυπακ. «ἵππους ἢ ἅρμα»), τρέχω ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος πλησίον τινός, Ψ 382, «-τινὰ ἵπποισι», τὸν περνῶ μὲ τἄλογα, ἐπὶ ἱπποδρομικῶν ἀγώνων, Ψ 638· β') παραπλέω,«νηί» μ 186, «-τινά» παραλλάσσω, παρέρχομαι, „τὸν περνῶ μὲ τὸ χαράβι", μ 197,

Παρ-έλκω, μόνον κατὰ προστ. τοῦ ἐνεστ. -ετε καὶ γ' ἑνικ. τοῦ μέσ. παρατ. παρέλκετο. 1) Ἐνεργ. α') ἕλκω πλησίον μου, συμπαρέλκω, σέρνω ἀπὸ κοντά, β') σέρνω, τραβῶ τι, δ ἐ. παρατείνω, βραδύνω, ἀναβάλλω τι,«-μνηστύν» Ὀδ. φ 111. 2) Μέσ. πλαγίως ἕλκω τι πρὸς ἐμαυτόν, τροπ. κρυφίως καὶ ἀπατηλῶς ἐπισύρω, περιποιῶ εἰς ἐμαυτόν, «-δῶρα» σ 282.

Παρέμμεναι, ἴδ. πάρειμι.

Παρενήνεον, ἴδ. παρανηέω.

Παρέξ, ἴδ. παρέκ.

***Παρέξειμι**, (παρέξ, εἶμι), παρεξέρχομαι, παρεκβαίνω· τροπ. παραβαίνω, Ὕ. Δήμ. 478.

Παρ-εξ-ελαύνω, καὶ -ελάω κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐν τῷ ἀπαρμφ. παρεξελάαν, μ 47, 109, ἀορ. ὑποτ. β' ἑνικ. παρεξελάσῃσθα ἐλαύνω τι ἐγγύθεν τινός· μόνον ἀμεταβ. τρέχω ἐφ' ἅρματος πλησίον τινός, τρέχων παρέρχομαι, Ψ 344 (πρβλ. 346), ὡσαύτως καὶ μ 55.

Παρ-εξ-έρχομαι, ἀποθ., ἀορ. ἀπαρεμφ. παρεξελθεῖν, μετοχ. -οῦσα. 1) λάθρα ἐξέρχομαι, κ 573, παρέρχομαι, παρεκβαίνω, προχωρῶ, «-πεδίοιο» (γεν. τοπικ.) εἰς τὴν πεδιάδα, Κ 344, 2) μεταφ. παρεκτρέπομαί τινος, παραβαίνω τι, «-Διὸς νόον» ε 104, 138.

Παρέπλω, ἴδ. παραπλώω.

Παρ-έρχομαι, ἀποθ., ἐνεστ. -εται, μετοχ. -ομένην, μέλ. παρελεύσεαι, ἀόρ. β' παρῆλθεν, ὑποτ. παρέλθῃ, εὐκτ. -έλθοι, ἀπαρμφ. παρελθέμεν. 1) παρέρχομαι, περνῶ, διαβαίνω, ἀπὸ κοντά· ὅθεν ἐπὶ πτηνῶν, παρίπταμαι, μ 62, ἐπὶ πλοίων, παραπλέω, π 352, ἐπὶ κύματος, ε 429, μετ' αἰτ., τί, Θ 239. 2) παρερχόμενος ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, τινά, ξεπερνῶ, Ψ 345.«-ποσσίν» εἰς τὸ τρέξιμον, εἰς τὰ πόδια, θ 230,«-ἐν δόλοισιν» ν 291· ὅθεν τροπ. ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὴν πανουργίαν, περνῶ. Α 132.

Πάρεσαν, ἴδ. 1. πάρειμι.

Παρ-ευνάζομαι, (εὐνή) μέσ., παρευνάζεσθε, παρακατακλίνομαι, κοιμῶμαι παρά τινι, χ 37 †.

Παρ-έχω, μέλ. -έξω, ἀόρ. β' παρέσχον καὶ παρέσχεθον, ὑποτ. γ' ἑνικ. παράσχῃ, ἀπαρμφ. παρασχεῖν (καὶ ἐν τμ.), παρασχέμεν. 1) ἔχω ἢ κρατῶ τι ἕτοιμον νὰ δώσω,παρέχω, προσφέρω, «-δράγματα» Σ 556, πρβλ. Ψ 50 (ἔνθα ἐν τμ.), «-φάος» σ 317. (‖. Ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις ἑρμηνεύεται καὶ κατὰ τὴν ἑπομένην σημασίαν). 2) ἐν γένει, παρέχω, δίδω, χορηγῶ, προξενῶ, «-ἱερήϊα, δῶρα,

σῖτον, βρῶσίν τε πόσιν τε, ἰχθῦς» Ὅμ. πλχ., «φιλότητα» Γ 354, «ἀρετήν» σ 133, «γέλω τε καὶ εὐφροσύνην» υ 8, τοὐναντίον «ἔχω» κρατῶ, Τ 147· καὶ ὅταν τὸ ὑποκείμενον ἦνε πρᾶγμα: «θάλασσα παρέχει ἰχθῦς» τ 113 (σόλος) «παρέχει σίδηρον» Ψ 834· ἀπολ. «ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω» θ 39, πρβλ. Σ 50. Μετ' ἀπαρεμφ. τελικοῦ, «παρέχουσι γάλα θῆσθαι» ἵνα ἀμέλγῃ τις, δ 89. (Τὸ α ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, τ 113).

Παρηέρθη, ἴδ. παραείρω.

Παρήϊον [⏑.⏑.], τό, (παρειά). 1) παρειά, μάγουλον, Ψ 690, τ 208, ἐπὶ ζώων, Π 159, χ 404, πρβλ. παρειά. 2) παραγναθίς, μαγουλίκα, τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, Δ 142.

Παρήλασε, ἴδ. παρελαύνω.

Πάρημαι (παρά, ἧμαι), ἀποθ., μόνον μετοχ. παρήμενος, ον, ω, α· α') παρακάθημαι, κάθημαι πλησίον, πολλ., καὶ μετὰ δοτ. «νηυσί, δαιτί» Α 421, α 339 κ. ἀ. πολ.· β') ἐν γένει, διατρίβω, διαιτῶμαι, διαμένω, παρά τινι, ν 407, ρ 456, παρευρίσκομαι, εἶμαι παρών, τ 209. Ἐνίοτε συμπαρομαρτεῖ καὶ ἡ ἔννοια τῆς ὀχληρᾶς ἢ ἐχθρικῆς παρουσίας, οἷον Ι 311, λ 578, σ 231.

Παρηορίη, ἡ, (παρήορος) ὁ ρυτὴρ ἢ ἀγωγεὺς (καπίστρι), δι' οὗ ὁ παρήορος ἵππος (γεδέκι) προσδένεται εἰς τὸν ὑπεζευγμένον τοῦ ἅρματος, καὶ πληθ. «παρηορίαι» ὁ ρυτὴρ μετὰ τῶν ἄλλων ἱμάντων τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ παρηόρου ἵππου (‖. τὰ χάμουρα ἐκ τοῦ: χαμός=χημός), Ἰλ. Θ 87, «ἐν παρηορίῃσιν Πήδασον ἵει» Π 152. Ἐκ τοῦ

Παρήορος, ον, (παρ-αείρω). 1) ὁ παραρτώμενος ἢ παρακρεμάμενος, ἐξῃρτ. ἵππος, ὁ ἵππος ὁ προσδεδεμένος καὶ ἐκτὸς τοῦ ζυγοῦ παρελαύνων πλησίον τῶν ὑπὸ τὸ ἅρμα ἐζευγμένων, ἵνα χρησιμεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ εἰς ἀναπλήρωσίν τινος τούτων, τὸ γεδέκι, Π 471, 474. 2) παρεκτεταμένος, πλησίον τινὸς ἐξηπλωμένος, ξαπλωμένος, Η 156. 3) τροπ. ὁ παρακεκινημένος ἢ ἐπηρμένος τὸν νοῦν, παρμένος ἢ ματαιόφρων, Ψ 603.

Παρήπαφε, ἴδ. παραπαφίσκω.

Παρθέμενος, ἴδ. παρατίθημι.

Παρθενική [. . ⏑ .], ἡ, (παρθένος), ἀντὶ τοῦ παρθένος, Σ 567, λ 39· κυρ. εἶνε οὐσιαστικῶς ἐκλαμβανόμενον θηλ. τοῦ παρθενικός, ἐξ οὗ καὶ «παρθενικὴ νεῆνις» παρθενικὴ νεᾶνις, ἤ, ὅπερ ταὐτόν, νεανικὴ παρθένος, η 20.

Παρθένιος, ίη, ιον (παρθένος), 1) παρθενικός, εἰς παρθένον ἀνήκων, «ζώνη» λ 245. Ὡς οὐσιαστικόν, «παρθένιος» υἱὸς παρθένου, ὅ ἐ. μὴ ὑπανδρευμένης, Π 180. 2) «Παρθένιον φρέαρ» παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα, οὕτω καλούμενον εἴτε διότι παρ' αὐτῷ ἠνθολόγησεν ἡ παρθένος Κόρη (Περσεφόνη), εἴτε διὰ τὴν παρθενικὴν αὐτοῦ ἀγνότητα καὶ διαύγειαν (‖. ἢ καὶ διότι ἐξ αὐτοῦ ὑδρεύοντο αἱ παρθένοι τῆς πόλεως, πρβλ. στίχ. 106).

Παρθένιος, ὁ, ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πόντον, τὴν σήμερον φέρων σχεδὸν τὸ αὐτὸ ὄνομα Μπαρτέν, Β 854.

Παρθενοπίπης [. . . – .], ου, ὁ, κλητ. παρθενοπῖπα (παρθ., ὀπιπτεύω), ὁ τὰς παρθένους προσβλέπων, ὅστις κυττάζει ἢ ματιάζει τὰ κορίτσια, μόνον ἐν τῷ Λ 385 †.

Παρθένος, ἡ, παρθένος, κόρη, κορίτσι, Ὅμ. πλχ.· ἔτι δὲ καὶ νέα γυνή, Β 514. (‖. Ἡ καθομιλουμ. κα-

θιερώσασα ἅπαξ τὴν λ. ἵνα σημαίνῃ τὴν Παρθένον Μαρίαν, τὴν μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δὲν ἐδεβήλωσε πλέον αὐτὴν δι' ἐκτενεστέρας χρήσεως, ὡσαύτως οὐδὲ τὰς λ., „ἄρτος, νᾶμα" κ. ἄ., ἵνα δὲ σημαίνῃ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται τὴν λ. ἐπιθετικῶς ἀλλὰ μετά τινος ἐπιτατικοῦ προθέματος κορίτσι ἀπάρθενο).

Πάρθεσαν, ἴδ. παρατίθημι.

Παρ-ιαύω [⏑ ⏑ . .], καὶ πρτ. γ' πλ. παρίαυον, παρακαθεύδω, κοιμῶμαι παρά τινι, κοιμῶμαι δίπλα, εἰς τὸ πλάγι, Ι 336 †· ἐν τμ., ξ 21. ‖. Ἐν τῷ Ι 470, «-ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον», ἀμφιβάλλω ἂν ἡ παρὰ ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα ἴαυον ἢ μᾶλλον συντάσσεται μετὰ τῆς αἰτιατικῆς νύκτας εἰς χρον. σημ. καθ' ὅλας τὰς νύκτας.

Παρ-ίζω, παρακαθέζομαι, πηγαίνω καὶ κάθημαι (καθίζω) κοντά, μόνον ἐν τῷ παρατατικ. «-παρῖζεν», δ 311 †.

Παρ-ίημι, ἀόρ. α' παθ. γ' ἑν. παρείθη, ἀφίνω, ξαπολνῶ, παθ. ἀφίνομαι, ξαπολνοῦμαι (ὅ ἐ. ἐξαπολύομαι), Ψ 868 †.

Παρ-ιθύνω [. – – .], πλησίον τινὸς διευθύνω, «-νῆα» μ 82 (ἐν τμ., ἔνθα ὑπάρχει ὑποτακτική: ἰθύνετε ἀντὶ τοῦ: ἰθύνητε).

Πάρις, **ιος**, ὁ, καὶ Ἀλέξανδρος (ἴδ. τ. λ.) ὀνομαζόμενος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὅστις ἀπαγαγὼν συνεργείᾳ τῆς Ἀφροδίτης τὴν Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης ἐγεινεν αἴτιος τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, Γ 442 ἑξ. Ἡ ἀφορμὴ πρὸς τὴν ἀπαγωγὴν ταύτην μνημονεύεται ἐν τῷ Ω 28. Τοῦ δὲ πλοῦ μνημονεύει ὁ ποιητὴς τοῦτο μόνον ὅτι κατὰ τὴν ἐπάνοδον διῆλθε μετὰ τῆς Ἑλένης διὰ τῆς Φοινίκης, Ζ 290 ἑξ. Ἦτο ὡραῖος καὶ φίλος τῶν γυναικῶν καὶ τῆς κιθάρας, Γ 39 ἑξ., τῶν δὲ πολεμικῶν ἄπειρος μὲν οὐχί, ἀλλ' ὀκνηρὸς καὶ δειλός, Ζ 350. Τὸ κενοτάφιον τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου Π. Καστριώτου ἐπὶ τοῦ Μενελαΐου ὄρους ἀντικρὺ τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα.

Παρ-ίστημι, ἀόρ. β' παρέστην, ὑποτακτ. παρστήετον ἀντὶ τοῦ παραστῆτον, εὐκτ. παρσταίην, μετοχ. παραστὰς κατὰ συγκ. παρστάς, Κ 157, παρακ. παρέστηκα, ὑποτ. παρεστήκῃ, Υ. Ἀφρ. 269, ἀπαρμφ. παρεστάμεναι, υ 94, ὑπερσ. γ' πληθ. παρέστασαν, μέσ. μέλ. ἀπαρεμφ. παραστήσεσθαι, ω 28. —Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ μέσον καὶ τοὺς ἀμεταβάτους χρόνους τοῦ ἐνεργητικοῦ (ἴδ. ἵστημι). 1) παρίσταμαι, στέκομαι ἢ ἔρχομαι νὰ σταθῶ πλησίον τινὸς (μάλιστα ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν, ὄχι σπανίως ὅμως καὶ ὁ ἀόρ.), τινί, Ε 170, υ 94 κ. ἄ., οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθῷ, ὅθεν παρίσταμαι, παραστέκομαι, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, Ε 809, Κ 290, ν 301 κ. ἄ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακῷ, Γ 405, Υ 472 κ. ἄ. Συχνοτάτην χρῆσιν ἔχει ἡ μετοχ. τοῦ ἀορ. β' παραστάς. 2) Ἐν τῷ παρακειμ. καὶ ὑπερσυντ., ἔτι δὲ καὶ ἀορ. β' σημ. τὸ ἦλθον καὶ ἐστάθην, εἶμαι πλησίον, τινί, Ο 255, Ρ 563, ι 325, καὶ μεθ' ὑποκειμένου μὴ προσωπικοῦ «-νῆες παρέστησαν» τὰ πλοῖα παρῆσαν Η 467, ἐπὶ συμβαινόντων, ἐπίκειμαι, «ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος» Π 853, «-αἶσα παρέστη ἡμῖν» ι 52, «-μοῖρα» ω 28.

Παρ-ίσχω, ἕτερος τύπος τοῦ παρέχω, ἐνεστ. ὁριστ. παρίσχομεν, ἀπαρμφ.

παρισχέμεν. 1) κρατῶ πλησίον, ἕτοιμον, «ἵππους» Δ 229. 2) παρέχω, δίδω, Ι 638.

Παρκατέλεκτο, ἴδ. παρακαταλέγομαι.

Παρμέμβλωκε, ἴδ. παραβλώσκω.

Παρμένω, ἀντὶ τοῦ **παραμένω**.

Παρνησός, ὁ, ἀντὶ τοῦ **Παρνασός**, ὄρος ὑψηλὸν τῆς Φωκίδος ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Λοκρίδος, ὑψούμενον εἰς πολλὰς κορυφὰς μέχρις 2,458 μέτρων ὕψους. Ἔν τινι τῶν φαράγγων αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Δελφοί, ὅπου ὑπῆρχε τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν καὶ ἐτελοῦντο οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες. Σήμερον Καστρὶ καλούμενον ἀνεσκάφη ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς (1892—1900) Τὴν σήμερον ὑπὸ τοῦ λαοῦ λέγεται τὸ μὲν πρὸς τὴν Λοκρίδα Ἔλατος, ἄλλο δέ τι μέρος αὐτοῦ Λιάκουρα (= Λυκώρεια), τ 432, Ὕ. Ἀπ. 269. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς Σαραντaῦλι κεῖται τὸ μέγα ἱστορικὸν Κωρύκειον ἄντρον. Ἄλλαι κορυφαὶ εἶναι τὸ Λυκέρι καὶ ὁ Γεροντόβραχος.—Ἐπίρρημα «-Παρνησόνδε» εἰς τὸν Παρνασσόν, τ 394.

Πάροιθεν, πρὸ συμφώνου **πάροιθε**, πρὸ δὲ φωνήεντος καὶ **πάροιθ'**, ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, «-τὸ πάροιθεν» α 322, β 312, σ 275 (πάρος). 1) Ἐπίρ. α') τοπικ. πρόσθεν, ἔμπροσθεν, ἐμπρός, ἐμπροστά, ἀπ' ἐμπρός, Θ 494, η 125 κ. ἀ., «-οἱ πάροιθεν» (ἵπποι) οἱ ἐμπρόσθιοι, κατ' ἀντίθεσιν τῶν «-δευτέρων» Ψ 498· ἔτι δὲ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «-ὑπένερθεν» ἀπ' ἐμπρός, τουτέστιν ἀπ' ἐπάνω, (ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις ἐπικειμένων μερῶν τοῦ ὁπλισμοῦ), Δ 185· β') χρον. πρότερον, προτήτερα, Ο 227, ζ 174 κ. ἀ. 2) Πρόθ. μετὰ γεν. πρό, ἐνώπιον, ἐμπρός, ἀντικρύ, Α 360, π 166. Πολλάκις χωρίζεται τῆς συντακτικῆς πτώσεως «-δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα — ἵζευ ἐμεῖο» Γ 162, Ξ 427, Ο 154, 255, δ 625, ρ 167, 294.

Παροίτερος, α, ον (πάρος), συγκρ. τοῦ **πάροιθεν**, (|| . σχηματισθὲν ἀμέσως ἔκ τινος ἀχρήστου τοπικοῦ **παροί** (θηλ. παραί) ἀναλόγου τοῦ οἴκοι, πεδοῖ, μυχοῖ, μέσοι, ἔνδοι), πρότερος, ἐμπροστήτερος, Ἰλ. Ψ 459, 480.

Παρ-οίχομαι, πρτ. παρῴχετο, παρακ. παρῴχηκα (παρῴχωκα), παρέρχομαι, διαβαίνω, περνῶ, Ἰλ. Δ 272, ἐπὶ χρόνου «παρῴχηκεν δὲ πλέων νύξ», Κ 252. = σχεδὸν παρῆλθον τὰ 2/3 τῆς νυκτός.

Πάρος [⏑ .], (παρά). 1) Ἐπίρ. χρονικ.· α') πρότερον, προτήτερα. Ὁμ. πλχ., μετὰ τοῦ ἄρθρου «-τὸ πάρος» Ν 228, Χ 233, χ 486· τοὐναντίον «-νῦν» ζ 325. Πολλάκις προσλαμβάνει καὶ ἄλλα μόρια, οἷον τὸ Πέρ, Ν 465, υ 7 κ. ἀ., τὸ Γέ, Ρ 270, θ 127 κ. ἀ., «-πάρος γε μέν» Π 796, «-τὸ πάρος γε» Τ 42, θ 201· συχνότερον «-τὸ πάρος περ» Β 806, Η 370, θ 305, ι 31 κ. ἀ. Μετ' ἐνεστῶτος σημαίνει τὸ ἄλλοτε, ἄλλοτε συνήθως, «-πάρος οὔτι θαμίζεις» ἄλλοτε δὲν συνηθίζεις νὰ ἔρχεσαι συχνά, Σ 386, ε 88, πρβλ. Α 553, Δ 264 Μ 346, Ο 256, Ψ 782 κ. ἀ., «-οὐ πάρος, πάρος οὔ», ἑπομέν. τοῦ «-πρίν γε» ὄχι προτήτερα—πρίν, Ε 218, θ 127, σ 288· β') ὡς σύνδεσμος χρονικὸς μετ' ἀπαρμφ. χρόν. ἀορ. καθὼς τὸ Πρίν, πρὶν (μεθ' ὑποτ.), προτοῦ νά, «-πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι» πρὶν γείνωσι, προτοῦ νὰ γείνωσι ταῦτα τὰ ἔργα, Ζ 348, α 21 κ. ἀ. Σπανίως μετ' ἀπαρεμφ. χρόν. ἐνεστ. «-πάρος

δόρποιο μέδεσθαι» Σ 245. 2) Ὡς πρόθ., πρό, ἐμπρός τινος, μόνον ἐν τῷ Θ 254 (ἔνθα τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ προηγούμενον «-πρότερος»).

*Πάρος [⌣.], ἡ, μία τῶν Κυκλάδων, ἡ καὶ νῦν Πάρος, περιώνυμος διὰ τὸ λευκὸν αὐτῆς μάρμαρον, Ὕ. Ἀπ. 44, Ὕ. Δήμ. 49.

Παρπεπιθών, ἴδ. παραπείθω.

Παρρασίη [. ⌣ ⌣.], ἡ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, Β 608, μετέπειτα ἐπαρχία τῆς Ἀρκαδίας, τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς χώρας κατέχουσα.

Παρσταίην, παρστάς, παρστήετον, ἴδ. παρίστημι.

Παρτιθεῖ, ἴδ. παρατίθημι.

Πάρφαμαι, ἴδ. παράφημι.

Πάρφασις, ἴδ. παράφασις.

Παρῴχηκα, ἴδ. παροίχομαι.

Πᾶς, πᾶσα, πᾶν, (πάντς—ντjα ἐκ τοῦ παϜαντ) γεν. ὁμαλ., δοτ. πληθυντ. πάντεσσι ἀντὶ τοῦ πᾶσι, γεν. πληθ. τοῦ θηλ. πασέων ἀντὶ τοῦ πασῶν, σπανιώτ. πασάων, ζ 107. 1) ἑνικ. πᾶς, πᾶς τις, καθένας, Π 265, ν 313 κ. ἀ. Πληθ. πάντες, ὅλοι, Ὅμ. πολλ., «ἅμα πάντες» ὅλοι ὁμοῦ, σύμπαντες, Χ 251, Ω 253, λ 232, φ 230, «πάντες ἅμα» Α 495, Ζ 59 κ. ἀ., «πάντες ὁμῶς» Ο 98, δ 725, «μάλα πάντες», ἴδ. μάλα Α', 1, α'), καὶ μετὰ τοῦ «-εὖ» (ἴδ. τ. λ.). Μετὰ τοῦ ὑπερθ. «-πάντες ἄριστοι» πάντες οἱ ἄριστοι (καὶ ὄχι πληθ. τοῦ πᾶς ἄριστος), Ι 3, δ 272 κ. ἀ. Μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν σημαίνει ἄθροισιν καὶ συγκεφαλαίωσιν, «-ἐννέα πάντες» τὸ ὅλον ἐννέα, ὅλοι ὅλοι ἐννέα, Η 161, θ 258 κ. ἀ. 2) ὅλος, ὁλόκληρος, μεθ' ὅλων αὐτοῦ τῶν μερῶν, καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, «-πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμπε» Λ 65, «-οἶκος» 6 48, «-πᾶσα ἀληθείη» ἡ ὅλη, καθαρὰ ἀλήθεια, Ω 407, λ 507. 3) παντοῖος, παντοειδής, «-δαίδαλα πάντα» Ξ 60, «-οἰωνοῖσι πᾶσι» Α 5, ε 196 κ. ἀ., «-γίγνομαι πάντα» γίνομαι ὅ,τι θέλεις, λαμβάνω πᾶσαν μορφήν, δ 417. 4) Τὸ οὐδέτ. πληθ. πάντα, ὡς ἐπίρ., κατὰ πάντα, καθ' ὅλα, παντάπασιν, «Ἀγήνορι πάντα ἐοικώς» Φ 600, «-πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι» θ 214 κ. ἀ. — Εἰς τὴν 1) καὶ 2) σημασίαν λαμβάνει πολλάκις τὸ ὑπ' αὐτοῦ προσδιοριζόμενον οὐσιαστικὸν καὶ τὸ ἄρθρον, οἷον «-τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν οἰνοχόει» Α 597, «-τὸ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει» Μ 289, «-οἱ ἄλλοι πάντες δίδοσαν» ρ 411, «-ἐμὲ στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης» ν 262 κ. ἀ.

Πασάμην, ἴδε πατέομαι.

Πασιθέη [– ⌣ . .]. ἡ, μία τῶν Χαρίτων, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα ἐπαγγέλλεται εἰς τὸν Ὕπνον νὰ δώσῃ γυναῖκα, Ξ 269, 276.

Πασιμέλουσα [– – ⌣ . . .], ἡ, (μέλει) ἐπίθ. τῆς Ἀργοῦς, κυρ. ἡ περὶ ἧς πάντες φροντίζουσιν, ἐρωτῶσι, περίφημος, περιβόητος, περιώνυμος, μ 70 †. Ὀρθότερον γράφεται κατὰ διάστασιν «-πᾶσι μέλουσα».

Πάσσαλος [. ⌣ .], ὁ, (πήγνυμι paxillus Λατ.), γενικ. πασσαλόφι, πάσσαλος, πάλος, παλοῦκι, ξύλινον καρφί, εἰς τὸν τοῖχον ἐμπεπηγμένον, ἵνα κρεμάσῃ τις ἐξ αὐτοῦ, «-ἀπὸ πασσάλου, ἀπὸ πασσαλόφι αἱρεῖν, αἱρεῖσθαι, αἴνυσθαι» λαμβάνω, ξεκρεμῶ τι ἀπὸ τοῦ πασσάλου, Ω 268, πρβλ. α 209, φ 53, «ἀγκρεμάσαι πασσάλῳ» α 440, «-κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα» ἐξεκρέμασεν ἀπὸ τὸ καρφὶ κάτω, θ 67.

Πάσσασθαι, ἴδ. πατέομαι.

Πάσσω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐπιπάσσω, πασπαλίζω, κοκκίζω, ῥαντίζω, πιτσυλίζω, πασσαλείφω, ἐπὶ ξηρῶν τε καὶ ὑγρῶν πραγμάτων, πάντοτε μετὰ τῆς Ἐπί, ἴδ. ἐπιπάσσω, κυρ. μετ' αἰτ., «-φάρμακα» Ἰλ. Ε 900, Ο 394, καὶ μετὰ γενικ. ὅμως τοῦ ὅλου, «-ἁλὸς» πασπαλίζω ὀλίγον ἁλάτι, ἁλατίζω, Ι 214, πρβλ. καὶ ἐμπάσσω.

Πάσσων, ον (παχίων), συγκρ. τοῦ παχύς, ὅπ. ἴδ.

Πασσυδίη=πανσυδίη.

Πάσχω, μέλ. πείσομαι, ἀόρ. β' ἔπαθον καὶ πάθον, παρακ. πέπονθα, ἐξ οὗ β' πληθ. πέποσθε, ὅ ἐ. πέπονθτε, κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ πεπόνθατε, Γ 99, κ 465, ψ 53. Ὁ Ἀρίσταρχος ἀνέγνω: πέπασθε, μετοχ. τοῦ παρακ. πεπαθυῖα, ρ 555, ὑπερσυντ. πεπόνθει, ν 92. — Κυρ. λαμβάνω τινὰ καλὴν ἢ κακὴν ἐντύπωσιν, διατίθεμαι καλῶς ἢ κακῶς· παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ κακοῦ, πάσχω, ὑφίσταμαι, ὑπομένω, ὑποφέρω σωματικῶς τε καὶ ψυχικῶς, μετ' αἰτιατ. «-κακόν, κακά, ἄλγεα, πήματα, ἀέθλους, ἀεικήλια ἔργα κ.τ.τ.» Ὁμ. πλχ. Συχνὴ ἡ φρ. «-ἄλγεα θυμῷ, κατὰ θυμόν» Ι 321, α 4 κ. ἀ., «-αἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι» καὶ ἂν ἤθελε παραπολλὰ πάθῃ, ὅσον καὶ ἂν ἤθελε κοπιάσῃ, Χ 220, «οὐλὴν ὅττι πάθοι» πῶς ἔπαθε τὴν πληγήν, τί ἔπαθε καὶ ἔλαβε τὴν πληγήν, τ 464, «-ἔκ τινος» ὑπό τινος, β 134, «-ἐπί τινι» ἐπάνω τινός, ἑπομ. χάριν τινός, Ι 492. — Ἰδιαίτεραι φράσεις· α') «μή τι πάθῃς, πάθῃ» νὰ μὴ σοῦ (τοῦ) συμβῇ τι, νὰ μὴ πάθῃς (ῃ) τίποτε, ὅ ἐ. ἀποθάνῃς (ῃ), Ε 567, Κ 538, Λ 470, Π 242, Υ 126, ρ 596. ὡσαύτως «-μή τι πάθωμεν» Ν 52, μ 321. Ὁμοίως «-πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα» πρὶν πάθῃς καὶ κανένα ἄλλο, ὅ ἐ. ἀποθάνῃς, Ω 551· β') «-τί πάθω;» τί νὰ πάθω; τί νὰ γείνω; (κυρ. τί τῶν κακῶν νὰ προτιμήσω;), εἰς ἔκφρασιν τῆς μεγίστης ἀμηχανίας, Λ 404, ε 465· ὡσαύτως καὶ κατὰ μετοχ. τοῦ ἀορ. «-τί παθόντε λελάσμεθα ἀλκῆς» τί ἐπάθαμεν καὶ ἐλησμονήσαμεν κ.λ., Λ 313, πρβλ. ω 106· γ') «κακῶς πάσχω» εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, π 275.

Πάταγος [⏑⏑.], ὁ, σφοδρὸς ἦχος κτύπος, οἷον ὁ κρότος τῶν καταρρηγνυομένων δένδρων, Ἰλ. Π 769, ὁ κτύπος ἢ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, Ν 283, πάταγος τῶν εἰς ὕδωρ πιπτόντων, τῶν κυμάτων κτύπος, Φ 9, κλαγγὴ τῶν εἰς μάχην ὁρμώντων θεῶν, Φ 387.

Πατάσσω [⏑..], (πάταγος) (‖ λέξ. πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου πάτ, ὃν καὶ τὴν σήμερον μεταχειριζόμεθα σημαίνοντες τὸν σφοδρὸν κτύπον) κτυπῶ ἐπὶ τῶν σφοδρῶν παλμῶν τῆς καρδίας, πάλλομαι, «-Ἕκτορι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν» Ἰλ. Η 216, Ψ 370, «-κραδίη» Ν 282.

Πατέομαι [⏑...], (συγγ. pasci), ἀποθ. (ὁ ἐνεστ. παρ' Ὁμ. δὲν εὑρίσκεται), ἀόρ. (ἐκ τῆς ῥίζης πατ) ἐπασάμην, ἐπασσάμην καὶ πασσάμην, ὑπερσυντ. πεπάσμην, Ω 642, γεύομαι, τρώγω, μετ' αἰτ., «-σπλάγχνα, Δημήτερος ἀκτήν» Α 464, Φ 76· ἀλλαχοῦ μετὰ γεν., «-σίτοιο, οἴνοιο, δείπνου» Τ 160, Ω 642, α 124 κ. ἀ.

Πατέω, ἴδ. καταπατέω.

Πατήρ, ὁ, πατρός, πατρί, σπανιώτ. καὶ λυρ. πατέρος, πατέρι, αἰτ. πατέρα, ὀνομ. πληθ. πατέρες, γεν. πατέρων καὶ πατρῶν, μόνον δ 687, θ 245, αἰτ. πα-

τέρας, πατήρ, πατέρας, Ὁμ. πλχ., «-πατρὸς πατήρ» πάππος, Ξ 118, τ 180. Ὁ Ζεὺς λέγεται κατ' ἐξοχὴν «πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε», ὅθεν καὶ ἡ προσηγορία « Ζεῦ πάτερ» (Diespiter). Ὡς τιμητικὴ προσφώνησις (‖. πρὸς πρεσβύτερον, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ πατέρα μου προσφωνοῦμεν τὸν ἄγνωστον πρεσβύτερον), «-ξεῖνε πάτερ» η 48, πληθ. «-οἱ πατέρες» οἱ πατέρες μας, δ ἐ. οἱ πρόγονοι, Δ 405, θ 245 κ. ἀ.

Πάτος [⏑.], ὁ, 1) πάτημα, πατησιά, βῆμα, «-πάτος ἀνθρώπων» Ζ 202, ι 119. 2) πεπατημένη ὁδός, τρίβος, Υ 137. (‖. Ἐν τῇ καθομιλουμένῃ ὁ πάτος σημαίνει τὸ δι' οὗ πατεῖ τις ἢ ἐγγίζει τὴν γῆν, ὅθεν: πάτος τῶν ἀγγείων, τῶν ὑποδημάτων, τοῦ ἀνθρώπου).

Πάτρη, ἡ, (πατήρ). 1) ἡ πατρίς, Α 30, β 365. 2) πατριά, γενεά, γένος, Ν 354.

Πατρίς, ίδος, ἡ, (πατήρ), κυρ. θηλυκ. ἐπίθ. πατρική, «-πατρὶς γαῖα» πατρικὴ γῆ, Β 140 κ. ἄ. πλχ., καὶ ὡς οὐσιαστ., πατρίς, Ε 213, ι 34 κ. ἀ. Ἔτι δὲ «-πατρὶς ἄρουρα» α 407.

Πατρόθεν, ἐπίρ. (πατήρ), ἐκ πατρός, «-πατρόθεν ἐκ γενεῆς» (κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἐκ παραλλήλου) ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ γένους του, Κ 68 †.

Πατροκασίγνητος [. . ⏑ . . .], ὁ, (π., κασίγνητος), τοῦ πατρὸς ἀδελφός, πατράδελφος, θεῖος, Φ 469, ζ 330, ν 342.

Πάτροκλος, ὁ, ἑτερόκλιτον, διότι πλὴν τῶν τύπων τῆς δευτέρας κλίσεως ἔχει καὶ ἐκ τῆς τρίτης γεν. Πατροκλῆος, Π 554 κ. ἀ., ω 16, αἰτιατ. -κλῆα, Π 125 κ. ἀ. ταύτης τῆς ῥαψῳδίας, Χ 331, κλητ. Πατρόκλεις Α 337, Λ 822 καὶ πλχ. τῆς Π ῥαψῳδίας. Υἱὸς τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, Ὀπούντιος, Σ 326, πρεσβύτερος φίλος καὶ ἑταῖρος τοῦ Ἀχιλλέως. Νέος ἔτι κατέφυγε διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιδάμαντος πρὸς τὸν Πηλέα, Λ 765 ἑξ., Ψ84 ἑξ., ἠκολούθησε μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν Τροίαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπέστη καὶ αὐτὸς τῆς μάχης, μέχρις οὗ οἱ Τρῶες ἐνέβαλον πῦρ εἰς τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν. Τότε δὲ ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως ἐξέρχεται εἰς μάχην καὶ πίπτει ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Π 38 ἑξ. Ὁ ἐπικήδειος αὐτοῦ ἀγὼν γίνεται ἐν τῇ Ψ.

Πατροφονεύς, ῆος, ὁ, (π., φονεύω), φονεὺς τοῦ πατρὸς (‖. οὐχὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὡς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ὁμ. ἑρμηνεύεται «-δ οἱ πατέρ' ἔκτα») Ὀδ. α 299, γ 197, 307.

Πατροφόνος, ὁ, (π. φόνος), πατροκτόνος, ὁ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ πατέρα φονεύων, Ι 461 †.

Πατρώϊος, ΐη, ϊον, ἀντὶ τοῦ πατρῷος (πατήρ)· α') εἰς τὸν πατέρα ἀνήκων, πατρικός, «-ἔργα» τὰ πατρικὰ χωράφια, β 22. «-ἔγχος» Τ 387 κ. ἄ. πλχ., «-γαῖα» πατρίς, ν 188, 251· β') πατρῷος, πατρικός, δ ἐ. ἐκ πατρὸς κατὰ κληρονομίαν προερχόμενος, α 387, «-σκῆπτρον» Β 46, «ξεῖνος», ἴδ. τ. λ., «-τὰ πατρώϊα» ἡ πατρικὴ περιουσία, ρ 80, υ 336, χ 61.

Παῦρος, ον, (τὸ θηλ. δὲν εὑρίσκεται), συγκρ. **παυρότερος, η, ον**, μικρός, ὀλίγος, «-λαός» ὀλίγος λαός, Β 675, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθυντ. ἐναντίον τοῦ πολλοί, Ι 333, β 241, σ 283 κ. ἀ. Ὁ συγκρ. Δ 407, πληθ. Ν 739, Ο 407.

Παυσωλή, ἡ (παύω), παῦσις, ἀνάπαυσις, Β 386 †.

Παύω, ἐνεστ. ἀπαρμφ. παυέμεναι, κ

22, παρατ. θαμιστ. παύεσκον, χ 315, μέλλ. παύσω, ἀόρ. ἔπαυσα, ἀναύξ. παῦσα, μέσ. παρατ. θαμιστ. παυέσκετο, Ω 17, μέσ. ἀόρ. ἐπαυσάμην, ἀναύξ. παυσάμην, παρακ. πέπαυμαι. 1) Ἐνεργ. παύω, καταπαύω, καθησυχάζω, τελειώνω· α') ἐπὶ προσώπων, τινά, Λ 506. Φ 314, ἴδ. καὶ κατωτ.· β') ἐπὶ πραγμάτων, «-χόλον, μάχην, μένος, πόλεμον» Δ 192, 207, Η 29, Ο 459 κ.ἄ. πλχ.· γ') «-τινὰ τινός» ἀποτρέπω, ἀναχαιτίζω, ἀποκωλύω, ἐμποδίζω. «-χάρμης, ἀλκῆς, μάχης», Ὁμ. πλχ., «-ἀοιδῆς» ἀποστερῶ τινὰ τῆς ᾠδῆς, Β 595, «-ἄλης καὶ ὀϊζύος» ἀπαλλάττω τινὰ τῆς πλάνης καὶ ταλαιπωρίας, ο 342· ὡσαύτως «-καμάτοιο, ὀδυνάων, πόνοιο κ. τ. τ.», Ὁμ. πλχ.· δ) ἀντὶ τῆς γεν. τίθεται ἀπαρέμφ. «-παύω τινὰ μάχεσθαι» Λ 442· ε') μετὰ μετοχ. «-παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα» Λ 506· ἐνταῦθα δὲ καὶ μετὰ γενικ., «-Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν κλαυθμοῖο γόοιό τε» δ 801. 2) Μέσ. παύομαι, παύω, ἡσυχάζω, τελειώνω α') ἀπολ. ἐπὶ προσώπων, ἀναπαύομαι, Ω 17, ἡσυχάζω, Ξ 260, παύω, Θ 295, δ 103 κ. ἄ., ἐπὶ πραγμάτων, «-αἷμα ἐπαύσατο» ἔπαυσεν, ἐστάθη, Λ 267, «-φλὸξ ἐπαύσατο» ἔπαυσε καίουσα, ἐσβέσθη, Ψ 228, «-ἱδρὼς ἐπαύετο» ἤρχισε νὰ παύῃ, νὰ περνᾷ Ο 242, ἐπὶ ἀνέμου, κοπάζω, ε 384, 391 κ. ἄ., ἐπὶ καταστάσεων, «-πόλεμος πέπαυται» Γ 134· β') μετὰ γεν. πράγματος, «-π. πόνου» παύω ἀπὸ τὸν κόπον, Λ 467· ὡσαύτως «πολέμοιο, μάχης, φυλόπιδος, πομπῆς, γόου, κλαυθμοῦ, ἔργων κ. τ. τ.», Ὁμηρ. πλχ., «ὀϊζύος ἠδ' ὀδυνάων» δ 812, μετὰ μετοχ. «-ἐπαύσατο νηπιαχεύων» Χ 502.—Τὸ ἐνεργ. ἔκειτο ἄλλοτε ὡς ἀμετάβατ. ἐν τῷ δ 659· «-μνηστῆρες παῦσαν ἀέθλων», ἀλλὰ διωρθώθη ἐκ τῶν σχολίων καί τινος ἀντιγράφου εἰς αἰτ. «-μνηστῆρας».

Παφλαγών [- ⏑ -], **όνος**, ὁ, πληθυντ. οἱ Παφλαγόνες, κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας, χώρας τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὸν Πόντον μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἅλυος, Παρθενίου καὶ τῆς Φρυγίας, Β 851, Ε 577 κ. ἄ.

Παφλάζω. (πεποιημ. λέξ. φαλ μετ' ἀναδιπλ. πρβλ. πομφόλυξ). κοχλάζω, ἀφρίζω, βράζω ἐπὶ ζέοντος ὕδατος· ἔτι δὲ καὶ τῆς σφόδρα κυματουμένης θαλάσσης. μόνον κατὰ μετοχ. «-παφλάζοντα», Ν 798 †.

Πάφος, [⏑ -], ἡ, πόλις ἐπὶ τῆς Δ. παραλίας τῆς νήσου Κύπρου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης περιβόητον, θ 363, Ὕ. Ἀφρ. 59. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐκαλεῖτο Παλαίπαφος, πρὸς διάκρισιν τῆς Νέας Πάφου, ἥτις σώζεται καὶ σήμερον κειμένη παρὰ τὴν θάλασσαν οὐ μακρὰν τῆς Παλαιᾶς Πάφου, καὶ καλουμένη ὡσαύτως Πάφος, ἡ δὲ Παλαιὰ Πάφος ἔκειτο ὅπου κεῖται σήμερον τὸ χωρίον Κοῦκλα, συνηρεφὲς καὶ σύσκιον ὑφ' Ἑλλήνων καὶ ὀλίγων Τούρκων οἰκούμενον. Ἐρείπια ἱκανὰ κατὰ τὴν εἰς αὐτὸ ἄγουσαν σύνδενδρον ὁδόν.

Πάχετος, (παχύς) «-θάμνος . . . πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων» Ὀδ. ψ 191 καὶ θ 187, «-λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ», ἐκτενέστερος τύπος ἐπιθετικὸς ἀντὶ τοῦ παχύς (πρβλ. περιμήκετος), παχυλός.

Πάχιστος, **η**, **ον**, ὑπερθετικ. τοῦ παχύς.

Πάχνη, ἡ, (πήγνυμι), πάχνη, ἡ πρωϊνὴ δρόσος, ξ 476 †.

Παχνόω, κυρ. παγώνω. Παθ. μεταφ. «-ἦτορ παχνοῦται» ἡ καρδία μου παγώνει ἢ κρυώνει, ἐκλείπει τὸ θάρρος, ἡ προθυμία μου, Ρ 112 †.

Πάχος [⌣.], εος (παχύς), τό, πάχος, ι 324 †.

Παχύς [⌣.], εῖα, ύ, (πήγνυμι, Λατ. pinguis) συγκρ. ἀνώμ. **πάσσων**, ον, ζ 230, θ 20, ὑπερθ. **πάχιστος**, η, ον, Π 314. α') παχύς, πηκτός, περὶ αἵματος, Ψ 697. β') παχύς, χονδρός, εὔσαρκος, περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἰδίως «-μηρός, χείρ» (συνήθως μὲν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς Ἀθηνᾶς Φ 403, 424 καὶ τῆς Πηνελόπης Φ 6) Ὅμ. πλχ., «-αὐχήν» ι 372. γ') ἐν γένει ὀγκώδης, χονδρός, «λᾶας» Μ 446, «-σκῆπτρον» Σ 416, «-αὐλὸς αἵματος» παχὺ ρεῦμα αἵματος, παχὺς κρουνός, Χ 18.

Πεδάω, (πέδη) γ' ἐν. πεδάᾳ κατ' ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ πεδᾷ, δ 380, 469, ἀόρ. ἐπέδησα καὶ ἀναύξ. πέδησα, παρατ. θαμιστ. πεδάασκον ψ 353, κυρ. ἐμβάλλω τινὰ εἰς πέδας, ἐν γένει 1) δεσμεύω, δένω, «-θύρας» φ 391, ἐπὶ τοῦ ὕπνου ψ 17· κατέχω, σταματῶ, πεδικλώνω, «-ἅρμα» Ψ 585, «-νῆα» ν 168, «-γυῖα» Ν 435, κατέχω τινὰ ἐν πέδαις, «-πεδάᾳ με καὶ ἔδησε κελεύθου» δ 380, 469 2) ἰδίως ἐπὶ τῆς ὑποτιθεμένης ἐπιδράσεως θεοῦ τινος κωλύοντος τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὰς ἐνεργείας καὶ ἀποφάσεις αὐτῶν, δεσμεύω, κρατῶ, δένω (‖. καὶ ἰδιαίτατα (ἀ)ποδένω, ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῆς μαγικῆς ἐκείνης ἐνεργείας τῆς καθιστώσης τὸν ἄνδρα πρὸς συνουσίαν ἀνίκανον, καὶ ὁ τοιοῦτος λέγεται (ἀ)ποδεμένος, οἷον τῆς Ἄτης, Μοίρας καὶ ἄλλου θεοῦ) «-Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν» Δ 517, Τ 94, λ 292, «-ἀπὸ πατρίδος αἴης» ἐμποδίζω, ψ 353. μετ' ἀπαρεμφ. «Ἕκτορα μεῖναι Μοῖρ' ἐπέδησεν» τὸν ἔδεσεν ἡ Μοῖρα νὰ μείνῃ Χ 5, «-Μοῖρά μιν ἐπέδησε δαμῆναι» τὴν ἔδεσεν ἡ Μοῖρα (τὴν Κλυταιμνήστραν) ὥστε νὰ ὑποκύψῃ, νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὸν Αἴγισθον, γ 269 (κατ' ἄλλους δὲ τὸ «μιν» ἀναφέρεται εἰς τὸν «ἀοιδὸν» ἢ «Ἀγαμέμνονα» ἢ εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς κυρίας προτάσεως, τὸν Αἴγισθον), «-πέδησε καὶ τὸν Ἀθήνη Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι» σ 155.

Πέδη, ἡ, (πούς), ὁ δεσμὸς τῶν ποδῶν, τὸ πέδικλον, ἰδίως τῶν ἵππων κατὰ τὴν νομήν, πληθ. Ν 36 †.

Πέδιλον [. – .], τό, (πέδον), **πάτος, πατοῦσα, πατοῦνα. σάνδαλον, ὑπόδημα**, πάντοτε κατὰ πληθ. ο 550. Τῶν ἀρχαίων τὰ ὑποδήματα ἐδένοντο ὑπὸ τοὺς πόδας (‖. σχεδὸν ὅπως τὰ σημερινὰ τσαρούχια, ἦσαν δὲ ἐκ βοείου δέρματος κατεσκευασμένα ξ 23 καὶ ἐνίοτε πεποικιλμένα. Τὰ δὲ τῶν θεῶν εἶνε ἀθάνατα, χρυσᾶ, ἔχοντα ἰδιαιτέραν τινὰ πτητικὴν δύναμιν Ω 340, α 97, ε 45.

Πεδίον [.⌣.], τό, (πέδον), **πεδίον, πεδιάς, κάμπος**, Ὁμήρ. πλχ. κατὰ πληθ. Ἡ γεν. «πεδίοιο» ἢ μετὰ τῶν ρημάτων «-δίω, θέω, ἔρχομαι, φέβομαι» συντασσομένη εἶνε τοπική: διὰ τῆς πεδιάδος, ἐν τῇ πεδιάδι (‖. ὁποία εἶνε καὶ ἡ τῆς καθομιλουμ. „ἔρχεται τοῦ κάμπου καβαλλάρης", ὡσαύτως „τοῦ πελάγου, τῆς στερεᾶς, τοῦ τοίχου, τοῦ 'πίσω"). [Τοῦ «-πεδία» τὸ α ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, Μ 283].

Πεδίονδε [.⌣⌣.], ἐπίρ. εἰς τὸ πεδίον, εἰς τὴν πεδιάδα, Ζ 393, γ 421 κ. ἀ. Ἀντίθετον τοῦ «-οὐρανόθεν» ἐπὶ τῆς γῆς, Θ 21, Ψ 189.

Πεδόθεν, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἐδάφους τροπ. (‖ . ὡς τὸ παρ' Ἱπποκρ. «πυθμενόθεν») ἐκ βάθους, ἀπὸ τὸν πάτον, ἀπὸ τὴν ρίζαν, «-πεδ. φίλος» ἐκ βάθους ψυχῆς φίλος, ἐκ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, νηπιόθεν, ν 295 †.

***Πέδον**, τό, ἔδαφος, Ὑ. Δήμ. 456.

Πέδονδε, ἐπίρ. εἰς ἔδαφος, κατὰ γῆς, Ν 769, λ 598.

Πέζα, ἡ, (ἐκ τοῦ: πέδjα, πέδη) κυρ. πούς, πόδι, ποδάρι. Ὅθεν ἄκρον, τέλος, ἰδίως τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ ρυμοῦ, (τοῦ τιμονιοῦ τῆς ἁμάξης), ὅπερ ἦτο μὲ σίδηρον περιβεβλημένον, Ω 272 †.

Πεζός, ὁ, (πέζα), 1) πεζὸς Δ 431 κ. ἀ., τοὐναντίον «ἱππεῖς, ἢ ἵπποι» Θ 59, ρ 436 κ. ἀ. 2) ὁ κατὰ γῆν, διὰ ξηρᾶς πορευόμενος, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ πλέοντος, Ι 329, α 173, δ 190, π 59, «-πεζὸς ἐών» ἀντίθ. τοῦ «-ἐν νηΐ» Ω 438, λ 58.

Πείθω, (fides Λατ.) μέλ. πείσω, ἀόρ. α' ἔπεισα μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τῆς εὐκτ. πείσειε, ξ 123, τοῦ δὲ ἀορ. β' ἀναδιπλ. πέπιθον, ὑποτ. πεπίθω, εὐκτ. πεπίθοιμι, ἀπαρεμφ. πεπιθεῖν, προστ. πέπιθε, Ὑ. Ἀπ. 275. Μέσ. μέλ. πείσομαι, ἀόρ. β' ἐπιθόμην, ἀπαρμφ. πιθέσθαι, καὶ μετ' ἀναδιπλ. ἐν τῇ εὐκτ. πεπίθοιτο, Κ 204, β' παρακ. πέποιθα, (ἔχω πεποίθησιν, εἶμαι πεπεισμένος), ὑποτ. πεποίθω, Α 524, ν 344, ω 329 κ. ἀ., πληθ. συνεσταλμ. πεποίθομεν κ 335, ὑπερσυντ. πεποίθεα δ 434, θ 181, ἐξ οὗ α' πλ. συγκεκομ. ἐπέπιθμεν Β 341, Δ 159, Ξ 55. Τοὺς ἑτέρους τύπους πιθήσω, πιθήσας, πεπιθήσω ἰδ. ἐν λ. (πιθέω). Α') Ἐνεργ. διὰ παραινέσεων ἢ ἄλλων εὐμενῶν μέσων παρακινῶ, ὅθεν 1) διὰ λόγων ἢ παρακλήσεων πείθω, καταπείθω, τινά, Α 132, ξ 363 κ. ἀ. «-φρένας τινὸς» μεταπείθω τὴν γνώμην τινός, τοῦ γυρίζω τὴν γνώμην, τὸν νοῦν Δ 104, Π 842, Χ 78, «-φρ. τινός» Ι 184, α 43, «-θυμόν τινι ἢ τινός» Ζ 51, Χ 78, Ι 587, ψ 230, μετ' ἀπαρεμφ. Χ 223 κ. ἀ. β') ἐπὶ κακοῦ, παραπείθω, παραπλανῶ, ἐξαπατῶ, β 106, ξ 123. γ') καταπραΰνω, ἐξευμενίζω, Α 100, Ι 112, 181, 386· δ') μεταφ. «θυέλλας» διεγείρω, Ο 26. Β') Μέσ. πείθομαι, καταπείθομαι, ἀκούω· ὅθεν α') πείθομαι, ὑπακούω, τινί, «-εἰς ἀγαθόν περ» Δ 789, «-μύθῳ» ὑπακούω εἰς τὴν προσταγήν, ρ 177, μετὰ διπλῆς δοτ. «τινὶ ἔπεσι» Α 150, «-τινὶ μύθοις» Ψ 157, «-γήραϊ» ὑπείκω εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ Ψ 645, «-νυκτὶ» ὑποχωρῶ εἰς τὴν νύκτα, δ ἔ. παύω τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας καὶ ἡσυχάζω, Η 282, Θ 502, Ι 65, «-στυγερῇ δαιτὶ» πείθομαι εἰς (τρώγω) τὸ λυπηρόν, νεκρώσιμον δεῖπνον Ψ 48. Μετὰ αἰτ. οὐδετ. ἐπιθ. ἢ ἀντων., ἥτις σημαίνει τὸ κατά τι, εἴς τι «-πάντα» ρ 21, «-ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο» ἄν ἤθελες νὰ μὲ ἀκούσῃς εἰς ἕν τι, υ 381, «ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω» εἰς τὰ ὁποῖα δὲν πιστεύω νὰ πεισθῇ τις (ἐγὼ δηλ.) Α 289, πρβλ. Δ 93, Η 48, Ξ 190, Υ 466, γ 146. β') πείθομαι, δίδω πίστιν, πιστεύω, πολλάκις ἀπολ. Θ 157 κ. ἀ., ἢ μετὰ δοτ. «-τεράεσσι» Δ 408, πρβλ. Μ 238, «-ἀγγελίῃς» α 414, ἰδίως «-μύθῳ» κλχ. γ.) σπαν. μὲ τὴν σημ. τοῦ πέποιθα, ἔχω ἐμπιστοσύνην, μετὰ δοτ. «-ἑταίρῳ» υ 45, (ἔνθα κατ' ἄλλους σημαίνει: ἕπομαι, ἀκολουθῶ)· 2) Ὁ παρακ. «-πέποιθα» ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην, ἐμπιστεύομαι, θαρρῶ, ἔχω πεποίθησιν, «-τινὶ» κ 335. Ἰ-

δίως πολλάκις κατὰ μετοχ. μετὰ δοτ. «-ποδωκείῃσιν, ἱπποσύνῃ,ἀλκί, κ.τ.λ.» ἔτι δὲ καὶ μετὰ προσδιοριστ. μετοχῆς «-οἷσί περ μαρναμένοισι πεποίθῃ» εἰς τοὺς ὁποίους ἐν τῇ μάχῃ ἐμπιστεύεται, π 98, πρβλ. Ν 96. Ἀπολελ. Α 524, ν 344. Ὁ περαίτερος προσδιορισμὸς τίθεται καὶ κατ' ἀπαρμφ. Ν 96, Π 171, π 71, φ 132.

Πείκω, ἴδ. πέκω.

Πεινάω, (πείνη) συνηρ. πεινῶ, ἐξ οὗ ἀπαρμφ. πεινήμεναι, υ 137, ἀλλαχοῦ δὲ μόνον ἡ μετοχὴ πεινάων, πεινῶ, ἔχω πεῖναν, Γ 25, Π 758, Σ 162, «-τινός» πεινῶ (τουτέστι σφόδρα ἐπιθυμῶ, ἐν τῇ καθομιλουμ. διψῶ) τι, υ 137.

Πείνη, ἡ, (πενία, penuria Λατ.), ἀντὶ τοῦ πεῖνα, σιτοδεία, ο 407 †.

Πειράζω, ἕτερ. τύπος τοῦ πειράω (πειρᾶν), δοκιμάζω, φέρω εἰς πειρασμόν, πειράζω, "Οδ. ι 281, «-τινός» πειρῶμαί τινος, πειράζω τινά, π 319, ψ 114.

Πειραΐδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πειραίου, ὁ Πτολεμαῖος, Δ 228.

Πείραιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Κλυτίου καὶ ἑταῖρος τοῦ Τηλεμάχου ο 539 ἑξ., ρ 55, ἑξ., υ 273.

1. **Πειραίνω**, ἐκ τοῦ ἀορ. α' μόνον μετοχ. πειρήνας, -αντες, (1 πεῖραρ) = συνάπτω, δένω ἔκ τινος Χ 175 καὶ 192.

2. **Πειραίνω**, (περαίνω) μόνον παθ. παρακ. γ' ἑνικ. πεπείρανται. Α') ἀντὶ τοῦ περαίνω, ὅ ἐ. εἰς πέρας φέρω, τελειώνω, «-πάντα πεπείρανται» μ 37. Β') ἐκτενέστ. τύπος τοῦ πείρω, ὅ ἐ. διαπερῶ, «-πειρήνας διὰ νῶτα χελώνης» "Υ. Ἑρμ. 48.

1. **Πεῖραρ**, ατος [. . ⏑ .], τό, Α') κάλως, καλώδιον σχοινίον, πληθ. ταινίαι τῶν σπαργάνων, φασκιαὶς "Υ. Ἀπ. 129. 2) τροπ. «-ὀλέθρου πείραθ' ἐφῆπται» τὰ σχοινία τοῦ ὀλέθρου εἶνε δεδεμένα, τὰ δίκτυα τοῦ ὀλέθρου εἶνε ἡπλωμένα, ἡ παγὶς εἶνε στημένη, ὁ ὄλεθρος εἶνε προπαρεσκευασμένος, Η 402, Μ 79, χ 41, πρβλ. ς. 33, ὡσαύτως «-ὀλέθρου πείραθ' ἱκέσθαι» πίπτω εἰς τὰς πλεκτάνας, εἰς τὴν παγίδα τοῦ ὀλέθρου, Ζ 143, Υ 429, «ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος» διαφεύγω τὴν πλεκτάνην τῆς ταλαιπωρίας, ε 289. ("Αλλοι δὲ ὑπάγουσι τὰ χωρία ταῦτα εἰς τὸ 2. ἑρμηνεύοντες τὸ «-πείρατα ὀλέθρου» τὰ ἔσχατα τοῦ ὀλέθρου, τὸν ἔσχατον ὄλεθρον).

2. **Πεῖραρ**, (πέραν), ατα, ασι, αθ, ατα, ἀντὶ τοῦ πέρας, μόνον κατὰ πληθ. 1) τέλος, πέρατα, ἔσχατα, «-γαίης» Ξ 200, δ 563 κ. ἀ. «-πόντου» Θ 478, «-Ὠκεανοῖο» λ 13· 2) τέρμα, ἔκβασις, ἀποτέλεσμα, «-ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων ἤλθομεν» εἰς τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων ἐφθάσαμεν, ψ 248, «-πεῖραρ ἑλέσθαι» νὰ λάβωσι τὸ τέλος, τὴν ἔκβασιν, τὴν ἀπόφασιν (τῆς δίκης) Σ 501. β') «-ἑκάστου πείρατ' ἔειπεν» εἶπεν ἑνὸς ἑκάστου τὰ ὅρια, ὥρισεν, ἐξηκρίβωσεν, ἀκριβῶς ἐδίδαξεν ἕκαστον, Ψ 350.

Πειράω (πεῖραρ, experior), μέλ πειρήσω, ἀόρ. α' ἐπείρησα, μέσ μέλ. πειρήσομαι, ἀόρ. α' ἐπειρησάμην, παρκ. πεπείρημαι, ἀόρ. α' παθ. ἐπειρήθην. Α') Ἐνεργ. 1) δοκιμάζω, σπουδάζω, προσπαθῶ, πασχίζω, ἀπολ. καὶ μετ' ἀπαρμφ. Θ 8, Τ 30, μετὰ τοῦ «-ὡς» Δ 66, Β 316 κ. ἀ. «-ὅπως» Δ 545. 2) δοκιμάζω, πειράζω, φέρω τινὰ εἰς πειρασμόν, μετὰ γεν. τοῦ δοκιμαζομένου, Ω 390, Ι 345, ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, προσβάλλω, (|| . ὅθεν

καὶ ἡ σημ. τῆς λ. πειρατής) «-μήλων» Μ 301, ζ 134. Β') Μέσ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἀορ. 1) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, πασχίζω, ἀπολ. ζ 126, μετ' ἀπαρμφ. Δ 5, Μ 341, κατὰ τὸ φαινόμενον μετὰ μετοχ. « πάντα γιγνόμενος πειρήσεται» δ 417, ἔνθα δμως ἐξυπακ. ἐκ τῶν ἀνωτ. τὸ «-ἀλύξαι»: θὰ προσπαθήσῃ νὰ διαφύγῃ, τὰ πάντα γινόμενος, πρβλ. φ 184, ἔνθα πάλιν ἐξυπακούεται τὸ «-ἐντανύσαι»· ἔτι δὲ μετὰ τοῦ ἀπορημ. «-εἰ» Ν 806, μετὰ τοῦ τελικοῦ «-μή» φ 395. 2) δοκιμάζω, ἀποπειρῶμαι· α') συνήθ. μετὰ γεν. τοῦ δοκιμαζομένου προσώπου, δοκιμάζω τινὰ διὰ λόγων, δ ἐ. ἐξετάζω, ἐρωτῶ, διερωτῶ, Κ 444, ν 336 κ. ἀ., «-πόσιος» ψ 181, «-τέο δμώων» Π 305 (ὅπου καὶ σύνθετος ἐρωτηματικὸς λόγος ἐκ τοῦ ρήματος ἐξαρτᾶται), μετὰ τοῦ ἀπορημ. «-εἰ» τ 216, ἢ ἑπομ. ἐρωτηματ. λόγου ι 174· δοκιμάζω τινὰ δι' ἔργου, ἐν τῇ μάχῃ, διαγωνίζομαι, Τ 70, Υ 352 κ. ἀ., «ἀντιβίην τινί» ἐναντίον τινός, πρός τινα, Φ 225, «-περί τινος» πράγματος δηλ., Ψ 553, ἔτι δὲ μετ' αἰτ. πράγματος, «-ἄεθλοι, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσσῆος» καθ' οὕς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδοκίμασαν τὸν Ὀδυσσέα, θ 23· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγματος, οἷον «-σθένεος» δοκιμάζω τὴν δύναμίν μου, Ο 359, «-χειρῶν καὶ σθένεος» φ 282 κ. ἀ., ἰδίως «-ἔργου, ἀέθλου» σ 369, Ψ 707, «-ἥβης» Ψ 435 κ. ἄ. πλχ. Ὡσαύτως «-τόξου, νευρῆς» φ 159, 180, 410 «-ὀϊστῶν» δοκιμάζω, γεύομαι, εἰρωνικῶς: τὴν πικρίαν αὐτῶν δηλ., φ 448· β') μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «-ἔπεσι» Β 279, «-ποσί» θ 120, καὶ ἐμπροθέτ. « ἐν ἔντεσι, σὺν τεύχεσι» Ε 220, Λ 386 κ. ἀ., «-πεπείρημαι μύθοισι» εἶμαι δεδοκιμασμένος, ἔμπειρος ἐν λόγοις, γ 23· γ') σπαν. μετ' αἰτ. δοκιμάζω, ἐξετάζω τι «-τροχόν» Σ 601, «-ἕκαστα» δ 119, ω 238.

Πείραιος, γρ. τοῦ Ἀριστάρχου, Πείρεως τοῦ Ζηνοδότου ἐν Χ 484. Οἱ ἀρχ. ἐδέχοντο ὄνομα Πείρεος ἢ Πειρέης, Πειρέας, ἄλλοι διώρθ. Πειρόου ἐκ τοῦ Πείροος — Θρᾳκῶν ἡγεμών, πατ. τοῦ Ρίγμου, ὁ αὐτὸς ἆρά γε μὲ τὸν Πείροον;

***Πειρεσίαι**, αἱ, πόλις τῆς Μαγνησίας, Ὕ. Ἀπ. 32, κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ συνήθους τ' Εἰρεσίαι.

Πειρητίζω, ἕτερος τύπος τοῦ πειράω (Πειρόω), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ¹ δοκιμάζω, ἀποπειρῶμαι, ἀπολελ. καὶ μετ' ἀπαρεμφ., Μ 257, μετὰ γεν. πράγματος, «-τόξου» φ 124, «-σθένι Ὀδυσσῆος» χ 237, μετὰ γενικ. προσώπου, ἐξετάζω, διερωτῶ, ξ 459, ο 304, π 313, διαγωνίζομαι πρός τινα, Η 235. Σπανίως μετ' αἰτ., ὁρμῶ «-στίχας ἀνδρῶν» (ἐν μάχῃ) Μ 47.

Πειρίθο(ϝ)ος [. ‿ . .], ὁ, Πειρίθους, υἱὸς τοῦ Ἰξίονος ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας, ἐκ Λαρίσσης τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, φίλος τοῦ Θησέως. Μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἱπποδάμειαν. Κατὰ δὲ τοῦτον τὸν γάμον ἐγένετο ἡ περιβόητος μάχη τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν, Α 263, Β 741, Ξ 318, φ 296.

Πείρινς, ἡ, μόνον κατ' αἰτ. πείρινθα, εἶδος κιβωτίου, κίστης, σπυρίδος, κόφας. πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐφοδίων, εἴτε σιτίων εἴτε ἄλλων κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν χρησίμων πραγμάτων· ἐφέρετο δὲ ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης προσδεδεμένον καὶ ἐχρησίμευεν ἐνταῦτῷ ὡς

ἕδρα, Ω 190, 267, ο 131.(‖ . Ἐκ τῆς παρ' Εὐστάθ. εἰς Ω 190 ἑξῆς σημειώσεως «-πείρινθα, τὸ τετράγωνον πλινθίον τὸ ἄνω περιθούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ριπῶν· ρίπες δὲ οἱ τῆς οἰσύας λίγοι, ὥστε εἶναι : ρίπινθα καὶ μεταθέσει καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε : πείρινθα» ἐξάγεται, νομίζω, ἡ ἀληθὴς ἐτυμολογία τῆς λ. οὐχὶ βεβαίως κατὰ τὴν γελοίαν τῶν παλαιῶν μέθοδον, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς νεωτέρας γλωσσολογίας : πείρινθα εἶνε ἀντὶ τοῦ σπείρινθα· τοῦτο δὲ εἶνε συγγ. ἢ ἕτερος τύπος τοῦ σπεῖρον, σπυρίς, ὃ ἐ. πᾶν συνεστραμμένον καὶ πλεκτόν, οἷον ἡ κόφα· ἴδ. καὶ λ. σπάρτον).

Πείροος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου ἐκ τῆς Αἴνου, ἡγεμὼν τῶν Θρᾳκῶν, Β 844, Δ 520, 525. (‖ . Τούτου διάφορος φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ κατὰ γενικ. Πείρεω Υ 484 μνημονευόμενος Θρᾷξ, ὅστις κατ' ὀνομαστ. θὰ ἦτο πείρεως (-αος) ἢ πείρης), ἴδε Πείρεως.

Πείρω, (πειρᾶν), ἀόρ. ἔπειρα καὶ ἀναύξ. πεῖρα, παθ. παραχ. μόνον μετοχ. πεπαρμένος, η, ον, α, ὑπερσ. γ' ἑν. πέπαρτο, κυρ. διαπερῶ, τρυπῶ ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας, τρυπῶ πέρα καὶ πέρα. Ὅθεν 1) κυρ. διαπερῶ, διαπερονῶ, περονιάζω, καρφώνω, «-κρέα ὀβελοῖσιν» ἐπέρασεν εἰς τοὺς ὀβελοὺς τὰ κρέατα, Η 317, τ 422 κ. ἀ. «-ἀμφ' ὀβελοῖσι» ἴδ. λ. ἀμφὶ 2, α'). Ὁμοίως «-περὶ δουρὶ πεπαρμένη (πάρδαλις)» Φ 577, «-ἄλλα τ' ἔπειρον (κρέα)» γ 33, «-ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο» ὡσὰν ἰχθῦς περονῶντες (περονιάζοντες) αὐτοὺς (διὰ τριαινῶν) τοὺς ἔφερον κτλ., κ 124, «-τινὰ αἰχμῇ διὰ χειρός» διατρυπῶ τινα εἰς τὴν χεῖρα διὰ τῆς λόγχης, Υ 479. Ὡσαύτως «-διὰ τ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων» Π 405. Παθ. «-ἥλοισι πεπαρμένον» μὲ ἥλους πεποικιλμένον (δέπας, σκῆπτρον) Α 246, Λ 633. Τροπ. «-ὀδύνῃσι πεπαρμένος» ὑπὸ τῶν πόνων διατετρυπημένος, ὑπὸ διαπεραστικῶν πόνων κατεχόμενος, Ε 399. 2) μεταφ. διέρχομαι, διαπλέω, διασχίζω, «-ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα» Ω 8, θ 183, ν 91, 264 «-κέλευθον» διέρχομαι, διανύω, β 434.

Πειθώ, ἡ (πείθομαι), ἀντὶ τοῦ πειθὼ (κατά τινα παλαιὰν ἑρμηνείαν), ὃ ἐ. ὑπακοή, εὐπείθεια «-τῷ ἐν πείσῃ κραδίη μένε» ἔμενεν ἡ καρδία του ἐν εὐπειθείᾳ, ἐν ὑπακοῇ, υ 23 †.

Πείσανδρος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς Λ 122, ἑξ. 2) υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμών τις τῶν Μυρμιδόνων, Π 193. 3) εἷς τῶν Τρώων Ν 601 ἑξ. 4) υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, σ 299, χ 243.

Πεισηνορίδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πεισήνορος, ὁ Ὦψ, α 429, β 347, υ 148.

Πεισήνωρ, ορος, ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Κλείτου, εἷς τῶν Τρώων, Ο 445. 2) κῆρύξ τις ἐν Ἰθάκῃ, β 38.

Πεισίστρατος, ὁ, νεώτατος υἱὸς τοῦ Νέστορος, παρακολουθῶν τὸν Τηλέμαχον μέχρι Φερῶν καὶ Σπάρτης, γ 36, 483, ο 131.

Πεῖσμα, ατος, τό, σχοινίον, καλώδιον, ἰδίως πληθ. τὰ παλαμάρια, δι' ὧν ἐκ τῆς πρύμνης δένεται τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, πρυμάτσα. («-πρυμνήσια», ἴδ. τ. λ., Ὀδ. ζ 269, ι 136, κ 127, ν 77 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ λύγων πλεκτὸν σχοινίον κ 167.

Πείσομαι, μέλ. τοῦ πάσχω καὶ πείθω.

(Πέκω) πείκω (Λατ. pecto) ἐκ τοῦ

ἀνεστ. μόνον προστ. πεἰκετε καὶ ἐκ τοῦ μέσ. ἀορ. α' μόνον ἡ μετοχ. πεξαμένη, κτενίζω, ξαίνω, «-εἴρια» σ 316. Μέσ. κτενίζομαι, «-χαίτας» Ξ 176.

Πελάαν, ἴδ. πελάζω.

Πέλαγος [. ⏑ .], εος, τό, (πλάζω) ἡ θάλασσα, καὶ ἰδίως ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, τὸ πέλαγος, γ 91. ε 330, «-μέγα» Ξ 16, γ 174, 321, πληθυντ. «-ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν» ε 335, Ὑ. Ἀπ. 73.

Πελάγων [. ⏑ .], οντος, ὁ, 1) ἡγεμών τις τῶν Πυλίων, Δ 295· 2) εἷς τῶν Λυκίων, ἑταῖρος τοῦ Σαρπηδόνος, Ε 695.

Πελάζω (πέλας), ἀόρ. α' ἐπέλασα καὶ πέλασα (σσ), προστ. δυϊκ. πελάσσετον ἀντὶ τοῦ πελάσατον, Κ 442, μέσ. ἀόρ. α' ἐπελασάμην μὲ σημασ. μεταβ., ἐξ οὗ εὐκτ. γ' πληθ. πελασσαίατο Ρ 341, μέσ. ἀόρ. συγκεκομ. ἐπλήμην μὲ ἀμετάβ. σημασίαν, ἐξ οὗ πλῆτο, Ξ 438 κ. ἄ. πλχ., γ' πληθ. πλῆντο Ξ 468, θ 57, ἔπληντο, Δ 449, Θ 63, παθ. παρακ. πεπλημένος, μ 108, παθ. ἀόρ. ἐπελάσθην, γ' πληθ. πέλασθεν, Μ 420. Ἔτι δὲ καὶ ἕτερος τύπος *πελάω, ἀπαρέμφ. πελάαν, Ὑμ. 6 (7), 44. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. πλησιάζω, προσπελάζω, προσεγγίζω, προσάγω, ἔμψυχόν τε καὶ ἄψυχον μετ' αἰτ. καὶ δοτ. «-τινὰ ἤ τί τινι» Β 744, γ 300 κ. ἄ. «-νευρὴν μαζῷ» πλησιάζω ἢ σύρω τὴν νευρὰν (τοῦ τόξου) πρὸς τὸ στῆθος Δ 123, «-τινὰ χθονί» πλησιάζω τινὰ εἰς τὴν γῆν, ὅ ἐ. ἐξαπλώνω κατὰ γῆς Θ 277 κ. ἄ., ὡσαύτως «-οὔδει» Ψ 719, ἄνευ αἰτιατ. Ψ 779, «-ἱστὸν ἱστοδόκῃ» πλησιάζω, καταιβάζω, Α 434· τροπ. «τινὰ ὀδύνῃσιν» ἐμβάλλω Ε 766· ἀπολ. «-ἐπεί ρ' ἐπέλασσέ γε δαίμων» ἀφ' οὗ ὁ θεὸς ἔρριψε τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου, ἐμὲ κατὰ σοῦ, Ο 418, Φ 93. Ἀντὶ τῆς δοτ. τίθεται ἐν τῇ Ὀδ. καὶ «-εἴς τι» η 254, μ 448 («-κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε» ἐγράφετο ἐν τῷ κ 404, 424, πρὸς ἀποφυγὴν ὅμως τῆς τοιαύτης συντάξεως διωρθώθη ἐξ εἰκασίας: κτ, δὲ σπήεσσι) «-τινὰ οὖδάς δε» κ 440, «-τινὰ δεῦρο» ε 111, 134. 2) ἀμετάβ. πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον, προσέρχομαι, σιμώνω, «-νήεσσι» Μ 112. Β') Παθ. μετὰ συγκεκομ. μέσ. ἀορ. ἀμεταβάτως, 1) προσεγγίζω, προσπελάζομαι, προσέρχομαι, ἀπολ. Μ 420, μετὰ δοτ. «-θώρηκι» Ε 282, «-πλῆτο χθονί» ἔπεσε κατὰ γῆς Ξ 438, «-οὔδεϊ» Ξ 468, «-ἀσπίδες ἔπληντ' ἀλλήλῃσιν» αἱ ἀσπίδες συνεπλησίαζον, συνωθοῦντο πρὸς ἀλλήλας Δ 449. Γ') Μέσ. μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α' πλησιάζω εἴς τι τῶν ἐμαυτοῦ, «-Πάτροκλον νηυσὶ πελασσαίατο» εἰς τὰς ναῦς των, Ρ 341.

Πέλας, ἐπίρ. πλησίον, σιμά, κοντά, *Ὀδ. κ 516, μετὰ γεν. ο 257.

Πελασγικός, ή, όν, 1) «-τὸ Πελασγικὸν Ἄργος», ἴδ. Ἄργος 2). 2) «ὁ Πελασγικός» ἐπίθ. τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου, Π 233, ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.

Πελασγοί, οἱ, (ἀσιατ. λέξις Pelaschim, πρβλ. τὸ Ἑβραϊκ. Pelischtim = Παλαιστίνη), (ἑνικ. Πελασγὸς Β 443, Ρ 288), ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἐπεκταθέντες ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν κατοικίας τῆς περὶ τὴν Δωδώνην τῆς Ἠπείρου, Β 681 εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Βοιωτίαν, Ἀττικὴν καὶ μέρος τῆς Πελοποννήσου, μάλιστα δὲ τὴν Ἀργολίδα καὶ Ἀρκαδίαν. Ἦτο ἔθνος εἰρηνικὸν καὶ γεωργικόν, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ εἶχε τὰς ἰσχυρὰς ἐκείνας βραχώδεις ἀκροπόλεις (λαρίσσας) δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ

μακρὸν χρόνον νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιδρομὰς ἄλλων πολεμικῶν φυλῶν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν ὑποταγέντες συνεχωνεύθησαν μετ' αὐτῶν, οἱ δὲ ἀπεχώρησαν εἰς ἀποικίας. Διὸ καὶ εὑρίσκονται Πελασγοὶ ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ (περὶ τὴν Κύμην, ἔνθα καὶ Λάρισσα) σύμμαχοι τῶν Τρώων Β 840, Κ 429, ἐν Κρήτῃ τ 177 καὶ ἀλλαχοῦ, ὑπ' ἄλλων συγγραφέων μνημονευόμενοι. Περὶ τῆς τεκτονικῆς αὐτῶν δεξιότητος μαρτυροῦσι τὰ μέχρι τῆς σήμερον ἔτι σωζόμενα ὀγκώδη λείψανα τῶν πετρωδῶν ἀκροπόλεων αὐτῶν, τὰ λεγόμενα Κυκλώπεια τείχη, ἐν Ἄργει, Τίρυνθι, Μυκήναις κ. ἀλχ. Διάφοροι τούτων θεωροῦνται οἱ Τυρρηνικοὶ Πελασγοί, εἰς οὓς καὶ μᾶλλον ἁρμόζει ἡ ἐκ τοῦ πελάζω=πλάζω ἐτυμολογία, ὡς πειρατικὸν βίον μετερχομένους καὶ κατὰ θάλασσαν πλανωμένους. Ὁ μῦθος παραδίδει ὡς γενάρχην τοῦ ἔθνους τούτου τῶν Πελασγῶν τὸν Πελασγόν, αὐτόχθονα κατὰ τὴν Ἀρκαδικὴν παράδοσιν, κατὰ δὲ τὸν Αἰσχύλον Ἱκέτ. 266 υἱὸν τοῦ Παλαίχθονος, ὅστις ἐβασίλευεν ἐν Ἄργει, ὅτε ἐπῆλθεν ὁ Δαναός· κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης.

***Πελάω**, ἴδ. πελάζω.

Πέλεθρον, τό, (πέλομαι, ἀπὸ τῆς τροφῆς τοῦ ἀροτριῶντος ζεύγους ἐν τῷ πέρατι) ἀντὶ τοῦ πλέθρον, ὅπερ ὡς μέτρον μήκους ἰσοῦτο μὲ 100 Ἑλλην. πόδας ἢ 1/6 τοῦ σταδίου, ὡς μέτρον δὲ ἐπιφανείας περιεῖχε 10000 τετραγ. ποδῶν· «ἑπτὰ» ἢ «ἐννέα πλέθρα» ἐκφράζει τὴν ὑπερμεγέθη ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχον ἐξηπλωμένοι ὁ Ἄρης καὶ Τιτυός, ὡς ἂν ἔλεγέ τις 7 ἢ 9 στρέμματα, Φ 407, λ 577.

Πέλεια, ἡ (πέλειος), ἀγριοπεριστερά, διὰ τὸ κυανόμελαν χρῶμά της οὕτως ὀνομασθεῖσα, σύμβολον τῆς δειλίας, Φ 493, μ 62, υ 243, χ 468, ο 527.

Πελειάς, άδος, ἡ = **πέλεια**, μόνον πληθ. πελειάδες, Ε 778, Λ 634.

Πελεκκάω, ἐκ τοῦ ἀορ. α' μόνον γ' ἑν. πελέκκησεν, διὰ πελέκεως κόπτω, πελεκῶ, «χαλκῷ δοῦρα» ε 244 †·

Πέλεκκον, τό, (πέλεκυ, πέλεκϜον ἢ ἐκ τοῦ πελέκιον κατ' ἀφομοίωσιν) ὁ στειλεός, τὸ στειλιάρι τοῦ πελέκεως, Ρ 612 †.

Πέλεκυς, εος, ὁ, δοτ. πληθ. ἐπ. πελέκεσσι, πέλεκυς, ἀξίνη, τσεκοῦρι, καὶ ἰδίως ὁ πέλεκυς τῶν ὑλοτόμων καὶ ξυλουργῶν (πρὸς ἀποκοπὴν δένδρων ἢ πελέκησιν ξύλων) Ν 391, Ψ 114· ἦτο δίστομος, «ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένος» ε 234 (ἔνθα τινὲς ἐννοοῦσι πέλεκυν ἀφ' ἑνὸς μὲν ὀξὺν καὶ κοπτερόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀμβλὺν καὶ κρουστικὸν ἐπιτήδειον εἰς τὸ εἰσωθεῖν καὶ εἰσκρούειν τοὺς σφῆνας, δι' ὧν σχίζονται τὰ μεγάλα ξύλα)· ἔτι δὲ πέλεκυς θυτικός, δι' οὗ ἀπετέμνοντο οἱ τράχηλοι τῶν θυμάτων, Ρ 520, γ 449. Οἱ Τρῶες προσβάλλοντες τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν μεταχειρίζονται πελέκεις Ο 711, πρβλ. λ. ἀξίνη. Ὡς σύμβολον τοῦ σκληροῦ καὶ ἀδαμάστου ἤθους Γ 60. Ἐν τοῖς τ 573, 578, φ 120 (‖. οὐχὶ δὲ καὶ Ψ 851), οἱ πελέκεις εἶνε μόνον αἱ κεφαλαὶ τῶν πελέκεων ἄνευ στειλεῶν, αἵτινες ἵσταντο κατὰ σειρὰν κατὰ τὸ κοπτερὸν μέρος εἰς τὴν γῆν ἐμπεπηγμέναι, ὥστε νὰ δύναται διὰ τῶν ὀπῶν, τῶν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν στειλεῶν, νὰ διατοξεύσῃ τις· κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν σιδήριά τινα πελεκοειδῆ ἐπίτηδες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἀγωνίσματος τούτου κατεσκευασμένα.

Πελεμίζω, (πέλω) ἀπαρμφ. -έμεν, παρατ. παθ. γ' ἑν. πελεμίζετο, ἀόρ. α' γ' ἑν. πελέμιξεν, ἀπαρμφ. -ξαι, ἀόριστ. παθ. γ' ἑν. πελεμίχθη, 1) Ἐνεργ. σείω, πάλλω, κραδαίνω, τινάσσω, «-οὐρίαχον» Ν 443, «-σάκος» Π 108, «-ὕλην» (Διορθωτέον τὸ ἐν λέξει ἐριδαίνω σελ. 328 κατὰ Κ. Κόντον ἐν «Ἀθηνᾶς» τόμ. Α' (1889) σελ. 413 πολεμιζέμεν εἰς πελεμιζέμεν· ἀντὶ δὲ: νὰ συνάψωσιν εἰς πόλεμον γραπτέον νὰ σείσωσι, νὰ (κραδάνωσι τὸ δάσος)· Π 766, «-μελίην» Φ 176, «-τόξον» λυγίζω ἵνα ἐκτείνω αὐτό, φ 125 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.)2) Παθ. σφόδρα κινοῦμαι, πάλλομαι, σείομαι, κραδαίνομαι, τρεμουλιάζω, περὶ τοῦ Ὀλύμπου σειομένου ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ βαδίζοντος Διὸς Θ 443. Ἰδίως (καὶ μάλιστα ὁ ἀόρ.) τινάσσομαι, ἀπωθοῦμαι, κλονίζομαι, «-ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη» ὑποχωρήσας ἐτινάχθη, ὁ ἑ. μετὰ τιναγμῶν κλονιζόμενος ὑπεχώρησε Δ 535, Ε 626, «-ἐπὶ δ'οὐρίαχος πελεμίχθη» ἐτρεμούλιαξε Π 612, Ρ 528, ἔνθα τὸ «-ἐπὶ» ἢ ὡς ἐπίρ. πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἢ μετὰ τοῦ ῥήματος «-πελεμ.» νὰ συναφθῇ.

Πελέσκεο, πέλευ, ἴδ. πέλω.

Πελίης, αο, ὁ, ἀντὶ τοῦ Πελίας, υἱὸς τοῦ Κρηθέως ἢ κατ' ἄλλον μῦθον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ. Ἔλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ἀφαιρέσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Αἴσονος· πρὸς πλείονα δὲ ἀσφάλειαν ἐξεδίωξε καὶ τὸν ἄλλον ἀδελφὸν Νηλέα. Τὸν δὲ υἱὸν τοῦ Αἴσονος Ἰάσονα ἠνάγκασε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν κατὰ τῆς Κολχίδος (ἀργοναυτικὴν) ἐκστρατείαν, λ 254 ἑξ. Β 715.

Πέλλη, ἡ, κάδη, κάδος, καρδάρι, ἀγγεῖον εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ἀμελγομένου γάλακτος, τὰς πέλλας Π 642 †.

Πελλήνη, ἡ, πόλις τῆς Ἀχαΐας μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Αἰγείρας, ἐπὶ Στράβωνος (8, 7, 5) φρούριον, τὴν σήμερον δὲ ἐρείπιά τινα παρὰ τὸ χωρίον Ζοῦγρα, Β 574.

***Πελοπόννησος**, ἡ, ἡ καὶ σήμερον ὡσαύτως ὑπὸ τῶν λογιωτέρων, ὑπὸ δὲ τῶν χυδαιοτέρων Μοριὰς καλουμένη Ἑλληνικὴ χερσόνησος, ἐκ τοῦ Πέλοπος λαβοῦσα τὸ ὄνομα, ἴδ. τ. λ. (πρότερον δ' ἐκαλεῖτο Ἀπία, Πελασγία, Ἄργος). Ὑ. Ἀπ. 250, 290.

Πέλοψ, οπος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ἀνὴρ τῆς Ἱπποδαμείας, πατὴρ τοῦ Ἀτρέως, Θυέστου κτλ. Ἐκ τῆς Φρυγίας διωχθεὶς ἦλθε μετ' ἀποίκων εἰς τὴν Ἦλιδα πρὸς τὸν βασιλέα Οἰνόμαον, νικήσας δὲ ἐν ἱπποδρομικῷ ἀγῶνι ἔλαβε τὴν θυγατέρα του Ἱπποδάμειαν καὶ τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ἐξέτεινε δὲ τὸ ἑαυτοῦ κράτος ἐπὶ τοσοῦτον μέγα μέρος τῆς Πελοποννήσου, ὥστε ὅλη αὕτη ἡ χερσόνησος ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη, Β 104 ἑξ.

Πέλω καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. **πέλομαι**, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (συγγ. τοῦ πάλλω). Καὶ τοῦ μὲν ἐνεργ. ἐνεστ. γ' ἑν. πέλει καὶ τοῦ παρατ. πέλεν καὶ τηρουμένης τῆς αὐξήσεως κατὰ συγκοπὴν ἔπλε Μ 11, ὑποτ. καὶ εὐκτ. εὔχρηστος μόνον ἐκ τοῦ μέσ. τύπου· τοῦ δὲ μέσου εὐχρηστότατος εἶνε ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ μάλιστα τὸ γ' ἑνικ. κατὰ συγκοπὴν ἔπλετο, β' ἑνικ. ἔπλεο, Α 418, Χ 281, πολλάκις δὲ κατὰ συναίρεσιν ἔπλευ. Θαμιστικὸς τύπος τοῦ β' ἑνικοῦ τοῦ παρατ. πελέσκεο, Χ 433. Προστ. Ἰων. πέλευ (ἀντὶ τοῦ: πέλου) Ω 219. 1) κυρ. σπαν. κινοῦμαι, ἐγείρομαι, «-κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸ» ἐγείρε-

ται πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἑπομ. ὑπὸ τὸν οὐρανόν, Γ 3, «-τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται» κινοῦνται ὑπεράνω τῶν ἀνθρώπων, ἐπίκεινται, ἐπαπειλοῦσι τοὺς ἀνθρώπους, ν 60, πρβλ. ο 408, «-ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο βέλος πέλεται» Λ 392. (‖. Αὕτη μὲν εἶνε βεβαίως ἡ κυρ.σημ. τοῦ ῥήματος· ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω χωρία δύνανται ἐπίσης ὀρθῶς, εἰμὴ καὶ ὀρθότερον, νὰ ἑρμηνευθῶσι καὶ κατά τινα τῶν ἑπομένων σημασιῶν). 2) συνήθ. ἀντὶ τοῦ εἰμί, εἶμαι, καὶ α') εἶμαι, ὑπάρχω, ἐπικρατῶ, συνυπονοουμένης καί τινος κινήσεως ἢ διαρκείας, οἷον «-οἰμωγὴ καὶ εὐχωλὴ πέλεν» ἐπεκράτει, ἠκούετο, Δ 450, «-ἔπλετο ἔργον ἅπασιν» τώρα εὑρέθη, ὑπάρχει ἔργον δι' ὅλους Μ 271, «-κήδε' ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει» εἰς ὅσα ὑπόκεινται οἱ ἄνθρωποι, Ι 592 κ. ἄ. πλχ. «-γῆρας καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται» ἐπικρέμανται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, „ἔχουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ κεφάλι των" ν 60, πρβλ. ο 408, «-τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ρυμὸς πέλεν» ἐκ τούτου δὲ ἐξήρχετο, ἐξεῖχεν, ἐξετείνετο ἀργυροῦς ρυμός, Ε 729, «-σέο δ' ἐκ πάντα πέλονται» ἐκ σοῦ πάντα ὑπάρχουσι, προέρχονται, Ν 632. β') μετὰ ἐπιθέτων ὡς συνδετικὸν [ἐστὶν] «-τοῦτο δὲ οἴκτιστον πέλεται βροτοῖσι» τοῦτο δὰ εἶνε οἰκτρότατον εἰς (διὰ) τοὺς θνητούς, Χ 76, «οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον» Δ 158, Ο 38, «-ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ» Η 31 κ. ἄ., ὅθεν μετὰ μετοχῆς χρησιμεύει εἰς περιφράσεις χρόνων τῆς ὁριστικῆς «-ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ» Ψ 69· μετὰ ἐπιρ. «-κακῶς πέλει αὐτῇ» αὐτὴ κακῶς ἔχει, ταλαιπωρεῖται Ι 324. 3) γίνομαι καὶ μάλιστα ὁ παρατ. «-νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο» ἔγεινες (καὶ ἑπομ. εἶσαι ἀκόμη) κτλ. Α 418. Ὡσαύτως «εἴ δή ῥ' ἐθέλεις καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ» Β 480, Ξ 337, θ 364, ν 145 κ. ἄ. Ἐνταῦθα δέ τινες ὑπάγουσι καὶ τὰ Χ 443, Ω 219, 524, α 393, ὅπου κεῖται ὁ ἐνεστώς.

Πέλωρ, μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ., τέρας, τεράστιόν τι πρᾶγμα, οἷον οἱ Κύκλωπες, ι 428, ἡ Σκύλλα, μ 87, ὁ ὄφις Πύθων, Ὕ. Ἀπ. 374, ὁ Ἥφαιστος, Σ 410, δελφίς τις Ὕ. Ἀπ. 401. Ἐκ τούτου

Πελώριος, η, ον (πέλωρ), τεράστιος, γιγάντειος, ὑπερμεγέθης, οὐ μόνον ἐπὶ προσώπων, «Ἄρης, Ἀΐδης, Ὠρίων, Πολύφημος, Αἴας, Ἕκτωρ, Ἀχιλλεύς, Περίφας» Ὅμηρ. πλχ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «-ἔγχος» Ε 594, Θ 424, «-λᾶας» λ 594, «-κύματα» γ 290, «-τεύχεα» Κ 439, Σ 83, «-θαῦμα» μέγα θαῦμα, ι 190.

Πέλωρον, τό,=**πέλωρ**, ὅπ. ἴδ., οὕτως λέγεται ἡ Γοργώ, Ε 741, λ 634, μεγάλη τις ἔλαφος, κ 168, «-δεινὰ πέλωρα» τὰ φοβερὰ σημεῖα (καὶ τέρατα) τῶν θεῶν, Β 321, «-αἰνὰ πέλωρα» τὰ γητευμένα θηρία τῆς Κίρκης, κ 219.

Πέλωρος, ον,=πελώριος, ὅπ. ἴδ., «-δράκων» Μ 202, «-χήν» ο 161, «-τοῖα πέλωρα βιβᾷ» βαδίζει τοιαῦτα πελώρια βήματα, Ὕ. Ἑρμ. 225, «-αὐτόν τε πέλωρον» καὶ τὸ πελώριον αὐτοῦ ἀνάστημα (τοῦ Κύκλωπος) ι 259. (Παρ' Ἡσιόδῳ εὑρίσκεται καὶ τὸ θηλ. πελώρη).

Πεμπάζομαι, μέσ. (πέμπε=πέντε) μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τῆς συνεσταλμ. ὑποτ. τοῦ μέσ. ἀορ. πεμπάσσεται, ἀριθμῶ εἰς τοὺς πέντε δακτύλους, ἤ ἀνὰ πέντε, κατὰ πεντάδας ἀριθμῶ, ἐν γένει ἀριθμῶ, δ 412 †.

Πεμπταῖος, η, ον (πέντε), κατὰ

τὴν πέμπτην ἡμέραν γινόμενος, ἐπίθ. ἀντὶ ἐπιρρήμ. (κατὰ) τὴν πέμπτην ἡμέραν, ξ 257 †.

Πέμπτος, η, ον, πέμπτὸς, Π 197 κ. ἀ., Ὕ. Ἀφρ. 278, «πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην» ὡς πέμπτος μεταξὺ αὐτῶν κατελέγην, ε 335.

Πέμπω, μέλ. πέμψω, ἀόρ. ἔπεμψα καὶ ἀναύξ. πέμψα, ἐνεργ. καὶ μέσ. πέμπω. στέλλω. 1) ἐκπέμπω, (ἐξ)-αποστέλλω, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, «κήρυκας» Ἰλ. πλχ. «εἵματα καὶ σῖτον, οἰωνὸν κ.τ.τ.», Ὅμ. πλχ. Τὸ τέρμα τῆς κινήσεως ἐκφέρεται κατὰ δοτικ., μάλιστα ἐπὶ πραγμάτων, οἷον «κακόν τινι» Ο 109, καὶ μετ' αἰτ. ἐμπροθέτου «ἐς Χρύσην, ἐς πόλεμον» Α 390, Σ 237, «ἐς πατρίδα» ρ 149 κ. ἀ., «ἐπί τινα» Κ 464· ἀλλὰ καὶ «ἐπί τινι» πρός τινα, Β 6, «προτὶ ἄστυ» Γ 116· ἢ δι' ἐπιρρημάτων, «ἐνθάδε, οἴκαδε, πόλεμόνδε, ὅνδε δόμονδε, θύραζε, Ἀϊδόςδε» Ὅμ. πλχ. Ἡ δὲ ὁρμὴ τῆς κινήσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς «ἐκ» Ι 253, λ 635, ἢ «ἀπὸ» Π 447. Ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς ἐκφέρεται δι' ἀπαρεμφ., «φέρειν» Π 454, «ἕπεσθαι» Π 575, «νέεσθαι» Σ 240, δ 8, ν 406, «ἱκάνειν» δ 29, ὡσαύτως «ἄγειν, κομίζειν κ.τ.τ.» 2) ἀποπέμπω, ἀφίνω τινὰ ἵνα ἐπιστρέψῃ, Ω 780, δ 29 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ὀδ. 3) προπέμπω, συνοδεύω, Ι 390, δ 560, ζ 255, π 228, υ 188, καὶ ἐπὶ θείας συνοδείας, λ 626.

Πεμπώβολον, τό, (πέμπε= πέντε, ὀβολός= ὀβελός), ἐργαλεῖον μαγειρικὸν (ὡς μέγα περόνιον) εἰς ὄπτησιν τῶν κρεῶν χρήσιμον, ἐκ πέντε ὀβελῶν συγκείμενον, (‖. οἱονεὶ πεντάσουβλον κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ὅστις μάλιστα νομίζει ὅτι καὶ λέξις καὶ χρῆσις εἶνε Αἰολικαί, οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες μετεχειρίζοντο τριώβολα, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε αἱ μεγάλαι σιδηραῖ σοῦβλαι ἔχουσι περὶ τὸ μέσον δύω ἄλλους βραχυτέρους ὀβελοὺς παραλλήλως προεξέχοντας), μόνον ἐν τῷ Α 463 καὶ γ 460.

Πενθερός, ὁ, (binden γερμ.), κυρ. ὁ συνδεδεμένος, συγγενής· ὅθεν ἰδίως ὁ τῆς γυναικὸς πατήρ, πενθερός, Ζ 170, θ 582.

Πενθέω, (πένθος), γ' δυϊκ. πενθείετον ἀντὶ τοῦ πενθέετον, πενθεῖτον, Ψ 283, ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστ. πενθήμεναι ἀντὶ τοῦ πενθεῖν, σ 174, τ 120, ἀόρ. α' ἀπαρεμφ. πενθῆσαι· α') ἀμετάβ. ἔχω πένθος, πενθῶ, σ 174. τ 120· β') μεταβ. πενθῶ, κλαίω τινά, Ψ 283, «νέκυν γαστέρι» τὸν νεκρὸν διὰ τῆς κοιλίας, δ ἐ. νηστείας, Τ 225.

Πένθος, εος (πενία), τό, κυρίως πάθημα, εἶτα δὲ καὶ τὸ πένθος, (ἡ σιγηλὴ) λύπη, ἄλγος διά τι πάθημα, Ὅμ. πλχ., «πένθος τινός» λύπη διά τινα, Λ 249, ω 423.

Πενίη, ἡ (πένομαι), πενία, ἔνδεια, πτώχια, ξ 157 †.

Πενιχρός, ή, όν (πενία χρεῖος;), εὐτελής, πτωχαλέος, πτωχικός, γ 348 †.

Πένομαι (spannen, σπάνις) ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., κυρ. α') ἀμετάβ. κοπιάζω, ἀσχολοῦμαι, κ 348, «περί τι» δ 624· β') μεταβ. παρασκευάζω, φιλοπονῶ, ἑτοιμάζω, «τά, ταῦτα» Α 318, Τ 200, ν 394. ω 407· ἰδίως «δαῖτα, δεῖπνον» Σ 558, γ 428 κ. ἄ. πλχ.

Πεντα(F)έτηρος [. ⏑ . . .] ον, (πέντε, ἔτος), πενταετής, πέντε ἐτῶν, «βοῦς, ὗς» Β 403, Η 315, ξ 419.

Πεντα(F)ετής [. ⏑ . .], ές, (π., ἔτος), πενταετής. Τούτου τὸ οὐδέτ. ἐ-

πιροηματικῶς πεντάϜετες ἐπὶ πέντε ἔτη, γ 115 †.

Πένταχα [. ⌣ ⌣], (πέντε), ἐπίρ. πενταχῶς, εἰς πέντε μέρη «κοσμηθέντες», Μ 87 †.

Πέντε, ἄκλιτον, πέντε, Κ 317, γ 299 κ. ἀ.

Πεντήκοντα, ἄκλ., πεντήκοντα, πενῆντα, (‖ . κατ' εὐφωνικὴν συγκοπὴν ἐκ τοῦ : πεντήκοντα ἀντὶ τοῦ : πεντῆντα), Ὅμ. πλχ.

Πεντηκοντόγυος [. . . . ⌣ .], ον, «τέμενος» κτῆμα πεντήκοντα στρεμμάτων, Ι 579 †. ('Εκ τοῦ πεντήκοντα καὶ γύα, γύης, ὅπερ κατά τινα μὲν Σχολιαστ. εἶνε μέτρον ἐκτάσεως ὀλίγον μικρότερον τῶν δέκα ὀργυιῶν· κατ' ἄλλον δέ τινα=πλέθρον).

Πεντηκόσιοι, αι, α, ἀντὶ τοῦ πεντακόσιοι, αι, α, γ 7 †.

Πεπαθυῖα, ἴδ. πάσχω.

***Πεπαίνω** (πέπων), ὡριμάζω, ὅ ἐ. κάμνω ὥριμον. Παθ. ὡριμάζω, γίνομαι ὥριμος, ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἀορ. α' τῆς εὐκτ. «πεπανθεῖεν» Ἐπιγ. 14, 3.

Πεπάλαγμαι, ἴδ. παλάσσω.

***Πεπάρηθος**, ἡ, μία τῶν βορείων σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, περιβόητος διὰ τοὺς οἴνους αὐτῆς, τὴν σήμερον Σκόπελος, Ὕ. Ἀπ. 32.

Πεπαρμένος, ἴδ. πείρω.

Πεπάσμην, ἴδ. πατέομαι.

Πεπείρανται, παρακ. παθ. τοῦ πειραίνω.

Πεπερημένος, ἴδ. περάω.

Πέπηγε, ἴδ. πήγνυμι.

Πεπιθεῖν, **πέπιθμεν**, **πεπιθήσω**, ἴδ. πείθω καὶ πιθέω.

Πέπληγον, **πεπληγώς**, ἴδ. πλήσσω.

Πεπλημένος, ἴδ. πελάζω.

Πέπλος, ὁ, κατ' ἀρχὰς πᾶν ὕφασμα, ὅθεν κάλυμμα, σκέπασμα, δι' οὗ καλύπτεται τὸ ἅρμα Ε 194. ἡ νεκρικὴ λάρναξ Ω 796, οἱ θρόνοι η 96. Ἰδίως εἶτα μάλλινος γυναικεῖός τις ἐπενδύτης, κανονικὰς πτυχὰς ἔχων, καὶ περὶ τὸ σῶμα οὕτω προσαρμοζόμενος καὶ διὰ περονῶν συγκρατούμενος, ὥστε τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ μέρος ἐκάλυπτε μὲν τὸ στῆθος καὶ τὰ νῶτα, ἄφινε δὲ γυμνοὺς τοὺς βραχίονας ὡς ὁ δωρικὸς χιτών. Πολυτελὲς φόρεμα, Ε 425, 734, ζ 38, σ 292.

Πέπνυμαι, ἴδ. πνέω.

Πέποιθα, ἴδ. πείθω.

Πέπονθα, **πέποσθε**, ἴδ. πάσχω.

Πεποτήαται, ἴδ. ποτάομαι.

Πεπρωμένος, **πέπρωτο**, ἴδ. πορ.

Πέπταμαι, ἴδ. πετάννυμι.

Πεπτεῶτα, ἴδ. πίπτω.

Πεπτηώς, ἴδ. πτήσσω.

Πεπύθοιτο, **πέπυσμαι**, ἴδ. πυνθάνομαι.

Πέπων, **ονος**, ὁ, ἡ (πέσσω), κυρ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ψημένος, ὅθεν ὥριμος, ψημένος, παρ' Ὁμ. πάντοτε μεταφορ. ἐν ταῖς προσφωνήσεσιν, εἴτε ὡς ἐπίθετον εἴτε ὡς οὐσιαστικόν· α') ἀγαθός, βέλτιστος, καλός, ἀγαπητός, «πέπων Καπανηιάδη» Ε 109, ὁ Πολύφημος προσφωνεῖ τὸν κριόν του, «κριὲ πέπον» ι 447· ὡς οὐσιαστ. «ὦ πέπον» ὦ ἀγαθέ, ὦ βέλτιστε, ἀγαπητέ, φίλε μου, Ζ 55, Ι 252, κ. ἀ., πλχ. τῆς Ἰλ. β') ἐπὶ κακοῦ (‖ . πρβλ. τὴν παροιμίαν «πέπονος μαλθακώτερος» Θεοπόμ. Κωμικ. παρ' Ἀθην. Β 68 D) δειλός, μαλθακός, ἄνανδρος, Β 235. Ὡσαύτως καὶ Ν 120. (‖ . Ἐν τῇ καθομιλ. μόνον ὡς οὐσιαστ. πεπόνι, καθ' ἃ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ πέπων (ἔξυπακ. σικυός): ὁ σικυὸς ἐκεῖνος, ὅστις ὥριμος μόνον τρώγεται πρὸς διάκρισιν τοῦ ἀώρου τρωγομένου, τοῦ διὰ τοῦτο „ἀγ(γ)ουρίου" λεγομένου).

Πὲρ (περί), μόριον ἐγκλιτικὸν Θεμελιώδης δὲ αὐτοῦ σημ. εἶνε ἡ τῆς διαπεράσεως, ἡ τοῦ πέρα, πέρα ἢ πέρα καὶ πέρα. Τάσσεται δὲ συνήθως μετὰ τὴν προσδιοριζομένην λέξιν, ἐκτὸς ἐὰν αὕτη ἔχῃ πρόθεσιν, ὅτε τάσσεται μεταξὺ τῆς προθ. καὶ τοῦ πτωτικοῦ αὐτῆς, «-ἐν περ ὀνείρῳ» σ 541, «ἐς περ ὀπίσω» σ 122 κ. ἄ. Εὑρίσκεται ὅμως καὶ ἐξαίρεσις «-εἰς ἀγαθόν περ» Λ 789. Ὡς ἐξαίρεσις πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ εἰς τὸν Ὅμ. μόνον ἰδιάζουσα τάξις αὐτοῦ ἐν τοῖς ἑξῆς «-ὡς ἔσεταί περ» (ἀντὶ τοῦ : ὥσπερ ἔσεται), τ 312, φ 212, πρβλ. καὶ μ 586 καὶ τὴν λ ὥσπερ. Ὡσαύτως «-οὗς ἔθελόν περ» (ἀντὶ τοῦ : οὕσπερ ἔθελον) λ. 630, πρβλ. ὅσπερ. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω θεμελιώδους σημ. ἐξάγονται αἱ ἑξῆς: 1) πολύ, παρὰ πολύ, ἐντελῶς, ὅλως διόλου, ὅταν τίθεται καθ' ἑαυτὸ καὶ ἀσχέτως πρὸς ἄλλην ἔννοιαν, μετὰ ἐπιθ. καὶ ἐπιρ., εἶνε δὲ ἡ τοιαύτη χρῆσις σπανία καὶ μόνον ἐπική· «-ἀγαθός περ ἐών» ἐπειδὴ εἶσαι παραπολὺ ἀνδρεῖος Α 131, πρβλ. α 315, «-φράδμων περ» καὶ λίαν ὀξύνους Π 638, «-ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα» ἐπειδὴ μ' ἐγέννησας τοσοῦτον ὀλιγοχρόνιον Α 352, «-μίνυνθά περ» πολλὰ ὀλίγον χρόνον Α 416· ὡσαύτως «-ὀλίγον περ» Λ 391, «-πρῶτόν περ» τὴν πρώτην, πρώτην φοράν, πρώτιστα, Ξ 295· ὡσαύτως καὶ «-ὑστάτιόν περ» Θ 353, «-Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης» τῆς Ἰθ., ἥτις εἶνε πέρα καὶ πέρα πετρώδης, Γ 201 κ. ἄ. 2) Συχνότερον τίθεται ἐν σχέσει πρὸς ἄλλην τινὰ ἔννοιαν· α') ἂν αἱ δύω συσχετιζόμεναι ἔννοιαι, ὧν ἡ ἑτέρα πολλάκις ἐξυπακούεται, ἦνε σύμφωνοι, τότε τὸ Πὲρ φυλάττει τὴν ἐπιτακτικὴν αὐτοῦ ἔννοιαν μάλιστα, ἀκριβῶς, σωστά, ἴσια ἴσια, ἢ δὲν μεταφράζεται, τονιζομένης περισσότερον τῆς λέξεως εἰς ἣν ἀνήκει, «-ἀμφότεροί περ» οἱ δύω ὁμοῦ Φ 308, «-καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα» καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ μάλιστα (ἴσια ἴσια, περισσότερον τῶν ἄλλων) πρέπει νὰ κοπιάζωμεν, Κ 70, «οὐδέ νύ σοί περ» οὐδὲ τὸ παρχμικρὸν σοῦ κτλ. α 59, «-οἴκαδέ περ νεώμεθα» ἂς ἐπιστρέψωμεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν πατρίδα μας, Β 236, «ἔνθα περ» ὅπου μάλιστα, ὅπου εἶνε βέβαιον ὅτι, Ζ 379, α 128 κ. ἄ. Ὡσαύτως «-ὅθι περ» Β 861, Κ 468, δ 627· β') ἐὰν δὲ αἱ συσχετιζόμεναι ἔννοιαι ἦνε ἐναντιωματικαί, τότε τὸ Πὲρ μεταφράζεται διὰ τοῦ ὅμως, ἐξ ἅπαντος, τοὐλάχιστον, «-ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον» ἀλλὰ σὺ τοὐλάχιστον, ἀλλὰ σὺ ὅμως, Α 508, «-ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα, τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι» ἔπρεπεν ἐξάπαντος τιμὴν νὰ μοὶ δώσῃ ὁ Ὀλ. ἢ ἔπρεπεν ὅμως κτλ. Α 353. Ὡσαύτως πολλάκις ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθετικῶν λόγων, «-εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο—σὺ δ' ἄλλους περ ἐλέαιρε» σὺ ὅμως τοὺς ἄλλους τοὐλάχιστον ἐλέει, Ι 301, πρβλ. Μ 349, Π 33 κ. ἄ. γ') Ἰδίως τίθεται μετὰ μετοχῶν, (ὧν πολλάκις προηγεῖται ὁ Καί, ἴδ. καίπερ) ὅτε ἔχει μὲν πάλιν τὴν θεμελιώδη σημ. πολύ, λίαν, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐναντιωματικῆς σχέσεως, εἰς ἣν εὑρίσκεται, λαμβάνει τὴν ἐνδοτικὴν σημασίαν : ἂν καί, ὅσον καὶ ἄν, μ' ὅλον ὅτι, «-μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι» μήπως καὶ ἂν εἶνε παραπολὺ ἰσχυρὸς δὲν τολμήσῃ νὰ μὲ ὑπομείνῃ, ὅ ἐ. ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἰσχυρός, Ο 164. Ὡσαύτως «-πολέες περ ἐόντες» Ε 94, «-ἀχνύμενός περ» Α 241, «-οὐτάμενός περ» Ξ 379

κ. ἄ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ περίστασις, καθ' ἣν τίθεται μετ' οὐσιαστικοῦ, οἷον «-τά τε στυγέουσι θεοί περ» ἀποστρέφονται καὶ αὐτοὶ οἱ θεοί, Υ 65, πρβλ. γ 236. 3) Πολλάκις τίθεται μετὰ τῶν συνδέσμων « εἰ,ὅτε κ.ἄ.» ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ ἐπιρ. «-ὅς, οἷος, ἔνθα, ὅθι, ὡς» καὶ ἔχει μίαν τινὰ τῶν ἀνωτέρω σημασιῶν, ||. ἥτις ὅμως πολλάκις εἶνε δυσδιάκριτος, ἐπειδὴ καὶ ἡ συνάφεια τοῦ μορίου μετὰ τῶν παρατεθεισῶν λέξεων κατήντησε τύπος τις στερεός.

Περάαν, ἴδ. περάω, 1, 2.

Περαιβοί, οἱ, Β 749, ἀντὶ τοῦ Περραιβοί, Ὑ.Ἀπ. 218, ἔθνος Πελασγικόν, ὅπερ κατὰ τὸν Ὅμηρ. κατῴκει τὸ μὲν περὶ τὴν Δωδώνην, τὸ δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸν Τιταρήσιον παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ. Τὸ πρᾶγμα δύναται κάλλιστα νὰ συμβιβασθῇ, διότι τὰ Πελασγικὰ φῦλα ἐκ τῆς Δωδώνης καὶ Θεσπρωτίας ἐξετάθησαν ἐπὶ τὰς γειτονικὰς χώρας καὶ μάλιστα τὴν βορειοανατολικὴν Θεσσαλίαν, ἴδ. λ. Πελασγοί. Ἄλλοι δὲ παραδέχονται δευτέραν Δωδώνην, πόλιν τῆς Θεσσαλίας, ἴδ. λ. Δωδώνη. Ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων ἐκαλεῖτο Περραιβία ἡ χώρα ἡ μεταξὺ τῶν Καμβουνίων ὀρέων, Πίνδου, Πηνειοῦ καὶ Ὄσσης.

Περαιόω, (πέραν) διαβιβάζω, περνῶ πέραν. Παθ. περαιοῦμαι, διαβαίνω, περνῶ πέραν (ἀμετάβ.) ἐν τῷ παθ. ἀορ. τῆς μετοχ. «-περαιωθέντες» ω 437 †.

Περάτη [. ⏑ .], (πέραν), τὸ πέρας, τὰ πέρατα, τά ἔσχατα τοῦ ὁρίζοντος, ψ 243, (ἔνθα ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν Ἠῶ κεῖται περὶ τῆς δύσεως).

1. **Περάω** (πέρας=τέλος, ὅριον), πρατ. θαμιστ. περάασκε [. ⏑ . .] ε 480, τ 442, μέλ. περήσω, ἀπαρμφ. περησέμεναι Μ 200, 218, ἀόρ. α' ἐπέρησα καὶ ἀναύξ. πέρησα, ἀπαρμφ. μέλλοντος περάαν ἀντὶ τοῦ περᾶν Φ 453—4. 1) κυρ. διέρχομαι, διαβαίνω ἀπὸ τοῦ ἑτέρου εἰς τὸ ἕτερον πέρας, ὅθεν α') περνῶ, διαπερῶ, διατρυπῶ, διασχίζω, καὶ μεταβ. μετ' αἰτ. καὶ ἀμετάβ. μετὰ προθέσεων (διαπερῶ τι ἢ περῶ διά τινος) « βέλος ἐπέρησεν ὀδόντας» Ε 290, «-διὰ κροτάφοιο» Δ 502, «-ὀστέον εἴσω» Δ 460; Ζ 10· ἀπολ. Φ 594 (||. κατὰ τὸ φαινόμενον, διότι τὸ ἀντικείμ. ἐξυπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτ.), ἐπὶ ὄμβρου ε 480. β') χώραν τινὰ ἢ ἔκτασιν ἐν γένει διαπερῶ, διέρχομαι, διαβαίνω, διαπλέω, περνῶ, οἷον « θάλασσαν» ζ 272, ε 129, «-πόντον» ω 118, «-Ὠκεανόν» λ 158 κ. ἄ. « τάφρον» Μ 63 κ. ἄ. «-πύλας Ἀΐδαο» Ε 646, Ψ 71· μετὰ προθέσ. «-δι' Ὠκεανοῖο» πλέω διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ, κ 508, «-διὰ προθύροιο» Ὑ. Ἑρμ. 271, «-ἐπὶ πόντον, ἐφ' ὑγρήν» ὑπεράνω τοῦ πόντου κτλ. πλέω Β 613, ε 176, δ 709, ἀπολ. Φ 283. Μεταφ. «-νόημα περᾷ διὰ στέρνοιο» (ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομ. τοῦ πέρασε 'ς τὸν νοῦν καὶ ἀπολ. τοῦ πέρασε) Ὑ. Ἑρμ. 43. 2) κάμνω τι νὰ διαβῇ, „περνῶ" «-τὶ κατὰ δειρῆς» περνῶ τι διὰ τοῦ φάρυγγος, καταιβάζω, Ὑ. Ἑρμ. 133.

2. **Περάω** (πέραν, πράσσω, πιπράσκω), ἀπαρμφ. περάαν, Φ 454, ἀόρ. ἐπέρασα, σσ, παθ. παρακ. πεπέρημαι, Φ 58, ἐπικῶς ἀντὶ τοῦ μεταγενεστέρου ἐξ αὐτοῦ τούτου παραγώγου πιπράσκω, ὅ ἐ. κυρ. περαιῶ, περνῶ πέρα, ἵνα πωλήσω· ὅθεν πωλῶ, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς ἐμπορίας τῶν δούλων, μετ' αἰτιατ., Φ 102, Ὑ. Δήμ. 132,

«-τινὰ Λῆμνονι πωλῶ τινα εἰς Λῆμνον, Φ 40, ἢ «ἐς Λῆμνον», Φ 58, «·πρὸς δώματα» ο 387, 428, «-κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους» ο 453, «-ἐπὶ νήσων» Φ 464.

Πέργαμος, ἡ, (συγγ. τοῦ πύργος, burg γερμ. ἐν ταῖς μετέπειτα χρόνοις: τὸ Πέργαμον καί: τὰ Πέργαμα, ἐκ τοῦ: Περίχμα τροπῇ τοῦ ι εἰς γ· σημαίνει δὲ τὰ περίβλεπτα, ὑψηλά), ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου (ἴδ. Ἴλιος), Δ 508, Ε 446, 460, Ζ 512.

Περγασίδης [. ⏑ ⏑ .], αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Περγάσου, ὁ Δηικόων, Ε 535.

Πέρην (**πέραν**), πρόθ. μετὰ γεν. 1) πέραν, πέρα, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀντίπερα, Ἰλ. Β 626, Ω 752. 2) ἀπέναντι, ἀντικρύ τινος, «-Εὐβοίης», Β 535,

Περησέμεναι, ἴδ, 1. περάω.

Πέρθω, μέλ. πέρσω, ἀόρ. α' ἔπερσα καὶ ἀναύξ. πέρσα, ἀόρ. β' ἔπραθον, Σ 454. ι 40 (πρβλ. **διαπέρθω** καὶ **ἐκπέρθω**), μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημασίαν πέρσεται, Ω 729, μέτ. ἀόρ. β' συγκεκομμένου ἀπαρμφ. πέρθαι π 708. 1) πορθῶ, καταστρέφω, ἐρημώνω, χαλῶ, ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν, «·Τροίης πτολίεθρον» Β 660, α 2 κ. ἀ., «-οὔ νύ πω αἶσα πόλιν πέρθαι Τρώων» δὲν εἶνε πεπρωμένον νὰ πορθηθῇ ἡ πόλις τῶν Τρώων, Π 708, «-πόλις πέρσεται» Ω 729. Παθ. Β 374, Δ 291. 2) διαρπάζω, λεηλατῶ, «-τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράθομεν» Α 125, (ἄλλοι ἔγραψαν: ἐξεπράθομεν).

Πέρι, τοπικὴ (ὡς τὸ πάρος αἰτ. τοῦ πέρσι τοπ.) **περὶ** (εἰς συγκρ. para = ἐν μείζονι μέτρῳ), ἔχει τὰς ἑξῆς θεμελιώδεις σημασίας· α') σημαίνει περιορισμὸν οὐ μόνον ἐντελῆ, γύρω, τριγύρω, κύκλῳ, ἀλλὰ καὶ μερικὸν μόνον, πέριξ, ἐντὸς τῶν ὁρίων, εἰς τὴν περιοχήν τινος· β') ὑπέρβασιν ὁρίων, ὑπέρ, πέραν. Ἡ σημασία αὕτη (μόνον ὅμως τροπικῶς) ἀναφαίνεται ἐν μὲν τῇ μεταγενεστέρᾳ γλώσσῃ μόνον ἀκόμη ἐν συνθέσει, ἐκ δὲ τῇ ἀρχαιοτέρᾳ τῇ ἐπικῇ καὶ λυρικῇ ἐν ταῖς ἑξῆς σημασίαις τῆς Περὶ ὡς προθέσεως Α'., 2, β') καὶ ὡς ἐπιρρήματος 2). Σημαίνει γ') ἔκτασιν ὑπεράνω τινὸς χώρου ἢ πολλῶν αὐτοῦ σημείων, ὑπεράνω, ἀνά. Πρβλ. δὲ καὶ τὴν (οὐχὶ ἐντελῶς) συνώνυμον λ. **ἀμφί**, ἔνθα καὶ περὶ τῆς σημασίας ἀμφοτέρων. I.) Πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. Α') μετὰ γεν. 1) κυρ. τοπικ. πέριξ, γύρω τινός, «·τετάνυστο περὶ σπείους ἡμερίς» ε 68, «-περὶ τρόπιος βεβώς» διάσκελα καθήμενος περὶ τὴν τρόπιν, ἔχων τὰ σκέλη του πέριξ τῆς τρόπιδος, ε 130. 2) τροπικ. α') εἰς ἔνδειξιν ἀντικειμένου τινός, περὶ τὸ ὁποῖον ὡς περὶ κέντρον γίνεταί τις ἐνέργεια, πρβλ. **ἀμφί**. Β'., 1), περί, ἕνεκα, χάριν, ὑπέρ, διά, (μετ' αἰτ.), καὶ a) μετὰ τῶν ρημάτων «·μάχομαι, ἐρίζω, θέω, σπεύδω κ.τ.τ.» ἔνθα διατηρεῖ ἀκόμη τὴν κυρίαν τοπικὴν σημασίαν, οἷον «-μάχομαι περὶ νηός» πέριξ τῆς νηὸς (καὶ ὑπὲρ αὐτῆς), Π 1, πρὸς ὑπεράσπισιν, διατήρησιν ἢ κατάκτησίν τινος, ὑπὲρ (μετὰ γεν.), «-περὶ θανόντος» Θ 476, «-περὶ νεκροῦ δηριάασθαι» Ρ 734, «-ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» Μ 142 κ. ἀ., ὡσαύτως «-μάχομαι περὶ ψυχῆς», ἴδ. ψυχὴ 1). «μῶλος περί τινος» ὑπέρ τινος ἀγών, Ρ 397· b) μετὰ τῶν ρημάτων: ἀκούω, γινώσκω, λέγω, ἐρωτῶ κ.τ.τ., περὶ (μετὰ γεν.), διὰ (μετ' αἰτ.), οἷον «-περὶ νόστου ἄκουσα» τ 270, «-οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου» ρ 563, «-περὶ πατρὸς ἔροιτο» α 135, «-μνήσασθαι περὶ πομ-

πῆς» ἀναφέρω περὶ προπομπῆς, η 191· c) μετὰ τῶν φροντίδος καὶ φόβου σημαντικῶν ῥημάτων, οἷον «μερμηρίζω περί τινος» Υ 17, «ἄχος περί τινος» φ 249· d) σπανίως εἰς ἔνδειξιν τῆς αἰτίας, «περὶ ἔριδος μάρναμαι» ἐκ φιλονεικίας μάχομαι, Η 301. (‖. Ἡ σημασία αὕτη τῆς προθέσεως ἐν τούτῳ μόνῳ τῷ χωρίῳ εὑρισκομένη εἶνε ἀσυμβίβαστος πρός τε τὴν Ὁμηρικὴν καὶ πᾶσαν ἐν γένει Ἑλληνικὴν χρῆσιν. Ὀρθότερον λοιπὸν ἑρμηνεύεται τὸ χωρίον: μάχομαι περὶ τοῦ ἀγῶνος, περὶ τοῦ τίς θὰ νικήσῃ, περὶ τῆς νίκης, πρβλ. Η 210, Λ 8)· β') εἰς ἔνδειξιν ὑπεροχῆς καὶ προτιμήσεως: ὑπὲρ (μετ' αἰτ.), «περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων» νὰ ἦνε ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, νὰ ὑπερέχῃ πάντων τῶν ἄλλων, Α 287, 417, α 66, Δ 375, «αἰνίζομαί τινα περὶ πάντων» Ν 374, «ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο» ὑπὲρ πάντας, μάλιστα πάντων, Υ 304, «ἐχθαίρειν» τ 363, «τίειν» (ἴδ. τ. λ.), «περὶ πάντων εἰδέναι» μάλιστα πάντων γινώσκειν, Β 831 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ μετὰ ἐπιθέτων «περὶ πάντων κρατερός, ὀϊζυρός, χαλεπός» Φ 566, Α 417, ρ 388 κ. ἀ. Ἴδ. καὶ ΙΙ., 2). Β') Μετὰ δοτικῆς 1) τοπικ. εἰς ἔνδειξιν τῆς διατριβῆς, ἢ στάσεως πέριξ ἢ πλησίον τινός, περί, πέριξ, «ἀσπαίρω περὶ δουρί» σπαρταρῶ περὶ τὸ δόρυ, Ν 570, «περὶ δουρὶ πεπαρμένη» περὶ τὸ δόρυ „σουβλισμένη", δ ἐ. ὑπὸ τοῦ δόρατος διατετρυπημένη, διηκοντισμένη, Φ 577, «ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ» περὶ τὸ ξίφος, δ ἐ. διατετρυπημένος ὑπὸ τοῦ εἰς τὸ σῶμα ἐμπεπηγμένου ξίφους, λ 424, πρβλ. λ. κυλίνδω 2). Πολλάκις ἐπὶ ἐνδύσεως καὶ ὁπλισμοῦ εἰς ἔνδειξιν τοῦ περιβεβλημένου ἢ περιβαλλομένου σώματος ἢ μέλους «περὶ χροῒ εἵματ' ἔχειν» π 210, «χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι» Μ 401, πρβλ. Ο 648, κ. ἀ. «ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα» Κ 21, «περὶ χροῒ δύσετο χαλκόν» χ 113, πρβλ. Η 207, Θ 43, Λ 17, Ν 25, Ο 19 κ. ἀ., πρβλ. λ. βάλλω 2, β). Ἔτι δὲ πέριξ, πλησίον (πρβλ. Γ, 1, α'), οἷον «μάρναντο περὶ πύλησιν» Σ 453, «δράκων ἑλισσόμενος περὶ χειῇ» Χ 95. Τὸ Α 317 «κνίση ἑλισσομένη περὶ καπνῷ» περιελισσομένη ἐν τῷ καπνῷ, καθὼς κατωτ. Γ', 1, β'). 2) Τροπικ. α')=Περὶ μετὰ γεν. Α'., 2, α'), ἀλλὰ σπανίως, μετὰ τῶν ῥημάτων: μάχομαι, ἀγωνίζομαι κτλ.: περί, ὑπέρ, «μάχομαι περί τινι» ρ 471, «περὶ δαιτί» β 245, «περὶ παιδὶ μάχης πόνος ἐστί» Π 568· β') εἰς ἔνδειξιν τῆς αἰτίας ἢ ἀφορμῆς μετὰ τῶν φόβου καὶ φροντίδος σημαντικῶν ῥημάτων, «δέδια περί τινι» φοβοῦμαι περί τινος, Κ 240, Λ 557. Ὑ. Δήμ. 247, «περὶ χάρματι» ὑπὸ (ἐκ) τῆς χαρᾶς, Ὑ. Δήμ. 429. Τὴν αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν φαίνεται ὅτι ἐκφράζει ἡ πρόθεσις αὕτη μετὰ δοτ. καὶ ἐν τῷ «περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει» Ρ 22, (ἀλλαχοῦ τὸ ῥῆμα τοῦτο συντάσσεται μετὰ μοναχῆς δοτικ., ἴδ. λ. βλεμεαίνω· διὸ καὶ τινες τονίζουσιν ἐνταῦθα πέρι)· γ') «περὶ κῆρι, περὶ φρεσί, περὶ θυμῷ» μετὰ τῶν ῥημάτων «φιλεῖν, ἐχθαίρειν, τιμᾶν, τίειν, νεμεσσᾶσθαι, χολοῦσθαι, ἀλύσσειν» (ἅπ. ἴδ.) εἶνε φράσεις εἰς τὴν ἐπικὴν γλῶσσαν ἰδιάζουσαι πρὸς ἔκφρασιν τοῦ βαθέος καὶ πᾶσαν τὴν καρδίαν κατέχοντος καὶ οἱονεὶ περιλαμβάνοντος αἰσθήματος. Ἄλλοι ὅμως ἐν τούτοις τονίζουσι πέρι. Ἴδ. λ. κῆρ. Γ') Μετ' αἰτιατικῆς 1) τοπικ. α') εἰς ἔνδειξιν κινήσεως πρῶτον μὲν περί τι ἀντικείμενον, εἶτα δὲ καὶ ἐντὸς τῆς

περιφερείας ἢ πλησίον τινὸς ἀντικειμένου: περί, πέριξ, «-περὶ νεκρὸν ἤλασαν ἵππους» Ψ 13, «-ἐρύειν, ἕλκειν περὶ σῆμα» Ω 16, 51 κ. ἄ. πληχ. «μάρνασθαι, μάχεσθαι (ἴδ. τ.λ.) περὶ ἄστυ» ἐντὸς τῆς περιοχῆς ἢ πλησίον τῆς πόλεως, «-λέξασθαι περὶ ἄστυ» νὰ συλλεγῶσι περὶ τὴν πόλιν Θ 519. Ὡσαύτως «-στῆσαι περὶ βωμόν» Α 448, «-ἵσταμαι περί τι» ἔρχομαι καὶ στέκομαι εἰς τὴν περιφέρειαν ἢ πλησίον τινός. Ὡσαύτως πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ ὁ β' ἀόρ. καὶ παρακ. τοῦ ῥήματος τούτου ἐν τοῖς ἑξῆς: Σ 374 ι 402· «-σειρὴν ἐδησάμην περὶ ῥίον» Θ 25. Τίθεται δὲ καὶ μετὰ τῶν στάσεως σημαντικῶν ῥημάτων ἤτοι πρὸς ἔνδειξιν οὐ μόνον στάσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκτάσεως τοπικῆς, οἷον «-ναίειν περὶ Πηνειόν» καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ Πηνειοῦ, Β 757, «-πάντῃ περὶ τεῖχος ὀρώρει πῦρ» Μ 177, ἢ ἀπαραλλάκτως ὅπως ἡ Περὶ μετὰ γεν. καὶ δοτ. «-περὶ κεῖνον ὀΐζυε» πλησίον ἐκείνου, Γ 408, «-φυλάσσειν περὶ μῆλα» Μ 303. Ὡσαύτως καὶ τροπικῶς «-περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή, οἶνος» ἴδ. λ. ἔρχομαι 1, β)· β) εἰς ἔνδειξιν ἐκτάσεως, «-ἑλισσόμενοι περὶ δίνας» συμπεριελισσόμενοι μετὰ τῶν δινῶν, ἀκολουθοῦντες τὰς ἑλικοειδεῖς κινήσεις τοῦ ὕδατος, Φ 11, «-περὶ νῆσον ἀλώμενοι» περιπλανώμενοι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς νήσου, κατὰ τὴν νῆσον, δ 368 (πρβλ. ἀνωτέρ. Β, 1 ἐν τέλ.). 2) Τροπικ. εἰς ἔκφρασιν τοῦ ἀντικειμένου, εἰς ὃ ἀναφέρεταί τις ἐνέργεια, μόνον ἐν τῷ «πονεῖσθαι περὶ δόρπα, περὶ δεῖπνον» Ω 444, δ 624. Σημ. Ἡ Περὶ πολλάκις τίθεται κατ' ἀναστροφὴν καὶ κατόπιν τῆς γενικῆς, Η 301 κ. ἄ., καὶ τῆς αἰτ., Ε 739, κ 3 κ. ἄ. Περὶ τοῦ Λ 559, ἴδ. περιάγνυμι. II.) Ἐπίρρημα 1) πέριξ, κύκλῳ, γύρω, ἕναν γῦρον, Γ 384, δ 719, λ. 312 κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ «-περὶ γάρ ῥα Ποσειδάων. . . . Νέστορος υἱὸν ἔρυτο» τὸν περιεσκέπασε, τὸν περιεφύλαξεν ἀπὸ τῶν κύκλωθεν προσβολῶν, Ν 554· καὶ παραλειπομένου τοῦ ῥήματος «-περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο» (ἐξυκ. ἐλήλατο) η 87, πρβλ. Λ 37, 395. Περὶ τῆς συναφείας μετὰ τῆς Ἀμφί, ἴδ. λ. ἀμφὶ ἐν ἀρχῇ. 2) περισσῶς, κατ' ἐξοχήν, μάλιστα, καθ' ὑπερβολὴν περίσσια, (κυρ. ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἢ ὑπὲρ πάντας) οἷον «-περὶ ἄλλων, περὶ πάντων» ἴδ. ἀνωτ. I, Α, 2, β). Εἰς ταύτην τὴν σημ. τονίζεται συνήθως πέρι κατά τινα κανόνα τῶν παλαιῶν γραμματικῶν (Σουΐδα, Ἡσυχίου, Φωτίου, Φαβωρίνου). Κατ' ἄλλην ὅμως σπουδαιοτέραν μαρτυρίαν τὴν τῶν Ἐνετ. σχολίων εἰς Ν 52, «-ἡ περὶ οὐκ ἀναστρέφεται ὅτε τὸ περισσῶς δηλοῖ». Ὡσαύτως πέρι τονίζεται συνήθως καὶ ὅταν τὸ προσδιοριζόμενον εἶνε ἐπίθετον, οἷον «-πέρι μὲν πολέμῳ καρτερός ἐσσι» Ι 53, «-πέρι μὲν θείειν ταχύς» Π 186, γ 112, πρβλ. Κ 244, γ 95, θ 281 κ. ἄ. Ὅταν δὲ τὸ προσδιοριζόμενον ἦνε ῥῆμα, ὡς «-πέρι διδόναι» ἀφθόνως, περισσὰ δίδουσιν, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ν 727, β 116, δ 722, η 110, θ 44 καὶ «-ὅς πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν ἔδωκε» ἐπὶ ἀνθρώπου, α 66, διαφωνοῦσιν οἱ ἐκδόται γράφοντες οἱ μὲν περί, οἱ δὲ πέρι. Πολλαχοῦ δὲ καὶ οἱ αὐτοὶ ἐκδόται εἶνε ἀνακόλουθοι, πρβλ. τὰ χωρία Σ 549, «-περὶ θαῦμα τέτυκτο», λ 550 καὶ Θ 161 ἐν διαφόροις ἐκδόσεσιν, ὡσαύτως πρβλ. καὶ τὰ Ι 100, «-πέρι μὲν φάσθαι» καὶ «-πέρι φιλεῖν» ξ 146 καὶ «-πέρι ἐθέλειν» Φ 65, Ω 236. Σημειωτέον πρὸς τούτοις ὅτι πολλαχοῦ εἶνε ἀμφίβολον καὶ ἂν ἡ Περὶ κατὰ τμῆσιν

ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα ἢ εἶνε ἐπίρρημα. Περὶ τῆς φρ. «·περὶ κῆρι» ἴδ. λ. κῆρ καὶ ἀνωτ. I, B, 2. γ). III.) Ἐν συνθέσει σημ. ἰδίως α΄) περίληψιν, περιοχήν, περικύκλωσιν· β΄) ὑπέρβασιν ὁρίου τινὸς ἢ μέτρου, ὑπερβολήν· ἑπομ. γ΄) ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας, ὡς ἐν τῷ «·περικαλλής, περίκηλος κ. ἄ.» (‖. Ἐν τῇ καθομιλ. σώζεται ἡ α΄ σημ. οἷον «·περιμαζώνω, περιτριγυρίζω κ. ἄ.» καὶ ἡ γ΄ οἷον „περίκαλος“=λίαν καλός).

Πέρι, κατ᾽ ἀναστροφὴν ἀντὶ τῆς περί, α΄) ὅταν τίθηται κατόπιν τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως (ἴδ. ἀνωτ. τὴν σημ. εἰς τὸ I). β΄) ὅταν ἦνε ἐπίρρημα εἰς τὴν σημασ. τοῦ περισσῶς, κατ᾽ ἐξοχήν, ἴδ. τὰ μερικώτερα ἀνωτ. II, 2)· γ΄) ὅταν ἦνε=περίεστι K 244, μ 279.

Περι^F^άγνυμι, περισυντρίβω, πέριξ τινὸς συντρίβω, «·ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ᾽ ἀμφὶς ἐάγη» περὶ τὸν ὁποῖον (εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ὁποίου) πολλὰ ῥόπαλα συνετρίβησαν, Λ 559. Παθ. μεταφορ. ἐπὶ τῆς φωνῆς «(ὄψ Ἕκτορος) περιάγνυται» ἀντανακλᾶται, ἀντηχεῖ πέριξ, Π 78 †.

Περὶ ἄγω, ἄγωσιν ὑπ. μιν=περικυκλῶσιν αὐτὸν δ 792 †.

Περί-αλλος, ον, (π., ἄλλος), ὁ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, μόνον ἐν τῷ πληθ. οὐδετ. ὡς ἐπίρ., «·περίαλλα» κατ᾽ ἐξοχήν, πρὸ πάντων, Ύ. 18, (19) 46.

Περι-βαίνω, μόνον ἐν τῷ ἀόρ. β΄ ἀναυξ. περίβην. μετοχ. περιβάς (κατὰ τμ. δὲ καὶ ἐν ἄλλοις χρόνοις), παρακ. περιβεβαῶτα, ῶσα, ὑπερσ. βεβήκει, βέβασαν, κυρ. πατῶ πέριξ, διασκελίζω, ὅθεν περιτριγυρίζω, περικυκλώνω, ἑπομ. περιέπω, περιφυλάττω, ἀπολ. Θ 331, N 420, «·τινός» ὑπερασπίζω, προασπίζω τινά, E 21, καὶ «·τινί» P 80, 313. Ἐν τμήσ. P 6, 137. υ 14.

Περι-βάλλω, προστ. περίβαλλε, ἀόριστ. β΄ περιέβαλον, περ. βαλόντες A΄) Ἐνεργ. 1) βάλλω ἢ ῥίπτω τι, πέριξ τινός, περιλαμβάνω τι μέ τι, «·περὶ δ᾽ ἄντυγα βάλλε» ἔβαλλε γύρω τὸ περιθώριον, Σ 479, «·πεῖσμα θόλοιο» ἔβαλε (ἔδεσε) τὸ σχοινίον πέριξ τοῦ θόλου χ 466, «·χεῖρε» περιλαμβάνω, περισφίγγω τινὰ μὲ τὰς χεῖρας, λ 211 (ἐν τμήσ.), «·περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες» κτυπήσαντες γύρω (σου) πολλάκις τὰ πτερά, συχνὰ διὰ τῶν πτερῶν περικτυπήσαντές (σε), Λ 454. Ἴδ. καὶ λ. βάλλω B΄). 2) κυρ. ῥίπτω τι περισσότερον, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, «·τινά τινι» τινὰ κατά τι, Ψ 276. B΄) Μέσ. περιβάλλω ἐμαυτῷ, παίρνω ἐπάνω μου, ἐνδύομαι, φορῶ, βάλλω, «·τεύχεα» χ 148, καὶ μετὰ δοτ. «·ξίφος ὤμοιιν» „φορῶ“ τὸ ξίφος περὶ τοὺς ὤμους, κ 262 (ἐν τμ.), πρβλ. ε 231.

Περίβοια, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀκεσσαμενοῦ, μήτηρ τοῦ Πηλεγόνος ἐκ τοῦ Ἀξιοῦ, Φ 142. 2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, βασιλέως τῶν Γιγάντων, μήτηρ τοῦ Ναυσιθόου ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, η 58.

Περι-γίγνομαι, ἀόρ. περιεγενόμην, κυρ. εἶμαι ὑπέρτερός τινος, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, νικῶ, «·τινός τινι» τινὰ κατά τι, εἴς τι, Ψ 318, «·πύξ τε παλαισμοσύνῃ» θ 102, 252.

Περι-γλαγής [. . ⏑ .], **ές** (γλάγος, lac), πλήρης γλάγους, ὅ ἐ. γάλακτος, γαλακτοπληθής, ἢ περιγαλακτωμένος, Π 642 †.

Περι-γνάμπτω (νάπος), περικάμπτω, περιπλέω, «·Μάλειαν» ι 80 †.

Περι-δείδω (θέμα δjι), ἐν τῷ ἀόρ.

περίδδεισα, μετοχ. περιδδείσας καὶ παραχ. μὲ σημ. ἐνεστ. περιδείδια, εἶμαι περίφοβος, περιδεής, πολὺ φοβοῦμαι, «-μή» Ἰλ. Ν 52, «-τινί» περί τινι δέδια, φοβοῦμαι περί τινος, Ο 123 κ. ἀ. «-τινὶ μή» Λ 508, Φ 328, πρβλ. Ρ 240, «-τινά» φοβοῦμαί τινα, Βατρ. 48, 51.

Περι-δέξιος, ον, ἡ=ἀμφιδέξιος, ὁ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δεξιός, ὁ δυνάμενος τήν τε δεξιὰν καὶ τὴν ἀριστερὰν ὁμοίως νὰ μεταχειρίζηται, ἡ περισσῶς, λίαν δεξιός, δεξιώτατος, Φ 163 †.

Περι-δίδωμι, μόνον ἐν τῷ μέσ. μέλ. περιδώσομαι καὶ α' δυϊκ. τοῦ μέσ. ἀορ. τῆς ὑποτ. περιδώμεθον, δίδω τι (ἢ μᾶλλον ὑπόσχομαι νὰ δώσω τι) ἐκ τῶν ἐμαυτοῦ περί τινος, βάλλω στοίχημα, στοιχηματίζω μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ὑπόσχομαι νὰ δώσω, «-τρίποδος» (μὲ) ἕνα τρίποδα, Ψ 485, «-ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς» στοιχηματίζω μὲ ἐμὲ αὐτήν, μὲ τὸ κεφάλι μου, μὲ τὴν ζωήν μου, ψ 78.

Περι-δινέω [. . – . .], γ' δυϊκ. τοῦ παθ. ἀορ. περιδινηθήτην περιστρέφω, παθ. περιστρέφομαι, φέρνω γύρω, τριγυρίζω, «-πόλιν» τριγυρίζω τὴν πόλιν, Χ 165 †. Ἔνθα τινὲς γράφουσι κατὰ διάστασιν «-πόλιν πέρι δινηθήτην».

Περι-δίω [. . ⌣ .], εἶμαι περιδεής, περίφοβος, πολὺ φοβοῦμαι, «-μή» χ 96 (ἐν τμ.).

Περίδραμον [. . ⌣ .], ἴδ. περιτρέχω.

Περίδρομος, ον, (περιδραμεῖν). 1) Ἐνεργ. περιτρέχων, περιθέων, κυκλοτερής, κυκλικός, «-πλῆμναι, ἄντυγες» Ε 726, 728. 2) Παθ. περιτρεχόμενος, περιθεόμενος, περὶ ὃν δύναταί τις νὰ περιφέρηται, περίοπτος, ἐλεύθερος πανταχόθεν, «-κολώνη» Β 812, ὡσαύτως «-αὐλή» ξ 7.

Περι-δρύπτω, ἀόρ. παθ. περιδρύφθην, ἕναν γῦρον ζουγρανίζω ἢ ξεγδέρνω, παθ. ἕναν γῦρον ξεγδέρνομαι, περιξέομαι, περιαμύσσομαι, «-περιδρύφθην ἀγκῶνας» Ψ 395 †.

Περι-δύνω [. . ⌣ .], πρτ. ἔδυνον Π 133 ἀόρ. δύσετο Χ 113 περιβάλλομαι, ἀλλ' ὁ ἀόρ. α' περίδυσα, περιεκδύω, ἐντελῶς ἐκδύω, «-χιτῶνας» Λ 100 †.

Περιδώμεθον, ἴδ. περιδίδωμι.

Περίειμι, (π. εἰμί), 1) εἶμαι ὑπεράνω, ὑπέρτερός τινος, ὑπερτερῶ, ἐξέχω, διαφέρω τινός, ὑπερβαίνω τινά. 2) μετὰ γεν. προσώπου καὶ αἰτ. πράγματος, «-τινός τι» σ 248, τ 326. Ἐν τμ. Α 258 (ἔνθα ἀντὶ τῆς αἰτ. τοῦ πράγματος κεῖται ἀπαρμφ.), Θ 27, Ν 631, α 66.

Περὶ ἕσσεν, ἀόρ. τοῦ ἕννυμι, τινα τεύχεα ἐν τμήσει Σ 451 †.

Περιέρχομαι, ἀόρ. ἤλυθον καὶ ἦλθε(ν), περιβάλλω, πέριξ φθάνω,—τινὰ περὶ τοῦ ἤχου ρ 261, περὶ οἴνου ι 362. (ζαλίζω).

Περι-έχω, μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. β' περισχόμην, προστ. περίσχεο, περιλαμβάνω, πιάνω τριγύρω. Μέσ. πιάνομαι ἀπό τινος προσώπου, ἢ πράγματος πανταχόθεν, ἢ περιλαμβάνω διὰ τῶν χειρῶν μου πανταχόθεν, ὅθεν προφυλάττω, ὑπερασπίζω, μετὰ γεν., Α 393, μετ' αἰτ., ι 199.

Περιήρης, εος, ὁ, πατὴρ τοῦ Βώρου, Π 177.

***Περι-ζαμενῶς**, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ: ζαμενής, ὅπ. ἐκ τοῦ: ζα καὶ μένος), ἄγαν ἰσχυρῶς, οὕτω σφόδρα, τόσον χαλεπῶς, Ὑ. Ἑρμ. 495.

Περι-ηχέω, ἀόρ. περιήχησα, περιηχῶ, περιβροντῶ, «-χαλκός» Η 267 †.

Περιίδμεναι, ἴδ. περίοιδα.

Περι-ίσταμαι, παρ' Όμ. μόνον ὁ πρτ. περιίστατο, ἀόρ. ἔστη, -στησαν, γ' πληθ. ὑπ. περιστείωσι, παθητ. ἀόριστ. περιεστάθη καὶ ὁ παθ. παρατατ. περιιστάμην. 1) περιίσταμαι, ἐν κύκλῳ ἵσταμαι, στέκω τριγύρω, Δ 532, λ 243· μεταφ. καὶ ἐν τμ. «-περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη» ξ 270. 2) μετ' αἰτ. περιβάλλω τὶ ἢ τινά, περικλείω, περικυκλώνω, «-βοῦν περίστησάν τε» ἐστάθησαν περὶ τὸν βοῦν, περιεκύκλωσαν τὸν βοῦν, Β 410, μ 356, «-χορόν» Σ 603, «αἰδεσθεὶς μήπως με περιστήωσ' ἕνα πολλοί» Ρ 95, «εἴπερ νῶι περισταῖεν» υ 50.

Περικαλλής, ές (π., κάλλος), περικαλλής, ὡραιότατος, συχνὸν ἐπίθετον πραγμάτων, ἐπὶ προσώπων σπανίως, Ε 389, Π 85, λ 281, «-τέκνα», Ύ. Ἑρμ. 323, 397, 504, «-νύμφη», Ύ. Ἀπ. 244, «-Περσεφόνεια», Ὕμ. 12 (13), 2.

Περι-καλύπτω, περισκεπάζω, σκεπάζω ἕναν γῦρον, τροπικ. «-χῶμά τινι» περιχέω εἴς τινα μαλακὸν ὕπνον, περικαλύπτω τινὰ μὲ μαλακὸν ὕπνον, Ξ 359 (ἐν τμ.).

Περί-κειμαι, ἀποθ., κεῖται, μενον πρτ.—κειτο· κεῖμαι περί τι, περιβάλλω, περικυκλώνω τι, μετὰ δοτ. «-γωρυτὸς τόξῳ» φ 54, «-Πατρόκλῳ περικείμενον» ἐξηπλωμένον περὶ τὸν Πάτροκλον, ἐξηπλωμ. καὶ ἐναγκαλιζόμενον τὸν Πάτρ, Τ 4. Μεταφ. «οὐδέ τί μοι περίκειται», οὐδὲν πλέον ἔχω, δὲν μοῦ περισσεύει τίποτε, δὲν ἔχω κἀνὲν κέρδος, ι 321.

Περι-κήδομαι, μέσ., εἶμαι περίφροντις, μεριμνῶ περί τινος, «-τινός» Ὀδ. γ 219, «-τινὶ βιότου» περὶ τοῦ βίου (τῆς περιουσίας) τινὸς εἶμαι περίφροντις, ξ 527.

Περίκηλος, ον (π., κῆλον), κατάξηρος, Ὀδ. ε 240, σ 309.

Περικλύμενος [. . ⏑ . .], ὁ, υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Πηροῦς, Λ 286.

***Περίκλυστος,** η, ον (περικλύζω), περιβρεχόμενος, περίρρυτος, «-Δῆλος», Ύ. Ἀπ. 181.

Περι-κλυτὸς [. . ⏑ .], ή, όν (κλύω) περιάκουστος, ἐξάκουστος, περιβόητος, περίφημος, περικλεής, ὑπερένδοξος, ἐπίθ. προσώπων, ἰδίως: «-Ἀμφιγυήεις» Α 607, θ 300 κ. ἄ. Ἔτι δὲ «-Ἄντιφος» Λ 104, «-υἱός» Σ 326, «-φῦλ' ἀνθρώπων» Ύ. Ἀπ 537, «-ἀοιδός» α 325, θ 83 κ. ἄ. (Οὐχὶ ὀρθῶς τινες ἑρμηνεύουσι τὸ ἐπίθ. περὶ τοῦ ἀοιδοῦ: μεγαλόφωνος, ἠχηρός). Ἐπὶ πραγμάτων, «δῶρα» Η 299 κ.ἄ., «ἔργα» Ζ 324, «-ἄστυ» δ 9 κ. ἄ.

Περι-κτείνω, κτεινώμεθα ἐν ὑποτ. πρτ. κτείνοντο, περιφονεύω, φονεύω τοὺς πέριξ, ἕναν γῦρον σκοτώνω, μόνον ἐν τοῖς Δ 538, Μ 245.

Περικτίονες [. . ⏑ . .], οἱ (π., κτίζω), μόνον πληθ. οἱ περιοικοῦντες, περίοικοι, ὅμοροι, γειτονικοί, Σ 212, Τ 104, 109· ὡς ἐπίθ. «-ἄνθρωποι περ» 6 65, «ἐπίκουροι» Ρ 220.

Περικτίται [. . ⏑ .], άων (κτίω), οἱ, =τῷ προηγ., λ 288 †.

Περιλείπω, μέσ. ἀόρ. λίπωνται πολέμοιο=ἔμειναν ὑπόλοιποι, ζωντανοί, Τ 230.

Περι-λέπω, περιλεπίζω, τὸν φλοιὸν περιαιρῶ, ξεφλουδίζω, Α 236 (ἐν τμήσει).

Περι-μαιμάω, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. περιμαιμώωσα ἀντὶ τοῦ: περιμαιμῶσα, περιζητῶ, μετὰ σπουδῆς ἐρευνῶ, «σκόπελον» μ 95 †.

Περι-μάρναμαι, προστακτ. μάρναο

περί τινα μάχομαι, ὑπερμαχῶ τινός, «-τινὸς χαλκῷ» Π 497 †.

Περίμετρος, ον (π., μέτρον), ὑπέρμετρος, ὑπερμεγέθης, «-ἱστός» ''Οδ. 6 95, τ 140, ω 130.

Περιμήδης, εος, ὁ, 1) εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ 'Οδυσσέως, λ 23. 2) πατὴρ τοῦ Σχεδίου, Ο 515.

Περιμήκετος, ον (μῆκος) =τῷ ἑπομ. «-ἐλάτη» Ξ 287, «-Τηΰγετον» ζ 103.

***Περιμήκης**, ες (π., μῆκος), μακρότατος, ὑπερύψηλος, ἐπὶ ὀρέων, Ν 63, ν 183, «-ῥάβδοι» κ 293, μ 251, «-ἱσταί» ν 107, «-δειραί» οἱ λαιμοὶ (τῆς Σκύλλης), μ 90, «-κοντοί, δοῦρα» ι 487, μ 443.

Περι-μηχανάομαι (μηχανή), μέσ. ἀποθ., γ' πληθ. ἐπεκτεταμ. -νόωνται, καὶ παρατ. -νόωντο, περιμηχανῶμαι, περιμηχάνως, ὅ ἐ. μετὰ πολλῆς τέχνης παρασκευάζω, ἐπινοῶ, σκευωρῶ, τί, ''Οδ. η 200, «-δούλιον ἦμαρ τινί» ξ 340.

Πέριμος [. ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Μέγου, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 695.

Περι-ναιετάω (ναίω), μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. περιναιετάουσι· α') περιοικῶ, ''Οδ. 6 66, η 551, ψ 136· 6') ἀμετάβ. περιοικοῦμαι, κεῖμαι, ἐπὶ πόλεων, δ 177. ('Αλλ' ἴδ. τὴν λ. ναιετάω).

Περιναιέτης, αο, ὁ, ἐπ., περίοικος, ἀστυγείτων, Ω 488 †.

Περί ξεστος, η, ον, περιεξεσμένος, πελεκητός, «-πέτρη» μ 79 †.

Περί-οιδα (περίϜοιδ.), ἐλλειπτικ. παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος, ἀπαρεμφ. περιίδμεναι (περιϜιδ.) ἀντὶ τοῦ περιειδέναι, ὑπερσ. περιήδειν, γ' ἐνικ. περιήδη (περιϜήδ.)· α') γνωρίζω, ἐννοῶ, εἰξεύρω περισσότερον ἢ κάλλιον ἄλλου, μετ' ἀπαρεμφ., Κ 247· 6') εἶμαι ἐμπειρότερος, εἰδημονέστερος ἄλλου, μετὰ δοτ. πράγματος, «-ἴχνεσι περιήδη» ἐν τῇ ἰχνηλασίᾳ ἐμπειρότατος ἦτο, ρ 317, «-βουλῇ περιίδμεναι ἄλλων» ὑπερέχω τῶν ἄλλων κατὰ τὴν βουλήν, Ν 728, καὶ μετ' αἰτ. πράγματος, «-τὶ τινός» εἶμαι εἴς τι ἐμπειρότερος, εἰδημονέστερός τινος, γ 244.

Περι-πέλομαι, ἀποθ. μόνον ἐν τῇ συγκεκομ. μετοχῇ περιπλόμενος. 1) περιστρέφομαι, περιφέρομαι, τριγυρίζω, «-περιπλόμενοι ἐνιαυτοί» οἱ περιστρεφόμενοι, περιοδικῶς ἐπανερχόμενοι ἐνιαυτοί, Ψ 833, κατὰ γεν. ἀπόλ. «-περιπλομένων ἐνιαυτῶν» κατὰ τὴν περιοδικὴν κίνησιν (ἐπάνοδον) τῶν ἐνιαυτῶν, ἐνῷ ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο τὰ ἔτη, α 16, 'Υ. Δήμ. 266, καὶ ἐνικ. «-περιπλομένου ἐνιαυτοῦ» ἕως οὗ παρέλθῃ τὸ ἔτος, λ 248. Πρβλ. περιτέλλομαι καὶ περιτροπέω. 2) μετ' αἰτ. περικυκλώνω, ἀποκλείω, «ἄστυ» πολιορκῶ, Σ 220.

Περιπευκής, ές (πεύκ, πικ, pique γαλ.), κατάπικρος, πολὺ δριμύς, ἀλγεινότατος, πολυώδυνος, «-ὀξὺ βέλος» Λ 845 †. Πρβλ. ἐχεπευκής.

Περι-πλέκω, μόνον ἐν τῷ ἀναυξ. παθ. ἀορ. περιπλέχθην, μετοχ. -χθείς, πλέκω πέριξ τινός. Παθ. περιπλέκομαι, προσκολλῶμαι περί τι, ἐναγκαλίζομαι, σφίγγω τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, μετὰ δοτ. «-ἱστῷ» ξ 313, «-γρηΐ» ψ 33.

Περιπληθής, ές (π. πλῆθος), πολυπληθής, πολυάνθρωπος, «-Συρίη» ο 405 †.

Περιπλόμενος, ἴδ. περιπέλομαι.

Περι-πρό, ἐπίρ. κυρ. πέριξ καὶ ἔμπρός, 'Ιλ. Λ 180, Π 699.

Περι-προ-χέω, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. περιπροχυθείς, κυρ. χύνω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν πέριξ, παθ. περιχύνομαι, τροπ. «-ἔρος θυμὸν περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε» ὁ ἔρως περιχυθεὶς περὶ τὴν καρδίαν μου κατεδάμασεν αὐτήν, Ξ 316 †.

Περιρ-ρέω (σρέϝε), παρατ. γ' ἑνικ. ἀναύξ. περίρρεε, ρέω πέριξ τινός, περιρρέω, περιβρέχω, μετ' αἰτιατικ. ι 388 †.

Περιρρηδής, ές (ϝραδινὸς), μόνον ἐν τῷ χ 84 † «-περιρρηδὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσε δινηθεὶς» ὁ κραδαινόμενος, σαλεύων, κλονούμενος, ταλαντευόμενος πέριξ τινός. Τοῦ δὲ χωρίου ἡ ἔννοια εἶνε: Κλονηθεὶς δὲ περὶ τὴν τράπεζαν (πλησίον αὐτῆς), τέλος συστραφεὶς περὶ ἑαυτὸν (ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων) ἔπεσε κατὰ γῆς («κάππεσε») ἀνατρέψας ἢ διασείσας οὕτω τὴν τράπεζαν, ὥστε νὰ χυθῶσι κατὰ γῆς τὰ ἐδέσματα κτλ.

Περίρ-ρυτος [. . ⏑ .], ον (σρυτός, ρέω), πανταχόθεν περιρρεόμενος, περιβρεχόμενος ἐπίθ. τῆς Κρήτης, τ 173 †.

Περι-σαίνω καὶ **περισσ.** (ἀντὶ τοῦ περισϝανjω, φαίνεται τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μὲ τὸ Γερμ. swanz (Schwanz=οὐρά), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. κινῶ περί τινα τὴν οὐρὰν (κουνῶ τὴν οὐράν), θωπεύω, «-τινά» ''Οδυσ. π 4, 10, «οὐρῇσι» περιθωπεύω μὲ τὰς οὐρὰς κ 215.

Περι-σείω καὶ **περισσ.** (σϝι, schwingen γερμ.), κινῶ τι πέριξ· μόνον ἐν τῷ παθ. περισείομαι, περιπτερυγίζω, ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, ''Ιλ. Τ 382, Χ 315, Ὕμ. 9 (7), 4.

Περι-σθενέω (περισθενής), μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. εἶμαι μεγαλοδύναμος, ὑπερίσχυρος, «περισθενέων» ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ δυνάμει, Χ 368 †.

Περί-σκεπτος, ον (σκέπω), «περισκέπτῳ» ἐνὶ χώρῳ» ''Οδ. α 426, κ 211, ξ 6· περισκεπής, περιστέγαστος.

Περισσαίνω, **περισσείω**, ἴδ. περισαίνω, περισείω.

Περισταδὸν [. . ⏑ .], ἐπίρ. (περι-ἵσταμαι), σταθέντες κύκλῳ, περικυκλώσαντες, Ν 551 †.

Περιστάθη, ἴδ. περιίσταμαι.

Περι-στείχω, β' ἑν. τοῦ ἀορ. α' ἀναύξ. περίστειξας περιέρχομαι, περιοδεύω, τριγυρίζω, φέρνω γύρω τι, δ 277 †.

Περι-στέλλω, μετοχ. τοῦ ἀορ. α' περιστείλας, περιμαζεύω, συγυρίζω, ἐνδύω πρὸς ἐνταφιασμόν, κηδεύω, νεκρόν, ω 293 †.

Περι-στεναχίζομαι [. . . ⏑ . . .], μόνον ἐν τῷ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρατ. περιστενάζω, ἀντηχῶ, μετὰ δοτικ. «-ποσσὶν» ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν χορευόντων ψ 146, ἐν τμ. κ 454. Τὸ ἐν τῷ κ 10, «-δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ» ὅπερ μεταφράζουσι τινὲς μέν: τὸ δῶμα ἀντηχεῖ ἐν τῇ αὐλῇ, ἄλλοι δέ: τὸ δῶμα ἀντηχεῖ περὶ τὴν αὐλήν, παρέχει ἔννοιαν ὄχι πολὺ φυσικήν. Ὅθεν διωρθώθη ὑπό τινων μὲν αὔλῃ = αὐλήσει, ὑπὸ τῆς αὐλήσεως, ὅπερ καὶ πιθανώτατον, ὑπ' ἄλλων δέ: αὐλῷ ἢ αὐλοῖς, ἢ αὐδῇ, καὶ τέλος περιστεναχίζετ' ἀοιδῇ.

Περι-στένω, Α') [ἐκ τοῦ στενός, στείνω), μόνον κατὰ μέσ. διάθεσιν «περιστένεται γαστήρ» περιστενοχωρεῖται, εἶνε ὑπερπληθής, Π 163 †. Β') = **περιστεναχίζω**, περιστενάζω, μετ' αἰτ. Ὕμ. 18 (19), 21.

Περιστήωσι, ἴδ. περιίστημι.

Περι-στέφω, περιβάλλω, περικυκλῶ, περικαλύπτω, «-νεφέεσιν οὐρανὸν» ε 303· ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ θ 175 «-ἀμφὶ περιστέφεται» ὅπως ἤδη ἔγραψάν τινες τῶν νεωτέρων ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἓν : ἀμφιπεριστέφεται.

Περι-στρέφω, μόνον ἐν τῷ παρατατ. περίστρεφε," Ὕ. Ἑρμ. 409 καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. περιστρέψας, περιστρέφω, (στρεφο)γυρίζω, «-δίσκον» θ 189, «-Ἄτην χειρί» Τ 131, Ε 903 γυρίζει (ὀρθότ. τρέφεται = πήγνυται) περιβάλλω, περιδένω, «·δεσμὰ χερσί» περιβάλλω δεσμὰ εἰς τὰς χεῖρας, Ὕ. Ἑρμ. 409, ἴδ καὶ λ. περιτρέφω.

Περίσχεο, ἴδ. περιέχω.

Περι-τάμνομαι (περιτέμνω). Ἐξ αὐτοῦ μόνον τὸ μέσ. περικόπτω ἐμαυτῷ, ὅ ἐ. ἀποκόπτω (ἀπό τινος ὅλου) καὶ περικλείω, ἵνα ἀπαγάγω ὡς λείαν, «-βοῦς» ἀποχωρίζω ἀπὸ τῶν βουκολίων καὶ ἀπάγω ἐμαυτῷ, διαρπάζω, Ὀδυσ. λ 402, ω 112, πρβλ. **τέμνω**.

Περιτελλέσθη, ἀόρ. παθ. τοῦ τελέω (κ 470)=αἱ ἡμέραι ἔκαμον τὸν κύκλον αὐτῶν).

Περι-τέλλω (tollor, = orior), ἀποθ., μόνον κατὰ μετοχὴν ἐνεστ. συμπληρῶ τὴν περίοδον, διανύω τὸν κύκλον, κάμνω τὸν γῦρον, ὅθεν συντελοῦμαι, ἀπαρτίζομαι, «·ἂψ περιτελλομένου ἔτεος» λ 295, ξ 294, «-περιτελλομένων ἐνιαυτῶν» κατὰ τὴν περιοδικὴν ἐπάνοδον τῶν ἐνιαυτῶν,ὅ ἐ. ὁσάκις ἔρχεται ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς,κατ' ἔτος, Β 651, πρβλ. Θ 404, 418, ἴδ. περιπέλομαι.

Περι-τίθημι, γ' πληθ. τῆς εὐκτ.τοῦ β' ἀορ. περιθεῖεν, ἐν τμ. δὲ καὶ οἱ χρόνοι περι-θῆκαν, περι-θέτο καὶ περι θήκατο. 1) περιβάλλω, τροπ. «-π. τινὶ δύναμιν» περιβάλλω εἴς τινα δύναμιν, ἢ τινὰ μὲ δύναμιν (οἱονεὶ ἐνδύω ἢ ὁπλίζω τινὰ μὲ δύναμιν), γ 205. 2) Μέσ. (μόνον ἐν τμ.)· α') περιβάλλω ἐμαυτῷ, ἐνδύομαι, βάλλω ἐπάνω μου, φορῶ, οἷον «-ξίφος ὤμῳ» β 3 κ. ἀ.,«-χροῒ κόσμον» Ξ 188,«-κρατὶ τρυφάλειαν» Τ 381· β') θέτω, καταθέτω, συσσωρεύω περί τι,«-ξύλα» (περὶ τοὺς λαμπτῆρας), σ 307.

***Περι-τιμήεις** [. . – . .], εσσα, εν, πολυτίμητος,ἐντιμότατος, μόνον Ὕ. Ἀπ. 65.

Περι-τρέπω, μόνον ἀμεταβάτως περιστρέφομαι, συμπληρῶ τὴν περίοδόν μου, ἐν τμ. «–περὶ δ' ἔτραπον ὧραι» κ 469 †. Πρβλ. **τρέπω** καὶ **περιτροπέω**

Περι-τρέφω, τρέφω, ὅ ἐ. πήγνυμί τι πέριξ τινός. Μόνον παθ. κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. περιτρέφομαι, περιπήγνυμαι, πήζω ἕναν γῦρον, μετὰ δοτ. «·σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος» περὶ τὰς ἀσπίδας ἐσχηματίζετο πάγος, ξ 477. Μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. «(·γάλα) μάλ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι» ταχέως πήγνυται τὸ γάλα εἰς τὸν κυκῶντα, Ε 903. Συνήθως δὲ καὶ γράφεται : περιστρέφεται, ὅπερ καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν νεωτέρων παραδέχονται. || . Ἡ πρώτη ἑρμηνεία ὀρθοτέρα· διότι πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ταχύτης τῆς πήξεως ἢ τροφῆς, πρὸς ἣν παραβάλλεται ἡ ἴασις τῆς πληγῆς, ἐφ' ἧς ὡσαύτως λέγεται τὸ τρέφω, ἴδ. τρέφω).

Περι-τρέχω, ἀόρ. β' περιέδραμον καὶ ἀναύξ. περίδραμον, τρέχω πέριξ περιτρέχω, Χ 369, ἐν τμ., Ξ 413.

Περι-τρέω, ἀόρ. ἀναύξ. περίτρεσα, περίτρομος, ἔντρομος φεύγω, μόνον Λ 676 †.

Περι-τρομέομαι, μέσ. ἀποθ., καθ'

ὅλην τὴν ἔκτασιν τρέμω, τρέμομαι ἕναν γῦρον, οἷον «-σάρκες περιτρομέοντο μέλεσσιν» περιέτρεμον αἱ σάρκες περὶ τὰ μέλη, σ 77 †.

Περιτροπέω (τρέπω), θαμιστικ. ἀντὶ τοῦ περιτρέπω μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστῶτος ἀμετάβ.· α') συχνὰ ἢ κατ' ἐπανάληψιν περιστρέφομαι, περιφέρομαι, γυρίζω, ἐπὶ χρόνου, Β 295, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ προσώπου, «-μῆλα πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν» τὰ πρόβατα ἠλαύνομεν συχνὰ ἢ πολλάκις περιστρεφόμενοι, στρέφοντες δηλ. ὀπίσω τὰ βλέμματα (ὑπὸ τοῦ φόβου μὴ κατεδιωκόμεθα), ι 465. Ἄλλοι δέ: περικλείοντες,περιτεμνόμενοι πολλὰ (ἴδ. περιτέμνω), ἢ πολλαχόσε, κατὰ πολλὰς διευθύνσεις τρεπόμενοι· ‖. τέλος ἄλλος τις ἑρμηνεύει τὸ «-πολλὰ περιτροπέοντες» πολλὰς περιτροπὰς ποιοῦντες, ὅ ἐ. πολλάκις ἀποτρέποντες τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν συνήθειάν των ἐτρέποντο τὴν πρὸς τὸ ὄρος ὁδόν, καὶ δὲν ἤθελον τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν)· β') κατὰ διαφόρους διευθύνσεις τρέπομαι, «-πολλὰ περιτροπέων φῦλ' ἀνθρώπων» ἐπὶ πολλὰ φῦλα ἀνθρώπων τρεπόμενος, ἐπιμιγνύμενος μετ' αὐτῶν, Ὕ. Ἑρμ. 542.

Περίτροχος, ον (περιτρέχω), ὁ δυναμενος νὰ περιτρέχηται,κυκλοτερής, κυκλικός, Ψ 455 †.

Περι-φαίνομαι, πανταχόθεν φαίνομαι, εἶμαι περιφανής, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ «-περιφαινόμενον ὄρος» περιφανές, περίβλεπτον, Ν 179, «-ἐν περιφαινομένῳ χώρῳ», Ὕ. Ἀφρ. 100,καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ, «-ἐν περιφαινομένῳ» ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ πανταχόθεν περιφανοῦς, ε 476.

Περίφας [. - -], **αντος, ὁ**, 1) υἱὸς τοῦ Ὀχησίου, Αἰτωλός, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως φονευθείς,Ε 842 ἑξ. (Παρ' Ὁμ. ἡ μόνη περίστασις,καθ' ἣν θεὸς διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς φονεύει ἥρωα). 2) υἱὸς τοῦ Ἠπύτου, εἷς τῶν Τρωϊκῶν κηρύκων, Ρ 323.

Περιφήτης, αο, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς. Ο 638 ἑξ. 2) εἷς τῶν Μυσῶν, Ξ 515.

Περιφραδής [.. ⏑ .], **ές**,εὐλαβής, προσεκτικός, περιεσκεμμένος· ***περιφραδὲς** ὡς ἐπίρρημ. Ὕ. Ἑρμ. 464. —Ἐπίρ. **περιφραδέως**, ἐπιμελῶς, εὐλαβῶς, μετὰ προσοχῆς, καλά, καλὰ μόνον ἐν τῇ φρ. «-ὤπτησαν περιφρ.» Α 466, ξ 431 κ. ἄ. πλχ.

Περι-φράζω, περιφραζώμεθα, μέσ. σκέπτομαι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὅ ἐ. ἐπιμελῶς σκέπτομαί τι, φροντίζω περί τινος, «-νόστον» α 76 †.

Περίφρων, ον (π. φρήν), φρόνιμος, συνετός, περίνους, ἐπίθετον γυναικῶν, οἷον «-Ἀδρηστίνη» Ε 412 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), «-βασίλεια» λ 345, «-Εὐρύκλεια» τ 357. Ἰδίως δὲ «-π. Πηνελόπεια» α 329 κ. πλχ.

Περι-φύομαι, μόνον ἐν τῷ ἀπαρμφ. τοῦ β' ἀορ. περιφῦναι καὶ μετοχ. περιφὺς εἰς μέσ. σημ. περιφύομαι, φυτρώνω γύρω, γύρω, καὶ τροπ. περιβάλλω, σφίγγω τινὰ ἐν ἀγκάλαις, *Ὀδ. τ 416, ἀπολ. π 21, ω 320,μετ' αἰτιατ. « κύσσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρα» ω 236.

Περι-χέω, ἀόρ. α' περιχεῦα ἢ περίχευα ἀντὶ τοῦ περιέχευα,·μέσ. ἀορ. α' ὑποτ. περιχεύεται ἀντὶ τοῦ περιχεύηται, ζ 232, Ψ 159 (ἔνθα τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὸν τύπον ὡς χρόνου ἐνεστῶτ.), πρβλ. γ 426. Α') Ἐνεργ. περιχέω, χύνω πέριξ τινός, μετὰ δοτ.

προσώπ. καὶ αἰτ. πράγματος «-τινί τι» περιχύνω τινὰ μέ τι, Φ 319, «-ἠέρα τινί» η 140, ἐν τμ. Ε 776, ν 189. Ἰδίως ἐπὶ τῶν μεταλλουργῶν, τῶν ἰδιαιτ. λεγομένων διὰ τοῦτο χρυσοχόων, «-χρυσὸν κέρασι» περιγρυσώνω τὰ κέρατα (τοῦ θύματος), Κ 294, γ 384, 426, 437. Μεταφρ. «-χάριν τινί περιχ.» περιβάλλω, περιχύνω τινὰ μὲ χάριν, ψ 126. Β') Μέσ. 1) περιχύνω τινί τι κατ' ἐμαυτὸν «(-ἀνὴρ χρυσοχόος) περιχεύεται χρυσὸν ἀργύρῳ» κατὰ τὴν ἐργασίαν του περιχύνει χρυσὸν περὶ τὸ ἀργυροῦν ἔργον του, ζ 232, ψ 159. 2) μεταφ. περιχέομαι, ἐκτείνομαι, χύνομαι πέριξ τινός, «ὕπνος» Β 19 ἐν τμ.

Περι-χώομαι, ἀόρ. ἀναύξ. περιχωσάμην, ὀργίζομαι σφόδρα, ἀγανακτῶ, «τινὶ τινός» κατά τινος ἐξ αἰτίας τινός, *Ἰλ. Ι 449, Ξ 226.

Περιωπή, ἡ, (ὄπωπα), τόπος ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ περισκοπῇ, σκοπιά, ψήλωμα, Ξ 8, Ψ 451, κ 146.

Περιώσιος, ον, ἀντὶ τοῦ περιούσιος (ἐκ τοῦ περίειμι), περισσός, ὑπέρμετρος, ὑπερμεγέθης, μόνον ἐν τῷ οὐδ. «-περιώσιον» ὡς ἐπίρ. ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολήν, Δ 359, π 203. Ὡσαύτως πληθ. «-περιώσιον ἄλλων» περισσότερον τῶν ἄλλων, Ὕ. Δήμ. 363.

Περκνός, ὁ (pulver Λατ.), εἶδος ἀετοῦ μελανοπτέρυγος, (Ἀριστ. Περὶ θαυμασ. ἀκ. 60, ἔνθα πέρκνος τονίζεται) Ω 316 †. (Οὕτως ὁ Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς ἐπίθ. περκνός, ή, όν=σκοτεινός, μέλας, ὅπως εὑρίσκεται παρ' Ἱπποκρ. καὶ Νικάνδρῳ, ‖. ἢ μᾶλλον ἴσως μελανόστικτος, στικτός, ποικίλος ὅπως εἰκάζω ἐκ τῆς καὶ σήμ. ἐν τῇ καθομιλουμ. σωζομένης σημασίας „περκνός" (προφ. καὶ πρεκνός, ὁ ἐ. ἔφηλος ἢ ἐκ τοῦ ἡλίου ξανθόστικτος). Ἰδ. καὶ λ. μόρφνος.

Περκώσιος, ὁ, ἐκ Περκώτης, Β 831, Ζ 30.

Περκώτη, ἡ, πόλις τῆς παρ' Ἑλλησπόντῳ Μυσίας μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου Β 835, Λ 229, Ο 548, ἐπὶ Στράβωνος (13, 1, 20) χωρίον τι πλησίον τοῦ Παρίου ὀνομαζόμενον Παλαιπερκώτη. (‖. Τὴν σήμερον καλεῖται τόπος τις μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου Περκοῦτα).

Πέρνημι, ἕτερ. τύπος τοῦ 2 περάω, μετοχ. περνάς, παρατατ. θαμιστ. γ' ἑν. πέρνασχ' ἀντὶ τοῦ πέρνασκε, κυρ. περνῶ πέραν, καὶ ἐπομ. πωλῶ, τινά, *Ἰλ. Ω 752, «ἐπὶ νήσων» Χ 45, «κτήματα περνάμενα ἵκει» ἔρχονται πρὸς πώλησιν, Σ 292.

Περονάω (περάαν), ἀόρ. περόνησα καὶ μέσ. περονησάμην πάντοτε ἀναύξ. διατρυπῶ, περονιάζω, καρφώνω, «-τινὰ δουρί» διακοντίζω, *Ἰλ. Η 145. Μέσ. ἐμπερονῶμαι, καρφώνω τι ἐπάνω μου διὰ πόρπης ἢ καρφίτσας, «-χλαῖναν» Κ 133, «-τὶ ἐνετῇσι» Ξ 180. Ἐκ τοῦ

Περόνη, ἡ (πείρω), κυρ. πᾶν ὅ,τι ὀξὺ καὶ διαπεραστικόν, ἰδίως ἡ ἀκωκὴ τῆς πόρπης, ὅθεν ἐν γέν. πόρπη, καρφίτσα ἢ κόπτσα, δι' ἧς ἐμπερονῶμεν καὶ συγκρατοῦμεν τὰ ἐνδύματα, Ε 425, σ 293, θ 226, 256. Τοιαύτας ἔχει πολλὰς τὸ ἡμέτερον Ἐθνικὸν Μουσεῖον, εὑρεθείσας ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἑ. Σχλεῖμανν ἐν Μυκήναις ἀνασκαφεῖσι τάφοις.

Περόωσι, κατ' ἔκτ. ἀντὶ τοῦ περῶσι, ἐκ τοῦ 1 περάω.

***Περραιβοί**, ἴδ. Πειραιβοί.

***Περσαῖος**, ὁ (Πέρσης, Ἡσιόδ. Θεογ.

377), υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Κριοῦ καὶ τῆς Εὐρυβίας, πατὴρ τῆς Ἑκάτης, Ὕμ. Δήμ. 24.

Πέρθα, ἀντὶ τοῦ ἔπερθα, ἴδ. λ. πέρθω.

Περσεύς, έως, ῆος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου βασιλέως τοῦ Ἄργους, Ξ 319. Νήπιον ἔτι μετὰ τῆς μητρὸς εἰς κιβώτιον ἐγκλεισθεὶς καὶ οὕτως ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν διεσώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σερίφου Πολυδέκτου. Καὶ μέχρι μέν τινος ἐτρέφετο παρὰ τούτῳ· ἡλικιωθεὶς δὲ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ, θέλοντος οὕτω νὰ τὸν ἀποπέμψῃ, τὴν ἐντολὴν νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης. Κατορθώσας δὲ τὸ ἔργον ἠλευθέρωσε κατὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν Ἀνδρομέδαν, ἥτις ἔκειτο εἰς βράχον προσδεδεμένη, ἵνα γείνῃ βορὰ φοβεροῦ τινος κήτους ἐρημοῦντος τὴν χώραν. Λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα ἐγέννησε τὸν Ἀλκαῖον καὶ τὸν Ἠλεκτρύωνα. 2) υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γ 414, 445.

Περσεφόνεια, ἡ, ἀντὶ τοῦ Περσεφόνη, Ὕ. Δήμ. 56 κ. ἀ., θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, Ξ 326, λ 217, γυνὴ τοῦ Ἅδου, ἁρπάσαντος αὐτὴν ἀπὸ τῆς μητρός. Παρ' Ὁμ. φαίνεται πάντοτε ὡς ἡ φοβερὰ (ἐπαινὴ) βασίλισσα τοῦ καταχθονίου κράτους καὶ ὄχι ἡ ὡραία (εὐῶπις, περικαλλής) παρθένος ἡ ἐν τῷ Ὕμνῳ εἰς Δήμητραν (πρβλ. ς. 334, 405, 494) καὶ ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ παραδόσει. Τὰ ἱερὰ αὐτῆς ἄλση κεῖνται εἰς τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς κατὰ τὰ μεθόρια τοῦ καταχθονίου κράτους, κ 509. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἰς κ 491 ἐκ τοῦ φέρω καὶ φόνος, ἑπομ. κυρ. φερσεφόνη, ὅ ἐ. θανατηφόρος).

Πέρση, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, γυνὴ τοῦ Ἡλίου, μήτηρ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Κίρκης, κ 139. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 356 λέγεται Περσηίς.

Περσηιάδης, αο, ὁ, ἀντὶ τοῦ Περσείδης, υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως, ὁ Σθένελος, Τ 116.

Πεσέειν καὶ **πεσέεσθαι**, ἴδ. πίπτω.

Πεσσός, ὁ, Ἀττ. πεττός, ἡ ψῆφος (πέτρα, ἣν οἱ παίζοντες μεταχειρίζονται ἐν τῇ πεττείᾳ), πληθ. «πεσσοί» αὐτὴ ἡ παιδιά, τὸ τάβλι, ἡ δάμα, α 107 †. Ὁποία ἦτο ἡ παιδιὰ τῶν πεσσῶν, εἶνε ὅλως ἄγνωστον· διότι ἐκ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου οὐδὲν ἄλλο πλὴν τοῦ ὀνόματος ἐξάγεται, ἡ δὲ παρ' Ἀθηναίῳ Α 16 f περιγραφὴ τοῦ Ἀπίωνος εἶνε προδήλως φαντασιῶδες πλάσμα ‖. Ἡ πεττεία, ἥτις κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους ποικίλως διεμορφώθη, ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ ἀρχαιότατον ἰθαγενὲς τῶν Ἑλλήνων παίγνιον, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα παίγνια λέγονται ἐκ τῆς Λυδίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μετενεχθέντα. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. παράγεται ἐκ τοῦ πίπτω).

Πέσσω (coquo), ἀπαρμφ. πεσσέμεν, κυρ. θερμαίνων μαλάσσω τι· ὅθεν 1) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πεπαίνω, ὡριμάζω, τι, η 119. 2) μεταφ. χωνεύω, καὶ τροπ. «χόλον» χωνεύω ὀργήν, ὅ ἐ. τρέφω, ἐγκρύπτω, φυλάγω, Δ 513, Ι 565, «κήδεα» φροντίδας κρύπτω ἐν ἐμαυτῷ, Ω 617, 639. Ὡσαύτως «γέρα» χωνεύω τὰ δῶρα, σαρκαστικῶς (διότε τρόπον τινὰ πολλὰ μὲν ἔφαγεν, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἐχώνευσεν αὐτὰ) Β 237, «βέλος» νὰ χωνεύσῃ τὸ βέλος, ὅ ἐ. νὰ ἔχῃ νὰ τρώγῃ, νὰ αἰσθάνηται τὰς συνεπείας του, Θ 513.

Πεσών, ἴδ. πίπτω.

Πέταλον [. ‿ .], τὸ (πετάννυμι), φύλλον, συνήθ. πληθ. Β 312, τ 520

(‖ . Ἐν τῇ καθομιλ. σώζεται εἰς μεταφορ. σημ., λέγεται δηλ. τὸ φύλλον ἐκεῖνο τὸ σιδηροῦν, τὸ εἰς τὴν ὁπλὴν τοῦ ἵππου προσηλούμενον, πέταλον τοῦ ἀλόγου).

Πετάννυμι [. . – .], (ὁ ἐνεστ. καὶ παρατατ. σχηματίζονται ἐκ τοῦ πίτνημι καὶ πιτνάω, Λατ. patere), ἀόρ. ἐπέτασσα, πέτασα καὶ πέτασσα, παθ. παρακ. πέπταται, –νται, -μένος, ὑπερσ. πέπτατο, παθ. ἀόρ. γ' πληθ. πετάσθησαν, μετοχ. πετασθεῖσαι, ἐκτείνω, ἁπλώνω, ἐξαπλώνω· α') κυρ. μετ' αἰτ. «-λῖτα, εἵματα» Θ 441, ζ 94, «-ἱστία εὔρφῳ» ἀνοίγω τὰ πανιὰ εἰς τὸν ἄνεμον, ε 269. Ὡσαύτως «-χεῖρε» ἐκτείνω τὰς χεῖρας, ἀνοίγω, ε 374, ὡς σημεῖον δεήσεως, Ξ 495, Φ 115, «-χεῖρας τινὶ» ἁπλώνω τὰς χεῖρας πρός τινα, Δ 523, Ν 549, ὡς σημεῖον χαρᾶς, ω 397, «–πύλας» ἀναπετάννυμι, ἀνοίγω· ὅθεν παθ. «-πύλαι πεπταμέναι» ἀναπεπταμέναι, Φ 531, πρβλ. 538, φ 50· β') μεταφορ. «-θυμόν» τὴν καρδίαν τινὸς εὐρύνω, ἀνοίγω τὴν καρδιά, δ ἐ. φαιδρύνω, σ 160. Παθητ. «-αἴθρη πέπταται ἀνέφελος» ἐκτείνεται, ζ 45, «-πέπτατο αὐγὴ Ἠελίοιο» Ρ 371.

Πετεηνός, ή, όν, ἀντὶ τοῦ πετεινὸς (πέτομαι)· α') πτηνός, πετούμενος, ἐπίθ. τῶν πτηνῶν, Β 459, Ο 690. Πληθ. «-τὰ πετεηνά» ὡς οὐσιαστ. τὰ πετεινά, τὰ πτηνά, Ο 238 κ.ἀ., Βατρ. 26· β') «πετεηνὲς γίγνομαι» ἀποκτῶ πτερά, κάμνω φτερά· π 218. (‖ . Ἡ καθομιλουμ. πετεινὸν ὡς οὐσιαστικ. καλεῖ κατ' ἐξοχὴν τὸν ἀλέκτορα).

Πετεών, ῶνος, ἡ, χωρίον τι Βοιωτικὸν τῶν περὶ τὰς Θήβας, οὐ μακρὰν τῆς Ἁλιάρτου, Β 500.

Πετεώς, ῶ, ῶο, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀρνέως, πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, Β 552, Ν 690 κ. ἀ.

Πέτομαι, ἀποθ., ἐνεστ. –εται, –ονται, ἀπαρμφ. –εσθαι, παρατ. ἐπέτοντο καὶ γ' ἑν. πέτετο, –έσθην, –οντο, ἀόρ. ἔπτατο, καὶ ἀναύξ. μόνον Ψ 880, μετοχ. πταμένη, ὑποτ. γ' ἑν. πτῆται, Ο 170, καὶ ἐνεργ. ἀόρ. β' ἔπτην, Βατρ. 211, πετῶ· α') κυρ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν (‖ . ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ μόνον σώζεται ἐν τῇ καθομιλουμ. ὁ μέσος τύπος ἐν τῇ μετοχῇ πετούμενα=πετόμενα, τὰ πτηνά), Μ 207, β 147 κ. ἀ., καὶ ἐντόμων, Β 89, Π 265· β') ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως ἐμψύχων ὄντων, πετῶ ἢ πετάχνομαι, σπεύδω, τρέχω, ἐπὶ θεῶν, Ο 150, ε 49 κ. ἀ., ἐπὶ ἀνθρώπων, Ν 755, θ 122, «-πεδίοιο» διὰ τῆς πεδιάδος, Φ 247. Πολλάκις ἐπὶ ἵππων, «-οὐκ ἄκοντε πετέσθην» προθύμως ἐπέταξαν, Ε 366 κ. ἀ., γ 484, 494· γ') ἐπὶ ἀψύχων, οἷον βελῶν, λίθων κ. ἄ., πετῶ, πίπτω, φεύγω, Ν 140, 592, ἐπὶ χιόνος καὶ χαλάζης πίπτω, Ο 170, «ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά» διέφυγον, ἐπέταξαν ἀπὸ τὰ χέρια του, μ 203, «-τεύχεα» ω 533, «-ἐκ μελέων θυμὸς ἔπτατο» ἐπέταξεν ἡ ψυχή, Ψ 880.

Πετραῖος, η, ον (πέτρη), πετρώδης, βραχώδης, «-τροχός» Ὕ. Ἀπ. 383. Ἐν πέτρᾳ οἰκῶν, οἱονεὶ πετροδίαιτος, «-Σκύλλη» μ 231 †.

Πέτρη, ἡ, α') πέτρα, βράχος, Ι 15, ν 196 κ. ἀ., πρβλ. δὲ καὶ γλαφυρός· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν πετρῶν, γ 293 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τῶν «-Πλαγκτῶν» ἰδίως πετρῶν, μ 260· β') τεμάχιον βράχου, πέτρα, ι 243 κ. ἀ. Ὡς σύμβολον σταθερότητος, ρ 463, ἀλλὰ καὶ τῆς σκληρότητος καὶ

ἀναλγησίας, ,,πέτρα'', Π 35. Περὶ τῆς παροιμίας «οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης» ἴδ. δρῦς.

Πετρήεις, εσσα, εν (πέτρη), πετρώδης, βραχώδης, «Αὐλίς» Β 496, «Πυθώ» Ι 405, «νῆσος» δ 844, «κέλευθα» Ὕμ. 18 (19), 7.

Πέτρος, ὁ, τεμάχιον βράχου, πέτρα, Ἰλ. Η 270, Π 734, Υ 288, Βατρ. 217.

Πεύθομαι, ἀντὶ τοῦ **πυνθάνομαι,** ὅπ. ἴδ.

Πευκάλιμος [. ⏑ ⏑ .], **η, ον,** παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐν τῇ φρ. «φρεσὶ πευκαλίμῃσι» Ἰλ. Θ 366, Ξ 165, Ο 81, Υ 35, φρόνιμος, συνετός. (Ἕτερος τύπος τοῦ πυκινός, ὅπως τὸ λευγαλέος τοῦ λυγρός· κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματικοὺς ἐκ τοῦ πεύκη = αἰχμή, βελόνη, ἑπομ. ὀξύς, διαπεραστικός, καὶ «φρένες πευκ.» εἶνε ἡ ὀξύνοια).

Πευκεδανὸς [. . ⏑ .], **ή, όν,** ἐπίθ. τοῦ πολέμου, Κ 8 †, κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν, πικρός. στυφός· ὀρθότερον δὲ κυρ. μὲν ὀξύς, μυτερός, ἑπομ. κοπτερός, ὀδυνηρός, πρβλ. **ἐχεπευκής.**

Πεύκη, ἡ, κυρ. ἀκή, ἀκωκή, ὅθεν ἡ πεύκα καὶ ὁ πεῦκος τὸ γνωστὸν ῥητινοφόρον δένδρον (διὰ τὰ βελονοειδῆ αὐτοῦ φύλλα) Ἰλ. Λ 494, Ψ 328.

Πεύσομαι, ἴδ. πυνθάνομαι.

Πέφανται, ἴδ. φαίνω.

Πεφάσθαι, ἴδ. φεν—.

Πεφασμένος, ἴδ. φαίνω.

Πεφήσομαι. α') παθητ. μέλ. τοῦ **φαίνω,** ὅπ. ἴδ.· β') παθ. μέλ. ἐκ τοῦ **φεν—,** ὅπ. ἴδε.

Πεφιδέσθαι, πεφιδήσομαι, ἴδ. φείδομαι.

Πέφνον, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔπεφνον, ἴδ. φεν—.

Πέφραδον, πεφραδέειν, ἴδ. φράζω.

Πέφρικα, ἴδ. φρίσσω.

Πεφύασι, ἴδ. φύω.

Πεφυγμένος, πεφυζότες, ἴδ. φεύγω.

Πεφυλαγμένος, ἴδ. φυλάσσω.

Πεφυυῖα, ἴδ. φύω.

Πέφυρμαι, ἴδ. φύρω.

Πῆ ἢ πῇ, ἐπίρ. ἐρωτημ. 1) τοπικ. ποῖ, πρὸς ποῖον μέρος, ποῦ ἢ διὰ ποῦ, Ε 472, ρ 219 κ. ἀ., «πῇ γάρ» καὶ ποῦ, ο 509, «πῇ δή» ν 203, ρ 219, φ 362. 2) τροπικ. πῶς, (κατὰ) τίνα τρόπον, φ 287, υ 43, «πῇ δ' οὕτως —ἔρχεαι οἶος ;» πῶς (ἢ μᾶλλον ποῦ, πρὸς τίνα σκοπὸν) πηγαίνεις οὕτως μόνος κτλ., Κ 385, πρβλ. β 364.

Πή ἢ πῄ (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), ἐπίρ. ἐγκλιτ. 1) τοπ. ἐπὶ κινήσεως, εἰς κάποιον μέρος, εἰς ἕνα μέρος κάπου, Γ 400 (ἔνθα ἡ γεν. «πολίων» ἐκ τοῦ «πῃ» ἐξαρτᾶται), Ζ 378, «οὔτε πῃ ἄλλῃ» β 127, γ 251 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ στάσεως, χ 25. 2) τροπικ. κατά τινα τρόπον, κάπως, «οὐδέ πῃ ἔστι» οὐδ' ἔστιν ὅπως, οὐδ' εἶνε τρόπος, δὲν εἶνε δυνατόν, θεμιτόν, Ζ 267, «οὕτω πῃ» οὕτω πως, Ω 373, «οὐδέ πῃ» οὐδαμῶς δέ, μ 433, ν 207, ὡσαύτως «οὐδέ τί πῃ» Φ 219.

Πηγεσίμαλλος, ον, πυκνόμαλλος, «ἀρνειός» Γ 197 †. (Ἐκ τοῦ πήγνυμι καὶ μαλλός, ἀντὶ τοῦ : πηξίμαλλος, ἢ ἐκ τοῦ πηγὸς καὶ μαλλὸς ἀντὶ τοῦ : πηγόμαλλος, δι' ἐπενθήκης τοῦ σι καὶ τροπῆς τοῦ ο εἰς ε.

Πηγή, ἡ, πηγή, Β 523, ζ 124.

Πήγνυμι [. ⏑ .], (pango, pax), ἐνεστ. μόνον —υται, παρατ. ἀνκύξ. πήγνυτο, μέλ. πήξεις, μόνον Χ 283 (ἐν τμ.), ἀόρ. πῆξε, —αμεν, ὑποτ. —η, ἀπαρμφ. —ξαι, μετοχ. —ας, αντα, παρακ. β' πέπηγε, ὑπερσ. ἐπεπήγει, Ν 442, Π 772 Παθ. ἀόρ. β' [μὲ τὸ α

βραχὺ] ἐπάγη, ἀναύξ. πάγη, γ' πληθ. πάγειν ἀντὶ τοῦ ἐπάγησαν, Λ 572, παθ. ἀορ. α' γ' πληθ. πῆχθεν ἀντὶ τοῦ ἐπήχθησαν, Θ 298. Ἴδ. καὶ καταπήγνυμι. Α') Ἐνεργ. κυρ. στερεώνω· ὅθεν 1) ἐμπήγω, καρφώνω, χώνω τι, ὁ δὲ τόπος, ὅπου, ἐκφέρεται ἐμπροθέτως, «-ἔγχος, δόρυ ἐν μετώπῳ, ἐν γαστέρι» Δ 460, Ν 372 κ. ἀ., «-ἐρετμὸν ἐπὶ τύμβῳ» ἐμπήγω τὴν κώπην ἐπάνω εἰς τὸν τύμβον, λ 77, «-ἐν γαίῃ» ψ 276· σπανίως δι' ἁπλῆς δοτ., λ 129· 6) στηρίζω τι ἐπί τινος ὀξέος δυναμένου νὰ ἐμπηχθῇ, ὡσαύτως ἐμπήγω ἢ καρφώνω (ἐπάνω), «-κεφαλὴν ἀνὰ σκολόπεσσι» Σ 177· γ') μεταφορ. προσηλῶ, ἐμπήγω, καρφώνω, «-ὄμματα κατὰ χθονός» Γ 217. 2) συμπήγνυμι, κατασκευάζω, ἰδίως ναυπηγῶ, «νῆας» Β 664. Β') Παθ. ἐν τῷ α' καὶ 6' ἀορ.· ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ 6' παρακ. τῷ ἐνεργ. στερεοῦμαι· ὅθεν 1) ἐμπήγομαι, καρφώνομαι, εἶμαι ἐμπεπηγμένος, Δ 185, Ε 616, «-δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει» ἔμεινεν ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν καρδίαν, Ν 442, πρβλ. Π 722, Υ 283 κ. ἀ. 2) πήγνυμαι, πήζω, παγώνω, μαργώνω, (ὅ ἐ. ναρκώνω, ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ μέσ. ναρκοῦμαι), «-γοῦνα πήγνυται» τὰ γόνατά μου μαργώνουν, ναρκοῦνται, Χ 453. Γ') Μέσ. κατασκευάζω, ναυπηγῶ τι ἐμαυτῷ, «ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς» κατασκεύασον ἐπὶ τοῦ ἔργου σου, ἤγουν τῆς νηός σου, ἴκρια, ε 163.

Πηγός, ή, όν (πήγνυμι), παχύς, εὐτραφής, εὔρωστος, «-ἵπποι» Ι 124, 266, «-κῦμα» παχύ, φουσκωμένον, ε 388, ψ 235· ἴδ. τρόφις, τροφόεις.

Πηγυλὶς [. ⏑ .], ἴδος, ἡ, (πάγος), παχνώδης, παγετώδης, «νὺξ» ξ 476 †.

Πήδαιον, τό, κατὰ τὸν Εὐστ. ἄγνωστον χωρίον τῆς Τροίας, ὅπερ εἰκάζεται ὅτι ἔκειτο εἰς τὴν ὑπώρειαν τῆς Ἴδης· κατ' ἄλλους δὲ ποταμὸς τῆς Κύπρου, παρὰ Πτολεμαίῳ Πεδιαῖος, Ν 172.

Πήδαιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ὑπὸ τοῦ Μέγητος φονευθείς, Ε 69.

Πηδάλιον [. ⏑ ⏑ .], τό, (πηδόν), πηδάλιον, τιμόνι, Ὀδ. γ 281, ε 255 κ. ἀ., Ὑ. Ἀπ. 418. Δὲν εἶναι γνωστόν, ἐὰν ὁ Ὅμηρος γινώσκῃ, ὡς οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἕλληνες εἶτα δύο πηδάλια.

Πήδασος [. ⏑ .], ἡ, 1) πόλις τῶν Λελέγων ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ παρὰ τὸν Σατνιόεντα, ἕδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καταστραφεῖσα, Ζ 35, Υ 92 Φ 85. Καὶ κατὰ τὸν Στράβ. 7, 7, 2 πόλις τῶν Λελέγων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἔρημος, 13, 1, 50. Ὁ δὲ Πλίνιος ἡμαρτημένως ταὐτίζει αὐτὴν πρὸς τὸ μετέπειτα Ἀδραμύττιον. 2) πόλις τῆς Μεσσήνης (Μεσσηνίας), Ι 152, 294, κατά τινας μὲν ἡ μετέπειτα Μεθώνη, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Κορώνη, Στράβ. 8, 4, 3 καὶ 5, Παυσ. 4, 35, 1.

Πήδασος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου, Τρώς, Ζ 21, ἑξ. 2) εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, Π 152.

Πηδάω, παρατ. γ' ἑνικ. ἐπήδα, ἀόρ. α' ἐπήδησα, πηδῶ, «-ποσσίν» Φ 269, ἐπὶ βελῶν, πηδῶ, πετῶ, Ἰλ. Ξ 455.

Πηδόν, τό (ῥίζ. πεδ), τὸ κάτω καὶ πλατὺ μέρος, οἱονεὶ ὁ πούς, τοῦ πηδαλίου, τῆς κώπης, Ὀδυσ. η 328, ν 78.

Πηκτός, ή, όν (πήγνυμι), συμπαγής, στερεός, οἷον «-ἄροτρον» Κ 353,

Ν 703, ν 32, «-ἕδος» στερεὸν σκαμνὶ (χονδροειδὲς ἄτεχνον κάθισμα), ἀντιθέτως πρὸς τὸ τεχνικὸν καὶ κομψὸν «-κλισμόν», Ὕ. Δήμ. 196.

Πῆλαι, πῆλε, ἴδ. πάλλω.

Πηλεγών, όνος, ὁ, υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀξιοῦ καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου, Φ 141 ἑξ.

Πηλείδης, αο καὶ **εω,** ὁ, καὶ **Πηληιάδης, αο, εω,** υἱὸς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς, Α 146 κ.ἄ.πλχ. (Ἡ γεν. Πηληιάδεω ἐν τῷ Α 1 κ. ἀ., λ 467 πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ κατὰ συνίζησιν τῶν δύω τελευταίων συλλαβῶν ὡς πεντασύλλαβος, καθὼς καὶ ἡ γεν. Πηλείδεω, Ο 64 κ. ἀ., θ 75, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τρισύλλαβος, ἢ Πηλεΐδεω τετρασύλλαβος).

Πηλείων, ωνος, ὁ, 1)=**Πηλείδης,** Α 188, ε 310 κ.ἀ., συχνὸν μάλιστα ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι Πηλείωνος, Πηλείωνι, Πηλείωνα.—Ἐκ τούτου ἐπίρ. **Πηλείωνάδε** πρὸς τὸν Πηλείωνα, Ω 338 †. 2) (ἐκ τοῦ πηλὸς) οἱονεὶ Πηλίτης, κάτοικος τοῦ πηλοῦ, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, ἐν τῇ Βατρ. 209.

Πηλεύς, ῆος καὶ **έος,** ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ (ἴδ. τ. λ.), Φ 188, 189. Φονεύσας τὸν ἀδελφόν του Φῶκον ἔφυγεν ἐξ Αἰγίνης εἰς τὴν Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα· λαβὼν δὲ τούτου τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην γυναῖκα, ἔγεινε βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Πολυδώραν, Π 175 ἑξ. Μετέσχε δὲ καὶ τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς Ἀντιγόνης ἔλαβε γυναῖκα τὴν Νηρηίδα Θέτιν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα, Π 33, Υ 206. Τὸν δεύτερον τοῦτον γάμον ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των καὶ οἱ θεοί, οἵτινες καὶ ἐφιλοδώρησαν αὐτόν, Ω 59 ἑξ., Π 143, 380. 2) (ἐκ τοῦ πηλὸς) οἱονεὶ Πηλᾶς, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, ἐν τῇ Βατρ. 19.

Πηλήιος, η, ον, ἀντὶ τοῦ **Πηλεῖος,** ἀνήκων εἰς τὸν Πηλέα, τοῦ Πηλέως, «-δόμος» Σ 60, 441.

Πηληιάδης, ἀντὶ τοῦ **Πηλείδης,** ὅπ. ἴδε.

Πήληξ, ηκος, ἡ, περικεφαλαία, κράνος, Θ 308, Ν 527, Ο 608 κ.ἀ. Τῆς δὲ Ὀδ. μόνον α 256.

Πηλιάς, άδος [⏑ .], ἡ, Πηλιακή, ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους, «-μελίη» τὸ Πηλιακὸν δόρυ, τὸ ὑπὸ τοῦ Χείρωνος εἰς τὸν Πηλέα δωρηθέν, **Ἰλ. Π 143, Τ 390.

Πήλιον, τό, ὄρος ὑψηλὸν (1630 μ.) καὶ κατάφυτον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Θετσαλίας, πρὸς νότον τῆς Ὄσσης, εἰς τὰ πλάγια τοῦ ὁποίου κεῖνται σήμερον τὰ 24 χωρία τῆς Θετταλομαγνησίας, τὰ νῦν Πλεσσίδι, Β 744, Π 144, λ 315.

***Πηλοβάτης** [. . ⏑ .], ου, ὁ (πηλός, βαίνω), οἱονεὶ Πηλοπάτης, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, ἐν τῇ Βατρ. 240, 244.

***Πηλός,** ὁ, πηλός, λάσπη, Βατρ. 240.

Πῆμα, ατος, τό, (πάθος), α') **πάθημα,** δυστύχημα, συμφορά, ὄλεθρος, κακόν, Ὅμηρ. πλχ., ἑνικῶς τε καὶ πληθ. «-πῆμα ἢ πήματα πάσχω» Ε 886, α 190 κ. πλχ., «-κακὸν πῆμα» κακὴ συμφορά, ε 179· ὡσαύτως καὶ περιφραστικῶς «-πῆμα κακοῖο» γ 152, καὶ «δύης πῆμα» ξ 338· β') ἐπὶ προσώπων, ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ ὄλεθρος (ἐν τῷ «ὄλεθρος Μακεδὼν» τοῦ Δημ.), δυστυχία (αὐτὸς ἦτο ἡ δυστυχία μου), «-μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσί» τὸν ἔτρεφε, τὸν ἐφύλαττεν ὁ Ζ. ὡς μεγάλην δυστυ-

χίαν τῶν Τρώων, ὅ ἐ. πρὸς μεγ. δυστ., Ζ 282, πρβλ. Γ 50, 106, Κ 465, Λ 347, Ξ 275, Χ 288, 421, μ 125, ρ 446, Ύ. 'Απ. 304. ('Εκ τοῦ πα-, παθεῖν, πάσχω). 'Εκ τούτου

Πημαίνω (πῆμα), ἐνεστ. -νει, μέλ. πημανέει, ἀπαρμφ. -ανέειν, ἀορ. γ' πλη.θ. εὐκτ. πημήνειαν, παθ. ἀορ. γ' ἑνικ. πημάνθη, ἀπαρμφ. -ῆναι, βλάπτω, διαφθείρω, κακοποιῶ, Ο 42· παθ. διαφθείρομαι, βλάπτομαι, ἐπὶ πλοίων, θ 563, ξ 255· ἀπολελ. «-ὑπὲρ ὅρκια πημ.» ἐναντίον τῶν συνθηκῶν βλάπτω, κακοποιῶ, προσβάλλω, Γ 299 (κατ' ἄλλους δὲ βραχυλογικῶς ἀντὶ τοῦ : ὑπερβαίνων βλάπτω, ἀθετῶ τὰς συνθήκας) ἕως' ἐπέτελλε 'Αχιλλεὺς μὴ πρὶν πημανέειν» νὰ μὴ βλάψωσι („πειράξωσι") πρότερον, νὰ μὴ φέρωνται ἐχθρικῶς, Ω 781.

Πηνειός, ὁ, ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, πηγάζων ἐκ τῆς Πίνδου, διαρρέων τὴν Θεσσαλικὴν πεδιάδα καὶ διὰ τῆς κοιλάδος τῶν Τεμπῶν ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, τὰ νῦν Σαλαμβρία, Β 752.

Πηνέλεως, ω, 'Αττικ. ἀντὶ τοῦ **Πηνέλαος** (πένομαι, λαός), γεν. Πηνελέωο, Ξ 489, πρβλ. **Πετεώς**, ἀντὶ τοῦ συνήθους Πηνελέοιο ἐκ τοῦ τύπου Πηνέλεος, υἱὸς τοῦ 'Ιππάλκμου, στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ, Β 493, Ρ 597 ἑξ.

Πηνελόπεια, ἡ, ἀντὶ τοῦ Πηνελόπη, θυγάτηρ τοῦ 'Ικαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, α 329, γυνὴ τοῦ 'Οδυσσέως, ἧς τὴν φρόνησιν καὶ ἀρετήν, τὴν πίστιν καὶ σωφροσύνην ἐκθειάζει ἡ 'Οδύσσεια («-περίφρων Πηνελόπεια»). Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς προσῆλθον πολλοὶ μνηστῆρες, αἰτοῦντες αὐτὴν ἐπιμόνως εἰς γάμον. 'Αλλὰ διὰ σοφοῦ μηχανήματος ἐκράτησεν αὐτοὺς ἐπὶ πολὺν χρόνον μετεώρους, διακηρύξασα ὅτι τότε μόνον ἤθελεν ἀποφασίσῃ νὰ ἐκλέξῃ τινὰ σύζυγον, ὅταν ἀποτελειώσῃ τὸ ὑφαινόμενον ἤδη πανίον, ἵνα κατασκευάσῃ ἐξ αὐτοῦ σάβανον εἰς τὸν γέροντα Λαέρτην. 'Αλλὰ τὸ πανίον δὲν ἐλάμβανε τέλος, διότι τὴν νύκτα διέλυεν ὅσον τὴν ἡμέραν ὕφαινε, β 88 κ. ἑξ., τ 139 ἑξ. Ότε δὲ τέλος μία τῶν θεραπαινίδων προέδωκε τὸ μηχάνημα εἰς τοὺς μνηστῆρας, ἐπανῆλθε μετὰ εἰκοσαετῆ ἀπουσίαν ὁ 'Οδυσσεὺς καὶ ἐφόνευσεν αὐτούς, φ 207 ἑξ. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πήνη καὶ λέπω, οἱονεὶ ἐκλεπίζουσα, ἐκτυλίσσουσα, ἐκδιαλύουσα τὸ πανίον πρβλ. panni operaria.

Πηνίον [. ⏑ .], τό (πῆνος ἢ πήνη pannus, ἀρχ. γερμ. fano), ὑποκοριστ. ἡ ἐπὶ τοῦ καλαμίου (μασουρίου) καλαμιζομένη κρόκη, ὑφάδι, «-εἴλημα κρόκης» κατὰ τὸν Σχολ. Ψ 762 †. ('Ενταῦθα παραβάλλεται ὁ κατόπιν καὶ πλησιέστατα τοῦ Αἴαντος τρέχων 'Οδυσσεὺς πρὸς τὸν κανόνα, δι' οὗ τὸ πηνίον διεξέρχεται διὰ τοῦ μίτου (στήμονος) καὶ ὅστις πλησιέστατα καὶ πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν παρακολουθεῖ τὸ στῆθος τῆς ὑφαινούσης καὶ ἑπομένως κινουμένης γυναικός, ἴδ. ἱστὸς καὶ κανών. (Κατ' ἄλλους δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἀλλαχοῦ παρ' Έλλησι, πηνίον εἶνε τὸ καλάμιον, ἐφ' οὗ καλαμίζεται ἡ κρόκη. ‖. 'Εν τῇ καθομιλουμένῃ σώζεται παρὰ μὲν τοῖς Κυπρίοις „πηννίν"=πηνίον, Α. Σακελλαρ. Κυπριακὰ ἔκδ. β' 'Αθῆναι 1892, ἐν λ., γενικώτερον δὲ κατὰ Δωρ. τύπον „πανί(ον)"=ὕφασμα).

Πηός, ὁ, ὁ συγγενής, ἰδίως ὁ ἐξ ἀγχιστείας, κηδεστής, συμπέθερος,

Γ 163, η 581, κ 441, ψ 120.

Πηρείη, ἡ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον χώρα τις Θεσσαλική, πιθανῶς ἡ περὶ τὰς Φεράς, Β 766. Πιερίη(;) Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσι Φηρείη, ἐννοοῦντες τὴν περὶ τὰς Φηρὰς ἢ Φερὰς χώραν.

Πήρη, ἡ, πήρα, ταγάρι, ὁ ἐ. δερματίνη σακοῦλα, δι' ἱμάντος εἰς τοὺς ὤμους κρεμαμένη, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς ὁδοιπορίας εἰς ὑποδοχὴν τῶν ἐφοδίων χρήσιμος, οἵαν καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ ποιμένες τῆς Ἑλλάδος μεταχειρίζονται, Ὀδ. ν 432, ρ 197, 357 κ.ά.

Πηρός, ἡ, όν, ἀνάπηρος, βεβλαμμένος, ἠκρωτηριασμένος, σακάτης ἰδίως ὁ τυφλός, Β 599 †.

Πηρώ, οῦς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, γυνὴ τοῦ Βίαντος, ἴδ. Μελάμπους, λ 287 ἑξ.

Πῆχυς, εος, ὁ (πήγνυμι), 1) κυρ. ἡ ὠλένη, ἔπειτα τὸ μέρος τοῦ βραχίονος τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, πῆχυς, «π. χειρὸς δεξιτερῆς» Φ 166· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅλου βραχίονος κατὰ δυϊκ. ἀριθ. Ε 314, ρ 38, ψ 240. 2) ὁ πῆχυς τοῦ τόξου (ἴδ. τόξον), ὁ συνδέων ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, ἐφ' οὗ ἐπιτίθεται μὲν τὸ βέλος, κρατεῖται δὲ ἐξ αὐτοῦ τὸ τόξον κατὰ τὴν ἐκτόξευσιν τοῦ βέλους, Λ 375, Ν 583, φ 419, ἔνθα τὸ «τὸν (ὀϊστὸν δηλ.) ἐπὶ πήχει ἑλὼν» ἑρμηνευτέον βραχυλογικῶς: λαβὼν τὸ βέλος καὶ ἐπιθεὶς αὐτὸ ἐπὶ τὸν πῆχυν τοῦ τόξου (καὶ ἀμφότερα ἅμα κρατῶν). 3) πληθ. οἱ πήχεις, ἡ βραχίονες τῆς λύρας, Ὕ. Ἑρμ. 50.

Πῖαρ, τό, πιϝαρ, (πίων), μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. λίπος, πάχος. 1) κυρ. πιμελή, ξύγγι, ἄλειμμα, «βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι» Λ 550, Ρ 659. 2) μεταφ. α') πάχος, γονιμότης τῆς γῆς, «ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας» πολὺ πάχος ὑπάρχει ὑπὸ τὸ ἔδαφος, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ι 135, Ὕ. Ἀπ. 60. Πρότερον δ' ἐξελαμβάνετο τὸ «πῖαρ» ὡς ἐπίθ. τοῦ «οὖδας» καὶ ἐτόνιζον: ὑπ', ἑπομ. ἡρμήνευον: ὑπάρχει ὑποκάτω πολὺ παχὺ ἔδαφος· β') τὸ λίπος, ὁ ἀνθός, ὁ ἐ. τὸ ἄριστον, «πῖαρ ἑλοῦσα» Ὕ. Ἀφρ. 30.

Πίδαξ, ακος [⏑ .], ἡ (πιδάω = πηγάζω), πηγή, βρύση, συντριβάνι, Π 825 †.

Πιδήεις [– . .], εσσα, εν, ὁ ἔχων ἀφθόνους πηγάς, εὔυδρος, Λ 183 †.

Πιδύτης [– – .], αο, ὁ, εἷς τῶν Τρώων μαχητῶν ἐκ Περκώτης ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Ζ 30.

Πίε, πιέειν, ἴδ. πίνω.

Πιέζω, παρατ. ἐπίεζε καὶ ἀναύξ γ' πληθ. πίεζον μ 174, παθ. ἀορ. μετοχ. πιεσθείς, πιέζω, ζουλίζω, ζουλῶ, σφίγγω, «κηρὸν» μ 174, «βραχίονα» Π 510 (ἴδ. καὶ λ. ἐπὶ Γ, 1, δ'), δ 419, «τινὰ ἐν δεσμοῖς» σφίγγω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, δένω σφιγκτά, μ 164. Παθ. θ 336.

Πίειρα [– . .], ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ πίων, ἴδ. τ. λ.

Πιερίη [– . ⏑ .], ἡ, χώρα τῆς Μακεδονίας κατὰ τὰ Θεσσαλικὰ μεθόρια, πλησίον τοῦ Ὀλύμπου ἐκτεινομένη μέχρι τῆς θαλάσσης, Ξ 226, ε 50, Ὕ. Ἑρμ. 70. Πρβλ. καὶ Πηρείη. Ἐκ τούτου ἐπίρ. Πιερίηθεν ἐκ τῆς Πιερίας, Ὕ. Ἑρμ. 85.

Πιθέσθαι, ἴδ. πείθω.

Πιθέω, τύπος ἐνεστῶτος ἄχρηστος ἐκ τοῦ β' ἀορ. τοῦ πείθω ἔπιθον σχηματισθείς, ἐξ οὗ ὁ μέλ. πιθήσω, φ 369, καὶ μετ' ἀναδιπλ. πεπιθήσω, ἀορ. μετοχ. πιθήσας. 1) πείθομαι, ὑπακούω, μετὰ δοτ. «τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθή-

σαις» δὲν θὰ κάμῃς καλὰ νὰ πείθεσαι εἰς πάντας, φ 368, καὶ μάλιστα ἡ μετοχὴ τοῦ ἀορ. «-θεῶν τεράεσσι πιθήσας» πεισθεὶς εἰς σημεῖα θεῶν, Δ 398, Ζ 183· πέποιθα, ἔχω πεποίθησιν, «-ἦφι βίηφι» Χ 107, φ 315, «-ὑποσχεσίῃσι» Ν 369 κ. ἀ. 2) μεταβατ. πείθω, μόνον ἐν τῷ «-τόνδ' ἐγὼ πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι» Χ 223.

Πίθος, ὁ, μέγα πήλινον ἀγγεῖον, πιθάρι, ἰδίως εἰς διατήρησιν οἴνου, β 340, ψ 305, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πραγμάτων, Ω 527. Ἐτίθεντο ἐν τῇ γῇ κατὰ σειρὰν παρὰ τὸν τοῖχον τοῦ ταμείου (Κελλαρίου). Τοιαῦτα εὑρέθησαν πλεῖσθ' ὅσα ἔν τε Τρωάδι καὶ ἐν Μυκήναις ὑπὸ τοῦ Ἑ. Σχλεῖμανν.

Πικρόγαμος [. . ⏑ .], ον (πικρός, γάμος), ὁ πικρὸν ἔχων γάμον, οὗ τινος ὁ γάμος πικραίνεται, πικρὸς ἀποβαίνει, *Ὀδυσ. α 266, δ 346, ρ 137.

Πικρός, ή, όν (συγγ. τοῦ πεύκη, pique, γαλ.), καὶ δικατάληκτον, δ 406. 1) κυρ. ὀξύς, διαπεραστικός, κοπτερός, «-ὀϊστός» Δ 118, 217 κ. ἀ., «-βέλεμνα» Χ 206. 2) δριμύς, ὀξεῖαν ἢ διαπεραστικὴν αἴσθησιν παρέχων, ὅθεν α') ἐπὶ γεύσεως, πικρός, οἷον «-ῥίζα» Λ 846, «ἅλμη» ε 323, «-δάκρυον» δ 155· β') ἐπὶ ὀσφρήσεως, δυσώδης, δ 406· γ') ἐπὶ ἀφῆς, πικρός, ἀλγεινός, δριμύς, «-ὠδῖνες» Λ 271, μεταφ. μισητός, «-Αἴγυπτος καὶ Κύπρος» ρ 448.

Πίλναμαι [. ⏑ .] (πέλομαι), μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. πίλναται καὶ ἐν τῷ παρατ. πίλνατο, ἔτι δὲ καὶ β' ἑνικ. τοῦ ἐνεστ. πιλνᾷ ἀντὶ τοῦ πίλνασαι Ὕ. Δήμ. 115, ἀναστρέφομαι, γυρίζω, περιπατῶ, πλησιάζω, προσέρχομαι, μετὰ δοτικ. «δόμοισι» Ὕ. Δήμ. 115, «-ἐπ' οὔδεϊ» προσεγγίζω, ψαύω *Ἰλ. Τ 93, «-ἅρματα χθονὶ πίλνατο» ἤγγιζον τὴν γῆν, Ψ 368. Ἴδ. καὶ λ. πιτνάω.

Πῖλος, ὁ, συμπεπιλημένον ἔριον, κετσές, δι' οὗ ἐνέδυον ἐσωτερικῶς τὴν περικεφαλαίαν, ἵνα μὴ πιέζηται ἡ κεφαλή, Κ 265 †.

Πιμπλάνω, ἕτερ. τύπος τοῦ ἑπομ., μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ παθ. ἐνεστ. «-μᾶλλον πιμπλάνεται μένεος» μᾶλλον πληροῦται ὀργῆς, Ι 679 †.

Πίμπλημι, γ' πλ. πιμπλᾶσι, ἀόρ. ἀναύξ. πλῆσα. Ἐκ τοῦ μέσ. πίμπλαμαι, παρατ. ἀναύξ. πίμπλαντο, ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. ἐπλησάμην, γ' πληθ. τῆς εὐκτ. πλησαίατο τ 198. Παθ. ἀόρ. ἐπλήσθη, γ' πληθ. πλῆσθεν ἀντὶ τοῦ ἐπλήσθησαν Ρ 211, δ 705 κ. ἀ.· ἔτι δὲ μέσ. ἀόρ. β' ἐπλήμην μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. πλῆτο Ὁμ. πλχ., καὶ γ' πληθ. πλῆντο η 57. 1) Ἐνεργ. πληρῶ, γεμίζω· α') «-τί τινὸς» τὶ ἀπό τι, «ἐναύλους νεκύων» Π 72, «-τινὰ μένεος» Ν 60, «-πήρην σίτου» ρ 411 κ. ἀ., σπανιώτερ. μετὰ δοτικῆς, «-ὀδοὺς ἰαχῇ τε φόβῳ τε» μὲ κραυγὴν καὶ φυγὴν Π 374 κ. ἀ. β') ἐπὶ τοῦ πράγματος τοῦ πληροῦντος, οἷον «-ἰχθύες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος» Φ 23. 2) Ἐν τῷ παθ. καὶ μέσ. ἀορ. β' πληροῦμαι, γεμίζω (οὐδ.) «-τῶν πεδίον ἐπλήσθη» Υ 156, «-πλῆτο ῥόος ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων» Φ 16 κ.ἀ., «-μένεος» Α 104, «-ἀλκῆς» Ρ 211, «-δακρυόφι» Ρ 696, «-αὐγῆς» Ὕ. Δήμ. 281, «-τῶν δὲ πλῆτο σπέος» πλήρες ἦτο τὸ σπήλαιον αὐτῶν, Σ 50, πρβλ. η 57. 3) Μέσ. μετὰ α' ἀορ. α') πληρῶ, γεμίζω τι ἐμαυτῷ ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ, «-δέπας οἴνοιο» γεμίζω τὸ ποτῆρί μου κρασί, Ι 224, «-σκύφον» ξ 112. β') μεταφ. πληροῦμαι, ἐκπληρῶ τὴν ὄρεξιν ἢ ἐπιθυμίαν

μου, χορταίνω, «-θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος» χορταίνω τὴν ψυχήν μου ἀπὸ φχγεῖ καὶ πιεῖ, ρ 603, καὶ ἄνευ τῆς γεν. «-θυμόν» τ 98, πρβλ. **πλήθω** καὶ **πιμπλάνω**.

Πίναξ [⌣ .], **ακος** [⌣ .], ὁ, α') σανίς, σανίδι, μ 67. β') πινάκιον ξύλινον, ἐφ' οὗ ἔγραφον, πινακίδι ἢ πινακίδα (ἂν καὶ σήμερον ἡ τοιαύτη δὲν εἶνε ξυλίνη, ἀλλὰ χαρτίνη) συγκείμενον πιθανῶς ἐκ δύω πιναχίων δυναμένων νὰ συγκλείωνται, ὁποῖα τὴν σήμερον ὑπάρχουσί τινα ἐγκόλπια εἰκονίσματα· διὸ καὶ λέγεται «-πίναξ πτυκτός» Ζ 169 περὶ αὐτῶν ἰδὲ τὴν κατ' ἐμὴν μετάφρασιν παλαιογραφίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ ρωμαίων τοῦ Fr. Blass, Ἀθῆναι 1900· γ') πινάκι ἢ πινάκα, ξυλίνη λοπάς, ξυλοπινάκα, ἐφ' ἧς παρατίθενται τὰ ἐδέσματα, α 141. (‖ . Καὶ εἰς τὴν πρώτην σημ. λέγεται σήμερον τὸ σανίδιον ἐκεῖνο, ἐφ' οὗ μεταφέρουσι τὰ πλαστὰ (τοὺς πεπλασμένους ἄρτους) εἰς τὸν κλίβανον, πινακωτή).

Πινύσσω [⌣. .] (πινυτός), σωφρονίζω, «-ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο ἐπίνυσσεν (χρόν. ἀορίστου)» καὶ ἄλλοτε μὲ ἐσωφρόνισεν, ἢ ἀκριβέστερον: καὶ ἄλλον σωφρονισμὸν μοὶ ἔκαμεν, Ξ 249 †.

Πινυτὴ [⌣ ⌣ .], ἡ, (πινύσσω), φρόνησις, σύνεσις, Η 289, υ 71.

Πινυτὸς [⌣ ⌣.], ή, όν (πινύσσω, πνέω), φρόνιμος, συνετός, 'Οδ. α 229, δ 211 κ. ἀ.

Πίνω, ἀπαρμφ. πινέμεναι, παρατ. θαμιστ. πίνεσκε Π 226, μέλ. πίομαι, ἐξ οὗ μετοχ. πιόμενος, ἀόρ. β' ἔπιον, προστ. πίε, ι 347, ἀπαρμφ. πιεῖν καὶ πιέειν καὶ πιέμεν, πίνω ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, ἀπολ. συναπτόμενον μετὰ τοῦ «ἐσθίειν, φαγεῖν κ.τ.λ.» ε 94. η 177, ο 398 κ. πλχ., «-σκύφον, ᾧ περ ἔπινε» μὲ τὸν ὁποῖον ἢ ἐξ οὗ ἔπινε, ξ 112, «-ἔνθεν ἔπινον» δ 220, τ 62, καὶ μετ' ἄλλων προσδιορισμῶν, οἷον α') μετ' αἰτ. «οἶνον» Ε 341 κ. πλχ., «-π. οἶνον ἀπό τινος» Π 226, παθ. Ι 469, ι 45, ἔτι δὲ μετ' αἰτιατ. τοῦ μέτρου «-κρατῆρας οἴνοιο» Θ 232, «-κύπελλα» Δ 346, (ὡς καὶ τὴν σήμερον εἰς τοιαύτην σημασ. τίθεται ἡ αἰτ.)· β') μετὰ γεν. τοῦ ὅλου (ἐξ οὗ πίνω μέρος), λ 96, ο 373, χ 11. (Τὸ ι εἶνε μακρὸν μὲν ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ. καὶ μέλ. Ν 493, κ 160; βραχὺ δὲ ἐν τῷ ἀορ. ἀλλὰ διὰ τῆς ἄρσεως ἐκτείνεται ἐν τῷ ἀπαρεμφ. αὐτοῦ: πιέμεν Π 825, π 143, σ 3).

Πίομαι, ἴδ. πίνω.

Πιότατος, η, ον, ὑπερθετικ. τοῦ πίων.

Πίπτω (κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ πετ—) παρατ. ἀναύξ. πίπτε, -ον, μέλ. πεσέομαι, Λ 824, ἀπαρεμφ. πεσέεσθαι Ι 235, ἀόρ. ἔπεσον καὶ πέσον, ὑποτ. γ' ἑν. πέσησι ἀντὶ τοῦ πέσῃ Θ 524, ἀπαρεμφ. πεσέειν Ζ 307, Ψ 467, 495. Ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παρακ. (πεπτεώς) ἡ αἰτ. πεπτεῶτα Φ 503 καὶ πεπτεῶτας χ 384 πάσχουσι συνίζησιν τοῦ εω, πίπτω, πέφτω, ὃ ἐ. α') καταπίπτω, πίπτω ἀφ' ὑψηλοτέρου εἰς χαμηλότερον τόπον, ἐπὶ προσώπων Ο 435, ι 371, ἐπὶ πραγμάτων, βελῶν, χιόνος, πυρός, Ρ 633, μ 156 κ. ἀ. «-ἠνία ἐκ χειρῶν» Ε 583, «-ἐξ ἵππων, ἐξ ὀχέων» Π 16, Π 379 κ. ἀ. Τροπ. «-ἐκ θυμοῦ τινι» ἐκπίπτω ἐκ τῆς καρδίας, τῆς εὐνοίας τινός, „ξεπέφτω ἀπὸ τὴν ἀγάπη", Ψ 595. Τὸ τέρμα τῆς πτώσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς Ἐν (ὅταν μετὰ τῆς κινήσεως συνεκφράζεται καὶ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπακολουθοῦσα ἠρεμία) ἐκ.

ἐν κονίῃσι» Λ 425 κ. πλχ., «-ἐπὶ χθονὶ» ω 535, «-ὕπνος ἔπιπτεν ἐπὶ βλεφάροισι» ἔπιπτεν, ἐπεκάθιζεν ἐπάνω εἰς τὰ βλέφαρα, ε 271, ψ 309, «-ὑπὸ ἄξοσι» ὑπὸ τοὺς ἄξονας, Π 378, «-μετὰ ποσίν» ἴδ. μετὰ Β, 1)· «-παρ' ποσί» εἰς τοὺς πόδας, πρὸ τῶν ποδῶν, Ν 617· καὶ διὰ μόνης δοτικ. «-πεδίῳ» Ε 82, καὶ δι' ἐπιρ. «-ἔραζε, χαμαί» ἴδ. τὰς λέξ., «-πέσε λίθος εἴσω» Μ 459, «-ἄλλυδις ἄλλα» Φ 503· β') καταπίπτω, καταβάλλομαι, ἀνατρέπομαι, συχνὸν ἐπὶ κοπτομένων δένδρων, θεριζομένων σπαρτῶν κτλ. Λ 69, Σ 552, Ψ 120. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν μάχῃ πιπτόντων, φονευομένων, Θ 67, θ 524· συνήθ. «ἐν κονίῃσι» Ζ 453 κ. ἀ. (ἡ στερεότυπος αὕτη φράσις εὑρίσκεται καὶ τροπικῶς κειμένη «Ἕκτορος μένος χαμαὶ πέσεν ἐν κονίῃσι» δ. ἐ. κατέπεσεν, ἐμαράνθη, ἐξέλιπε, Ξ 418) «-ἐν δηιοτῆτι» Ν 207, «-ὑπό τινος» ἢ «-ὑπό τινι» κυρ. ὑποκάτω τινός, εἰς τοὺς πόδας τινός, ἐπομ. ὑπό τινος, Ζ 453, Ρ 428. Τὸ πλῆρες τῆς φρ. εἶνε «-θνήσκοντες πίπτουσι» Λ 243. γ') πίπτω, κρημνίζομαι «-ἐκ νηός» κ 51. Ἰδίως ἐμπίπτω, ἐπιπίπτω, φέρομαι, ἐφορμῶ, „πέφτω" ἐπάνω τινός, κατά τινος, «-ἐν νηυσί» ἐμπίπτω εἰς τὰς ναῦς, ἐπιπίπτω κατὰ τῶν νεῶν, Ι 235, Μ 107, 126, Ρ 639. Ἐν δὲ τοῖς Λ 311, 824 καὶ Ο 63, ἔνθα ὁ λόγος περὶ φευγόντων, σημ. τὸ ῥίπτομαι, καταφεύγω εἰς τὰ πλοῖα (κατ' ἄλλους δὲ τὸ πίπτω, ἀποθνήσκω μεταξὺ τῶν πλοίων, ἐν τῷ ναυτικῷ στρατοπέδῳ. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις δυνατὸν νὰ συναφθῇ ἡ πρόθεσις Ἐν πρὸς τὸ ῥῆμα, ὥστε νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὸ ἐμπίπτω), ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιπίπτω, ἐνσκήπτω, «Βορέαο πεσόντος» ξ 475. Τροπ. «-ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσεν» ἐνέπεσεν ἔρις (ὡς καὶ ἐν τῇ κοθομιλ. τὸ „πέφτω" ἐπὶ κακῶν, „ἔπεσεν ἀρρώστια") Φ 385· δ') καταπέφτω, πέφτω, κατευνάζομαι, κοπάζω, ἐπὶ ἀνέμου (οἷον ἔπεσεν ὁ Βοριὰς) τ 202.

Πίσος, εος, τό, (πίνω), ἀφθόνως ποτισμένος, ὑγρὸς τόπος, λειμών, λειβάδι, «-πίσεα ποιήεντα» Υ 9, ζ 124, Ὕ. Ἀφρ. 99.

Πίσσα, ἡ, (ἀντὶ τοῦ πίκ-ια, ἴδ. πικρός), πίσσα, Δ 277, ἴδ. ἠύτε.

Πιστός, ή, όν, ὑπερθ. **πιστότατος**, ὁ πιστευόμενος, ἄξιος ἐμπιστοσύνης, πιστός, «-ἑταῖρος» Ο 437 κ. πλχ., μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρμφ. «-πιστότατος οἱ ἔσκε — μεῖναι ὁμοκλήν» ἦν αὐτῷ πιστότατος, ὥστε νὰ ὑπομείνῃ κτλ. Π 147, «ὅρκια πιστά» Β 124 κ. ἀ. Ὡς οὐσιαστ. «-οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν» δὲν ὑπάρχει πλέον πίστις εἰς τὰς γυναῖκας, οὐδεμία πλέον πίστις εἰς τὰς γυναῖκας, λ 456.

Πιστόω (πιστός), μέσ. ἀόρ. ἐπιστωσάμην καὶ ἀναύξ. πιστ., παθ. ἀόρ. ἐπιστώθην, κάμνω τινὰ πιστόν, ἢ δηλ. κάμνω τινὰ νὰ πιστεύσῃ, ἢ κάμνω τινὰ ἀξιόπιστον, βέβαιον, ὅθεν 1) Παθ. α') βεβαιοῦμαι, πιστεύω, φ 218. β') κάμνω ἐμαυτὸν πιστὸν εἴς τινα, «-ὅρκῳ πιστωθῆναι τινί» γίνομαι δι' ὅρκου πιστευτὸς εἴς τινα, ο 436, Ὕ. Ἑρμ. 536. 2) Μέσ. ἀμοιβαίως βεβαιοῦμαι, δίδω καὶ λαμβάνω πίστιν, ὑπισχνοῦμαι ἀμοιβαίαν πίστιν, Ζ 233, «-ἐπέεσσιν» Φ 286.

Πίσυνος [⏑ ⏑ .], η, ον (πείθω), πεποιθώς, ἔχων πεποίθησιν, μετὰ δοτ. «Διί» Ι 238, «-πατρί» σ 140, «-τόξοισι, κράτεϊ, ἠνορέῃ, νόῳ, χρησμῷ» Ε 205, Θ 226, Λ 9, Ω 295, 313.

Πίσυρες [⏑ ⏑ .], οἱ, αἱ, **πίσυρα**,

τά, ἀντὶ τοῦ τέσσαρες, α, τέσσερες, α, Ο 680, Ψ 171, Ω 233, ε 70, κ 249, χ 111.

Πιτθεύς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, Γ 144.

Πιτνάω καὶ **πίτνημι**, ἕτερος τύπος τοῦ **πετάννυμι**, ἀναπετανύω, ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, «ἠέρα πίτνα» (= ἐπίτνα), Φ 7, «πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας» λ 392.—Παθ. «χαῖται πίτναντο» ἐξεπετάννυντο, ἐξηπλοῦντο, ἐκυμάτιζον, Χ 402.

Πιτύεια [⏑ ⏑ . .], ἡ, ἀντὶ τοῦ **Πιτύα**, πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου, Β 829.

Πίτυς [. ⏑], **υος**, ἡ, πεύκα, ἡ πεῦκος, Ν 390, Π 483, δοτ. πληθ. «πίτυσσιν» ι 186.

Πιφαύσκω [⏑ . .] (πιφάϜσκω, φάος), καὶ ὡς μέσ. ἀποθετ. **πιφαύσκομαι** [⏑ . . .], μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. 1) Ἐνεργ. φανερώνω, σημαίνω, κάμνω σημεῖον, τινί, Κ 502· ἰδίως διὰ λόγων, ἐξηγῶ, μηνύω, τί, Ὕ. Ἑρμ. 540, τινί, Σ 500, τινί τι, Κ 478, λ 442, μ 165, «ἔπεα ἀλλήλοισι» λόγους πρὸς ἀλλήλους σημαίνειν, δ ἐ. πρὸς ἀλλήλους συνδιαλέγεσθαι, συνομιλεῖν, Κ 202, χ 131, 247. 2) Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. ὡς ἐνεργ.· α') τί τινι, οἷον «Ζεὺς πιφ. τὰ κῆλα τινί» δεικνύει, φανερώνει τὰ βέλη του, ὅ ἐ. ἐκπέμπει, Μ 280, Ὕ. Ἀπ. 444, «φλόγας» ἐκφαίνω, ἐκβάλλω, Φ 333· β') διὰ λόγων δεικνύω, γνωστοποιῶ, «φῶτα» ο 518. Ἰδίως φανερώνω, μηνύω, ἀναγγέλλω, κηρύττω, τί, Ο 97, β 32, 44, τί τινι, Π 12, β 162 κ. ἀ. (Τὸ ι ἐν ἄρσει ἐκτείνεται Κ 478, 502, Σ 500, Ὕ. Ἑρμ. 540).

Πίων [- .], **ον**, γεν. **ονος**, καὶ ἰδιαίτ. θηλ. **πίειρα** [- . .] (πῖαρ, pinquis), συγκρ. **πιότερος, η, ον**, ὑπερθ. **πιότατος, η, ον**, Ι 577, παχύς. 1) κυρ. παχύς, εὔτραφής, «βοῦς, μῆλα, αἶγες, ὕς» Β 403, Μ 319, β 56, ξ 419 κ. ἀ., «μηρία» Α 40 κ. ἀ., «νῶτα βοός» δ 65. Ἰδίως «δημός» Χ 501, ξ 428 κ. ἀ. 2) Μεταφ. α') ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, εὔφορος, γόνιμος, παχύς, «ἀγροί» Δ 757 κ. ἀ., «ἔργα» δ 318, «πεδίον» Ι 578, «δῆμος» ἴδ. τ. λ. γ') «πίειρα ἄρουρα» Σ 541, β 348, «γαῖα Κρήτη» τ 173· β') πλούσιος, εὐκατάστατος, παχύς, «νηός» Β 549, μ 346, «ἄδυτον» Ε 512, «οἶκος» ι 31, «πιείρας πόλεις» Σ 342.

Πλαγκταὶ πέτραι, αἱ (ἐκ τοῦ πλάζω), οἱονεὶ βράχοι πληκτοί, πληττόμενοι σκόπελοι, μ 61 (ἔνθα κακῶς ὑπό τινων ἑρμηνεύεται: πλάνητες βράχοι), πρβλ. 260, ψ 327, δύο σκόπελοι, οἵτινες, ἅμα προσεγγιζόντων εἰς αὐτοὺς τῶν πλοίων, συνεκρούοντο, ὡς αἱ παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Βοσπόρου Συμπληγάδες, πρὸς ἃς καὶ ταὐτίζονται ὑπό τινων, ἢ σκόπελοι, πρὸς οὓς τὰ πάντα ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τῆς θυέλλης προσαράσσουσι. Καὶ κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς ἑρμηνευτὰς ἐφαντάσθη αὐτοὺς ὁ Ὅμηρος παρὰ τὸ βόρειον ἄνοιγμα τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. Οἱ δὲ νεώτεροι (διὰ τὰς ἐν ς. 68 «πυρὸς ὀλοοῖο θυέλλας») ὑπεννοοῦσι τὰς ἡφαιστείους νήσους Λιπάρας.

Πλαγκτός, ή, όν (πλάζω), ἔμπληκτος, τρελλός, ἐμβρόντητος, ζαλισμένος, φ 363 †.

Πλαγκτοσύνη [. . ⏑ .], ἡ, (πλαγκτός), πλάνη, ἄστατος, περιπλάνησις, ο 343 †.

Πλάγχθη, ἴδ. πλάζω.

1. **Πλάζω** (πέλαγος, plätschen γερμ.), κλύζω, καταβρέχω Φ 269.

2. **Πλάζω** (πλήττω), ἀόρ. ἔπλαγξα, μέσ. μέλ. πλάγξομαι, ο 312, παθ. ἀόριστ. ἐπλάγχθην, καὶ ἀναύξ. πλάγχθην, 1) Ἐνεργ. πλήττω, κτυπῶ, «-κῦμα πλάζ' ὤμους καθύπερθεν» τὸ κῦμα ἔπληττεν ἐπάνωθεν τοὺς ὤμους, κατέκλυζε τοὺς ὤμους του, Φ 269. (Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Εὐσταθ. ἐκλαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ πλάζειν ὡς συγκεχομ. τύπον τοῦ πελάζειν: ἐπλησίαζε τὸ κῦμα μέχρις ὑπεράνω τῶν ὤμων)· ἰδίως δὲ α') ἀποκρούω, ἀντικτυπῶ, ἀπωθῶ, «-ρόον» Ρ 751, «-τινὰ ἀπὸ πατρίδος» ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τῆς πατρίδος του, α 75, «-δαίμων με πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν» ὁ δαίμων μὲ ἀπεμάκρυνεν, ἀπώθησεν ἀπὸ τῆς Σικαν. ὥστε νὰ ἔλθω ἐδῶ, ω 307· β') μεταφορ. ἀπομακρύνω τινὰ τοῦ σκοποῦ, Β 132, παραπλήττω, (παρα)ζαλίζω τινά, φέρω εἰς ἀναισθησίαν, β 396. 2) Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. ἀποκρούομαι, ἀπωθοῦμαι, φέρομαι, παραδέρνομαι, οἷον «-κύματι πλάζετο» ε 389· ὅθεν α') περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, «-ἐπὶ πόντον» εἰς τὴν θάλασσαν, γ 105, «-ἐπ' ἀνθρώπους» μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, γ 106 κ.ἀ., «κατὰ πτόλιν» ο 312, «-κατ' ἀγρούς» π 151. Πολλάκις ἀπολύτως, Κ 91, Ξ 120, α 2, γ 95, «-ἀπὸ νηός» ἀποπλανῶμαι· β') ἀποκρούομαι, ἀποτρέπομαι, ἐπὶ βέλους ἢ ἀκοντίου, Λ 351.

Πλάκος, ἡ, ὄρος τῆς Μυσίας, εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Θήβη, Ζ 396, 425, ἴδ. Ὑποπλάκιος. Ὁ Στράβ. (13, 1, 65) δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τὸ ὄρος.

***Πλακοῦς** [⏑ .], ὁ, (κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ: πλακόεις) πλακοῦς, πλακούντιον, πήττα, Βατρ. 36.

Πλανάω [⏑ . .] (πλάνη), πλανῶ, Βατρ. 96.—Μέσ. πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, (πλανόωνται ἀντὶ τοῦ: πλανῶνται) Ψ 321 †.

***Πλανοδίη** [⏑ . ⏑ .], ἡ, ἡ πλανητική, ἡ ἀποπλανῶσα ἡ πλάνος ὁδος, μόνον Ὕ. Ἑρμ. 75 «-πλανοδίας δ' ἤλαυνε (ἐπὶ σφαλερᾶς ὁδοῦ ἤλαυνε) διὰ ψαμαθώδεα χῶρον». Ἄλλοι ἑρμηνεύουσι τὴν λ. ὡς ἐπίθ. (θηλ. τοῦ πλανόδιος; ὁ πλάνον ἢ σφαλερὰν ὁδὸν βαδίζων) καὶ ἀποδίδουσιν αὐτὸ εἰς τὰς βοῦς τὰς ἐν ς. 74. (Τὸ α ἐν ἄρσει ἐκτείνεται).

Πλάταια [⏑ . .], ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας πεδινὴ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Ἑλικῶνος, τὰ νῦν Παλαιόκαστρο, Β 504.

***Πλαταμὼν** [⏑ ⏑ .] ῶνος, ὁ, (πλατύς), πλατεῖα ἐπιφάνεια· ὅθεν πλατεῖα πέτρα, Ὕ. Ἑρμ. 128.

Πλατάνιστος [⏑ ⏑ . .], ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ πλάτανος, ὁ πλάτανος, πληθ. τὰ πλατάνια, Β 307, 310.

***Πλάτος** [⏑ .], εος, τό, πλάτος, Ἀποσπ. ς 23.

***Πλατύνωτος** [⏑ ⏑ . .], ον (πλ., νῶτος), ὁ ἔχων πλατέα νῶτα, Βατρ. 298.

Πλατὺς [⏑ .], εῖα, ύ, πλατύς, οἷον «-τελαμών» Ε 796, «-πτύον» Ν 588, πλατύς, εὐρύς, «-Ἑλλήσποντος» Η 86, «-αἰπόλια» ἐκτεταμένα καὶ σποράδην νεμόμενα (κατ' ἀντίθεσιν τῶν πυκνῶς νεμομένων ποιμνίων, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «-ὅτι διεσκεδασμένα νέμονται»), Β 474, ξ 101, 103.

Πλέας, αἰτ. πλέας, ἴδ. πλείων.

Πλεῖος, η, ον, ἀντὶ τοῦ πλέος, ὅπερ μόνον ἐν τῷ ω 355, συγκρ. πλειότερος, λ 359, πλήρης, ἔμπλεως, γεμᾶτος, «δέπας» Θ 162 κ. ἀ., μετὰ γεν. «-οἴνου» Ι 71, «-ἀνδρῶν πλεῖος

δόμοις» δ 319, «-ὀδόντες πλεῖσι θα-νάτοιο» μ 92 κ. ἄ. πλχ.

Πλεῖστος, η, ον, ἀνώνυμ. ὑπερθετ. τοῦ **πολύς**, «-λαοί» Β 577· «-λαός» Π 377, «-ὅμιλος» Ο 616, «-πλεῖστον κακόν» τὸ μέγιστον κακόν, δ 697.—Τὸ οὐδ. **πλεῖστον** ὡς ἐπίρ., Δ 138.

Πλείω, ἀντὶ τοῦ πλέω, ὅπ. ἴδ.

Πλείων, **πλεῖον** καὶ **πλέων**, **πλέον**, συγχρ. τοῦ **πολὺς** (παρ' Ὁμήρ. ἀμφότεροι οἱ τύποι εὔχρηστοι) ὀνομ. πληθ. κατὰ συγκοπ. πλείους ἀντὶ τοῦ πλέονες, δοτ. πλείοσι καὶ πλεόνεσσιν. Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ἡ ἐπικ. συγκεκομμένη ὀνομαστ. καὶ αἰτ. πληθυντ. πλέες καὶ πλέας Λ 395, Β 129, οὐ μόνον ἐπὶ πλήθους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγέθους ἐκτάσεως, ἀξίας κτλ. ὅθεν **περισσότερος**, παρ' Ὁμ. πλχ. «-πολὺ πλέονες» Π 246 κ. ἄ. «ἔτι πλέονες» Π 651, **μεγαλείτερος** «πλέων νύξ» τὸ περισσότερον, μεγαλείτερον μέρος τῆς νυκτὸς Κ 252. Οὐσιαστ. «-πλέονες» Ν 739, β 245 κ. ἄ., «-πλέονες Λυκίων» Ε 679, κ. ἄ. «-τὸ πλεῖον πολέμοιο» τὸ περισσότερον τοῦ πολέμου, τὸν μεγαλείτερον ἀγῶνα, Α 165, θ 475, «-οἱ πλέονες» οἱ περισσότεροι, β 277, τὸ δὲ «-οἱ πλέονες Λύκιοι» εἶναι οἱ πολλοὶ Λύκιοι, τὸ πλῆθος τῶν Λυκίων, Ε 673, πρβλ. Κ 506. (Τὸ «-πλέονες» κατὰ συνίζησιν δισύλλαβον σ 247).

Πλεκτός, ή, όν (πλέκω), πλεκτός, **πλεγμένος** «-τάλαροι, ἀναδέσμη» Σ 568, Χ 469, ι 247, «-σειρή» χ 175.

Πλέκω, ἀόρ. α' ἔπλεξα, μέσ. ἀόρ. α' ἐπλεξάμην, **πλέκω** μετ' αἰτ. «-πλοκάμους» Ξ 176. Μέσ. **πλέκω ἐμαυτῷ**, «-πεῖσμα πλεξάμενος» προθύμως, εὐχαρίστως ἔπλεξα σχοινίον χ 168.

Πλευρή, ή, **πλευρά**, **παγίδι** ἀνθρώπου ἢ ζώου, μόνον κατὰ πληθ. τὰ **παγίδια**, αἱ **πλευραί**, Λ 437, ρ 232 κ. ἄ., ἐπὶ λέοντος Υ 170.

Πλευρόν, τό, ἕτ. τύπος τοῦ **πλευρή**, **πλευρόν**, κατὰ πληθ. Δ 468 †· καὶ ἐν ρ 232 διόρθ.

Πλευρών, **ῶνος**, ή, παλαιὰ πόλις τῆς Αἰτωλίας, παρὰ τὸν Εὔηνον ποταμόν, ἕδρα τῶν Κουρήτων, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Β 639, Ν 217. Ὅθεν **Πλευρώνιος**, ὁ κάτοικος τῆς Πλευρῶνος, Ψ 635.

Πλέω καὶ **πλείω**, ἐξ οὗ πλείων, πλείοντες ο 34, π 369, καὶ **πλώω**, ἴδ. τ. λ., μέλλ. πλεύσεσθαι μ 25, πρβλ. λ. **ἀναπλέω**, πλέω, διέρχομαι (ἐπὶ πλοίου) **τὴν θάλασσαν**, **ταξειδεύω**, «-πλέεν ποντοπορεύων» ε 268, η 267, ἔκ τινος (τόπου) Γ 444, «-Ἰλιόθεν» Ξ 251, «-ἐπὶ πόντον» Η 88, «-ἐνὶ πόντῳ» π 368, «-ἐς πόλιν» πρὸς τὴν πόλιν, ο 533, μετὰ αἰτ. μοναχῆς «-ὑγρὰ κέλευθα» τὴν ὑγρὰν ὁδόν, ἢ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ὁδοῦ, γ 71, ι 252 («-πλέων» κατὰ συνίζ. μονοσυλλάβως α 183. Κυρ. ὅμως ἔχει τὸ δίγαμμα πλέϝω.

Πλέων, **πλέον**, ἴδ. πλείων.

Πληγή, ή, (πλήσσω), **κτύπημα**, δ 244, ἐπὶ τοῦ κτυπήματος τῆς μάστιγος, Λ 532, Ο 11, 17. «-Διὸς πληγή» τὸ κτύπημα τοῦ Διός, ὅ ἐ. ὁ κεραυνός, Ξ 414.

Πλῆθ'=πλῆτο, ἴδε πίμπλημι.

Πλῆθε, ἴδε πλήθω.

Πλῆθος, **εος**, τό, (πλήθω), δοτικ. πλήθεϊ, **πληθύς**, **πλῆθος**, **σωρός**, Ἰλ. Ρ 330, Ψ 639.

Πληθὺς [. -], **ύος**, ή, (**πλήθω**), δοτ. πληθυῖ, Χ 458, λ 514, κ 105, **πληθύς**, **πλῆθος**, **σωρός**, μετὰ ῥήματος πληθ. Β 278, Ο 305, λ 514· ἰδίως δὲ τὸ πολὺ πλῆθος, ὁ **λαός**, κατ' ἀντίθ. τῶν ἀρχηγῶν, Β 143, Λ 305, Ο 295.

Πλήθω, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεστ. εἶμαι πλήρης, γέμω, ἢ πληροῦμαι, γεμίζω μετὰ γεν. «ἵππων καὶ ἀνδρῶν» Θ 214, «πλήθει νεκύων ῥέεθρα» Φ 218, «τράπεζαι πλήθουσαι» λ 419, «σίτου καὶ κρειῶν» ι 8· ἐπὶ ποταμῶν: πληροῦμαι, πλημμυρῶ, Ε 87, Λ 492, «πάντες ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες» πλημμυροῦσι κατὰ τὸν ῥοῦν αὐτῶν, Π 389, τ 207. Μεταφρ. «πλήθουσα σελήνη» πανσέληνος Σ 484, πρβλ. Ὕμ. 32, 11.

Πληιάδες [. ⏑ ⏑ .], αἱ, ἀντὶ τοῦ Πλειάδες, αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληιόνης, αἵτινες μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸ γνωστὸν ἑπτάστερον, τὴν Πούλιαν, καὶ μετετέθησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ταύρου. Ἡ ἐπιτολὴ αὐτῶν ἔφερε τὸ θέρος, ἡ δὲ δύσις τὸν χειμῶνα, ἑπομ. ἐσήμαινεν ἡ μὲν τὴν ἀρχήν, ἡ δὲ τὸ τέλος τῆς ναυτιλίας, Σ 486, ε 272, Ὕμ. 7, 7. Ἰδὲ τὴν κατ' ἐμὴν μετάφρασιν Χρονολογίαν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων τοῦ G. F. Unger, Ἀθῆναι 1900. Δημωδῶς ἐτυμολογοῦνται ἐκ τοῦ Πηλειάδες ε 272, μ 62 Vergiliae=τροπικοὶ ἀστέρες παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις.

Πληκτίζομαι, ἀποθετ. (πλήσσω), διαπληκτίζομαι, κτυποῦμαι, μάχομαι, τινί, Φ 409 †.

***Πλῆκτρον**, τό, κυρ. πᾶν ὄργανον εἰς πλῆξιν χρήσιμον· ἰδίως δὲ τὸ πλῆκτρον τοῦ κιθαριστοῦ, δι' οὗ πλήττει τὰς χορδάς, Ὕ. Ἀπ. 185.

Πλήμνη, ἡ, (πλήθω), κυρ. πλήρωμα· ἔπειτα ἰδίως τὸ πλήρωμα τοῦ τροχοῦ, τουτέστι ἡ κεφαλὴ ἐκείνη ἡ κατέχουσα τὰ μέσα τοῦ τροχοῦ τοῦ ἀμέσως περὶ τὸν ἄξονα περιστρεφομένου, εἰς ἣν ἐμπήγνυνται αἱ κνῆμαι αἱ ἑνοῦσαι αὐτὴν πρὸς τὴν περιφέρειαν, κεφαλάρι, Ἰλ. Ε 726, Ψ 339.

Πλημυρίς [. ⏑ .], ίδος, ἡ, (πλήμμυρις;), πλημμύρα, ἡ ἐξόγκωσις καὶ πρὸς τὴν παραλίαν κίνησις τοῦ θαλασσίου ὕδατος, ι 486 †.

Πλήν (πλέον), ὡς πρόθ. σημ. ἐξαίρεσιν, πλήν, ἐκτός, μετὰ γεν. θ 207 †.

Πλῆντο, 1) γ' πληθ. τοῦ συγκεκομ. παθ. ἀορ. τοῦ πίμπλημι. 2) γ' πληθ. τοῦ συγκεκομ. ἀορ. τοῦ πελάζω.

Πλῆξα, ἴδ. πλήσσω.

Πλήξιππος, ον (πλ. ἵππος), ἱππηλάτης, ὁ πλήττων, κτυπῶν τοὺς ἵππους διὰ τῆς μάστιγος, ἐπίθ. πολλῶν ἡρώων, Ἰλ. Β 104, Δ 327, Ε 705, Λ 93.

Πλησίος [. ⏑ .], η, ον (πέλας), πλησίον τινὸς εὑρισκόμενος, κοντινός, γειτονικός, συνήθ. μετὰ γεν. Ζ 249, ε 71, κ. ἀ. μετὰ δοτ. Ψ 732, β 149· Ὡς οὐσιαστ. γείτων, «ἐς πλησίον ἄλλον» Β 271, κ 37 κ. ἀ. Τὸ οὐδέτ. πλησίον ὡς ἐπίρ. πλησίον, κοντά, σιμά, Σ 422 κ. ἀ., μετὰ γεν. Γ 115, ξ 14, σπανίως μετὰ δοτ. η 171.

Πλησίστιος, ον (πλήθω, ἱστίον), ὁ τὰ ἱστία πληρῶν, φουσκώνων τὰ πανιά, ἐπίθ. τοῦ ἀνέμου, οὔριος, «οὖρος» Ὀδ. λ. 7, μ 149.

Πλήσσω (πλάγ – plango), ἀόρ. α' πάντοτε ἀναύξ, πλῆξα, ἀόρ. β' ἀναδιπλ. πέπληγον Ψ 363, θ 264 καὶ ἐπέπληγον Ε 504, ἀπαρμφ. πεπληγέμεν Π 728, Ψ 660· ἐκ τοῦ παρακ. πέπληγα μετοχὴ πεπληγώς, Β 264, Ε 763, Χ 497 καὶ θηλ. πεπληγυῖα κ 238, 319, π 459, πάντοτε μὲ σημ. ἐνεργητικοῦ ἀορίστου μέσ. ἀορ. α' μετοχ. πληξάμενος Π 125, ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. β' γ' ἐν. πεπλήγετο Ο 113, 397, ν 198, γ' πλ. πεπλήγοντο Σ 31, 51, Μ 162, παθ. ἀόρ. ἐπλήγην. Α') Ἐνεργ. 1) πλήτ-

τω, πατάσσω, κτυπῶ, βαρῶ· α') ἐπὶ ἐμψύχων ὑποκειμένων καὶ ἀντικειμένων «-τινὰ πληγῇσιν» Β 264, «-σκήπτρῳ μετάφρενον» Β 266, «-χερσίν» Χ 497, «-ῥάβδῳ» κ 238· (ἀντὶ τοῦ μέσου) «-πλήξας στῆθος» κτυπήσας τὸ στῆθός του, υ 17· 6') ἐπὶ ἀψύχων ἀντικειμένων «-ἀπὸ εἷο ὦσε ποδὶ πλήξας» λακτίσας διὰ τοῦ ποδός, χ 20· κατὰ ζεῦγμα «-ἵππους ἐς πόλεμον» κτυπῶ (καὶ ἐλαύνω) τοὺς ἵππους εἰς τὸν πόλεμον, Π 728, «-χορὸν ποσίν» κτυπῶ χορὸν διὰ τῶν ποδῶν, θ 264 (ὅ ἐ. χορεύω χορὸν κτυπῶν διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος)· ὡσαύτως κατὰ ζεῦγμα «-κονίσαλον οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων» πλήττοντες τὸ ἔδαφος οἱ πόδες ἐξήγειρον κονίσαλον εἰς τὸν οὐρανόν, Ε 504· γ') ἐπὶ ἀψύχων ὑποκειμένων «ἱστὸς πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλήν» ἐπάταξεν, ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν τοῦ κυβερνήτου, μ 412, «-πληγεὶς κύματι» Ψ 694, «-κεραυνῷ πληγείς» Θ 455, Ο 117, καὶ ἄνευ τοῦ «-κεραυνῷ» Θ 12, «(-ναῦς) πληγεῖσα κεραυνῷ» μ 416, ξ 306. δ') ἐπὶ ἀψύχων ὑποκειμένων καὶ ἀντικειμένων «-θύρετρα πληγέντα κληῗδι» διὰ τῆς κλειδὸς ἐκκρουσθέντα, ὅ ἐ. ἀνοιχθέντα φ 50, (ἴδ. καὶ ἀνωτ. γ). Ὅθεν 2) ἰδίως ἐπὶ ἀγχεμάχων ὅπλων καὶ μάλιστα ἐπὶ ξίφους πλήττω, κτυπῶ, βαρῶ, πληγώνω, τινά, Μ 192, «-αὐχένα ξίφει» Π 332 κ. ἀ. καὶ μετὰ περαιτέρων ἐμπροθέτων προσδιορισμῶν «-κληῗδα παρ' ὦμον» Ε 146 κ. ἀ. πολλάκις μετὰ διπλῆς αἰτιατ. «-τινὰ κληῗδα» πληγώνω τινὰ εἰς τὴν κλεῖδα, Ε 147, «-τινὰ αὐχένα» Λ 240 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόρρωθεν ῥιπτομένων, οἷον ἐπὶ ἀκοντίου, κ 162. Β') Μέσ. κτυπῶ τι τῶν ἐμαυτοῦ, οἷον «-στήθεα» κτυπῶ τὰ στήθη μου, Σ 51, «-μηρώ» Μ 162, Π 125, Ὕ. Δήμ. 246.

Πλῆτο, γ' ἑν. συγκεκομ. ἀορ. τοῦ πίμπλημι. 2) γ' ἑν. συγκεκομ. ἀορ. τοῦ πελάζω, ὅπ. ἴδε.

Πλίσσομαι, μέσ. βαδίζω, βηματίζω, μόνον ἐν τῷ «-εὖ πλίσσοντο πόδεσσιν» ἐβάδιζον καλῶς μὲ τοὺς πόδας, αἱ ἡμίονοι, ζ 318 †.

Πλόκαμος [. ⏑ .], ὁ, (πλέκω), πλόκαμος, πλεξούδα ἢ πλεξίδα, κόσσα, κοσσιά, πληθ. Ξ 176 †. (‖. Καὶ ὁ τύπος πλόκαμος, ὀξύτονος πλοκαμὸς (πρβλ. τὸν συγκεκομμένον τύπον πλοχμὸς Ρ 52) σώζεται ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν πλοκάμων τοῦ ὀκτάποδος).

Πλόος, ὁ, (πλέω), ὁ πλοῦς, τὸ (θαλάσσιον) ταξεῖδι, γ 169 †, Ὕμ. 33, 16.

***Πλούσιος**, α, ον, πλούσιος, Ὕ. Ἑρμ. 171. Ἐκ τοῦ

Πλοῦτος, ὁ, (πλήθω), κυρ. πληθώρα, περίσσεια, ἀφθονία, πλοῦτος, Β 670, ω 486 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἄφενος», Α 171, τοῦ «-ὄλβος» Π 596, Ω 536, ξ 206. Β') Προσωποποιία Πλοῦτος ὁ υἱὸς τοῦ Ἰασίονος καὶ τῆς Δήμητρος, θεὸς τοῦ πλούτου, Ὕ. Δήμ. 489.

***Πλουτώ**, οῦς, ἡ, μία τῶν Ὠκεανίδων, συμπαίκτρια τῆς Περσεφόνης, Ὕ. Δήμ. 422.

Πλοχμός, ὁ, (πλέκω)=πλόκαμος, ὅπ. ἴδ., Ρ 52 †.

Πλυνὸς [⏑ .], ὁ, γοῦρνα, στέρνα εἰς λίθον ἐξεσμένη ἢ λιθόκτιστος δεχομένη ὕδατος παρὰ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων ἢ τοὺς ποταμοὺς κειμένη, ὅπως καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις, καὶ χρησιμεύουσα εἰς πλύσιν, Χ 153, ζ 40, 86.

Πλύνω [– .], μέλ. πλυνέω [ἔχει τὰ

υ βραχὺ], ἀόρ. ἀναύξ. πλῦνα, „πλύνω", μετ' αἰτ. καὶ ἀπολ. Χ 116 (‖ . ἔνθα ὁ θαμιστ. παρατατ.« πλύνεσκον») ζ 31, 59, 93, ο 420, ω 148 κ. ἀ.

Πλωτός, ή, όν, ὁ ἐπιπλέων, «νήσος» κ 3 †, ἐπίθ. τῆς Αἰολίας (ἴδ. Αἰολίη), κατ' ἄλλους δὲ περιπλεομένη.

Πλώω (πλόϜω), ἕτερος τύπος τοῦ **πλέω** (ὅπ. ἴδ.), ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κολυμβῶ, ἐπιπλέω, οἷον «-τεύχεα πλῶον» τὰ ὅπλα ἐπέπλεον, Φ 302, ε 240, Ὕμ. 21, 7. Πρβλ. καὶ **δακρυπλώω**.

Πνεύμων, ονος, ὁ (πνέω), πνεύμων, τὸ πλεμμόνι, Ἰλ. Δ 528, Υ 486.

Πνέω καὶ πνείω (πνέϜω), παθ. παρακ. πέπνυμαι, παρ' Ὁμ. ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον ἐν τῷ ἐπικῷ τύπῳ, πλὴν ε 469, καὶ μάλιστα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχήν. Α') Ἐνεργ. 1) πνέω, φυσῶ, ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἀέρος, δ 361, ε 469, ἀποπνέω, ὀσμὴν ἀναδίδω, «-ἡδὺ» δ 446. 2) ἐπὶ ἐμψύχων, ἀναπνέω, ἀνασαίνω, ἀντὶ τοῦ ζῶ, Ρ 447, σ 131· ἔτι δὲ ἀσθμαίνω, φυσῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ν 385. Ὅθεν μεταφορ. «-μένεα πνείοντες» ἀνδρείαν καὶ τόλμην πνέοντες, ἐπίθετον τῶν πολεμιστῶν, Β 536, Γ 8 κ. ἀ., χ 203. Β') Ὁ παθ. παρακ. πέπνυμαι καὶ ἀπαρμφ. πεπνῦσθαι σημαίνει κυρ. εἶμαι ἐμπεφυσημένος, ἐμπνευσμένος, ἑπομ. ἔχω νοῦν, ἐννοῶ. περὶ τοῦ Τειρεσίου, ὅστις μόνος ἐν τῷ Ἅδῃ ἐννοεῖ, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι εἶνε σκιαί, κ 495. Ἰδίως εἶμαι φρόνιμος, εὖ φρονῶ, ἔχω σύνεσιν, Ψ 440, Ω 377, «-πέπνυσο» (μὲ σημ. παρατ.), ψ 210, συνήθως κατὰ μετοχ. «πεπνυμένος» ὡς ἐπίθ., φρόνιμος, συνετός, νοήμων προσεκτικός, ἐπί τε προσώπων, Γ 203, σ 213 κ. ἀ., ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς πνευματικῆς ἐνεργείας αὐτῶν, οἷον «-μήδεα» Η 278, β 38, «-μῦθος» α 361 κ. ἀ., «-πεπνυμένα βάζω» ὁμιλῶ φρόνιμα, Ι 58, δ 206, «-ἀγορεύω» τ 352, «-νοῆσαι» σ 230, «-εἰδώς» δ 696 κ. ἀ.

***Πνίγω**, ἀόρ. ἔπνιξα, παθ. ἐπνίγην, πνίγω (ὅπερ καὶ πλίγω προφ.) τινά, Βατρ. 158, παθ. 148.

Πνοιή, ή, ἀντὶ τοῦ **πνοή** (πνέω). 1) πνοή, φύσημα, «-ἀνέμοιο» ζ 20 κ. ἀ. «-Βορέαο» Ξ 395 κ. ἀ. καὶ πληθ. «-πνοιαὶ ἀνέμων, Ρ 55. Ὅθεν ἄνεμος, αὖρα, ἀέρας, Λ 621 κ. ἀ. Πληθ. «λιγυραὶ πνοιαὶ» Ε 526· τροπικ. «ἅμα, μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο πέτεσθαι» ὁμοῦ μὲ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου, ὅ ἐ. ταχέως ὡς ὁ ἄνεμος (‖ . πρβλ. τὸ Γραφικόν: ἐπὶ πτερύγων ἀνέμου), ἴδ. ἅμα 2, γ') καὶ μετὰ Β', 2). 2) ἀναπνοή, ἀνάσα, ἀνασασμός, Υ 439, ἐπὶ ἵππων, φρύαγμα, φύσημα, ρουθούνισμα, Ψ 380, «-Ἡφαίστοιο» πνοὴ τοῦ Ἡφαίστου, ποιητικὴ περίφρασις τῆς φλογός, Φ 355.

Ποδαλείριος [. ⏑ . ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, ἐκ Τρίκκης τῆς Θεσσαλίας, περιώνυμος ἰατρός, Β 732, Λ 832.

Ποδάνιπτρον [. ⏑ . .], (πούς, νίπτω) τὸ ὕδωρ τὸ πρὸς νίψιν τῶν ποδῶν, οἱονεὶ ποδονίψιμον (κατὰ τό: χειρονίψιμον), συνήθ. πληθ. Ὀδ. τ 343, 503.

Ποδάργη, ή (κυρ. ταχύπους), μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἥτις μετὰ τοῦ Ζεφύρου ἐγέννησε τοὺς δύω ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον, Π 150, Τ 400.

Πόδαργος, ὁ (πούς, ἀργός, οἱονεὶ ταχύπους), ὄνομα ἵππου· α') τοῦ Ἕκ-

κτορος Θ 185· β') τοῦ Μενελάου Ψ 295.

Ποδάρκης, ες (πούς, ἀρκέω), κυρ. ὁ τοὺς πόδας ἀρκετός, ἱκανός, ἰσχυρός, ἐπομ. ταχύπους, ἐπίθ. τοῦ Ἀχιλλέως, ''Ιλ. Α 121 κ. ἀ.

Ποδάρκης, εος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἐκ Φυλάκης καὶ Πυράσου πολεμιστῶν, Β 704, Ν 693.

Ποδηνεκής, ές (πούς καὶ ἐνείκω), ὁ μέχρι ποδῶν ἐξικνούμενος, ποδήρης, ἐπὶ λεοντῆς, ''Ιλ. Κ 24, 178, καὶ ἀσπίδος Ο 646.

Ποδήνεμος, ον (πούς, ἄνεμος) ἀνέμου πόδας ἔχων, ταχὺς τοὺς πόδας ὡς ὁ ἄνεμος, οἱονεὶ ἀνεμόπους, ἀνεμοπόδας (ἴδ. ἀελλόπους) «ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις» ''Ιλ. Β 786 κ. ἀ.

Ποδῆς, οῦ, ὁ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Ποδέας, υἱὸς τοῦ Ἠετίωνος, εἷς τῶν Τρώων, φίλος τοῦ Ἕκτορος, ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθείς, Ρ 575 ἑξ.

Ποδωκείη, ἡ (πούς, ὠκύς), ταχύτης ποδῶν, πληθ. Β 792 †.

Ποδώκης, ες (πούς, ὠκύς), ταχύπους, ἐπίθ. τοῦ Ἀχιλλέως, Β 860 κ. ἀ., λ 471, 538 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), τοῦ Δόλωνος, Κ 316, τῶν ἵππων, Β 764, 874, Θ 474, Ρ 614, τῶν ἱππέων, Ψ 262.

Ποθέεσκε, ἴδ. ποθέω.

Πόθεν, ἐπίρ. ἐρωτημ. πόθεν, ἀπὸ ποῦ, ἐπὶ τόπου καὶ καταγωγῆς, ρ 368, 373, «τίς πόθεν ἐσσί, γρηῦ» Ὕ. Δήμ. 113, μετὰ γεν. «τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν» τίς καὶ πόθεν εἶσαι; Φ 150, α 170 κ. ἀ. τῆς Ὀδ. (Ἐκ τινος ἀντωνυμικῆς ρίζ. πο-, ἐξ ἧς καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπιρρηματικοὶ τύποι: ποῦ, πῶς, κτλ.).

Ποθέν, ἐγκλιτ. ἐπίρ. ἀοριστίας σημαντικόν, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ πόθεν: κάποθεν, ἀπὸ πουθενά, συνήθως «εἴ ποθεν» ἐὰν ποθεν, ἐὰν ἀπὸ πουθενά, ἀπὸ κανένα μέρος, Ι 380, ὡσαύτως «μή ποθεν» ε 490, «εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν» ἐὰν καὶ ἄλλοθέν ποθεν, καὶ ἀπὸ κανὲν ἄλλο μέρος, η 52.

Ποθέω, ἀπαρμφ. ποθήμεναι ἀντὶ τοῦ ποθεῖν, μ 110, θαμιστ. παρατ. γ' ἑν. ποθέεσκε, Α 492, ἀόρ. ἀναύξ. πόθεσα, ἀπαρμφ. -έσαι, ποθῶ, ἐπιθυμῶ, ἰδίως ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματος, τὸ ὁποῖον εἶχον μέν ποτε, νῦν δὲ στεροῦμαι, ὡς ἀπέχον ἢ ἀπολωλός, ὅθεν ζητῶ, αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψιν, μετ' αἰτ., Β 703, 726, Ε 414, Λ 161, α 343, ι 453 κ. ἀ.

Ποθή, ἡ, ἀντὶ τοῦ πόθος (πόθος), πόθος, ἐπιθυμία, ἰδίως πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶχε μέν ποτέ τις, νῦν δὲ στερεῖται ὡς ἀπέχον ἢ ἀπολωλός, «τινός» Α 240, «ποθὴ ἐμεῖο» Ζ 362, «κείνου δ' οὔ τι λίην ποθὴ ἔσσεται» ἐκείνου δὲν θὰ ὑπάρξῃ διόλου μεγάλη ἐπιθυμία, ὅ ἐ. ἡ ἔλλειψις ἐκείνου δὲν θὰ εἶνε παντάπασιν ἐπαισθητή, Ξ 368, «σὴ ποθή» ὁ πρὸς σὲ πόθος, Τ 321. Ὅθεν ἔλλειψις, ζήτησις, «ξενίων» ο 514, 546, «βιότοιο» β 126, «ἡγεμόνος» κ 505.

Πόθι, ἐπίρ. ἐρωτ., τοπ., ἀντὶ τοῦ ποῦ, ποῦ, ''Οδ. α 170, κ 325.

Ποθί, ἐπίρ. ἐγκλιτ. ἀοριστίας σημαντικόν, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ πόθι, ἀντὶ τοῦ πού· α') τοπικ. κάπου, πουθενά, Κ 8, «οὐδέ ποθι» οὐδαμοῦ δέ, Ω 420, υ 114· β') χρονικ. ποτέ, «αἴ κέ ποθι» ἐάν ποτε, Α 128, Ζ 526 κ. ἀ., μεθ' ὑποτ., ὅτε καὶ καταντᾷ εἰς τὴν σημασ. τοῦ εἴθε (‖. ὅπως τὸ τῆς καθομιλ. „ἄμποτε" = ἄν

ποτε), α 379· γ') συνήθ. κάπως, πιθανῶς, ἴσως, ὡς φαίνεται, Τ 273, α 348 κ. ἀ.

Πόθος, ὁ=ποθὴ (ποθέω), πόθος, ἐπιθυμία, τινός, ἐν Ἰλ. μόνον Ρ 439· ἐν δὲ Ὀδ. δ 596, ξ 144, «-σὸς πόθος» ὁ πρὸς σὲ πόθος, λ 202, Ὕμ. 18, 33.

Ποιάντιος, ον, τοῦ Ποίαντος, «Π. υἱός» γ 190.=ὁ Φιλοκτήτης.

Ποιέω, μέλ. ήσω, ἀόρ. ἐποίησα καὶ ἀναύξ. ποίησα, παθ. παρακ. πεποίημαι, μέσ.μέλ. -ήσομαι,ἀόρ. ἐποιησάμην καὶ ἀναύξ. ποιησάμην, κάμνω. Α') Ἐνεργ. 1) κατασκευάζω, ἀπεργάζομαι, φθειάνω, κάμνω, παρασκευάζω, μετ' αἰτ.· α') πρὸ πάντων ἐπὶ πραγμάτων δι' ἐξωτερικῆς τινος ἐνεργείας παραγομένων, «-δῶμά τινι» κτίζω εἴς τινα οἰκίαν, Α 608. Ὡσαύτως «-ναούς, θάλαμον, κλισίην, τεῖχος» κ. τ. τ., Ὅμ. πλχ., «-πύλας ἐν πύργοις» Η 339, «-σάκος ταύρων» ἀσπίδα ἐκ ταυρείων δερμάτων, Η 222, «-τύμβον» σωρεύω, ἐγείρω τάφον, Η 435, «-εἴδωλον» πλάττω, δ 796, «-φάος τινί» παρέχω, τ 34· β') ἐπὶ καταστάσεων καὶ πραγμάτων διὰ πνευματικῆς τινος ἐνεργείας γινομένων, παράγω, ἐπάγω, ἐπιφέρω, παρέχω, «-τελευτήν» δίδω τέλος, τελειώνω, α 250, π 127, «-φόβον» τροπὴν ἐπιφέρω, Μ 432, «-ἀθύρματα» κάμνω παιγνίδια, Ο 363, «-γαλήνην» ε 452. Παθ. «-ἤ σοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον πρὸς Τρώων» (εἰρωνικῶς) τῷ ὄντι ὡραιότατα πράγματα ἔγειναν εἰς τὸν οἶκόν σου ὑπὸ τῶν Τρώων, Ζ 56, μετ' ἀπαρμφ., κάμνω, ἐνεργῶ, γίνομαι αἴτιος ὥστε νά, «-σὲ ἱκέσθαι εἰς οἶκον» ψ 258. 2) κάμνω, ὅ ἐ. μεταβάλλω τινὲς τὴν κατάστασιν· α') μετὰ δύω αἰτ.. «-τινὰ βασιλέα» κάμνω, ἀναγορεύω, ἀνακηρύττω τινὰ βασιλέα, α 387, «-κεῖνον ταμίην ἀνέμων» καθιστῶ, διορίζω, κ 21, «-λαοὺς λίθους» μεταποιῶ, μεταμορφώνω, Ω 611, «-θεὰν ἄκοιτιν θνητῷ» θεὰν καθιστῶ σύζυγον θνητοῦ, συζευγνύω μετὰ θνητοῦ, Ω 537· ὡσαύτως καὶ ὅταν ἡ ἑτέρα αἰτ. εἶνε ἐπίθετον, οἷον «-τινὰ ἄφρονα» ψ 12, «-κακὸν μεῖζον» κάμνω τὸ κακὸν μεγαλείτερον, Ν 120, «-ἄϊστον» κάμνω ἀφανῆ, ἀφανίζω, α 235, «θεμείλια λεῖα» κάμνω λεῖα, λειαίνω, Μ 30, «-δῶρα ὄλβια» κάμνω εὐτυχισμένα, εὐλογῶ, ν 42, πρβλ. **δίπτυχος**· β') μετὰ προθέσεων, οἷον «-νόημα ἐνὶ φρεσὶ» ἐμβάλλω εἰς τὰς φρένας σκέψιν, ξ 274, «-σφῶιν ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε» θεός τις οὕτως νὰ σᾶς ἐμβάλῃ εἰς τὸν νοῦν, ὅ. ἐ. θεός τις οὕτω νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ, Ν 55. Β') Μέσ. 1) ποιῶ ἐμαυτῷ, κάμνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ὅπως καὶ τὸ ἐνεργ., μετὰ ἰσχυροτέρας ἢ ἀσθενεστέρας ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ὑποκείμενον, οἷον α') «-ποιοῦμαι οἰκία» οἰκοδομῶ πρὸς χρῆσίν μου οἰκήματα ἢ κατοικίαν, Μ 168, «-τεῖχος, νηόν» Μ 50, Ὕ. Ἀπ. 286, «-σχεδίην» ε 251· β') «-ἀγορήν» συγκαλῶ, Θ 2, «-κλέος αὐτῇ ποιεῖται» περιποιεῖ εἰς ἑαυτήν, ἀποκτᾷ, β 126, «-ῥήτραν ποιούμεθα» κάμνομεν συμφωνίαν πρὸς ἀλλήλους, ξ 393. 2) μετὰ δύω αἰτ. «-τινὰ ἄλοχον» κάμνω τινὰ (λαμβάνω) σύζυγόν μου, Γ 409· ὡσαύτως «-τινὰ ἀκοίτην» ε 120, «-τινὰ υἱόν» υἱοθετῶ τινά, Ι 495.

Ποίη, ἡ (ποϝίη, συγγ. papaver), ἀντὶ τοῦ **πόα**, χλόη, χορτάρι, γρασσίδι, Ξ 347, ι 499 κ. ἀ.

Ποιήεις, **εσσα**, **εν** (ποϝιήεις, ποίη), ποώδης, χλοερός, μὲ πολὺ χορτάρι, γρασσίδι, ἐπίθ. πόλεων καὶ νήσων, Β

503 (ὅπου ὁ ἀρσενικὸς τύπος ἐπέχει τὸν τύπον τοῦ θηλυκοῦ), I 150, π 369, «-πίσεα» λειμῶνες χλοεροί, Υ 9, ζ 124, «-ἄγκεα» δ 337.

Ποιητός, ή, όν (ποιέω), καμωμένος, πεποιημένος, κατεσκευασμένος, παρ' Όμ. = εὖ ποιητός, καλοκαμωμένος, καλοκτισμένος, τεχνικὸς (πρβλ. τυκτός), ἐπὶ οἰκιῶν, Ε 198, ν 306 κ. ἄ., «-πύλαι» Μ 470, ἐπὶ ὅπλων καὶ σκευῶν, Ξ 262, Ψ 340, 718· εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν «-πύκα ποιητ. τέγος» (κυρ. στερεῶς κτισμένον) α 333, «-δόμος» Χ 455, «-θάλαμος» Λ 436, «-σάκος» Σ 608.

Ποικίλλω (ποικίλος), τεχνουργῶ, σκαλίζω, «-χορόν» Σ 590 †. Ἐκ τούτου

Ποίκιλμα, ατος [⏑ .], τό, (ποικίλλω), πεποικιλμένον ἔργον, ἰδίως δὲ τὸ διὰ γραφῆς ἢ κεντήσεως, κέντημα, πλουμίδι, οἷον «πέπλος ποικίλμασι κάλλιστος» π. μὲ ὡραιότατα ποικίλματα, κεντήματα, Ζ 294, ο 107.

Ποικιλομήτης [. ⏑ . . .], ὁ (ποιητ. μῆτις), μόνον ἐν τῇ αἰτ. -μήτην καὶ κλητ. -μῆτα, ν 293, ὁ ποικίλας βουλὰς ἢ μηχανήματα ἔχων, ποικιλομήχανος, πολυμήχανος, πολύβουλος, πανοῦργος, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Λ 482, γ 163 κ. ἄ., τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕ. Ἀπ. 322. Ὕ. Ἑρμ. 155.

Ποικίλος, η, ον (pictus), 1) ποικιλόχρους, ποικιλόστικτος, παρδαλός, «-παρδαλέη» Κ 30, «νεβρός» τ 228. 2) Ἰδίως πεποικιλμένος, κεντητός, πλουμιστός, «-πέπλος» Ε 735, σ 293, «-ἱμάς» Ξ 215, ἐπὶ μεταλλίνων τεχνουργημάτων, τορευτός, δουλευμένος, σκαλιστός, ἐν γένει ἔντεχνος, ἐντέχνως ἐξειργασμένος, οὐ μόνον κατὰ τὸ σχῆμα ἀλλὰ καὶ τὴν σύνθεσιν διαφόρων ὑλῶν, οἷον «τεύχεα» Γ 327 κ. ἄ., «-ἔντεα» Κ 75, «-θώρηξ» Π 134 κ. ἄ., «-ποικίλα χαλκῷ ἅρματα» διὰ χαλκοῦ πεποικιλμένα, κεκοσμημένα, Δ 226, πρβλ. γ 492· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐντέχνων ξυλουργημάτων, οἷον «-δίφρος κλισμός» Κ 501, α 132, ἐν γένει ἔντεχνος, τεχνικὸς «-δεσμός» θ 488.

Ποιμαίνω (ποιμήν), παρατ. θαμιστ. ποιμαίνεσκε. 1) Ἐνεργ. ποιμαίνω, βόσκω, ἐξάγω εἰς νομήν, «-μῆλα» ι 188, ἀπολ. εἶμαι ποιμήν, «-ἐπ' ὄϊεσσι» ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα, Ζ 25, Λ 106. 2) Μέσ. νέμομαι, βόσκω, ἐπὶ τῶν ποιμνίων, Λ 245.

Ποιμήν, ένος, ὁ (ποίη, πῶυ), ποιμήν, τσοπάνης κυρ. ὁ τῶν προβάτων νομεύς, Δ 455, Ε 137, δ 87· μεταφορ. ὁ φύλαξ, ὁ προστάτης, ὁ ἡγεμών, «-ποιμὴν λαῶν» συχνὸν ἐπίθ. τῶν ἡγεμόνων παρ' Όμ.

Ποίμνη, ἡ (ποιμήν), ποίμνιον, κοπάδι, ἀγέλη, ἰδίως προβάτων, ι 122 †.

Ποιμνήϊος, η, ον (ποίμνη), ποιμνιακὸς ἢ ποιμενικός, «-σταθμός» ποιμενικὸς σταθμός, μάνδρα, στρούγγα, Β 470 †.

Ποινή, ἡ, κυρ. (ποϝινή, poena Λατ.) τὸ ἀντίτιμον ἢ ἀντίποινον γενομένου τινὸς ἀδικήματος, κακουργήματος, φόνου, τὰ χρήματα τὰ ὑπὸ τοῦ φονέως εἰς ἐξιλασμὸν διδόμενα εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ φονευθέντος, τιμὴ (χυθέντος) αἵματος, ὅθεν ἐν γένει ἐκδίκησις, τιμωρία (ἐν τῇ μετέπειτα γλώσσῃ δίκη, ἣν δίδωμι, ἢ λαμβάνω)· μετὰ γεν. τοῦ παθόντος, οἷον «-παιδός» ἐκδίκησις ἢ ἀντίποινον διὰ τὸν υἱὸν τὸν φονευθέντα, διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ, Ν 659. Ὡσαύτως «-κασιγνήτοιο» Ξ 483, «-πολέων» Π 398, «-κασιγνήτοιο φο-

νῆος ποινήν. . . . ἐδέξατο» ἔλαβε δίκην παρὰ τοῦ φονέως διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ, Ι 633 κ. ἀ., «-δυώδεκα λέξατο κούρους ποινὴν Πατρόκλοιο» ὡς ἀντίτιμον τοῦ αἵματος τοῦ Πατρόκλου, Φ 28. Ἐν γένει ἀντίτιμον, ἀποζημίωσις, ἀνταμοιβή, Ε 266, φ 312 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδυσσείας), «-τῶν ποινὴν ἔ—» εἰς ἀνταμοιβὴν τούτου ὅτι —Ρ 207.

Ποῖος, α, ον (πο-, ἴδ. ποῦ), ποίας λογῆς, τί λογῆς, α 461. κ. ἀ. «ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες ;» τί λόγος εἶνε αὐτός, τὸν ὁποῖον εἶπες ; Α 552 κ. ἀ., ὡσαύτως «-ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ;» Δ 350 κ. ἀ., «-ποῖον ἔειπες ;» πῶς εἶπες ; τί εἶνε αὐτὸ ποῦ εἶπες ; 6 85, «ποῖον ἔρεξας ;» τί εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ; Ψ 570· μετ' ἀπαρεμφατ. (ὡς τὸ οἷος 3) «-ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆι ἀμυνέμεν ; » ποῖοί τινες θὰ ἦσθε, ὁποίαν διάθεσιν θὰ εἴχετε, ὥστε νὰ βοηθήσετε τὸν Ὀδυσσέα ; φ 195.

Ποιπνύω (πνυ = πνέϝω), μετοχ. -οντα, παρατατ. ἐποίπνυε καὶ ἀναύξ. ποίπνυε, μετοχ. ἀορ. ποιπνύσας, κυρ. ἀσθμαίνω, πνευστιῶ, φυσῶ, λαχανιάζω ἐπὶ τῶν σπευδόντων Σ 421, Α 600. Ὅθεν α') σπεύδω, βιάζομαι, τρέχω, «-ἀνὰ μάχην» Ξ 155, «-ἐπὶ φρεσὶ θῆκε Ἥρη αὐτῷ ποιπνύσαντι θοῶς ὀτρύναι Ἀχαιούς» τὸν ἐνέπνευσεν ἡ Ἥρα νὰ τρέξῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ταχέως καὶ οὕτως (διὰ ταύτης αὐτοῦ τῆς σπουδῆς) νὰ παροτρύνῃ τοὺς Ἀχαιούς, Θ 219, ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν θυσίαν μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, γ 430. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς σπουδῆς τῶν ὑπηρετούντων (πρβλ. τὸ ἀνωτ. Α 600), υ 149. (Τὸ υ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶνε βραχὺ μὲν ἑπομένης βραχείας, μακρὸν δὲ ἑπομένης μακρᾶς συλλαβῆς, Α 601, Ω 475).

Πόκος (πέκω), ὁ μαλλὸς τοῦ προβάτου ὁ ἀποκεκαρμένος, ποκάρι, Μ 451 †.

Πολέες, ἀντὶ τοῦ **πολλοί**, ἴδ. πολύς.

Πολεμήϊος, ον (πόλεμος), πολεμικός, ἰδίως «-πολ. ἔργα» πολεμικὰ ἔργα, ὅ ἐ. πόλεμος, μάχη, Β 338, μ 116 κ. ἀ. «-πολ. τεύχεα» πολεμικὴ σκευή, ὅπλα, Η 193.

Πολεμίζω καὶ πτολεμίζω (πόλεμος), μέλ. -ίξω, Β 328, Κ 151, Ν 644, Ω 667· α') μάχομαι, ἀγωνίζομαι, πολεμῶ, συνήθως ἀπολ. ἢ μετὰ δοτ. Ὁμ. πλχ. καὶ μάλιστα τῆς Ἰλ. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «-μάχεσθαι» ἴδ. τ. λ. «-πολ. ἄντα τινός» ἀπέναντι, ἐναντίον τινὸς Θ 428 κ. ἀ., «-τινὸς ἐναντίβιον» Υ 85, «-ἄντα τινὸς ἐναντίβιον» Φ 477, «-μετ' Ἀχαιοῖσι» Ι 252, «-πόλεμον πολ.» Β 121· β') σπαν. μεταβατ. πολεμῶ τινα, καταπολεμῶ, «-ῥηΐτεροι πολεμίζειν» εὐπολεμητότεροι, Σ 258.

Πολεμιστής, ᾶο, ὁ, καὶ **πτολ.**, πολεμιστής, μαχητής, ἀγωνιστής, Ε 289, κ. ἀ., ἐν δὲ τῇ Ὀδ. μόνον ω 499. Οὕτως ὀνομάζεται ὁ Ἄρης Υ 78.

Πολεμόκλονος, ον, ὁ ἐν πολέμῳ κλονούμενος ἢ ὁρμητικός, Βατρ. 4, 276.

Πόλεμόνδε, ἐπίρ. καὶ **πτόλ.**, Θ 400, εἰς τὸν πόλεμον, Β 443 κ. ἀ. τῆς Ὀδ. μόνον ἐν τοῖς λ 47, φ 39.

Πόλεμος, ὁ, καὶ **πτόλεμος** (πελεμίζω), μάχη, πόλεμος, Ὁμ. πλχ. καὶ μάλιστα τῆς Ἰλ. Πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων συνωνύμων, «-πόλ. δηιοτῆς» Ε 348, «-πόλ. καὶ φύλοπις» Σ 242, ω 475, «-αὐτή τε πτόλεμός τε» Α 492 κ.ἀ., περιφραστικῶς «-ἔρις, νεῖκος,

φύλοπις πολέμοιο» Ν 271, 635, Ρ 253, λ 314, σ 264 κ. ἀ., «-πόλεμος Ἀχαιῶν» Γ 165, «-ἀνδρῶν πόλεμοι» Ω 8, θ 183.

Πολεύω (πέλεσθαι), μόνον ἀμετάβ., κυρ. διατρίβω, περιφέρομαι, ἀναστρέφομαι, «-κατά ἄστυ» διατρίβω ἐν τῇ πόλει, χ 223 †.

Πολέων, ἀντὶ τοῦ πολλῶν, ἴδ. πολύς.

Πόληας, πόληες, ἴδ. πόλις.

Πολίζω (πόλις), ἀόρ. ἐπόλισα, πόλισσα, παθ. παρακ. πεπόλισμαι, κυρ. κτίζω πόλιν· καὶ ἐν γένει κτίζω Υ 217· ὡσαύτως «-τεῖχος» Ἰλ. Η 453.

Πολιήτης, αο, ὁ, ἀντὶ τοῦ πολίτης, Β 806 †.

Πόλινδε. ἐπίρ. εἰς τὴν πόλιν, Ζ 86, α 189, λ 188 κ. ἀ.

Πολιοκρόταφος [. ⏑ . . ⏑ .], **ον** (πολ., κρόταφος), ὁ ἔχων πολιοὺς κροτάφους, τουτέστι πολιὰς τάς τρίχας τῶν κροτάφων (αἵτινες πρῶται λευκαίνονται), «-γέρων» Θ 518 †.

Πολιὸς [. ⏑ .], **ή, ὸν** καὶ **ός, ὸν** (πελλός, pullus) Υ 229, ε 410, πολιός, ἀσπρόμαυρος, ψαρός, κυρ. ἐπίθ. τῶν τριχῶν, «-τρίχες» Χ 77, καὶ ἄλλων μελῶν τριχωτῶν, οἷον «κάρη, γένειον» Χ 74, «κεφαλή» ω 317, «-καὶ πολιοί περ ἐόντες» (Λαέρτης καὶ Δολίος), ω 499. Οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς ἡλικίας χρώματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πρωτογενοῦς, οἷον τὸ τοῦ λύκου Κ 344, σιδήρου Ι 365 κ. ἀ., τὸ τῆς θαλάσσης ἕνεκα τοῦ λευκοῦ ἀφροῦ, Α 350, δ 580 κ. ἀ.

Πόλις, ιος, ἡ, καὶ **πτόλις**, γεν. παρ' Ὁμ. συνήθως πόλιος (καὶ κατὰ συνίζησιν δισύλλαβος, πόλjος Β 811, Φ 567) καὶ πτόλιος, πολλάκις δὲ καὶ πόληος, δοτ. συνήθ. πόλει, πόληι μόνον Γ 50, πτόλει μόνον Ρ 152, Ω 707· πληθ. ὀνομ. πόληες, Δ 45, 51, τ 174, καὶ πόλιες μόνον ο 412, γεν. πολίων, δοτ. πολίεσσι μόνον φ 252, αἰτ. πόλιας Δ 308 καὶ (δισύλλαβ. κατὰ συνίζ.) θ 560, πόλεις μόνον θ 574, πόληας ρ 486· α') κυρ. τόπος εἰς ἀναστροφὴν καὶ ἐπιμιξίαν, πόλις, Ὁμ. πλχ., πρὸς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ὁμοιοπτώτως, «-πόλιν Τροίην» λ 510, «-πόλιν Καλυδῶνα» Ι 530, κατ' ἐξοχὴν ἡ πατρίς α 170, κ 416 κ. ἀ., «-ἄκρη πόλις» ἀκρόπολις, Ζ 88, 257 κ. ἀ.· β') τὰ περίχωρα τῆς πόλεως, ζ 177, «-πόλις καὶ ἄστυ» Ρ 144.

***Πολισσόος, ον** (π. σώζω), σωτὴρ τῆς πόλεως, πολιοῦχος, προστάτης τῆς πόλεως, Ὑμ. 7, 2.

Πολίτης [. – .], **αο**, ὁ, **πολιήτης** Β 806, πολίτης, κάτοικος πόλεως, Ο 558, η 131 κ. ἀ.

Πολίτης [. – .], **αο**, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου, τοῦ ὁποίου τὴν μορφὴν ἀναλαβοῦσα ἡ Ἶρις ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πατέρα του, Β 791 κ. ἑξ. 2) εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοῖρον μεταμορφωθείς, κ 224.

Πολλάκι καὶ **πολλάκις** (μόνον Θ 362, δ 101) ἐπίρ. (πολλὸς) πολλάκις, πολλαῖς φοραῖς, συχνά, Γ 332 κ. ἀ. «-πολλάκι—πολλάκι» Ὑμ. 18, 12 ἑξ.

Πολλός, πολλόν, ἀντὶ τοῦ πολύς, ύ.

Παλυαιμονίδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, Θ 276.

Πολύαινος, ον (π. αἶνος), πολυέπαινος, ἐπαινετός, παινεμένος, ἔνδοξος, περιώνυμος, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ι 673, Κ 544, Λ 430, μ 184.

Πολυάϊξ, ικος [– .], ὁ, ἡ, (πολύς, ἀΐσσω), πολὺ ὁρμητικός, σφοδρός, ραγδαῖος, πολυτάραχος, ἐπίμοχθος,

«-πόλεμος» Α 165, Υ 328, λ 314, «-ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκε» κάματος (τῆς μάχης) ἐπίπονος εἰσέδυσεν εἰς τὰ μέλη σου, ἢ κάματος τῆς πολυταράχου, τῆς πεισματώδους μάχης κατέλαβε τὰ μέλη σου, Ε 811.

Πολυανθὴς [. – . .], ἐς (π., ἄνθος), ὁ ἔχων πολλὰ ἄνθη, εὐανθής, ἡ ἀνθηρός, «-ὕλη» ξ 353 †, «-ἔαρ» *Υμ. 18, 17.

*Πολυάρητος** [. ⏑ – . .], ον (π., ἀράομαι), πολύευκτος, καθικετευμένος, πρὸς ὃν τις πολλάκις εὔχεται, «-θεός», *Οδ. ζ 280, πολύευκτος, πολυπόθητος, τὸν ὁποῖον πολὺ εὐχήθης νὰ ἀποκτήσῃς, τ 404, *Υ. Δήμ. 220.

Πολύ(ϝ)αρνι [. ⏑ . .], (–ϝάρνα), μετάπλαστος δοτ. ἐκ τοῦ πολύαρνος, ον, ὃ ἑ. πολυπρόβατος, πλούσιος «-Θυέστῃ πολ.» Β 106 †.

Πολυβενθὴς [. ⏑ . .], ἐς (πολ.,βένθος), πολυβαθής, «-λιμήν» Α 432 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Ιλ.), κ 125, π 324, « ἅλς» θάλασσα, δ 406.

Πόλυβος [. ⏑ .],ὁ (κυρ. ὁ ἔχων πολλοὺς βοῦς). 1) υἱὸς τοῦ 'Αντήνορος ἐκ Τροίας, Λ 95. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου φονευθείς, χ 243, 284. 3) εἷς τῶν πλουσίων Αἰγυπτίων τῶν ἐν Θήβαις, σύζυγος τῆς 'Αλκάνδρας, ξενίσας κατὰ τὴν πλάνην του τὸν Μενέλαον, δ 126. 4) εἷς τῶν Φαιάκων, θ 373. 5) εἷς τῶν 'Ιθακησίων, ο 519, π 345.

Πολυβότειρα [. ⏑ . . .], ἡ, καὶ **πουλυβότειρα** (π. βόσκω), κυρ. θηλ. τοῦ ἀχρ. πολυβοτήρ,πολλοὺς τρέφουσα, εὔφορος, τροφοδότειρα,«–χθών» Γ 89 κ. ἁ. θ 378, τ 408, «-'Αχαιΐς» Λ 770.

Πολύβουλος, ον (π., βουλή), ὁ πολλὰς βουλὰς ἔχων, πολὺ συνετός, ἐπίθετ. τῆς 'Αθηνᾶς, Ε 260, π 282.

Πολυβούτης [. ⏑ . .], αο, ὁ, (π., βοῦς), ὁ πολλοὺς ἔχων βοῦς, πολυκτήμων, πλούσιος, «-ἀνήρ» *'Ιλ. Ι 154, 296.

Πολυγηθής, ἐς (π., γηθέω), πολυχαρής, ὁ πολὺ χαίρων, ἡ χαροποιός, ἐπίθ. τῶν 'Ωρῶν, Φ 450 †.

Πολυδαίδαλος [. ⏑ . ⏑ .], ον (π., δαίδαλος), τεχνικός, ὃ ἑ. 1) ἔντεχνος, πολὺ τεχνικός, μετὰ πολλῆς τέχνης ἐξειργασμένος, ἐπὶ μεταλλουργημάτων Γ 358, ν 11 κ. ἁ., «-θάλαμος» ζ 15, «-θρόνος» Υ 597. 2) καλὸς τεχνίτης, ἀριστοτέχνης, ἐπὶ ἀνθρώπων «-Σιδόνες» Ψ 743.

Πολύδακρυς [. ⏑ . .], υ, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν πολυδακρύου Ρ 192 (π., δάκρυ), ὁ πολλὰ δάκρυα προξενῶν, πολύδακρυς, μὲ τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα, πολυώδυνος, ἐπίθ. τοῦ "Αρεως, *'Ιλ. Γ 132, «-πόλεμος» Γ 165 κ.ἁ., «-ὑσμίνη» Ρ 544.

Πολυδάκρυτος [. ⏑ . – .], ον (π., δακρύω)· α') πολύκλαυστος, περὶ οὗ πολλὰ δάκρυα ἔρρευσαν, Ω 620· β') πολύδακρυς, μετὰ πολλῶν δακρύων, «-γόος» τ 213, 237, φ 57.

Πολυδάμας [. ⏑ ⏑ .], αντος, ὁ, καὶ **Πουλυδ.**, κλητ. Πουλυδάμα (ἴδ. Λαοδάμας), Μ 231, υἱὸς τοῦ Πάνθου καὶ τῆς Φρόντιδος, φρόνιμός τις καὶ ἀνδρεῖος Τρὼς Λ 57, Ρ 60 ἑξ., Σ 249 ἑξ.

Πολύδαμνα [. ⏑ . .], ἡ, γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, δ 228.

***Πολυδέγμων**, ονος, ὁ (π., δέχομαι), κυρ. ὁ πολλοὺς δεχόμενος, πολυδέκτης· ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ "Αδης, ὁ πάντας ἢ τοὺς πολλοὺς (νεκροὺς)

δεχόμενος εἰς τὴν ἐπικράτειάν του,"Υ. Δήμ. 17, 13. Ὁ Πανδοχεύς, τουτέστι μέγας ξενοδόχος.

Πολυδειρὰς [. ◡ . .], **άδος**, ὁ, ἡ (δειρή), πολύζυγος, ὁ πολλοὺς ὀρέων ζυγοὺς ἢ σειρὰς ἔχων· ἐπομ. πολυκόρυφος, «-Ὄλυμπος» ''Ιλ. Α 499, Ε 754, Θ 3.

*****Πολυδέκτης** [. ◡ . .], **αο**, ὁ (π., δέχομαι)=**Πολυδέγμων**, ἴδ. τ. λ.), "Υ. Δήμ. 9.

Πολυδένδρεος [. ◡ . . .], **ον** (π., δένδρον), πολύενδρος, «-κῆπος, ἀγρός» ''Οδ. δ 737, ψ 139, «-Κνωσός» "Υ. 'Απ. 475.

Πολύδεσμος [. ◡ . .], **ον** (π., δεσμός), πολύδετος, πολλοὺς δεσμοὺς ἔχων, καλὰ δεμένος ἢ καλοδεμένος, «-σχεδίη» μόνον ''Οδ. ε 33, 338, η 264.

Πολυδεύκης, **εος** (ἴδ. λ. ἐνδυκέως ἐν τέλει), ὁ, αἰτ. Πολυδεύκεα, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος, ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περιβόητος πύκτης· ἦτο μόνος αὐτός, καθ' ὃ τοῦ Διὸς υἱός, ἀθάνατος· ἀλλ' ἴδ. Κάστωρ, Γ 237, λ 299 ἑξ.

Πολυδίψιος [. ◡ . ◡ .], **ον** (π., δίψα), ὁ πολλὴν ἔχων δίψαν, ὅ ἐ. πολὺ ξηρός, λείψυδρος, ἐπίθ. τοῦ Ἄργους Δ 171 †, 'Αποσπ. 5. 'Αναφέρεται τὸ ἐπίθ. εἰς τὸν μῦθον, καθ' ὃν πρὸ τοῦ Δαναοῦ τὰ πέριξ τῆς πόλεως Ἄργους ἔπασχον πολὺ ἐκ λειψυδρίας, πρβλ. 'Απολδ. 2, 1, 4, Στράβ. 8, 6, 8. Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι: τὸ ὑπὸ πολλῶν διψώμενον, ὅπερ πολλοὶ διψῶσι, ὅ ἐ. πολυπόθητον, οἷον ὁ 'Αθήναιος 10, σελ. 433. Ὁ Στράβ. 8, 6, 7 μνημονεύει καὶ ἑτέραν γραφὴν ἄνευ τοῦ δ: πολυΐψιον (ὡς ἐκ τοῦ ἴπτω, βλάπτω, φθείρω), πολύφθορον. Τὸ πολυδίψιος ἀναφέρεται εἰς μόνην τὴν πεδιάδα τοῦ Ἰνάχου — «-Ἄργους διψία χθών» Εὐριπ. Ἄλκ. 560.

Πολυδώρη [. ◡ . .], ἡ, Πολυδώρα, θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς 'Αντιγόνης, γυνὴ τοῦ Σπερχειοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Μενεσθίου, Π 175.

Πολύδωρος, **ον** (δῶρον), «-ἄλοχος» ἡ σύζυγος ἡ πολλὰ δῶρα ἔχουσα, ἡ πολλὰ δῶρα νυμφικὰ λαβοῦσα, ὅ ἐ. ἤτοι χάριν τῆς ὁποίας πολλὰ δῶρα ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ νυμφίου, ἢ ἡ παρὰ τῶν γονέων πολλὴν προῖκα λαβοῦσα (ἴδ. ἔδνον)· ὅθεν ἡ περιζήτητος, ἡ πλουσία, ἡ πολύφερνος μόνον ἐν τοῖς Ζ 394, Χ 88, ω 293.

Πολύδωρος [. ◡ . .], ὁ, 1) ὁ νεώτατος καὶ προσφιλέστατος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης. Παρακούσας τὴν πατρικὴν συμβουλὴν ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν μάχην καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ 'Αχιλλέως, Υ 407 ἑξ., Φ 85 ἑξ. 2) εἷς τῶν 'Αχαιῶν, Ψ 637.

Πολύειδος, ὁ, ἴδ. Πολύϊδος.

*****Πολυεύχετος**, **ον** (π., εὔχομαι), πολύευκτος, πολυαγάπητος, πολυπόθητος, μόνον "Υ. Δήμ. 165.

Πολύζυγος [. . ◡ .], **ον** (π., ζυγόν), ὁ πολλὰ ἔχων ζυγά, κωπηλατῶν καθίσματα (ἴδ. ζυγὸν 3), πρβλ. ἑκατόνζυγος, «-νηῦς» Β 293 †.

Πολυηγερής, **ὲς** (π., ἀγείρω), πολυσυνάθροιστος, πολυάριθμος, πολυπληθής, «-ἐπίκουροι» Λ 564 †.

Πολυήρατος [. ◡ . ◡ .], **ον** (π., ἔραμαι), πολυέραστος, πολυαγάπητος, πολυπόθητος, ἐπέραστος, «θήβη» ''Οδυσ. λ 275, «-εὐνή» ψ 354, «-γάμος» ο 126, «-ἥβη» ο 366, "Υ. 'Αφρ. 226.

Πολυηχής, **ὲς** (π., ἠχή)· α') πολύηχος, ποικιλότονος, «φωνὴ» τῆς

ἀηδόνας, τ 521. 6') ἠχηρός, πατα-γώδης, πολυτάραχος, «-αἰγιαλός» Δ 422.

Πολυθαρσής [. ⏑ . .], ὲς (π., θάρσος), μετὰ πολλοῦ θάρρους, θαρραλέος, εὐθαρσής, «-μένος» Ρ 156, Τ 37, ν 387.

Πολυθερσείδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου, ὁ Κτήσιππος, χ 287.

Πολύϝιδος [. ⏑ – .], ὁ, (κυρ. ὁ πολλὰ εἰδώς). 1) υἱὸς τοῦ Κοιράνου, μάντις, Κορίνθιος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ Εὐχήνορος, Ν 663. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος, Τρώς, Ε 148.

Πολυϊδρείη [. ⏑ . . .], ἡ (ἴδρις), πολυμάθεια, τὰ πολλὰ εἰδέναι, πολλὴ γνῶσις, ἑπομ. σοφία, φρόνησις, πληθ. 6 346, ψ 77.

Πολύϊδρις, ιος, ὁ, ἡ (π., ἴδρις), πολλὰ εἰδώς, πολυμαθής, σοφός, ἑπομ. φρόνιμος, συνετός, πονηρός, πανοῦργος, ''Οδ. ο 459, ψ 82.

Πολύϊππος, ον, πολλοὺς ἔχων ἵππους, Ν 171 †.

***Πολυΐχθυος** [. ⏑ . ⏑ .], ον, πολλοὺς ἔχων ἰχθῦς, πολύϊχθυς, μόνον Ὕ. Ἀπ. 417.

Πολυκαγκὴς [. ⏑ . .], ὲς (κάγκανος), πολὺ ξηραντικός, στεγνωτικός, «-δίψα» διακαής, Λ 642 †.

Πολύκαρπος [. ⏑ . .], ον (καρπός), πολλοὺς ἔχων καρπούς, ἢ πολὺν ἔχων καρπόν, εὔκαρπος, εὔφορος, «-ἀλωή» ''Οδυσ. η 122, ω 221.

Πολυκάστη [. ⏑ . .], ἡ, νεωτάτη θυγάτηρ τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γ 464. Κατὰ τὸν Εὐστάθ. γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου.

Πολυκερδείη, ἡ (κέρδος), πανουργία, πονηρία, πληθ. ω 167 †.

Πολυκερδὴς [. ⏑ . .], ὲς (π., κέρδος), δόλιος, πανοῦργος, παμπόνηρος, «-νόος» ν 255 †.

Πολύκεστος [. ⏑ . .], ον (π., κείω), πολυκέντητος, «-ἱμάς» Γ 371 †.

Πολυκηδὴς [. ⏑ . .], ὲς (π., κῆδος), πολύφροντις, πολυμέριμνος, «νόστος» ''Οδ. ι 37, ψ 351.

***Πολύκλαυστος**, ον (π., κλαίω), πολύκλαυστος, πολὺ κλαμμένος, κλαυτός, ἐφ' οὗ πολύ τις ἔκλαυσε, «-τύμβος» Ἐπιγ. 3, 5.

Πολυκληὶς [. ⏑ . .], ῖδος, ἡ (κληίς), ἡ πολλὰς κλεῖδας, δ.έ. σκαλμοὺς ἔχουσα, ἑπομ. ἡ πολύκωπος, μὲ τὰ πολλὰ κουπιά, μόνον κατὰ δοτ. ἐνικ. καὶ πληθ. «-πολυκληῖδι καὶ πολυκληῖσι» ἐπίθετ. τῶν νεῶν, Β 74, υ 382 κ. ἀ.

Πολύκληρος, ον, ὁ μέγαν ἔχων κλῆρον ἢ κληρονομίαν, πολυκτήμων, ξ 11 †.

Πολύκλητος, ον (καλέω,), πολλαχόθεν (προσ)κεκλημένος, σύγκλυς, σύμμικτος, ἐπίθ. τῶν Τρωϊκῶν συμμάχων (ἐπικούρων), ''Ιλ. Δ 438, Κ 420.

Πολύκλυστος, ον (π., κλύζω), πολυκύμαντος, τεταραγμένος, «πόντος» ''Οδ. δ 354, ζ 204, τ 277.

Πολύκμητος, ον (π., κάμνω), ὁ πολυκάματος, πολύμοχθος, ὁ μετὰ πολλοῦ κόπου ἐκπονούμενος, ἐπίθ. τοῦ σιδήρου, ὅστις ἀπαιτεῖ κατὰ τὴν ἐξεργασίαν πολὺ περισσότερον κάματον παρὰ τὸν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα συνηθέστερον χαλκόν, Ζ 48, Κ 379, ξ 324 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ «-θάλαμος» ὁ μετὰ πολλοῦ κόπου ἐξειργασμένος, δ 718.

Πολύκνημος, ον (π., κνήμη) ὁ πολλοὺς ἔχων κνημούς, λοχμώδεις δηλ.

φάραγγας, φαραγγώδης, Β 479 †.

Πολυκοιρανίη [. ⏑ . ⏑ ⏑ .], ἡ (π., κοίρανος), πολυβασιλεία, πολυαρχία, Β 204 †.

***Πολύκροτος**, ον (π., κρότος), πολὺν κρότον ἢ ἦχον ποιῶν, πολυθόρυβος, θορυβώδης, «-Πάν» διὰ τὸν θορυβώδη ἦχον τῶν αὐλῶν του, Ὕμ. 18, 37.

Πολυκτήμων, ον, γεν. ονος (π., κτῆμα), πολλὰ ἔχων κτήματα, πλούσιος, Ε 613 †.

Πολυκτορίδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, ὁ Πείσανδρος, σ 299.

Πολύκτωρ, ορος, ὁ (π., κτέαρ, οἱονεὶ πολυκτήμων). 1) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, εἷς τῶν τριῶν ἀρχαιοτάτων ἡρώων τῆς Ἰθάκης, ρ 207. 2) πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου, σ 299, χ 243. 3) πλαστός τις Μυρμιδών, ὃν ὁ Ἑρμῆς κατὰ προσποίησιν λέγει πατέρα του, Ω 397.

Πολυλήιος [. ⏑ . ⏑ .], ον (π., λήιον), ὁ ἔχων πολλὰ λήια, σπαρτά, χωράφια, συνάπτεται καὶ συνωνυμεῖ πρὸς τὸ «-πολυκτήμων» Ε 613 †, Ὕ. Ἑρμ. 171.

Πολύλλιστος, ον, ἀντὶ τοῦ πολύλιστος (π., λίσσομαι)· α΄) πολὺ ἐπιθυμητός, εὐκτός, πολυπόθητος, ε 445 †· β΄) «-νηός» ναός, ἐν ᾧ πολλοὶ πολλάκις εὔχονται, δέονται, πολυφοίτητος, Ὕ. Ἀπ. 347, Δήμ. 28.

Πολυμήλη [. ⏑ . .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ γεννήσασα τὸν Εὔδωρον, ἔπειτα δὲ γυνὴ τοῦ Ἐχέκλου, Π 180 ἑξ.

Πολύμηλος [. ⏑ . .], ον (π., μῆλον), ὁ πολλὰ μῆλα, ποίμνια ἔχων, «-Ὀρχομενός» Ἰλ. Β 605, «-Ἀρκαδία» Ὕ. Ἑρμ. 2 καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων Β 705, Ξ 490. Ὅθεν

Πολύμηλος [. ⏑ . .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀργέου (Ἀργεάδης) εἷς τῶν Λυκίων, Π 417.

Πολύμητις [. ⏑ . .], ιος, ὁ, ἡ, (π., μῆτις), πολύβουλος, πολύσοφος, πολυμήχανος, πολυσύνετος, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Α 311, φ 274, τοῦ Ἡφαίστου, Φ 355, τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμ. Ἑρμ. 319.

Πολυμηχανίη [. ⏑ . ⏑ ⏑ .] (μηχανή), ἡ, πολυμηχανία, ἰδιότης τοῦ πολυμηχάνου, μεγάλη ἐπινοητικὴ δύναμις, σοφία, ψ 321 †.

Πολυμήχανος [. ⏑ . ⏑ .], ον (π., μηχανή), ὁ πολλὰς ἔχων (δυνάμενος νὰ ἐπινοήσῃ) μηχανάς, τρόπους, μέσα, πολυμήχανος, πολύβουλος, πολύτροπος, ἐπινοητικός, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Β 173, α 205 κ. πλχ., τοῦ Ἀπόλλωνος Ὕ. Ἑρμ. 319.

Πολυμνήστη, ἡ, (π., μνάομαι), ἡ πολλοὺς ἔχουσα μνηστῆρας, πολυζήτητος, περιζήτητος, «-βασίλεια» Ὀδ. δ 770, ξ 64, ψ 149.

Πολύμυθος [. ⏑ – .], ον (π., μῦθος), ὁ πολλοὺς ἔχων λόγους, πολύλογος, φλύαρος, λογᾶς, ἡ πολυλογᾶς, Γ 214, β 200.

Πολυνείκης [. ⏑ . .], εος, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἐτεοκλέους (ἴδ. ταύτην τὴν λ.). Ἐπειδὴ οὗτος παρὰ τὰς συνθήκας ἠρνήθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν Ἄδραστον, ὅθεν ἐκίνησε τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον (τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας), ἵνα λάβῃ τὴν βασιλείαν, πρβλ. λ. Ἀδρηστος. Ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ ἔπεσον μονομαχήσαντες, Δ 377.

Πολύννος [. ⏑ . .], ὁ, υἱὸς τοῦ Τέκτονος, εἷς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων, θ 114 (κυρ. ὁ ἔχων πολλὰς ναῦς).

Πολύξεινος, ὁ, ἀντὶ τοῦ Πολύξενος. 1) βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, Ὕ. Δήμ. 154. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγασθένους καὶ ἔγγονος τοῦ Αὐγείου, στρατηγὸς τῶν Ἐπειῶν, Β 623.

***Πολυοινέω**, εἶμαι πολύοινος (πολύ—Ϝοινος), ἔχω ἢ ἀπολαμβάνω πολὺν οἶνον, κάμνω πολὺ κρασί, μόνον ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 91.

Πολυπαίπαλος [. ⏑ . ⏑ .],**ον** (παιπάλη), πολὺ πανοῦργος, δόλιος, παμπόνηρος, πολυπαθημένος, οἷον «-Φοίνικες πολ.» ο 419 †.

Πολυπάμων [. ⏑ – .], **ον**, γενικ. **ονος** (πολύς, πέπαμαι = κέκτημαι), πολυκτήμων, πλούσιος ἢ μέγας κτηματίας, Δ 433 †.

***Πολυπείρων**, **ον** (π., πέρας, πείρατα) ὁ ἐκ πολλῶν περάτων συνερχόμενος, παντοδαπός, «-λαός» πολλαχόθεν συγκεκλημένος, ἐπίθ. ἁρμόζον εἰς τὸν λαὸν τὸν εἰς συνέλευσιν συνερχόμενον, Ὕ. Δήμ. 297.

Πολυπενθὴς [. ⏑ . .], **ὲς** (π., πένθος), πολυπαθής, ἢ πολυπένθιμος, βυθισμένος εἰς τὸ πένθος, καταλυπημένος, πολυθλιμμένος, Ι 563, ξ 386, ψ 15.

Πολυπημονίδης [. ⏑ . . ⏑ .], **αο**, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος (=πολυπαθοῦς). Διὰ τούτου τοῦ πλαστοῦ ὀνόματος ὀνομάζει ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν πάππον αὐτοῦ, ω 305, ὑπαινιττόμενος ἴσως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πολυπάθειαν. (Ἀφείδας=ὁ Σπάταλος, υἱὸς τοῦ Πολυκτήμονος).

Πολυπήμων [. ⏑ . .], **ον**, γενικ. **ονος** (π., πῆμα), πολὺ βλαβερός, ἐπιζήμιος, ὀλέθριος,«-ἐπηλυσίη»Ὕ. Ἑρμ. 37, Ὕ. Δήμ. 230.

Πολυπῖδαξ [. ⏑ . .], **ακος**, ὁ, ἡ, καὶ **πολυπίδακος** [. ⏑ – ⏑ .],**ου**,Ὕ. Ἀφρ. 54 (π., πῖδαξ),πολλὰς πηγὰς ἔχων, εὔυδρος, μὲ ταῖς πολλαῖς ταῖς βρύσαις, μὲ τὰ πολλὰ νερά, πολλὰ συντριβάνια, «-Ἴδη» Ἰλ. Θ 14, Ξ 157 κ. ἀ.,«-Ἀρκαδίη» Ὕμ. 18 (19), 30.

Πολύπικρος, **ον**, ὁ πολὺ πικρός, κατάπικρος, πολὺ δριμύς, ὀδυνηρός. Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρ. μόνον π 255 †.

Πολύπλαγκτος, **ον** (π., πλάζω)· α') παθ. ὁ πολὺ πλαζόμενος, τῇδε κἀκεῖσε ὑπὸ τῶν ἀνέμων φερόμενος, πολυπλάνητος,«-ἄνθρωπος, ληιστήρ» ρ 511, ω 195· β') ἐνεργ. ὁ πολὺ πλάζων, παραφέρων, «-ἄνεμος» Λ 308.

Πολυποίτης [. ⏑ . .], **αο**, ὁ, υἱὸς τοῦ Πειρίθου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις μετὰ τεσσαράκοντα νεῶν ἐξεστράτευσεν ἐκ τῆς Ἀργίσσης, Γυρτώνης κ. ἄλλ. περιοικουμένων Θεσσαλικῶν πόλεων, ὧν αὐτὸς ἡγεμόνευε, κατὰ τῆς Τροίας, Β 740, Μ 129 ἑξ., Ψ 836.

***Πολυπότνια** [. ⏑ . ⏑ .], ἡ, (π., πότνια), οἱονεὶ μεγαλοδέσποινα, πολυσέβαστος κυρία, Ὕ. Δήμ. 211.

Πολύπους,οδος, ὁ, καὶ **πουλύπους** (π., πούς), ὁ θαλάσσιος πολύπους, ὀκτάπους, ὀχταπόδι, ε 432 †, Ὕ. Ἀπόλ. 77.

Πολύπτυχος [. . ⏑ .],**ον** (π.,πτύσσω), ὁ πολλὰς πτυχὰς διπλὰς ἔχων, πολύπτυχος, πολύδιπλος, μεταφ. ὁ πολλὰς κοιλάδας ἢ φάραγγας ἔχων, (ἴδ. λ. πτὺξ 2), «-Ὄλυμπος» Θ 411, Υ 5, «-Ἴδη» Φ 449, Χ 171.

Πολύπυρος [. ⏑ – .], **ον** (π., πυρός), πολύσιτος, παράγων πολὺν σῖτον, ἐπίθ. χωρῶν καὶ νήσων Δ 756, ξ 335 κ. ἀ. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Ὕ. Ἀπ. 242 ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς: **πολύπυργος, ον** (π. πύργος), πολλοὺς πύργους ἢ ὀχυρώματα ἔχων.

Πολύρρην, ηνος, ὁ, ἡ, (π., ϝρήν, ϝάρνα), πολύαρνος, πολυπρόβατος, ὁ πολλὰ ἔχων θρέμματα, πολυθρέμμων, «-ἄνδρες» Ἰλ. Ι 154, 296. Εὑρίσκεται ἡ αὐτὴ λ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ κατ' ἄλλον τύπον: **πολύρρηνος, ον**, ἐπιθ., λ 257 †.

Πολύς, πολλή, πολύ. Πλὴν τῶν συνήθων τύπων ἐκ τοῦ πολύς καὶ οἱ ἑξῆς προσέτι: ὀνομ. **πουλύς**, οὐδ. **πουλύ** (μόνον ἐν τῷ τ 387), γεν. πολέος (κατὰ συνίζησιν δισύλλαβος, υ 25), αἰτ. πουλύν· πληθ. ὀνομ. πολέες καὶ πολεῖς, Λ 708, γεν. συνήθως πολέων (κατὰ συνίζησιν δισύλλαβος, Π 655, Τ 680), πολλάων, Β 117, Ι 24, πολλέων, Β 131, Ι 540, δ 813, δοτ. συνήθ. πολέσιν καὶ πολέεσσι, ἔτι δὲ πολέσσι, Ρ 236, καὶ μετ' ἀποστρόφου: πολέσσ', Ν 452, Ρ 308, αἰτ. πολέας (κατὰ συνίζ. δισύλλαβος ἐν ἐννέα χωρίοις, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἑξῆς: Ο 66, Υ 313, Φ 59, 131, δ 170, ἐν οἷς πρότερον ἐγράφετο πολεῖς· τρισύλλαβος δὲ ἐν τῷ ω 427). Τὸ ἀρσενικ. πουλὺς εὑρίσκεται καὶ ὡς θηλυκ., οἷον «-πουλὺν ἐφ' ὑγρήν» Κ 27, δ 709, «ἠέρα πουλύν» Ε 776, Θ 50. Πρβλ. **ἀήρ**. Ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν τύπων εὑρίσκονται καὶ οἱ **πολλός**, οὐδ. **πολλόν**, καὶ αἰτ. πολλόν. Συγκρ. **πλείων, ον**, καὶ ὑπερθ. **πλεῖστος, η, ον**, ἴδ. τὰς λ. Α') Σημασία. 1) ἐπὶ πλήθους, πολύς, πυκνός, πολυάριθμος, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ δυνάμεως, μεγέθους, μέγας, δυνατός, ἰσχυρός, σφοδρός, «-ὄμβρος» ραγδαία, ἄφθονος βροχή, Κ 7, «-λαῖλαψ» σφοδρὰ θύελλα, Σ 57, «πῦρ» „μεγάλη ἢ πολλὴ φωτιά", χ 359, «-ὀρυμαγδός» Β 810, « ὅμιλος» ρ 67, «-ὕπνος» ὁ πολύς, μακρὸς ὕπνος, ο 394, «-πολέος ἄξιος» (=πολλοῦ ἄξιος) μεγάλης ἀξίας, Ψ 562, θ 405. 2) ἐπὶ τόπου, μέγας, εὐρύς, ἐκτεταμένος, «-πεδίον» εὐρεῖα πεδιάς, Δ 244, «-πολλὴν ἐπὶ γαῖαν» εἰς τὴν εὐρεῖαν γῆν, ξ 380, β 364, «-χῦμα» Λ 307, «-πολλός τις ἔκειτο παρήορος» μέγας τις (εἰς μεγάλην ἔκτασιν) κατέκειτο ἐξηπλωμένος, Η 156. 3) ἐπὶ χρόνου, μακρός, πολύς, «-πολὺν χρόνον» Β 343, «-πολὺν ἐπὶ χρόνον» μ 407. Β') Ἰδιωματικὴ σύνταξις καὶ χρῆσις. 1) Πολλάκις ἐπέχει τόπον οὐσιαστ., παρ' Ὁμ. σπανίως ἐνάρθρως, οἷον «-τὰ πολλά» τὰ περισσότερα, τὰ πλεῖστα, β 58, ρ 537. (|| . Ἴσως ὅμως ὀρθότερον ἐνταῦθα ἑρμηνεύεται: ταῦτα δέ, οἱ βόες δηλ. καὶ αἱ αἶγες καὶ ὁ οἶνος ἀφθόνως, ἀφειδῶς, ἀλύπητα καταδαπανῶνται)· ὡσαύτως καὶ ἀνάρθρως «πολλά» Ι 333, «πολλοί» (=οἱ πολλοί), οἱ περισσότεροι, ἢ καὶ ἁπλῶς πολλοί, Β 483, Φ 524. Μετὰ γενικῆς διαιρετικῆς, «-πολλοὶ Τρώων» Σ 271· ὡσαύτως καὶ τὸ οὐδ. ἑνικόν, οἷον «-πολλὸν σαρκός, βίης» μέγα μέρος τῆς σαρκὸς κτλ., τ 450, λ 185. 2) ὡς αὐτοτελὲς κατηγορούμενον συνδέεται μετ' ἄλλων ἐπιθέτων διὰ τοῦ «-καί» ἢ «-τὲ καί», οἷον «-πολλὰ καὶ ἐσθλά» πολλὰ καλά, β 312, δ 96, «-πολέες τε καὶ ἐσθλοί» Ζ 452, Υ 526, ζ 284, «-πολέες τε καὶ ἄλκιμοι» Φ 586. (|| . Τὸ ἰδίωμα τοῦτο δὲν ἰδιάζει μόνον εἰς τὸν Ὅμ., ἀλλ' εἶνε γενικὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, εὑρίσκεται δὲ καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ἐν ᾧ παντάπασι λείπει ἐκ τῶν νεωτέρων Εὐρωπ. γλωσσῶν). Ἡ σύνθεσις ἐνίοτε γίνεται καὶ διὰ τοῦ «-τέ—τέ» ὅτε τὸ πολὺς ἐπιτάσσεται, οἷον «-παλαιά τε, πολλά τε» β 188 κ.ἄ. 3) Τὸ οὐδ. ἑνικόν τε καὶ πληθυντ. «-πολύ, πολλόν, πολλά» λαμβάνεται πολλάκις παρ' Ὁμ. ὡς ἐ-

πίρ., πολύ, πολλά, ἢ πολλαχῶς, πολλάκις, πολὺν χρόνον, Α 35, Ζ 2, β 151, ν 29 κ. ἄ. πλχ., «μάλα πολλά» παρὰ πολύ, Β 798, δ 229, α 1, μ 268 κ. ἄ. Ἐπιτείνει πολλάκις τὸ συγκριτικόν, «-πολὺ γλυκίων» Σ 109, «-πολλὸν ἀμείνων», «-πολὺ μᾶλλον» κ. ἄ. πλχ. παρ' Ὅμ.· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὑπερθετ. «-πολὺ φέρτατος» Α 581, «-π. πλεῖσται» Ο 448, «-π. πρῶτος» Η 162 κ. ἄ., «-πολλὸν ἄριστος» ο 521· καὶ ἐπιρρήματα «-πολὺ πρὶν (ἴδ. τ. λ.), πολὺ πρό» Δ 373. Ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ ἐπὶ πολλὴν ἔκτασιν, μακράν. «-πολ. προβαίνειν, προμάχεσθαι» Ζ 125, Λ 217, «-πολλὸν ἐπελθών» Υ 178.

***Πολυσημάντωρ**, ορος, ὁ, πολλοῖς σημαίνων, προστάττων, ὁ ἄρχων πολλῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἅδου, μόνον ἐν τῷ Ὕ. Δήμ. 31, 84, 377.

Πολύσκαρθμος, όν (π., σκαίρω), ὁ πολύ, δυνατὰ πηδῶν, ὁ ἐξησκημένος εἰς τὸ πήδημα· ὅθεν εὐκίνητος, ἐπίθ. τῆς Ἀμαζόνος Μυρίνης, Β 814 †.

Πολυσπερής, ές (π., σπείρω), ἢ πολὺ ἐσπαρμένος, ὅ ἐ. πολυάριθμος, πολυπληθής, ἢ ἐπὶ πολὺ διεσπαρμένος, μακρὰν ἐξηπλωμένος «-ἄνθρωποι» Β 804, λ 365.

Πολυστάφυλος, ον, ὁ ἔχων πολλὰ σταφύλια, πολυάμπελος, «-Ἄρνη» Β 507. Ὡσαύτως καὶ «-Διόνυσος» μόνον ἐν τῷ Ὕμ. 25 (26), 11.

Πολύστονος, ον (π., στόνος), ὁ πολλοὺς ἔχων στόνους, πλήρης στεναγμῶν, ὅ ἐ.· α') ὁ πολλάκις στενάζων, δυστυχής, τ 118· β') αἰτιατ., ὁ αἴτιος πολλῶν στεναγμῶν, ὁ πολλοὺς στεναγμοὺς διεγείρων, ἐμποιῶν, τουτέστι πικρός, θλιβερός, «-κήδεα, Ἔρις, ἰός» Α 445, Λ 73, Ο 451.

Πολύτλας, ὁ, (π., τλῆναι), ὁ πολλὰ ὑπομένων ἢ ὑπομείνας, ὅ ἐ. καρτερικὸς ἢ πολυπαθής, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως μόνον κατ' ὀνομ., τῆς μὲν Ἰλιάδ. μόνον ἐν τῷ Θ 97, Ι 676, Ψ 729, 778, τῆς δὲ Ὀδυσ. ε 171 κ. ἄ. πλχ.

Πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, (π., τλήμων), ὁ πολλὰ ὑπομένων, καρτερικός, «-Ὀδυσσεύς» σ 319, «-θυμός» Η 152.

Πολύτλητος, ον (π., τλῆναι), ὁ πολλὰ ὑπομείνας, πολυπαθής, «γέροντες» λ 38 †.

Πολυτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ (π., τρήρων), πολλὰς ἔχων περιστεράς, πολυπερίστερος, «-Θίσβη, Μέσση» μόνον ἐν Ἰλ. Β 502, 582.

Πολύτρητος, ον (π., τρητός), ὁ πολλὰ τρήματα, τρύπας ἔχων, πολυτρύπητος, «-σπόγγος» Ὀδ. α 111, χ 493, 453.

Πολύτροπος, ον (π., τρέπω), ὁ πολλὰ τῇδε κἀκεῖσε τραπείς, πλανηθείς, πολυπλάνητος, πολυγυρισμένος, πολὺ ἐπιτήδειος, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, α 1, κ 330. Ὡσαύτως κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἐν Ὕ. Ἑρμ. 13. 439.

***Πολύυμνος**, ον (π., ὕμνος), πολυύμνητος, πολλάκις ὑμνηθείς, ἢ πολλοὺς δεχόμενος, ἀκούων ὕμνους, Ὕμ. 25 (26), 7.

Πολυφάρμακος [. ⏑ . ⏑ .], ον (π., φάρμακον), ὁ πολλὰ φάρμακα εἰδώς, εἰδήμων πολλῶν ἰαματικῶν καὶ μαγευτικῶν μέσων, «-ἰητροί» Π 28, «Κίρκη» κ 276, Ἐπιγρ. 14, 15.

Πολυφείδης [. ⏑ . .], αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Μαντίου, ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, ο 249.

Πολύφημος [. ⏑ . .], ον (π., φή-

μη), ὁ πολλὴν ἐκφέρων φήμην, φωνήν, πολύφωνος, μεγαλόφωνος (τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε μικρὰ ἀρετὴ τοῦ ἀοιδοῦ) ἢ πολλὰς φήμας, ᾄσματα, διηγήματα γινώσκων, οἱονεὶ πολύψαλμος, «·ἀοιδός» χ 386, καὶ εἰρωνικῶς «·βάτραχος» Βατρ. 12 (ὅστις κυρίως εἶναι φωνακλᾶς), «-ἀγορή» πολυθόρυβος συνέλευσις, ἐν ᾗ πολλοὶ λόγοι ἐκφωνοῦνται, β 150.

Πολύφημος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νύμφης Θοώσης, εἷς τῶν Κυκλώπων τῆς νήσου Θρινακίας, α 70. Πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπώλεσε μὲν ἕξ τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους κατέφαγεν τὸ πελώριον ἐκεῖνο τέρας, ἀλλὰ τέλος ἐξεδικήθη μεθύσας αὐτὸν καὶ διὰ πεπυρακτωμένου πασάλου ἐξορύξας τὸν ἕνα καὶ μόνον του ὀφθαλμόν, ι 371 ἑξ. Περὶ τῆς ἀλληγορίας αὐτοῦ ἴδ. λ. Κύκλωψ. 2) υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, ἀδελφὸς τοῦ Καινέως, εἷς τῶν Λαπιθῶν ἐκ Λαρίσσης, ὅστις ὑπολειφθεὶς ἐν Μυσίᾳ ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον, Α 264. Ἰδὲ τὴν ἐμήν: «·Κιανῶν πολιτείαν» Ἀθῆναι 1892 σελ. 6.

Πολύφλοισβος, ον (π., φλοῖσβος), πολυκύμαντος, πολυτάραχος, «-θάλασσα» Α 34 κ. ἀ., ν 85.

Πολυφοίτης [. ⏑ . .], αο, ὁ, εἷς τῶν ἐξ Ἀσκανίας Μυσῶν, Ν 791, ἔνθα τινὲς θέλουσι νὰ γράψωσι Περιφήτην, || . διότι ἐν τῷ Ξ 515 μετὰ τῶν αὐτῶν σχεδὸν ἀνδρῶν μνημονεύεταί τις ὀνόματι Περιφήτης.

Πολυφόντης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Αὐτοφόνου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως ἐνεδρευθέντος κατὰ τὴν ἐκ Θηβῶν ἐπάνοδόν του, Δ 395.

Πολύφορβος [. ⏑ . .], ον (π., φορβή), πολλὴν φορβὴν (χόρτον διὰ τὰ ζῶα) παράγων, πολύχορτος, πολυτρόφος, ἐπίθ. τῆς γῆς, Ἰλ. Ξ 200, 301, Ὑ. Ἀπ. 365. Τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται καὶ «-πολυφόρβη» Ι 568.

Πολύφρων, φνος, ὁ, ἡ, (π., φρήν), πολὺ φρόνιμος, συνετός, περίνους, περινούστατος, Σ 108, ξ 464. Ἔτι δὲ καὶ ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως ξ 424 κ. ἀ., καὶ τοῦ Ἡφαίστου Φ 367, θ 297.

Πολύφωνος [. ⏑ . .], ὁ, ὄνομα ἑνὸς τῶν βατράχων ἐν τῇ Βατραχ. 214, 213, οἱονεὶ Φωνακλᾶς.

Πολύχαλκος [. ⏑ . .], ὁ ἔχων πολὺν χαλκόν, οὐχὶ ὡς μέταλλον, ἀλλὰ σκεύη χαλκᾶ ὡς πλοῦτον, «-Προιάμοιο πόλις» Σ 289, «-Σιδὼν» ο 425. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ προσώπων πλουσίων «-Δόλων» Κ 315, «-οὐρανός» κατά τινας μὲν διὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπικρατοῦσαν γνώμην ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶνε θόλος χαλκοῦς, ὅθεν καὶ «-σιδήρεος» καλεῖται καὶ «·χάλκεος» (ἴδ. λ. οὐρανός)· κατ' ἄλλους δὲ διὰ τὸν πλοῦτον τῶν χαλκῶν σκευῶν καὶ κοσμημάτων τῶν ἐν τοῖς οὐρανίοις οἰκήμασι τῶν θεῶν ὑπαρχόντων, Ε 504, γ 2. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει μεταφορικὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ: στερεός, διαρκής, αἰώνιος).

***Πολυχρόνιος**, ον, πολὺν χρόνον διαρκῶν, πολυχρόνιος, μακροχρόνιος, Ὑ. Ἑρμ. 125.

Πολύχρυσος, ον, πολύχρυσος, ὁ πολὺν χρυσὸν ἔχων, κεκτημένος πλούσιος, ἐπίθ. προσώπων καὶ πόλεων, Η 180, Κ 315, Λ 46, Σ 289, γ 305, ἔτι δὲ καὶ ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης διὰ τὸν πολυτελῆ αὐτῆς χρυσοῦν κόσμον, Ὑ. Ἀφρ. 1, 9.

Πολυώνυμος [. ⏑ . ⏑ .], ον (π., ὄνομα)· α') ὁ ἔχων πολλὰ ὀνόματα, πολυώνυμος, ἐπίθ. τοῦ Ἅδου, ὅστις ὑπὸ πολλὰ ὀνόματα ἢ ἐπώνυμα ἐλα-

τρεύετο, Ὑ. Δήμ. 18, 32· β') ὁ ἔχων πολὺ ὄνομα, μέγα ὄνομα, περιώνυμος, Ὑ. Ἀπ. 82.

Πολυωπὸς [. ⌣ . .], όν (π., ὀπή), πολυόμματος, πολυόφθαλμος, πολλὰς ὀπὰς ἢ θηλειαὶς ἔχων, «-δίκτυον» χ 386 †.

Πομπεύς, ῆος, ὁ (πέμπω)=πομπὸς (ἴδ. τ. λ.), *Ὀδ. γ 325, 376, ν 71. Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμων «-πομπῆες νηῶν» ἀκόλουθοι, συνοδοὶ τῶν νεῶν.

Πομπεύω (πομπεύς), συνοδεύω, ὁδηγῶ, παρακολουθῶ, παραπέμπω, ν 422 †.

Πομπή, ἡ (πέμπω)· α') παραπομπή, ὁδηγία, συνοδεία, γινομένη πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν ὑπὸ θεῶν ἢ ἀνθρώπων, Ζ 171 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), η 193, ν 150 «-πομπῇ» ἐν πομπῇ, ἐν συνοδείᾳ, παραπεμπόμενος, ε 32, «-δόμεναι πομπήν» παραπομπὴν δοῦναι, παραπέμψαι, ι 518· β') ἀποπομπή, ἀποστολή, ἄδεια τοῦ ἀπελθεῖν, η 151, θ 30 κ. ἄ. πλχ., ὅθεν «πομπῇσιν Εὐρυσθῆος» κατ' ἀποστολήν, ἐξαποσταλείς, κατ' ἐντολὴν τοῦ Εὐρ. Ὑ. 14 (15), 5.

Πομπός, ὁ καὶ ἡ (πέμπω), συνοδός, συνοδίτης, ὁδηγός, ὁ συμπαρακολουθῶν τινα πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν, τὸ μὲν ἀρσεν. Ν 416, Π 671, Ω 153 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), δ 162 κ. ἄ., τὸ δὲ θηλ. μόνον δ 826.

Πονέομαι, μετοχ. τοῦ ἐνεστ. πονεύμενος ἀντὶ τοῦ πονούμενος, μέλ. πονήσομαι, ἀόρ. ἀναύξ. πονησάμην, ὑπερσ. πεπόνητο Ο 447. 1) ἀμετάβ. ἔχω κόπον, κοπιάζω, ἐργάζομαι, ἀσχολοῦμαι, δουλεύω, πολλάκις ἀπολ. Β 409, Κ 116 κ. ἄ., «-οἱ πονέοντο» οἱ ἐργαζόμενοι, οἱ ὑπηρετοῦντες, ρ 258, ἢ μετὰ προθέσεων, οἷον «-κατὰ δῶμα» εἰργάζοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἠσχολοῦντο περὶ τὰ οἰκιακὰ ἔργα, υ 159, πρβλ. χ 377, «-καθ' ἵππους πεπόνητο» ἦτο μὲ τοὺς ἵππους ἀπησχολημένος, ἠγωνίζετο νὰ διευθύνῃ αὐτούς, Ο 447, «-περί τι» Ω 444. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πόνων, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, Δ 374, Ν 288 κ. ἄ., «-κατὰ ὑσμίνην» ἐν τῇ μάχῃ, Ε 84 κ. ἄ. Ἐνίοτε συντάσσεται μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, «-τοῖς ἐπονεῖτο» δι' ὧν (ὀργάνων) εἰργάζετο, Σ 413, ὡσαύτως π 13· μετὰ μετοχ. «-ὄφελεν πονέεσθαι λισσόμενος» ὤφειλε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ παρακαλῇ, Κ 117. 2) Μεταβ. ἐργαζόμενος καὶ μετὰ κόπου φέρω τι εἰς πέρας, ἐκπονῶ, φιλοπονῶ, ἐπιμελῶς ἐξεργάζομαι, «-πολλά» Ι 348, Σ 380, «-τύμβον» Ψ 245, «-τὰ ἃ ἔργα» περαίνω, τελειώνω, ι 250, «-ὁ μὲν τὰ πονεῖτο» ο 222, πρβλ. χ 377, «-ὅπλα» διευθετῶ, λ 9, μ 151.

Πόνος, ὁ (πένομαι)· α') ἐργασία, δουλειά, ἰδίως δὲ βαρεῖα καὶ ἐπίπονος ἐργασία, κόπος, προσπάθεια, Ε 667, ἰδιαιτέρως ἀγών, μάχη, Ζ 77 κ. ἄ., μετὰ γεν. «-π. Τρώων» ὁ πρὸς τοὺς Τρ. ἀγών, Χ 11, ὅτε συνάπτεται μετ' ἄλλων συνωνύμων, οἷον «-νεῖκος» Μ 348, «-δῆρις» Ρ 158. Πληθυντ. «-πόνοι» ἀντιθέτως πρὸς τὰς «-ἀγοράς» δ 818· β') κόπος, ταλαιπωρία, κάματος, κακοπάθεια, δεινοπάθημα, Β 420, συνάπτεται μετὰ τῶν «-οἰζύς» Ν 2, Ξ 480, «-κήδεα» Φ 525, «ἀνίη» η 192, «-πόνον τιθέναι ἢ τίθεσθαί τινι» προξενῶ εἴς τινα κόπον, ἐμβάλλω τινὰ εἰς κόπον, Φ 524, Ρ 158. Τὸ «-ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι» Β 291.=Βεβαίως ὁ κόπος τῆς μάχης εἶνε τοιοῦτος, ὥστε ἀνιαθείς τις (βαρεθεὶς αὐτὸν) νὰ ἐπιθυμῇ τὴν εἰς τὴν πατρίδα

ἐπάνοδον. 2) ἄλγος, ἀλγηδών, πόνος (μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ. ἐν τῇ καθομιλ.), Βατρ. 46.

Ποντεύς, έως, ὁ, εἷς τῶν Φαιάκων, θ 113.

***Πόντιος**, ον (πόντος), θαλάσσιος, πελάγιος, ὡς ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος: κύριος τῆς θαλάσσης, ποντοκράτωρ, Ὕμ. 21 (22), 3.

Ποντόθεν, ἐπίρ. (πόντος) ἐκ τοῦ πόντου, ἐκ τῆς θαλάσσης, Ξ 395 †.

Πόντονδε, ἐπίρ. εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν, *Ὀδ. ι 495, κ 48.

Ποντόνοος, ὁ (ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τὴν θάλασσαν), ὄνομα, πλαστὸν βεβαίως, κήρυκός τινος παρὰ Φαίαξιν, η 179, θ 65 κ. ἀ.

Ποντοπορεύω, καὶ **ποντοπορέω** (μόνον ἐν τῇ θηλυκῇ μετοχῇ «ποντοποροῦσα» λ 11), διέρχομαι—διαπορεύομαι—διαπλέω τὸ πέλαγος, πελαγίζω, ἢ πελαγίζομαι, θαλασσοπορῶ, Ὀδυσ. ε 277, 278, η 267.

Ποντοπόρος, ον (π., πείρω), ὁ διαπορευόμενος, διαπερῶν, διαπλέων τὸ πέλαγος, πελαγίζων, πελαγοδρόμος, θαλασσοπόρος, ἐπίθ. τῶν νηῶν, Ι 439, Γ 46, μ 69 κ. ἀ., «ναῦται» γ. 8, 1.

Πόντος, ὁ, γενικ. ποντόφιν, ω 83· α') τὸ πέλαγος, ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, Ὅμ. πλχ. ἰδίως ι 285, ἀντιθέτως πρὸς τὸ «γαῖα» Θ 479 κ. ἄ. πλχ., «πόντος ἁλὸς» περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἡ βαθεῖα ἢ ἀχανὴς θάλασσα, φ 59· β') πέλαγος, ὡς μέρος τῆς ὅλης θαλάσσης, οἷον «Θρηίκιος π.» Ψ 230, «π. Ἰκάριος» Ἰκ. πέλαγος, Β 145. Πολλαχοῦ παρ' Ὁμ. σημαίνει τὴν βαθεῖαν θάλασσαν ἢ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, οἷον δ 508, 570, ε 352, λ 352, μ 253, Π 407, 746.

Ποντοτίνακτος, ον (π., τινάσσω), ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τινασσόμενος, θαλασσοκτυπούμενος, «Σμύρνη» Ἐπιγ. 4, 6.

Πόποι, ἐπιφών. συγγ. τῷ παπαῖ, καὶ τῷ τῆς καθομ. ποπῶ, ἐκφράζον θαυμασμόν, ἀγανάκτησιν καὶ λύπην, καὶ τιθέμενον ἐν τῷ λόγῳ πάντοτε ἐπὶ ἀπροσδοκήτου τινὸς ἢ λυπηροῦ, πλὴν ἐν τῷ Β 272, ἔνθα σημαίνει περιχαρῆ θαυμασμὸν καὶ ἔπαινον. (‖. Πάσας ταύτας τὰ σημ. ἔχει καὶ τῆς καθομιλουμ. τὸ συγγεν. ἐπιφώνημα). Τίθεται δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπιφων. «ὦ πόποι» καὶ πάντοτε ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου (πλὴν ἐν τοῖς Ν 99, Ξ 49, Ρ 171, ν 200), σημ. φεῦ, ὢ δυστυχία, ἀλλοίμονον πωπὼ ἢ πὼ πωπώ, παράδοξον, περίεργον! Θ 201, ρ 454 κ.ἀ. Πολλάκις ἐπακολουθοῦσι τὰ ἑξῆς μόρια «ἦ» Υ 293, φ 131 κ. ἀ., «ἦ τε» Ρ 171, «ἦ δή, ἦ μάλα, ἦ μάλα δή, ἦ ρα» Β 337, Π 745, δ 169, Σ 324 κ. ἀ., «ὡς» κ 38, π 364, σ 26, «ὡς ἄρα» ο 381, «οἷον» ρ 248, «οἷον δή νυ» α 32 καὶ ἄλλα ὅμοια. (Κατὰ τὸν Πλούταρχ. Περὶ τοῦ πῶς δεῖ τῶν ποιητ. ἀκούειν σ. 22 c καὶ τὸν Σχολιαστ. εἰς α 32 οἱ Δρύοπες ὠνόμαζον τοὺς θεοὺς των πόπους καὶ εἰς ταύτην τὴν σημ. μετεχειρίσθησαν τὴν λ. Ἀλεξανδρινοί τινες ποιηταί, π. χ. ὁ Λυκόφρων ς. 943 «τοὶ γὰρ πόπποι φύξηλιν ἠνδρωσαν σπόρον»· ὅθεν καὶ ἐν τῷ Ὕ. Ἑρμ. 309 γράφεται κλητικὴ «ὦ πόποι» εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. Οἱ ἄριστοι ὅμως τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἑρμηνεύουσι τὴν λ. ὡς ἐπιφώνημα).

Πόρ(ω ;) (portio), ἐξ οὗ ἀόρ. ἔπορον, ἀναύξ. πόρον, μετοχ. πορών, παθ. παρακ. πέπρωται καὶ μετοχ. πεπρωμένος, 1) πορίζω, παρέχω, δίδω, χαρίζω,

προξενῶ, περιποιῶ τινί τι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, οἷον «-δῶρα, φάρμακα, ξεινήια, ἔδνα, εἵματα, τεύχεα, ὅπλα, τόξον,μελίην, ἵππον κτλ.» Ὁμ. πλχ. «θάνατον μαλακὸν πόροι Ἄρτεμις» νὰ ἐπιπέμψῃ, νὰ δώσῃ, σ 202, καὶ ἐπὶ κακοῦ τινος, «-σήματα λυγρά» Ζ 168, «μαχλοσύνην ἀλεγεινήν» Ω 30 «-κακά» ι 460, «-πένθος» τ 512, «-φάρμακον» κ 394, καὶ ἐπὶ προσώπων «-πόρεν οἱ ἀγλαὸν υἱόν» Π 185, «ἀνδρί τινα παράκοιτιν» δίδω τινὰ σύζυγον εἰς ἄνδρα Ω 60, «-θυγατέρας πόρεν υἱάσιν ἀκοίτις εἶναι» ἔδωκε τὰς θυγ. εἰς τοὺς υἱούς, ἵνα ἔχωσιν αὐτὰς συζύγους, διὰ νὰ εἶνε σύζυγοί των, κ 7· ἀντὶ τῆς αἰτ. ἐνίοτε τίθεται ἀπαρμφ. «-πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμήν» δὸς καὶ σὺ ὥστε νὰ ἀκολουθήσῃ τιμὴ τὰς θυγατέρας τοῦ Δ., ὅ ἐ. τίμησον, αἰδέσαι, σεβάσθητι τὰς θυγατέρας τοῦ Διός, Ι 513. 2) ὁ παθ. παρακείμενος «-πέπρωται» τίθεται ἀπροσώπως, εἶνε πεπρωμένον, δεδομένον, γραμμένον, προωρισμένον, τινί, μετ' ἀπαρεμφ. Σ 329. Ὡσαύτως καὶ ἡ μετοχ. «-πεπρωμένος» μετὰ δοτ. πράγματος,«-ὁμῇ αἴσῃ» ὁ δεδομένος, ὁ προωρισμένος εἰς ὁμοίαν μοῖραν, ὁ λαχὼν ὁμοίαν μοῖραν, εἰς ὃν εἶνε προωρισμένη ὁμοία μοῖρα, Ο 209, Π 441.

Πόρδαλις [. ⏑ .], **ιος**, ὁ, ἡ, ἀντὶ τοῦ πάρδαλις, ὅ ἐ. πάνθηρ, λεόπαρδος, καπλάνι, 6 457, Ν 103, Ρ 20. Φ 573, Ὑ. Ἀφρ. 71.

***Πορεύω** (πόρος), μόνον ἐν τῷ μέσῳ μέλ., πορεύομαι, ὑπάγω, Βατρ. 174.

Πορθεύς, **ῆος**, ὁ (κατὰ τὸν Ἀπολδ. 1, 7, 7, Πορθάων) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως, Ἀγρίου κτλ., Ξ 115. Ἐκ τοῦ

Πορθέω, μέλ. ήσω (πέρθω), ἐκπορθῶ, καταστρέφω, κατεδαφίζω, «πόλιας καὶ τείχη» Δ 308, δηῶ, λεηλατῶ,διαρπάζω, ἐρημώνω,«ἀγρούς» ξ 264, ρ 433, ἐξολοθρεύω, ἐξοντῶ, «-βατράχων γένος» Βατρ. 268, 293, ἁρπάζω «-ἔνθεν ἄλις πορθήσω τρίποδας» Ὑ. Ἑρμ. 180.

Πορθμεύς, **ῆος** (πόρος),πορθμεύς. ὁ, περαματάρης, βαρκάρης,υ 187 †.

Πορθμός, ὁ (πόρος), πορθμός, στενὸν θαλάσσης, πέρασμα, κατάστενον, Ὀδ. δ 671, ο 29.

***Πορίζω** (πόρος),ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἑπομ. παρέχω, προξενῶ, τινί τι, Ἐπιγ. 14, 10.

Πόρις, **ιος**, ἡ=**πόρτις**, ἴδ. τ. λ.

Πόρκης, **αο** (πλέκω ;), ὁ, κρίκος ὁ περὶ τὸ δόρυ, δι' οὗ συνέχεται ἡ σιδηρᾶ αἰχμὴ πρὸς τὸν κοντόν, κρίκος,δακτύλιος, στεφάνι, μόνον ἐν Ἰλ. Ζ 320, Θ 495.

Πόρος, ὁ (πείρω)· α') κυρ. τὸ μέρος, ὅπου διέρχεταί τις. ἰδίως ποταμόν, πέρασμα, πόρος (οὕτως λέγεται ἰδίως τῶν ποταμῶν ἡ διάβασις), «Ἀλφειοῖο» Β 592, Ξ 433, Ὑ. Ἀπ. 423, Ἑρμ. 398. 6') ἐν γένει ὁδός, τρίβος,«-πόροι ἁλός» τρίβοι θαλάσσης, μ 259. Οὕτω καλεῖται νῦν καὶ ἡ ἀρχαία νῆσος Καλαυρία (Πόρος), ὡς ἐκ τοῦ στενοῦ περάματος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Πελοποννησιακῆς ἀκτῆς Γαλατᾶ (καλὰ ἀκτά ;).

Πόρπη, ἡ (πρέπω), κυρ. ἡ περόνη, ἡ διαπερῶσα καὶ διατρυπῶσα, ἑπομ. ἡ καρφοβελόνα, καὶ συνεκδοχ. ὅλη ἡ καρφίτσα, δι' ἧς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ γυναῖκες συνάπτουσι ,,θηλυκώνουσι" τὰ ἐνδύματά των, Σ 401 †, Ὑ. Ἀφρ. 164.

Πορσύνω, καὶ **πορσαίνω**,"Υ. Δήμ. 156 (πορ-), παρατ. πόρσυνε, γ 403, η 347, μέλ. μετοχ. πορσυνέουσα, κυρ. πορίζω, ὅθεν παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, «-λέχος, εὐνήν τινι» παρασκευάζω εἴς τινα, στρώνω τὴν κλίνην, πάντοτε ἐπὶ τῆς συζύγου, ἥτις ἑτοιμάζει τὴν κλίνην, ἵνα μεταδώσῃ αὐτῆς καὶ τῷ ἀνδρί, Γ 411, γ 403. Ἀμετάβ. «-πορσαίνω κατὰ δώματα» διοικῶ, οἰκονομῶ, νοικοκυρεύω, "Υ. Δήμ. 156.

Πόρταξ, ακος [⏑ .], (**πόρτις**), δάμαλις, μοσχάρι, μοσχαράκι, δαμαλάκι, Ρ 4 †.

Πόρτις [. ⏑], **ιος**, ἡ, καὶ **πόρις**, κ 410, δάμαλις, μοσχάρι, δαμάλι, Ε 162 †, "Υ. Δήμ. 174.

***Πορτιτρόφος, ον**, ὁ πόρτιας τρέφων, μοσχοτρόφος, δαμαλοτρόφος, μόνον ἐν τῷ "Υ. Ἀπ. 21.

Πορφύρεος, η, ον (πορφύρω), κατ' ἀρχὰς ὁ σφόδρα κινούμενος, ἐπὶ δὲ θαλάσσης: κυμαινόμενος, κυματίζων· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τῆς ἐννοίας πάσης σφοδρᾶς κινήσεως συνυπονοεῖται καὶ ἡ τῆς τρομώδους λάμψεως, μαρμαρυγῆς. ἀκτινοβολήσεως (πρβλ. **ἀργός, αἰόλος**) καὶ μάλιστα τῆς ἐκ τῶν ζωηρῶν χρωμάτων, διὰ ταῦτα σημαίνει καὶ **ἐρυθρός, κόκκινος** (ἀνοικτός), **ἅλικος**, ἢ **ἰοειδής** (καθὼς πολλάκις φαίνεται ἡ κυμαινομένη θάλασσα), ἐν γένει **πορφυροῦς** εἰς τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἀποχρώσεις ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ ἐρυθροῦ ἢ αἱματόχρου μέχρι τοῦ ἰοειδοῦς ἢ βυσσίνου. Οὕτω λοιπὸν «-πορφ. κῦμα» τὸ πορφυροῦν κῦμα οὐ μόνον τῆς θαλάσσης τῆς ὑπὸ κωπηλασίας ἢ ἀνέμου τεταραγμένης, Α 482, β 428, ν 85, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλήθοντος καὶ ἐξοιδαινομένου καὶ πλημμυροῦντος ποταμοῦ, Φ 326. Τὸ: «-πορφυροῦν κῦμα» οὐδεμίαν οὐδενὸς χρώματος ἔννοιαν περιλαμβάνει, ἀλλὰ μόνον τὴν σφοδρὰν κίνησιν σημαίνει, πρβλ. **πορφύρω**. ἑπομ. εἶνε **παφλάζον, ἀφρίζον κῦμα**· ὡσαύτως δὲ καὶ «-ἅλς» Π 391). Ἐπὶ τοῦ οὐρανίου τόξου, **πορφυροῦς**, βεβαίως διὰ τὴν ποικιλίαν καὶ ζωηρότητα τῶν χρωμάτων αὐτοῦ, Ρ 547. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ «-νεφέλη» Ρ 551, «-π. θάνατος» κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ὁ σκοτεινός, ὁ **μαῦρος**, ὅστις καὶ «-μέλας» λέγεται παρ' Ὁμ. (ἴδ. τ. λ.)· ὀρθότερον δὲ κατ' ἄλλους ὁ πορφυροβαφής, διὰ τὸ πορφυροῦν χρῶμα τοῦ αἵματος τοῦ ἐν τῇ μάχῃ χυνομένου, καὶ οὕτως λέγεται ὁ ἐν τῇ μάχῃ θάνατος, Ε 83, Π 334, Υ 477· ἐπὶ πραγμάτων πορφυροβαφῶν ἢ ἐκ φύσεως πορφυροχρόων, οἷον «-φᾶρος» Θ 221, «-χλαῖνα» δ 115 κ. ἀ., «-δίπλαξ» Γ 125, «-ῥήγεα» Ω 645 κ. ἀ., «-τάπητες» Ι 200 κ. ἀ., «-σφαῖρα» θ 371, «-αἷμα» Ρ 361. (‖. Φαίνεται λοιπὸν βέβαιον ὅτι ἡ λέξ. ἔχει δύω παραγωγὰς καὶ σημασίας, τὴν μὲν ἐκ τοῦ **πορφύρω** (πόρφυρος, -εος), καὶ σημαίνει τὴν ταραχὴν τῆς θαλάσσης καὶ τὴν σφοδρὰν κύμανσιν· τὴν δὲ ἐκ τῆς **πορφύρας**, τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου κογχυλίου τοῦ παράγοντος τὸ ὡραῖον κόκκινον χρῶμα, καλουμ. δὲ καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. **πορφύρα**, καὶ σημαίνει αὐτὸ τοῦτο τὸ πορφυροῦν χρῶμα).

Πορφύρω [. – .], μόνον κατ' ἐνεστῶτα. 1) **σφόδρα κινοῦμαι, ταράττομαι, κυμαίνομαι**· α') κυρ. ἐπὶ θαλάσσης, Ξ 16· β') τροπικ. ἐπὶ καρδίας, **πάλλομαι ἰσχυρῶς, ταράττομαι, συγκινοῦμαι, ἀνησυχῶ**, «-πολλὰ οἱ κραδίη πόρφυρε» πολλαχῶς συνεκινεῖτο, **ἐκυμαίνετο** ἡ καρδία του, ἐπὶ μεγάλης ψυχικῆς ταραχῆς, Φ 551,

δ 427, 572, κ 309. (||. Καὶ ταῦτα μὲν οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων καὶ ὀρθότερον βεβαίως, ἐὰν ἀποβλέψῃ τις καὶ εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως, ἥτις εἶνε πεποιημένη, κατ' ἐπανάληψιν τῆς ῥίζης φυρ=φορ (ἐν τῇ καθομιλουμ. „φοὺρ—φούρ", σημαίνει ποιάν τινα ταχεῖαν καὶ ἀλληλοδιάδοχον κίνησιν). Πῶς δὲ δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν τὸ ῥῆμα τοῦτο πορφύρω πρὸς τὸν κογχύλιον καὶ τὸ χρῶμα τὴν πορφύραν, τοῦτο πιθανολογεῖται ἐκ τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς λ. πορφύρεος εἰρημένων.

Πόθε, ἐπίρ., κινήσεως σημαντικὸν ποῖ, εἰς ποῖον μέρος, διὰ ποῦ, Π 422, ζ 199.

Ποσειδάων [. . - .], ωνος, ὁ (πρβλ. Ποτιδαία; ποσιδᾶς=γῆς κύριος, ἀντίθετον Ζεὺς Ὀλύμπιος καὶ χθόνιος, διότι συγχρόνως εἶναι κύριος τῆς θαλάσσης· ἴδε ἐννοσίγαιος κατὰ τὴν πρώτην διαίρεσιν τοῦ κόσμου εἰς τρία βασίλεια), κλητ. Ποσείδαον, Χ 115, γ 55 κ. ἀ., ἀντὶ τοῦ Ποσειδῶν (κλητ. Πόσειδον), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διός, τοῦ Ἅδου κ.τ.λ., ἀνὴρ τῆς Ἀμφιτρίτης, Ο 187 ἑξ. Εἶνε ὁ ἄρχων καὶ κύριος πάντων τῶν ὑδάτων καὶ ἰδίως τῆς θαλάσσης, ἥτις ἔλαχεν αὐτῷ κατὰ τὴν διανομήν, Ο 189. Ἂν καὶ κυβερνᾷ ἀνεξαρτήτως ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἐπικρατείᾳ, ἀπονέμει ὅμως τὰ πρεσβεῖα εἰς τὸν Δία ὡς πρεσβύτερον, Θ 210, Ν 355, ὥστε καὶ τοὺς ἵππους αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἅρματος λύει, Θ 440. Τὴν μὲν κατοικίαν ἔχει ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παρὰ τὰς Αἰγὰς (ἴδ. τὴν λέξ.), Ν 21, ε 381· ἀναβαίνει ὅμως καὶ εἰς τὸν Ὄλυμπον εἰς τὰς συνελεύσεις τῶν θεῶν, Θ 440, Ο 161. Ὡς κύριος τῆς θαλάσσης ἐκπέμπει τὰς θυέλλας, ε 291, παρέχει εὔπλοιαν καὶ οὔριον ἄνεμον, Ι 362, δ 500, καὶ σείει μὲν τὴν γῆν (ὅθεν «ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος», ἴδ. τὰς λ.), ἀλλὰ καὶ συνέχει αὐτὴν ἀκλόνητον ἐπὶ τοῦ στοιχείου του (ὅθεν «γαιήοχος», ἴδ. τ. λ.). Εἶνε κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον ὁ ποιητὴς καὶ πλάστης τοῦ ἵππου (ὡς συμβόλου τῶν θαλασσίων κυμάτων καὶ τῶν θυελλῶν)· ὅθεν καὶ ἐφευρετὴς καὶ ἔφορος τῶν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων, Ψ 307, 585, καὶ ὡς τοιοῦτος εἶνε ὁ ἐφέστιος καὶ ἐπιχώριος θεὸς τοῦ ἱππηλάτου Νέστορος. Ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι εἶνε ἐχθρὸς τῶν Τρώων (πλὴν τοῦ Αἰνείου, Υ 317 ἑξ.) ἕνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος γενομένης εἰς αὐτὸν ὕβρεως καὶ ἀδικίας, Φ 441 ἑξ.· ἐν δὲ τῇ Ὀδ. κατατρέχει τὸν Ὀδυσσέα διότι ἐτύφλωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πολύφημον τὸν Κύκλωπα, α 20, ε 286 ἑξ. Τὸ σύμβολον τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἶνε ἡ τρίαινα, δι' ἧς ἐξεγείρει καὶ κατευνάζει τὴν θάλασσαν, Μ 27, δ 506. Ἐλατρεύετο ἰδίως ἐν Ὀγχηστῷ καὶ Ἑλίκῃ (ὅθεν Ἑλικώνιος, ἴδ. τ. λ.)· θύματα δὲ προσεφέροντο παμμέλανες ταῦροι, γ 6, Υ 403 ἑξ., καὶ κάπροι καὶ κριοί, λ 130. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων αὐτοῦ ἀπογόνων μνημονεύονται παρ' Ὁμήρῳ ὁ Εὔρυτος καὶ Κτέατος, ὁ Ναυσίθοος, ὁ Πολύφημος, ὁ Πελίας καὶ ὁ Νηλεύς.

Ποσιδήιον [. ⏑ . ⏑ .], τό, ἀντὶ τοῦ **Ποσίδειον**, ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ζ 266 †.

Ποσιδήιος [. ⏑ . ⏑ .], η, ον, ἀντὶ τοῦ **Ποσείδειος**, τοῦ Ποσειδῶνος ἱερός, εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀφιερωμένος, Ποσειδώνειος, «ἄλσος» Β 506 †, Ὕ. Ἀπ. 230· πλατεῖα Ποσειδῶνος (μετὰ βωμοῦ). (Κατὰ δὲ τὸν Ἡρωδιανὸν Περὶ μονήρ. λ. ἀριθ. 141 τό: Ποσιδήιον εἶνε οὐσιαστικόν).

1. Πόσις, ιος, ἡ (πίνω, ποτός), πόσις, τὸ πιεῖ, πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἐδητύς» ἐν τῇ φρ. «πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο» Α 469, καὶ μετὰ τοῦ «-βρῶσις» Τ 210, α 191 κ. ἀ., φαγεῖ καὶ πιεῖ.

2. **Πόσις, ιος,** ὁ (potens, δεσπότης), δοτ. πόσει, λ 430, καὶ πόσεϊ, Ε 71, αἰτ. πληθ. πόσιας, Ζ 240. ἀνήρ, σύζυγος, κύριος, Ὅμ. πλχ. (κυρ. ἀντὶ τοῦ πότις=ἰσχυρός, δυνατός).

Ποσσῆμαρ, ἐπίρ. (πόσος, ἦμαρ), (||. ἓν τῶν ἀληθῶς ἅπαξ εἰρημένων καὶ σπάνιον παράδειγμα συνθέσεως λέξεως ἐρωτηματικῆς καὶ ἄλλης τινός, κατ' ἀναλογίαν τοῦ: αὐτῆμαρ, ἐννῆμαρ, ἐξῆμαρ) πόσας ἡμέρας, ἐπὶ πόσας ἡμέρας, Ω 657 †.

Πόσσος, η, ον (πόσος), ἐπίθ., ἐρωτηματικὸν τακτικόν, ἀμετάφραστον εἰς τὴν καθομιλουμένην, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὰ δεικτικά: τρίτος, τέταρτος κτλ., «-πόστον ἔτος;» κυρ. τοῦτο τὸ ἔτος ποῖον εἶνε κατὰ τὴν τάξιν; τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον κτλ.; ὅ ἐ. πόσα ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τότε; ω 288 †.

Ποταμόνδε [. ◡ . .], ἐπίρ., εἰς τὸν ποταμόν, Φ 13, 120, κ 159.

Ποταμὸς [. ◡ .], ὁ (ποτόν), ποταμός, ποτάμι, Ὅμ. πλχ.· ὡσαύτως καὶ ὁ Ὠκεανός, Ξ 245. — Προσωποποιεῖται ἐν τοῖς Ε 544, Υ 7, 73, Φ 130. Θύματα προσεφέροντο εἰς τοὺς ποταμοὺς ταῦροι καὶ ἵπποι Φ 131.

Ποτάομαι καὶ **ποτέομαι,** ω 7, (**πέτομαι**), ἵπταμαι, πετῶ, ἐπὶ πτηνῶν, ἐνεστώς «-ποτῶνται» Β 462, Ὕ. Ἑρμ. 558, «-μέλισσαι» Β 90 (ἔνθα τὸ γ' πληθυντ. τοῦ παρακ. «πεποτήαται» ἀντὶ τοῦ: πεπότηνται μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος)· ἐπὶ ψυχῆς, λ 222 (ἔνθα τὸ γ' ἐνικ. τοῦ παρακειμ. «-πεπότηται» μὲ σημασ. ἐνεστ., σημαίνοντος τὸ συνήθως γινόμενον).

Πότε, ἐπίρ. χρονικὸν ἐρωτηματικόν, πότε, Τ 227, δ 642.

Ποτέ, ἐπίρ. χρον. ἐγκλιτ., ποτέ, μιὰ φορά, πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων λέξεων, καὶ τίθεται ἐπί τε τοῦ παρελθόντος, οἷον «-ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε» Β 547 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, «-ὥς ποτέ τις ἐρέει» Δ 182 κ.ἀ., «-ἤδη ποτέ» Β 260, Γ 205, «-ἤ ποτε» Α 240, α 232. Ἰδ. μήποτε, οὔποτε, οὐδέποτε, πώποτε.

Ποτέομαι, ἴδ. ποτάομαι.

Πότερος, η, ον, τίς τῶν δύω, Ε 85 †.

Ποτή, ἡ (πέτομαι), πτῆσις, πέτα(γ)μα, ε 337 †.

Ποτής, ῆτος, ἡ, (πο-, πίνω), πόσις, πιεῖ, ἡ ποτόν, πιοτόν, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἐδητύς» Λ 780, δ 785 κ. ἀ., μετὰ τοῦ «-σῖτος» Τ 306, ι 87, «-βρώμη» κ 379, «-βρωτύς» τ 407.

Ποτητός, ή, όν (ποτάομαι), πτηνός, πετούμενος, «-ποτητά» τὰ πτηνά, τὰ πετούμενα, μ 62 †.

Ποτί, ἀντὶ τῆς **πρός,** ἴδ. τὴν λ. — Τὰς ἀπὸ **ποτι-** ἀρχομένας λέξεις, οἷον **ποτιβάλλω, ποτινίσσομαι,** κτλ., ἴδ. ἐν ταῖς ἀπὸ **προσ-** ἀρχομέναις.

Ποτιδέγμενος, ἴδ. προσδέχομαι.

Ποτικέκλιται, ἴδ. προσκλίνω.

Ποτιπεπτηυῖα, ἴδ. προσπτήσσω.

Ποτιφωνήεις, ἴδ. προσφωνήεις.

Πότμος, ὁ (πίπτω), κυρ. ὅ,τι πέσῃ, λάχῃ εἴς τινα, ὅ,τι καταλαμβάνει τινά, ἑπομ. ἡ μοῖρα, ἡ τύχη, παρ' Ὁμήρ. πάντοτε ἐπὶ κακοῦ, ἡ εἱμαρμένη, καὶ μάλιστα ὁ θάνατος, «-ἀεικέα πότμον ἐφιέναι τινί» Δ 396 κ. ἀ., «-πότμον ἀναπλήσαντες» ἐκπληρώσαν-

τες τὸ πεπρωμένον, Λ 263, «-ἐπεὶ ἄν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς» ὅταν σὺ ἀκολουθήσῃς τὴν τύχην σου, πληρώσῃς τὸ κοινὸν χρέος, ὅ ἐ. ἀποθάνῃς, Ζ 412. Ὅθεν πολλάκις συνάπτεται κατ' ἐπεξήγησιν μετὰ τοῦ «-θάνατος», οἷον «-θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν», ἴδ. ἐφέπω, Α', 2).

Πότνια, πότνα, ἡ (πόσις), μόνον κατ' ὀνομ., κλητ. καὶ αἰτιατ. πότνιαν Ὕ. Δήμ. 203· «-πότνα θεά» ε 215, ν 391, υ 61. Ὁ αὐτὸς τύπος εὑρίσκεται καὶ κατ' ὀνομαστ., Ὕ. Δήμ. 118 (καὶ ἐν τῇ Παλατ. Ἀνθολ. 10, 68). 1) κυρία, δέσποινα, Ὕ. Ἀφρ. περὶ τῆς Ἑστίας, «-π. θηρῶν» δέσποινα τῶν θηρίων, λέγεται ἡ Ἄρτεμις, Φ 470. 2) ὡς τιμητικὴ προσηγορία γυναικῶν, κυρία, δέσποινα, καὶ ὡς ἐπίθετον σεπτή, σεβασμία, ἀξιοσέβαστος, ἐπὶ θεῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἥρας, Λ 551 κ. ἀ., ἔτι δὲ «-Ἥβη» Δ 2, «-Ἐνυώ» Ε 292, «-Ἄρτεμις» Φ 478, «-Καλυψώ» α 14, «-Κίρκη» ι 448. Πολλάκις δὲ καὶ «-π. μήτηρ» εἴτε περὶ ἀθανάτου εἴτε περὶ θνητῆς, Σ 35, Ζ 471 κ. ἀ. Ὅθεν καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς τοῦ ἐπαίτου Ἴρου, σ 5. Μετέπειτα δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «-γῆ» Ἐπ. 7. 1.

Ποτόν, τὸ (πίνω), ποτόν, πιοτόν, Α 470, ι 354 κ. ἀ.

Ποῦ, ἐπίρ. ἐρωτημ. 1) ἐπὶ ἠρεμίας, ποῦ, Ε 171, α 407, κ. ἀ. 2) ἐπὶ κινήσεως, ποῦ, οἷον «ποῦ δέ σοι ἀπειλαὶ οἴχονται;» ποῦ πᾶν (ἢ καὶ ποῦ εἶνε) αἱ φοβέραις σου; Ν 219.

Πού, ἐπίρ. τοπικ. ἀόριστον, ἐγκλιτ. 1) πού, κάπου, Α 124, δ 833 κ.ἀ., πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων τοπικῶν προσδιορισμῶν, «-αὐτοῦ που ἐν πεδίῳ» Ψ 460, «-ἀλλά που αὐτοῦ ἀγρῶν» αὐτοῦ κάπου εἰς τὰ χωράφια, δ 640 κ.ἀ., «-ὅθι που»=ὅπου, καὶ ἐκεῖ κάπου, Τ 411. 2) κάπου, ἐκφράζει ἀμφιβολίαν, εἰκασίαν, (|| . ὅθεν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τῶν Ἀττ. οἶμαι τὸ παρενθετικὸν καὶ τὸ πιστεύω, θαρρῶ, φαίνεται, ὡς φαίνεται τῆς καθομιλουμένης, ὡσαύτως παρενθετικόν, ὅπερ ἐκφράζει μὲν χάριν μετριοφροσύνης τὴν αὐτὴν ἀμφιβολίαν καὶ ἀοριστίαν, ἀλλ' ἐνίοτε ἐντονωτέραν καὶ πάσης βεβαιότητος) «-θεός πού σοι τόγ' ἔδωκεν» Α 178, πολὺ συχνὸν ἐν τοῖς ἑξῆς συνδυασμοῖς «-οὕτω που» Β 116, «-ἦ που» ἴδ. τ. λ. «-νύ που» Ε 812, «-μέν που» Γ 308, «-ὅτε που» σ 7.

Πουλυβότειρα, **Πουλυδάμας**, **Πουλύπους**, **Πουλύς**, **Πουλύ**, ἴδ. πολ-.

Πούς, **ποδός** (πεδ, ὅθεν πέδ-η, πέδ-ιλον), ὁ, δοτ. πληθ. ποσί, ποσσὶ καὶ πόδεσσι. δυϊκ. ποδοῖιν ἀντὶ τοῦ ποδοῖν. 1) πούς, πόδι, ποδάρι ἀνθρώπου καὶ ζώου, Ὁμ. πλγ., ἔτι δὲ καὶ ὀρνέου, ο 526. «-γούνατα, κνῆμαι, πόδες» Ρ 386, Χ 24, «-γυῖα, πόδες, χεῖρες» Ψ 772. Πολλάκις τίθεται πλεοναστικῶς μετὰ τῶν ῥημάτων «-βῆναι, προβῆναι, δραμεῖν, θέειν, ἰέναι» καὶ ἄλλων ὁμοίων, τὰ ὁποῖα καὶ καθ' ἑαυτὰ σημαίνουσι τῶν ποδῶν ἐνέργειαν, ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ ἐπιρρήματος «λάξ» ἐν τῇ φράσει «-λὰξ ποδί» ἴδ. λάξ. (|| . Τοιοῦτος πλεονασμὸς εἶνε καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. εὔχρηστος, ὁτὲ μὲν πολὺ ἀναγκαῖος, ὡς περαιτερός τις προσδιορισμὸς τοῦ ῥήματος, ὅπερ δύναται νὰ ἐκληφθῇ εἰς γενικωτέραν ἔννοιαν, οἷον ἔτρεξα, ἐπῆγα μὲ τὰ πόδια, τουτέστι πεζός· ἄλλοτε δὲ ἁπλῶς χάριν πλείονος σαφηνείας καὶ ἐνεργείας, οἷον, τὸν ἐκλώτσησε μὲ τὸ πόδι), «-ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» ἀπὸ

τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, Ν 353, Ψ 169, «ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἄκρους» ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὡς τὰ νύχια, Π 640. Ἐπὶ παραβολῆς ὁμοίων προσώπων παρατηρεῖται καὶ τῶν ποδῶν ἡ ὁμοιότης, «-τοιοίδε πόδες τοιαίδε τε χεῖρες» δ 149, τ 359· β') μετωνυμικῶς ἀντὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ποδῶν, πάτημα, βῆμα, βάδισμα, δρόμος, ὁ ἐ. τρέξιμον, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ. Θ 443, Ι 523, Ν 19, Ξ 285 (πρβλ. ἐλέγχω), «-ποσὶν ἐρίζειν» ἀγωνίζομαι μὲ τὰ πόδια, ὁ ἐ. εἰς τὸ τρέξιμον, Ν 328, «-ποσὶ νικᾶν» Υ 410, ν 261· ὡσαύτως «-ἀέθλια ποσὶν ἄροντο» Ι 124, 266 κ. ἄ. πλ.· γ') ἡ φράσις «-πρόσθεν ἢ προπάροιθε ποδῶν» ἐκφράζει τὸ ἐμπρὸς καὶ πλησίον τινός, πρὸ ποδῶν, εἰς τὰ πόδια τινός, Υ 324, Φ 601. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων, α') τὸ κατώτατον μέρος ὄρους τινός, ὑπώρεια, πρόποδες, Β 824. πληθ. Υ 59· β') τὸ καλώδιον, ἢ σχοινίον τὸ κατὰ τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ τριγώνου ἢ τὰ δύω ἔσχατα ἄκρα τοῦ τετραγώνου ἱστίου, δι' οὗ τὸ ἱστίον διευθύνεται καὶ ἀναπετάννυται, ἡ παρὰ τοῖς νῦν ναυτικοῖς σκότα, ε 260, «-πόδα νηὸς ἐνώμων» κ 32.

Πράκτιος, ὁ, ποταμὸς τῆς Τροίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου, τὴν σήμερον Μπουργάς-μενδερὲ (‖ . κατ' ἄλλους Μουσάκιοϊ-σού. Ἐτυμολογεῖται, φαίνεται, ἐκ τοῦ : πράσσω (πρήσσω)=διασχίζω. Τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν ἐξέλαβον τὴν λ. ὡς ὄνομα πόλεως, κακῶς κατὰ Στράβ. 13, 1, 21), Β 835.

Πράμνειος, «οἶνος» Λ 639, κ 235 ὀνομάζεται ὁ δυνατὸς καὶ στυφὸς μέλας οἶνος κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἀπὸ τῆς Πράμνης (εἶνε δὲ αὕτη ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας ἢ τόπος περὶ τὴν Σμύρνην ἢ Ἔφεσον) ‖ . ἢ ἐκ τῆς παλαιᾶς ἀμπέλου τῆς πραμνίας (ἐκ τοῦ πρέμνου) λεγομένης.

Πραπίδες [⏑ ⏑ .], αἱ, κυρ. = φρένες, ὁ ἐ. διάφραγμα, Λ 579, Ν 412, Ρ 349· α') ὡς ἕδρα τῶν αἰσθημάτων ὡς τὸ νεώτερον καρδία, «ἦ κέ μοι ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι» Χ 43, πρβλ. Ω 514, ἴδ. καὶ ἐπιψαύω· β') ὡς ἕδρα τῆς διανοίας (ἴδ. φρὴν) ἀντὶ τοῦ φρόνησις, νοῦς, συνήθ. ἐν τῇ φράσ. «-ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν» μὲ τὰς εἰδήμονας φρένας, μὲ τὸν τεχνικόν του νοῦν (πάντοτε περὶ τοῦ Ἡφαίστου) Α 608 κ.ἄ., η 92, θ 547.

Πρασιὴ [⏑ . .], ἡ, πρασιά, ὁ ἐν τῷ κήπῳ πρὸς φύτευσιν λαχάνων ἀποκεχωρισμένος τόπος, "Ὀδ. καὶ (κοσμηταὶ) η 127. (Ἐτυμολογεῖται δὲ ἐκ τοῦ πράσου καὶ εἶνε περιεκτικόν : κυρ. πρασοφόρος καὶ ἐν γένει λαχανοφόρος τόπος).

***Πρασσαῖος**, ὁ, ἀντὶ τοῦ **Πρασαῖος**, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, οἱονεὶ Πράσακας ἢ Πρασᾶς, Βατρ. 255.

***Πράσον** [⏑ .], τό, πράσον ἢ πρασοειδές τι θαλάσσιον φυτόν, Βατρ. 54.

***Πρασσοφάγος** [. . ⏑ .], ὁ, ἀντὶ τοῦ **Πρασοφ.**, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, οἱονεὶ Πρασοφαγᾶς, Βατρ. 238.

***Πράσσω**, καὶ **πρήσσω** (ἴδ. τ. λ.), Βατρ. 185, 186 †.

***Πρέμνον**, τὸ (συγγ. τῷ πρυμνός, ἐκ τοῦ πέρας), στέλεχος, κορμός, κούτσουρο, "Υ. Ἑρμ. 238.

Πρέπω (πείρω), κυρ. λάμπω, διαλάμπω, τροπικ. «-ἐπί τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδώς» διαλάμπει ἐπὶ τῶν βλεμμάτων σου ἡ αἰδώς, "Υ. Δήμ. 214, συνήθ. διαπρέπω, διακρίνομαι, ἐξέχω, «ἔπρεπε διὰ πάντων» μεταξὺ

-πάντων, Μ 104 †. Πρβλ. μετατρέπω.

Πρέσβα [. ⏑], ἡ, θηλυκ. τοῦ πρέσβυς, ποιητ. πρέσβειρα (ὅπερ ἀνάγεται εἴς τι ἄχρ. ἀρσεν. πρέσβων, ὡς τὸ πίειρα εἰς τό: πίων πρέσβυς, ἐκ τοῦ πρεις = pris † γα, priscus = πρότερον γεννηθεὶς ἤτοι τὴν ἡλικίαν μείζων) Ὑ. Ἀφρ. 32. κυρ. ἡ γηραιά, γερόντισσα, ὅθεν ὡς τιμητικὸν ἐπίθ. σεπτή, σεβασμία., «-θεά» Ε 721, Θ 383 κ. ἄ., «-Διὸς θυγάτηρ» Τ 91· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ θνητῆς, γ 452, ὅπου ὡς συγκριτικὴν ἔννοιαν ἔχον συντάσσεται μετὰ γενικῆς, «πρέσβα θυγατρῶν».

Πρεσβεία, ἡ (πρεσβεύομαι), πρεσβεία, ἀπεσταλμένοι, πρὸς Ἀχιλλέα Ι 79—668· παλαιότερον εἶναι τὸ ὄνομα Λιταὶ τῆς ραψῳδίας τῆς Ἰλιάδος Ι.

Πρεσβήιον, ἀντὶ τοῦ πρεσβεῖον, τὸ (πρέσβυς), γέρας, ὅ ἐ. δῶρον πρὸς τιμὴν διδόμενον εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, Θ 289 †.

***Πρεσβηίς**, ίδος, ἡ, θηλ = πρεσβυτική. οἷον «-τιμή» ἡ διὰ τὰ πρεσβεῖα καὶ τὸν σεβασμὸν διδομένη τιμή, Ὑμ. 29, 3.

***Πρέσβις**, ἡ. = πρεσβεία, ὅ ἐ. πρεσβυτικὴ ἡλικία, ἡλικία τοῦ πρεσβυτέρου, Ὑ. Ἑρμ. 431 (‖ «κατὰ πρέσβιν» κατὰ τὰ πρεσβεῖα, κατὰ τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως τὸ ἐκ τῆς ἡλικίας).

Πρέσβιστος, η, ον, ἴδ. πρέσβυς.

Πρεσβυγενής, ές (πρ., γίνομαι), πρεσβύτερος γεννηθείς, πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν, προγενέστερος, Λ 249 †.

Πρέσβυς (ἐκ τοῦ πρεις = Λατ. pris, priscus, καὶ τοῦ βυ = γυ ἐκ τῆς ῥίζ. γα, γεν, γίγνομαι, ἐπομ.: πρότερος γεννηθείς, προγενής), ὁ, γέρων, γηραιός, ὅθεν σεβάσμιος, ἀξιοσέβαστος. Ἐκ τούτου παρ' Ὁμ. μόνον τὸ θηλ. πρέσβα, πρέσβειρα, πρεσβηὶς (ἴδ. τὰς λέξεις). Συγκρ. πρεσβύτερος, η, ον, γηραιότερος, γεροντότερος, Δ 787, Ο 204, καὶ ὑπερθ. πρεσβύτατος, η, ον, καὶ πρέσβιστος (ὡς ἐκ τοῦ οὐσιαστ. πρέσβος, καθὼς τό: τάχιστος, κάλλιστος ἐκ τοῦ: τάχος, κάλλος), Ὑμ. 30, 2, πρεσβύτατος, ὁ μέγιστος κατὰ τὴν ἡλικίαν, Δ 59. Λ 740, Ν 429, «-πρεσβύτατος γενεῇ» Ζ 24. ν 142.

Πρήθω (premo, presse Λατ.), ἕτερος τύπος τοῦ πίμπρημι· οὐδέτερον ὅμως τούτων ἔχει ὁ Ὅμ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ., πλὴν τοῦ πρώτου ἐν τῷ συνθ. ἐνιπρήθω (ἴδ. τ. λ.), ἀόρ. ἔπρησε καὶ ἀναύξ. πρῆσε, ἀπαρμφ. πρῆσαι. 1) πνέω, φυσῶ· α') ἐμφυσῶ, φουσκώνω, πρήσκω, περὶ τοῦ ἀνέμου, «-μέσον ἱστίον» Α 481, β 427· β') ἐκπνέω, ἀναφυσῶ, ἐξερεύγομαι, σπινθηρίζω, «-αἷμα ἀνὰ στόμα» Π 350. 2) καίω, πυρπολῶ, μετὰ αἰτ. πράγματος καὶ γενικ. τῆς ὕλης, οἷον «-θύρετρα πυρός» τὰς θύρας μὲ πῦρ, Β 415.

Πρηκτήρ, ῆρος, ὁ (πρήσσω) ἀντὶ τοῦ πρακτήρ· α') πράκτωρ, ἐκτελεστής, αὐτουργός, «-ἔργων» Ι 443· β') ἔμπορος, πραγματευτής, θ 162.

Πρηνής, ές, ἀντὶ τοῦ πρανὴς [— .] (προ), προκλινής, (ἐ)πίστομος, προύμυτος, κατακέφαλος (‖ ἂν καὶ τὰ ἐπίθ. ταῦτα μόνον ἐν τῷ ἐπιρρημ. τύπῳ: πίστομα κτλ., εὑρίσκονται ἐν τῇ καθομιλ., καὶ παρ' Ὁμ. ὅμως τὸ ἐπίθ. ἐπέχει τόπον ἐπιρρήματος) Ζ 307, «-κατὰ πρηνὲς βάλλω τι» (ἔνθα ἡ μὲν πρόθεσις ὡς ἐπίρρ. ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα «-βάλλω» τὸ δὲ «-πρηνὲς» ἐτέθη προληπτικῶς) ἀνατρέπω, κατεδαφίζω τι, Β 414, «-πρηνὴς ἤριπε»

ἔπεσεν ἐπίστομα, κατακέφαλα, Ε 58, χ 296, «-πρ. ἔπεσε, κάππεσε» Μ 396, Π 310, «-ἐλιάσθη» Ο 543, «-ἀλὶ κάππεσε» ε 374, «-πρηνὴς ἐν κονίῃσι» Β 418, τοὐναντίον εἶνε «-ὕπτιος» Λ 179 κ. ἄ.

Πρῆξις, ιος, ἡ, 1) πρᾶξις, ἐνέργεια, καὶ ἑπομένως τὸ ἐκ τῆς πράξεως ἢ ἐνεργείας ἀποτέλεσμα. ὄφελος (‖ . ὅπως ἐν τῇ καθομιλ. δουλειὰ σημ. οὐ μόνον τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα) «-οὔ τις πρῆξις πέλεται γόοιο» οὐδὲν ὄφελος ἐκ τοῦ γόου, δὲν 'βγαίνει ἢ δὲν εἶνε δουλειὰ ἀπὸ τὰ κλάμματα, Ω 524. Ὡσαύτως «-οὔ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισι» κ 202, 568. 2) ἐπιχείρησις, ὑπόθεσις, δουλειά, «-ἰδίη» ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις. γ 82, «-κατὰ πρῆξιν» δι' ὑπόθεσιν, τοὐναντίον «-μαψιδίως» γ 82. Ἰδίως ἐμπόριον, Ὕ. Ἀπ. 397.

Πρήσσω, ἀντὶ τοῦ πράσσω (πέρα), ἐνεστ. -ει, -ουσι, ὑποτ. -ῃσιν, -ωμεν, μετοχ. -ων κτλ., μέλ. πρήξεις, ἀόρ. ἔπρηξας, ἀπαρμφ. πρῆξαι, μετοχ. πρήξαντα. 1) κυρ. περάω, διέρχομαι, διαπερῶ, «-ἅλα» διαπλέω τὴν θάλασσαν, ι 491, διανύω, «-κέλευθον» Ξ 282, ν 83 κ. ἄ., «-ὁδόν» Ὕ. Ἑρμ. 203 καὶ μετὰ γεν. «-ὁδοῖο» Ω 264, γ 476, ο 47, 219 (‖ . Ἡ γεν. αὐτη δὲν εἶνε διαιρετική : μέρος τῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ καθαρῶς τοπική, ὡς τοιαύτη καὶ ἐν τῇ καθομιλ. σωζομένη, ὡς ὅταν λέγωμεν τοῦ πελάγου, τῆς στερεᾶς, τοίχου-τοίχου, τοῦ κάμπου). 2) συνήθ. περαίνω, διαπράττω, ἐκτελῶ, κατορθώνω, κάμνω μετ' αἰτ. κ 88, «-ἔργον» τ 324, Ω 550, ἀπολύτως «-ἔπρηξας καὶ ἔπειτα» τέλος πάντων κατώρθωσας, τὸ κατάφερες, Σ 357, ἰδίως κατὰ μετοχὴν «-πρήξας» γ 60. (‖ . ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ ἀντικείμενον ἔγκειται εἰς τὸ εὐθὺς ἑπόμενον, «-οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα»), «-οὔτι πρήσσω» οὐδὲν κατορθῶ, Α 562, Λ 552, β 191. 3) τινά τι πράττομαι, εἰσπράττω, λαμβάνω ἀντιμισθίαν, «-καὶ πολύ με πράσσει», Βατρ. 185, «-καὶ πράσσει με τόκον» αὐτ. 186. Ἡ σημ. 1) ἥτις εἶνε καὶ ἡ θεμελιώδης, εἶνε μόνον τῆς χρήσεως, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

***Πρηΰνω** [. – .], ἀντὶ τοῦ πραΰνω. ἡμερεύω, εὐμενίζω, ἐξιλεώνω, μετ' αἰτ., Ὕ. Ἑρμ. 417. Ἐκ τοῦ

Πρηΰς, ύ, ἀντὶ τοῦ πραΰς. ἥμερος, εὐμενής. Ὕμ. 7, 10.

Πρίασθαι (περᾶν), ῥῆμ. μέσον ἐλλειπτικόν, ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀόρ. ἐν χρήσει, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ γ' ἑνικ. ἀναύξ. πρίατο, ἀγοράζω «-πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν» ἠγόρασε διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κτημάτων *Ὀδ. α 430, ξ 115, 452.

Πριαμίδης [⏑ ⏑ ⏑ .],αο, ὁ, υἱός τοῦ Πριάμου, Β 817. (Τὸ ι τῆς ἀρχομένης συλλαβῆς ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν).

Πρίαμος [⏑ ⏑ ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος. βασιλεὺς τῆς Τροίας, ἀνὴρ τῆς Ἑκάβης. Κατὰ τὸν Ὅμ. εἶχε πεντήκοντα υἱούς, ἐξ ὧν δέκα ἐννέα ἐκ τῆς Ἑκάβης, φίλτατον δὲ πάντων τὸν Ἕκτορα, Ω 493 ἑξ. Πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξεστράτευσεν ὡς σύμμαχος τῶν Φρυγῶν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, Γ 184. Ρ 184 ἑξ. Κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ὑπέργηρως ἤδη ὢν δὲν μετεῖχε τοῦ πολέμου, Ω 487. Ἅπαξ δὲ μόνον ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἵνα συνομολογήσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἀνακωχὴν διὰ τὴν μονομαχίαν τοῦ Πάριδος καὶ Μενελάου, Γ 261. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ

ἔρχεται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ διὰ πολλῶν δεήσεων καὶ διὰ πλουσίων λύτρων ἐξαγοράζει τὸν νεκρὸν τοῦ υἱοῦ πρὸς ταφήν, Ω 370 ἑξ. Κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον φονεύεται ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως (‖ . Ὠνομάσθη δὲ οὕτως κατὰ μὲν τὸν Ἀπολλδ. 2, 6, 4, διότι κατὰ τὴν ἐπὶ Ἡρακλέους ἅλωσιν τῆς Τροίας ἡ Ἡσιόνη θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος, ὡς ἀριστεῖον δοθεῖσα εἰς τὸν Τελαμῶνα, ἐξηγόρασεν (ἐπρίατο) τὸν πιπρασκόμενον αὐτῆς ἀδελφόν, Ποδάρκην πρότερον καλούμενον, καὶ μετωνόμασε Πρίαμον· κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πρίαμος = Πέρραμος Αἰολιστί, τοῦτο δὲ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡσυχίου = βασιλεύς).

Πρὶν (προ–ιν, πρβλ. pro-ius, pro–is καὶ pri–us, pr–is–cus) συγκριτ. κυρίως τοῦ πρό, διὸ καὶ πολλάκις μετὰ τῆς ἀντωνυμ. τὸ = τὸ πρίν· χρησιμεύει ὡς ἐπίρ. καὶ σύνδεσμος. Α') Ἐπίρ. χρονικὸν ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, πρότερον, πρωτίτερα, ἀρχήτερα, πρίν· συνήθως ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ παρὸν «νῦν» Β 112, 344 κ. ἄ. πλχ., «πολὺ πρίν» 6 167· πολλάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὸ πρίν» Ζ 125, Π 573, γ 265, δ 32 κ.ἀ. Καὶ ἐν τῷ ἐφεξῆς χωρίῳ δὲν εἶνε σύνδεσμος, ἀλλ' ἐπίρρημα, διότι τὸ πάθος ἀπαιτεῖ τὸ ἀσύνδετον σχῆμα καὶ τὸ ῥῆμα ἔπρεπε νὰ ἦνε καθ' ὑποτακτ., «τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν» Α 29, Σ 283· ὡσαύτως «πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθαι» Ω 551 (ἔνθα ἡ ὑποτακτικὴ εἶνε ἀντὶ μέλλοντος)· ὡσαύτως καὶ μετ' εὐκτ. «πρίν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο» γ 117, πρβλ. λ 330, ξ 155. Β') Ὡς σύνδεσμος χρονικὸς ἐν τοῖς χρονικοῖς ἀναφορικοῖς λόγοις, πρίν, πρὶν ἢ πριχοῦ, προτοῦ, πολλάκις κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸ ἐπίρ. «πρίν», πρότερον — πρίν, Θ 452 κ. ἄ., καὶ ἀρνητικῶς «οὐ πρὶν —πρὶν» Α 97 κ. ἄ., «πρὶν οὐ—πρίν γε, ἢ πρὶν κ' ἢ» Ο 72, Α 288, «οὐ πάρος—πρίν γε» 6 128 «οὐ πρόσθεν —πρὶν» ψ 138. 1) μεθ' ὁριστ. οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ., πλὴν ἐν τῷ Ύ. Ἀπ. 357 «πρίν γε» μέχρις οὗ. Πολλάκις ὅμως ἐν τῷ συνδυασμῷ «πρίν γ' ὅτε», ἴδ. ὅτε, Γ', 6'). 2) ἐπὶ χρονικῶν ἀοριστολογικῶν λόγων, ἐν οἷς ἡ ἀπόδοσις εἶνε πάντοτε ἀρνητικὴ (οὐ πρότερον—πρίν)· α') μεθ' ὑποτακτικῆς ἄνευ τοῦ Ἂν (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ) ἀρκτικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τίθεται ὑποτακτ. πάντοτε μετὰ τοῦ Ἂν: οὐ πρότερον — πρὶν ἂν (ὑποτακτ.) κ 175, Σ 135, ν 336, ρ 9. Ὅλως ἰδιαιτέρα εἶνε ἡ πλοκή, «πρίν γ' ὅτ' ἂν» μετ' ἀορ. τῆς ὑποτακτ., 6 374, δ 477· 6') μετ' εὐκτικ. ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅπως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Φ 580· ὡσαύτως «οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ. . . . ἰέναι πρίν γ' ὅτε . . . . ἄσαιμι» Ι 488. 3) συχνότατα μετ' ἀπαρεμφ. τοῦ ἀοριστ., «οὐδ' ὅγε πρὶν . . . κῆρας ἀφέξει πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ δόμεναι κούρην» Α 98, «εἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος ἄλλοθ' ὀλέσθαι πρὶν ἐλθεῖν» σ 402 κ. ἄ. Ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας ἐννοεῖται ὅτι τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφ. τίθεται κατ' αἰτιατ., οἷον Ζ 82, Χ 156, ψ 138. Μετ' ἀπαρεμφ. δυνατὸν νὰ τεθῇ καὶ τὸ «πρίν γ' ἢ» Χ 266, Ε 288. Ἐνίοτε κατ' ἀκολουθίαν συντάξεως ἀντὶ τοῦ ἀπαρμφ. τίθεται ἄλλη ἔγκλισις, οἷον «οὐ γάρ . . . σχήσεσθαι οἴω, πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος . . . βήμεναι . . . . . . ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλοίη» Ρ 504· ἀντιστρόφως «πρίν γ' ὅτ' ἂν . . . γένηται ἡ αὐτὴν ποθέσαι» 6 374. 4) Τί-

θεται κατ' ἔλλειψιν τοῦ ρήματος ἐν τῷ ο 394, «-πρὶν ὥρη» (‖. ἐξυπακ. τό: ἔη, διότι συνήθως μετὰ τούτου τοῦ ὀνόματος δὲν τίθεται τό: ἐστί, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἴδ. ὥρα).— Συνήθως τὸ ι εἶνε βραχύ, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἔν τε ἄρσει καὶ θέσει (τοῦ τρίτου δμως ποδὸς) εὑρίσκεται καὶ ι μακρόν, Ζ 81, ι 403 κ. ἀ., δ 668, ν 113.

Πριστός, ή, όν (πρίω), πριονιστός, διὰ πριονίου κομματιαστός, «-ἐλέφαςι» Ὀδ. σ 196, τ 564. (‖. Τὸ ὀστοῦν τοῦ ἐλέφαντος κατεκόπτετο εἰς πολλὰ καὶ λεπτὰ τεμάχια διὰ πρίονος).

Πρό, Α') πρόθεσις μετὰ γεν. ἐμπρός, 1) τοπικῶς, «-πρὸ πυλάων, ἄστεος, πόληος» ἐμπροστὰ εἰς τὴν πόλιν κτλ., Κ 126, Ο 351, Τ 292 κ. ἀ., σπανιώτερον ἐπὶ τοπικῆς κινήσεως «πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο» (πρόσω τῆς ὁδοῦ ἐγένοντο) ἐπροχώρησαν εἰς τὴν ὁδόν, Δ 382. 2) χρονικῶς πρὶν «-πρὸ γάμοιο» ο 524, ρ 476, « καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν» ὁ ἑ. ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου» „πρωτίτερα ἀπὸ τὸν ἄλλον“ Κ 224. 3) Τροπικ. α') εἰς ἔκφρασιν τῆς ὑπερασπίσεως ἢ προασπίσεως (δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς τοπικῆς σημασίας: ἐμπρὸς) ὑπέρ, «-μάχεσθαι πρό τινος» Δ 156, Δ 57, «-ὀλέσθαι πρὸ πόλεως.=ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανεῖν, Χ 110. Περὶ τῆς φρ. «-ἀεθλεύειν πρὸ ἄνακτος», ἴδ. ἀεθλεύω β') εἰς ἔκφρασιν τοῦ αἰτίου, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, τὴν ὁποίαν τινὲς δίδουσιν εἰς τὸ χωρίον, «-πρὸ φόβοιο» ὑπὸ φόβου, Ρ 667· ἴδ. ὅμως φόβος. Ἐνίοτε ἡ Πρὸ χωρίζεται τῆς συντακτικῆς πτώσεως δι' ἄλλων λέξεων, οἷον Ψ 115, τ 435. Β') Ἐπίρ. 1) τοπικόν, ἐμπρός, ἐμπροστά, Α 195, Ν 799, Ρ 355, ε 385, πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων ἐπιρ. «Ἰλιόθι πρό, οὐρανόθι πρό» „ἐμπροστὰ εἰς τὸ Ἴλιον, εἰς τὸν οὐρανόν“ (ἴδ. Ἰλιόθι καὶ οὐρανόθι), «-ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε» προεξήγαγεν εἰς τὸ φῶς, ἔβγαλεν ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς, Π 188, Τ 118. 2) χρονικόν, πρότερον, πρωτίτερα Α 70, α 37, «-ἠῶθι πρό» πρὸ τῆς ἠοῦς, (ἴδ. ἠῶθι). 3) Πολλάκις συντίθεται μετ' ἄλλων προθέσεων, οἷον, ἀποπρό, διαπρό, περιπρό, ἴδ. τὰς λ. Γ) Ἐν συνθέσει ἔχει τὴν τοπικήν, χρονικήν, καὶ τὴν τῆς προτιμήσεως σημασίαν.

Προαλής [. ⏑ .], ές (ἅλλομαι;), προεξέχων, ἑπομ. πρανής, κατωφερής, κατηφορικός, ἀπόκρημνος, χῶρος» Φ 262 †.

Προ-βαίνω, μόνον ἐν τῷ παρακ. προβέβηκα, γ' ἑνικ. ὑπερσυντ. προβεβήκει καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. προβιβάς, Ν 18, ρ 27, καὶ Ν 807. Π 609, ο 555, πρβλ. βιβὰς καὶ βιβάω. 1) προβαίνω, προχωρῶ, βαδίζω, προβατῶ ἢ προπατῶ, «ποσὶ βέβηκε» εἶνε προκεχωρημένα, ἐπλησίασαν εἰς τὴν δύσιν, Κ 252. 2) προηγοῦμαι, προπορεύομαι, «-τινός», ὅθεν τροπικῶς, ὑπερβαίνω τινά, ὑπερτερῶ τινος, Ζ 25, Ψ 890, «-τινί» ἔν τινι, κατά τι, Π 54.

Προ-βάλλω, μόνον ἐν τῷ ἀορ. ἀναύξ. πρόβαλον, θαμιστικ. προβάλεσκε, ε 331, μέσ. ἀορ. β' εὐκτ. προβαλοίμην. 1) Ἐνεργ. ρίπτω ἐμπρός, σπρώχνω, «Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι» ὁ Νότος τὴν (σχεδίαν) ἔρριπτεν, ἔσπρωχνε πρὸς τὸν Βορρᾶν ἵνα φέρηται ὑπὸ τῆς πνοῆς τούτου, ε 331· μεταφορ. «-ἔριδα» ρίπτω ἐμπρός, προβάλλω, ὅ ἐ. ἄρχομαι ἔριδος, Λ 529. 2) Μέσ. α') ρίπτω ἐμπρός μου, διασπείρω, σκορπίζω, «-οὐλοχύτας» (ἴδ. τὴν λ.), Α 458, Β 421, γ 447, «-θεμείλια» ρίπτω θεμέλια, Φ 255· β')

ρίπτομαι ἐμπρός τινος, δ ἰ. ὑπερβάλλω τινά, ὑπερτερῶ τινος, «-τινὸς νοήματι» Χ 218.

Πρόβασις, ιος, ἡ [⏑ ⏑ ⏑], κυρ. ἡ προχώρησις, προπατησιά, καὶ μετων. ἀντὶ τῆς ἑπομ. λέξ., τὸ κινητόν, ἡ κινητὴ περιουσία, τὰ πρόβατα, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀκίνητον, τὰ λεγόμενα «-κειμήλια», οἷον «-κειμήλιά τε πρόβασίς τε» κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία, β 75 †. Ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει μόνον ἐνταῦθα.

Πρόβατον [. ⏑ .], τὸ (προβαίνω), κυρ. τὸ προβαῖνον, συνήθως πληθ. τὰ θρέμματα, τὰ βοσκήματα, *Ἰλ. Ξ 124. Ψ 500. (Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα =ὄϊς, „πρόβατον").

Προ-βέβουλα, παρακ. ἐλλειπτ. ἐξ ἀχρήστου τινὸς ῥήματος: προβούλομαι, περισσότερον θέλω, προτιμῶ, τινά τινος, Α 113 †.

Προβιβὰς καὶ **προβιβῶν,** ἴδ. προβαίνω.

Προβλής, ῆτος, ὁ, ἡ (προβάλλω), κυρ. ἐμπρὸς ἐρριμμένος, ἑπομ. προβεβλημένος, προεξέχων, πεταχτός, οἷον «-σκόπελος, πέτρη» Β 396, Π 407, «-ἀκταί» ε 405, κ 89, ν 97, «-στῆλαι» προεξέχουσαι, οἱονεὶ προσκεκολλημέναι εἰς τὸ τεῖχος, αἱ λεγόμεναι ἀντηρίδες, Μ 259.

Προ-βλώσκω, ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος μόνον ἀπαρμφ. προβλωσκέμεν, τ 25, -ειν, ἀόρ. ἀναύξ. πρόμολον, ο 467, προστ. πρόμολε, Σ 382, μετοχ. -ών, -οῦσα, προεξέρχομαι, προεκβαίνω, προβάλλω, ἐν γένει ἐξέρχομαι, ἰδίως ἐκ τῆς οἰκίας, Φ 37, «-θύραζε» φ 249, 385.

Προ-βοάω (βοή), φωνάζω ἐμπρός, δ ἰ. φωνάζων προχωρῶ καὶ διακηρύττω εἰς πάντας, ἢ προτρέπων φωνάζω, Μ 277 †.

Πρόβολος, ον (προβάλλω), προεξέχων. Ὡς οὐσιαστ. ὁ «-πρόβολος», ἡ προβολή, ἐξοχή, ἄκρα ἢ γλῶσσα προέχουσα ἐκ τῆς ἀκτῆς εἰς τὴν θάλασσαν, λεγομένη καὶ οὐσιαστ. προβλής, μ 251 †.

Προγενής, ἐς (γένος), πρὸ ἄλλου γεγεννημένος, μόνον α') συγκριτικὸν **προγενέστερος,** η, ον, πρότερον γεγεννημένος, παλαιότερος, πρεσβύτερος, Β 555, β 29 κ. ἀ., «-γενεῇ προγ.» Ι 161· β') ὑπερθετικ. **προγενέστατος,** η, ον, πρεσβύτατος, παλαιότατος, Ὕ. Δήμ. 110. Ἐκ τοῦ

Προ-γίγνομαι, μόνον ἐν τῷ ἀναυξ. ἀορ. β προγένοντο, ἔρχομαι εἰς φῶς, προφαίνομαι, „ἐβγαίνω", Σ 525 †, «-ἐπί τι» Ὕμ. 6 (7), 7.

***Προ-γιγνώσκω,** μόνον ἐν τῷ ἀπαρεμφάτῳ τοῦ ἀορ. β' προγνώμεναι, ἀντὶ τοῦ προγνῶναι, προγνωρίζω, προνοῶ, προβλέπω, Ὕ. Δήμ. 258.

Πρόγονος, ὁ, προγεγεννημένος, προγενέστερος, πρωτόγονος, πρωτότοκος, «-πρόγονοι» (ἐξυπ. ὄϊες), τὰ πρώϊμα πρόβατα, ι 221 †.

Προ-δαῆναι (ἴδ. ῥίζ. δα-), μετοχ. τοῦ ἀορ. προδαείς, (ἐδάην), προγινώσκω, προμανθάνω, προαισθάνομαι, δ 396 †.

Προδοκή, ἡ (προδέκομαι=προδέχομαι), τόπος στενὸς ἐν ᾧ προσδέχεται, προσμένει τις (οἷον ὁ κυνηγὸς τὸ θηρίον), καρτέρι συνήθ., καὶ καθίστρα, ἀλλὰ καὶ ποδόχι, μόνον ἐν τῷ «-ἐν προδοκῇσιν» Δ 107 †.

Πρό-δομος, ὁ, τὸ πυργοειδὲς ἔμπροσθεν μέρος τῆς οἰκίας ὑπεράνω τῆς εἰσόδου τοῦ περιβόλου καὶ τῶν στοῶν μέχρι τοῦ «-μεγάρου» ἢ «-δώματος», ἐν ᾧ διέτριβον οἱ ἄνδρες, πρόδομος, ὅστις περιλαμβάνει καὶ τὴν «-αἴθου-

σαν» (ἴδ. τ. λ.) Ι 473, Ω 673, δ 302, ξ 5 κ. ἀ.

Προ-ϝέργω, ἀντὶ τοῦ: προείργω, ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρῇ τις, κωλύω, σταματῶ, μετ' ἀπαρμφ., μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. τοῦ παρατ. προέεργε, Λ 569 †.

Προέηκα, ἴδ. προΐημι.

Προ-εῖδον, ἀόρ. τοῦ προοράω. μόνον τῷ γ' πληθ. τῆς ὑποτ. προΐδωσι, μετοχ. προϊδών, γ' πληθ. τοῦ μέσ. ἀορ. τῆς ὑποτ. προΐδωνται, προορῶ, προβλέπω, μακρόθεν βλέπω, δ 396, ε 393, τλ, Ρ 756, Σ 527, χ 275, ν 155.

Πρό-ειμι (εἰμί), προϋπάρχω, μόνον ἐν τμ., «-πρὸ τ' ἐόντα» τὰ παρελθόντα Α 70 κ. ἀ.

Προ-εῖπον, ἀόρ. β' τοῦ προαγορεύω, μόνον ἐν τμ., «-πρὸ οἱ εἴπομεν αὐτῷ» α 37 †.

Προελών, ἴδ. ἀπο-προ-αιρέω.

Προέμεν, ἴδ. προΐημι.

Προ-ερέσσω (ἐρετμός), μόνον ἀόρ. α' προερέσσαμεν, κυρ. προκωπηλατῶ, ὅ ἐ. διὰ τῆς κωπηλασίας προχωρῶ, « ἐς λιμένα» ν 279, μεταβατ. προσορμίζω, φέρω, ἀράζω, «-τὴν (νῆα) εἰς ὅρμον προέρεσσαν ἐρετμοῖς» Α 435· ἐν τῷ ι 73 «-αὐτὰς προερέσσαμεν ἤπειρόνδε» καὶ ο 497 «-τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρεσσαν ἐρετμοῖς».

Προ-ερύσσω, ἀόρ. α' προέρυσσεν, ὑποτ. -ύσσω· α') σύρω ἐμπρός, καθελκύω, πάντοτε ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καθελκομένων, «-ἅλαδε» Α 308, Ι 358· β') κατά τινας=τῷ προηγουμ. προερέσσω, ὅπ. ἴδ.

Πρόες, ἴδ. προΐημι.

Προ-έχω, συνηρ. προὔχω, παρ' Ὁμ. πάντοτε συνῃρημ. καὶ μόνον κατὰ μετοχ. καὶ γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. προὔχουσι (πλὴν τοῦ γ' ἐν. τοῦ παρατ. πρόεχε, μ 11)· ἔτι δὲ καὶ γ' πληθ. τοῦ μέσου παρατ. προὔχοντο. 1) Ἐνεργ. μόνον ἀμετάβ. α') προέχω, προτερῶ, εἶμαι πρότερός τινος, Ψ 325, 453 β') προεξέχω, ἐξέχω, «-πρόεχ' ἀκτῇ» μ 11, « ἀκταὶ προὔχουσαι» κ 90, «-πύργος προὔχων» Χ 97, «-ἠϊόνες προὔχουσαι» ζ 138. Μεταφ. «-δήμου προὔχουσιν» ἐξέχουσι, διακρίνονται ἐκ τοῦ λαοῦ, εἶνε οἱ πρόκριτοι, προὔχοντες, Ὑ. Δήμ. 151. 2) Μέσ. κρατῶ τι ἐμπρός μου, «-δούρατα» Ρ 355 (ἐν τμ.), ἔχω τι ἐμπρός μου, «-ταύρους γ 8.

Προήκης, ες (πρό, ἀκή), πρόσθεν ὀξύς, εἰς τὸ ἄκρον κοπτερός, «-ἐρετμά» τὰ κωπία τὰ εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον πεπλατυσμένα καὶ κοπτερά, μ 205 †.

***Προθαλής** [. ᴗ .], ἐς (προ-θάλλω), εὐθαλής, μόνον ἐν τῷ Ὑ. Δήμ. 242 (‖. μᾶλλον: προβαίνων εἰς τὴν αὔξησιν · «-προθαλὴς τελέθεσκε» προέκοπτε).

Προθέλυμνος, ον (προ, θέλυμνον= τῷ παρ' Ἡσυχ. θέλεμνον = θεμέλ-ιον κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων). 1) πρόρριζος, σύρριζος (μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν), «-προθελύμνους ἕλκετο χαίτας» προρρίζους ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, Κ 15, «-προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα» πρόρριζα ἢ σύρριζα ἔρριπτε κατὰ γῆς τὰ δένδρα, Ι 541. 2) Ἄλλην σημασίαν ἔχει ἐν τῷ Ν 130, «-φράξαντες σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ», ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τὴν λ. πυκνῷ, ἀλλεπαλλήλῳ, φυσικῷ τῷ λόγῳ, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ τοῦ λεγομένου συνασπισμοῦ, καθ' ὃν ἡ ἀσπὶς τοῦ ἑνὸς στρατιώτου ἐφάπτεται ἢ ἐπικαλύπτει ἐν μέρει τὴν τοῦ παραστάτου.

Προθέουσι, ἴδ. προτίθημι.

Προ-θέω, θαμιστ. παρατ. προθέεσκε, **προτρέχω**, τρέχω ἐμπρός, Κ 362 (ἔνθα κεῖται ἡ ὑποτακτ. προθέησι), Χ 459, λ 515. Ἀλλ. ἴδ. καὶ προτίθημι.

Προθο(ϝ)ήνωρ, **ορος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρηιλύκου, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν, Β 495.

Πρόθο(ϝ)ος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τενθρηδόνος, στρατηγὸς τῶν Μαγνήτων, Β 756.

Προθορών, ἴδ. προθρώσκω.

Προθό(ϝ)ων, **ωνος**, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Ξ 515.

Προ-θρώσκω, ἀορ. β' μετοχ. προθορών, **προπηδῶ**, **πηδῶ ἐμπρός**, **τινάσσομαι**, Ἰλ. Ξ 363, Ν 522.

Προθυμίη [. – ⏑ .], ἡ (πρόθυμος), **προθυμία**, πληθ. Β 588 †. (Τὸ ι κυρ. εἶνε βραχύ, ἀλλ' ἐκτείνεται ἐνταῦθα).

***Προθύραιος** [. ⏑ . .], **ον** (πρόθυρον), **ὁ πρὸ τῶν θυρῶν**, **ὁ ἐν τοῖς προθύροις**. Ὡ; οὐσιαστ. «-τὰ προθύραια» = **τὰ πρόθυρα**. Ὑ. Ἑρμ. 384.

Πρόθυρον [. ⏑ .], τὸ (πρό, θύρα), συνήθ. πληθ. 1) **ἡ πρώτη θύρα**, **ἡ αὔλειος** (θύρα), ἡ ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν αὐλὴν φέρουσα, **ἐξώπορτα**, **αὐλόπορτα**, ἐπὶ μεγάλων οἰκοδομημάτων, **ἡ πύλη**, **ὁ πυλών**, οὐ μόνον εἰς ἑνικόν, οἷον Ο 124, α 119, κ. πλχ., ἀλλὰ καὶ εἰς πληθ., Λ 777, α 103, δ 20, κ 220 (κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀριστάρχ., κατ' ἄλλους δὲ «-εἰνὶ θύρῃσι»). 2) **τὸ πρόθυρον**, **ὁ τόπος ὁ πρὸ τῆς θύρας**, τῆς οἱασδήποτε εἰς ἑνικ., υ 355, χ 474, φ 299 κ. ἀ.

Προ-ϊάλλω, μόνον κατὰ παρατ., **προπέμπω**, **ἐκπέμπω**, **ἐξαποστέλλω**, «-τινὰ ἀπ' οὐρανόθεν» Θ 365, «-ἐπὶ νῆας» Λ 3, «-ἀγρόνδε» ο 370, «-σίαλον» ξ 18. (Τὸ ι εἶνε βραχύ).

Προ-ϊάπτω, μόνον μέλ. γ' ἑνικ. προϊάψει, ἀόρ. προΐαψε, = **προϊάλλω**, ἐπομ. **ἀποστέλλω**, **καταπέμπω**, οἷον «-πολλοὺς Ἄϊδι» Ἰλ. Α 3, Ζ 487 Λ 55, «-Ἀϊδωνῆι» Ε 190. (Τὸ ι εἶνε βραχύ).

Προ-ΐημι, γ' ἑνικ. προΐησι, πληθ. -ιεῖσι, προστακτ. προΐει, ω 519, ὑποτ. γ' ἑνικ. προΐῃ, Ὑ. Ἀφρ. 152, τοῦ παρατ. τὸ α' ἑνικ. **προΐειν**, ι 88, κ 100, μ 9, τὸ β' **προΐεις**, ω 333, τὸ γ' **προΐει**, Α 326, ω 522 (ἀνθ' ὧν ἄλλοι ἔγραψαν **προΐην**, **προΐης**, **προΐη**, ἴδ. μεθίημι καὶ ἀνίημι), ἀόρ. α' **προῆκα** καὶ ἐν τμήσει, ἢ **προέηκα**, ἀορ. β' γ' πληθ. **πρόεσαν**, σ 291, προστ. **πρόες** -έτω, ἀπαρμφ. **προέμεν** ἀντὶ τοῦ: προεῖναι, κ 155, κυρ. **στέλλω ἐμπρός**· ὅθεν α') ἐπὶ προσώπων, **ἐκπέμπω**, **ἀποστέλλω τινά**, Α 326, ι 88, μετ' ἀπαρεμφ. σημαίνοντος τὸν σκοπόν, «-καλήμεναι» Κ 125, πρβλ. στίχ. 388, 563, καὶ ἐπὶ πραγμάτων προσωποποιουμένων, «-ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι» μοὶ ἔπεμψε πνοὴν Ζεφ. ἵνα πνέῃ, κ 25, «-οὖρον» γ 183, «-ἔς τινα, ἐπί τινα» πρός τινα, Μ 342, **ἀφίημι**, **ἀφίνω ἐλεύθερον**, **παραιτῶ**, Δ 398, «-τὴν δὲ θεῷ πρόες» ἄφες αὐτὴν χαριζόμενος τῷ θεῷ Α 127· β') ἐπὶ πραγμάτων, «νῆας» **πέμπω**, Η 468· ἐπὶ βλημάτων, **ἐκτοξεύω**, **ἐξακοντίζω**, **ῥίπτω** «ὀϊστούς, βέλος, ἔγχος» Η 297, Λ 270, Ρ 516, «-ἐς πόντον βοὸς κέρας» μ 253· ἐπὶ ποταμοῦ, **ἐκβάλλω**, **χύνω**, «-ὕδωρ ἐς Πηνειόν» χύνει τὸ ὕδωρ του εἰς τὸν Πηνειόν, Β 752. Μεταφ. «-ἀγγελίας, φήμην» β 92, υ 105, «οἶνος ἔπος προέηκεν» **ἐξάγει**, **ἐκβάλλει**, **ἐκστο**-

μίζει ξ 466, «-χυδός τινι» ἐπιπέμπω, δίδω, Π 241· γ') ἀφίνω, παραιτῶ (ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἀνωτέρω ἐπὶ προσώπων), «-πηδάλιον ἐκ χειρῶν» ε 316, «-πόδα προέηκε φέρεσθαι» τ 468.

Προΐκτης, αο, ὁ, (προΐξ), ἐπαίτης, ζητιάνος, ζήτουλας, "Οδ. ρ 449, «-ἀνὴρ προΐκτης» ρ 352.

Προΐξ, συνηρ. **προΐξ** (procus, precor), ἡ, γεν. προικός, δωρεά, δῶρον, χάρισμα, μόνον κατὰ γεν., οἷον «-γεύομαι προικός» γεύομαι, ἀπολαμβάνω τὴν δωρεάν, ρ 413. Ἐν δὲ τῷ «-χαρίζομαι προικός» ν 15 οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐκλαμβάνουσι τὴν γεν. ὡς ἐπίρρημα, καθὼς κεῖται συνήθως ἡ αἰτ., προῖκα, δωρεάν, χάρισμα· οἱ δὲ νεώτεροι ὡς γεν. τοῦ τιμήματος : ἀντὶ προικός, ἀντὶ δωρεᾶς (τὴν ὁποίαν δίδω) κάμνω χάριν, ὅ ἐ. μὲ τὴν ζημίαν μου κάμνω χάριν.

Προΐστημι, ἀορ. α' μετοχ. προστήσας, μεταβ. προτάσσω, σταίνω ἢ βάλλω ἐμπρός, «-τινὰ μάχεσθαι» τάσσω τινὰ ὡς πρόμαχον, Δ 156 †.

Προῖτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἄβαντος, βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος. Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀκρισίου κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Λυκίας Ἰοβάτην. Οὗτος δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του Ἄντειαν καὶ ἐπανήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ βασίλειόν του, Ζ 157 ἑξ.

Προ-καθίζω, προκάθημαι, προκαθέζομαι ‖. ἐπὶ τῶν χηνῶν καὶ γεράνων, οἵτινες καθιπτάμενοι καὶ μέλλοντες νὰ καθίσωσι προχωροῦσιν ὀλίγον ἐμπρὸς καὶ ἔπειτα καθίζουσι, Β 463 †.

Προ-καλέω, μόνον ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. α' προκαλεσάμην καὶ ἐν τῇ συνεσταλμένῃ ὑποτακ. αὐτοῦ προκαλέσσεται Η 39, καὶ προστακτικῇ προκάλεσσαι· α') προκαλῶ, ὅ ἐ. προσκαλῶ τινα εἰς ἀγῶνα ἢ μάχην, ἀπολελ. Ν 809, Θ 142, «-χάρμῃ» εἰς μάχην, Η 218, 285, ἢ «-μαχέσασθαι» Γ 432, Η 39, 50. Ἐν γένει β') προσκαλῶ, καλῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν, «-προκαλεύμενος ὕπνον» Ὕ. Ἑρμ. 241.

Προ-καλίζομαι (καλέω), ἑτερ. τύπος τοῦ προηγουμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἑν. τοῦ παρατ. προκαλίζετο ἄναυξ. καὶ ἐν τῇ προστ. προκαλίζεο, σ 20, προκαλῶ, ὅ ἐ. προσκαλῶ τινα εἰς ἀγῶνα, μάχην, Ε 807, Η 150, μετ' ἀπαρεμφ. Γ 19, Δ 389, Θ 228, «-χερσί» εἰς πυγμήν. σ 20.

***Προκάς, άδος,** ἡ, = **πρόξ,** Ὕ. Ἀφρ. 71.

***Προ-κατέχω,** μόνον ἐν τῇ μέσῃ διαθ. κρατῶ τι ἐμπρός μου, «-προκατέσχετο καλύπτρην» Ὕ. Δήμ. 197.

Πρό-κειμαι, ἀποθ. κεῖμαι, εἶμαι τεθειμένος ἐμπρός, μόνον ἐν τῇ φρ. «-προκείμενα ὀνείατα» τὰ προκείμενα, τὰ παρατεθειμένα ἐδέσματα, Ι 91, α 149 κ. ἀ.

Πρό-κλυτος [. ⏑ .], **ον** (κλύω), πρότερον ἤδη ἀκουστός, πάλαι θρυλούμενος, παλαιός, «-ἔπεα» μόνον Υ 204 †.

Πρόκρις, ιδος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Κεφάλου, λ 321. Ἀπιστήσασα πρὸς τὸν ἄνδρα της Κέφαλον κατέφυγεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν Μίνωα, παρ' οὗ λαβοῦσα πλούσια δῶρα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸς τὸν Κέφαλον. Ἀλλ' οὗτος ἐφόνευσεν αὐτὴν ἐξ ἀβλεψίας ἐν τῷ κυνηγίῳ, ἐκλαβὼν αὐτὴν ὡς θηρίον, πρβλ. Ὀβιδ. Μεταμ. 7, 672 ἑξ.

Πρόκροσσος, η, ον (πρό, κρόσσαι), «-προκρόσσας ἔρυσαν νῆας» Ξ 35, ἔνθα ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἑρμηνεύει : κλιμακηδὸν (τεταγμένας), τουτέστιν εἰς πολ-

λας σειράς, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν εἶδός τι κλίμακος (καὶ τοῦτο διότι ἡ παραλία δὲν ἐχώρει πάσας τὰς ναῦς εἰς μίαν σειρὰν τεταγμένας)· κατ' ἄλλους δέ: ἐν εἴδει κροσσῶν (ἐπάλξεων) ἐξεχούσας, οὕτω δηλ. τεταγμένας, ὥστε αἱ ὑψηλαὶ πρύμναι των ἀπετέλουν εἶδος τείχους μετὰ προεχουσῶν ἐπάλξεων.

Προ κυλίνδω [. ⏑ . .], **προ-κυλίω**, μόνον μέσ. προκυλίομαι, κυλίομαι ἐμπρός, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ξ 18 †.

Προ-λέγω, ἐκλέγω, παθ. παρακειμ. μετοχὴ «-προλελεγμένοι» οἱ ἐκλεκτοί, Ν 689 †.

Προ-λείπω, ἀόρ. ἀπαρμφ. προλιπεῖν, μετοχ. προλιπών, παρακ. προλέλοιπεν, κυρ. καταλείπω, ἀπολείπω, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, «-νεκρόν» Ρ 275, «-κτήματα» γ 314, ο 11, «-πηοὺς καὶ πατρίδα γαῖαν» ψ 120. Μεταφ. «-μῆτίς σε προλέλοιπε» ἡ φρόνησις σὲ ἀφῆκε, 6 279.

Προμαχίζω [. ⏑ . .], (πρόμαχος)· α') εἶμαι πρόμαχος, ἐν τοῖς πρώτοις μάχομαι, «-Τρωσί» μεταξὺ τῶν Τρώων, ὑπὲρ τῶν Τρ., *Ἰλ. Γ 16· 6') ἐξέρχομαι τῆς τάξεως καὶ μάχομαι πρός τινα, «-Ἀχιλῆι» Υ 376.

Προ-μάχομαι [. ⏑ . .], πρὸ τῶν ἄλλων, ἢ ὑπέρ τινος μάχομαι, προπολεμῶ, μετὰ γεν., *Ἰλ. Λ 217, Ρ 358.

Πρόμαχος [. ⏑ .], ὁ, πρόμαχος, ὁ ἐν τοῖς πρώτοις, πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος, πολλάκις πληθ. Δ 505 κ. ἀ., σ 379, ω 526 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

Πρόμαχος [. ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλεγήνορος ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν, Ξ 476, 482, 503.

Προ-μίγνυμι [. . – .], παθ. ἀορίστ. 6' ἀπαρφ. προμιγῆναι, μόνον ἐν τῇ μέσῃ διαθέσει, «-παλλακίδι προμιγῆναι» νὰ ἔλθω πρότερον εἰς μίξιν, νὰ συγκοιμηθῶ μὲ τὴν παλλακίδα (ἴδ. μίγνυμι, 3, γ'), Ι 452 †.

Προμνηστῖνοι, αι, α, μόνον πληθ. ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἷς ἕκαστος χωριστά, τοὐναντίον τοῦ «-ἅμα πάντες» μόνον ἐν τῇ Ὀδ. λ 233, φ 230.

Προμολών, ἴδ. προβλώσκω.

Πρόμος, ὁ (πρό, primus γοτθ. fruma) κυρ. ὑπερθ. τοῦ πρὸ = πρῶτος προηγούμενος, παρ' Ὁμήρ. πάντοτε ὁ πρόμαχος, Ο 293, λ 493 κ.ἀ., «-πρ. ἀνήρ» Ε 533, «-πρόμος τινί» πρόμαχος ἐναντίον τινός, Η 75, «-τοῖσιν Ἐρευθαλίων πρόμος ἵστατο» μεταξὺ αὐτῶν ὡς πρόμαχος ἵστατο ὁ Ερευθ., Η 136.

Προ-νοέω, ἀόρ. α' ἀναύξ. προνόησαν, ἀπαρεμφ.—ῆσαι. 1) προορῶ, προβλέπω, προαισθάνομαι, «-δόλον» Σ 526. 2) προνοῶ, προεπινοῶ, «-ἄμεινόν τι» ε 364.

Πρόνοος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 399.

Πρόξ, **οκός**, ἡ, πιθανῶς δορκὰς ἢ ἔλαφος κατὰ τὰ σχόλια, ρ 295 †. (‖. Πιθανῶς ἡ ῥίζα εἶνε περκ— πρέκ-, ἐξ ἧς περκάζω, περκνός, „πρέκνα", Πρόκνη, καὶ σημαίνει κυρίως πεποικιλμένη, στικτή).

Προ-πάροιθεν, πρὸ συμφώνου δὲ καὶ **Προπάροιθε**. 1) Ἐπίρρημα· α') τοπικόν, ἐμπρός, ἔμπροσθεν, 'μπροστά, — 'μπροστά, ὁλομπρός, ὁλόμπροστα, μετὰ ῥημάτων κινήσεως ἢ ἠρεμίας σημαντικῶν, «-κιών» Ο 260, «-ἰέναι» ρ 277 «-ἔρχεσθαι» ρ 282, «-ἕζετο» Ὕ. Ἑρμ. 299, «-παραφθάς» προφθάσας νὰ περάσῃ ἐμπρός, προπεράσας, Χ 197, «-ἤριπε» Π 319 κ. ἀ. Ἔτι δὲ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνώπιον,

δ 225· β') χρονικόν, πρότερον, „ πρωτίτερα", Κ 476, Λ 734, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «-ὀπίσσω» λ 483. 2) Πρόθεσις μετὰ γεν. εἰς τοπικὴν πάντοτε σημασίαν· α') πρό, ἐμπρός, ἔμπροσθεν «-πόλιος, πυλάων, θυράων» Β 811, Ζ 307, α 107, «-ποδῶν» Ν 205 κ. ἄ. πλχ.,« νεὸς» πρὸ τῆς πρώρας τῆς νηός, ι 482 (τοὐναντίον «-μετόπισθε» ς' 539) β') καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ἐμπρός, Β 92 — Ἐνίοτε τίθεται ἡ γενικὴ πρὸ τῆς προθέσεως, Δ 348, Ξ 297, Ο 66 κ. ἀ.

Πρό-πας [. –], **ασα** [– .], **αν**, ὅλος, ὁλόκληρος, «-πρόπ. ἦμαρ» δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, Α 601, ι 161 κ. ἀ., "Υ. Ἑρμ. 206.

Προ-πέμπω, ἀόρ. προὔπεμψα, προαποστέλλω τινά, ρ 54, ω 360. Συνήθως ἀποπέμπω, ἐξαποστέλλω, στέλλω «-ἐς Ἀτρείδην » ρ 117, «εἰς Ἀΐδαο» (ἐξυπ. δόμους) στέλλω εἰς τὸν Ἅδην Θ 367, καὶ ἐν τμ. «-πρό μ' ἔπεμψεν » Α 442.

Προπέφανται, ἴδ. προφαίνω.

Προ-πίπτω, ἀορ. μετοχ. προπεσών, πίπτω ἐμπρός, Βατρ. 255. 2) κλίνω ἐμπρός, προνεύω, σκύπτω ἐν τῇ φρ. «-προπεσόντες ἔρεσσον » κλίναντες ἐμπρὸς ἤρχισαν νὰ κωπηλατῶσι, = ἔπεσαν μὲ τὰ μοῦτρα εἰς τὰ κουπιὰ 'Οδ. ι 490, μ 194.

Προ-ποδίζω (πούς), κυρ. προτείνω τὸν πόδα, ἐκομ. βάδην καὶ κούφως προβαίνω μὲ τὰ ἀνοικτὰ καὶ ἐλαφρὰ βήματα προχωρῶ, 'Ιλ. Ν 158, 806.

***Πρόπολος**, ἡ (πρό, πολέω), θεράπαινα, Ύ. Δήμ. 440.

Προ-πρηνής, ἐς (pronus), προκλινής, ἐπὶ τὰ πρόσω νεύων, «-σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα» Γ 218 (ἔνθα τὸ ἐπίθ. ἐπέχει τόπον ἐπιρ.=ἐμπρός)· ὡσαύτως καὶ χ 98 «-περὶ γὰρ δίε μή τις ἔγχος ἀνελκόμενον ἢ ἐλάσειεν φασγάνῳ ἀΐξας ἠὲ προπρηνέα τύψαι» ἐφοβεῖτο μήπως τις αὐτὸν (τὸν Τηλέμ.), προσπαθοῦντα νὰ ἐξελκύσῃ τὸ ἔγχος, ἢ διατρυπήσῃ ἐφορμήσας (κατ' αὐτοῦ ἀπ' ἔμπροσθεν) μὲ τὸ φάσγανον, ἢ κάτω νενευκότα (ἐκ τῶν ὄπισθεν) τὸν κτυπήσῃ, Ω 18.

Προ-προ-κυλίνδομαι [. . ⏑ . . .], διὰ τῆς διπλῆς προθέσεως ἐπιτεταμένον: κυλίνδομαι, ἀδιακόπως κυλίομαι, ἢ εἰς τοὺς πόδας κυλίομαι, γίνομαι ὑποπόδιον τῶν ποδῶν «τινος» Χ 221. Μεταφ. ἀδιακόπως περιπλανῶμαι, κυλίομαι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ρ 525.

Προ-ρέω, ἀντὶ τοῦ **προρρέω**. 1) ρέων προχωρῶ, ρέω, εἰσρέω, ἐκβάλλω, χύνομαι, Φ 260 κ.ἀ., ε 444, «-ἅλαδε» Ε 598, Μ 19, «-εἰς ἅλαδε» κ 351, ἐκρέω, ἀναβλύζω, Χ 151. 2) μεταβ. κάμνω νὰ ρεύσῃ, χύνω, «-ὕδωρ» "Υ. Ἀπ. 380.

Πρόρριζος, ον (πρό, ῥίζα ἢ Ϝριδja), πρόρριζος, σύρριζος, ριζηδόν, ἐκ θεμελίων, 'Ιλ. Λ 157, Ξ 415.

Πρός, πρότι ἀρχῆθεν, **προτὶ** καὶ **ποτί**. Ι.) Πρόθεσις, συντασσομένη μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., σημαίνει κατὰ τὴν παραγωγὴν αὐτῆς ἐκ τῆς πρό, τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω διεύθυνσιν ἢ κίνησιν μέχρι τινὸς ὡρισμένου τέρματος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ μετ' αἰτ. σύνταξις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ πρώτη καὶ θεμελιώδης, ἥτις καὶ ἐν τῇ παλαιοτέρᾳ γλώσσῃ εἶνε ἡ συνηθεστάτη. Ὕστερον δὲ συνταχθεῖσα μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς ἔλαβε σημασίαν σύμμετρον πρὸς τὴν κυρίαν ἔννοιαν τούτων τῶν πτώσεων.— (Οἱ τύποι προτὶ καὶ ποτὶ εὑρίσκονται

συνήθως μετ' αἰτ. συντεταγμένοι, σπανιώτερον δὲ μετὰ δοτικ. καὶ ἑκάτερος αὐτῶν ἅπαξ μόνον μετὰ γεν., Λ 831, Χ 198. Περὶ δὲ τῆς χρήσεως τῶν τριῶν ἐν γένει τύπων παρετηρήθη ὅτι τὸ μὲν πρὸς εὑρίσκεται 200άκις κείμενον καὶ ἰδίως 14άκις πρὸ διγαμματουμένων λέξεων· τὸ δὲ προτὶ 60άκις καὶ ἰδίως 57άκις πρὸ διγαμματ. λέξεων, (οἷον 33άκις πρὸ τῆς λ. ἄστυ, 17άκις πρὸ τῆς λ. Ἴλιον, τρὶς πρὸ τῆς λ. ὃν καὶ δὶς πρὸ τῆς λ. οἶκον καὶ οἷ) ἐξ αἰρουμένων τῶν ἑξῆς δύω: προτιειλεῖν καὶ προτιειπεῖν. Ἐν δὲ ταῖς λέξεσι: προτιάπτειν, προτιβάλλειν, προτιμυθήσασθαι καὶ ἀπροτίμαστος δύναται πανταχοῦ ὅπου αὗται εὑρίσκονται (πλὴν ἐν τῷ Ω 110) νὰ τεθῇ ὁ τύπος πρός· τὸ δὲ ποτί, ὅπερ εὑρίσκεται 80άκις ἐν συντάξει καὶ 9άκις ἐν συνθέσει, διαφέρει τοῦ προτί, καθ' ὅτι τοῦτο μὲν τὸ προτὶ πλέον ἢ 20άκις καθιστᾷ τὴν πρὸ αὐτοῦ βραχεῖαν συλλαβὴν θέσει μακρὰν καὶ πανταχοῦ ἀποτελεῖ πυρρίχιον [⏑ ⏑], πλὴν ἐν τῷ ω 347, ὅπου εὐκόλως δύναται νὰ διορθωθῇ εἰς τό: ποτί· τὸ δὲ ποτὶ ἐν 22 χωρίοις ἔχει τὴν λήγουσαν θέσει μακρὰν καὶ ἐπομένως ἀποτελεῖ ἴαμβον [⏑ -]. Τὸ ι τοῦ προτὶ καὶ ποτὶ παρ' Ὁμ. μὲν οὐδέποτε, παρὰ δὲ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς εὑρίσκεται ἐκθλιβόμενον). Α') Μετὰ γεν. 1) τοπικῶς· α') κυρ. εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως, ἀπό (τινος ἢ τινα), ἀπὸ μέρους τινός, παρά τινος, «ἴκετο—ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων» ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἢ δυτικῶν ἀνθρώπων, δ ἐ. ἀπ' ἀνατολῶν ἢ δυσμῶν, θ 29· β') εἰς ἔνδειξιν τῆς πρός τινα τόπον διευθύνσεως (τὴν ὁποίαν αἱ μὲν νεώτεραι γλῶσσαι θεωροῦσιν ἀπὸ τοῦ τόπου, ὅθεν ἄρχεται ἡ διεύθυνσις, διὸ λέγουσι πρός τι, οἱ δὲ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου λήγει ἡ διεύθυνσις, ὅθεν λέγουσι «-πρός τινος» ὅ ἐ. ἀπό τινος), «πρὸς ἁλός, πρὸς Θύμβρης» πρὸς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὴν Θύμβρην, ,,ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, τῆς Θ.'' Κ 428, 430, «-πρὸς νηῶν» πρὸς τὰς ναῦς, Ο 670, «-πρὸς Βορέαο» πρὸς Βορρᾶν, ν 110, «-νήσοι πρὸς Ἤλιδος» φ 347, «-προτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ» ἔπειτα πρὸς τὴν πόλιν, πλησιάζων πάντοτε πρὸς τὴν πόλιν, Χ 198. 2) Μεταφ. ἐκφράζει· α') τὴν ἀρχήν, ἀφορμήν, αἰτίαν τινός, ὅθεν τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ τοῦ ὁποίου γίνεταί τι, παρά ἢ ἀπό τινος, ἀπὸ μέρους τινός, ὑπό τινος, οἷον «ἀκούω τι πρός τινος» παρά τινος, ,,ἀπὸ τὸ στόμα τινός'', Ζ 525, «ἔχω τιμὴν πρὸς Ζηνός» παρὰ τοῦ Διὸς δεδομένην, λ 302, «οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται» οἵτινες φυλάττουσι τὰς θ. παρὰ τοῦ Διὸς λαβόντες, Α 239, «-πρὸς ἄλλης ὑφαίνειν» ὑπὸ ἄλλης προσταττομένη (‖. ἢ παρ' ἄλλης λαβοῦσα τὸ ἔργον) νὰ ὑφαίνῃς, Ζ 456, «τιμὴν ἄρνυσθαι πρὸς Τρώων» παρὰ (ἀπὸ μέρους) τῶν Τρώων, Α 160· ὡσαύτως «πρὸς Τρώων κλέος εἶναι» Χ 514, «κῦδος πρὸς Δαναῶν» Π 85, «-πρὸς Διός εἰσι ξεῖνοι» ζ 207, ξ 57. Ἐπὶ παθητικῶν ῥημάτων ἐκφράζει τὸ ποιητικὸν αἴτιον, «διδάσκομαι πρός τινος» ὑπό τινος, Λ 831, πρβλ. Ζ 57· β') ἐπὶ ὅρκων καὶ ἐξορκισμῶν κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς τοπικῆς σημασίας, «πρὸς θεῶν μάρτυροι ἔστων» ἔστωσαν μάρτυρες ἐνώπιον τῶν θεῶν, Α 339, Τ 188· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων: δέομαι, ἱκετεύω κ.τ.τ., ἐν ὀνόματι, δι' ὄνομα τινὸς ἢ δι' ἀγάπην τινός, λ 67, ν 324. Β') Μετὰ δοτ. μόνον το-

πικῶς. 1) εἰς ἔνδειξιν τῆς παρά τινι ἀντικειμένῳ διατριβῆς, παρά τινι, ἐπί τινος, «-ποτὶ γούνασι παππάζειν» ἐπὶ τῶν γονάτων ἢ πλησίον τῶν γον. Ε 408, «-πρὸς περόνῃ καταμύξατο χεῖρα» εἰς τὴν περόνην, ἐνδιατρίβουσα κατὰ τὴν θωπείαν περὶ τὴν περόνην, Ε 425, «-πρὸς γαίῃ» κατὰ γῆς (κείμενον) λ 423, «-νῆας ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν» εἰς τοὺς βράχους συνέτριψαν, γ 298«-ἄνεμος ποτὶ δρυσὶν ἠπύει» Ξ 398, «-πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται» συνέχονται, συγκρατοῦνται πρὸς ἀλλήλας (ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης) ε 329. Ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ρημάτων, ὅταν πρόκηται νὰ συνεκφρασθῇ καὶ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπερχομένη ἠρεμία, «-τέκνα βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ» κατὰ γῆς Χ 64· «-βάλλειν τινὰ ποτὶ πέτρῃ» ρίπτω καὶ κολλῶ τινα εἰς τὴν πέτραν, ε 415 κ. ἀ. «-προτί οἱ λαβεῖν, ἕλκειν» Υ 418, Φ 507 κ. ἀ. 2) εἰς ἔνδειξιν τῆς προσθήκης, «-πρὸς τοῖσι» πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτων, κ 68. Γ) Μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς α') εἰς ἔνδειξιν τῆς πρός τι κινήσεως,πρός, εἰς, μετὰ τῶν κινήσεως σημ. ρημάτων «ἰέναι, ἔρχεσθαι, βαίνειν, χωρεῖν, ἀπονέεσθαι, ἀποβαίνειν, ἀπονοστεῖν, αἵρεσθαι, ἱκέσθαι, ἀΐσσειν, φεύγειν» κτλ. Ὁμ. πλχ. ὡσαύτως «-στείχειν ποὸς οὐρανόν» ἀναβαίνειν εἰς τὸν οὐρανόν, λ 17. Ἔτι δὲ μετὰ τῶν μεταβατικ. ρημάτων, οἷον τὸ «φέρειν, ἄγειν προτὶ Ἴλιον, προτὶ ἄστυ, προτὶ οἶκον» Ὁμ. πλχ. καὶ τὸ «-ἐλαύνειν, ὠθεῖν, ρίπτειν,ἀράσσειν τι πρός τι» Ὁμ. πλχ. καὶ «-οὐτάζω πρός τι» ἴδ λ. οὐτάζω· β') εἰς ἔνδειξιν τῆς διευθύνσεως πρός τι ἢ πρός τινα, οἷον «-ἰδεῖν, παπταίνειν πρός τι ἢ τινά» μ 233, «-στῆναι ποτὶ πνοιήν» Λ 622, ἐπὶ τοποθεσίας, «-ἰέναι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε» Μ 239, «-κεῖσθαι πρὸς ζόφον» ι 26, «-ναίειν πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε» ν 240· ὡσαύτως «-κλαίειν πρὸς οὐρανόν» Θ 364. Συχνὰ μετὰ τῶν ρημάτων «-λέγειν,ἀγορεύειν»· ὅθεν «-ὀμνύναι πρός τινα» ἐνώπιόν τινος, κάμνω ὅρκον εἴς τινα, ξ 331· καὶ ἐν γένει εἰς ἔνδειξιν οἱασδήποτε σχέσεως «-πρὸς Τυδείδην τεύχε' ἄμειβεν» Ζ 235· γ') ἐνίοτε συζευγνύεται καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἐναντιότητος, ἐναντίον τινός, κατά τινος «-ἀΐσσειν πρὸς ρόον» Φ 303, καὶ ἐχθρικῆς διαθέσεως «-μάχεσθαι πρὸς Τρῶας» Ρ 471. Μεταφορικῶς «-πρὸς δαίμονα» ἐναντιούμενος δαίμονι, ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ δαίμονος, Ρ 98, 104. 2) χρονικῶς, πρός, „κατά" «-ποτὶ ἕσπερα» πρὸς ἑσπέραν, „κατὰ τὸ βράδυ", ρ 191. Σημ. Ἐπιτασσομένη τῆς συντακτικῆς πτώσεως εὑρίσκεται ἡ πρόθεσις αὕτη σπανίως καὶ τότε κεῖται μεταξὺ οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ ἑπομένου ἐπιθέτου, οἷον «-ἄστυ πότι σφέτερον» Ρ 419. II.) Ἐπίρ. ἀπολύτως τιθέμενον σημαίνει προσθήκην, «-πρὸς δέ, ποτὶ δέ» προσέτι δέ, ἔτι δέ, ἐκτὸς δὲ τούτων, Κ 108, ε 255 κ. ἀ. Πρβλ. δὲ καὶ λ. **προσβάλλω** 1). III.) Ἐν συνθέσει σημαίνει τὴν κίνησιν καὶ διεύθυνσιν, ἔτι δὲ τὴν παρά τινι (πλησίον τινὸς) διατριβὴν καὶ προσθήκην.

Προσ-άγω [. ⌣ .], ἐκ τοῦ ἐνεστ. μόνον εὐκτικὴ προσάγοιεν, ἀόρ. β' προσήγαγε, ἐπάγω, ἐπιφέρω, προσφέρω, «-πῆμά τινι» ρ 446 †, «-δῶρά τινι» Ὕ. Ἀπ. 272.

Προσ-αΐσσω [. – . .], μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. προσαΐξας, φέρομαι πρός τι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, *Ὀδ. χ 337, 342, 365.

Προσ-αλείφω [. ⌣ . .], μόνον ἐν τῇ

προστ. προσάλειφε, **ἐπαλείφω**, «-φάρμακόν τινι» ἀλείφω εἴς τινα φάρμακον, ἢ ἀλείφω τινὰ μὲ φάρμακον, κ 392 †.

Προσ-αμύνω [. ⏑ – .], ἀορ. ἀπαρεμφ. προσαμῦναι· α') **ἐπαμύνω**, ὅ ἐ. **ἐπὶ πλέον ἀποκρούω**, «-ἔπειτα δὲ τ' οὐ προσαμύνει» (ἐξυπ. αὐτὸν) δὲν τολμᾷ ἐπὶ πλέον νὰ τὸν ἀποκρούσῃ, *Ἰλ. Ε 139· Β') μετὰ δοτ., **προσβοηθῶ, προσέρχομαί τινι ὡς βοηθός**, Β 238, Π 509.

***Προσ-αναγκάζω** [. ⏑ . . .], μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. τοῦ ἀορ. προσηνάγκασσε, προσέτι ἀναγκάζω, μετ' ἀπαρεμφ., *Υ. Δήμ. 413.

Προσ-άπτω, καὶ **ποτιάπτω**, κυρ. προσδέω, προσκολλῶ· μεταφορ. **προσάπτω, παρέχω, προξενῶ**, «-κῦδός τινι» Ω 110 †.

Προσ-αρηρὼς [. ⏑ . .], **υῖα, ός**, μετοχ. τοῦ ἀμεταβ. παρακ. τοῦ ῥήματος προσ-αραρίσκω: **προσηρμοσμένος, προσκεκολλημένος** «-ἐπίσσωτρα προσαρηρότα» Ε 725 †.

Προσ-αυδάω (αὐδή), προστ. –άτω, παρατ. προσηύδων, γ' ἐνικ. προσηύδα, γ' δυϊκ. προσαυδήτην, Λ 396, Χ 90, **προσφωνῶ, προσαγορεύω, λέγω ἢ ἀποτείνομαι πρός τινα**, πολλάκις ἀπολύτ., Δ 24 κ. ἄ., πληθ., ἢ μετ' αἰτ. προσώπου· α') «-τινὰ ἐπέεσσιν» Λ 136, ο 440 κ. ἄ., «-ἐπ. μειλιχίοισι», ἴδ. μειλίχιος· β') «-κερτομίοισι» 539· συνηθέστατα μετὰ δύω αἰτ., «-τινὰ ἔπεα» ἀποτείνω πρός τινα λόγους, Α 201, λ 209 κ. ἄ.

Προσ-βαίνω, ἀόρ. β' προσέβης, —βη, γ' πληθ. προσέβαν (ἀντὶ τοῦ: προσέβησαν), μετοχ. προσβάς, μέσ. ἀορ. γ' ἐνικ. προσεβήσετο, Β 48, Ξ 292, φ 5, 43, *Υ. Ἑρμ. 99 (ἀλλαχοῦ δὲ —σατο, ἴδ. βαίνω), **προσέρχομαι, μεταβαίνω, ὑπάγω πρὸς ἢ εἴς τι**, οἷον «-πρὸς δειράδα» *Υ. Ἀπ. 281, συνήθως μετὰ μόνης αἰτ. «-Γάργαρον» Ξ 292, «-Ὄλυμπον» **ἀνέβη** (ἡ Ἠώς) εἰς τὸν Ὄλυμπον, Β 48 (‖. ἔνθα τὸ ῥῆμα πρέπει νὰ ἐκληφθῇ εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν, διότι ἡ Ἠὼς εἶνε πρόσωπον). «-λόφον» *Υ. Ἑρμ. 520, «-κνημοὺς προσέβαν» ἔφθασαν εἰς τοὺς κ., Ψ 117, «-οὐδὸν» **πατῶ** τὸ κατώφλιον, φ 43· ὡσαύτως «-λὰξ προσβάς» Ε 620, «-ἀταρπὸν προσέβη» ἠκολούθησεν ἢ, ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας ἐνταῦθα, ἀνέβη, ξ 1· ὡσαύτως καὶ «-κλίμακα» φ 5, καὶ «ὄρος» τ 431. (Ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἡ μὲν αἰτιατικὴ σημαίνει τὸ τέρμα τῆς κινήσεως, ὡς ἐν τῷ «βήσετο δίφρον» Γ 262, ἡ δὲ Πρὸς τὴν πρὸς αὐτὸ διεύθυνσιν).

Προσ-βάλλω, καὶ **προτιβ.**, ἀόρ. β' προσέβαλον, μέσ. ἐνεστ. β' ἐνικ. προτιβάλλεαι κατὰ τὸν ἀρχαιότερον καὶ ἐπικ. τύπον ἀντὶ τοῦ βάλλῃ. 1) Ἐνεργ.· α') κυρ **ῥίπτω τι κάτω** ἐν τμ., «ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ» Α 245, β 80 (ἔνθα τὸ «-ποτὶ» δύναται μὲν καὶ ὡς ἐπίρρημα νὰ ἐκληφθῇ, οὐδέποτε δὲ ὡς πρόθεσις τῆς δοτ. «-γαίῃ» συντακτική)· β') **ῥίπτω τι κατά τινος, κτυπῶ, προσβάλλω τι ἢ τινά**, «-Ἠέλιος προσέβαλλεν ἀρούρας» ὁ ἥλιος **ἐκτύπα**, τουτέστιν ἐφώτιζε τοὺς ἀγρούς, Η 421, τ 433. 2) Μέσ. μεταφ., **προσβάλλω, ἐπιπλήττω, κτυπῶ, ἀποκρούω**, «-ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ» ταύτην δὲ (τὴν ἀγαπητήν σου κόρην) οὔτε διὰ λόγου οὔτε δι' ἔργου προσβάλλεις, κολάζεις, Ε 879. (‖. Οὕτως, νομίζω, πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ ἐνταῦθα τὸ μέσον ὡς συμπαθείας σημαντικόν, καὶ οὐχί: ῥίπτεσαι ἢ

ἐπιτίθεσαι κατ' αὐτῆς, διότι τότε ἄτοπος εἶνε ἡ αἰτ. «ταύτηνν»).

Προσ-δέρκομαι, ἀποθ., καὶ **ποτιδ.**, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., προσβλέπω, κυττάζω εἰς τὰ 'μμάτια, τινά, υ 385, «ποτιδ.» Π 10, ρ 518. Ἡ λ. ποιητική.

Προσ δέχομαι, ἀποθ., καὶ **ποτιδ.**, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ συγκεκομμένου ἀορ. ποτιδέγμενος, ον, ω, οι, αι· κυρ. παραδέχομαι, ὑποδέχομαι, ἑπομ. προσδοκῶ, προσμένω, προσδέχομαι, τινὰ ἢ τί, Κ 123, Τ 234, β 186, 403 κ. ἀ. Τίθεται καὶ ἀπολ., προσμένω καραδοκῶ, Β 139, β 205, ἢ μετὰ τῆς πλαγίας ἐρωτήσεως, «ὁπότε» ἢ «—εἰ» Η 415 ψ 91.

Προσδόρπιος, ον, καὶ **ποτιδ.** (πρός, δόρπον), εἰς τὸ δεῖπνον ἀνήκων ἢ χρησιμεύων, «-ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη» ἵνα τῷ χρησιμεύῃ εἰς τὸ δεῖπνον, ''Οδ. ι 234, 249.

Προσ-ειλέω, καὶ **ποτιειλέω** (ποτιϜειλ.), στενοχωρῶν τρέπω πρός, ἀναγκάζω τινὰ νὰ τραπῇ πρός, «-αἰεί μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν» πάντοτε νὰ τὸν στενοχωρῇς νὰ απομακρύνεται τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ τρέπεται πρὸς τὰς ναῦς, Κ 347 †.

Πρόσειμι (πρός, εἶμι), μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. προσιών, προσέρχομαι, πλησιάζω, Ε 515, Θ 308, π 5.

Προσ-εἶπον, πάντοτε κατὰ τὸν τύπον προσέειπον, γ' ἑνικ. τῆς εὐκτικ. **προτιείποι** Χ 329, προσεῖπον, προσηγόρευσα, προσεφώνησα, ὡμίλησα πρός τινα, «-τινὰ ἐπέεσσιν» Α 224, δ 375 κ. ἀ., μετὰ δύω αἰτ., «-μῦθον τινά» Η 46, Θ 280, δ 803, ζ 21, ξ 192 (ἐν τμ.).

Προσ-ερεύγομαι, μέσ., κυρ. ἐρεύγομαι, ξερνῶ πρός τι, μεταφορ. ἐπὶ τῶν θαλασσίων κυμάτων, ἐξερεύγομαι, ἐκβράσσομαι πρός τι, προσαράσσομαι, φέρομαι πρός τι, μετ' αἰτ. «-τά τε προσερεύγεται αὐτήν» Ο 621 †.

Πρόσθεν, καὶ **πρόσθε** (πρό), πρὸ φωνήεντος δὲ καὶ «-πρόσθ'»· ἔτι δὲ καὶ «-τὸ πρόσθε» (ἐπὶ χρον. σημασ.). Α') Ἐπίρ. 1) τοπικόν, ἐμπρός, ἔμπροσθεν, ἐμπροστά, τοὐναντίον «-ὄπισθεν» Ζ 181, «-οἱ πρόσθεν» οἱ ἐμπροσθινοί, οἱ λεγόμενοι ἐν τῇ στρατιωτικῇ τάξει: προστάται, Ν 719, «ὁπλαὶ αἱ πρόσθεν» Ύ. Ἑρμ. 77, «-πρόσθεν ἔχω» κρατῶ ἐμπρός, τινί, Δ 113, Ε 300, 315 (ἔνθα ἡ δοτ. ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα· ὡσαύτως καὶ ε 452 κ. ἀ.), πρόσω, ,,ἐμπρός'' πρὸς τὰ ἐμπρός, «-πρόσθ. ἡγεμονεύειν» προηγοῦμαι, Ω 98 κ. ἀ· ὡσαύτως «πρ. βαδίζειν» Ύ. Ἑρ. 320, «πρόσθ' ἰέναι τινί» προηγοῦμαι εἴς τινα, χάριν τινός, Υ 95 (ἔνθα ὡσαύτως ἡ δοτ. ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα), «-ἵππους πρόσθε βάλλειν» ἐλαύνω τοὺς ἵππους ἐμπρός, ,,κτυπῶ τὰ ἄλογα ἐμπρός'', Ψ 572· ἀμετάβατος δὲ εἶνε ἡ φρ. «-πρόσθε βαλόντες» πρωτερήσαντες, προπεράσαντες, Ψ 639. 2) χρονικόν, πρότερον, πρωτίτερα, πρίν, προτοῦ, Γ 317, Ε 851, Ψ 570, ι 370, «-οἱ πρόσθεν» οἱ πρόγονοι, οἱ παλαιότεροι ἄνδρες, Ι 524. Β') Πρόθ. μετὰ γενικ. 1) τοπικῶς, α') πρό, ἐμπρός τινος, «-πρ. πυλάων, θυράων, πόλιος, ἵππων κ. ἄ.» Όμ. πλχ., «-πρόσθ. ποδῶν» χ 4, «-τεύχε' ἔθηκε πρόσθεν Ἀχιλλῆος» Τ 13, «-πρόσθε τινὸς φεύγω» πρό τινος φ, Ε 96 κ. ἀ., «-σάκος πρόσθε στέρνοιο φέρων» Η 224, «-ἵστασθαι πρόσθε τινός» ἵσταμαι πρό τινος, εἰς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ, προφυλάττω, Δ 54, προβλ. καὶ ς 129. Όθεν β') ὡς ἡ Πρό, Ὑπέρ, «-πρόσθ. τινὸς πολε-

μίζω» ὑπέρ τινος, Π 834, πρβλ. Φ 587. 2) χρονικῶς, πρότερον, πρωτίτερα, πρίν τινος, Β 359, Ν 66 Ω 698.— Πολλάκις τίθεται κατόπιν τῆς γενικῆς, Δ 54, Μ 145, Υ 163 κ.ἀ.

Πρόσ-κειμαι, εἶμαι προστεθειμένος, προσκεκολλημένος, «- οὔατα οὔπω προσέκειτο» τὰ ὦτα (τοῦ τρίποδος) δὲν ἦσαν ἀκόμη προστεθειμένα, Σ 379 †.

Προσκηδής, ἐς (πρός, κῆδος), ὁ περὶ οὗ πολὺ φροντίζει τις (‖ . πρβλ. περὶ τῆς συνθέσεως καὶ τῆς σημασίας τῆς προθέσεως τὴν λ. **προσφιλής**), περισπούδαστος, φ 35 †.

Προσ-κλίνω [. – .], καὶ **ποτικλ.** παθ. παρακ. ποτικέκλιται, κλίνω, πλαγιάζω, στυλώνω, στηρίζω, ἀκκουμβῶ τί τινι, «-βέλος κορώνῃ» ἀκκούμβησεν, ἐστήριξε τὸ βέλος πλησίον τῆς κορώνης, φ 138, «θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ» ὁ θρόνος εἶνε κεκλιμένος, στυλωμένος πλησίον αὐτῆς (τῆς κίονος), ''Οδ. ζ 308.

Προσ-λέχω, μέσ., γ' ἑνικ. τοῦ συγκεκομμένου ἀορ. προσέλεκτο, κατακλίνομαι, πλαγιάζω πλησίον τινός, μ 34 †.

Προσ-μυθέομαι [. – . . .], ἀποθ, καὶ **προτιμ.** ἀπαρφ. τοῦ ἀορίστ. προτιμυθήσασθαι, προσαγορεύω, προσφωνῶ τινα, ὁμιλῶ πρός τινα λ 143 †.

Προσ-νίσσομαι, καὶ **ποτιν.**, προσέρχομαι, εἰσέρχομαι, εἰσάγομαι, «-ἐς Ὀρχομενόν» Ι 381 †.

Προσ-όσσομαι, ἴδ. προτιόσσομαι.

Προσ-πελάζω, προσπελάζω, πλησιάζω, φέρω κοντά, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἀορ. «-νῆα ἄκρῃ προσπελάσας» ι 285 †.

Προσ-πίλναμαι [. .⏑.], (πίλομαι), μέσ., μόνον κατὰ παρατατ., προσεγγίζω, προσπελάζω. πλησιάζω, κοντεύω, «-νήσῳ» ν 95 †.

Προσ-πλάζω, προσπλήττω, κτυπῶ εἰς, «-λίμνη προσέπλαζε γενείῳ» προσέπληττε, προσέβρεχε τὸ γένειον, λ 583· ὡσαύτως «-κῦμα προσπλάζον» Μ 285. ("Αλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς συγκεκομμ. τύπον τοῦ **πελάζω**, ὅπ. ἴδε καὶ πλάζω).

Προσ-πτήσσω, κλίνω, κύπτω, πρός τι, καὶ μετοχ. τοῦ παρακ. πεπτηώς, ποτιπεπτηώς, υῖα, ός, «δύο προβλῆτες ἀκταὶ ἀπορρῶγες λιμένος ποτιπεπτηυῖαι» δύο ἀπότομοι ἀκταὶ προεξέχουσαι τοῦ λιμένος καὶ (πρὸς ἀλλήλας) προκλινεῖς, ν 98 †. (Ἴδ. πτήσσω).

Προσ-πτύσσομαι, μέσ., καὶ **ποτίπτ.** 6 77, εὐκτ. ποτιπτυσσοίμεθα, μέλ. προσπτύξεται, ἀορ. γ' ἑνικ. ἀναὐξ. προσπτύξατο, καὶ ὑποτ. αὐτοῦ συνεσταλμ. προσπτύξομαι, θ 478, ρ 509. κυρ. σημαίνει; προσκολλῶμαι. Μεταφορ. δὲ α') περιπτύσσομαι, ἐναγκαλίζομαι, ἀσπάζομαι, τινά, λ 451. 6') ἐν γένει περιποιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι, φιλοφρόνως ὑποδέχομαι, θ 478 (ἔνθα τὸ «-προσπτύξομαι» εἶνε ὑποτακτικῆς ἐγκλ. καὶ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «-ὄφρα») ρ 509· ἰδίως φιλοφρόνως προσαγορεύω, „χαιρετῶ“, γ 22· ὡσαύτως Ὕμ. Δήμ. 199 «ἔπεϊ, ἔργῳ». γ') προσλιπαρῶ, θερμῶς παρακαλῶ ἢ ζητῶ τι, προσκολλῶμαι, γίνομαι κολλητσίδα, «-μύθῳ» 6 77, δ 647.

Πρόσσοθεν, ἴσως= **πρόσθεν** ἐπίρ:. ἐμπρός, ἐπὶ τὰ πρόσω, Ψ 533 «-ἕλκων ἅρματα, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους» (ὁ Εὔμηλος) εἷλκεν αὐτὸς τὸ ἅρμα (διότι ὁ ζυγὸς αὐτοῦ εἶχε συντριβῇ καὶ οἱ ἵπποι εἶχον ἀπολυθῇ), τοὺς δὲ ἵππους ἤλαυνεν ἐπὶ τὰ πρόσω (ἔμπροσθέν του), ὥστε αὐτὸς ἐβάδιζε μεταξὺ τοῦ

ἑλκομένου ἅρματος καὶ τῶν ἐλαυνομένων ἵππων.

Πυόσσω, ἴδ. πρόσω.

Προσ-στείχω, μόνον ἀορ. β' γ' ἑνικὸν προσέστιχε, προσέρχομαι, βαδίζω πρός, μεταβαίνω, «-Ὄλυμπον» εἰς τὸν Ὄλυμπον, υ 73 †.

Προσ-τέρπω, μόνον κατὰ τὸν τύπον ποιητ. παρακαθήμενος τέρπω, διασκεδάζω τινά, ἀσχολοῦμαι εἰς τέρψιν, διασκέδασίν τινος, Ο 401 †.

Προσ-τίθημι, μόνον ἀόρ. προσέθηκα, θέτω τι πλησίον τινός, ἐπιτίθημι, ἐπιθέτω, ἐφαρμόζω, « -λίθον θύρῃσιν» ι 305 †, προσθέτω, τί τινι, Ὕ. Ἑρμ. 129.

*Προσ-τρέπω, μόνον μέσ. ἀόρ. προσετραπόμην, τρέπω γυρίζω πρός. — Μέσ. τρέπομαι, στρέφομαι, γυρίζω πρός τινα, Ἐπιγ. 15.

Προσφάσθαι, ἴδ. πρόσφημι.

Πρόσφατος [. ⏑ .], ον, (πρός=πρό, φεν-, φα- = φονεύω) πρὸ μικροῦ φονευμένος, Ω 757 †. (Αὕτη ἡ ἑρμηνεία καὶ ἐτυμολογία εἶνε βεβαίως πιθανωτέρα τῆς ἐκ τοῦ: πρόσφημι, οἱονεὶ εὐπροσήγορος, δηλ. ὡσὰν ζωντανὸς καὶ μέλλων νὰ ὁμιλήσῃ μὴ παραμορφωθείσης τῆς φυσιογνωμίας).

Πρόσφημι, μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀπαρμφ. προσφάσθαι ψ 106 καὶ παρατ. προσέφην, ης, η· ἀόριστος αὐτοῦ εἶνε τὸ **προσεῖπον** (ἴδ. τὴν λ.), προσαγορεύω, ὁμιλῶ πρός τινα, Α 84, ι 282 κ. ἀ., «-τὸν δ' οὔ τι προσέφη» Δ 401· ἀπολελ., Κ 369, Φ 212, λ 565 κ. ἀ. ἀπαμειβόμενος Α 560, α 63.

Προσφυὴς [. ⏑ .], ἐς (φύομαι), κυρ. πλησίον τινὸς φυτρωμένος· ὅθεν ἐν γένει προσκεκολλημένος, προσηλωμένος, « ἔκ τινος» εἴς τι, τ 58 †.

Προσ-φύομαι [. ⏑ .], μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ β' ἀορ. προσφύς, ῦσα, ύν, κυρ. εἶμαι φυτρωμένος πλησίον, καὶ μεταφ. εἶμαι προσηλωμένος, προσκεκολλημένος εἴς τι μετὰ δοτ. «-τῷ προσφὺς ἐχόμην ὥσπερ νυκτερίς» μ 433, ἄνευ πτώσεως «-προσφῦσα» Ω 213.

Προσ-φωνέω (φωνή), μόνον ἐν τῷ παρατ. προσεφώνεον, ει, προσαγορεύω, προσφωνῶ, ὁμιλῶ, φωνάζω πρός τινα, μετ' αἰτ. Β 22, δ 69 κ. ἄ. πλχ., ἀπολ. ε 159, κ 109· μετὰ δοτ. « τοῖσιν» μόνον χ 69 (ἔνθα τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσι τὴν δοτ. πάνυ εὐήθως ὡς ὀργανικήν, ἐξυπακούοντες τὸ ὄνομα « ἔπεσι»: διὰ τούτων τῶν λόγων· ἄλλοι δὲ ἀποδίδουσιν αὐτὴν ὡς προσωπικὴν εἰς τὸ «-προσεφώνεε» ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τῆς συνηθέστερον τιθεμένης, καὶ οὕτως ἀποδέχονται σύνταξιν σπανίαν καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις εὔχρηστον. Τινὲς διορθοῦσι : μετεφώνεε.

Προσφωνήεις, εσσα, εν (φωνή), καὶ ποιηφων. δυνάμενος, ἱκανὸς νὰ προσφωνῇ, νὰ προσαγορεύῃ, ἐν γένει νὰ ὁμιλῇ, μόνον ἐν τῷ ι 456 † κατὰ τὸν Δωρ. τύπον.

Πρόσω, Ρ 598, ι 542, φ 369 συνηθέστ. **πρόσσω**, ἐπίρ. (πρό, porro)· α') τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως, ἐμπρός, πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, Λ 572, Μ 274, ι 542 κ. ἀ· β') χρονικῶς ἐμπρός, ἐμπροστά, εἰς τὸ μέλλον, μόνον ἐν τῇ φρ. «–πρόσω καὶ ὀπίσω» ἥτις σώζεται καὶ ἐν τῇ καθομ. μετὰ τῆς αὐτῆς χρονικῆς σημασίας 'μπρὸς καὶ 'πίσω, Α 343. Γ 109, Σ 250.

Πρόσωπον, τὸ (πρός, ὄπωπα), πρόσωπον, ὄψις, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. καὶ ἐπὶ ἑνὸς προσώπου (=. ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. ἡ συνώνυμος λ. τὰ μοῦτρα καὶ ἄλλα παρ'

Ὁμ., οἷον «-νῶτα, μέτωπα, τόξα»)· ὁ δὲ ἑνικὸς μόνον Σ 24, Ὕμ. 9, 2, 31, 12, Ἐπιγρ. 14, 22. Ὁ πληθ. ἔχει καὶ ἕτερον τύπον «-προσώπατα» σ 192, δοτικ. «-προσώπασι» Η 212 (‖. εὔχρηστον καὶ ἐν τῇ καθομιλ. προσώπατα, ὡσαύτως καὶ ἀλόγατα, ὀνείρατα).

Προ-τάμνω, μόνον μετοχ. τοῦ ἀορ. β' προταμὼν καὶ μέσ. ἀορ. εὐκτ. προταμοίμην. 1) Ἐνεργ. κόπτω τὸ προέχον, τὸ πρόσθιον, ἑπομ. κόπτων προχωρῶ (καὶ ὄχι: κόπτω πρότερον), ὅ ἐ. ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, Ι 489 «-κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμφέξεσα χαλκῷ» τὸν δὲ κορμόν, ἀφ' οὗ τὸν ἀπέκοψα (ἀφ' οὗ δηλ. τοῦ ἔκοψα τὴν κόμην καὶ τοὺς κλάδους) ἐκ τῆς ῥίζης ἀρξάμενος περιέξεσα μὲ τὸ χαλκοῦν σκέπαρνον (ὥστε τὸ «-ἐκ ῥίζης» συναπτέον μετὰ τοῦ «ἀμφέξεσα»), ψ 196. 2) Μέσ. δι' ἐμαυτὸν ἢ κατ' ἐμαυτὸν κόπτων προχωρῶ, διακόπτω, διορύττω, ἀνοίγω, «ὦλκα διηνεκέα» αὔλακα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, σ 375.

Πρότερος, η, ον (πρό), συγκρ. ἄνευ θετικοῦ· 1) χρονικῶς, πρότερος, πρωτιτερινός, παλαιότερος, πρεσβύτερος, προγενέστερος, «-γενεῇ» Ψ 790, «-σὺ πρότερος ἀρείων» Ψ 588, τ 184, «πρότ. γενεῇ» Ο 166, 182, «-πρότεροι ἄνθρωποι» παλαιότεροι Ψ 790, συνήθ. οἱ πρόγονοι Ε 637· ὡσαύτως «-πρότεροι ἀνέρες» θ 223, λ 630 καὶ μόνον «πρότεροι» Δ 308, «πρότεροι παῖδες» οἱ ἐκ τοῦ προτέρου γάμου παῖδες, ο 22, «-ἦμαρ» προτεραία, Φ 5, «ἠώς» Ν 794, «-τῇ προτέρῃ» (ἐξυπ. ἡμέρᾳ) τῇ προτεραίᾳ π 50, μετὰ γενικ. «-ἐμέο πρότερος» πρότερος ἐμοῦ, πρωτίτερά μου, Κ 124. 2) τοπικῶς, πρόσθιος, ἐμπρόσθιος, „'μπροσθινός", «-πόδες πρότεροι» τὰ 'μπροσθινὰ πόδια, τ 228.

Προτέρω, ἐπίρ. τοπικὸν ἐπὶ κινήσεως περαιτέρω, παρέκει, παρεμπρός, οἷον «-πρ. ἕπεο» ἀκολούθει περαιτέρω, Σ 387, «-ἄγειν» Γ 400· ὡσαύτως «-ἰθύειν, ἰέναι, μαίεσθαι κ. ἄ.» Ὁμ.πλχ., «ἔτι προτέρω» Ψ 526, ε 417. Μεταφ. «-καί νύ κεν ἔρις προτέρω ἔτι γένετο» ἡ ἔρις ἤθελε προχωρήσῃ ἔτι περισσότερον, Ψ 490.

***Προτέρωσε**, ἐπίρ. τοπικ. κινήσεως σημαντικὸν (πρότερος), περαιτέρω, παρεμπρός, Ὕμ. 32, 10.

Προ-τεύχω, παθ. παρακ. προτέτυγμαι, πρότερον πράττω, κάμνω, τι, μόνον ἐν τῇ φρ. «-ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν» ὅ ἐ. τὰ μὲν προτετυγμένα τετύχθαι ἐάσωμεν, ὅσα πρότερον ἔγειναν, ἂς τὰ ἀφήσωμεν, ὅπως ἔγειναν, νὰ ἦνε γεγενημένα, ὅ,τι ἔγεινεν, ἔγεινεν, μόνον ἐν τοῖς Π 60, Σ 112, Τ 65.

Προτί, προτιάπτω, ἴδ. πρός, προσάπτω.

Προτιάων [. . – .], **ονος**, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ Ἀστυνόου, Ο 455.

Προτιβάλλεαι, προτιειλεῖν, ἴδ. προσβάλλω, προσειλέω.

Προτιείποι, ἴδ. προσεῖπον.

Προ-τίθημι, παρατ. γ' πλ. πρότιθεν ἀντὶ τοῦ προετίθεσαν, α 112 (κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, κατ' ἄλλους δὲ καὶ τὴν συνήθη γραφήν: προτίθεντο), ἀόρ. α' προὔθηκα, παρατίθημι, στραίνω ἢ βάλλω ἐμπρός, «-τραπέζας» α 112, ἔτι δὲ ρίπτω τι ἐμπρός, παραβάλλω «-τὶ κυσὶν» Ω 409.—Ἐνταῦθα ἀνάγεται προσέτι καὶ ὁ τύπος προθέουσιν ἐν τῷ «-τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι» Α 291, τὸν ὀ-

παῖαν θεωροῦσιν ὡς γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἐκ τῆς ρίζης Θε- καὶ ἔκ τινος ἀχρήστου ἐνεστῶτος θέω (=τίθημι, „θέτω") καὶ ἑρμηνεύουσι μεταφορ. ἐπιτρέπω, συγχωρῶ. Ἀλλὰ τότε ἀνάγκη πᾶσα νὰ γραφῇ ὑποτακτ. «-προθέωσι».

Προτι-μυθήσασθαι, ἴδ. προσμυθέομαι.

Προτι-όσσομαι (ὄσσα, vox Λατ.), ἀντὶ τοῦ : προσόσσομαι, προστ. -εο, παρατ. γ' ἑν. προτιόσσετο· α') προσβλέπω, κυττάζω, (εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ 'μμάτια) τινά, η 31, ψ 365, «-ῆ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι» τῷ ὄντι καλῶς γινώσκων σὲ προσβλέπω, ὅ ἐ. ὁποῖον πάντοτε σὲ γινώσκω (σ' ἐγίνωσκον) καὶ τώρα τὸν αὐτὸν σὲ βλέπω, καὶ τώρα προσβλέπων σε τὸν αὐτὸν εὑρίσκω, εἶσαι πάντοτε ὁ αὐτός, Χ 356· β') κατὰ διάνοιαν, προσβλέπω, βλέπω ἐναργῶς, βλέπω μὲ τὰ 'μμάτια μου, (ἐπὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων), προαισθάνομαι, «καρδίῃ προτιόσσετ' ὄλεθρον, θάνατον» εἶδε (τὸν ὄλεθρον) τὸν θάνατον μὲ τὰ 'μμάτια του, τοσοῦτον δηλ. ἐγγὺς αὐτοῦ ἦλθε, τοσοῦτον ἐφοβήθη, ε 389, ξ 219.

Πρότμησις, **ιος**, ἡ, (προτέμνω) κυρ. ἡ προσθία ἐντομὴ ἡ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ ὑπεράνω τῶν ὀσφύων, ἡ **μέση**. Κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ὑπογαστρίου, τὸ ἄλλως ἦτρον τὸ μεταξὺ ὀμφαλοῦ καὶ αἰδοίων, Λ 424 †· κατ' ἄλλους δὲ παλαιοὺς ἑρμηνευτὰς εἶνε ὀσφὺς ἢ ὀμφαλός.

Πρό-τονος, ὁ (τείνω) ὁ ἐμπρόσθιος τόνος ἢ κάλως, τὸ ἐμπρόσθιον καλώδιον ἢ σχοινίον, παρ' Ὁμ. μόνον πληθ. «-πρότονοι» λέγονται τὰ δύω ἐκεῖνα μεγάλα καλώδια τὰ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἱστοῦ κατερχόμενα καὶ εἰς ἑκάτερα τῆς πρώρας προσδεδεμένα· κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς ἑρμηνευτὰς τὸ μὲν κατήρχετο εἰς τὴν πρώραν, τὸ δὲ εἰς τὴν πρύμνην. Ἐχρησίμευον δὲ εἰς τὸ νὰ καταβιβάζεται, νὰ ἀνεγείρεται καὶ νὰ κρατῆται ὄρθιος ὁ ἱστός. (Κατὰ τὴν μετέπειτα ἀρχαιότητα ὑπῆρχεν, ὡς καὶ τὴν σήμερον, ἓν μόνον τοιοῦτον καλώδιον ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς τὴν πρώραν καθῆκον), Α 434, β 425, μ 409 κ. ἀ. Ὕ. Ἀπ. 504.

Προ-τρέπω, παρατ. γ' πληθ. προτρέποντο, μέσ. ἀορ. β' ὑποτ. προτράπηται, εὐκτ. προτραποίμην, ἀπαρεμφ. -έσθαι, τρέπω ἐπὶ τὰ πρόσω. — Μέσ. μόνον εἶνε εὔχρηστ., τρέπομαι ἢ στρέφομαι πρός ἤ εἴς τι, «-ἐπὶ νηῶν» τρέπομαι (εἰς φυγὴν) πρὸς τὰς ναῦς, Ε 700 «-ἐπὶ γαῖαν» (ὁ ἥλιος) στρέφεται, γυρίζει πρὸς τὴν γῆν, λ 18. Μεταφ. «-ἄχεϊ προτρ.» τρέπομαι, παραδίδομαι εἰς λύπην, Ζ 336.

Προτροπάδην [. . ⏑ .] (τρέπω), ἐπίρ. εἰς τρόπον προτροπῆς, ὅ ἐ. ἐπὶ τὰ πρόσω τροπῆς, φυγῆς «-φοβέοντο προτροπ.» ἔφευγον χωρὶς νὰ βλέπωσιν ὀπίσω των, ἔφευγον ἀκαθέκτως, Π 304 †.

Προ-τύπτω, ἀόρ. α' προὔτυψα, κυρ. μεταβατ. κτυπῶ ἐμπρός· παρ' Ὁμ. δὲ μόνον ἀμετάβατον : κτυπῶ ἐμπρός, ὅ ἐ. προχωρῶ, ὁρμῶ ἐμπρός, ἐφορμῶ, «-Τρῶες προὔτυψαν» Ν 136, Ο 306, Ρ 262, «-ἀνὰ ῥῖνας οἱ δριμὺ μένος προὔτυψε» ἡ δριμεῖα ὁρμὴ (τοῦ κλαίειν) ἐκτύπησεν ἐμπρός, ἐξώρμησεν εἰς τὴν ῥῖνά του, ω 319.

Προὔθηκε, ἴδ. προτίθημι.

Προὔπεμψε, ἴδ. προπέμπω.

Προὔχω, ἴδ. προέχω.

Προ-φαίνω, παρατ. προὔφαινον, καὶ μέσ. προὐφαίνετο, παθ. παρακ. γ' πληθ.

προπέφανται, μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. β' προφανείς, -εῖσα καὶ δυϊκ. -είσα, Θ 378. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. δεικνύω, φανερώνω, ἐμφανίζω, «-θεοὶ τέραα προῦφαινον» ἐδείκνυον προφανῆ σημεῖα, μ 394. 2) ἀμετάβ. ἐκπέμπω φῶς, φωτίζω, φέγγω ἐπὶ σελήνης, ι 145. Β') Μέσ. μετὰ παθ. ἀορ. 1) φαίνομαι, εἶμαι ὁρατὸς (|| ; ἢ μακρόθεν φαίνομαι, πρβλ. τῶν Ἀττ. τὸ προορῶ), ν 169, «οὐδὲ προυφαίνετ' ἰδέσθαι» ἀπροσώπως: δὲν ἐφώταε, δὲν ἔφεγγε (ὅ ἐ.) δὲν ὑπῆρχε φῶς, ὥστε νὰ βλέπη τις, ι 143· καταφαίνομαι, εἶμαι προφανής, «-τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα» ἐνταῦθα τὰ πάντα εἶνε φανερά, Ξ 332. Ἰδίως ἡ μετοχ. «-προφανείς» ω 160, «-ἀνὰ γεφύρας πολέμοιο» Θ 378, «-εἰς πόλεμον» Ρ 487, «-εἰς πεδίον» Ω 332.

Πρόφασις [. ⏑ .], ιος, ἡ, (πρό -φημι), πρόφασις, πρόσχημα, κατ' αἰτ. ἀπόλ. «-πρόφασιν» κατὰ πρόφασιν, ἐπὶ προφάσει, προφασιζόμενος, || . «εὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου» οὔτε εὐνῆς προφασιζόμενος ὅτι ἔχω χρείαν, οὔτε τινὸς ἄλλου, Ἰλ. Τ 262. «Πάτροκλον πρόφασιν», τὸν Πάτροκλον προφασιζόμεναι, ἔχουσαι πρόφασιν, Τ 302.

Προφερής, ές, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ συγκρ. **-έστερος, η, ον,** καὶ τὸ ὑπερθ. **-έστατος, η, ον,** θ 128, κυρ. ὁ φερόμενος ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, ἑπομ. ὁ διακρινόμενος, ἐξαίρετος, ἔξοχος, μετὰ δοτ. πράγματ. «-ἅλματι, βίη» θ 128, 221, φ 134. μετ' ἀπαρεμφ. Κ 352. Ἐκ τοῦ

Προ-φέρω, μόνον κατ' ἐνεστ. ὑποτ. γ' ἑνικ. -ησι, πληθ. α' -ωμεν, εὐκτ. -οις, προστ. -ε, μετοχ. -ων, -ουσα -σαι, μέσ. ἐνεστ. -ονται ὑποτ. -ηται, φέρω μακρὰν ἢ ἐμπρός, ὅ ἐ. 1) ἀπάγω, ἀπομακρύνω, ἀφαρπάζω, παίρνω καὶ πηγαίνω (φεύγω) μακρυά, ἐπὶ θυέλλης «-τινὰ εἰς ὄρος» Ζ 346, υ 64. 2) προσφέρω „φέρνω δίδω", «ὄρνις νεοσσοῖσι μάστακα» Ι 323, Ρ 121. Μεταφορ. ἐπὶ κακῆς σημασ.· α') ρίπτω κατὰ πρόσωπόν τινος, λέγω κατά τινος, «-τινὶ ὀνείδεα» Β 251· β') ἐξονειδίζω, καταμέμφομαι, κακίζω, „ἀποκτυπῶ", «μή μοι δῶρα πρόφερε χρυσ. Ἀφροδίτης» μή μου ἀποκτυπᾷς, (μή με ἐπιπλήττης διὰ) τὰ δῶρα τῆς Ἀφ., Γ 64. 3) ἐμφανίζω, παρουσιάζω, βγάζω (εἰς τὴν μέσην), (ἀπο)δεικνύω, «-μένος» Κ 479, «-ἔριδα προφέρω» ἁμιλλῶμαι, ζ 92. — Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. «ἔριδα προφέρομαί τινι» δεικνύω πρός τινα τὴν ἅμιλλάν μου, ὅ ἐ. προκαλῶ τινα εἰς ἅμιλλαν, Γ 7, «-ἔριδα ἀέθλων» θ 210.

Προ-φεύγω, ἀορ. β' ὑποτ. -η, εὐκτ. β' ἑνικ. προφύγοισθα, χ 325, ἀπαρμφ. προφυγεῖν, μετοχ. προφυγών, -όντα, φεύγω ἐμπρός, φεύγω μακράν, Λ 340, καὶ ὡς μεταβ. ἀποφεύγω, διαφεύγω, μετ' αἰτ., «-χεῖρας, μένος» Ζ 502, Η 309, «-κακόν» Ξ 81, «-θάνατον» χ 325, «-πόντον» λ 107.

Πρόφρασσα, (ἐκ τοῦ φράντια, πρβλ. φερρέφαττα ἐκ τοῦ φάντjα) ἡ, ἰδιαίτερος τύπος τοῦ θηλυκοῦ τοῦ **πρόφρων** εὔνους, πρόθυμος, μόνον Κ 290, ε 161, καὶ ἀντὶ ἐπιρ. προθύμως, ἐξ ὅλης ψυχῆς, „ἀπὸ τὴν καρδιάν", «-κελεύω» κ 386, «-μάλα πρόφ. εὔχεσθαι» ἐξ ὅλης ψυχῆς, „μὲ ὅλην τὴν καρδιά σου" νὰ καυχᾶσαι ὅτι κτλ., Φ 500.

Πρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (πρό, φρήν), κυρ. μετὰ προκεκλιμένης, ὅ ἐ. ἑτοίμης ψυχῆς (πρβλ. **πρόθυμος**). Ὅθεν α') εὔνους, εὐμενής, εὐνοϊκός, φιλικῶς

διακείμενος, φιλόφρων, Α 77, Θ 175, 6 387 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἤπιος καὶ ἀγανός» 6 230· 6') πρόθυμος, ἕτοιμος, ὁ ἐξ ὅλης ψυχῆς, μετὰ χαρᾶς πράττων τι π 257, Ὕ. Δήμ. 140. «-κραδίη» Κ 244. Εἰρωνικῶς «-πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία λιτοίμην» μὲ ὡραίαν προθυμίαν, μὲ πολλὴν χαρὰν θὰ παρεκάλουν τότε τὸν Δία, τουτέστι „δὲν θὰ εἶχα διόλου καρδιάν" νὰ παρακαλέσω τὸν Δία, ξ 406· ὅθεν μετὰ σπουδῆς, μετὰ πάσης σπουδῆς (λέγων ἢ πράττων τι), «ὅτε δὴ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι» Θ 23, «οὐ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι» δὲν ὁμιλῶ σπουδαίως κτλ., Θ 40, πρβλ. Χ 184, Ω 140.—Ἐπίρ. **προφρονέως**, φιλοφρόνως, εὐνοϊκῶς, Ἰλ. Ζ 173, προθύμως, εὐχαρίστως, „μετὰ χαρᾶς", Η 160, Ρ 224, ε 143, Ὕ. Ἑρμ. 561, ἐξ ὅλης ψυχῆς, Ὕ. Δήμ. 138· ὅθεν ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως, αὐθορμήτως (|| . ἢ εἰλικρινῶς), «πρ. κέλομαι» Ε 816, 810 (ἔνθα ἄλλοι ἀποδίδουσι τὸ ἐπίρ. εἰς τὸ μάχεσθαι».

Προφύλαχθε, ἴδ. φυλάσσω.

Προ-χέω, γ' ἑνικ. -έει, ἀπαρφ. -έειν, παθητ. παρατ. ἀναύξ. προχέοντο, ἐκχέω, ἐκβάλλω, κυρ. χύνω ἐμπρός, ἐπὶ ποταμοῦ, «-ρόον εἰς ἅλα» τὸ ρεῦμα εἰς τὴν θάλασσαν, ὅ ἐ. χύνομαι, ἐκβάλλω εἰς τὴν θάλ., Φ 219, Ὕ. Ἀπ. 241.—Παθ. ἐκχέομαι, χύνομαι, διαχέομαι, μεταφορ. ἐπὶ πληθύος ἀνθρώπων σωρηδὸν ἐξερχομένων, Ἰλ. Β 465, Ο 460, Φ 5.

Πρόχνυ [. ⏑], ἐπίρ. (πρό, γόνυ, || · πρβλ. πλοχμοὶ καὶ γνύξ, ἰγνύα, τὸ Γερμ. knie), κυρ. α') ἐμπρὸς εἰς τὰ γόνατα, γονατιστά, «-πρόχνυ καθεζομένη» καθημένη εἰς τὰ γόνατα, ὅ ἐ. γονυπετής· 6') Μεταφ. εἰς ἔνδειξιν ἐσχάτης ἀδυναμίας καὶ καταπτώσεως, «-πρόχνυ ἀπολέσθαι κακῶς» νὰ καταπέσωσιν εἰς τὰ γόνατα, ὅ ἐ. νὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀδυναμίαν, καὶ κακῶς νὰ καταστραφῶσι, Φ 460, ξ 69.

Προχοή, ἡ, (προχέω), πάντοτε πληθ., ὁ τόπος, ἐν ᾧ χύνεται ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκβολαί, στόμιον, Ρ 263, ε 453, λ 242, «-προχοαὶ πετραῖαι» κρήνης τινὸς λέγονται αἱ ἐκ τῆς πέτρας πηγαί, Ὕ. Ἀπ. 383, «-Ὠκεανοῖο» αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Ὠκεανοῦ (ἔνθα οἱ παλαιοὶ ἐφαντάζοντο τὴν εἰς Ἅδου κατάβασιν), υ 65.

Πρόχοος, ἡ, (προχέω), ἀγγεῖον συνήθως μετάλλινον χρήσιμον εἰς τὸ προχέειν ἢ ἐκχέειν ὕδωρ πρὸ πάντων εἰς τὰς χεῖρας τῶν νιπτομένων, πρόχους, ρανὶ (ἐκ τοῦ: ραίνω), μπρίκι, κουμάρι, νεροκάνατον, Ω 304, α 136 κ. ἀ. ἔτι δὲ κρασοκάνατον, σ 397.

Πρυλέες [⏑ . .], **-ων**, οἱ (Λατ. proelium). (Ἡ ἑνικ. ὀνομ. εἶνε κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν παρ' Εὐσταθίῳ: πρυλής), δοτ. πρύλεσσι καὶ πρυλέεσσι· κατὰ τὸν Σχολιαστ. εἶνε μαχηταὶ πεζοί, πεζοὶ ὁπλῖται, καὶ πρόμαχοι, ἑπομ. βαρέως ὡπλισμένοι, πεζοὶ μαχηταὶ κατ' ἀντίθεσιν πρός τε τοὺς ἐν ἅρμασι μαχομένους καὶ πρὸς τοὺς ψιλούς, Ἰλ. Ε 744, Λ 49, Μ 77, Ο 517, Φ 90.

Πρυμνεύς, **-έως**, ὁ, (οἱονεὶ Πηδαλιοῦχος), ὄνομα ἑνὸς τῶν Φαιάκων, θ 112.

Πρύμνη, ἡ, (κυρ. θηλ. τοῦ ἐπιθ. πρυμνός, ἐξυπακουομένου τοῦ οὐσιαστ. νηῦς) τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς νηός, πρύμνη, ὅπου κάθηται ὁ πηδαλιοῦχος, Θ 475 κ. ἀ., μ 84, «-πρύμνη νηός» ν

84. (Ἡ φρ. «·πρύμνη νηῦς» Η 383, δ 417, μ 411 κ. ἀ., διωρθώθη «πρυμνὴ νηῦς», ὥστε τὸ πρῶτον ὄνομα νὰ ἦνε θηλ. τοῦ ἐπιθ. **πρυμνός**. Ἐν τῇ ν 84 γραπτ. πρώρη ἀντὶ πρύμνη.

Πρύμνηθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς πρύμνης, ἀπὸ τὴν πρύμνην, «·λαμβάνειν» Ο 716 †.

Πρυμνήσιος,η, ον (πρύμνη), ὁ εἰς τὴν πρύμνην ἀνήκων, **πρυμνήσιος** (κατὰ τὸ βουνήσιος) συνήθ. «τὰ πρυμνήσια» (ἐξυπακουομένου τοῦ οὐσιαστ. πείσματα) λέγονται τὰ χονδρὰ ἐκεῖνα καλώδια, παλαμάρια, δι' ὧν προσδένεται τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς πρύμνης εἰς τὴν παραλίαν, ὑπὸ δὲ τῶν σημερινῶν ναυτικῶν πρυμάτσα Α 476, μ 32. (Τὰ αὐτὰ λέγονται καὶ ἁπλῶς «–πείσματα» ἴδ. τ. λ., ι 136, 137), «πρυμν. λύειν» (κατὰ τὸν ἀπόπλουν) δ 418, ι 178, τοὐναντίον κατὰ τὴν προσόρμισιν «πρυμν. καταδῆσαι. ἀνάψαι» Α 436, ι 137. — Τῆς Ἰλ. μόνον ἔνθα ἄνωτ.

Πρυμνός, ή, όν, ὑπερθ. **ότατος, η, ον** (πρόμος), ρ 463, ἔσχατος, τελευταῖος, κατώτατος, ριζικός, «·βραχίων» τὸ ἔσχατον τοῦ βραχίονος, τὸ κατὰ τὴν ρίζαν αὐτοῦ (κατὰ τὸν ὦμον), Ν 532, «·σκέλος» τὸ ἀνώτατον τοῦ σκέλους τὸ κατὰ τὴν ἄρθρωσιν τὴν ἐν τῷ ἰσχίῳ, Π 314, «·γλῶσσα» τὸ μυχιαίτατον, ἡ ρίζα τῆς γλώσσης, Ε 292, « πρυμν. κέρας» ἡ ρίζα τοῦ κέρατος, ὅπου ἐκφύεται ἐκ τῆς κεφαλῆς, Ν 705, « δόρυ» τὸ ἔσχατον τοῦ δόρατος, τοῦ κονταρίου δηλ., ὅπου προσαρμόζεται ἡ αἰχμή, Ρ 618, (‖ . ἔνθα διορθώνεται τὸ χωρίον ὡς ἑξῆς «-ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὦσε δόρυ πρυμνούς» ἐξέκρουσε προρρίζους τοὺς ὀδόντας). Ὡσαύτως λέγεται καὶ περί τινος λίθου «-πρυμνὸς παχὺς» εἰς τὸ κατώτατον μέρος τὸ κατὰ τὴν ρίζαν παχύς, Μ 446, «·ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες» πρόρριζον, σύρριζα ἐκκόπτοντες, Μ 149. — Τὸ οὐδέτ. ὡς οὐσιαστ. « πρυμνὸν θέναρος» ἡ ρίζα (τὸ περὶ τὸν καρπὸν μέρος) τῆς χειρός, Ε 339.

Πρυμνωρείη, ἡ, (πρυμνός, ὄρος), τὸ κατώτατον μέρος, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, τὸ ριζοβοῦνι Ξ 307 †.

***Πρυτανεύω** [⏑ ⏑ . .], (πρύτανις, ἐκ τῆς πρό, συγγ. τῷ πρῶτος) πρωτεύω, βασιλεύω, ἄρχω, μετὰ δοτ. Ὑ. Ἀπ. 68.

Πρύτανις [⏑ ⏑ .], **ιος**, ὁ, εἷς τῶν Λυκίων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Ε 678.

Πρώην, ἐπίρ. (πρό), πρότερον, πρὸ ὀλίγου, νεωστί, ἐσχάτως, *Ἰλ. Ε 832, Ω 500.

Πρωθήβης, αο, ὁ, (πρῶτος, ἥβη), ὁ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἥβης εὑρισκόμενος, πρόσηβος, ἔφηβος, παλληκαράκι, «·παῖδες, κοῦροι» Θ 518, θ 263, Ὑ. Ἀπ. 450, «–ἀνήρ» Ὑμ. 6, 2. Τὸ θηλ. **πρωθήβη** μόνον α 431 †.

Πρωΐ, ἐπίρ. (πρό), πρωΐ, Ἰλ. Θ 530, Σ 277, 303, ω 28.

Πρωΐζ', ἐπίρ. (πρώϊζος, ἐκ τοῦ πρωΐ) = πρώην, ἐν τῇ φρ. «·χθιζά τε καὶ πρώϊζα» χθὲς καὶ πρώην, ἢ „χθὲς καὶ προχθές", Β 303 †. ἴδ. χθιζά. Κατ' ἄλλους, πρωϊζά.

Πρώϊος, η, ον (πρωΐ), πρωϊνός. Τὸ οὐδ. **πρώϊον** ὡς ἐπίρ. **πρωΐ**, πουρνὸ (=πρωϊνὸν κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ πρωϊνὸν) Ο 470 †.

Πρών, ῶνος, ὁ (πρό), Ρ 747, ἀλλαχοῦ δὲ ἔκ τινος ἐκτενεστέρου τύπου: πρώων, πληθ. πρώονες, κυρίως πᾶν τὸ προέχον, πᾶσα προβολή, ἑπομ. κο-

ρυφή, ὕψωμα, καὶ ἰδίως τὸ εἰς τὴν θάλασσαν προέχον, ἀκρωτήριον, ἄκρα, Θ 657, Μ 282, Π 299.

Πρωρεύς, έως, ὁ, (=πρωράτης), ὄνομα ἑνὸς τῶν Φαιάκων, θ 113.

Πρώρη, ἡ (πρὸ), τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ πλοίου πρώρα, πλώρη, κυρ. θηλυκ. ἐπίθ. ἀχρήστου ἀρσεν. πρῶρος, τὸ ὁποῖον ἔγεινε κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπίσης ἀχρ. πρόερος· τοῦτο δὲ εἶνε συγκριτικὸς τύπος τῆς Πρό· καὶ ὡς ἐπίθ. κεῖται ἡ λ. ἐν τῷ «-νηῦς πρώρη» μ 230 †.

Πρωτεσίλαος [. . . – .], ὁ,υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Φυλάκης καὶ Πυράσου Θεσσαλῶν. Ἦτο ὁ πρῶτος εἰς τὴν Τρωικὴν χώραν ἀποβιβασθεὶς καὶ πρῶτος ὑπὸ τῶν πολεμίων φονευθείς, Β 698 ἑξ., Ν 681. Κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν πρότερον ἐκαλεῖτο Ἰόλαος, διὰ δὲ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ταύτην προθυμίαν μετωνομάσθη Πρωτεσίλαος. Μετὰ θάνατον ἐλατρεύετο ὡς ἥρως ἐν Ἐλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου.

Πρωτεύς, έος, ὁ, μυθώδης τις θαλάσσιος θεός, κατὰ τὴν Ὀδ. δ. 365, 385, πατὴρ τῆς Εἰδοθέας, θεράπων τοῦ Ποσειδῶνος, φυλάττων αὐτῷ καὶ ποιμαίνων τὰς φώκας ἐν τῷ Αἰγυπτιακῷ πελάγει. Εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταμορφώνεται εἰς οἱονδήποτε πρᾶγμα, δ 349 ἑξ., 365 ἑξ. κατὰ συμβουλὴν τῆς Εἰδοθέας δεσμεύσας αὐτὸν ὁ Μενέλαος τὸν ἠνάγκασε νὰ προείπῃ εἰς αὐτὸν πῶς ἐδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα. Ἡ μεταγενεστέρα μυθικὴ παράδοσις παριστᾷ αὐτὸν καὶ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδ. 2, 112, 118, ἢ ἐκ τῆς Θρᾴκης μεταναστεύοντα εἰς τὴν Αἴγυπτον, Ἀπολλοδ. 2, 5, 9.

Πρώτιστος, η, ον, ὑπερθετ. τοῦ πρῶτος, πρώτιστος,πρῶτος πάντων, Β 228, Π 656, τ 447. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «-πολύ» Β 702, ξ 220. Εὑρίσκεται καὶ δικατάληκτον «-κατὰ πρώτιστον ὀπωπήν» κατὰ τὴν πρωτίστην ὄψιν, Ὑ. Δήμ. 157. — Τὸ οὐδ. ἑνικ. **πρώτιστον** κ 462, υ 60, χ 491 ἐπιτεινόμενον διὰ τοῦ «-πολὺ» Β 702, καὶ πολὺ συχνότερον τὸ πληθ. **πρώτιστα** λαμβάνονται ὡς ἐπίρ. πρῶτον πάντων, πρώτιστα πάντων, πρὸ πάντων, Α 105, γ 57, κ. ἄ., «-τὰ πρώτιστα» λ 168, Ὑ. Ἀπ. 407.

Πρωτόγονος, ον (πρῶτος, γεν-) ὁ πρῶτος γεγεννημένος, πρωτότοκος, «-ἀρνῶν πρωτογόνων ἑκατόμβην» *Ἰλ. Δ 102, 120 Ψ 864, 873.

Πρωτοπαγής, [. . ⏑ .], ές (πρῶτος, πήγνυμι), πρὸ ὀλίγου πεποιημένος, νεοποίητος, καινοῦργος, «-δίφρος, ἅμαξα» μόνον Ἰλ. Ε 194, Ω 267.

Πρωτόπλοος, ον, (πρῶτος, πλέω), ὁ κατὰ πρῶτον πλέων, πρωτόπλους, πρωτοτάξειδος, «-νηῦς» θ 35 †.

Πρῶτος, η, ον, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἀχρ. πρότατος,ὑπερθ.τῆς Πρό. πρῶτος· α′) τοπικῶς τοὐναντίον τοῦ «ὕστατος» Β 281 κ.ἄ. Ὅθεν «-πρ. ὑσμίνη» ἡ μάχη τῶν πρώτων, τῶν προμάχων, Ο 340 Υ 395, «-ὅμαδος» Ρ 380 «-πρώτη ἀγορῇ» ἐν τῷ πρώτῳ, τῷ πλησιεστάτῳ τῆς ἀγορᾶς, Τ 50, «-ἐνὶ πρώτῃσι θύρῃσι» ἐν τοῖς προθύροις, α 255, χ 250, «οἱ πρῶτοι» = οἱ πρόμαχοι, Ε 536, Μ 306, 321, καὶ «-πρῶτοι πρόμαχοι» σ 379, «-πρῶτος ῥυμός» τὸ ἄκρον τοῦ «ῥυμοῦ, Ζ 60, Π 377, «-πρώτη ἄντυξ» ἡ ἐσχάτη, ἢ ἄλλως «πυμάτη», Υ 275, «-πρῶται θύραι» πρόθυρα, Χ 66, Ἴδε καὶ τὸ ἀνωτέρω α 255, χ 250· β′) χρονικῶς τοὐναντίον πάλιν τοῦ «-ὕστα-

-τος» Ε 703, ι 14 κ. ἀ. ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «-πολύ» ι 449, «-πρῶτος μετά τινα» Θ 289· γ') κατὰ τὴν τάξιν «-πρῶτοι» οἱ πρῶτοι προὔχοντες, ζ 60,80· δ') «-τὰ πρῶτα» ἐξυπακ. ἆθλα, τὰ πρωτεῖα,τὸ πρῶτον βραβεῖον,Ψ 275. —Τὸ οὐδέτ. καὶ τὸ ἑνικ. καὶ τὸ πληθ. **πρῶτον,πρῶτα** τίθενται πολλάκις ὡς ἐπιρρήμ., λαμβάνοντα καὶ τὸ ἄρθρον ἐνίοτε «-τὸ πρῶτον» Δ 267 κ. ἀ., «τὰ πρῶτα» Α 6, Ρ 612 κ. ἀ. α') τὸ πρῶτον, κατὰ πρῶτον, τὴν πρώτην φορὰν καὶ πρῶτα, Ι 32 κ. ἀ., συχνὴ ἡ φρ. «-πρῶτον καὶ ὕστατον» πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν· β') εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐνωρίς, πρὸ καιροῦ κατὰ τὸν Εὐστάθ. λαμβάνουσί τινες τὸ ἐπίρ. ἐν τῷ ω 28 «-ἦ τ. ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε Μοῖρα» τῷ ὄντι καὶ σὲ ἐνωρὶς ἔμελλε νὰ καταλάβῃ ἡ μοῖρα· ἀλλ' οὔτε αὕτη ἡ σημασία ἐνυπάρχει εἰς τὴν λ. οὔτε ἡ ἑρμηνεία τοῦ «-σοὶ πρῶτα» ἀντὶ τοῦ «-σοὶ πρώτῳ» σὲ πρῶτον δηλ. μεταξὺ τῶν μετὰ τὸν πόλεμον ἀποθανόντων ἡρώων, εἶνε ὀρθή. γ') μετὰ χρονικοῦ συνδ. «-ἐπεί, ἐπειδὴ πρῶτον, πρῶτα, τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα» ἀφ' οὗ ἅπαξ, εὐθὺς ἀφ' οὗ, Α 235, γ 183, Μ 420, δ 13, ξ 467, «-ἐπὴν τὰ πρῶτα» Ζ 489 κ. ἀ. «-ὁππότε κε πρῶτον» λ 106 κ. ἀ., «-ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα» Α 6 Καὶ μετὰ τῶν ἀναφορ. «-ὅντινα πρῶτον» γ 320, κ 328.

Πρωτοτόκος, ον (πρῶτος, τεκεῖν), «-μήτηρ» ἡ κατὰ πρῶτον τίκτουσα, πρωτόγεννη, πρωτάρα περὶ ἀγελάδος, Ρ 5 †.

Πρωτώ, οῦς, ἡ, μία τῶν Νηρηΐδων, Σ 43.

Πρώονες, ἴδ. πρών.

Πταίρω (συγγ. τῷ Λατ. sternuo), μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' ἔπταρεν, πταρνίζομαι (προφ. φταρν.), ὅπερ ἐθεωρεῖτο καλὸς οἰωνός, ρ 541 †.

Πτάμενος, πτάτο, ἴδ. πέτομαι.

Πτελέη, ἡ, πτελέα, φτελεά, Ἰλ. Ζ 419, Φ 242, 350.

Πτελεός, ἡ (πτελέα, πρβλ. τὴν Γερμ. πόλιν Ulm). 1) Ἀχαϊκὴ πόλις τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Ἀντρῶνος καὶ Πυράσου ἔχουσα καὶ λιμένα (|| . παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον, τὴν σήμερον Φτελιὸ τὸ χωρίον ὁπωσοῦν μεσογειότερον, καὶ Παλαιὸ Φτελιὸ τὸ κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐκ τῆς καταστροφῆς ἀνασταθὲν χωρίον, τοῦ ὁποίου μόνον λείψανά τινα σώζονται ἐπὶ τῆς θαλάσσης), Β 697, Στράβ. 9, 5, 8. 2) χωρίον τῆς Ἤλιδος, ἀποικία τῆς Θεσσαλικῆς Πτελεοῦ, ἐπὶ Στράβωνος (8, 3, 25, ἔνθα λέγεται γένους οὐδ. τὸ Πτελεόν) ἠρημωμένη, Β 594.

Πτέρνα, ἡ, (γοτθ. fairzna Λατ. perna)· 1) πτέρνα (προφ. φτέρνα), Χ 397,Βατρ.46· 2) ποιητ.ἀντὶ τοῦ πέρνα, ὅ ἐ. μηρίον χοιρομέρι Βατρ. 37.

Πτερνογλύφος [. . ⏑ .], ὁ,γλύπτης τῶν χοιρομερίων, ὁ ἐν τοῖς μηρίοις γλύφων, κατασκευάζων κοιλώματα, κωμικ. ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατρ. 227.

***Πτερνοτρώκτης, ου**, ὁ, ὁ τρώγων, ροκανίζων τὰ μηρία, χοιρομέρια, κωμικ. ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατρ. 29.

***Πτερνοφάγος**,ὁ,ὁ μηροφάγος, κωμ. ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατρ. 230.

Πτερόεις, εσσα, εν (πτερόν), πτερωτός. 1) κυρ.ἐπίθετον τῶν βελῶν, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον, τὸ ὀπίσθιον,ἔφερον πτερά, Δ 117, Ε 171, Π 773, Υ 68. 2) μεταφ. α') ἐλαφρός, κοῦφος, «-λαισήια» ἴδ. τὴν λ., Ε 453, Μ 426· β') συχνότ. ἐν τῇ φρ. «-ἔπεα πτερόεντα» οἱ πτερωτοὶ λόγοι, οἵτινες ἅμα ἐξελθόντες τοῦ στόματος ἀφίπτανται καὶ φεύγουσιν ἀνεπιστρεπτί, Ὁμ. πλχ.

Πτερόν, τὸ (πέτομαι), πτερὸν (προφέρ. φτερό), πούπουλον, ο 527, ἔπειτα πτέρυξ, φτεροῦγι, πλατάρι καὶ πτερόν, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. «πτερὰ βάλλειν, τινάσσεσθαι» κτυπῶ, τινάσσω τὰ πτερά μου, Λ 454, 6 151. Ὡς σημεῖον κουφότητος «ἠΰτε πτερά» „ὡσὰν πτερόν", Τ 386, ταχύτητος «ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερόν» η 36· ὅθεν τροπικῶς λέγεται περὶ τῶν κωπῶν τῶν πλοίων, «ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶν πέλονται» λ 125, ψ 272.

Πτέρυξ, υγος [⏑.], ἡ (πτερόν), δοτ. πληθ. πτερύγεσσιν, πτέρυξ, φτεροῦγι, πλατάρι, φτερό, Β 316, 462, Ψ 875, 6 149, «ὑπὸ πτερύγων κύκνος ἀείδει» ἔχων τὰ πτερὰ ἀνοικτά, πτερυγίζων ψάλλει, Ὑμ. 20. 1.

Πτήσσω (πτα-, πτακ, πτήκjω), ἀόρ. πτῆξε, παρακειμ. μετοχ. πεπτηώς, ῶτος. 1) ἀμετάβ. ὑποπτήσσω, κύπτω, συστέλλομαι, ζαρώνω, «χείμην πεπτηώς» ξ 354, χ 362, «ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες», ξ 474. — Ὅθεν 2) μεταβ. ἐν τῷ ἀορ. α' συ(κατα)στέλλω, καταβάλλω, κατευνάζω, κάμνω νὰ ζαρώσῃ, «θυμὸν Ἀχαιῶν» Ξ 40 (ἐν ἀθετουμένῳ στίχῳ, ἔνθα ἄλλοι ἀνέγνωσαν : πῆξε).

Πτοέω καὶ **πτοιέω** (συγγεν. τῷ προηγουμ.), παθ. ἀορ. γ' πληθ. πτοίηθεν, πτοῶ, τρομάζω. Παθητ. πτοοῦμαι, ἐκπλήττομαι, συντρομάζω, εἶμαι περιδεής, χ 298 †.

Πτολεμαῖος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πειραίου, πατὴρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, Δ 228.

Πτολεμίζω, πτολεμιστής, πτόλεμόνδε, πτόλεμος, ἴδ. πολεμίζω κτλ.

Πτολίεθρον, τὸ (πτόλις), πόλις, πάντοτε μὲ τὸ ὄνομα κατὰ γεν., οἷον «Ἰλίου πτολίεθρον» Β 133 κ. ἀ. πλχ. Ὁ τύπος : πτολίεθρον εἶνε ἄχρηστος.

Πτολιπόρθιος (πέρθω), ὁ = τῷ ἑπομ., ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. ι 504, 530.

Πτολίπορθος, ὁ, ἡ (πτόλις, πέρθω), ὁ πόλεις καταστρέφων, ὁ τῶν πόλεων πορθητής, -θήτρια, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Υ 152, τῆς Ἐνυοῦς, Ε 333, τοῦ Ἀχιλλέως, Ο 77 κ. ἀ., τοῦ Ὀδυσσέως, Β 278, π 442, τοῦ Ὀϊλέως, Β 728.

Πτόλις, ιος, ἡ, ἴδ. πόλις.

Πτόρθος, ὁ, βλαστός, βλαστάρι, κλάδος, κλωνάρι, ζ 128 †.

Πτύγμα, ατος [⏑.], τό, (πτύσσω), πτυχή, δίπλωμα, «πέπλοιο» τὸ δίπλωμα τοῦ πέπλου, ὅ ἐ. ὁ πτυκτός, διπλωμένος πέπλος, Ε 315 †.

Πτυκτός, ή, όν (πτύσσω), πτυκτός, διπλωμένος, «πίναξ» (ἴδ. τ. λ.), Ζ 169 †.

Πτύξ, γεν. **πτυχὸς** [⏑.], ἡ (πτύσσω). 1) κυρ. πτυχή, δίπλα, «πτύχες σάκεος» αἱ πτυχαί, τὰ στρώματα τῆς ἀσπίδος, τὰ δερμάτινα ἢ μετάλλινα, Η 247, Σ 481 κ. ἀ., ἴδ. ἀσπίς· ἐπὶ τῶν πτυχῶν τοῦ ἐνδύματος, «ἑανῶν πτύχας» Ὑ. Δήμ. 176. 2) μεταφορ. ἐπὶ ὀρέων, πτυχή, φάραγξ, κοιλάς, Λ 77, τ 432, Ὑ. Ἑρμ. 326. Ὁ ἑνικὸς εἶνε σπάνιος, Υ 22, Ὑ. Ἀπ. 269, Ὑ. Ἑρμ. 555.

Πτύον [⏑.], τὸ (πτύω), γεν. πτυόφιν, πτύον, πτυάρι(ον) (προφ. φτυάρι), ἰδίως δὲ τὸ λιχνιστήρι (λικμητήριον), δι' οὗ λιχνίζουσι (λικμῶσιν), ὅ ἐ. σηκώνουσιν εἰς τὸν ἀέρα τὸν ἁλωνισμένον σῖτον, ἵνα χωρίσωσι τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν ἀχύρων, Ν 588 †.

Πτύσσω, μόνον ἐν τῷ μέσ. παρατ. ἐπτύσσοντο καὶ μετοχ. τοῦ ἀορ. α' πτυξάμενα. 1) Ἐνεργ. διπλώνω, συμ-

μαζεύω, οἷον «-χιτῶνα, εἵματα» α 439, ζ 111, 252, τ 256. 2) Μέσ. «ἔγχεα ἐπτύσσοντο» Ν 134, ||. τὰ δόρατα προσήγγιζον ἄλληλα, ἐφιλοῦντο, ἐψαύοντο δηλ. οὕτως, ὥστε τὸ ἓν ἀπετέλει δίπλαν τοῦ ἄλλου.

Πτύω [⏑.], (τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ Λατ. spuo, Γερμ. speien), πτύω, φτῶ, ἢ φτύνω «-αἷμα» Ψ 697 †.

***Πτωκάς, άδος**, ἡ, περίφοβος, περιδεής, δειλός, ψοφοδεής, «-αἴθυιαι» Ἐπιγ. 8, 2. Ἐκ τοῦ

Πτώξ, ωκός, ὁ, ἡ (πτώσσω), δειλός, περίφοβος, ψοφοδεής, ἐπίθετον τοῦ λαγωοῦ, Ἰλ. Χ 310.— Οὐσιαστ. «-πτώξ»=λαγωός, Α 676.

Πτωσκάζω (πτώξ), συστέλλομαι, συγκύπτω, ζαρώνω, δειλιῶ, μόνον ἐν τῷ ἀπαρεμφ. «-πτωσκαζέμεν», Δ 372 †.

Πτώσσω (συγγ. τῷ πτήσσω, πτώξ), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. 1) ἀμετάβ. α') ὑπὸ φόβου, συστέλλομαι, συγκύπτω, ζαρώνω, χώνομαι, οἷον «-ὑπό τινι» ὑπό τινος ἢ ἐνώπιόν τινος, Η 126, «καθ' ὕδωρ» χώνομαι, καταφεύγω εἰς τὸ ὕδωρ, Φ 14, «ὑπὸ κρημνούς» Φ 26· β') ἐν γένει, ὡς τὸ τῆς καθομιλ. ζαρώνω, δειλιῶ, εἶμαι περίφοβος, Δ 371, Ε 634· γ') ἐπὶ ἐπαίτου, μετὰ φόβου καὶ συστολῆς περιέρχομαι ἢ ἐπαιτῶ, «-πτ. κατὰ δῆμον» ρ 227, σ 363. 2) μεταβ., ὅ ἐ. μετ' αἰτ., φοβοῦμαι, ὑπὸ φόβου φεύγω τινά, «-ἀλλήλους» Υ 427, «ὄρνιθες ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται» τρέχουσιν ἢ φέρονται τῇδε κἀκεῖσε ἐν τῇ πεδιάδι φοβούμεναι τὰ νέφη, χ 304.

Πτωχεύω (πτωχός), ὑποτ. -η, ἀπαρεμφ. -ειν, παρατ. θαμιστ. πτωχεύεσκε, μέλ. μετοχ. πτωχεύσων· α') ἀμετάβ. ὡς ἐπαίτης (πτωχὸς) περιέρχομαι, ζητιανεύω ἢ ζητουλεύω, ἐπαιτῶ, «πρoτί, κατὰ ἄστυ, ἀνὰ δῆμον», Ὀδυσ. ο 309, σ 2, τ 73· β') μεταβ. ἐπαιτῶ, ζητῶ, «-δαῖτα» ρ 11, 19. Ἐκ τοῦ

Πτωχός, ἡ, ὁν (πτώσσω), κυρ. ὁ κεκυφώς, ζαρωμένος, ἑπομ. ὁ ἐπαιτῶν, «-ἀνήρ» ἐπαίτης, ζητιάνος, ζήτουλας, Ὀδ. τ 74, φ 327, ἄνευ τοῦ «-ἀνήρ» ὡς οὐσιαστ., ζ 208, ξ 400.

Πυγμαῖοι, οἱ (πυγμή, οἱονεὶ Σπιθαμιαῖοι, μικρόσωμοι ὅσον μία πυγμή), μυθῶδές τι ναννικὸν ἔθνος, ὅπερ κατὰ τὸν μῦθον κατῴκει τὰ νότια τῆς γῆς πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν ἢ Ἰνδικήν, Γ 6.

Πυγμαχίη [. ⏑ ⏑ .], ἡ (πυγμή), ἡ διὰ πυγμῆς μάχη, πυγμαχία, γρονθοκοπία, γρονθοπατινάδα, Ἰλ. Ψ 653, 665. Ἐκ τοῦ

Πυγμάχος [. ⏑ .], ὁ, (πύξ, μάχομαι), ὁ διὰ πυγμῆς, γρόνθου μαχόμενος, πύκτης, πυγμάχος, γρονθοκόπος, θ 246 †.

Πυγμή, ἡ (πύξ, πρβλ. pugnus), γρόνθος, γρονθιά, ἔπειτα συνήθως ὁ ἀγών, ἡ μάχη ἡ διὰ γρονθοκοπημάτων. πυγμή, ὅθεν «-πυγμῇ νικήσας» εἰς τὴν πυγμήν, εἰς τὸν διὰ πυγμῆς ἀγῶνα νικήσας, Ψ 669 †.

Πυγούσιος [⏑ . ⏑ .], η, ον (πυγὼν =πῆχυς), πηχυαῖος, ἔχων ἑνὸς πήχεος μῆκος, Ὀδ. κ 517, λ 25.

Πύελος [⏑ . .], (δι' εὐφωνίαν ἀντὶ τοῦ πλύελος, ἐκ τῆς ρίζης πλυ, πλύνω), ἡ, σκάφη, σκαφίδι, ἰδίως ἐν ᾧ παραβάλλεται τροφὴ εἰς τὰ κτήνη, τ 553 † (ἔνθα κατ' ἐξαίρεσιν τὸ υ εἶνε μακρόν, ἐν ᾧ ἀλλαχοῦ εἶνε βραχύ).

Πυθέσθαι, ἴδ. πυνθάνομαι.

***Πύθιος** [- ⏑ .], ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλ-

λωνος, οὕτως ὀνομασθέντος διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος Πύθωνος κατὰ τὸν Ὕ. Ἀπ. 373 (ἔνθα τὸ ι εἶνε μακρόν).

Πυθμήν, ἔνος, ὁ, τὸ κατώτατον παντὸς βαθέος πράγματος, πάτος, ὅθεν ἰδίως· α') ἐπὶ ἀγγείων, πυθμήν, πάτος, οὐ μόνον καθ' ὅσον κλείει αὐτὰ κάτωθεν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅσον ὑποστηρίζει καὶ ὑποβαστάζει, ὅθεν καὶ βάσις, βάθρον, π. χ. τρίποδος Σ 375. Οἱ δὲ περὶ ἐκπώματος λεγόμενοι «-δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν» Λ 635 πρέπει ἁπλούστατα καὶ πιθανώτατα νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς δύω πλάγια στηρίγματα· τὰ τέσσαρα ὦτα (χερούλια) ἠδύναντο νὰ ὦσι κεκολλημένα εἰς τὰ πλάγια. Ἐν Σ 375 τὸ κάτω ἄκρον τῶν ποδῶν τοῦ τρίποδος. Ἐπὶ δένδρων: τὸ πέρας τοῦ στελέχους, ἡ ῥίζα ν 122, 372, τοῦ ποτηρίου, τὸ ὁποῖον ἄρα εἶχεν ἑκατέρωθεν πυθμένα, διότι ἦτο «-δέπας ἀμφικύπελλον», ὡς ὀνομάζει τὰ τοιαῦτα ὁ Ὅμ. (ἴδ. τ. λ.).

Πύθω [– .], μέλ. γ' ἑν. πύσει, ἀόρ. πῦσε, παθ. ἐνεστ. πύθεται, προστ. πύθευ, μετοχ. –ομένων. 1) Ἐνεργ. σήπω, σαπίζω, κάμνω τι νὰ σήπεται, «-ὀστέα» Δ 174, Ὕ. Ἀπ. 369, 374. 2) Παθ. σήπομαι, σέπομαι ἢ σαπίζω (οὐδετ.) Λ 395, α 161, μ 46.

Πυθώ [– .], οῦς, ἡ, Ὕ. Ἀπ. 372, δοτ. Πυθοῖ, Ι 405, θ 80, αἰτ. Πυθώ· ἔτι δὲ καὶ ἀρχαιότερος τύπος **Πυθών**, **ῶνος**, ἡ, Β 519, αἰτ. Πυθῶνα, Ὕ. Ἑρμ. 178, ἡ Πυθώ, τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν Φωκικῆς χώρας, ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. (Κατὰ τὸν Ὕ. Ἀπ. 372 τὸ ὄνομα παράγεται ἐκ τοῦ πύθομαι = σήπομαι, διότι ἐκεῖ ἐσάπη ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος φονευθεὶς δράκων, ὅστις καὶ αὐτὸς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὠνομάσθη **Πύθων**.

Πυθῶδε [– . .], ἐπίρ. εἰς τὴν Πυθῶ, λ 581.

Πύκα [⏑⏑], ἐπίρ. 1) πυκνῶς, στερεῶς, πυκνά οἷον «-πύκα βάλλειν» Ι 588, «-π. θωρηκταί», ἴδ. θωρηκτής, Μ 317 κ. ἀ., «-πύκα ποιητός» στερεὰ κα-μωμένος, Σ 608, α 333 κ. ἄ. πλχ. Συνάπτεται πρὸς τὸ «-στιβαρῶς» Μ 454. 2) μεταφ. ἐπιμελῶς, «-τρέφειν» Ε 70, συνετῶς, «-φρονέειν» Ι 554, Ξ 217.

Πυκάζω [⏑ . .] (πύκα, πυκνῶς, καλύπτω, κάρη), εὐκτ. πυκάζοιεν, ἀόρ. α' ἀναύξ. πύκασε, ἀπαρφ. –άσαι, μετοχ. –άσας, άσασα, μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. πεπυκασμένος, –α 1) μεταβ. α') πυκνώνω, συσσωρεύω, στριμώνω, «-ἐντὸς σφέας αὐτούς» μ 225· β') συγκαλύπτω, κατακρύπτω κατασκεπάζω, «-νέκυν» Ω 581, «-τινὰ νεφέλῃ» Ρ 551, ἡ κόρυς «πύκασε κάρη» Κ 271. Παθ. «-ἅρματα εὖ πεπυκασμένα» Β 777· (‖ ἑρμηνεύεται: ἐπιμελῶς κεκαλυμμένα μὲ πέπλους, οἷα τὰ ἐν Ε 194, μετὰ δοτικ. «–ὄζοισι» Ξ 289, «–ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε» ὑπερβολικὴ ἔκφρασις: κατασκέπαστα μὲ χρυσὸν καὶ κασσίτερον ἀντὶ τοῦ: πλουσίως κεκοσμημένα, πεποικιλμένα μὲ χρυσὸν καὶ κασσίτερον, Ψ 503, «-ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους» ἔχων τοὺς ὤμους μὲ ῥάκη σκεπασμένους χ 488 γ') τροπικ. περιβάλλω, καταλαμβάνω, ἐπὶ λύπης, «-πυκ. τινὰ φρένας» Θ 124, Ρ 83. 2) ὡς ἀμετάβ. φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη τὸ ῥ. ἐν τῷ λ 320 «-πρίν... ἰούλους ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένυς εὐανθεῖ λάχνῃ» πρὶν ἀνθήσωσιν οἱ ἴουλοι καὶ αἱ σιαγόνες σκεπασθῶσι μὲ εὐανθῆ λάχνην.

Πυκιμηδὴς [⏑⏑..], ἐς (πύκα, μῆδος), πυκνὰς ἔχων φρένας, συνετός,

φρόνιμος, α 438 †, Ὕ. Δήμ. 153 (ἔνθα παροξύνεται).

Πυκινά [‿‿.], ἐπίρ. κυρ. οὐδέτ. πληθ. τοῦ ἐπιθ. πυκινὸς = πυκνός, ὅπ. ἴδ.

Πυκινός [‿‿], ή, όν, κατ' ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ πυκνός (ἴδ. τ. λ.). ‖. Ἡ παρενθήκη αὕτη τοῦ ι, ἥτις ἔγεινεν, ὡς φαίνεται, εὐφωνίας χάριν ὅπως καὶ ἐν τῷ «-πινυτός» ἀντὶ τοῦ: πνυτός, καὶ «πινύσσω» ἀντὶ τοῦ: πνύσσω, σώζεται καὶ σήμερον ἔτι· ἀντὶ τοῦ καπνὸς π. χ. λέγεται καπινός, τὸ ἔπνιξε ἔγεινεν ἐπίνιξε, ἡ Πάτμιος κατήντησε Πάτιμος καὶ Πάτινος κωμικώτερα ἀτιμόπλοιον ἀντὶ τοῦ: ἀτμόπλοιον.

***Πυκινόφρων**, [‿‿..], ον, πυκνὰς ἔχων φρένας, συνετός, φρόνιμος, «-βουλή» Ὕ. Ἑρμ. 538.

Πυκνός, ή, όν, καὶ κατ' ἔκτασιν πυκινός, ή, όν, (πύκα), πυκνός, παχύς, χονδρός. 1) κυρ. α') ὡς πρὸς τὴν ὕλην, χονδρός, στερεός, «-πυκινὸς θώρηξ, ἀσπίς, χλαῖνα» Ο 529, Ν 804, ξ 521 κ. ἀ. β') ὡς πρὸς τὰ συστατικὰ μέρη, πυκνός, «-πυκ. λέχος» (κατά τινα ἑρμηνείαν διότι ἔμελλον νὰ στρωθῶσι πολλὰ στρώματα καὶ σκεπάσματα) Ι 621 (ἀλλ' ἴδε κατωτ. γ'), «νέφος» Ε 751, «-πυκναὶ φάλαγγες, στίχες» Δ 281, Η 61 κ. ἀ., «-πτερά» Λ 454, ε 53. Τὸ δὲ ἐν τῷ β 151 «-τιναξάσθην πτερὰ πυκινά» πολλάκις, συχνά, ἐπανειλημμένως ἐτίναξαν τὰ πτερά, «-πυκνὰ βέλεα, λᾶες» πυκνῶς πίπτοντα ὡς χάλαζα, Δ 576, Π 612 κ. ἀ.· ὡσαύτως «-πυκν. ὕλη, λόχμη, δρυμά, ῥωπήια, ὄζοι, θάμνοι, πέταλα» Ὅμ. πλχ., «-πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι» ἵσταντο πυκνὰ συσσωρευμένοι, ὁ ἕνας ἐπάνω 'ς τὸν ἄλλον, Ν 133 κ. ἀ. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «-θαμέες» μ 92, ξ 12· γ') ὡς πρὸς τὴν συναρμογὴν καὶ σύνθεσιν, πυκνός, ὅ ἐ. στερεός, συμπαγής, σφιγκτός, «-δόμος» Κ 267, ζ 134, «-λέχος» ψ 177 (ἴδ. καὶ ἀνωτέρω β')) «-θύραι» καλῶς κεκλεισμένη, Ξ 167, «-χηλός» ν 68, «λόχος» καλῶς κεκρυμμένος, Ω 779· (‖. Ὀρθότερον ἀνήκει τὸ παράδειγμα εἰς τὴν β') σημ. ὡς ὅμοιον μὲ τὸ «-πυκναὶ φάλαγγες, στίχες»)· δ') ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἐπανειλημμένος, συχνός, «-λιθάδες» ξ 36. (‖. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἀνήκουσι καὶ τὰ ἀνωτ. παραδείγματα «-βέλεα, λᾶες» Λ 576, Π 612 κ. ἀ.). 2) Τροπικ. βαρύς· α') σφοδρός, μέγας, βαρύς, «-ἄχος, ἄτη» βαρεῖα λύπη, βαρὺ δυστύχημα, Π 599, Ω 480· β') ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν προϊόντων αὐτοῦ, βαρύς· ὅθεν φρόνιμος, συνετός, σοφός, «-φρένες, νόος, μήδεα, βουλή, ἔπος, ἐφετμή, μῦθος» Ὅμ. πλχ. ὡσαύτως καὶ «-δόλος» Ζ 187.—Τὰ οὐδ. πυκνὸν καὶ πυκνά, πυκινὸν (μόνον λ 88) καὶ πυκινὰ λαμβάνονται ὡς ἐπιρ., ὡς καὶ τὸ ἐπίρ. πυκινῶς· α') κυρ. συμπαγῶς, στερεῶς, σφιγκτά, «-θύραι, σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι» στερεῶς συνηρμοσμέναι, στερεαί, Ι 475, πρβλ. Φ 535, β 344 κ. ἀ. «-πήρη πυκνὰ ῥωγαλέη» πυκνὰ διεσχισμένη, ἔχουσα πυκνὰς σχισμάς, ν 438, ρ 198, καὶ ἀναφερομένης τῆς πυκνότητος εἰς τὸν χρόνον, ἴδ. ἀνωτ. 1, β'· β') τροπικ. σφοδρῶς, σφόδρα, πολύ, «-πυκινῶς ἀκάχημαι» Τ 312 κ. ἀ. «-πυκνὰ μάλα στενάχων» πολὺ σφοδρῶς (ἢ μᾶλλον πολὺ συχνὰ) στενάζων Σ 318, Φ 417, «-πυκινὸν ἀχεύων» λ 88, «-πυκινὰ στεναχίζων» Κ 9· γ') συνετῶς, φρονίμως «-πυκινῶς ὑποθήσομαι» θὰ σοὶ δώσω φρόνιμον συμβουλήν, ε 279, «-πυκινὰ φρονέων» πυ-

κνάς, βαρείας, συνετὰς φρένας ἔχων, ι 445.

Πυλαιμένης [⏑ . . .], εος, ὁ, βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων Β 851, ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθείς, Ε 576. Ἐν τῷ Ν 658 ἀναφαίνεται ἐν τοῖς ζῶσι καὶ θρηνῶν διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ Ἀρπαλίωνος.

Πύλαιος, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. πυλαῖος)» υἱὸς τοῦ Λήθου, ἀρχηγὸς τῶν Πελασγῶν, Β 842.

Πυλάρτης [⏑ . .], αο [– .], ὁ, ὁ τὰς πύλας τοῦ κάτω κόσμου ἀραρίσκων ὃ ἐ. κλείων, (κατὰ δὲ τὸν Ἀπίωνα «ὁ ταῖς πύλαις προσηρτημένος» τουτέστιν ὁ φύλαξ τῶν πυλῶν), ἐν γένει πυλωρός, ἐπίθ. τοῦ Ἅδου, Θ 367, Ν 415, λ 277.

Πυλάρτης, αο, ὁ, εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Λ 491, Π 696.

Πυλαωρὸς [⏑ ⏑ . .], ὁ, (πύλη, ὅρομαι, ὥρα) ἀντὶ τοῦ πυλωρός, θυρωρός, ὁ φύλαξ τῶν πυλῶν, «Ἰλ. Φ 530, Ω 681, πρβλ. καὶ θυρωρός.

Πύλη [⏑ .] (πόλος;), ἡ, πύλη (ἡ εἴσοδος συνόλου τινός) πόρτα, πάντοτε κατὰ πληθ. ὡς ἐκ τῶν θυρωμάτων, θυροφύλλων, ἐξ ὧν σύγκεινται, ἐπὶ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Γ 145, Β 789 κ.ἀ., ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ στρατοπέδου Η 339, Μ 175, «-Ἀΐδαο πύλαι» ἐν περιφράσεσι τοῦ θανάτου, οἷον «-Ἀΐδαο πύλας περῆσαι» Ε 646, «ἐχθρὸς ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι» Ι 312, ξ 156. Ποιητ. «-πύλαι οὐρανοῦ, Ὀλύμπου» Ε 749, Θ 411· «-πύλ. ὀνείρειαι, ὀνείρων» δ 809, τ 562, «-πύλ. Ἠελίοιο» αἱ πρὸς δυσμάς, δι' ὧν ὁ ἥλιος δύει, ω 12.

Πυληγενής, ές, ἴδ. Πυλοιγενής.

***Πυληδόκος** [⏑ . . .], ὁ (πύλη, δέχομαι), ὁ ἐν ταῖς πύλαις δεχόμενος τοὺς εἰσερχομένους, πυλωρός, θυρωρός, μόνον Ὕ. Ἑρμ. 15.

Πυλήνη [⏑ . .], ἡ, πόλ. τῆς Αἰτωλίας, ἡ μετέπειτα ὀνομασθεῖσα Πρόσχιον, Β 639, Στράβ. 10, 2, 6.

Πύλιος [⏑ ⏑ .], η, ον (Πύλος), Πύλιος, ἐκ τῆς Πύλου, «-οἱ Πύλιοι» Α 248, γ 59.

Πυλόθεν [⏑ . .], ἐπίρρημα, ἐκ τῆς Πύλου, π 323 †.

Πυλοιγενής, ἐς (Πύλος, γεν–, γίγνομαι), ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθείς, ἐκ Πύλου καταγόμενος, γέννημα τῆς Πύλου, ἐπίθ. τοῦ Νέστορος, Β 54, «-ἵπποι» (οἱ τοῦ Ἀντιλόχου τοῦ υἱοῦ τοῦ Νέστορος), Ψ 303, «-ἄνθρωποι» Ὕ. Ἀπ. 424. Ὁ τύπος Πυληγενὴς εὑρίσκεται ἐν Ὕ. Ἀπ. 398.

Πύλονδε [⏑ . .], ἐπίρ. εἰς τὴν Πύλον, μόνον Λ 759, ν 274.

Πύλος [⏑ .], ἡ, (παρὰ δὲ Στράβ. ἄρσεν. ὁ Π.), Α 252, Β 77, α 93, β 214 κ. ἄ. πληθ. Οὕτως ὀνομάζονται τρεῖς πόλεις ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Πελοποννήσου ἢ οὐ μακρὰν αὐτῆς, πρβλ. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1059 καὶ Στράβ. 8, 3, 7· α') πόλις τῆς Ἤλιδος πρὸς νότον τοῦ Πηνειοῦ παρὰ Στράβ. ἔνθα ἀνωτ. ὁ Ἠλειακὸς καλούμενος ἴδ. καὶ Παυσαν. 5, 3, 1· β') πόλις τῆς Τριφυλίας, πρὸς νότον τοῦ Ἀλφειοῦ παρὰ Στράβ. 8, 3, 7 ὁ Λεπρεατικὸς καὶ ὁ Τριφυλιακὸς καὶ Ἀρκαδικός. 8, 3, 3 κ. ἄ. πλησίον τοῦ νῦν χωρίου Τσορμπατζῆ· γ') πόλις τῆς Μεσσηνίας, παρὰ Στράβ. ὁ Μεσσηνιακός, κειμένη ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ Αἰγάλεω, ἀπέναντι τῆς νοτίου ἄκρας τῆς νήσου Σφακτηρίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νηλέως (ὅθεν καὶ «Νηλήιος» ἴδ. τ. λ.)· ἐν δὲ τοῖς μετέπειτα χρόνοις καταστραφεῖσα ἀνε-

κτίσθη πάλιν ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Κορυφασίου (τὰ νῦν Παλαιὸ Ναυαρῖνο) ἀπέναντι τῆς βορείου ἄκρας τῆς Σφακτηρίας, καὶ αὕτη εἶνε ἡ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον τοσοῦτον ὀνομαστὴ γενομένη Πύλος, ἴδ. Θουκυδ. Δ' 3 ἑξ.—Μεταξὺ τῶν τριῶν τούτων πόλεων ἡ πρώτη ἔχει τὴν ἐλαχίστην ἀξίωσιν νὰ ἦνε ἡ Ὁμηρική· ὑπὲρ τῆς δευτέρας ἀποφαίνεται ὁ Στράβων, 8, 3, 27 ἑξ. καὶ τῷ ὄντι πρὸς ταύτην τὴν γνώμην συνᾴδει καὶ ἡ ἐν Ἰλιάδι διήγησις τοῦ Νέστορος, ἡ ἐν τῷ Λ 671—761, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐν τῷ Ε 397 «-ἐν Πύλῳ», ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὴν πρὸς τὸν Νηλέα μάχην τοῦ Ἡρακλέους, καθ' ἣν οὗτος ἐπλήγωσε τὸν Ἅδην, Παυσ. 6, 25, 3, Ἀπολλοδ. 2, 7, 3, Πινδάρ. Ὀλ. 9, 31. (Ὁ Ἀρίσταρχ. ἐν τῷ τελευταίῳ Ὁμηρ. χωρίῳ ἀνεγίνωσκεν «-ἐν πύλῳ», ὅπερ ἡρμήνευεν ὡς ἕτερον τύπον τοῦ πύλη: ἐν πύλῃ δηλ. τοῦ Ἅδου, ὅπερ ἐγίνετο, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἅδην μάχῃ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος κατέβη ἵνα μεταφέρῃ τὸν Κέρβερον (Θ 367)· καὶ πρὸς ταύτην τὴν γνώμην τοῦ Ἀριστάρχου συμφωνοῦσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων. Τῆς δὲ Ὀδυσσείας τὰ χωρία, ἐν οἷς μνημονεύεται ἡ Πύλος, ἀναφέρονται μόνον εἰς τὴν πόλιν τῆς Μεσσηνίας. Τοιαύτη δὲ ἦτο καὶ τῶν παλαιῶν ἡ συνήθης γνώμη, οἷον τοῦ Πινδάρ. Πυθ. 6 35, ἴδ. καὶ τὸν Βοίκ. αὐτόθι, τοῦ Ἰσοκράτ. Παναθην. 72, τοῦ Παυσαν. 4, 2, 5, 36, 1—3· καὶ ταύτην ἀσπάζονται καὶ τῶν νεωτέρων οἱ πλεῖστοι. — Σημειωτέον δὲ ὅτι ὅπου τὸ ὄνομα τοῦτο λαμβάνει τὸ ἐπίθ. «ἠμαθόεις» (ἴδ. τ. λ.) πολλοὶ ἐννοοῦσιν ἐκεῖ οὐ μόνον τὴν πόλιν Πύλον, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τῶν Πυλίων τὴν ἐπικράτειαν, τὴν μέσην δηλ. καὶ μεσημβρινὴν Ἠλείαν καὶ μέρος τῆς Μεσσηνίας), α 93 κ. ἀ.

Πύλων [⌣ .], ωνος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου φονευθείς, Μ 187.

Πύματος [⌣ ⌣.], η,ον (post, pone;), ἔσχατος, τελευταῖος, ὕστατος, τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς Δ 254, Κ 475, 6 30, ι 369 κ.ἀ., «-ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος» ἥτις ἐσχάτη τῆς ἀσπίδος περιέβαλλεν αὐτήν, ὅ ἐ. ἥτις τὰ ἔσχατα τῆς ἀσπίδος περιέθεεν, Ζ 118, πρβλ. Σ 608· τοὐναντίον τοῦ «-πρῶτος» Μ 65. Τὸ οὐδ. ἑνικ. καὶ πληθ. πύματον καὶ πύματα ὡς ἐπίρ. τελευταῖον, ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους, «-πύματόν τε καὶ ὕστατον» ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φοράν, Χ 203, υ 116· ὡσαύτως καὶ «-ὕστατα καὶ πύματα» δ 685, υ 13.

Πυνθάνομαι (ῥίζ. πυθ-), μόνον 6 315, παρατ. ἀναύξ. πυνθανόμην ν 256, καὶ πεύθομαι, μέσ. ἀποθ., εὐκτ. γ' πλ. πευθοίατο, ἀπαρεμφ. πεύθεσθαι, προστ. -έσθω, μετοχ. -όμενος, παρατ. ἐπεύθετο, -όμεθα, καὶ ἀναύξ. πεύθετο, -όμεθα, μέλ. πεύσομαι, -εαι, -εται, μετοχ. -σόμενος, ἀόρ. 6' ἐπύθοντο, ἀναύξ. πυθόμην, γ' δυϊκ. πυθέσθην, ὑποτ. -ηαι, ηται, ησθε, ωνται, εὐκτ. -οίμην, οιτο, οίατο, ἐπιχ. ἀναδιπλ. εὐκτ. γ' ἑν. πεπύθοιτο Ζ 50, Κ 381, Λ 135, παρακ. πέπυσμαι, 6' ἑνικ. πέπυσαι λ 494, γ' ἑν. -σται, ἀπαρεμφ. -ύσθαι, ὑπερσ. ἐπέπυστο καὶ πέπυστο, γ' δυϊκὸν πεπύσθην. 1) ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ, ζητῶ πληροφορίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' αἰτιατικῆς «-νόστον πατρὸς» ἐρωτῶ περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός, 6 360, «-κακὰ ἔργα» ρ 158, μετὰ γενικ. «-πατρὸς οἰχομένοιο» περὶ τοῦ ἀπόντος πατρός, α

281· πολλάκις καὶ μετὰ γεν. τοῦ ἐρωτωμένου προσώπου, «-Τειρεσίαο πυθέσθαι» κ 535, λ 50, 89. 2) συνήθ. μανθάνω, ἀκούω, πληροφοροῦμαι, ἀπολύτ. Β 119, α 157 κ. ἀ., μετ' αἰτ. «-Ἄρηα» Ε 702, «κτύπον, κέλαδον» Ο 179, Σ 530 κ. ἀ., μετὰ γεν. οὐ μόνον τοῦ προσώπου, παρ' οὗ τις μανθάνει ἢ ἀκούει, ἀλλὰ καὶ τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, περὶ οὗ, οἷον «-Αἴαντος» περὶ τοῦ Αἴαντος Ρ 102, «ξείνοιο» θ 12, «-ἀγγελίης» μανθάνω ἢ ἀκούω εἴδησιν, Ρ 641, «μάχης» Ο 224 κ. ἀ., «τί τινος» ἀκούω τι παρά τινος, Ρ 408, «εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν» ἂν ἐμάνθανον περὶ ὑμῶν ταῦτα πάντα, ὅτι δηλ. διαμάχεσθε, Α 257, ἔτι δὲ «-ἔκ τινος» Υ 129, μετὰ μετοχῆς δ 732, «-πυθόμην ὁρμαίνοντα ὁδόν» ἤκουσα ὅτι ἠτοιμάζετο νὰ πορευθῇ, «πέπυστο υἷος πεσόντος» εἶχε μάθη ὅτι ὁ υἱός του εἶχε πέση, Ν 522, Ρ 377 κ. ἀ., «-ἵπποι —ἐπεὶ πυθέσθην ἡνιόχοιο πεσόντος» Ρ 427· μετὰ τοῦ «-ὅτι» Ν 674 (‖. ἂν καὶ ἐνταῦθα ὁ διὰ τοῦ «ὅτι» λόγος ἐξαρτᾶται προσεχέστερον ἐκ τοῦ «ἤδη»). —Ὁ ἐνεστ. ἔχει σημασίαν παρακειμένου: ἔχω ἐξ ἀκοῆς, γ 87, 187, π 411, 412.

Πύξ (ἴσως ἐκ τοῦ πυξί, πρβλ. pugnus, πυγμή), ἐπίρ. ἐν πυγμῇ, εἰς (ἢ μὲ) ταῖς γρονθιαῖς «-πὺξ ἀγαθός» εἰς πυγμαχίαν ἱκανός, πύκτης ἱκανός, Γ 237, «-φέρτατος» θ 130, «-μάχεσθαι» Ψ 621, «-νικᾶν» Ψ 634 κ.ἀ.

Πύξινος [. ᴗ .], η, ον (πύξος), ἐκ πύξου (τσιμσίρι) κατεσκευασμένος, πύξινος ἢ πυξένιος, «-ζυγόν» Ω 269 †.

Πῦρ, πυρὸς [ᴗ .], τό, πῦρ, φωτιά, Ὅμ. πλχ., «-πῦρ δαίειν, καίειν» (ἴδ. τὰς λ.) ἰδίως τὸ τῆς ἑστίας πῦρ ζ 305, ρ 572 κ. ἀ., τὸ κατὰ τὴν θυσίαν Ι 220, γ 341 κ. ἀ., ἢ τὸ τῆς πυρᾶς, ἐφ' ἧς ἔκαιον τοὺς νεκρούς, Η 412, Ο 350 κ. ἀ., τὸ τῶν πυρσῶν ἢ φανῶν, τ 63. Πολλάκις ὡς σημεῖον τῆς δυνάμεως καὶ βίας, τοῦ κινδύνου καὶ τῆς καταστροφῆς, ὅθεν λέγεται «ὀλοόν» Ν 629, Ο 605 «-μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο» ἐμάχοντο δίκην πυρὸς καιομένου, ὅ ἐ. μετὰ τῆς ὁρμῆς τοῦ καιομένου πυρός, Λ 596, Ρ 366, πρβλ. Ρ 565, Υ 371, «-ἐν πυρὶ γίγνεσθαι» παροιμιῶδες, ὡς τὸ τῆς καθομιλ. φωτιὰ νὰ κάψῃ, Β 340, ὡσαύτως καὶ τό «ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο νοστήσαιμεν» „καὶ ἀπὸ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν φωτιὰν εἰμποροῦμεν νὰ γλυτώσωμεν", ὅ ἐ. καὶ ἀπὸ τῶν μεγίστων κινδύνων νὰ ἀπαλλαγῶμεν (‖. πρβλ. τὴν ἄλλην παροιμιώδη φρ. «-διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος» ὅ ἐ. διὰ τῶν μεγίστων κινδύνων), Κ 246. Ὁ πληθ. τὰ πυρὰ (κατὰ τὴν β' κλίσιν) εἶνε τῶν νυκτοφυλάκων τὰ πυρά, Θ 509, 554, Ι 77, Κ 12. Ἐκ τούτου

Πυράγρη [ᴗ . .], ἡ, (πῦρ, ἀγρέω), πυράγρα, διλάδι, μασιά, τσιμπίδα, Σ 477, γ 434.

Πυραίθουσα [ᴗ . . .], ἡ, Ἐπιγρ. 14 11, ἴσως οὕτως ἐκαλεῖτο μέρος τι τῆς κεραμευτικῆς καμίνου, «-πῦρ' αἴθουσαν».

Πυραίχμης [ᴗ . .], αο, ὁ (πῦρ, αἰχμή, οἱονεὶ φλογερὸς αἰχμητής), ἀρχηγὸς τῶν Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Β 848, Π 287.

Πυρακτέω [ᴗ . . .], (ἐκ τοῦ ἀχρ. πυράζω, ὅπερ ἐκ τοῦ πῦρ) πυρώνω, πυρακτώνω, ι 328 †.

Πύρασος [- ᴗ .] ὁ, 1) εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθείς, Λ 491. 2)

ἡ (παρὰ τό: πυρός, οἱονεί: πυροφόρος ἢ σιτόπολις), πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι, ἔχουσα ἄλσος τῆς Δήμητρος (‖. Δημήτριον καλούμενον, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις οὕτως πολλάκις ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων· ἔκειτο δὲ κατὰ τὸ σήμερον λεγόμενον Καινούργιο Χωριό), Β 695.

***Πυραυγής** [⌣ . .], ές. λαμπρὸς ὡσὰν τὸ πῦρ, πυριλαμπής, Ὑμ. 7, 6.

Πυργηδὸν (πύργος, burg), ἐπίρ. κυρ. ὡσεὶ πύργος, τροπικῶς δὲ κατὰ συνησπισμένα τετράγωνα στίφη, Ἰλ. Μ 43, Ν 152, Ο 618.

Πύργος, ὁ, 1) πύργος ἰδίως ὁ παρὰ τὸ τεῖχος ἢ ἐπ' αὐτοῦ, Γ 153, Ι 574· ὅθεν α') συνεκδοχικῶς καὶ τὸ τεῖχος μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ πύργων, Η 338, 437, ζ 262· β') τροπικ. προπύργιον, προμαχών, ὀχύρωμα, οὕτως καλεῖται ὁ Αἴας, «πύργος Ἀχαιῶν» λ 556, καὶ ἡ ἀσπὶς αὐτοῦ παραβάλλεται μὲ πύργον, Η 219, Λ 485. 2) πολεμικὴ τάξις τετράγωνος συνησπισμένη, συνησπισμένον στίφος, Δ 334, 347, Μ 332. Τῆς Ὀδυσσείας μόνον ἐν τοῖς παρατεθεῖσι χωρίοις.

Πυργόω, ἀόρ. ἀναύξ. πύργωσαν, μὲ πύργους περιβάλλω, περιτειχίζω, ὀχυρώνω, «Θήβης ἕδος» λ 264 †, Ἐπιγ. 4, 3.

Πυρετός [⌣ . .], ὁ (πῦρ), πυρετός, θέρμη Χ 31.

Πυρή [⌣ .] ἡ (πῦρ), κυρ. ὁ τόπος, ἔνθα καίεται ἢ ἐκάη πῦρ, πυρά, ἤγουν ὁ τόπος τῆς πυρᾶς, Η 434, ἰδίως ἡ πυρά (ἣν ὁ Ὅμ. λέγει καὶ «πυρκαϊήν»), τό καιόμενον πῦρ, ἐν ᾧ ρίπτουσι τοὺς νεκρούς, (crematorium). Τὰ ξύλα ἐστιβάζοντο τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐτίθετο ὁ νεκρὸς Δ 52, Δ 99, κ. ἀλχ, κ 523.

***Πυρήιον**, τό, ἀντὶ τοῦ πυρεῖον (πῦρ), κατὰ πληθ. «πυρήια» (‖. Εἶνε δὲ ταῦτα κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου εἰς Ἀργον. Α 1184 «τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεννᾶν, ὧν τὸ μὲν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεύς, θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν») Ὑ. Ἑρμ. 111 (‖. ἔνθα τὸ χωρίον εἶνε ἀκατάληπτον, ἂν δὲν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐξέπεσόν τινες στίχοι, καθ' ἃ ἤδη πάντες ὑπονοοῦσι).

Πυρηφόρος [– . . .] ον = πυροφόρος, ἴδ. τ. λ.

Πυριήκης [⌣ ⌣ . .], ες (πῦρ, ἀκή), κατὰ τὸ ἄκρον πεπυρωμένος, πεπυρακτωμένος. «μοχλός» ι 389 †.

Πυρίκαυστος [⌣ ⌣ . .], ον (πῦρ, καίω), ἐν πυρὶ κεκαυμένος, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐσκληρυμμένος, «σκῶλος» Ν 564 †.

Πύρις [⌣ .], ιος, ὁ, Λύκιος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου Π 416 †.

Πυριφλεγέθων [⌣ ⌣ . . .], οντος, ὁ (πῦρ, φλεγέθω, οἱονεὶ πυρίνας φλόγας ἔχων), ποταμός τις τοῦ Ἅδου, κ 513.

Πυρκαϊή [– ⌣ ⌣ .], ἡ (πῦρ, καίω), κυρ. τόπος ἔνθα πῦρ ἀνάπτεται, ἰδίως πυρά, Ἰλ. Η 428, Ψ 158 κ. ἀλχ. τῆς ραψῳδίας ταύτης. Ω 791. (‖. Τῆς καθομιλουμ. ἡ „πυρκαϊά" ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, λεγομένη μόνον ἐπὶ ἐμπρησμοῦ).

Πύρνον (πυρός· ‖. ὅθεν ἴσως πρέπει νὰ τονισθῇ ἡ λ. πῦρνον) τό, πύρινος ἄρτος, σιταρένιο ψωμί, Ὀδ. ο 312, ρ 12, πληθυντ. ρ 362. (Κυρίως εἶνε συγκεκομμένον οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ. πύρινος, λαβὸν οὐσιαστικοῦ σημασίαν).

Πυρός [– .], ὁ, σῖτος, οὐ μόνον κατὰ πληθ., εἶον Λ 69 κ. ά., ἀλλὰ καὶ κατὰ ἑνικ. ὡς φορβὴ τῶν ἵππων,

Ε 196, Θ 188, Κ 569, δ 604, τῶν χηνῶν, τ 553, ὡς ἀνθρωπίνη τροφὴ μόνον υ 109· ἀλλ' ἴδ. τὴν προηγ. λ.

Πυροφόρος [- ...], ον (πυρός, φέρω), καὶ **πυρηφόρος**, γ 495, Ὕ. Ἀπ. 228, σιτοφόρος, σῖτον παράγων, «ἄρουρα, πεδίον» Μ 314, Ξ 123, Φ 602.

***Πυρπαλαμάω** [. ⏑ ⏑ . .] (πῦρ, παλάμη, διὰ τοῦ: πυρπαλάμης, ‖. ὅπερ ὁ μὲν Σουΐδας ἑρμηνεύει «ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα τῷ πυρί»· ὡσαύτως καὶ ὁ Ἡσύχιος «-πυρπαλάμους, τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος»), μηχανῶμαι, δολιεύομαι, κατὰ τὸν Εὐστάθ. κακοτεχνῶ, μεταχειρίζομαι μηχανεύματα, δόλους, μόνον ἐν τῷ «διὰ πυρπαλάμησεν ὁδοῦ τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα» μετεχειρίσθη καθ' ὁδὸν δόλους καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ὅ ἐ. καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν μετεχειρίσθη παντοίους δόλους, Ὕ. Ἑρμ. 357 (ἔνθα ὅμως οἱ νεώτεροι γράφουσι, μίαν λ. διαπυρπαλάμησεν ἀντὶ τῆς ἀνοήτου, γραφῆς τοῦ ἀρίστου χειρογράφου διὰ πῦρ μάλ' ἄμησεν).

Πυρπολέω (πυρπόλος, πῦρ—πολέω), καίω πυρά, καίω φωτιαῖς, ὅπως πράττουσιν οἱ ποιμένες καὶ νυκτοφύλακες, κ 30 †.

Πυρσός, ὁ (πῦρ), πυρσός, φανός, φωτιά, μασιαλᾶς, ὡς σημεῖον νυκτερινὸν πρὸς μακρὰν ἀπέχοντας ἀνθρώπους, Σ 211 †.

Πώ, μόριον ἐγκλιτικόν, πάντοτε μετ' ἀρνήσεως συναπτόμενον καὶ πολλάκις ἀποτελοῦν μετ' αὐτοῦ μίαν λέξιν, οἷον «οὔπω μήπω» (ἀλλ' ἴδ. ταύτας τὰς λ.)· α') χρονικόν, ἀκόμη δέν, Ὅμ. πλχ. Πολλάκις χωρίζονται τὰ δύω μόρια διά τινος λεξιδίου, οἷον «οὔ τέ τί πω» Α 108, γ 23, «οὐ γάρ πω» Α 262, «μὴ δή πω» Ο 426, β') τροπικόν, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον γ 226, θ 538· ὡσαύτως καὶ «μή πω» Δ 184, ι 102.

Πωλέομαι, μέσ. ἀποθ. (θαμιστικ. τοῦ: πέλομαι), β' ἑνικ. πωλέ' (=πωλέεαι, πωλέαι) δ 811, γ' ἑνικ.—εῖται, μετοχ. πωλεύμενος, παρατ. πωλεύμην, -εῖτο, θαμιστικ. πωλέσκετο, Α 490, Ε 788, λ 240, μέλ. πωλήσομαι. — Κυρ. περιφέρομαι, διατρίβω περί τι, φοιτῶ, συχνάζω, «εἰς ἀγορήν, εἰς πόλεμον» Α 490, Ε 350, 788, «ἐς δόμον» χ 352, «εἰς ἡμέτερον» (ἐξυπ. δῶμα) β 55, ρ 534, «εἰς εὐνήν τινι», Ὕ. Ἀπ. 329, «ἐπὶ ρέεθρα» λ 240, «μετ' ἄλλους» ι 189, «δεῦρο» δ 384, 811, «ἐνθάδε» Ὕ. Ἀπ. 170. «ἔνθα καὶ ἔνθα» Ὕ. Ἀφρ. 80.

Πωλέω, μόνον ἐν τῇ παθ. μετοχ. πωλεύμενα, πωλῶ, Ἐπιγ. 14, 5.

Πῶλος (pullus), ἵππου νεογνόν, πωλάρι (προφέρεται πουλάρι), συνήθ. θηλυκόν, Λ 681, Υ 222, 225, ὡς ἀρσεν. ψ 246, Ὕ. Ἀπόλ. 231, Ὕμ. 31, 9.

Πῶμα, τό, σκέπασμα, βούλωμα, καπάκι, οἷον «χηλοῦ» Π 221, θ 443, 447, τῆς φαρέτρας, Δ 116, ι 314, τοῦ ἀμφορέως, β 353.

Πώποτε, ἐπίρ. 1) ποτέ, ἤδη ποτέ, ποτὲ ἕως τώρα, μετ' ἀρνήσεως, «οὔ πώποτε» οὐδέποτε μέχρι τοῦδε, Α 106, Γ 442, φ 123, «οὐ πώποτε ναῦται — ἀκήριοι εὐχετόωνται παρφυγέειν σὺν νηΐ» οἱ ναῦται δὲν δύνανται νὰ καυχῶνται ὅτι ποτὲ μέχρι τοῦδε παρῆλθον ἀβλαβεῖς (ὥστε τὸ «-πώποτε» νὰ ἀποδίδεται εἰς τὸ «παρφυγέειν»), μ 98, πρβλ. Ὕ. Ἑρμ. 444. 2) ὡσαύτως μετ' ἀρνήσ., «οὔ πώποτε» οὔ-

-δαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδέποτε, Βατρ. 178.

Πῶς (ἐκ τῆς ἀντωνυμιακ. ῥίζ. πο), ἐπίρ. ἐρωτηματικὸν πῶς, κατὰ τίνα τρόπον, τίνι τρόπῳ· πολλάκις συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, οἷον «πῶς γάρ;» καὶ πῶς; πῶς εἶνε δυνατόν; ἐπὶ προσδοκωμένης ἀρνητικῆς ἀποκρίσεως, Α 123, κ 337 κ. ἀ. (‖ . Ἐν τούτοις ὅμως ἔχει ὁ Γὰρ τὴν ἰδιαιτέραν του αἰτιολογικὴν σημασίαν καὶ δὲν εἶνε οὕτως ἁπλῶς τῆς ἐρωτήσεως τροποποιητικός)· ἐπιτείνεται «πῶς δή;» πῶς δά; π 70, Δ 351, Σ 364, χ 231, «πῶς δέ» καὶ πῶς; μετ' ἀγανακτήσεως, Φ 481, σ 32, «πῶς νῦν εἰ κτλ.;» πῶς ἆρά γε (θὰ ἐφαίνετο, θὰ ἐκρίνετο τὸ πρᾶγμα), ἂν κτλ., τί θὰ ἔλεγεν ἆρά γε ὁ κόσμος; σ 223.—Συντάσσεται α') μεθ' ὁριστικῆς, Α 123, Κ 61· β') μεθ' ὑποτακτ., Σ 188, γ 22· γ') μετ' εὐκτικ., Δ 838· δ') «πῶς ἄν» καὶ «πῶς κεν» μετ' εὐκτικ., Ι 437, Ξ 333, α 65· εἰς ἔνδειξιν εὐχῆς, «πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμόν;» πῶς εἶνε δυνατόν, (δ ἐ. ἂν ἦτο δυνατὸν) νὰ ἐκτελέσῃς κτλ., ο 195.

Πώς, ἐγκλιτ. μόρ. (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), κατά τινα τρόπον, τρόπον τινά, κἄπως, συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, οἷον «αἴ κέν πως — βούλεται» ἂν εἶνε δυνατόν, ἂν εἶνε τρόπος — νὰ θελήσῃ, Α 66, «οὐ μέν (μήν) πως» οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, Δ 158, «οὐκ ἄν πως» υ 392.

Πωτάομαι, ἕτερος τύπος τοῦ πέτομαι, πετῶ, «λίθοι πωτῶντο» πετοῦσαν αἱ πέτραις, αἱ ριπτόμεναι, μ 287 †, Ὑ. Ἀπ. 442, Ὑμ. 30, 4.

Πῶϋ, εος (pascor Λατ.), τό, δοτ. πληθ. πώεσι, ποίμνιον, κοπάδι, πάντοτε ἐπὶ προβάτων· ὅθεν «οἰῶν πῶϋ, πώεα οἰῶν, πώεσι μήλων» Γ 198, Λ 678, δ 413, λ 402, μ 129 κ.ἀ.

Ρ

Ρ, Τὸ ιζ' γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς δεκάτης ἑβδόμης ραψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ὡς μικρὸν δὲ τῆς Ὀδυσσείας. Πολλαὶ ἀπὸ ρ ἀρχόμεναι λέξεις εἶχον ἐν ἀρχῇ δύο σύμφωνα, ἴδε: Ϝρ., σρ.

Ῥά, καὶ πρὸ φωνήεντος ῥ', μόριον ἐγκλιτικόν, ἴδ. ἄρα.

Ῥάβδος, ἡ, (ῥέπω), ῥάβδος, ραβδί, βακτηρία, δεκανίκι. Ἰδίως α') ἡ ῥάβδος τοῦ Ἑρμοῦ, δι' ἧς ἀπεκοίμιζε καὶ ἐξύπνιζε τοὺς ἀνθρώπους, μαγικὴ ῥάβδος, Ω 343, ε 47, ω 2, Ὑ. Ἑρμ. 210, 529, τῆς Κίρκης, κ 238, 319, τῆς Ἀθηνᾶς, ν 429· β') ἁλιευτικὴ ῥάβδος, καλάμι, καλαμίδι, μ 251· γ') πληθ. «ῥάβδοι χρύσειαι» χρυσαῖ ῥάβδοι, Μ 297· ἴδ. ῥάπτω.

Ῥαδαλὸς [⏑⏑.] (Ϝραδ.), ή, όν, Ζηνοδότειος ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ «ῥοδανός» Σ 575, θεωρουμένη ὡς ἕτερος τύπος τοῦ: κραδαλός, ὅ ἐ. εὐκόλως κραδαινόμενος, εὐκίνητος.

Ῥαδάμανθυς [⏑ ⏑ . .], υος (ϝραδ.), ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος, Ξ 321, 322. Κατὰ τὸ δ 564 ὡς ἡμίθεος μετετέθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον. Οἱ Φαίακες ἤγαγον αὐτόν ποτε εἰς τὴν Εὔβοιαν, η 323. Κατά τινα μεταγενεστέραν μυθικὴν παράδοσιν ἐξωσθεὶς ἐκ τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ κατέφυγεν εἰς τὴν Βοιωτίαν. Διὰ δὲ τὴν ἄκραν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν ἐτάχθη δικαστὴς ἐν Ἅδου, Ἀπόλδ. 3, 1, 2.

Ῥαδινὸς (ϝραδ), ἡ, όν, εὐλύγιστος, λυγερός, λυγνός, «-ἱμάσθλη» Ψ 583 †· ὅθεν εὐκίνητος, γοργός, ταχύς, «-πόδες» Ὕ. Δήμ. 183.

Ῥαθάμιγξ [⏑ ⏑ .], ιγγος, ἡ (ϝραθ.), ῥανίς, πιτσυλιά, πληθ. *Ἰλ. Λ 536, Υ 501. Μεταφορ. ἐπὶ τῶν μορίων τοῦ κονιορτοῦ «κονίης ῥαθάμιγγες» Ψ 502.

Ῥαίνω (ῥαδνjω), ἀορ. προστ. ῥάσσατε υ 150, γ' πληθ. τοῦ παθ. παρακ. ἐρράδαται καὶ τοῦ ὑπερσ. ἐρράδατο Μ 431, ῥαντίζω, πιτσυλίζω ἢ πιτσυλῶ, τί τινι, «ἵπποι ῥαίνοντο κονίῃ» Λ 282, «αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι» μὲ αἷμα εἶνε ῥαντισμένοι οἱ τοῖχοι, υ 354.

Ῥαιστήρ, ῆρος, ἡ. (ῥαίω), σφῦρα, σφυρί, Σ 477 †, (ἔνθα ὅμως πρέπει νὰ προτιμηθῇ τοῦ Ζηνοδότου ἡ ἀνάγνωσις κρατερὸν ἀντὶ τοῦ νῦν φερομένου: κρατερήν, ὃ ἐ. πρέπει νὰ ταύτῃ θεωρουμένη παραδόξως ὡς θηλ. ἢ λ.).

Ῥαίω, ὑποτ. γ' ἐνικ. ῥαίησι, παρατ. ἔρραιε, μέλ. ἀπαρμφ. ῥαισέμεναι ἀντὶ τοῦ ῥαίσειν, ἀορ. α' ὑποτ. γ' ἑνικ. ῥαίσῃ, ἀπαρμφ. ῥαῖσαι, παθ. ἐνεστ. εὐκτ. ῥαίοιτο, μετοχ. -ομένου, ἀόρ. ἐρραίσθη, θραύω, συντρίβω, σπῶ, σπάνω, ῥαΐζω (‖. ἂν καὶ ἡ λ. αὕτη τῆς καθομιλουμ. δὲν σημαίνει τὸ κατεθραύω καὶ συντρίβω, ἀλλὰ μόνον τὸ διαρρήγνυμι καὶ διαρρήγνυμαι), τσακίζω, «νῆας» ν 151, τινά, καραβοτσακίζω, συντρίβω τινὸς τὸ πλοῖον, «-πάρος οὔποτ' ἄκουσας ῥαισμένου, ὅτε μ' ἔρραιε ἐννοσίγαιος» ζ 326· ὅθεν καὶ ἐν τῷ ε 221 «-εἰ δ' αὖτις ῥαίησι» πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἀντικείμενον ὄχι τὸ «νῆα», ἀλλὰ τὸ «ἐμέ». Παθ. συντρίβομαι, θραύομαι, τσακίζομαι, σπῶ, σπάνω, Π 339, καραβοτσακίζομαι, ζ 326, σκορπίζομαι, « τῷ ἐγκέφαλος διὰ σπέος—θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ» ι 459 (ἔνθα τὸ «πρὸς οὔδεϊ» ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸ «-θεινομένου» καὶ εἰς τὸ «-ῥαίοιτο»).

Ῥάκος [⏑ .], εος, τό, (ϝράκος, λάκος, Laken γερμ.) κυρίως ἀπεσχισμένον τι τεμάχιον ὑφάσματος, ῥάκος, κουρέλι, ἑπομένως καὶ πᾶν διερρωγός, ἱμάτιον, *Ὀδ ζ 178, ξ 342 κ.ἀ.

Ῥαπτός, ἡ, όν, ῥαπτὸς (προφ. ῥαφτός), ῥαμμένος *Ὀδ. ω 228, 229. Ἐκ τοῦ

Ῥάπτω (σράπ, sarcio Λατ.), ἀόρ. α' ἀναύξ. ῥάψα. 1) ῥάπτω (προφ. ῥάφτω), συνάπτω, καρφώνω, οἷον «βοείας θαμειὰς χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσι περὶ κύκλον» τὰς πολλὰς (ἀλλεπαλλήλους) βοείας στηρίζω ἢ καρφώνω (ὥστε νὰ μὴ μετακινῶνται) μὲ χρυσᾶς ῥάβδους ἐξικνουμένας ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου (ᾰδιηνεκέσιν περὶ κύκλον»), (‖. ἀπὸ ἴτυος εἰς ἴτυν» ὡς λέγει τις τῶν Σχολιαστ. Ὁ δὲ Εὐστάθ. ἑρμηνεύει ἄλλως τὸ χωρίον: «-τὰς βύρσας συνέρραψε χρυσαῖς ῥαβδοειδέσι ῥαφαῖς πρὸς τῷ τέλει τῆς ἀσπίδος» ἐννοεῖ δηλ. ὅτι αἱ χρυσαῖ ῥάβδοι ἦσαν περόναι διατρυπῶσαι τὰς βύρσας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἔλασμα καὶ οὕτως αὐτὰ συρράπτουσαι

καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος. Μ 296. 2) τροπ. μηχανῶμαι, μηχανορραφῶ, δολίως, παρασκευάζω, «κακά τινι» Σ 367, γ 118, «φόνον» π 379, 422.

***Ράριος** [– . .], ἰπ, **ιον**, «Ράριον» (ἐξυπακ. πεδίον) τὸ Ράριον πεδίον, τὸ παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα, τὸ εἰς τὴν Δήμητραν ἀφιερωμένον, τὸ πρῶτον σπαρὲν καὶ ἀναδῶσαν καρπὸν Δημητριακόν, Ὕ. Δήμ. 450. (|| . Ὀνομαστὶ ἐξαιρεῖται ἡ λ. αὕτη ὑπὸ παλαιῶν γραμματικῶν ὡς ψιλουμένη· παράγεται δὲ ἐκ τοῦ **Ρᾶρος**=πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου).

Ράσσατε, ἴδ. ραίνω.

***Ραφάνη** [⏑ ⏑ .], ἡ, ραπάνι ἢ ρεπάνι. Βατρ. 53.

Ραφὴ [⏑ .], ἡ, (ράπτω), ραφή, χ 186 †.

Ράχις [⏑ .], **ιος**, ἡ (ράσσω, hrucki ἀρχ. Γερμ.), ράχις, ράχη, Ι 208 †.

(**Ραψῳδία**, ἡ, (ράπτω, ᾠδή), κυρ. τὸ ὑπὸ ἑνὸς ραψῳδοῦ ψαλλόμενον ᾆσμα· ἰδίως δὲ ἓν ἕκαστον βιβλίον τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν, σημαινόμενον δι' ἑνὸς ἑκάστου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Καὶ αἱ μὲν ραψῳδίαι τῆς Ἰλιάδος γράφονται διὰ κεφαλαίων, αἱ δὲ τῆς Ὀδυσσείας διὰ μικρῶν γραμμάτων).

Ρέα, ἡ, (ϝρέα), συνήθ. **Ρείη**, Ὕ. Ἀπ. 93, γεν. Ρείης Ξ 203, Ρέα (μονοσύλλαβον κατὰ συνίζησιν) μόνον Ο 187, **Ρέη** Ὕ. Δήμ. 459, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Κρόνου, μήτηρ τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἅδου (Πλούτωνος), τῆς Ἑστίας, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἥρας Ξ 203, Ο 187, Ὕ. Δήμ. 60, 442.

Ρέα καὶ ρεῖα, ἐπίρ. ραδίως, εὐκόλως, εὐμαρῶς (πιθανῶς ἤρχετο ἀπὸ ϝρ.), «θεοὶ ρεῖα ζώοντες» οἱ εὐμαρῶς, ἀπόνως καὶ ἀφροντίστως ζῶντες θεοί, Ζ 138, δ 805. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «μάλα» (ἴδ. ταύτην τ. λ. 1, 6). Ἐκ τούτου παράγεται πιθανῶς τὸ ρηΐδιος. Παρ' Ὁμ. πολλάκις τὸ ρέα κατὰ συνίζησιν εἶνε μονοσύλλαβον, οἷον Ε 304, Μ 381 κ. ἀ.).

Ρέεθρον, τό, (ρέω), ἀντὶ τοῦ **ρεῖθρον**, ὅπερ εὑρίσκεται ἐν Ὕμ. 18 (19), 9, τὸ ρέον, τὸ ρεῦμα, τὸ ρεῖθρον, πάντοτε κατὰ πληθ. «ρέεθρα» ποτάμια ρεύματα Β 461, ζ 317.

Ρέζω (ϝρέγ-jω ἐκ τοῦ ϝέργjω, Γερμ. Wirken), συχνὰ κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ, θαμιστ. -εσκον (τρὶς μόνον) μέλ. ρέξω, ἀόρ. α' ἔρεξα καὶ ἔρρεξα καὶ ἀναύξ. ρέξε Λ 535. Παθ. μόνον ἐν τῷ ἀπαρμφ. τοῦ ἀορ. ρεχθῆναι καὶ ἐν τῇ μετοχ. ρεχθείς, πρβλ. **ἔρδω**. 1) πράττω, διαπράττω, ἐκτελῶ, κάμνω μετὰ ἐπιρ. ἢ μετ' αἰτιατ. οἷον «μέγα ἔργον» Κ 282, «ἔργον» Κ 51. «αἴσυλα» ἀσεβῆ ἔργα Ε 403, «οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας» δὲν ἔπραξας κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον, ι 352 «τινά τι» πράττω εἴς τινά τι, οἷον «μή τι ρέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν» Β 195, Δ 32, σπανίως «τινί τι» υ 314, «εὖ ρέζειν τινά» εὖ ποιεῖν, εὐεργετεῖν τινα, Ε 650, τοὐναντίον «κακῶς ρέζειν τινά» κακοποιεῖν τινα, ψ 56. Παθ. «ρεχθὲν κακόν» Ι 250, «ρεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω» ἀφ' οὗ γείνῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ ἀνόητος τὸ ἐννοεῖ (ὁ δὲ φρόνιμος πρὶν γείνῃ, προνοεῖ), Ρ 32, Υ 198. (|| . Οὕτως, νομίζω, ὀρθότερον πρέπει νὰ μεταφρασθῇ ἡ παροιμιώδης αὕτη φράσις, ἣν ὁ Ἡσίοδ. τροποποιεῖ ὡς ἑξῆς «παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω». 2) Ἰδίως

θυσιάζω καὶ μάλιστα ἐν τῇ φρ. «ἱερὰ ῥέζω» θυσίαν προσφέρω, κάμνω, Ὁμ. πλχ. «·θεῷ» Θ 250, «·ἑκατόμβην» προσφέρω ἑκατόμβην Ὁμ. πλχ., «θαλύσια» τῶν καρπῶν ἀπαρχὰς προσφέρω εἰς θυσίαν, Ι 535, «·βοῦν θεῷ» Κ 292.

Ῥέθος, εος, τό, (ὄρνυμι), μέλος, μόνον κατὰ πληθ. Ἰλ. Π 856, Χ 68, 362.

Ῥεῖα, ἐπίρ.=**ῥέα**, ἴδ. τ. λ.

Ῥείη, ἡ, ἴδ. Ῥέα.

Ῥεῖθρον, τό, ἴδ. ῥέεθρον.

Ῥεῖθρον, τό, λιμὴν τῆς Ἰθάκης πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως α 186, ἴδ. Ἰθάκη.

Ῥέπω (**Ϝρεπ**), κλίνω, γέρνω, ἰδίως ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλινούσης πλάστιγγος, βαρύνω, «·ῥέπεν αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν» ἐβάρυνεν εἰς τὴν πλάστιγγα ἡ ἀπαίσιος ἡμέρα τῶν Ἀχαιῶν, δ ἐ. ἀπεφασίσθη ἡ δυστυχία τῶν Ἀχαιῶν, Ἰλ. Θ 72. Ὡσαύτως «·ῥέπεν Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ» Χ 212.

Ῥερυπωμένος, ἴδ. ῥυπόω.

Ῥεχθείς, ἴδ. ῥέζω.

Ῥέω (κυρ. σρέϜω), παρατ. ἔρρεον ἀναύξ. ῥέον, ἀόρ. παθ. β' ἐῤῥύην καὶ ἀναύξ. γ' ἑνικ. ῥύη, γ 455. 1) ῥέω, τρέχω, ἐπὶ ὕδατος, αἵματος, ἱδρῶτος, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου, Γ 300, μετὰ δοτ. «·πηγὴ ῥέει ὕδατι» τρέχει νερό, Χ 149, «·ῥέειν αἵματι γαῖα» „ἔτρεχεν αἷμα ἡ γῆ", Δ 451, Θ 65. 2) Μεταφ. ῥέω, τρέχω, ἐπὶ τοῦ λόγου, « ἀπὸ γλώσσης ῥέεν αὐδή» ἔτρεχεν ἀπὸ τὴν γλῶσσάν του, Α 249, ἐπὶ τῶν βελῶν «χειρῶν βέλεα ῥέον» ἔφευγαν, ἐπέτων, Μ 159· «·τῶν ἐκ μελέων τρίχες ἔρρεον» ἔπιπτον αἱ τρίχες ἀπὸ τὰ μέλη των, κ 393.

(**Ϝρηγμίν**) **ῖνος** (Ϝρήγνυμι), ἡ, ἄκρ. εἰς τὴν ὀνομ. (‖. συνηθέστ. κατὰ δοτικήν, σπανιώτερον δὲ κατὰ γεν. καὶ αἰτ.), κυρ. εἶνε τοῦ κύματος ἡ ἔκρηξις, τὸ ἐκρηγνύμενον κῦμα, τὸ ἀφρίζον κῦμα, ὅπως φαίνεται μάλιστα ἐκ τῆς μ 214 καὶ Υ 229 (ἴδ. ἄκρος)· ἔπειτα δὲ συνεκδοχικῶς σημαίνει καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ μάλιστα ῥήγνυται τὸ κῦμα, τὸν αἰγιαλόν, οἷον «·δή ποτε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης» Α 437, δ 430 κ. ἄ. πλχ. (‖. Ἀμφοτέρας τὰς σημασίας γινώσκουσιν οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταί, ἀλλ' ἐτυμολογοῦσι κακῶς, ὅταν λέγωσιν ὅτι «·ῥηγμὶν ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης παρὰ τὸ ταῖς κώπαις ῥήγνυσθαι»).

Ῥήγνυμι [. – .], ἕτερος τύπος **ῥήσσω** (ἴδ. κατωτ. Α, 2), (ἡ ῥίζα εἶνε **Ϝραγ**. πρβλ. τὸ Λατ. frango ἢ frag-mentum Wrack), γ' πληθ. ῥηγνῦσι, παρατ. θαμιστικ. ῥήγνυσκε, Η 141, μέλ. ῥήξω, ἀόρ. ἔρρηξα καὶ ἀναύξ. ῥῆξα, μέσ. ἐνεστ. προστ. –υσθε, ἀπαρμφ. –υσθαι, μετοχ. –ύμενον, παρατ. ῥήγνυτο, –υντο, ἀόρ. α' ἐρρηξάμην καὶ ῥηξάμην, ὑποτ. α' πληθ. συνεσταλμ. ῥηξόμεθα, Μ 224. Α') Ἐνεργ. 1) ῥήγνυμι, διαρρήγνυμι, συντρίβω, σπάνω, σπάζω, κόπτω, οἷον «·χαλκόν, ἱμάντα, νευρήν» πλχ. τῆς Ἰλ., «·θύελλα προτόνους» μ 409 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), «·πύλας» Ν 12, κυάμους Βατρ. 125, «·σάκος» διατρυπῶ, διαρρηγνύω, Υ 268, Φ 167. β) ἰδίως ἐν τῇ μάχῃ «·φάλαγγας, ὅμιλον, στίχας» διασπῶ, διαχωρίζω, διασχίζω, Ζ 6, Λ 538, Ο 615. 2) ὁ ἕτερος τύπος «·ῥήσσω» σημ. κτυπῶ, κρούω, «·πέδον ποσί» τὸ ἔδαφος μετὰ τοὺς πόδας, ἑπομ. χορεύω, Σ 571, Ὕ. Ἀπ. 516. Β') Μέσ. 1) ἐκρήγνυμαι, ἐπὶ τῶν κυμάτων «·ῥήγνυτο κῦμα» Σ

67, πρβλ. Δ 425. 2) διαρρηγνύω, διασπῶ τι ἐνώπιόν μου, ἐναντίον μου εὑρισκόμενον «τεῖχος, φάλαγγας ῥήξαντε» Μ 90, 440, Λ 92. 3) κάμνω νὰ ἐκραγῇ, νὰ ξεσπάσῃ «ἔριδα» Υ 55. Ἐκ τούτου

Ρῆγος, εος, τὸ (ϜΡηγ, ῥάκος, Laken), κυρ. τεμάχιον ὑφάσματος, ἕνα κομμάτι πανί, ῥάκος, συνήθως ὅμως, τάπης, σκέπασμα, πιθανῶς μάλλινον, τοὐλάχιστον ἀντιτίθεται πρὸς τὸ «λίνον» ρ 73. Πολλάκις κατὰ πληθ. «ῥήγεα» ἐπαπλώματα, σκεπάσματα μάλιστα ὑπεράνω τῶν στρωμάτων, τῶν κλινῶν, Ι 661, Ω 664 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) γ 349 κ. πλχ., ἢ ὑπεράνω θρόνων κ 352. (Κατ' ἄλλους «ῥήγεα» εἶνε τὰ προσκεφάλαια, ἐν δὲ ζ 38 τὰ καλύμματα ἢ καλύφια αὐτῶν.

Ρηθείς, εῖσα, έν (ϜΡηθ.), μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. ά. τοῦ ἐρῶ (εἰπεῖν), μόνον ἐν τοῖς σ 414, υ 322 εὑρισκομένη «οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ...χαλεπαίνοι» δὲν πιστεύω κανεὶς νὰ ὀργισθῇ διὰ τὸ δίκαιον πρᾶγμα τὸ ῥηθέν, φανερὰ καταδειχθέν, ἢ διὰ τὴν φανερὰν ἐκδήλωσιν τοῦ δικαίου (ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου), οὕτως ὥστε τὸ «δικαίῳ» νὰ ἐκληφθῇ ὡς οὐσιαστικόν, καὶ ὄχι κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν ὡς ἐπίθετον τοῦ «ῥηθέντι» (διὰ τὸ ῥηθέν, τὸ ὁποῖον εἶνε δίκαιον), πρῶτον διότι εἶνε πολὺ σπάνιον παρ' Ὁμ. ἡ μετοχὴ νὰ λαμβάνεται ὡς οὐσιαστικόν· ἔπειτα ἡ τοιαύτη μετοχὴ νὰ λαμβάνῃ καὶ ἐπιθετικὸν προσδιορισμόν, εἶνέ τι ὅλως ἀσύνηθες.

Ρηΐδιος, η, ον, ἀντὶ τοῦ ῥάδιος (ϜΡηιδ.), συγκρ. **Ρηΐτερος, η, ον**, ὑπερθ. **Ρηΐτατος**, ἐπιρ. -τατα, τ 577, φ 75 καὶ **ῥήϊστος, η, ον**, δ 565, εὔκολος, εὐχερής, μετ' ἀπαρφ. «τάφρος περῆσαι ῥηϊδίη» εὐδιάβατος, „εὐκολοπέραστος“, Μ 54 «ἔπος» ἴδ. ταύτην τ. λ.· μετὰ δοτ. προσώπου καὶ ἀπαρφ. «οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν δῶρα ἀνδράσι θνητοῖσι δαμήμεναι» δὲν εἶνε εὔκολον εἰς τοὺς θνητοὺς ἄνδρας νὰ δαμάσωσι τὰ δῶρα τῶν θεῶν, ἢ ὀρθότερον: δὲν εἶνε εὔκολον τῶν θεῶν τὰ δῶρα νὰ δαμασθῶσιν ὑπὸ θνητῶν ἀνθρώπων, Υ 265, π 211. «ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί» ἀντὶ τοῦ «ῥηΐτερον ἦν πολεμίζειν Ἀχαιοῖς» Σ 258, πρβλ. Ω 243. —Ἐπίρ. **ῥηϊδίως** Λ 390, θ 376.

(Ϝ)**Ρηκτός ή, όν** (Ϝρήγνυμι), δυνάμενος νὰ διαρραγῇ, νὰ διατρυπηθῇ, διαπέραστος, «χαλκῷ ῥηκτός» περὶ ἀνθρώπου, Ν 323 †.

Ρήναια, ἡ, ἀντὶ τοῦ **Ρήνεια** (Ρηνέη παρ' Ἡροδότ., Ρηνία παρὰ Πλουτ.), μία τῶν μικρῶν Κυκλάδων νήσων, διὰ στενοῦ πορθμοῦ χωριζομένη ἀπὸ τῆς Δήλου, χρησιμεύουσα ὡς νεκροταφεῖον τῶν ἐν Δήλῳ ἀποθνησκόντων, τὴν σήμερον λεγομένη Μεγάλη—Δῆλος, Ὕ. Ἀπ. 44.

Ρήνη, ἡ, παλλακὴ τοῦ Ὀϊλέως, μήτηρ τοῦ Μέδοντος, Β 728.

Ρηξηνορίη, ἡ, ἰδιότης τοῦ: ῥηξήνορος, ἡ δύναμις τοῦ διασπᾶν τοὺς ἄνδρας, τὰς φάλαγγας δηλ. αὐτῶν, πολεμικὴ τόλμη, ξ 217 †.

Ρηξήνωρ, ορος, ὁ, (ῥήγνυμι, ἀνήρ), ὁ τοὺς ἄνδρας (δηλ. τὰς φάλαγγας, τὰ στίφη τῶν ἀνδρῶν) διασπῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἀχιλλέως, Η 228, Ν 324 κ. ἀ., δ 5.

Ρηξήνωρ, ορος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκίνου, η 63.

Ρῆσις, ιος (ἐρεῖν), ἡ, λόγος, ὁμιλία, φ 291 †.

Ρῆσος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἠιονέως, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, Κ 435 ἑξ., ἢ κατὰ τὸν Ἀπολδ. 3, 2, 3, υἱὸς τοῦ Στρυμό-

νος καὶ μιᾶς τῶν Μουσῶν. Ἐφόνευσαν αὐτὸν κατὰ τὴν περίφημον ἐκείνην νυκτερινὴν κατασκοπείαν ὁ Διομήδης καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ ἥρπασαν αὐτοῦ τοὺς περιβοήτους ἵππους, Ἰλ. ἔνθ. ἀνωτ. 2) ποταμὸς τῆς Τροίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Γράνικον, Μ 20.

Ῥήσσω, ἕτερος τύπος τοῦ **ῥήγνυμι**, ὅπ. ἴδ.

Ῥητήρ, ῆρος, ὁ, (ἐρεῖν), ῥήτωρ, «ρητὴρ μύθων» ἀντίθετον τοῦ «πρηκτὴρ ἔργων», Ι 443 †.

(ϝ)ρητῷ (ἐπιθ. ῥῆμ. τοῦ ἐρεῖν)=συμπεφωνημένῳ Φ 445 †.

(ϝ)ρήτρη, ἡ, συμφωνία, ὁμολογία, συνθήκη, ξ 393 †. (Περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδ. ῥῆσις).

(ϝ)ριγεδανὸς [– . ⏑ .], ή, όν (ριγέω), φρικτός, φρικώδης, τρομερός, στυγερός. Ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, Τ 325 †.

Ῥιγέω [– . .] (ϝρῖγος, Λατ. frigus, frigeo), μέλ. ἀπαρφ. ῥιγήσειν, ἀόρ. ἐρρίγησε, αν, καὶ συχνότερον ἀναὺξ ῥίγησε, παρατ. ἔρριγα μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος, Η 114, Ρ 175, ὑποτακτ. ἐρρίγησι, Γ 353, ὑπερσ. γ' ἑνικ. ἐρρίγει, ψ 216, κυρ. τρέμω ἀπὸ τὸ ῥῖγος ἢ ἔχω ῥῖγος, παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε τροπικ., φρίττω, τρομάζω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολύτ., Γ 259 κ. ἄ. πλχ. τῆς Ἰλ., ε 116, 171· τὸ αἴτιον τῆς φρίκης ἐκφέρεται κατὰ μετοχ., Δ 279, Μ 331, ἢ διὰ χρονικοῦ λόγου, Μ 208, μετ' αἰτ., φοβοῦμαι, τρομάζω τι, «πόλεμον» Ε 351, Ρ 175. Ἀντὶ τῆς αἰτ. τίθεται τὸ ἀπαρφ. Γ 353, ἡ πρότασις ἔχουσα τὸ Μή, ψ 216.

(ϝ)ρίγιον [– . .], συγκριτ. τοῦ **ῥῖγος** μόνον κατ' οὐδέτερ. γένος· α') ψυχρότερον, «ἀτὰρ ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται» θὰ εἶνε περισσότερον ψῦχος, ρ 191. β') μεταφ. φοβερώτερον, τρομερώτερον, φρικτότερον, φρικωδέστερον, «τὸ δὲ ῥίγιον ἔσται» Α 325, υ 220 κ. ἄ.—Τὸ ὑπερθ. **ῥίγιστος, η, ον**, «ῥίγιστα» τὰ φρικτότατα τὰ φοβερώτατα, εὑρίσκεται μόνον Ε 873 †.

Ῥίγμος, ὁ υἱὸς τοῦ Πείρεω, Θρᾷξ, σύμμαχος τῶν Τρώων, Υ 485 ἑξ.

(ϝ)ρῖγος, εος, τό (Λατ. frigus), ῥῖγος, ψῦχος, κρύο, ε 472 †.

(ϝ)ριγόω [– . .], ἀπαρφ. τοῦ μέλ. ῥιγωσέμεν, αἰσθάνομαι ῥῖγος, κρυώνω, ξ 481 †.

Ῥίζα (ϝριδja Λατιν. rad-ix), ἡ, ῥίζα, Μ 134, μ 435 κ. ἄ., ὡς φάρμακον ἰαματικόν, Λ 486. Μεταφορ. «ὀφθαλμοῦ ῥίζας» ι 390.

Ῥιζόω (ῥίζα), ἀόρ. γ' ἑνικ. ἐρρίζωσε, παθ. παρακ. ἐρρίζωται· α') κάμνω τι νὰ ῥιζωθῇ, ριζώνω, ὅθεν ἐμπήγω, στερεώνω, καθίζω ἐπὶ τοῦ πλοίου τῶν Φαιάκων, ὅπερ ἀπελίθωσεν ὁ Ποσειδῶν, Ὀδ. ν 163· β') φυτεύω, «ἀλωὴ ἐρρίζωται» εἶνε φυτευμένη, η 122.

ᵏῬικνός, ή, όν (ῥῖγος), κυρ. ὑπὸ τοῦ ψύχους συνεσταλμένος, ζαρωμένος, ἑπομ. στρεβλός, «πόδας ῥικνός» στραβοπόδης, Ὕ. Ἀπ. 317.

Ῥίμφα [. ⏑], ἐπίρ. (ῥίπτω), κυρ. πεταχτά, ἑπομέν. γοργῶς, ταχέως, Ζ 511, θ 193 κ. ἄ.

Ῥίν, ὀρθότερον **ῥίς**, ἴδ τ. λ.

(ϝ)ρινὸς [– .], ἡ. 1) δέρμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ε 308, χ 278, καὶ πληθ. ε 426, ξ 134. 2) τὸ ἐκδεδαρμένον δέρμα, δορά, τομάρι τῶν ζώων, Η 474 «ῥινὲς λύκοιο» δορὰ λύκου, „λυκοτόμαρο, Κ 334· ἰδίως τοῦ βοός, Κ 155, μ 395 κ. ἄ. Ὅθεν 3) ἀσπίς, ὡς ἐκ βοείων δερμάτων συγκειμένη, Δ 447 κ. ἄ., ἐνίοτε λαμβάνει καὶ τὸν προσδι-

ορισμόν, «βοῶν» Μ 263. Τὸ δὲ «-ρινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων» Π 636, εἶνε κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπανάληψις δι' ἄλλων λέξεων τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς ἐν τῷ « πόλεμόν τε μάχην τε». — Ἕτερος τύπος (Ϝ)ρινόν, τό, εἰς τὴν σημασίαν δορά, τομάρι, οἷον «-ρινὸν βοός» Κ 155 (ὡς καὶ ἐν Ἀνθολ. Παλ., 9, 328, «-κάπροιο ρινά»)· ἔτι δὲ καὶ ε 281 «-εἴσατο δ' ὡς ὅτε ρινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ» ἡ γῆ δηλ. τῶν Φαιάκων. (Ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ γραφὴ καὶ σημασία εἶνε ἀμφίβολα. Διότι τινὲς μὲν τῶν παλαιῶν ἑρμηνευτῶν ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. εἰς τὴν σημασίαν τῆς βοείου δορᾶς, πρὸς ἣν δῆθεν παραβάλλεται ἡ μακρόθεν φαινομένη γῆ τῶν Φαιάκων· ἄλλοι δὲ εἰς τὴν σημ. τῆς ἀσπίδος, ἀλλ' οὐδετέρα τούτων ἁρμόζει εἰς τὴν παραβολήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τοῖς λοιποῖς 9 χωρίοις τοῦ Ὁμ., ἔνθα εὑρίσκεται ἡ λ. κατόπιν βραχείας συλλαβῆς, αὕτη ἐκτείνεται διὰ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ «-ρινός» δίγαμμα, εἰκάζουσιν ὅτι ἢ διεφθαρμένον εἶνε τὸ χωρίον ἢ τοῦτο τὸ «-ρινόν» εἶνε λ. διαφόρου τινὸς σημασίας καὶ ἐτυμολογίας. Ὅθεν ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀνεγίνωσκεν ὅτ' ἐρινὸν (ὡς ἕτερον τύπον τοῦ: ἐρινεός): ὡς ἀγριοσυκῆ (ἐφάνη ἡ χώρα τῶν Φαιάκων ἐξέχουσα), ὅπερ ἀγνοῶ κατὰ πόσον εἶνε ἁρμοδιώτερον εἰς τὴν παραβολήν· ὁ δὲ Σχολ. λέγει ὅτι τὸ «-ρινόν» (ἢ κατὰ τὸν Ἡσύχ.: ἔρινον) ἐσήμαινε νεφέλην ἢ νέφος, καὶ ἡ σημασία αὕτη ἁρμόζει εἰς τὴν περίστασιν ταύτην· διότι πολλάκις νῆσοι καὶ ὀρειναὶ παραλίαι εἰς τὸν ὁρίζοντα φαίνονται ὡς νέφη.

Ρινοτόρος [– . . .], ὁ (ρινός, τορέω), ὁ τὰς δορὰς ἤγουν ἀσπίδας διατρυπῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως Φ 392 †.

Ρίον [- .], τό, ὄρους ἐξέχουσα κορυφή, ὅθεν α') ἀκρώρεια, Θ 25 κ. ἄ., ι 191, βράχου, Ὕ. Ἀπ. 382. β') ἀκρωτήριον, γ 295. (‖. Πρβλ. τὰ γεωγραφικὰ κύρια ὀνόματα Ρίον καὶ Ἀντίρριον κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου).

Ριπή [– .], ἡ. (ρίπτω)· α') ρίψιμον, πέταμα, κίνησις, ὤθησις, ὁρμή, δύναμις, δι' ἧς ρίπτεταί τι, Θ 355 κ. ἀ., Ὕ. Ἀπ. 447· β') ἡ ρύμη, φορά, ὁρμή, τὴν ὁποίαν ἔχει ριπτόμενόν τι πρᾶγμα, «-ριπ. λαός» ἡ ὁρμὴ τοῦ λίθου, Μ 462, θ 192· «-ριπ. αἰγανέης» Π 589· γ') ἐν γένει δύναμις, βία, ὁρμή, φορά, τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ ἀνέμου, Ο 171, Φ 12.

Ρίπη, ἡ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, Β 606.

***Ριπίζω** (ριπίς, ρίψ), ἀορ., μετοχὴ ριπίσσας, κινῶ, διεγείρω, συνδαυλίζω, «ἔριν» Ἀποσπ. 26.

(Ϝ)**ριπτάζω** (θαμιστ. τοῦ ρίπτω), 1) μεταβ. ρίπτω τῇδε κἀκεῖσε, ρίπτω, σπρώχνω δεξιὰ καὶ ἀριστερά, «θεοὺς κατὰ δῶμα» Ξ 257 †. Μεταφρ. «ριπτ. ὀφρῦς» σπῶ τὰς ὀφρῦς τῇδε κἀκεῖσε, Ὕ. Ἑρμ. 279 (ἔνθα γράφεται οὕτως ἀντὶ τοῦ συνήθ. «-ὀφρύσι»).

(Ϝ)**ρίπτω** (Ϝριπ, γερμ. werfen), παρατ. θαμιστικ. ρίπτασκον, ε, Ο 23 (ἀνωμάλως ἀντὶ τοῦ ρίπτεσκον), μέλ. ρίψω, ἀόρ. ἔρριψα καὶ ἀναύξ. ρῖψα, ρίπτω, πετῶ, ἐκσφενδονῶ, «Ζεὺς Ἥφαιστον ἀπὸ βηλοῦ» Α 591, «-ἐς Τάρταρον» Θ 13, Βατρ. 97· «-ρίπτω τι μετά τινα» ρίπτω τι πρός τινα, οἷον «-τρυφάλειαν μετ' Ἀχαιούς» Γ 378, ζ 115, «-αὐτίκ' ἔριψεν» (γράφεται συνήθως ὡς ποιητικὸν ἀντὶ τοῦ ἔρριψεν, ἄλλοι δὲ διώρθωσαν: «-εὖτ' ἔρριψεν», καὶ ἄλλοι: «-ἔρραψεν») Ὕ. Ἑρμ. 79. [Τὸ ι εἶνε φύσει μακρόν].

(Ϝ)**ρίς, ρινός**, ἡ (ὁ τύπος ρὶν εἶνε

πολὺ μεταγενέστερος), ῥίς, μύτη, δ 445, πληθ. «ῥῖνες» ῥώθωνες, ῥουθούνια Ξ 467, Τ 39, ε 456 κ. ἀ.

Ρίψ, ῥιπός [– .], ἡ, δοτικ. πληθ. ῥίπεσσι, πλέγμα καλάμινον ἢ λύγινον, ψάθα ἀπὸ λυγαριά, ὁ πληθ. δυνατὸν νὰ σημαίνῃ καὶ τοὺς κλάδους τῆς λυγαριᾶς, λυγόναις «ῥῖπες οἰσύϊναι» κλάδοι λυγαριᾶς ἢ καὶ ἰτέας, καὶ τὸ ἐκ τοιούτων πλέγμα, ε 256 †. Ἐτίθετο δὲ τὸ πλέγμα τοῦτο γύρωθεν τῆς σχεδίας, ἐμποδίζον τὰ κύματα νὰ εἰσέρχωνται.

***Ροδάνη** [. ⏑ .], ἡ, τὸ νῆμα τῆς κρόκης, τὸ 'φάδι, μόνον ἐν τῇ Βατρ. 183. (‖ . Ἐν δὲ τῇ καθομιλ. λέγεται ῥοδάνι τὸ κλωστικὸν τροχοφόρον ἐργαλεῖον, δι' οὗ κλώθεται τὸ νῆμα, τὸ οἱονδήποτε, εἴτε ὡς κρόκη εἴτε ὡς στήμων χρησιμεῦον. Ἔχει δὲ καὶ μικρὰν ῥάβδον σιδηρᾶν ἢ ξυλίνην λεπτήν, περὶ τὴν ὁποίαν τίθεται τὸ μασούριον, εἰς ὃ περιειλεῖται ἡ κρόκη).

Ροδανὸς [. ⏑ .], ή, όν, εὐλύγιστος, λυγερός, Σ 576 †, «παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα» παρὰ τὸν εὐλύγιστον καλαμῶνα.

Ῥόδεια, ἡ (οἱονεὶ Τριανταφυλλιά), μία τῶν Ὠκεανίδων, συμπαίκτρια τῆς Περσεφόνης, Ὕ. Δήμ. 419.

Ῥόδιος, ίη, ιον, ἴδ. Ῥόδος.

Ροδίος, ὁ, ποταμὸς τῆς Τροίας, πρὸς βορρᾶν τῆς γλώσσης Δαρδανίδος, ἐκ τῆς Ἴδης πηγάζων, Μ 20.

(ϝ)**ῥοδοδάκτυλος, ον** (ῥόδον δάκτυλος), ἡ ῥοδόχρους δακτύλους ἔχουσα, ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς, ἥτις τὸ μὲν χρῶμα τῶν δακτύλων ἔλαβε βεβαίως διὰ τὸ ῥόδινον χρῶμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ αὐγὴ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου· τὸ δὲ ἐκ τῶν δακτύλων χαρακτήρισμα κατὰ μέν τινας τῶν ἑρμηνευτῶν διὰ τὸ πολλάκις ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις παρατηρούμενον φαινόμενον, ὅτι ἀμέσως πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἀνέρχονται ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος ἀκτινοειδῶς πέντε ἢ καὶ πλείονες ῥοδόχροι ταινίαι, ὁμοιάζουσαι δῆθεν πρὸς τοὺς πέντε δακτύλους τῆς ἀνοικτῆς χειρός. Κατ' ἄλλους ὅμως ὀρθότερον, διότι ὁ Ὅμ. οὕτως συνηθίζει ἔκ τινος μέρους νὰ χαρακτηρίζῃ τὰς γυναῖκας, οἷον λευκώλενος, ἀργυρόπεζα, καλλίσφυρος, κροκόπεπλος, [«ῥοδόπηχυς ἠώς» ἐν τοῖς Ὕμνοις], καλλιπάρῃος, γλαυκῶπις καὶ μυρία ἄλλα. Ἡ δὲ Ἠὼς ἐννοεῖται ὅτι εἶνε πρόσωπον παρ' Ὁμ., Ζ 175, 6 1 κ. ἄ. πλχ.

(ϝ)**ῥοδόεις, εσσα, εν**, κυρ. πλήρης ῥόδων, ἑπομ. πλήρης ὀσμῆς ῥόδων, «ἔλαιον» εὔοσμον ὡς τὰ ῥόδα, ῥοδέλαιον, Ψ 186, δι' οὗ ἤλειφον καὶ τὰ ξύλα θέλοντες νὰ προφυλάττωσιν αὐτὰ ἀπὸ τῆς σήψεως.

***Ῥόδον**, τὸ (ϝρόδον, rosa Λατ.), ῥόδον, τριαντάφυλλον, Ὕ. Δήμ. 6.

***Ροδόπη**, ἡ (οἱονεὶ: Ῥοδοπρόσωπος), μία τῶν Ὠκεανίδων, Ὕ. Δήμ. 422.

***Ροδόπηχυς**, ὁ, ἡ, «Ἠώς» ἡ ἔχουσα ῥοδίνους, ῥοδόχρους πήχεις (πρβλ. **ῥοδοδάκτυλος**) Ὕμ. 31, 6.

Ῥόδος, ἡ, περιβόητος νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους πλησίον τῆς Μ. Ἀσίας, ἔχουσα τρεῖς πόλεις Λίνδον, Κάμειρον καὶ Ἰάλυσον, ὀνομαζομένη καὶ σήμερον ἔτι Ῥόδος, Β 625.

Ῥόδιος, η, ον, Ῥοδιακός, καὶ ὡς οὐσιαστ. Ῥόδιος, Β 654, ὁ κάτοικος τῆς Ῥόδου.

Ροή, ἡ (ῥέω), ῥεῦσις, ῥοή, ῥεῦμα· πάντοτε κατὰ πληθ. «ῥοαὶ» τὰ ῥεύματα τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἄλλων ποταμῶν, Β 869, ζ 216 κ.ἀ., ἔτι δὲ καὶ ἐν γένει «νίψ' ὕδατος καλῇ σι ῥοῇσι» Π 229.

Ρόθιος, η, ον (ρόθος), ταραχώδης, ὁρμητικός, ροχθῶν ἢ ροχθίζων, «κῦμα» ε 412 †.

Ροιά, ἡ, οὐ μόνον τὸ δένδρον, ροδιά, ἀλλὰ καὶ ὁ καρπός, ρόδι ''Οδ. η 115, λ 589, "Υ. Δήμ. 373, 412.

Ροιβδέω (ροιβδέω, ροφέω, sorbo Λατ.), ἀορ. εὐκτ. γ' ἑν. ροιβδήσειεν, ροφῶ, καταπίνω μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ συριγμοῦ, περὶ τῆς Χαρύβδεως μ 106 †.

Ροιζέω, ἀορ. α' γ' ἑν. ροίζησε, συρίζω, σφυρίζω, Κ 502 †, (ἐνταῦθα, ἵνα δοθῇ σημεῖον διὰ τοῦ συριγμοῦ).

Ροῖζος, ὁ, ἡ, ἐν τῇ 'Οδ., συριγμός, σφύρισμα, ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν ἐκτοξευομένων βελῶν Π 361· ἔτι δὲ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς σύριγγος, ἢ ἐπὶ τοῦ συριστικοῦ ἐπιφωνήματος τῶν ποιμένων, δι' οὗ καθοδηγοῦσιν ἢ ἐλαύνουσι τὰ πρόβατα (σίττα ἢ ψίττα), οἷον τοῦ Κύκλωπος, ι 315. (λ. πεποιημένη).

Ροίτειον ('Ιντιπὲ νῦν), κεῖται παρὰ τὸ παλαιόκαστρον οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου "Ιτ–Γκελμὲς ἐφ' οὗ κεῖται ὁ τύμβος τοῦ Αἴαντος ('Ιντεπέ). Εἶναι ἀκρωτήριον πρὸς Β. τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ.

Ρόος, ὁ (σρέος, ρέω), ροῦς, ρεῦμα, ρεῖθρον, μόνον καθ' ἑνικ., «πλῆτο ρόος» Φ 16, ε 449 κ.ἀ. Πολλάκις μετὰ γενικ. ὀνόματος κυρίου, οἷον «-'Αλφειοῖο, 'Ωκεανοῖο» Λ 726, Π 151, λ 21 κ. ἀ. «-ρ. ποταμοῖο» ζ 85, «κῦμα ρόοιο» τὸ κῦμα τοῦ ρεύματος, τὸ κυμαινόμενον ρεῦμα, λ 639, «-κατὰ ρόον» («-κὰρ ρόον» Μ 33), κατὰ ροῦν, κατὰ τὴν κίνησιν τῶν ὑδάτων, οὐ μόνον τῆς θαλάσσης, ε 327, 461, ἀλλὰ καὶ τοῦ ποταμοῦ, Μ 33, «-ἐπλέομεν ρηιδίως ὡς εἴτε κατὰ ρόον» ὡσεὶ κατὰ ροῦν, ξ 254, «-βόμβησαν κατὰ ρόον» αἱ κῶπαι (αἵτινες ἐκφυγοῦσαι τῶν χειρῶν ἐκρέμαντο μόνον ἀπὸ τῶν σκαλμῶν) (ἐρρόχθησαν κατὰ μῆκος τοῦ ρεύματος, τοῦ ἑκατέρωθεν τοῦ πλοίου ὡς ἐκ τῆς κωπηλασίας ἀποτελεσθέντος, μ 204.

(ϝ)**ρόπαλον** [. ⏑ .], τὸ (ρίπτω), κυρ. ριπτομένη ράβδος, ξύλον πρὸς τὰ κάτω παχύτερον ἀπολῆγον, ρόπαλον, ματσοῦκα ἢ μαγκοῦρα, τοπούζι Λ 559, 561, τὸ τοῦ Κύκλωπος ι 319, «παγχάλκεον» τοῦ 'Ωρίωνος, λ 575.

Ροχθέω (ρόχθος), βράζω, ἀφρίζω, κοχλάζω, παφλάζω, περὶ τῶν ἐκρηγνυμένων κυμάτων, ''Οδ. ε 402, μ 60.

Ρύατο, ἴδ. ρύομαι.

Ρυδὸν [⏑ .], ἐπίρ. (ρέω), ἀφθόνως, ὑπερμέτρως, «-ρυδὸν ἀφνειός» ὁ πλούσιος, οὗ τινος ρέουσι τὰ πλούτη, ὁ πλέων εἰς τὰ πλούτη, ο 426 †.

Ρύη, ἀντὶ τοῦ ἐρρύη, ἴδ. ρέω.

Ρυμὸς [– .], ὁ (ἐρύω), τὸ μακρὸν ἐκεῖνο ξύλον, ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ζευγνύμενα τὰ ὑποζύγια ἕλκουσι τὴν ἄμαξαν, ρυμός, τιμόνι, ''Ιλ. Ε 729, Κ 505, Π 371. "Ιδ. ἅρμα.

Ρύομαι (κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ σρύομαι, ἑπομ. συγκεκομ. μέσον τοῦ ἐρύω, Λατ. servo)· ὅθεν ἡ πρὸ αὐτοῦ βραχεῖα συλλαβὴ ἐκτείνεται (ὡς καὶ πρὸ τῶν παραγώγων: ρυσός, ρυστάζω, ρυτήρ) Ρ 645, Ω 430, ξ 107, ο 35, δὲν ἐκτείνεται δὲ ἐν τοῖς Ι 396, Υ 195, Ρ 645· ἀόρ. α' ἐρρυσάμην καὶ ρυσάμην, προστ. ρῦσαι Ρ 645, Ω 430, ἕτερος συγκεκομ. τύπος τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. ρῦσθαι Ο 141, γ' πληθ. τοῦ παρατ. ρύατ' ἀντὶ τοῦ: ἐρρύοντο Σ 515. 'Εξ ἑτέρου τινὸς τύπου ρύσκομαι β' ἑνικ. τοῦ παρατ. ρύσκευ Ω 730. (‖ . 'Ορθότερον θεωρεῖται ὁ τύπος οὗτος ὡς θαμιστικὸς παρατατ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ συγκεκομ. ἐνεστῶτος, ἐξ οὗ τὸ

ἄνωτ. ἀπαρεμφ. ῥῦσθαι, καὶ ὁ παρατ. ῥύατ'=ῥῦντο=ἐρρύοντο). 1) σύρω τινὰ ἐκ τοῦ κινδύνου ἑπομ. α') σώζω, διασώζω, ἀπαλλάττω, «τινὰ ὑπὲκ κακοῦ» μ 107, «ὑπ' ἠέρος» ἀπὸ τῆς ὁμίχλης, Ρ 645, πρβλ. α 6· β') ἐν γένει φυλάττω, διαφυλάττω, προφυλάττω, μετ' αἰτιατ. ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Ο 257, 290 κ. ἀ., «ὑπό τινος» ἀπό τινος, Ρ 224, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων ὡς ὑποκειμένων, οἷον ὅπλων, Κ 259 Ξ 406, Π 799 κ. ἀ., «ὡς ῥύσαιτο μήδεα φωτός» ἵνα σκεπάσῃ (ὁ κλάδος) τὰ αἰδοῖα τοῦ ἀνδρός, ζ 129. 2) ἐπέχω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, «Ἠῶ» ψ 244 [Τὸ υ δὲν ἔχει σταθερὸν χρόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., εἶνε δὲ πάντοτε μακρὸν ἐν τοῖς παραγομένοις χρόνοις πρὸ τοῦ σ, πλὴν ἐν τῷ Ο 29]. Ἴδε καὶ τ. λ. ἐρύω Β, 3).

Ρυπάω, [⏑ . .], ἔχω ῥύπον, εἶμαι ῥυπαρός, ἄπλυτος, μόνον ἐν τῷ α' ἑνικ. τοῦ ἐνεστ., «ῥυπόω» Ὀδ. τ 72, ψ 115, καὶ ἐν τῷ οὐδ. τῆς μετοχ. «ῥυπόωντα» ν 435, ζ 87, ω 227. Ἐκ τοῦ

Ρύπος [⏑], ὁ, (σρυπ), πληθ. κατὰ γένους μεταπλασμὸν τὰ ῥύπα, ἀκαθαρσία, ῥύπος, λέρα, ζ 93 †.

Ρυπόω [⏑ . .], λερώνω, βρωμίζω ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παρακειμ. ἀνωμάλως ἀναδιπλασιαζομένου «ῥερυπωμένα (ἀντὶ τοῦ: ἐρρυπ.) εἵματα» λερωμένα, ἄπλυτα φορέματα, ζ 59 †.

Ρύσατ(ο) (ἐρύκω) ἀόρ. ἐκώλυσε ψ 244 † (ῡ).

Ρῦσθαι καὶ **ῥῦσθαι**, ἴδ. ῥύομαι.

Ρύσιον, τό, (ἐρύω), πᾶν ὅ,τι ἕλκει, σύρει τις κατόπιν του, λεία, λάφυρον, «ῥύσι' ἐλαύνεσθαι» Λ 674. (Κατ' ἄλλους δὲ παλαιούς τε καὶ νεωτέρους ἑρμηνευτὰς καὶ ἐνταῦθα κεῖται εἰς τὴν μεταγενεστέραν σημασ.: πᾶν ὅ,τι ἁρπάζει τις ὡς ἴδιον διεκδικούμενος, ἢ ἁπλῶς πρὸς ἐκδίκησιν).

Ρυσίπτολι Ζ 305 (ἄλ. γρ. ἐρυσίπτολι)=σώζουσα τὴν πόλιν, ἐκ τοῦ ῥύομαι), φύλαξ, πολιοῦχος ἴδε Ἐρυσίπτολις.

Ρύσκευ, ἴδ. ῥύομαι.

Ρυσός [- .], ἡ, ὀν, (Ϝρυσός, ἐρύω), κυρ. συνεσταλμένος, ζαρωμένος, ἑπομ. ῥικνός, ῥυτιδωμένος, «Λιταί» Ι 503 †.

Ρυστάζω, (Ϝρυστάζω, θαμιστ. τοῦ ἐρύω), μετοχ. -οντος, παρατατ. θαμιστ. τύπος ῥυστάζεσκεν, ἕλκω, σύρω τῇδε κἀκεῖσε, τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἢ σέρνω κατὰ γῆς, κακομεταχειρίζομαι, οἷον «γυναῖκας» π 109, υ 319, ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἕκτορος Ω 755.

Ρυστακτύς, ύος, ἡ, (ῥυστάζω) βίαιος ἑλκηθμὸς τῇδε κἀκεῖσε, ἐν γένει βία, κακομεταχείρισις, σ 224 †.

1. **Ρυτήρ** [– .], ῆρος, ὁ, (ἐρύω), ἑλκυστής, ὅθεν ἐντατήρ, τοξευτής, «βιοῦ καὶ ὀϊστῶν» δυνάμενος νὰ ἐντείνῃς τὸν τόξον καὶ νὰ ῥίπτῃς τὰ βέλη, φ 173, «ὀϊστῶν» τοξευτὴς τῶν βελῶν, σ 262.

2. **Ρυτήρ** (ἐρύω). Ἐν τῷ Π 475 «ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν (ἵπποι δηλ.)» οἱ ῥυτῆρες μεταφράζονται κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν αἱ ἡνίαι, δ ἐ. τοῦ χαλινοῦ οἱ ἱμάντες, καὶ ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου εἶνε ὅτι: ἐτανύσθησαν, ἤγουν ἔλαβον πάλιν τὸν εὐθὺν δρόμον των ἐντὸς τῶν ῥυτήρων, τῶν ἡνιῶν, τουτέστι κατὰ τὴν διεύθυνσιν καὶ ὁδηγίαν αὐτῶν. Εἰς ταύτην τὴν ἑρμηνείαν μὴ ἀναπαυόμενοί τινες διότι δῆθεν τὸ τανύω μεταχειρίζεται μὲν ἐπὶ τῶν ἵππων ὁ Ὅμηρ., ἀλλ' ἐπὶ ταχέος δρόμου (τοῦ «ἀπὸ

«ρυτῆρσι» εἰς τὰ τέσσαρα λεγομένου), ὅπερ θεωροῦσιν ἀνάρμοστον ἐν τῷ παρόντι χωρίῳ, δέχονται διὰ ταῦτα τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς Σχολιαστοῦ ρυτῆρι, ὅπερ ἐκλαμβάνουσιν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ρυμοῦ καὶ ἑρμηνεύουσι τὸ χωρίον: οἱ ἵπποι ἐζεύχθησαν παρὰ τὸν ρυμὸν (τὸ τιμόνι), ἴσως διὰ τῶν λεπάδνων (ἴδ. τ. λ.), διότι ὁ ζυγὸς ἦτο ἤδη συντετριμμένος. Ἀλλ' ἀμφίβολον ἂν ὁ ρυτὴρ = ρυμός. Ἔπειτα δὲ καὶ τὸ ἀνωτέρω: «κρίκε δὲ ζυγὸν» δὲν σημαίνει ὅτι συνετρίβη, ἀλλ' ἐκινδύνευσε νὰ συντριβῇ ὁ ζυγός, ὥστε δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὴν ἑξῆς ἔννοιαν τὸ χωρίον: ἐντὸς δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ διαγεγραμμένων ὁρίων, εἰς τὰ ὁποῖα πάλιν εἰσῆλθον οἱ διαταραχθέντες ἵπποι («ἰθυνθήτην») ἐτανύσθησαν (ἤρχισαν νὰ τρέχωσι) διὰ τῶν ρυτήρων (ἀπὸ ρυτῆρος).

3. **Ρυτὴρ** (ρύομαι), ἐπιστάτης, φύλαξ, «σταθμῶν» ρ 187, 223.

Ρύτιον, τό, πόλις τῆς Κρήτης, ἴσως ἡ μετέπειτα Ριθυμνία, σήμερον δὲ Ρέθυμνον, Β 648.

Ρυτὸς [-.], ή, όν (ἐρύω ἴδε 1. ρυτήρ), ἑλκυστός, ἐπὶ μεγάλου λίθου, ὅστις ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ ἀνθρώπων ἕλκεται, «ρυτοῖσιν λάεσσι» Ὀδ. ζ 267, ξ 10.

Ρωγαλέος [. ⏑ . .], η, ον (ρῶγες), διερρωγώς, κατεσχισμένος, «χιτὼν» Β 417, ν 435 «πήρη» ρ 198.

Ρώξ, ρωγός, ὁ καὶ ἡ, (ἔρρωγα, παρακ. τοῦ ρήγνυμι), ρωγμή, σχισμάδα. Διαφόρου σημασίας εἶνε αἱ «ρῶγες μεγάροιο» χ 143 †, αἵτινες εἶνε βαθμίδες, κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον δίοδοι, ροῦγα, στενὴ δίοδος κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον θυρίδες.

Ρώομαι, μέσ. ἀποθ., μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ παρατ. ἐρρώοντο καὶ ἀναύξ. ρώοντο καὶ ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἀορ. ἐρρώσαντο (ruere Λατ.)· α') κινοῦμαι ταχέως καὶ σφοδρῶς, ζωηρεύω, «γούνατα δ' ἐρρώσαντο» τὰ γόνατα (τῆς γραίας) ἔγειναν ζωηρά, ἤρχισαν νὰ κινῶνται ταχέως, ψ 3. Ὡσαύτως «ὑπὸ δὲ κνῆμαι ρώοντο» Σ 411, Υ 37, «χαῖται ἐρρώοντο» ἐκυμαίνοντο, Ψ 367· β') ἰδίως τρέχω, σπεύδω, ὁρμῶ, Λ 50, «ἀμφί τινα» Π 166, Ω 616, «πυρὴν πέρι» ω 69. ὡσαύτως καὶ «ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ρώοντο ἄνακτι» ὑπὸ δὲ τὸν κύριόν των (τὸν Ἥφαιστον, ὃν ὑπεστήριζον χωλαίνοντα) ἔτρεχον αἱ θεράπαιναι, ταχέως ἄρα μετέφερον ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, Σ 417· γ') ἐπὶ χοροῦ, «καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο» ἐχόρευσαν ζωηρῶς, Ὑ. Ἀφρ. 262· ὡσαύτως βεβαίως καὶ ἄνευ τοῦ «χορὸν» ἐν τῷ Ω 616 «νύμφαι ἀμφ' Ἀχελώιον ἐρρώσαντο».

Ρωπήιον, τὸ (ρώψ, sarmenta), τόπος θάμνοις κατάφυτος, θάμνοι, χαμόκλαδα κατὰ πληθ., Φ 559, «πυκνὰ» Ν 199, ξ 473, Ὑμ. 18, 8. Κυρίως Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ρωπεῖον.

Ρωχμός, ὁ (ρώξ), ρωγμή, σχισμάδα, χάσμα, Ψ 420 †.

Ρώψ, ρωπός, ἡ (ρέπω), χαμόκλαδον, θάμνος, κλάδος, ροῦπες, κατὰ πληθ., κ 166, ξ 49, π 47.

Σ

Σ, τὸ ιη' γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν κεφαλαῖον μὲν εἶνε σημεῖον τῆς δεκάτης ὀγδόης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, μικρὸν δὲ τῆς τῆς Ὀδυσσείας.

Σ' 1) = σὲ Χ 251· 2) σπανιώτερον ἀντὶ τοῦ σοί, Α 171 (ἴδ. ἀφύσσω), Φ 122, ε-οἵ σ' ὠτειλὴν ἀπολιχμήσονται» (ἔνθα ὅμως εἶνε δυνατὸν τὸ σ' νὰ ἐκληφθῇ ὡς αἰτ. κατὰ τὸ σχῆμα: καθ' ὅλον καὶ μέρος). 3) = σά, Ζ 490, α 356 κ. ἄ.

***Σαβάκτης, ου**, ὁ (οἱονεὶ Συνθραύστης, ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς Λεξικογράφοις σαβάζω = συντρίβω), **κακοποιός τις δαίμων**, Ἐπιγρ. 14, 9.

Σαγγάριος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Βιθυνίας, ὅστις πηγάζων παρὰ τὴν κώμην Σαγγίαν, ἐκ τῆς ὑπωρείας τοῦ Διδύμου ὄρους, διαρρέει τὴν Φρυγίαν καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Πόντον, Γ 187, Π 719.

***Σαιδήνη**, ἡ, ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὴν Κύμην, Ἐπιγρ. 1, 3.

Σαίνω (ἴδ. περισαίνω) [σϜανjω, γερμ. schwänzeln), ὑπτ. -ωσι, μετοχ. -οντες, ας, παρατ. σαῖνον, ἀορ. γ' ἐνικ. ἔσηνε, **περισαίνω, θωπεύω, χαϊδεύω**, ἰδίως ἐπὶ κυνῶν, κουνῶ τὴν οὐράν, Ὀδ. κ 217, 219, π 6, «-οὐρῇ» ρ 302, καὶ ἐπὶ λύκων, Ὑ. Ἀφρ. 70.

Σακέσπαλος [. . ⏑ .], ὁ, (σάκος, πάλλω), **ὁ πάλλων, τινάσσων τὴν ἀσπίδα**, ἐπίθ. τοῦ Τυδέως, Ε 126 †.

Σάκος, εος, τὸ (σάττω), **ἀσπίς**, καὶ μάλιστα τὸ μέγιστον καὶ βαρύτατον εἶδος αὐτῶν, Δ 113, ξ 277 κ. ἄ. πλχ. παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. Ὅθεν πάντοτε οὕτως λέγεται ἡ μεγάλη ἀσπὶς τοῦ Αἴαντος, Η 219 κ. ἄ., τοῦ Ἀχιλλέως, Σ 478. Τὰ περαιτέρω ἴδ. ἐν τῇ λ. ἀσπίς.

Σαλαμίς, ῖνος, ἡ. 1) νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου πλησίον τῆς Ἀττικῆς παραλίας, τὸ μὲν ἀρχαῖον ἀποτελοῦσα ἴδιον κράτος, μετέπειτα δὲ περιελθοῦσα εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν σήμερον **Κούλουρη**. Ἐξ αὐτῆς ἤγαγεν εἰς τὴν Τροίαν δώδεκα ναῦς Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ὃς ἦν Σαλαμίνιος Β 557. 2) πόλις τῆς Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σαλαμινίου Τεύκρου, ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ τοῦ Αἴαντος, τὰ νῦν **Κωνστάντσα**, Ὑμ. 9 (10), 4.

Σαλμωνεύς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης πατὴρ τῆς Τυροῦς, λ 236. Τὸ μὲν πρῶτον ἐβασίλευεν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἶτα δὲ μετοικήσας εἰς τὴν Ἠλείαν ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλμώνην. Ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ αὐτοῦ θέλων νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς τὸν Δία ἐμιμεῖτο τὴν βροντὴν καὶ ἀστραπήν, ἐλαύνων σιδηροῦν ἅρμα ἐπὶ χαλκοῦ ἐδάφους καὶ ἐκεῖθεν ἀνημμένας λαμπάδας ἐκσφενδονῶν. Ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατεκεραύνωσεν αὐτόν.

Σάλπιγξ, ιγγος, ἡ, **σάλπιγξ, τρομπέτα** Σ 219 †, Βατρ. 202. Ἡ χρῆ-

σις τῆς σάλπιγγος ἐν πολέμῳ ἢ ἐν ταῖς μάχαις οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὁμήρῳ μνημονεύεται. Καὶ ἐν τῷ σημειωθέντι δὲ χωρίῳ παραβάλλεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος.

Σαλπίζω (σάλπιγξ), ἀορ. α' γ' ἑν. σάλπιγξε, καὶ γ' πληθ. ἐσάλπιγξαν, σαλπίζω, δίδω σημεῖον διὰ τῆς σάλπιγγος, βαρῶ τὴν τρομπέταν, Βατρ. 203, τροπικ. «-ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν Οὐρανός» ἀντήχησε δὲ πέριξ ὁ Οὐρανός, ὥσπερ σάλπιγγος ἠχούσης, Φ 388 †· μετ' αἰτ. κηρύττω διὰ τῆς σάλπιγγος, Βατρ. 203.

Σάμη [⏑ .], ἡ **Σάμος** (samâ σημιτ. =ὑψηλὴ;), ἡ, Β 634, δ 671, νῆσος οὐ μακρὰν τῆς Ἰθάκης, ἀνήκουσα εἰς τὸ κράτος τοῦ Ὀδυσσέως, κατά τινας μὲν ἡ μετέπειτα καὶ νῦν Κεφαλληνία, κατ' ἄλλους δὲ μέρος αὐτῆς ἡ νῦν ἐπαρχία Σάμης (πρβλ. **Σάμος**) ἴδ. Δουλίχιον, α 245, ι 24, Ὕ. Ἀπ. 249.

Σάμος, ἡ, 1)=Σάμη, ἴδ. τ. λ. 2) Σάμος Θρηϊκίη, ἡ μετέπειτα Σαμοθράκη, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Θρακικὴν παραλίαν ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου, περιβόητος ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων διὰ τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον, καὶ τὴν σήμερον ὁμωνύμως καλουμένη Σαμοθράκη, Ν 12· ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἁπλῶς «-Σάμος» Ω 78, 753. 3) νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Ἰωνικὴν παραλίαν, περιβόητος διὰ τὸν λαμπρὸν ναὸν τῆς Ἥρας, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον καὶ τὴν σήμερον ὁμωνύμως καλουμένη Σάμος, Ὕ. Ἀπ. 41.

***Σάνδαλον**, τό, ξύλινον ὑπόδημα (δηλ. κάτος μόνον) δι' ἱμάντων εἰς τὸν πόδα ὑποδενόμενον, σάνδαλον, ἀνάλογον πρὸς τὸ σημερινὸν τσόκκαρον, Ὕ. Ἑρμ. 79, 83. (Κατ' ἄλλους παράγεται ἐκ τοῦ σανίς, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀχρ. σανίδαλον, κατ' ἄλλους δὲ ἡ λ. εἶνε Περσική: sandal. ‖. Ἐν τῇ καθομιλ. σώζεται ἡ λ. μόνον ἐν τῇ τροπικῇ καὶ παροιμιώδει φράσει ὀλίγα εἶνε τὰ σάνδαλά του, τουτέστιν ὀλίγην ἀκόμη ζωὴν ἔχει).

Σανίς, ίδος, ἡ, σανίς, σανίδα, σανίδι, ἑπομ. τὸ ἐκ σανίδων πεποιημένον, ὅθεν α') θύρα, πάντοτε πληθ. «-σανίδες» τὰ θυρόφυλλα, Ι 583, 6 344 κ. ἀ.· 6') ἰκρίωμα, σανίδωμα (ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους, ἀνάλογον πρὸς τὸ Τουρκ. μενδέρι), ἑνικ. φ 51.

Σάος (πρβλ. τὸ Λατ. sanus), ἕτερος τύπος τοῦ σῶς, σόος, ἐξ οὗ ὁ συγκρ. **σαώτερος, α, ον**, ὑγιέστερος, ἀκεραιότερος, σωστότερος, ἀβλαβέστερος, Α 32 † «-μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι» (ἔνθα ἐννοεῖται ὡς δεύτερος ὅρος συγκρίσεως τό: παρὰ ἐὰν ἐπιμένῃς ἐρεθίζων με. Κατ' ἄλλους ὅμως εἶνε ἀντὶ θετικοῦ, ὡς τό: ἀγρότερος ‖. καὶ ἄλλα πολλὰ συγκριτικὰ παρ' Ὁμ. ἀντὶ θετικοῦ κείμενα, οἷον χάλλιον, ῥίγιον κ. ἄ.).

Σαοφροσύνη, ἡ, ἀντὶ τοῦ σωφροσύνη, κυρ. ὑγιεῖς (σῶαι) φρένες, φρόνησις, περίσκεψις, Ὀδυσ. ψ 13, 30.

Σαόφρων, ονος, ὁ, ἡ, ἀντὶ τοῦ σώφρων (σάος, φρήν), ὑγιεῖς (σώας) ἔχων τὰς φρένας, φρόνιμος, περιεσκεμμένος, Φ 462, δ 158.

Σαόω (σάος, Λατ. salvus), συνηρ. **σῶ** (δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὁμ.), ἐξ οὗ κατ' ἐπέκτασιν **σώω**, ἕτερος τύπος τοῦ **σώζω** (ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. καὶ μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. ε 490) καὶ σάωμι. Ὁ Ὅμ. ἔχει τοὺς ἑξῆς

τύπους : 1) ἐκ τοῦ **σαόω** : μέλ. σαώσω· ἀόρ. ἐσάωσα, σπανιώτ. ἀναύξητ. σάωσα, μέσ. μέλ. σαώσομαι, φ 309. ἀόρ. παθ. ἐσαώθην. Ἔτι δὲ καὶ προστακτ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. σάω (=σῶζε) ἀντὶ τοῦ : σάοε (ὅπερ συνῃρέθη : σάου σῶ, καὶ κατ' ἐπέκτασιν διὰ τοῦ α ἀντὶ τοῦ ο, σάω· πρβλ. τὸν τύπον ναιετάωσα) ν 230, ρ 595· ὡσαύτως γ' ἐν. τοῦ παρατ. ἀναυξήτως σάω (=ἔσωζε) ἀντὶ τοῦ : σάοε (συνῃρημ. κατὰ τὰ ἀνωτέρω : σῶ καὶ κατ' ἐπέκτασιν ; σάω), Π 363, Φ 238. (Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἐξήγουν τοὺς τύπους τούτους διὰ Δωρικῆς τροπῆς τοῦ ου εἰς ω. Ἄλλοι δὲ ἀνάγουσιν αὐτοὺς εἰς ἄχρηστόν τινα ἀόρ. ἔσων, ἔσως, ὡς : ἔπλων, ἔπλως, μετὰ παρενθήκης τοῦ α). 2) ἐκ τοῦ **σώω** (ἐξ οὗ τὸ σώζω) μεταχ. σώοντες, ι 430, ὑποτακτ. β' καὶ γ' ἑνικ. μετὰ συστολῆς τοῦ ῥιζικοῦ φωνήεντος σόῃς, σόῃ, Ι 685 424, καὶ γ' πληθ. σόωσι Ι 393, (ἔνθα φέρονται καὶ γραφαί : σάωσι καὶ σοῶσι]· παρατ. σώεσκον Θ 363. Σημασ. α') διασώζω, διαφυλάττω, διατηρῶ, τινά, Α 83, ι 430 κ. ἀ. «-ζωούς» φυλάττω ζωντανούς, Φ 238, συνάπτεται πολλάκις μετὰ τοῦ «-ἐρύομαι», σώζω καὶ διαφυλάττω, «-Ἀργείους καὶ νῆας» Κ 44· ὡσαύτως καὶ τὸ παθ. Ο 503, τοὐναντίον τοῦ «ἀπολέσθαι» Ρ 228· καὶ ἐπὶ πραγμάτων «-νῆας, πόλιν» Ὁμ. πλχ., «-σπέρμα πυρός» διατηρῶ σπέρμα πυρός, ἔναυσμα, ε 490· β') σώζω, γλυτώνω, ἀπαλλάττω, μετ' αἰτ. «-σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους» ἐσπούδαζε νὰ σώσῃ τοὺς ἑταίρους, Η 363, Φ 238· «ἐκ φλοίσβοιο, ἐκ πολέμου» σώζω τινὰ ἐξάγων ἐκ τοῦ κτλ. ἐλευθερώνω ἀπό τινος, Ε 469, Λ 752· ὡσαύτως «ἐκ θανάτοιο» ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ θανάτου Χ 175, «-τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι» καὶ μακρόθεν, ὅ ἐ. καὶ μακρὰν πλανώμενον ἄνδρα δύναται νὰ σώσῃ (νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν πατρίδα), γ 231· «εἰς προχοάς» σώζω τινὰ μεταφέρων εἰς κτλ. ε 452· ὡσαύτως, «ἐπὶ νῆας» Ρ 692, «-πόλινδε» Ε 224. Τὸ δὲ «μεθ' ὅμιλον σαώσειας» ἐν τῷ ὁμίλῳ, ἐν τῇ συμπλοκῇ Ρ 149.

Σαπήῃ, ἀντὶ τοῦ σαπῇ ἴδ. λ. σήπω.

Σαρδάνιος [.⏑⏑.], η, ον (σαίρω), «μείδησε δὲ θυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον» ἐμειδίασε δὲ ἐκ τῆς ὀργῆς πολὺ πικρόν, σαρκαστικὸν (σαρδόνιον) μειδίαμα, υ 302 †, ἔνθα τὸ «-σαρδόνιον» εἶνε οὐδέτ. ἑνικὸν ἀντὶ ἐπιρ. σαρδανίως, κατ' ἄλλους δὲ ἐπίθ. κατ' ἔλλειψιν τοῦ οὐσιαστ. «-γέλων ἢ τοὐλάχιστον «-μειδίαμα». (Ἡ ἀρχὴ τῆς παροιμιώδους ταύτης φράσεως εἶνε ἀμφίβολος· κατά τινα μὲν εἰκασίαν, παραγομένης τῆς λ. ἐκ τοῦ σαίρειν, «-ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσιν ἢ ἄκροις χείλεσι» ὡς λέγει ὁ Εὐστάθ. καὶ Ἀπολλών· ὅθεν καὶ «-σαρδάζω» κατὰ τὸν Φώτιον μετὰ πικρίας γελῶ. Ἄλλοι δὲ γράφοντες σαρδόνιον παράγουσι τὴν φράσιν ἀπό τινος φυτοῦ σαρδονίου (εἶδος σελίνου) ἐν τῇ νήσῳ Σαρδοῖ φυομένου, οὗτινος οἱ γευθέντες πάσχουσιν ἀκούσιόν τινα γέλωτα μετὰ σπασμῶν. Ὁ Εὐστάθιος μνημονεύει καὶ ἄλλας ἑρμηνείας ἧττον πιθανάς).

Σάρξ, σαρκός, ἡ, δοτ. πληθ. σάρκεσι, σάρξ, σάρκα, ἑνικ. μόνον τ 450, ἀλλαχοῦ δὲ πληθ. ἐπὶ τοῦ κρέατος τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, Θ 380, ι 293 κ. ἀ.

Σαρπηδών, όνος, ὁ, γεν. καὶ Σαρπήδοντος Μ 379, Ψ 800 καὶ δοτ. Σαρπήδοντι Μ 392, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ σύνηθες -όνος, Σαρπηδόνι, κλητ. Σαρπῆδον, Ε 633, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς

Λαοδαμείας Ζ 198 ἑξ. (κατὰ δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον τὸν παρ' Ἀπολδ. υἱὸς τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηιδαμείας, ἔγγονος παλαιοτέρου τινὸς Σαρπηδόνος) βασιλεὺς τῶν Λυκίων (ἴδ. Λύκιοι 1), σύμμαχος τῶν Τρώων. Β 876, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου Π 480 ἑξ. Κατὰ προσταγὴν τοῦ Διὸς ὁ Ἀπόλλων καθαρίζει τὸν νεκρὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ αἵματος καὶ τῆς κόνεως καὶ ἀλείφει αὐτὸν ἀμβροσίαν, Π 667 ἑξ.

Σατίνη, [⏑ ⏑ .], ἡ, (σάττω), φορτηγὸς ἅμαξα, ἁμάξι, κάρο, Ὕ. Ἀφρ. 13.

Σατνιόεις [. ⏑ . .], **εντος**, ὁ, μέγας χείμαρρος τῆς Μυσίας, Ζ 34, Ξ 445, Φ 87 (Στράβ. 7, 7, 2), ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων καὶ Σαφνιόεις λεγόμενος Στράβ. 13, 1, 50.

Σάτνιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἥνοπος καὶ μιᾶς ναϊάδος νύμφης, πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος, Ξ 443.

*****Σαῦλος**, **η**, **ον**, (συγγ. τῷ σάλος, σαλεύω, σαλάσσω), ὁ ἐν τῷ βαδίζειν σαλευόμενος, «σαῦλα βαίνουσα» λέγεται ἡ χελώνη Ὕ. Ἑρμ. 28.

Σαυρωτήρ, **ῆρος**, (σαῦρος=οὐρά) τὸ κάτω ὀξὺ ἄκρον τοῦ δόρατος, τοῦ κονταρίου, τὸ ἄλλως «οὐρίαχος» λεγόμενον, ὅπερ ἐνεπήγνυτο εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ στρατιώτου, Κ 153 †.

Σάφα [⏑ ⏑], ἐπίρ. τοῦ σαφής, σαφῶς, βεβαίως, ἀκριβῶς, σύνηθ. ἐν τῇ φρ. «σάφα εἰδέναι» γινώσκω τι σαφῶς, καλά, Β 192, 252, β 108 κ. ἀ., καὶ ἐν τῇ «σάφα ἐπίστασθαι» δ 730, ἥτις σημαίνει προσέτι εἶμαι εἰδήμων, ἐπιστήμων τινός, γνώθω (προφ. νιώθω) ἢ καταλαμβάνω ἀπὸ Μ 228, α 202 (πρβλ. εἴδω Β')· «σάφα εἰπεῖν» ἀκριβῶς, ὁριστικῶς εἰπεῖν, β 31, 43 κ. ἀ., ἔτι δὲ καί: ἀληθῶς εἰπεῖν, Δ 404.

*****Σαφής** [⏑ .], **ές** (σοφός, sapiens Λατ.), σαφής, βέβαιος, «σαφὲς δ' οὐκ οἶδα» δὲν γνωρίζω ὅμως μετὰ βεβαιότητος, δὲν εἶμαι βέβαιος, Ὕ. Ἑρμ. 208. —Ἐπίρ. Ἰων. **σαφέως**=σαφῶς, Ὕμ. Δήμ. 149.

Σάω, **σαῶσαι**, **σάωσε** κτλ., ἴδ. σαόω.

Σαώτερος, **η**, **ον**, ἴδ. σάος.

Σβέννυμι, μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' ἔσβεσα, ἀπαρφ. σβέσσαι, ἀόρ. β' ἔσβην. 1) μεταβ. ἐν τῷ ἀορ. α'. α') σβένω, σβύνω, «πυρκαϊήν» Ψ 237, Ω 791· β') μεταφ. καταστέλλω, δαμάζω, κατευνάζω, κατασιγάζω, «χόλον» Ι 678, «μένος» Π 621. 2) ἀμετάβ. ἐν τῷ β' ἀορ.· α') σβύνομαι καὶ μόνον σβύνω (ἀμετάβ.), περὶ τοῦ πυρός, Ι 471· β') μεταφ. κοπάζω, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, γ 182.

-Σε, ὡς τὸ **-δε** σημαίνει κίνησιν ὡς ὑψόσε, ὁμόσε κτλ.

Σεβάζομαι (σέβας), ἀποθ., μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ. α' ἀναύξ. σεβάσσατο, συστέλλομαι, φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, ἀποφεύγω τι θεωρῶν αὐτὸ ἀνόσιον, «σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ» Ἰλ. Ζ 167, 417.

Σέβας [. ⏑], τό, (σέβομαι), μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. εὔχρ. 1) σέβας, εὐσέβεια, αἰδώς, ἐντροπή, πρός τε θεοὺς καὶ πρὸς ἀνθρώπους, μετ' ἀπαρφ. Σ 178· ἰδίως εὐσέβεια, Ὕ. Δήμ. 10. 2) θαῦμα, θαυμασμός, ἔκπληξις, θάμβος, «σέβας μ' ἔχει» θάμβος μὲ κατέχει, θαυμάζω γ 123, δ 75 κ.ἀ.

Σέβομαι (severus ;), ἀποθ., συστέλλομαι, φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, ἀπολ., Δ 240 †.

Σέθεν, ἀντὶ τοῦ σοῦ ἴδ. σύ.

Σεῖ', κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ τοῦ σεῖο, ἴδ. σύ. (‖ . Τοὺς τύπους σεῖ' καὶ ἐμεῖ'

ἀντικαθιστῶσι τινὲς διὰ τῶν συνηρημ. σεῦ καὶ ἐμεῦ.

***Σειληνοί**, οἱ (κατὰ τὸν Παυσαν. 1, 23, 6) οἱ πρεσβύτεροι τῶν Σατύρων, ὀπαδοὶ τοῦ Διονύσου, (κυρ. δαίμονες τοῦ πηγαίου ἢ ῥέοντος ὕδατος, τοῦ διατρέφοντος καὶ γονιμοποιοῦντος, ἀνήκοντες μάλιστα εἰς τοὺς μύθους τῆς Μ. 'Ασίας), Ὑ. 'Αφρ. 263.

Σείο, ἀντὶ τοῦ σοῦ, ἴδ. σύ.

Σειρή, ἡ (σϝειρ., ΣΕΡ, series Λατ.) =σειρά, σχοινίον, τριχιά, «ἐΰπλεκτος» Ψ 115, «πλεκτή» χ 175, 192, «χρυσείη» ἅλυσις χρυσῆ, Θ 19. (‖. Εἰς ὁμοίαν περίπου σημασίαν εὑρίσκεται τὸ ὑποκοριστ. τῆς λ. ταύτης ἐν τῇ καθωμιλουμ. σειρύτιον· ἡ δὲ σειρὰ σημαίνει στίχον ἢ κατὰ μῆκος τάξιν).

Σειρήν, ῆνος (συγγ. σύριγξ, susurrus Λατ.), ἡ, συνήθως κατὰ πληθ. αἱ Σειρῆνες μυθολογικαὶ παρθένοι, ἐνδιαιτώμεναι, κατὰ τὸν Ὅμ., μεταξὺ Αἰαίας νήσου καὶ τοῦ σκοπέλου τῆς Σκύλλης, αἵτινες διὰ τῆς ὡραίας των φωνῆς καταθέλγουσαι τοὺς παραπλέοντας προσείλκυον εἰς ἑαυτὰς καὶ ἐφόνευον αὐτούς, μ 39, 52. Ἡ μεταγενεστέρα μυθικὴ παράδοσις ἀποκαλεῖ αὐτὰς θυγατέρας τοῦ 'Αχελώου καὶ μιᾶς τῶν Μουσῶν, ἴδ. 'Απολλών. τὸν Ῥοδ. Δ'. 895, καὶ 'Απολλόδωρ. 1, 3, 4. Ὁ Ὅμ. νομίζει αὐτὰς δύω τὸν ἀριθμὸν (ἴδ. μ 52 «Σειρήνοιιν»), οἱ δὲ μετέπειτα τρεῖς ἢ τέσσαρας (ἴδ. Εὐστάθ. εἰς τὸ μνημονευθ. χωρίον). Οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι ἐτοποθέτουν αὐτὰς εἰς τὴν ΝΔ. παραλίαν τῆς 'Ιταλίας, εἴτε ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει οἱ πλεῖστοι (διὸ καὶ οἱ παρὰ τὰς Καπρέρας τρεῖς ἐπικίνδυνοι σκόπελοι ἐκαλοῦντο Σειρηνοῦσσαι), ἢ περὶ τὴν Νεάπολιν καὶ τὸ Σύρρεντον, ἢ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ μεταξὺ Παίστου (Ποσειδωνίας) καὶ 'Ελέας (Στράβ. 1, 2, 12—13). Οἱ δὲ τεχνῖται οἱ ἀρχαῖοι παρίστων αὐτὰς ὡς ὄρνιθας μὲ πρόσωπον γυναικεῖον. Θεωροῦνται δὲ ὡς σύμβολον τῆς ὡραίας θαλασσίας γαλήνης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κρύπτονται παντοῖοι ὀλέθριοι κίνδυνοι.

Σείω (ῥίζα σϝι, γερμ. schwingen), ἐνεστ. μετοχ. -ων, -οντε, -οντες καὶ παθ. -όμενον, α, παρατ. ἀναύξ. σεῖον, παθ. γ' ἑνικ. σείετο, γ' πληθ. ἐσσείοντο Υ 59, ἀόριστος α' ἀναύξ. σεῖσε, μετοχ. -ασα καὶ μέσ. σείσατο. 1) 'Ενεργ. πάλλω, τινάσσω, σείω, «ἐγχείας, ἔγχος, μελίην» Γ 345, Ν 135 (ἔνθα ὁ παθ. τύπος), Χ 133 κ. ἀ. «θύρας» κόπτω, κρούω, κτυπῶ, Ι 583, «ζυγόν» τινάσσω τὸν ζυγόν, ἐπὶ τῶν τρεχόντων ἵππων γ 486, ο 184. 2) Παθ. καὶ μέσ. κινοῦμαι, τινάσσομαι, σαλεύομαι, σείομαι, (προφ. σιοῦμαι) Ν 805, Ξ 285, Υ 59, «σείσατο» εἰνὶ θρόνῳ Θ 199.

Σέλαγος [. ⏑ .], ὁ, πατὴρ τοῦ 'Αμφίου ἐκ Παισοῦ, Ε 612.

Σέλας [⏑.], **αος** [⏑.], τό (ἐκ τῆς ῥίζ. σϝελ, σείριος) δοτ. σέλαϊ καὶ σέλᾳ (ἢ ὅπως τινὲς συναιροῦσι: σέλαι), λάμψις, φέγγος, φῶς, ἀπαύγασμα, οἷον τοῦ πυρός, Θ 509, 563, φ 246 κ.ἀ., ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ πῦρ Ρ 739, ἔπειτα τῆς ἀστραπῆς τῶν ἀστέρων, Ὑ. 'Απ. 442, Θ 76) ἡ λαμπάς, Ὑ. Δήμ. 52.

Σελήνη, ἡ (σϝελ, σέλας), σελήνη, φεγγάρι, Θ 555, «πλήθουσα» πανσέληνος, Σ 484, ὡς ὅρος συγκρίσεως τῶν λαμπρῶν πραγμάτων, δ 45, ω 148.

Σελήνη, ἡ, ἡ θεά· περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς δύσεως καὶ ἀνατολῆς αὐτῆς οὐδὲν παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται. 'Εν τῷ Ὕμ. 31 (32), 6 ἑξ. λέγεται θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Εὐρυφαέσσης

(κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδον Θεογον. 375 τῆς Θείας). Ἐν δὲ τῷ Ὕ. Ἑρμ. 100 θυγάτηρ τοῦ Πάλλαντος, πρβλ. Ὕμ. 32 (33).

Σεληπιάδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Σεληπίου, ὁ Εὔηνος, Β 693.

σέλινον [. – .], τό, σέλινον, γένος φυτῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγεται τὸ ἰδίως σέλινον, καὶ τὸ πετροσέλινον ἢ Μακεδονήσιον, ὅπερ σήμερον κατὰ παραφθορὰν ἐνιαχοῦ προφέρεται, Μαϊδανός, τὰ ὁποῖα προκόπτουσιν εἰς τοὺς χαμηλοὺς καὶ ἑλώδεις τόπους, ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι μνημονεύεται ὡς φορβὴ τῶν ἵππων, Β, 776, ι 72, Βατρ. 54.

Σελλήεις, εντος, ὁ, ποταμός· α') τῆς Ἠλείας μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ, τὴν σημ. Παλοῦκι Β 659, Ο 531· β') τῆς Τρῳάδος παρὰ τὴν Ἀρίσβην, Β 839, Μ 97.

Σελλοὶ (σέλας;), οἱ, ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, δίδοντες ἢ ἑρμηνεύοντες τοὺς χρησμοὺς τοῦ μαντείου τούτου. Διῆγον, ὡς φαίνεται, βίον πολὺ σκληρὸν καὶ ἀσκητικόν, διὸ λέγονται παρ' Ὁμ. ἀνιπτόποδες καὶ χαμαιεῦναι, ὥς τινα γένη μοναχικὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, Π 234. Κατὰ τὸν Στράβ. 1, 2, 20 οὗτοι ἦσαν οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Δωδώνης.

***Σέλμα**, ατος [⏑ .], τὸ (συγγεν. τῷ σελίς), κατάστρωμα τοῦ πλοίου, Ὕμ. 6 (7), 46.

Σεμέλη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου ἐκ τοῦ Διός, Ξ 323, Ὕμ. 6. (7), 57. Παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν ἐν πάσῃ τῇ θεϊκῇ λαμπρότητι καὶ δυνάμει. Ἐπελθόντος δὲ αὐτοῦ μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, ἀπέθανεν ἐκ τοῦ τρόμου. (Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ σέω Βοιωτ. = θέω, καὶ σημαίνει τὴν μανιώδη, παράφρονα· κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδωρον = θεμέλη, ὡς θεμέλιον τῆς γῆς· κατὰ τὸν Διόδωρον τέλος 3, 61 = σεμνή, || . δηλ. σεβλή, σεμλή, σεμέλη).

***Σεμνός**, ή, ὸν (σέβω), σεβαστός, σεβάσμιος, ἱερός, περὶ τῆς Δήμητρος, Ὕμ. 12 (13), 1· ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς Περσεφόνης καὶ Ῥέας καὶ Δήμητρος, Ὕ. Δήμ. 1, 486.

Σέο καὶ **σεῦ** ἢ **σευ**, ἀντὶ τοῦ σοῦ, σοῦ, ἴδ. σύ.

Σερ (σϝερ, serere, ὅθεν σειρά, ὅρμος), παθ. παρακ. ἐερμένον, σ 296, ὑπερσυντ. ἔερτο ο 460 = ὁρμαθιασμένος, συγκείμενος ἐξ ἠλέκτρων· Ε 89 = ἀδιάκοποι.

Σεῦα, **ἔσσευα** ἴδ. σεύω.

***Σευτλαῖος**, ὁ, οἱονεὶ Σεσκλιώτης, ὁ ἀγαπῶν τὰ σεῦτλα, σέσκλα, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, Βατρ. 212.

***Σεῦτλον**, τό, σεῦκλον, σεύκουλον ἢ σέσκλον, σέσκουλον, ἓν τῶν κηπευομένων λαχάνων, Βατρ. 162.

Σεύω (ῥίζα συ, σϝυ, scheuchen, γερμ. schwung), παρατ. μέσ. γ' πληθ. ἐσσεύοντο, ἀόρ. α' ἐνεργ. ἔσσευα, ε, καὶ ἀναύξ. σεῦα, ε, αν, ὑποτ. σεύῃ, μετοχ. σεύας, μέσ. ἀόρ. α' γ' ἐνικ. σεύατο καὶ πληθ. ἐσσεύαντο, ὑποτ. σεύωνται, εὐκτ. γ' ἐνικ. –αιτο, ἀπαρμφ. –ασθαι, μετοχ. –άμενος, παθητ. παρακ. ἔσσυμαι, ὑπερσ. ἐσσύμην, –υτο. Ὁ παθητ. παρακ. ἔχει πολλάκις ἐνεστ. σημασίαν· ὅθεν ἡ μετοχ. ἐσσύμενος, η, ον, ἀναβιβάζει τὸν τόνον. Ὁ δὲ ὑπερσ. εἶνε ἐνταυτῷ καὶ συγκεκομ. ἀορ. β', τοῦ ὁποίου τὸ β' ἐνικ. ἔσσυο, Π 585, ι 447, γ' ἐνικ. ἔσσυτο, καὶ σύτο, Φ 167. Τὸν ἐνεργ. ἐνεστῶτα δὲν μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. Οἱ αὐξανόμενοι χρόνοι διπλασιάζουσι τὸ ἀρκτικὸν σ. 1) Ἐνεργ. μεταβ. κυρ. σοβῶ, ἐλαύνω· ὅθεν ἀναλόγως τῶν προσκειμένων προσδιορισμῶν·

α') ἐπαφίημι, παρορμῶ, ἀπολνῶ, «κύνας ἐπὶ κάπρῳ» Λ 293, 294, «ἵππους» ἐλαύνω, Ο 681· β') ἀποδιώκω, ἀπελαύνω, καταδιώκω, διασκορπίζω, «Διωνύσοιο τιθήνας κατὰ Νυσήιον» Ζ 133, «κύνας ἄλλυδις ἄλλον» ξ 35, «βοῶν ἀπὸ σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων» σὲ ἀπεδίωξα ἀπὸ τῶν βοῶν καὶ σὲ ἠνάγκασα νὰ καταβῇς ἀπὸ τῶν Ἰδαίων ὀρέων, Υ 189, «Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονός» ἀνήρπασεν ἀπὸ τῆς γῆς, Υ 325 κ. ἀ.· γ') ἐπὶ ἀψύχων, ῥίπτω, ἐξακοντίζω, ἐκσφενδονῶ, «κεφαλήν» Λ 147, Ξ 413, «αἷμα» ἔκαμα νὰ ἐξακοντισθῇ, „ἔβγαλα", Ε 208. 2) Παθ. ἢ μᾶλλον μέσ. μετὰ τοῦ ἐπιχ. συγκεκομ. ἀορ. β' καὶ ἐνίοτε μετὰ τοῦ μέσ. ἀορ. α', Ζ 505, Η 208, Ξ 227, Ρ 463, Χ 22, Ψ 198, ε 51 (ὁ μέσ. ἀόρ. κυρ. σημαίνει ταχέως ἐξεκίνησα, ἐξώρμησα)· α') σπεύδω, τρέχω, ὁρμῶ, «ἀνὰ ἄστυ» Ζ 505, «ἐπὶ ὄρεα» Ξ 227, «ἐπὶ κῦμα» ε 51, «σύτο δ' αἷμα» ἐξώρμησεν αἷμα, Φ 167, «ψυχὴ κατ' ὠτειλὴν ἔσσυτο» ἡ ψυχὴ ἐξώρμησεν, ἐξέφυγε διὰ τῆς πληγῆς, Ξ 519, μετ' ἀπαρεμφ. «σεύατο διώκειν» ἔσπευσεν ἵνα καταδιώκῃ, ἔσπευσεν εἰς καταδίωξιν, Ρ 463, «ὄφρα ὕλη σεύαιτο καήμεναι» νὰ σπεύσῃ νὰ καῇ, νὰ καῇ ὅ,τι τάχιστα, Ψ 198· β') μεταφορ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ, τείνω πρός τι, ἐφίεμαι, «θυμός μοι ἔσσυται» κ 484. Ἰδίως ἡ μετοχὴ «ἐσσύμενος» ἐφιέμενος, ὀρεγόμενος, ἐπιθυμῶν, Ὁμηρ. πλχ., μετὰ γεν. «ὁδοῖο» δ 733, μετ' ἀπαρεμφ. «πολεμίζειν» Λ 717, δ 416. 3) Μέσ. εἰς τὴν σημασ. τοῦ ἐνεργ.· α') διώκω, καταδιώκω, ἰδίως τὰ θηρία, «λέοντα, κάπριον» Γ 26, Λ 415, Ο 242· β') ἀπελαύνω, ἀποδιώκω, «τινὰ ἀπό τινος» Υ 148, Λ 549, «κακότητα ἀπό τινος» Ὕμ. 7, 12. (Περὶ τοῦ μέσ. ἀορ. α' ἴδ. ἀνωτέρω 2).

Σηκάζω (σηκός), ἀορ. γ' πληθ. σήκασθεν ἀντὶ τοῦ ἐσηκάσθησαν, κυρ. εἰσάγω, εἰσελαύνω εἰς τὴν μάνδραν (τὸν σηκόν), μανδρίζω, ἐκσμ. ἐν γένει ἐγκλείω, ἐμπερικλείω, Θ 131 †.

Σηκοκόρος, ὁ, (σηκός, κορέω), ὁ κορῶν, σαρώνων τοὺς σηκούς, τὰς μάνδρας τῶν ποιμνίων, ποιμενικὸς ὑπηρέτης, ρ 224 †.

Σηκός, ὁ (τῆς αὐτῆς ῥίζης τῷ Λατ. saepes), τόπος περίφρακτος, μάνδρα, Σ 589, ι 219.

Σῆμα, ατος [⏑ .], τό, σημεῖον, ἐξ οὗ ἀναγνωρίζεταί τι, γνώρισμα χαρακτηριστικόν, σημάδι, Κ 466, τοῦ κλήρου, Η 88 κ. ἀ., τῆς κλοπῆς Ὕ. Ἑρμ. 136. Ἰδίως α') τὸ ἐκ θεοῦ φανερούμενον, διοσημία, σημεῖον, οἷον βροντή, ἀστραπή, ἅπερ ἐθεωροῦντο ὡς προμηνύματα τῆς θελήσεως τῶν θεῶν, «Ζεύς . . . ἐναίσιμα (παραίσια) σήματα φαίνων» Β 353, Δ 381, Ν 244 κ. ἀ.· β') τύμβος, τάφος, μνῆμα, μνημοῦρι, ὅθεν «σῆμα χεῦαι» Ζ 419. Η 86, α 291 κ. ἀ.· γ') γραπτὸν σημεῖον, «σήματα λυγρά» ὀλέθρια σημεῖα (γράμματα), Ζ 168, ἴδ. γράφω. δ') σημεῖον ἐνδεικτικόν, σημάδι, εἰς ἔνδειξιν τέρματος, σκοποῦ, Ψ 326, 843, θ 192.

Σημαίνω (σῆμα), ἐνεστ. ὁριστ. -ει, ουσι, προστ. -ε, -έτω, ἀπαρεμφ. -ειν, μετοχ. -ων, παρατ. ἀναύξ. σήμαινε, μέλ. σημανέω, μ 26, ἀόρ. ἀναύξ. σήμηνε, μέσ. ἀόρ. ἐσημήναντο. Α') Ἐνεργ. 1) ἀμετάβ. σημεῖον ποιῶ, κάμνω σημεῖον νὰ γείνῃ τι· ὅθεν παραγγέλλω, προστάττω, δίδω ὁδηγίας, μετὰ δοτ. «πᾶσι δὲ σημαίνειν» Α 289, Κ 58· σπανίως μετὰ γενικ.

«·στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν» Ξ 86, «·σημαίνειν ἐπὶ δμωῇσιν» νὰ δίδῃ προσταγὰς εἰς τὰς ὑπηρετρίας, υ 427. 2) μεταβ. σημαίνω, σημειώνω, σημαδεύω, μετ' αἰτ. «·τέρματα» Ψ 358, 757, μ 26. Β') Μέσ. σημειώνω, σημαδεύω τι τῶν ἐμαυτοῦ, ἢ χάριν ἐμαυτοῦ, «·κλῆρον» τὸν κλῆρόν μου Η 175. Ἐκ τούτου

Σημάντωρ, ορος, ὁ, (σημαίνω), κυρ. ὁ σημαίνων, ὁ κάμνων σημεῖον, ὁ δίδων ὁδηγίας, ἀρχηγός, ἄρχων, ἡγεμών, Δ 431, τ 314, Ὕ. Ἀπ. 542. τῶν «·ἵππων» ὁ σημάντωρ, ἡνίοχος, ἱππηλάτης, Θ 127, τῶν «·βοῶν» ὁ βουκόλος, Ο 325.

Σήμερον, ἐπίρ. (τῇ ἡμέρᾳ), σήμερον, σήμερα, Η 30, ρ 186.

Σήπω, παρακ. σέσηπε, ἀόρ. β' ἐσάπην, ἐξ οὗ γ' ἐν. τῆς ὑποτ. κατ' ἐπέκτασιν σαπήῃ ἀντὶ τοῦ σαπῇ, Τ 27. Τὸ ἐνεργ σήπω, σαπίζω. Ὅθεν τὸ παθητ. μετὰ τοῦ ἐνεργ. παρακειμένου ἀμετάβ σήπομαι (προφορ. σέπομαι) καὶ σαπίζω, ὅ ἐ. γίνομαι σάπιος, «·χρῶς σήπεται» Ἰλ. Ξ 27, Ω 414, «·δοῦρα σέσηπε» ἐσάπησαν, εἶνε σάπια, Β 135.

***Σησαμόεις** [. ⏑ . .], **εσσα, εν** (σήσαμον), ἐκ σησάμου ἢ μετὰ σησάμου κατεσκευασμένος, σουσαμένιος, οἷον « μάζα» Ἐπιγ. 15, 7. (Τὸ σήσαμον μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τὴν σήμερον, εἰς διάφορα πέμματα καὶ εἰς παραγωγὴν ἐλαίου,ὅπερ σήμερον λέγεται σουσαμόλαδο.

Σήσαμος [. ⏑.], ἡ, πόλις τῆς Παφλαγονίας, ἡ μετέπειτα ἀκρόπολις τῆς Ἀμάστρεως, Β 853.

***Σησαμότυρος** [. ⏑ . – .], ὁ, σουσαμότυρο, τυρὸς μετὰ σησάμου, Βατρ. 36.

Σηστός, ἡ, πολίχνιον τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου ἀπέναντι τῆς Ἀσιατικῆς πόλεως Ἀβύδου, τὴν σήμερον Ἰάλοβα ἢ κατ' ἄλλους Ζεμενὶκ–Ἰσάρ.

Σθεναρὸς [. ⏑ .], ή, ὸν (σθένος), ἰσχυρός, δυνατός,«·Ἄτη» Ι 505 †.

Σθενέλα(ϝ)ος [. . – .], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰθαιμένους, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 586.

Σθένελος, ὁ (κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ Σθενέλα(ϝ)ος). 1) υἱὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Εὐάδνης, εἷς τῶν λεγομένων Ἐπιγόνων, στρατηγὸς ἐν Τροίᾳ Β 564, Δ 367 ἑξ. Ψ 511, ἑταῖρος τοῦ Διομήδους Ι 48. 2) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀνὴρ τῆς Νικίππης, πατὴρ τοῦ Εὐρυσθέως, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν, Τ 116.

Σθένος, εος, τό, (στα–)· 1) ἰσχύς, δύναμις, ρώμη, πρὸ πάντων τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, Ε 139, σ 373, Βατρ. 269, σπανίως ἀψύχων πραγμάτων, οἷον ποταμοῦ Ρ 751, τοῦ Ὠκεανοῦ Σ 607, ἰδίως ἐπὶ τῆς ψυχικῆς δυνάμεως θάρρος, τόλμη, «·μέγα σθένος ἐμβάλλειν καρδίῃ» Β 451, Ξ 151 ·χρησιμεύει καὶ εἰς περίφρασιν τολμηροῦ τινος προσώπου, μετὰ τῆς γενικῆς αὐτοῦ συντασσομένη, οἷον «·σθένος, Ἰδομενῆος» ὁ ρωμαλέος Ἰδομενεὺς (πρβλ. τὰς λ. βίη, ἴς) Ν 248· ὡσαύτως «·σθ. Ὠρίωνος» Σ 486, « σθ. Ἠετίωνος» Ψ 827. 2) ἐν γένει ἰσχύς, δύναμις, ἐπιρροή, Π 542, δύναμις στρατιωτική, στρατός, Σ 274.

Σίαλος [⏑ ⏑ .], παχύς, «σῦς» χοῖρος παχύς, εὔτραφής, σιτευτός, θρεφτάρι, Ι 208, ξ 41 κ. ἀ. Πολλάκις καὶ ὡς οὐσιαστ. ἄνευ τοῦ «·σῦς», οἷον Φ 363, β 300, υ 163. (‖ . Ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι ἀληθεστέρα ἐτυμολογία εἶνε

ἢ ἐκ τοῦ σῦς ἀντὶ τοῦ σύαλος, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ι καὶ υ καὶ ἀλλαχοῦ παρατηρουμένην, παρὰ τὴν ἐκ τοῦ σίαλος=σάλια).

Σιγαλόεις [– ⏑ . .], **εσσα, εν**, κυρ. παχύς, γυαλιστερός, ὅθεν **λαμπρός, στιλπνός**, ἀγλαός, ἐπομ. ὡραῖος, πολυτελής· α') ἐπὶ πολυτίμων, ποικιλοχρόων ἢ κεντητῶν ἐνδυμάτων κ.τ.τ., «-χιτών, εἵματα, ῥήγεα, δέσματα» Ὁμ. πλχ.· β') «-ἡνία σιγαλόεντα» οὐ μόνον τῶν ἵππων Ε 226, 328 κ. ἀλχ., ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 81· ἅπερ τινὲς μὲν φαντάζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλτωμένα ἢ δι' ἀλοιφῆς τινος λιπαρᾶς ἐστιλβωμένα, οἷον ἐλαίου ἢ χοιρείου ἀλείμματος, τινὲς δὲ ὡς μεταλλίνοις κοσμήμασι διαλάμποντα· γ') ἐπὶ οἰκιακῶν σκευῶν καὶ τῆς οἰκίας αὐτῆς, «-θρόνῳ σιγαλόεντι» ε 86, «-ὑπερώϊα σιγαλόεντα» π 449, σ 206.

Σιγάω [– . .], (σϜιγ, γερμ. schweigen) σιωπῶ, μόνον κατὰ προστακτ. «σίγα» Ξ 90, ξ 493, καὶ ἀπαρμφ. «-σιγᾶν» Ὕ. Ἑρμ. 93.

Σίγειον, τό, ἀκρωτήριον ἀριστερόθεν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου, ἐφ' οὗ οἱ τύμβοι τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Πατρόκλου, (ἀκτὴ προὔχουσα ω 80)· ἐσχημάτιζε τὴν Δ. ἄκραν τοῦ μεγάλου ὅρμου τοῦ μέχρι Ροιτείου (ἰδὲ τὴν λέξιν) ἐκτεινομένου, ὅστις εἶτα ἐπληρώθη διὰ προσχώσεων. Καὶ ἐκτείνεται δὲ τὸ Σίγειον παρὰ τὸ Γενισεχὲρ πρὸς τὰ ΒΔ τοῦ ἀκρωτηρίου Κοὺμ-Καλέ.

Σιγή [– .], ἡ, (σϜιγ, γερμ. swigen), σιωπή, μόνον κατὰ δοτ. **σιγῇ** ὡς δοτικοφ. ἐπίρ. σιωπηλῶς, ἀθορύβως, ἀταράχως, «-σιγῇ ἐφ' ὑμείων» σιωπηλῶς καθ' ὑμᾶς αὐτούς, σιγᾷ μεταξύ σας ἢ μέσα σας, Η 195 κ.ἀ., «σιγῇ νῦν» ο 391.

Σιδήρεος [⏑ . . .], η, ον καὶ **σιδήρειος** [⏑ . . .], η, ον (σίδηρος), Η 141, Θ 15 κ. ἀ. (ἀμφοτέρους τοὺς τύπους μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου). 1) σιδηροῦς, σιδηρένιος, οἷον «-ἄξων» Ε 723, «-δέσματα» α 204, «-κορύνη» Η 141, «-πύλαι» Θ 15, «ὀρυμαγδός» ὁ σιδηροῦς θόρυβος, ἡ σιδηρᾶ κλαγγή, τουτέστιν ἐκ σιδηρῶν ὅπλων προερχομένη, Ρ 424 (κατ' ἄλλους δὲ ἡ δυνατή), «-σιδήρεος οὐρανός» ο 329, ρ 565, ἴδ. οὐρανός. 2) τροπικῶς, σκληρὸς ὡς ὁ σίδηρος, σιδηροῦς, ἰσχυρός, δυνατός, ἀδάμαστος, «-κραδίη» δ 293, «-θυμός» ἀδυσώπητος, σκληρός, Χ 357, ε 191, «-ἦτορ» τολμηρόν, ἀτρόμητον, Ω 205, 521, «-σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται» σὺ ἔχεις τὰ πάντα ἐκ σιδήρου πεποιημένα, ὅ ἐ. ἀκάματα, μ 280, «-σιδήρεον πυρὸς μένος» ἀκάθεκτος δύναμις, ὁρμὴ τοῦ πυρός, Ψ 177. Ἐκ τοῦ

Σίδηρος (σϜιδ, γερμ. schweissen), ὁ, 1) σίδηρος, τὸ σίδερο, Ὁμ. πλχ. μετὰ τῶν ἐπιθέτων «-πολιός, αἴθων, ἰόεις»· τὸ τελευταῖον ἐπίθετον ἰοειδὴς φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν κυανόχρουν καὶ ἐστομωμένον σίδηρον, καὶ ἀποδεικνύει ὡς γνωστὴν τὴν τέχνην τοῦ σκληρύνειν τὸν σίδηρον διὰ τῆς εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ἐμβαφῆς, ὅπερ καὶ ῥητῶς μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. ι 391· ὡς σημεῖον στερεότητος ἀκαταμαχήτου, Δ 510, ἀκαμψίας καὶ ἀτενοῦς ἠρεμίας, τ 212. 2) μετωνυμικῶς πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐκ σιδήρου πεποιημένον, οἷον ὅπλα, σκεύη κ.τ.τ., ὅθεν «-πολύκμητος σίδηρος» Ζ 48, Ν 34 κ.ἄ. πλχ.

Σιδονίηθεν [– . ⏑ . .], ἐπίρ. ἐκ τῆς Σιδῶνος, μόνον Ζ 291 †.

Σιδόνιος [– . ⏑ .], η, ον, ἀντὶ τοῦ

Σιδώνιος ἐκ τῆς Σιδῶνος, Ζ 289. Ἐκ τούτου α') ἡ **Σιδονίη**, ἡ Σιδωνία, χώρα τῆς Φοινίκης ν 285 (κατ' ἄλλους δὲ=Σιδών)· β') ὁ **Σιδόνιος**, ὁ Σιδώνιος, κάτοικος τῆς Σιδῶνος, δ 84, 618.

Σιδὼν [– .], **ῶνος**, ἡ, πρωτεύουσα τῆς Φοινίκης, παράλιος πόλις, διπλοῦν ἔχουσα λιμένα, τανῦν Σαΐδα, ο 425.

Σιδὼν [– .], **όνος**, ὁ, **Σιδώνιος**, κάτοικος τῆς Σιδῶνος, Ψ 743.

Σίζω (πεποιημ. λ.), συρίζω ἢ τσιτσυρίζω ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ ἐξερχομένου ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, εἰς δν ἐνέπηξεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν πεπυρακτωμένον μοχλόν· μόνον κατὰ παρατατ. ι 394 †.

Σικανίη [⏑ ⏑ ⏑ .], ἡ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας ὀνομασθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν Σικανῶν (Θουκυδ Β' 2, Διόδωρ. Ε' 6) ω 307. (Κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα ἐννοεῖται μυθική τις χώρα). Ἀφοῦ δὲ μετέπειτα οἱ Σικανοὶ ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν ἐξ Ἰταλίας ἐπελθόντων Σικελῶν περιωρίσθησαν εἰς τὴν περὶ τὸν Ἀκράγαντα χώραν, αὕτη μὲν ὠνομάσθη Σικανία, ἡ δὲ νῆσος ὅλη Σικελία.

Σικελὸς [⏑ . .], **ή, όν**, **Σικελικός**, Σικελός, « γυνὴ Σικελὴ » υ 383, ω 211, 366, 389. Ὡς οὐσιαστικὸν « οἱ Σικελοὶ » μνημονεύονται παρ' Ὁμ. υ 383 ὡς δουλέμποροι, τοὐλάχιστον παρ' αὐτοῖς ἐδύνατό τις νὰ πωλῇ δούλους· κατὰ δὲ τὸν Θουκυδ. ς' 2 ἦσαν ἔθνος Ἰταλικόν, ὅπερ ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐκδιωχθὲν ἐξῆλθεν εἰς τὴν Σικελίαν καὶ καταλαβὸν τὸ πρῶτον τὰ περὶ τὴν Κατάνην, κατῴκει τὴν ἀνατολικὴν μάλιστα παραλίαν τῆς νήσου. (Κατ' ἄλλους δὲ οἱ Σικελοὶ εἶνε ὄνομα μυθικὸν ἔθνους τινὸς εἰς τὴν τῶν δούλων ἐμπορίαν ἀσχολουμένου).

Σικυὼν [⏑ ⏑ .], **ῶνος**, ἡ καὶ ὁ, πόλις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Σικυωνίας χώρας, (οὐ μακρὰν τῆς Κορίνθου), ἐπὶ δύω λόφων κειμένη, τοῦ ἑνὸς ὑπερτέρου τοῦ ἄλλου, πρότερον Αἰγιαλοὶ καὶ Μηκώνη καλουμένη, φημισθεῖσα διὰ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς καὶ ὡς ἀξιόλογος ἕδρα τῆς Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας, τὴν σήμερον ὀλίγα ἐρείπια παρὰ τὸ χωρίον Βασιλικά, Β 572, Ψ 299.

Σιμόεις [⏑ . .], **εντος**, ὁ, 1) ποτάμιον τῆς Τροίας, ἐκ τῆς Ἴδης πηγάζον, Μ 22, ῥέον πρὸς τὰ ΒΔ. τῆς πόλεως Τροίας, καὶ ἐν τῇ Τρωϊκῇ πεδιάδι συμβάλλον μετὰ τοῦ Σκαμάνδρου, τὴν σήμερον Γουμπρὲ (κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μενδερέ, ἴδ. Σκάμανδρος), Δ 475, Ε 774, πρβλ. **Τρωϊκός**· 2) ὁ ποτάμιος θεὸς Σιμόεις πρβλ. Υ 52.

Σιμοείσιος [⏑ . . ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Τρωὸς Ἀνθεμίωνος, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθείς, Δ 474 ἑξ.

Σίνομαι [– , .], ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. -εται ὑποτ. -ηαι, εὐκτ. -οιτο, καὶ θαμιστ. παρατ. σινέσκοντο, ζ 6. 1) κυρ. ἁρπάζω, ἀναρπάζω, « ἑταίρους τινὶ » μ 114· β) διαρπάζω, λεηλατῶ, ζ 6, « ἀγέλας βοῶν » λ 112, μ 139. 2) ἐν γένει βλάπτω, ζημιῶ, « αἰδῶ; ἄνδρας σίνεται » Ω 45 (ἐν στίχῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου ἀθετηθέντι, ὡς ἐκ τῶν Ἔργ. καὶ Ἡμ. τοῦ Ἡσιόδ. (316) ληφθέντι μετὰ μικρᾶς τινος παραλλαγῆς).

Σίντης, ὁ, (σίνομαι), ἅρπαξ, ληστής, ὡς ἐπίθ. ἁρπακτικός, « λῖς, λέων, λύκος », Ἰλ. Λ 481, Π 353, Υ 165.

Σίντιες, οἱ (=σίνται : λησταί), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Λήμνου, πιθανῶς Θρᾳκικῆς φυλῆς, Δ 584, θ 294.

Σίπυλος [– ⏑ .], ὁ (Δωρικ. ἀντὶ τοῦ

Θεόκυλος), ὀρεινὸς κλάδος τοῦ Τμώλου, μεθόριος τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας, τὴν σήμερον ὡσαύτως καλούμενος μὲ Τουρκικὸν προσάρτημα Σίπουλι-δάγ, Ω 625.

Σίσυφος (σοφός), ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἀνὴρ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου, θεμελιωτὴς τῆς Ἐφύρας ἢ Κορίνθου, γνωστὸς διὰ τοὺς δόλους καὶ τὴν φιλοκέρδειαν, Ζ 153 ἑξ. Ἐπειδὴ ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἀσωπὸν ὅτι ὁ Ζεὺς εἶχεν ἁρπάσῃ αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἢ ἐπειδὴ ἐν γένει προέδιδεν εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ μυστικὰ τῶν θεῶν, κατεδικάσθη ἐν Ἅδου νὰ κυλίῃ πρὸς τὸ ἀνωφερὲς λόφου τινὸς μεγάλην πέτραν («λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον»), ἥτις πάντοτε διαφεύγουσα τὰς χεῖράς του κατεκυλίετο, λ 593, Ἀπολδ. 1, 9, 3.

Σιτέω (σῖτος), παρατατ. θαμιστικὸς μέσ. σιτέσκοντο. Τὸ ἐνεργ. σιτίζω, τρέφω· τὸ δὲ μέσ. σιτίζομαι, τρέφομαι, γεύομαι, ω 209 †.

Σῖτος, ὁ, μόνον ἑνικ. σῖτος, σιτάρι, ἐν γένει δημητριακὸς καρπός, καὶ ἰδίως α') τὸ ἐξ αὐτοῦ πεποιημένον (ἴδ. κατωτέρω), ἰδίως ἄρτος, ψωμί, α 147, π 51, «-σῖτος καὶ κρέα» ι 9, μ 19 κ. ἄ. πλχ.· β') συχνότατα παρ' Ὁμ. (κατὰ τὸν Δύντζερον πανταχοῦ τῆς Ἰλιάδος, πλὴν ἐν Ι 2:6 καὶ Ω 625 καὶ ἐν τοῖς Ὕμνοις) τροφή, φαγεῖ, φαγητόν, ἔδεσμα· ὅθεν πολλάκις «-σῖτος καὶ οἶνος» Ι 706, γ 497 καὶ ἄ. πλχ., «-σῖτος καὶ μέθυ» δ 746 κ, ἄ., «-σῖτος ἠδὲ ποτής» Τ 306, ι 87, κ 58. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κυκεῶνος (ἴδ. τ. λ.), κ 235. Ἐν τῇ φρ. «-βροτοὶ ἢ ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες» θ 222, ι 89, κ 101 εἶνε οἱ «-σιτοφάγοι», τουτέστιν οἱ «-καρπὸν ἀρούρης» τρώγοντες, κατ' ἀντίθεσιν ἄλλων, οἷον λωτοφάγων κ. ἄ.

Σιτοφάγος [- . ⏑ .], ον (σῖτος, φαγεῖν). Α') σιτοφάγος, ἀρτοφάγος (ἴδ. τὴν προηγ. λ. ἐν τέλ.) ι 191 †. Β') ὁ σιτοφάγος, οἱονεὶ Ψωμοφάγας, κωμικὸν ὄνομα μυός, Βατρ. 250.

Σιφλόω (σιφλὸς = ἀνάπηρος, Λατ. caecus), μόνον ἀορ. εὐκτ. γ' ἑνικ. σιφλώσειεν, κυρ. πηρῶ, ἀκρωτηριάζω, σακατεύω· μεταφ. καταισχύνω τινά, (‖ . ἢ μᾶλλον ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω) Ξ 142 †.

Σιωπάω (σιωπή), ἀορ. εὐκτ. γ' πλ. σιωπήσειαν, ἀπαρμφ. σιωπῆσαι, σιωπῶ, σωπαίνω καὶ σωπάζω Β 280, Ψ 560, ρ 513.

Σιωπή [⏑ . .], ἡ, σιωπή, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ δοτικὴν ὡς δοτικοφ. ἐπίρ. σιωπῇ· α') σιωπηλῶς, σιωπηλὰ Δ 412, Ζ 404, α 325 κ. ἄ. πλχ. «-ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ» ἴδ. ἀκήν, «-σιωπῇ ἐπινεύεινε» σιωπηλῶς κάμνω νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς, Ι 620, «-σ. κατανεύειν» ο 463· β') σιωπηλῶς, τουτέστι κρυφίως, μυστικῶς, Ξ 310, κ 140.

Σκάζω, χωλαίνω, κουτσαίνω,* Ἰλ. Λ 811, Τ 47, Βατρ. 251.

Σκαι(ϝ)αὶ πύλαι, αἱ, καὶ μόνον **Σκαιαὶ** (ἴδ. σκαιὸς scaevae Λατ.). Οὕτως ὀνομάζονται παρ' Ὁμ. αἱ πρὸς δυσμὰς πύλαι τῆς πόλεως Τροίας, ἤγουν αἱ δυτικαὶ πύλαι, αἵτινες ἦσαν ἡ κυριωτάτη εἴσοδος τῆς πόλεως καὶ ἐξῆγον εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν στρατόπεδον. Ἐκ τοῦ ὕπερθεν αὐτῶν πύργου ἐφαίνοντο ἡ φηγός, ἡ σκοπιά, ὁ ἐρινεὸς καὶ τοῦ Ἴλου ὁ τύμβος Γ 145, Ζ 237, Λ 170, πρβλ. Τρωϊκὸν πεδίον. Λέγονται καὶ «-Δαρδάνιαι πύλαι» Ε 789, Χ 194, 413, αἵτινες ἂν δὲν ἦσαν αἱ αὐταί, ἔ-

κειντο ὅμως πλησίον τῆς Βατιείας ὡς ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Ε. Σλεῖμαννἀποδείχθη.

Σκαι(ϝ)ός, ή, ὸν (Λατ. scaevus)· 1) ἀριστερός, ζερβός, «-σκαιῇ» (ἐξυπακούεται: χείρ) ἡ ἀριστερά· ὅθεν «σκαιῇ» διὰ τῆς ἀριστερᾶς, Α 501, Π 734. 2) ἑσπέριος, δυτικός «ρίον» γ 295. Ἴδ. τὴν προηγ. λ.

Σκαίρω, γ' πληθ. -ουσι, μετοχ. -οντες, σκιρτῶ, πηδῶ, κ 412 «ποσί» χοροπηδῶ Σ 572, καὶ ἄνευ τοῦ «ποσί» σημ. τὸ χορεύω Ὕμ. 30 (31), 16.

***Σκαλμός**, ὁ, (σκάλλω = σκάπτω, σκαλεύω, σκαλίζω), σκαρμός, τὸ ἐπὶ τῆς κωπαστῆς τοῦ πλοίου κοίλωμα ὅπου ἐμβαίνουσα προσεδένετο ἡ κώπη, Ὕμ. 6 (7), 42.

Σκαμάνδριος, η, ον, 1) Ἐπίθ. Σκαμάνδριος τοῦ Σκαμάνδρου, «πεδίον» ἡ πεδιὰς τοῦ Σκαμάνδρου = τὸ Τρωϊκὸν πεδίον (ἴδ. τ. λ.), Β 465· ταὐτὸν καὶ «Σκαμ. λειμὼν» Β 467· 2) Οὐσιαστ. α') ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἕκτορος Ζ 402, ἴδ. λ. Ἀστυάναξ· β') υἱὸς τοῦ Στροφίου, εἷς τῶν Τρώων.

Σκάμανδρος, ὁ, 1) Σκάμανδρος τὴν σήμερον Μενδερέ-Σού (‖. τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Τουρκικοῦ τούτου ὀνόματος εἶνε παραφθορὰ κανονικὴ μετ' ἀποκοπῆς τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ Σκάμανδρος,), κατ' ἄλλους δὲ τὸ Μπουνάρ-μπασσί, ποταμὸς τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν θεῶν Ξάνθος ὀνομαζόμενος «-ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον» Υ 74) Ξ 434. Πηγάζων κατὰ τὸ Χ 147 ἑξ. πλησίον τῆς πόλεως Ἰλίου ἐκ δύο πηγῶν, τῆς μὲν θερμοῦ, τῆς δὲ ψυχροῦ ὕδατος, διαρρέει πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς πόλεως τὴν πεδιάδα, συμβάλλεται μετὰ τοῦ Σιμόεντος Ε 774, καὶ ἐκβάλλει ὀλίγον βορειότερον τοῦ Σιγείου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, Φ 125. Πρὸς τὸ ἐν τῷ Χ 147 περὶ τῶν πηγῶν τοῦ Σκαμάνδρου φαίνεται ὅτι ἀντιμάχεται τὸ Μ 21 χωρίον, καθ' ὃ πηγάζει μετ' ἄλλων ποταμῶν ἐκ τῆς Ἴδης, καθὼς καὶ ὁ Στράβ. 13, 1, 43 λέγει. Νεώτεροι ὅμως περιηγηταί, βεβαιοῦσιν ὅτι αἱ δύω πηγαὶ αἱ ἐν τῷ Χ 147 ἔτι καὶ νῦν ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ὁ ἀτμὸς ὁ ἐκ τῆς θερμῆς μόνον τὸν χειμῶνα εἶνε ὁρατός. 2) Ὑπ' ἀμφότερα τὰ ὀνόματα ὁ ποταμὸς οὗτος προσωποποιεῖται, καὶ λέγεται υἱὸς τοῦ Διός, μετέχει τῆς θεομαχίας, Υ 74, μάχεται πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, Φ 136 ἑξ., 223.

Σκάνδεια, ἡ, πόλις ἐπιθαλάσσιος κατὰ τὰ ΝΑ. παράλια τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, Κ 268.

***Σκάπτω**, σκάπτω (προφ. σκάφτω), Ὕ. Ἑρμ. 207, σκαλεύω, σκαλίζω, Ὕ. Ἑρμ. 90. Ἐκ τούτου

Σκαπτήρ, ῆρος, ὁ, σκαφεύς, Ἀποσπ. 2.

Σκάρφη, ἡ, πολίχνη τῆς Λοκρίδος, οὐ μακρὰν τῶν Θερμοπυλῶν Β 532. (Κατὰ τὸν Στράβ. 1, 3, 20, ὅπου ὀνομάζεται Σκάρφεια καθὼς καὶ 9, 4, 3, ἐξηφανίσθη ὑπὸ κατακλυσμοῦ).

Σκαφίς, ίδος, ἡ (σκάπτω), σκαφίδι, ἰδίως δέ, καρδάρι, ἀραγὸς ἢ ἀρμεγός, ι 223 †.

Σκεδάννυμι [. . ⏑ .] (scindo), μόνον ἐν τῷ ἀόρ. α' ἐσκέδασε, καὶ ἀναύξ. σκέδασε, προστ. σκέδασον, διασκεδάζω, σκορπίζω, διαλύω, μετ' αἰτ. «λαόν» Τ 171, Ψ 162, «ἠέρα» Ρ 649, ν 352, «ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν» Υ 341. Μεταφ. «αἷμα» χύνω, Η 330, πρβλ. σκίδναμαι.

Σκέδασις [. ⏑ .], ιος (σκεδάννυμι), ἡ, διασκέδασις, διάλυσις, σκορπισμός, σκορπίδι, ἐν τῇ περιφράσει

«σκέδασιν θεῖναι»=σκεδάσαι, *Ὀδ. α 116, υ 225.

Σκέλλω, γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ. α' τῆς εὐκτ. σκήλειε, ξηραίνω, ἀποξηραίνω, «χρόα» Ψ 191 †.

Σκέλος, εος (σκαίρω), σκέλος, σκέλι· ὅθεν «πρυμνὸν σκέλος» τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σκέλους, ἡ ῥίζα τοῦ σκέλους, Π 314 †. Πρβλ. λ. **πρυμνός**.

Σκέπαρνον, τό, σκέπαρνον, σκεπάρνι, *Ὀδ. ε 237, ι 391.

Σκέπας [. ⏑], **αος**, τό, (σκέπω), σκέπασμα καὶ σκέπος, προφύλαξις, «ἀνέμοιο» τόπος ὑπήνεμος, ἀπάγγιο καὶ ἀπανεμιά, *Ὀδ. ε 443, ζ 219 κ. ἀ.

Σκεπάω (σκέπη=σκέπας), γ' πληθ. σκεπόωσι κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ σκεπῶσι, σκεπάζω, προφυλάττω, ἐπὶ ἀκτῶν ὅτι «ἀνέμων σκεπόωσι μέγα κῦμα» προφυλάττουσιν ἀπὸ τὸ μέγα κῦμα (τὸ διεγερθὲν ὑπὸ) τῶν ἀνέμων, ἢ ζευγματικῶς: σκεπάζουσαι (τὸν λιμένα) ἀποκρούουσι τὸ μέγα κῦμα κτλ., ν 99 †.

Σκέπτομαι (Λατ. spec-io spähe, specht), μέσ. ἀποθ., προστακτ. -εο, μετοχ. -ομένων, παρατ. ἀναύξ. σκέπτετο, ἀόρ. ἐσκέψατο, μετοχ. -άμενος. 1) σκοπῶ, περισκοπῶ, παρατηρῶ, κυττάζω, «ἐς νῆα καὶ μεθ' ἑτέρους» εἰς τὴν ναῦν καὶ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἢ περὶ τῶν ἑταίρων, ποῦ εἶνε, μ 247, «ἐκ θαλάμοιο» Ὕ. Δήμ. 246, μετὰ τοῦ ἀπορηματικοῦ «αἴκεν» ἴσως μεθ' ὑποτακτ., Ρ 652. 2) Μεταβ. παρατηρῶ, κυττάζω, προσέχω εἰς «οἰστῶν ῥοῖζον» Π 361, «τινά» Ὕ. Ἑρμ. 360.

***Σκευάζω** (σκεῦος), τὰ σκεύη διευθετῶ, συγυρίζω, μόνον κατὰ μετοχ. -οντα, «κατ' οἶκον» Ὕ. Ἑρμ. 285.

Σκηπάνιον [. ⏑ ⏑ .], τὸ (ὑποκοριστ. τοῦ σκηπάνη ἐκ τοῦ σκήπτω scipio, σκῆπτρον), σκῆπτρον, βακτηρία, *Ἰλ. Ν 59, Ω 247.

Σκηπτοῦχος, ον (σκῆπτον=σκῆπτρον, ἔχω), ὁ κρατῶν σκῆπτρον, σκηπτροφόρος, ἐπίθ. τῶν βασιλέων, Ε 86, ε 9 κ. ἀ. πληθ. Ὡς οὐσιαστ., Ξ 93.

Σκῆπτρον, τὸ (scapus, schaft), 1) βάκτρον, βακτηρία, δεκανίκι, μπαστοῦνι, ἵνα στηρίζηταί τις ἐπ' αὐτοῦ, Σ 416, ρ 199 κ. ἀ., ἐπὶ τῆς βακτηρίας τοῦ ὁδοιπόρου ἢ ἐπαίτου, ν 437, ξ 31, σ 103. 2) Ἰδίως ὡς σύμβολον οἱουδήποτε τινος ἀξιώματος, σκῆπτρον, ἔχον σχῆμα καὶ μῆκος κονταρίου καὶ κατὰ τὸ Α 246 διὰ χρυσῶν καρφίων κεκοσμημένον, «χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον». Ἐπειδὴ ἦτο πρὸ πάντων σύμβολον τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος, φέρουσιν αὐτὸ οἱ βασιλεῖς, λεγόμενοι διὰ τοῦτο σκηπτοῦχοι, Α 234, γ 412 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ μάντεις, Α 15, λ 91, οἱ κήρυκες, Η 277, Σ 505, καὶ οἱ δικασταί, Σ 505, λ 569. Ἐν γένει δὲ ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἐπισήμου δημοσίας ἐνεργείας, ὅθεν ὁ ἀνιστάμενος ἐν τῇ ἀγορᾷ ἵνα ὁμιλήσῃ ὤφειλε νὰ κρατῇ τὸ σκῆπτρον, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κήρυκος, Γ 218, Ψ 568, β 37 κ. ἀ. Ὁρκιζόμενος δέ τις ἀνατείνει τὸ σκῆπτρον, Η 412, Κ 319. 3) τροπικ. ἡ βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλικὸν ἀξίωμα, Β 206, Ζ 159, Ι 38, «σκῆπτρον καὶ θέμιστες» σημαίνει τὴν ἕνωσιν τῆς βασιλικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας, Β 206, Ι 99.

Σκήπτω, στηρίζω, παρ' Ὁμήρ. μόνον μέσ. κατὰ μετοχ. ἐνεστ. -όμενος, -όμενον, στηρίζομαι, ἐρείδομαι, ἀκκουμβῶ, εἰς σκήπωνα ἢ βακτηρίαν,

περὶ γερόντων καὶ ἐπαιτῶν, ρ 203, 338, μετὰ δοτικ. «-καί μιν ὀΐω αὐτῷ (ἄκοντι) σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω» καὶ πιστεύω ὅτι θὰ καταβῇ εἰς τὸν Ἅδην στηριζόμενος εἰς τὸ ἀκόντιόν μου, ὃ ἐ. σαρκαστικῶς: θέλει ἀποθάνῃ διατρυπηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀκοντίου μου, Ξ 457.

Σκηρίπτω, μόνον κατὰ μέσην διάθεσιν, ἀπαρμφ. -εσθαι, μετοχ. -όμενος, στηρίζομαι, ἐρείδομαι, ἀκκουμβῶ, ἀπολελ., Ὀδ. ρ 196, περὶ τοῦ Σισύφου, ὅστις ἀνακυλίει τὸν μέγαν λίθον, «-χερσίν τε ποσίν τε σκηρ.» μὲ χεῖρας καὶ μὲ πόδας στηριζόμενος, λ 595.

Σκιάζω [⏑ . .] (σκιά), ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. σκιάσῃ, σκιάζω, διὰ σκιᾶς καλύπτω, ἐπισκιάζω, ἡ δύσις τοῦ ἡλίου τὴν «-ἄρουραν» Φ 232 †. Ἐν τῇ καθομιλ. σκιάζω σημαίνει τὸ διὰ σκιᾶς ἐκφοβῶ, καὶ σκιάζομαι ἐκ τῆς σκιᾶς φοβοῦμαι, καὶ ἐν γένει τρομάζω (ἐνεργ. καὶ ουδέτ.).

Σκιάω [⏑ . .], ἀντὶ τοῦ σκιάζω, μόνον παθ. σκιάζομαι, κατα(ἐπι)σκιάζομαι, μόνον ἐν τῇ φρ. «-σκιόωντο» (ἀντὶ τοῦ ἐσκιῶντο) πᾶσαι ἀγυιαί» Ὀδ. β 388 κ.ἄ. πλχ.

Σκίδναμαι (sciscidi, scheiden), παθ. μόνον κατ' ἐνεστ. -αται, προστ. -ασθε, ἀπαρμφ. -ασθαι, παρατ. σκίδνατο, πληθ. ἐσκίδναντο· (ὁ δὲ ἀόρ. εὑρίσκεται παρ' Ἱπποκρ. «-ὁπόταν σκιδνασθῇ κατὰ φλέβας»), ἕτερος τύπος τοῦ (παρ' Ὁμ. ἀχρήστου) σκεδάννυμαι, ὃ ἐ. διασκεδάζομαι, διαλύομαι, σκορπίζομαι, ἐπὶ ἀνθρ., «-κατὰ κλισίας» Α 487, «-ἐπὶ ἔργα» β 252, πρβλ. α 274, «-ἐπὶ νῆα ἕκαστος» Τ 277, «-πρὸς δώματα» β 258, μετ' ἀπαρμφ. τελικοῦ «ἰέναι ἐπὶ νῆας» Ω 2, ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, «-ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο» Λ 308, «-ὕψι δ' ἄελλα σκίδνασθ' ὑπὸ νεφέων» ὑψηλὰ δὲ διεσκορπίζετο ὑπὸ τὰ νέφη ὁ (μετὰ κονιορτοῦ) ἀνεμοστρόβιλος, ὃ ἐ. ὑψούμενος μέχρι τῶν νεφῶν ἐκεῖ διελύετο, Π 375, «(κρήνη) ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται» διαδίδεται, η 130.

Σκιερὸς [⏑ . .], ἡ, ὀν (σκιά), σκιερός, κατάσκιος, σύσκιος, «-νέμος» Λ 480, «-ἄλσος» υ 278.

Σκιὴ [⏑ .], ἡ, σκιά, ἴσκιος· α') κυρ. «-ἕζετο ἐν σκιῇ» Ὑ. Δήμ. 100. β') σκιά, ψυχὴ τῶν ἀποθανόντων, ἐν Ἅδου, (ἴδ. ψυχή), Ὀδυσ. κ 495, λ 207.

Σκιόεις [⏑ . .], εσσα, εν, α') σκιερός, κατάσκιος, σύσκιος, «-οὔρεα» διὰ τὰ ἐν αὐτοῖς δάση, Α 157, ε 279, η 268. Ὅθεν β') σκοτεινός, οἷον «μέγαρα» α 365, δ 768 κ. ἄ. πλχ. (διότι ἢ οὐδὲν ἢ ὀλίγα καὶ ὑψηλὰ κείμενα παράθυρα, φεγγίτας εἶχον, φωτιζόμενα διὰ τῆς θύρας ἐκ τοῦ προδόμου)· ὡσαύτως καὶ «-νέφεα» σκοτεινὰ νέφη, Ε 525, Λ 63, Μ 157, θ 374, λ 592.

Σκιρτάω (σκαίρω), εὐκτ. γ' πληθ. σκιρτῷεν, σκιρτῶ, πηδῶ, «-ἐπὶ ἄρουραν, ἐπὶ νῶτα θαλάσσης» Ἰλ. Υ 226, 228, «-σκιρτῆσαι κατὰ γῆν» Βατρ. 60.

Σκολιός, ή, όν (schel γερμ.), στρεβλός, λοξός, στραβός, μεταφ. «-σκολιὰς κρίνειν θέμιστας» ἐκφέρω στραβάς, ἀδίκους κρίσεις, διαστρέφω τὸ δίκαιον, στρεψοδικῶ, Π 387 †.

Σκόλοψ, οπος, ὁ, (scalpo;), πάσσαλος, εἰς προσπαττάλευσιν (σούβλισμα) χρήσιμος, παλοῦκι, Σ 177. Ἰδίως δὲ πάλος, σταυρός, ἡ χάραξ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἰς κατασκευὴν χαρακώματος (σταυρώματος) πρὸς ὀχύρωσιν, Η 441, Θ 343, Ο 1, τῆς δὲ Ὀδ. μόνον η 45.

Σκόπελος, ὁ, σκόπελος, βράχος, Β 396, Ε 770, μ 73, 95, 101 κ. ἀ.

Σκοπιάζω (σκοπιή), ἐκ τοῦ ἐνεστ. μόνον ἀπαρμφ. -ζέμεν, καὶ μετοχ.-ων, παρατ. ἐσκοπίαζον, κυρ. ἐκ περιωπῆς τινος ἢ σκοπιᾶς ἐπισκοπῶ, περισκοπῶ, Ξ 58, κ 260, ὡσαύτως καὶ Κ 40 «ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθών»· (ἐὰν ἀποδοθῇ τὸ «ἄνδρας» εἰς τὸ «ἐπελθών»· ἐὰν δὲ εἰς τὸ «σκοπιαζέμεν», τότε σημ.) κατασκοπεύω.

Σκοπιή, ἡ (σκοπός), 1) πᾶς τόπος ὑψηλός, περιωπή, ὅθεν δύναταί τις μακρὰν νὰ περισκοπῇ, σκοπιά, παρ' Ὁμ. πάντοτε λόφος τις ἢ ἀκρώρεια, Δ 275, Ε 771, δ 524, ἐν τῷ κ 97 εἶνε σκόπελός τις ἢ βράχος. Ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ. τόπος τις ἔξω τοῦ Ἰλίου παρὰ τὸν τύμβον τοῦ Αἰσυήτου ὕπερθεν τοῦ ἐρινεοῦ, Χ 145. 2) περισκοπή, κατασκοπεία, Ὕ. Ἑρμ. 99, «σκοπιὴν ἔχειν» =σκοπιάζειν, θ 302. (‖ . Ἴσως εἶνε περιττὴ ἡ 2) σημασία, διότι τὸ μὲν πρῶτον χωρίον, ἂν καὶ νοθεύεται, δὲν ἐπιδέχεται ταύτην τὴν ἑρμηνείαν· ἐν δὲ τῷ θ 302 τὸ «σκοπιὴν ἔχω τινί» δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ: κρατῶ τὴν σκοπιάν, ὃ ἐ. κατασκοπεύω, χάριν τινός).

Σκοπός, ὁ καὶ ἡ (σκοπέω), 1) σκοπός, ὁ ἔκ τινος σκοπιᾶς περισκοπῶν· α') φρουρός, φύλαξ, Β 792, δ 524 κ. ἄ. πλχ. Οὕτως λέγεται ὁ Ἥλιος, Ὕ. Δήμ. 62. Ὅθεν β') κατάσκοπος, Κ 324, 526, 561, ὁ παραφυλάττων τι, «τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων» ταῦτα δὲ παρεφύλαττεν ἄλλος καλλίτερα, χ 156. 2) ἔφορος, ἐπιστάτης, ἐπιμελητής, Ψ 359. Θηλυκ. «ἡ σκοπός» ἐπιστάτις, ἐπιστάτρια, «σκοπὸς δμωάων», οἱονεὶ ἀρχιθεράπαινα, χ 396. 3) ἐν τῇ Ὀδ. καὶ σκοπός, σημάδι, πρὸς ὃ σκοπεύουσιν οἱ τοξόται, χ 6. Μεταφορ. τέλος, σκοπός, πρόθεσις, «ἀπὸ σκοποῦ» ἐναντίον τοῦ σκοποῦ, παρὰ τὴν πρόθεσιν ἡμῶν, λ 344.

Σκότιος, η, ον (σκότος), κυρ. σκοτεινός, ἐπομ. ὁ ἐν σκότει γινόμενος, μυστικός, κρύφιος, «σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ» κρυφὰ τὸν ἐγέννησεν ἡ μήτηρ, Ζ 24 †.

Σκοτομήνιος, ον (σκότος, μήν = σελήνη), οἱονεὶ σκοτοσέληνος, ὃ ἐ. ἀσέληνος, σκοτεινή, «νύξ» 457 †.

Σκότος, ὁ (σκύτος ;), α') σκότος, ζόφος, σκοτίδι ἢ σκοτάδι, τ 389 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), καὶ β') μεταφορ. τοῦ θανάτου τὸ σκότος, σκοτάδι· συνήθης ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἡ φρ. «τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε» σκότος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του, Δ 461, Ζ 11 κ. ἀ., «μὶν σκότος εἷλε» τὸν κατέλαβε τὸ σκότος, Ε 47 κ. ἄ. πλχ. (πανταχοῦ τῆς Ἰλ. εἰς ταύτην τὴν μεταφορ. σημασ.), Ὕ. Ἀπ. 370. (Ἐντεῦθεν καὶ τῆς καθομιλουμ. τὸ σκοτώνω=φονεύω).

Σκυδμαίνω (σκύζομαι), ἕτερος τύπος τοῦ ἑπομ., ἀπαρμφ. σκυδμαινέμεν, ὀργίζομαι, θυμώνω τινί, Ω 592 †.

Σκύζομαι (σκυδρός), ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. ὀργίζομαι, θυμώνω, ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, ἀπολ. Θ 483, Ι 198, «τινί» κατά τινος, Δ 23, Θ 460, Ω 113, 134, ψ 209.

Σκύλαξ [⏑ .], ακος, ἡ (κύω, κύων, κυν–, σκυν– σκύλλος), πᾶν θηρίον νεογέννητον, ἰδίως κύων νεογέννητος, σκυλλάκι, κουτάβι, *Ὀδ. ι 289, μ 86, υ 14.

Σκύλλα, ἡ, μ 235, συνήθως παρ' Ὁμ. **Σκύλλη** (Σκύλλα, σκῦλα, σκυλεύτρια ;) θυγάτηρ τῆς Κραταιΐδος μ 124 (κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. ε 66 †.

Σμαραγέω [⏑ ⏑ . .] (πεποιημ. λ.), μόνον ἐνεστ. -εῖ καὶ ἀορ. ὑποτ. γ' ἑνικ. σμαραγήσῃ, παταγῶ, βροντῶ, μυκῶμαι, ἐπὶ θαλάσσης καὶ βροντῆς, *Ἰλ. Β 210, Φ 199, ἐπὶ τοῦ λειμῶνος τοῦ ἐκ τῆς κραυγῆς τῶν γεράνων ἀντηχοῦντος. Β 463.

***Σμάραγος** [⏑ ⏑ .], ὁ, οἱονεὶ Βρόντος, εἷς τῶν κακοποιῶν δαιμόνων, Ἐπιγ. 14, 9.

Σμερδαλέος [. ⏑ . .], έη, έον, δεινός, φοβερός, στυγερός, φρικώδης, φρικαλέος, ἰδίως κατὰ τὴν ὄψιν, οἷον «δράκων» Β 309, ζ 137, «λέων» Σ 379, «κεφαλὴ» μ 91, «οἰκία» τὰ τοῦ Ἅδου Υ 65. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν ὅπλων «χαλκός, αἰγίς, σάκος» Μ 464, Υ 260, Φ 401, λ 609. Τὸ ἑνικ. καὶ πληθ. οὐδ. **σμερδαλέον**, **σμερδαλέα**, ὡς ἐπίρ. δεινῶς, φοβερῶς κτλ. ἐπὶ μὲν τῆς ὄψεως μόνον «δέδορκεν» Χ 95· ἐπὶ δὲ τοῦ ἤχου συχνότατα μετὰ τῶν ῥημάτων «βοᾶν, κοναβίζειν, ἰάχειν, κτυπεῖν, τινάσσεσθαι» Θ 92, Β 334, 466, Ε 302, Η 479, Ο 609, «οἰμώζειν» Σ 35 κ. ἀ.

Σμερδνός, ή, όν, =τῷ προηγ. μόνον ἐν τῷ «Γοργείη κεφαλὴ» Ε 472 (mordeo Λατ. schmerzen, merzen γερμ.) —Τὸ οὐδ. **σμερδνὸν** ὡς ἐπίρ., μετὰ τοῦ «βοᾶν» Ο 687, 732, «δέρκεσθαι» Ὑμ. 31, 9.

Σμήχω, ἕτερος τύπος τοῦ σμάω, ὅ ἐ. σπογγίζω, σφουγγίζω, ἀποπλύνω, καθαρίζω, «ἁλὸς χνόον ἐκ κεφαλῆς» ζ 226 †.

Σμικρὸς [- .], ή, όν, ἀντὶ τοῦ μικρός, μικρός, παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου Ρ 737 †, Ὑμ. Ἀφρ. 115.

Σμινθεύς, ῆος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 39, κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον ἐκ τῆς Σμίνθης, πόλεως Τρωϊκῆς, ἐν ᾗ ὑπῆρχε ναὸς τοῦ θεοῦ, ἢ ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ σμίνθος, ὅ ἐ. μῦς ἀρουραῖος, διότι καὶ οὗτος καὶ ἄλλα ὁμοίως ὑπὸ γῆν διαιτώμενα ζῶα ἦσαν σύμβολα μαντικά· κατ' ἄλλους δέ, οἷον Ἀπίωνα, Εὐστάθιον, ἐκ τῆς αὐτῆς μὲν Αἰολικῆς λ., σημαίνει δὲ τὸν μυοκτόνον, ὅστις ἀπήλλαξε τὴν χώραν ἀπὸ φοβερᾶς τινος πληγῆς τῶν ἀρουραίων μυῶν, τῶν ἐξαφανιζόντων τοὺς καρπούς, ἴδ. Στράβ. 13, 1, 48.

***Σμύρνη**, ἡ, περιβόητος παράλιος πόλις τῆς Ἰωνίας παρὰ τὸν Μέλητα ποταμὸν ἐξ οὗ καὶ ὁ Ὅμηρος Μελησιγενὴς λέγεται, καὶ τὴν σήμερον Σμύρνη καλουμένη, Ἐπιγρ. 4, 6.

Σμύχω [- .], (γερμ. schmauchen), ἀόρ. ἔσμυξα, παθ. ἐνεστ. εὐκτ. -οιτο, καίω, πυρπολῶ, ἴδ. κατασμύχω. Παθ. καίομαι, πυρπολοῦμαι, «πυρὶ» Χ 411 †. Ἔνθα τὸ «πυρὶ» δύναται νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς πλεονασμός, ἢ νὰ θεωρηθῇ ὁμοίως πλεοναστικόν, ὡς τὸ «πυρὸς πρῆσαι» Β 415.

Σμῶδιξ, ιγγος, ἡ, οἴδημα αἱματόεν, «ἡ ἐπανισταμένη ἅμα τῇ σαρκὶ ἐκ τῆς πληγῆς μελανία», μώλωψ, πρῆσμα μελανόν, μελανιά, κατ' ὀνομ. ἑνικ. Ἰλ. Β 267, πληθ. «σμώδιγγες» Ψ 716.

Σόη, ἴδ. σαόω.

Σοῖο, ἴδ. σός.

Σόλος, ὁ, δίσκος σιδηροῦς ἢ χαλκοῦς χυτὸς (πρβλ. **αὐτοχόωνος**), *Ἰλ. Ψ 826, 839. (Κατὰ τὸν Ἀπίωνα καὶ Τρύφωνα τοὺς παλαιοὺς γραμματικοὺς δὲν διέφερε τοῦ δίσκου εἰμὴ καθ' ὅτι οὗτος μὲν ἦτο λίθινος, ὁ δὲ σόλος μετάλλινος. Ἐτυμολογεῖται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματικοὺς ἐκ τοῦ σέλλω=ὁρμῶ.

Σόλυμοι [. ‿ .], οἱ, ἔθνος τι πολεμικὸν τῆς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Λυκίας Ζ 184, ε 283 (πρβλ. Στράβ. 14, 3, 10). Κατὰ τὸν Ἡρόδοτ. 1, 173 εἶνε οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυκίας, καὶ κατὰ τὸν Στράβ. 13, 4, 16 ὑπετίθεντο κατοικοῦντες τὰ πέριξ τῆς Τερμησσοῦ.

Σόος, **η**, **ον**, ἀσυναίρ. ἀντὶ τοῦ σῶς (ἴδ. τ. λ.). 1) σῶος, ἀβλαβής, ἀκέραιος, ζωντανός, σωστός, Η 310, «-σόον ἔμμεναι» (τοὐναντίον τοῦ «-ὀλέσθαι» ἢ «-πεφάσθαι») Α 117, Ε 531, δ 98 κ. ἀ., «-οὐδέ κε φαίης οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην» οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ἡ σελήνη ἦσαν εἰς τὸν τόπον των, δὲν εἶχε πάθῃ τι, Ρ 367· ἔτι δὲ καὶ περὶ ἄλλων πραγμάτων, Ω 382, ν 364.

Σορός, ἡ (sarg γερμ.), θήκη πρὸς διαφύλαξιν τῶν ὀστέων τοῦ ἀποθανόντος, κάλπη (νεκρική), Ψ 91 †.

Σός, **ή**, **όν** (σὺ Λατ. tuus), γενικ. σοῖο ἀντὶ τοῦ σοῦ, ο 511, σός, εἰδικός σου (κατ' ἄλλους γράφεται ἰδικός σου, προφέρεται δὲ καί: (ἰ)δικός σου) συνήθ. ἀνάρθρως, Ὁμ. πλχ., μετὰ δὲ τοῦ ἄρθρου «-τὸ σὸν γέρας» Α 185, «-τὰ σὰ γούνατα» Σ 457. Τὸ οὐδέτ. ὡς οὐσιαστ. «-ἐπὶ σοῖσι καθήμενος» καθήμενος ἐπάνω εἰς τὰ ἰδικά σου κτήματα, πράγματα, ἐν τῷ κτήματί σου, β 369.

Σούνιον, τό, τὸ νοτιανατολικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἐφ' οὗ καὶ μέχρι τῆς σήμερον σώζεται ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν καὶ τὸ σημερινὸν ὄνομα Κάβο Κολῶναις, γ 278, (‖. «Σούνιον ἱερόν» ὡς εἰς θεόν τινα, ἐπὶ τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων τὸν Ποσειδῶνα, καθιερωμένον ὡς αἱ πέρυσιν ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου Βαλερίου Στάη διενεργηθεῖσαι ἀνασκαφαὶ ἀπέδειξαν.

Σοφίη [. ‿ .], ἡ, σοφία, σύνεσις, ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, οἷον ἡ περὶ τὴν ναυπηγίαν, Ο 412 †, περὶ τὴν μουσικήν, Ὑ. Ἑρμ. 483, 511.

***Σοφός**, **ή**, **όν** (Λατ. sap-iens, σαφ-ής), σοφός, ἔμπειρος, ἐπιδέξιος, φρόνιμος, Ἀποσπ. 3.

***Σπαργανιώτης** [. ‿ ‿ . .], **ου**, ὁ, ἐσπαργανωμένος, ὁ ἐν τοῖς σπαργάνοις ἔτι ὤν, φασκιωμένος, μόνον Ὑ. Ἑρμ. 301.

***Σπάργανον** [. ‿ .], τό, σπάργανον, φασκιά, περιτύλιγμα τῶν βρεφῶν, Ὑ. Ἑρμ. 151, 237.

***Σπάργω**, μόνον ἐν τῷ ἀορ. σπάρξαν τυλίγω, περιτυλίσσω, φασκιώνω, «-τὶ ἐν φάρεϊ», μόνον Ὑ. Ἀπ. 121.

Σπάρτη, ἡ, πρωτεύουσα τῆς Λακωνίας ἢ Λακεδαίμονος, καθέδρα τοῦ Μενελάου, κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐν ὡραίᾳ κοιλάδι πανταχόθεν σχεδὸν ὑπὸ ὀρέων περιλαμβανομένη, τὴν σήμερον ἐρείπια πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μαγούλας (ἴδ. Λακεδαίμων), Β 582, α 93. Ἐκ τούτου ἐπίρ. **Σπάρτηθεν** ἐκ τῆς Σπάρτης, β 327, δ 10 καὶ **Σπάρτηνδε** εἰς τὴν Σπάρτην, α 285.

Σπάρτον, τό, σχοινίον, καλώδιον, σχοινί, «-σπάρτα λέλυνται» Β 135 †. (Κυρίως πᾶν τὸ συνεστραμμένον, στρειμμένον, ἐκ τοῦ σπείρω (σπέρjω)=τυλίσσω, συστρέφω, στρείφω, (‖. ἐξ οὗ καὶ σπεῖρα, καὶ σπάργω, καὶ σπάργανον κατὰ τροπὴν τοῦ j εἰς γ, ὁποίαν βλέπομεν καὶ ἀλλαχοῦ μέν, μάλιστα δὲ ἐν τῷ σπέρjω (=„σπέρνω") =Λατ. spargo).

Σπάω, ἀόρ. ἔσπασε, Ὑ. Ἑρμ. 85, μέσ. ἀόρ. ἐσπασάμην καὶ ἀναύξ. σπα-

σάμην, καὶ σσ, προστ. σπάσσασθε, μετοχ. σπασσάμενος, ἀόρ. α' παθ. ἐσπάσθην, [Τὸ ῥιζικὸν α πρὸ τοῦ ἑνὸς σ εἶνε βραχύ]. 1) Ἐνεργ. σπῶ, ἀποσπῶ, Ὑ. Ἑρμ. 85, πρβλ. ἐκσπάω. Ὅθεν παθ. «σπασθέντος» (δηλ. ἔγχεος) ἀφ' οὗ ἐξεσπάσθη, ἐξεσύρθη τὸ δόρυ, Λ 458. 2) Μέσ. ἐμαυτῷ ἢ χάριν ἐμαυτοῦ ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ ἐκσπῶ, ἐκριζῶ, «-ρῶπας καὶ λύγους» κ 166, «-χεῖρα ἐκ χειρός τινος» τὴν χεῖρά μου ἐκ τῆς χειρός τινος ἀποσπῶ, β 321, «-ἄορ παρὰ μηροῦ» ἕλκω τὸ ξίφος μου, Π 473, κ 439, λ 231, «-φάσγανον» χ 74, «-ἐκ σύριγγος ἔγχος» Τ 387.

Σπεῖο, ἴδ. ἕπομαι.

Σπεῖος, ἀντὶ τοῦ **σπέος**, ὅπ. ἴδ.= σπήλαιον.

Σπεῖρον, τό, (σπείρω=τυλίσσω, ἴδ. **σπάρτον**), κυρ. κυρ. ὕφασμα, χρησιμεῦον εἰς περιτύλιξιν, περιείλημα, περικάλυμμα, ἔνδυμα, Ὀδ. ζ 179, «κακὰ σπεῖρα» πενιχρὰ ἐνδύματα (ἐπαίτου), δ 245. Ἰδίως α') τὸ νεκρικὸν περιείλημα, σάβανον, β 102, τ 147· β') ἱστίον, πανὶ (τοῦ πλοίου), ε 318, ζ 269 (κατ' ἄλλους ἐνταῦθα σημαίνει σχοινία, καλώδια).

Σπεῖσε, σπείσασκε, ἴδ. σπένδω.

Σπειώ, οῦς, ἡ, (οἱονεὶ: Σπηλιώτισσα), μία τῶν Νηρηΐδων, Σ 40.

Σπένδω, ἐνεστ. γ' ἑνικ. -ει, β' ἑνικ. τῆς ὑποτ. σπένδῃσθα, δ 591, γ' ἑνικ. -ῃ, μετοχ. σπένδων, θαμιστικ. παρατ. σπένδεσκε, σπένδεσκον, Π 227, η 138, ἀόρ. ἀναύξ. γ' πληθυντ. σπεῖσαν, καὶ μὲ τύπον θαμιστικ. σπείσασκε, θ 89, προστακτ. σπεῖσον, Ω 287, ὑποτ. -ῃς, συνεσταλμ. -ομεν, η 165, 181, ἀπαρεμφ. -αι, μετοχ. -ας, -αντες, σπένδω, κάμνω, (προσφέρω) σπονδὴν (τουτέστι χύνω ἔκ τινος ποτηρίου μέρος ἀκράτου οἴνου κατὰ γῆς ἢ κατὰ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ βωμοῦ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν), συνήθως ἀπολ., Ι 177, γ 45 καὶ ἀ., ἀλλὰ καὶ α') μετὰ δοτ. τῆς θεότητος, εἰς ἣν προσφέρεται ἡ σπονδὴ «-Διί» Ζ 259 κ. ἀ., «-θεοῖς» γ 334, η 137 κ. ἀ.· β') μετ' αἰτ. τοῦ σπενδομένου πράγματος, «-οἶνον» Λ 775, ξ 447, καὶ μετὰ δοτ. τοῦ αὐτοῦ πράγματος, οἷον «-ὕδατι» κάμνω σπονδὴν μὲ ὕδωρ, μ 363· γ') μετὰ δοτικῆς ὀργανικῆς, «-δέπαϊ» διὰ τοῦ ποτηρίου ἢ ἐκ τοῦ ποτηρίου, Ψ 196, η 137.

Σπέος, τό, (σπαϝος, cavus), **σπεῖος**, γενικ. σπείους, ε 68 κ. ἀ., δοτ. σπῆι, Σ 402, Ω 83, β 20, μ 210, αἰτ. σπεῖος, ε 194, γενικ. πληθ. σπείων, Ὑ. Ἀφρ. 264, δοτικ. σπέσσι, α 15 κ. ἀ. καὶ σπήεσσι, ι 400 κ. ἀ. σπήλαιον, σπηλιά. Τὸ πληθ. σημαίνει μέγα σπήλαιον, περιλαμβάνον πολλὰ κοιλώματα, π 232. (Τὸ «σπέος» φαίνεται περιεκτικώτερον τοῦ «-ἄντρου», πρβλ. Ὑ. Ἑρμ. 234).

Σπέρμα, ατος [◡.], τὸ (σπείρω), σπέρμα, σπόρος· α') κυρ. σπόρος τῶν φυτῶν, Ὑ. Δήμ. 308, πρβλ. 354· β') μεταφ. «-σπέρμα πυρός» ἔναυσμα, ε 490 †.

Σπερχειός, ὁ, (οἱονεὶ βιαστικός). 1) ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος, καταρρέων ἀπὸ τοῦ Τυμφρηστοῦ ὄρους καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, τὴν σήμερον Ἑλλάδα (‖ . ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μόνον Ἀλαμάνα, συνωνύμως πρός τι παρακείμενον χωρίον), Ψ 142. 2) ποτάμιος θεός, πατὴρ τοῦ Μενεσθίου, Π 174.

Σπέρχω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐνεργ., κυρ. ἀμετάβ., τρέχω, σπεύδω, βιάζομαι, ἐπιπίπτω, ἐφορ-

μῶ, «-δθ' ὑπ' ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι» ὅταν ὑπὸ τῶν ἀνέμων κινούμεναι ἐπιπίπτωσιν αἱ θύελλαι, Ν 334. πρβλ. Ὑμ. 33, 7, ἴδ. ἄελλα.—Συνήθως μέσ. μὲ τὴν αὐτὴν ἀμετάβ. σημασίαν, ἐπὶ ἀνθρώπων, μετ' ἀπαρμφ., Τ 317. ἀπολύτ. πολλάκις κατὰ μετοχήν, «σπερχόμενος ἐσύλα τεύχεα» σπεύδων, μετὰ σπουδῆς, Λ 110, ι 101 κ. ἀ., «σπέρχομαι ἐρετμοῖς» σπεύδω διὰ τῶν κωπῶν, ὅ ἐ. μετὰ σπουδῆς κωπηλατῶ, ν 22· ἔτι δὲ ἐπὶ νηός, «ἡ μὲν σπερχομένη ἐπέκελσεν» καθὼς ἐβιάζετο, ἔπλεε ταχέως, ν 115, καὶ ἐπὶ θυέλλης, «ὁπότε σπερχοίατ' ἄελλαι» γ 283.

Σπέσθαι, ἴδ. ἕπομαι.

Σπεύδω, γ' πλ. -ουσι, προφ. -ετον, ἀπαρμφ. -ειν, -έμεν, μετοχ. -ων, ἀορ. γ' ἑνικ. σπεῦσε, οὗ ἡ ὑποτ. σπεύσομεν κατὰ συστολ. ἀντὶ τοῦ σπεύσωμεν, Ρ 121, προστ. σπεύσατε μέσ. μέλ. σπεύσομαι. Ο 402, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. 1) ἀμετάβατον α') σπεύδω, τρέχω, βιάζομαι, εἶμαι βιαστικός, ἀπολ. Θ 191, Λ 119 κ. ἀ. «ἐς μάχην» Δ 225, «σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα» θὰ τρέξω εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Ο 402. 6) πράττω τι μετὰ σπουδῆς, προθυμοῦμαι, «τί με σπεύδοντα ὀτρύνεις;» Θ 293, «τὸν δ' εὗρεν ἱδρώοντα... σπεύδοντα» ἐκ τῆς σπουδῆς, διὰ τὴν (μεγάλην) προθυμίαν, Σ 373 κ. ἀ. περὶ τῆς ἐν τῇ μάχῃ προθυμίας, Δ 232 κ. ἀ., μετὰ μετοχ. «σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα» μετὰ σπουδῆς (προθύμως) ἐπονήσατο, ἐξεπόνησε τὰ ἑαυτοῦ ἔργα, ι 250, «δεῦρο περὶ Πατρόκλοιο θανόντος σπεύσομεν» ἂς τρέξωμεν (ἵνα ἀγωνισθῶμεν) περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Πατρόκλου, Ρ 121. 2) μεταβ. ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, μετὰ σπουδῆς ἐπιδιώκω, «γάμον» τ 137, «ταῦτα» Ν 236.

Σπῆι, σπήεσσι, ἴδ. σπέος.

Σπιδὴς [⏑ .], ἐς (σπάω), ἐκτενής, μακρός, «διὰ σπιδέος πεδίοιο» διὰ τῆς ἐκτεταμένης πεδιάδος, Λ 754 †. Ταῦτα κατὰ τὸν Ζηνόδοτον· ἄλλοι δὲ γράφουσι «δι' ἀσπιδέος π.» δεχόμενοι ἐπίθετόν τι ἀσπιδής, ὅπερ δῆθεν = ἀσπιδοειδής· ἀλλ' αὕτη μὲν ἡ διόρθωσις δὲν ἔχει τινὰ ὑπόστασιν· ὁ δὲ Σχολιαστ. καὶ ὁ Εὐστάθιος φέρουσιν εἰς ὑποστήριξιν τοῦ προκειμένου ἐπιθέτου ἐκ μὲν τοῦ Αἰσχύλου (Ἀποσπ. 427 κατὰ τὴν ἔκδ. τοῦ Ἑρμ.) τὸ σπίδιος=μακρός· ἐκ δὲ τοῦ Ἀντιμάχου τὸ σπιδόθεν= μακρόθεν.

Σπιλὰς [⏑ .], άδος, ἡ, κατὰ πληθ. σπιλάδες=πέτρα, βράχος, μάλιστα εἰς τὴν θάλασσαν προέχων, Ὀδ. γ 298, ε 401, 405. (‖. Ἐν τῇ καθομιλ. σπ(ι)λάθα ἢ ἀλλαχοῦ σβ(ι)λάδα εἶνε ὁ ἐκ τῶν τοιούτων βράχων ἐπιπίπτων αἰφνίδιος ἄνεμος σαγνάκι ἄλλως).

***Σπινθαρὶς** [. ⏑ .], ἰδος, ἡ, μόνον ἐν τῷ Ὕ. Ἀπ. 442, =τῷ ἑπομ.

Σπινθὴρ, ῆρος, ὁ, σπινθήρ, σπίθα, Δ 77 †.

Σπλάγχνον, τό, μόνον κατὰ πλ., τὰ σπλάγχνα, ἐντόσθια, καὶ μάλιστα τὰ εὐγενέστερα, καρδία, ἧπαρ, πνεύμων, Α 464, Β 426, γ 9, 40, 461 κ. ἀ. (Τὰ σπλάγχνα κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν συνήθειαν ἀπεκόπτοντο εὐθὺς μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ θύματος καὶ ὀπτώμενα ἐπὶ τῶν ἀνθράκων ἢ ὀβελίσκων, ἐτρώγοντο ὡς τι πρόγευμα (μεζεδάκια), ἐν ὅσῳ τὰ θύματα ἐκαίοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ θύματος ἐψήνοντο. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπηκολούθει τὸ κύριον γεῦμα, ἡ δαίς.

Σπόγγος, ὁ, (ὁ ἀρχαῖος τύπος ἦτο σϝόμγος, ἐκ τῆς ῥίζ. svam, ἐξ ἧς καὶ

τὸ Γοτθικ. svamms, καὶ τὸ Γερμαν. Schwamm, Λατ. fungus, ἔπειτα δὲ ἔγεινε τὸ σφόγγος, ἐξ οὗ τὸ σφουγγάρι καὶ τὸ σπόγγος), σπόγγος, σφουγγάρι, πρὸς κάθαρσιν τῶν χειρῶν Σ 414, τῶν τραπεζῶν καὶ θρονίων, α 111 κ.ἀ.

Σποδιῇ, τῇ, σωρὸς σποδοῦ, τέφρας, στάχτης, ε 488 †.

Σποδοῦ, θ. σποδός, τέφρα, στάχτη, ι 375 †, *Υ. Ἑρμ. 238.

Σπονδή, ἡ (σπένδω)· α΄) τὸ ὑγρὸν τὸ πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος καταχεόμενον, ἴδ. σπένδω· β΄) ἡ διὰ σπονδῆς καθιερουμένη πρᾶξις· ὅθεν μάλιστα κατὰ πληθ. «σπονδαὶ ἄκρητοι» ἐπισήμως διὰ σπονδῆς ἀκράτου οἴνου καθιερωμένη, συνθήκη, σπονδαί, *Ἰλ. Β 341, Δ 159 (‖. Τὸ ἔθος τῆς σπονδῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ὄνομα, ἐσώθη. Οὕτως π χ. ἀπερχομένης τῆς νύμφης ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, χύνεται, κατὰ τὰ ἀπηρχαιωμένα ὁπωσοῦν ἔθιμα τοῦ γάμου, οἶνος κατόπιν αὐτῆς· ὡσαύτως καὶ ἀπερχομένου τινος εἰς ξενιτείαν, χύνεται, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας ὁ ἵππος τοῦ ξενιτευομένου, πρὸ ποδῶν αὐτοῦ στάμνα πλήρης ὕδατος, ἢ οἶνος κ. ἄ).

***Σπουδαῖος**, η, ον (σπουδή), ἐπὶ πραγμάτων, σπουδαῖος, σοβαρός, προσοχῆς ἢ λόγου ἄξιος, «χρῆμα» *Υ. Ἑρμ. 332.

Σπουδή, ἡ (σπεύδω studium; sputen), σπουδή, ταχύτης, προθυμία, γρηγοράδα, βία, ὅθεν κόπος, μόχθος, οἷον «ἄτερ σπουδῆς» ἄνευ κόπου ἀπόνως, φ 409. 2) σπουδαιότης, σπουδαία θέλησις, τὰ σωστά, οἷον «ἀπὸ σπουδῆς» μετὰ σπουδαιότητος, σπουδάζων, „μὲ τὰ σωστά", Η 359, Μ 233. 3) Ἰδίως ἡ δοτικ. σπουδῇ πολλάκις ὡς ἐπίρ.· α΄) μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, βιαστικὰ ν 279, ο 209 (κατ' ἄλλους δὲ καὶ ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις εἰς τὴν ἑπομένην σημασ.)· β΄) μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ μόχθου, ὅ ἐ. μόλις, μόλις καὶ μετὰ βίας, Β 99, Λ 562, Ν 687, Ψ 37, γ 297, ω 119.

Σταδίη, ἴδ. στάδιος.

Στάδιος, η, ον (ἵστημι), ἐν τῇ φρ. «σταδίῃ ὑσμίνῃ» μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον, συμπλοκή, καθ' ἣν ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα μάχεται διὰ τῶν ἀγχεμάχων ὅπλων, τοῦ δόρατος καὶ τοῦ ξίφους, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μακρόθεν γινομένην διὰ τῶν ἀκοντίων καὶ τόξων, *Ἰλ. Ν 314, 713. Πολλάκις εὑρίσκεται καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ, «ἐν σταδίῃ» Η 241, Ν 514, Ο 283. Πρβλ. **αὐτοσταδίη**.

Στάζω, ἀόρ. μόνον ἐν τῷ γ΄ ἑνικ. τῆς ὁριστ. ἔσταξε καὶ ἀναύξ. στάξε, προστ. στάξον. 1) μεταβ. σταλάζω, στάζω, χύνω δηλ. κατὰ σταγόνας, «Πατρόκλῳ ἀμβροσίην στάξε κατὰ ρινῶν» Τ 39, «ἐν στήθεσσι» Τ 348, 354 2) ἀμετάβ. στάζω, ρέω δηλ. κατὰ σταγόνας «ἐγκέφαλος ἐκ ρινῶν ἔσταζε» Βατρ. 232.

Στάθμη, ἡ (στῆσαι), στάθμη, στάφνη, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον (σχοινίον μετὰ βαρειδίου εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον), δι' οὗ οἱ τέκτονες ὁρίζουσι τὴν εὐθεῖαν γραμμήν, Ο 410, «ἐπὶ στάθμην ἰθύνω» μὲ τὴν στάθμην πελεκῶ, ἰσάζω, σταφνίζω, «δόρυ» ε 245, «σταθμόν» ο 341, «κορμόν» ψ 197, «οὐδόν» φ 44. Ἐν δὲ τῷ φ 121 «ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν» ἐννοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀντικείμενον τὸ «πελέκεας» ἔστησε κατ' εὐθεῖαν γραμμήν.

Σταθμός, ὁ (σταθῆναι), τόπος ἐπιτήδειος εἰς διαμονὴν ἢ ἀνάπαυσιν ἀνθρώπων καὶ πρὸ πάντων ζώων. 1) ἐπ-

πο(δου)στάσιον, σταῦλος, μάνδρα, στάνη, ἀχοῦρι, συνυπονοουμένης πολλάκις καὶ τῆς τῶν ποιμένων κατοικίας, Β 470, Ε 140, π 45 κ. ἄ., Τ 377 (ἔνθα βεβαίως ἐννοεῖται ἡ στάνη μετὰ τοῦ ποιμενικοῦ πυρός, ὁποῖον πολλάκις καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης βλέπομεν καιόμενον εἰς τὰ ὄρη). —**Σταθμόνδε** ἐπίρ., εἰς τὸν σταθμόν, εἰς τὴν μάνδραν κτλ., ι 451 †. 2) παραστάς, παραστάτης, παραστάρι, τὸ πλαγινὸν δηλ. ξύλον τῆς θύρας, Ξ 167, 339, δ 838, ζ 19 κ ἄ. πλχ. Ἀλλαχοῦ δὲ ἑρμηνεύεται ἡ λ. ὡς ὁ κυριώτατος κίων, στύλος, ὁ στηρίζων τὴν στέγην, ὅθεν καὶ λέγεται «-σταθ. τέγεος» α 333, θ 458, π 415, σ 209, φ 64, Ὑ. Δήμ. 185, ἢ «σταθ. μεγάροιο» ρ 96 κ. ἄ. παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ ἦσαν ἐπηργυρωμέναι η 89 3) τὸ βάρος (τὸ ὡρισμένον), τὸ βαρεῖδι, τὸ εἰς τὴν ἑτέραν πλάστιγγα τῆς ζυγοῦ τιθέμενον καὶ ὁρίζον τὸ βάρος τῶν ζυγιζομένων πραγμάτων, Μ 434.

Στάμεν, στάμεναι, ἀντὶ τοῦ **στῆναι**.

Σταμὶν [⏑ .], **ῖνος**, ὁ (ἵστημι), ε 252 †, μόνον πληθ. «σταμῖνες» κατά τινας μὲν τὰ ἐγκοίλια, στραβόξυλα, τὰ ὀρθίως πως ἱστάμενα καὶ ἀποτελοῦντα τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους, (κατ' ἄλλους δέ, περιορίζοντας τὴν σημασίαν ταύτην, ὄχι πάντα τὰ ἐγκοίλια, ἀλλὰ μόνον τὰ ὑποστηρίζοντα τὰ δύω καταστρώματα τοῦ Ὁμηρικοῦ πλοίου, τὰ κατὰ τὴν πρώραν καὶ πρύμνην, τὰ ὑποκάτω λοιπὸν τῶν ἰκρίων), κατ' ἄλλους πάλιν εἶνε πλάγιά τινα ξύλα, δίκην ἀντηρίδων, ὑποστηρίζοντα ἔσωθεν τὰ ἐγκοίλια, ἵνα ἀντέχωσιν εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων. (|| . Οἱ δὲ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ παραδίδουσι καὶ ἄλλας σημασίας, οἷον «-τὰ ξύλα τὰ ἐπιμήκη τὰ ἔξωθεν περιτιθέμενα τοῖς ἐγκοιλίοις τῶν νεῶν», οἱονεὶ παγιδόξυλα, ἢ «-τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτονον (ἢ περιτόναιον=μέρος τῆς πρύμνης) τόπου καὶ φέρεται ἡ λέξις μέχρι νῦν ἐν Λυκίᾳ, ἔνθα σταμινάρια τὰ τοιαῦτα λέγονται).

Στάν, ἴδ. ἵστημι.

Στάξ· ἀντὶ τοῦ **ἔσταξε**, ἴδ. στάζω.

Στάς, ἴδ. ἵστημι.

Στάσις [⏑ .], **ιος**, ἡ (ἵστημι), στάσις, σύστασις, ἀνταρσία, πόλεμος, Βατρ. 135.

Στατὸς [⏑ .], ἡ, ὸν (ρηματ. ἐπίθ. τοῦ ἵστημι), ἱστάμενος ἢ σταθείς, πολὺν χρόνον στεκούμενος, «-ἵππος» ὁ ἐν τῷ ἱπποστασίῳ (στάβλῳ) πολὺν χρόνον διαμείνας, Ἰλ. Ζ 506, Ο 263.

Σταυρός, ὁ, (ἵστημι), πάσσαλος, σκόλοψ, χάραξ, πάλος, παλοῦκι, Ω 453, ξ 11. (|| . Ὁ Εὐστάθ. σημειώνει ὅτι ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἐλέγοντο στάβαρα οἱ σταυροί, καὶ σταβάρι καὶ σήμερον ἔτι λέγεται ὁ ἱστοβοεὺς τοῦ ἀρότρου· οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὰ σταύαρα καὶ τὸ σταυάρι (διότι οὕτως ὀρθογραφοῦνται) εἶνε ἄλλος τύπος τοῦ σταυρός, τὸ μὲν κατὰ μεταπλασμὸν γένους, τὸ δὲ ὑποκοριστικόν).

Σταφυλὴ [⏑ ⏑ .] (ἀ-σταφίς), ἡ σταφυλή, σταφύλι, ἑνικ. καὶ πληθ., Σ 561, ε 69, η 121 κ. ἄ.

Σταφύλη, ἡ, τὸ μολύβδινον βαρείδιον, βαρεῖδι τοῦ ἐκκρεμοῦς ἢ τῆς στάθμης τῶν τεκτόνων, διότι κρέμαται ἐκ τοῦ λεπτοῦ σχοινίου ὅπως ἡ σταφυλὴ ἐκ τοῦ λεπτοῦ μίσχου (λέγεται καὶ μολυβδὶς καὶ μολύβδαινα)· ἔπειτα καὶ αὐτὴ ἡ στάθμη ἢ ὁ (μολύβδινος) κανών, δι' οὗ οἱ τέκτονες ὁρί-

ζουσι τὴν εὐθεῖαν γραμμήν, «ἵπποι σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσαι» μὲ στάθμην ἴσαι κατὰ τὸν νῶτον, δηλ. τοσοῦτον εὐθεῖαι κατὰ τὴν ῥάχιν, ὥστε νὰ δύναται ἐπ' αὐτῆς νὰ ἐφαρμοσθῇ στάθμη, Β 765 †.

Στάχυς [⏑.], υος, ὁ, (stachel;), στάχυς, τὸ στάχι, Ψ 598 †.

Στέαρ, ατος [–.], τό, (ἵστημι), τὸ στερεὸν καὶ πεπηγὸς λίπος, ἄλειμμα, ξύγγι, Ὀδ. φ 178, 183 (ἔνθα κατὰ συνίζησιν τὸ «στέατος» εἶνε δισύλλαβον).

Στείβω (στεμφ. stampfen tapfen), μόνον κατ' ἐνεστῶτα, –ουσι, μετοχ. –οντες καὶ παρατ. ἀναύξ. στεῖβον, πατῶ, καταπατῶ, τσαλαπατῶ, «νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας» Λ 534, Υ 499, «εἵματα ἐν βόθροισι» τὰ φορέματα εἰς τοὺς λάκκους, εἰς τὰς σκάφας, πρὸς καθαρισμόν, ζ 92.

Στεῖλα, ἀντὶ τοῦ ἔστειλα, ἴδ. στέλλω.

Στειλειή, ἡ, (στέλλω), ἀντὶ τοῦ στελεά, ἡ ὀπή, ἡ τρύπα, τοῦ πελέκεως ἢ τῆς ἀξίνης, εἰς ἣν εἰσχωρεῖ τὸ στελεόν, τὸ στελειάρι, φ 422 †.

Στειλειόν, τό, (στέλλω), ἀντὶ τοῦ στελεόν, στελεάρι ἢ στειλειάρι, τὸ ξύλον τὸ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ πελέκεως ἐμβαλλόμενον, ε 236 †.

Στεῖνος, εος, τό, (στενός)· 1) στένος ἢ στενούρα, στενὸς τόπος, στένωμα, στενόν, Θ 476, Μ 66, χ 460, «στεῖνος ὁδοῦ» τὸ στένωμα τῆς ὁδοῦ, Ψ 419, «στ. μάχης» στενοχωρία τῆς μάχης, Ο 426. 2) μεταφ. στενοχωρία, ἀγωνία, ἀδημονία, Ὕ. Ἀπ. 533.

Στείνω (στεῖνος), ἀντὶ τοῦ στένω, στενῶ, στενεύω, παρ' Ὁμ. μόνον παθ. **στείνομαι**· α') γίνομαι στενός, στενοῦμαι, στενεύω, «θύρετρα φεύγοντι στείνεται» αὕτη ἡ θύρα γίνεται στενή, στενοῦται (δηλ. φαίνεται στενὴ) εἰς τὸν φεύγοντα (δὲν τὸν χωρεῖ), σ 386. Καὶ μετὰ γενικ. «στείνοντο σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων» ἦσαν πλήρεις, ἐγίνοντο στενοὶ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἐρίφων, ι 219. β') στενοχωροῦμαι, δὲν μὲ χωρεῖ ὁ τόπος, «στείνοντο δὲ λαοί» Ξ 34· ὅθεν γ') στενοχωροῦμαι, παρεμποδίζομαι, ἐπιβαρύνομαι, «στεινόμενος νεκύεσσι» Φ 220, «λάχνῳ στεινόμενος καὶ ἐμοί» ι 445.

Στεινωπός, όν, ἀντὶ τοῦ στενωπὸς (στεῖνος, ὀπή), στενός, ὁ ἔχων στενὴν διέξοδον, στενόχωρος, «στειν. ὁδὸς» στενὸς δρόμος, στενόν, στενοτοπιά, Η 143, Ψ 416, 427, «στεινωπός» (ἐξυπακ. πόντος), στενὸν θαλάσσης, πορθμός, μ 234.

Στείομεν, ἀντὶ τοῦ στῶμεν, ἴδ. ἵστημι.

1. **Στείρη**, ἡ, (στῆναι, stiure), ἡ μεγάλη δοκὸς ἡ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ πυθμένος τοῦ πλοίου διήκουσα, τρόπις, καρίνα, Α 482, β 428.

2. **Στείρη**, ἡ, κυρ. θηλυκ. ἰδιοσχημάτιστον τοῦ στερεός, στερρός· ὅθεν μεταφ. ἄκαρπος, ἄγονος, στεῖρα (ἐπὶ γυναικός), στέρφα ἢ στέρπα (ἐπὶ ζώου, ἐκ τοῦ στέριφος, -ίφη), «βοῦς στείρη» Ὀδ. κ 522, λ 30, υ 186.

Στείχω (στίχος, στίχες), ὑποτ. –ησι, ἀπαρμφ. –ειν, μετοχ. –ων κτλ., παρατ. ἔστειχε καὶ ἀναύξ. στεῖχον, ἀόρ. β' ἔστιχον, Π 258, βαδίζω, περιπατῶ, πορεύομαι, «ἅμα τινὶ στείχω» συμβαδίζω, ἀκολουθῶ μετά τινος, Ι 86, Π 258. Ἐν γένει ἔρχομαι, ὑπάγω, «θύραζε» ἐξέρχομαι ἔξω, ι 418, «πρὸς οὐρανὸν» ἐπὶ τοῦ ἡλίου: ἀνατέλλω, λ 17, «εἰς πόλεμον» ἐξέρχομαι, ὑπάγω

εἰς τὸν πόλεμον, Β 833, «-ἀνὰ ἄστυ» ἐξέρχομαι (ἐκ τῆς οἰκίας) εἰς τὴν πόλιν, η 72.

Στέλλω, (στελ, σταλ γερμ. stellen), εὐκτ. -οιμι, μετοχ. -οντα, -οντας, μέσ. προστ. -εσθε, μέλ. στελέω ἀντὶ τοῦ στελῶ, ἀόρ. ἀναύξ. στεῖλα, -αν, μέσ. στείλαντο. 1) Ἐνεργ.· α') τάττω, διατάττω, παρατάσσω, «-ἑτάρους» Δ 294· ὅθεν παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ὁπλίζω, εὐτρεπίζω, «νῆα» β 287, ξ 248· β') πέμπω, στέλλω ἢ στέλνω «-τινὰ εἰς μάχην» Μ 325, «-ἀγγελίην ἔπι» Δ 384, ἴδε περί τε τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἑρμηνείας τὴν λ. ἀγγελίη· γ') «-ἱστία» συστέλλω, μαζεύω τὰ πανιά, γ 11, π 353. 2) Μέσ.· α') τάττομαι, παρατάσσομαι, ἑτοιμάζομαι εἰς μάχην, Ψ 285· β') «-ἱστία» συστέλλω, μαζεύω τὰ ἱστία τοῦ πλοίου μου, Α 433.

Στέμμα, ατος [⏑.], τό, (στέφω), κυρ. στέφανος, στέμμα, στεφάνι, Βατρ. 180. Ὁ πληθ. «-στέμματ' (Ἀπόλλωνος)» καὶ ἑνικ. «στέμμα θεοῖο» Α 14, 28 εἶνε, καθὼς τινες ἑρμηνεύουσι, τὸ ἱερατικὸν στέμμα, ὅπερ ἔφερεν ὁ Χρύσης Α 14 καὶ ἀφεῖλε μόνον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὡς ἱκέτης· περιετυλίσσετο περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ αἱ ἑκατέρωθεν τῶν ἄκρων ταινίαι ἐκρέμαντο.

Στενάχεσχ' ἀντὶ τοῦ στενάχεσκε πρὸ δασυνομένου φωνήεντος, ἴδ. στενάχω, Τ 132.

Στεναχίζω [.⏑..], μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ. στενάζω, ἀναστενάζω, βογκῶ, Τ 304, α 243 κ. ἄ. πλχ. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ μέσ., Η 95, κ 454. Μεταφορ. ἐπὶ τῆς γῆς, «-ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα» ὑπὸ δὲ τοὺς πόδας των ἐστέναζεν ἡ γῆ, Β 95. (Τὸν τύπον στοναχίζω, ὅστις πρότερον πολλαχοῦ τῶν Ὁμηρ. ἐπῶν ἐφέρετο ἐξωβέλισαν οἱ κριτικοί.

Στενάχω [.⏑.], ἐκτενέστερος τύπος τοῦ στένω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ὅστις ἔχει καὶ θαμιστ. τύπον στενάχεσκε, Τ 132. 1) Ἐνεργ. α') ἀμετάβ. στενάζω, ἀναστενάζω, βογκῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων, Θ 334, Ν 423, ι 306 κ. πλχ., συνήθως μετὰ τῶν προσδιορισμῶν «-ἁδινά, βαρέα, βαρύ, μεγάλα, πυκνά» βαρυαναστενάζω, συχναναστενάζω, ἐπὶ ζώων, οἷον ἵππων, φρυάττω, Π 393· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ταύρου, Π 489 Μεταφορικ. ἐπὶ ποταμῶν καὶ χειμάρρων μετὰ βοῆς καὶ πατάγου ῥεόντων, βογκῶ, βοῦζω, Π 391, καὶ ἐπὶ τῆς κυμαινομένης θαλάσσης, «-πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρων μεγάλα στενάχοντα» δ 516, ψ 317 (ἂν καὶ κατ' ἄλλην ἑρμηνείαν ἀναφέρεται τὸ «-στενάχοντα» εἰς τὸ προηγούμενον «μιν»)· β') μεταβατ. μετ' αἰτ. στενάζω, κλαίω (διά) τι, «-ἄτην στενάχεσκε» ἔκλαιε τὴν ἁμαρτίαν του, Τ 132. 2) Μέσ. =τῷ ἐνεργητ. ἀμεταβ., Τ 301. Ψ 1, κ 55, καὶ μεταβ. «-τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες» ι 467.

Στέντωρ, ορος, ὁ, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀχαιῶν, περιβόητος διὰ τὴν μεγαλοφωνίαν (ὅθεν «-χαλκεόφωνος» λέγεται), «ὃς τόσον αὐδήσασχ' (ἐφώναζεν) ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα» Ε 785. (Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀρκὰς τὸ γένος· ἐρίσας δὲ πρὸς τὸν Ἑρμῆν περὶ μεγαλοφωνίας ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ).

Στένω καὶ **στείνω** (ἴδ. τ. λ.), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., κυρ. α') στενεύω· ὅθεν β') στενάζω, ἀναστενάζω, βογκῶ (μόνον ὁ τύπος: στένω ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν), Κ 16, Σ 33, Υ 169, φ 247. Μεταφορ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, βογκῶ, βοῦζω, Ψ 230.

(‖ . Ἡ ἔννοια τοῦ : στενός, στένω,στείνομαι=στενεύω, στενοχωροῦμαι, πρὸς τὴν τοῦ στενάζω, ,,βογκῶ'', ἔχει τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ὡς ἡ τοῦ γέμω =εἶμαι πλήρης, ,,γεμίζω'', πρὸς τὴν τοῦ Λατ. gemo, gemitus).

Στερεός, ή, όν (sterilis, starr), συγκριτ. **στερεώτερος**. 1) στερεός, δυνατός, σκληρός, «-λίθος, σίδηρος» τ 494, «-βοέη» Ρ 493 2) μεταφορ. σκληρός, ἄκαμπτος, ἀμείλικτος, «ἔπεα» Μ 267 (ἔνθα τοὐναντίον «μειλίχια»), «-κραδίη» ψ 103. — Ἐπίρ. **στερεῶς**, στερεῶς, ἀκλονήτως, ἀμετακινήτως, Κ 263, ξ 346, ἰσχυρῶς, Ψ 715, μεταφορ. σκληρῶς, ἀμειλίκτως, ἰσχυρογνωμόνως, «-ἀποειπεῖν, ἀρνεῖσθαι» Ι 510, Ψ 42, Ὑ. Ἀφρ. 25.

Στερέω, ἀορ. α' ἀπαρμφ. στερέσαι, ἀντὶ τοῦ στερῆσαι, στερῶ, ἀποστερῶ, τινά τινος, ν 262 †.

Στέρνον, τό, (starr, stirn, στόρνυμι), στῆθος, ἰδίως τὸ ἐξωτερικόν, Β 479, Η 224, ε 346 κ. ἀ. Πληθ. τὰ στήθη, Γ 194 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ ζώων, Δ 106, Ψ 365, ι 443.

Στεροπή, ἡ,=**ἀστεροπή** (ἀστράπτω)· α') ἀστραπή, τὸ γνωστὸν μετεωρολογικὸν φαινόμενον, Λ 66, 184· β') ἡ ἀστραποειδὴς λάμψις στιλπνῶν πραγμάτων (περὶ ὧν καὶ ἡ καθομιλουμ. λέγει ὅτι ἀστράπτουν), λάμψις,στίλβη, ἀπαύγασμα, λαμπηδών,Τ 363, δ 72 κ. ἄ. πλχ.

Στεροπηγερέτα [. . . . . ⏑], αο, ὁ, ἀντὶ τοῦ στεροπηγερέτης (στεροπή, ἀγείρω, πρβλ. **νεφεληγερέτα**), ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ τὰς ἀστραπὰς ἐγείρων, συσσωρεύων ἐπαλλήλας, ἐπιφέρων, ἢ κατὰ τὸν Ἀπολλών. (ἐκ τοῦ στ. καὶ ἐγείρω) ὁ τὰς ἀστραπὰς ἐγείρων, ἐπιπέμπων, Π 298 †.

Στεῦμαι (στῆναι), παρ' Ὁμ. μόνον τὸ γ' ἑνικ. τοῦ ἐνεστ. στεῦται καὶ γ' ἑνικ. τοῦ παρατ. στεῦτο· α') ἵσταμαι οὕτως ἢ ἄλλως, παρίσταμαι ὡς, λαμβάνω ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν στάσιν, φαίνομαι ὅτι (‖ . κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον κατὰ διάνοιαν ἵσταμαι, διορίζομαι), «στεῦτο διψάων» ἵστατο ὡς διψῶν, εἶχε τὴν στάσιν τοῦ διψῶντος καὶ θέλοντος νὰ πίῃ, λ 584, «-στεῦται ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ» φαίνεται ὅτι μέλλει νὰ εἴπῃ,δεικνύει τὴν πρόθεσίν του,ἑτοιμάζεται νὰ ὁμιλήσῃ Γ 83. Ὅθεν β') ὑπισχνοῦμαι, διαβεβαιῶ, διατείνομαι,διισχυρίζομαι, καυχῶμαι,ἀπειλῶ,μετὰ μέλ. ἀπαρμφ., Β 597, Ι 241, Σ 191, Φ 455·«-ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων» πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν Ἥραν ὑπισχνεῖτο, λέγων, διισχυριζόμενος, Ε 832, καὶ μετ' ἀορίστ. ἀπαρμφ. «στεῦται ἀκοῦσαι» διαβεβαιοῖ, διατείνεται ὅτι ἤκουσε, ρ 525.

Στεφάνη [. ⏑ .], ἡ, (στέφανος),κυρ. πᾶν ὅ,τι περιλαμβάνει, περικυκλώνει τὰ ἀνώτερα μέρη παντὸς πράγματος. Ὅθεν α') στέμμα ἢ διάδημα γυναικεῖον, οὐ μόνον ὡς κόσμημα τοῦ μετώπου, ἀλλὰ καὶ πρὸς συνοχὴν τῆς κόμης φερόμενον, «Ἰλ. Σ 597. Ὑμ. 5, 7, πρβλ. **εὐστέφανος**· β') γῦρος, στεφάνι τῆς περικεφαλαίας, Η 12, Λ 96· συνεκδοχικῶς δὲ καὶ αὐτὴ ἡ περικεφαλαία, Κ 30· γ') μεταφορ. προεξέχουσα ἄκρα, ὀφρὺς βράχου τινός, Ν 138.

Στέφανος [. ⏑ .], ὁ, (στέφω). 1) στέφανος, στεφάνι (πληθ. στεφάνια καὶ στέφανα), στέμμα, Ὑμ. 6, 42. 2) = **κύκλος**· ὅθεν κατὰ ποιητικὴν μεταφ. «πάντη σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν» πανταχοῦ περὶ σὲ ἦνα-

ψεν ὁ πόλεμος καὶ σὲ περιεκύκλωσεν ὡς στέφανος, Ν 763 †.

Στεφανόω [. ⏑ . .] (στέφανος), παθ. παρακ. ἐστεφάνωμαι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσυντελ.· α') Παθητ. κεῖμαι πέριξ τινὸς ἐν εἴδει στεφάνου, ὅ ἐ. περιλαμβάνω τι, περιστέφω, περιθέω, περικυκλῶ, τριγυρίζω, οἷον «—πόντος περὶ νῆσον ἐστεφάνωται» κ 195, «-ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἐστεφάνωτο» Ὕ. Ἀφρ. 120, «-τῇ (ἀσπίδι) ἐπὶ Γοργὼ ἐστεφάνωτο» ἐπ' αὐτῆς περιέστεφε (τοὺς ἐν τῷ μέσῳ ὀμφαλοὺς) ἡ Γοργώ, Λ 36· ὡσαύτως «-ἣν (αἰγίδα) πέρι πάντῃ Φόβος ἐστεφάνωται» τὴν ὁποίαν πανταχόθεν περιέστεφεν ὁ Φόβος, ὥστε δηλ. νὰ θεωρῆται ὁ Φόβος ὡς γραφικὴ παράστασις ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, καὶ ὄχι καθ' ἅ τινες θέλουσι νὰ ἐκλαμβάνωσι τὴν φράσιν ὡς ποιητικὴν εἰκόνα τῆς ὑπὸ τῆς αἰγίδος ἐμποιουμένης εἰς τοὺς πολεμίους φυγῆς, Ε 739, «-ἀμφὶ δέ μιν νέφος ἐστεφάνωτο» νέφος περιεκάλυπτεν αὐτόν, Ο 153. β') Μέσ. ἔχω τι περὶ ἐμαυτὸν ὡς στέφανον, περίκειμαι, περιβέβλημαί τι, εἶμαι διά τινος ἐστεφανωμένος, «-τά τ' (τείρεα) οὐρανὸς ἐστεφάνωται» δι' ὧν εἶνε ὁ οὐρανὸς ἐστεφανωμένος, περιβεβλημένος Σ 485.

Στέφω (στεμφ — stipare steppen, stopfen), περιβάλλω, στεφανώνω, περιστέφω, ἀπονέμει δαψιλῶς πρβλ. **ἀμφιστέφω**. Μεταφορ. «-θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει» κατά τινας μὲν „ὁ θεὸς χαρίζεί εὐμορφίαν εἰς τὰ λόγια του" κατ' ἄλλους δὲ ὀρθότερον : ὁ θεὸς περιστέφει, κοσμεῖ, ὡραΐζει τὴν μορφὴν διὰ λόγων (διὰ τῆς περὶ τὸ λέγειν χάριτος), θ 170.

Στέομεν, στῇ, στήῃ, ἴδ. ἵστημι.

Στῆθος, εος, τό, (στῆναι), γενικ. καὶ δοτικ. στήθεσφι. 1) **στῆθος** (τὸ σαρκῶδες ἐπικάλυμμα τοῦ θώρακος) ἀνδρὸς ἢ γυναικός, οὐ μόνον ἑνικ. ἀλλὰ καὶ πληθ. στήθεα, Β 218, 544, Ψ 761 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ ζῴου, Λ 282 κ. ἀ, Χ 404. 2) Ὁ πληθ. τίθεται καὶ τροπικῶς ὡς ἕδρα τῆς καρδίας, ἔνθα ἑδρεύουσιν «-ἦτορ, κραδίη, κῆρ», οἷον «ἐν δὲ οἱ ἦτορ στήθεσσι λασίοισι» Α 189, Κ 95, Ξ 140 κ. ἀ., ὡς πηγὴ τῆς φωνῆς, Γ 221 κ. ἀ., ὡς ἕδρα τῶν αἰσθημάτων, παθῶν καὶ διανοημάτων, Α 83, Β 142, Γ 63, Ζ 51, β 304, γ 18 κ. ἀ. Ὅθεν «-βουλὴν ἐν στήθεσσι τιθέναι, θάρσος ἐνιέναι κ. τ. τ.» Ρ 469, 570 κ. ἀ.

Στήλη, ἡ, (στῆναι)· α') **στήλη**, κολώνα, Ν 437, Ρ 434. Ἰδίως β') ἡ νεκρικὴ στήλη, ἡ (ὀρθία ἱσταμένη) πλάκα τοῦ τάφου, Λ 471, Π 457, 673, μ 14· γ') στύλος, στήριγμα εἰς τεῖχος προσκεκολλημένον, ἰδίως λεγόμενον ἀντηρίς, Μ 259 (‖. ἔνθα πιθανῶς αἱ «-στῆλαι αἱ προβλῆτες» ἐστήριζον τοὺς προεξέχοντας τοῦ τείχους πύργους).

Στήμεναι, ἴδ. ἵστημι.

***Στήμων, ονος**, ὁ, ((στα—, ἵστημι), τὸ στημόνι τοῦ ἱστοῦ (τοῦ ἀργαλειοῦ), Βατρ. 183, ἴδ. ἱστός.

Στηρίζω (στερεός, starr γερμ.), ἀόρ. α' ἐστήριξα καὶ ἀναύξ. στήριξα, ἀπαρεμφ. μέσ. ἀορ. α' στηρίξασθαι, ὑπερσ. γ' ἑνικ. ἐστήρικτο. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. στηρίζω, στερεῶς ἱδρύω, στα(ί)νω, στυλώνω, στερεῶ, «ἴ(ρ)ιδας Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε» ἵδρυσεν, ἐστερέωσεν, ἔστησεν, Λ 28, (Ἔρις) «οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει» ἐστύλωσεν, ἀκκούμβησε τὴν κεφαλήν της εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πατεῖ εἰς τὴν γῆν, Δ 443. (‖ .. Εἰκονικὴ

παράστασις τῶν φοβερῶν διαστάσεων, τὰς ὁποίας πολλάκις λαμβάνει ἡ ἔρις ἐκ μικρῶν ἀφορμηθεῖσα). 2) ἀμετάβ. στηρίζομαι ἵσταμαι στερεῶς, «-οὐκ εἶχον ποσσὶ στηρίξαι ἔμπεδον» δὲν εἶχα νὰ πατήσω στερεὰ μὲ τὰ πόδια μου, μ 434. Β') Μέσ. α') στηρίζω ἐμαυτόν, στηρίζομαι, ἵσταμαι, ἐπιβαίνω, «-οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι» Φ 242· β') τροπικ. «-κακὸν κακῷ ἐστήρικτο» κακὸν ἐπὶ κακοῦ ἐπέβαινεν, ἐπεσωρεύετο, Π 111, «-δέκατος μὴς οὐρανῷ ἐστήρικτο» δέκατος μὴν εἶχε παρέλθῃ, καθ' ὃν χρόνον δεκάκις ἡ σελήνη εἶχε στηριχθῇ, ὅ ἐ. σταθῇ ἐν οὐρανῷ, "Υ. 'Ερμ. 11.

Στιβαρὸς [⏑ ⏑ .], ή, όν, μᾶλλον (στείβω), συγκρ. **-ρώτερος**, η, ον, κυρ. πατημένος, στοιβαγμένος, ἐπομ. στερεός, πυκνός, δυνατός, ἰσχυρός, βαρύς, στιβαρός, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, «ὦμοι» Ε 400, ξ 528, «αὐχὴν» Σ 415 κ. ἄ. τ., ἐπὶ ὅπλων, «-σάκος» Γ 353, «-ἔγχος» Ε 746, α 100 κ.ἄ., «-φάσγανον» Χ 307 κ. ἄ., «-δίσκος στιβαρώτερος» βαρύτερος, θ 187.—Ἐπίρ. **στιβαρῶς**, «πύλαι στιβ. ἀραρυῖαι» στερεῶς, πυκνῶς συνηρμοσμέναι, Μ 454 †.

Στίβη [– .], ἡ, (στείβω, staub; γερμ.), στερεὰ πεποιημένη, πεπηγμένη, παγωμένη δρόσος, ὅ ἐ. πάχνη, ἰδίως ἡ πρωϊνὴ παγωνιά, *'Οδυσ. ε 467, ρ 25.

***Στίβος**, ὁ, (στείβω)· α') πάτημα, ἴχνος, πατημασιά, "Υ. 'Ερμ. 353· β') πεπατημένη ὁδός, τρίβος, πρβλ. μονοπάτι, "Υ. 'Ερμ. 352.

Στίλβω (συγγ. στεροπή), στίλβω, λάμπω, γυαλίζω, «-ἐλαίῳ» ἐξ ἐλαίου, Σ 596. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων «κάλλεϊ καὶ εἵμασιν» Γ 392, «καὶ χάρισιν» ζ 237, «ἀπό τινος» "Υμ. 31, 11.

Στιλπνός, ή, όν (στίλβω), στιλπνός, λαμπρός, γυαλιστερός, «-ἕερσαι» Ξ 351 †.

Στίξ, ἡ, (στίχ-στοῖχος), γεν. στιχός, πληθ. ὀνομ. καὶ αἰτ. στίχες, στίχας, στίχος, σειρά, τάξις, «κατὰ στίχας ἵζοντο» κατὰ τάξεις, εἰς σειρὰς ἐκάθηντο, Γ 326, ἐπὶ χορευτῶν, Σ 602. Ἰδίως ἐπὶ παρατεταγμένου στρατοῦ, τάξις, τάγμα, ἑνικ. Π 173, Υ 362. Συνήθως πληθ. «-στίχες ἀνδρῶν, Τρώων, Δαναῶν» τάξεις, στίφη, "Ομηρ. πλχ., «κατὰ στίχας» ἐν τάξει, Π 820 κ. ἄ. πλχ. Τῆς δὲ 'Οδ. μόνον α 100.

Στιχάομαι [⏑ . .], (στίχες), μέσ., μόνον ἐν τῷ γ πληθ. τοῦ παρατ. ἐστιχόωντο μετ' ἐπεκτάσεως ἀντὶ τοῦ ἐστιχῶντο, ἐν τάξει ἢ κατὰ τάξιν βαδίζω, πορεύομαι, χωρῶ, προχωρῶ, ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν, *'Ιλ. Δ 432, «-εἰς ἀγορὴν» Β 92 «-ἐς μέσσον» Γ 266, ἐπὶ ποιμένων, Σ 577, ἐπὶ πλοίων, «-τοῖς δὲ τριήκοντα νέες ἐστιχόωντο» παρηκολούθουν, συνέπλεον Β 516, 602 κ. ἄ.

Στιχίος [⏑ ⏑ .], ὁ, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῶν 'Αθηναίων ἐν Τροίᾳ, ὑπὸ τοῦ "Εκτορος φονευθείς, Ν 195, Ο 329 ἑξ.

***Στοιχεῖον**, τό, (ὑποκοριστικὸν τοῦ στοῖχος), κυρ. ῥάβδος, ἔπειτα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν τὰ ἁπλούστατα συστατικὰ μέρη τῶν πραγμάτων, τὰ στοιχεῖα, «διττά» ὕδωρ δηλ. καὶ γῆ, Βατρ. 61. Τὸ στοιχεῖον δὲν εἶνε ὑποκοριστικὸν τοῦ στοίχου, οὐδὲ σημαίνει κυρίως τὴν ῥάβδον, ἀλλ' ἡ κατάληξις ειον, σημαίνει τὸ ἀνῆκον εἴς τι· στοιχεῖον λοιπὸν εἶνε τὸ ἀνῆκον εἰς στοῖχον ἢ σειράν τινα, ἐπομ. τὸ μετ' ἄλλων συναποτελοῦν τὴν σειράν· ὅθεν στοιχεῖα τοῦ 'Αλφαβήτου εἶνε τὰ γράμ-

ματα τὰ συναποτελοῦντα τὴν σειρὰν τοῦ ἀλφαβήτου καὶ οὕτω καθεξῆς.

Στόμα, ατος [⏑ .], τό, 1) στόμα, Ὁμ. πλχ., ἐπί τε ζώων καὶ ἀνθρώπων, τροπικ. «-στόμα πολέμοιο, ὑσμίνης» ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις τοῦ πολέμου, ἐπειδὴ ὁ πόλεμος καὶ ἡ μάχη θεωροῦνται ποιητικῶς ὡς ἄγριά τινα καὶ ἀδηφάγα θηρία, καταβροχθίζοντα πᾶν τὸ τυχόν, Κ 8, Τ 313, Υ 359. (Κατ' ἄλλους δέ, «-στόμα πολέμ.» εἶνε τὸ ἔμπροσθεν τῆς μάχης, τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος· ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία αὕτη ἁρμόζει μᾶλλον εἰς τοὺς μετέπειτα ἢ εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους)· «-μῦθον διὰ στόμα ἄγομαι» ἔχω ἢ φέρω τι διὰ στόματος, ἢ ἀνὰ στόμα, ἐκστομίζω βγάζω ἀπὸ τὸ στόμα, Ξ 91, «ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύω» ἔχω εἰς τὸ στόμα μου, ὅ ἐ. διασύρω, καὶ ὁμιλῶ εἰς τὸ πλῆθος, Β 250, «ἀπὸ στόματος ἀγορεύω» ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω ὁμιλῶ, Βατρ. 77. 2) στόμιον, εἴσοδος ἢ ἔξοδος, ἐπὶ ποταμῶν, Μ 24, ε 441, λιμένος, κ 90, «στόμ. ἠιόνος» ὀρθῶς ὀνομάζεται ἡ παραλία ἐκείνη, ἥτις ὡς χωνόστομα ἐκτεινομένη ὁρίζεται ἑκατέρωθεν ὑπὸ δύω ἀκρωτηρίων, ἡ κολπώδης παραλία, Ξ 36· «-στόμα λαύρης». Ἴδ. λαύρη. 3) ἐν γένει πᾶν τὸ πρόσθιον. τὸ ἔμπροσθεν, ἑπομ. τὸ πρόσωπον, Ζ 43, Π 410, ἐπὶ τοῦ δόρατος, «-κατὰ στόμα» κατὰ τὸ πρόσθιον ἄκρον ὅπου ἡ αἰχμή, „ἐμπρός“, Ο 389. — Ἐν τῇ Βατρ. 301 λέγονται «-στόματα» αἱ ἐντομαὶ τῶν χηλῶν ἢ ψαλιδοειδῶν χειρῶν τῶν καρκίνων, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ αὐτόθι ὀλίγον ἀνωτέρω λέγονται «-ψαλιδόστομοι».

Στόμαχος [. ⏑ .], ὁ, (στόμα), κυρ. στόμιον· ὅθεν φάρυγξ, λαιμός, Ἰλ. Γ 292, Ρ 47, Τ 266.

Στοναχέω [. ⏑ . .], (στοναχή), μόνον ἐν τῷ ἀπαρμφ. τοῦ ἀορ. στοναχῆσαι, στενάζω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, βογκῶ, Σ 124 †.

Στοναχή [. ⏑ .], ἡ (στενάχω), στεναγμός, ὀδυρμός, βογκητός, πολλάκις κατὰ πληθ., Β 356, ε 83 κ. ἀ. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «-γόος» π 144.

Στοναχίζω, ἴδ. στεναχίζω.

Στονόεις, εσσα, εν (στόνος), πλήρης στεναγμῶν, ὅ ἐ. α') ὑπὸ πολλῶν στεναγμῶν παρακολουθούμενος, θρηνώδης, θλιβερός, γοερός, «ἀοιδή» μυρολόγι, θρηνῶδες ᾆσμα, θρῆνος, Ω 721· 6) πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος, θλιβερός, πολυώδυνος, περιαλγής, «-βέλεα» Θ 159 κ. ἀ., «-ὀϊστοί» φ 60, «-κήδεα» ι 12, «-ἀϋτή» λ 382, «εὐνή» ρ 102, «-παγίς», Βατρ. 50 Ἐκ τοῦ

Στόνος, ὁ, (στένω), στεναγμός, βογκητός, ἰδίως ὁ τῶν ἀγωνιώντων καὶ ἀποθνησκόντων, Δ 445, Κ 483, ψ 40 κ. ἀ.

Στορέννυμι [. . — .] (sternere), ἀόριστ. α' ἐστόρεσε, -αν, καὶ ἀναύξ. στόρεσα, -αν, προστ. -ον, ἀπαρμφ. -αι, μετοχ. -ας· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου τύπου **στρώννυμι**, παθ. παρακ. ἔστρωμαι, ὑπερσ. γ' ἑνικ. ἔστρωτο, Κ 155, ἐν τμ., ἴδ. **ὑποστορέννυμι**. 1) στρώνω, (ἐξ)απλώνω, «λέχος» στρώνω τὸ κρεβάτι, Ι 621, η 340. Παθ. ἐν τῷ Ὑ. Ἀφρ. 159, «-δέμνια, τάπητας» Ω 644, δ 301, ν 73 κ. ἀ.· ἔτι δὲ «ἀνθρακιήν» ἐκτείνω, ἀπλώνω, στρώνω, Ι 213. 2) κάμνω τι ὁμαλόν, ἐξομαλίζω, στρώνω, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ὁδῶν, ἔπειτα δὲ καὶ «-πόντον» κατευνάζω, γ 158.

Στρατίη [⏑ ⏑ .], ἡ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος (8, 8, 2) ἔρημος, Β 606.

Στρατίος [⏑⏑.], ὁ, (στράτιος = στρατιώτης, στρατιωτικός), υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γ 413.

Στρατόομαι [⏑...] (στρατός), μέσ., μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ παρατ. ἐστρατόωντο, ἀντὶ τοῦ ἐστρατοῦντο, στρατοπεδεύω, «Ἰλ. Γ 187, «-πρὸς τείχεα» Δ 377.

Στρατὸς [⏑.], ὁ, (στρώννυμι, οἱονεὶ στρωτός), γεν. στρατόφιν, Κ 437, κυρ. στρατόπεδον, κατεστρωμένος ἢ στρατοπεδευμένος στρατός, καὶ ἐν γένει στράτευμα, στρατός, Α 10, β 30 κ. ἄ. πλχ.

***Στρεβλός**, ή, όν (στρέφω), διεστραμμένος, στραβός, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν στραβίζων, ἀλλοίθωρος, στραβός, Βατρ. 297.

Στρεπτός ή, όν (στρέφω), ἐπίθετ. ρηματ. 1) συνεστραμμένος, πλεκτός, στρειμμένος, οἷον « χιτὼν» κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον θώραξ μετάλλινος, ἀλυσιδωτὸς ἢ κρικωτός, Ε 113. 2) εὔστροφος, εὐκίνητος, εὐλύγιστος, «γλῶσσα» Υ 248· ὅθεν εὔκαμπτος, εὐμετάτρεπτος, «φρένες» Ο 203, «θεοὶ» Ι 497.

Στρεύγομαι (Ἀγγλ. struggle), ἀποθ. παθ. κυρ. κατὰ στράγγας ἢ σταγόνας ὑπορρέω, στραγγίζομαι ἢ ἀμετ. στραγγίζω, ὅθεν μεταφ. ἐξαντλοῦμαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, στραγγίζω (οἷον ἐν τῇ φρ. ἐστράγγισε 'ς τὰ πόδια του), «-ἐν δηιοτῆτι» Ο 512, κατατήκομαι, λυώνω, βασανίζομαι, οἷον «στρ. ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῳ» μ 351.

Στρεφεδινέω [..‒..] (στρέφω, δίνη), στρεφογυρίζω. Παθ. στρεφογυρίζω, οἷον « στρεφεδίνηθεν ἀντὶ τοῦ ἐστρεφεδινήθησαν) δὲ οἱ ὄσσε» ἐστρεφογύρισαν τὰ 'μμάτια του, Π 792 †.

Στρέφω (τρέπω;), ἐνεστ. -ει, παρατ. ἔστρεφον, ἀόριστ. ἀναύξ. στρέψε, -αν, ἀπαρμφ. -αι, μετοχ. -ας κτλ. καὶ θαμιστ. στρέψασκον, Σ 546, μέσ. ἐνεστ. -εται, -όμεθα, παρατ. ἐστρέφετο, μέλ. μόνον ἐν τῷ ἀπαρμφ. στρέψασθαι, παθ. παρακ. μόνον μετοχ. ἐστραμμένος, Ὕ. Ἑρμ. 441· ἐκ δὲ τοῦ παθ. ἀορ. α' μόνον ἡ μετοχ. στρεφθεὶς κτλ. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. στρέφω, γυρίζω, γέρνω, ἐπιστρέφω, μεταστρέφω, μετατρέπω, «-ἵππους» Θ 168, α 205 κ. ἄ., « ὄϊν εἰς Ἔρεβος» „στρέφω ἢ γέρνω" τὸν λαιμὸν ἢ τὴν κεφαλὴν τοῦ κριοῦ πρὸς τὸ καταχθόνιον σκότος, κ 528, «-ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν» ἐγύρισαν οἱ θεοὶ (τὸν καιρὸν καὶ ἔδωκαν) πάλιν οὔριον ἄνεμον, ε 520. 2) ἀμετάβ. ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. τὸ στρέφω καὶ γυρίζω, στρέφομαι, κάμνω στροφήν, ἐπιστρέφω, Σ 544, «-στρέψασκον ἀνὰ ὄγμους» Σ 546 (ἔνθα τινὲς ἄνευ λόγου ὑπονοοῦσιν ὡς ἀντικείμενον τό: ζεύγεα). Β') Μέσ. 1) στρέφομαι, μεταστρέφομαι, γυρίζω, στρεφογυρίζω, (ἀμετάβ.), Ε 40, Σ 488, ε 274 κ. ἄ., «-ἔνθα καὶ ἔνθα στρέφομαι» „στρεφογυρίζω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ", Ω 5, «-κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται ἐν κύνεσσι» στρέφει ἑαυτὸν (ἄλλοτ' ἀλλαχόσε) μεταξὺ τῶν (περικυκλούντων αὐτὸν) κυνῶν, Μ 42, «-ἐστραμμέναι ἀλλήλῃσιν» Ὕ. Ἑρμ. 411 (ἐν χωρίῳ χασματώδει καὶ διεφθαρμένῳ). Ἔτι δὲ στρέφομαι ἵνα ἀπέλθω, στρέφω (οἷον ἐν τῇ φρ. τώρα δ,τι ἔστρεψε), Ζ 516, «-στρεφθεὶς μετόπισθε» στραφεὶς πρὸς τὰ ὀπίσω, Ο 645, « ἀώτου θεσπεσίοιο νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην» ι 435· κατά τινας μέν: ἐκρατούμην (ἐκρεμάμην) ἐκ τοῦ θ. ἀώτου, σφιγκτὰ συνεστραμμένος, ὅ ἐ. ἐμπεπλεγμένος ἐν αὐτῷ· κατ' ἄλλους δ'

ὀρθότερον ἴσως τὸ μὲν «-νωλεμέως» ἀνήκει εἰς τὸ «-ἰχόμην»· τὸ δὲ «-στρεφθείς» σημαίνει στρέψας τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὰ ὀπίσω ἢ εἰς τὰ πλάγια, ἵνα βλέπω δηλ. καὶ προφυλάττωμαι). 2) ἀναστρέφομαι, περιφέρομαι, φέρνω γύραις, «-ἐπ' αἰαν» Ὕ. Ἀπ. 175.

Στρέψασκον, ἴδ. στρέφω.

Στρόμβος, ὁ, (στρέφω), κυρ. πᾶν τὸ συνεστραμμένον, στροῦμπος (ἐν Τριγλείᾳ τῆς Βιθυνίας στροῦμπος εἶναι εἶδος θαλασσίου μικροῦ κοχλίου), ἢ στρόμπος, καὶ ἑπομ. σῶμα στρογγύλον βέμβιξ, σβοῦρος ἢ σβοῦρα, «στρόμβον ὣς ἔσσευε βαλὼν» τὸν ἐκτύπησε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κατακυλίσῃ 'σὰν σβοῦρος, Ξ 413 †.

Στρουθός, ἡ, (ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ὁ), τὸ στρουθίον, σπουργίτης, Ἰλ. Β 311, 317, 326.

Στροφάλιγξ [. ⏑ .], ιγγος, ἡ, (στρέφω), στρόβιλος, συστροφή, ἰδίως «κονίης στρ.» Π 755, Φ 503, τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ω 39.

Στροφαλίζω [. ⏑ . .], ἕτερος τύπος τοῦ στρέφω, στρεφογυρίζω, γυρίζω, οἷον «-ἠλάκατα» σ 315 †.

Στρόφιος, ὁ, πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου, Ε 49.

Στρόφος, ὁ, (στρέφω). 1) συνεστραμμένος δεσμός, σχοινίον, «στρόφος ἀορτήρ» σχοινίον ἐξ οὗ κρέματαί τι (οἷον ἡ πήρα τοῦ ἐπαίτου), Ὀδ. ν 438, ρ 198. 2) ἐπίδεσμος, φασκιά, Ὕ. Ἀπ. 122, 128.

Στρώννυμι [. – .], ἴδ. στορέννυμι.

Στρωφάω, ἕτερος τύπος τοῦ στρέφω μὲ θαμιστικὴν σημασίαν, ἐνεστ. -ῶσι, μετοχ. -ῶσα, μέσ. ἀπαρμφ. -ᾶσθαι, παρατ. ἀναύξ. στρωφᾶτο. 1) Ἐνεργ. συχνοστρέφω, συχνογυρίζω, οἷον «-ἠλάκατα» ζ 53, ρ 97 κ. ἀ. 2) Μέσ. περιστρέφομαι, φέρνω γύραις, κλωθογυρίζω, «-κατὰ χθόνα» περιφέρομαι, Ὕ. Δήμ. 48, «-κατ' αὐτοὺς (δηΐους) στρωφᾶτο» ἐστρέφετο ὁτὲ μὲν πρὸς τοῦτον, ὁτὲ δὲ πρὸς ἐκεῖνον τῶν πολεμίων, Ν 557, ἑπομ. ἀναστρέφομαι, ἐνδιαιτῶμαι, ἐνδιατρίβω, «κατὰ μέγαρα» Ι 463, «ἑκάς» Υ 422.

Στυγερός [⏑ . .], ή, όν (ἔστυγον), φοβερός, μισητός, ἀποτρόπαιος, φρικτός, φρικαλέος· α') ἐπὶ προσώπων, «-Ἀΐδης» Θ 368, «-μήτηρ, δαίμων» γ 310, ε 396 κ. ἀ., «-στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ» μισητὸς ἦτο εἰς τὴν ψυχήν του, τὸν ἐμίσει ἡ ψυχή του, Ξ 158· β') ἐπὶ πραγμάτων, «πόλεμος» Δ 240, «γάμος» α 249, «ἔπεα» λ 81, 465, «σκότος» (τοῦ θανάτου) Π 607 κ. ἄ. τ. — Ἐπίρ. στυγερῶς, Π 723, φ 374, ω 23.

Στυγέω, ἐνεστ. -έει, -έουσι, ὑποτ. -έῃ, -έῃσι, ἀόρ. β' ἔστυγον, κ 113 (ἐν τμ., ἴδ. καταστυγέω), ἐκ τοῦ ἀορ. α' μόνον εὐκτ. στύξαιμι. 1) ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ ἀορ. β' μισῶ, ἀποστρέφομαι, φρίττω, φοβοῦμαι, τρομάζω, μετ' αἰτ., «-τὸν στυγέουσι καὶ ἄλλοι» Η 112, ν 400 κ. ἄ. πλχ. Ὡσαύτως καὶ μετ' ἀπαρμφ., «-στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι» Α 186, Θ 515. 2) ἐν τῷ α' ἀορ. κάμνω μισητόν, φοβερόν, «-τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας» τότε ἤθελα κάμῃ εἴς τινα φοβερὰν τὴν δύναμιν καὶ τὰς χεῖράς μου, ὅ ἐ. ἤθελα κάμῃ τινὰ νὰ φοβηθῇ τὴν δύναμιν καὶ τὰς χεῖράς μου, λ 502.

Στύμφηλος, ἡ, ἀντὶ τοῦ **Στύμφαλος** [. ⏑ .], πόλις τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην, Β 608, ὀνομαστὴ ἐν τοῖς μύθοις διὰ τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας, τὰ νῦν ἐρείπια ὀνομαζόμενα μὲ τὸ περίεργον ὄνομα (τὰ) Κιό-

νια ὡς ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἐρειπίοις περισωθέντων χιόνων.

Στύξ, Στυγὸς [⏑ .], ἡ, (οἱονεὶ: Φρίκη). 1) ποταμὸς ἐν Ἅδου, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ὡρκίζοντο οἱ θεοὶ τὸν φοβερώτατον καὶ ἱερώτατον ὅρκον, «Στυγὸς ὕδωρ, αἰπὰ ῥέεθρα» Β 755, Θ 369, Ξ 271, «Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν» Ο 37, ε 185. Ὁ Κωκυτὸς εἶνε ἀπόρροια τῆς Στυγός, «Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ» κ 514. (Πιθανῶς παρήχθη ὁ μῦθος ἐκ τοῦ ὁμωνύμου Ἀρκαδικοῦ ῥύακος, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τουρτοβάνα (;), πλησίον τῆς ἀρχαίας Νωνάκριδος διαιρεῖται εἰς δύω βραχίονας, καὶ ἀπὸ ὀρθίας τινὸς καὶ μελαίνης τοῦ ὄρους τούτου πέτρας ἐν τῷ μέσῳ φρικώδους ἀγριότητος κατακρημνίζεται ὡς καταρράκτης καὶ ἔπειτα συνερχόμενος εἰς ἓν ποτάμιον εἰσβάλλει εἰς τὸν Κρᾶθιν· ὀνομάζεται δὲ Μαυρονέρια. Τὸ ὕδωρ τοῦτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐθεωρεῖτο θανατηφόρον, διὸ καὶ ὤρκιζον εἰς αὐτὸ (Ἡροδ. 6, 74), καὶ τὴν σήμερον δὲ διὰ τὴν παγετώδη αὐτοῦ ψυχρότητα θεωρεῖται ἐπικίνδυνον. Ὁ ἡμέτερος ποιητὴς καὶ βοτανικὸς Θ. Ὀρφανίδης, πολλάκις ἐπισκεφθεὶς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, μαρτυρεῖ ὅτι ἐπικίνδυνος εἶνε ὄχι ἡ πόσις τοῦ ψυχροῦ τῷ ὄντι ὕδατος τοὐλάχιστον εἰς ἀνθρώπους ὑγιοῦς φύσεως καὶ προφυλαττομένους, ἀλλ' ἡ προσπέλασις αὐτοῦ διὰ τὸ ἄβατον τῶν πέριξ τόπων· μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὴν σπουδαίαν μαρτυρίαν ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς δὲν εἰσβάλλει εἰς τὸν Κρᾶθιν, ἀλλὰ καταβυθίζεται εἰς καταβόθραν, καὶ χύνεται οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸν Ἅδην. Ἐντεῦθεν ἴσως καὶ διὰ τὸ ἄβατον καὶ φοβερὸν τῆς τοποθεσίας ἐθεωρήθη ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὡς ποταμὸς τοῦ Ἅδου καὶ ὁ Κωκυτὸς ὡς ἀπόρροια αὐτοῦ)· 2) ὡς νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσιόδ. Θεογ. 361), Ὕ. Δήμ. 423.

Στύρα, τά, πόλις τῆς Εὐβοίας (Στοῦρα νῦν), Β 539.

Στυφελίζω [⏑ . . .] (διὰ τοῦ στυφελός=στυφλός, στυφὸς ἤγουν τραχύς, ἐκ τοῦ στύφω, stupfe γερμ.), ἐνεστ. προστ. -ειε, ἀπαρμφ. -ειν· παθ. μόνον μετοχ. τοῦ ἐνεστ. -ομένους, ἀόρ. ἐστυφέλιξε καὶ ἀναύξ. στυφέλιξε, ὑποτ. -ῃ, ἀπαρμφ. -αι. 1) κτυπῶ, κρούω, τινάσσω, «ἀσπίδα» τοῦ ἐτίναξεν ἢ ἐκτύπησε τὴν ἀσπίδα (εἰς σημεῖον ἀποτροπῆς), Ε 437, «στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα» Η 261 κ. ἀ., «νέφεα» ἀποδιώκω, Λ 305. 2) ἐκβάλλω, ἐκκρούω, ἐκτινάσσω, ἀποβάλλω, ἐκδιώκω, «τινὰ ἐξ ἑδέων, ἐκ δαιτύος, ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ» Α 581, Χ 496, ρ 231. 3) ἐν γένει ἔνθεν κἀκεῖθεν ἀποβάλλω, ἀποκρούω, ἀποπαίρνω, κακομεταχειρίζομαι, ἐξυβρίζω, τινά, Φ 380, 512, σ 416, υ 324.—Παθητ. π 108, χ 318 κ. ἀ.

Σύ [⏑] (ἐκ τοῦ: τύ, τϝέ), προσωπ. ἀντωνυμία β' προσώπ., καὶ **τύνη** [- .], Ἰλ. Ε 485, Ζ 262, Μ 237, Π 64, Τ 10, Ω 465, γεν. σοῦ (παρ' Ὁμ. δὲν εὑρίσκεται· ἀντ' αὐτῆς δὲ) σέο (ὀρθοτονούμενόν τε καὶ ἐγκλινόμενον), Ζ 328, 6 180 κ. ἀ., σεῦ (ὀρθοτονούμενόν τε καὶ ἐγκλιτικόν), Γ 206, τ 489 κ. ἄ. πλχ., σεῖο (πάντοτε ὀρθοτονούμενον), Γ 137, λ 482 κ. ἀ., σέθεν (ὀρθοτονούμενον καὶ ἐγκλιτικόν), Δ 127, τ 377 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ κατά τινα ὅλως ἀνώμαλον τύπον τεοῖο ἐν τοῖς καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀθετουμένοις στίχοις Θ 37, 468, δοτ. σοὶ (πάντοτε ὀρθοτονούμενον), καὶ τοι (πάντοτε ἐγκλιτικόν),

Α 28, 39, β 286 κ. ἄ. πλχ.· ἔτι δὲ καὶ τεΐν (πάντοτε ὀρθοτονούμενον), Λ 201, δ 619, 829, λ 560, ο 119, αἰτ. σὲ (καὶ ἐγκλινόμενον σε), σύ καὶ ἐσύ· (||. Τὸ ε εἶνε πρόσθετον ἔν τε τῇ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. ἐσένα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐγώ, ἐμένα· εἶνε δὲ κατὰ τὸν Μαυροφρύδην, 'Ιστορ. 'Ελλ. γλώσ. σ. 583 δεικτικόν). 'Επιτείνεται προσλαμβάνουσα τὸ Γέ, οἷον «-σύγε, σοῦγε κτλ.» (ἅπερ σήμερον γράφονται κατὰ διάστασιν: σύ γε, σοῦ γε κτλ.), Ζ 412, κ 486 κ. πλχ., ἢ τὸ Πέρ, «-σύπερ» τὴν σήμερον σύ περ), Ω 398, 'Υ.Δήμ. 116. Συναπτομένη μετὰ τῆς Αὐτὸς εἰς ἔκφρασιν τῆς ἀντιδιαστολῆς, Γ 51, Τ 416, ζ 60, κ 300 πάντοτε ὀρθοτονεῖται· ὅθεν γράφεται «σοὶ αὐτῷ» ἀντὶ τοῦ «σοι αὐτῷ» δ 601, ε 187, ζ 39. — Περὶ τοῦ δυϊκοῦ σφῶϊ καὶ σφῷ καὶ τοῦ πληθυντ. ὑμεῖς, ἴδ. τὰς λ. ἰδιαιτέρως.

Συβόσιον [⏑ . . .], τό, (σῦς, βόσκω), ἀγέλη, κοπάδι χοίρων, «συῶν» Λ 679, ξ 101. (Τὸ ι εἶνε μακρόν).

Συβώτης [⏑ . .], **αο**, ὁ, (σῦς, βόσκω), χοιροβοσκός, γουρουνοβοσκός, *'Οδ. δ 640 κ. ἄ. πλχ.

Σύγε, ἴδ. σύ.

Συγκαλέω, μετοχ. τοῦ ἀορ. συγκαλέσας, συγκαλῶ, προσκαλῶ πολλοὺς εἰς τὸ αὐτό, ἑπομ. συναθροίζω, συγκροτῶ, «βουλήν» 'Ιλ. Β 55, Κ 302.

Συγ-καλύπτω, ἴδ. σὺν Α' 2, β').

Συγ-κλονέω, μόνον παρατ. συνεκλόνεον, συγκλονῶ, συνταράττω, μετ' αἰτ., Ν 722 †.

Συγ-κυρέω, γ' πληθ. τοῦ ἀορ. α' τῆς εὐκτ. συγκύρσειαν, συμβάλλομαι, συμπίπτω, συγκρούομαι, συναντῶμαι, Ψ 435 †.

Συγ-χέω, προστ. β' ἑνικ. καὶ παρατ. γ' ἑνικ. ἀναύξ. σύγχει, ἀόρ. α' συνέχευε, ἀπαρμφ. συγχεῦαι (χέϝαι), ἡ δὲ μετοχ. συγχέας, μέσ. ἀορ. β' συγκεχομμένου γ' ἑνικ. σύγχυτο. 1) συγχέω, τουτέστι χύνω ὁμοῦ δύω τινά, ἑπομ. ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω, συνταράττω, «ψάμαθον» Ο 364, καὶ παθ. «ἡνία σύγχυτο» συνεπλάκησαν ἢ περιεπλάκησαν, Π 471. 2) Μεταφορ. α') ἐπὶ πραγμάτων, διαφθείρω, χαλῶ, «ὅρκια» ἀθετῶ, Δ 269, ἑπομ. ματαιώνω, «κάματον, ἰούς» Ο 366, 473· β) ἐπὶ ψυχικῶν ἐνεργειῶν ἢ διαθέσεων, ταράττω, θορυβῶ, συγχύζω, Ι 612, Ν 808, καὶ ἐν τμήσει «σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο» ἐθόλωσεν ὁ νοῦς του, ἢ τὰ μυαλά του, Ω 358, «ἄνδρα» ζαλίζω, θ 139.

Σύγχυσις, ἡ, (συγχέω), ἀνακάτωσις, ὁρκίων = παράβασις Δ 104 καὶ ἐφεξῆς.

Συκέη καὶ συνηρ. **συκῆ**, ω 246, ἡ, συκεά, *'Οδ. η 116, λ 590, ω 341. (Οἱ τύποι συκέαι καὶ συκέας κατὰ συνίζησιν εἶνε δισύλλαβοι, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ).

Σῦκον, τό, σῦκον, η 181 †, Βτρ. 31.

Συλάω [– . .], (σκυλάω, spolio), μέλ. -ήσετε, ἀπαρμφ. -ειν, μετοχ. -ων, ἀορ. γ' ἑνικ. τῆς εὐκτ. συλήσειε, ὑποτ. συλήσω, -ωσι, μετοχ. συλήσας, προσέτι δὲ συχνὸν τὸ γ' ἑνικ. τοῦ παρατ. ἐσύλα, ἀναύξ. σύλα καὶ δυϊκ. συλήτην, Ν 202. 1) ἀπὸ τοῦ φονευθέντος πολεμίου ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα, σκυλεύω, γυμνώνω· α') μετ' αἰτ. πράγματος, «τεύχε' ἀπ' ὤμων» Ζ 28 κ. ἄ. πλχ., «-ἀπὸ χροὸς ἔντεα» Ν 641, καὶ μόνον «-τεύχεα» Δ 466· β') μετ' αἰτ. προσώπου, «τινὰ νεκύων» Κ 343, 387· γ') μετὰ διπλῆς αἰτιατ., «ἔπειτα

δὲ καὶ τὰ νεκροὺς συλήσετε» Ζ 71, «-μή μιν Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι» Ο 428, πρβλ. Π 499, Χ 258. 2) ἐν γένει ἀφαιρῶ, παίρνω, ἐκφέρω, ἐβγάζω, οἷον «-πῶμα φαρέτρης» Δ 116, «-αὐτίκ' ἐσύλα τόξον» ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του (ἐξήνεγκεν ἐκ τοῦ γωρυτοῦ, τῆς θήκης δηλ.· ‖. κατ' ἄλλους δέ: καθεῖλεν, κατεβίβασεν ἀπὸ τῶν ὤμων· διότι τὸν γωρυτὸν δὲν ἔφερε βεβαίως μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Πάνδαρος), Δ 105 *Ἰλ.

Συλεύω [– . .] (σκῦλα), ἕτερος τύπος τοῦ **συλάω**, μόνον ἀπαρμφ. -ειν, παρατ. γ' πληθ. ἐσύλευον, σκυλεύω, ἐκδύω, γυμνώνω τινά, *Ἰλ. Ε 48, κρύφα τινὸς ἀφαιρῶ τι, ἐξαιρῶ, κλέπτω «-τινά» ἐν ἀγνοίᾳ τινὸς λαμβάνω δῶρα εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα, Ω 436 (καὶ ἄλλοθι οὐδαμοῦ).

Συλλέγω, ἀορ. μετοχ. συλλέξας, μέσ. μέλ. συλλέξομαι, μέσ. ἀορ. α' μόνον γ' ἑνικ. ἀναύξ. συλλέξατο, συλλέγω, συναθροίζω, συνάζω, μαζεύω, οἷον «(κτέατα) συλλέξας λαοῖσι δότω» ἄς τα μαζεύσῃ καὶ ἄς τα δώσῃ, ὃ ἐ. ἄς τα δώσῃ ὅλα ὁμοῦ, Σ 301.— Μέσ. συλλέγω τὰ ἐμαυτοῦ ἢ δι' ἐμαυτόν, «-ὅπλα ἐς λάρνακα συλλέξατο» Σ 413· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων, «ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους συλλέξομαι» θὰ συλλέξω δι' ἐμαυτόν, β 292.

Συμ-βάλλω, καὶ συχνότερον ὅπως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς, **ξυμβάλλω** (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνευ μετρικῆς ἀνάγκης, πλὴν ἐν τοῖς Ξ 27, 39, Φ 578· τὸν τύπον **συμβ.**, ὅστις εὑρίσκεται ἐν τοῖς Γ 70, Δ 453, Ε 774, Π 565, Υ 55, 335, ο 441, μετέτρεψαν οἱ ἐκδόται εἰς **ξυμβ.**, πλὴν ἐν τοῖς Ε 774, Π 565, Υ 55, πρβλ. ξύν), ἀόρ. β' συνέβαλον ἐν τμ., σύμβαλον, προστ. -ετε, μέσ. ἀόρ. β' συνεβάλοντο ἐν τμ.· ἐκ δὲ τοῦ συγκεκομμέν. ἐνεργητ. ἀορ. γ' δυϊκ. ξυμβλήτην, φ 15, ἀπαρεμφ. ξυμβλήμεναι, Φ 578· ἐκ δὲ τοῦ συγκεκομμέν. μέσ. ἀορ. γ' ἑνικ. ξύμβλητο, Ξ 39, 231, ζ 54, καὶ γ' πληθ. ξύμβληντο, Ξ 27, Ω 709, κ 105, ὑποτ. γ' ἑνικ. ξύμβληται· η 204, μετοχ. ξυμβλήμενος, λ 127, ο 441, ψ 274, ω 259, μέλ. β' ἑνικ. συμβλήσεαι, Υ 335. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. ῥίπτω εἰς ἓν μέρος, συμβάλλω, συνενώνω, μετ' αἰτ., «-ποταμοὶ ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὕδωρ» Δ 453, «ῥοάς» Ε 774. Ἰδίως ἐν πολέμῳ, συγκρούω, συγκτυπῶ, συγκροτῶ, «-ῥινούς, ἔγχεα» ἀσπίδας, δόρατα πρὸς ἄλληλα, Δ 447, Θ 61· μεταφ. «-πόλεμον συμβ.» συνάπτω, συγκροτῶ μάχην, Μ 181 (ἐν τμήσ.)· β') ἐπὶ προσώπων, συγκρούω, ἐμβάλλω εἰς ἔριδας, διερεθίζω, κατά τινος, «-ἀμφοτέρους θεοὶ σύμβαλον» Υ 55, μετὰ τελικ. ἀπαρμφ., «-μάχεσθαι» ἵνα πολεμήσω, Γ 70. 2) ἀμετάβ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. ὡς καὶ τὸ μέσον συντυγχάνω, συναντῶμαι, ἀνταμώνομαι, «-ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν» φ 15. Ἰδίως ἐν πολέμῳ, συγκρούομαι, συναντῶμαι, συμπλέκομαι, Φ 578, μετ' ἀπαρμφ., Π 565. Β') Μέσ. ἀπαντῶ, ἀνταμώνω, ἀπολελ., Ξ 39 κ. ἄ. πλχ., μετὰ δοτικ., μάλιστα ὁ ἐπικ. συγκεκομμένος ἀόρ. β', οἷον «-Νέστορι δὲ ξυμβλήτην» Ξ 27, «-Ὕπνῳ ξύμβλητο» Ξ 231· ἴδ. καὶ ζ 54, κ 105 κ. πλχ. Ἔτι δὲ συμπλέκομαι, συγκρούομαι, εἰς χεῖρας ἔρχομαι, μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου «-μάχεσθαι», οἷον «-σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον» συνεπλάκησαν δὲ ἵνα μάχωνται πρὸς ἀλλήλους, ἢ συμπλακέντες δ' ἐμάχοντο, Μ 377. Ἐκ τούτου

Σύμβολον, τό, κυρ. ᾧ συμβάλλεταί τις, τὸ συνάντημα· ἑπομ. τὸ σημεῖον, οἰωνός, Ὕ. Ἑρμ. 30.

Σύμη, ἡ, νῆσος μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου παρὰ τὴν Καρικὴν παραλίαν, καὶ τὰ νῦν ὡσαύτως Σύμη καλουμένη. Ἐντεῦθεν ἐπίρ. **Σύμηθεν** ἐκ Σύμης, Β 671.

Συμ(ξυμ)μάρπτω, ἀορ. α' μετοχ. συμμάρψας, συναρπάζω, συλλαμβάνω, «-δύω» ι 289, 311, 344 (ἐν τμ.), « δόνακας μυρίκης τ' ὄζους» συναρπάσας, δ ἐ. μετὰ σπουδῆς συλλέξας, Κ 467 †.

Συμ(ξυμ)μητιάομαι, ἀποθ. ἐνεστ. ἀπαρμφ. συμμητιάασθαι κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ –ᾶσθαι, συμβουλεύομαι, συσκέπτομαι, Κ 197 †.

Συμ-μίγνυμι [. . ⏑ .] (παρ' Ὁμ. δὲν εὑρίσκεται) καὶ **συμ-μίσγω**, μεμετοχ. –ων, ἀόρ. συνέμιξα, –ε, παθ. ἐνεστ. –εται, ἀόρ. ἴδ. κατωτ. 1) Ἐνεργ. συμμιγνύω, ἀναμιγνύω, συνενώνω, σμίγω, «-μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους» Ὕ. Ἑρμ. 81· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς μίξεως, «-θεοὺς γυναιξί» Ὕ. Ἀφρ. 50, 52, 251. 2) Παθητικ. συμμίγνυμαι, συνενοῦμαι, συμβάλλομαι, ἐπὶ ποταμῶν, «-Τιταρήσιος Πηνειῷ» Β 753, ἐπὶ πυγμαχίας, συνέρχομαι εἰς ἀγῶνα, Ψ 687 ἐν τμ., ἔνθα κεῖται ὁ συγκεκομμένος ἀόρ. «-ἔμιχθεν» (ἀντὶ τοῦ ἐμίχθησαν)· πρβλ. **μίγνυμι**.

Συμ-μύω, παρακ. συμμέμυκα, συγκλείομαι, κλείομαι, κλείω, ἐν τμ., «-σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν» ἔκλεισαν ὅλαι αἱ πληγαί του, Ω 420.

Σύμ(ξυμ)πας, ασσα, αν, η 214, ξ 198, ὅλος ὁμοῦ, Α 90, 241, γ 59 κ.ἄ.

Συμ-πήγνυμι [. . ⏑ .], ἀόρ. α' συνέπηξα, κάμνω τι πηκτόν, συμπηγνύω, πήζω, οἷον «-γάλα» Ε 902 †.

Συμ-πίπτω, πίπτω μετά τινος ἄλλου εἰς τὸ αὐτὸ ἐν τῇ μάχῃ, συγκρούομαι συμπλέκομαι, μόνον ἐν τῷ ἀορίστ. β' ἐν τμήσει, «-σύν ρ' ἔπεσον» Η 256, Φ 387, Ψ 687· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνέμων ἀντιπνεόντων, ε 295, πρβλ. **πίπτω**.

Συμ-πλαταγέω [. ⏑ ⏑ . .] (πλάταγος), ἀόρ. ἀναύξ. συμπλατάγησα, κροτῶ, κτυπῶ, «-χερσί» ἐκτύπησε τὰ χέρια εἰς σημεῖον ἀπορίας, ἀμηχανίας, ἀδημονίας, Ψ 102 †. (‖ . Τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα παρ' Ὁμ. δὲν εὑρίσκεται· ἐν δὲ τῇ καθομιλ. ἔχει καὶ τύπον καὶ σημασίαν ὁπωσοῦν διάφορον, πλαντάζω, μέλ. –ξω, συνώνυμον τοῦ σκάζω πρβλ. τὸ ἀνάλογον ψοφῶ).

Συμφερτός, ή, όν, συμπεφορημένος· ὅθεν συνηνωμένος, συνηγμένος, συνεληλυθώς, Ν 237 †, «-συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν» κατὰ λέξιν: συνηνωμένη ἀρετὴ καὶ σφόδρα κακῶν ἀνθρώπων ὑπάρχει, ἢ ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον: καὶ σφόδρα κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταὐτὸ συνελθόντων γίνεταί τις ἀρετή, ὅ ἐ. ὅταν καὶ ἀδύνατοι ἄνθρωποι συνεισφέρωσιν ἕκαστος τὴν δύναμίν του, συναποτελεῖται ἀρετή.

Συμ-φέρω, μόνον τοῦ παρατ. τὸ α' πληθ. ἀναύξ. συμφερόμεσθα καὶ μέλ. μέσ. συνοίσομαι, κυρ. φέρω εἰς τὸ αὐτό. Τὸ δὲ μέσον ὅπερ καὶ μόνον εὑρίσκεται, συνέρχομαι (εἰς μάχην), συμπλέκομαι, συγκρούομαι, «οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πόλεμόνδε» δὲν θὰ ἦνε καλὸν νὰ συναντηθῶμεν εἰς τὸν πόλεμον, Ἰλ. Θ 400, «μάχῃ» Λ 736.

Συμφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, (φράζω), σύμβουλος, Β 372 †.

Συμ-φράζομαι, μέλ. -σσομαι, ἀό-

ριστ. συμφράσσατο. 1) συμβουλεύομαι, συσκέπτομαι,« βουλάς τινι» συνεξετάζω μετά τινος τὰς σκέψεις μου, βουλεύομαι μετά τινος περὶ τῶν σκοπῶν μου, ἢ συμβουλευόμενος, συσκεπτόμενος ἐμβάλλω εἴς τινα γνώμας, Α 537, 540, Ι 374, Δ 462. 2) κατ' ἐμαυτὸν βουλεύομαι, σκέπτομαι, «-θυμῷ ὅπως» ο 202.

***Σύμφωνος**, ον, (σύν, φωνή), εἰς μουσικὴν ἔννοιαν σύμφωνος, ἁρμονικός, «·ἑπτὰ συμφώνους χορδὰς ἐτανύσατο» Ὕ. Ἑρμ. 51.

Σύν, καὶ ἀρχαιότερος, μάλιστα τῆς ἀρχ. Ἀττικ., τύπος ξύν, παρ' Ὁμ. τότε μόνον εὔχρηστος, ὅταν ἀπαιτῆται θέσει μακρὰ συλλαβή, Ζ 372, Ο 26, Π 248, 864, κ 268, ο 410, ἐν συνθέσει ὅμως πολλάκις καὶ ἄνευ τινὸς μετρικῆς ἀνάγκης, πρβλ. συμβάλλω, σύμπας, συνάγνυμι, συνδέω, συνίημι (ἴδ. καὶ ξύν), συγγενεύει πρὸς τὸ κοινὸς καὶ σημαίνει κοινωνίαν καὶ καὶ σύνδεσιν ἢ συνάφειαν κατὰ πολλὰς καὶ διαφόρους σχέσεις, σύν, ὁμοῦ, μαζί, μέ. Α') Πρόθ. μετὰ δοτ. 1) κυρ. ἐπὶ προσώπων· α') εἰς ἔνδειξιν κοινῆς πρός τινα καταστάσεως καὶ πράξεως, ὃ ἐ. συνυπάρξεως καὶ συμπράξεως, οἷον «-ἔρχομαι, ἐφέστηκα, ἧμαι σύν τινι» ἔρχομαι, ἐφίσταμαι, κάθημαι μετά τινος, ὁμοῦ μέ τινα, Γ 206, Ζ 372, ζ 52 κ. ἄ. πλχ.· ὅθεν ἰδίως β') εἰς ἔνδειξιν παραστάσεως, τουτέστι βοηθείας, οἷον «·σὺν θεῷ, σὺν θεοῖσι, σὺν Ἀθήνῃ» μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ κτλ., Ι 49, Ω 430, γ 439 κ. ἄ., «-σὺν σοί» μαζί σου, μὲ τὴν σύμπραξίν σου, Κ 290, ν 391. 2) ἐπὶ πραγμάτων· α') εἰς ἔκφρασιν τοπικῆς συνδέσεως ἢ συναφείας πρός τι πρᾶγμα, οἷα τὰ ἐνδύματα, ὅπλα κ. ἄ. τ., «-σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε» μὲ τὰ ὅπλα του ἐπήδησε κάτω, Γ 29 κ. ἄ., «·στῆ σὺν δουρί» Ο 541, «·θῦνε σὺν ἔγχεϊ» Υ 493, πρβλ. Ι 80, Π 864, ν 118, 258 κ.ἄ.,« πέμπω τινὰ σὺν νηΐ» στέλλω τινὰ μὲ πλοῖον, Α 389, πρβλ. Τ 331· ὡσαύτως «-κατελθεῖν, ἱκέσθαι, ἰέναι, φεύγειν, νέεσθαι, οἴχεσθαι σὺν νηΐ» α 182, γ 61, 323, Α 179, Ε 74, 140, 236, Θ 499 κ. ἄ.· ὅθεν «·ἄκοιτιν σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω» σύζυγον μὲ (ἔχουσαν) μεγάλην ἀρετήν, ω 193· πολλάκις συνεκφραζομένης καὶ χρονικῆς συναφείας, οἷον «·οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ» ἀλλὰ μεθ' ὅρκου, ἐπισυνάπτων συγχρόνως καὶ ὅρκον εἰς τοὺς λόγους μου, ξ 151· β') ἐπειδὴ δὲ τὸ πρᾶγμα, μεθ' οὗ γίνεται ἡ συνάφεια, δύναται νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς ὄργανον ἢ μέσον, διὰ τοῦτο ἡ Σὺν μετὰ δοτ. δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐκφράζουσα τὸ ὄργανον ἢ μέσον, ἀλλὰ μόνον εἰς τοιαύτας περιστάσεις, καθ' ἃς μετὰ τοῦ μέσου συννοεῖται καὶ συνενεργεῖ καὶ τὸ ὑποκείμενον, οἷον «·σὺν ἔντεσι μάρναμαι» Ν 719, «·ἀντίβιον σὺν τεύχεσι ἢ σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι» Ε 220, Ο 386 κ.ἄ., «—σὺν ἔντεσι μαρμαίροντες» Π 279. Σπανιώτερον δὲ εἰς περιστάσεις, ἐν αἷς τὸ ὄργανον ἢ μέσον, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ θεωρούμενον, ἐκφράζεται δι' ἁπλῆς δοτικῆς ἢ τῆς Διὰ μετὰ γενικῆς, οἷον «-σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇσιν κεφαλῇσιν» μὲ μεγάλην ζημίαν, μὲ τὰ κεφάλια των ἐπλήρωσαν, Δ 161. Ἐν δὲ τῇ πλοκῇ «-σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον» ε 293, ι 68, μ 314 ὀρθότερον εἶνε νὰ ἀποδεθῇ κατὰ τμῆσιν ἡ «·σύν» εἰς τὸ ῥῆμα (συνεκάλυψεν, ὃ ἐ. καθ' ὁλοκληρίαν ἐκάλυψε γῆν ὁμοῦ καὶ πόντον)· γ') πολλάκις σημαίνει ὅτι ἀντικείμενόν τι ἢ

κατάστασις συμπαρακολουθεῖ ἕτερον ἀντικείμενον ἢ κατάστασιν ἑτέραν, οἷον «-ἐλθὼν ἄνεμος σὺν λαίλαπι» Ρ 57, «·ἀπήραξε δὲ χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη» ἡ κεφαλὴ ὁμοῦ μὲ τὴν περικεφαλαίαν, μὲ ὅλην τὴν περικεφαλαίαν,Ξ 498. Σπανίως ἐπιτάσσεται ἡ Σὺν τῆς συντακτικῆς πτώσεως, οἷον «-Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν» ο 410, πρβλ. Κ 19 (||. «-εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν τεκτήναιτο» ἀλλ' ἐνταῦθα, ὅπως καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ, ὀρθότερον ἔχει χώραν ἡ τμῆσις, καὶ ἡ πρόθεσις «-σύν» ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα). Πολλάκις ὅμως τίθεται μεταξὺ οὐσιαστικοῦ καὶ ἀντωνυμίας ἢ ἐπιθέτου, «-χρήμασι σὺν τοῖσδεσσι» ν 258, «-αὐτῇ σὺν φόρμιγγι» Ι 194, «-πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ» λ 359 κ. ἀ. Β') Ὡς ἐπίρρημα, ὁμοῦ, ἅμα, συγχρόνως, «-νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες» ἐπανερχόμεθα ἔχοντες ἅμα κενὰς τὰς χεῖρας, κ 42. Ἀποδιδομένη ἡ πρόθεσις εἰς τὸ «-ἔχοντες» σημαίνει τό : ἔχοντες συνδεδεμένας ἢ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας κενάς. «-σύν τε δύ' ἐρχομένω» ὅταν δύω συμβαδίζωσι, Κ 224, «-σὺν δὲ πτερὰ λίασθεν» Ψ 879, πρβλ. δὲ καὶ **σύντρεις**. Πολλάκις διὰ τμήσεως χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ῥήματος εἰς ὃ κυρίως ἀνήκει, οἷον Α 579, Δ 269, 447, Θ 61 κ. ἀ. Γ') Ἐν συνθέσει ἔχει καὶ παρ' Ὁμ. τὴν συνήθη σημασίαν, ὁμοῦ, συγχρόνως, μαζί. ||. Ἀλλ' ἴδε καὶ τὰς συνθέτους λ. ἰδιαιτέρως.

Συν(ξυν)αγείρω, ξ 323, Ρ 293, μετοχ. ξυναγείρων, παθητ. συναγειρόμενοι, ἀόρ. α' ἀναύξ. ξυνάγειρα, καὶ μέσ. ἀόρ. α' ξυναγείρατο, ξ 323, μέσ. ἀόρ. β' συγκεκομμέν. συναγρόμενος, συναθροίζω, συνάζω. 1) Ἐνεργ. ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, συγκαλῶ, Υ 21, συλλέγω, συσσωρεύω, «-βίοτον» δ 90. Ὡσαύτως καὶ τὸ παθ., Ω 802. 2) Μέσ. α') συλλέγω, συναθροίζω ἐμαυτῷ, δι' ἐμαυτόν, «-κτήματα» ξ 323, τ 293. Ἴδε καὶ συναείρω· β') συναθροίζομαι, συνέρχομαι, «-συναγρόμενοι Πυλίων ἄνδρες» Λ 687. ||. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἴσως ὀρθότερον καὶ τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν χωρίον Ω 802.

Συν(ξυν)άγνυμι, μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ ἀορ. ξυνέ(ϝ)αξε Ν 166, Λ 114, ξυνέ(ϝ)αξαν ξ 383, συντρίβω, συνθραύω, «-ἔγχος» Ν 166, «νῆας» ξ 383, «ἅρματα» Ψ 467 (ἐν τμ.) «-τέκνα ἐλάφοιο» συνθλῶ, Ξ 114.

Συν(ξυν)άγω, διὰ μετρικὴν ἀνάγκην παρ' Ὁμ. Β 381, Ε 861, Ζ 87, Ξ 149, Τ 275, ὑποτακ. συνάγωμεν, εὐκτ. ἐν τμ. σὺν-ἄγοιμι, μετοχ. συνάγουσα, —οντες, παρατ. ἀναύξ. σύναγον, μέλ. γ' πληθ. συνάξουσι, ἀόρ. γ' συνήγαγε, συναθροίζω, συνάζω, συγκαλῶ,συλλέγω,«-γεραιὰς νηόν» Ζ 87, «ὅρκια θεῶν σύναγον» ἔφερον ἢ ὡδήγουν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ ὅρκια τῶν θεῶν, τὰ θύματα,ἐφ' ὧν ἔμελλον νὰ ὁρκισθῶσι, πρὶν συνάψωσι τὴν συνθήκην, Γ 269,«-ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι» ἵνα τῷ συλλέγω φορτίον, ξ 296 (||. ἢ κατ' ἄλλους : ἵνα τοῦ συνοδεύω τὸ φορτίον, ἵνα βοηθῶ αὐτὸν εἰς τὴν ἀγωγήν, τὸν διάπλουν τοῦ φορτίου), «-νεφέλας» ε 291· β') τροπικ. ὡς καὶ τὸ **συμβάλλω**, «-Ἄρηα» συγκροτῶ, συνάπτω μάχην, Β 381, Τ 275, «-ἔριδα Ἄρηος» Ε 861. Ὡσαύτως «-ὑσμίνην» Ξ 448, Π 764, «-πόλεμον καὶ φύλοπιν» Ὕ. Δήμ.267.

Συν-αείρω (Σϝερ, εἴρω, σειρά), ἀντὶ τοῦ συναίρω, ἀόρ. μόνον ἐν τμ. σὺν —ῆειρε, —αν, ἀπαρμφ. σὺν —αεῖραι, μέ-

σου ἐνεστ. ὑποτακτ. συνεσταλμένη συναείρεται (ἀντὶ τοῦ –ηται). 1) σηκώνω ὁμοῦ (μετά τινος ἄλλου), ''Ιλ. Ω 590 (ἐν τμ.) μετὰ δοτ. « ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας» ι 332 (ἐν τμ.), 2) συμπλέκω, συνάπτω, συζευγνύω «·σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι» ἵππους δηλ. Κ 499. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. «·πίσυρας συναείρεται ἵππους» συζευγνύει, συνδέει πρὸς τὸν σκοπόν του, Ο 680. Ὁ Εὐστάθ. ἑρμηνεύει ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα διὰ τοῦ συμπλέκω, συζευγνύω, ὡς ἐκ τοῦ ἀθροιστ. ἀ (ἅμα) καὶ εἴρω συνθέτου ὄντος τοῦ ἁπλ. ἀείρω, καὶ σημαίνοντος: ὁμοῦ εἴρω, συνείρω, πρβλ. **παρήορος, συνήορος**).

Συν-αίνυμαι, συλλέγω, συνάζω, μαζεύω, μόνον κατὰ παρατ. «·συναίνυτο καμπύλα τόξα» Φ 502 †.

Συν-αιρέω, ἀόρ. β' ἀναύξ. σύνελε, μετοχ. συνελών. 1) συλλαμβάνω, σηκώνω (πολλὰ) ὁμοῦ, συναρπάζω, «·χλαῖναν καὶ κώεα» υ 95. 2) συντρίβω, συνθλῶ, « ὀφρῦς» Π 740.

Συν-αντάω, καὶ –έω, παρατατ. ἀναύξ. δυϊκ. συναντήτην, μέσ. ἀόρ. α' ὑποτακτ. συναντήσωνται, συναντῶ, συναπαντῶ, ἐνταμώνω ἢ ἐνταμώνομαι, «·λέοντι ἀνέρες» Ρ 134· «·τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ ὑφορβός» συνηντήθησαν, ἐνταμώθησαν, π 333.

Συν-άντομαι, ἕτερ. τύπος τοῦ προηγ., ὅπερ ἴδ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. συναντόμενος καὶ ἐν τῷ παρατατ. γ' ἑν. συνήντετο καὶ γ' δυϊκ. ἀναύξ. συναντέσθην Η 22, δ 367, ο 538 κ. ἀ. ἐπὶ συναντήσεως ἢ συγκρούσεως τῆς ἐν τῇ μάχῃ, Φ 34. (Τῆς Ἰλιάδ. μόνον ἐ. ἀνωτέρω).

Συν-αράσσω [. ⏑ . .], μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' ἀναύξ. ἐν τμ. σὺν–ἔραξε καὶ ὑποταχ. σὺν -ἀράξω, συγκρούω, συντρίβω, μετ' αἰτ. Μ 384, μ 412 κ ἀ.

***Συν-αραρίσκω** [. ⏑ ⏑ . .], μόνον ἐν τῷ παραχ. συνάρηρε, ἀμετάβ. εἶμαι συνηρμοσμένος, εἶμαι ἐν ἁρμονίᾳ, Ὕ. Ἀπ. 164.

***Συν-αρωγὸς** [. ⏑ . .], ὁ, βοηθός, συμβοηθός, Ὕμ. 7 (8), 4.

Συν(ξυν)δέω, παρατ. γ' πληθ. ἐν τμ. σὺν–δέον, ἀόρ. α' συνέδησα, καὶ ἀπαρμφ. ξυνδῆσαι. 1) συνδέω, δεσμεύω, δένω, τινά, Α 399, « πόδας» κ 168, Ὕ. Ἑρμ. 82 ἐν τμ., χ 89. 2) ἐπιδέω δι' ἐπιδέσμου, οἷον τὴν πληγωμένην χεῖρα, Ν 599.

***Σύνδυο**, δυϊκ., δύω ὁμοῦ, ἀνὰ δύω, Ὕ. Ἀφρ. 74 (ἴδ. σὺν Β').

Συν-έδραμον, ἴδ. συντρέχω.

Συν-εϝέργω, ἀντὶ τοῦ συνείργω μόνον ἐν τῷ παρατατ. συνέϝεργον καὶ ἐν τῷ ἅπαξ εἰρημένῳ ἀορ. **Συνε(ϝ)έργαθον** Ξ 36 †, κυρ. συγκρατῶ, ἔπειτα συνάπτω, συνδέω, συσφίγγω, «·τοὺς (οἴας) συνέεργον λύγοισι» ι 427, μ 424 «·χιτῶνα ζωστῆρι» ξ 72· ἔτι δὲ περικλείω, ἐμπεριλαμβάνω «·ὅσον συνεέργαθον ἄκραι» Ξ 36.

Συν-εείκοσι, διὰ μετρικὴν ἀνάγκην μόνον **ξυνεείκ.**, εἴκοσιν ὁμοῦ, ξ 98 †.

1. **Σύν-ειμι** (εἰμί), καὶ **ξύνειμι**, μέλ. ἀπαρμφ. ξυνέσεσθαι, συνδιατρίβω μετά τινος, συζῶ, «·δίζυϊ πολλῇ» μετὰ πολλῆς θλίψεως συζῶ, ἐν πολλῇ θλ. εἰμί, η 270 †.

2. **Σύν-ειμι** (εἶμι), καὶ ξύν–, μετοχ. ξυνιόντες, παρατατ. γ' πληθ. ξύνισαν, γ' δυϊκ. συνίτην Ζ 120, Π 476, Υ 59, Ψ 814, συνέρχομαι, συμβαδίζω, «·ἐς χῶρον ἕνα συνιόντες ἵκοντο» ''Ιλ. Δ 446, Θ 60. Ἰδίως ἐν πολέμῳ συνέρχομαι, συγκρούομαι, Ξ 393, «·ἐς μέσον» Ζ 120, « περὶ ἔριδος» ἵνα

ἀγωνισθῶσι (ὁρίζει ἀκριβέστερον τὴν συμπλοκὴν) Π 476· ὡσαύτως «·ἔριδι· συνιέναι» Υ 66, Φ 390.

Συν(ξυν)ελαύνω, ξυνελαύνεις, ἀπαρεμφ. ξυνελαυνέμεν Χ 129, ἀόρ. α' γ' ἑν. ξυνέλασσε, ξυνελάσσαμεν, ὑποτακτ. συνεσταλμένη ξυνελάσσομεν σ 39, ἀπαρμφ. ξυνελάσσαι. 1) μεταβ. ἐλαύνω ὁμοῦ, συναπάγω, μετ' αἰτ. «·ληΐδα ἐκ πεδίων» Λ 677, «·βοῦς ἐς αὔλιον» Ύ. Ἑρμ. 106, ἑπομ. συμπεριστέλλω, συμμαζεύω,«·χάρη χεῖράς τε πόδας τε» Ύ. Ἑρμ. 241, «·σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας» συνέσφιγξε τοὺς ὀδόντας, σ 98, «·ἔριδι ξυνελαύνω τινάς» συμβάλλω, συγκρούω, φέρω τινὰς εἰς ἀγῶνα, μάχην, ἐρεθίζω κατ' ἀλλήλων, Υ 134, Φ 394, σ 39. 2) ἀμετάβ. συνέρχομαι, συγκρούομαι, «·ἔριδι» εἰς μάχην, Χ 129.

Σύνελον, ἀντὶ τοῦ συνεῖλον, ἴδ. συναιρέω.

Συνεϝοχμός, ὁ, ἀντὶ τοῦ συνοχμὸς (συν—ἔχω, vehi), συνάφεια, συνοχή, σύνδεσις, μόνον Ξ 465 †.

Συν-ερείδω, «·στόμα» συνερείδω, ἐρείδω (ἀκκουμβῶ) πρὸς ἄλληλα τὰ χείλη, ὅ ἐ. συγκλείω τὸ στόμα, λ 426 ἐν τμ. †.

Συν-έριθος [. . – .]: ὁ, ἡ, συνεργός, συνεργάτης, –τις, μόνον ἐν τῷ θηλ., ζ 32 †.

Συνέσευε, ἴδ. συσσεύω.

Σύνεσις, ἡ, καὶ ξύν— (συν-ίημι), συμβολή,συνένωσις,«·ποταμῶν» συρροή, συμβολή, κ 515 †.

Συνεχής, ἐς (συν-ἔχω), συνεχής, ἀδιάκοπος, ἐπὶ χρόνου τε καὶ τόπου. Τὸ οὐδ. συνεχὲς ὡς ἐπίρ. χρον. συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, Μ 26 ἔτι δὲ «·συνεχὲς αἰεί» ι 74. [Ἡ συν— ἐν ἄρσει μακρά].

Συν(ξυν)έχω, γ' πληθ. ξυνέχουσι, μετοχ. ἐν τμ. σὺν—ἔχουσαν, σὺν—ἔχοντες, παρατ. ἀναύξ. σύνεχον, κυρίως συγκρατῶ, ὅθεν ἀμεταβάτως, συνέρχομαι,συγκρατοῦμαι, συνέχομαι, συνδέομαι «-ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες σύνεχον» Δ 133, Υ 415, 478 (ἔνθα διὰ τὸ μέτρον γράφεται ξύν—) παλαιὸς παραχείμενος συνόχωκα, «-τὼ δὲ οἱ ὤμω ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε» οἱ ὦμοί του ἦσαν συγκεκλιμένοι (ἐπικλινεῖς) πρὸς τὸ στῆθος, Β 218.

***Συνήθεια**, ἡ, (συνήθης), συνήθεια, συνήθης τρόπος, «·συνήθειαι μαλακαί» τὸ σύνηθες μαλακὸν κιθάρισμα, πιθανώτερον δὲ ἠτία, μαλακὴ οἰκειότης, Ύ. Ἑρμ. 485.

Συνημοσύνη [. . . ⏑ .], ἡ, (συνήμων, συνίημι Β, 1), συνένωσις· ἑπομ. συνθήκη, σύμβασις, συμφωνία, Χ 261 †.

Συνήορος, ον, (συν-αείρω ασϝερ, σειρά), συνακόλουθος. σύντροφος, συνηρμοσμένος. τεριασμένος, «φόρμιγξ δαιτὶ συνήορος» θ 99 †.

Συνθεσίη, ἡ, (συν-τίθημι)· α') συμφωνία, συνθήκη, σύμβασις, κατὰ πληθ. *Ἰλ. Β 339· 6') ἐντολή, παραγγελία, Ε 319.

Συν-θέω, μέλ. συνθεύσεται, συντρέχω· μεταφ. «·οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε βουλή» (κατὰ λέξιν δὲν θὰ τρέξῃ μαζί μας εἰς τὸν σκοπόν, ἑπομ. δὲν θὰ ἐπιτύχῃ, δὲν θὰ ἀποβῇ καλῶς,δὲν θὰ βγῇ σὲ καλό, υ 245 †.

Συν(ξυν)ίημι, (πάντοτε διὰ τοῦ ξ ἐν τοῖς τύποις α ξύνες, ξυνίει» τῶν ὁποίων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προηγεῖται ν' ἐν δὲ τῷ «συνώμεθα», ἴδε κατωτ. Β), δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τεθῇ ξ διὰ μετρικὴν ἀνάγκην)· ἐνεστ. προστ. ξυνίει, α 271, ζ 289, θ 241, ι 390, τ 387·

-παρατ. γ' πληθ. ξύνιεν ἀντὶ τοῦ : ξυνίεσαν Α 273, ἀόρ. α' ξυνέηκε ἀντὶ τοῦ συνῆκε, ἀορ. β' προστ. ξύνες, Β 26, 63, Ω 133, μέσ. ἀορ. β' γ' ἑνικ. ξύνετο, ὑποτ. α' πληθ. συνώμεθα. Α') 'Ενεργητ. 1) κυρ. πέμπω ὁμοῦ, δ ἐ. συμβάλλω, συνάπτω, συγκρούω, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ εἰς ἀγῶνα συνερχομένων, μετ' αἰτιατ., «-τίς τ' ἄρ σφῶε ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι» Α 8, Η 210. 2) ἐννοῶ, μανθάνω, ἀκούω, καταλαμβάνω ἀπολελ. Ο 442, α 271 κ. ἀ. συνήθως μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος καὶ γενικ. τοῦ προσώπ. «-ὄπα θεᾶς, ἔπος τινός» Β 182, ζ 289 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόνης γενικ. τοῦ προσώπ. Β 26, Ω 133, ἢ καὶ μετὰ γενικῆς τοῦ πράγματος, «-καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιον» ἤκουον τὰς γνώμας μου, Α 273. Β') Μέσ. 1) συνέρχομαι, δ ἐ. συμβαίνω, συμφωνῶ, συνομολογῶ, «συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ» Ν 381. 2) Ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ 2) σημασίᾳ, ἐννοῶ, ἀκούω, «-τὸν ξύνετο» δ 76.

Συν-ίστημι, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παρακ., ὅστις ἔχει, ὡς γνωστόν, μέσην σημασ., συνίσταμαι· ἑπομέν. συγκροτοῦμαι, ἄρχομαι, «-πολέμοιο συνεσταότος» Ξ 96 †.

Συνοισόμεθα, ἴδ. συμφέρω.

Συν-ορίνω, συνδιεγείρω, συγκινῶ, κινῶ εἰς οἶκτον, μετ' αἰτ., «θυμόν» Ω 467 (ἐν τμ. σὺν—ὀρίνῃς). — Μέσ. συνεγείρομαι, κινοῦμαι, ὁρμῶμαι, «-φάλαγγες συνορινόμεναι» Δ 332 †.

Συν(ξυν)οχή, ἡ, (συν-έχω), συνέχεια· ὅθεν σύμπτωσις, συμβολή, ἐντάμωσις, οἷον «-ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ» κατὰ λέξ. εἰς τὰς συμβολὰς τῆς ὁδοῦ, δ ἐ. εἰς τὸ μέρος ὅπου περὶ τὴν νύσσαν κάμπτεται ἡ ὁδὸς τοῦ σταδίου, ἢ ὅπου αἱ δύω ὁδοὶ τοῦ σταδίου συνέρχονται κατὰ τὴν καμπήν, Ψ 330 †.

Συνοχωκότε, ἴδ. συνέχω.

Συν-ταράσσω [. ⏑ . .], συνταράσσω, συγχέω, ἀνακατώνω, ταράζω, μόνον ἐν τμ. σύν—ετάραξε, σὺν—ταράξῃ, «-ἵππους» Ι 86, «-δαῖτα» χαλῶ, Α 579.

Συν-τίθεμαι, μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' γ' ἑνικ. τῆς ὁριστ. σύνθετο καὶ συχνότερον ἐν τῇ προστακτ. σύνθεο, σύνθεσθε, κυρ. συντίθημι ἢ συνάπτω τι ἐν ἐμαυτῷ· ὅθεν μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ «-θυμῷ», ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἀκούω, μετ' αἰτ., «βουλήν, ἀοιδήν, μῦθον» Η 44, α 328, ρ 153· ἀπολελ. παρατηρῶ, προσέχω, λαμβάνω κατὰ νοῦν, «-σὺ δὲ σύνθεο» Α 76, ο 27 κ. ἀ., «σύνθεσθ' Ἀργεῖοι» Τ 84.

Σύν-τρεις, οὐδ. **σύντρια**, τρεῖς ὁμοῦ, ἀνὰ τρεῖς, ι 429 †.

Συν-τρέχω, μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' συνέδραμον, ὁμοῦ τρέχω· ἰδίως εἰς ἐχθρικὴν σημασ., πληθ. τρέχομεν κατ' ἀλλήλων, ὁρμῶμεν ὁ εἷς ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ''Ιλ. Π 335, 337.

***Σύντριψ**, ιβος [⏑ .], ὁ, ἡ, (συντρίβω), ὄνομα οἰκιακοῦ τινος δαίμονος, συντρίβοντος τὰ σκεύη, Ἐπιγ. 14, 9.

Συνώμεθα, ἴδ. συνίημι.

Σῦριγξ, ιγγος, (σϜάριγξ), ἡ, κυρ. πᾶς αὐλός, σωλήν· ὅθεν α') αὐλός, τὸ μουσικὸν ὄργανον, ἰδίως ὁ ποιμενικὸς αὐλός, σφυρίκτρα, φλογέρα, σουραῦλι, ''Ιλ. Κ 13, Σ 526, Ὕ.Ἑρμ. 512· β') θήκη τοῦ δόρατος, ἐν ᾗ περιεκλείετο τὸ δόρυ ἐν καιρῷ ἀχρηστίας, ὅ,τι εἶνε διὰ τὸ τόξον ὁ γωρυτός, Τ 387.

***Συρίζω** [— . .], συρίζω, σφυρίζω, ἐπὶ ἐξακοντισθέντος δόρατος, Ἀποσπ. 72.

Συρίη [– ⏑ .], ἡ, κατὰ τὸν ποιητὴν μυθική τις νῆσος, ἄνωθεν (τουτέστι πρὸς βορρᾶν) τῆς Ὀρτυγίας κειμένη κατὰ τὰ δυτικώτατα πέρατα τῆς οἰκουμένης (πρβλ. **τροπή**), ο 403. Ἄλλοι δέ τινες ἐκλαμβάνουσι τὴν Συρίην ταύτην ἀντὶ τῆς Σύρου, μιᾶς τῶν Κυκλάδων, τῆς νῦν Σύρας λεγομένης, Στράβ. 10, 5, 8. Ἄλλοι δὲ ἀναζητοῦσιν αὐτὴν ἐν τῇ ἀνατολικῇ παραλίᾳ τῆς Σικελίας. Ἴδε καὶ τὰ ἐν λ. Κύκλωψ σημειωθέντα.

Συρ-ρήγνυμι (ϝρήγν.), μέλ. συρρήξω, χυρ. συντρίβω, τσακίζω· μεταφ. καταβάλλω, ἐξαδυνατίζω, «κακοῖσι συνέρρηκται» ὑπὸ τῶν δυστυχημάτων εἶνε καταβεβλημένος, θ 137 †.

***Σύρω** [– .], παρέλκω, σύρω, σέρνω, μετ' αἰτ., Βατρ. 75.

Σῦς, συὸς [⏑ .], ὁ καὶ ἡ, δοτ. συΐ, πληθ. ὀνομ. σύες πάντοτε ἀσυναίρετος, δοτ. συσὶ καὶ σύεσσι, αἰτ. σύας ἢ σῦς, χοῖρος, γροῦνι, (καὶ γουροῦνι) οὐ μόνον ἐπὶ ἡμέρου ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀγρίου, ὅστις λέγεται τότε «σῦς ἄγριος, ἀγρότερος» Θ 338, Μ 146 κ.ἄ., ἔτι δὲ «σῦς κάπρος, κάπριος» (ἴδ. τὰς λ.), ἐκομ. κάπρος, ἀγριόχοιρος, ἀγριογούρουνο· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῶν ἀνωτέρω προσδιορισμῶν σημαίνει πλχ. παρ' Ὁμ. ἡ λ. τὸν κάπρον. Τὸ θηλυκ. «ἡ σῦς» ἡ σκρόφα, εὑρίσκεται ἐν τῇ ξ 107.

Συσ-σεύω, ἀόρ. α' συνέσσευε, συνελαύνω, πάντας ὁμοῦ ἐλαύνω, «βοῦς» Ὕ. Ἑρμ. 94.

Σύστασις, (ἵστημι), Ὀδυσσέως πρὸς Φαίακας=παρουσίασις, ἀρχ. ἐπιγραφὴ τῆς ραψῳδίας θ.

Σύτο, ἀντὶ τοῦ ἐσσυτο, ἴδ. σεύω.

Συφειὸς [⏑ . .], κ 389, καὶ **συφεός**, ὁ (ἀντὶ τοῦ συϝεὸς ἐκ τοῦ σῦς), **χοιρεών**, **χοιρομάνδρα**, τόπος, ἐν ᾧ διαιτῶνται χοῖροι, Ὀδ. κ 238, ξ 13, 73.—Ἐπίρ. **συφεόνδε** εἰς τὴν μάνδραν τῶν χοίρων, κ 320.

Συφορβὸς [⏑ . .], ὁ, (σῦς, φέρβω), χοιροβοσκός, π 154 κ. ἄ., «παῖς συφορβός» Φ 282 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.)· πρβλ. **ὑφορβός**.

Σφάζω, γ' πληθ. σφάζουσι, ἀπαρμφ. -ειν, παρατ. ἔσφαζον, ἀόρ. ἔσφαξαν καὶ ἀναύξ. σφάξε, παθ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. σφαζόμενοι, -ων καὶ τοῦ παρακ. ἐσφαγμένα· (κυρ. τοῦ θύματος ἢ σφακτοῦ πληγέντος πρότερον καὶ φονευθέντος κόπτω τὸν λαιμόν, ἵνα ἐκρεύσῃ τὸ αἷμα, πρβλ. γ 449, 454, ξ 425, 426· ἐν γένει δ' ἔπειτα) σφάζω, σφαγιάζω, κόπτω τὸν λαιμόν, «βοῦν, μῆλα» Β 466, α 92 κ. ἄ. παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ σφακτῶν καὶ συχνότερον ἐπὶ θυμάτων Α 459, μ 359 κ.ἄ. Παθ. Ψ 31, κ 352 κ. ἄ.

Σφαῖρα, ἡ, σφαῖρα, ἐν γένει πᾶν στρογγύλον σῶμα, μπάλα, τόπι, Ὀδ. ζ 115, θ 372 κ. ἄ. «σφαίρῃ παίζειν» παίζω μὲ τὸ τόπι, ζ 100.

Σφαιρηδὸν, ἐπίρ., κατὰ τὸν τρόπον τῆς σφαίρας, ὡσὰν σφαῖραν, Ν 204 †.

Σφάλλω (Λατ. fallo, Γερμ. fallen), ἀόρ. α' ἀναύξ. σφῆλε, ἀπαρμφ. σφῆλαι, κλονῶ, κλονίζω, κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, πεδικλώνω, ἰδίως ἐπὶ τῶν παλαιστῶν, Ψ 719· ἐν γένει δὲ καταβάλλω, ρίπτω κάτω, οἷον «οὐ βέλος σφῆλεν Ἀντίνοον» ρ 469.

Σφαραγέομαι (σφάραγος), μέσ., μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἀναυξ. παρατ. σφαραγεῦντο, 1) ἐκρήγνυμαι, σκάζω, κροτῶ, «σφαραγεῦντο δὲ οἱ πυρὶ ρίζαι» ἔσκαζον, ἔπριζον, ι 390. 2) (μέχρις ἐκρήξεως) εἶμαι πλήρης, σφριγῶ, σπαργῶ, σπαργώνω, «οὔθατα σφαραγεῦντο» ι 440. Μόνον ἐν τοῖς εἰρημένοις χωρίοις εὑρίσκεται. (|| . Νομίζω

ὅτι πρώτη καὶ κυρία σημασία τῆς λ. εἶνε ἡ 2), ἐξ ἧς πολὺ φυσικώτερον παράγεται ἡ πρώτη, καὶ ὅτι ἑπομένως ἡ λ. ἔχει συγγένειαν πρὸς τὸ σπαργῶ, σφριγῶ· τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ σκ καὶ σφ ἔχομεν πλεῖστα παραδείγματα ἔν τε τῇ ἀρχαίᾳ καὶ καθομιλ.).

Σφάς, σφέ, ἴδ. σφεῖς.

Σφεδανὸς [. ⏑ .], ή, ὸν (σφαδάζω, σφόδρα), σφοδρός, λάβρος, ὁρμητικός, ἀκάθεκτος, μόνον ἐν τῷ οὐδετ. **σφεδανὸν** εἰς ἐπιρρηματ. σημασ. σφόδρα, μετὰ τοῦ « ἕπομαι, ἐφέπω» ''Ιλ. Π 372, Λ 165, Φ 542.

Σφεῖς (σ^{F}ε, suo), ὀνομ. πληθ. τῆς γ' προσ. προσωπικῆς ἀντωνυμίας ἀρσεν. καὶ θηλυκ., γεν. σφῶν παρ' Ὁμ. ἐν τῇ συνθέτῳ ἀντων. σφῶν αὐτῶν, Μ 155, Τ 302, καθ' ἑαυτὴν δὲ ἔχει τὸν τύπον σφέων καὶ σφείων (μόνον ἐν τῇ πλοκῇ « ὦσαν ἢ ὦσαι ἀπὸ σφείων» Δ 535, Ε 626, Ν 148, 688)· δοτικ. σφίσι καὶ μετὰ τοῦ ἐφελκυστ. ν σφίσιν καὶ κατὰ συγκοπ. σφίν, κατὰ δὲ τὴν ἑκάστοτε μετρικὴν ἀνάγκην καὶ σφὶ (πλὴν ἐν τῷ Ν 713, ὅπου ἄνευ μετρικῆς ἀνάγκης κεῖται σφί) καὶ κατ' ἔκθλιψιν σφ' Γ 300, Θ 4, 412, Λ 115 (ἔνθα δύναται νὰ ἦνε καὶ αἰτ.) 807, Ξ 205, 304, Ο 388, Σ 375, Ω 283, 423, γ 440, δ 623, 784, ζ 266, θ 300, ο 57, π 326, υ 175, 254, ω 99, 439· αἰτ. σφέας (κατὰ συνίζησιν μονοσύλλαβον ἐν τοῖς Β 96, 704, θ 315 κ. ἀ.) ἐπικῶς σφὰς (ἐγκλιτικὸν) μόνον ἐν τῷ Ε 567, ἔτι δὲ καὶ σφείας ν 213 σφέ, καὶ κατ' ἔκθλιψιν σφ' Σ 165, Τ 265. Ἀλλαχοῦ δὲ τὸ σφὲ ἀναφέρεται πάντοτε εἰς δύω, ὥστε ἐπέχει τόπον δυϊκοῦ (ὅπως καὶ τὸ σφέας δ 77 καὶ τὸ σφὶν δ 65), Λ 111, θ 271, φ 192, 206. Ὅθεν καί τινες τῶν γραμματικῶν ἐκλαμβάνουσι τοὺς τύπους τούτους (σφέ, σφίν) ὡς ἐκ τῶν δυϊκῶν σφωὲ καὶ σφωὶν κατὰ συγκοπὴν γενομένους. Τὸ σφὶ εὑρίσκεται καὶ ὡς ἑνικὸν ἀντὶ τοῦ οἱ, Ὕμ. 18, 19, 30, 9· τὸ δὲ σφίσι ἀντὶ τοῦ ὑμῖν αὐτοῖς ἔκειτο πρότερον ἐν τῷ Κ 398. Πάντες οἱ τύποι ἐγκλίνουσι τὸν τόνον, πλὴν τοῦ σφῶν, σφείων. Ἡ μὲν ὀνομαστικὴ (τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος δὲν ἔχει οὔτε εἰς ἄρσεν. οὔτε εἰς οὐδέτ. γένος, ἴδ. Σχολ. εἰς Χ 410) ἔχει σημασίαν τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας, οὗτοι, αὐτοί, αἱ δὲ πλάγιαι σημαίνουσιν αὐτοπάθειαν, «-ὦσαν ἀπὸ σφείων» ἀπέωσαν ἀφ' ἑαυτῶν, Δ 535, Ε 626, ἴδ. ἀνωτ. «-τὰ μὲ εὖ δάσαντο μετὰ σφίσιν» ἐν ἑαυτοῖς, Α 368, Κ 208 κ. ἀ., «-κατὰ σφέας μάχονται» Β 366, η 40 κ. ἀ. Πολλάκις ἐπιτείνεται ἡ αὐτοπάθεια διὰ τῆς προσθήκης τῆς ἀντωνυμίας «αὐτός», οἷον «-σφῶν αὐτῶν, σφέας αὐτούς» μ 225. Συνηθέστερον ὅμως κεῖται ἀντὶ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας αὐτῶν, αὐτοῖς κτλ., οἷον «-ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη» ἐξ αὐτῶν, Σ 311, γ 134, υ 348, ω 381, «-μετὰ δέ σφισιν πότνια Ἥβη νέκταρ ἐῳνοχόει» ἐν αὐτοῖς, Δ 2, «-ἐννέα δέ σφεας κήρυκες ἐρήτυον» Β 97, 704, δ 284 κ. πλχ. συχνότατα δὲ καὶ μόνον εἰς ταύτην τὴν σημασίαν εὑρίσκεται ὁ τύπος «-σφί», ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσι «-παρὰ δέ σφι, μετὰ δέ σφι, ἐν δέ σφι». Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρ' Ὁμ. τίθεται ἐπὶ προσώπων· ἐπὶ δὲ πραγμάτων μόνον ι 70 « ἱστία δέ σφιν (ταῖς ναυσὶ) διέσχισε» καὶ κ 355, «-ἐπὶ δέ σφι (ταῖς τραπέζαις) τίθει κάνεια»· ἐπὶ ζώων Λ 115.

Σφέλας, αος, τό, (σ^{F}ελ, swelle), πληθ. σφέλα, ρ 231, θρῆνος, θρανίον, ὑποπόδιον, σκαμνί, ''Οδ. σ 394.

Σφενδόνη (funda Λατ.), ἡ, σφενδόνη, σφενδόνα, Ν 600 †. (Τὸ ὅπλον τοῦτο ἦτο σπάνιον παρὰ τοῖς Ἕλλησι· μόνον οἱ Λοκροὶ μνημονεύονται ὡς σφενδονῆται ἐν τῷ Ν 712 — 721. ||. Ἀλλ' ἀμφότερα ταῦτα τὰ χωρία ἐπιδέχονται καὶ ἄλλην ἑρμηνείαν, ἣν καὶ ἀκολουθοῦσι τινὲς τῶν νεωτέρων ἑρμηνευτῶν. Ἡ σφενδόνη κατ' αὐτοὺς ἡ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ εἶνε οὐχὶ ὅπλον, ἀλλ' ὅπως καὶ παρ' Ἱπποκράτει, ἐπίδεσμος, μάλλινος φυσικῷ τῷ λόγῳ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, τὸν ὁποῖον οἱ ὑπηρέται τῶν ἡρώων καὶ οἱ κατώτεροι πολεμισταὶ ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς πρωτίστης χρείας τοῦ πληγωθέντος· οἱ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ μνημονευόμενοι Λοκροὶ δὲν εἶνε καὶ σφενδονῆται, ἀλλὰ μόνον τοξόται· καὶ τὸ ἐν στίχ. 716 «-οἰὸς ἐϋστρεφὲς ἄωτον» εἶνε ἡ νευρά, ὅπερ ἄτοπον· ἴσως ὀρθότερον μάλλινα ἱμάτια, φλοκκάτα, ἴδ. ἄωτον).

Σφέτερος η, ον (σφεῖς), ἀντωνυμ. κτητικ. γ' προσώπου πληθ. ἴδιος ἑαυτῶν, εἰδικός των, Δ 409, Ι 327 κ. ἀ., Ὕμ. 19, 7· ἐπιτείνεται διὰ τῆς α-αὐτός», οἷον «-αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο» α 7, «-ἐπὶ σφέτερα» ὡς οὐσιαστ. εἰς τὰ ἴδια, α 274, ξ 9.

Σφηκόω (σφηκός), παθ. παρακ. ἐσφήκωμαι, συσφίγγω κατὰ τὸ σχῆμα τῶν σφηκῶν, τουτέστι σφίγγω εἰς ἓν μόνον μέρος, ἀφίνων τὰ λοιπὰ χαλαρά, «-πλοχμοὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο» οἱ πλόκαμοι ἦσαν συνδεδεμένοι, συνεσφιγμένοι διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, τουτέστι χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ταινιῶν ἢ δακτυλίων, Ρ 52 †.

Σφῆλος, ὁ, υἱὸς τοῦ Βουκόλου, Ἀθηναῖος, Ο 338.

Σφῆλε, ἀντὶ τοῦ ἔσφηλε, ἴδ. σφάλλω.

Σφήξ, κός, ὁ, (fucus), σφήκα, ἡ, Ἰλ. Μ 167, Π 259.

Σφὶ καὶ **σφίν**, ἴδ. σφεῖς.

***Σφίγγω**, σφίγγω, συμπιέζω, «χεῖρας» Βατρ. 88, «-πόδας κατὰ γαστέρος» συστέλλων σφίγγω τοὺς πόδας πρὸς τὴν γαστέρα, Βατρ. 71.

Σφοδρῶς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. σφοδρὸς (ἴδ. σφεδανός, σφαδάζω), σφόδρα, ἰσχυρῶς, δυνατά, μ 124 †.

Σφονδύλιος [. ⏑ ⏑ .], ὁ, ἀντὶ τοῦ σφόνδυλος, ὅ.ἐ. σπόνδυλος, ὀστοῦν ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν σπονδυλικὴν στήλην, τὴν ράχιν, πληθ. ἡ σπονδυλικὴ στήλη, τὸ ραχοκόκκαλον, Υ 483 †. (||. Ἡ καθομιλουμένη ἔχει τὸν τύπον σφονδύλι, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ σφονδύλου, τῆς ἀτράκτου, ἀδραχτιοῦ).

Σφός, ή, όν (σϝος, svos, suus), κτητικ. ἐπίθ. (σφεῖς), εἰδικός των, σφέτερος, πάντοτε εἰς πληθ. κτήτορα ἀναφερόμενον, Α 534, 6 237 κ.ἀ., «σὺν σφοῖσι τεκέεσσι» Ὕ. Ἀπ. 148 κατὰ τὴν παρὰ Θουκυδίδῃ γραφὴν ἀντὶ τοῦ «-αὐτοῖς σὺν τεκ.».

Σφῦρα, ἡ, σφῦρα, σφυρί, γ 434 †.

Σφυρὸν [— .], τό, ὁ ἀστράγαλος, τὸ κότσι, τοῦ ποδός, Δ 518, πληθ. Δ 147, Ζ 117 κ. ἀ.

Σφωὲ (σϝο), δυϊκὴ αἰτ. τοῦ σφεῖς, ἐκεῖνοι οἱ δύω, αὐτοὶ οἱ δύω, Α 8, θ 317 κ. ἀ., κατ' ἔκθλιψιν καὶ ἔγκλισιν τόνου σφω', Ρ 531, γενικ. καὶ δοτ. σφωΐν, αὐτῶν τῶν δύω, Α 338, Θ 402, δ 28 (ἔνθα εἶνε δοτική) κ.ἀ., «-σφωῒν ἀμφοτέροιιν» (γενικῆς), υ 327. — Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ τύποι εἶνε ἐγκλιτικοί· ἡ δὲ ὀνομαστ. ἄχρηστος. Ἀλλ' ἀντὶ τούτων ἐνίοτε μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρος τοὺς πληθυντικοὺς τύ-

πους, ἴδ. σφεῖς. Ὁ τύπος σφωέ, εἶνε μόνον ἐπικός.

Σφῶϊ, ὀνομ. καὶ αἰτ. δυϊκὴ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας Σύ, ὑμεῖς οἱ δύω, ὑμᾶς τοὺς δύω, ὡς ὀνομαστ. Λ 776, Υ 115, Ψ 403, ὡς αἰτ., Α 436, Ε 287 κ. ἀ., χ 173. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ συνωνόμου «ἀμφοτέρω σφῶϊ» Η 280, Κ 552.

Σφῷ (καὶ ὄχι σφῴ, τFο, σFο· διότι καθ' ἃ δοξάζουσι πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ νέων γραμματικῶν δὲν εἶνε συναίρεσις, ἀλλ' ἀποκοπὴ τοῦ τελικοῦ ι), Α 574 κ. ἀ., γενικὴ καὶ δοτ. **σφῶϊν**, ὑμῶν τῶν δύω, εἰς ὑμᾶς τοὺς δύω, ὡς γενικ. Α 257 κ. ἀ., ὡς δοτικ. Ψ 411, φ 209, ψ 52, συνῃρημ. **σφῷν**, δ 62. Οἱ τύποι σφῶϊ καὶ σφῶϊν εἶνε πάντοτε ἐπικοὶ καὶ ὀρθοτονοῦνται.

Σφωΐτερος, η, ον, εἰς ὑμᾶς τοὺς δύω ἀνήκων, ειδικός σας τῶν δύω, Α 216 †.

Σχεδίη, ἡ, σχεδία, ὃ ἐ. πλοῖον ἐλαφρὸν αὐτοσχέδιον, ἐκ τοῦ προχείρου κατεσκευασμένον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ναυπηγούμενον, σάλι, οἷα μάλιστα τὰ ἐν τοῖς ποταμοῖς χρήσιμα, Ὀδ. ε 33, 163 κ. ἀ. (Ἐτυμολογεῖται κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ σχέδιος, οἱονεί: αὐτοσχεδίασμα· κατ' ἄλλους δὲ πιθανώτερον ἐκ τῆς ῥίζ. σχεδ- σκεδ-, σχέδη, σχεδάριον, ὃ ἐ. σανίς, φύλλον, οἱονεί: σανίδωμα, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἔχω, ὡς συνεχόμενόν τι ἢ συνέχον).

Σχεδίην, ἐπίρ. (κυρίως αἰτ. θηλ. οὐσιαστικοῦ, γενομένου ἐκ τοῦ σχέδιος) = **σχεδόν**, πλησίον, σιμά, κοντά, «τύψον δὲ σχεδίην» ἐκ τοῦ πλησίον, δι' ἀγχεμάχου ὅπλου, Ε 830 †. (Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς αἰτιατ. θηλυκὴν τοῦ ἐπιθέτου, ἐξυπακούοντες τὸ οὐσιαστ.: πληγήν). Ἴδ. καὶ αὐτοσχεδίη.

Σχεδίος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης, ἡγεμὼν τῶν Φωκέων, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Β 517, Ρ 306. 2) υἱὸς τοῦ Περιμήδους, ἄλλος ἡγεμὼν τῶν Φωκέων, Ο 515.

Σχεδόθεν (ἔχω), ἐπίρ. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον, ἀπὸ κοντά, «βάλλειν, μάχεσθαι» Π 807, Ρ 359, «σχεδόθεν ἐλθεῖν τινι» κυρίως μὲν ἔρχομαι ἐκ τοῦ πλησίον, ὃ ἐ. προσέρχομαι, πλησιάζω, ὅπως ἐν τῇ καθομιλουμένῃ ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ἀπὸ κοντά τινος, 6 267 κ. ἄ. πλχ., «εἶναί τι» Π 800, καὶ μετὰ γενικῆς, «σχεδ. στῆναί τινος» ι 447.

Σχεδόν, ἐπίρ. (σχε-, ἔχω). 1) τοπικόν, πλησίον, κοντά, σιμά, «εἶναι, στῆναι, τύψαι, οὐτάζειν, ἐλαύνειν» Ὁμ. πλχ., μετὰ δοτικ., «νῆσοι σχεδὸν ἀλλήλῃσι» ι 23, πρβλ. 6 284· ἐπιτείνεται «μάλα σχεδόν» Λ 116, ι 23 κ. ἄ. πλχ., συχνότερον μετὰ γεν., «σχεδὸν εἶναί τινος» ζ 125, πρβλ. ε 288, κ 156 κ. ἀ., «σχεδὸν ἐλθεῖν τινος» πλησιάζω, προσεγγίζω, προσέρχομαι εἴς τινα ἢ εἴς τι, Ε 607, δ 439· μετ' ἀπαρμφ., οἷον «(ἔναρα) οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι» δὲν εἶνε τόσον πλησίον ὥστε νὰ τὰ λάβῃ τις, Ν 268. Ἐν δὲ τῷ Μ 53 «τάφρος εὐρεῖ' οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν οὔτε περῆσαι ῥηιδίη» κατὰ μέν τινα ἑρμηνείαν ἐξαρτᾶται τὸ «ὑπερθορέειν» ἐκ τοῦ «ῥηιδίη» καὶ προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ ἐπιρρήματος «σχεδόν» μὲ τὴν ἑξῆς ἔννοιαν: ἀπέτρεπεν ἡ εὐρεῖα τάφρος, τὴν ὁποίαν οὔτε νὰ ὑπερπηδήσῃ τις ἐκ τοῦ πλησίον ἦτο εὔκολον οὔτε νὰ περάσῃ· κατ' ἄλλην δὲ ὀρθοτέραν, νομίζω, ἐξαρτᾶται καθὼς τὸ «περῆσαι» ἐκ τοῦ «ῥηιδίη» καὶ τὸ «ὑπερθορέειν» ἐκ τοῦ «σχεδόν», ὅπερ

ἐπέχει τόπον κατηγορουμένου, μὲ τὴν ἑξῆς ἔννοιαν: ἥτις (τάφρος) οὔτε πλησίον ἦτο, τουτέστι πλησιάζοντα εἶχε τὰ χείλη, ὥστε νὰ τὴν ὑπερπηδήσῃ τις, οὔτε πρὸς διάβασιν ἦτο εὔκολος διὰ τὸ ἀπόκρημνον καὶ ὀχυρὸν τῶν χειλέων της. Μεταφορικῶς ἐπὶ συγγενείας. «καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδόν» ἂν καὶ ἦτο πολὺ στενὸς συγγενής, κ 441. 2) χρονικόν, οὐκ εἰς μακράν, ἐντὸς ὀλίγου, τώρα κοντά, Ν 817, Ρ 262, ϐ 284, ζ 27.

Σχεθεῖν καὶ **σχεθέειν**, ἀπαρμφ. τοῦ ἐπεκτεταμ.ἀορ. ἔσχεθον, ἴδ. ἔχω.

Σχεῖν, σχέμεν, σχέω, ἴδ. ἔχω.

Σχερίη, ἡ, Σχερία, ἡ εὐδαίμων χώρα τῶν Φαιάκων ε 34, 280. Ὡς τοιαύτην ὑπολαμβάνουσι κατὰ τοὺς παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχοντας γεωγραφικοὺς ὁρισμούς, ζ 204, 279, βορειοτάτην τινὰ ὑπὲρ τὴν Ἰθάκην νῆσον οὐ μακρὰν τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν παλαιῶν τὴν Κέρκυραν, πρβλ. Θουκυδ. 1, 25, Στράβ. 6, 2, 4, 7, 3, 6. Τὰ αὐτὰ φρονοῦσι καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων. Ἄλλοι δὲ μεταθέτουσιν αὐτὴν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν ἢ Καμπανίαν. Τὸ πιθανώτερον εἶνε νὰ ἐκληφθῇ ὡς μυθώδης χώρα πλησίον τοῦ Ἠλυσίου, καὶ μάλιστα μέρος τι τῆς στερεᾶς, διότι ποτὲ δὲν λέγεται νῆσος, ἀλλὰ πάντοτε γαῖα (καὶ ἡ λ. δὲ σχερὸς οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ χέρσος).

Σχέτλιος, ίη (πρόφ. σχετλήη), **ιον** (σχε-, ἔχω), τὸ θηλ. μόνον ἐν τῷ Γ 414, δ 729, ψ 150· κυρίως ὁ ὑπομένων τι ἢ ἀνεχόμενος ἢ ὑφιστάμενος. 1) ἐπὶ προσώπων ἰσχυρός, καρτερός, τολμηρός, εὐθαρσής, ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ δὲ ἐπὶ κακῆς σημασίας, παράτολμος, αὐθάδης, σκληρός, ἀπάνθρωπος, ἀνόσιος, ἐπὶ τοιούτων δηλ. ἀνθρώπων, οἵτινες ἀκόλαστον ἔχοντες ψυχὴν καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν ἄδικον χρῆσιν ποιούμενοι, σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα διαπράττουσιν ἔργα, Ε 403· ὅθεν λέγεται περὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἕκτορος, Ὀδυσσέως, Ἡρακλέους (‖ . καθ' ὅσον ἐνεργοῦσιν οὕτως καὶ οὐχὶ ὡς σταθερὸν αὐτῶν ἐπίθετον), Ι 630, Π 203, Ρ 150, ι 351, 478, κ 293, φ 28 κ. ἀ. ἠπιωτέραν ἔννοιαν ἔχει ἐν τῷ Κ 164, ὅπου λέγεται περὶ τοῦ Νέστορος διὰ τὴν ἀκάματον αὐτοῦ δραστηριότητα (ἔνθα τινὲς τῶν ἑρμηνευτῶν παραδέχονται τὴν σημασίαν ἄθλιος, δυστυχής, ὡς καὶ ἐν τῷ Σ 13 καὶ μ 279, λίαν παραδόξως). Πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ θεῶν, ἰδίως δὲ τοῦ Διός, σκληρός, ἀδυσώπητος, φοβερός, Β 111, Ι 19, γ 161, ἐπὶ θεῶν ἐν γένει Ω 133, ε 118. 2) ἐπὶ ἀψύχων μόνον ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, οἷον «ἔργα» ἀπάνθρωπα, ἀνόσια, ἀνοσιουργήματα, ι 295, ξ 83, χ 413, «ὕπνος» ὀλέθριος, κ 69.

Σχέτο, ἀντὶ τοῦ ἔσχετο, ἴδ. ἔχω.

Σχίζη, ἡ, (σχιδ, scidi), σχίζα, ἀπεσχισμένον ξύλον, Α 462, Β 425, γ 459, «δρυός» ξ 425.

***Σχίζω**, ἀόρ. α' ἔσχισα, σχίζω, ἴδ. ἀποσχίζω, ἐν γένει διαχωρίζω, διαιρῶ, Υ Ἑρμ. 128.

Σχοίατο, ἀντὶ σχοῖντο, ἴδ. ἔχω.

Σχοῖνος, ὁ, βοῦρλον ἢ βροῦλον, «ὀξεῖ σχοίνῳ» Βατρ. 213. Ὡς περιληπτικὸν σχοινιά, τόπος σχοίνων (βούρλων) κατάφυτος, ε 463 †.(Ἐντεῦθεν τῆς καθομιλ. τὸ σχοινίον).

Σχοῖνος, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν οὐ μακρὰν τῶν Θηβῶν, Β 497. Ὁ Στράβων 9, 2, 22 ὀνομάζει τὴν Σχοῖνον «χώραν» καὶ τὸν δι' αὐτῆς ποταμὸν Σχοινοῦντα.

Σχόμενος, η, ον, ἴδ. ἔχω.

Σώεσκον, σώζω, ἴδ. σαόω.

Σῶκος, ὁ, (σαόω, σώζω) πιθανῶς =σωτήρ, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ Υ 72 †. κατὰ δὲ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν=σῶος, ἀκέραιος, (ἐκ τοῦ σάος, σῶς)· ὅθεν ἰσχυρός, κρατερός.

Σῶκος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Λ 427 ἑξ. Ἡ κλητ. Σῶχ' πρὸ δασυνομένου φωνήεντος ἐν στίχ. 450.

Σῶμα, ατος, τό, (σαόω) σῶμα, κορμὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε τὸ νεκρὸν σῶμα, πτῶμα, νεκρός λείψανον (τὸ δὲ ζῶν λέγεται παρ' αὐτῷ «δέμασι»), Γ 23, Η 79, Ψ 169, Ὀδ. λ 53, ω 187.

Σῶς, συνηρ. ἐκ τοῦ σάος, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. ἑνικ. σῶν Α 117, Θ 246, Ρ 367. Ἐν δὲ τῷ κ 268 «οὐδέ τιν' ἄξεις σῶν ἑταίρων» ὀρθότερον εἶνε (ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ Ἀριστάρχου ἑρμηνεύοντος: σῶον) νὰ ἐκληφθῇ τὸ «σῶν» ὡς κτητικὴ ἀντωνυμία· καὶ ἀντὶ δὲ τοῦ «σῶς» ὅπου ὑπάρχει βουκολικὴ τομή, σόος. 1) σῶος, ἀκέραιος, ἀβλαβής, Χ 332, ο 42, π 131. 2) βέβαιος, ἀναντίρρητος, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. πλήρης, ἐντελής, «νῦν μοι (τοι) σῶς αἰπὺς ὄλεθρος» Ν 773, ε 305, χ 28· πρβλ. **σόος.**

Σωτήρ, ῆρος, ὁ, σωτήρ, Ὕμ. 21, 5. 33, 6.

Σώω, ἴδ. σαόω.

Τ

Τ, τὸ ιθ' γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶνε σημεῖον τῆς δεκάτης ἐννάτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ὡς μικρὸν δὲ τῆς τῆς Ὀδυσσείας.

Τ' κατ' ἔκθλιψιν 1) ἀντὶ τοῦ Τέ. 2) σπανιώτερον ἀντὶ τοῦ Τοι· σοὶ α 60, 347, Ψ 310· α') τοῦ βεβαιωτικοῦ μορίου ἐν τῷ συνδυασμῷ «μεντ'» ἢ «μέν τ'» ἴδ. μὲν Γ') καὶ ἐν τῷ «γάρ τ' αἶψα» ἀντὶ τοῦ γάρ τοι αἶψα, γ 147 (ἔνθα ὅμως ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ γάρ τε). Πρβλ. καὶ **μ'** καὶ **σ'**.

Ταγὸς (-.], (τάσσω), κοσμητής, κοσμήτωρ, ὁ ἐπὶ τῆς τάξεως. Ἐν τῷ Ψ 160 ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραψεν «οἱ ταγοὶ» ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς «ο τ' ἀγοί».

Ταθείς, τάθη, ἴδ. τείνω.

***Ταίναρον** [. ⏑ .],τό, (παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἷον Ὀρφικοῖς καὶ Σκύλακι καὶ ὁ Τ., παρὰ δὲ Πινδ. καὶ ἡ Τ.), τὸ Ταίναρον, ἀκρωτήριον τῆς Λακωνίας, ἡ μέση πρὸς νότον ἄκρα τῆς Πελοποννήσου, τὴν σήμερον Ματαπάν, ἔχον τὸ πάλαι ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ὑπεράνω σπηλαίου, ὅπερ ἐνομίζετο ἡ εἰς Ἅδου κατάβασις, Ὕ. Ἀπ. 412.

Ταλα(ϝ)εργὸς [⏑ ⏑ . .], όν (ταλ, ϝεργον) ὁ εἰς τὴν ἐργασίαν ἀντέχων, ὑπομένων, καρτερικός, φερέπονος, ἐπίθ. τῶν ἡμιόνων, Ψ 654, 662, 666 δ 636, φ 23 [ᾰ ᾰ].

Ταλαιμένης, εος, ὁ, πατὴρ τῶν δύω ἡγεμόνων τῶν Μηόνων, Β 865 † [ᾰ].

Ταλαϊονίδης [⏑ ⏑ – . ⏑ .], αο, ὁ, πατρωνυμικόν, σχηματισθὲν διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ἀμφοτέρων τῶν πατρωνυμικῶν καταλήξεων ἐκ τοῦ Ταλαὸς ἀντὶ τοῦ Ταλαΐων ἢ Ταλαΐδης, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Μηκιστεύς, Β 566, Ψ 678.

Τάλαντον [⏑ . .], τό, (**τλῆναι**, tollo). 1) ἡ πλάστιγξ, πληθυντ. «τάλαντα» αἱ πλάστιγγες, ἡ τρυτάνη, ἡ ζυγός, ζυγαριά, Μ 433. Ἰδίως τροπικῶς πλάστιγξ, ἀντὶ τοῦ ἀπόφασις τοῦ Διὸς (διότι ὁ Ζεὺς ἐπὶ χρυσῆς τρυτάνης ζυγίζει τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων) Θ 69, Π 658, τ 223, «-δίκης» τῆς δικαιοσύνης ἡ πλάστιγξ, Ὑ. Ἑρμ. 324. 2) τὸ ζυγισθὲν ἢ ζυγισμένον τι βάρος πιθανῶς μικρὸν (διότι ἐν τῷ Ψ 269 τίθενται δύω χρυσᾶ τάλαντα ὡς τέταρτον ἆθλον) τὴν σήμερον ὅμως μὴ δυνάμενον νὰ ἐξακριβωθῇ, **τάλαντον**, πάντοτε μετὰ τῆς γενικ. «-χρυσοῖο» ἑνικ. θ 393, πληθ. Ι 122, Σ 507, Ψ 269, δ 129. (Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἦτο ἐν ἄλλαις τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν ἄλλο τὸ τάλαντον).

Ταλαπείριος [⏑ ⏑ . ⏑ .], ον, (τλῆναι, πεῖρα), ταὐτὸν τῷ **ταλαίπωρος**, ὅ ἐ. πολυπαθής, δυστυχής, βασανισμένος, «-ξεῖνος» *Ὀδ. η 24, ρ 84, τ 379. Ὑ. Ἀπ. 168, «-ἱκέτης» ζ 193, ξ 511.

Ταλαπενθής [⏑ ⏑ . .], ές (**ταλ**, πένθος), πρὸς πάθη καρτερικός, καρτερόπονος, ὑπομενετικός, «-θυμός» ε 222 †.

Τάλαρος [⏑ ⏑ .], ὁ (**τλῆναι**), κάνιστρον, κάλαθος, καλαθίσκος, εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ἐκ τῆς ἠλακάτης κατερχομένου νήματος, «-ἀργύρεος» δ 125, 131, ἔτι δὲ εἰς ὑποδοχὴν καρπῶν καὶ εἰς πῆξιν τοῦ τυροῦ· ὅθεν «-πλεκτός» ὡς ἐκ πλεξίμων κλάδων συγκείμενος, Σ 568, ι 247. (Ἐν τῇ καθομιλουμένῃ λέγεται τάλαρος ἀγγεῖον, ἐν ᾧ κτυποῦσι τὸ γάλα εἰς ἐξαγωγὴν τοῦ βουτύρου· ἔπειτα δὲ καὶ εἰς ὑποδοχὴν τυροῦ καὶ ἄλλων πραγμάτων συνωνύμως πρὸς τὸ κάδη).

Τάλας [⏑ –], αινα, αν (**τλῆναι**), μόνον ἐν τῇ κλητικῇ **τάλαν** [⏑ ⏑]· α') ταλαίπωρος, ἄθλιος, δυστυχής, Ὑ. Ἑρμ. 160· β') **προπέτης**, αὐθάδης, σ 327, τ 68.

Ταλασίφρων [⏑ ⏑ . .], ονος, ὁ, ἡ, (**ταλ**, φρήν), καρτερόψυχος, καρτερικός, ἀνένδοτος, ὑπομενετικός, Δ 421, περὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Λ 466, γ 84, δ 241 κ. ἀ.

(**Ταλάω**), ἐνεστ. ἄχρηστος (**ταλ**, ἴδ. **τλῆναι**), ἐξ οὗ μόνον ἀόρ. α' ἐτάλασσας Ρ 166, ὑποτ. ταλάσσῃς, η Ν 829, Ο 164, τολμῶ, ἀποτολμῶ, (ἀπο)κοτῶ, μετ' ἀπαρμφ., *Ἰλ. ἔνθ. ἀνωτ. (ἴδ. καὶ **τλῆναι**).

Ταλαύρινος [⏑ . – .], ὁ, (**ταλ**, ῥινός, Ϝρινός), ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως «-ταλαύρινος πολεμιστής» ὁ τὴν ὁρμὴν τῶν ῥινῶν ἤγουν ἀσπίδων ὑποδεχόμενος, ὁ φέρων ἀσπίδα (ἐκ τοῦ τελαμῶνος, ὅπερ ἴδε) ἑπομ. καρτερικός, ἀνένδοτος, ἀτρόμητος, ἀκαταμάχητος πολεμιστής, *Ἰλ. Ε 289, Υ 78, Χ 267. Τὸ οὐδέτ. **ταλαύρινον** ὡς ἐπίρ. «-τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν» διὰ τοῦτο δύναμαι καρτερικῶς νὰ πολεμῶ, Η 239.

Ταλάφρων [⏑ . .], ονος, ὁ, ἡ, (**ταλ**, φρήν)=**ταλασίφρων** Ν 300 † =καρτερόψυχος, καρτερικός.

Ταλθύβιος [. ⏑ ⏑.] (θαλέθω, βία), ὁ, κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν Τροίᾳ, Α

320 κ.ἄ., μετέπειτα ὡς ἥρως ἐν Σπάρτῃ τιμώμενος.

Τᾶλλα, τἆλλα κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ τὰ ἄλλα, ἴδ. ἄλλος β').

Τάμε, ταμέειν, ἴδ. τάμνω.

Ταμεσίχρως [⏑ . . .], οος, ὁ, ἡ, (τάμνω, χρώς), τοῦ σώματος ἢ τῆς σαρκὸς κοπτικός, οἱονεὶ σαρκοτόμος, κοπτερός, «-χαλκός, ἐγχείη» Ἰλ. Δ 511, Ν 340, Ψ 803.

Ταμίη [⏑ ⏑ .], ἡ, (τάμνω), οἰκονόμος, κελλάρισσα ἡ διαφυλάττουσα καὶ παρέχουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ ἐπιτήδεια, Ζ 381, α 139 κ. πλχ. ἔτι δὲ «γυνὴ ταμίη» Ζ 390, β 345, γ 479 καὶ «ἀμφίπολος ταμίη» ὡς ἀνήκουσα βεβαίως εἰς τὴν τάξιν τῶν δούλων, Ω 303, π 152.

Ταμίης [⏑ ⏑ . .], αο, ὁ, (τάμνω), κυρ. ὁ ἔκ τινος ὅλου τέμνων καὶ τὰ διάφορα ταῦτα τεμάχια εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν διανέμων, παρέχων, οἰκονόμος, τροφοδότης, κελλάρις, ταμίας, Τ 44. Τροπικῶς ὁ Ζεὺς λέγεται «-ταμ. πολέμοιο» διοικητής, διευθυντὴς τοῦ πολέμου, Δ 84, Τ 224. Ὡσαύτως καὶ ὁ Αἴολος «-ταμ. ἀνέμων» κ 21.

Τάμνω, ἀντὶ τοῦ **τέμνω**, προστ. -ετε, ὑποτ. -ῃ, μετοχ. -ων, παρατ. ἔταμνον, -ε, ἀναύξ. τάμνε, μέσ. ἐνεστ. μετοχ. -ομένη, -ους, παρατ. ἀναύξ. τάμνετο, -οντο, ἀόρ. β' τάμε, πληθ. τάμον, εὐκτ. -οι, ὑποτ. ωμεν, -ητε, ἀπαρμφ. ταμέειν, μετοχ. -ών, -όντα, -όντες, μέσ. ἀόρ. ἀπαρμφ. ταμέσθαι Ι 580, παθ. μόνον μετοχ. τοῦ παρακ. τετμημένον ρ 195. Ἐκ τοῦ τύπου **τέμνω** εὑρίσκεται μόνον τοῦ ἐνεστ. τὸ ἀπαρμφ. τέμνειν γ 175 παρατ. τέμνον Ὑ. Δήμ. 384 καὶ μέλ. τεμεῖ Ν 707. Α') Ἐνεργ. τέμνω, κόπτω, ἀπο(δια)κόπτω. Ὅθεν 1) κατακόπτω, τεμαχίζω, κομματιάζω, οἷον κρέας, Ι 209, πρβλ. Β', 1)· α') «-δέρμα» χωρίζω, ἵνα κατασκευάσω ἐξ αὐτοῦ πέδιλα, ξ 24, «-χρόα χαλκῷ» κόπτω, τραυματίζω, πληγώνω, Ν 105, «-μελεϊστὶ τάμ.» διαμελίζω, Ω 409· β') κόπτω, ὅ ἐ. σφάζω, ἵνα θυσιάσω «κάπρον» Τ 197· ἰδίως «-ὅρκια τάμνω» ἴδ. ὅρκιον. 2) ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, «-κεφαλὴν ἀπ' ὤμοιιν» Ρ 26, πρβλ. Σ 177, «-ἐκ κεφαλέων τρίχας» Γ 273, ἐκκόπτω, ὅ ἐ. κόπτων ἐξάγω, «γλῶσσας» γ 332, «-βέλος ἐκ μηροῦ» Λ 844. Ὅθεν ἐπὶ δένδρων καὶ ξύλων κόπτω, «-δένδρεα» Λ 83, «-δρῦν» Ψ 119, πρβλ. μ 11. Παθ. «-μελίη χαλκῷ ταμνομένη» Ν 180, «-ρόπαλον τετμημένον» ρ 195, μετὰ διπλῆς αἰτιατ. «ἐρινεὸν νέους ὅρπηκας» ἀπὸ τῆς ἀγριοσυκῆς νέους κλάδους ἀποκόπτω, Φ 38· ἐν γένει ἀποχωρίζω, ἀπονέμω «-τέμενός τινι» Ζ 194, Υ 184. 3) πελεκῶ «-δούρατα» ε 162. 4) διακόπτω, διασχίζω, διέρχομαι, οἷον «-πέλαγος, κύματα» γ 175, ν 88, «-ἠέρα» Ὑ. Δήμ. 384· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀρότρου «-τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης» Ν 707, ὅπου ὡς ὑποκείμενον ὑπονοεῖται ἐκ τῶν παρακειμένων τὸ «-ἄροτρον», ἡ δὲ πρότασις ὅλη πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς παρενθετική, πρβλ. λ. **τέλσον**. Β') Μέσ. 1) (ἀπο)κόπτω τι ἐμαυτῷ, δι' ἐμαυτόν, «-χρέα» ω 304, «-δοῦρα» ε 243. 2) ἐν γένει ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω δι' ἐμαυτόν, οἷον «-τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας» ἐξεχώρισαν περὶ αὐτούς, ὅ ἐ. διήρπασαν καὶ ἀπήλασαν ὅσον ἕκαστος ἐδυνήθη τὰς ἀγέλας, Σ 528, πρβλ. **περιτέμνω**. Ὅθεν καὶ «ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι» ἀφύτευτον γῆν πρὸς καλλιέργειαν ἐν τῇ πεδιάδι νὰ χωρίσῃ δι' ἑαυτὸν (νὰ ἐκλέξῃ

καὶ νὰ λάβῃ), Ι 580.

Ταναήκης [⏑ ⏑ . .], **ες**, γεν. **εος**, (ταναός, ἀκή), ὁ ἔχων μακρὰν καὶ εὐθεῖαν ἀκωκὴν ἢ αἰχμήν, ἐπομ. ὀξύς, σουβλερός, ἡ μακράν, μεγάλην καὶ εὐθεῖαν ἔχων κόψιν (ἐπομ. κοπίδα, λεπίδα) μακρόλογχος, «-χαλκός» ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ξίφους ἢ δόρατος, Η 77, Ω 754, δ 257, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πελέκεως Ψ 118.

Ταναϝός, όν, (τείνω, tenuis), ἐκτενής, ἐκτεταμένος, εὐμήκης, μακρός, «-αἰγανέη» Π 589 †, «-ἀστάχυες» Ὕ. Δήμ. 454.

Ταναύπους [⏑ . .], **οδος**, ὁ, ἡ, ἀντὶ τοῦ ταναϝόπους (ταναϝός, πούς), ὁ ἐκτείνων τοὺς πόδας ἢ ἐκτενεῖς τοὺς πόδας ἔχων (ὀρθότερον ὁ ἐκτενεῖς τουτέστιν εὐμήκεις, λιγνοὺς ἔχων τοὺς πόδας, ἰσχνόπους, ῥαδινόπους), «-μῆλα» ι 464 †, Ὕ. Ἀπ. 304.

Τανηλεγής [⏑ . . .], **ές**, (τείνω, ἄλγος), μόνον ἐν τοῖς «-ταν. κήρ, κῆρες» καὶ «-μοῖρα τανηλεγέος θανάτοιο» Θ 70, Χ 210, β 100, γ 238, λ 171, 398, τ 145, ω 135.

Τάνταλος [. ⏑ .], ὁ, (κυρ. ὁ Παράτολμος, Προπέτης, ἐκ τοῦ **ταλ-**, παράβαλε **τλῆναι**), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλουτοῦς, ἢ τοῦ Τμώλου, βασιλέως τῆς Σιπύλου τῆς Φρυγίας, πατὴρ τοῦ Πέλοπος, πάππος τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέστου. Τοσοῦτον θεοφιλὴς ὑπῆρξεν, ὥστε οὐ μόνον ὑπέρπλουτος ἔγεινεν, ἀλλὰ καὶ συνδαιτυμὼν τῶν θεῶν· ἀλλ' ἀπεδείχθη ἀνάξιος τῆς τοσαύτης εὐνοίας, καταπροδίδων εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ ἀπόρρητα τῶν θεῶν. Προέβη δὲ εἰς τοσαύτην ἀσέβειαν καὶ ἀκολασίαν, ὥστε, ἵνα δοκιμάσῃ τὴν λεγομένην τῶν θεῶν πανδαημοσύνην παρέθηκεν αὐτοῖς εἰς βρῶσιν τὸν ἴδιον υἱὸν Πέλοπα. Διὰ τοῦτο πρὸς τιμωρίαν ἐτέθη ἐν Ἅδου μέχρις ὑπεράνω τῶν μαστῶν εἰς ὕδωρ βασανιζόμενος ἐν αὐτῷ ὑπὸ δίψης ἀσβέστου, λ 582 ἑξ. Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον (ὃν ἀκολουθοῦσιν οἱ Λυρικοὶ καὶ Τραγικοὶ) ἐπεκρέματο ἐπ' αὐτοῦ μέγας βράχος ἑτοιμόῤῥοπος. Ὅθεν καὶ ἐτυμολογεῖται τότε τὸ ὄνομά του κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ **τάλαντον**= βάρος, ὅθεν καὶ **ταντολόω, ταντολίζομαι**. Παρὰ Πλάτωνι δὲ ἐν Κρατύλῳ σ 395 παράγεται ἡ λ. ἐκ τοῦ **τάλας** =ἄθλιος.

Τανυ, θέμα τοῦ τανὺς (tenuis) =λεπτός, ἐκτεταμένος [⏑ ⏑].

Τανύγλωσσος [⏑ . . .], **ον** (γλῶσσα), ὁ ἔχων ἐκτενῆ, μακρὰν καὶ λεπτὴν τὴν γλῶσσαν, «-κορῶναι» ε 66 †.

Τανυγλώχιν [⏑ ⏑ . -], **ινος**, ὁ, ἡ, (γλωχίν), μακρογλώχιν, μακρὰν αἰχμὴν ἔχων, «-ὀϊστοί» Θ 297 †.

Τανυήκης [⏑ ⏑ . .], **ες**, = **ταναήκης**, ὅπ. ἴδ., (ἀκή) «-ἄορ» Ξ 385, κ 439, π 473, «-ὄζοι»=ὁ ἔχων λεπτὴν κόψιν ἢ ἀκήν, ὀξὺ (κοπτερόν), αἰχμηρός, κλάδοι. Π 768.

Τανύπεπλος [⏑ ⏑ . .], **ον** (πέπλος), μακρόπεπλος, ἡ ἔχουσα μακρὸν ἢ λεπτὸν πέπλον ἢ ἐπανωφόριον, ἐπίθετον ἐπιφανῶν γυναικῶν, Γ 228, μ 375 κ. ἄ. πλχ., «-πλακοῦς» ἐπὶ τὸ ἀστειότερον διὰ τὸ παχὺ ἐπίχρισμα, Βατρ. 36.

***Τανύπτερος** [⏑ . . .], **ον** (πτερόν) =τῷ ἑπομένῳ, ὅπ. ἴδ., «-οἰωνοί» Ὕ. Δήμ. 89.

Τανυπτέρυξ [⏑ . . .], **υγος**, ὁ, ἡ, (πτέρυξ), μὲ ἐκτεταμένας, πλατείας, ἀνοικτὰς πτέρυγας, «-οἰωνοί, ἅρπη» Ἰλ. Μ 237, Τ 350.

Τανυσίπτερος [⏑ ⏑ . . .], **ον** (τάνυσις, πτερόν), ὁ τανύων, ἐκτείνων, ἀ-

πλώνων τὰ πτερά, ''Οδυσ. ε 65, χ 468, 'Υ. 'Ερμ. 213.

Τανυστὺς [⏑ . .], ύος, ἡ, (τανύω), τάνυσις, τάνυσμα, ἔντασις, τέντωμα, οἷον τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου (ἴδ. λ. τανύω) φ 112 †.

***Τανύσφυρος**, ον (σφυρόν), ῥαδινόπους, 'Υ. Δήμ. 2, 77.

Τάνυται, ἴδ. τανύω.

Τανύφλοιος, ον (φλοιός), «-κράνειαι» Π 767 †, κατά τινας μὲν ἡ ἐπιμήκη τουτέστι κατὰ μακρὰς ταινίας ἀπολεπιζόμενον φλοιὸν ἔχουσα, κατ' ἄλλους δέ, ἡ φλοιὸν κατὰ μακρὰς ταινίας διερρωγότα ἔχουσα ἢ λεπτόν.

Τανύφυλλος [⏑ ⏑ . .], ον (φύλλον), ἐπιμήκη (στενόμακρα) φύλλα ἔχων, στενόφυλλος, οἷον «-ἐλαίη» ''Οδυσ. ν 102, 346, ψ 195, «θάμνος ἐλαίης» ψ 190.

Τάνυμι, παθ. τάνυται (τείνω) = ἁπλοῦται, τεντώνεται, Ρ 393 †.

Τανύω [⏑ ⏑ .], (ταν, τείνω), ἐνεστ. -ω, -ουσι, ρ 391, φ 174 (ἐν τῷ 6' χωρίῳ κατά τινας εἶνε μέλλ. ἄνευ σ· ἀλλ' ὀρθότερον κατὰ τὸν 'Αρίσταρχον καὶ 'Ηρωδιανὸν ἐνεστὼς μὲ σημασ. μέλλ., ἀπαρμφ. -ειν, μετοχ. -ων, μέσ. παρατατ. γ' πληθ. ἀναύξ. τανύοντο, ἀόρ. α' ἐτάνυσσε, τάνυσσε καὶ τάνυσε, πληθ. τάνυσσαν, ὑποτ. τανύσῃ καὶ -σσῃ, εὐκτ. -ύσειε, ἀπαρεμφ. -σσαι, μετοχ. -σσας, μέσ. ἀόρ. α' ἐτανύσσαντο 'Υ. 'Ερμ. 51, μετοχ. -σσάμενος, παθ. παρακ. τετάνυσται, ὑπερσ. -στο· ἐκ τοῦ παθ. ἀορ. α' ἐτανύσθην τὸ γ' πληθ. τάνυσθεν, ἴδ. Β' 1), καὶ μετοχ. τανυσθείς. Α') 'Ενεργ. τανύζω. 1) κυρ. α') ἐπεντείνω, τεντώνω, τανύζω, οἷον «-βοείην» Ρ 391, Ρ 391, «δέρμα βοός» 'Υ. 'Ερμ. 49, «χορδὴν ἐπὶ κόλλοπι» φ 407· 6') ἐκτείνω, ἀναπετάννυμι, «-ἶριν» Ρ 547· γ') καταβάλλω τινὰ ἐκτάδην, ἐξαπλώνω, «-τινὰ ἐν κονίῃς, ἐπὶ γαίῃ» ψ 25, σ 92· ὡσαύτως (κατα)παρατίθημί τι μακρὸν ἢ πλατὺ πρᾶγμα, οἷον «ἔγχος» ο 283, «-ὀδελούς» Ι 213, «-τράπεζαν» α 138, δ 54 κ. ἀ.· δ') ἐντείνω, ὅ ἐ. τεντώνω τι χαλαρόν, οἷον «-τόξον, βιόν» (ἴδ. λ. ἐντανύω), φ 409, ω 177. 2) μεταφ. α') κάμνω τι νὰ λάβῃ ἔκτασιν, νὰ κινηθῇ εἰς μῆκος, οἷον «-ἵππους ἱμᾶσιν» ἐλαύνω, Ψ 324, «-κανόνα» πετῶ τὴν σαΐτταν, Ψ 761· 6') διεγείρω, κινῶ, «-ἔριδα πολέμοιο» Ξ 389, «-μάχην» λ 336, «-πόνον» Ρ 401. γ') «-ἔριδος πεῖραρ ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσαν» Ν 359, ἴδ. ἐπαλλάσσω. Β') Παθ. τανύομαι, τεντώνομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, «-σύες τανύοντο διὰ φλογός» Ι 468. 'Ιδίως 1) ἐντείνομαι, λαμβάνω ἔντασιν, φουσκώνω, «-γναθμοὶ τάνυσθεν» π 175. 2) ἐλαύνομαι, τρέχω, δρομαίως φέρομαι, Π 375 «-ἡμίονοι ἄμοτον τανύοντο» ἀπαύστως ἔτρεχον, ζ 83, «-ἐν ῥυτῆρσι τάνυσθεν» Π 475, ἴδ. ῥυτήρ. 3) ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, ἀναπετάννυμαι, ἁπλώνω (ἀμετάβ.) «τάπης τετάνυστο» Κ 156, «-περὶ σπείους ἡμερὶς τετάνυστο» Ε 68. 6') κεῖμαι ἐκτάδην, ἐξαπλώνομαι, 'ξαπλαρώνομαι «-κεῖτο τανυσθείς» Ν 392, Υ 483, «νῆσος τετάνυσται» ἐκτείνεται, ι 116, πρβλ. δ 135. Γ') Μέσ. 1) ἐμαυτῷ ἤ τι τῶν ἐμαυτοῦ ἐντείνω, οἷον «-χορδάς» 'Υ 'Ερμ. 51, «-τόξον» Δ 112. 2) ἐξαπλώνομαι, ἐκτείνομαι, «-κεῖτο τανυσσάμενος» ι 298. (‖ . Πολλὰ τῶν εἰς τὴν σημ. Β', 3) ὑπαχθέντων παραδειγμάτων ὀρθότερον ὑπάγονται, νομίζω εἰς τὴν σημ. Γ' 2).

Τάπης, ητος, ὁ, τάπης, σκέπασμα, ἐξαπλούμενον ἐπὶ θρονίων καὶ κλινῶν, Ι 200, δ 124 κ. ἀ.

Ταπρῶτα, ἐπίρ, ἴδ. πρῶτος.

Τάρ, μόριον κατά τινας τῶν γραμματικῶν κεκραμένον ἐκ τοῦ τοὶ ἄρ· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τ' ἄρ, ὃ ἐ. τὲ ἄρ, Ἴδ. καὶ ἄρα 2, γ').

Ταράσσω [⏑ . .], (τραχύς), ἀόρ. α' ἐτάραξε, ὑποτ. ταράξῃ μόνον ἐν τμ., ἴδ. συνταράσσω, β' παρακ. ἀμετάβ. τέτρηχα (ἴδ. κατωτ.) ἐκ τοῦ ἑτέρου τύπου θράττω, Ἰων. θρήττω (ἢ κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ τετάραχα). 1) ταράττω, συνταράσσω, ἀνακατώνω, οἷον «-πόντον» ε 291· τροπικ. διαταράττω, ἐμβάλλω εἰς ταραχήν, φέρω ἄνω κάτω, «-φρένας» Βατρ. 145, «-δαῖτα» Α 579, ἴδ. συνταράσσω. 2) Ὁ β' παρακείμενος τέτρηχα ἔχει ἀμετάβατον σημασίαν· εἶμαι τεταραγμένος, εὑρίσκομαι ἐν ταραχῇ, εἶμαι θορυβώδης, περὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ δήμου, Β 95, Θ 446.

***Ταρβαλέος** [. ⏑ . .], έη, έον (τάρβος), περίφοβος, ἔντρομος, δειλός, Ὕ. Ἑρμ. 165.

Ταρβέω, (τάρβος), ἀόρ. α' ἀναύξ. τάρβησα, παρατ. θαμιστ. ταρβέσκον, Ὕ. Ἀφρ. 251· α') ἀμετάβ. φοβοῦμαι, εἶμαι περιδεής, ἐκπλήττομαι, τρομάζω, Β 268 κ. ἀ, «-θυμῷ» εἶναι περίφοβος ἡ ψυχή μου Φ 575, η 51, σ 331· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φόβου τοῦ ἐκ σεβασμοῦ, Α 331· β) μεταβ. φοβοῦμαι, τρομάζω τινά, μετ' αἰτ., Ζ 469, Λ 405, Ρ 586.

Τάρβος, εος, τό, (torvus Λατ.) δέος, φόβος, τρόμος, *Ἰλ. Ω 152, 181.

Ταρβοσύνη [. . ⏑ .], ἡ, = τῷ προηγουμένῳ, σ 342 †.

Τάρνη, ἡ, πόλις τῆς Λυδίας, εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Τμώλου, μετέπειτα Σάρδεις, Ε 44.

Ταρπήμεναι, **ταρπῆναι**, ἴδ. τέρπω.

Ταρσός, ὁ, (τερσαίνω, Λατ. torreo). 1) πλεκτόν, καλαμωτή, πᾶν οἱονδήποτε πλέγμα, ἐφ' οὗ ξηραίνεταί τι, καὶ ἰδίως τὸ (ἐκ βρόων) ἐφ' οὗ στραγγίζεται ὁ τυρός, τὸ νῦν τυρόβολον λεγόμενον, ι 219. 2) πᾶσα ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, ἰδίως «-ταρσὸς ποδός» τὸ μέρος τοῦ ποδὸς τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῶν σφυρῶν, τὸ κτένι λεγόμενον ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, Λ 377, 388.

Τάρταρος, ὁ, χάσμα σκοτεινὸν ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τοσαύτην ἀπόστασιν ὑπὸ τὸν Ἅδην κείμενον, ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς. Ἔχει πύλας σιδηρᾶς καὶ χάλκεον οὐδόν, Θ 13 ἑξ. Ἴδ. Ἀΐδης. Ἐκεῖ οἰκοῦσιν οἱ Τιτᾶνες, ὁ Κρόνος, ὁ Ἰαπετὸς κ. ἄ., Θ 480, Ὕ. Ἀπ. 336, Ὕ. Ἑρμ. 256, 371.

Ταρφέες, οἱ, **ταρφέα**, τά, (τρέφω), ἐλλειπτ. ἐπιθ. μόνον κατὰ πληθ. εὔχρηστον, εἰς ὃ ὑπάγεται καὶ τὸ θηλυκὸν **ταρφεῖαι**, πυκνοί, συχνοί, ἀλλεπάλληλοι, «-ἰοί» Α 387, Ο 472, χ 246, «-δράγματα» Λ 69, «-ταρφεῖαι νιφάδες, κόρυθες» Μ 158, Τ 357, 359. Τὸ οὐδ **Ταρφέα** ὡς ἐπίρ. συχνά, πυκνά, ἀλλεπαλλήλως, πολλάκις, Μ 47, Ν 718, χ 142, θ 379. (Ὁ ἐπιθετικὸς τύπος ταρφὴς δὲν εὑρίσκεται, εὑρίσκεται ὅμως ὁ ταρφὺς παρ' Αἰσχύλῳ Ἑπτὰ ἐπὶ Θ. 517 καὶ ἡ γενικὴ ἔν τινι χρησμῷ παρὰ Λουκιαν. Ζ. Τραγῳδ. 31).

Τάρφη, ἡ, πόλις τῆς Λοκρίδος, πρὸς δυσμὰς τῆς Οἴτης, κατὰ τὸν Στράβ. 9, 14, 6 αἱ μετέπειτα Φαρύγαι, Β 533.

Τάρφθη, ἀντὶ τοῦ ἐτέρφθη, ἴδ. τέρπω.

Τάρφος, εος, τό, (ἐκ τοῦ τρέφω κατὰ μετάθεσιν), τὸ πυκνὸν φύλλωμα, ἡ λόχμη, λόγγος, Ε 555, Ο 606.

Ταρχύω [. – .], (τερσαίνω, Λατ. torreo), μόνον μέλ. γ' πληθ. -ύσουσι, καὶ ὑποτ. ἀορ. ταρχύσωσι, ταριχεύω, βαλσαμώνω, ἐνταφιάζω, κηδεύω, «-νέκυν» *'Ιλ. Η 85, «-τύμβῳ τε στήλῃ τε» Π 456, 674.

Ταύρειος, η, ον, ὁ ἐκ ταύρου, τουτέστι ταυρείου ἢ βοείου δέρματος, «-κυνέη» *'Ιλ. Κ 258, «-ἀσπίς» Ν 161, 163, Π 360.

Ταῦρος, ὁ, ταῦρος, βοῦς, Ὁμ. πλχ. Ἔτι δὲ καὶ « βοῦς ταῦρος » καὶ «-ταῦρος βοῦς», ἔνθα τὸ εἰδικώτερον «-ταῦρος» προσδιορίζει τὸ γενικώτερον «βοῦς», Β 480, Ρ 389. Ταῦροι ἐθυσιάζοντο συνήθως εἰς τοὺς οὐρανίους θεούς· ἀλλὰ καὶ εἰς ποταμίους, Λ 728, Φ 131.

Ταφήιος [⏑ . ⏑ .], η, ον, ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ταφεῖος (τάφος), ἐντάφιος, νεκρικός, «-φᾶρος» σάβανον, *'Οδ. β 99, 144, ω 134.

Τάφιοι [⏑ ⏑ .], οἱ, φῦλόν τι τοῦ ἔθνους τῶν Λελέγων, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Ἀκαρνανίας, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν μικρῶν νήσων τῶν μεταξὺ ταύτης τῆς χώρας καὶ τῆς Λευκάδος, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς μεγίστης αὐτῶν, τῆς Τάφου (ἥτις ἔκειτο περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου, ‖ κατ' ἄλλους δὲ ἦτο ἡ νῦν Κεφαλληνία, ἴδ. καὶ τὴν ἑπομ. λ.). Οἱ Τάφιοι ἔζων ἀπὸ τῆς ναυτιλίας καὶ πειρατείας, α 105, 181, ξ 452, ο 427· ὠνομάζοντο δὲ καὶ Τηλεβόαι, Ἀπολλ. 2, 4, 5.

Τάφος [⏑ .], ἡ, νῆσος παρὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀκαρνανίας, τὴν σήμερον Μεγανῆσι, α 417. Ἴδ. καὶ τὴν προηγουμ. λ.

1. **Τάφος**, ὁ. 1) ταφή, τάφος, κηδεία, τουτέστιν ἡ ἐνταφίασις καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν νομιζόμενα, «τ. Πατρόκλοιο» Ψ 619, 680, «τάφ. τελέσαι» Ω 660, υ 307 κ.ἀ. 2) ἰδίως περίδειπνον, ἡ μακαριά, τὸ νεκρικὸν δεῖπνον, τὸ μετὰ τὴν ταφὴν προσερχόμενον εἰς τοὺς περιλειπομένους, «-δαινύναι τάφον» προσφέρω περίδειπνον Ψ 29, γ 309.

2. **Τάφος** [⏑ .], τό, μόνον κατ' ὀνομ., ἐκ. (τέθηπα) θάμβος, ἔκπληξις, θαυμασμός, *'Οδ. φ 122, ψ 93, ω 441, Ὕμ. 6, 37.

Τάφρος, ἡ, (θάπτω), ὄρυγμα, τάφρος, χάνδαξ, χανδάκι, φ 210 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Οδ.) «ὀρύσσω, ἐλαύνω τάφρον» σκάπτω, ἀνοίγω, τραβῶ χανδάκι, Η 341, 450, Ι 349 κ. ἀ. Ἰδίως δὲ ἡ τάφρος ἡ παρὰ τὰ τείχη καὶ τὰ προχώματα, Θ 179, Ι 349.

Ταφών, ἴδ. θαφ-.

Τάχ(α), ἐπίρ. (ταχύς), ταχέως, εὐθύς, ἀμέσως, γλήγορα, γοργά, Ὁμ. πλχ. «-τάχα δή» α 251, «-ἢ τάχα» σ 73, τ 69, «-τάχα ποτέ» θὰ ἔλθῃ καιρὸς καὶ δὲν ἀργεῖ, α 205. Ἡ σημασία ἴσως, πιστεύω, εἶνε τῶν μεθ' Ὅμηρον χρόνων.

Ταχέως, ἐπίρ. (ταχύς), ταχέως, γλήγορα, γοργά, Ψ 365 †, Ὕμ. Ἀπόλ. 108.

Τάχιστος, η, ον, ἴδ. ταχύς.

Τάχος, εος, τό, (ταχύς) τὸ τάχος, ἡ ταχύτης, γληγοράδα, *'Ιλ. Ψ 406, 515. κ. ἀ.

Ταχύπωλος [⏑ ⏑ . .], ον, (ταχύς, πῶλος), ὁ ταχεῖς ἔχων ἵππους ἢ ταχέως ἐλαύνων τοὺς ἵππους, ταχύϊππος. Ἐπίθετον Δαναῶν, καὶ Μυρμιδόνων. *'Ιλ. Δ 232 κ. ἄ. πλχ., «-Μυρμιδόνες» Ψ 6.

Ταχύς, εῖα, ύ, συγκριτ. θάσσων,

ον μόνον κατ' ὄνομ. Ο 570, καὶ αἰτ. πληθ. θάσσονας Ν 819. συχνότερον δὲ τὸ οὐδέτερον ὡς ἐπίρ., ἴδ. κατωτέρ, ὑπερθετ. **τάχιστος, η, ον**, ἴδ. τὸ τέλος· α') ταχύς, τοὺς πόδας, εὐκίνητος, γοργός, γλήγορος, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ καὶ «-πόδες ταχέες» Ζ 514, ν 261, «-ταχὺς πόδας» ταχύπους, Ν 249 κ.ἄ., καὶ μετ' ἀπαρμφ. «-θέειν» Π 186, γ 112· β') κατεσπευσμένος, δρομαῖος, «-ἄγγελος» Ω 292, ο 526· γ') ἐπὶ πραγμάτων κινουμένων, «-ἰός, ὀϊστός» Δ 94, χ 3 κ. ἄ. Ἐνίοτε τίθεται τὸ ἐπίθ. ἀντὶ ἐπιρρήματος, οἷον κατά τινας «ταχέες δ' ἱππῆες ἔγερθεν» ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ ταχέως ἠγέρθησαν, ἐξηγέρθησαν οἱ ἱππηλάται, Ψ 287. Τὸ οὐδέτ. τοῦ συγκρ. **θᾶσσον** («θᾶττον» ἐν τῷ Ὑμ. Ἑρμ. 255) πολλάκις ὡς ἐπίρ. τὸ ταχύτερον, τὸ γληγορώτερον, ὅσον οἷόν τε ταχέως, (οὐχὶ βραδέως), Β 440, β 307, κ. ἄ. Βατρ. 28 Ἐκ τοῦ ὑπερθετ. μόνον τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρ. **τάχιστα**, τάχιστα, ταχύτατα, «-ὅττι τάχιστα» ὡς τάχιστα, ὅτι τάχιστα, Δ 193, ε 112 κ. ἄ.

Ταχυτὴς [⏑ ⏑ .], **ῆτος**, ἡ, ταχύτης, γληγοράδα, Ψ 740, ρ 315.

Τέ, μόριον ἐγκλιτικόν, ἔκ τινος πτώσεως τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας Τὸ παραχθέν, ἐκ τῆς τοπικῆς δηλ. πτώσεως τεῖ ἢ τῇ κατὰ συστολήν, ὅπως τὸ Δὲ ἐκ τοῦ Δή, Μὲν ἐκ τοῦ Μήν· σημαίνει δὲ σχέσιν ἢ ἀναφορὰν πρός τι εἴτε ἡγούμενον εἴτε ἑπόμενον, ὅθεν κυρίως οὕτως (ὅπερ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ὡσαύτως, ὁμοίως, ἐπίσης, καί, προσέτι. Κατ' ἄλλους=τῷ Λατ. que συγγ. τῷ: τίς, καί, κέ, κεῖνος ἐκ θέματος ΤΑ καὶ ΚΑ. Ὅθεν 1) ὁ ἁπλοῦς Τέ α') ἰδίως ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ, καὶ μάλιστα τῇ ἐπικῇ, μετὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ ἐπιρ. καὶ μετὰ τῶν συνδέσμων τῶν χρονικῶν, τελικῶν, αἰτιολογικῶν καὶ ὑποθετικῶν τίθεται μόνον ἵνα συνάψῃ στενώτερον τὴν πρότασιν πρὸς ἀπόδοσιν, ὅθεν προκύπτουσιν οἱ ἑξῆς συνδυασμοὶ «-ὅς τε, ὅ τε, ὅσπερ τε, ὅσος τε, οἷός τε, ἔνθα τε, ἵνα τε, ὅτε τε, ἐπεί τε, γάρ τε, εἴπερ γάρ τε, ὥς τε, ὡσεί τε, τ' ἄρα, κ.ἄ.» (ἴδ. τὰς λ. ταύτας), ἐν οἷς ὁ Τὲ εἶνε ἀμετάφραστος. Ἀντὶ τοῦ «-γάρ τε» εὑρίσκεται ὁ συνδυασμὸς «-τέ γὰρ» Ψ 277. Τινὲς τούτων τῶν συνδυασμῶν ἐσώθησαν καὶ ἐν τῇ μετέπειτα χρήσει, οἷον τὸ «ὥστε, οἷός τε, ἅ τε κ. ἄ.». (Ὁ Τὲ ἐν τοῖς ἀναφορικοῖς λόγοις, — σημαίνει τὸ διαρκὲς ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ ἐφήμερον, καὶ τὸ γενικὸν πρὸς τὸ μερικόν)· β') συνάπτει πρὸς τὰ προηγούμενα λέξεις καὶ προτάσεις «-κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι» Α 4, «-δόμεναι κούρην ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην» Α 99, «-οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο» Α 57. 2) Ἐν ἀνταποδόσει εὑρισκόμενος εἴτε πρὸς ἄλλον Τέ, εἴτε πρὸς ἄλλο μόριον, συνδέει οὐ μόνον λέξεις, ἀλλὰ καὶ προτάσεις πρὸς ἀλλήλας· α') «-τὲ —τέ» κυρίως ὅπως — οὕτως, τόσον —ὅσον, ὅ ἐ. καὶ—καί, οὐ μόνον — ἀλλὰ καί, Ὁμ. πλχ., πολλάκις ὅμως καὶ ὅπου ἡ σύνδεσις δὲν εἶνε πολὺ στενή, τίθεται ὁ διπλοῦς τε—τὲ ἰσοδυναμῶν πρὸς τὸν καί, οἷον «-δύσετό τ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί» β 388 κ. πλχ. Ἐν τῇ ἐπικῇ χρήσει τοῦ διπλοῦ Τὲ παρατηροῦνται τὰ ἑξῆς ἰδιώματα: Ἐνίοτε τίθεται κατ' ἀνταπόδοσιν ὁ διπλοῦς Τέ, ὁ μὲν εἰς τὴν πρότασιν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἀπόδοσιν ὑποθετι-

κῶν λόγων, ὡς φαίνεται, ἁπλῶς εἰς ἔνδειξιν τῆς στενῆς ἀνταποδόσεως τῶν δύο προτάσεων, ὅτε καὶ μένει ἀμετάφραστος, οἷον «·εἴ περ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον» Α 81, πρβλ. Δ 160, ἔνθα τινὲς γράφουσι δὲ εἰς τὴν ἀπόδοσιν) Κ 225. Δύναται δὲ νὰ λείπῃ ὁ Τὲ ἐκ τῆς προτάσεως, «·εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν, ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται» Τ 164, πρβλ. Γ 25, Ε 350, 6 62 κ. ἄ., δύναται δὲ καὶ μεθ' ὅλης τῆς προτάσεως νὰ λείπῃ, «·ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα» Γ 56, Ε 201, 885· ἄλλοτε λείπει ἐκ τῆς ἀποδόσεως, οἷον «·ξεῖνοι εὐχόμεθ' εἶναι, εἴπερ τε γέροντ' εἴρηαι» α 188. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀνταπόδοσιν τίθεται καὶ εἰς ἀναφορικοὺς λόγους «·τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσσον τ' ἔπι λᾶαν ἵησι» Ν 12, πρβλ. Τ 221· πολλάκις δὲ καὶ ἐνταῦθα παραλείπεται ὁ ἕτερος Τέ, «·ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ» Α 218, πρβλ. ο 54. Ἐνίοτε τίθεται ὁ διπλοῦς Τὲ μετ' ἄλλων ἀνταποδιδομένων μορίων, οἷον τῶν Μὲν — Δέ, «·μέν τε — δέ τε» Β 90, Φ 260 κ. ἄ., ἢ τῶν Μὲν — Ἀλλά, «·μέν τε — ἀλλά τε» μ 62, ὅπου ὡσαύτως ὁ Τὲ μένει ἀμετάφραστος. Καὶ ἐν τούτοις δύναται ὁ ἕτερος Τὲ νὰ λείπῃ Ι 508 κ. ἄ., ὅθεν δύνανται νὰ ἀνταποδίδωνται οἱ ἑξῆς συνδυασμοὶ «μέν τε — αὐτάρ» α 215 κ. ἄ. «μέν τε — οὐδέ» Ε 138, «·μέν — δέ τε» Ι 593. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Μὲν δύναται ἐν τοιούτοις λόγοις νὰ λείπῃ μετὰ τοῦ Τέ, καὶ ὅλη ἡ ἡγουμένη πρότασις, διὰ τοῦτο εὑρίσκεται πολλάκις ὁ Δὲ (καὶ ἄλλα ὅμοια μόρια) μετὰ τοῦ Τὲ ἄνευ ἀνταποδιδομένου Μέν, οἷον Α 403, Β 210, δ 277 κ. ἄ., πρβλ. δέ, 4)· ὡσαύτως τίθεται καὶ «·ἀλλά τε» Β 754, μ 67, «·ἀτάρ τε» Δ 484, «·οὐδέ τε» Α 406, καὶ ἀρνήσεως προηγουμένης, Ρ 42· 6') «·τέ — καί» ὅπως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, παρ' Ὁμ. ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν «·τέ — τέ» Α 293 κ. ἄ. πλχ. Ἀντὶ τοῦ Καὶ τίθεται τὸ «·ἠδέ» Β 206, Ι 159 καὶ «ἰδέ» Ζ 469, Θ 162· γ') ἀνταποδίδεται ὁ Τὲ καὶ πρὸς τὸν Δέ, Γ 366, Ψ 178 κ. ἄ., καὶ πρὸς τὸν Ἤ, οἷον «ὥστε γὰρ ἢ παῖδες — χῆραί τε γυναῖκες» Β 289. Κανονικῶς τίθεται ὁ Τὲ εὐθὺς μετὰ τὴν λέξιν, ἥτις πρόκειται νὰ συναφθῇ ἢ ὁπωσδήποτε σχετισθῇ πρὸς ἄλλην τινά, ἀλλ' ἐνίοτε χωρίζεται αὐτῆς διὰ μορίων ἢ ἄλλων μικρῶν λέξεων, οἷα ἡ Τίς, «·τόσον τίς τ' ἐπιλεύσσει» Γ 12, «·ὡς δ' ὅτε τίς τε» Γ 33. (‖. Ἐνταῦθα ὁ «·τέ» ἀνήκει κατά τινας μὲν εἰς τὸ «ὅτε» κατὰ ἄλλους δὲ πιθανώτερον εἰς τὸ «ὡς». Ἕτερος δέ τις ἀπορρίπτων ταύτας τὰς ἑρμηνείας νομίζει ὅτι ἐνταῦθά τε καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ ὁ Τὲ ἐξαίρει τὴν ἔννοιαν τοῦ «·τίς» καὶ οὐ μόνον τούτου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων λέξεων, οἷον τοῦ «·ὅσον, οἷος, τίπτε, πῶς» ὅπου κατ' αὐτὸν δὲν ἔχει οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην συνδετικὴν ἔννοιαν ὁ Τέ. Ἄλλοι δὲ παραδέχονται ὅτι ὑπάρχουσι παρ' Ὁμ. πολλὰ χωρία, ἐν οἷς ὁ Τὲ κεῖται ἄνευ συνδετικῆς τινος ἐννοίας, περὶ δὲ τὴν ἑρμηνείαν αὐτοῦ ἀμηχανεῖ), «·ὥς εἴ τε» ι 314, «·τὰ μέν τε» Β 145 κ. ἄ. πλχ., ἄλλοτε παρεντίθεται μεταξὺ ἄρθρου καὶ οὐσιαστικοῦ, οἷον «·τά τε δῶρα» Γ 54, μεταξὺ κτητικοῦ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ, «·ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι» Β 136. Ἐνίοτε δὲ ἐπὶ στενῶς συνημμένων λέξεων τίθεται καὶ πρὸ τῆς λέξεως, εἰς ἣν κυρίως ἀνήκει, οἷον «ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος» ἀντὶ

τοῦ: ἐγγύθι Πριάμοιό τε καὶ Ἕκτ., Ζ 317 κ. ἄ.

Τεγέη, ἡ, Τεγέα, παλαιὰ πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἔχουσα περιβόητον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἧς σήμερον ἐρείπια σώζονται μεταξὺ τῶν χωρίων Ἅγιος Σώστης, Ἰμπραΐμ Ἐφέντη καὶ Πιαλῆ, Β 607, οὐ μακρὰν τῆς Τριπόλεως.

Τέγεος, ον (τέγος), ἀντὶ τοῦ: τέγειος, ἐστεγασμένος, ἰδίως δὲ (ὡς τὸ «-ποιητός» καὶ «-τυκτός» = εὖ ποιητὸς καὶ εὖ τυκτός) καλῶς ἐστεγασμένος, εὐσκεπής, εὐστεγής, εὐώροφος «-τέγεοι θάλαμοι» Ζ 248 † λέγονται οἱ θάλαμοι τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου, οἵτινες πρέπει νὰ νοηθῶσιν ὡς ἀπὸ τοῦ μεγάρου κεχωρισμένοι καὶ ἰσόγειοι.

Τέγος, εος, τό, 1) στέγη, σκεπή, ὀροφή, κ 559, λ 63. 2) πᾶν ἐστεγασμένον μέρος τῆς οἰκίας, θάλαμος, δωμάτιον, αἴθουσα. Ὑπῆρχον καὶ ὑψηλὰ ἐπιστεγάσματα· ἰδὲ ἀμείβοντες, α 333, θ 458 κ. ἄ., Ὀδ.

Τεεῖο, ἴδ. σύ.

Τεθαλυῖα, **τέθηλα**, ἴδ. θάλλω.

Τέθηπα, ἴδ. Θαφ.

Τέθναθι, **τεθναίην**, **τεθνάμεναι**, **τεθνάσι**, **τεθνεώς**, **τεθνηώς**, ἢ **τεθνειώς**, ἴδ. θνήσκω.

Τεΐν, ἀντὶ τοῦ σοί, ἴδ. σύ.

Τείνω, ἀόρ. α' ἔτεινεν, ὑποτ. τείνῃ, εὐκτ. -ειε, μετοχ. -ας, ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τέταμαι, γ' ἑνικ. τέταται (μόνον ἐν τμ.), ὑπερσ. γ' ἑνικ. τέτατο, γ' δυϊκ. τετάσθην, γ' πληθ. τέταντο, παθ. ἀόρ. α' ἀναύξ. τάθη, μετοχ. ταθείς. (Οἱ παθ. οὗτοι χρόνοι ἔχουσι τὸ α βραχύ). 1) ἐκτείνω, τανύω, ἐντείνω, τεντώνω· α') κυρίως «-τόξον» Δ 124, «-ἡνία ἐξ ἄντυγος» τεντώνω τὰ (τέως χαλαρὰ) ἡνία προσδένων αὐτὰ εἰς τὴν ἄντυγα (ἵνα σταθῶσιν οἱ ἵπποι), Ε 262, 322. Παθ. «-ὀχεὺς τέτατο ὑπ' ἀνθερεῶνος» ἦτο σφιγκτὰ ὑπὸ τὸν πώγωνα τεντωμένος, δεδεμένος, Γ 372, «-ἐνὶ δεσμῷ» χ 200, «-δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην» Ξ 404, «-φάσγανον τέτατο ὑπὸ λαπάρην» κοσμάμενον ἐξετείνετο ὑπὸ τὴν λαπάραν, Χ 307, τεντώνω, ἁπλώνω, «-ἱστία τέτατο» λ 11· β) μεταφορ. «λαίλαπα τείνω» ἐξαπλώνω, διαχέω, διεγείρω, Π 365, «-ἐπὶ νὺξ τέταται βροτοῖσι», ἴδ. ἐπιτείνω, «-ἶσον πολέμου τέλος τείνω» ἴσον ἐκτείνω, παρέχω τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἰσόρροπον καθιστῶ τὴν μάχην, Υ 101. Παθ. «-τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο» Μ 436, «-ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη» περὶ τὸν Πάτροκλον ἠγέρθη, συνεκροτήθη σφοδρὰ μάχη, Ρ 543, «ἵπποισι τάθη δρόμος» ἐτανύσθη, τουτέστι μετὰ σπουδῆς καὶ ἀγωνίας ἔγεινεν ὁ δρόμος, δ ἐ. οἱ ἵπποι ἔτρεξαν μετὰ πάσης αὐτῶν τῆς δυνάμεως, Ψ 375· ὡσαύτως περὶ ἀνθρώπων, «-ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος» θ 121, Ψ 758. 2) ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, ἰδίως κατὰ γῆς, «ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς» Ν 655, Φ 119, «-τετάσθην ἐν κονίῃσιν» Δ 536, 544.

Τεῖος, ἴδ. τέως.

Τειρεσίης, αο, ὁ, (τείρεα), Τειρεσίας, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς νύμφης Χαρικλοῦς, περιβόητος Θηβαῖος μάντις, ὅστις ὑπὸ μὲν τῆς Ἥρας ἐτυφλώθη ὡς διαλύσας διαφοράν τινα τῶν θεῶν οὐχὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς, παρὰ δὲ τοῦ Διὸς ἔλαβε τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς καὶ μακροβιότητα ἐννέα γενεῶν ἀνθρώπων, κ 492, λ 32, 267, ψ 251.

Τεῖρος, εος, τό, (τέρας, ἀστήρ), ἀντὶ τοῦ τέρας, μόνον κατὰ πληθ. **τέρατα**, σημεῖα (ἐν οὐρανῷ), ἄστρα, ὑφ' ὧν

ὁδηγοῦνται οἱ ναυτιλλόμενοι καὶ οἱ γεωργοί, Σ 485 †, Ὑμ. 7, 7.

Τείρω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. (ἡ ῥίζα τερ—, συγγ. τῷ Λατ. tero), κυρ. τρίβω, κατατρίβω, μόνον τροπικ. κατατρίβω, ἐξαντλῶ, ἐξασθενατίζω, πιέζω, κατατρύχω, καταπονῶ, τρώγω, οἷον τὸ σῶμα διὰ τῆς ἡλικίας, τοῦ πόνου, τῆς πείνης, τοῦ καμάτου κ.τ.τ., μετ' αἰτ., Δ 315, Ε 153, 796 κ.ἀ., ἐπὶ ἐχθρῶν, Ω 489· ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν διὰ λύπης καὶ φροντίδων, βασανίζω, στενοχωρῶ, πιέζω, κατατρώγω, «-τινὰ κατὰ φρένας» Ο 61, «-κῆρ» α 342. Πολλάκις παθητικ. «-τείρεσθαι γήραϊ» Ε 153, «-ὑπ' εἰρεσίης» κ 78, «-καμάτῳ καὶ ἱδρῷ» Ρ 745, «-πένθεϊ» 6 71· καταπονοῦμαι, ἐξαντλοῦμαι ἐν μάχῃ, Ζ 387, Ι 248, Βατρ. 173, «-χαλκῷ» Ρ 376, «πνοιῇ Ἡφαίστοιο» Φ 355, 366.

Τειχεσιπλήτης, αο, ὁ, (τεῖχος, pellere Λατ.), ὁ εἰς τὰ τείχη ἐφορμῶν, ὅ ἐ. τολμηρὸς πολιορκητής, «Ἄρης» μόνον Ἰλ. Ε 31, 455.

Τειχίζω, ἐγείρω τεῖχος, ὀχυρῶ. Μέσ. ἐγείρω ἐμαυτῷ τεῖχος, «-τεῖχος ἐτειχίσσαντο» Η 449 †.

Τειχιόεις, εσσα, εν (τειχίον, τεῖχος), ἡ ἔχουσα περὶ ἑαυτὴν (μεγάλα, ὀχυρὰ) τείχη, ὀχυρά, περιτετειχισμένη, οἷον «Τίρυνς, Γόρτυν» μόνον Ἰλ. Β 559, 646.

Τειχίον, τό, κατὰ τύπον ὑποκοριστικὸν τοῦ τεῖχος, ἀλλ' οὐδέποτε τίθεται ἐπὶ τείχους πόλεως ἢ φρουρίου, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ τοῦ τοίχου οἰκοδομῆς τινος ἢ περιβόλου μικροῦ τινος χώρου, ὅστις δύναται ὡς τοιοῦτος καὶ μέγας νὰ ἦνε, ὅθεν «μέγα τειχίον αὐλῆς», Ὀδ. π 165, 348. (Κατ' ἄλλην δὲ ἑρμηνείαν δὲν εἶνε ὑποκοριστικὸν καὶ μὲ διάφορον σημασίαν, ἀλλ' ἕτερος τύπος τοῦ τεῖχος, ἔχων ἑπομ. τὴν αὐτὴν σημασίαν, καθὼς τὸ θηρίον καὶ θήρ, οἰκίον καὶ οἶκος· ἀλλ' ἴδ. θηρίον).

Τειχομαχία, ἡ, μάχη πλησίον τοῦ τείχους Μ.

Τεῖχος, εος, τό, τεῖχος, (γερμ. deich), ἰδίως πόλεως περίβολος, περιτείχισμα ἔχον πύργους, Ν 764 κ.ἀ., ἐν γένει δὲ πᾶν ὀχύρωμα, φρούριον, ἔρυμα, πρόχωμα, οἷον τὸ πρὸ τῆς Τροίας «ἀμφίχυτον τεῖχος» Υ 145, «-τεῖχος ἐλαύνω» τραβῶ, ὅ ἐ. ἐγείρω κατὰ μῆκος τεῖχος, ζ 9, «-τεῖχ. ῥήγνυσθαι» διαρρήγνυμαι (κάμνω ῥήγματα εἰς) τὸ τεῖχος, Μ 257, 440.

Τειχοσκοπία (σκοπεῖν)=ἡ ἀπὸ τοῦ τείχους ἐπισκόπησις, ἡ σκηνὴ ἐν Γ 111—244.

Τείως, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ τέως, ὅκ. ἴδ.

Τέκε, τεκέειν, ἴδ. τίκτω.

Τεκμαίρομ(αι), μέσ. ἀποθ., ἐνεστ. -ομαι, -εται, ἀόρ. α' ἀναύξητ. τεκμήρατο, -αντο, κυρ. θέτω τέρμα (τέκμαρ)· ὅθεν 1) ὁρίζω, προορίζω, διατάσσω, διορίζω, ἰδίως ἐπὶ θεῶν καὶ τῆς τύχης, «-κακά τινι» Ζ 349, Η 70, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀλκινόου, «-πομπήν τινι» η 317, καὶ ἐπὶ τῆς Κίρκης, «-ὁδόν τινι» προδιαγράφω, κ 563. Ἐν γένει δὲ μηνύω, ἀναγγέλλω, προλέγω, «-ὄλεθρόν τινι» λ 112, μ 139. 2) παρὰ τοῖς μετέπειτα, ὁρίζω κατ' ἐμαυτόν, ἀποφασίζω, Ὑ. Ἀπ. 285.

Τέκμωρ (τέκτων, τεύχω), τό, ἀντὶ τοῦ τέκμαρ, μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. 1) τέλος, τέρμα, ὅριον, «-ἵκετο τέκμωρ» Ν 10, «-εὑρεῖν τέκμωρ» εὑρίσκω τέλος, διέξοδον, ἔκβασιν, Η 30, Ι 47, δ 373, 466, ὡσαύτως «-τέκμ. εὑρέσθαι» Π 472, «-τέκμωρ Ἰλίου» εἶνε τὸ τέλος, ἡ ἔκβασις τοῦ περὶ τὸ

"Ιλιον ἀγῶνος, ἡ καταστροφὴ τῆς Τροίας, Η 30, Ι 47. 2) ἐν γένει δὲ σημεῖόν τι ἐπισήμως ὡρισμένον, δι' οὗ βεβαιοῦταί τι, **τεκμήριον**, **ἀπόδειξις**, «μέγιστον τέκμωρ ἐξ ἐμέθεν» ἡ μεγίστη παρ' ἐμοῦ διαβεβαίωσις, Α 526· ἡ σελήνη λέγεται ὅτι «τέκμωρ βροτοῖς τέτυκται» τεκμήριον, σημεῖον, ἐξ οὗ εἰκάζουσιν, ὁρίζουσί τι, Ὑμ. 32, 13.

Τέκνον, τό, (τίκτω), τὸ γεγεννημένον· α') **γόνος**, **τέκνον**, **παιδί**, Ὁμ. πλχ. Πολλάκις εἰς φιλοφρονητικὰς προσηγορίας λαμβάνει καὶ ἐπίθετον ἀρσενικόν, οἷον «φίλε τέκνον» Χ 81, 6 363 κ. ἀ.· 6') ἐπὶ ζώων, **τὸ νεογνόν**, **τὸ μικρόν**, Θ 298, Β 311, Λ 113, π 217.

Τέκον, ἀντὶ τοῦ ἔτεκον, ἴδ. τίκτω.

Τέκος, εος, τό = **τέκνον**, (τίκτω) δοτ. πληθυντ. τέκεσσι καὶ τεκέ(ε)σσι, «Διὸς τέκος» Β 157, 6 178 κ. ἄ. πλχ.· α') ἐπὶ υἱοῦ τε καὶ θυγατέρος, ἐπὶ φιλοφρονητικῆς προσηγορίας, «φίλον τέκος» Ι 437, σ 170 κ. ἀ.· 6') ἐπὶ ζώων, **τὸ νεογνόν**, **τὸ μικρόν**, Θ 248, Μ 222, Π 265, Ρ 113.

Τεκταίνομαι, ἀποθ. (τέκτων), ἀόρ. α' ἀναύξητος τεκτήνατο, εὐκτ. -αιτο, **κατασκευάζω**, **ποιῶ**, **μαστορεύω**, «νῆας» ναυπηγῶ, *Ἰλ. Ε 62, «χέλυν» Ὑ. Ἑρμ. 25· τροπικ. «μῆτιν» **παρασκευάζω**, **τεχνάζομαι**, **χαλκεύω**, **ἐπινοῶ**, Κ 19.

Τεκτονίδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Τέκτονος (ναυπηγοῦ), ὁ Πολύνηος, θ 114. Ἴδ. καὶ Ὑπερίων.

Τεκτοσύνη [. . ⏑ .], ἡ, (τέκτων), ἡ ἐνέργεια καὶ τέχνη τοῦ τέκτονος, **τεκτονική**, **κατασκευή**, πληθυντ. ε 250 †.

Τέκτων, ονος, ὁ, (τίκτω, **τεύχω**), πᾶς ὁ ποιῶν καὶ κατασκευάζων τι, **ἐργάτης**, **τεχνίτης**, **μάστορας**. «τέκτων κεραοξόος» τεχνίτης κερατοξόος, κερατουργός, Δ 110. Ἰδίως **ξυλουργός**, **κτίστης**, Ζ 315 κ. ἀ., «δούρων» ρ 384, **ναυπηγός**, Ε 59, «νηῶν» ι 126, **ἁμαξοπηγός**, Ὑ. Ἀφρ. 12, «τέκτονες ἄνδρες» Ζ 315.

Τέκτων, ονος, ὁ, πατὴρ τοῦ Φερέκλου, Ε 59 †.

Τελαμὼν [. ⏑ .], ῶνος, ὁ, (ταλ-, tul), κυρ. ὁ βαστάζων ἢ κρατῶν τι, ἰδίως α') ὁ τελαμών, ὁ ἱμὰς δηλ., (λωρίον) οὐ μόνον ὁ ἐξ οὗ κρέμαται τὸ ξίφος, Η 304, Ψ 825, καὶ ἡ μάχαιρα, Σ 598, ἀλλὰ καὶ ὁ δι' οὗ φέρεται ἡ ἀσπίς, Β 388, Ε 796, 798· μνημονεύονται ἀμφότεροι «ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου» Ξ 404. Πολλάκις πολυτελῶς ἐξειργασμένος, Λ 38, λ 610· 6') ἐν γένει **ἱμάς**, **λωρίον**, πρὸς δέσιν, οἷον νεκροῦ, ὃν εἶτα σύρουσι, Ρ 290.

Τελαμὼν [. ⏑ .], ῶνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, πατὴρ τοῦ Αἴαντος καὶ Τεύκρου. Οὗτος φονεύσας τὸν ἀδελφόν Φῶκον ἔφυγεν εἰς Σαλαμῖνα, ἔνθα καὶ ἐβασίλευσε. Μετέσχε τῆς ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείας καὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῆς Τροίας, Ρ 293, λ 553.

Τελαμωνιάδης [. ⏑ . ⏑ ⏑ .], αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, ὁ **Αἴας**, ὁ **μέγας**, Θ 267, Ι 623, Ν 709.

Τελαμώνιος [. ⏑ . ⏑ .], η, ον, τοῦ Τελαμῶνος, 1) «Αἴας Τελαμώνιος» πρὸς διάκρισιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως, Β 528, λεγόμενος καὶ «Αἴας Τελαμώνιος υἱός» Ν 67, 170. 2) «Τεῦκρος Τελαμώνιος» ὁ ὁμοπάτριος ἀδελφὸς τοῦ Αἴαντος, Θ 281.

Τελέθω (τέλλω), μόνον κατ' ἐνεστ.

—ει, —ουσι, μετοχ. —οντες καὶ παρατ. θεμιστικὸν τελέθεσκε Ὕ. Δήμ. 242, κυρ. ἀνεπετάσθη, ἀνεσύρθη, ἐν γένει δὲ εἶνε «νὺξ ἤδη τελέθει» Η 282, 293, πρβλ. Ι 441, δ 85, ρ 486.

Τέλειος, ον (τέλος), ὑπερθ.**τελειότατος**, η, ον, τέλειος, ἐντελής, ἄρτιος, περὶ τῶν ἱερείων (θυμάτων), τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἦνε ἄρτια, ἀβλαβῆ, ἄνευ τινὸς ἐλαττώματος, Α 66, Ω 34, «τελειότατος πετεηνῶν» δηλ. τῶν μαντικῶν ὀρνέων λέγεται ὁ ἀετός, διότι τούτου τὸ προοιώνισμα ὡς κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοῦ Διὸς προερχόμενον ἦτο ἀσφαλέστατον (πρβλ. **τελήεις**), Θ 247, Ω 315.

Τελείω, κατ' ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ **τελέω**, ὅπ. ἴδ.

***Τέλεος**, η, ον,=τέλειος, Ὕ. Ἑρμ. 129.

Τελεσφόρος, ον, ὁ εἰς τέλος φέρων, τουτέστιν ὁ ἐκτελεστής, ὁ ἐκτελῶν, φέρων εἰς πέρας καὶ μὴ παραμελῶν τὰς ἑαυτοῦ βουλάς, Ὕμ. 22, 2. Ἰδίως «τελ. ἐνιαυτός» ὁ τὰ πάντα εἰς τέλος τουτέστιν ἀκμὴν ἢ ὡριμότητα φέρων ἐνιαυτὸς ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτον» Τ 32, η 86 κ. ἄ. πλχ.

***Τελετή**, ἡ, (τελέω), τελευτή, τέλος, ἐκτέλεσις, Βατρ. 305.

Τελευτάω (τελέω), ἐνεστ. γ' ἐν. -ᾷ, μέλ. —ήσω, -ήσεις, -ήσει, ο 524, -ήσουσι, απαρφ. -ήσειν, μέσ. μέλ. ἀπαρμφ. -ήσεσθαι μὲ παθ. σημ. Ν 100, θ 510, ι 511, ἀόρ. ἀναύξ. τελεύτησε, -αν, εὐκτ. -ειας, -ειε, ὑποτακτ. -ω, ῃς, ἀπαρμφ. -ῆσαι, μετοχ. -ας, παθ. ἀόρ. ἀπαρμφ. τελευτηθῆναι. Α'.) Ἐνεργ. 1) τελῶ, ἐκτελῶ, κάμνω, «ὅμοσέν τε τελεύτησέν τε τόν ὅρκον» ἐξετέλεσεν ἀκριβῶς καθ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς τύπους, Ξ 280, 6 378 κ. ἄ., ἐκτελῶ, περατῶ, τελειώνω, τί, 6 279, «ἔργα» Θ 9 κ. ἄ., «γάμον» τελῶ, ω 126, «κακὸν ἦμάρ τινι» παρασκευάζω εἴς τινα κακὴν ἡμέραν, δυστυχίαν, ο 524. 2) ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ ἐπὶ ὑποσχέσεων καὶ εὐχῶν, ἐπιθυμιῶν, Ν 375, «ἐέλδωρ» φ 200, πρβλ. γ 56, 62, «ἀνδρεσσι νοήματα» Σ 328. Β') Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, περατοῦμαι, τελειώνω, γίνομαι, Ο 74, 6 171. Ἐκ τοῦ

Τελευτή, ἡ, (τελέω)· α') περάτωσις, τέλος, πέρας, «βιότοιο» Η 104, Π 787, «τελευτὴν ποιῆσαι» φέρω εἰς πέρας, α 249, π 126, «ἐς τελευτὴν» ἐν τέλει, τέλος, Ὕμ. 6, 29· 6) τέλος, σκοπός, «μύθοιο» Ι 625.

Τελέω καὶ **τελείω** κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου (τέλος), ἐνεστ. τελέω, -έει καὶ -είει, εὐκτ. -έοιεν, ὑποτ. -έωμεν, μετοχ. -έοντες, παρατ. ἐπικ. τέλεον καὶ ἐτέλειον, παθ. ἐνεστ. —εῖται, —είεται, παρατ. ἐτελείετο, μέλ. -έω, -έει, —έουσι, μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημασ. —εῖται, ἀπαρμφ. —εῖσθαι καὶ —έεσθαι, ἀόρ. α' ἐτέλεσα, ας, ε, αν, ἀναύξ. τέλεσε, —σσαν, προστ. τέλεσον, εὐκτ. —αιμι, —ειας, ειε, —αιμεν, ὑποτ. τελέσω, —ῃ, —ωσι καὶ —σσω, —σσῃς, —σσῃ, ἀπαρμφ. τελέσαι, —σσαι· παθ. παρακ. γ' ἐν. τετέλεσται, μετοχ. -σμένος, ον, α, ὑπερσ. τετέλεστο, ἀόρ. παθ. ἐτελέσθη. 1) ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας, περατῶ, τελειώνω, «δρόμον» Ψ 373, 768, «ὁδόν» διανύω, κ 490, «πόνον» ψ 250 μετὰ μετοχῆς, «οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων» δὲν τὸν ἔφερε μέχρι τέλους, Μ 222 «λαῖτμα διατμήξας ἐτέλεσσα» διέσχισα μέχρι τέλους τὸ κῦμα, ε 409. 2) ἐκτελῶ, διαπράττω, ἐκ-

πληρῶ, πράττω, κάμνω, Α 523 κ. ἀ., «-νῆες, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα» αἵτινες νὰ ἐκτελῶσιν ἕκαστον τῶν δεόντων, ι 127, «-ἦμαρ τέλεσ' Ἠώς» ἐξετέλεσεν ἡ Ἠὼς τὴν ἡμέραν, ἐπήγαγεν, ε 390 κ. ἀ., «μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν» νὰ μὴ τὸ ἐκτελέσῃ, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ θεός, ρ 399, «-κότον, χόλον» ἐκπληρῶ, εὐχαριστῶ, κορέννυμι τὴν ὀργὴν κτλ. Α 82, Δ 178· ἐπὶ εὐχῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὑποσχέσεων, πληρῶ, ἐκτελῶ, «-ὑπόσχεσιν, ὅρκια» κ 483, η 69, «-μῦθον» δ 776, «ἔπος τινί» Α 108. Παθ. ἐκπληροῦμαι, ἐκτελοῦμαι, περατοῦμαι, γίνομαι, «-ἔργον» Η 465 κ. ἀ., «-τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται» Θ 176, ε 302 κ. ἀ., «-τὸ καὶ τετελεσμένον ἔσται» τὸ ὁποῖον ἐξ ἅπαντος θὰ ἐκτελεσθῇ, θὰ γείνῃ, Α 212 κ. ἀ., «-τετελεσμένος» λέγεται καὶ ὁ ἐκτελεστός, δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, «εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν» Ξ 196, Σ 427, ε 90. 3) παρασκευάζω, προξενῶ, παρέχω, κάμνω, τινί τι, Ι 157, 598, «-ἀγαθὸν γῆρας» 6 34, ψ 286, «-νόστον» ο 112, «-δῶρα» προσφέρω Ὕ. Δήμ. 370. Ἰδίως ἀπονέμω, ἀποδίδω, ἐπὶ ὡρισμένου φόρου ἢ τέλους, «-θέμιστας» Ι 156, 298.

Τελήεις, εσσα, εν (τέλος), ὁ ἔχων τέλος, ὅ ἐ. τελεσφόρος, ἀποτελεσματικός, «-τελ. ἑκατόμβαι» Α 315, Β 306, Δ 582, Ρ 50, 59, ἑκατόμβαι αἱ φέρουσαι τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα, αἵτινες δηλ. εἶνε θεάρεστοι θυσίαι, πλήρεις, σωσταί, τέλειοι (ἴδ. τ. λ.) τουτέστιν ἐκ τελείων ἱερείων συνιστάμεναι (ἀντίθετον: πρωτόγονοι, ἢ γαλαθηναί).

Τέλω, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τμήσει, ἴδ. ἐπιτέλλω.

Τέλος, εος, τό, (τέρμα, ziel γερμ.) 1) ὡς ἀφῃρημένη ἔννοια: α') τέλος, πέρας, «-τέλος ἔχω» εἶμαι ἐντελής, τελειωμένος, Σ 378, «-τέλος μύθων ἱκέσθαι» φθάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου, Ι 56, «-νόστοιο» τέλος, πραγματοποίησις τῆς ἐπανόδου, χ 323, ὡσαύτως καὶ «-τέλος θανάτοιο» τελεία, ἐντελὴς πραγματοποίησις τοῦ θανάτου (|| . ἢ κατ' ἄλλους τὸ ἐκ τοῦ θανάτου τέλος τῆς ζωῆς), ὅ ἐ. θάνατος, Γ 309, ε 326 κ. ἄ. πλχ.· β') τέλος, τέρμα, σκοπός, «-τ. πολέμοιο» σκοπὸς τοῦ πολέμου, νίκη, Γ 291, «ἐν χερσὶ τέλος πολέμου ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ» τοῦ μὲν πολέμου ὁ σκοπός, τὸ τέλος, ἔγκειται ἐν ταῖς χερσί, τῶν δὲ λόγων ἐν τῇ βουλῇ, ὅ ἐ. ἡ δὲ νίκη ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἔγκειται ἐν τῷ λόγῳ, Π 630, ὡσαύτως «-τέλος μύθου» Π 83, «-οὐ τέλος χαριέστερον ἢ ὅταν» δὲν ὑπάρχει σκοπὸς ἄλλος εὐχαριστότερος, οὐδὲν ἄλλο εἶνε εὐχαριστότερον ἢ ὅταν κτλ., ι 5· γ') ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις, «-γάμοιο» υ 74, «-τέλος ἐπιτιθέναι μύθῳ» ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ τὸν λόγον, Τ 107, Υ 369, «-εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσι τέλος γένοιτο» εἴθε αἱ κατάραι νὰ ἐξεπληροῦντο, ρ 496· δ') τέρμα χρονικὸν ὡρισμένον, προθεσμία, «-μισθοῖο» Φ 450· ε') τέλος, ἔκβασις, «-ἐς τέλος ἀπατήσω» μέχρι τέλους δὲν (οὐδέποτε) θὰ ἀπατήσω, Ὕ. Ἑρμ. 462. 2) συγκεκριμ. οὐσιαστ., ἐντελές, ἀπηρτισμένον πλῆθος, ὅ ἐ. στίφος, ἀπόσπασμα, τάξις, τάγμα πολεμιστῶν, Η 380, Κ 56, 470, Λ 730, Σ 298.

Τέλοσδε, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ εἰς τέλος, «-θανάτοιο τέλοσδε» εἰς τὸ τέλος τοῦ θανάτου, εἰς τὸν θάνατον, (ἴδ. τέλος 1, α'), Ἰλ. Ι 411, Ν 602.

Τέλσον, τό,=τέρμα, ὅ ἐ. τέλος,

ὅριον, «-ἀρούρης» τὸ τέλος, τὸ ὅριον τοῦ ἀγροῦ, *Ἰλ. Σ 544, 547. Ἔτι δὲ καὶ περιωρισμένον τι τεμάχιον ἀγροῦ, χωράφι, Ν 707.

Τελφοῦσα, Τέλφούσιος, ἴδ. Τιλφ.

Τέμενος, εος, τό, (τέμνω ἐκ τῆς ῥίζ. τεμ), τεμάχιον γῆς, ὅ ἐ. ἰδίως α') τοιοῦτον, ὅπερ ἀποχωριζόμενον τῆς δημοσίας γῆς ἐδίδετο εἰς τὸν βασιλέα, βασιλικὸν κτῆμα, κτῆματοῦ στέμματος, Ζ 194. Σ 550, ζ 293 κ. ἄ. πλχ.· β') τεμάχιον γῆς ἀφιερωμένον εἰς θεόν τινα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄλσος περὶ ἱερόν τι, Β 696, Θ 48, θ 363.

Τεμέση, ἡ, πόλις περιβόητος διὰ τὰ χάλκεια μεταλλεῖά της, α 184, πιθανῶς ἡ περὶ τὸ μέσον τῆς Κύπρου Τεμέση ἡ Τάμασσος (Ταμασσός), ἥτις ἦτο περιβόητος διὰ τὰ χαλκουργεῖά της. (Ἄλλοι δέ, ἐννοοῦσι τὴν Τέμψαν, Στράβ. 6, 1, 5, Temsa παρὰ Κικέρ. κ. Οὐέρρ. 6, 16, Λίβ. 34, 45 κ. ἄ., τὴν ἐπὶ τοῦ Τεριναίου κόλπου, τὴν σήμερον ἐρείπια παρὰ τὸ Torre del Lapi ἐν Καλαβρίᾳ).

Τέμνω, τέμω, ἴδ. τάμνω.

Τένεδος, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Τρωϊκὴν παραλίαν, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον Τένεδος, Α 38, 452, γ 159.

Τενθρηδών, όνος, ὁ, πατὴρ τοῦ Προθόου τοῦ ἡγεμόνος τῶν ἐκ Θεσσαλίας Μαγνήτων, Β 756.

Τένων, οντος, ὁ, (τείνω), κυρ. ὁ τεντώνων· ὅθεν τένων, νεῦρον, καὶ ἔπειτα σύμπλεγμα μυῶν· ἰδίως δὲ ὁ αὐχένιος μῦς, αὐχὴν μόνον κατὰ δυϊκὸν καὶ πληθ. Δ 521 κ. ἄ., γ 449.

Τέξω καὶ τέξομαι, ἴδ. τίκτω.

Τέο, τεο, ἀντὶ τοῦ τίνος, τινός, ἴδ. τίς καὶ τὶς.

Τεοῖο, ἴδ. σύ.

Τεός, ή, όν (Λατ. tuus), ἀντὶ τοῦ σός, εἰδικός σου Α 138, α 295 κ. ἄ. πλχ.

Τέρας [. ‿], ατος, αος, τό, (ἀστήρ, ἀστερ, στερ, τείρεα), ὀνομ. πληθ. τέραα, μ 394, γενικ. τεράων, δοτ. τεράεσσι, ἔκτακτόν τι, σπάνιον φαινόμενον, μάλιστα οὐράνιον, μετέωρον, σημεῖον, διοσημεία (διοσημία), καλὸν ἢ κακόν, εὐμενὲς ἢ δυσμενές, ἰδίως περὶ φυσικῶν τινων φαινομένων, οἷον βροντῆς, ἀστραπῆς, οὐρανίου τόξου κ. ἄ. ἅπερ ἐθεωροῦντο ὡς σημεῖα τῆς θείας θελήσεως προσημαίνοντα τὸ μέλλον, Ὁμ. πλχ., ὅθεν «-τέρας Διός» τὸ ἐκ τοῦ Διὸς προερχόμενον σημεῖον Μ 209, π 320, τὸ δὲ «-τέρας ἀνθρώπων» εἶνε τὸ περὶ τῶν ἀνθρώπων, Λ 28, «-τέρας φαίνω, προφαίνω, ἵημι» σημεῖον πέμπω ἢ φανερώνω, Ὁμ. πλχ. 2) πλάσμα ἢ ὄν τι τερατῶδες, τερατόμορφον, τέρας, σημειωμένον, οἷον «-ἄγριον τέρας» λέγεται ὁ δράκων Πύθων, Ὑ. Ἀπ. 302, «-τέρας Διός» ἡ Γοργώ, Ε 742. Ἴδ. καὶ τεῖρος.

***Τερατωπός** [. ‿ . .], όν (τέρας, ὤψ), τερατώδους ὄψεως, τερατόμορφος, μόνον Ὑμ. 18 (19). 36.

Τέρετρον, τό, (τείρω), τρύπανον, τρυπάνι, ἰδίως τὸ διὰ μόνης τῆς χειρὸς ἐνεργοῦν, *Ὀδ. ε 246, ψ 198.

Τέρην, εινα, εν (τείρω, teres), γεν. ενος, κυρ. τετριμμένος, (|| . ἢ μᾶλλον εὔτριπτος, εὔθρυπτος), ὅθεν ἀσθενής, λεπτός, τρυφερός, ἁπαλός, « ἄνθεα, φύλλα» ι 449, μ 357 κ. ἄ. τὸ ἀρσεν. μόνον ἐν τῷ «-τέρενα χρόα» Ν 553 κ. ἄ., μεταφορ. «-τέρεν δάκρυ» Γ 142, Π 11, π 332, « ἄνθος ἥβης» Ὑ. Ἑρμ. 375, τὸ θηλ. «-τέρεινα γλήχων» Ὑ. Δήμ. 209· (ἄλλοι δὲ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν λ. τὴν σημ. λεῖος, στίλ-

δων, λάμπων, στρογγυλωμένος, κυκλοτερής, ὅθεν στρογγυλωτός, γεμᾶτος).

Τέρμα, ατος, τό, (τέλ-ος, πρβλ. τὸ Λατ. terminus), τέρμα, ὅριον, ἰδίως α')=νύσσα, δπ. ἴδ., Ψ 323 καὶ κατὰ πληθ. περὶ ἑνὸς τέρματος προκειμένου, Ψ 309, 333· β') τὸ τέρμα, τὸ τέλος, ἐν τῇ ἁρματοδρομίᾳ (meta) Ψ 358, ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ Ψ 757 (ἐν ἀθετουμένῳ στίχῳ) καὶ ἐν τῇ δισκοβολίᾳ θ 193.

Τερμιόεις [. ⏑ . .], εσσα, εν (τέρμις=πούς κατὰ τὸν Ἡσύχ.) =ποδηνεκής, ποδήρης, μέχρι ποδῶν καθικνούμενος, πλατὺ κράσπεδον ἔχων, «χιτών» τ 242, «ἀσπίς» ἡ ὅλον τὸ σῶμα καλύπτουσα Π 803. Κριτικὸς δέ τις ἑρμηνεύει τὴν λ. κροσσωτός, θυσανωτός, ὡς ἐκ τοῦ τέρμις= τέρμα· τὰ δὲ τέρματα τῶν χιτώνων καὶ ἀσπίδων εἶνε κροσσοὶ καὶ θύσανοι.

Τερπιάδης [. ⏑ ⏑ .], αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Τερπίου, ὁ Φήμιος, χ 330. Ἴδε καὶ τὴν λ. **Ὑπερίων**.

Τερπικέραυνος [. ⏑ . . .], ὁ, (τρέπω), ὁ τοὺς κεραυνοὺς ἐκσφενδονῶν, ἐπίθ. τοῦ Διός, Α 419 ξ 268 κ. ἄ. πλχ.

Τέρπω, (τρέφω), συχνὸν κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀόρ. α'. ἔτερψε Ὑμ. 18 (19), 47, μέσ. μέλ. τέρψομαι, μέσ. ἀορ. α' εὐκτ. γ' ἑν. τέρψαιτο, Ὑ. Ἀπόλ. 453, μετοχ. τερψάμενος, μ 180. Πλὴν δὲ τούτου ἔχει ὁ Ὅμ. τὸν μέσ. ἀόρ. β' ἐταρπόμην (μόνον ἐν τῷ α' πληθ. τῆς ὑποτακτ. ταρπώμεθα Ω 636, δ 295) καὶ μετ' ἀναδιπλ. τεταρπόμην (τετάρπετο Τ 19, Ω 513, ὑποτ. τεταρπώμεθα Ψ 10, 98, λ 213, μετοχ. τεταρπόμενος Ι 701, α 310, ξ 244), ἔπειτα τὸν παθ. ἀόρ. κατὰ τριπλοῦν τύπον· α') παθ. ἀόρ. α' ἐτέρφθητε ρ 174, γ' πληθ. ἐτέρφθησαν θ 131, καὶ ἔτερφθεν ἀντὶ τοῦ ἐτέρφθησαν, Ὑμ. 18 (19), 45, εὐκτ. τερφθείη ε 74, ὑποτ. τερφθῇ Ὑμ. 27 (28), 11· β') τάρφθη τ 213, 251, φ 57, γ' πληθ. τάρφθεν ἀντὶ τοῦ ἐτάρφθησαν ζ 99· γ') συχνότερον τὸν παθ. ἀορ. β' δυϊκ ἐταρπήτην, πληθ. τάρπημεν, τάρπησαν, ἀπρμφ. ταρπῆναι, καὶ ταρπήμεναι, ὑποτ. ταρπείομεν, ἴδ. τὸ τέλος. Α'.) Ἐνεργ. χορταίνω, δροσίζω, εὐφραίνω, ἀναπαύω, εὐχαριστῶ διασκεδάζω, τινά, καὶ μετὰ δοτ. ὀργαν., οἷον «-λόγοις» Τ 393, «-θυμὸν φόρμιγγι» Ι 189, «θυμὸν πεσσοῖσι» α 107, (προσπαθῶ νὰ) φαιδρύνω, παρηγορῶ, «-ἀκαχήμενον» Τ 312, καὶ μετὰ μετοχῆς «-ἀείδων τέρπω» ρ 385. Β'.) Μέσ. 1) μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἀορ. χορταίνω, δροσίζομαι, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἀπολαύω, ἀπολ. μ 52, μετὰ γενικ. «-ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος» Λ 780, γ 70, «-ὕπνου, εὐνῆς» Ω 3, ψ 346, «φιλότητος» ψ 300, «-ἥβης» ἀπολαμβάνω, χαίρομαι, ψ 212· τροπικ. «-γόοιο» Ψ 10 κ. ἄ. 2) ἐν γένει τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἡδύνομαι, διασκεδάζω (οὐδ.), μετὰ δοτ. πράγματος «-φόρμιγγι, μύθοισιν, αὐδῇ, δαιτί, δίσκοισι κ.ἄ.» Ὅμ. πλχ., λαμβάνει καὶ τὸν συνήθη παρ' Ὁμ. προσδιορισμὸν «-θυμῷ φρεσίν» Τ 313, 19 κ. ἄ., καὶ κατ' αἰτιατ. «φρένα, ἦτορ, θυμόν» εὐχαριστῶ τὴν ψυχήν μου, τὴν καρδίαν μου, Α 474, Ι 705, Φ 45, α 310. Κατὰ τοὺς πλείστους τῶν ἑρμηνευτῶν ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ τὸ **τραπείομεν**, ὡς ὑποτακτ. τοῦ β' παθ ἀορ. κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ ταρπείομεν, τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ ταρπῶμεν, οἷον «-φιλότητι ἢ ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε» ἢ «-λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε» Γ 441, Ξ 314,

θ 292. Ἄλλοι δὲ ὑπάγουσι τὸν τύπον εἰς τὸ τρέπω· ἀλλὰ τότε εἶνε σχεδὸν ἀνερμήνευτος ὁ ἀόρ. «συνηθέντε».

Τερπωλή, ἡ, (τέρπω), τέρψις, εὐφροσύνη, εὐχαρίστησις, διασκέδασις, σ 37 †.

Τερσαίνω, (τέρσος) ἀόρ. α' ἀναύξητος τέρσηνε, μεταβ. ξηραίνω, ἀποξηραίνω, «αἷμα» Π 529 †.

Τέρσω (torreo, terra, tergo), ἐνεστ. -εται, παρατ. ἐτέρσετο, γ' πληθ. τέρσοντο, ἀόρ. β' ἐτέρσην, ἐξ οὗ ἀπαρμφ. τερσῆναι καὶ τερσήμεναι, Π 519, ζ 98, ξηραίνομαι, στεγνώνω ἢ εἶμαι ξηρός, «ἕλκος ἐτέρσετο» Λ 267, 848, «εἵματα ἠελίοιο τερσήμεναι αὐγῇ» ζ 98, «θειλόπεδον τέρσεται ἠελίῳ» ξηραίνεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, η 124· μετὰ γεν. «ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο» ἐστέγνωνον ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἔπαυον δακρύοντα, ε 152.

Τερψίμβροτος, ον (τέρπω, βροτός), ὁ τοὺς βροτοὺς τέρπων, εὐφραίνων, εὐχαριστῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου, Ὀδ. μ 269, 274, Ὑ. Ἀπ. 441.

Τεσσαράβοιος [. ⏑ ⏑ . .],ον,(βοῦς), τεσσάρων βοῶν ἀξίαν ἔχων, τέσσαρας βόας ἀξίζων, Ψ 705 †.

Τεσσαράκοντ(α), σαράντα, Ἰλ. πληθ., ω 341.

Τεσσαράκυκλος, ον, ἴδ. τετράκυκλος.

Τέσσαρες [. ⏑ .]. οἱ, αἱ, τέσσαρα, τά, τέσσαρες, τέσσερες. Β 618, κ 349 κ. ἄ. πλχ. Ἴδ. πίσυρες.

Τεταγών [. ⏑ .], (tango Λατ.), ἐλλειπτ. μετοχ. τοῦ β' ἀορ. μετὰ ἀναδιπλ. «ποδὸς τεταγών» λαβών, συλλαβών, πιάσας, Ἰλ. Α 591, Ο 23.

Τέταμαι, ἴδ. τείνω.

Τετάρπετο, τεταρπώμεσθα, τεταρπόμενος, ἴδ. τέρπω.

Τέταρτος, η, ον, καὶ τέτρατος κατὰ μετάθ., Ε 438, Φ 177, β 107 κ. ἄ. (τέσσαρες) τέταρτος, Ὁμ, πλχ. Τὸ οὐδ. τέταρτον καὶ τὸ τέταρτον (τέτρατον) ὡς ἐπίρ. (τὸ) τέταρτον, τετάρτην φοράν, Ε 438, Ν 20, Π 705, φ 128.

Τετάσθην, ἴδ. τείνω.

Τετεύξομαι, ἴδ. τεύχω.

Τετεύχαται, τετεύχετον, ἴδ. τεύχω.

Τετευχῆσθαι, ἀπαρμφ. τοῦ παθ. παρακ. ἐκ τοῦ ἀχρ. τευχέω (τεύχεα) παραγομένου, εἶμαι ὡπλισμένος, εἶμαι ἁρματωμένος, ὡπλισμένος, χ 104 †.

Τέτηκα, ἴδ. τήκω.

Τιέω, τετίημαι [. ⏑ . .]. παθ. παρακ. μὲ σημασ. ἐνεστῶτος (ἐκ τῆς ῥίζ. τιε-, τίω), β' δυϊκ. τετίησθον, Θ 447, μετοχ. τετιημένος· ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. παρακ· τετιηώς, εἶμαι τεθλιμμένος, περίλυπος, ἄθυμος, Ι 30, 695 κ. ἄ. συνήθ. «τετιημένος ἦτορ» περίλυπος εἶνε ἡ ψυχή μου, Θ 437, α 114, κ. ἄ. Τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος «τετιηότες» Ι 13, 30, καὶ «τετιηότι θυμῷ» Λ 555. κ. ἄ. πλχ.

Τέτλαθι, τετλαίην, τετλάμεν, τετλήμεναι, τετληώς, ἴδ. τλῆναι.

Τετμημένος, η, ον, ἴδ. τάμνω.

Τέτμον, ες, ε, ἴδ. ἔτετμον.

Τετράγυος, ον, (τέτταρα, γύης, ἴδ. πεντηκοντόγυιος), περίπου τετράπλεθρος, τεσσάρων στρεμμάτων, «ὄρχατος» Ὀδ. η 113. Ὡς οὐσιαστικ. τὸ τετράγυον τεμάχιον ἢ μέτρον γῆς τεσσάρων πλέθρων ἢ στρεμμάτων, τὸ ἐν τῇ καθομιλ. σπορεία, σ 374.

Τετραθέλυμνος, ον, (τέττ. θέλυμνον), τετράπτυχος, τετράδιπλος,

«-σάκος» ἀσπὶς ἐκ τεσσάρων βοείων δερμάτων συγκειμένη (οἱονεὶ τετραβόειος), μόνον Θ 479, χ 122· ἴδ. ἀσπίς.

Τετραίνω, ἕτερος τύπος τοῦ τιτράω (τείρω), μόνον κατ' ἀόρ. ἀναύξητον τέτρηνα, τρυπῶ, διατρυπῶ, τι, Χ 396, «-τερέτρῳ» ε 247, ψ 198.

Τετράκις [. ⏑ .], ἐπίρ. τετράκις, τέσσαρες φοραίς, ε 306 †.

Τετράκυκλος [. ⏑ . .], ον, μὲ τέσσαρας κύκλους, δηλ. τροχούς, τετράτροχος, «-ἀπήνη ἅμαξα» Ω 324, ι 242.

Τετράορος, ον, (τέττ., ἀσϜερ, σειρά). εἰς τέσσαρας συνηρμοσμένος, συνεζευγμένος, «-ἄρσενες ἵπποι τετράοροι» τέσσαρες ἀρσενικοὶ ἵπποι συνεζευγμένοι, τέθριππον, ν 81 †.

Τετραπλῆ, ἐπίρ., τετραπλῶς, τετραπλασίως, Α 128 †.

Τέτραπτο, ἴδ. τρέπω.

***Τετράς**, άδος [⏑ .], ἡ. ἡ, τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνός, «-τετράδι τῇ προτέρῃ» (δηλ. τοῦ μηνὸς ἱσταμένου, ἴδ. ἵστημι Β., 2)), τῇ τετάρτῃ τοῦ μηνός, 'Υ. Ἑρμ. 19.

Τέτρατος, η, ον, ἴδ. τέταρτος.

Τετραφάληρος [. ⏑ ⏑ . .], ον (τέττ., φάληρον), «-κυνέη τετραφ.» 'Ιλ. Ε 743, Λ 41, ἡ ἔχουσα τέσσαρας φάλους, ὀμφαλοὺς δηλ. ἢ ἀσπιδίσκους· κατ' ἄλλους δὲ ἡ ἔχουσα τέσσαρας κρίκους ἢ ἁλυσίδια δακτυλίους ἢ κύκλους.

Τετράφαλος [. ⏑ ⏑ .], ον (τέττ., φάλος), «-κυνέη» 'Ιλ. Μ 384, Χ 315, κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἑρμηνείαν: περικεφαλαία ἔχουσα τέσσαρας φάλους, τουτέστιν ὀμφαλοὺς ἢ ἀσπιδίσκια. Κατ' ἄλλους δὲ περικεφαλαία ἔχουσα τέσσαρας κώνους εἰς ὑποδοχὴν λόφων (ὁποία ἡ τῆς ἐν Ταυρίνῳ χαλκῆς μικρᾶς Παλλάδος). Πιθανώτερον περικεφαλαία ἔχουσα τέσσαρας φάλους, τουτέστι προβολὰς ἢ γεῖσα εἰς προφύλαξιν τοῦ μετώπου, τοῦ τραχήλου καὶ τῶν παρειῶν, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ πανταχόθεν καλῶς προφυλάττουσα. Πρβλ. **φάλος**.

Τετράφατο, ἴδ. τρέπω.

Τετραχθά, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ: τέτραχα, τετραχῶς, εἰς τέσσαρα μέρη, μόνον Γ 363, ι 71.

Τετράχυτρος [. ⏑ . .], ον (τέττ., χύτρος), τέσσαρας χύτρας χωρῶν, ἢ τεσσάρων χυτρῶν μέγεθος ἔχων, «-τρυφάλειαν ἀμύμονα τετράχυτρον» Βατρ. 258 (‖. ἔνθα βεβαίως τὸ ἐπίθετον εἶνε παρῳδία τοῦ Ὁμηρικοῦ «-τετραφάληρον ἢ τετράφαλον»).

Τέτρηνα, ἴδ. τετραίνω.

Τέτρηχα, τετρήχει, ἴδ. ταράσσω.

Τέτριγα [. — .], τετριγῶτας, ἴδ. τρίζω.

Τέτροφα, ἴδ. τρέφω.

Τέττα [. ⏑] (tâta), φιλοφρονητικὴ προσφώνησις πρὸς πρεσβυτέρους, πατέρα μου, μπάρμπα, Δ 412 †.

Τέττιξ, ιγος [—.], ὁ; δοτ. πληθ. τεττίγεσσιν, τέττιξ, τζίτζικας· πτερωτόν τι ἔντομον διατρίβον ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ διὰ τῆς προστριβῆς τῶν κάτω πτερυγίων εἰς τὸν θώρακα παράγον τόνον ὀξὺν καὶ λιγυρόν, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι τοσοῦτον ἡδὺν ἐνόμιζον, ὥστε πρὸς αὐτὸν παρέβαλλον τὴν ἀνθρωπίνην φωνὴν ὁσάκις ἤθελον νὰ χαρακτηρίσωσιν αὐτὴν ὡς ἡδεῖαν, Γ 151 †.

Τέτυγμαι, τετύχθαι, τετυκεῖν, τετυκέσθαι, τετυκοίμην, τέτυξαι, ἴδ. τεύχω.

Τετύχηκα, ἴδ. τυγχάνω.

Τεῦ, τευ, ἴδ. τίς καὶ τις.

Τευθρανίδης [. ⏑ ⏑ .], αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Τεύθραντος, ὁ Ἄξυλος, Ζ 13.

(Ἐσχηματίσθη ἐξ ὀνόματος Τεύθραντος, πρβλ. **Τευθρανία**, καὶ ὄχι Τεύθρας, τοῦ ὁποίου τὸ πατρωνυμικὸν θὰ ἦτο: Τευθραντίδης).

Τεύθρας [. -], **αντος**, ὁ, 1) Ἕλλην ἐκ τῆς Μαγνησίας, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Ε 705. 2) πατὴρ τοῦ Ἀξύλου, ὅπ. ἴδ.

Τεῦκρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, ὅθεν «Τελαμώνιος», καὶ τῆς Ἡσιόνης, Σαλαμίνιος, ὁμοπάτριος ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Αἴαντος, ὁ ἄριστος τοξότης τῶν κατὰ τῆς Τροίας Ἀχαιῶν, Ζ 31, Η 281 ἑξ., Ν 170.

***Τευμησσός**, ὁ, χωρίον τῆς Βοιωτίας οὐ μακρὰν τῶν Θηβῶν, ὅπου ὁ Ζεὺς ἔκρυψε τὴν ἁρπαγεῖσαν Εὐρώπην, Ὕ. Ἀπόλ. 46 ἑξ., 224.

Τευταμίδης [. ⏑ ⏑ .], **αο**, ὁ, υἱὸς τοῦ Τευτάμου, ὁ Λῆθος, Β 834.

Τεῦχος, **εος**, τό, **σκεῦος**, **σύνεργον**, ἰδίως τὸ **πολεμικὸν ὄργανον**, **ὅπλον**, πάντοτε κατὰ πληθ. **ὅπλα**, **πανοπλία**, **ἅρματα**, «τεύχεα ἐσθλά, καλά, κλυτά, ποικίλα κ. τ. τ.» Ἰλ. πλχ., ἔτι δὲ «ἀρήια, πολεμήια» Ζ 340, Η 193· ὡσαύτως δ 784, λ 74, μ 13, ο 218 (ἔνθα βεβαίως περὶ ὅπλων δὲν δύναται νὰ ἦνε ὁ λόγος· κατ' ἄλλους δὲ ἐννοοῦνται ἐφόδια ἢ μαγειρικὰ σκεύη ἢ οὐδὲν μᾶλλον πιθανῶς τὰ κωπία, τὰ ὁποῖα δὲν βλέπω τὸν λόγον διὰ τί νὰ χωρισθῶσι τῶν ἄλλων «ὅπλων νηός», περὶ ὧν κατωτέρω ς. 288 ἑξ. γίνεται ὁ λόγος. Ἀλλὰ διὰ τί νὰ μὴ ἐννοῶνται τὰ δῶρα ὅσα ἔλαβε παρὰ τῶν ξένων «ἐσθῆτα καὶ χρυσόν», τὰ ὁποῖα βεβαίως θὰ ἦσαν ὅπλα καὶ σκεύη, καὶ τὰ ὁποῖα μάλιστα ἔπρεπε νὰ **ἐγκοσμηθῶσι**, νὰ εὐθετηθῶσι πρεπόντως, «κατὰ κόσμον»;) π 326, 360.

Τεύχω, (τέχνη), συχνὰ ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ., μέλ. τεύξω, ἀόρ. ἔτευξα, ἀναύξ. **τεῦξα**, ἐκ τοῦ παρακ. τέτευχα μόνον μετοχ. **τετευχώς** (εἰς ἀμετάβ. ἢ παθ. σημασίαν, ἴδ. κατωτ. Β', α'), μ 423, μέσ. μέλ. μόνον ἀπαρμφ. **τεύξεσθαι** (καὶ μὲ παθ. σημασ. ἴδ. κατωτ.), τοῦ μέσ. ἀορ. α' ἀπαρεμφ. **τεύξασθαι**, Ὕ. Ἀπ. 76, 221, παθ. παρακ. **τέτυγμαι**, γ' πληθ. καὶ Ἰων. **τετεύχαται**, Ν 22, 6 63 κ. ἀ., ἀπαρεμφ. **τετύχθαι**, ὑπερσυντ. **ἐτετύγμην**, γ' πληθυντ. **ἐτετεύχατο**, Λ 808, καὶ **τετεύχατο**, Σ 574, παθ. ἀόρ. α' **ἐτύχθην**, μετ' ὀλίγον μέλ. **τετεύξομαι**, Μ 345, 358, Φ 322, 585. Ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀόρ. μὲ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ ψίλωσιν τοῦ δασέος: ἀόρ. ἐνεργ. β' ἀπαρμφ. **τετυκεῖν**, ο 77, 94, μέσ. ἀόρ. β' **τετύκοντο**, Α 467, θ 61 κ. ἀ., α' πληθ. τῆς εὐκτ. **τετυκοίμεθα**, μ 283, ξ 408, ἀπαρμφ. **τετυκέσθαι**, φ 428 — Ἀντὶ τοῦ ἀνυποστάτου **τετεύχετον** (ἄλγεα), Ν 346, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Σχολ. εἶνε δῆθεν γ' δυϊκ. τοῦ παρατ., παρέλαβον οἱ κριτικοὶ τὴν γραφὴν **ἐτεύχετον** (ἀντὶ τοῦ: ἐτευχέτην, καθὼς τό: διώκετον καὶ λαφύσσετον ἀντὶ τοῦ: ἐδιωκέτην καὶ ἐλαφυσσέτην, Κ 364, Σ 583). Α') Ἐνεργ. **ποιῶ**, **κατασκευάζω**, **παρασκευάζω**, **παράγω**, **φθειάνω**, **κάμνω** κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν δι' ἀνθρωπίνων χειρῶν κατασκευαζομένων· α') μετ' αἰτ., «δώματα, σάκος, τεύχεα, εἴδωλον, νηόν, θάλαμον, δαίδαλα πάντα», Ὅμ. πλχ., «δεῖπνον» ο 77, 94 (πρβλ. κατωτέρω Γ), «κυκειῶ» Λ 624, «ὄμβρον» Κ 6. Ἐν γένει **παρασκευάζω**, **προξενῶ**, **περιποιῶ**, **ἐπιφέρω**, **εἴς τινα**, «ἄλγεα, κήδεά τινι» Α 110, «244 κ. ἀ., «φύλοπιν, πόλεμον» ω

476, «-παλίωξιν» Ο 70, «-θάνατόν τινι» λ 409 κ. ἄ., «-δόλον» θ 276, «-γάμον» α 277, «-βοὴν δι' ἄστεος» διεγείρω βοὴν διὰ μέσου τῆς πόλεως, κ 118 «-γέλω» κινῶ τὸν γέλωτα, σ 350· β') μετὰ διπλῆς αἰτ. ποιῶ τινά τι, καθιστῶ, κάμνω, «-αὐτοὺς ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν» Α 4, ω 197. Β') Παθ. (μετὰ μέσ. μέλ. εἰς παθ. σημασίαν, Ε 653), κατασκευάζομαι. Πολλάκις ἐν τῷ παρακειμένῳ, ὑπερσυντελ. καὶ ἀορ. α') παρασκευάζομαι, κατασκευάζομαι, φθειάνομαι, « δώματα τέτυκτο» ἦσαν ᾠκοδομημένα, Λ 77· ὡσαύτως «-νηὸς (ναὸς) ἐτέτυκτο» Ε 446 κ. ἄ. πλχ. Μετὰ γενικ. τῆς ὕλης, ἐξ ἧς κατασκευάζεταί τι, «-χρυσοῖο» Σ 574, «-κασσιτέροιο» τ 226· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ., « πύλαι κεράεσσι τετεύχαται» μὲ κέρατα, ἐκ κεράτων, τ 563, «-δόμος αἰθούσῃσι τετυγμένος» μὲ αἰθούσας ᾠκοδομημένος, κεκοσμημένος, Ζ 243. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ ἐνεργ. μετοχή, οἷον «-ἐπίτονος βοὸς ρινοῖο τετευχώς» ἐκ δέρματος βοὸς κατεσκευασμένος, πεποιημένος, μ 423.—Ἡ μετοχὴ τοῦ παθ. παρακ. «-τετυγμένος» τίθεται πολλάκις ὡς ἐπίθετον μὲ τὴν σημασίαν εὔτυκτος, εὐποίητος, καλῶς καὶ τεχνικῶς κατεσκευασμένος, Ξ 9, Π 225, δ 615, ι 223 κ. ἄ. πλχ., «-ἀγρός» καλῶς ἐξειργασμένος, δουλευμένος, ω 206, καὶ μεταφορ. «-νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος» οὐδὲν ἀεικής» ἔχω νοῦν εἰς τὰ στήθη μου (εἰς τὴν κεφαλήν μου θὰ ἐλέγομεν σήμερον) καλῶς πεποιημένον (ὠργανισμένον), ὅστις δὲν εἶνε διόλου κακός, υ 366· β') ἰδίως τὸ γ' ἐνικ. τοῦ παρακειμ., ὑπερσ., ἀορίστ. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. γίνομαι, ἔγεινα, εἶμαι, Δ 84, Ε 78, 402, Τ 224, «-οἷον ἐτύχθη» Β 320, «-γυναικὸς ἀντὶ τέτυξο» ἔγεινες, ἀπεδείχθης ὡς γυνή, Θ 163, «-θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον» εἶχε πλασθῇ, ἦτο, ι 190, καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, «-Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη» διηγέρθη μεταξὺ κτλ., φ 303, «-Ἀργείοισι νόστος ἐτύχθη» ἐγένετο τοῖς Ἀργείοις, Β 155, Ρ 690, «-εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται» ἂν ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν μοῖραν, Σ 120. Γ') Μέσ. παρασκευάζω ἐμαυτῷ, ἑτοιμάζω, κάμνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, κατὰ παρατ. «-τεύχοντο δαῖτα» κ 182 κ. ἄ. πλχ., μέλ. «δόρπον» Τ 208,' καὶ ἀόρ. β' «-τετύκοντο δαῖτα» Α 467, θ 61 κ.ἄ.

Τέφρη (tepere Λατ.), ἡ, κυρ. ἡ θερμὴ τέφρα, σποδός, θερμοσποδιά, χόβολη, Ἰλ. Ψ 251· ἐν γένει τέφρα, στάκτη, Σ 25 (ἔνθα ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς ἔνδειξιν θλίψεως ρίπτει ἐπὶ τὴν κεφαλήν του τέφραν).

Τεχνάω (τέχνη), ἐκ τοῦ ἐνεργ. τύπου μόνον ὁ ἀόρ. τεχνῆσαι, η 110· ἀλλ' ἴδ. καὶ λ. τεχνήεις. Συνηθέστερον εὑρίσκεται τὸ ἀποθ. τεχνάομαι, μέλ. τεχνήσομαι, ἀόρ. ἀναύξ τεχνησάμην, τεχνῶμαι, φιλοτεχνῶ, τεχνικῶς κατασκευάζω, μετ' αἰτ. ε 259, λ 613· μεταφορ. μηχανῶμαι, μετὰ τεχνάσματος διαπράττω, Ψ 415 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλιάδος), μετὰ τοῦ «-ὡς κεν» Ὑ. Ἀπ. 326.

Τέχνη, ἡ, (συγγ. τοῦ τεκεῖν, τεύχω)· 1) τέχνη, μηχανικὴ ἐπιδεξιότης, Γ 61 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) γ 433, ζ 234 λ 614. πληθ. (φιλο)- τεχνήματα, τεχνικὰ ἔργα, θ 327. 2) πνευματικὴ ἐπιδεξιότης, τέχνη, τέχνασμα, ἰδίως πονηρία, πανουργία, δ 455, 529· πληθ. τεχνάσματα. Ὑ. Ἑρμ. 317.

Τεχνήεις, εσσα, εν, τεχνικός, ἔντεχνος, θ 297 †. Οἱ κριτικοὶ ἔγραψαν

ἐξ εἰκασίας καὶ ἐν τῷ η 110 «·γυναῖκες ἱστὸν (ἱστῷ) τεχνῆσθαι» (κατὰ συναίρεσιν ἀντὶ τοῦ: τεχνήεσσαι, ἐν ᾧ πρότερον ἐγράφετο ἀπαρμφ. τεχνῆσθαι) τεχνικαὶ εἰς τὴν ἱστουργίαν, εἰς τὸν ἀργαλειό. Ἐπίρ. **τεχνηέντως**, τεχνικῶς, ἐντέχνως, ε 270 †.

Τέφ, τέων, ἴδ. τίς.

Τέως (ἐξ ἀντωνυμικῆς τινος ρίζης **το**), καὶ **τείως**, δ 91, ο 127, π 139, ἐπίρ. χρονικόν. 1) ἕως τότε, μέχρι τοσούτου, ἐπὶ τοσοῦτον, ἐν τοσούτῳ, πάντοτε ἐπὶ χρόνου· α') κυρ. ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφορικὸν «·ἕως», Υ 42, δ 91· 6') ἀπολ. ἐν τούτοις, ἐν τοσούτῳ, Τ 189, Ω 658, κ 348, ο 231, π 139, 370, κ. ἀ.· γ') μέχρι τινός, ἐπί τινα χρόνον, ω 162· 2) ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἕως εἰς ἀποφυγὴν χασμῳδίας, Ὕ. Ἀφρ. 226, Δήμ. 66, 138. (Κατὰ συνίζησιν λαμβάνεται ὡς μονοσύλλαβον τὸ «·τέως» κ 348, ο 231, π 370. Ἐν τῷ Υ 42 (ὅπου ἤδη οἱ Κριτικοὶ ἔγραψαν τόφρα) εἶνε μετρικὴ ἀνάγκη νὰ ἐκληφθῇ τὸ τέως ἐν ἀρχῇ στίχου ὡς τροχαῖος, ὡς ἐὰν ἦτο τεῖος, καὶ οὕτως θέλουσί τινες νὰ γράψωσιν ἢ **τῆος** ἴδ. ἕως).

1. **Τῆ**, ἀρχαία προστακτ. ἐκ τῆς ρίζης **τα**-ἐξ ἧς τὸ τείνω, κυρ. ἅπλωσε (τὸ χέρι), κράτει, βάστα δ ἐ. λάδε, νά, εἴτε ἑπομένης προστακτικῆς, οἷον «·τῆ νῦν... ἐγκάτθεο» Ξ 219, «·σπεῖσον» Ω 287, «·τῆ, πίε» νὰ πιέ, ι 347, πρβλ. καὶ ε 346, θ 477, εἴτε καὶ ἀπολύτ. «·τῆ νῦν, καὶ τοῦτο κειμήλιον ἔστω» Ψ 618· ἀλλ' οὐδέποτε μετ' αἰτ., διότι, ἡ ἐν τῷ κ 287 εὐθὺς ἑπομένη «·τόδε φάρμακον» εἶνε ἀντικείμενον τοῦ «·ἔχων». (Τινὲς ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς τὴν ἀντωνυμικὴν ρίζαν **το**, ὥστε νὰ σημαίνῃ ἁπλῶς δεῖξιν, ὡς τῆς καθομιλουμένης τὸ νά. ἀλλὰ ταύτην τὴν γνώμην ἀναιρεῖ τὸ παρὰ Σώφρονι πληθυντικὸν «·τῆτε» Ἀποσπ. 100.

2. **Τῇ** ἐπίρ. (Ἧττον ὀρθῶς=τῇ ἀρχῆθεν παλαιὰ δοτ.). 1) δεικτικόν· α') ἐνταῦθα, αὐτοῦ, ἐδῶ. ἐκεῖ, Ε 854 κ. ἀ. πλχ. σπανίως πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐκεῖσε, Ε 752· 6') κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, Δ 415, Ι 310, θ 510. 2) ἀναφορικ. καὶ μετὰ τοῦ περ ἀντὶ τοῦ ᾗ, ὅπου, ὁπόσε, Μ 118, θ 510, δ 565, Φ 554, Ψ 775, δ 229.

Τῇδε, ἐπίρ. ἴδ. ὅδε Β').

Τῆθος, εος, τό, ὄστρεον, στρεῖδι, ἄγνωστον ποίου εἴδους, κατὰ πληθ. «·τήθεα» Π 747 †. Κριτικός τις νομίζει κατά τινα νεώτερον ζωολόγον, ὅτι εἶνε ἡ ἐν τῇ ζωολογίᾳ καλουμένη τηθὺς ἢ θέτις, εἶδος δηλ. θαλασσίου χοχλίου, ὅστις προσκολλᾶται εἰς τοὺς λίθους καὶ τὰ φυτά, καὶ ἔχει στόμα ὅμοιον μὲ θηλὴν μαστοῦ, παράγει λοιπὸν τὴν λ. ἐκ τῆς ρίζ. θα—, θῆσαι = θηλάσαι).

Τηθύς, ύος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, μήτηρ τῶν ποταμίων θεῶν καὶ τῶν Ὠκεανίδων, Ξ 201, 302. Κατὰ τὸ Ξ 201 ὁ μὲν Ὠκεανὸς εἶνε «·θεῶν γένεσις» δ ἐ. πατήρ, ἡ δὲ Τηθὺς μήτηρ τῶν θεῶν.

Τηκεδών, όνος (τήκω), ἡ, τῆξις, λυώσιμον· ὅθεν μαρασμός, λ 201 †.

Τήκω, παρατατ. τῆκε, μέσ. ἐνεστ. μετοχ. —όμενος, ης, παρατ. τήκετο, παρακ. 6' τέτηκα. 1) Ἐνεργ. μεταβ. τήκω, λυώνω, μεταφ, παραλύω, μαραίνω, «·θυμόν» κατατήκω, κατατρώγω τὴν καρδίαν διὰ τῆς θλίψεως, τ 264. 2) Μέσ. μετὰ ἐνεργ. 6' παρακ. ἀμεταβ. τήκομαι, λυώνω, διαλύο-

μαι, ἐπὶ χιόνος, τ 207, μεταφ. κατατήκομαι, μαραίνομαι, φθείρομαι, λυώνω, ἐξ ἀσθενείας ἢ πόθου, ε 396, θ 522, τ 204· «-τέτηκα κλαίουσα» λυώνω ἀπὸ τὰ κλαύματα, λυώνω εἰς τὰ δάκρυα, Γ 176.

Τηλαυγής, ἐς (τῆλε, αὐγή), μακρόθεν λάμπων, «-πρόσωπον» Ὑμ. 31 (32), 13.

Τῆλε, ἐπίρ., ὡς τὸ **τηλοῦ**. 1) πόρρω, μακράν, μακρ(ι)ά, Ρ 190, ἐπὶ ξένης, 6 183, ρ 312, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Κ 153, Υ 482 κ. ἀ. 2) μετὰ γεν. ἁπλῆς πόρρω, μακράν τινος, «-φίλων» Λ 817, 6 333 κ. ἄ. πλχ., ἔτι δὲ καὶ ἐμπροθέτου, οἷον «-τῆλε ἀπό τινος» Π 117, γ 313 κ. ἀ., «-ἔκ τινος» Β 863.

Τηλεδαπὸς [. . ⏑ .], ή, όν (τῆλε, ἀπὸ (;) πρβλ. **ἀλλοδαπός**). 1) πόρρωθεν καταγόμενος, μακρὰν οἰκῶν, μακρινός, «-ἄνδρες, ξεῖνοι» ζ 619, τ 351 κ. ἀ. 2) μακρὰν κείμενος, ἀπόκεντρος, μακρινός, «-νῆσος» Φ 454.

Τηλεθάω, κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ **θάλλω**, **θαλέθω**, εὔχρηστον μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τηλεθάων, -άοντας, θηλ. τηλεθόωσα (ἀντὶ τοῦ τηλεθῶσα) -αν, -αι καὶ -άουσαι, Ὑ. Ἀφρ. 266, οὐδ. τηλεθάον, πληθ. -όωντα, θάλλω, ἀνθῶ, ἀκμάζω, εἶμαι εὐθαλής, ἀνθηρός, «-ὕλη» Ζ 148, «-ἔρνος» Ρ 55, «δένδρεα, ἐλαῖαι» η 114, 116 ἀ. «κισσὸς ἄνθεσι τηλ.» κισσὸς ἐξ ἀνθέων εὐθαλής, Ὑμ. 6 (7), 41· μεταφ. «-παῖδες» Χ 423, «-χαίτη» εὐθαλής, πλουσία, Ψ 142.

Τηλεκλειτός, όν (τῆλε, κλύω, κλεϝίω), περιβόητος, πόρρω ἔνδοξος, μακρὰν ἐξάκουστος, ἐπίθ. περιφήμων ἀνδρῶν, Ξ 321, λ 308, τ 546, ἔτι δὲ καὶ τῶν Τρωϊκῶν ἐπικούρων, Ε 491, Ζ 111, Λ 564, Μ 108.

Τηλέμαχος, ὁ, (ἐκ τοῦ ἐπιθ. τηλέμαχος=πόρρωθεν μαχόμενος), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης, α 215 ἑξ., ὀνομασθεὶς οὕτως κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἰς δ 11 διότι ἐγεννήθη καθ' ὃν χρόνον ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔμελλε νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Τροίαν. Ἡλικιωθεὶς ἐπορεύθη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς εἰς Πύλον γ 1 καὶ Σπάρτην δ 1, ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν Μέντορα μεταμορφωθείσης, α—δ. Ἐπανελθὼν δὲ μετὰ ματαίαν ἔρευναν εὗρεν αὐτὸν ἐν Ἰθάκῃ, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφόνευσε τοὺς μνηστῆρας, ο—ω. Ἐν Δ 354 ἐτυμολογικὸν λογοπαίγνιον περὶ αὐτοῦ ἐν Χ 92, 267, 284, 294 καλεῖται: «ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο», ἐν δὲ υ 124: «-ἰσόθεος φώς» πρβλ. Β 260.

Τήλεμος, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος μάντις παρὰ τοῖς Κύκλωψιν, ι 509 ἑξ.

Τηλέπυλος [. . ⏑ .], ή, (τῆλε, πύλη), «-Λαιστρυγονίη Τηλ.» ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων Τηλέπυλος, κ 82, ψ 318. Τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ὡς ἐπίθετον **τηλέπυλος** (καὶ τὴν λ. Λαιστρυγονίη ὡς τὸ κύρ. ὄνομα τῆς πόλεως) ἀντὶ τοῦ εὐρύπυλος, μεγαλόπυλος· ὡσαύτως δὲ καὶ ἄλλοι μετὰ τοῦ Εὐσταθίου, ὅστις ἑρμηνεύει μακρόπυλος, προσθέτων «οὐ τῷ διαστήματι ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλὰ τῷ πλάτει τῶν πυλῶν ἢ τῷ μήκει». Κατὰ τὴν γνώμην τῶν μετέπειτα Ἑλλήνων, οἷον Θουκ. 6, 2, ἔκειτο ἐν Σικελίᾳ, κατὰ δὲ τὴν τῶν Ρωμαίων ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἦσαν αἱ Φορμίαι (τὴν σήμερον **Mola** di Gaëta).

Τηλεφανὴς [. . ⏑ .], ές, (τῆλε, φαίνομαι), μακρόθεν φαινόμενος, πόρ-

ρω φανερός, «-τύμβοι» ω 83 †.

Τηλεφίδης [. . ⏑ .], αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Τηλέφου, ὁ Εὐρύπυλος, λ 519.

Τηλίκος [. ⏑ .], ον, δεικτικὸν ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφ. ἡλίκος, τηλικοῦτος, εἰς τοσαύτην ἡλικίαν, τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, ἐπὶ νεωτέρων τε καὶ πρεσβυτέρων, Ω 478, α 297, σ 175, τ 88, Ὕ. Δήμ. 116, μετ' ἀπαρμφ. «-οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί» δὲν εἶμαι εἰς τοιαύτην (εἰς ἐκείνην τὴν) ἡλικίαν, ὥστε νὰ μένω κτλ., ρ 20.

Τηλόθεν, ἐπίρ. (τηλοῦ), πόρρωθεν, μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν «ἥκω» Ε 478, ι 273 κ. ἄ. πλχ. «-σήμηνε δὲ τέρματα τηλόθεν» ἐσημείωσεν, ἔδειξε μακρόθεν τὸ τέρμα, Ψ 359. «-εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί» καὶ ἂν εἶσαι (κατάγεσαι) ἀπὸ μακράν, καὶ ἂν εἶνε μακρὰν ἡ πατρίς σου, ζ 312· ἔτι δὲ πόρρω, μακράν, «-ἀπό τινος» Ὕ. Ἀπολ. 330.

Τηλόθι, ἐπίρ. (τηλοῦ)· α') πόρρω, μακράν, μακρ(ι)ά, «-εἰμί» Θ 285, α 22 κ. ἄ. β') μετὰ γεν. πόρρω, μακράν τινος, Α 30, β 365 κ.ἄ.

Τηλόσε, ἐπίρ. (τηλοῦ) εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, μακράν, Ἰλ. Δ 455, Χ 407.

Τηλοτάτω, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ **τηλοῦ**, ἀπωτάτω, πορρωτάτω, εἰς μεγίστην ἀπόστασιν, η 322 †.

Τηλοῦ, ἐπίρ. α') μακράν, πόρρω, μακρ(ι)ά, Ε 479, κ.ἄ. πλχ. β') μετὰ γενικ. «-τηλοῦ Ἀχαιίδος» ν 249, ψ 68.

Τηλύγετος, η, ον, ἐπίθετον παρ' Ὁμ. τῶν παίδων, (ἐκ τοῦ ἀταλὸς ἢ τᾶλις, καὶ γέγαα) κυρ. ὁ εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν τῶν γονέων γεννηθείς, ὀψίγονος, ὅθεν πολὺ ἀγαπητός, τρυφερὸς τὴν ἡλικίαν, ἀκριβός, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ υἱῶν, Ε 153, Ι 143, 285, 482, δ 11 π 19, Ὕ. Δήμ. 164, ἀλλὰ καὶ θυγατρός, Γ 175, καὶ ἐπὶ κακοῦ ἐνίοτε τρυφερός, τρυφηλός, διατεθρυμμένος, «-τηλύγετος ὥς» Ν 470.

Τῆμος, ἐπίρ. χρόνου δεικτικόν· α') ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφ. «ἦμος» (ὅπ. ἴδ.), τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, «-ἦμος δὲ δρυτόμος . . . τῆμος κτλ.» καθὼς ὅτε . . . οὕτως τότε, Λ 90, ὡσαύτως Ψ 228· ἄλλοτε ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «-εὖτε», οἷον «-εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος . . . τῆμος προσεπίλνατο νηῦς» ὅτε ὁ φαεινότατος ἀστήρ . . . τότε προσήγγισεν ἡ ναῦς, ν 95· ἐνίοτε λαμβάνει καὶ τὸ «-ἄρα» Η 434, δ 401 καὶ τὸ «-δή» μ 441· β') ἀπολ. ἄνευ ἀνταποδόσεως, τότε, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, Ὕ. Ἑρμ. 101.

Τῆπερ, ἀντὶ τοῦ ἧπερ, ὃ ἐ. ὅπου, Ω 603, θ 510. Ἴδ. τῇ 2.

Τήρεια, ἡ, ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Ζέλειαν, «-Τηρείης ὄρος» Β 829 †.

***Τηρέω**, ἐπιτηρῶ, φυλάττω, μετ' αἰτ. «-δώματα» Ὕ. Δήμ. 142. (‖. Τῆς καθομιλουμ. τὸ τηρῶ σημαίνει ἁπλῶς τὸ βλέπω ἢ παρατηρῶ).

Τηΰγετον, τό, ἀντὶ τοῦ **Ταΰγετον**, Ταΰγετος (‖. «-λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως» κατὰ Στέφ. τὸν Βυζάντ.), ὄρος τῆς Λακωνίας πρὸς τὰ Μεσσηνιακὰ μεθόρια, ὑψηλὸν μέχρις 2,409 μέτρων καὶ φαραγγῶδες, ἐκτεινόμενον ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ ἀπολῆγον εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ταίναρον, τὴν σήμερον ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὀνομάζεται ἄλλως ἀλλαχοῦ, οὐχὶ δὲ διὰ γενικοῦ ὀνόματος, ἀπὸ δὲ τῶν Βυζαντινῶν ἤδη τὸ ὑψηλότατον αὐτοῦ μέρος ἐλέγετο Πεντεδάκτυλον, «Τηΰγ.

περιμήκετον» ζ 103, πρβλ. τὸ σημερι νὸν ὄνομα Μακρινόν („Αγιος Ἠλίας). Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ τηΰς, ταΰς =μέγας, πολὺς κατὰ τὸν Ἡσύχ., καὶ τῆς ῥίζ. γα—, γέγαα, οἱονεὶ μεγαλοκαμωμένος, τὸ Μέγα Ὄρος.

Τηΰσιος, η, ον, μάταιος (μακρυνός;) κενός, ἀνωφελής, «-ὁδός» *Ὀδ. γ 316, ο 13, «-ἔπος» Ὑ.Ἀπόλ. 540.

Τίεσκον, ἴδ. τίω.

Τίη, κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ τί, τὶ ἤ (καὶ τί ἤ) τίνος ἕνεκα, διὰ τί τάχα, καὶ μόνον τί, Α 365, Φ 106, 153 κ. ἀ., τ 482, «-τίη δὲ» Ο 244 κ. ἀ., π 421, ρ 375, τ 500, «-τίη δὴ» Φ 436, ο 326, «-ἀλλὰ τίη» Υ 251. Τῆς Ὀδυσσείας μόνον ἔνθα ἀνωτ.(Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε παράθεσις ἐκ τοῦ τί καὶ ἤ, καθὼς τὸ ἐπειή (ἴδ. τ. λ.).

Τιθαιβώσσω [⏑ . . .], «ἔνθα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι» ἐμφωλεύουσιν, ἐνδιαιτῶνται, σιμβλοποιοῦσι, κηροποιοῦσι, ν 106 †. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· κατά τινας πράγεται ἐκ τοῦ θάω, ἐξ οὗ τιθασός, τιθήνη, τιθαὶ (ἐργάτριαι, μέλισσαι) καὶ βωσσοῦσι = βομβοῦσι.

Τίθημι [⏑ . .] (θε—), [condere Λατ. thun γερμ.], ἐνεστ. β' ἐνικ. τίθησθα, ι 404, ω 476, γ' πληθ. τιθεῖσι, Π 262, β 125, καὶ ἐκ τοῦ τιθέω γ' ἐνικ. τιθεῖ, Ν 732 ἀπαρεμφ. τιθήμεναι, ἀντὶ τοῦ τιθέναι, Ψ 83, 247, ἐκ τοῦ παρατατ. μόνον τὸ γ' πληθ. τίθεσαν, χ 449,456· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου τύπου γ' ἐνικ. ἐτίθει καὶ τίθει, μέλ. θήσω, ἀπαρμφ. θησέμεναι, ἀόρ. α' ἔθηκα, καὶ θῆκα, μόνον ἐν τῷ ἑνικῷ καὶ ἐν τῷ γ' πληθ. ἔθηκαν, Ζ 300, ἐκ τοῦ ἀορ. β' ἔθην γ' πληθ. ἔθεσαν, συχνότερον θέσαν, ὑποτ. θῶ, θείω, Π 83, 437, α 89, ο 75, β' καὶ γ' ἐνικ. θείης, θείῃ, κ 341, τ 403, ο 51, τ 301, α' πληθυντ. θέωμεν, ω 485 καὶ θείομεν ἀντὶ τοῦ: θῶμεν, Ψ 244· εὐκτ. θείην, α' πληθ. κατὰ συγκοπὴν θεῖμεν, μ 347, γ' πληθ. θεῖεν, προστ. θὲς Ζ 273, θ 425, ἀπαρμφ. θεῖναι Δ 26, Ζ 92, ν 156, συχνότερον θέμεναι καὶ θέμεν, λ 314, φ 3, 81, μετοχ. θηλ. θεῖσα φ 55, ἀρσεν. πληθ. θέντες. Μέσ. ἐνεστ. μετοχ. τιθήμενος ἀντὶ τοῦ τιθέμενος, μέλ. θήσομαι, ἐκ τοῦ ἀορ. α' μόνον γ' ἐνικ. θήκατο Κ 31, Ξ 186 ἀόρ. β' ἐθέμην, γ' ἐνικ. ἔθετο Θ 274, συχνότερον θέτο, τὸ β' πληθ. (μετ' αὐξήσεως) ἔθεσθε Θ 449, ἀναύξ. θέσθε, δ 729, γ' πληθ. ἔθεντο, ὑποτ. β' ἐν. θῆαι τ 403, γ' ἐνικ. τῆς εὐκτ. θεῖτο, προστ. θέο κ 333 καὶ συνῃρημ. θεῦ, ἴδ. ὑπόθευ, ἀπαρεμφ. θέσθαι, μετοχ. θέμενος, η, ον. Θεμελιώδης σημ. τίθημι, θέτω, βάλλω, βάζω, βάνω. Α') Ἐνεργ. 1) κυρ. ἐπὶ τόπου, καὶ κατὰ τὰς διαφόρους πλοκάς, ἐν αἷς κεῖται, καταθέτω, παραθέτω, ἐμβάλλω, ἐπιθέτω κτλ., μετ' αἰτ. πράγματος, «-λίθον» Φ 405 κ. ἀ., εἰς προσδιορισμὸν τοῦ τόπου συντάσσεται ὡς ἑξῆς: μετὰ μόνης δοτικῆς ν 364, σπανιώτερον μετὰ τῆς Εἰς καὶ αἰτ., συνηθέστερον μετὰ τῆς Ἐν καὶ δοτ. (ὅτε συνεκφράζεται καὶ ἡ μετὰ τὴν θέσιν ἠρεμία, στάσις) μετὰ τῆς Ἐπὶ καὶ δοτ. ἢ γενικ., Μετὰ μετὰ δοτ., Ἀμφὶ μετὰ δοτικ., Ἀνὰ μετὰ δοτικ. καὶ αἰτ., Ὑπὸ μετὰ δοτικ. καὶ αἰτιατ. οἷον «-τὶ ἐν πυρὶ» Ε 215, «-τὶ ἐν χείρεσσί τινι» Κ 529 κ. ἀ., «-ἐς δίφρον» Ρ 541, «-ἐς λάρνακας» Ω 795, 797, «-κυνέην ἐπὶ κρατὶ» Ο 480, «-τὶ ἐπὶ γούνασι» Ζ 92, «-ἐπ' ἀπήνης» ζ 252, «-τὶ ἂμ βωμοῖσι», θ 441, «-ἀνὰ

μυρίκην» Κ 466, «-τὶ ὑπ' αἰθούσῃ» Ω 644, δ 297, «ὑπὸ ῥῖνα» δ 445. 2) μεταφορ. ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων «-μένος τινὶ ἐν θυμῷ» ἐμβάλλω, ἐμπνέω δύναμιν, θάρρος εἰς τὴν ψυχήν, α 321, «-θυμόν τινι» Ω 49, «-νόον, βουλὴν ἐν στήθεσσιν» Ν 732, Ρ 470, «-ἔπος τινὶ ἐν φρεσὶ» λ 146, «-μύθου τέλος ἐν φρεσί» ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν τινος τὸν τελειωτικὸν λόγον, (ἴδ. τέλος), Π 83, «-ἔριν μετά τισιν» ἐμβάλλω, γ 136. 3) Ἰδίως α') ἐπιτίθημι, βάλλω, ὁρίζω, ἐπὶ τῶν ἀθλοθετῶν, «-ἄεθλα» Ψ 263, «-δέπας, βοῦν» Ψ 656, 750, λ 546 κ. ἀ.· β') ὁρίζω, διορίζω, «-τέρματα» Ψ 333, «-τιμήν τινι» Ω 57, εὐδοκῶ, «-οὕτω Ζεὺς θείη» νὰ ὁρίσῃ, νὰ δώσῃ ὁ θεός, θ 465, ο 180. γ') ἀνατίθημι, ἀφιερῶ, «-ἀγάλματα» μ 347, πρβλ. Ζ 92· δ') κατατίθημι, θάπτω, ἐνταφιάζω, (παρα)χώνω, «-ὀστέα» Ψ 83. 4) περιτίθημι, προξενῶ, περιποιῶ, ἐν γένει ποιῶ, κατασκευάζω, κάμνω, οἷον ἐπὶ τεχνιτῶν Σ 541, 550, 561, «ὀρυμαγδόν» ι 235, «-ἄλγεα τινί» Α 2, «-φόως ἑτάροισι» Ζ 6, Υ 95 «-ἔργα μετ' ἀμφοτέροισι» Γ 321, «-κέλευθόν τινι» ἀνοίγω, Μ 399, «-σκέδασιν τίθημι» διασκεδάζω, α 116. 5) μετὰ δύο αἰτιατ. καθίστημι, ποιῶ, καθιστῶ, κάμνω, οἷον «-τιθ. τινὰ ἱέρειαν» Ζ 300, «-τιθ. τινὰ ἄλοχον» Τ 298, ν 163, καὶ μετὰ ἐπιθετικῆς τῆς ἑτέρας αἰτιατ., οἷον «τίθ. τινὰ πηρόν» κάμνω τινὰ τυφλόν, Β 599, πρβλ. Ε 122, Ι 483 κ. ἄ. πλχ. Β'.) Μέσ. ὅπως καὶ τὸ ἐνεργ. ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ὑποκείμενον. 1) θέτω, βάλλω, κτλ. ἐμαυτῷ, εἰς ἐμαυτόν, ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ, οἷον «-δίφρον θεμένη» υ 387, «-ἐς δίφρον ἄρνας θέτο» εἰς τὸν ἑαυτοῦ δίφρον Γ 310, «-κολεῷ ἄορ.» τὸ ξίφος του εἰς τὴν θήκην, κ 333, «-ἀμφὶ ὤμοισιν ἔντεα» περιτίθεμαι (περὶ τοὺς ὤμους μου) τὰ ὅπλα, Κ 34, 149, «-ξίφος» θ 416 κ. ἄ., «-τίθεμαί τι ἐν φρεσί» διαλογίζομαί τι ἐν ἐμαυτῷ, δ 729, «-τίθεμαί τινι κότον» βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου ὀργὴν ἐναντίον τινός, Θ 449· ὡσαύτως «-αἰδῶ ἐν στήθεσσι» Ν 112. 2) παρασκευάζω, κατασκευάζω, κάμνω, περιποιῶ ἐμαυτῷ τι, οἷον «δαῖτα» Η 475, «-δόρπον» Ι 88, «-εὖ τίθεμαι ἀσπίδα» διευθετῶ τὴν ἀσπίδα μου, Β 382 «-οἰκία, δῶμα» οἰκοδομῶ ἐμαυτῷ, Β 750, ο 241, «-αὖλιν» Ι 232, «-μάχην» συγκροτῶ, Ω 402, πρβλ. Ρ 158, «ἐλέγχεα» φ 333. Ἴδ. καὶ ἐπιγουνίς. 3) μετὰ διπλῆς αἰτιατ. «τίθεμαί τινα γυναῖκα» κάμνω, λαμβάνω τινὰ γυναῖκά μου, φ 72, «Ἀχιλλεὺς ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν» ἔκαμε τὴν μεγάλην ψυχήν του ἀγρίαν, Ι 629.

*****Τιθηνέομαι** (τιθήνη), ἀποθ., μόνον εὐκτ. τιθηνοίμην, τρέφω, ἀνατρέφω, περιθάλπω, περιποιοῦμαι, «-παῖδα» Ὕ. Δήμ. 142.

Τιθήνη [⏑ . .], ἡ, (θάω, θῆσθαι = θηλάσαι). κυρ. τίτθη, βυζάστρα, τροφός, Ἰλ. Ζ 289, 467 κ. ἄ., «-Διωνύσοιο τιθῆναι» εἶνε αἱ νύμφαι αἱ ὀρεάδες, αἱ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἀναθρέψασαι τὸν Διόνυσον, αἱ μετέπειτα καλούμεναι Βάκχαι, Ζ 132, πρβλ. Ἀπολ. 3, 4, 4.

Τίθησθα, ἀντὶ τοῦ τίθης, ἴδ. τίθημι.

Τιθωνὸς [– . .], ὁ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, Υ 137, ε 1, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν καλλονὴν ἀπήγαγε καὶ ὑπανδρεύθη ἡ Ἠώς. Κατὰ παράκλησιν τῆς θεᾶς ἔλαβε μὲν τὴν ἀθανασίαν, οὐχὶ δὲ καὶ

διαρκῆ νεότητα, "Υ. 'Αφρ. 219—239.

Τίκτω (τεκ-, ἐξ ἧς τέχνη, τέκτων, τεύχω), ἐνεστ. -ει, παρατ. ἔτικτον, ε, ἀναύξ. τίκτε, μέλ. τέξω λ 249. "Υ. 'Ερμ. 493, καὶ ἀπαρμφ. τέξεσθαι, Τ 99, "Υ. 'Απ. 101, ποιητικ. καὶ τεκεῖσθαι "Υ. 'Αφρ. 127 ἀόρ. 6' ἔτεκον, καὶ ἀναύξ. τέκον, ἀπαρμφ. τεκεῖν, καὶ τεκέειν, μέσ. ἀόρ. 6' τεκόμην, τέκετο, ἀπαρμφ. τεκέσθαι, παράγω, γεννῶ· α') ἐπὶ ἀνθρώπων οὐ μόνον περὶ τῆς μητρὸς τίκτω, γεννῶ, ἀπολ. καὶ μετ' αἰτ. «-παῖδα, υἱόν» 'Ομ. πλχ., καὶ μετὰ δοτ. χαριστικῆς «-τινί» Ζ 22 κ. ἀ., « ὑπό τινι» ἔκ τινος, Β 714, 728 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ πατρός, γεννῶ, Ε 875, Ζ 206, η 63, π 118 κ. ἀ., καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Χ 485 κ. ἀ. 'Ωσαύτως καί τὸ μέσον, περί τε τῆς μητρός, Β 742, Ο 187, Χ 48 καὶ τοῦ πατρός, Β 741, δ 387 κ. ἀ., καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων, ψ 61, ω 293· 6') ἐπὶ ζώων, γεννῶ, οἷον περὶ ἵππου, Π 150, Υ 225, ἐπὶ προβάτου, δ 86, τ 113, περὶ πτηνῶν, Β 313.

Τίλλω, μόνον παρατ. τίλλε, ον, καὶ μέσ. τιλλέσθην, -οντο, ἀπο(ἐκ)σπῶ, ξερριζώνω, μαδῶ, «-κόμην» Χ 406, «-τρίχας ἐκ κεφαλῆς» Χ 78, Βατρ. 70· « πέλειαν» καταμαδῶ, σωρομαδῶ ἐπὶ ἁρπακτικοῦ ὀρνέου, ο 527. Μέσ. ἀπο(ἐκ)σπῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, μαδοῦμαι, «-χαίτην» κ 567 (ὡς σημεῖον τῆς λύπης)· ὅθεν καὶ ἡ ζευγματικὴ σύνταξις «-πρῶται τόν γε ἄλλοχος καὶ μήτηρ τιλλέσθην» = τιλλόμεναι ἐθρήνουν, Ω 711.

***Τιλφοῦσσα**, ἡ, α') πηγή τις τοῦ 'Απόλλωνος ἱερὰ ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τῆς Κωπαΐδος ὑπὸ τὸ ὁμώνυμον ὄρος (Τιλφωσιαῖον ἢ Τιλφώσσιον ὄρος, τὴν σήμερον Πέτρα λεγόμενον) ὑπεράνω τῶν 'Αλαλκομενῶν, "Υ. 'Απόλ 244, 377, 387· 6') ἡ νύμφη τῆς ἀνωτέρω πηγῆς, "Υ. 'Απόλ. 247, 256, 276 (ὅπου φέρεται ἡ διάφορος γραφὴ Τελφοῦσα. 'Ετυμολογοῦσι δὲ τὸ ὄνομα τινὲς μὲν ἐκ τοῦ τίλφη 'Αττικῶς ἀντὶ τοῦ σίλφη, ὅθεν ἡ Τιλφοῦσα κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ Τιλφόεσσα, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ Δελφοὶ καὶ Δελφύνη (ὀνομασία τοῦ ὄφεως Πύθωνος παρὰ τοῖς 'Αλεξανδρινοῖς κατὰ πρῶτον ἀπαντῶσα).

***Τιλφούσιος**, ὁ, ἐπίθετον τοῦ 'Απόλλωνος, "Υ. 'Απ. 386 (Τελφούσιος).

***Τιμάοχος** [— — . .], **ον**, ἀντὶ τοῦ τιμοῦχος (τιμή, ἔχω) ὁ τιμὴν ἔχων, ἔντιμος, "Υ. 'Αφρ. 31, Δήμ. 269.

Τιμάω [— . .] (τιμή), ἐνεστ. καὶ παρατατ. εὑρίσκονται συνῃρημένοι, μέλ. -ήσω, ἀόρ. ἐτίμησα, μέσ. μέλ. τιμήσομαι μὲ παθητ. σημ. "Υ. 'Απόλ. 485, μέσ. ἀόρ α' ἐτιμησάμην, Χ 235, παθ. παρακ. τετίμημαι, τιμῶ. 1) ἐπὶ προσώπων, θεωρῶ τινα πολλοῦ ἄξιον, τιμῶ, ἢ προσφέρω εἴς τινα τιμήν, γεραίρω, «-τινὰ δωτίνῃσι» τιμῶ τινα διὰ δώρων, Ι 155 κ. ἄ. πλχ. "Οθεν ὁ παθ παρακ. ἔχω τιμήν, τιμάς, εἶμαι ἐν τιμῇ «-τετιμῆσθαι σκήπτρῳ» νά ἔχῃς τὴν τοῦ σκήπτρου (βασιλικὴν) τιμήν, Ι 38, « ἕδρῃ καὶ κρέασιν» Μ 310. (‖. 'Η γενικὴ ἡ ἐν τῷ Ψ 649 «-τιμῆς, ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι» δὲν εἶνε συντακτικὴ τοῦ «-τετιμῆσθαι» ἀλλὰ τῶν ἀνωτέρω « ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι, οὐδέ σε λήθω» πάντοτε μὲ ἐνθυμεῖσαι καὶ ποτὲ δὲν λησμονεῖς τὴν τιμήν, ἣν πρέπει νὰ ἔχω· τὸ δὲ ἀναφορικὸν «-ἧς τε» δυνάμει τῆς ἕλξεως ἐτέθη κατὰ γενικὴν ἀντὶ δοτικῆς. 2) ἐπὶ πραγμάτων τιμῶ, ἐκτιμῶ, ἀπο-

δίδω ἀξίαν εἴς τι, «ἀοιδήν» Ὕμ. 24 (25), 6. Τὸ Μέσ. = τῷ ἐνεργ., ἀλλὰ πάντοτε μετά τινος ἀναφορᾶς εἰς τὸ ὑποκείμενον, τιμῶ τινα παρ' ἐμαυτῷ ἢ κατ' ἐμαυτόν, «τινά» Χ 235, «περὶ κῆρι» τ 280, υ 129.

Τιμὴ [–], (τίω), 1) **ἐκτίμησις**, ἤγουν ὁρισμὸς τῆς ἀξίας πράγματός τινος ἀφαιρεθέντος πρὸς ἀποζημίωσιν· ὅθεν α') πρόστιμον, ἀντίτιμον, ἀποζημίωσις, πληρωμή (πρὸς ἐξιλέωσιν), «τιμὴν ἄρνυμαί τινι» ζητῶ νὰ λάβω ἀποζημίωσιν ὑπέρ τινος, Α 159, Ε 552, ὡσαύτως «τίνω, ἀποτίνω τιμήν τινι» ἀποδίδωμι πρόστιμον, πληρώνω, Γ 286, 288, 459, «ἄγω» προσάγω, προσφέρω, χ 57· β') ποινή, τιμωρία, ἐκδίκησις, ταὐτὸν τῷ **τίσις**, ξ 70, 117, πρβλ. Ρ 91. 2) προτίμησις, τιμή, σεβασμός, ἰδίως ἔντιμος θέσις, ἀξίωμα, ἀξία, οἷον τῶν θεῶν Ι 498, Ο 189, ε 335, τῶν βασιλέων Β 197, α 117 κ. ἀ., «βασιληὶς τιμή» Ζ 193.

Τιμήεις [- . .], **εσσα, εν**, συνηρ. **τιμῆς** αἰτ. τιμῆντα, Ι 605, Σ 475. Συγκριτ. **τιμηέστερος**, α 393, ὑπερθ. **τιμηέστατος** δ 614, ο 114. 1) ἐπὶ προσώπων, πλήρης τιμῆς, ἔντιμος, ἀξιότιμος, ὑπέρτιμος, Ι 605, ν 129, σ 161. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἔχων ἀξίαν, πολύτιμος, βαρύτιμος, «χρυσὸς καὶ ἄργυρος» Σ 475, θ 393, λ 327, «δῶρον» α 312.

Τίμιος [– ⏑ .], **η, ον**, (τιμή), ὁ ἔχων τιμήν, ἀγαθὴν ὑπόληψιν, ἀξιότιμος, ἔντιμος, ἐπὶ προσώπων, κ 38 †, «νηός» ὑπὸ πάντων τιμώμενος, Ὕ. Ἀπόλ. 482, «γάμος τίμιος» ἔντιμος, Ὕ. Ἀφρ. 143.

Τινάσσω [⏑ . .], (cio Λατ.), ἐνεστ. μετοχ. -ων, -οντας, παρατ. τίνασσε, παθ. ἐνεστ. -εται, παρατ. -ετο. ἀόρ. α' ἐτίναξε, ὑποτ. τινάξῃ, μέσ. ἀόρ. α' δυϊκ. ἀναύξ. τιναξάσθην, παθ. ἀόρ. γ' πληθ. τίναχθεν ἀντὶ τοῦ ἐτινάχθησαν. 1) Ἐνεργ. τινάζω, σείω, πάλλω, «δοῦρε, ἔγχος, φάσγανον» Μ 298, Υ 163, Χ 311, ἔτι δὲ «ἀστεροπήν, αἰγίδα» Ν 243, Ρ 595 «τινά» κινῶ, κουντῶ, τραβῶ, τινά. ἵνα ἑλκύσω τὴν προσοχήν του, Γ 385, «θρόνον» ἀνατρέπω, χ 88· ἐπὶ τῶν ἀνέμων, (δια)σκορπίζω, «ἠίων θημῶνα» ε 368. 2) Παθ. τινάσσομαι, Ο 609. ζ 43, πρβλ. **ἐκτινάσσω**. 3) Μέσ. «τιναξάσθην πτερά» ἐτίναξαν τὰ πτερά των, β 151· πρβλ. **πυκνός**.

Τίνυμαι [– ⏑ .], ἕτερος τύπος τοῦ τίνομαι (τίω), μέσ. ἐνεστ. -υται, -υσθον, παρατ. -υντο, μετοχ. -ύμενος, λαμβάνω δίκην, ἀποζημίωσιν, παρά τινος, τιμωρῶ τινα, Γ 279, Τ 260, ν 214, «λώβην» διὰ τὴν ὕβριν, ω 326.

Τίνω (τίω), (τίνϝω, cio Λατ.), ἀπαρεμφ. τίνειν, μετοχ. τίνων, μέλ. τίσω, ἀόρ. ἔτισα, ἀπαρμφ. τῖσαι, μέσ. μέλ. τίσομαι, ἀόρ. ἐτισάμην [πανταχοῦ τὸ ι μακρόν]. Α') Ἐνεργ. καταβάλλω ἀποζημίωσιν· ὅθεν α') δίδωμι δίκην, πληρώνω (ἀποζημίωσιν, πρόστιμον), ἐν γένει τιμωροῦμαι, «τιμήν τινι» καταβάλλω πρόστιμον ἢ ἀποζημίωσιν εἴς τινα, ἴδ. τιμή, «θωήν» β 193, «ποινήν» Βατρ. 98, μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος ἢ τῆς αἰτίας, δι' ἣν τιμωροῦμαι, «δάκρυα» πληρώνω τὰ δάκρυα, ὃ ἐ. τιμωροῦμαι διὰ τὰ δάκρυα, Α 42· ὡσαύτως «ὕβριν, φόνον» ω 352, φ 134, «τοῦ πατρὸς τίσετε λώβην» θὰ πληρώσετε (θὰ τιμωρηθῆτε διὰ) τὴν ὕβριν τοῦ πατρός σας, ἣν δηλ. ὁ πατήρ σας ὕβρισε, Λ 142. Σπανιώτερον μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου, οἷον «τί-

σεις γνωτὸν ἐμόν» θὰ μοὶ πληρώσῃς τὸν ἀδελφόν, δ ἐ. τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ, θὰ τιμωρηθῇς διὰ τὸν θάν. τοῦ ἀδελ., Ρ 34· μετὰ δοτικ. τοῦ μέσου, δι' οὗ δίδεται ἡ δίκη, οἷον «-χράατι» μὲ τό κεφάλι σου θὰ πληρώσῃς, χ 218· 6') ἐπὶ καλοῦ, καταβάλλω, πληρώνω (τὴν ἀξίαν, τὸ ἀντίτιμον), «ζωάγρια» Σ 407, «-αἴσιμα πάντα» θ 348, «-ἀμοιβὴν βοῶν» μ 382· ἔτι δὲ πληρώνω, ἀνταμείβω, «-εὐαγγέλιον» τινὰ διὰ τὴν καλὴν εἴδησιν, ξ 166. Β') Μέσ. 1) πληρώνομαι, ἀποζημιοῦμαι, ἀπολ. ν 15 ὅθεν συνήθως 2) δίκην λαμβάνω, ζημιῶ, τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι, ἀπολ. ν 203, ο 111· α') μετ' αἰτιατ. τοῦ τιμωρουμένου προσώπου, «-Φῆρας ἐτίσατο» Β 743, «-τίσεσθαι ἀλείτην» Γ 28, γ 197 κ. ἄ.· 6') μετ' αἰτ. τῆς τιμωρουμένης πράξεως, «-φόνον τινός» Ο 116, «βίην, λώβην» ψ 31, Τ 208 κ. ἄ.· γ') συνήθως μετ' αἰτιατ. προσώπου καὶ γενικῆς τῆς αἰτίας, δι' ἣν γίνεται ἡ ἐκδίκησις «τινὰ κακότητος» τιμωρῶ τινα διὰ τὴν κακουργίαν του, Γ 366. ὡσαύτως «τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης» γ 206· δ') σπανίως μετὰ διπλῆς αἰτιατ., «ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς Νηλῆα» ἐτιμώρησε τὸν Ν διὰ τὸ ἔργον, Ο 236.

Τίπτε, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ τί ποτε, πρὸ φωνήεντος δασυνομένου «-τίφθ'» Δ 243, τί, διὰ τί, (διὰ) τί ἄρά γε, Α 202, α 225 κ. ἄ. πλχ.

Τίρυνς, νθος, (τύρρις, turris Λατ. = πύργος) ἡ, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀργολίδος, κτισθεῖσα κατὰ τὴν μυθικὴν παράδοσιν ὑπὸ τοῦ Προίτου καὶ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Κυκλώπων διὰ πελωρίων τειχῶν (ὅθεν «-τειχειόεσσα»), καθέδρα τοῦ Περσέως, Β 559.

1. Τὶς, τὶ, (quis Λατ.), ἀόριστος ἀντωνυμία ἐγκλιτική, γενικ. παρ' Ὁμ. πάντοτε τευ, Β 388, γ 348 κ.ἄ.πλχ., καὶ τεο, π 305, δοτ. τινὶ (ἐν τῷ «σοῦ τινι», ἀλλαχοῦ δὲ) τεῳ, Π 227, λ 502, υ 114, καὶ Ἀττικ: τῳ, Α 299, Μ 328, Ν 327, αἰτ. τινά, τὶ, δυϊκ. τινέ, δ 26, ἐκ τοῦ πληθ. μόνον τινάς, Π 735, λ 371, τὸ οὐδ. πάντοτε ἄσσα, (ὅπ. ἴδ.) ἀντὶ τοῦ τινά, ἴδ. καὶ ὅστις. 1) τὶς, ἕνας, κάποιος, εἷς τις, ἕνας κάποιος, ὡς οὐσιαστικόν τε καὶ ἐπίθετον, πολλάκις μετὰ γενικ. διαιρετικῆς, «θεῶν τις» κ. ἄ., μετὰ δεικτικῆς ἀντωνυμίας, «-ἄλλος δ' αὖ τέ τις οὗτος» υ 380. Μετὰ τῆς «οἷος» ὁποῖός τις, σὰν τί λογῆς, Ε 638, ι 348, υ 377. 2) ἐπὶ ἀορίστου τινὸς μερικοῦ προσώπου ἀνήκοντος εἰς μέγα τι πλῆθος, ἕνας, κανένας, κάποιος, Ζ 459, 479, 6 324 κ. ἄ., καὶ περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ πᾶς. οἷον «εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω» Β 382, Π 209, Ρ 227, 254, α 302· ὅθεν διὰ ταύτην αὐτῆς τὴν περιληπτικὴν σημασίαν τίθεται ἐνίοτε ἡ εἰς αὐτὴν ἀναφερομένη ἀναφορικὴ πληθυντικῶς «-τῷ κέ τεῳ στύξαιμι, οἵ κεῖνον βιόωνται» λ 502 (ὅπου ἄλλοι ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου ἐξυπονοοῦσι τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν τῶν, εἰς ἣν ἀναφέρουσι τὴν ἀναφορικὴν «-οἵ»). 3) Συντασσομένη μετ' ἐπιθέτων (ἢ καὶ οὐσιαστικῶν ἐνίοτε) καθίστησιν ἀόριστον τὴν ἔννοιαν αὐτῶν οὕτως, ὥστε ἀναλόγως τῆς συναφείας ἀποβαίνει ὁτὲ μὲν ἐπιτατική, ἱκανῶς, ἀρκετά, πολύ, ἄλλοτε δὲ ἐλαττωτική, ὁπωσοῦν, κάπως, εἴτε προτασσομένη εἴτε ἐπιτασσομένη, οἷον «-ζάκοτός τις» Γ 220, «ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι» ρ 449, πρβλ. σ 382, υ 140, «-πολλός τις ἔκειτο» μέγας καὶ πολὺς ἐξηπλώθη, Η 156. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ

οὐδέτ. τὶ, ὡς ἐπίρρημα λαμβανόμενον μετὰ ῥημάτων καὶ ἐπιρρημάτων, ,,ἀρκετά, πολύ'' ἢ ὁπωσοῦν, ὀλίγον, «τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι Τρώων φίλτερον ἦεν» Φ 101, Χ 382 κ. ἄ., «οὔτε τι λίην ταρδεῖ» οὔτε φοβεῖται τόσον πολύ, Ν 284, «ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι» Ε 421 κ. ἄ. Ἐνίοτε ἡ «τίς» ἐξυπακούεται ὡς ὑποκείμενον, Ν 287, «ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν» Χ 199.

2. **Τίς**, τί, γεν. τίνος ἀντωνυμ. ἐρωτηματικὴ (πάντοτε ὀρθοτονουμένη), γεν. πάντοτε τέο Β 225, Ω 128, δ 463 καὶ τεῦ Σ 192, ο 509, ω 257, γεν. πληθ. τέων Ω 387, υ 291. (κατὰ συνίζησιν μονοσύλλαβος ζ 119, ν 200). 1) ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσει ὡς οὐσιαστικόν τε καὶ ἐπίθετον, τίς, ποῖος καὶ τὸ οὐδ. τί, ποῖον Ὁμ. πλχ., μετὰ γενικ. «τίς θεῶν» Σ 182· ὡς κατηγορούμενον «τίς δ' οὗτος ἔρχεαι» ὡς τίς ἔρχεσαι σὺ ἐδῶ, δ ἐ. τίς εἶ σὺ ὁ ἐρχόμενος ἐνθάδε, Κ 82, «ἐς τί» ἕως πότε, Ε 465, «τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;» τί (ὄφελος, συμφέρον) ἔχω ἐγὼ ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς βοηθείας; Φ 360. 2) σπανίως ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσει «οὐκ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δήω» Σ 192, ο 423, ρ 386. 3) Τὸ οὐδ. τί, ὡς ἐπίρρημα, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ τὸ τί, ἀντὶ τοῦ διὰ τί, πρὸς τί, πῶς, τίνος ἕνεκα, Α 362, α 346 κ. ἄ., πρβλ. καὶ τίπτε. 4) περὶ τῆς φρ. «τί παθών» Λ 313, ἴδ. πάσχω.

Τίσις [⏑⏑], ιος, ἡ, (τίω), κυρ. ἀπότισις, ἰδίως α') ἀποζημίωσις, ἱκανοποίησις, πληρωμή, β 76. β') συνηθέστ. ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις, τιμωρία, ποινή, Χ 19, «τινός» περί τινος, διά τι, Ύ. Δήμ. 368, «ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο» ἐκ τοῦ Ὀρ. θὰ ἐπέλθῃ ἐκδίκησις τοῦ Ἀτρείδου, δ ἐ. ὑπὲρ τοῦ Ἀτρείδου, α 40, ν 144.

Τιτὰ (τίω) ἔργα— ἐκδίκησις Ω 213, ὀρθογρ. ἄντινα [ῐ].

Τιταίνω, ἕτερος μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύπος τοῦ τείνω (τανύω, τείνω), κατ' ἐνεστ. καὶ παρατάτ. συχνόν, ἀόρ. μετοχ. τιτήνας. Α') Ἐνεργ. 1) τανύω, ἐκτείνω, τεντώνω, οἷον «τόξα» Θ 266. 2) ἰδίως ἐκτείνω, ἁπλώνω, «χεῖρε» Ν 534, «τάλαντα» κρατῶ τεταμένα, Θ 69, «τράπεζαν» (πρβλ. τανύω, 1, γ) παρατίθημι τὴν (ἐκτεταμένην) τράπεζαν, κ 354. 3) ἐλαύνω, σύρω, τραβῶ (εἰς μῆκος) «ἅρμα, ἄροτρον» Β 390, Μ 58, Ν 704, ἀπολ. Ψ 403 (ὅπου τινὲς ἀμεταβάτως ἐκδέχονται τὸ ῥῆμα: ἐλαύνετε, τρέχετε). Β) Μέσ. 1) τανύω, ἐντείνω, τεντώνω τι τῶν ἐμαυτοῦ, «ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα» κατὰ τοῦ Τυδ. ἐνέτεινε τὸ τόξον του, Ε 97, Λ 370· ὡσαύτως καὶ φ 259 «τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτο;» τίς ἤθελε τανύσῃ καθ' ἑαυτὸν (στέρξῃ νὰ τανύσῃ) τόξον; 2) τανύομαι, τανύζομαι, τεντώνομαι, (εἰς ἔνδειξιν τῆς τῶν δυνάμεων ἐντάσεως ἐπὶ πολυμόχθου ἐργασίας), λ 599· ἐπὶ πτηνῶν ταχέως ἱπταμένων «τεταινομένω πτερύγεσσιν» ἐντείνοντες τὴν δύναμιν τῶν πτερύγων των, Β 149. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαυνόντων ἵππων, τρέχω μὲ τὰ τέσσαρα, Χ 23, Ψ 518.

***Τιτανοκτόνος** [– ⏑ . . .], ὁ, ὁ τῶν Τιτάνων φονεύς, μόνον Βατρ. 282.

Τίτανος [⏑ ⏑ .], ὁ, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, ὀνομασθὲν οὕτως ἐκ τῆς πολλῆς ἐν αὐτῷ τιτάνου («λευκόγεων γὰρ τὸ χωρίον» λέγει ὁ Στράβ. 9, 5, 18, Β 735 †.

Τιταρήσιος [⏑⏑.⏑.], ὁ ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, οὐ μακρὰν τοῦ Ὀλύμπου, παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις, Εὔρωπὸς ὀνομασθείς, τὴν δὲ σήμερον Σαραντάπορος καὶ ἐν τῇ πεδιάδι Ξηριᾶς, Β 751.

Τιτὴν [–.], **ῆνος**, ὁ, ἀντὶ τοῦ Τιτάν, (ἴσως μετ' ἀναδιπλασ. ἐκ τῆς ῥίζης ταν, συγγ. tonare Λατ.=δαίμονες τῆς βροντῆς;) πληθ. οἱ **Τιτῆνες**, οἱ Τιτᾶνες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, προγενέστερόν τι θεῖον γένος, εἰς ὃ ἀνῆκον οἱ ἑξῆς: Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετός, Κρόνος. Ἔχοντες ἀρχηγὸν τὸν Κρόνον ἐξεθρόνισαν τὸν πατέρα των καὶ ἐβασίλευον ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατεκρήμνισεν αὐτοὺς ὁ Κρόνος εἰς τὸν Τάρταρον. Ἐντεῦθεν ὀργισθεῖσα ἡ Γαῖα ὑπεκίνησε τὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου Δία, ὅστις ἐκθρονίσας τὸν πατέρα καὶ διώξας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Κατὰ πρῶτον μνημονεύονται ὑπὸ τὸ ὄνομα «Οὐρανίωνες» Ε 898 (ἴδ. καὶ Οὐρανίων), ἔπειτα καὶ «Τιτῆνες» Ξ 279, Ὕ. Ἀπόλ. 335, Βατρ. 283.

Τιτρώσκω, ἴδε τρώω.

Τιτὸς [⏑.], **ή**, **όν**, ῥηματ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ τίνω, ἀνταποδιδόμενος, πληρωνόμενος, «τιτὰ ἔργα» ἔργα ἀνταποδόσεως, ἐκδικήσεως, ὃ ἐ. ἐκδίκησις, Ω 213 †, ἴδε Τιτά.

Τιτυὸς [⏑⏑.] (ἀναδεδιπλ. ῥ. τυ, συγγ. tuber, tumeo Λατ). ὁ, υἱὸς τῆς Γαίας, πελώριος γίγας, κατακείμενος ἐν Ἅδῃ καὶ κατέχων ἐννέα πλέθρα γῆς. Θελήσας νὰ παραβιάσῃ τὴν Λητὼ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ γύπες κατέτρωγον ἀπαύστως ἐν τῷ Ἅδῃ τὸ ἧπαρ αὐτοῦ, λ 576 ἑξ. Κατὰ τὸ η 324 κατῴκει ἐν Εὐβοίᾳ· κατὰ δὲ τοὺς μεταγενεστέρους ἐν Πανοπεῖ. Οὗτοι ἐθεώρουν αὐτὸν καὶ ὡς υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἐλάρης, Ἀπόλλδ. 1, 3, 12.

Τιτύσκομαι [⏑...], (τετυχέσθαι, τόξον, τυχεῖν), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. 1) παρασκευάζω, κάμνω «πῦρ» ἀνάπτω, Φ 342, «ἵππους ὑπ' ὄχεσφι» ὑποζευγνύω τοὺς ἵππους εἰς τὰ ἅρματα, Θ 41, Ν 23. 2) συνηθέστερον σπουδάζω νὰ ἐπιτύχω, ὃ ἐ. σκοπεύω, σημαδεύω, α') κυρ. «θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας ἄντα τιτυσκομένη» σημαδεύουσα κατ' εὐθεῖαν, φ 48, ἰδίως ἐπὶ τῶν πόρρωθεν βαλλομένων ὅπλων, ἀπολ. φ 421, χ 118, ω 181 μετὰ γενικῆς τοῦ σκοποῦ, «τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν» σημαδεύων τὴν κεφαλήν, Δ 350, Ν 159, 498 κ. ἀ. μετὰ δοτ. τοῦ ὅπλου «δουρί» Ν 159, 370, Βατρ. 219 «ἐγχείῃ» Φ 582, «ἰοῖσι» Γ 50· 6') μεταφ. «φρεσὶ» σπουδάζω, νὰ ἐπιτύχω τι κατὰ νοῦν, ὃ ἐ. διανοοῦμαι, προτίθεμαι, σκοπεύω Ν 558, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν τῶν Φαιάκων, αἵτινες παρ' Ὁμ. ἔχουσιν ἀνθρωπίνας τινὰς ἰδιότητας «ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες» ἵνα σε παραπέμπωσιν ἐκεῖσε σκοπεύουσαι, διευθυνόμεναι, θ 556.

Τίφθ' ἴδ. τίπτε.

Τίω, ἀπαρμφ. τιέμεν, ο 543, παρατατ. θαμιστικ. τίεσκον, καὶ παθ. τιέσκετο, μέλ. τίσω, ἀόρ. α' ἔτισα καὶ ἀναύξητ. τῖσα, παθ. παρακ. τετιμένος, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τιμῶ, ὃ ἐ. α') ἐκτιμῶ, θεωρῶ ἀντάξιον, «τρίποδα δυωδεκάβοιον» ἐκτιμῶ ἀντὶ (νομίζω ἀντάξιον) δώδεκα βοῶν, Ψ 703, πρβλ. ς. 705, «τινὰ ἐν καρὸς αἴσῃ» Ι 378, ἴδ. κάρ. 6') μεταφορ. τιμῶ, ἐκτιμῶ, θεωρῶ τινα ἀξιότιμον, «τινά» Ὁμ.

πλχ. «-θεοὶ δίκην καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων» τιμῶσι τὴν δικαιοσύνην κτλ. ξ 84· « ἶσον ἢ ἶσά τινι» Ε 467, Ν 176 κ.ἄ., λ 483, «-ὁμῶς τινι» Ε 535, Ὑμ. 11, 5, «-τινὰ θεὸν ὥς» Ι 302, «-περί τινος» περισσότερόν τινος, ὑπέρ τινα, Σ 81. Παθ. τιμῶμαι «-τινὶ» ὑπό τινος Ε 78, ξ 205 κ. ἄ. μετοχ. «-τετιμένος» ἀξιότιμος, ὑπὸ πάντων τιμώμενος, τιμημένος, Υ 426, ν 28 κ. ἄ., Ὑ. Ἀπ. 479. [Τὸ ι πανταχοῦ μακρόν, πλὴν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ.].

***Τλημοσύνη** [. . ⏑ . [, ἡ, (τλήμων), πολυπάθεια, κακοπάθεια, δεινοπάθημα, Ὑ. Ἀπ. 191.

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, (τλῆναι), α') ὑπομενετικός, ἀνεκτικός. ἀνένδοτος, ἐπομ. καρτερικός, εὔτολμος, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Κ 231, 498, περὶ τοῦ αὐτοῦ, «τλήμονα θυμὸν ἔχων» καρτερόψυχος ἢ εὔτολμον ἔχων ψυχήν, Ε 680· ἔτι δὲ δεινο(πολυ)παθής, ἐλεεινός, ἄθλιος, Βατρ. 107· β') θρασύς, παράτολμος, ἀναίσχυντος, Φ 330· ὡσαύτως δὲ καὶ «-γαστρὸς ἔριθος τλήμων» Ὑ. Ἑρμ. 296 (κατ' ἄλλους δέ: ἄθλιος, αἰσχρός).

Τλῆναι, ἐλλειπτ. ῥῆμα (ἐκ τῆς ῥίζ. **τελ-, ταλ-** tolero, tuli, tollo, τολμάω), μέλ. **τλήσομαι**, ἀόρ. β' **ἔτλην**, γ' ἐνικ. ἀναύξ. **τλῆ**, α' πληθ. **τλῆμεν**, Ε 383, γ' πληθ. **ἔτλαν**, ἀντὶ τοῦ **ἔτλησαν**, Φ 608, πολλάκις κατ' εὐκτ. **τλαίην**, γ' πληθ. **τλαῖεν**, Ρ 490, ἐκ τῆς προστακτ. **τλῆθι**, γ' ἐνικ. **τλήτω**, Τ 220, λ 350, β' πληθ. **τλῆτε**, Β 299· ἔτι δὲ ἀόρ. α' **ἐτάλασσα**, **ἐτάλασσας**, Ρ 166, ὑποτ. **ταλάσσῃς**, -η, Ν 829, Ο 164, παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος **τέτληκα**, ας, ε, Α 228, 543, τ 347, ἀ. πληθ. συγκεκομ. **τέτλαμεν**, υ 311, Ὑ. Δήμ. 148, 217, προστακτ. **τέτλαθι**, Α 586, Ε 382, υ 18, γ' ἐνικ. **τετλάω**, π 275, εὐκτ. **τετλαίη**, Ι 373, ἀπαρμφ. **τετλάμεναι**, μ 307, καὶ **τετλάμεν**, γ 209, ζ 190, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: τετλάναι, μετοχ. **τετληώς**, -ότος, θηλυκ. -**ηυῖα**, υ 23· α') ὑπομένω, ὑποφέρω, ἀνέχομαι, ὑφίσταμαι, «-τί τόσα, πολλά» Ὅμηρ. πλχ., «-ὀϊστόν», Ε 395, «εὐνήν» Σ 433, «-τινά» ὑφίσταμαι τὴν ὁρμήν τινος, Ρ 490, ἀπολελ. ἀντέχω, καρτερῶ, Α 586, Τ 308, ν 307 κ. ἄ., «-τετληότι θυμῷ» μετὰ καρτερίας ψυχῆς, δ 447, λ 181, «-κραδίη τετληυῖα» ἡ καρτερικὴ καρδία, υ 23. Ὡσαύτως καὶ μετὰ μετοχῆς συντασσόμενον, «-τλήσομαι ἄλγεα πάσχων» ε 362, «-τάδε καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες» υ 311. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ «-ὅτε» Ε 385. (‖.Ἡ περίστασις αὕτη ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν ἀπόλυτον χρῆσιν τοῦ ῥήματος)· β') μετ' ἀπαρμφ. ὑπομένω, τολμῶ, ἀποφασίζω, βαστᾷ ἡ ψυχή μου, δύναμαι, Α 228, Δ 94 κ. ἄ., Α 543, Υ 421, Χ 136, δ 716, λ 425.

Τληπόλεμος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυόχης (Ἀστυδαμείας κατὰ τὸν Πίνδαρον). Φονεύσας κατὰ λάθος τὸν θεῖον αὐτοῦ Λικύμνιον κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥόδον καὶ γενόμενος ἐνταῦθα βασιλεὺς ἐστράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τροίας ἄγων τοὺς Ῥοδίους μετὰ ἐννέα νεῶν, Β 653 ἑξ. Ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος, Ε 659. 2) υἱὸς τοῦ Δαμάστορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 416.

Τλητός, ή, όν (τλῆναι), ὑπομενετικός, ἀνεκτικός, καρτερικός, «θυμός» Ω 49 †.

Τμήγω, ἕτερος τύπος τοῦ **τέμνω**, κόπτω, ἐξ οὗ τὸ γ' πληθ. τοῦ παθ. ἀορ. τμάγεν ἀντὶ τοῦ ἐτμάγησαν, «ἄλλοι

ἄρ τμάγεν» ἀφ' οὗ ἀπεχωρίσθησαν ἢ διεσκεδάσθησαν, Π 374. Ἴδ. καὶ ἀποτμήγω καὶ διατμήγω.

Τμήδην, ἐπίρ. (τέμνω), τμητικῶς, κοπτικῶς, κοφτά, κοφτερά, «ἐγχείῃ τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθε» κοπτερὰ ἐπέρασεν ἐπάνωθεν τοῦ αὐχένος, ἔκοψεν ὀλίγον ἐπάνωθεν τὸν αὐχένα, Η 262 †.

Τμῶλος, ὁ, ὄρος τῆς Λυδίας πλησίον τῶν Σάρδεων, παράγον ἄφθονον οἶνον, κρόκον καὶ χρυσόν, τὴν σήμερον Βόσ-Δάγ, Β 866, Υ 385.

Τό (οὐδ. τοῦ ὁ ἐν ἰδιαιτέρᾳ χρήσει) =διὰ τοῦτο Γ 176, Μ 8, θ 330 καὶ Η 239 = διὰ τοῦτο δύναμαι νὰ πολεμῶ καρτερικῶς ἢ τοῦτο σημαίνει νὰ πολεμῶ ὡς ἀσπιδοφόρος.

Τόθι, ἐπίρ. τοπικόν· α') δεικτικὸν ἐκεῖ, αὐτοῦ, Ο 239 †. Ὑ. Ἀπόλ. 224· β') ἀναφορικὸν = ὅθι, ὅπου, Ὑμ. 18, 25.

1. **Τοί**, ἀντὶ τοῦ σοί, ἴδ. σύ.

2. **Τοί**, μόριον ἐγκλιτικόν. Πιθανώτατα εἶνε ἡ δοτικὴ τοί (σοί), ἥτις ἐκ τῆς ἠθικῆς (χαριστικῆς ἢ ἀντιχαριστικῆς) λεγομένης σημασίας αὐτῆς μετέπεσεν εἰς ἐπιρρηματικὸν μόριον, κυρ. λοιπὸν σημαίνει πρὸς σέ, χάριν σοῦ (λέγω τι), σοῦ λέγω. Ἐκφράζει λοιπὸν βεβαιότητα ἢ ἀπαίτησιν πίστεως περὶ τῶν λεγομένων, ὅ,τι σχεδὸν τῆς καθομιλουμένης τὸ σοῦ λέγω, σὲ βεβαιῶ. Ὅθεν τίθεται· α') ἐπὶ βεβαιώσεων, πίστευέ με, σὲ βεβαιῶ, ἀναμφιβόλως, «καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηΐ μελαίνῃ πόλλ' ἔναρα Τρώων» καὶ ἐγώ, σὲ βεβαιῶ, ἔχω κτλ. Ν 267, «αὐτάρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην» ἀλλ' ἐγὼ δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι καὶ ἐκεῖνον ἤθελα μεταπείσῃ κτλ. Ο 45 κ.ἀ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἰσχυρῶν ἀντιθέσεων «ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος» Φ 110, πρβλ. τὸ «ἦ μέν τοι, ἤτοι, οὔ τοι»· β') ἐπὶ ἀξιωμάτων καὶ γνωμῶν ἀναντιρρήτου ἀληθείας, βεβαίως, ἀναντιρρήτως, ἐξ ἅπαντος, «οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν» θ 329, πρβλ. β 276, π 199, φ 172, Β 298, Ι 158, Μ 412 κ. ἀ.· γ') ἐπὶ πραγμάτων, ὧν ἡ βεβαιότης ὡς ἐκ τῶν προηγουμένων ἐξαγομένη παρίσταται ἀναμφισβήτητος, ἐξ ἅπαντος λοιπόν, βεβαίως λοιπόν, «ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι» Ζ 211 (ἀλλ' ἐνταῦθα δύναται τὸ «τοι» νὰ ἦνε καὶ ἠθικὴ δοτική)· δ') ἐπὶ ἐρωτήσεων «ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται;» Ν 219.

3. **Τοί**, ἀντὶ τοῦ οἱ, ἴδ. ὁ, ἡ, τό.

Τοιγάρ (ἐκ τοῦ: τῷ), μόριον, συνήθ. ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως τιθέμενον, διὰ τοῦτο σωστά, ὅθεν, λοιπόν, «τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω» Α 76, α 179 κ.ἀ. (Ὅπου εὑρίσκεται «τοιγάρ τοι» τὸ δεύτερον τοι κεῖται ἀντὶ τῆς ἀντωνυμίας σοί, Κ 413, α 214 κ. ἄ. πλχ. ‖. Τὸ δὲ πρῶτον τοί, διαφέρει τοῦ ἀνωτέρω 2. τοι, ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ δεικτικὸν τῷ =διὰ τοῦτο, τὸ δὲ γὰρ ἐπιτείνει ἢ ἐξαίρει μᾶλλον τὴν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀκολουθίαν τὴν ὑπὸ τοῦ τοι σημαινομένην).

Τοῖος, η, ον (ἐκ τῆς ἀντωνυμικ. ριζ. το-), ἀνταπόδοτος δεικτικὴ ἀντωνυμία ποιότητος σημαντική, τοιοῦτος, τέτοιος (ἴδ. τοιοῦτος), ἀνταποδιδομένη εἰς τὴν ἀναφορ. «οἷος» Α 262 κ. ἀ., ἢ «ὁποῖος» Υ 250, ρ 421, ἢ «ὅς» Η 231, β 286 κ. ἀ., σπανίως εἰς τὴν «ὅπως» π 208. Πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ ἀνταποδόσεως Δ 289 κ. ἀ., Εἰς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν καὶ κατόπιν τῆς ποιότητος λαμβάνει· α') ἐνίοτε τὴν

δοτικ. «τεύχεσι τοῖον» κατὰ τὰ ὅπλα τοιοῦτον, ὅμοιον, δ ἐ. ἔχοντα τοιαῦτα, ὅμοια ὅπλα, Ε 450· ἄλλοτε δὲ τὴν αἰτ. «-τοῖος δέ τε χεῖρας» Τ 359· 6') μετ' ἀπαρμφ. τοιοῦτος ὥστε, τέτοιος ποῦ, δ ἐ. ἱκανός, ἐπιτήδειος, «·ἡμεῖς δ' οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν» δὲν εἴμεθα τοιοῦτοι ὥστε (ἱκανοί) νὰ ἀποκρούσωμεν, 6 60· γ') μετὰ ἐπιθέτ. τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως ἔχει πως ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, οὕτως, ἁπλῶς, τοσοῦτον, „ἔτσι δά, τόσον δά" (πολὺ ἢ ὀλίγον ἀναλόγως τῆς συναφείας, ἐν ᾗ εὑρίσκεται), «·τύμβον οὐ μάλα πολλόν. . . ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον» ἐπιεικῆ ἁπλῶς, τοιοῦτον δποῖος ἁρμόζει (εἰς τὸν ἀποθανόντα) Ψ 246, «πέλαγος μέγα τοῖον» τοσοῦτον μέγα πέλαγος, „πέλαγος ἔτσι δὰ μεγάλο", γ 321, πρβλ. ο 451· ὡσαύτως καὶ λ 135 καὶ υ 302. Τὸ οὐδ. **τοῖον** ὡς ἐπίρ. οὕτως, τοσοῦτον, τόσον, τόσον πολύ, ἔτσι δά, «τοῖον ὑποτρομέουσιν ἅπαντες» Χ 241, γ 496 κ. ἄ. ὡσαύτως καὶ κατόπιν ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρημάτων ὡς προσδιοριστικὸν αὐτῶν, «-θαμὰ τοῖον» σ 209, «-σιγῇ τοῖον» η 30 κ. ἄ.

Τοιόσδε, ἥδε, όνδε (τοῖος, ἐγκλ. δε)=τῇ προηγουμένῃ, πλὴν ὅτι εἶνε ἐντονωτέρα δεικτικὴ ἀντωνυμία, τιθεμένη μάλιστα ἐπὶ πραγμάτων πλησίον τοῦ λέγοντος εὑρισκομένων, Φ 509, ο 330 κ. ἄ., ἀλλὰ καὶ ἐν γένει=τοιοῦτος· ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «-οἷος» Ω 375, ι 11 κ. ἄ. πολλάκις ἡ δεικνυομένη ποιότης ἐκ τῆς δλης συναφείας ὑπεμφαίνεται, ὅθεν σημ. τόσον μέγας, ὡραῖος, ἰσχυρός, κτλ. Β 120, Γ 157 κ. ἄ. ἢ τόσον εὐτελής, υ 206· λαμβάνει περαίτερον καὶ ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν κατ' αἰτιατ. «-τοιόσδε δέμας καὶ ἔργα» τοιοῦτος κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὰ ἔργα, ρ 313. Μετ' ἀπαρμφ. δ,τι καὶ ἡ **τοῖος** 6), Ζ 463.

Τοιοῦτος, αὕτη, οῦτο, καὶ οῦτον η 309, ν 330, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ **τοῖος**, τοιοῦτος, τέτοιος, Π 847, δ 269 κ. ἄ.

Τοιόσδεσι καὶ **τοιόσδεσσι**, ἴδ. ὅδε.

Τοῖχος, ὁ, τοῖχος, ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὴν σημ. τοῦ τεῖχος (ὅπ. ἴδ), ἰδίως α') ὁ τοῖχος τῆς οἰκίας καὶ τῆς αὐλῆς, Ι 219, Π 212, 6 342, η 86 κ. ἄ. 6') τὸ τοίχωμα τοῦ πλοίου, πλ. τὰ πλάγια, αἱ παρειαὶ τοῦ σκάφους, μ 420, «-ὥστε κῦμα. . . νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται» καθὼς τὸ κῦμα καταβαίνει ἀπὸ (ἀφοῦ ὑψωθῇ ὑπεράνω) τῶν τοίχων τῆς νηός, Ο 382.

Τοκὰς [. ⏑], **άδος**, ἡ, (τίκτω), ἡ γεννῶσα, ἡ γεννήσασα, «-σῦς τοκάδες» δυνάμεναι ἔτι νὰ γεννῶσι καὶ ἐπὶ τούτῳ τρεφόμεναι, γόνιμος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς στείρας, ξ 16 †.

Τοκεύς, γεν. **ῆος**, καὶ **έως**, ὁ, (τίκτω) γονεύς, παρ' Ὁμ. πάντοτε πληθυντ. «-τοκῆες» γεν. «-τοκήων», γονεῖς, Γ 140 κ. ἄ. πλχ. Ὕ. Δήμ. 137 καὶ δυϊκ. «·τοκῆε» θ 312.

Τόκος, ὁ, (**τεκεῖν**), 1) τοκετός, γέννα, γέννησις, Ρ 5, Τ 119, Ὕ. Δήμ. 101. 2) τὸ τεχθέν, γόνος, γέννημα, γέννα, «·γενεή τε τόκος τε» Η 128, Ο 141 κ. ἄ. καὶ ἐπὶ τῶν νεοσσῶν (τοῦ ἀετοῦ), ο 175. 3) μεταφρ. τόκος, διάφορον, Βατρ. 186.

Τολμάω (**τλῆναι**, tolero Λατ.), παρατατ. ἐτόλμας, -α, καὶ τόλμων, μέλ. τολμήσω, ἀόρ. ἀναύξ. τόλμησα· α') ὑπομένω, ἀνέχομαι, καρτερῶ, ἀπολ, υ 20, μετὰ μετοχῆς «-ἐτόλμα —βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος» ω 162, μετ' ἀπαρμφ. ὑπομένω, δ ἐ. ἔχω τὴν

ὑπομονὴν νὰ κάμω τι, λαμβάνω τὸν κόπον ω 261. β') ἔχω θάρρος, τολμῶ, βαστῶ, βαστᾷ ἡ καρδιά μου, μετ' ἀπαρμφ. Θ 424, ι 332 κ. ἄ πλχ., ἀπολ. «–θυμός μοι ἐτόλμα» Κ 232, Ρ 68, μετ' αἰτ. «–πόλεμον» μετὰ πολλῆς τόλμης ἀναλαμβάνω, θ 519.

Τολμήεις, εσσα, εν (τόλμη), α') ἀνεκτικός, ὑπομενετικός, καρτερικός, ρ 284· β') τολμηρός, εὔτολμος «·θυμός» Κ 205.

Τολυπεύω [. ⏑ . .], ἐνεστ. –ω, ἀπαρμφ. –ειν, μέλ. εύσω, ἀόρ. ἀναύξ. τολύπευσα (τολύπη=τουλούπα, ὅ ἐ. σύστρεμμα κατειργασμένου ἐρίου) κυρ. μεταποιῶ τὸ ἔριον εἰς τολύπας, κάμνω τουλούπαις, ὅθεν μεταφορ. παρασκευάζω, πλέκω, ὑφαίνω, «-δόλους» τ 137· ἔτι δὲ διαπράττω τι ἐπίμοχθον, κατεργάζομαι, οἷον «-πόλεμον» διαπολεμῶ, Ξ 86, α 238, δ 490, «ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ» διέπραξε, κατώρθωσε, Ω 8.

Τομή, ἡ, (τέμνω), τομή, κόψη, τὸ μέρος ἔνθα τέμνεταί τι, καὶ συνεκδοχ. τὸ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν ὑπολειπόμενον, κορμὸς (δένδρου) Λ 235 †.

***Τόμος, ὁ**, (τέμνω), τεμάχιον, κομμάτι, «τόμος ἐκ πτέρνης» Βατρ. 37.

Τοξάζομαι, μέσ. ἀποθ. (τόξον), εὐκτ. γ' πληθ. τοξαζοίατο, μέλ. άσσεται, χ 72, ἀορ. εὐκτ. γ' ἑνικ. τοξάσσαιτο χ 78, 134, τοξεύω, διὰ τοῦ τόξου ρίπτω (βέλη), κτυπῶ, ἀπολ. θ 220 κ. ἀ., μετὰ γενικῆς τοῦ σκοποῦ ἢ τέρματος, *Ὀδ. θ 218, χ 27.

Τοξευτής, ὁ, (τοξεύω), τοξότης, Ψ 850 †.

Τοξεύω = τοξάζομαι, μόνον ἀπαρεμφ. –ειν, μετὰ γενικ. τοῦ σκοποῦ ἢ τέρματος, Ψ 855 †.

Τόξον (ἐκ τῆς ρίζης **τυκ**, τευχ, τιτύσκομαι), τό, α') τὸ τόξον, δοξάρι (ὅ ἐ. τοξάριον, ἂν καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. περιωρίσθη ἡ σημασία τῆς λέξ. εἰς ὄργανά τινα ὄχι πλέον πολεμικά), πολλάκις κατὰ πληθ. «τὰ τόξα» Α 45, Γ 17 κ. ἄ. πλχ., διότι τὸ τόξον συνέκειτο ἐκ πολλῶν μερῶν. Τοῦ Πανδάρου τὸ τόξον κατὰ τὸ Δ 109 ἑξ. συνέκειτο ἐκ δύω κεράτων αἰγάγρου, ἐχόντων δεκαὲξ παλαμῶν μῆκος ἑκατέρου καὶ δι' ἑνὸς πήχεος (ἴδ. τὴν λ.) συνδεδεμένων· τὸ δὲ τοῦ Ὀδυσσέως συνέκειτο ὡσαύτως ἐκ κεράτων, ὡς ἐξάγεται ἔκ τε τοῦ φ 178 ἑξ. καὶ ἐκ τοῦ στίχ. 395. Ἡ **νευρά**, ἐκ συνεστραμμένου βοείου ἐντέρου παρεσκευασμένη (ἴδ. νεῦρον), ἦτο στερεῶς συνδεδεμένη πρὸς τὸ ἕτερον μόνον ἄκρον τοῦ τόξου· πρὸς δὲ τὸ ἕτερον τὸ ἀπολῆγον εἰς μετάλλινόν τι κοράκιον, τὴν λεγομένην **κορώνην**, προσεδένετο διά τινος βρόχου, καὶ οὕτως ἐντεινόμενον τὸ τόξον ἦτο ἕτοιμον εἰς τόξευσιν (ἴδ. τανύω, ἐντανύω). Θέλων ὁ τοξότης νὰ τοξεύσῃ, ἐκράτει τὸ τόξον κάθετον ἀπὸ τοῦ πήχεος, εἷλκε τὴν νευρὰν μέχρις οὗ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ στῆθος («νευρὴν μαζῷ πέλασεν») οὕτως ὥστε ἡ σιδηρᾶ αἰχμὴ τοῦ βέλους προσέκειτο εἰς τὸν πῆχυν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀφιεμένης τῆς νευρᾶς, ἀφίπτατο τὸ βέλος, Δ 105 ἑξ., Λ 375, 582, τ 572. Ἐφυλάττετο δὲ ἐντὸς θήκης «γωρυτοῦ» καλουμένης (ἴδ. γωρυτὸς καὶ συλάω). Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος τοξόται παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς διὰ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ δόρατος μαχητάς, ἐθεωροῦντο ὀλιγώτερον ἔντιμοι, Δ 242, Λ 385· β') ποιητ. ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, τοξεία, τοξική, «-τόξων εὖ εἰδώς» εἰδήμων τῆς τοξικῆς, Β 718, Μ 350, «-περὶ τόξων ἐρίζειν» περὶ τοξείας διαγωνίζεσθαι, θ 225·

γ') ὁ πληθ. «-τόξα» πάντα τὰ πρὸς τοξείαν ἐπιτήδεια, τόξον καὶ βέλη, Η 140, Θ 296, Φ 502 κ. ἀ.· δ') βέλος, «-τόξων ἀϊκή» ἡ φορὰ τῶν βελῶν, Ο 709.

Τοξοσύνη [. . ⌣ .], ἡ, (τόξον), ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, τοξεία, τοξική, Ν 314 †.

Τοξότης, ὁ, μόνον, κλητ. τοξότα (τόξον), ὁ φέρων καὶ μεταχειριζόμενος τόξον, τοξότης, Λ 385 †.

Τοξοφόρος, ὁ, (τόξον, φέρω), ὁ πάντοτε φέρων τὸ τόξον, τοξοφόρος, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Φ 483 †, τοῦ Ἀπόλλωνος, Ύ. Ἀπόλ. 13, 126.

Τοπρίν, ἴδ. πρίν.

Τοπρόσθεν, ἴδ. πρόσθεν.

Τοπρῶτον, ἴδ. πρῶτον.

Τορέω (τετραίνω), ἀόρ. β' ἔτορας, καὶ μετοχ. τοῦ α' ἀορ. τορήσας, Ύ. Ἑρμ. 119, τρυπῶ, διατρυπῶ, «-ζώνην» Λ 236 †.

Τορνόω (τόρνος=διαβήτης, τείρω), παρ' Ὁμ. μόνον τὸ γ' πληθ. τοῦ μέσου ἀορ. ἀναυξ. τορνώσαντο, καὶ ὑποτ. συνεσταλμ. τορνώσεται, ἀντὶ τοῦ τορνώσηται, κύκλον ἐμαυτῷ διαγράφω, «-σῆμα τορνώσαντο» προθύμως διέγραψαν ἐν κύκλῳ, κυκλοτερῶς περιέγραψαν, ἕνα γῦρον ἐσημάδευσαν τὸ μνημεῖον, τὴν ἔκτασιν δηλ. αὐτοῦ, Ψ 255· «-ἔδαφος νηός» τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς μέλλει τὸ πλοῖον νὰ ναυπηγηθῇ, κυκλοτερῶς περιορίζω, σημειώνω, ε 249.

Τοσάκι [. ⌣ .] (τόσος), μόνον **τοσσάκι**, καὶ πρὸ φωνήεντος δασυνομένου **τοσσάχ'**, λ 586, ἐπίρ. τοσάκις, τόσαις φοραίς, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ «-ὁσσάκι» Φ 268, Χ 197.

Τόσος, η, ον, καὶ τόσσος, η, ον (ἐκ τῆς ἀντωνυμ. ῥίζ. **το-**), τόσος, τοσοῦτος, τηλικοῦτος, δηλ. κατὰ τὸ πλῆθος, τὸ μέγεθος, τὸν χρόνον κ.τ.τ.· ἔτι δὲ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ἡλικίαν, α 207, κυρίως μὲν ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ «ὅσος» Β 528 κ. ἀ· πολλάκις ὅμως καὶ ἄνευ τοιαύτης ἀνταποδόσεως. Ἐνίοτε σημαίνει γνωστόν τι πλῆθος ἢ μέγεθος, Δ 430, 6 28, «-τρὶς τόσα» τρεῖς φοραὶς τόσα, Α 213, Φ 80. 2) Τὸ οὐδ. **τόσον** καὶ **τόσσον** καὶ πληθ. **τόσα**, φ 49, πολλάκις ὡς ἐπίρρημα, τόσον, τοσοῦτον, ἐπὶ ῥημάτων τε καὶ ἐπιθέτων, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ «-ὅσον» Γ 12, Ζ 450 κ. ἀ., σπανιώτερον εἰς τὸ «ὡς» Δ 130, Φ 424· προηγουμένης δὲ ἀρνήσεως καὶ εἰς τὸ «ἀλλά», «ἄλλος δ' οὔτις τόσον αἴτιος, ἀλλὰ φίλη μήτηρ» Φ 275, «ἄλλο τόσον» ἄλλως καθ' ὁλοκληρίαν, τὸ ἄλλο ὅλον, οἷον «-τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη» αὐτοῦ δὲ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ὁλόκληρον ἐκάλυπτον τὰ χαλκᾶ ὅπλα, Χ 322, «-τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν» ἄλλως μὲν καθ' ὁλοκληρίαν ἦτο φοινικοῦς, Ψ 454, «-λίην τόσον» τόσον πολύ, δ 371, «-δὶς τόσον» εἰς διπλασίαν ἀπόστασιν,, δυὼ φοραὶς τόσον'', ι 491.

Τοσόσδε, τοσήδε, τοσόνδε, καὶ **τοσσόσδε** κτλ.=**τόσος**, πλὴν ἐντονώτερον αὐτοῦ διὰ τὸ δεικτικὸν Δε, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφορικὸν «ὅσος» Ξ 94· συνάπτεται μετὰ τοῦ «-τοιόσδε» Β 120, 799. πληθ. Ω 367 κ. ἀ. Τὸ οὐδ. **τοσόνδε** καὶ **τοσσόνδε**, ὡς ἐπίρ. Χ 41, φ 253.

Τοσοῦτος, αὕτη, τοσοῦτο, παρ' Ὁμ. **τοσοῦτον**, καὶ **τοσσοῦτος** κτλ. (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ: τόσος), τοσοῦτος, τόσος κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὸ πλῆθος, Ξ 299 κ. ἀ., πληθ. «-τοσ. ἔτεα, χρήματα» Β 328, ν 258, «-καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα» σ' ἔκαμα τόσον

μεγάλον, Ι 485. Τὸ οὐδ. τοσσοῦτον καὶ τοσσοῦτον, θ 203, ὡς ἐπίρ. τόσον, «·ὀδύρομαι» φ 250, τοσοῦτον τὸ μῆκος, θ 203, μετὰ ὑπερθετικοῦ «νεώτατός ἐσσι τοσοῦτον» τόσον παρὰ πολὺ νέος, Ψ 476.

Τοσσάκις, τόσσος, τοσσοῦτος, ἴδ. τοσάκις, τόσος, τοσοῦτος.

Τότε, ἐπίρ. χρόνου α') ἐπὶ ὡρισμένου χρόνου τοῦ παρελθόντος, **τότε,** Ο 374 κ. ἀ. «-οἱ τότε» οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, Ι 559 β') ἀναφορικῶς πρὸς προηγούμενόν τι γεγονός, **τότε, τούτου γενομένου,** Α 100 κ. ἄ. πλχ. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς σημασίας συνδυάζεται μετὰ μορίων «τότε γε» Γ 224, «καὶ τότε» καὶ τότε (ὡς καὶ ἄλλοτε) Π 690, «-καὶ τότε δή» Α 92 κ. ἀ. «καὶ τότε δή ῥα» ι 52 «-καὶ τότ' ἔπειτα» Α 426 γ') ἰδίως ἐν τῇ ἀποδόσει χρονικῶν λόγων ἐκφερομένων διὰ τῶν συνδέσμων «-ὅτε, ὁπότε, ὁπότ' ἄν ὁππότε κεν, ἦμος», εἰς οὓς ἀνταποδίδεται, ὅτε ἢ ὅταν—**τότε,** Π 244, Τ 115, Φ 4, 341 κ. ἀ., ὡσαύτως καὶ τὸ «δὴ τότε» Α 476, Μ 17, κ. ἀ. «καὶ τότε δή» Θ 69, ι 59, δ 461, «-καὶ τότ' ἔπειτα» Α 478· ὡσαύτως δὲ καὶ προηγουμένου τοῦ «-ἐπεί» Α 192 ἢ τοῦ «-εἰ, εἶχε», Δ 36, 36, λ 112, ρ 83.

Τοτέ, ἐπίρ. χρόνου, ἀόρ. **ἐνίοτε, ποτέ, κάποτε,** συνήθως ἐν ἀνταποδόσει «-τοτὲ μὲν—τοτὲ δέ» ἐνίοτε μὲν—ἐνίοτε δέ, **πότε—πότε,** ω 447, 448, ἢ καὶ ἐξυπακουομένου τοῦ ἑτέρου τῶν ἀνταποδιδομένων «-οἷος ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα» Λ 63.

Τοτρίτον, ἴδ. τρίτος.

Τοῦ, γενικ. τοῦ ὁ καὶ τίς (ἀντὶ τοῦ **τίνος**), τὸ δὲ του ἐγκλιτικὸν ἀντὶ τοῦ **τινός**).

Τοὔνεκα, κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ τοῦ ἕνεκα, ὅ ἐ. **διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα,** Α 96, ν 194 κ. ἀ.

Τοὔνομα, ἴδ. ὄνομα.

Τόφρα [. ⌣] (τό φι—ρα ;), ἐπίρ. χρόνου. 1) **ἐν τούτῳ, ἐν τοσούτῳ, κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον·** τίθεται ἐν τῇ ἀποδόσει καὶ ἀνταποδίδεται εἰς τὸ ἐν τῇ προτάσει προηγούμενον ἢ ἑπόμενον «-ὄφρα» «-ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο— τόφρα στίχες ἤλυθον» Δ 221, Ι 550, πολλάκις δὲ ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «-ἕως»= **ἐνόσῳ,** Κ 507, Ο 390, 392, β 77, μ 327 κ. ἀ., εἰς τὸ «-ὅτε δή» κ 571, εἰς τὸ «-πρίν» Φ 100, εἰς τὸ «-εὖτε» ω 77. Πολλάκις ἐν τῇ ἀποδόσει ἔχει καὶ τὸν Δέ, οἷον «-ὄφρα—τόφρα δέ» Δ 220, κ 125 κ. ἀ., ἔτι δὲ σημαίνει καὶ τὸ **ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον,** ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἑπόμενον «ὄφρ' ἄν» Α 509, Κ 325 κ. ἀ., Ὕ. Δήμ. 37, ἢ «ἕως» ε 122. 2) **ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ, ἐντοσούτῳ ἐν τῷ μεταξύ,** Κ 498, Ν 83, Ρ 79, γ 303, 464 κ.ἀ.

Τράγος [⌣ .], ὁ, **τράγος, τραγί,** ι 239 †.

Τράπεζα [⌣ . .], ἡ, (κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ **τετράπεδjα,** ὅ ἐ. τέσσαρας πόδας ἔχουσα), **τράπεζα, τραπέζι,** Ὁμ. πλχ., «-τράπεζα ξενίη» ξενικὴ τράπεζα, ὡς σύμβολον τῆς φιλοξενίας, ξ 158, ρ 155, υ 230.— Συνήθως πᾶς ξένος εἶχεν ἰδίαν ἑαυτῷ παρακειμένην τράπεζαν, κ 354, ο 466, ρ 333, καὶ μάλιστα χ 74, ἔνθα οἱ μνηστῆρες τὰς τραπέζας ἀντὶ ἀσπίδων μεταχειρίζονται. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐγίνετο πάντοτε, διότι ἐν τῷ δ 54, πρβλ. Λ 628, δύω ξένοι ἔχουσι μίαν τράπεζαν, ἐνίοτε δὲ καὶ περισσότεροι μίαν, πρβλ. Ι 216, α 138.

Τραπεζεύς, γενικ. ῆος, καὶ ἑως, ὁ, **τραπεζικός,** εἰς τὴν τράπεζαν ἀ-

νήκων, (μόνον ὡς ἐπίθ.) ἐν τῷ «-κύνες τραπεζῆες» (τραπεζεῖται διὰ τοῦ -ει, Ἰδύκ. Ἀπόσπασμ. 60 (40)) οἱ παρὰ τὴν τράπεζαν ἱστάμενοι κύνες κατ' ἀντίθεσιν τῶν θηρευτικῶν, Ψ 173, ρ 309· οἱ αὐτοὶ λέγονται καὶ «θυραωροὶ» Χ 69.

Τραπείομεν, ἀντὶ τοῦ τράπῶμεν, ἴδ. τέρπω.

Τραπέω (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ τρέπω), θλίδω τὰς σταφυλὰς ἐν τῷ ληνῷ, ληνοπατῶ, πατῶ (σταφύλια εἰς τὸν ληνόν), η 125 †.

Τραφέμεν, τράφεν, ἴδ. τρέφω.

Τραφερὸς [⏑ . .], ή, όν (τρέφω = πήγνυμι), πηκτός, στερεός· ὅθεν ὡς οὐσιαστ. «-τραφερή» ἡ στερεά, ξηρά, «-ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν» κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν, Ξ 308, υ 98, Ὑ. Δήμ. 43.

***Τράχηλος** [⏑ . .], ὁ, τράχηλος, λαιμός, σνίχι, σβέρκος, Βατρ. 83.

Τρεῖς, οἱ, αἱ, **τρία**, τά, τρεῖς, τρία, Ι 144, «-οἱ τρεῖς» οἱ τρεῖς (ἐκ τῶν τεσσάρων), ξ 26, πρβλ. **τρίς**.

Τρέμω (Λατ. tremo), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. τρέμον, ε, τρέμω, σείομαι, «τρέμε δ' οὔρεα ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν» Ν 19 ἐπὶ ἱματίου Φ 507. Ἰδίως ὑπὸ φόβου τρέμω, «-τρέμε, τρέμον γυῖα» ἔτρεμον τὰ μέλη, Κ 390, λ 527.

Τρέπω (τρεπ. Λατ. torqueo), ἕτερος τύπος **τραπέω** (ἴδ. τὴν λ. ταύτην καὶ **ἐπιτραπέω**) καὶ **τροπέω** (ἴδ. τ. λ.), μέλ. τρέψω, ἀόρ. α' ἔτρεψα, καὶ τρέψα, ἀόρ. β' ἔτραπον καὶ τράπον Ε 187, τ 479, κ. ἀ. (ἐνίοτε ἀμεταβάτως, ἴδ. Α', 2), μέσ. ἀόρ. ἐτρέψατο, Ὑ. Δήμ. 203, καὶ μετοχ. τρεψάμενοι, α 422, σ 305· συχνότερος ὁ ἀόρ. β' ἐτραπόμην καὶ τραπόμην· παθ. παρακ. τέτραμμαι καὶ μάλιστα ἡ μετοχ. τετραμμένος, προστ. τετράφθω, Μ 273, ὑπερσυντ. γ' ἑνικ. τέτραπτο καὶ γ' πληθ. τετράφαθ' ἀντὶ τοῦ: ἐτετράφατο, Κ 189 (ἴδ. ἐπιτρέπω), παθ. ἀορ. α' μετοχ. τρεφθέντες, Ἐπιγρ. 14, 7, ὁριστ. ἐτράφθην, ἐξ οὗ ἀπαρμφ. τραφθῆναι, ο 80. (Περὶ τοῦ τραπείομεν ἴδ. τέρπω). Α') Ἐνεργ. τρέπω, γυρίζω, στρέφω, διευθύνω κτλ. τὶ ἢ τινά· ἀναλόγως δὲ τῶν παρακειμένων ἐπιρρημάτων καὶ προθέσεων· α') τρέπω, γυρίζω, διευθύνω, «-ἐς τι» Ν 7 κ.ἀ., «-πρός τι» Ε 605 κ. ἀ. «-παρά τι» κατὰ μῆκος τινός, Φ 603, «-κατά τι» Ε 676, «ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος» μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένος, Τ 212, «ἐπί τινι» πρός τινα ἐπιστρέφομαι, Ν 542, «-τέτραπτο πρὸς ἰθὺ οἱ» ἦτο πρὸς αὐτὸν κατ' εὐθεῖαν ἐστραμμένος, Ξ 403 «-τινὰ εἰς εὐνήν» στέλλω, φέρω, ὁδηγῶ τινα εἰς τὴν κλίνην, δ 294, «-μῆλα πρὸς ὄρος» ἐλαύνω τὰ πρόβατα πρὸς τὸ ὄρος, ι 315, «-θυμὸν κατὰ πληθύν» παρατρέπω τὸν νοῦν, τὴν προσοχήν τινος πρὸς (κατὰ) τὸ πλῆθος, Ε 676, «-τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε» τ 479· ὡσαύτως «-ἄλλῃ βέλος» Ε 187, «-ἵππους φύγαδε» τοὺς ἵππους τρέπω εἰς φυγήν, Θ 157· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ «-ἵππους» Π 657· περὶ δὲ μάχης προκειμένου καὶ μόνον τὸ «-τρέπω» σημαίνει: τρέπω εἰς φυγήν, βάζω ἢ παίρνω 'μπροστά, «τρέψω ἥρωας Ἀχαιούς» Ο 261· β') «-πάλιν τρέπω» ἐπιστρέφω, στρέφω ὀπίσω, ἀποστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, «-πάλιν τρέπε» γύρισέ τας ὀπίσω, Θ 396, «-πάλιν τρέπω ἵππους» Θ 432, «-π. τρέπεν ὄσσε» ἐπέστρεψεν, ἔστρεψεν ὀπίσω τὰ βλέμματά του, Ν 3, Φ 415,

«-δόρυ» ἀποκρούω, Υ 439· γ') ἀποτρέπω, ἀναχαιτίζω, Δ 381, Θ 451, «ἀπό τινος» Π 645, Χ 16· δ') μεταφορ. παρατρέπω, μεταβάλλω, μετατρέπω, «-φρένας τινός» παραπείθω τινά, Ζ 61. Β') Μέσ. καὶ παθητ. τρέπομαι, στρέφομαι, γυρίζω, στρέφω, (ἀμετάβ.), ἀπολ. «-αἰχμὴ τράπετο» ἐκάμφθη, Λ 237, μεταφ. «-τρέπομαι ἐπὶ ἔργα» στρέφω τὴν προσοχήν μου πρὸς τὰ ἔργα, Γ 432, «-τρέπομαι εἰς ὀρχηστύν» α 422· ἐπὶ τόπων κλίνω, «-σπέος πρὸς τὸν ζόφον τετραμμένον» κεκλιμένον, ἐστραμμένον, γυρισμένον πρὸς δυσμάς, μ 81. Ἰδίως α') τρέπομαι, διευθύνομαι, λαμβάνω τὴν ὁδὸν πρός, «-τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα» ο 80 (ἐν ἀθετουμένῳ στίχῳ)· β) «πάλιν τρέπομαί τινος» ἀποστρέφω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, Σ 138, «-Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετο» ρ 73· γ') μεταφ. μετατρέπομαι, μεταβάλλομαι, ἀλλάζω, «-τρέπεται χρώς» (περὶ δειλοῦ ἀνθρώπου) Ν 279, Ρ 733, φ 412, «-τράπετο νόος, φρήν» Ρ 546, Κ 45, ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι» ἡ καρδία μου εἶχεν ἤδη μεταβληθῇ, ὥστε νά (θέλω νὰ) ἐπιστρέψω, δ 260.

Τρέφω, συχνὸν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ., μέλ. θρέψουσι, Ὕ. Ἀφρ. 258, 274, ἀορ. α' ἔθρεψα, ἀναύξ. θρέψα, ὁ ἀόρ. β' ἔτραφον, ἔχει σημασ. ἀμετάβ., οἷον ἔτραφ' (δ ἐ. ἔτραφε), Φ 279 (ἴδ. κατωτέρω, Γ', 2) καὶ ἀναύξητ. τράφ' Β 661, δυϊκ. ἐτραφέτην, Ε 555, ἀπαρεμφ. τραφέμεν, Η 199, Σ 436, γ 28· μεταβ. δὲ μόνον ἐν τῷ Ψ 90, παρακ. τέτροφα μὲ ἀμετάβ. σημ., ἐκ τοῦ μέσ. ἀορ. α' μόνον τὸ β' ἑνικὸν τῆς εὐκτ. θρέψαιο· παθητ. ἀόρ. β' ἐτράφην, γ' πληθ. τράφεν ἀντὶ τοῦ: ἐτράφησαν Α 251, δ 723 κ. ἀ. Α') Ἐνεργ. 1) πήγνυμι, κάμνω τι πηκτόν, πήζω, καὶ τρέφω, οἷον «-γάλα» ι 246. 2) συνήθ. τρέφω, (προφέρ. θρέφω) ἀνατρέφω, μεγαλώνω, α') κυρίως, οἷον παῖδας, Λ 414, Β 548, η 12, τ 354 κ. ἀ. ἐπί τε τῶν γονέων καὶ τῶν τροφῶν καὶ ἄλλων προσώπων· ἐν γένει περιποιοῦμαι, περιθάλπω, οἷον ἡ Καλυψὼ τὸν Ὀδυσσέα, ε 135, η 256· «-τρέφω τινὰ πῆμά τινι» τρέφω τινὰ (πρὸς βλάβην) ὡς ὄλεθρόν τινος, Ζ 282 ὡσαύτως περὶ ζώων «-ἵππους, κύνας» τρέφω ἵππους κτλ. Ε 766, Χ 69, ξ 22 κ. ἀ., περὶ φυτῶν περιποιοῦμαι, καλλιεργῶ, «-ἀνὴρ τρέφει ἔρνος ἐλαίης» Ρ 53, Σ 57· β') μεταφ. «-ὕλη τρέφει ἄγρια» Ε 52 «φάρμακα τρέφει χθών» Λ 741, πρβλ. Σ 130· γ') τρέφω. αὐξάνω, ἀφίνω (νὰ μεγαλώσῃ), «-ὕεσσιν ἀλοιφήν» ν 410, «-χαίτην» Ψ 142. Β') Μέσ. μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α' τρέφω ἐμαυτῷ, τρέφω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, «-θρέψαιο φαίδιμον υἱόν» τ 368 †. Γ') Παθ. μετ' ἐνεργ. παρακειμ. καὶ ἀορ. β' (ἴδ. ἀνωτ.). 1) πήγνυμαι, πήζω (ἀμετάβ.), «-περὶ χροΐ τέτροφεν ἅλμη» ἔχει πήξῃ ψ 237. 2) τρέφομαι, αὐξάνω, μεγαλώνω, Α 251, Τ 325, δ 723 κ. ἀ.

Τρέχω, -ει, ἐκ τοῦ ἀορ. α' ἔθρεξα τοῦ ἁπλοῦ μόνον ὁ θαμιστ. τύπος θρέξασκον Σ 599, 602, ἀόρ. β' ἀναύξ. γ' ἑνικ. δράμε, γ' δυϊκ. -έτην, μετοχ. -ών, παρακ. δέδρομα (μὲ σημασίαν ἐνεστ., ἴδ. ἀνατρέχω, ἐπιτρέχω) τρέχω, πιλαλῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ψ 520, ψ 207 κ. ἀ. «-πόδεσσι» μὲ τοὺς πόδας Σ 599· μεταφορ. ἐπὶ ἀψύχων, οἷον ἐπὶ τοῦ τρυπάνου, Ι 386.

Τρέω (τρήρων, trasimenus, terror), γ' ἑνικ. τρεῖ, ἀόρ. α' ἔτρεσα, ἀναύξ. τρέσσα· α') ἀμετάβ. τρέμω, τρομά-

ζω, πτοοῦμαι, δειλιῶ, Ρ 332, Φ 288· ἐπὶ φωνῆς «φωνὴ τρεῖ» Ὕ. Ἀφρ. 238. Ἰδίως σημαίνει πτοοῦμαι, τρομάζω καὶ φεύγω, περιδεὴς φεύγω (||. κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Ἀριστονίκου «ὅτι τὸ τρέσαι οὐ τὴν πτόησιν σημαίνει, ἀλλὰ σὺν τὸ φεύγειν», ἐν ᾗ διορθωτέαι αἱ τελευταῖαι λέξεις ὡς ἑξῆς: σὺν ... τὸ φεύγειν, ὅθεν ἐξάγεται ὅτι σὺν τῇ πτοήσει τὸ φεύγειν σημαίνει, Ε 256, Λ 546, Ν 515, Ξ 522, Ρ 603, ζ 138· ὅθεν ἔχει καὶ τὸν προσδιορισμὸν «ὑπὸ τεῖχος» φεύγω ὑπὸ τὸ τεῖχος, Χ 143· 6') μεταβατ. μετ' αἰτιατικ. τρέμω, τρομάζω, πτοοῦμαι, φοβοῦμαί τι, Λ 554, Ρ 663.

Τρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, (τρεῖν), δειλός, περιδεής, περίφοβος, ἐπίθ. τῶν περιστερῶν, ἰδίως τῶν ἀγρίων, Ε 778, μ 63 κ. ἀ., Ὕ. Ἀπ. 144.

Τρητός, ή, όν (ῥηματ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ: τιτράω), διάτρητος, τρύπητός, «λίθος» ὁ διάτρητος λίθος ὁ κατὰ τὴν παραλίαν, ἐξ οὗ ἐδένοντο τὰ παλαμάρια, ν 77, «τρητὰ λέχεα» περὶ τῶν ἡγεμονικῶν κλινῶν, πιθανῶς: καλῶς διατετρημένα, εὔτρητα, καλοτρυπημένα, τοῦτο δὲ κατά τινας μὲν πρὸς στερεὰν σύμπηξιν ἢ κόσμον, κατ' ἄλλους ἵνα διαπεράσωσι τοὺς ἱμάντας, τοὺς ὑποβαστάζοντας τὰ στρώματα (πρβλ. ψ 198), Γ 448, Ω 720, α 440 κ. ἀ.

Τρηχίς, ῖνος, ἡ, ἀντὶ τοῦ Τραχίς, παλαιὰ πόλις τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον, οὐ μακρὰν τῶν Θερμοπυλῶν, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς παρακειμένης τραχείας ὀρεινῆς χώρας, Β 682. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἔπεμψαν ἀποικίαν οἱ Σπαρτιᾶται εἰς ἀπόστασιν 6 σταδίων ἀνατολικῶς τῆς παλαιᾶς πόλεως τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχῖνι, ἡ ἐν Τραχινίᾳ κατὰ τὸν Θουκυδ. 3, 92.

Τρῆχος, ὁ, εἷς τῶν Αἰτωλῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Ε 706.

Τρηχύς, εῖα, ύ (τετρήχει), ἀντὶ τοῦ τραχύς, ὅ ἐ. τραχύς, ἀνώμαλος, πετρώδης, οἷον «ἀκτή» ε 425, «ἀτραπός» ξ 1, «γαῖα» ν 242, «χθών» Ὕ. Ἑρμ. 273, «βῆσσα» Ὕ Ἀπ. 285, «λίθος» ἀνώμαλος, Ε 308 κ. ἀ., ἔτι δὲ ἐπὶ πόλεων καὶ νήσων, «Ὀλιζών» Β 717· ἰδίως «Ἰθάκη» ι 27, κ 417, ν 242.

Τρίαινα, ἡ, (τρία), τρίαινα, ὅ ἐ. κοντὸς ἢ χάμαξ τριπλῆν ἔχων αἰχμήν, σύνηθες ὅπλον τοῦ Ποσειδῶνος, Μ 27, δ 506 κ. ἀ.

***Τρίβος** [⏑ .], ὁ, (τρίβω), κυρ. τριβή· ὅθεν μεταφορ. τριβή, ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, δεξιότης, Ὕ. Ἑρμ. 448.

Τρίβω [– .] (τείρω, tero Λατ.), ἀπαρεμφ. τριβέμεναι, Υ 496, ἀόρ. α' ἔτριψα, ἀπαρεμφ. τρῖψαι. 1) κυρ. τρίβω· ὅθεν ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν, ἀλωνίζω (ὅπερ ἐγίνετο διὰ πατήματος τῶν βοῶν), οἷον «κρῖ» Υ 496· ἔτι δὲ ἐντρίβω, ὅ ἐ. τρίβων τὰ πέριξ χώνω, ἐμπήγω, «μοχλὸν ἐν ὀφθαλμῷ» ι 333. 2) μεταφορ. κατατρίβω, ἀδυνατίζω. Μέσ. «τρίβομαι κακοῖσιν» κατατρίβω, καταναλίσκω τὰς δυνάμεις μου ἐν τοῖς κακοῖς, ἐν τῷ ἀγῶνι, ἐν τοῖς κόποις, Ψ 735.

Τρίγληνος, ον (γλήνη = βολβός), τριόφθαλμος, «ἕρματα τρίγληνα» ἐνώτια, τρεῖς ἔχοντα πολυτίμους καὶ ὀφθαλμοειδεῖς λίθους, ἢ τρεῖς ἔχοντα στιλπνοὺς καὶ ἀπαυγάζοντας λίθους, Ξ 183, σ 298. Ἴδ. καὶ μορόεις.

Τριγλώχιν [. . –], ινος, ὁ, ἡ, (τρεῖς, γλωχίν = γλῶσσα), τρεῖς γλωχῖνας, τρεῖς

ἀκωκάς ἢ ἀγκίδας ἤγουν ἄγκιστρα ἔχων, οἱονεὶ τριάγκιστρος, ἐπίθ. τοῦ «ὀϊστοῦ», *Ἰλ. Ε 393, Λ 507.

Τρισ(F)ετής, ἐς (τρ., ἔτος), τριετής, τριῶν χρόνων, μόνον ἐν τῷ οὐδετέρῳ ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβανομένῳ καὶ ἀναβιβάζοντι τὸν τόνον **τρίετες** (‖. πρβλ. τὸ **αὐτόετες**, καὶ τῶν Ἀττικῶν τὸ ἄληθες), ἐπὶ τρία ἔτη, τρεῖς χρόνους, *Ὀδ. β 106, ν 377.

Τρίζω, (stridere, strix Λατ.), μετοχ. -ζουσαι, παρακ. τέτριγα μὲ σημασ. ἐνεστ., μετοχ. τετριγῶτας ἀντὶ τοῦ τετριγότας, θηλ. -υῖα, -υῖαι, ὑπερσ. τετρίγει, τρίζω, τσιρίζω, ἐπὶ νεοσσῶν, Β 314· ἐπὶ νυκτερίδων καὶ τῶν ἀποιχομένων καὶ ἀφιπταμένων ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, ω 7, 5, 9, Ψ 101· ἔτι δὲ τρίζω ἐπὶ τῶν νώτων τῶν παλαιστῶν, Ψ 714.

Τριήκοντα, ἄκλιτον, ἀντὶ τοῦ τριάκοντα, τριάντα, *Ἰλ. Β 516, 680, 733.

Τριηκόσιοι [⏑ . . ⏑ .], αι, α, ἀντὶ τοῦ τριακόσιοι, Λ 697, ν 390.

Τρίκη [⏑ .], ἡ, Δ 202 (καὶ παρὰ Στράβ. πολλάκις), καὶ **Τρίκκη**, Β 729, πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, ἥτις εἶχε περιβόητον ἀρχαιότατον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Στράβ. 9, 5, 17, τὴν σήμερον τὰ Τρίκκαλα.

Τρίλλιστος, ον, ἀντὶ τοῦ ἀχρ. τρίλιστος (τρίς, λίσσομαι), τρὶς (ὅ ἐ. πολλάκις) εὐκτός, τριπόθητος, πολύευκτος, Θ 488 †, πρβλ. **τρίς**.

***Τριόπης**, εω, ὁ, ἀντὶ τοῦ **τριόπας** (τρεῖς, ὤψ), οἱονεὶ Τριόφθαλμος, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, *Υ. Ἀπ. 211.

***Τριπέτηλος** [⏑ . . .], ον, ἀντὶ τοῦ τριπέταλος, ὅ ἐ. τρία πέταλα (φύλλα) ἔχων, τρίφυλλος, *Υ. Ἑρμ. 530.

Τρίπλαξ, ακος [⏑ .], ὁ, ἡ, τριπλοῦς, μὲ τρεῖς δίπλαις, τρίδιπλος, «ἄντυξ» Σ 480. (‖. Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδ. δίπλαξ ἐν τέλει).

Τριπλῇ, ἐπίρ. (τριπλοῦς), τριπλῶς, τριπλασίως, Α 128 †.

Τρίπολος, ον (τρίς, πολέω, colere Λατ.), τρὶς ἐστραμμένος (γυρισμένος), τουτέστιν ἠροτριωμένος, «νειός» Σ 542, ε 127.

Τρίπους, οδος, ὁ, ἡ, καὶ **τρίπος** Χ 164, κυρ. ἐπίθ.: ὁ τρεῖς πόδας ἔχων. Συνήθως δὲ οὐσιαστ. ὁ τρίπους, λέβης δηλ. τρεῖς ἔχων πόδας, χρήσιμος εἰς μαγειρείαν ἢ θέρμανσιν ὕδατος, Σ 344, θ 434 κ.ἑ. πλχ., ὅθεν λέγεται «ἐμπυριβήτης» Ψ 702, ἢ καὶ εἰς ἄλλην χρῆσιν, οἷον ἀντὶ κρατῆρος εἰς κρᾶσιν οἴνου καὶ ὕδατος καὶ μόνον ὡς κόσμος τῶν οἰκημάτων, Σ 373· ἴδ. λ. ἄπυρος. Πολλάκις μνημονεύεται ὡς ἔπαθλον τῶν ἀγωνιζομένων, Λ 700, Ψ 264, 485, 513, 718, καὶ ὡς γέρας, δῶρον πρὸς τιμὴν διδόμενον («πρεσβήιον»), Θ 290, Ι 122, ν 13, ο 84.

***Τριπτόλεμος**, ὁ, (ὁ τρὶς ἀροτριῶν, ὡς ἐκ τοῦ τρίπολος) κατὰ τὸν *Υ. Δήμ. 153 ἡγεμὼν τῶν Ἐλευσινίων. Κατὰ δὲ τὴν Ἀθηναϊκὴν παράδοσιν υἱὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, λαβὼν δῶρον παρὰ τῆς Δήμητρος ἅρμα δρακόντων, ἵνα διελάσας ἐπ' αὐτοῦ πᾶσαν τὴν γῆν διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν. Ὅθεν καὶ ὡς θεὸς ἐλατρεύετο ἐν Ἀττικῇ καὶ πάσαις ταῖς Ἰωνικαῖς πόλεσι διὰ τὴν εἰς αὐτὰς εἰσαγωγὴν τῆς γεωργίας.

Τρίπτυχος [. ⏑ .], ον, τρεῖς ἔχων πτυχάς, τρίδιπλος, ὅ ἐ. μὲ τρεῖς δίπλαις, «τρυφάλεια» περικεφαλαία ἐκ τριῶν ἀλλεπαλλήλων συγκειμένη πτυχῶν, Λ 353 †.

Τρὶς [⏑], ἐπίρ. (τρεῖς), τρίς, τρεῖς

φοραίς, Όμ. πλχ. «τρίς τόσον, τόσσον τριπλάσιον, -α, ,,τρεῖς φοραίς τόσον, -α'', Α 213, Ε 136 κ.ἄ. Ὁ ἀριθμὸς τρία φαίνεται ὅτι ἤδη παρ' Ὁμήρῳ ἦτο ἱερός, καὶ σημαίνει πολλάκις ἀόριστόν τι πλῆθος, Ε 436, Ζ 435, Χ 165 (||. ἢ μᾶλλον ἀριθμόν τινα μὴ δυνάμενον μὲν νὰ ἐξακριβωθῇ, ἀλλὰ περιστώμενον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς ὡρισμένον, ἔχει δηλ. τινὰ ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τῶν δημοτικῶν ἡμῶν ᾀσμάτων ἀριθμούς, τρία πουλάκια κάθουνταν κτλ. τρεῖς χρόνους τὸν ἀκαρτερῶ, κ.ἄ.τ.).

Τρισκαίδεκα, ἄκλ. δεκατρεῖς, Ε 387, ω 340.

Τρισκαιδέκατος, η, ον, δέκατος τρίτος, η, ον, Κ 495, 561, θ 391, «τῇ τρισκαιδεκάτῃ» (ἐξυπ. ἡμέρᾳ) τ 202.

***Τρισκοπάνιστος**, ον, τρεῖς φοραὶς κοπανισμένος, «ἄρτος τρισκ.» ὁ ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου κατεσκευασμένος ἄρτος, μόνον Βατρ. 35.

Τρίσμακαρ [. ⏑ ⏑], αρος, ὁ, ἡ, τρισμακάριος, ὅ ἐ. πανευδαίμων, πανευτυχής, *Ὀδ. ζ 154, «τρισμάκαρες καὶ τετράκις» τρὶς καὶ τετράκις μακάριος, ε 306. (Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου εἶνε καταφανὲς ὅτι ἡ λ. πρέπει νὰ γράφεται διῃρημένως: τρὶς μάκαρες).

***Τρισσός**, ή, όν (τρίς), κυρ. τριττός, τριπλοῦς, τριῶν εἰδῶν· πληθ. δὲ ἀντὶ τοῦ τρεῖς, Ὕ. Ἀφρ. 7.

Τριστοιχὶ [. . -], ἐπίρ. εἰς τρεῖς στοίχους, εἰς τρεῖς σειράς, Κ 473 †.

Τρίστοιχος, ον (τρεῖς, στοῖχος), ὁ τρεῖς στοίχους ἢ σειρὰς ἀποτελῶν, «τρίστοιχοι ὀδόντες» μ 91 †.

Τρισχίλιοι, αι, α, τρεῖς χιλιάδαις, Υ 221 †.

Τρίτατος [⏑ ⏑ .], η, ον, κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ τρίτος, ὅπ. ἴδ., Α 252, δ 97 κ. ἄ.

Τριτογένεια [- . . . ⏑], ἡ, Τριτογενής, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπερ συνήθως τίθεται καὶ ὡς κύριον αὐτῆς ὄνομα, Δ 515, Θ 39, Χ 183, γ 378. Ὠνομάσθη δὲ οὕτως κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ Τρίτωνος, ποταμοῦ τινος παρὰ τὰς Ἀλαλκομενὰς (πρβλ. **Ἀλαλκομενηίς**), ὡς ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ γεννηθεῖσα· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς λίμνης Τριτωνίδος τῆς ἐν Λιβύῃ (περὶ ἧς δὲν συμφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι περιηγηταὶ πῶς ὀνομάζεται σήμερον) Ἀπολδ. 1, 3, 6, Παυσαν. 9, 33, 7. Κατ' ἄλλους ὡς ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ πολυκυμάντου, ἤγουν τοῦ Ὠκεανοῦ γεννηθεῖσα (ὅθεν καὶ οἱ Τρίτωνες). Κριτικὸς δέ τις νομίζει μετά τινων ἐκ τῶν ἀρχαίων ὅτι ὠνομάσθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ ὡς τρίτη γεννηθεῖσα, ἢ δηλ. μετὰ τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ δι' ἄλλους λόγους, καὶ παριστῶσα τὸν αἰθέρα. Κατὰ δὲ τοὺς πλείστους τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς γεννηθεῖσα, ἥτις διαλεκτικῶς ἐλέγετο τριτώ. Ἀλλ' ὁ μῦθος ὅτι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ εὑρίσκεται μόλις ἐν τῷ Ὕμ. 28 (29), 4.

***Τριτογενὴς** [- . . .], έος, ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ **Τριτογένεια**, Ὕμ. 28 (29), 4.

Τρίτος [⏑ .], η, ον (τρεῖς), τρίτος, Λ 707, 6 89, ω 185 κ. ἄ. Τὸ οὐδέτερον «τὸ τρίτον» λαμβάνεται ὡς ἐπίρρημα τρίτον, Ζ 186, κ 520, κ. ἄ., ἢ τρίτην φοράν, Γ 225.

Τρίχα [⏑ ⏑], ἐπίρ. (τρίς), τριχῶς, εἰς τρία (μέρη), θ 506, ι 157, «διὰ τρίχα κοσμηθέντες», ὅ ἐ. τρίχα διακοσμηθέντες, εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς τρία μέρη ταχθέντες, Β 655, ι 157, «τρίχα

νυκτὸς ἔηνι» ἦτο τὸ τρίτον (τελευταῖον) μέρος τῆς νυκτός, μ 312, ξ 483.

Τριχά(ϝ)ικες [⏑ – – .] (οἶκος, vicus Λατ.), «Δωριέες» τ 177 †. Κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθιον: οἱ τριχῇ (**τρίχα**) διῃρημένοι, ὡς ἐν Εὐβοίᾳ, Πελοποννήσῳ καὶ Κρήτῃ οἰκοῦντες, πιθανώτερον ὅμως ὡς εἰς τρεῖς φυλὰς διῃρημένοι, τοὺς Ὑλλεῖς, Δυμᾶνας καὶ Παμφύλους.

Τρίχες, αἱ, ὀνομ. πληθ. τοῦ **θρίξ**

Τριχθά, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ **τρίχα**, τριχῶς, εἰς τρία (μέρη), Β 668, Γ 363, Ο 189, ι 71.

Τροιζήν, ῆνος, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, οὐ μακρὰν τῆς παραλίας τοῦ Σικωνικοῦ κόλπου, ἐπίνειον ἔχουσα τὸν Πώγωνα, Β 561.

Τροίζηνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Κέου, πατὴρ τοῦ Εὐφήμου, Β 847. Τὴν ἐν λέξει Κεάδης λέξιν Τροιζήνιος διάγραψον.

Τροίη, ἡ, ἀντὶ τοῦ Τροία, (Λατ. Troja). 1) ἡ Τρωικὴ χώρα, ἡ Τρῳάς, ἔχουσα πρωτεύουσαν τὸ Ἴλιον, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παράλιος, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ μέχρι τοῦ Καΐκου, ἢ κατὰ τὸν Στράβωνα ἀπὸ τοῦ Λεκτοῦ ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, Β 162, Γ 74, α 62 κ.ἀ. 2) ἡ πρωτεύουσα τῆς προειρημένης χώρας, ἡ ἄλλως Ἴλιος (ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔπος τοῦ Ὁμήρου: Ἰλιάς), λεγομένη, Β 141 κ. ἀ.· ἔτι δὲ καὶ «πόλις Τροίη» Α 129, λ 510, ὅπου τινὲς τὸ «Τροίην» ὡς ἐπίθετον ἐκλαμβάνοντες ἀντὶ τοῦ Τρωικήν, γράφουσιν μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου Τροίην, οἱ δὲ Τρῴην. Τὴν Τρωάδα ἀνασκάψας ἀπὸ τοῦ 1872 καὶ ἐντεῦθεν ἀνεκάλυψεν ὁ Ἑρ. Σχλεῖμαννν, τὰ δὲ Τρωικὰ εὑρήματα ἀνάκεινται ἐν τῷ ἐν Βερολίνῳ Ἐθνολογικῷ Μουσείῳ.

Τροίηθεν, καὶ **Τροίηθε**, ἐκ τῆς Τροίας, ἀπὸ τὴν Τροίαν, γ 257.

Τροίηνδε, εἰς τὴν Τροίαν, Χ 116, γ 269

Τρομέω (τρόμος), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀσυναιρέτως, γ' πληθ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. τῆς εὐκτ. τρομεοίατο ἀντὶ τοῦ τρομέοιντο, Κ 492. 1) Ἐνεργ. τρέμω, τρεμουλιάζω ὑπὸ φόβου, Η 151, Ὑ. Ἀπ. 47, «τρομέει ὑπὸ γυῖα» Κ 95, «τρομέουσι φρένας» τρέμει ἡ καρδία των, Ο 627· μετ' αἰτ. τρέμω τινά, δ ἐ. καθ' ὑπερβολὴν φοβοῦμαι, τρομάζω ἐνώπιόν τινος, «τόνδε τρομέουσι καὶ ἄλλοι» Ρ 203, σ 78. Ὑ. Ἀπ. 2. 2) Μέσ. = τῷ ἐνεργ. «τρομέοντό οἱ φρένες» Κ 10, «θυμῷ» Κ 492, μετ' αἰτ. «θάνατον» π 446.

Τρόμος, ὁ, (τρέμω), τρόμος, τρεμοῦλα, Γ 34, Θ 452, σ 88. Ὅθεν ὁ ὑπερβολικὸς φόβος, τρόμος, τρομάρα, Ζ 137 κ. ἀ.

***Τρόπαιον**, τό, (τροπή), τρόπαιον, σημεῖον τροπῆς τῶν πολεμίων, Βατρ. 159.

Τροπέω, ἕτερος τύπος τοῦ **τρέπω**, στρέφω, γυρίζω, «ὄχεα» Σ 224 †.

Τροπή, ἡ, (τρόπος), τροπή, στροφή, γύρισμα, ο 404 † «νῆσός τις Συρίη. . . Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο» ὅπου εἶνε αἱ (καθ' ἑκάστην) στροφαὶ τοῦ ἡλίου, ὅπου ὁ ἥλιος δύει δηλ. (ἀοράτως) ἐπιστρέφει πρὸς τὴν ἀνατολήν, σημαίνει λοιπὸν τόπον ἐν τῇ ἐσχάτῃ δύσει εὑρισκόμενον. Ὅθεν καί τινες τὴν μὲν Ὀρτυγίην λαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν Συρακουσῶν καὶ εἰς αὐτὰς ἀνηκούσης νήσου Ὀρτυγίας, τὴν δὲ Συρίην ἐπὶ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐφ' ἧς μετέπειτα ἐκτίσθη τὸ λοιπὸν τῆς πόλεως Συρακουσῶν.

Τρόπις, ιος, ἡ, (τρόπος), τὸ κατώτατον μέρος τοῦ σκάφους, ἡ μακρὰ ἐ-

κείνη δοκός, εἰς ἣν προσαρμόζονται αἱ πλευραί, καρίνα, ''Οδ. ε 130, η 252, μ 421, τ 278.

Τροπός, ὁ, (τρέπω), συνεστραμμένος τις ἱμὰς ἢ λωρίον, δι' οὗ ἡκώπη προσεδένετο εἰς τὸν σκαλμὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἐκινεῖτο τροπωτήρ, τροπωτῆρα στρόπος, στρόμπος, ''Οδ. δ 782, θ 53.

Τροφέω, πρτ. μέσ. τροφέοντο = ἐξωγκοῦντο, ἐπυργοῦντο γ 290.

Τρόφις, τρόφι, τό, (τρέφω), γενικ. ιος, = τῷ ἑπομ., «τρόφι κῦμα» μέγα (κυρ. θρεμμένον) κῦμα, Λ 307 †.

Τροφόεις, εσσα, εν (τροφή), εὐτραφής, θρεμμένος, ὅ ἐ. χοδρός, παχύς, μέγας, «–κύματα» Ο 621, γ 290.

Τροφός, ἡ, (τρέφω), ἡ τροφός, βυζάστρα, παραμάννα, ''Οδ. 6 361, δ 742 κ. ἀ.

***Τροφώνιος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀδελφὸς τῆς Ἀγαμήδης, κτίτωρ τοῦ πρώτου ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ θάνατον δὲ ὡς ἥρως καὶ χρησμοδότης τιμώμενος, "Υ. Ἀπ. 296.

Τροχάω (τρόχος), ἴδ. ἀματροχάω (ὅπου σημειωτέον ὅτι οἱ κριτικοὶ ἐξέδωκαν διῃρημένως «ἅμα τροχόωντας» ἢ «ἅμα τρωχῶντας»), Ο 451 †.

Τροχός, ὁ, (τρέχω), κυρ. ὁ τρέχων· ὅθεν α΄) τροχὸς τοῦ ἅρματος, Ζ 42, Χ 394, 517, πρβλ. ἅρμα, κατ' ἀρχὰς πιθανῶς δισκοειδής, ὅθεν β΄) πᾶν δισκοειδὲς σῶμα καὶ ἰδίως ὁ τροχὸς τῶν κεραμέων, Σ 600· ἔτι δὲ καὶ τὰ τροχοειδῆ πλαστάρια τοῦ κηροῦ, στέατος καὶ τῶν τοιούτων, τυπάρια λεγόμενα ἐν τῇ καθομιλ. μ 173, φ 178.

Τρυγάω, τρυγῶ, ἐν γένει μὲν ἐπὶ παντὸς καρποῦ, ἰδίως ἐπὶ τῶν σταφυλῶν, η 124, ὅπου τὸ γ΄ πληθ. τρυγόωσι κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ τρυγῶσι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμπελῶνος, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. τρυγῶ σταφύλια, καὶ τρυγῶ τὸ ἀμπέλι, Σ 566.

Τρύγη [⏑.], ἡ, τρυγητός, τρύγος ἑπομ. οἱ τρυγώμενοι καρποί, ἰδίως δὲ σταφυλαί, «οὐδὲ τρύγην οἴσεις» "Υ. Ἀπ. 55.

Τρυγηφόρος [⏑...], ον (τρύγη, φέρω), ὁ σταφυλάς, οἶνον παράγων, οἰνοφόρος, "Υ. Ἀπ. 529.

Τρύζω, πεποιημένη λ., κυρίως τσιρίζω, γουγουρίζω· ὅθεν μεταφορ. ἀπαύστως λαλῶ, (ὡς ἡ ἐντεῦθεν ὀνομασθεῖσα τρυγών) Ι 311 †.

Τρύπανον [–⏑.], τό, (τρυπάω), τρύπανον, τρυπάνι, ἰδίως τὸ μέγα τῶν ξυλουργῶν, τὸ δι' ἱμάντων κινούμενον, ἤτοι τοῦ τόξου μετὰ τῆς νευρᾶς, ι 385 †.

Τρυπάω [–..] (τρύπη, τείρω), γ' ἑνικ. τοῦ ἐνεστ. τῆς εὐκτ. τρυπῷ, τρυπῶ, διατρυπῶ, «δόρυ» ι 384 †.

Τρυφάλεια, ἡ, (τρύω, φάλος), ἡ περικεφαλαία Γ 372, κ. ἀ., χ 183 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), Βατρ. 258. Κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν εἶνε ἀντὶ τοῦ τριφάλεια, ὡς τρεῖς φάλους ἔχουσα. Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε τὸ κοινὸν καὶ τετριμμένον ὄνομα τῆς περικεφαλαίας ὡς ἐκ τοῦ τρύω = τρυπῶ, διότι αὕτη κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν καταίτυγα εἶχε διάτρητον τὸν κῶνον ἢ τὸν φάλον τὸν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ λόφου ἢ τῶν λόφων.

***Τρυφερὸς** [⏑..], ή, όν (τρυφή), τρυφερός, λεπτοφυής, μαλακός, Βατρ. 66.

Τρύφος [⏑.], εος, τό, (θρύπτω, trumm γερμ.), θρύμμα, σύντριμμα, κομμάτι, δ 508 †.

Τρύχω [–.] (τρύω), ὁριστ. –ουσι, ὑποτακτ. τοῦ παθ. –ώμεθα, μετοχ. –ό–

μενος, μέλ. μετοχ. τρύξοντα, τρίβω; φθείρω,καταστρέφω,«-οἶκον» τὴν περιουσίαν, *'Οδ. α 248, π 125, τ 133. Μεταφ. κατατρύχω, πιέζω, βασανίζω, «-πτωχὸν οὐκ ἄν τις καλέοι, τρύξοντά ἑ αὐτόν» πτωχὸν δὲν δύναταί τις νὰ καλῇ ἵνα τὸν βασανίζῃ (ὁ πτωχός), ὅ ἐ. ἵνα βασανίζηται ὑπ' αὐτοῦ,ρ 387. — Παθητ. α 288, «-τρύχεσθαι λιμῷ» κ 177.

Τρφαί, αἱ. ἴδ. Τρῳός.

τρωάς, άδος, ἡ, ἴδ. Τρῳός.

***Τρώγλη**, ἡ, (τρώγω), κυρ. ἡ ὀπή, ἣν τρώγων ἀνοίγει ὁ μῦς, τρύπα, Βατρ. 52, 114, 148.

***τρωγλοδύτης** [. . ⏑ .], **ου**, ὁ, (τρώγλη, δύω), οἱονεὶ Τρυποχώστης (ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.),κωμικὸν ὄνομα μυός, Βατρ. 209.

***Τρωγλοδύων** [. . ⏑ .], ὁ εἰσδύων εἰς τὴν τρώγλην, χωνόμενος εἰς τὴν τρύπαν, καὶ ἐκεῖ κατοικῶν, οἷος ὁ μῦς, Βατρ. 52.

Τρώγω, τρώγω, ροκανίζω, ἐπὶ τῶν τῶν μυῶν, Βατρ. 34, 53· ἔτι δὲ βόσκω, τρώγω, ἐπὶ τῶν ἡμιόνων, «-ἄγρωστιν» ζ 60 †.

τρωϊάς, άδος, ἡ, ἴδ. Τρώϊος.

Τρωϊκός, ή, όν, Τρωικός, «-τὸ Τρωϊκὸν πεδίον» Κ 11,Ψ 464,ἡ Τρωϊκὴ πεδιάς, ἡ διαρρεομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος, τὸ θέατρον τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἥτις καὶ «-Τρώων πεδίον» καλεῖται παρ' Ὁμ., Λ 836, Ο 739, συνήθως δὲ μόνον «-πεδίον». Ἐξετείνετο δὲ ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τῶν Ἑλλήνων μέχρι τῆς πόλεως Ἰλίου, διακοπτομένη ὑπὸ τῶν δύω εἰρημένων ποταμῶν καὶ πολλῶν λόφων. Ἐάν τις ἤθελε νὰ πορευθῇ ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου εἰς τὴν πόλιν, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ διαπεράσῃ τὸν Σκάμανδρον. Ὁ Ὅμηρος μνημονεύει τὰ ἑξῆς αὐτῆς μέρη· α') τὴν ἱερὰν τοῦ Διὸς φηγόν, ἴδ. φηγός· β') τὸν λόφον τῶν ἐρινεῶν ἢ τοῦ ἐρινεοῦ, ἴδ. ἐρινεός· γ') τὴν σκοπιὰν τὴν οὐ μακρὰν τοῦ ἐρινεοῦ, ἴδ. σκοπιή· δ') τὸν τύμβον Βατίειαν, ἴδ. Βατίεια· ε') τὸ μνῆμα τοῦ Ἴλου,ἴδ. Ἶλος· ς') τὸν τύμβον τοῦ Αἰσυήτου, ὅθεν ἐφαίνετο τῶν Ἑλλήνων τὸ στρατόπεδον, Β 793· ζ') ὕψωμά τι πλησίον τοῦ Ἑλλησπόντου, ἴδ. θρωσμός· η') τὸ τεῖχος τοῦ Ἡρακλέους, τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν, τὸ ἐγερθὲν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν Τρώων πρὸς ὀχύρωσιν τοῦ Ἡρακλέους. Υ 145 ἑξ.· θ') τὸν ὡραῖον κολωνὸν ἢ τὴν Καλλικολώνην, ἴδ. τὴν λ.

Τρωΐλος [. ⏑ .], ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ω 257.

Τρώϊος, ίη, ιον, ἀρχαιότερος καὶ ἐπικὸς καὶ Ἰωνικὸς τύπος τοῦ **Τρῳός**, ὅπ. ἴδ., Τρωικός. 1) εἰς τὸν Τρῶα ἀνήκων «-ἵπποι» οἱ ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Τρωὸς καταγόμενοι (Ε 265), Ε 222, Ψ 378. 2) ὁ εἰς τοὺς Τρῶας ἀνήκων, ὁ ἐξ αὐτῶν εἰλημμένος, «-δούρατα Τρώϊα» Ν 262. Ἰδίως τὸ θηλ. **Τρωϊάς, άδος**,Τρωική, οἷον «-Τρ. ληΐς» ν 263, καὶ μάλιστα «-Τρ. γυναῖκες» Ι 139, 281, Π 831 κ. ἀ., καὶ ὡς οὐσιαστ. (ἄνευ τοῦ «-γυναῖκες») αἱ Τρῳάδες, Σ 122 κ. ἀ.

Τρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω; ἄτρακτος, drehen γερμ.), ἀπατεών, ἀγύρτης, πανοῦργος, *'Οδ. ξ 289, ο 416.

***Τρωξάρτης, του** ὁ, (τρώγω, ἄρτος), ὁ τρώγων ἢ ροκανίζων τὸν ἄρτον, κωμικὸν ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατρ. 28, 104, 109, 253.

Τρῳός, ή, όν, Τρωικός. 1) εἰς τὸν Τρῶα ἀνήκων, οἷον «-ἵπποι» οἱ ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Τρωὸς καταγόμενοι, Ψ 291-

2) εἰς τὸ Τρωικὸν ἔθνος ἀνήκων, οἷον «Τρῳαὶ ἵπποι» Π 393, «-κύνες» Ρ 273, Σ 179, «-στίχες» Ε 461. Ὡς οὐσιαστ. **Τρῳαὶ** (ἐξυπακ. γυναῖκες), αἱ Τρῳάδες, Γ 384, 411 κ. ἀ., «Τρῶας καὶ Τρῳάς» Χ 57. Ἰδιαίτερος τύπος θηλυκ. εἶνε **Τρωάς**, οἷον «Τρ. τροφός» Ὕμ. Ἀφρ. 114· μάλιστα δὲ ὡς οὐσιαστ. Τρωάδες, Ζ 442, Χ 105, Ω 704.

Τρωπάω, ἕτερος (κατά τινας δὲ θαμιστικὸς) τύπος τοῦ **τρέπω**, μετοχ. -ῶσα, μέσ. προστ. -ᾶσθε, ἀπαρμφ. -ᾶσθαι, παρατ. -ῶντο, καὶ θαμιστ. τρωπάσκετο, Λ 568. 1) Ἐνεργ. στρέφω, μετατρέπω, γυρίζω, οἷον περὶ τῆς Ἀηδόνος « θαμὰ τρωπῶσα χέει φωνήν» τ 521. 2) Μέσ. στρέφομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω, «-πάλιν τρωπᾶσθαι» νὰ ἐπιστρέφῃς ὀπίσω, Π 95, «-πρὸς πόλιν» ω 536, «φόβονδε» τρέπομαι εἰς φυγήν, Ο 666· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ. «-φεύγειν» Λ 568.

Τρώς, ωός, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου, ἀνὴρ τῆς Καλλιρρόης μεθ' ἧς ἐγέννησε τὸν Ἶλον, Ἀσσάρακον καὶ Γανυμήδην. Τὸ μέρος τῆς Φρυγίας, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐβασίλευεν, ὠνομάσθη ἐξ αὐτοῦ Τροία, Υ 230 ἑξ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος, Υ 463. 3) πληθ. Τρῶες, γεν. Τρώων (κατ' ἐξαίρεσιν παροξύτονος πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ θηλυκ. Τρωαί), οἱ Τρῶες, οἱ κάτοικοι τῆς Τροίας, Α 152 κ. ἄ. πλχ. Κατά τινας ἦσαν Τεῦκροι ἐκ Κρήτης ἄποικοι, Στράβ. 13, 1, 48, πρβλ. Ἡρόδ. 5, 122.

Τρώσεσθαι, τρώσῃς ἴδ. τρώω.

Τρωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τρώω**, τρωτός, δυνάμενος νὰ τρωθῇ, νὰ πληγωθῇ, Φ 568 †.

Τρωχάω, ἕτερος (κατά τινας δὲ θαμιστικὸς) τύπος τοῦ τρέχω, τρέχω, Χ 163, ζ 318.

Τρώω (τορέω), μόνον ἐν τῷ φ 293 εὑρισκόμενος θεματικὸς τύπος τοῦ παρ' Ὁμ. ἀχρήστου τιτρώσκω, εἰς ὃν ὑπάγονται οἱ ἑξῆς χρονικοὶ τύποι ἀόρ. α' ἀναύξ. τρῶσεν, ὑποτ. -ῃς -ητε, μέσ. μέλ. ἀπαρμφ. τρώσεσθαι μὲ παθ. σημασ., παθ. ἀόρ. ὑποτ. τρωθῇ, Βατρ. 195, τραυματίζω, πληγώνω, λαβώνω, μετ' αἰτ. «-ἀλλήλους» π 293, «-ἵππους» Ψ 341, «-δίω τρώσεσθαι (ἵππους) δίω» ὅπου φοβοῦμαι ὅτι θὰ λάβωσι πολλὰ τραύματα, Μ 66· μεταφ. κτυπῶ, πιάνω, ζαλίζω, οἷον «-οἶνός σε τρώει» φ 293.

Τυγχάνω (τυχ, τόξον, τεκ, τέχνη), παρατ. ἀναύξ. τύγχανε, ξ 231, μέλ. τεύξῃ, ἀπαρφ. τεύξεσθαι, ἀόρ. β' ἔτυχον, ἀναύξ. τύχον, ὑποτακτ. α' ἐνικ. τύχωμι Η 243, ψ 7, γ' ἐνικ. τύχησι, Λ 116, Ὕ. Ἑρμ. 566· ἀόρ. α' ἐτύχησα, καὶ ἀναύξ. τύχησα, παρακ. τετύχηκα, μόνον ἀμετάβ. ἐν τῇ μετοχ. τετυχηκώς, τὴν ὁποίαν νεώτεροί τινες διορθώνουσι εἰς τετυχηώς κατ' ἀναλογίαν τοῦ πεπτηώς, τεθνηώς, κεκμηώς. 1) μετὰ γεν. τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, (ἐπι)τυχαίνω, λαχαίνω· α') διὰ τῶν βελῶν ἢ ἄλλων ἐπιθετικῶν ὅπλων, «-τινός» Π 609, Ψ 857 κ. ἄ. Πολλάκις δὲ κατὰ μετοχ. μετὰ τῶν ῥημάτων «-βάλλω, οὐτάω, νύσσω κ.τ.τ.» (ὅπου ἡ αἰτ. ἀποδοτέα εἰς ταῦτα τὰ ῥήματα καὶ ὄχι εἰς τὴν μετοχὴν τοῦ: τυγχάνω) «-ὃν ῥα... ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας...βεβλήκει» Δ 106, «-Μύδωνα βάλ'... χερμαδίῳ ἀγκῶνα, τυχών» τυχὼν αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, Ε 582, πρβλ. Μ 394, Ν 371, Ο 581, Ψ 726· ἀπολ. Ε 287, Η 243, μετὰ προθέσεως «-κατὰ ὦμον» Ε 98, 579, Μ 189, τ

452· 6') ἐν γένει ἐπιτυγχάνω, καταλαμβάνω, εὑρίσκω, λαχαίνω, ἐπὶ προσώπων, «-τὸν τύχησε βαλὼν» Ο 581, ἀπολ. φ 13, καὶ ἐπὶ πραγμάτων μετὰ γενικῆς «-τύχε ἀμάθοιο βαθείης» Ε 587, «-πομπῆς» ζ 290, «-φιλότητος παρά τινος» ο 158· γ') ἐπιτυγχάνω (τοῦ σκοποῦ). εὐτυχῶ, «καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας» Ψ 466. 2) ἀμεταβ. τυχαίως εἶμαι, τυγχάνω, τυχαίνω, λαχαίνω, Λ 116, «-μή σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειε» μ 105· μετὰ μετοχῆς, ὡς καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, συντάσσεται μὲν σπανίως, σημαίνει δὲ ὡσαύτως δευτερεύουσαν ἔννοιαν ἐπιρρηματικῶς δυναμένην νὰ ἐκφρασθῇ, τυχαίως, κατὰ τύχην, ἡ δὲ κυρία ἔννοια ἐκφράζεται ὑπὸ τῆς μετοχῆς, «-τύχησεν ἐρχομένη νηῦς» ἔτυχε νὰ ἀποπλέῃ πλοῖον, τυχαίως ἀπέπλεε πλοῖον, ξ 334, τ 291· 6') ἐπὶ πραγμάτων, λαγχάνω, λαχαίνω, πέφτω, μετὰ δοτ. «-τινὶ» Λ 684, ξ 231· γ') ὁ παρακείμενος «-τετύχηκα» σχεδὸν συνώνυμος πρὸς τὸ «-τέτυγμαι», ἴδ. τεύχω Β, 6), «-πρῶν πεδίοιο τετεχηκώς» τυχαίως ὑπάρχων, ὅστις ἔτυχε νὰ ἦνε ἐν τῇ πεδιάδι, Ρ 748, κ 88.

Τυδείδης [- . .], αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Διομήδης, Ε 1, 281, Ξ 380.

Τυδεύς [- .], ὁ, (tundo, tudes = σφῦρα), γεν. ῆος καὶ έος, αἰτ. Τυδῆ, Δ 384, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἰνέως, βασιλέως τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Διομήδους. Φονεύσας τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀλκάθοον, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν Ἄδραστον, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Δηιπύλην. Ἐστράτευσε μετὰ τοῦ Πολυνείκους ἐπὶ Θήβας καὶ ἐκεῖ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου, Β 406, ἰδίως Δ 372 ἑξ., Ε 801. ἑξ.

Τυκτός, ή, όν, ἐπίθ. ῥημ. (τεύχω), κυρ. ποιητός, πεποιημένος, καμωμένος. «-κρήνη τυκτή» ἡ χειροποίητος, ἡ διὰ τῆς τέχνης κατεσκευασμένη καὶ εὔχρηστος κατασταθεῖσα βρύσις (πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς φυσικῆς) ρ 206. Συχνότερον = εὔτυκτος (πρβλ. ποιητός, τετυγμένος) εὐποίητος, ἔντεχνος, καλοκαμωμένος, Μ 105, «-δάπεδον» δ 627. ρ 169, «-κακόν» ἐπιμελῶς καὶ ἐντέχνως πεποιημένον κακόν, δ ἑ. τέλειον κακὸν λέγεται ὁ Ἄρης Ε 831 (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἶνε: τὸ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἑαυτοῖς πεποιημένον κακόν).

Τύμβος, ὁ, τοῦμπα (τύφω, tumulus), ἰδίως ὕψωμα ἢ σωρὸς χώματος ἐπὶ τῆς τέφρας τοῦ κατακαέντος νεκροῦ, ἐπομ. ὁ τοιούτου εἴδους τάφος, μνῆμα, ὁ μόνος συνήθης κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἐποχήν, Η 336, 435, δ 584, λ 77 κ. ἀ.

Τυμβοχοέω (τυμβοχόος, ἐκ τοῦ τύμβος, χέω), χύνων ἢ σωρεύων χῶμα ἀποτελῶ τύμβον, ἐγείρω, κατασκευάζω τύμβον, Φ 323 †, ἔνθα κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον, γράφεται «-τυμβοχοῆσ'» δ ἑ. κατὰ παράδοξον ἔκθλιψιν ἀντὶ τοῦ τυμβοχοῆσαι· κατὰ δὲ τὸν Κράτητα «-τυμβοχόησ» ἐκ τοῦ τυμβοχόη, ὅπερ θὰ ἐσήμαινε τὴν συσσώρευσιν τοῦ τύμβου.

Τυνδάρεος [. ᵕ . .], ὁ, ὁ Τυνδάρεως, υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς νύμφης Βατείας. Διωχθεὶς ἐκ τῆς Σπάρτης ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀδελφῶν κατέφυγεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λήδαν. Μετέπειτα δ' ἐπανῆλθε συνεργείᾳ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Λήδας τὴν Κλυταιμνήστραν

καὶ (κατὰ τὸν Ὁμ.) τὸν Κάστορά καὶ τὸν Πολυδεύκην, λ 299 ἑξ. Ἡ δὲ Ἑλένη ἐγεννήθη ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας. (Ἐτυμολογικῶς εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζ. μὲ τὸ **Τυδεύς**, ὅπ. ἴδ., παραγόμενον ἀμέσως ἐκ τοῦ ἀχρ, ἐπιθ. τύνδαρος).

***Τυνδαρίδης** [. ⏑ ⏑ .], αο, υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω, ἰδίως κατὰ πληθ. οἱ Τυνδαρίδαι, ὁ **Κάστωρ** καὶ **Πολυδεύκης**, Ὕμ. 16 (17), 2, 33 (34), 2 καὶ 48.

Τύνη, ἐκ τοῦ τύν (Βοιωτ. τούν, θέμα τϜέ = σύ) ἀντὶ τοῦ Σύ, ὅπ. ἴδε.

***Τύπανον** [⏑ ⏑ .], τό, (τύπτω), ἀντὶ τοῦ **τύμπανον, τούμπανον**, Ὕμ. 13 (14), 3.

Τυπή, ἡ, (τύπτω) **πληγή, κτύπημα, κτύπος**, κατὰ πληθ. Ε 887 †.

Τύπτω (στυπάζω, stupfen γερμ.) συχνὸν κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., ἀόρ. α' πάντοτε ἀναύξ. τύψα, παθ. παρακείμ. μετοχ. τετυμμένος, ἀόρ. β' παθ. ἐτύπην, Λ 433, Μ 250, Ω 421, **πλήττω, κτυπῶ, βαρῶ**· α') κυρ. διὰ τῆς βακτηρίας **ξυλίζω, δέρνω**, Λ 561· ἰδίως δὲ διὰ τῶν ἀγχεμάχων ὅπλων (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **βάλλω** Λ 191, Ν 288, Ο 495) **κτυπῶ** ἑπομ. **πληγώνω**, «τινὰ φασγάνῳ, ἄορι, δουρί, ξίφει» κ.τ.τ.» Δ 531, Ν 529, 782, ω 527 κ. ἀ., «λόγχῃφι δέμας» Βατρ. 196· μετὰ διπλῆς αἰτ. «-τινὰ λαιμόν» κτυπῶ τινα εἰς τὸν λαιμόν, Ν 542, πρβλ. Φ 180· ἔτι δὲ «-τινὰ κατὰ γαστέρα» Ρ 313· β') μεταφ. «-τὸν ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν» τὸν ἐπλήγωσε βαθειὰ εἰς τὴν ψυχήν, Τ 125· γ') **κτυπῶ, δέρνω**, ἐπὶ τῆς ἐπανειλημμένης προσεγγίσεως ἢ ἐπαφῆς, «δέρμα τύπτε σφυρά» Ζ 117· δ') **συντρίβω**, Ἐπιγ. 14, 19. Παθ. **κτυποῦμαι, πλήττομαι**, «-ἐγχείῃσιν» Ν 782. Ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτιατ. «-ἕλκεα ὅσσ' ἐτύπη» πληγαὶ ὅσας ἐπληγώθη, ἐκτυπήθη, τουτέστιν ὅσας ἔλαβεν, Ω 421. 2) Ἰδίως εἰς τὰς ἑξῆς ποιητικὰς φράσεις, «-τύπτω ἅλα ἐρετμοῖς» κτυπῶ τὴν θάλασσαν μὲ τὰ κωπία, ὅ ἐ. κωπηλατῶ, ι 164 κ. ἄ. πλχ., «-χθόνα μετώπῳ» ἐπὶ τοῦ πίπτοντος νεκροῦ καὶ ἀγωνιῶντος, χ 86, «-ἴχνια πόδεσσι» κτυπῶ τὰ ἴχνη (τινὸς) μὲ τοὺς πόδας μου, τουτέστι πατῶ ἢ βαδίζω εἰς τὰ ἴχνη (τινός), Ψ 764, «-Ζέφυρος βαθείῃ λαίλαπι τύπτει νέφεα» κτυπᾷ διὰ τῆς θυέλλης ὡς διὰ μάστιγος, ὅ ἐ. διώκει, τὰ νέφη, Λ 306.

***Τύραννος** [⏑ . .], ὁ (Δωρ. ἀντὶ τοῦ: κοίρανος, συγγ. τῷ **κύριος**), **κύριος, ἄρχων, βασιλεύς**, περὶ τοῦ Ἄρεως, μετὰ δοτ. «-ἀντιβίοισι» Ὕμ. 7 (8), 5.

Τυρογλύφος [– . ⏑ .], ὁ (τυρός, γλύφω), οἱονεὶ **Τυρογλύπτης**, ὁ κοιλαίνων ἢ σκαλίζων τοὺς τυρούς, κωμικὸν ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατρ. 137.

Τυρός [– .], ὁ, (τορέω) **τυρί**, δ 88, «-αἴγειος» Δ 639, «-νεόπηκτος» χλωρὸ τυρί, Βατρ. 38.

***Τυροφάγος** [– . ⏑ .], ὁ (τυρός, φαγεῖν), **Τυροφάγος**, κωμικὸν ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατρ. 226.

***Τυρσηνός**, ὁ, **Τυρρηνός**, κάτοικος τῆς Τυρρηνίας ἢ Τυρσηνίας (Etruria) τῆς Ἰταλίας, Ὕμ. 6 (7), 8.

Τυρώ [⏑ .], **οῦς**, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως. Ὁ Ποσειδῶν λαβὼν τὴν μορφὴν τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἐνιπέως, τὸν ὁποῖον αὕτη ἠγάπα, συνῆλθε μετ' αὐτῆς καὶ ἐγέννησε τὸν Πελίαν καὶ Νηλέα, β 120, λ 235 ἑξ. Μετὰ δὲ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Κρηθέως ἐγέννησε τὸν Αἴσονα, Ἀμυθάονα καὶ Φέρητα.

Τυτθός, όν (παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα καὶ τρικατάληκτον ἐκ τοῦ τιτθός = θη-

λάζων ;) μικρός, νέος, Ζ 222, α 435 κ. ἀ., «-τυτθὸς ἐοῦσα» Χ 480· ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, «-τυτθὰ διατμῆξαι, κεάσαι» μικρὰ κόπτω, κομματιάζω, μ 174, 388. Τὸ οὐδέτερον τυτθὸν ὡς ἐπίρ., ὀλίγον μικρόν, 'λιγάκι, τόσον δά· α') ἐπὶ τόπου, «-τυτθὸν ὀπίσω» Ε 443, «-τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν» Η 334, «μετόπισθε νεός» ι 539·β') ἐπὶ ποσότητος, «οὐδέ με τυτθὸν ἔτισε» οὐδὲ σμικρὸν μ' ἐτίμησας, Α 354, «τυτθὸν ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται» παρὰ μικρόν, ὅ ἐ. μόλις ὑπεκφεύγουσι τὸν θάνατον, Ο 628, «τυτθὸν φθέγγομαι» χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁμιλῶ, Ω 170· γ') ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ μικρόν, βραχὺν χρόνον, ὀλίγον, Τ 335, Χ 494, πρβλ. Π 302.

Τυφλός, ή, όν (τυφών, dumpf γερμ.) τυφλός, Ζ 139 †, Ὕ. Ἀπ. 172.

Τυφωεύς [⏑ . .], ὁ, (τύφω= καίω), παρ' Ὁμ. γεν. Τυφωέος, δοτ. Τυφωέϊ Β 782, 783· ἕτερος τύπος Τυφάων, ἐξ οὗ ἡ αἰτ. Τυφάονα Ὕ. Ἀπ. 306, 352· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ Τυφῶν, ῶνος, κυρ. ὁ καπνίζων ἢ ἀχνίζων, σύμβολον τῶν ὑποχθονίων ἀτμῶν καὶ τῶν κατὰ τὰς ἡφαιστείους ἐκρήξεις καὶ τοὺς σεισμοὺς ὀλεθρίων αὐτῶν ἐνεργειῶν. Κατὰ τὸ Β 782 εἶνε γίγας τις ἐν Ἀρίμοις τῆς Κιλικίας ὑπὸ γῆν κατακείμενος. Ἐν δὲ τῇ Ἡσιόδ. Θεογον. 820 ἑξ. περιγράφεται ὡς τέρας τι πελώριον, ἔχον ἑκατὸν δρακοντοειδεῖς καὶ πυριπνόους κεφαλάς, τὸ ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ Γαῖα ἐκ τοῦ Ταρτάρου, καὶ ἔπεμψε κατὰ τοῦ Διὸς καταπολεμήσαντος τοὺς Τιτᾶνας καὶ κρημνίσαντος αὐτοὺς εἰς τὸν Τάρταρον. Μετὰ μακρὸν ἀγῶνα κατεκεραύνωσεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς καὶ ἔρριψεν ὡσαύτως εἰς τὸν Τάρταρον. Μεταγενέστερος δέ τις μῦθος ὀνομάζει πατρίδα του τὴν Κιλικίαν, ὅθεν νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατέφυγεν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ὁ Ζεὺς ἐξεσφενδόνησε κατ' αὐτοῦ τὴν Αἴτναν, Πινδ. Πυθ. 1, 32· πρβλ. ἄριμα.

*Τύχη [⏑ .], ἡ, τύχη, ὅ ἐ. ἰδίως εὐτυχία. Ὕμ. 10 (11), 5. Προσωποπ. *Τύχη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὕ. Δήμ. 420.

Τυχήσας, ἰδ. τυγχάνω.

Τυχίος [⏑ ⏑ .], ὁ, κυρ. ὁ τέκτων, τεχνίτης (ἐκ τοῦ τεύχω), περιβόητος τεχνίτης ἐκ τῶν Ὕλῶν τῆς Βοιωτίας, Η 220.

Τῷ (τῶ), κυρ. ἐνικ. δοτ. τοῦ τό, πολλάκις ἐκλαμβανομένη ὡς ἐπίρρημα· α') οὕτως, τότε, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πάντοτε ἐν ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου εἴτε ῥητῶς προηγουμένης τῆς ὑποθέσεως εἴτε εὐκόλως ἐξυπακουομένης, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ προσλαμβάνει τὸ Ἄν ἢ Κέν, οἷον «-τῷ κε ταχ' ἠμύσειε πόλις» (ἂν δηλ. εἰσηκούετο ἡ ἐν τοῖς πρόσθεν εὐχή) Β 373, Δ 290, «-τῷ κεν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν» (ἂν δηλ. συνέβαινε ἡ ἀνωτέρω ὑπόθεσις) α 239, πρβλ. καὶ Β 250 (ὅπου δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ διὰ τοῦ εἶδε μή, ἄλλως)· ἔτι δὲ καὶ ἐν ἀποδόσει χρονικοῦ λόγου «-ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' ὀΐω ἄψ ἀπονοστήσειν» ν 4, 5· β') ὅθεν, διὰ τοῦτο, Α 418, Β 296, 6 281, η 25 κ. ἀ.· γ') ἀλλ' ὅμως, ἀλλ' ἐν τούτοις, εἶνε δὲ βέβαιον, «-τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων» Φ 190.

Τῶς (ἐκ τῆς ἀντωνυμικῆς ῥίζ. το—), ἐπίρ.=ὥς, οὕτως, τοιουτοτρόπως, ἔτσι, Β 330, Γ 415, Ξ 48, ε 271, τ 234. Κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον Περὶ ἐπιρρήμ. σελ. 582, 17, τὸ «-τὼς» τότε μόνον εἶνε ὀρθόν, ὅταν εὑρίσκεται ἐν

ἀνταποδόσει πρὸς τὸ «-ῶν», οἷον ἐν τῷ Γ 415· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χωρίοις πρέπει νὰ γράφεται « -θ' ὡς» ἢ ἄλλη τις νὰ γείνῃ διόρθωσις, ὁποῖαι φέρονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς γραμματικοῖς.

Υ

Υ, τὸ κ' γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, διὸ καὶ κεφαλαῖον μὲν σημεῖον τῆς εἰκοστῆς ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, μικρὸν δὲ τῆς τῆς Ὀδυσσείας.

Ὑάδες [⏑ ⏑ .], **ων**, αἱ, Ὑάδες (ἐκ τοῦ ὕω) οἱονεὶ Βροχεραί, [Λατ. Pluviae) ἀστερισμός τις συγκείμενος ἐκ 4 ἄστρων τρίτου καὶ τινων ἄλλων τετάρτου μεγέθους πλησίον τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου, διὰ τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ μηνύων τὴν ἀρχὴν τῆς ὑετώδους ὥρας τοῦ ἔτους, Σ 486. Κατ' ἄλλους δὲ, παράγεται ἐκ τοῦ ὗς, διότι ἐφαντάζοντο τὸν ἀστερισμὸν ὡς χοιριδίων ἀγέλην, ὅθεν καὶ τὸ Λατινικὸν ὄνομα Suculæ.

Ὑακίνθινος [⏑ ⏑ . ⏑.], **η, ον**, ὑακίνθινος, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου, «-ἄνθος» *Ὀδ. ζ 231, ψ 158. (|| . Ὀρθότερον εἶνε κατὰ τὸν Δύντζερον νὰ θεωρηθῇ τὸ «-ὑακίνθιον ἄνθος» ὡς περίφρασις ποιητικὴ μιᾶς ἐννοίας : τὸ ἄνθος τὸ λεγόμενον ὑάκινθος, ὅπως καὶ «ἄνθεα ποίης» ἀντὶ τοῦ : πόα).

Ὑάκινθος [⏑ ⏑ . .], ὁ, ἄνθος πάντη διάφορον τοῦ σήμερον οὕτω καλουμένου, ἀναβλαστῆσαν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ὑακίνθου, τοῦ ὡραίου ἐκείνου νεανίου, ὅστις διὰ τοῦ δίσκου ἐφονεύθη ἐξ ἀμελείας ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος παίζοντος μετ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν φύλλων αὐτοῦ διεκρίνοντο, λέγουσι, τὰ γράμματα ΥΑ ἢ ΑΙ, τὰ ὁποῖα ἡρμήνευον διὰ τοῦ Ὑάκινθος, ἢ τοῦ σχετλιαστικοῦ αἴ, ἢ διὰ τοῦ Αἴαντος. Εἶνε δὲ πιθανῶς ὁ παλαιὸς ὑάκινθος τὸ κυανοῦν κρῖνον ἢ τὸ δελφίνιον καπουτσῖνος, Ξ 348 †, Ὑ. Δήμ. 7, 426, Ὑμ. 18, 26. Ὁ Θεόκριτος ὀνομάζει τὸ ἄνθος μέλαν 19, 28, ὡσαύτως καὶ ὁ Βεργίλιος Ἐκλογ. ΙΙ 18, 10, 39. Ὅθεν ἐν ζ 231 παραβάλλεται πρὸς αὐτὸ ἡ μέλαινα κόμη τοῦ Ὀδυσσέως.

Ὑάμπολις [⏑ . . ⏑], **ιος**, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ μεταξὺ Ὀπούντος καὶ Ὀρχομενοῦ, Β 521. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν ἐσχηματίσθη κατὰ σύνθεσιν καὶ συγκοπὴν ἐκ τοῦ «Ὑάντων πόλις» ὡς κτισθείσης τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ὑάντων τῶν παλαιῶν κατοίκων τῆς Βοιωτίας, οἵτινες ἐξεδιώχθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου εἰς τὴν Φωκίδα. (|| . Ἴχνη αὐτῆς ὀλίγα λεπτὰ βορειότερον τοῦ χωρίου Βογδάνας).

Ὑββάλλειν, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν.

Ὑβρίζω (ὕβρις), μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστῶτος. 1) ἀμετάβ. εἶμαι ὑβριστής, αὐθάδης, βίαιος (ἐν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ), βιαιοπραγῶ, α 227, γ 207, ρ 588. 2) μεταβ. «-τινά» ὑβρίζω, ἀτιμάζω τινά, φέρομαι βιαίως πρός τινα, Λ 695 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλιάδ.), υ 170, 370. (|| . Ἐν τῇ κα-

θομιλ. τὸ ῥῆμα (ὑ)βρίζω περιωρίσθη εἰς τὴν διὰ λόγων μόνον ἀτίμωσιν τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν σημασ. δηλ. τοῦ λοιδορῶ· ὡσαύτως καὶ τὸ ῥηματικὸν βρισιά=λοιδορία).

Ὕβρις, ιος, ἡ, (ὑπέρ), ὑπεροψία, αὐθαιρεσία, αὐθάδεια, βία, ὁ τρόπος δηλ. ὁ ἐκ τῆς συναισθήσεως τῶν ὑπερεχουσῶν ἰδίων δυνάμεων ἢ ἐκ τοῦ πλεονασμοῦ τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν ἐκπηγάζων, ξ 262· ἰδίως ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, α 368, δ 321, 627 κ.ἀ. Συνδυάζεται μετὰ τῆς «βίης» ο 329, ρ 565. Ὅθεν κακοπραγία, βιαιοπραγία, Α 203, 214 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.).

Ὑβριστής, οῦ, ὁ, (ὑβρίζω), ὑπερόπτης, αὐθαίρετος, αὐθάδης, βίαιος, «ἀνήρ» Ν 633 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), τοὐναντίον «δίκαιος, φιλόξενος» ζ 120, ι 175, Ὕ. Ἀπ. 279.

Ὑγιὴς [⏑ ⏑ .], **ές, έος** (vegetus Λατ.), ὑγιής, γιερός, μεταφ. «μῦθος» σωτήριος, ὠφέλιμος, Θ 524 †.

Ὑγρός, ή, όν (ὕω), ὑγρός, ρευστὸς «ἔλαιον» Ψ 281, ζ 79, «γάλα» Ε 903, «ὕδωρ» δ 458, «ὑγρὰ κέλευθα» ἡ ὑγρὰ ὁδός, ποιητ. ἡ θάλασσα, γ 71, «ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες» ὑγροί, ὑγρασίαν μετὰ τῆς πνοῆς ἐπιφέροντες ἄνεμοι, γ 478. Ὡς οὐσιαστ. ὑγρὴ (τοὐναντίον τοῦ ξηρά, στερεά), ἡ θάλασσα, τὸ πέλαγος, Κ 27, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «τραφερή» ἢ «γαῖα» Κ 27, Ξ 308, Ω 341, α 97, ε 45, υ 98. 2) τροπ. τακερός, κατατήκων, «πόθος» Ὕμ. 18 (19), 33.

Ὑδατοτρεφής, ές, γεν. **έος** (ὕδωρ, τρέφω), ὑπὸ τοῦ ὕδατος τρεφόμενος, ὅθεν παρὰ τὰ ὕδατα προκόπτων, «αἴγειρος» ρ 208 †.

Ὕδη [⏑ .], **ἡ,** πόλις τῆς Λυδίας ὑπὸ τὸν Τμῶλον, κατὰ τὸν Σχολ. αἱ μετέπειτα Σάρδεις, Υ 385.

Ὑδραίνομαι (ὕδωρ), μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ μέσ. ἀορ. α' ὑδρηναμένη, ὑγραίνω, βρέχω. Ὅθεν τὸ μέσον βρέχομαι, ὅ ἐ. νίπτομαι, ἢ λούομαι, ἐν τῇ στερεοτύπῳ φράσει «ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα» Ὀδ. δ 750, 758, ρ 48, 58.

Ὑδρεύομαι (ὕδωρ), παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. ὑδρευούσῃ καὶ μέσ. παρατατ. ὑδρεύοντο. 1) Ἐνεργ. ἀντλῶ ὕδωρ, παίρνω νερό, κ 105. 2) Μέσ. ἀντλῶ ὕδωρ, παίρνω νερό δι' ἐμαυτὸν Ὀδ. η 131, ρ 206.

Ὑδρηλός, ή, όν (ὕδωρ), ὑδατώδης, ὑγρός, κάθυγρος, «λειμῶνες» ι 133 †, «Σάμος» Ὕ. Ἀπ. 41. (‖. πρβλ. διὰ τὴν κατάληξιν καὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν τῆς καθομιλ. τὸ νερουλὸς ἀντὶ τοῦ νερηλὸς κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ου οὐχὶ σπανίαν ἐν τῇ καθομιλουμ.).

***Ὑδρομέδουσα, ἡ,** (ὕδωρ, μέδουσα), οἱονεὶ Νεροβασίλισσα, κωμικὸν ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατρ. 19.

Ὕδρος, ὁ, (ὕδωρ), ὑδάτιος ἢ ὑδρόβιος ὄφις, νεροφίδα, Β 723 †, Βατρ. 82.

***Ὑδρόχαρις** [. . ⏑ .], **ὁ,** (ὕδωρ, χαίρω), οἱονεὶ Νεροχαρούμενος, κωμικὸν ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατρ. 230.

Ὕδωρ, ὕδατος [⏑ ⏑ .], **τό,** (udus, unda), ὕδωρ, νερόν, (ἴδ. Νηρεύς) Ὁμ. πλχ. ἐπί τε τοῦ γλυκέος καὶ ὀετίου ὕδατος, Π 385, καὶ ἐπὶ τοῦ «ἁλμυροῦ» τοῦ θαλασσίου, τῆς θαλάσσης, ι 227. Πληθ. «ὕδατα» νερά, μόνον ν 109. Περὶ τῆς παροιμιώδους φρ. «ὕδωρ καὶ γαῖαν γενέσθαι» ἴδ. γαῖα. Τὸ υ εἶνε μὲν κυρ. βραχύ· ἐν ἄρσει δ' εὑρίσκεται καὶ μακρὸν Ὕ. Δήμ. 381, ἀλλὰ καὶ ἐν θέσει Βατρ. 97).

Ὑετὸς [– . .], ὁ, (ὕω), βροχή, ψιλὴ ἢ ῥαγδαία, Μ 133 †.

Υἷα, υἱάσι, ἴδ. υἱός.

Υἱός, (sunus, sohn) ὁ, ἐξ οὗ εὑρίσκονται παρ' Ὁμ. πλὴν τῆς ὀνομαστικ. καὶ ἡ αἰτ. υἱὸν καὶ ἡ κλητ. υἱὲ πολλαχοῦ· ἔχει τρία θέματα: ΥΙΟ-, ΥΙ- καὶ ΥΙΕΣ, σπανιώτερον δὲ ἡ γεν. υἱοῦ, χ 238, γεν. πληθ. υἱῶν, Φ 587, Χ 44, ω 223, δοτ. υἱοῖσι, τ 418· ἔτι δὲ καὶ ἡ δοτ. υἱῷ, ἥτις ἐν τῷ Π 177 ἐκ τῶν Ἐνετικῶν σχολίων καὶ τοῦ Εὐσταθ. ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν ἀντὶ τοῦ υἱῖ. Ἐκ δὲ τοῦ ἀχρ. τύπου **υἱεὺς** εὑρίσκονται ἡ δοτ. υἱέϊ καὶ **υἱεῖ**, αἰτ. **υἱέα**, Ν 350, ὀνομ. πληθ. **υἱέες** καὶ **υἱεῖς** μόνον ο 248, ω 387, 497 ὡς κλητ. Ε 464, αἰτ. **υἱέος**· ἔτι δὲ οἱ μόνον ἐπικοὶ τύποι: γεν. **υἷος**, δοτ. **υἷι**, αἰτ. **υἷα**, υ 35, ἐν δὲ τῷ ρ 111 ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ: υἱόν, δυϊκ. **υἷε**, πληθ. ὀνομ. **υἷες**, δοτ. **υἱάσι**, Ε 463, γ 387, αἰτ. **υἷας**. Τοὺς τύπους υἱῷ καὶ υἱοὶ δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. (|| . ἴδ. ὅμως ἀνωτ. ἐν ἀρχῇ), ὁ δὲ υἱοὺς εὑρίσκεται ὡς διάφορος γραφὴ ἐν τῷ Ε 159. Καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. λέγεται υἱός, (προφ. δὲ ὑγιὸς καὶ γιός), συχνὸν ἐν τῇ φράσ. «υἷες Ἀχαιῶν» ἀντὶ τοῦ Ἀχαιοί.—Ἡ δίφθογγος υι εὑρίσκεται ἐνίοτε ἐν τοῖς τύποις «υἱός» Ζ 130, Ρ 575 κ. ἀ., καὶ «υἱόν» Δ 473, Ε 612, Ρ 59, καὶ «υἱέ» Η 47 συνεσταλμένη).

Υἱωνός, ὁ, (υἱός), ὁ υἱός τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος, Β 666 κ. ἄ. πλχ., ω 615.

Ὑλαγμός [⏑ . .], ὁ, (ὑλάω), ὑλακή, ὑλάκτημα, ἀλύκτημα, γαύγισμα τῶν κυνῶν, Φ 575 †.

Ὑλακίδης [– ⏑ ⏑ .], αο, ὁ, Κάστωρ υἱὸς τοῦ Ὑλάκου, πλαστὸν ὄνομα, ὅπερ ὁ Ὀδυσσεὺς κρυπτόμενος ἀποδίδει εἰς ἑαυτόν ξ 204.

Ὑλακόμωρος [⏑ ⏑ . . .], ον, (ὑλάω) πάντοτε ἢ συνήθως ὑλακτῶν, μόνον ὡς ἐπίθ. τῶν «κυνῶν», Ὀδ. ξ 29, π 4. (Περὶ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ μωρός καὶ περὶ τῆς σημασίας ἴδ. ἐγχεσίμωρος. Τὸ υ εἶνε μακρὸν ἐν ἄρσει).

Ὑλακτέω [– . . .], (ὑλάω), ὑλακτῶ, ἀλυκτῶ, γαυγίζω, περὶ κυνῶν, Σ 586· τροπ. ἐπὶ τῆς δυσανασχετούσης καρδίας, «κραδίη οἱ ἔνδον ὑλάκτει» υ 13, 16.

Ὑλάω, καὶ ὡς ἀποθ. **ὑλάομαι**, (ululare Λατ.) π 162, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. = τῷ προηγουμένῳ, ὑλακτῶ, ἀλυκτῶ, Ὀδ. π 9, καὶ μετ' αἰτ. ὡς μεταβ. «τινάς» π 5, υ 15 (|| . ὡς μεταβατ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα καὶ ἡ καθομιλουμένη).

Ὕλη [– .], ἡ, (σύλη, συγγ. solum, saltus;), α') σύνδενδρος τόπος, δρυμός, δάσος, Ε 52, ε 63· ἔτι δὲ καὶ τὰ κεκομμένα ξύλα, ξυλική, Ψ 50, 111, ε 234, κ 104· β') **ἕρμα**, σαβούρα, τοῦ πλοίου, κατ' ἀρχὰς ξύλα, κλαδιά, ἔπειτα πέτραι καὶ χώματα, ε 257.

Ὕλη, ἡ, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ αἱ Ὕλαι. 1) πολίχνη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην, ἐπὶ Στράβωνος ἤδη κατεστραμμένη, Β 500, Ε 708 κ. ἀ.

Ὑλήεις [– . .], **εσσα, εν**, (ὕλη), δασώδης, σύνδενδρος, κατάφυτος «χῶρος» Κ 362, «ῥίον» ι 191, «Νήιον» α 186, «νῆσος» κ 308 κ. ἀ., Ὑμ. 13 (14), 5· ὡς δικατάληκτον, α 246; ὑλήενθ' = ὑλήεντα.

Ὕλλος, ὁ, ποταμὸς τῆς Ἰωνίας, πηγάζων ἐν τῇ Λυδίᾳ καὶ ἐμβάλλων εἰς τὸν Ἕρμον, Υ 392.

Ὑλοτόμος [– . . .], **ον** (ὕλη, τέμνω), ξυλοκόπος, ξυλευτικός, «πέλεκυς», Ἰλ. Ψ 114, «ὑλοτόμοι» ὡς

ουσιαστ. ξυλευταί, ξυλοκόποι, Ψ 123.

Ὑμεῖς [- .], προσωπ. ἀντων. β' προσ. πληθ., γεν. πάντοτε παρ' Ὁμήρ. ὑμέων (κατὰ συνίζησιν δισύλλαβος) ἢ ὑμείων, Δ 348, Η 195, Τ 153, δοτικ. ὑμῖν καὶ ἐγκλινόμενον ὔμιν (ἐὰν δὲ τὸ ι ἦνε βραχύ, ὕμιν), Ξ 482, α 376, δ 94, χ 41, 65· αἰτ. πάντοτε ὑμέας (κατὰ συνίζησιν δισύλλαβος). Ἐκτὸς δὲ τούτων εὑρίσκονται καὶ οἱ Αἰολικοὶ τύποι: ὀνομαστ. ὔμμες, Α 274, 335, 469, φ 231, δοτ. ὔμμι, Ζ 77, Η 387, Ν 625, Ο 109, β 316, καὶ κατ' ἔκθλιψιν ὔμμ', Κ 551 καὶ μετὰ τοῦ εὐφωνικοῦ ν ὔμμιν, Δ 249, Κ 380, β 320, λ 336, 340, ο 506, υ 367, αἰτ. ὔμμε, Ψ 412, καὶ κατ' ἔκθλιψιν, Λ 781, ν 357. Ἡ καθομιλουμένη ἀπώλεσε τὸν τύπον ἐξ ἀνάγκης μετὰ τὴν ἐν τῇ προφορᾷ ἐξίσωσιν τοῦ η καὶ υ, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν πρὸς τὸ ἡμεῖς σύγχυσιν, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔπλασε τὸν νέον τύπον σεῖς, σᾶς κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ σύ.

Ὑμέναιος, ὁ, γαμήλιον ᾆσμα, ᾀδόμενον ὑπὸ τῶν νυμφαγωγῶν κατὰ τὴν μετάβασιν τῆς νύμφης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νυμφίου, Σ 493 †. (Κατά τινας μὲν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ὕμνος, κατ' ἄλλους δὲ εἶνε κυρίως ἐπίθετον παραγόμενον ἐκ τοῦ Ὑμήν, -ένος, τοῦ θεοῦ τοῦ γάμου.

Ὑμέτερος, η, ον (ὑμεῖς), ὑμέτερος, 'δικός σας ('δικός σας). Ὁμ. πλχ. «ὑμέτερος αὐτῶν θυμός» ἡ ψυχὴ ὑμῶν αὐτῶν, β 138, πρβλ. λ. αὐτὸς Α, 3)· «ὑμέτερος ἑκάστου θυμός» τὸ θάρρος ἑνὸς ἑκάστου ὑμῶν, Ρ 226. Ἐπιρ. ἐπίρ. ὑμέτερόνδε εἰς τὸν ὑμέτερον οἶκον, κ 86.

Ὕμμε, ὔμμες, ὔμμι, ἴδ. ὑμεῖς.

***Ὑμνέω** (ὕμνος), γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. ὑμνεῦσι, Ὕ. Ἀπόλ. 190 κ. ἀ., μέλλ. ήσω, ἀόρ. ὕμνησα, ὑμνῶ, ἐξυμνῶ, δοξολογῶ, μετ' αἰτιατ. Ὕ. Ἀπ. 19, 209, Ὕ. Ἑρμ. 1 κ. ἄ. πλχ.

Ὕμνος (ὑφή), ὁ, α') μέλος, μελῳδία, σκοπός, οἷον «ὕμνος ἀοιδῆς» = «οἶμος ἀοιδῆς» (ἴδ. οἶμος) θ 429 †· β') ᾆσμα, ὕμνος, ψαλμός, τραγοῦδι, Ὕ. Ἀπ. 161, Ὕμ. 8 (9), 9 καὶ ἀλχ. τῶν Ὕμνων.

Ὑμός [- .], ή, όν, ἀντὶ τοῦ ὑμέτερος, 'δικός σας, μόνον ἐν τῷ θηλ. ὑμή Ε 489, Ν 845, ι 284 καὶ ἐν τῷ οὐδ. ὑμὰ α 375, β 140.

Ὑπ-άγω [. ⏑ .], μόνον κατὰ παρατ. ὕπαγε, -ον, 1) ἄγω, ὁδηγῶ ὑποκάτω, «ἵππους ζυγόν» φέρω τοὺς ἵππους ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὅ ἐ. ζευγνύω, ζεύγω, Π 148, Ψ 291, Ω 279· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ «ζυγόν», οἷον «ἡμιόνους» ζ 73, πρβλ. ἄγω Α, 1). 2) λεληθότως ἐξάγω, ἀπάγω «τινὰ ἐκ βελέων» ἔξω τῶν βελῶν, Λ 163.

Ὑπ-α(ϝ)είδω, ἀντὶ τοῦ ὑπᾴδω, ὅ ἐ. συγχρόνως ψάλλω, προσψάλλω, μόνον ἐν τμ. «λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄ(ϝ)ειδε» Σ 570, «νευρὴ δ' ὑπὸ καλὸν ἄ(ϝ)εισε» ὑπήχησε, προσήχησε, φ 411. Ἴδ. ἀείδω.

Ὑπαί, ἴδ. ὑπό.

Ὑπαι-δείδοικα, ἴδ. ὑποδείδω.

Ὕπαιθα, ἐκ τῆς προθ. ὑπαὶ κατ' ἐπέκτασιν διὰ τοῦ θα, ὑποκάτω, πλαγίως τινός, παρά τι, παράμερα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ρημάτων α') ὡς ἐπίρ. «ὑπαλιάζομαι» κλίνω ὑποκάτω, σκύπτω, ἢ παρεκκλίνω, Ἰλ. Ο 520, Φ 255, «ὕπαιθα φοβεῖται (ἡ πέλεια)» κύπτουσα φεύγει, Χ 141, «ποταμὸς λάβρος ὕπαιθα ῥέων» ῥέων ὑποκάτω Φ 271· β') ὡς πρόθεσις μετὰ γεν. «ὕπαιθα τοῖο λιασθείς» πλαγίως αὐτοῦ κλίνας Φ 255.

«-αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον» κα-τόπιν καὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ κυρίου ἤσθμαινον, κατά τινας μὲν ὡς ὑποστηρίζουσαι αὐτὸν χωλὸν ὄντα, κατ' ἄλλους δὲ τρέχουσαι, ἵνα συνοδεύσωσι μετ' αὐτοῦ), Σ 421.

Ὑπ-αΐσσω, μέλ. ὑπαΐξω, ἀορ. α' μετοχ. ὑπαΐξας· α') μετὰ γενικ. κάτωθέν τινος ὁρμῶ, ἀναπηδῶ, «-βωμοῦ» ὑποκάτωθεν τοῦ βωμοῦ ἐξορμήσας, Β 310 [ἔνθα τὸ α εἶνε μακρόν]· β') μετ' αἰτ. ὑποκάτω τινὸς ὁρμῶ, τρέχω, «-φρῖχ' (=φρῖκα) ὑπαΐξει ἰχθύς» ὁ ἰχθὺς θὰ τρέξῃ ὑποκάτω τῆς φρικιώσης (ἐλαφρῶς κυμαινομένης) ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης (ἵνα δαγκάσῃ τὸ ἐπιπλέον πτῶμα), Φ 126 [ἔνθα τὸ α βραχύ], πρβλ. λ. **φρίξ**.

Ὑπ-ακούω, ἐνεστ. μόνον γ' ἑνικ.—ει, παρατ. ἀναύξ. γ' πληθ. ἐν τμ. ὑπὸ—ἄκουον, ἀόρ. α' ἀναύξ. ὑπάκουσε, ἀπαρμφ. ὑπακοῦσαι· α') δίδω εἴς τι ἀκρόασιν, ἀκροῶμαί τι, ἀφηκροῦμαι, βάλλω αὐτί, Θ 4 (ἐν τμ.), ξ 485, Ὕ. Ἀφρ. 181· β') δίδω ἀκρόασιν, ἑπομ. ἀπαντῶ, δ 283, κ. 83.

Ὑπ-αλέ(ϝ)ομαι [. ⏑ . . .], ἀποθετ. μέσ., ἀορ. α' μετοχ. ὑπαλευάμενος, ὑπεκφεύγω, ἀποφεύγω «-θάνατον» ο 275 †.

Ὑπάλυξις [. ⏑ . .], ιος, ἡ, ὑπεκφυγή, ἀποφυγή, Χ 270, ψ 287. Ἐκ τοῦ

Ὑπ-αλύσκω (ἀλέϝομαι), μέλ. —λύξεις, Βατρ. 98, ἀόρ. ἀναύξ. ὑπάλυξε, ἀπαρμφ. —αι, μετοχ. ὑπαλύξας, ἐν τμ., ὑπεκφεύγω, ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, «-τέλος θανάτοιο» Λ 451, «-Κῆρας» Μ 327, δ 512, καὶ ἐν τμήσ. Μ 113, «-μόρον» Βατρ. 90, «-ἀέλλας» τ 189, «-κῦμα» ε 430, «-χρεῖος» ἀποφεύγω χρέος, ὅ ἐ. δὲν τὸ πληρώνω, θ 355.

Ὑπ-αντιάω [. . ⏑ . .], ἀορ. α' μετοχ. ὑπαντιάσας, αἴφνης, ἀπροσδοκήτως ἀπαντῶ, ἐβγαίνω ἐμπρός, ἀπολ. Ζ 17 †.

Ὕπαρ (σϝόπαρ, sopor Λατ.), τό, μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ., πραγματική, ἀληθὴς ἐμφάνισις, πραγματικότης, «-οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ», Ὀδ. τ 157, υ 90=ἀλήθεια;

Ὑπ-άρχω, γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. ὑπάρξῃ, πρότερος ἄρχομαι, προηγοῦμαι εἴς τινα πρᾶξιν, ω 286 †.

Ὑπασπίδιος [. . ⏑ ⏑ .], ον, (ὑπό, ἀσπίς), ὁ ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, ὁ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος κεκαλυμμένος. Τὸ οὐδ. πληθ. **ὑπασπίδια** ὡς ἐπίρ. οἷον «ὑπασπ. προποδίζω, προβιβάς» Ν 158, 807, Π 609.

Ὕπατος [. ⏑ .], η, ον (ὑπερθετικὸν ἐκ τῆς ὑπὲρ ἀντὶ τοῦ: ὑπέρτατος), ὑπέρτατος, ἀνώτατος, ὕψιστος, συχνὸν ἐπίθ. τοῦ Διός, Ε 756· ἰδίως ἐν τῇ φρ. «-ὕπατος θεῶν, ὕπ. κρειόντων» Ὁμ. πλχ., «-ἐν πυρῇ ὑπάτῃ» ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου, ὑπερτάτου μέρους τῆς πυρᾶς, Ψ 165, Ω 787.

Ὑπέασι, ἴδ. ὕπειμι.

Ὑπέδδεισαν, ἴδ. ὑποδείδω.

Ὑπέδεκτο, ἴδ. ὑποδέχομαι.

Ὑπεθερμάνθη, ἴδ. ὑποθερμαίνω.

Ὑπ-είκω, καὶ συνήθ. ὑποείκω (ὑπο-ϝείκω), Ξ 204, Υ 266 κ. ἀ., προστ. ὑπόεικε, ἀπαρμφ. —ειν, παρατ. ὑπόεικον, μέλ. ὑποείξω, —ομεν Δ 62, (κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα εἶνε ὑποτακτικὴ τοῦ ἀορ. ἐπικ. συνεσταλμένη) ο 211, ἀόρ. ὑπόειξε Ο 227, π 42, μέσ. μέλ. (ταυτόσημ. τῷ ἐνεργ.) ὑπείξομαι Α 294, —εαι μ 117, Ψ 602, ὑποχωρῶ, 1) κυρ. ὑπεξέρχομαι, ἀποσύρομαι· α') μετὰ γεν. «-νεῶν» ἀπὸ τῶν νεῶν Π 305,

καὶ μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ γενικ. «-τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν» ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπελθόντος ὑπεχώρησεν ὁ πατὴρ ἀπὸ (ἐκ) τῆς ἕδρας, δ ἐ. παρεχώρησε τὴν ἕδραν εἰς αὐτόν, π 42· β') μετὰ αἰτ. «-χεῖράς τινος» ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω, Ο 227. 2) τροπ. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ὑπείκω, μετὰ δοτ., μ 117, Ο 211· μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. ὑποχωρῶ εἴς τινα ὡς πρὸς (κατά) τι, Α 294, Δ 62· μετὰ μετοχ. (ὡς περιέχον ἐν ἑαυτῷ τὴν ἔννοιαν τῆς λήξεως) «-ὑποείξομαί τοι χωόμενος» ὑποχωρῶν εἰς σὲ θὰ παύσω ὀργιζόμενος, Ψ 602· ἐπὶ ἀψύχου ὑποκειμένου «-οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν δῶρα θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν» δὲν εἶνε εὔκολον τὰ δῶρα τῶν θεῶν (ὅπλα) νὰ δαμασθῶσιν ὑπὸ θνητῶν οὐδὲ νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς αὐτούς, τουτέστι νὰ συντριβῶσιν ἢ διαρραγῶσιν, Υ 266.

Ὕπ-ειμι (εἰμί), γ' πληθ. ὑπέασι, εἶμαι, εὑρίσκομαι ὑποκάτω τινός, μετὰ δοτ., «-μελάθρῳ» ὑπὸ τὴν στέγην τινὸς εἶμαι, Ι 204. «-πολλῇσι (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν» πολλαὶ εἶχον καὶ πώλους ὑπὸ κάτω των, δ ἐ. θηλάζοντας, Λ 681· ἐν τμήσ. «-ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν» α 131.

Ὑπείρ, ὑπειρέχω, ὑπείροχος, ἴδ. ὑπέρ, ὑπερέχω, ὑπέροχος.

Ὑπείροχος, ὁ, (ὑπερέχω), ἀντὶ τοῦ **Ὑπέροχος,** εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Λ 385 †. Πατρωνυμ. **Ὑπειροχίδης, αο,** ὁ Ἰτυμονεύς, Λ 673.

Ὑπείρων, ονος, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθείς, Ε 144 †.

Ὑπ-έκ, καὶ πρὸ φωνήεντος **ὑπέξ,** ὑποκάτωθεν, κάτωθεν ἔξω, ἐν γένει ἐκ, ἀπό· α') ὡς ἐπίρρημα κατὰ τὴν λεγομένην τμῆσιν ἀνῆκον εἰς τὸ ῥῆμα, «-ὑπὲκ κακότητα φεύγω» ὑπεκφεύγω τὴν κακ., γ 175· β') ὡς πρόθ. μετὰ γενικῆς, «-ὑπὲκ δίφροιο» Ε 854, «-ὑπὲκ κακοῦ» Ν 89, Ο 628, λ 37, μ 107, «τείχεος αἰεὶ ὑπὲκ . . . ἐσεύοντο» πάντοτε ὑποκάτωθεν τοῦ τείχους ἔτρεχον πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὰ ἀνοικτά, Χ 146.

Ὑπ-εκ-προ-θέω (θέω), μόνον ἐν τῷ ἐνεστῶτι· α') ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπεκτρέχω, τρέχω ὀλίγον (παρ)ἐμπρός, Φ 604, θ 125· β') μετ' αἰτ., τρέχων προλαμβάνω, φθάνω τινά, Ι 506.

Ὑπ-εκ-προ-λύω, κάτωθέν τινος ἀπολύω, «-ὑπεκπροέλυσαν ἡμιόνους ἀπήνης» ἐξέζευξαν τὰς ἡμιόνους ἀπὸ τῆς ἀπήνης, ζ 88 †.

Ὑπ-εκ-προ-ρέω (διὰ τὸ μέτρον δὲν διπλασιάζεται τὸ ρ'), ἐκρέω περαιτέρω, ἐκχειλίζω καὶ ῥέω (παρ)ἐμπρός, ζ 87 †.

Ὑπ-εκ-προ-φεύγω, ἀορ. β' εὐκτ. ὑπεκπροφύγοιμι, μετοχ. ὑπεκπροφυγών, ὑπεκφεύγω, κρυφίως ἢ ἐπιτηδείως διαφεύγω καὶ τρέχω (ἐμπρός), ἀπολ. Υ 147, Φ 44, υ 43, μετ' αἰτ., «Χάρυβδιν» μ 113.

Ὑπ-εκ-σαόω, ἀόρ. α' ὑπεξεσάωσε, λαθραίως ἢ ἐπιτηδείως σώζω τινὰ ἔκ τινος, Ψ 292 †.

Ὑπ-εκ-φέρω, παρατ. ὑπεξέφερον, -ε, καὶ ἀναύξ. ὑπέκφερον. 1) μεταβ. κρυφίως ἢ ἐπιτηδείως ἢ καὶ ἁπλῶς μεταφέρω ἐκτός, «τινὰ πολέμοιο» μεταφέρω τινὰ ἐκτὸς τῆς μάχης, Ε 318, 377, 885, ὀλίγον ἀποσύρω, «-σάκος» Η 268. 2) ἀμετάβ. (πρβλ. ἐκφέρω 2), σπεύδω, μετὰ σπουδῆς τρέχω, ἐπὶ τῶν ἵππων, γ 496.

Ὑπ-εκ-φεύγω, ἀόρ. β' ὑπεξέφυγον καὶ ὑπέκφυγον, εὐκτ. ὑπεκφύγοι καὶ ἐν τμ. ὑπὲκ—φύγοιμεν, γ 175, ι 489, χ 129, ἀπαρμφ. ὑπεκφυγέειν, ἔκ τινος ἢ ἀπό

τινος (κακῆς μάλιστα καταστάσεως) διαφεύγω, ὑπεκφεύγω, ἀποφεύγω, Θ 243, Υ 191, ψ 320, μετ' αἰτ.. «Κῆρα, ῥέεθρα, ὄλεθρον» Ε 22, Ζ 57, Π 687, Χ 202, ι 286, «-αὐτήν» λ 383· συνδυάζεται μετὰ τοῦ «-ἀλύξει» μ 216, Θ 243.

Ὑπεμνήμυκε, ἴδ. ὑπημύω.

Ὑπ-ένερθεν καὶ **ὑπένερθε**, ἐπίρ. 1) κάτω, ὑποκάτω, Δ 417, Ν 30, κ 242 κ. ἄ., τοὐναντίον «-καθύπερθεν» κ 353. Ἰδίως κάτω, εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐν τῷ Ἅδῃ, Γ 278, Υ 61. 2) μετὰ γενικ., «-ποδῶν ὑπέν.» ὑποκάτω τῶν ποδῶν, ὑπὸ τοὺς πόδας, Β 150, «-ὑπέν. Χίοιο» πρὸς νότον τῆς Χίου, γ 172.

Ὑπέξ, ἴδ. ὑπέκ.

Ὑπ-εξ-άγω, μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ὑπεξαγάγοι, ἐπιτηδείως ἢ καὶ ἁπλῶς ἐξάγω τινὰ ἔκ τινος, μάλιστα δὲ κινδύνου, γλυτώνω, «-ἀλλά σε δαίμων οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι» ὁ θεὸς νὰ σὲ γλυτώσῃ καὶ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν σου, σ 147 †.

Ὑπ-εξ-αλέ(ϝ)ομαι, ἀορ. ἀπαρμφ. ὑπεξαλέ(ϝ)ασθαι, ὑπεκφεύγω, δια(ἀπο)φεύγω, «-χεῖρας» Ο 180 †.

Ὑπ-εξ ανα-δύομαι, μετοχ. τοῦ ἀορ. β' ὑπεξαναδύς, ἀμετάβ. ὑποκάτωθέν τινος ἐξέρχομαι, ἐβγαίνω, μετὰ γενικ., «ἁλός» ἀναδύω, ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, Ν 352 †.

Ὑπέρ, καὶ **ὑπεὶρ** (ὅταν ἡ τελευταία συλλαβὴ ἦνε ἀνάγκη πρὸ φωνήεντος νὰ ἐκταθῇ, οἷον «ὑπεὶρ ἅλα»), ἐπιτασσομένη : ὕπερ, (super, Λατ. über Γερμ.), πρόθ. μετὰ γεν. καὶ αἰτ. συντασσομένη, ὑπεράνω. Α') Μετὰ γενικ. 1) τοπικῶς· α') σημαίνει τὴν ὑπεράνω τινὸς κίνησιν, ὑπεράνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, «-ὑπὲρ τοίχων καταβαίνω» ὑπερβὰς τοὺς τοίχους καταβαίνω, ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τοὺς τοίχους, Ο 382, πρβλ. Υ 279· ὡσαύτως «ὑπὲρ οὐδοῦ βαίνω» ὑπερβαίνω τὸ κατώφλιον, ρ 575· β') τὴν ὑπεράνω τινὸς στάσιν, ὑπεράνω, ἐπάνω, «-ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἔχω» ὑψηλά, ὑπεράνω τῆς γῆς κρατῶ, Ν 200, «ὑπὲρ πόλιος ἧα» ἤμην ὑπεράνω τῆς πόλεως, ὅ ἐ. ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ ὑπὲρ τὴν πόλιν, π 471, ὡσαύτως «-ὑπὲρ μαζοῖο» Δ 528, α 137· ὅθεν «στῆ ὑπὲρ κεφαλῆς τινι» ἐστάθη ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, „ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι" τινός, Β 20, δ 803· γ') πέραν, ἐπέκεινα, «-ὑπὲρ τάφρον» Σ 228, Ψ 73, ν 257. 2) μεταφορ. σημαίνει σχεδὸν ὅ,τι καὶ ἡ Περί· α') τὴν αἰτίαν, τὸ τέλος εἰς τὰς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισιν σημαινούσας φράσεις, ὅπου σχεδὸν ἀκόμη τηρεῖται ἀμυδρὰ ἡ τοπικὴ ἔννοια, ὑπέρ, χάριν, οἷον «-τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ» πρὸς ὑπεράσπισιν, χάριν τῶν νεῶν (ἀλλὰ καὶ ὑπεράνω), Η 449, Μ 5, «-ῥέζειν τι ὑπὲρ Δαναῶν» Α 444· β') ἐπὶ τῶν δεήσεως καὶ ἱκεσίας σημαντικῶν ῥημάτων σημ. ὅ,τι ἡ Πρός : πρὸς χάριν, δι' ὄνομα, δι' ἀγάπην τινός, «-λίσσομαι ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων» Ο 660, 665, Χ 338, Ω 466, ο 261· γ') ἐν γένει μίαν οἱανδήποτε σχέσιν, περί, διά, «-ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω» αἴσχη ἀκούω περὶ σοῦ, Ζ 521. Β') Μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς, σημαίνει· α') τὴν ὑπεράνωθέν τινος κίνησιν, ὑπεράνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, «-ὑπὲρ ὦμον» Ε 16, «-ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο» ὑπερέβη τὸ κατώφλιον, η 135, «ὑπεὶρ ἅλα κίδνασθαι» Ψ 327, «-ἀλαλῆσθαι» γ 73 κ. ἄ. δμ., «-ἠὼς φαινομένη ὑπεὶρ ἅλα» διαχέουσα τὸ φῶς τῆς ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, Ω 13, «-δόρυ ἀντετόρησε . . . . πρυμνὸν ὕπερ θέναρος

διετρύπησε τὴν σάρκα ὑπεράνω τοῦ ἐσχάτου θέναρος, Ε 339 β') ὑπερβολήν, ὑπέρβασιν, ὑπέρ, πέραν, ἐναντίον, μεταφορ. «ὑπὲρ αἶσαν» ὑπὲρ τὸ δίκαιον, Γ 59, «ὑπὲρ μοῖραν» ἐναντίον τοῦ εἱμαρμένου, Υ 336, «ὑπὲρ θεόν» ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ, Ρ 327. Πρβλ. καὶ **ὑπέρμορον**. Ἐν συνθέσει πλὴν τῶν σημασιῶν τῶν ἐν συντάξει ἔχει προσέτι καὶ τὴν τῆς ὑπερβολῆς ἢ ὑπερμετρίας.

Ὑπεραὴς [. . – .], ἐς (ὑπέρ, ἄημι), ὑπερμέτρως πνέων, δ ἐ. σφοδρός, λάβρος, μόνον ἐν τῷ θηλ. «ἀέλλα» Λ 297 †.

Ὑπερ-άλλομαι, μέσ. ἀποθ., ἀόρ. συγκεκομμ. ὑπερᾶλτο καὶ μετοχ. ὑπεράλμενον, ὑπερπηδῶ, πηδῶ πέραν τινός, οἷον «αὐλῆς» ἐντὸς τῆς αὐλῆς, Ἰλ. Ε 138, καὶ μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμένου, «στίχας» Υ 327.

Ὑπερ-βαίνω, ἀπαρμφ. -ειν, ἀόρ. β' ὑπερέβην, γ' ἑνικ. ἀναύξ. ὑπέρβη, γ' πληθ. ὑπέρβασαν ἀντὶ τοῦ ὑπερέβησαν Μ 469, γ' ἑνικ. τῆς ὑποτ. ὑπερβήῃ ἀντὶ τοῦ ὑπερβῇ Ι 501· α') κυρ. ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ, (προσ)περνῶ, οἷον «τεῖχος» Μ 468 ἑξ, «οὐδόν» θ 80, π 41, Ὑ. Ἑρμ. 23· β') μεταφ. παραβαίνω, ἀπολ. ἁμαρτάνω, μεθ' οὗ καὶ συνάπτεται ἐν τῷ Ι 501.

Ὑπερ-βάλλω, καὶ **ὑπειρβ.**, ἀόρ. β' ὑπειρέβαλον, Ψ 637, καὶ ὑπέρβαλε ἀναύξ., ἀπαρμφ. -έειν. 1) ρίπτω τι πέραν τινός, δθ. ρίπτων ὑπερβαίνω τι, ξαπερνῶ, οἷον «ὑπέρβαλε σήματα πάντων» ἔρριψεν ὑπεράνω τῶν σημείων πάντων, δ ἐ. ὑπερέβη πάντων τὰ σημεῖα Ψ 843· περὶ τῆς πέτρας τοῦ Σισύφου «ἀλλ' ὅταν μέλλοι (ὁ Σίσυφος) ἄκρον (λόφον) ὑπερβαλέειν» νὰ τὸν ρίψῃ ἢ περάσῃ πέραν τῆς ἄκρας, τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, λ 597. Σπανίως μετὰ γενικῆς «τόσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε» τοσοῦτον πέραν παντὸς τοῦ ὁμίλου ἔρριψε (τὸν σόλον), Ψ 847· 2) ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, (ξα)περνῶ, «τινὰ δουρί» ὑπερακοντίζω, Ψ 637.

Ὑπέρβασαν, ἴδ. ὑπερβαίνω.

Ὑπερβασίη [. . ⏑ ⏑ .], ἡ, (ὑπερβαίνω), κυρ. ὑπέρβασις· πάντοτε δὲ μεταφ. ἐπὶ ὑπερβάσεως θείου τινὸς ἢ ἀνθρωπίνου νόμου, δθ. παράβασις, ἁμαρτία, ἀσέβεια, ἀνοσιουργία, γ 206, πληθ. Ψ 589, χ 168 κ. ἀ. πλχ.

Ὑπερβήῃ, ἴδ. ὑπερβαίνω.

Ὑπέρβιος, ον (ὑπέρ, βία), ὑπερδύναμος· συνήθ. ἐπὶ κακοῦ, βίαιος θρασύς, παράτολμος, αὐθάδης, «θυμός» Σ 262· ἐπὶ τῶν μνηστήρων «ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες» αὐθάδη ὕβριν, ἢ ὑβριστικὴν αὐθάδειαν ἔχοντες, α 368, π 410 κ. ἀ., ἐν γένει σφοδρός, ἐμπαθής, οὐχὶ ἐπὶ κακοῦ, ο 212. Τὸ οὐδ. **ὑπέρβιον** ὡς ἐπίρ. ὑπερβολικῶς, ὑπερμέτρως, Ρ 19· ἀνοσίως μ 379, ξ 92 κ. ἀ.—Τῆς Ἰλ. μόνον ἔνθα ἄνωτ.

*__Ὑπερβόρεοι__, οἱ, Ὑπερβόρειοι, μυθικόν τι ἔθνος κατοικοῦν τὰς πέραν τοῦ Βορρᾶ χώρας (ἢ κατά τινας πέραν τῶν ὀρέων, ὡς ἐκ τῆς ὑπὲρ καὶ ὄρος), τὰς ὁποίας ἐφαντάζοντο ὡς ἀληθῆ παράδεισον, Ὕμ. 6 (7), 29. Ὁ Πίνδαρος Ὀλ. 3, 14 ἑξ., Πυθ. 10, 49 τοποθετεῖ αὐτοὺς παρὰ τὸν Ἴστρον, ὁ δὲ Ἡρόδοτος 4, 13. 34 — 36 ἐν τῇ Σκυθίᾳ.

Ὑπερδεὴς, ἐς (ὑπέρ, δέομαι), μόνον ἐν τῇ αἰτ. ὑπερδέα [. . . ⏑], κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ὑπερδεέα ἐν συνιζήσει: —δjα, ὑπερενδεής, τουτέστιν ὑπερ-

μέτρως σμικρός, λίαν ὀλιγάριθμος, «-δῆμος» Ρ 330 † (ἔνθα ὁ «καὶ» εἶνε ἐναντιωματικὸς = καίπερ ἴδ. καὶ Β'., 4, ἀ., 6'.).

Ὑπέρεια, ἡ, 1) κρήνη τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Φερῶν Β 734, Ζ 451. 2) ἡ παλαιοτέρα (μυθικὴ) χώρα τῶν Φαιάκων, πλησίον τῶν Κυκλώπων, πρὶν μετοικήσωσιν εἰς τὴν Σχερίαν, ζ 4.

Ὑπ-ερείπω, ἄλλως μὲν μεταβ: καταβάλλω· ἐν δὲ τῷ ἀορ. 6' ὑπήριπον ἀμετάβατον: καταπίπτω, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, Ψ 691 †. (‖. ἢ μᾶλλον «ὑπήριπε γυῖα» κατέπεσον ὑποκάτω τὰ μέλη, τὰ γόνατα).

Ὑπ-ερέπτω, παρατ. ἀναύξ. ὑπέρεπτε, κάτωθεν δρέπω ἢ ἀποσπῶ, ἀπὸ κάτω τρώγω, μεταφορ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ κάτωθεν παρασύροντός τι, οἷον «κονίην ποδοῖιν» ἐξέπλυνεν ἢ κατέτρωγε κάτωθεν τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος, ὥστε νὰ μὴ εὑρίσκῃ νὰ πατῇ ὁ ἥρως, Φ 271 †.

Ὑπερέσχεθον, ἴδ. ὑπερέχω.

Ὑπερ-έχω, καὶ **ὑπειρέχω** ἐν τῷ παρατατ. ὑπείρεχον, -ε, Β 426, Γ 210, Σ 433, ἀόρ. 6' γ' ἑνικ. ὑπερέσχε καὶ κατ' ἐπέκτ. ὑπερέσχεθε (ἴδ. ἔχω) Λ 735, Ω 374, ὑποτακτ. ὑπέρσχῃ. 1) μεταβ. κρατῶ ὑπεράνω τί τινος, οἷον «σπλάγχνα Ἡφαίστοιο» Β 426· ἰδίως πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, ὅτε καὶ συντάσσεται μετὰ δοτ. χαριστικῆς, οἷον «χεῖρα, χεῖράς τινι» κρατῶ τὰς χεῖρας ὑπεράνω τινός, προστατεύω, ὑπερασπίζω τινά, Δ 249, Ε 433, ξ 184· ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. Ι 420, 687, Ω 374. 2) ἀμετάβ. ὑπερέχω, ἐξέχω, μετὰ γενικ. «στάντων ὤμους» ὅτε ἵσταντο, ἐξεῖχε κατὰ τοὺς ὤμους (ὁ Μενέλαος τοῦ Ὀδυσσέως) Γ 210. 6') ἀναβαίνω, ὑψοῦμαι, ἐπὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, «γαίης» Λ 735· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀστέρος, ν 93.

Ὑπέρη [⏑ . .], ἡ, (ὑπέρ), ὑπέρα, κεραιοῦχος (κάλως), ἁπλῆ, πληθυντ. «ὑπέραι» τὰ καλώδια τὰ συνάπτοντα τὰ ἄκρα τῆς κεραίας (τοῦ «ἐπικρίου») πρὸς τὸ κατάστρωμα, δι' ὧν στρέφεται τὸ ἱστίον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐπικρίου κρεμάμενον, ε 260 †.

Ὑπερηνορέων (ἠνορέη), ὁ, μετοχ. ἐνεστ. (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθυντ. εὑρισκομένη, ἑνικῶς δὲ μόνον Ν 258) ἀχρήστου τινὸς ῥήματος ὑπερηνορέω ἐπὶ κακῆς μόνον σημασ., ἤγουν ὑπερόπτης, τυραννικός, ἀλαζών, ὑβριστής, Δ 176, Ν 258 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), ἰδίως ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ἐπὶ τῶν μνηστήρων δ 769, ρ 581 κ. ἄ. πλχ. Ἐπιτείνεται ἡ κακὴ σημασία τῆς λ. διὰ τῆς προσθήκης «-κακῶς» 6 266, δ 766, καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων ζ 5.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πάνθου ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθείς, Ξ 516, Ρ 24.

Ὑπερησίη [⏑ . . ⏑], ἡ, Ἀττ. Ὑπερασία, πόλις τῆς Ἀχαΐας, μετέπειτα Αἴγειρα, νῦν δὲ Παλαιόκαστρον, Β 573, ο 254.

Ὑπερηφανέω [. . . ⏑ . .] (φαίνω), μετοχ. -νέοντες, ἐνεστ. ὑπερηφανευόμενος, ἀλαζονευόμενος, ὑπερήφανος, «ὑπερηφανέοντες Ἐπειοί» Λ 694 †.

Ὕπερθεν, καὶ **ὕπερθε**, ἐπίρ. (ὑπέρ), ὑπεράνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, ἰδίως ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Η 101, ω 344, Ὑ. Δήμ. 100· ἐν γένει ὑπεράνω, Β 218, Ε 122, π 47, τ 173 κ. ἀ., τοὐναντίον «-ἔνερθεν» Ν 75.

Ὑπερ-θρώσκω, μόνον ἐν τῷ μέλλοντι γ' πληθ. ὑπερθορέονται ἀντὶ τοῦ -ροῦνται καὶ ἐν τῷ ἀορ. 6' ὑπέρθορον, ἀπαρμφ. ὑπερθορέειν, ὑπερπηδῶ, πη-

δῶν ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, «·τάφρονν», Ἰλ. Θ 179, Π 380 κ. ἀ., «ἑρκίον» Ι 456, ἀπολ. Μ 53.

Ὑπέρ-θυμος [. . ⌣ .], **ον** (θυμός), μεγάθυμος, μεγαλόψυχος, γενναῖος, ἐπίθετον τῶν ἡρώων, Ἰλ. πλχ.· ἔτι δὲ «Τρῶες ὑπέρθ.» Ζ 111, «ἑταροι» Ψ 512, «Γίγαντες» η 59, «θεράποντες» δ 784, π 326.

Ὑπερθύριον [. . ⌣ ⌣ .], τό, (ὑπέρ, θύρα), ὑπέρθυρον, τῆς θύρας τὸ ἀνώφλιον, τὸ ἀντίθετον «οὐδός» η 90 †.

Ὑπερ-ίημι, μέλ. γ' ἑνικ. ὑπερήσει, ὑπεράνω τινὸς ῥίπτω, ῥίπτων ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω τι, «τόδε (σῆμα)» ῥίπτω πέραν τούτου τοῦ τέρματος τὸν δίσκον, θ 198 †.

Ὑπερικταίνω, ῥῆμα ἀμφιβόλου ἐτυμολογίας μόνον ἐν τῷ ψ 3 †, «γούνατα ἐρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο» (ἴκταρ ;) ἐπὶ τοῦ βαδίσματος τῆς γραίας Εὐρυκλείας, ἥτις σπεύδει μέν, ἀλλ' οἱ πόδες αὐτῆς δὲν ἐπακολουθοῦσι προθύμως, οἱονεί : κλονοῦμαι, σφάλλομαι, τρέμω, πεδικλώνομαι, ἐμπερδεύομαι, τρικλώνω.

Ὑπεριονίδης [. . – . ⌣ .], **αο** (ὕπερος), ὁ, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος ἢ τοῦ Ὕψους, ὁ Ἥλιος, μ 176. Ἴδ. τὴν ἑπομέν. λ. 1).

Ὑπερίων [. . – .], **ίονος** (ὑπέρ), ὁ, 1) ἐπώνυμον τοῦ Ἡλίου, «Ὑπερίων Ἠέλιος» Θ 480, α 8, φ 12, 263. ἢ «Ἠέλιος Ὑπερίων» μ 133, καὶ μόνον δὲ «Ὑπερίων» ὡς ὄνομα τοῦ Ἡλίου, Τ 398, α 24, Ὑ. Ἀπ. 369. Πιθανῶς εἶνε πατρωνυμικὸν ἔκ τινος ἀχρήστου ὀνόματος ὕπερος (ἐκ τῆς ὑπέρ), σχηματισθὲν κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν καὶ ὁ Τεκτονίδης ἐκ τοῦ τέκτων, Ἠπυτίδης ἐκ τοῦ ἠπύτα, καὶ σημαίνει ἑπομ. υἱὸς τοῦ Ὕψους. Κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἶνε πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ κατωτέρω κυρίου ὀνόματος, καὶ Ὑπερίων εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίων, ἴδ. Μολίων. Ἀλλὰ τὸν Ὑπερίονα τοῦτον ἀγνοεῖ ὁ Ὅμ. Περὶ δὲ τοῦ ὅτι ὁ αὐτὸς λέγεται Ὑπεριονίδης (ἴδ. τὴν λ.) μὲ διπλῆν πατρωνυμικὴν κατάληξιν, δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν ἀναλογιζόμενοι ὅτι καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπεκτεταμένα πατρωνυμικὰ εὑρίσκονται, οἷον Ἰαπετιονίδης, Ταλαϊονίδης, Ἀκρισιωνιάδης ἐκ τοῦ Ἰάπετος, Ταλαὸς καὶ Ἀκρίσιος, ὡς καὶ τὸ ἀνάπαλιν συγκεκομμένα, οἷον Δευκαλίδης, Ἠετίδης ἐκ τοῦ Δευκαλίων, Ἠετίων. 2) εἷς τῶν Τιτάνων υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, ὅστις μετὰ τῆς Θείας ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠῶ (Ἡσιόδ. Θεογ. 371), Ὑ. Δήμ. 26, πρβλ. Ὑμ. 31 (32), 4.

Ὑπερ-κατα-βαίνω, ἀόρ. β' γ' πλ. ὑπερκατέβησαν, ὑπεράνω τινός, δ ἐ. ὑπερβάλλων τι, καταβαίνω, μετ' αἰτιατ. «τεῖχος» Ἰλ. Ν 50, 87.

Ὑπερκύδαντας [. . - . .] (κῦδος), αἰτ. πληθ. ἐλλειπτικ. ὡς ἐξ ὀνομαστ. ὑπερκύδας, αντος, ὁ ὑπερένδοξος, ὑπερευκλεής, Ἰλ. Δ 66, 71. (Παρ' Ὁμ. μόνον ἐνταῦθα εὑρίσκεται καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 510 ἡ ἑνικ. αἰτ. «ὑπερκύδαντα». Εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Σχολ. μετοχ. τοῦ ἀορ. α' ἔκ τινος ῥήματος κύδω (μὴ ἀποδεδειγμένου) κυδαίνω, ἐξ οὗ ἔγεινε τὸ κύδας κατὰ τὸ γήμας. κατ' ἄλλους δὲ ἐπίθ. ὑπερκυδᾶς Δωρ. ἀντὶ τοῦ : ὑπερκυδής, ὅπερ κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ : ὑπερκυδήεις· ὅθεν πρέπει νὰ τονισθῇ, λέγουσιν, ὑπερκυδᾶντας. Ἀλλὰ πλὴν τῆς διαφορᾶς τοῦ τόνου καὶ ὁ Δωρικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ ὑπερκυδῆντας εἶνε ὕποπτος).

Ὑπερ-κύπτω, ὑπεράνω τινὸς κύπτω, Ἐπιγρ. 14, 22.

*Ὑπερμενέτης, ὁ, ἀντὶ τοῦ **ὑπερμενὴς** (ὅπ. ἴδ.), μόνον Ὑμ. 7 (8), 1. ἐν τῇ κλητ. ὑπερμενέτα.

Ὑπερμενέων (μένος), μετοχ. τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ρήματος ὑπερμενέω, μόνον ἐν τῷ πληθ. «-ὑπερμενέοντες» ὑπερδύναμοι, πανίσχυροι, τ 62 †. (||. Φαίνεται ὅτι ἔχει μᾶλλον ψεκτικὴν σημασ., ὡς τὸ «-ὑπερηνορέοντες» ὑβρισταί, ὑπερόπται).

Ὑπερμενής, ές, γεν. έος, δοτ. εἶ Λ 727. (ὑπέρ, μένος) ὑπερίσχυρος, παντοδύναμος, ἐπίθ. τοῦ Διός, Β 116, 350, Η 315 κ. ἄ. πληχ. ἔτι δὲ καὶ «βασιλῆες» Θ 236, ν 205, υ 222 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), καὶ «-ἐπίκουροι» Ρ 362.

Ὑπέρμορον, ἐπίρ. (ὑπέρ, μόρος), κυρ. πέραν τοῦ πεπρωμένου, περισσότερον τοῦ ὑπὸ τῆς μοίρας ἐνὶ ἑκάστῳ προωρισμένου, ἑπομ. παρὰ τὸ πεπρωμένον=ὑπὲρ μόρον, Υ 30, Φ 517, 34 κ. ἄ. ὡς οἱ ἐκδόται ἔγραψαν πανταχοῦ διῃρημένως «-ὑπὲρ μόρον» κατὰ τὸ «-ὑπὲρ αἶσαν, ὑπὲρ μοῖραν». Ἅπαξ δὲ μόνον εὑρίσκεται **ὑπέρμορα**, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιθέτ. ὑπέρμορος, Β 155. Πρβλ. **μοῖρα**.

Ὑπεροπλίη [. . . – .], ἡ, (ὑπέροπλος), ὑπεροψία, ὕβρις, ἀλαζονεία, αὐθαιρεσία, θρασύτης, αὐθάδεια, πληθ. Α 205 †.

Ὑπεροπλίζομαι, μέσ., ἀποθ., ἀλαζονεύομαι, ὑπεροπτικῶς φέρομαι, ὑπερηφανεύομαι ὅθεν μετ' αἰτ. ὑπερηφάνως, ὑπεροπτικῶς μεταχειρίζομαι, περιφρονῶ μόνον ἐν τῷ «οὐκ ἄν τις μὲν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο» οὐδεὶς ἀνὴρ ἤθελε νὰ περιφρονήσῃ, ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ του νὰ ψέξῃ (τὰ ἀνάκτορα, τὴν οἰκίαν), ρ 268 †.

Ὑπέροπλος, ον (ὅπλον)=ὁ ἐπὶ τοῖς ὅπλοις αὐτοῦ ὑπερηφανευόμενος, ὑπερήφανος, ἀλαζών, ὑπερόπτης, θρασύς, βίαιος, μόνον ἐν τῷ ἑνικ. οὐδετ. ὡς ἐπιρρήματι «**ὑπέροπλον** εἰπεῖν» ὑπεροπτικῶς εἰπεῖν, Ἰλ. Ο 185, Ρ 170.

Ὑπέροχος, ον (ὑπερέχω) μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ὑπείροχος**, ὑπέρτερος, ἀνώτερος, ἐξέχων, ἔξοχος, διαφέρων, μετὰ γεν. «-ἄλλων» Ἰλ. Ζ 208, Λ 784, «-εἶδος» Ὑμ. 11 (12), 2.

Ὑπερ-πέτομαι, μέσ. ἀποθ., ἀορ. γ' ἑνικ. ὑπέρπτατο (ἐκ τοῦ ἑτέρου τύπου ἵπταμαι), ὑπερίπταμαι, ὑπεράνω πετῶ, πετῶ ἀπ' ἐπάνω, μεταφ. «ὑπέρπτατο ἔγχος» Ν 408, Χ 275, χ 280· μετ' αἰτ. «σήματα (λίθος)» ἐπέταξεν ὑπεράνω, ὅ ἐ. πέραν τῶν σημείων (τοῦ τέρματος), θ 192.

Ὑπερράγη, ἴδ. ὑπορρήγνυμι.

Ὑπερσχεθεῖν, ἴδ. ὑπερέχω.

Ὑπέρτατος, η, ον (κυρ. ὑπερθετ. τῆς ὑπέρ), ὑπέρτατος, ἀνώτατος, ὕψιστος, «-κεῖτο ὑπέρτατος» Ἰλ. Μ 381, «-ἧστο.... ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ» Ψ 451.

Ὑπερτερίη, ἡ, «-τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν, τετράγωνον πλινθίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται» ζ 70 †. Κατ' ἄλλους στέγασμά τι ἢ σκέπη τῆς ἁμάξης εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς βροχῆς.

Ὑπέρτερος, η, ον (κυρ. συγκριτικ. τῆς ὑπέρ). 1) ἀνωτέρω κείμενος, ὑπέρτερος, ἀνώτερος, «-κρέ' ὑπέρτερα» τὰ ὑπεράνω, ἤγουν ἐξωτερικὰ κρέατα (κατ' ἀντίθεσιν τῶν ὑποκάτω «-σπλάγχνων»), γ 65, 470, υ 279 (ἐν τῇ Ὀδ. μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ.). 2) ὑπέρτερος, ἀνώτερος, «-κῦδος»,

εὔχος» Λ 290. Μ 437, Π 491, 644, «-γενεῆ ὑπέρτ.» κατὰ τὸ γένος ἐξοχώτερος, Λ 786.

Ὑπερφίαλος [. . ⏑ ⏑ .], ον (ἐκ τοῦ φυίαλος, ἐκ τοῦ ὑπερφυής, ὡς τὸ υἱὸς ἐκ τοῦ συιός, εἶτα σίαλος ἐκ τοῦ συαλ καὶ filius ἐκ τοῦ θέμ. fu), κυρ. ὑπερφυής, ὑπερμεγέθης, ὑπερίσχυρος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅμως μετὰ ψόγου, βίαιος, παράτολμος, αὐθάδης, θρασύς, ὑβριστής, συχνὸν ἐπίθετον τῶν μνηστήρων, α 134, β 310 κ. ἀ., τῶν Κυκλώπων, ι 106, τῶν Τρώων Γ 106, Ν 621 κ. ἀ. ἔτι δὲ «-θυμὸς» ἀγέρωχος ψυχή, Ο 94, Ψ 611, «-ἔπος, μῦθος» δ 503,774· ἐπὶ καλοῦ δὲ μόνον φ 289, ὅπου ὁ Ἀντίνοος μεταχειρίζεται τὸ ἐπίθετον περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων μνηστήρων, ἑπομένως: ὑπερίσχυρος, ρωμαλέος, καὶ εἰς τοιαύτην σημασίαν ἐξέλαβε καὶ ὁ Ἀρίσταρχ. τὴν ἐν τῷ Ε 881 ἀνάγνωσιν «-ὑπερφίαλον Διομήδεα».—Ἐπίρ. **ὑπερφιάλως**, ὑπερμέτρως, ὑπερβολικῶς, διαφερόντως, «-νεμεσίζειν, νεμεσᾶν» Ν 293, ρ 481, φ 285, «-ἀνιάζειν» Σ 300, «-ἀγάσασθαι» σ 71, «-δαίνυσθαι» α 227· θρασέως, μετ' αὐθαδείας, δ 663, π 346.

Ὑπ-έρχομαι, ἀποθ., ἀορ. β' γ' ἑν. ὑπήλυθε, β' πληθ. ὑπήλθετε, ὑποτ. γ' ἑνικ. ὑπέλθῃ. 1) ἔρχομαι, ὑπάγω ὑποκάτω τινός, μετ' αἰτ. «-θάμνους, δῶρα, μέλαθρον» ε 476, μ 21, σ 150, «-γαῖαν» Ὕμ. 30 (31), 3. 2) μεταφ. ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων ὑπεισέρχομαι, ὑφέρπω, (λεληθότως) εἰσδύω, «-Τρῶας τρόμος ὑπήλυθε γυῖα» εἰς τοὺς Τρῶας εἰσῆλθε τρόμος εἰς τὰ μέλη των, Η 215, Υ 44.

Ὑπ-ερωέω, ἀορ. γ' πληθ. ὑπερώησαν, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι ὀπίσω, Ἰλ. Η 122, 314, Ο 452.

Ὑπερῴη, ἡ, (παρειή, oris), ὑπερῴα, οὐρανίσκος, Χ 495 †.

Ὑπερωιόθεν, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὑπερῴου, ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα, α 328 †.

Ὑπερώιον, τό, ἀντὶ τοῦ **ὑπερῷον** (ὑπερῴη), κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ὑπερῷος, ἐκ τῆς ὑπέρ, τὸ ἀνώγαιον τῆς οἰκίας, τὸ ἄνω πάτωμα, ἡ δωμάτιον ἐν τῷ ἄνω πατώματι, τὸ σύνηθες ἐνδιαίτημα τῶν γυναικῶν, ἑνικ. Σ 514, α 362, ο 517, τ 594, πληθ. κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπους π 449, σ 206 κ. ἀ. Ἐντεῦθεν εὐεξήγητος ἡ φρ. «-εἰς ὑπερῷ' ἀναβαίνω» Π 184, β 358, δ 751. —Τῆς Ἰλιάδ. μόνον ἔνθα ἀνωτ.

Ὑπέστην, ἴδ. ὑφίστημι.

Ὑπ-έχω, ἀόρ. ὑπέσχον, γ' ἑνικ. ἐπεκτεταμ. ὑπέσχεσθε Η 188, μετοχ. ὑποσχών, κρατῶ. βαστῶ ὑποκάτω τινός, «-χεῖρα» Ἰλ. Η 188, «-θήλεας ἵππους» ὑποβάλλω εἰς ὀχείαν, Ε 269.

Ὑπ-ημύω, παρακ. γ' ἑνικ. ὑπεμνήμυκε (ὁ τύπος οὗτος ἐξηγεῖται ὡς ἑξῆς: ἐκ τοῦ ἤμυκε γίνεται διὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ ἐμήμυκε, χάριν δὲ τοῦ μέτρου ἐκτείνεται διὰ παρενθήκης τοῦ ν: ἐμνήμυκε, πρβλ. **νώνυμνος**, **παλαμναῖος**· νεύω, ῥέπω, κύπτω, κλίνω πρὸς τὰ κάτω «-πάντα δ' ὑπεμνήμυκε» εἶνε πάντα σκυφτός, ἢ βλέπει πάντοτε κατὰ γῆς, Χ 491 †.

Ὑπήνεικα, ἴδ. ὑποφέρω.

Ὑπηνήτης, αο, ὁ, (ὑπήνη, ὅ ἐ. τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὸ στόμα, ἢ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου: πώγων), πωγωνοφόρος, γενειῶν, γενᾶτος, «-πρῶτον ὑπηνήτης» ἄρτι γενειῶν, Ω 348, κ 279.

Ὑπηοῖος, ον (ὑπό, ἠώς), ὁ ὑπὸ τὴν ἠῶ, κατὰ τὴν ἠῶ γινόμενος, ἑωθινός, πρωινός, ἐπίθ. ἀντὶ ἐπιρ.

«-ὑπηοῖοι ἐγείρομεν Ἄρηα» ἀπὸ πρωΐας, τὴν αὐγή, τὰ χαράγματα, Θ 530, Σ 277, 303, δ 656, «-στίβη ὑπηοίη» πρωινὴ πάχνη, παγωνιά, ρ 25.

Ὑπ-ισχνέομαι, μέσ. ἀποθ., ἀνθ'οὗ πάντοτε **ὑπίσχομαι** ἐνεστ. θ 347, Ὑ. Ἑρμ. 275, 6 91, ν 380, ἀορ. 6' ἐνικ. ὑπέσχεο, γ' ἐνικ. ὑπέσχετο καὶ ἐν τμ. ὑπὸ... ἔσχετο, προστ. ὑπόσχεο, ὑποτ. -σχωμαι, ἀπαρμφ. -σχέσθαι, μετοχ. -όμενος, κυρ. κρατῶ ἐμαυτὸν ὑποκάτω, δ. ἐ. ὑφίσταμαι, ἀναλαμβάνω· ὅθεν 1) ὑπισχνοῦμαι, ὑπόσχομαι, ὁμολογῶ, συγκατατίθεμαι (νὰ πράξω τι), τί τινι, Ι 263, Κ 303, Μ 236 καὶ ἄνευ δοτικ. δ 525, «-ὦνον» ο 463 (ὅπου πρότερον κακῶς ἐγράφετο «-ἐπισχόμεναι»), «-θυγατέρα» μνηστεύω, ἀρραβωνίζω, Ν 368, 376, δ 6, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης ὑπισχνουμένης ἑαυτὴν εἰς τοὺς μνηστῆρας, 6 91, ν 380.-Ἰδίως ὑπισχνοῦμαί τι, τάζω εἰς τοὺς θεούς, «-ἱερά, ἑκατόμβας» Ζ 93, 115, Ψ 209 κ. ἀ. Συντάσσεται συνήθ. μετὰ μέλ. ἀπαρμφ. Ζ 93, Ν 367, Χ 44, δ 6, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἐνεστ. ἀπαρεμφ. «-ἀπονέεσθαι» Β 112, Ι 19. 2) διαβεβαιῶ, ὁμολογῶ, μετ' ἐνεστ. ἀπαρμφ. Ὑ. Ἑρμ. 275.

Ὕπνος, ὁ, (κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐναρκτικὸν σ: σϜπνος, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Λατ. somnus, sopor, καὶ τοῦ Σανσκρ. svapnas) ὕπνος Ὁμ. πλχ. «-ἡδύς» Δ 131, «-γλυκύς» Ὑ. Ἑρμ. 8, Ὑμ. 17 (18), 8, «-λυσιμελής» υ 56, ψ 342, «-νήδυμος» Β 2, Ψ 62, «-πανδαμάτωρ» Ω 5, ι 372· κατά τινας δὲ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ὕπνου, νυσταγμός, ἴδ. ἀδέω, μ 281, «-χάλκεος ὕπνος» ποιητ. ὁ αἰώνιος ὕπνος, ὁ θάνατος, Λ 241. — Β') προσωποποιία **Ὕπνος**, ὁ, θεὸς τοῦ ὕπνου, Ξ 242, 270, 286, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, Ξ 231, Π 672, 682, «-ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων» Ξ 233, «-νήδυμος» Ξ 242, Π 454. (Ἑδρεύει δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 758 ἐν τῷ Ἅδῃ· παρ' Ὁμ. δὲ εἰς τὴν Λῆμνον μεταβαίνει ἡ Ἥρα, ὅπως εὕρῃ αὐτὸν Ξ 230).

Ὑπνώω, ἀντὶ τοῦ **ὑπνόω**, ἀμετάβ. ὑπνώττω, κοιμῶμαι, μόνον ἐν τῇ μετοχ. «ὑπνώοντας» Ω 344, ε 48, ω 2.

Ὑπό, καὶ **ὑπαί** (ὕπαιθα, Λατ. sub, Σανσκρ. upa). I.) Πρόθεσις μετὰ γεν. δοτ., καὶ αἰτ. μὲ τὴν θεμελιώδη σημ. ὑποκάτω. Α') Μετὰ γενικῆς, 1) τοπικῶς α') εἰς δήλωσιν τῆς ἐκ τῶν κάτωθέν τινος, κινήσεως, ἀπὸ κάτωθεν, ἀπ' ἀποκάτω (ἀντὶ τοῦ ὑπέκ), «ἀνίσταμαι ὑπὸ ζόφου» ἀνίσταμαι, ἀναβαίνω ἐκ τοῦ σκότους (τοῦ καλύπτοντός με) ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σκοτάδι, Φ 56, «-ἐρύω νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος» σύρω (σώζω) τὸν νεκρὸν ὑποκάτωθεν (ἐκ τῶν χειρῶν) τοῦ Αἴαντος (τοῦ ὑπερασπίζοντος αὐτὸν) Ρ 235, πρβλ. Ι 248, Ν 198, «-ὦρτο ὑπὸ θρόνου» ἀνεπήδησεν ὑποκάτωθεν τοῦ θρόνου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰσδύσῃ χ 364, ὡσαύτως «-ῥέει κρήνη ὑπὸ σπείους» ι 141, «ἄγω ἀνδροκτασίης ὕπο» ὑπεξαιρῶ ἐκ τῆς αἱματοχυσίας, Ψ 86, «-λύω ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ» Θ 543, δ 39· 6') εἰς δήλωσιν τῆς ὑπό τι ἀντικειμένου ἠρεμίας καὶ διατριβῆς, «-βάθιστον ὑπὸ χθονὸς βέρεθρον» Θ 14, «-μοχλὸν ἤλασα ὑπὸ σποδοῦ» εἰσώθησα τὸν μοχλὸν ὑπὸ τὴν σποδὸν ὥστε νὰ μένῃ ὑπ' αὐτήν, ι 375· ὡσαύτως «-ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονός» λ 52· πολλάκις ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οἷον «-ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τανύσσαι» ε 346 κ. ἀ. Ἰδίως δὲ μετὰ τῶν ῥημάτων: βάλλω, τυγχά-

νω, οὐτάω, αἱρέω κτλ. «-τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο» Ν 671, «-ὑπ' οὔατος νύξε» Ν 177, «-ὑπὸ στέρνοιο τυχεῖν» Δ 106, «-ὑπ' ὀφρύος οὖτα» Ξ 493, «-ὑπ' ἀνθερεῶνος ἔλεῖν» Α 501 κ. ἄ. πλχ. 2) μεταφορ. α') εἰς δήλωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου ἐπὶ παθητικῶν ρημάτων καὶ ἀμεταβάτων (ἀλλὰ μὲ παθητικὴν σημασ.) ὑπό, ἀπό, «-ἐδάμη ὑπό τινος» ἐδαμάσθη ὑποκάτω τινός, ἑπομ. ὑπό τινος ἀπό τινα, Γ 436, Δ 479, Ζ 134, Π 434, «-θνήσκω ὑπό τινος» Λ 242 (ἂν καὶ ἐνταῦθα δύναται ἡ πρόθεσις μετὰ γενικῆς νὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς τὸ «-πίπτωσι»), «πίπτω ὑπό τινος» Ρ 428, «-φεύγω ὑπό τινος» καταδιώκομαι ὑπό τινος, Σ 149, ὡσαύτως καὶ «-φοβοῦμαι ὑπό τινος» Π 303 κ. ἄ. πλχ.· 6') εἰς δήλωσιν πάσης ἄλλης αἰτίας παρὰ τὴν ποιητικήν, ἀφορμῆς, ἐπενεργείας, συνεργείας ἢ καὶ ἁπλῶς συμπαρομαρτούσης περιστάσεως, ἐξ αἰτίας, ἕνεκα, ἐκ, ὡς, ἐκ, ἀπό, οἷον «-ἔργον ἀεικὲς ἔχειν ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων» ἕνεκα τῶν ἄθλων τοῦ Εὐρ. Τ 133, Δ 276, «κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ λᾶος ὑπὸ ριπῆς» ὡς ἐκ ἢ ἕνεκα τῆς ριπῆς, θ 192, «ἱδρὼς ὑπὸ τελαμῶνος» παραγόμενος ἐκ (τῆς πιέσεως) τοῦ τελαμῶνος, Ε 796, «ὑπ' ἀνάγκης» ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαζόμενος, 6 110, τ 156, «-ὑπὸ χάρματος» ἐκ τῆς χαρᾶς, „ἀπὸ τὴν χαράν", Ὑ. Δήμ. 372, «-νῆες κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν» ὑπὸ τῆς βοῆς τῶν Ἀχαιῶν, Β 334, «-ὑπ' ἀγγελίης» ἕνεκα τῆς παραγγελίας, κατὰ παραγγελίαν, η 263, «-πέλεια ὑπ' ἴρηκος εἰσέπτατο πέτρην» ἕνεκα τοῦ ἱέρακος, δ ἐ. διὰ τὴν καταδίωξιν (καταδιωκομένη ὑπὸ) τοῦ ἱέρακος, Φ 494, «ἴαχε σάλπιγξ δηίων ὕπο» ἠχεῖ ἡ σάλπιγξ ὑπὸ τῶν πολεμίων σαλπιζόντων, Σ 220, «-δαΐδων ὕπο λαμπομενάων» ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν δᾴδων, Σ 492, τ 48, ψ 290, «ὑπὸ φρικός» κατὰ τὴν ἐλαφρὰν κύμανσιν, Ψ 692. Β') Μετὰ δοτικῆς. 1) τοπικῶς πολλάκις μετὰ ρημάτων ἠρεμίας καὶ διατριβῆς σημαντικῶν, ἰδίως ἐπὶ τοπικῶν προσδιορισμῶν, οἷον «-ὑπὸ δρυΐ δαῖτα πένοντο» Σ 588 κ. ἀ., «-ὑπὸ Τμώλῳ» εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Τμώλου, Β 866, πρβλ. Χ 479, ὡσαύτως «-ὑπὸ Νηΐῳ» α 186, «-Ἰλίῳ τείχει ὕπο μάρνασθαι» ὑπὸ τὰ τείχη, τουτέστι πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Ἰλ., Ρ 404 κ. ἄ. πλχ. Ἔτι δὲ μετὰ ρημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ὅταν πρόκηται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπερχομένη ἠρεμία, οἷον «-τίθημί τι ὑπό τινι» χ 449, Ω 644, «-ἦσαν ὑπὸ φηγῷ» Ε 693, «-ὑπ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον» Π 378 κ. ἄ. τ. 2) μεταφορ. α') εἰς δήλωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου, ὡς καὶ ὅταν συντάσσεται μετὰ γενικῆς, μᾶλλον ποιητικῶς, ὑπό, ἀπό, «-δαμῆναι ὑπό τινι» Ε 646, δ 790 κ. ἀ., «-ὑπὸ χερσί τινος» Β 860, Θ 359, σ 156 κ. ἀ., «ὑπό τινι θανέειν, φθίσθαι, ὀλέσαι ψυχὴν ἢ θυμόν» Ο 289, Ν 763, Ω 638 «-τύπτεσθαι ὑπὸ δουρί» Λ 433, «-ἕλκεσθαι ὑπό τινι» Χ 65, «-ὀλέσθαι ὑπὸ γαμφηλῇσι» Π 489, «-φέβεσθαι, φοβηθῆναι ὑπό τινι» Λ 121, «-τίκτειν, γείνασθαι ὑπό τινι», ἴδ. τὰς λ., «-δμηθέντε ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης» ν 82, «-γήραϊ ὕπο ἀρημένος» λ 136 καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας φράσεις· 6') εἰς δήλωσιν τῆς παρομαρτούσης περιστάσεως, «ὑπὸ πομπῇ» ὑπὸ τὴν συνοδείαν, ἐν συνοδείᾳ, Ζ 171, «-πνοιῇ ὕπο» ὑπὸ τὴν πνοήν, μετὰ τῆς πνοῆς, δ 402· γ') εἰς δήλωσιν ὑποταγῆς, ὑποτελείας, «-δέδμητο λαὸς ὑπ' αὐτῷ» γ 304, «-καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ τελέουσι θέμιστας» Ι 156, 298, πρβλ.

η 68, «·ὑφ' ἡνιόχῳ» Ε 231· ὡσαύτως «-ὕπνῳ ὕπο κοιμηθέντες» ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὕπνου, Ω 636, δ 295. Γ') Μετ' αἰτιατικῆς. 1) τοπικῶς· α') εἰς δήλωσιν κινήσεως (καταβάσεως) πρὸς τὰ ὑποκάτω ἢ ἐντὸς τινός, ὑπό τι, ὑποκάτω τινός, «-ἰέναι ὑπὸ γαῖαν» Σ 333, «-δῦναι ὑπὸ κῦμα» Σ 145, «-ἐλθεῖν, νέεσθαι ὑπὸ ζόφον» λ 57, Ψ 51, «-ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή» Ε 67, «πεπτηὼς ὑπὸ θρόνον» χ 362, «-ἄγειν ὑπὸ ζυγόν», ἴδ. ἄγω Α'., 1) κ. ἄ. πολ. τ. Ὅθεν καὶ εἰς δήλωσιν κινήσεως πρὸς τὰ πλησίον ὑψηλοῦ τινος πράγματος παρακείμενα, «-ὑπὸ τεῖχος ἰέναι, ἱκέσθαι» Λ 181, Μ 264, «ὑπὸ Ἴλιον, ὑπὸ Τροίην ἐλθεῖν» ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ Ἰλίου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Β 216, 673, δ 146· ἔτι δὲ εἰς δήλωσιν τῆς ἐκτάσεως ὑπό τι ὑψηλότερον ἢ ὑπερκείμενον πρᾶγμα, «Ἀρκαδίῃ ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος» ἐκτεινομένη ὑπὸ τὸ ὄρος τῆς Κυλ., Β 603, πρβλ. ς. 824· β') ἐπὶ ἠρεμίας καὶ διατριβῆς ὑπό τι, ὅπου συνήθως τίθεται ἡ δοτική, «-στὰς ὑπὸ ὄγχνην» (κυρίως ἐλθὼν καὶ σταθεὶς ὑποκάτω) ω 234, «-βάλε λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα» Ν 388, πρβλ. γ 371, χ 307, «-ζώειν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο» ο 349, πρβλ. β 181, λ 498, 619, «-εἶναι ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε» Ε 267, «Ἐρινύες τίνυνται ὑπὸ γαῖαν» Τ 259. 2) χρονικῶς ὑπό, κατά, περί, «ὑπ' ὄρθρον» Βατρ. 103, «-πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν» καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς μήνιδος, Π 202, «-νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοήν» Χ 102. Πολλάκις ἡ πρόθεσις αὕτη ἐπιτάσσεται ἑκάστης τῶν τριῶν πτώσεων, μεθ' ὧν συντάσσεται, καὶ τότε τονίζεται κατ' ἀναστροφὴν ὕπο, Ν 198, Σ 220, Ε 559, Ρ 677, Υ 275, Χ 144 κ. ἄ. II.) Ὡς ἐπίρρημα· α') ὑποκάτω, συχνὸν ἐν τῷ «-ὑπὸ δέ» Α 486, Ξ 240, α 131, δ 636, τ 57, φ 23, ἐντεῦθεν, ὡς ἐκ τούτου, «-πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει» θ 380 (ὡσαύτως καὶ ἐν συνθέσει, ἴδ. ὑπόρνυμι, ὑπορρήγνυμι)· β') λελη θότως, ἀνεπαισθήτως, Ψ 153, Ω 507. — Πολλάκις τίθεται καὶ ἐν τμήσει, ἴδ. τὰ μετὰ τῆς 'Υπὸ σύνθετα ῥήματα· καὶ ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐνίοτε ἐπιτάσσεται ἡ πρόθεσις, Κ 95 (ἀλλὰ δὲν ἀναστρέφεται ὁ τόνος, ἴδ. ὑποτρομέω), Π 805, Ψ 513. Πρβλ. ὑποφεύγω, ὑποχέω. III.) Ἐν συνθέσει ἔχει τὴν σημασ. τοῦ ἐπιρρήματος· ἐνίοτε δὲ ἐκφράζει καὶ τὸ ὁπωσοῦν, ὀλίγον τι, κατ' ὀλίγον, πρβλ. ὑποτρομέω, ὑπότροπος, ὕπτιος.

'Υπο-βάλλω, ἀπαρμφ. ὑββάλλειν, Τ 80· α') ῥίπτω, βάλλω, στρώνω ὑποκάτω τινός, «-ὑπέβαλλεν λῖτα» κ 353· β') μεταφορ. ῥίπτω εἰς τὸ μέσον, παρεμβάλλω (παρεμβαίνω) εἰς τὸν λόγον, διακόπτω, διαταράττω τὸν λόγον Τ 80. (Κατ' ἄλλους δὲ «-ἄλλῳ ὑποτιθέναι ἑρμηνεῖ τὸν λόγον, ὃν αὐτός τις λέγειν βούλεται.... ὡς δῆθεν ἄρτι τοῦ βασιλέως μὴ δι' ἑαυτοῦ λαλοῦντος, ἀλλὰ δι' ὑποβολέως» Εὐστάθ. ‖. Μήπως τὸ ὑποβάλλω σημαίνῃ τὸ ῥίπτω κάτωθεν (ἐνταῦθα τοὺς λόγους), τουτέστι καθήμενος («-αὐτόθεν ἐξ ἕδρης») ὁμιλῶ, ὅπερ ἐν ταῖς συνελεύσεσι γίνεται μάλιστα ὅταν τις διακόπτῃ τὸν ἀγορεύοντα; Ἡ τοιαύτη σημασία καὶ τοῦ παρόντος χωρίου τὰς δυσχερείας ἤθελεν ἄρῃ, καὶ τὸ «-ὑποβλήδην» τοῦ Α 292 ἤθελεν ἐπίσης ὀρθῶς ἑρμηνεύσῃ περὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπὸ τῆς ἕδρας τοῦ διακόπτοντος τὸν ἀγορεύοντα).

'Υποβλήδην (ὑποβάλλω), ἐπίρ. 1)

κυρ. παρεμβλητικῶς, ὅ ἐ. διακόπτων (παρεμβαίνων εἰς) τὸν λόγον (κατ' ἄλλους δὲ ἐκφραστικῶς) «-ἀμείβομαι» Α 292 †. (‖ . Ἴδ. ὑποβάλλω ἐν τέλει). 2) πλαγίως, λοξῶς, «-ἐσκέψατο χῶρον» Ὕ. Ἑρμ. 415.

Ὑπόβρυχα [. . ⏑ ⏑] (βρέχω), μετάπλαστος αἰτ. τοῦ ἀχρ. ὑπόβρυχος = **ὑποβρύχιος**, ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς ὑπόβρυξ σχηματισθεῖσα, «-τὸν δ' ὑπόβρυχα θῆκε» κατέστησεν αὐτὸν (τὸν Ὀδυσσέα) ὑποβρύχιον, τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν θάλασσαν βυθισμένον, ε 319 † (ἔνθα ὡς ὑποκείμενον πρέπει νὰ νοηθῇ οὐχὶ ἡ «-σχεδίη» οὐδὲ τὸ «-μέγα κῦμα» στίχ. 313, ἀλλὰ τὸ πλησιέστατον καὶ φανερώτατον ἡ «-θύελλα»).

*Ὑποβρύχιος [. . ⏑ ⏑ .], η, ον (βρέχω), Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ὑποβρόχιος, ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὁ ἐν τῷ ὕδατι βεβυθισμένος, «-θῆκαν ὑποβρυχίην» κατεβύθισαν, Ὕμ. 33 (34), 12.

*Ὑπο-γνάμπτω, μόνον ἐν τῷ ἀπαρεμφ. τοῦ ἀορ. α' ὑπογνάμψαι, κατὰ μικρὸν κάμπτω, «-ψυχῆς ὁρμήν» μεταβάλλω, μετατρέπω, Ὕμ. 8 (9), 13, ἴδ. ἐπιγνάμπτω.

Ὑπο-δαίω (δαΐς), μόνον ἐν τῷ παρατατ. ἐν τμ. ὑπό—δαῖον, κάτωθεν, ὑποκάτω ἀνάπτω, ὑποβάλλω πῦρ εἰς, «-ξύλα» Σ 373, θ 436.

Ὑπο-δάμνημι, ἑτερ. τύπος τοῦ ὑποδαμάζω, μόνον ἐν τῷ β' ἐνικ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. ὑποδάμνασαι, ὑποτάσσομαι, ὑποκύπτω, ἀνέχομαι, Ὀδ. γ 214, π 95, καὶ ἐν τῷ παθ. ἀορ. «-λάθρῃ ὑποδμηθεῖσα Κρονίωνι» δαμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρονίωνος, συνελθοῦσα μετ' αὐτοῦ (ἴδ. δαμάζω 2), Ὕμ. 16 (17), 4.

*Ὑποδέγμενος, ἴδ. ὑποδέχομαι.

*Ὑποδέδρομε, ἴδ. ὑποτρέχω.

Ὑπο-δείδω (ἐκ τοῦ δϝείδω), γ' πλ. τοῦ ἀορ. α' ὑπέδδεισαν, Α 406 συχνὸν ἐν τῇ μετοχ. ὑποδδείσας, -ασα, πληθ. ὑποδδείσαντες ἀλλὰ τὸ β' πληθ. τῆς προστ. ὑποδείσατε β 66, παρακ. β' ὑποδείδια ρ 564, γ' πληθ. τοῦ ὑπερσυντ. ὑπεδείδισαν Ε 521, γ ἐνικ. τοῦ παρακ. ὑπαιδείδοικεν, Ὕ. Ἑρμ. 165, φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, ὀκνῶ, ἀπολ. ι 377· μετ' αἰτ. προσώπου καὶ πράγματος, τινά, τί, Α 406, Ε 521, Μ 413 κ. ἀ., β 66, κ 296, π 425, ρ 564, Βατρ. 303 φοβοῦμαι. Φαίνεται ὅτι ἡ ὑπὸ ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τῆς ὑποταγῆς, τῆς ὑποκύψεως τῆς ἐκ τοῦ φόβου, πρβλ. τὸ **ὑποταρβέω**, καὶ **ὑποπτήσσω** (μεταφορ.). Ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς **ὑποδμώς**, **ὑποδρηστήρ**, **ὑφηνίοχος**).

Ὑποδεξίη, ἡ, (δέχομαι), ὑποδοχή, ἰδίως ἡ φιλοξένησις, μόνον Ι 37 †. [Τὸ ι ἐκτείνεται].

Ὑπο-δέχομαι, μέσ. ἀποθ., μέλ. ὑποδέξομαι, Σ 59 κ. ἀ., ἀόρ. α' ὑπεδέξατο, ν 54, συχνότερον τὸ γ' ἐνικ. ὑπέδεκτο β 387, ξ 52, μετοχ. ὑποδέγμενος, ἀπαρμφ. ὑποδέχθαι Η 93. 1) ὑποδέχομαι· α') ἰδίως δέχομαί τινα εἰς τὴν οἰκίαν μου, Σ 59, τ 257, ὡς ξένον, Ι 480, ξ 52, 54 κ. ἄ. πλχ. «-οἴκῳ» π 70· ἐν γένει περὶ πάσης φιλικῆς καὶ προστατευτικῆς ὑποδοχῆς, οἷον «-Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ» Ζ 136, Σ 398· β') μεταφρ. ἐπὶ ἀψύχων ὑποκειμένων, τρόπον τινὰ προσωποποιουμένων, οἷον ἐπὶ τῆς κοίτης, «-ὑπεδέξατο κοῖτος» χ 470, «-ἐμὲ πῆμα ὑπέδεκτο» ξ 275. 2) ἀναδέχομαι, ὅ ἐ. α') ὑπομένω, δέχομαι, ὑφίσταμαι, ἀνέχομαι, «-βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν» ν 310, π 189· β') ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑφίσταμαι, ὑπισχνοῦμαι,

τί, Η 93, β 387, καὶ μετὰ μέλ. ἀπαρεμφ. Ὕ. Δήμ. 443, 461.

Ὑπο-δέω (1 δέω) κατὰ μέσην διάθ. δένομαι ὑποκάτω, 'ποδένομαι, μόνον ἐν τμ. «ποσσὶ δ' ὑπό.... ἐδήσατο πέδιλα», ὑπὸ δὲ τοὺς πόδας του ἔδεσε τὰ πέδιλα ποδέθηκε, δ. ἔ. ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματά του, Β 44, πρβλ. 1 δέω 2).

Ὑπόδημα, ατος, τό, (ὑποδέω), κυρ. τὸ κάτωθι ὑποδενόμενον, ὑπόδημα (ἂν καὶ σήμερον δὲν δένεται, εἰμὴ τὸ τσαρούχι), σανδάλιον, σάνδαλον, *Ὀδ. ο 369, σ 361.

Ὑποδμηθεῖσα, ἴδ. ὑποδάμνημι.

Ὑπο-δμώς, ῶος (δάμνημι), ὁ, δοῦλος, ὑπηρέτης (κυρ. ὁ ὑπό τινα δεδαμασμένος, ὑποτεταγμένος, δοῦλος), μόνον δ 386 †.

Ὑπόδρα (ἴδρακον), ἐπίρ. κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν κάτωθεν ἢ πλαγίως, λοξῶς βλέπων, ἑπομ. βλοσυρῶς, ὀργίλως, ἀγρίως, πάντοτε ἐν τῇ φράσει «ὑπόδρα ἰδών» ρίψας βλέμμα ἄγριον, ὀργίλον, Β 245, θ 165, τ 70 κ. ἄ. πλχ.

Ὑπο-δράω, γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἐπεκτετ. ὑποδρώωσιν ἀντὶ τοῦ ὑποδρῶσι, ὑπό τινα ὑπηρετῶ, θεραπεύω τινά, ο 333 †.

Ὑποδρηστήρ, ῆρος, ὁ, (ὑποδράω) ὑπηρέτης, θεράπων, ο 330 †.

Ὑπο-δύομαι, μέσ., μέλ. ὑποδύσεαι, ἀόρ. ὑπεδύσετο, ε 486, ζ 127, ἔτι δὲ ἀορ. β' ἐνεργ. γ' ἑνικ. ὑπέδυ, μετοχ. -δῦσα, -ύντε. 1) καταδύομαι, βουτῶ, χώνομαι ὑποκάτω, εἰσδύω, εἰσχωρῶ, μετ' αἰτ. «θαλάσσης κόλπον» δ 435, Σ 145 κ. ἄ., «θάμνους» ε 481, ἀπολύτ. κύπτω, ἐμβαίνω ἢ στέκομαι ἀποκάτω, ἵνα ὑποδεχθῶ τινα ἐπὶ τῶν ὤμων, Θ 332, Ν 421, Ρ 717· μεταφ. μετὰ δοτ. «πᾶσιν ὑπέδυ γόος» εἰς πάντας εἰσεχώρησε, πάντας κατέλαβεν ὁ θρῆνος, κ 398. 2) ἐκ τῶν κάτωθέν τινος ἀνέρχομαι, ὑπεξέρχομαι, ἐξέρχομαι, μετὰ γεν. «θάμνων» ζ 127, «κακῶν ὑποδύσεαι ἤδη» θὰ ἐξέλθῃς πλέον (θὰ ἀπαλλαγῇς) τῶν κακῶν, υ 53.

Ὑπο-είκω, ἴδ. ὑπείκω.

Ὑπο-ζεύγνυμι, μέλ. ὑποζεύξω, ζευγνύω ὑποκάτω, ζεύγω «ἵππους» Ο 81 †, πρβλ. ζ 73.

Ὑπο-θερμαίνω, παθ. ἀόρ. ὑπεθερμάνθη, θερμαίνω ὁπωσοῦν, παθ. ὁπωσοῦν θερμαίνομαι, «αἵματι» ὑπὸ τοῦ αἵματος, *Ἰλ. Π 333, Υ 476.

Ὑποθῆβαι, αἱ, χωρίον τῆς Βοιωτίας, Β 505. (Περὶ αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαφωνία. Κατὰ τὸν Στράβ. 9, 2, 32 ἐνόμιζόν τινες ὅτι εἶνε ἡ μετέπειτα πόλις Ποτνιαί· ἄλλοι δὲ γράφοντες ὑπὸ Θήβας ἐννόουν τὴν κάτω πόλιν τῶν Θηβῶν, διότι ὑπὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ἡ Καδμεία, τουτέστιν ἡ ἀκρόπολις καὶ ἀνωτέρα πόλις, ἦτο ἤδη ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων κατεστραμμένη).

Ὑποθημοσύνη [. . . . ⏑ .], ἡ, (ὑποθήμων, ὑποτίθημι), ὑποθήκη, διδασκαλία, παραίνεσις, νουθεσία, συμβουλή, μόνον κατὰ πληθ. Ο 412, π 233.

Ὑπο-θωρήσσω (θώρηξ), λαθραίως ὁπλίζω. Μέσ. λαθραίως ὁπλίζομαι, «λόχῳ ὑπεθωρήσσοντο» πρὸς ἐνέδραν λαθραίως ὡπλίζοντο, Σ 513 †.

Ὑπο-κάμπτω, κάμπτω, γυρίζω ὑποκάτω, ἐν τμ. «ὑπὸ — ἔκαμψαν» Ω 274 †.

Ὑπό-κειμαι, κεῖμαι ὑποκάτω, εἶμαι ὡς βάσις, ἐν τμ. «ὑπὸ — κεῖται» Φ 364 †.

Ὑποκεκάδοντο, ἴδ. χάζομαι.

Ὑπο-κινέω [. . – . .], μετοχ. τοῦ ἀορ. α' ὑποκινήσας, ὑποκινῶ, μετρίως, ὀλίγον κινῶ, περὶ τῆς πνοῆς τοῦ Ζεφύρου, Δ 423 †.

Ὑπο-κλίνω [. . – .], ἀόρ. παθ. ὑπεκλίνθη, ὑποκατακλίνω. Μέσ. ὑποκατακλίνομαι, « –σχοίνῳ » κατεκλίθη, ἔγυρεν ὑπό τινα σχοῖνον, ε 463 †.

Ὑπο-κλονέω, μόνον ἐν τῷ μέσ. αὐποκλονέομαί τινι» ἐνώπιόν τινος, ὑπό τινος τρέπομαι, φεύγω, Ψ 556 †.

Ὑποκλοπέομαι (ὑπόκλωψ=ὑποκεκρυμμένος), ὑποκρύπτομαι, μένω (εἶμαι) ὑποκεκρυμμένος. μόνον ἐν τῷ «-ὑποκλοπέοιτο» χ 482 †.

Ὑπο-κρίνομαι [. . – . .], ἀορ. α' προστ. ὑπόκριναι, εὐκτ. –αιτο, ἀπαρεμφ. –ασθαι. 1) κυρ. εἰς ἐρώτησίν τινα ὑποβάλλω τὴν κρίσιν μου, ἑπομ. ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, τινί, Η 407, β 111, ο 170, Ὕ. Ἀπ. 171. (Τὴν σημασίαν ταύτην ἀπορρίπτουσι κριτικοί τινες, ἑρμηνεύοντες πανταχοῦ: ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ τι προτεινόμενον ὑπό τινος εἰς ἑρμηνείαν). 2) ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, ξεδιαλύνω, «-ὄνειρον» τ 535, 555, καὶ ἄνευ αἰτ. «-φδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος» Μ 228, πρβλ. ε 150.

Ὑπο-κρύπτω, ἀόρ. παθ. γ' ἑνικ. ὑπεκρύφθη, κρύπτω τι ὑποκάτω τινός, καλύπτω, « ἡ δὲ (νηῦς) πᾶσα ἄχνῃ ὑπεκρύφθη» Ο 626 †.

Ὑπό-κυκλος, ον, ὁ ἔχων ὑποκάτω κύκλα, τουτέστι τροχούς, ὑπότροχος, τροχήλατος, κυκλοτερής, ὃ ἐ. ὑποκάτω στρογγυλευμένος, «τάλαρος» μόνον δ 131 †.

Ὑπο-κύομαι, μέσ. (κύω, κυέω), μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. α' ὑποκυσαμένη, ὑποκυσάμεναι [ὅπου τὸ υ εἶνε μακρόν] μένω ἔγκυος, συλλαμβάνω (ἔκ τινος), Ζ 26, λ 254, καὶ ἐπὶ ζώων, Υ 225.

Ὑπο-λαμβάνω, μόνον ἐν τῷ β' ἀορίστ. ἐν τμήσει, καταλαμβάνω κάτωθεν, πιάνω ἀπὸ κάτω, μεταφορ. «ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα» τρόμος κατέλαβε κάτω τὰ μέλη, ἔτρεμον τὰ γόνατα, Γ 34, Ξ 406, σ 88, ω 29. Ἀλλ' ἐν τούτοις ὀρθότερον λαμβάνεται ἡ πρόθεσις ὡς ἐπίρρημα. Ἴδ. καὶ λαμβάνω Α'., 1, β'.).

Ὑπο-λείπω, παρατ. ὑπέλειπον, παθ. ὑπελείπετο, μέλ. λείψομαι. 1) Ἐνεργ. καταλείπω, ἀφίνω (ὑπόλοιπον), τι, π 50. 2) Παθ. μετὰ μέσ. μέλ., ρ 276, καταλείπομαι, μένω ὑπόλοιπος, ὑπολείπομαι, Ψ 615· ἔτι δὲ ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, η 230, ρ 276, 282, τ 44.

Ὑπο-λευκαίνομαι (λευκός), παθ. γίνομαι, ὁπωσοῦν, ὀλίγον λευκός, ἀσπρίζω, «-ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί» Ε 502 †.

Ὑπ-ολίζων, ον, γεν. **ονος** (ὀλίζων=ὀλιγίων, συγκριτικ. τοῦ **ὀλίγος**), ὀλίγον τι μικρότερος ἢ ὀλιγώτερος, « λαοί» μόνον Σ 519 †.

Ὑπο-λύω, παρατ, γ' ἑνικ. ἐν τμ. ἔλυεν ὑφ'. Ψ 513, ἀόρ. α' ὑπέλυσα, –ε, καὶ ἐν τμ. ὑπὸ—ἔλυσε, μέσ. ἀορ. β' ἑνικ. ὑπελύσαο, μέσ. ἀορ. β' γ' πληθ. ὑπέλυντο, Π 341. 1) Ἐνεργ. α') λύω ἀποκάτω ἢ λύω τι τῶν κάτω, ι 463· β') μεταφορ. παραλύω, «-γυῖά τινος» παραλύω τινὸς τὰ (κάτω) μέλη (γόνατα), τουτέστιν ἀφαιρῶ αὐτῶν τὴν δύναμιν, ὥστε νὰ κλονῶνται, συχνὰ ἐπὶ βαρέως πληγωμένων πολεμιστῶν, Ο 581 κ. ἀ., ἢ ἐπὶ φονευθέντων, Λ 579, Ν 412, ἐν τμ. ξ 236, ὡσαύτως «-μένος καὶ γυῖά τινος» Ζ 27. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παλαιστοῦ, ὅστις κα-

ταβάλλει τὸν ἀντίπαλον κτυπῶν αὐτοῦ τὴν ἰγνύαν καὶ παραλύων τὰ γόνατα, Ψ 726. Πρβλ. **λύω** Α'., 2, γ'.). 2) **Μέσ.** λαθραίως ἀπολύω, ἐλευθερῶ τινα (πρὸς ὃν συμπαθῶ), «-σὺ τὸν γ'.... ὑπολύσαο δεσμῶν» ἀπέλυσας, ἀπήλλαξας αὐτὸν ἀπὸ τῶν (ἐπαπειλούντων) δεσμῶν, Α 401.

Ὑπο-μένω, ἀόρ. ὑπέμεινα· α') ἀμετάβ. μένω ὀπίσω, μένω κατὰ χώραν, μένω εἰς τὸν τόπον μου, κ 232, 258, μετ' ἀπαρμφ., «-οὐδ' ὑπέμεινε γνώμεναι» δὲν ἔμεινε, δὲν περιέμεινε νὰ τὸν γνωρίσῃ τις, α 410. Ἰδίως (ἐν τῇ μάχῃ) ἐμμένω, ἐγκαρτερῶ, Ε 498, Ο 312· 6') μεταβ. ὑπομένω, ὑφίσταμαι, δέχομαί τινα ἐν τῇ μάχῃ, Π 814, Ρ 25, 174, «-ἐρωήν τινος» Ξ 489.

Ὑπο-μιμνήσκω, μέλ. μετοχ. ὑπομνήσουσα, ἀόρ. γ' ἐνικ. ὑπέμνησε, ὑπομιμνήσκω, ἐνθυμίζω, «-τινά τινος» τινὰ περί τινος ἢ εἴς τινά τι, Ὀδ. α 321, ο 3.

Ὑπο-μνάομαι, 6' πληθ. τοῦ παρατ. ὑπεμνάασθε κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ὑπεμνᾶσθε, ἐπιζητῶ τινα γυναῖκα, γίνομαι μνηστὴρ τινος, «-γυναῖκα» χ 38 †.

Ὑπονήϊος, ον, ὑπὸ τὸ Νήϊον ὄρος, εἰς τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ κείμενος, «Ἰθάκη», ἴδ. τὴν λ., γ 81 †.

Ὑποπεπτηῶτες, ἴδ. ὑποπτήσσω.

Ὑπο-περκάζω (περκνός), μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. -ουσι, κατὰ μικρὸν μελανοῦμαι, μαυρίζω, ἰδίως περὶ τῶν ὡρίμων σταφυλῶν, η 126 †.

Ὑποπλάκιος [. . ⏑ ⏑ .], **η, ον**, ὑπὸ τὴν Πλάκον τὸ ὄρος, εἰς τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ κείμενος, «-Θήβη» Ζ 397. Ἴδ. Πλάκος.

Ὑπο-πετάννυμι [. . . . - .], ἐξαπλώνω ὑποκάτω, «-λῖτα» μόνον ἐν τῇ μετοχῇ κατὰ τμ. «ὑπό.... πετάσσας», α 130.

Ὑπο-πτήσσω, μόνον ἐν τῇ πληθ. μετοχῇ τοῦ παρακ. ὑποπεπτηῶτες ἀντὶ τοῦ ὑποπεπτηχότες, κυρ. ὑποπτήσσω, (ὑπο)κύπτω, ζαρώνω (μάλιστα διὰ φόβον), «πετάλοις» ὑποκάτω τῶν φύλλων εἰσδύω, χώνομαι, ἐπὶ πτηνῶν, Β 312 †.

Ὑπ-όρνυμι [. . - .]. 1) Ἐνεργητ. (δι)ἐγείρω, κινῶ, μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' ἐν τμήσει, «-τοῖσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο» Ψ 108, δ 113 κ. ἄ., καὶ ἐν τῷ ἐπικ. ἀορ. 6' «-τοῖον ὑπώρορε Μοῦσα» οὕτως (τοσοῦτον) συνεκίνησεν ἡ Μοῦσα, ω 62. (Κατά τινα κριτικὸν εἶνε παρακ. 6' ἀμετάβατος: οὕτως ἐσηκώθη, τουτέστιν ἔψαλλεν). 2) Μέσ. ἔκ τινος ἐγείρομαι, παράγομαι, ἐγγίνομαι, «-τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο», π 215.

Ὑπο-ϝρήγνυμι, ἀόρ. ὑπερράγη (ἐκ τοῦ ϝράγη). [. . . ⏑ .], ἐκρηγνύω, διαρρηγνύω· παθ. ἐκρηγνύομαι, διαρρηγνύομαι, ξεσπῶ, ζευγματικῶς: διὰ ῥήξεως ἐξέρχομαι εἰς φῶς, διεκφαίνομαι, «οὐρανόθεν ὑπερράγη αἰθήρ» κατὰ τὸν Σχολ. «-τῶν νεφῶν διαρραγέντων ὤφθη ὁ αἰθήρ», διεξεφάνη, ἐξέσπασεν ὁ αἰθήρ, Ἰλ. Π 300, πρβλ. Θ 558 (μόνον ἐνταῦθα).

Ὑπόϝρηνος, ον (ὑπό, ϝρήν), ὕπαρνος, ἔχουσα ἀρνίον ὑποκάτω (θηλάζον), μόνον Κ 216 †.

Ὑποσείω, καὶ **ὑποσσ.** (σϝι) κινῶ, συστρέφω ὑποκάτω μόνον ἐν τῷ γ' πλ. τοῦ ἐνεστ. «-ὑποσσείουσι τρύπανον» Ι 385 †.

Ὑποσταίην, ἴδ. ὑφίστημι.

Ὑποσταχύομαι (ὑπό, στάχυς), δίκην σταχύων ἐκφύομαι, πολλαπλα-

σίως αὐξάνω, πολλαπλασιάζομαι, μεταφ. ἐπὶ τῶν πολλαπλασιαζομένων βουκολίων, μόνον ἐν τῇ εὐκτ. «-ὑποσταχύοιτο» υ 212 †.

Ὑπο-στεναχίζω [. . . ⏑ . .], ὑποστενάζω, στενάζω ὑποκάτω, μεταφ. ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς ποδοπατουμένης ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, μετὰ δοτ., Β 781 †.

Ὑπο στορέννυμι [. . . – .], ἀόρ. ἀπαρεμφ. ὑποστορέσαι, στρώνω ὑποκάτω τινός, «δέμνιά τινι» υ 139. Μέσ. ἐν τῷ ὑπερσ. ἐν τμ. «-ὑπὸ—ἔστρωτο ρινόν» εἶχε στρώσῃ ὑποκάτω του δέρμα, Κ 155.

Ὑπο-στρέφω, παρατ. γ' ἑνικ. ὑπέστρεφε, ἀορ. ὑποτ. ὑποστρέψωσι, μέσ. μέλ. ἀπαρμφ. –ψεσθαι, τ 23, παθ.ἀορ. μετοχ. ὑποστρεφθεὶς Λ 567. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. ἐπιστρέφω, μεταστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, «-ἵππους» Ε 581, ἀπολ. καὶ ἐν τμ. «-ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες» Ε 505. 2) ἀμετάβ. μεταστρέφομαι, ἐπιστρέφω, τρέπομαι, γυρίζω, Μ 71, «-αὖτις» θ 301, «φύγαδε» τρέπομαι εἰς φυγήν, Λ 446, «Ὄλυμπον» ἐπιστρέφω, Γ 407. Β') Παθ. μεταστρέφομαι, ἐπιστρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω, Λ 567, ἐπιστρέφω, «-ἐς μέγαρον» σ 23.

Ὑποσχεθεῖν, ἴδ. ὑπέχω.

Ὑποσχέσθαι, ἴδ. ὑπισχνέομαι.

Ὑποσχεσίη, ἡ, =τῷ ἑπομ., ὅπερ ἴδ. κατὰ πληθ. Ν 369 †.

Ὑπόσχεσις, ιος, ἡ, (ὑπίσχομαι), ὑπόσχεσις, Β 286, 349, κ 483.

***Ὑποταμνόν**, τό, (ὑποτέμνω), λέξις ἀμφιβόλου σχηματισμοῦ, σημαίνουσα τὴν ἀποτετμημένην βοτάνην πρὸς μαγικοὺς καὶ φαρμακευτικοὺς σκοπούς, μόνον Ὕ. Δήμ. 228.

Ὑπο-τανύω [. . ⏑ ⏑ .], ὑποκάτω τινὸς ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, καὶ ἐν γένει ὑποτίθημι, (μικρόν τι καὶ ἐκτεταμένον πρᾶγμα, οἷον) ἐν τμ. «ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν» Α 486 (ἔνθα ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται ὡς πρόθεσις ἡ Ὑπό).

Ὑπο-ταρβέω (τάρταρος, terror Λατ.), κυρ. ὑπὸ τοῦ φόβου κύπτω, ζαρώνω, (πρβλ. λ. ὑποδείδω), ἑπομ. φοβοῦμαι, ὑποπτήσσω, μετ' αἰτ. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. «ὑποταρβήσαντες», μόνον Ρ 533 †.

Ὑποταρτάριος [. . . ⏑ ⏑ .], ον (ὑπό, Τάρταρος), ὁ ὑποκάτω (τῆς γῆς) ἐν τῷ Ταρτάρῳ, «-Τιτῆνες» Ξ 279 †.

Ὑπο-τίθημι, ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον ὁ ἀόρ. ἐν τμ. ὑπὸ—θῆκε, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων τύπων μόνον ὁ μέσ. μέλ. ὑποθήσομαι, –ήσεαι δ 163 (ἀλλ' οὗτος ὁ τύπος θεωρεῖται ὑπ' ἄλλων ὡς ὑποτακτ. τοῦ ἀορίστ. α' ὑπεθηκάμην) καὶ ὁ ἀόρ β' ὑπεθέμην, προστ. ὑπόθευ ο 309, ἀπαρμφ. ὑποθέσθαι, θέτω τι ὑποκάτω, ὑποβάλλω. 1) Ἐνεργ. «-κύκλα πυθμένι» Σ 375 2) Μέσ. πάντοτε μεταφ. ὑποβάλλω γνώμην εἴς τινα, παραινῶ, συμβουλεύω, «-βουλήν τινι» δίδω εἴς τινα συμβουλήν, Θ 36, γ 27, «-ἔπος ἠὲ ἔργον τινὶ» ὑποβάλλω εἴς τινα λόγον ἢ ἔργον, συμβουλεύω νὰ εἴπῃ ἢ πράξῃ, δ 163, πρβλ. Λ 788· 6') ἄνευ αἰτιατ. μόνον μετὰ δοτ. νουθετῶ, συμβουλεύω, 6 194, ε 143, «-πυκινῶς τινι» δίδω εἴς τινα συνετὰς συμβουλάς, Φ 293, α 279, «-εὖ τινι» ο 309.

Ὑπο-τρέμω, τρέμω ὑποκάτω, «ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα» ἔτρεμον, ἐκλονοῦντο κάτω τὰ μέλη του, τὰ γόνατά του, Κ 390.

Ὑπο-τρέχω, ἀορ. γ' ἑνικ. ὑπέδραμε, παρακ. 6' ὑποδέδρομε. 1) τρέχω ὑποκάτω τινός, «-ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ

λάβε γούνων κύψας» ἔτρεξεν (ὑπὸ τὸν πρὸς ἀκοντισμὸν ἀνατεταμένον βραχίονα καὶ τὸ δόρυ) καὶ κύψας ἐπίασε τὰ γόνατα, Φ 68, πρβλ. 323. β) μεταφορ. τρέχω, ἐκτείνομαι ὑποκάτω τινός, «ὑποδέδρομε βῆσσα» ὑπὸ τὴν πέτραν ἐκτείνεται φάραγξ, Ὕ. Ἀπ. 284.

Ὑπο-τρέω, ἀόρ. ὑπέτρεσας, -αν, ἀπαρμφ. -αι· α') κυρ. ἀμετάβ. τρέμω, τρομάζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ξιππάζομαι, ἑπομέν. ὑποχωρῶ, τρέπομαι, φεύγω, Ἰλ. Η 217, Ο 636, Ρ 275· β') μεταβ. μετ' αἰτ., ὑποχωρῶ εἴς τινα, φεύγω τινά, Ρ 587.

Ὑπο-τρομέω (τρέμω), παρατ. θαμιστ. ὑποτρομέεσκον· α') τρέμω ὑποκάτω, «τρομέει δ' ὕπο γυῖα» τρέμουσι κάτω τὰ μέλη, Ἰλ. Κ 95 ἢ [ὑπὸ ὡς ἐπίρρημα] ὅθεν ὑπό τινος τρέμω, τρομάζω, Χ 241· β') μετ' αἰτ. τρέμω, τρομάζω τινά, καὶ ἑπομ. φεύγω τινά, «μίν... ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες» Υ 28.

Ὑπότροπος, ον (ὑποτρέπω), οἴκαδε ἐπιστρέψας, παλιννοστήσας, «ὑπότροπος ἱκνοῦμαι» ἐπιστρέφω, Ζ 367, 501, υ 332, φ 211, χ 35, «ὑπότρ. εἰμί» Ὕ. Ἀπ. 476.

Ὑπουράνιος [. . ⏑ ⏑ .], ον (ὑπό, οὐρανός), ὑπὸ τὸν οὐρανὸν εὑρισκόμενος, διατρίβων, «πετεηνὰ ὑπουρ.» τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν πετῶντα, Ρ 675, «τοῦ δὴ νῦν μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν» ι 264, «μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους» Κ 212.

Ὑπο-φαίνω, ἀορ. γ' ἑνικ. ὑπέφηνε, ἀποκάτωθέν τινος δεικνύω, φανερώνω, «θρῆνυν τραπέζης» ἐκφέρω τὸ θρανίον ἀπὸ κάτωθεν τῆς τραπέζης καὶ δεικνύω, ρ 409 †.

Ὑπο-φέρω, ἀορ. α' πληθ. ὑπήνεικαν, ἀποκάτωθέν τινος ἐκφέρω, ἰδίως: ἐξάγω τινὰ τῶν κινδύνων, «πόδες μ' ὑπήνεικαν» Ε 885 †.

Ὑπο-φεύγω, ἀορ. β' μετοχ. ἐν τμ. φυγὼν ὕπο, ὑπεκφεύγω, ἀπαλλάττομαί τινος, μετ' αἰτ. Χ 200, «φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ» Φ 57, ι 17.

Ὑποφήτης, γεν. αο, ὁ, (ὑπό, φημί), προφήτης, χρησμολόγος, διερμηνεὺς τῆς θείας θελήσεως, ἐπίθ. τῶν Σελλῶν, Π 235 †.

Ὑπο-φθάνω [. . – .], μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. β' ὑποφθάς, καὶ τοῦ μέσ. ἀορ. ὑποφθάμενος, (λαθραίως) προλαμβάνω, πράττω τι πρότερος, «ὑποφθὰς περόνησεν» Η 144, «κτεῖνεν ὑποφθάμενος» δ 547, μετ' αἰτιατ., «τὸν δ'.... ὑποφθαμένη φάτο μῦθον» προλαβοῦσα τὸν ἄνδρα της εἶπε, ο 171. Πρβλ. **φθάνω**.

Ὑπο-χάζομαι, γ' πληθ. τοῦ ἀναδιπλασ. ἀορ. ὑποκεκάδοντο, ὑποχωρῶ, μόνον ἐν τμ. Δ 497, Ο 574.

Ὑποχείριος, ον (ὑπό, χείρ), ὑπὸ τὴν χεῖρα εὑρισκόμενος, «χρυσός, ὅστις ὑποχείριος ἔλθῃ» ὅστις δήποτε ἔλθῃ ὑπὸ τὴν χεῖρά μου, εἰς τὸ χέρι μου, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ο 448.

Ὑπο-χέω, ἀόρ. α' ὑπέχευα, ὑποκάτω τινὸς χύνω, ἐπὶ δὲ ξηρῶν πραγμάτων, ὑποσπείρω, ὑποκάτω σκορπίζω, «ῥῶπας» ξ 49, καὶ ἐπιτασσομένης τῆς προθέσεως «χεῦεν ὕπο ῥῶπας» π 47, ὑπεκτείνω, ἁπλώνω ὑποκάτω, «βοείας» Λ 843.

Ὑπο-χωρέω, παρατ. ὑπεχώρει, καὶ ἀόρ. ὑπεχώρησαν καὶ ἐν τμ. χώρησαν ὕπο, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Ἰλ. Ζ 107, Ν 476, Δ 505.

Ὑπόψιος, ον (ὄψις), ὁ κάτωθεν (ἴδ. ὑπόδρα), τουτέστι πλαγίως, λοξῶς, βλοσυρῶς, ἀγρίως καὶ ὀργίλως ὁρῶ-

μενος, ἑπομ. μισητός, ἀπεχθής, «ὑπόψιος ἄλλων» ὁ τοῖς ἄλλοις ἀπεχθής, Γ 42 † (κατ' ἄλλους δέ: τὸ ἀντικείμενον τῆς περιφρονήσεως τῶν ἄλλων.

Ὕπτιος, η, ον (συγγεν. μὲ τὴν ὑπό), ὀπίσω κατακεκλιμένος, τουτέστιν ἀνάσκελα πλαγιασμένος, τοὐναντίον τοῦ πρηνής, Δ 179, Ω 11, «ὕπτιος πέσε» ἔπεσεν ἀνάσκελα, Δ 108, Ο 434, κ. ἀ., ι 371, σ 398 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), Βατρ. 87, «ὕπτ. ἐξετανύσθη» Η 271, «οὔδει ἐρείσθη» Η 145, Λ 144, Μ 192.

Ὑπώπιον, τό, (ὑπό, ὤψ), τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος τοῦ προσώπου, ἐν γένει δὲ πρόσωπον, ὄψις, «νυκτὶ ἀτάλαντος ὑπώπια» μὲ τὴν νύκτα ὅμοιος κατὰ τὴν ὄψιν, τουτέστι σκοτεινός, ὀργίλος, Μ 463 †. Κατά τινας «ὑπώπια» εἶνε τὰ σκοτεινὰ βλέμματα τοῦ «ὑπόδρα ὁρῶντος»).

Ὑπώρεια, ἡ, (ὑπό, ὄρος), κυρ. οὐσιαστ. θηλ. τοῦ ἐπιθ. ὑπώρειος, ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος χώρα, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, ὑπώρεια, Υ 218 †.

Ὑπώροφε, ἴδ. ὑπόρνυμι.

Ὑπωρόφιος, ον (ὑπό, ὀροφή), ὁ ὑπὸ τὴν ὀροφήν, ὑπὸ τὴν στέγην τινὸς εὑρισκόμενος, «ὑπωρόφιοι δέ τοί εἰμεν» εἴμεθα ὑπὸ τὴν στέγην σου, δ ἐ. ὑπὸ τὴν φιλοξενίαν σου, ξένοι σου, Ι 640 †.

Ὑρίη [⏑ – .], ἡ, πολίχνιον τῆς Βοιωτίας περὶ τὴν Τάναγραν, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, οὐ μακρὰν τῆς Αὐλίδος, Β 496, Στράβ. 9, 4, 12.

Ὑρμίνη [. . .], ἡ, παράλιος πόλις τῆς βορείου Ἤλιδος, παρὰ τὸ Βουπράσιον (ἴδ. τ. λ.), ἐπὶ Στράβωνος ἤδη (8, 3, 10) ἐξηφανισμένη, Β 616.

Ὑρτακίδης [. ⏑ ⏑ .], αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὑρτάκου, ὁ Ἄσιος, Β 837.

Ὕρτακος [. ⏑ .], ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ἀνὴρ τῆς Ἀρίσβης, Ν 759, 771, Ἀπολδ. 3, 12, 5.

Ὕρτιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Γυρτίου, Μυσὸς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθείς, Ξ 511.

Ὗς, ὑός, ὁ καὶ ἡ (σῦς, Λατ. sus), αἰτ. ὗν, δοτ. πληθ. μόνον ὕεσσι ἀντὶ τοῦ ὕεσι, ὁ χοῖρος, οὐ μόνον ὁ ἄγριος, ὁ κάπρος, ἀλλά καὶ ὁ ἥμερος καὶ μάλιστα οὗτος, ὁ χοῖρος, τὸ γ(ου)ροῦνι. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ ὗς καὶ σῦς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, περισσότερον ὅμως τὸ σῦς, Κ 264, Ψ 32, ο 556 κ. ἄ. πλχ.

Ὑσμίνη [. – .], ἡ, (συγγ. πρός τὸ Σανσκρ. judhman = μάχη), δοτ. μετάπλαστος ὑσμῖνι Β 863, Θ 56, μάχη, συμπλοκή, Ἰλ. πολλχ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον λ 417, 612 (ὅπου συνάπτεται πρὸς τὸ «μάχη»), συνήθως κρατερὴ ὑσμ.» πεισματώδης μάχη, Β 40, «ὑσμ. δηιοτῆτος» συμπλοκὴ τῆς μάχης, Υ 245, «πρώτη ὑσμ., σταδίη ὑσμ.» ἴδ. πρῶτος, στάδιος. Ἐπίρρημ. «ὑσμίνηνδ' ἴεναι» ἵνα ἔλθωσιν εἰς μάχην, Β 477.

Ὑστάτιος [. ⏑ ⏑ .], η, ον, = ὕστατος, Ο 634, ι 14.—Τὸ οὐδ. ὑστάτιον ὡς ἐπίρ. ὕστατα, ἐν τοῖς ἐσχάτοις, Θ 353.

Ὕστατος [. ⏑ .], η, ον, ὑπερθ. τοῦ συγκρ. ὕστερος, ὅτ. ἴδ., ὕστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, τοὐναντίον: πρῶτος, τοπικῶς «ὕστατος ὁμίλου» Ν 459 κ. ἀ. «λάχ' ἐλαυνέμεν ὕστατος» ἔλαχε νὰ τρέξῃ ὁ τελευταῖος κατὰ τὴν τάξιν, Ψ 356, πρβλ. ι 444, «ὕστατοι» οἱ ἔσχατοι, κατ' ἀντίθεσιν τῶν «πρώτων», Β 281· χρονικῶς Ε 703, Λ 299, Π 692.—Τὸ ἐνικ. οὐδ. ὕστατον ὡς ἐπίρ. τὴν τελευταίαν φοράν, τὸ τε-

λευταῖον, μ 250, «-πύματον καὶ ὕστατον» τὸ πανύστατον, τὸ πάντων τελευταῖον, τὸ ἔσχατον πάντων, Χ 203, υ 116. Ὡσαύτως χρονικὸν ἐπίρ. εἶναι καὶ τὸ πληθ. **ὕστατα** Α 232, χ 78 κ. ἄ., «ὕστατα καὶ πύματα» δ 685.

Ὕστερος, η, ον (ὕστατος), συγκριτ. ἄνευ θετικοῦ, **ὕστερος**, **ὑστερώτερος**, συνήθως ἐπὶ χρόνου καὶ τάξεως, ὅθεν ὁ **ἑπόμενος**, ὁ **κατόπιν**, **ὑστερώτερος** ὁ **μετέπειτα**, «-ὕστερος ἐλθών» Ε 17, Σ 320, «ὕστερος ἵκετο» ω 155, μετὰ γενικ. «-σεῦ ὕστερος» κατόπιν σοῦ, Σ 333, «-γένει ὕστερος» κατὰ τὴν γέννησιν ὑστερώτερος, τουτέστι νεώτερος, Γ 215.—Τὸ ἑνικ. οὐδ. **ὕστερον**, σπανιώτερον δὲ τὸ πληθ. **ὕστερα** π 319, ὡς ἐπίρρημα, **ὕστερον**, **κατόπιν**, **μετέπειτα**, **ὕστερα**, **ὑστερώτερα**, Ὁμ. πλχ., τοὐναντίον «-σήμερον» Η 30, Υ 127, «-ἐς ὕστερον» μ 126.

Ὑφαίνω, συχνοὶ ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ., τούτου θαμιστικ. τύπος ὑφαίνεσκον β 104 κ. ἄ., ἀόρ. ὕφηνα, προστ. -ον, ὑποτ. ὑφήνω, μετοχ. -ήνας, ασα, ἔτι δὲ καὶ ἕτερος τύπος **ὑφάω**, γ' πληθ. ἐκτετ. ὑφόωσιν, η 105. 1) **ὑφαίνω**, **ʽφαίνω**, Βατρ. 187· μετ' αἰτ. «ἱστόν» Γ 125, Ζ 456, ο 517 κ. ἄ., Ἐπιγ. 15, 10, «-φάρεα» ν 108. 2) μεταφ. ἐπὶ δολίων βουλευμάτων καὶ λόγων, **πλέκω**, **χαλκεύω**, **μηχανῶμαι**, **ἐξυφαίνω**, «-μῆτιν» Η 324, Ι 93, δ 678, ν 303 κ. ἄ., «-δόλον» Ζ 187, ε 356, «-ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν» δ 739, ι 422, «-μύθους καὶ μήδεα» Γ 212.

Ὑφ-αιρέω, **κάτωθεν ἀφαιρῶ**, μόνον ἐν τμ. «-ὑπὸ δ' ᾕρεον» Β 154.

Ὑφαντός, ή, όν (ρηματ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ: ὑφαίνω), **ὑφαντός**, **ὑφασμένος**, «-ἐσθής, εἷμα» Ὀδ. ν 156, 218, π 231.

Ὑφ' ἁρπάσῃ, ἀόρ. ὑποτ. (ἁρπάζω) ἐν τμήσει: ἀφαρπάζω Σ 319 †.

Ὕφασμα, ατος, τό, (ὑφαίνω), **ὕφασμα**, **πανί**, γ 274 †.

Ὑφάω, ἴδ. ὑφαίνω.

Ὑφ-έλκω, μόνον κατὰ παρατ. ὕφελκε, **ἕλκω τινὰ κάτωθεν**, «-ποδοῖιν» ἑλκύω τινὰ κάτωθεν, ἐκ τῶν ποδῶν, **τραβῶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια**, μόνον Ξ 477 †.

Ὑφ-ηνίοχος, ὁ, **ἡνίοχος** (καθ' ὅσον ὑπόκειται εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ ἅρματος μαχόμενον πολεμιστήν, πρβλ. **ὑποδμώς**, **ὑποδρηστήρ**), Ζ 19 †. πρβλ. **θεράπων**.

Ὑφ-ίημι, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. β' ὑφέντες Α 434 (ὅπου κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γράφεται ἀφέντες), Ὕ. Ἀπ. 504, ἄλλοι τύποι ἐν τμ., οἷον μέλ. ὑπὸ — ἥσει, ἀόρ. ὑπὸ — ἧκε· α') **καταβιβάζω**, **ἀφίνω**, **καταιβάζω**, «-ἱστόν» Α 434, Ὕ. Ἀπ. 504· β') **θέτω**, **βάλλω τι ὑποκάτω τινός**, «-ὑπὸ θρῆνυν ποσὶ ἥσει» θὰ προσαρμόσῃ κάτω θρανίον διὰ τοὺς πόδας (ὑποπόδιον), Ξ 240, ι 309, τ 57.

Ὑφ-ίστημι, ἀόρ. β' ὑπέστην, γ' πληθ. ὑπέσταν, προστ. -στήτω, εὐκτ. γ' ἑνικ. -σταίη, μετοχ. ὑποστάς. Ἐπειδὴ εὑρίσκεται μόνον εἰς τὸν ἀόρ. β', ἔχει μέσ. διάθ.· α') κυρ. στέκομαι ὑποκάτω τινός· ὅθεν μεταφ. **ἀναδέχομαι**, **ἀναλαμβάνω**, **ὑφίσταμαι**, «ὑπέστη σαῶσαι» ἀνέλαβε νὰ σώσῃ, Φ 273· ὅθεν β') **ἐπαγγέλλομαι**, **ὑπισχνοῦμαι**, **ὑπόσχομαι**, ι 365, μετ' αἰτ. ι 519, τινί τι, Ε 715, Ν 375 κ. ἄ. «-ὑπόσχεσιν» ὑπισχνοῦμαι ἢ δίδω ὑπόσχεσιν, Β 286, κ 483, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-κατανεύω» Δ 267, «-ἐπινεύω» Ο 75· συντάσσεται μετὰ μέλ. ἀπαρμφ. Ι 145, Τ 195· ἀλλὰ

καὶ μετ' ἀορ. ἀπαρμφ. Φ 273· γ') ὑποχωρῶ, *ἐνδίδω, ὑποτάσσομαι, ὑπακούω, μετὰ δοτ., «καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι» Ι 160.

'Υφορβός [⏑ . .], ὁ, (ὗς, φέρβω), κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ συφορβός, χοιροβοσκός, ἰδίως «δῖος ὑφορβός» ὁ Εὔμαιος, 'Οδ. καὶ 3, 48, 401, 413 κ. ἄ., «ἀνέρες ὑφορβοί» ξ 410.

'Υφόωσι, ἴδ. ὑφαίνω.

'Υψαγόρης [. ⏑ . .], **αο**, ὁ, (ὕψι, ἀγορεύω), κλητ. ὑψαγόρη, ὑψήγορος, κομπορρήμων, κομπαστής, μεγάλαυχος, *'Οδ. α 385, β 85, 303, ρ 406.

'Υψερεφής, ἐς (ὕψι, ἐρέφω), καὶ **ὑψηρεφής**, ές, ἐξ οὗ γεν. ὑψηρεφέος Ι 582, 'Υ. 'Ερμ. 23, ὑψηλὰ σκεπασμένος, τουτέστιν ὁ ὑψηλὰ ἔχων τὴν στέγην, ὑψώροφος (καὶ ὄχι ὁ ἔχων ὑψηλήν, μεγάλην στέγην), «ὑψερεφὲς δῶμα» Ε 213, δ 15 κ. ἄ. πλχ., «δώματα ὑψερεφέα» (μετὰ συνιζήσεως τοῦ εα) δ 757. «θάλαμος» Ι 582.

'Υψηλός, ή, όν (ὕψος), ὑψηλός, 'ψηλός, ἐπὶ ὀρέων, δένδρων, οἰκοδομημάτων καὶ ἀκτῶν, Γ 384, Ε 560, Μ 282, α 426 κ. ἄ. «θρόνος» Θ 422.

'Υψήνωρ, ορος, ὁ, (ὕψος, ἀνήρ), 1) υἱὸς τοῦ Δολοπίωνος, εἷς τῶν Τρώων, Ε 76. 2) υἱὸς τοῦ 'Ιππάσου, εἷς τῶν 'Ελλήνων, ὑπὸ τοῦ Δηιφόβου φονευθείς, Ν 411.

'Υψηρεφής, ές, ἴδ. ὑψερεφής.

'Υψηχής, ὲς (ὕψος, ἦχος), γεν. **έος**, ὑψηλὰ ἠχῶν, τουτέστι ὑψηλὰ (μὲ ἀνατεταμένην τὴν κεφαλὴν) χρεμετίζων ἐπίθ. τῶν ἵππων, σημαῖνον τὸ θυμοειδὲς τοῦ ζώου, *'Ιλ. Ε 772, Ψ 27. (Κατ' ἄλλους ὁ ὑψηλὰ δ ἐ. δυνατὰ χρεμετίζων ἢ ποδοπατῶν).

'Υψι [. ⏑], (ἀρχαία τοπική), ἐπίρ. = ὑψοῦ, ὑψηλά, τουτέστι α') ἐπὶ ἠρεμίας, ὑψοῦ, ὑψηλά, «ὕψι ἥμενος» ὁ Ζεύς, Υ 155, ὁ Ζεὺς καὶ ἡ 'Αθηνᾶ, π 264· «οἱ ἀπὸ νηῶν ὕψι... ἐπιβάντες (μάχονται)» ἐμάχοντο ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν νεῶν, ἐφ' ὧν ἐπέβαινον, Ο 387, «ὕψι ὁρμίζειν» ἴδ. λ. ὑψοῦ· β') ἐπὶ κινήσεως εἰς ὕψος, ὑψηλά, Π 374. «ἀναθρώσκειν» Ν 140, «ὕψι βιβάς» ὑψηλὰ βηματίζων δ ἐ. κατά τινας μέν: ὑψηλὰ σηκώνων τοὺς πόδας ἐν τῷ βαδίζειν, ἐπομ. ὄχι πολὺ διάφορον τοῦ «μακρὰ βιβάς», κατ' ἄλλους δὲ : ἀγερώχως βαδίζων) Ν 371, 'Υ. 'Απ. 202.

*'**Υψιβόας** [. ⏑ . .], **ου**, ὁ, (ὕψι, βοάω), 'Υψίφωνος, σκωπτικὸν ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομυομ. 205.

'Υψιβρεμέτης, αο, ὁ, (ὕψι, βρέμω), ὑψηλὰ βροντῶν, ἐπίθ. τοῦ Διός, Α 354, Μ 68 κ. ἄ., τῆς δὲ 'Οδ. μόνον ε 4. ψ 331.

'Υψίζυγος [. . ⏑ ⏑], **ον** (ὕψι, ζυγόν), ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ (τοῦ ἐρετικοῦ θρανίου) καθήμενος· ὅθεν μεταφ. ὁ ὑψηλὰ ἐν γένει καθήμενος ὑψίθρονος, ἐπίθ. τοῦ Διός, *'Ιλ. Δ 166, Η 69, Λ 544, Σ 185.

'Υψικάρηνος [. ⏑ ⏑ . .], **ον** (ὕψι, κάρηνον), ὑψηλὰ ἔχων τὴν κεφαλήν, τουτέστι τὴν κορυφήν, ὑψικόρυφος, «δρύες ὑψικ.» Μ 132 †, 'Υ. 'Αφρ. 265.

'Υψίκερως [. ⏑ . .], **ων** (ὕψι, κέρας), ὑψηλόκερως, (ὑ)ψηλοκέρατος, «ἔλαφος» κ 158 †.

'Υψίκομος [. ⏑ . .], **ον** (ὕψι, κόμη), ὑψίκομος, ὑψηλὰ ἔχων τὴν κόμην (τὸ φύλλωμα), ἐπομ. ὄχι πολὺ διάφορον τοῦ **ὑψικάρηνος**, «δρῦς» Ξ 398, μ 357 κ. ἄ.

*'**Υψί-κρημνος, ον**, ὁ ὑψηλοὺς

ἔχων κρημνούς, Ἐπιγ. 6, 5.

*Ὑψι-μέδων [. ‿ . .], οντος, ὁ, ὁ ὑψηλὰ βασιλεύων, ὁ ἐξ ὕψους βασιλεύς, Ἐπιγ. 8, 3.

*Ὑψιμέλαθρος [. ‿ . . .], ον (ὕψι, μέλαθρον), ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὸ μέλαθρον (ἴδ. τ. λ.), σχεδὸν = ὑψηρεφής, «-αὔλιον» Ὕ. Ἑρμ. 103, 134, 399.

Ὑψιπετήεις, εσσα, εν, = ὑψιπέτης, = ὑψηλά πετόμενος «-αἰετός» Χ 308, ω 538.

Ὑψιπέτηλος, ον, ἀντὶ τοῦ ὑψιπέταλος (ὕψι, πέταλον), οἱονεὶ ὑψίφυλλος, ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὸ φύλλωμα, σχεδ. = ὑψίκομος, «-δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

Ὑψιπέτης [. ‿ . .], αο, ὁ, (ὕψι, πέτομαι) εἰς ὕψος ἱπτάμενος, ὑψηλὰ πετῶν, «-αἰετός» Μ 201, 219, Ν 822, υ 243.

Ὑψιπύλη [. ‿ . .], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Θόαντος, βασιλέως τῆς Λήμνου, γυνὴ τοῦ Ἰάσονος, ἴδ. Ἰήσων, Η 469.

Ὑψίπυλος, ον (ὕψι, πύλη). ὑψηλὰς ἔχων πύλας, μὲ ταῖς ψηλαῖς ταῖς πόρταις, «Θήβη» Ἰλ. Ζ 416, «-Τροίη» Π 698, Φ 544.

Ὑψόθεν, ἐπίρ. (ὕψος) ἐξ ὕψους, ἀπὸ ψηλά, «ὑψόθεν ἐξ αἰθέρος ἧκεν ἐέρσας» Λ 53, «-ἐμβάλλειν» Μ 383, «ὑψόθ. ἐκ κορυφῆς» β 147, υ 104, χ 298.

Ὑψόθι, ἐπίρ. (ὕψος), = ὑψοῦ, ὑψηλὰ μὲ τῶν ἠρεμίας σημαντικῶν ῥημάτων, «εἶναι» περὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Κ 16, περὶ τοῦ ἀετοῦ Ρ 676, «ὑψόθ' ὀρεσφι» Τ 376.

Ὑψόροφος, ον (ὕψι, ὀροφή), ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὴν ὀροφήν, = ὑψηρεφής. ὅπ. ἴδ., «-θάλαμοι» Γ 423, Ω 192, 317, β 337, δ 121, «-οἶκος» ε 42, κ 474.

Ὑψόσε, ἐπίρ. (ὕψος), εἰς ὕψος, ὑψηλά, πρὸς τὰ ἐπάνω, Κ 461, θ 375 κ. ἀ.

Ὑψοῦ, ἐπίρ. (ὕψος), ὑψηλά, Α 486, 509, Ν 12, «ὑψοῦ ἐν νοτίῳ νῆα ὥρμισαν» δ 785, θ 55, ὑψηλὰ ἐν τῷ ὕδατι μετέωρον προσώρμισαν τὴν ναῦν, τουτέστιν ἐντελῶς ἑτοίμην πρὸς ἀπόπλουν, ὄρθιον μὲν ἔχουσαν τὸν ἱστόν, τὴν κεραίαν ἀνυψωμένην, τὴν πρύμνην διὰ τοῦ πρυμνησίου εἰς τὴν ξηρὰν προσδεδεμένην, ἐν ᾧ ἡ πρῶρα διὰ τῶν «εὐνῶν» (ἀγκυρῶν) ἐκρατεῖτο πρὸς τὴν θάλασσαν ἐστραμμένη, πρβλ. «ὕψι ἐπ' εὐνάων ὁρμίζω», Ξ 77.

Ὑψόω (ὕψος), ἀορ. α' μετοχ. ὑψώσας, ὑψώνω, σηκώνω ψηλά, «-δέμας» Βατρ. 81.

Ὕω, μόνον ἐν τῷ παρατ. ὗε καὶ ἐν τῇ παθ. μετοχ. ὑόμενος· α') χυρ. ἀμετάβ. βρέχω, στέλλω βροχήν, «Ζεὺς ὗε» ὁ Ζ. ἔβρεχε, Μ 25, ξ 457· β') μεταβ. βρέχω τινά, χάμνω νὰ βραχῇ· ὅθεν παθ. βρέχομαι, «λέων ὑόμενος καὶ ἀήμενος» λέων εἰς βροχὰς καὶ ἀνέμους ὑποκείμενος, ζ 131.

Φ

Φ, τὸ κα' γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς εἰκοστῆς πρώτης ραψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ὡς μικρὸν δὲ τῆς τῆς Ὀδυσσείας.

Φάανθεν, ἴδ. φαίνω.

Φαάντατος [⏑. ⏑.], η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. (ἐξ ἐπιθ. φαϜας, πρβλ. ἄτλας, γίγας ἐκ τοῦ φάος), φαεινότατος, ὅ ἐ. λαμπρότατος, μόνον «ἀστήρ» ν 93 †.

Φαγ–, ἐξ ἧς μόνον ὁ ἀόρ. ἔφαγον, ἀναύξητ. φάγον, ἀπαρεμφ. φαγέειν, π 429, πολλάκις φαγέμεν, ὑποτακτ. γ' ἐνικ. φάγῃσι ἀντὶ τοῦ φάγῃ, Φ 127, θ 477, ὅστις ὑπάγεται εἰς τὸ **ἐσθίω** ἢ **ἔδω**, (ἅπερ ἴδε), (κατα)τρώγω, βιβρώσκω, ἀόρ. ἔφαγα, μετ' αἰτ., Ω 411, ι 94 κ. ἀ., μετὰ γεν. τοῦ ὅλου, ἐξ οὗ μέρος τρώγεται, ι 102.

Φά(Ϝ)ε, ἀόρ. ξ 502 (φάω ἐκ τοῦ φάϜος)=ἐφάνη, ἔφεξε, μὲ ἀναδιπλασιασμὸν πεφήσεται Ρ 155 = θὰ γίνῃ φανερός. Ἴδε φαίνω.

Φά(Ϝ)εα, ἴδ. φάος [φᾰ].

Φα(Ϝ)έθουσα [⏑...], ἡ, (οἱονεὶ Φέγγουσα), θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας, μ 132.

Φα(Ϝ)έθων [⏑..], οντος, ὁ, (φάϜος ἴδε φάϜε, κυρ. μετοχ. ἐκτεταμένου τινὸς τύπου τοῦ ἀχρ. φάω, ἐκ τῆς ῥίζ. φαϜ, φαίνω), φωτεινός, φαεινός, λαμπρός, φέγγων, φωτοβόλος, φεγγοβολῶν, ἀκτινοβολῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου Λ 735, ε 479, λ 16 κ. ἀ.

Φα(Ϝ)έθων, οντος, κύρ. ὄνομα τοῦ ἑτέρου τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς, ψ 246.

Φαεινὸς [⏑..], (φαϜ, φάος, φαϜεσινός), συγκριτ. **φαεινότερος**, Σ 610, Ὕ. Ἀφρ. 86, ὑπερθετ. **φαάντατος** (ὅπ. ἴδ.), φαεινός, φωτεινός, λαμπρός, στιλπνός, ἐξαστράπτων, ἀκτινοβόλος, συχνὸν ἐπὶ μετάλλων καὶ μεταλλίνων πραγμάτων, οἷον «-θώρηξ, πήληξ, κρητήρ, θρόνος» η 169 κ. ἄ.· ἔτι δὲ ἐπὶ πυρός, Ε 215, ἐπὶ τῆς σελήνης, Θ 555, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ν 3, ἐπὶ τῆς Ἠοῦς, δ 188, ἐπὶ ἱματίων καὶ ἐφαπλωμάτων διὰ τὸν ζωηρὸν αὐτῶν χρωματισμόν, Γ 419, Ε 515, Κ 156, ζ 74 κ. ἀ.· ἔτι δὲ «-μάστιξ» Κ 500, ζ 316, «-πλόκαμοι» Σ 176, «-φοίνικι φαεινός» ἔχων λαμπρὸν φοινικοῦν χρῶμα, Ζ 219, Ο 538.

Φαείνω [⏑..] (φαεινός), ἕτερος τύπος τοῦ φαίνω, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. φαείνω, μ 384 (ὅπου κατά τινας θεωρεῖται ὡς ὑποτακτ.), προστ. -ε, εὐκτ. -οι, -οιεν, μετοχ. -ων (κατ' ἄλλους δὲ καὶ ἐν τῷ ἀορ. φαάνθην, ἴδ. φαίνω), κυρ. α') παρέχω φῶς, παρασκευάζω, τρέφω τὸ φῶς, «-φαείνων ἑστήκει πὰρ λαμπτῆρσι» σ 345· β') ἀμετάβ. παρέχω ἐξ ἐμαυτοῦ φῶς, φέγγω, λάμπω, φωτίζω, περὶ τοῦ Ἡλίου, «-ἀθανάτοισι, ἐν νεκύεσσι, μετ' ἀθανάτοισι». γ 2 (ἔνθα κεῖται ἡ εὐκτ. φαείνοι, ἀνθ' ἧς ὁ Οὐόλφ, ἔγραφε : φανείη) μ 383,

385· ἐπὶ τῶν λαμπτήρων τῶν πυρσῶν σ 308.

Φα(ϝ)εσίμβροτος [⏑ . . . .], ον (φάϝος, βροτός), ὁ εἰς τοὺς βροτοὺς φέγγων, φωτίζων τοὺς θνητούς, ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς, Ω 785, τοῦ Ἡλίου, κ 138, 191.

Φαίαξ, ακος, ὁ, ἴδ. Φαίηκες.

Φαιδιμόεις [. ⏑ . .], ὁ, (φαίδιμος), ἕτερος παραδόξως ἐσχηματισμένος ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ἑπομένου, ἐπίθ. τῶν Ἐπειῶν μόνον ἐν τῇ Ἰλ. Ν 686 †.

Φαίδιμος [. ⏑ .], ον (φαϝιδ-φάος), κυρ. λαμπρός, φωτεινός, φέγγων, εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, μόνον μεταφ. α') ἐπὶ παχέων καὶ εὐτραφῶν (ἴδ. λιπαρὸς 2, α') μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, λαμπρός, εὔτραφής, εὔσαρκος, «γυῖα, ὦμος» Ζ 27, λ 128· β') ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔνδοξος, εὐκλεής, περιφανής, ἐπὶ ἡρώων, Δ 505, 6 386, κ 251 κ. ἄ. πλχ.

Φαίδιμος [. ⏑ .], ὁ, βασιλεὺς τῶν Σιδονίων, δ 617, ο 117.

Φαίδρη, ἡ, (οἱονεί: Φωτεινή), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος, γυνὴ τοῦ Θησέως. Περιπεσοῦσα εἰς ἔρωτα πρὸς τὸν προγονὸν αὐτῆς Ἱππόλυτον καὶ δυστυχήσασα ἐν αὐτῷ, διὰ τῶν διαβολῶν της ἔγεινεν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἐναρέτου νεανίου, λ 321, Ἀπολδ. 3, 1, 4.

Φαινέσκετο, ἴδ. φαίνω.

***Φαινολίς**, ἡ, (φαίνω), ἡ φωτοβόλος, φωσφόρος, ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς, Ὑ. Δήμ. 51.

Φαίηκες, οἱ, Φαίακες, οἱ μυθώδεις εὐδαίμονες κάτοικοι τῆς Σχερίας, ἴδ. Σχερίη. Κατοικοῦντες πρότερον ἐν Ὑπερείᾳ οὐ μακρὰν τῶν Κυκλώπων, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς παρὰ τούτων βίας μετῴκησαν ὑπὸ τὸν Ναυσίθοον εἰς τὴν Σχερίαν, ζ 7, 8. Δώδεκα βασιλεῖς βασιλεύουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ τρισκαιδέκατος, ἀρχηγὸς πάντων, εἶνε ὁ Ἀλκίνοος θ 390 ἑξ. Εἶνε λαὸς ναυτικός, εἰρηνικός, ἀποστρεφόμενος τὰ ἔργα τοῦ πολέμου, φίλεργος καὶ εὔθυμος, ἀγαπῶν τὴν εὐωχίαν, τὰ λουτρά, τὸν ἔρωτα, τὰ ᾄσματα καὶ τὸν χορόν, θ 244 ἑξ. Ἡ ἐντολὴ αὐτῶν εἶνε νὰ παραπέμπωσιν ἀκινδύνως εἰς τὴν πατρίδα των πάντας τοὺς πρὸς αὐτοὺς πλέοντας θ 566, ὅπερ κατορθοῦσι διὰ τῶν θαυμασίων αὐτῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα δίχως κώπης καὶ πηδαλίου διαπλέουσιν ὡς πτερωτὰ τὴν θάλασσαν, η 34, ἔχουσι δὲ νοῦν καὶ φρένας ἀνθρώπων (« ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν») θ 557 ἑξ.

Φαινομένηφι(ν), ἀντὶ τοῦ φαινομένῃ, ἴδ. φαίνω Β', 1).

Φαῖνοψ, οπος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Ἀβυδηνός, πατὴρ τοῦ Ξάνθου καὶ Θόωνος, Ε 152, Ρ 312, 583.

Φαίνω (φάος), γ' ἑνικ. φάε μὲ σημ. ἀόρ. ἐν τῷ «φάε ἠώς» ἔφεγξεν, ἐφώτισεν, δ 502, καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. πεφήσεται ἐν τῷ «πεφήσεται ὄλεθρος» θὰ γείνῃ φανερὸς ὁ ὄλεθρος, Ρ 155, ἀπαρμφ. φαινέμεν, θ 237, γ' ἑνικ. τοῦ ἀόρ. ἔφηνε, εὐκτ. φήνειε, ὑποτακτ. φήνωσι, ἀπαρμφ. φῆναι, μέσ. μέλ. ἀπαρμφ. φανεῖσθαι μ 230· παθ. παρατ. θαμιστ. φαινέσκετο, ν 194, ἀόρ. β' ἐφάνην, ἀναύξ. φάνην, γ' πληθ. φάνεν ἀντὶ τοῦ ἐφάνησαν (ὅπερ μόνον Ὑμ. 33 (34), 12) Π 299, σ 68, προστ. φάνηθι Σ 198, φανήτω υ 101, εὐκτ. φανείη, ὑποτακτ. φανῇ Ι 707, καὶ φανήῃ Ὁμ. πλχ., ἀπαρμφ. φανῆναι, φανήμεναι, Ι 240, μετοχ. φανείς, παθ. ἀόρ. α' ἀναύξ. φαάνθην, κατ' ἐπέκτασ. ἀντὶ τοῦ φάνθην, Ρ 650, γ' πληθ. φάανθεν ἀντὶ τοῦ

ἐφαάνθησαν, Α 200· ἐκ τοῦ παρακ. πέφασμαι γ' ἐνικ. πέφανται, Β 122, Π 207 (ἴδ. καὶ προφαίνω), μετοχ. πεφασμένον, Ξ 127 (ἴδ. καὶ κατωτ. Α', 1,β')· τὸν θαμιστικὸν τύπον φάνεσκεν, Λ 64, λ 587, μ 241 κ. ἄ. θεωροῦσι τινὲς ὡς ἐκ τοῦ ἐφάνην ἐσχηματισμένον, ἄλλοι δέ, ὡς ἔκ τινος (οὐχὶ εὐαποδείκτου) ἐνεργητ. ἀορ. β' ἀμεταβ. ἔφανον (ὅπερ μόνον ὡς διάφορος γραφὴ εὑρίσκεται ἐν τῷ Π 299). Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. φέρω εἰς φῶς, φανερώνω, ἀφίνω νὰ φανῇ, δεικνύω, ἐμφανίζω· α') κυρ. μετ' αἰτ. «-μηρούς, ἐπιγουνίδα» σ 67, 74, «-αὐτὸν Ἄρην» αὐτὸν τὸν Ἄρη παριστῶν, ὡς αὐτὸς ὁ Ἄρης ἐμφανιζόμενος, Βατρ. 265, «-ὁδόν τινι» δεικνύω τὴν ὁδὸν εἴς τινα, μ 334, «-τέρας τινί» ἐπὶ τῶν θεῶν: ἐπιπέμπω, φανερώνω σημεῖον εἴς τινα, Β 324, γ 173, ὡσαύτως «-σήματα» Β 353· «-γόνον τινί» ἐπὶ θεῶν: δίδω γόνον (παιδιά) εἴς τινα, δ 12, ὡσαύτως «-ἄκοιτιν» ο 26 β') μεταφ. ἀποδεικνύω, (ἐκ)δηλῶ, φανερώνω, «νοήματα» σ 295, «-φαῖνε ἀοιδήν» ἐξέβαλλεν, ἐξεφώνησε τὴν ᾠδήν, θ 499 ἀποδεικνύω, διαπράττω, υ 309, «-ἀρετήν» ἐπιδεικνύω, θ 347, ὅθεν καὶ μετὰ τοῦ Σχολ. καὶ ἄλλων τὸ «-μῦθος πεφασμένος» ἀποδεδειγμένος, ἐκπεφωνημένος, ἐκπεφρασμένος λόγος, Ξ 127. 2) ἀμετάβ. φέγγω, φέρω εἴς τινα φῶς, μετὰ δοτ., η 102, τ 25. Β') Παθ. 1) φαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἐξέρχομαι εἰς φῶς, φανερώνομαι, δεικνύομαι, Δ 561 κ. ἄ. μετὰ δοτ. Α 198, Η 7, η 201 κ. ἄ. «-μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη» ἔγεινε φανερὰ (καταφανής), κατεφάνη, Ρ 650· ἡ μετοχ. «-φαινόμενοι» παρουσιαζόμενοι (οἱ προσφερόμενοι νὰ πράξωσί τι) Κ 236, «-φαίνετο (ὁ Ἕκτωρ ἢ ὁ χρὼς) λευκανίην» διεφαίνετο, ἦτο γυμνὸς κατὰ τὸν λαιμόν, Χ 324· μετὰ μετοχῆς προσδιοριστικῆς τοῦ ὑποκειμένου «-οὐδέ ποτ' οὖροι πνείοντες φαίνοντο» πουθενὰ δὲν ἐφαίνοντο οὔριοι ἄνεμοι, δ 361 «-θεὸς φαίνετο θαρσύνων» ἐπεφαίνετο, ἐνεφαίνετο, ἐνεφανίζετο, ω 448· ἐν τῷ Δ 278 «-τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον... φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον» σημ. καθ' ὅσον ἐκτείνεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τὸ δὲ «-μελάντερον» εἶνε κατηγορούμενον τοῦ «φαίνεται» ἴδ. ἠύτε. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀνατελλόντων οὐρανίων σωμάτων, «φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς» Α 477, Θ 556 κ. ἄ. πλχ., «-ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι» ἅμα φανῇ ἢ ἐφάνη ἡ ἠώς, Ι 618, δ 407, ζ 31. 2) μετὰ περαιτέρων κατηγορηματικῶν προσδιορισμῶν, φαίνομαι, παρέχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ὄψιν, «-σμερδαλέος δ' αὐτοῖσι φάνη» ζ 137, «-τοῖος Διομήδεϊ Ἄρης φαίνετο» Ε 866 κ. ἄ., μετ' ἀπαρμφ. «-πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι» λ 336, ξ 355, ο 25. 3) φαίνομαι, τουτέστι λάμπω, «πυρὰ φαίνετο» Θ 561, «-δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν» φοβερὰ δὲ ἔλαμψαν οἱ ὀφθαλμοί της, Α 200.

***Φαεινώ**, οῦς, ἡ, μία τῶν Νυμφῶν, μεθ' ὧν συνέπαιζεν ἡ Περσεφόνη, Ὕ. Δήμ. 418.

Φαῖστος, ὁ, (ἐκ τοῦ ἐπιθ. φαιστός =φαεινός), υἱὸς τοῦ Βώρου ἐκ Τάρνης τῆς Μαιονίας, ἐπίκουρος τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως φονευθείς, Ε 43.

Φαιστός, ἡ, πόλις τῆς Κρήτης, πλησίον τῆς Γόρτυνος, ὑπὸ τοῦ Μίνωος κτισθεῖσα, Β 648, γ 296.

φαλαγγηδὸν [⏑ . . .], ἐπίρ. (φάλαγξ), ἐν εἴδει φάλαγγος, Ο 360 ÷.

φάλαγξ [⏑ .], αγγος, ἡ, φάλαγξ,

στίφος, τάξις, στρατὸς (εἰς μάχην, παρατεταγμένος, ὁ ἑνικὸς Ἰλ. Ζ 6, ἀλλαχοῦ δὲ ὁ πληθυντ., οἷον Δ 254, 281, 333, «φάλαγγες Τρώων» Ζ 77, «ἀνδρῶν» Τ 158 κ. ἀ., «φάλαγγες ἐλπόμενοι» (σχῆμα: κατὰ σύνεσιν), Π 281.

Φάλαρα (⏑ ⏑ .], τά, (φάλος), Π 106 †, «βάλλετο δ' αἰεὶ κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'». Κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἑρμηνείαν = φάλοι (ἴδ. τ. λ.), τουτέστιν ὀμφαλοί τινες ἢ ἀσπιδίσκια, κοσμοῦντα τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς περικεφαλαίας. Ὀρθότερον δὲ κατά τινα Σχολιαστὴν (εἰς Ε 743, «οἱ ἐν ταῖς παραγναθίσι κρίκοι» ἱμάντες φολιδωτοὶ ἢ ἁλυσιδωτοί. ἤγουν μὲ φολίδας ἢ ἁλυσίδια κεκαλυμμένοι, χρησιμεύοντες εἴς τε προφύλαξιν τῶν γνάθων καὶ εἰς στερέωσιν τῆς κόρυθος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· ἢ κατὰ τοὺς τὰ πολεμικὰ τῶν ἀρχαίων ἐρευνήσαντας παραγναθίδες, τουτέστι μετάλλινα ἐλάσματα, καλύπτοντα τὰς γνάθους. Πρβλ. **τετραφάληρος**. (Ἐκ τοῦ φαλαρός = φαλὸς τῷ παρὰ τῆς Γραμματικοῖς, ὅ ἐ. λαμπρός, στιλπνός, λευκός, ἐκ τῆς ῥίζ. **φα**. Διάφορα τούτων φρονεῖ ἕτερός τις κριτικός, ὅστις «φάλαρα» ἐννοεῖ τοὺς τέσσαρας ἀλλεπαλλήλους φάλους τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν τετραφάληρον περικεφαλαίαν).

Φαληριάω, (φαληρὸς Ἰων. ἀντὶ τοῦ φαλαρός, ἴδ. τὴν προηγ. λ. ἐν τέλ.), μόνον ἐν τῇ μετοχ. φαληριόων ἐπεκτ. ἀντὶ τοῦ φαληριῶν, κυρ. εἶμαι λευκός, ἀσπρίζω, «κύματα» ἐκ τοῦ ἀφροῦ λευκά, ἀφρίζοντα, Ν 799 †. (Ὀρθότερον ἴσως τὰ ἐν εἴδει ῥάχεως ἐξογκούμενα, φουσκόνοντα κύματα, διότι κατ' αὐτὸν φαληρὸς εἶνε ὁ ἐν εἴδει ῥάχεως ἐξωγκωμένος).

Φάλκης, **αο**, ὁ, εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, Ξ 513.

1. **Φάλος** [⏑ .], γεν. **ους**, τό, (σανσκρ. kvaras), μετάλλινόν τι τόξον ἢ ῥάχις. Μόνον ἐν συνθέσει διεσώθη ἡ λέξις: τρυφάλεια ἐκ τοῦ τρυφαλεσία.

2. **Φάλος**, ὁ, εἶνε τοξοειδὲς ἐξόγκωμα, κύκλος Π 216, μετάλλινον τόξον διῆκον ἄνωθεν τῆς περικεφαλαίας ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ τραχήλου, ὑποδεχομένη κατὰ κορυφὴν τὸν λόφον ἢ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν λοφιάν, ἀπολήγουσα κατὰ τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν εἰς μικράν τινα προβολήν, σκεπάζουσαν τὸ μέτωπον καὶ τὸν τράχηλον. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἄλλως λεγόμενος κῶνος ἢ κατὰ κορυφὴν σπόνδυλος, εἰς ὃν εἶνε ἐμπεπηγμένος ὁ λόφος. Πρβλ. **ἄφαλος**, **ἀμφίφαλος**, **τετράφαλος**.

Φάν, ἴδ. φημί.

Φάνεν, **φάνεσκε**, **φανήη**, **φανήμεναι**, ἴδ. φαίνω.

Φά(ϝ)ος [⏑ .], **εος**, τό, (ἐκ τῆς ῥίζης **φαϝ**, κατ' ἐπέκτασιν τῆς **φα**), ἀρχαιότερος τύπος ἀντὶ τοῦ φῶς, καὶ κατ' ἐπέκτασιν **φόως**, Ζ 6, ε 2 κ. ἄ. πλχ., δοτ. φάει, αἰτ. φάος, φόως (φόωσδε), πληθ. **φάεα**, ἴδ. κατωτ. 2, α'). 1) **φῶς**, οἷον τὸ τῶν λαμπάδων, τ 24, 34, σ 317, ἰδίως τὸ φέγγος, φῶς τῶν οὐρανίων σωμάτων, συχν. «φάος ἠελίοιο» **τὸ φῶς τοῦ ἡλίου**, **τὸ φῶς τῆς ἡμέρας**, Α 605 κ. ἀ., πολλάκις «ὁρᾶν φάος ἠελίοιο» ἀντὶ τοῦ **ζῆν**, ἴδ. ὁράω 6'), καὶ «λείπειν φάος ἠελίοιο» ἀντὶ τοῦ **θνήσκειν**, Σ 11. Πολλάκις δὲ καὶ μόνον «φάος» Β 49, γ 335 κ. ἀ., «ἱέναι φόωσδε» πέμπω, ἐξάγω εἰς φῶς, Β 309, «φόωσδε λιλαίομαι» ἐπιθυμῶ (νὰ ἀνέλθω ἐκ τοῦ Ἅδου) εἰς τὸ φῶς (τῆς ἡμέρας), λ 223, «ἐκφαίνω φόωσδε» τ 103, «ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε» ἐκπροήγαγεν εἰς τὸ φῶς, Π 188,

Τ 118, Ὕ. Ἀπ. 119, ἔνθα ἡ «-πρό» ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, «-ἐν φάει» εἰς τὸ φῶς, τὴν ἡμέραν, Ρ 647, φ 429, αἰθρία, τὸ καθαρὸν φῶς, τοὐναντίον τῆς «-ἀχλύος» Ο 669. 2) ποιητ.· α') τὸ (λάμπον) φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ ὀφθαλμός, μόνον κατὰ πληθ. «-φάεα» μόνον ἐν τῷ π 15, ρ 39, 95, τ 417. β') μεταφ. φῶς, εἰς ἔνδειξιν τῆς χαρᾶς, σωτηρίας, εὐτυχίας, νίκης, Ζ 6, Θ 282, Λ 797, Ο 741, Π 39, 95, Ρ 615, Φ 538, «-Πατρόκλῳ γενόμην φάος» Σ 102· ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ προσφωνήσει «-γλυκερὸν φάος» γλυκὺ φῶς μου, π 23, ρ 41.

Φαρέτρη [⏑ . .], ἡ, (φέρω), **φαρέτρα**, ἡ θήκη δηλ. τῶν βελῶν, **παλάσκα**, Α 45, Κ 260, ζ 270, «-ἰοδόκος» φ 11, «-κοίλη» φ 417 κ. ἄ. πλχ.

Φᾶρις, ιος, ἡ, παλαιὰ πόλις τῆς Λακωνίας (Φαραί) ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ, νοτίως τῶν Ἀμυκλῶν, Β 582, Παυσ. 3, 20, 3, 4, 16, 8. (‖ ' Ἔκειτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅπου τὸ τὴν σήμερον ἔρημον χωρίον Βαφειὸ ἔνθα ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου Χ. Τσούντα ἀνεκαλύφθησαν τὰ περίφημα μυκηναϊκῆς ἐποχῆς ἀντικείμενα τὰ κοσμοῦντα νῦν τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον.

Φάρμακον [. ⏑ .], τό, (συγγ. τοῦ φέρβω)· πιθανώτατα δὲ κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε πᾶσαν **βοτάνην**, ἔπειτα δὲ μέσον πρὸς παραγωγὴν φυσικῶν μεταβολῶν, ὅθεν α') **φάρμακον**, μέσον ἰαματικόν, **ἰατρικόν**, οὐ μόνον ἐξωτερικῶς παρεχόμενον, διό «-φάρμ. ἐπιτίθημι» Δ 191, «-φ. ἐπιπάσσω» Δ 218 κ. ἄ., «-φ. προσαλείφω» κ 392, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικῶς. Ἰδίως δὲ αἱ ἰαματικαὶ βοτάναι αἱ ἐπὶ τῶν πληγῶν ἐπιτιθέμεναι, Δ 191 κ. ἄ.· ὅθεν καὶ λέγονται «-ἤπια» Δ 218, Λ 515, «-ὀδυνήφατα» Ε 401, 900, «-ἐσθλά» Λ 831, Ο 394 κ. ἄ.· β') **δηλητήριον, φαρμάκι**, ἰδίως τὰ φαρμακερὰ φυτά· ὅθεν λέγονται «-κακά, θυμοφθόρα» Χ 94, β 329· χρησιμεύει εἰς φαρμακείαν ἢ δηλητηρίασιν τῶν βελῶν, ὅθεν λέγεται «-ἀνδροφόνον» α 261· γ') **μαγικὸν μέσον, φίλτρον, γοήτευμα, μαγγάνευμα**, Λ 741, δ 220. Ἰδίως περὶ τῶν φαρμακειῶν τῆς Κίρκης, κ 292, 326, 392, 384, καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Κ 287, 302.

Φαρμάσσω, ἐμβάπτω εἰς **φάρμακον**, ἰδίως ἐπὶ μεταλλοτεχνημάτων, **βάπτω, στομῶ, σκληρύνω**, μόνον κατὰ μετοχ. «-φαρμάσσων πέλεκυν» ι 293 †.

Φᾶρος, εος, τό, (φέρω), οἷον δήποτε μέγα τεμάχιον ὑφάσματος, **ὀθόνη, πανί**, ε 258· ὅθεν α') **σινδὼν νεκρική, σάβανον**, Σ 353, Ω 580, 588, ω 147 καὶ (ὅπου ἀκριβέστερον προσδιορίζεται διὰ τοῦ «-ταφήιον») β 97, τ 142, ω 132· β') ἔνδυμα ἄνευ χειρίδων φορούμενον καθὼς ἡ «-χλαῖνα ἐπάνωθεν τῶν ἄλλων ἐνδυμάτων, **ἱμάτιον, ἐπενδύτης, μανδύας, ἐπανωφόρι**, οὐ μόνον τῶν ἀνδρῶν, οἷον Β 43, Θ 221, γ 467, θ 84, 88 (ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς συγκαλύπτει δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλήν του), ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν, οἷον ε 230, κ 543, Ὕμ. 6, 5, πρβλ. ν 108. Κατὰ τὴν ἀνωτέρω παραδεδεγμένην ἐτυμολογίαν ἡ κυρία καὶ θεμελιώδης σημασία τῆς λέξεως εἶνε ἡ δευτέρα: **φόρεμα, ἱμάτιον**.

Φάρος [⏑ .], ἡ, μικρόν τι νησίδιον ἔμπροσθεν τῆς γλώσσης ἐκείνης τῆς Αἰγύπτου, ἐφ' ἧς μετέπειτα ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔκτισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν, δ 355. (Ἐπὶ τῶν ὑστέρων χρόνων ἡ νῆσος αὐτη ἡνώθη μετὰ τῆς ἠπείρου

διὰ χώματος καὶ ἔφερε τὸν περιβόητον φάρον, ὅστις ἐξ αὐτῆς ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον μετέδωκεν ὡς προσηγορικὸν εἰς πάντας τοὺς φανοὺς τοὺς πρὸς φωτισμὸν τῶν ναυτιλλομένων ἐγειρομένους).

Φάρυγξ [⏑.], υγγος, καὶ υγος, ὁ καὶ ἡ (τὸ γένος παρ' Ὁμ. ἀδιάγνωστον, ἐκ τοῦ forare, bohren), φάρυγξ, *Ὀδ.ι 373· ἐν γένει δὲ λαιμός,τ 480.

Φάσγανον [.⏑.], τό, (ἐκ τοῦ σφάζω κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ σφάγανον), ξίφος, μάχαιρα, σπάθη, σπαθί, (ὄχι διάφορον ἴσως τοῦ «-ξίφος» καὶ «-ἄορ»), Ε 81, «-ἄμφηκες» Κ 256, κ 145, χ 74 κ. ἀ., «Θρηΐκιον» Ψ 808, ἴδ. ξίφος.

Φάσθαι, ἴδε φημί.

Φάσκω (φημί), μόνον ἐν τῷ ἐνικ. τοῦ παρατ. ἔφασκον, ες, ε καὶ β' πλ. ἐφάσκετε χ 35, σπανίως ἀναύξ. γ' ἐν. δ 191 (ὅπου πρὸ δασυνομένου φωνήεντος: φάσχ') κ 331, λ 305, ω 75,λέγω, διισχυρίζομαι, προφασίζομαι, μετ' ἀπαρμφ. δ 191, θ 565 κ. ἀ. ἐπαγγέλλομαι,ὑπισχνοῦμαι, μετὰ μέλ. ἀπαρμφ. Τ 297, ε 135, η 256· νομίζω, πιστεύω, Ν 100, χ 35 (πρβλ. φημὶ 2). Τῆς Ἰλιάδ. μόνον ἔνθα ἀνωτέρω.

Φασσοφόνος, ον (φάσσα, φονεύω), φασσοκτόνος, ὁ φονεὺς τῶν φασσῶν (εἴδους τινὸς ἀγρίας περιστερᾶς)· «-ἴρηξ» ὁ ἱέραξ ἐν γένει, οὐχὶ δὲ εἶδος ἱέρακος, ὡς νομίζει ὁ Σχολ., Ο 238 †.

Φάτις [–.], ιος, ἡ, (φημί),=φήμη, ὅ ἐ. α') λόγος, εἴδησις ἀδέσποτος, ἡ μεταξὺ τοῦ πλήθους τῇδε κἀκεῖσε φερομένη, φ 323, «-μνηστήρων» ἡ περὶ τῶν μνηστήρων, ψ 362· β') ὄνομα, φήμη, ἐπί τε καλοῦ, ὅθεν «-ἐσθλή» ζ 29, καὶ ἐπὶ κακοῦ: δυσφημία, «-δήμου» Ι 460· γ') ἀγγελία, εἴδησις, «-πολέμοιο κακή» Βατρ. 138.

Φάτνη, ἡ, (ἐκ τοῦ πατέομαι, κατὰ μετάθεσιν πνευματισμοῦ ἀντὶ τοῦ πάθνη=παχνί(ον),ὅ ἐ.παθνίον),φάτνη, παχνί,Ε 271,«-ἱππείη» Κ 568,δ 535, λ 411 κ. ἄ. πλχ.

Φαυσιάδης [.⏑⏑.], αο, ὁ, (φάϝος) υἱὸς τοῦ Φαυσίου, Λ 578.

Φεαί, αἱ, ἴδ. Φειά, πόλις Ἤλιδος.

Φέβομαι, ἀποθ., μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. ὑποτακτ. καὶ ἀπαρμφ. –ωμαι, –εσθαι, καὶ ἐν τῷ παρατ. ἐφέβοντο καὶ φέβοντο,=φοβέομαι, παρ' Ὁμ. σημαίνει σκιάζομαι, τρομάζω· ὅθεν φεύγω, τρέπομαι (εἰς φυγήν), τοὐναντίον τοῦ «-διώκω» Ε 223 κ. ἄ. πλχ., τῆς δὲ Ὀδυσ. μόνον χ 299, «-ὑπό τινι» καταδιωκόμενος ὑπό τινος φεύγω, Λ 121· β') μεταβ. μετ' αἰτ., (ἀπο)φεύγω, τινά, μόνον Ε 232.

***Φέγγος**, εος, τό, (φάος), φέγγος, φῶς, λάμψις,*Υ. Δήμ. 279. (Ἐν τῇ καθομιλ. φέγγω, φεγγίτης, φεγγάρι, ἀστρο–φεγγιά).

Φειά, ἡ, Η 135, καὶ **Φεαί**, ο 297, πόλις τῆς βορείου Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἰαρδάνου ποταμοῦ, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Πισάτιδος. Κατὰ τὸν Στράβωνα 8, 3, 12, ὑπῆρχε καὶ ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις ἀκρωτήριον καὶ πολίχνη Φειά, τῆς ὁποίας ἡ θέσις πρέπει νὰ ζητηθῇ οὐ μακρὰν τοῦ σημερινοῦ Ποντικοκάστρου, πλησίον τοῦ Κατακώλου. Ἴδ. καὶ Ἰάρδανος.

Φείδας, αντος, ὁ, (φείδομαι, οἱονεὶ Φείδων, φειδωλός), εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἀθηναίων, Ν 691.

Φείδιππος, ὁ, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐκ τῶν Νοτίων Σποράδων, Β 678.

Φείδομαι, μέσ. ἀποθ., προστ. ἐνεστ. -εο, ἀόρ. α' ἀναύξ. φείσατο· ἔτι δὲ ἀόριστ. β' μετ' ἀναδιπλ. εὐκτ. πεφιδοίμην, -οιτο, Υ 464, ι 277, ἀπαρεμφ πεφιδέσθαι, Φ 101, καὶ μέλ. πεφιδήσεται, Ο 215. Ω 158, 187, φείδομαι, προφυλάττω, ψηφῶ, λυποῦμαι, μετὰ γεν., Ε 202, Ο 215, ι 277, «δέπαος» Ω 236.

Φειδώ, **όος—οῦς**, ἡ, φειδώ, κατακράτησις, φειδωλία, «-οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων—γίγνεται πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα» οὐδεμία κατακράτησις τῶν νεκρῶν γίνεται, οὐδεὶς ἐμποδίζει τοὺς νεκρούς, ὥστε νὰ εὐμενίσῃ τις αὐτοὺς διὰ τῆς πυρᾶς, Η 409, φειδώ, λύπη, οἰκονομία. «οὐδ' ἔπι φειδὼ» ἀφειδῶς δαπανῶσι, ξ 92, π 315.

Φειδωλή, ἡ, (φείδομαι), = τῷ προηγ. «-δούρων» Χ 244 †.

Φείδων, ωνος, ὁ, βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν, ξ 316, τ 287.

Φεν- καὶ **φα-** θεματικοὶ τύποι, ἐξ ὧν σχηματίζεται ὁ συγκεκομμέν. καὶ ἀναδιπλασ. ἀόρ. β' ἔπεφνον, ες, ε, καὶ ἀναύξ. πέφνε, ὑποτακτ. πέφνῃς, χ 346, πέφνῃ, Υ 172. λ 135, ψ 282, ἀπαρμφ. πεφνέμεν, Ζ 180, μετοχ. πεφνόντα, Π 827, καὶ ἐν τῷ συνθ. καταπεφνών, Ρ 539, παθ. παρακ. πέφαμαι, γ' ἑνικ. πέφαται, Ρ 689, Τ 27, χ 54, καὶ κατ' ἔκθλ. πέφατ', Ο 140, Ρ 164, γ' πληθ. πέφανται, Ε 531, Ο 563, ἀπαρμφ. πεφάσθαι, Ν 447, Ξ 471, Ω 254, καὶ ἐκ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ. πεφήσομαι β' ἑνικ. πεφήσεαι, Ν 829, χ 217, καὶ γ' ἑν. πεφήσεται (τοῦτο καὶ τό: πέφανται δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τοὺς ὁμοφώνους τύπους τοὺς ἐκ τοῦ **φαίνω**, ὅπ. ἴδ.), Ο 140. Σημ. φονεύω, ἀποκτείνω, σκοτώνω, ἐπὶ τοῦ βιαίου θανάτου, μετ' αἰτ., Δ 397 κ. ἄ. πλχ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ προσωποποιουμένου, μόνον ἐν τῷ λ 135, «-θάνατος ἀβληχρὸς ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ γήρᾳ... ἀρημένον». Μεταφ. «ἐκ δ' αἰὼν πέφαται» ἐξηφανίσθη ἡ ζωή, Τ 27.

Φένεος, ἡ, συνήθ. Φενεός, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης, τὰ νῦν Φονιά, Β 605.

Φεραί, **ῶν**, αἱ, δοτικ. Φερῇς, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος παρὰ τὴν Βοιβηΐδα (Κάρλα) λίμνην, καθέδρα τοῦ Ἀδμήτου, ἐπίνειον ἔχουσα τὰς Παγασάς, Β 713, δ 798 νῦν Βελεστῖνον τοῦ ο 297, πρέπει βεβαίως νὰ γραφῇ Φεάς, ὅπως καὶ ἐν τῇ Ὀδ., ἀντὶ τοῦ Φεράς).

***Φέρασπις**, **ιδος**, ὁ, ἡ, ἀσπιδοφόρος, Ὑμ. 7 (8), 2.

***Φέρβω**, γ' ἑνικ. -ει, παθ. -εται, γ' ἑνικ. τοῦ ὑπερσ. ἐπεφόρβει, Ὑ. Ἑρμ. 105, βόσκω, τρέφω «-πάντα» Ὑμ. 30 (31), 2, «-βοῦς βοτάνης» τρέφω τοὺς βοῦς διὰ βοτάνης, Ὑ. Ἑρμ. 105, «-τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου» ταῦτα τρέφονται ὑπὸ σοῦ διὰ τῆς εὐδαιμονίας, ἐν εὐδαιμονίᾳ, Ὑμ. 30 (31), 4.

Φέρεκλος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἁρμονίδου, ναυπηγὸς τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ὁ Πάρις ἀπήγαγε τὴν Ἑλένην, Ε 59.

***Φερέσβιος** [. . ⏑ .], ον (φέρω, βίος), ζωηφόρος, τροφοδότης, «-γαῖα» Ὑ. Ἀπ. 341, «-ἄρουρα» Ὑμ. 30 (31), 9, «-οὖθαρ ἀρούρης» Ὑ. Δήμ. 450.

Φέρης, **ητος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τηροῦς, πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου, θεμελιωτὴς τῶν Φερῶν, λ 259.

Φέριστος, η, ον (ἐκ τῆς ῥίζης φερ. ἥτις καὶ ἁπλῆ σημαίνει ὅ,τι τὸ σύνθ. διαφέρω, ὑπερφέρω, ὅπως τὸ ἁπλοῦν «ὄχα» σημ. τὸ ἐξόχως, ὑπερόχως)

= φέρτατος, ὅπ. ἴδ., I 110, Ψ 409, ἰδίως ἐν τῇ προσφωνήσει «-φέριστε» Ζ 123 κ. ἄ. πλχ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον α 405, ι 269.

φέρουσα, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 43.

φέρτατος [. ⏑ .], η, ον, (ἴδ. φέριστος) ὑπερθ. εἰς τὸ **ἀγαθὸς** ὑπαγόμενον, **κράτιστος**, **ἄριστος**, **ἀνδρειότατος**, **γενναιότατος**, Ο 526 κ. ἄ. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «πολὺ» ἢ «μέγα» Α 581, Π 21 κ. ἄ., μετὰ δοτιχ. «χερσίν τε βίηφί τε» κατὰ τὰς χεῖρας καὶ τὴν ἰσχύν, μ 246, Η 289, «-κακῶν φέρτατον» τὸ βέλτιστον (προτιμότατον) τῶν κακῶν, Ρ 105.

φέρτερος, η, ον (ἴδ. φέριστος), συγκριτ. ὑπαγόμενον εἰς τὸ θετ. **ἀγαθός**, καὶ ἔχον ὑπερθετ. τὸ **φέρτατος** καὶ **φέριστος**, ὅπ. ἴδ., **καλλίτερος**, **ἀνώτερος** ἰδίως **ἀνδρειότερος**, **γενναιότερος**, **ρωμαλεώτερος**, Α 186, Β 201, π 39 κ. ἄ.; μετὰ δοτ. «βίῃ φέρτερος» ἀνώτερος κατὰ τὴν δύναμιν, Γ 431, σ 234 κ. πλχ. Ὕ. Ἀπ. 339, Δήμ. 148, καὶ μετ' ἀπαρμφ. «φέρτεροι νοῆσαί τε κρῆναί τε» εἰς τὸ νὰ κτλ. ε 170· «πολὺ φέρτερόν ἐστι» εἶνε πολὺ καλλίτερον, προτιμότερον, Α 169, Δ 307, μετ' ἀπαρμφ. μ 109, φ 154.

φέρτε, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. φέρτε, ἀντὶ τοῦ **φέρετε**, ἴδ. φέρω.

φέρτρον, τό, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ **φέρετρον** (φέρω), **φορεῖον**, Σ 236 †.

φέρω (fero Λατ. bairan γοτθ.), γ' ἑνικ. τῆς ὁριστ. **φέρησι**, ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. φέρημι, τ 111 προστ. **φέρτε**, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. φέρτε, ἀντὶ τοῦ: φέρετε, Ι 171, ὑποτ. γ' ἑνικ. **φέρησι** ἀντὶ τοῦ: φέρῃ, Σ 308, ε 164, κ 507, ἀπαρμφ. **φερέμεν** ἀντὶ τοῦ: φέρειν, Ι 411, Ω 119, 196, παρατ. θαμιστ. **φέρεσκον**, ες, ε, ι 429, κ 108, Ὕ. Ἀπ. 306. Ἐκ τοῦ θέματος οι μέλ. **οἴσω**, μέσ. μέλ. **οἴσομαι**, Ἰλ. πλχ., τ 504· ἔτι δὲ τοῦ ἀορ. β' προστ. **οἶσε**, χ 106, 481, γ' ἑνικ. **οἰσέτω**, Τ 173, θ 255, β' πληθ. **οἴσετε**, Γ 103, Ο 718, υ 154, ἀπαρμφ. **οἰσέμεν**, Σ 191, γ 429 καὶ **οἰσέμεναι** Γ 120, Ψ 564, θ 399 κ. ἄ. Ἐκ δὲ τοῦ θέμ. **ἐνεκ** ἀόρ. α' **ἤνεικα** καὶ **ἔνεικα** πλχ. γ' ἑνικ. **ἤνεικε** καὶ πληθ. **ἤνεικαν**, **ἔνεικαν**, α' πληθ. **ἐνείκαμεν** ω 43, ἀπαρμφ. **ἐνεῖκαι** Σ 334, σ 286, μετοχ. **ἐνείκας** Ρ 39, προστ. β' πληθ. **ἐνείκατε** θ 393, ὑποτ. **ἐνείκω** Ζ 258, χ 139, 487, γ' ἑνικ. **ἐνείκῃ** β 329, μέσ. ἀόρ. α' γ' πληθυντ. **ἠνείκαντο** Ι 127. Ἔκ τινος ἀορ. β' ἐνεργ. εὑρίσκεται τώρα μόνον ἀπαρμφ. **ἐνεικέμεν** Τ 194. Τὸ δὲ γ' ἑνικ. τῆς εὐκτ. **ἐνείκοι**, ὅπερ πρότερον ἐγράφετο ἐν τῷ Σ 147 καὶ φ 196, διωρθώθη ἤδη εἰς **ἐνείκαι** (εὐκτ. ἐνεργητ. ἀορ. α' ἤνεικα (ἔνεικα). Κυρία καὶ θεμελιώδης σημασία εἶνε: **φέρω**· Α') Ἐνεργ. 1) **φέρω**, **φορῶ**, ὅ ἐ. λαμβάνω ἢ ἔχω τι ἐπάνω μου· α') **βαστάζω**, **κρατῶ**, **βαστῶ**, «χερμάδιον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν» Ε 303, «-σάκος, λᾶαν» Η 219, Μ 445 κ. ἄ., «-τὶ ἐν ταλάροισιν» Σ 568, «-ἐν ἀγκαλίδεσσι» Σ 555, «-κοῦρον γαστέρι» ἔχω ἐν γαστρί, **βαστῶ**, Ζ 58, «-δράκοντα ὀνύχεσσι» Μ 202· β') μεταφορ. **ὑπομένω**, **ὑποφέρω**, «-λυγρά» σ 135. 2) **φέρω**, ἐπικρατούσης τῆς ἐννοίας τῆς μετακινήσεως ἢ μεταφορᾶς, «-ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ρεῖα φέρει πόκον οἰός.... ὣς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων λᾶαν φέρει» Μ 453 κ. ἄ., ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ γονάτων, φερόντων τὸ λοιπὸν σῶμα, «-γοῦνα φέρει, πόδας φέρον» Ζ

511, 514, Ο 405 κ. ἀ. Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ὑποζυγίων, φέρω, μεταφέρω, σύρω, «-τινά» Β 838, Λ 283, Ν 820, Ζ 83, «-ἅρμα» Ψ 304, καὶ ἐπὶ πλοίων, μεταφέρω, Ι 306, Ο 705, π 323 κ. ἀ., «-τινὰ ἐπὶ πόντον» ε 164, ἐπὶ τῶν ἀνέμων, «-κνίσην οὐρανὸν εἴσω» Θ 549, «-σχεδίην φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα» ἔφερον, ὤθουν τῇδε κἀκεῖσε, ε 330, ὡσαύτως «τοὺς δὲ φέρεν πόντονδε θύελλα» κ 48, «ἐπὶ πόντον» Τ 378 κ. ἀ. μεταφ. μετα(δια)δίδω, «οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισι» γ 204. Ἰδίως δὲ τροποποιεῖται ἡ σημασία τοῦ ῥήματος τούτου ἀναλόγως τῶν προθέσεων καὶ τῆς συναφείας ἐν ᾗ κεῖται, οἷον «-κλῆρον ἀν' ὅμιλον ἀπάντη» περιφέρω πανταχόσε εἰς τὸ πλῆθος τὸν κλῆρον, Η 183. Ὅθεν α') μεταφέρω, φέρνω, «-εἴ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκαι» ἂν τὸν ἔφερνε κἀνένας θεός. φ 196, «-ἄποινα, δῶρα κ. τ. τ. φέρω» προσφέρω, Ὅμ. πλχ., «-φέρω τεύχεά τινι» μεταφέρω, φέρω ὅπλα εἴς τινα, Σ 137, 191, «-τεύχεα οἴσω προτὶ Ἴλιον» θὰ φέρω τὰ ὅπλα εἰς τὸ Ἴλιον, Η 82, «τινὰ ἐπὶ νῆας» Ν 423, «-τινὰ ἐς Τροίην» Ο 705, «-μῦθον, ἀγγελίην τινί» Κ 288, Ο 175, α 408, «-φόως τινί» φέρω φῶς (φέγγω) εἴς τινα, Λ 2 κ. ἀ., «ἰθύς τινος φέρω» φέρω τι κατ' εὐθεῖαν κατά τινος, καταφέρω, ἴδ. ἀνωτ. 2) ἐν ἀρχῇ, «-μένος χειρῶν ἰθὺς φέρω» τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν διευθύνω, Ε 506. Μεταφ. «-χάριν τινί» κάμνω χάριν, χαρίζομαι εἴς τινα, Ε 211, ε 307, «-ἦρα φέρειν», ἴδ. ἦρα, «-φόνον καὶ κῆρά τινι» ἐπιφέρω φόνον κτλ., Β 352, δ 273, ὡσαύτως «—κακόν, κακά τινι» Β 304 κ. ἀ., «-κακότητα» Μ 332, «δηιοτῆτά τινι» ζ 203, «-πῆμα» μ 231· β') ἐκφέρω, ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ, «-τινὰ ἐκ πολέμοιο, ἐκ πόνου» Ν 515, Ξ 429, «-ἀπάνευθε μάχης» Λ 283, «-τῶν οὐκ ἄν τι φέροις» ἐκ τούτων οὐδὲν δύνασαι νὰ ἀφαιρέσῃς, Α 301, παροιμιωδῶς «-ἔπος φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι» οἱ ἄνεμοι νὰ ἁρπάξουν τὸν λόγον καὶ νὰ φύγουν, νὰ ματαιώσωσι καὶ διαλύσωσι τὸν λόγον, θ 409· ἰδίως δὲ περὶ τῶν λαφύρων, τῶν ἐν πολέμῳ διαρπαζομένων, Β 302, μ 99· πολλάκις δὲ «-φέρω καὶ ἄγω» λαφυραγωγῶ ἄψυχά τε καὶ ἔμψυχα, Ε 484, ἴδ. ἄγω Α', 1, 6')· ἐν γένει ἀποφέρω, κερδίζω, «-κράτος» Σ 308. 3) παράγω, δίδω, κάμνω, περὶ τῆς γῆς καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς φυομένων, δ 229, ι 110, «τρύγην» Υ. Ἀπ. 55. 4) Ἡ μετοχὴ «φέρων» τίθεται πολλάκις ἐν τῷ λόγῳ, ὡς καὶ ἡ «-ἄγων» καὶ «-ἔχων» (ἴδ. ἄγω Α' ἐν τέλ. καὶ ἔχω Α' ἐν τέλ.) μετ' ἄλλων ῥημάτων, ἵνα ἐκφράσῃ ἐναργέστερον τὸ γινόμενον, οἷον «-ἔδωκε φέρων» ἔφερε καὶ ἔδωκε, Η 303 κ. ἀ., «-ἔστησε φέρων» α 127 κ. ἀ. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τίθεται καὶ τὸ ἀπαρμφ. «-φέρειν» καὶ «-φέρεσθαι» μετὰ τοῦ «-δίδωμι» καὶ τῶν ὁμοίων ῥημάτων, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν νεώτερον τρόπον τοῦ διανοεῖσθαι φαίνεται πλεονασμός, οἷον «-δῶκεν ἄγειν ἑτάροισι γυναῖκα καὶ τρίποδα φέρειν» Ψ 513, «-ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι» φ 349, πρβλ. Α 317, Ο 83 κ. ἀ. Β') Παθητ. οὐ μόνον εἰς κυρίαν παθητικὴν σημασίαν φέρομαι, ὠθοῦμαι, «-οἱ δ' ἐφέροντο θυέλλῃ» κ 54, «-φερόμην ἀνέμοισιν» ι 82, μ 447, η 253, ξ 314, ἀλλὰ καὶ εἰς μέσην τινὰ καὶ αὐτοπαθῆ, φέρομαι, ἐφορμῶ, καταπίπτω, τρέχω, πετῶ, Λ 592, «-ἧκε ποταμόνδε φέρεσθαι» Φ 120, «-ἧκε πόδας καὶ χεῖρας φέρεσθαι» ἴδ. ἵημι Α', 1, δ')· «-ἰθὺς φερο-

μαι» ὁρμῶ κατ' εὐθεῖαν, Υ 172, «-ἐπὶ νηυσίν» Ο 743. Γ') Μέσ. φέρω ἢ λαμβάνω τι δι' ἐμαυτὸν ἢ μετ' ἐμαυτοῦ, «-δῶρα παρά τινος φέρομαι» Δ 97, «-ἤια» λαμβάνω, φέρω μαζί μου ἐφόδια, β 410, «-δόρυ» Ν 168, «-ἔναρα βροτόεντα» λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ, φέρω εἰς τὸν οἶκόν μου, Χ 245. Ἰδίως λαμβάνω τι ὡς ἔπαθλον, «-δέπας τεύχεα κ. τ. τ.» Ψ 663 κ.ἀ. «-ἀέθλιά μοι ἠνείκαντο» βραβεῖα ἔφεραν, εἰς τὸν οἶκόν μου (οἱ ἵπποι), Ι 127 κ. ἀ. «-τὰ πρῶτα φέρομαι» λαμβάνω τὸ πρῶτον βραβεῖον, Ψ 275, 538, καὶ μετὰ τοῦ περαιτέρου προσδιορισμοῦ, «-οἰκόνδε» Ψ 856. Ὅθεν μεταφ. «-κράτος, κῦδος» ἀποκτῶ, λαμβάνω δόξαν κτλ., Ν 486, Χ 217.

Φεύγω, (φυγ-, Λατ. fuga), ἀπαρμφ. φευγέμεν καὶ -έμεναι, παρατ. θαμιστ. φεύγεσκεν, Ρ 461, μέλ. φεύξομαι, ἀόρ. β' ἔφυγον, ἀναύξ. φύγον, θαμιστ. φύγεσκε, ρ 316, ὑποτ. γ' ἑνικ. φύγῃ καὶ φύγῃσι, ἀπαρμφ. φυγέειν, καὶ φυγεῖν· ἐκ τοῦ παρακ. πέφευγα, μόνον εὐκτ. γ' ἑνικ. πεφεύγοι, Φ 609, καὶ μετοχ. πεφευγότες, α 12, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἀλλαχοῦ εὔχρηστος εἶνε ὁ ἕτερος τύπος πεφυζότες (ἔντρομοι, τρομαγμένοι) Φ 6, 528, 532, Χ 1, καὶ ἡ μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. πεφυγμένος (πάντοτε μετὰ τοῦ «-εἶναι, ἔμμεναι» καὶ «-γενέσθαι») Ζ 488, Χ 219, α 18, ι 455, Ὕ. Ἀφρ. 34. Ἴδ. κατωτ. περὶ τὰ τέλη. 1) ἀμετάβ. φεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω, καταφεύγω, πολλάκις ἀπολ., «-ὑπό τινος» διώκομαι ἢ τρέπομαι εἰς φυγήν, Σ 150, Φ 23, 554, «ἐκ πολέμοιο» Η 118, «-ἐκ θανάτοιο» Υ 350, π 21, «-ὑπὲκ κακοῦ» Ν 89, «-φεύγω ἀπό τινος» φεύγω μακράν τινος, ἀποφεύγω τι, μ 120, «-ἐς πατρίδα» Β 140 κ. ἀ., «-ἐς νῆας» Κ 366, «πρὸς ἄστυ» Ξ 146· β') εἶμαι φυγάς, Ι 478, ν 259, ο 224, 267, ψ 120, «-ἵκετο φεύγων» ἦλθεν ὡς φυγάς, π 424. 2) μεταβ. μετ' αἰτ., ἀποφεύγω, διαφεύγω, τινά, Λ 327, «-χεῖράς τινος» Φ 93, «-θάνατον, πόλεμον, κακόν» Α 60, Μ 322, Ξ 80 κ. ἀ. «-Κῆρα» Σ 117, «-θάλασσαν, πόντον» α 12, ζ 170 κ. ἀ. Ὡσαύτως «-Νέστορα ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία» Θ 137, Ψ 465, μετὰ δύο αἰτ. «-ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων» Δ 350, α 64 κ.ἄ. πλχ. Ἡ παθ. μετοχ. «-πεφυγμένος» ἀπηλλαγμένος, συντάσσεται μετ' αἰτ., «-μοῖραν, ὄλεθρον» Ζ 488, Ι 455 κ. ἀ., μόνον δὲ α 18 μετὰ γεν., «-ἀέθλων» ἀπηλλαγμένος τῶν ἀγώνων.

Φῆ, ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἴδ. φημί.

Φὴ (φῆ) κατὰ τὸν Σχολ. εἶνε ἀρχαῖόν τι μόριον=ὡς, καθώς, ὡσάν, 'σάν, «φὴ κύματα» Β 144 (ὁ δὲ Ἀρίσταρχ. καὶ αἱ συνήθεις ἐκδ. «ὡς κύματα»)· ὡσαύτως καὶ «ὁ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχὼν πέφραδέ τε Τρώεσσι» καὶ σηκώσας αὐτὴν ὡς μήκωνος κεφαλήν, Ξ 499.

Φηγεύς, ῆος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τροίᾳ, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθείς, Ε 11.

Φήγινος [. ⏑ .], η, ον (φηγός), ἐκ φηγοῦ, ἐκ ξύλου φηγοῦ (ἴδ. τ. λ.), «-ἄξων» Ε 838 †.

Φηγός, ἡ, εἶδός τι δρυὸς φέρον ἐδωδίμους βαλανοειδεῖς καρπούς, καὶ ἀγρία δρῦς λεγόμενον, Π 767· ἰδίως περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἱερᾶς φηγοῦ τῆς παρὰ τὰς Σκαιὰς πύλας τοῦ Ἰλίου, *Ἰλ. Ε 693, Ζ 237, Η 22, Ι 354 κ. ἀ.

***Φηλητεύω** (φηλητής) μέλ. -σω, ἀπατῶ, κλέπτω, μόνον Ὕ. Ἑρμ. 159.

***Φηλητής, ῆο**, ὁ (φαλ. Λατ. fallo)

ἀπατεών, κλέπτης, ὀνομ. πληθ. «-φηληταὶ» Ὕ. Ἑρμ. 67 ἑνικ. κλητ. «-φηλῆτα» Ὕ. Ἑρμ. 446.

Φήμη, ἡ, (φάναι) κυρ. δήλωσις, φανέρωσις, ἰδίως δὲ ὁ λόγος ἢ λέξις ἢ ἡ φωνὴ ἢ ἀγαθόν τι προσημαίνουσα, καλὸν σημεῖον, καλὸς οἰωνός, Ὀδ. β 35, υ 100, 106.

Φημί (ἐκ τῆς ῥίζ. φα, ἐξ ἧς καὶ τὸ φαίνω, Λατ. fari) β' ἑνικ. φῄς Δ 351, α 391 κ. ἀ. καὶ φῆσθα, Φ 186, ξ 149, β' πλ. φατέ, π 93, ὑποτ. γ' ἑνικ. φῇ, τ 122, φῆσιν, α 168, καὶ φήῃ, λ 128, ψ 275, εὐκτ. φαίην, ης, α' πληθ. φαῖμεν ἀντὶ τοῦ φαίημεν, Β 81, Ω 222, μετοχ. φάς, φάντες· ἀπαρεμφ. ἔφην καὶ ἀναύξ. φῆν Σ 326, β 174, β' ἑνικ. ἔφης Χ 280, 331, ἀναύξ. φῆς Ε 473, η 239 καὶ ἔφησθα Α 397, γ 357 κ. ἀ. καὶ φῆσθα Φ 186, γ' ἑνικ. ἔφη καὶ φῆ πλχ., α' πληθ. φάμεν ἀντὶ τοῦ ἔφαμεν, Θ 229, δ 664 κ. ἀ., γ' πληθ. ἔφασαν καὶ φάσαν, πολλάκις δὲ ἔφαν καὶ φάν Ζ 108, β 337, η 343, σ 342, μέλ. γ' ἑνικ. φήσει Θ 148. Μέσ. ἐνεστ. προστ. φάο π 168, σ 171, γ' ἑνικ. φάσθω υ 100, συχνὸν τὸ ἀπαρεμφ. φάσθαι (τὸ δὲ ἐνεργ. ἀπαρεμφ. φάναι ἄχρηστον παρ' Ὁμ.), μετοχ. φάμενος Β 290, συχνὸν το θηλ. φαμένη· παρατατ. ἐφάμην πλχ., ὁ ἀναύξ. φάμην μόνον ν 131, τοὐναντίον δὲ τὸ γ' ἑνικ. ἔφατο συχνότατα εὑρίσκεται ἀναύξ. φάτο, β' πληθ. φάσθε, ζ 200, κ 562, γ' πληθ. ἔφαντο, Ζ 401, δ 638 κ. ἀ., ἀναύξ. δὲ μόνον ω 460. (Ἄλλοι δέ, ὑπάγουσι πάντας τούτους τοὺς μέσους τύπους εἰς β' τινα ἀόριστ. ἐφάμην). Περὶ τοῦ πεφασμένος, Ξ 127, ἴδ. φαίνω Α'., 1, β'). Ὁ παρατατ. ἔχει σημ. ἀορ. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ἀπαρεμφ. Εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο ὑπάγεται ὡς μέλ. μὲν τὸ ἐρέω, ἴδ. 2 εἴρω, ὡς ἀόρ. δὲ τὸ εἶπον, δπ. ἴδ. Ὁ ἐνεστ. τῆς ὁριστ., πλὴν τοῦ φῄς, ἐγκλίνεται. Τὸ μέσ. εἶνε ἐντελῶς ταὐτοσήμαντον πρὸς τὸ ἐνεργ. —Ἡ θεμελιώδης αὐτοῦ σημασία εἶνε δηλῶ, φανερώνω καὶ μάλιστα διὰ τῆς φωνῆς· ὅθεν α'.) λέγω, ὁμολογῶ, ἐκφράζομαι, τοὐναντίον τοῦ «-κεύθω» καὶ «-κρύπτω» φ 194, λ 443, καὶ ἐν γένει λέγω, διηγοῦμαι πολλάκις δὲ καὶ μετ' αἰτ., οἷον «-ἔπος, μῦθον» Ὁμ. πλχ., «-ἀγγελίην» Σ 17, «-ψεῦδος» Β 81, «-τινὰ κακόν» λέγω, ὀνομάζω τινὰ ἄνανδρον, Θ 153· ἀποτείνω, ὁμιλῶ πρός τινα «-πρός τινα ἔπος» ρ 584, «-φασίν» λέγουν, ἐπὶ προφορικῆς παραδόσεως, Β 783, γ 84 κ. ἀ. Παροιμιῶδες «ἶσον ἐμοὶ φάσθαι» νὰ ὁμιλῇ ἴσα μὲ ἐμένα, νὰ θέλῃ να εἶνε ἴσος πρὸς ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις, Α 187, Ο 167 (κατ' ἄλλους δὲ ἀπιθάνως: νὰ φαντάζεται (ὅτι εἶνε) ἴσος μὲ ἐμέ). Πολλάκις δὲ καὶ β') ὁριστικώτερον διισχυρίζομαι, βεβαιῶ, «-καί μ' ἔφατ' ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμεναι, οὐδέ ἕ φημι εὐφρῆναι ἄλοχον» Ρ 26 κ. ἑ., πρβλ. Κ 51, Σ 132, δ 493, ε 290 κ. ἀ. γ') κυρ. λέγω τι ἐν νῷ, ὅ ἐ. νομίζω, πιστεύω, φαντάζομαι, Β 37, Γ 220, Θ 238, Ξ 265, α 391, β 238 κ. ἀ. «-ὅ γ' ἀνὴρ ὃν φημι» οὗτος εἶνε ὁ ἀνὴρ τὸν ὁποῖον λέγω, ἐννοῶ, Ε 184. Συντάσσεται δὲ τὸ ῥῆμα τοῦτο παρ' Ὁμ. πολλάκις μὲν μετ' αἰτ., πολλάκις δὲ μετ' ἀπαρεμφ. καὶ αἰτιατικῆς ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας, ἢ ὀνομαστ. ἐπὶ ταὐτοπροσωπίας, οἷον «οὐδέ κε φαίης ἀνδρὶ μαχησάμενον τόν γ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε ἔρχεσθαι» Γ 392, πρβλ. Β 129, 350, Ε 103 κ. ἀ. «-ἔφησθα Κρονίωνι οἴῃ λοιγὸν ἀμῦναι» Α 398, πρβλ. Ο

108· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ταὐτοπροσωπίας τίθεται ἡ αἰτιατ., οἷον «·τῶν ἄλλων ἐμὲ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι» θ 221, ὡσαύτως καὶ Ν 269, Υ 361. Συνήθως τίθεται μόνον τὸ ἀπρμφ., ἐξυπακουομένου τοῦ ὑποκειμένου κατὰ τὴν ἁρμοδίαν πτῶσιν, Δ 351, Θ 220 κ. ἄ.πλχ.

Φήμιος, ὁ (φήμη) υἱὸς τοῦ Τερπίου (υἱὸς τῆς τέρψεως) περιβόητος ἀοιδὸς ἐν Ἰθάκῃ, α 154.337 ρ 263, χ 330, 331.

Φῆμις, ιος, ἡ,= φήμη, εἴδησις, λόγος (ἀδέσποτος) Κ 207, ὄνομα, καλὸν ἢ κακόν, «·ἀδευκής» ζ 273, «·χαλεπή» ω 201, «·δήμου φῆμις» ἡ τοῦ λαοῦ (ἢ παρὰ τῷ λαῷ) φήμη, ἡ κοινὴ γνώμη ξ 239, πρβλ. π 75. Ἡ δὲ ἐν τῷ Ο 468 εἶνε ἐκκλησία τοῦ δήμου (ἀγορά) συνεδρίασις, σύσκεψις (κατὰ τὸν Σχολ. «·ἐκκλησία, συνέδριον»).

Φῆν, ἀντὶ τοῦ ἔφην, ἴδ. φημί.

Φῆναι, φήνειε, ἴδ. φαίνω.

Φήνη, ἡ, εἶδος ἀετοῦ, θαλάσσιος ἀετός, *Ὀδ. γ 372, πληθ. π 217.

Φήρ, γεν. φηρός, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ θήρ (πρβλ. τὸ Λατ. fera καὶ περὶ τῆς Αἰολ. ἐναλλαγῆς τοῦ θ καὶ φ τὸ τῆς καθομιλ. φηκάρι =θηκάρι, φλιβερή =θλιβερή) ζῶον, ἔπειτα δὲ θηρίον, ἀγρίμι, ἰδίως περὶ τῶν Κενταύρων, *Ἰλ. Α 268, Β 743.

Φηραί, αἱ, ἀντὶ τοῦ Φαραί, καὶ ἑνικ. ἡ Φηρὴ Ε 543, πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Νέδοντος ποταμοῦ, τὰ νῦν Καλάμαι, Καλαμάτα. Ἐπὶ Ὁμήρου ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῆς Λακωνίας, Ι 151, 293, γ 488.

Φηρητιάδης [. . ⏑ ⏑ .], αο, ὁ, ἀντὶ τοῦ Φερητιάδης, υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Φέρητος, ὁ Εὔμηλος, Β 763, Ψ 376.

Φῄς, φῇς, φῇσθα, ἴδ. φημί.

Φθάν, ἴδ. φθάνω.

Φθάνω [– .], (κυρίως φθάνϝω, ᾰ), τοῦ ἐνεστ. μόνον γ' ἑνικ. -ει, Ι 506, Φ 262, μέλ. γ' πλ. φθήσονται, Ψ 444, ἀόριστος β' ἔφθην, η καὶ ἀναύξ. φθῆ Λ 451, χ 91, γ' πλ. φθὰν ἀντὶ τοῦ: ἔφθασαν Λ 51, ὑποτ. φθῶ, γ' ἑνικ. φθήῃ, Π 861 καὶ φθῇσιν ἀντὶ τοῦ: φθῇ, Ψ 805, α' πληθ. φθέωμεν ἀντὶ τοῦ: φθῶμεν, π 383, γ' πλ. φθέωσι ἀντὶ τοῦ: φθῶσι, ω 437, εὐκτ. γ' ἑνικ. φθαίη Κ 368, Ν 815, (τὸ ἀπαρμφ. δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὁμ.), μετοχ. φθάς ἐν τῷ συνθ. ὑποφθάς, καὶ ὁ μέσ. τύπος φθάμενος, ἴδ. κατωτ. καὶ παραφθάνω· προλαμβάνω, πράττω τι πρότερος ἢ πρότερον ἄλλου, προφθάνω, προκάμνω· α') μετ' αἰτ. προσ. «·φθάνει τὸν ἄγοντα» ρέει πρὸ τοῦ ἄγοντος, Φ 262· β') συνηθέστερον μετὰ μετοχ. τοῦ ρήματος τοῦ ἐκφράζοντος τὴν κυρίαν ἔννοιαν, ὅτε τὸ «·φθάνω» ἀποδίδεται καὶ δι' ἐπιρ. πρότερον, οἷον «·φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον» Λ 451, «·ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος βαλών» ἐπρόλαβε καὶ τὸν ἐκτύπησεν ὁ Τηλέμαχος, πρὶν ἐκτελέσῃ (ὁ Ἀμφίνομος) τὸν σκοπόν του, χ 91, πρβλ. Κ 368, Π 314, Ψ 805, π 383, «·Ἄτη φθάνει πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτουσ' ἀνθρώπους» ἡ Ἄτη προλαμβάνουσα (τὰς Λιτάς) φέρει βλάβην εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν, Ι 506. Πολλάκις ἕπεται τὸ «·πρίν», οἷον «·ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι» Π 322. Ἕνεκα δὲ τῆς ἐν αὐτῷ συγκριτικῆς ἐννοίας συντάσσεται ἐνίοτε μετὰ τοῦ «·ἤ», οἷον «·φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν» Ψ 444, ὡσαύτως λ 58, ἄλλοτε μετὰ γενικ. οἷον «·φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες» παρετάχθησαν πολὺ πρότερον τῶν ἱππέων ἐπὶ τῆς τάφρου, Λ 51,

πρβλ. λ. κοσμέω. Σπανίως μετὰ παθ. μετοχῆς «-ἤ κε πολὺ φθαίη πόλις ὑμὴ ἁλοῦσά τε περθομένη τε» πολὺ πρότερον ἤθελε κυριευθῇ ἡ ὑμετέρα πόλις N 815, «-τίς δ' οἶδε εἴ κε φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι» τίς οἶδεν ἂν δὲν προλάβῃ νὰ κτυπηθῇ ὑπὸ τοῦ δόρατός μου καὶ ἀπολέσῃ τὴν ψυχήν του, Π 861. γ') Ἡ μέση μετοχ. «-φθάμενος» (σύνθετος μόνον «-ὑποφθαμένη» ο 171 καὶ «-παραφθάμενος» Ψ 515) τίθεται πάντοτε προσδιοριστικὴ τοῦ ρήματος τοῦ ἐκφράζοντος τὴν κυρίαν ἔννοιαν, ἐπομένως ἐπέχει τόπον χρονικοῦ προσδιορισμοῦ, οἷον «-ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος» προλαβών μ' ἐκτύπησε, πρότερός μ' ἐκτύπησε, Ε 119, N 387, Φ 576, Ψ 779. (Ἡ μέση μετοχή, ἥτις εἶνε καὶ μόνη συνήθης, πλὴν ἐν Η 144, σημαίνει: πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον προλαμβάνων, ἢ σπεύδων καθ' ἑαυτὸν νὰ προλάβῃ).

Φθέγγομαι μέσ. ἀποθ., μέλ. φθέγξομαι, ἀόρ. ἐφθεγξάμην, γ' ἑνικ. ἀναύξ. φθέγξατο, ὑποτακτ. συνεσταλμ. φθέγξομαι, Φ 341, παράγω φθόγγους, ἐκβάλλω φωνήν, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμιλῶ, λαλῶ, (πρβλ. **φθόγγος**), Κ 67, 139, «-φθεγγομένου κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη» ἐν ᾧ ἀκόμη ἐλάλει, ὡμίλει, Κ 457, χ 329, «-φθ. ὀλίγῃ ὀπί» ὁμιλῶ μὲ χαμηλὴν φωνήν, „σιγανά" ξ 492, ὡσαύτως «-φθ. τυτθόν» Ω 170. Ὅθεν λαμβάνει περαίτερον προσδιορισμὸν κατὰ μετοχήν, οἷον «-ἐφθέγγοντο καλεῦντες, κ 229, μ 249, «-φθέγξομαι ἰάχουσα» ὁμιλήσω μεγαλοφώνως, Φ 341, «-φθεγξάμενος προσηύδα» φ 129· ὅθεν καὶ καλῶ, φωνάζω, Σ 218, κ 228, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-αὐδάω», ὅπερ τότε σημαίνει ὁμιλῶ, ἐν ᾧ τὸ «φθέγγομαι» φωνάζω, ι 497, «-φθέγγεο» ὁμίλει, Κ 67·«-τοίην ἐφθέγξατο φωνήν» τοιαύτην φωνὴν ἐξέπεμψεν, Βατρ. 272, ψάλλω Ὕ. Ἀπ. 164. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς κιθάρας Ὕ. Ἑρμ. 484.

Φθείρω, μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. -ουσι καὶ ἐν τῇ παθ. προστ. -εσθε (ἀλλ' ἴδ. καὶ διαφθείρω), φθείρω, ἀφανίζω, χαλῶ, οἷον «-μῆλα» ρ 246. Παθ. καταστρέφομαι, χάνομαι, ἀφανίζομαι «-φθείρεσθε» Φ 128.

Φθειρῶν ὄρος, τό, (οἱονεὶ πιτυοφόρον ὄρος, ἐκ τοῦ φθείρ, ὁ ἐ. κατὰ τὸν Σχολ. καρπὸς πίτυος) ὄρος τῆς Καρίας, κατὰ τὸν Στράβ. 14, 1, 8 ὁ Λάτμος ἢ τὸ Γρίον, Β 868 (ἔνθα κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν καί τινα τῶν ἀντιγράφων ἐξέδωκαν οἱ ἐκδόται **Φθιρῶν** διὰ τοῦ ι).

Φθέωμεν, φθέωσιν, ἴδ. φθάνω.

Φθῇ, φθήῃ, φθῇσιν, ἴδ. φθάνω.

Φθίη [-.], ἡ, δοτ. Φθίηφι, ὁ ἐ. ἐν Φθίᾳ, Τ 323. 1) ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, πρωτεύουσα τῶν Μυρμιδόνων, καὶ καθέδρα τοῦ Πηλέως, Β 683. 2) ἡ χώρα ἡ περὶ τὴν ἀνωτέρω πόλιν, ἥτις πολλάκις συναπτομένη μετὰ τῆς Ἑλλάδος σημαίνει τὸ κράτος τοῦ Ἀχιλλέως, Α 155, Ι 355, λ 396. Ἐπίρ. **Φθίηνδε**, εἰς τὴν Φθίαν, Α 169.

Φθίμενος, ἴδ. φθίνω.

Φθινύθω [-⏑.], ἕτερος τύπος τοῦ **φθίνω**, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. -ει, -ουσι καὶ ἐν τῷ παρατ. ἀναυξ. φθίνυθον, Ρ 364 καὶ θαμιστ. φθινύθεσκε Α 491. 1) ἀμετάβ. φθίνω, φθείρομαι, μαραίνομαι, «-φθινύθει χρώς» π 145, «-καρεῖαι φθινύθουσιν» θ 530· διαφθείρομαι, χάνομαι, ἐπὶ ἀνθρώπου, Ζ 327, Ρ 364, Φ 466 καὶ ἐπὶ ζώων μ 131, «-τούσδε δ' ἔα φθινύθειν» ἄφησέ τους

νὰ (πᾶν νὰ) χαθοῦν, Β 346. 2) μεταβ. (δια)φθείρω, καταστρέφω, χαλῶ, «-οἶκον, οἶνον» α 250, ξ 95, π 127 κ. ἀ. «-κῆρ» κατατρύχω, κατατήκω τὴν καρδίαν μου ἐκ τῆς λύπης, η 485· ὡσαύτως «αἰῶνα» φθείρω τὴν ζωήν, σ 204.

Φθίνω (φθίνϜω), καὶ ἕτερ. τύπος φθίω [- .], μόνον Σ 446 [ὅπου ὁ παρατατ. ἔχει τὸ ι βραχύ], β 368 [ὅπου ἡ ὑποτακτ. ἔχει τὸ ι μακρόν], μέλ. φθίσει, ἀόρ. γ' πληθ. φθῖσαν, ὑποτ. φθίσωμεν, ἀπαρμφ. φθῖσαι. Παθητ. καὶ μέσ., μέλ. φθίσονται, Λ 821, ἀπαρμφ. -εσθαι, Τ 329, ν 384, καὶ κατ' ἔκθλιψιν φθίσεσθ', Ω 86, παρακ. γ' ἑνικ. ἔφθιται, υ 340, ὑπερσ. ἐφθίμην, γ' πληθ. ἐφθίαθ' ἀντὶ τοῦ: ἔφθιντο, Α 251, ὁμόφωνος πρὸς τοῦτον ὁ β' συγκεκομ. ἀόρ. τοῦ ὁποίου τό γ' ἑνικ. ἔφθιτο, Σ 100, ὑποτ. φθίωμαι, γ' ἑνικ. συνεσταλμ. φθίεται, Υ 173, καὶ α' πληθ. ὡσαύτως φθιόμεσθα, Ξ 87, εὐκτ. φθίμην, φθῖτο (κατ' ἔκθλ. φθῖτ'), λ 330, ἀπαρμφ. φθίσθαι, Ι 246, Ν 667, ξ 117 (διάφορος γραφή: φθεῖσθαι), ο 354, μετοχ. φθίμενος κτλ., Θ 359, λ 558, ω 436. Ἐκ τοῦ παθ. ἀορ. ἐφθίθην γ' πληθ. ἔφθιθεν, ψ 331 (ἐν τμ.) καὶ ἐν τῷ ἀπέφθιθεν, ἴδ. ἀποφθίνω. 1) ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεστ. φθίνω πάντοτε παρ' Ὁμ. δὲ καὶ ἐν τῷ φθίω (ὅθεν καὶ ἐν τῷ Σ 446, «-φρένας ἔφθιεν» ἡ αἰτ. «-φρένας» δὲν εἶνε ἀντικείμενον τοῦ ῥήμ., ἀλλ' ἑρμηνεύεται: κατὰ τὰς φρένας. Ὑπάρχουσιν ὅμως ἄλλοι, οἵτινες ἐκλαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα μεταβ., καὶ χρόνου ἀορ., ὡς τὸ ἔπιον), ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς παθ. καὶ μέσοις τύποις εἶνε ἐπίσης ἀμετάβ., φθίνω, φθείρομαι, κατατήκομαι, χάνομαι, λυώνω· α') ἐπὶ ἀνθρώπων, εὔχεται θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι» ο 354· ἐν γένει δὲ ἀφανίζομαι, διαφθείρομαι, ἀποθνήσκω, Α 251, Ι 246, Λ 821, Τ 329 κ. ἀ.· ὅθεν «-φθίμενος» ὁ ἀποθανών, ὁ νεκρός, Π 581, λ 558, «-δόλῳ φθίσιν» β 368, «-ὑπὸ νούσῳ φθίεσθαι» Ν 667, «-φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἔμελλον» ἔμελλον νὰ ἀποθάνω (νὰ λάβω) κακὸν θάνατον, ν 384· β') ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, λήγω, μάλιστα ὁ ἐνεστ., οἷον «-νύκτες καὶ ἤματα φθίνουσι» λ 183, ν 338, «-νὺξ φθῖτο» ν 330, «-μηνῶν φθινόντων, μηνὸς φθίνοντος», ἴδ. μείς, «-μηδέ τι αἰὼν φθινέτω» ε 161. 2) μεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. μέλ. καὶ ἀορ. φθείρω, διαφθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, κατατήκω, κατατρύχω, τινά, Ζ 407, Π 461, Χ 61, δ 741, π 369, 428, ο 67, Ὑ. Δήμ. 352.

Φθῖος, ὁ, κάτοικος τῆς Φθίας, Φθιώτης, Ν 686.

Φθῖσαν=ἔφθισαν, ἴδ. φθίνω.

Φθισήνωρ [- . .], ορος, ὁ, ἡ, (φθίω, ἀνήρ), ὁ τῶν ἀνδρῶν ὀλετήρ, διαφθορεύς, οἱονεὶ ἀνθρωποφθόρος, λαοφθόρος, «-πόλεμος» Ἰλ. Β 833, Ι 604, Κ 78, Ξ 43 κ. ἀ.

Φθισίμβροτος, ον (φθίνω, βροτός· περὶ δὲ τοῦ μ ἴδ. ἄμβροτος), ἀνθρωποκτόνος, λαοφθόρος, «-μάχη» Ν 339, «-αἰγίς» χ 297.

Φθογγή, ἡ, (φθέγγομαι)=φθόγγος, ὅπ. ἴδ., φωνὴ ἀνθρώπων, Β 791, Ν 216, Π 508, ἀνθρώπων καὶ ζώων, ι 167.

Φθόγγος, ὁ, (φθέγγομαι), ἦχος, φθόγγος, φωνή, λαλιά, ἰδίως τῶν ἀνθρώπων, Ε 234, τοῦ Κύκλωπος, ι 257, τῶν Σειρήνων, μ 41, 159, «ἀμφίπολοι φθόγγῳ ἐπερχόμεναι» φωνάζουσαι ἢ μετὰ φωνῆς ἐπερχόμεναι, σ 199,

ὅπου ἐννοεῖται οὐχὶ ἄλλος τις θόρυβος, ἀλλ' ἡ μεγαλόφωνος λαλιά. Κριτικός τις διακρίνει τὸν φθόγγον ἀπὸ τῆς φθογγῆς οὕτως, ὥστε ὁ μὲν φθόγγος σημαίνει κατ' αὐτὸν τὴν ἔναρθρον φωνὴν ἢ λαλιάν, ὡς καὶ τὸ ἔπος, ἡ δὲ φθογγὴ τὴν φωνὴν τῶν ζώων καὶ ἀνθρώπων ὡς ἁπλοῦν ἦχον, ἂν καὶ ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία προσκρούει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ φθέγγομαι, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἤχου οὐχὶ τοῦ ἐνάρθρου. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται περὶ τῆς φωνῆς τῶν Σειρήνων ἐν μὲν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις τὸ «φθόγγος», ἐν δὲ τῷ μ 198 τὸ «φθογγή» ἄνευ τινὸς φανερᾶς διακρίσεως).

Φθονέω (φθόνος, ὅπερ συγγ. τοῦ φθίνω, καὶ σημαίνει κυρίως ἐλάττωσιν τὴν διὰ φθόνον) μόνον κατ' ἐνεστ. φθονῶ, ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, ἐμποδίζω, συνάπτεται μετὰ τοῦ «οὐκ ἐῶ» Δ 54 ἑξ., μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγματος (σημαινούσης τὸ ὅλον) «οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω» ζ 68, ρ 400, σ 18· μετ' ἀπαρμφ. λ 381, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. α 346, σ 16, τ 348. Ἡ σημασία αὕτη φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ μόνη Ὁμηρική.

Φι καὶ πρὸ φωνήεντος **φιν**, προσχηματισμός, προσαρτώμενος εἰς τὸ τέλος οὐσιαστικῶν, σπανιώτερον ἀντωνυμιῶν (οἷον «αὐτόφι, ἑτέρηφι» καὶ κτητικ. ἀντωνυμ. «ἧφι»], ἐπιθέτων («ἀριστερόφι, δεξιόφι, κρατερῆφι») καὶ μετοχῶν (μόνον «φαινομένηφι»), δι' οὗ σχηματίζονται τύποι τινὲς τόπον ἐπέχοντες γενικῆς καὶ δοτικῆς ἑνικῆς τε καὶ πληθ. Ὅθεν εἰς ὀνόματα α') τῆς πρώτης κλίσεως λήγουσιν οἱ μετὰ τοῦ προσχηματισμοῦ τύποι εἰς -ηφι, -ῆφι, οἷον «ἐξ εὐνῆφι» ἀντὶ τοῦ: ἐξ εὐνῆς, «ἀγέληφι» ἀντὶ τοῦ: ἀγέλη, πλὴν τοῦ «ἐσχαρόφι» ὅπερ κατὰ μεταπλασμὸν ἐσχηματίσθη οὕτως ἀντὶ τοῦ «ἐσχάρηφι» ὁ ἐ. ἐσχάρη· β') τῆς δευτέρας κλίσεως εἰς -όφι, π. χ. «ἐκ πασσαλόφι» ἀντὶ τοῦ: ἐκ πασσάλου, «αὐτόφιν» ἀντὶ τοῦ: αὐτῷ, «δακρυόφιν» ἀντὶ τοῦ: δακρύων, «θεόφιν» ἀντὶ τοῦ: θεοῖς· γ') τῆς τρίτης κλίσεως (εἰς ὀλίγα μόνον ὀνόματα) εἰς -εσφι, οἷον «ὄρεσφι» ἀντὶ τοῦ: ὀρέων καὶ ὄρεσι, «ὄχεσφι» ἀντὶ τοῦ: ὀχέων καὶ ὄχεσι, «στήθεσφι» ἀντὶ τοῦ: στηθέων καὶ στήθεσι· ἔτι δὲ «κράτεσφι» ἀντὶ τοῦ: κρατός, «ἐρέβεσφι» ἀντὶ τοῦ: ἐρέβους, «ναῦφι» ἀντὶ τοῦ: νεῶν καὶ ναυσί, «κοτυληδονόφι» ἀντὶ τοῦ: κοτυληδόνων. Αἰτιατικῆς παράδειγμα μετὰ τοῦ προσχηματισμοῦ τούτου ἓν μόνον μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὁμ. «ἐπὶ δεξιόφιν, ἐπ' ἀριστερόφιν» ἀντὶ τοῦ: ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά, Ν 308. Ὁ τόνος τῶν εἰς -φι τύπων, ἐὰν μὲν προηγῆται αὐτοῦ η, ε καὶ ο τονούμενον, μένει ἀμετάβλητος, οἷον «ἀγέληφι, ἀγλαΐηφι, ἐρέβεσφι, κράτεσφι, αὐτόφι», ἐὰν δὲ προηγῆται ο ἄτονον, τοῦτο ἐπισπᾶται τὸν τόνον, οἷον «δακρυόφι, ἐσχαρόφι, ἰκριόφι, Ἰλιόφι, κτλ.».— Σημασίαν δὲ εἶχε κατ' ἀρχὰς ἡ συλλαβὴ αὕτη ἐπιρρηματικὴν καὶ ἰδίως τοπικήν, ἥτις πολλάκις ἀκριβέστερον ὁρίζεται διὰ προσθήκης καταλλήλου προθέσεως. Ὡς θεμελιώδη δὲ αὐτοῦ σημασίαν ἀποδέχεται κριτικός τις τὴν τοπικήν, ἣν καὶ ἀνευρίσκει εἰς 113 χωρία ἐκ τῶν 193, ὅπου ἐν γένει ἀπαντᾷ. Σημαίνει δὲ ἄνευ προθέσεως κείμενον οὐ μόνον τὴν ἐν τόπῳ στάσιν (Ν 168, Τ 323), ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν (Γ 367, Κ 458) καὶ τὴν εἰς τόπον κίνησιν (Κ 30,257). Ἐκ δὲ τῶν προθέσεων τίθενται αἱ τοπικὴν σχέσιν ἐκφράζουσαι· ὅθεν καὶ τὸ

«-ἐπὶ δεξιόφιν, ἐπ' ἀριστερόφιν» Ν 308 ἐκφράζει τὴν εἰς τόπον κίνησιν. Ἐκ τῆς τοπικῆς ἐπήγασεν ἡ χρονικὴ σημασία, «-ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι» κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἠοῦς. Ἐκ τῆς τοπικῆς ὡσαύτως σημασίας, καὶ μάλιστα τῆς ἀπὸ τόπου κίνησιν σημαινούσης ἐπήγασεν ἡ αἰτιατικὴ καὶ ὀργανικὴ σημασία, ἥτις εὑρίσκεται εἰς 72 χωρία, οἷον «-ὄχεσφιν ἀγάλλομαι, ἶφι ἀνάσσω κ. ἄ.». Τὰ μόνα χωρία, τὰ ὁποῖα πρὸς ταῦτα διαφωνοῦσι, τὸ Φ 295 «-κατὰ Ἰλιόφι» καὶ τὸ μ 45 «-πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς ἀνδρῶν πυθομένων» θεραπεύονται, ἐὰν τὸ μὲν γραφθῇ «-κατὰ Ἰλιόθι», τὸ δὲ ἕτερον (ὅπου καὶ μόνον τὸ φι φαίνεται ὅτι ἔχει καθαρὰν γενικῆς σημασίαν) ἑρμηνευθῇ οὕτως ὥστε τὸ «-ὀστεόφιν» νὰ μὴ ἀποδοθῇ εἰς τὸ «-θὶς» ὡς γενική, ἀλλ' ὡς ἐπιρρηματικὸς προσδιορισμὸς εἰς τὸ «-πυθομένων»: μέχρις ὀστέων (μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων) σηπομένων, διότι δὲν ἐννοεῖται σωρὸς ὀστέων, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀμέσως ἑπομένου «-περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν».

Φιάλη [– ⏑ .], ἡ. εἶδος ἀγγείου, ἔκπωμα ἢ ποτήριον βαθύ, ἢ μᾶλλον ἴσως ἀγγεῖόν τι λεβητοειδὲς ἄνωθεν πεπλατυσμένον, λεκάνη («γένος τι λέβητος ἐκπέταλον» κατὰ τὸν Σχολ.). «ἀμφίθετος», ἴδ. τὴν λ., Ἰλ. Ψ 270, 616, «-χρυσέη» Ψ 243, 253, ὅπου χρησιμεύει εἰς προσωρινὴν ὑποδοχὴν τῶν ὀστέων τοῦ Πατρόκλου.

Φίλαι, φίλατο, ἴδ. φιλέω.

Φιλέω (φίλος), συχνὸν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀσυναίρετον, συνῃρημ. δὲ μόνον τὸ γ' ἑνικ. -εῖ (ἀλλὰ καὶ-έει), ἅπαξ ἡ μετοχ. φιλεῦντας καὶ τὸ ἀπαρμφ. -εῖν ἀντὶ τοῦ έειν μόνον ἐν τῷ ἀθετουμ. στίχ. ο 74, παρατ. γ' ἑνικ. ἐφίλει καὶ φίλει, ἀπαρμφ. φιλήμεναι, ὑποτ. γ' ἑνικ. φιλέῃσι, ο 70, θαμιστ. τύπος τοῦ παρατ. φιλέεσκε πλχ., μέλ. ἀπαρμφ. φιλησέμεν, δ 171, ἀόρ. ἐφίλησα καὶ ἄναυξ. φίλησα, παθ. ἀορ. γ' πληθ. φίληθεν (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοι: ἐφίληθεν). Ἐκ τοῦ μέσου τύπου πλὴν τοῦ μέλ. φιλήσεαι εἰς παθ. σημασίαν (ἴδ. 2, α') εὑρίσκονται καὶ ἔκ τινος ἀορ. ἐφιλάμην τὸ γ' ἑνικ. ἐφίλατο, Ε 61 καὶ ἄναυξ. φίλατο, Υ 304, καὶ προστ. φῖλαι, Ε 117, Κ 280, καὶ γ' πληθ. ὑποτ. φίλωνται, Ὕ. Δήμ. 117. Α') Ἐνεργ. 1) ἀγαπῶ, εὐνοῶ, «-τινά», Ὅμηρ. πλχ., τοὐναντίον «-ἐχθαίρω» δ 692, ο 70, «-ἀτιμάζω» Ι 450· λαμβάνει τοὺς προσδιορισμοὺς «-περὶ κῆρι, ἐκ θυμοῦ, κηρόθι» Ι 486, Ν 430, ο 369. Πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «-κήδομαι» Ι 342, «-αἰδέομαι» ξ 388, «-τίω» ο 542, «-ἀγαπάζομαι» η 33 καὶ ἄλλων συνωνύμων ῥημάτων. Τίθεται καὶ ἐπὶ θεῶν τῶν εὐνοούντων, προστατευόντων, βοηθούντων, «-φιλεῖ δὲ ἑ μητίετα Ζεύς» Β 197, Η 204 κ. ἄ., καὶ μετ' αἰτ. πράγματος, «-σχέτλια ἔργα» ξ 83, καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ., «-τινὰ παντοίην φιλότητα» δεικνύω εἴς τινα παντοίαν ἀγάπην, ο 245. Παθ. «-ἔκ τινος» ὑπό τινος ἀγαπῶμαι, εὐνοοῦμαι, Β 668. 2) Ἰδίως α') φιλοφρονητικῶς προσφέρομαι, φιλικῶς ὑποδέχομαι, φιλεύω, φιλοξενῶ, ἐπὶ ξένων, Γ 207, Ζ 15, δ 29, 171, ε 135 κ. ἄ. πλχ. Ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ξεινίζω» Γ 207, ξ 322 κ. ἄ., μετὰ τοῦ «-κομῶ» μ 450. Παθ «-φιλέομαι παρά τινι» φιλοξενοῦμαι, ξενίζομαι παρά τινι, Ν 627, «-παρ' ἄμμι φιλήσεαι» παρ' ἡμῖν θὰ ξενισθῇς, α 123, ο 281· β') ἐπὶ σαρκικοῦ ἔρωτος,

Ι 450, σ 325. Β') Μέσ. μόνον ἐν τῷ ἀορ., ἔχει τὴν σημασ. τοῦ ἐνεργ., ἀγαπῶ, εὐνοῶ (μόνον ἐπὶ θεῶν), τινά, Ε 61, 117, Κ 280, «περὶ πάντων» Υ 304, Ὕ. Δήμ. 117.

Φιλήρετμος, ον, (φίλος, ἐρετμός), φίλος τῶν ἐρετμῶν, τῶν κωπίων, φιλόκωπος, ἐπίθ. τῶν Ταφίων καὶ Φαιάκων, *Ὀδ. α 181, ε 386, θ 96 κ. ἀ.

Φιλητορίδης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος, Υ 457.

Φιλοίτιος [⏑ . ⏑ .], ὁ, πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσσέως, υ 185, φ 189 ἑξ.

Φιλοκέρτομος, ον, (κέρτομος) φιλόψογος, φιλοσκώμμων, χ 287 †.

***Φιλόκροτος**, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον, φίλος τοῦ κρότου, τοῦ κατὰ τοὺς χορούς, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ὕμ. 18 (19), 2.

Φιλοκτέανος, ον (φιλ., κτέανον), ὑπερθετ. **–ώτατος**, φιλοκτήμων, φιλοκερδής, ἑπομ. πλεονέκτης, μόνον Α 122 †.

Φιλοκτήτης, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Ποίαντος ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μελιβοίας, περιβόητος τοξότης, κάτοχος τῶν τόξων τοῦ Ἡρακλέους, ἄνευ τῶν ὁποίων ἀδύνατος ἦτο ἡ ἅλωσις τῆς Τροίας. Ἐπὶ τῆς μετέπειτα ἐξαφανισθείσης νήσου Χρύσης τῆς παρὰ τὴν Λῆμνον, μέλλων νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν αὐτόθι ὑπάρχοντα βωμὸν τῆς Χρύσης Ἀθηνᾶς ἢ Ἀρτέμιδος, ἐφ' οὗ ἔπρεπε νὰ θυσιάσωσιν, ἐδήχθη ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως ἐπικινδύνως, καὶ ὡς ἐκ τούτου νοσῶν ἐξετέθη καὶ ἐγκατελείφθη ἐν Λήμνῳ, (κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ἰαθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαχάονος προσήχθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Τροίαν) Β 718 ἑξ., γ 190, θ 219.

***φιλοκυδὴς** [⏑.–.], ἐς (φιλ., κῦδος), φιλόδοξος, φιλότιμος ἢ φίλος τῆς χαρᾶς, εὐφροσύνης καὶ ἐπιδείξεως, «-ἥβη, κῶμος» μόνον Ὕ. Ἑρμ. 375, 481 ὅπου μάτην ἠθέλησάν τινες νὰ διορθώσωσι τὴν λ. εἰς τὴν ἀλλαχόθεν γνωστήν: φιλομειδὴς ἢ ἐρικυδής.

Φιλολήιος [⏑ .. ⏑ .], ον (φίλ., ληίη=λεία), φίλος τῆς λείας, φιλάρπαξ, μόνον Ὕ. Ἑρμ. 335.

Φιλομέδουσα, ἡ, ἴδ. Φυλομέδουσα.

Φιλομμειδής, ές, ἀντὶ τοῦ φιλομειδής (ἐκ τοῦ φιλ. καὶ σμειδής, μειδάω. Τὸ δὲ διπλοῦν μ τὸ παρὰ τοῖς ἐπικοῖς προέκυψε κατ' ἀφομοίωσιν ἐκ τοῦ φιλο-σμειδής· διότι τὸ μειδιάω εἶχε κατ' ἀρχὰς ἐναρκτικὸν σ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ παλαιοῦ Γερμ. smielen), φιλόγελως, ἀγαπῶν τὰ μειδιάματα, τοὺς γέλωτας, σύνηθες ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὡς φαιδρᾶς, εὐφροσύνου καὶ φιλαρέσκου, Γ 424, Ε 375, θ 362 κ. ἀ.

Φιλομηλείδης, αο, ὁ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον βασιλεὺς τῆς Λέσβου, προκαλῶν πάντας τοὺς παραπλέοντας εἰς πάλην, ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς ἐκεῖ προσορμισθέντας Ἀχαιούς, δ 343, ρ 134.

Φιλόξεινος, ον (φιλ., ξεῖνος), ἀντὶ τοῦ φιλόξενος, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ξένους, νὰ ὑποδέχεται καὶ νὰ ξενίζῃ αὐτούς, *Ὀδ. ζ 121, θ 576, ν 202.

Φιλοπαίγμων, ον, γεν. ονος (φιλ., παίζω), ἀγαπῶν τὰ παίγνια, τὰς παιδιάς, φιλοπαίγμων, παιγνιδιάρις, «-ὀρχηθμός» ψ 134 †.

Φιλοπτόλεμος, ον, ἀντὶ τοῦ φιλοπόλεμος, *Ἰλ. Π 65, 90 κ. ἄ. πλχ.

Φίλος, η, ον (συγγ. σϝε, σφι, σφέτερος, βιβαίως ἐκ τοῦ σϝῖλος, φίλε Δ 155, Ε 359=ἴδιος, ἰδικός του), συγκρ. **φίλτερος**, η, ον, Ὁμ. πλχ., **φιλίων**, ον μόνον τ 351, ω 268, ὑπερθ. **φίλτατος**, η, ον, Ὁμ. πλχ. 1) Παθ.

ἀγαπητός, προσφιλής· α') ἐπὶ προσώπων, Ὅμ. πλχ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «-αἰδοῖος» Σ 386 κ. ἀ., μετὰ τοῦ «τίμιος» κ 38, κ. ἄ. ὁμ., προσδιορίζεται διὰ τοῦ «-περὶ κῆρι» Ω 423·συντάσσεται μετὰ δοτ. «-φίλος τινί» Δ 381, Γ 402 κ. ἀ., εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ: ἐχθρός, Χ 41. Συχνὸν εἶνε εἰς τὰς προσηγορίας «-φίλε ἑκυρέ» Γ 172 κ. ἀ. «-φίλον τέκος» Γ 162, καὶ «-φίλε τέκνον» β 363, γ 184, ο 125, ὡς συντασσόμενον κατὰ τὸ νοούμενον, ἀντὶ τοῦ «-φίλε παῖ». Ἀντὶ κλητικῆς τίθεται καὶ ὀνομ., οἷον «-φίλος ὦ Μενέλαε» Δ 189 κ. ἄ. πλχ., «-καὶ σύ, φίλος», α 301, πρβλ. Ι 601, Φ 106 κ. ἀ. Ὡς οὐσιαστικόν, φίλος, καὶ θηλ. φιλινάδα, «—νόσφι, τῆλε φίλων» Ξ 286, β 333 κ. ἄ. πλχ., συχνὸν εἰς τὰς προσαγορεύσεις «-φίλε, φίλος» ἴδ. ἀνωτ., «-τλῆτε φίλοι» Β 299, «-δεῦτε φίλοι» Ν 481 κ. ἀ. «-φίλαι» δ 722· β') ἐπὶ πραγμάτων «-ἔρις» Ε 891, «δαίς» θ 248, «-γέρας, δῶρα, δόσις κ. τ. τ.» Ὅμ. πλχ., γ') ἰδίως τὸ οὐδέτ. ἐνικ. «-φίλον ἐστί τινι» εἶνε εἴς τινα ἀγαπητόν, ἀρεστόν, ἀρέσκει εἴς τινα, ἀγαπᾷ τις, «-μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο» μὴ τὸ θελήσῃ (ἑπομ. μὴ τὸ δώσῃ) ὁ Ζεύς, η 316, «-εἴπερ ὔμμι φίλον γένοιτο» Η 387, (ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἡδύ»), «-φίλον ἔπλετο θυμῷ» ν 145, 335·μετ' ἀπαρμφ., ὅπερ μᾶλλον ἐπεξήγησις εἶνε προηγουμένης δεικτικῆς ἀντωνυμίας, «-εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι, νοστῆσαι Ὀδυσῆα» α 82. Κατά τινας τίθεται εἰς τὴν φράσιν ταύτην καὶ ὁ πληθ., οἷον «-αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστι φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι» πάντοτε ἀγαπᾷ ἡ ψυχή σου τὰ κακὰ νὰ μαντεύῃ, Α 106, «-ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι» Δ 345, πρβλ. καὶ ρ 15· κατ' ἄλλους ὅμως ὀρθότερον θεωρεῖται τὸ ἀπαρμφ. ὄχι ὡς ὑποκείμενον, ἀλλ' ὡς ἐκφράζον τὴν σχέσιν τὴν ὑπὸ τῆς αἰτιατικῆς ἐκφραζομένην ἐν τοιαύτῃ πλοκῇ, τὴν σχέσιν τοῦ: κατά τι, ἢ ὡς ἐλλειπτικὸν τοῦ: ὥστε β') ποιητικῶς εἰς περίφρασιν τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, διότι πᾶς τις ἀγαπᾷ τὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα· καὶ πρῶτον ἐπὶ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν ἢ στενωτάτων φίλων, οἷον «-φίλῃ μητρί» Ι 555 «-φίλῳ ἑταίρῳ», Δ 345, πρβλ. Χ 408, β 17, λ 327· ἔπειτα ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, «-φίλον κῆρ» δ 270, «-φίλα γούνατα» Η 271, «-φίλα γυῖα» θ 233 κ. ἀ., ὡσαύτως «-φίλα εἵματα» Β 261, «-φίλης αἰῶνος» Χ 58, ε.) τὸ οὐδέτ. πληθ. ὡς οὐσιαστικόν, «-φίλα ἐργάζομαί τινι» ἀρεστὰ εἴς τινα, ἵνα ἀρέσκω εἴς τινα, πρὸς εὐχαρίστησίν τινος, ω 210. 2) Ἐνεργ. ἀγαπῶν· οὕτως ἑρμηνεύεται τὸ α 313 «-φίλοι ξεῖνοι· ξείνοισι διδοῦσι», ἀλλ' εἶνε δυνατὸν νὰ ἑρμηνευθῇ: οἱ ἀγαπητοὶ ξένοι· φιλικός, εὐμενής, εὐνοϊκός, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἤπιος» Ω 775, «-φίλα μήδεα εἰδώς» ἔχων φιλικὴν πρός τινα διάθεσιν, φιλικὰ φρονῶν Ρ 325. Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσιαστικὸν «φίλα φρονῶ τινι» ἔχω φιλικὴν γνώμην ἢ διάθεσιν πρός τινα, εἶμαι εὐνοϊκὸς πρός τινα, Δ 219, Ε 116· πρβλ. ἔρδω Ι). ὡσαύτως καὶ «-φίλα εἰδώς» γ 277. [Τὸ ι εἶνε βραχὺ· ἀλλὰ καὶ μακρὸν τὸ τῆς κλητ. φίλε ἐν τῇ πρώτῃ ἄρσει, Δ 155, Ε 359, Φ 308.

***Φιλοστέφανος** [⏑ . . ⏑ .], ον (φίλος, στέφανος), ὁ φίλος τῶν στεφάνων, ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὡς φίλης τῶν ἑορτῶν καὶ διασκεδάσεων. Ὕ. Δήμ. 102.

Φιλότης [⏑ . .], **ητος**, ἡ, (φίλος), α΄) **φιλία**, **ἀγάπη**, Π 282 κ. ἀ. «φιλότητι» φιλίας ἕνεκα, ἀπὸ ἀγάπην, Γ 453, γ 363, «χαριζόμενος φιλότητι» ὑπὸ φιλίας χαριζόμενος, κ 43· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας τῶν ἐθνῶν φιλίας, «φιλότητα τάμνω» συνάπτω φιλίαν, Γ 73, 94. ὡσαύτως «-βάλλω» Δ 4, «-τίθημι» Δ 83· ἰδίως β΄) **φιλοξενία**, **φιλικὴ ὑποδοχή**, **φίλευμα**, Γ 354, ο 55, 197· γ΄) **ἐρωτικὴ διάθεσις**, **ἀγάπη**, **συνουσία**, ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «εὐνή» Γ 445, Ξ 209, θ 267 κ. ἀ., «φιλότητι μιγῆναι, δμωθῆναι, μιγάζεσθαι» ἴδ. τὰ ῥήματα, «ἐν φιλότητι μίσγεσθαι» Β 232 κ. ἀ.

Φιλοτήσιος [⏑ . . ⏑ .], **η**, **ον**, εἰς τὴν φιλότητα, τὸν ἔρωτα, τὴν συνουσίαν ἀνήκων, «φιλοτήσια ἔργα» ἀφροδίσια, λ 246 †.

Φιλοφροσύνη [⏑ . . ⏑ .], ἡ (φιλόφρων), **φιλικὴ διάθεσις**, **εὐμένεια**, **ἐπιείκεια**, **πρᾳότης**, Ι 256 †.

Φιλοψευδής [⏑ . . .], **ές**, γεν. **έος**, **φίλος τοῦ ψεύδους**, **τῆς ἀπάτης**, «καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο» καὶ σὺ ἀγαπᾷς τὰ ψεύμματα, Μ 164 †.

Φίλτατος, **φίλτερος**, ἴδ. φίλος.

***Φιλτραῖος**, ὁ, (φίλτρον, ὅ ἐ. σταφυλῖνος, φυτόν τι συγγενὲς πρὸς τὸ καρωτὸν ἢ δαυκίον (καρόττον), ὅπερ ὡς διεγερτικὸν πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκαλεῖτο διὰ τὴν τοιαύτην αὐτοῦ χρῆσιν καὶ φίλτρον Διοσκουρδ. 3, 59· 4, 75, κωμικὸν ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχ. 229.

Φίλως, ἐπίρ. **ἡδέως**, **ἀσμένως**, **φιλικῶς**, **εὐχαρίστως**, «ὀρῶ» Δ 347 κ.ἀ.

Φιτρὸς (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ἀχρ. φιτυρός, ὅπερ ἐκ τοῦ φιτύω, φῖτυ) **δένδρου κορμός**, **στέλεχος**, **κούτσουρο**, Μ 29, Φ 314, Ψ 123, τῆς δὲ Ὀδ. μόνον μ 11.

Φλεγέθω, ἕτερος τύπος τοῦ **φλέγω**, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. τῷ ἐνεργ. -ει, -ουσι, μετοχ. -οντι, καὶ τῷ παθ. γ΄ πληθ. εὐκτ. φλεγεθοίατο· α΄) μεταβ. **καίω**, **καταφλέγω**, **πυρπολῶ**. «-πόλιν», Ἰλ. Ρ 738, παθητικ. Ψ 197· β΄) ἀμετάβατ. **φλέγομαι**, **καίω**, Σ 221, Φ 358.

Φλέγμα, **ατος**, τό, (φλέγω), **φλόξ**, **πυρκαϊά**, **πῦρ**, Φ 337 †.

Φλεγύαι [. ⏑ .], καὶ **Φλέγυες**, οἱ, (γεν. Φλεγύων, Ὑ. Ἀπ. 278). φῦλον πολεμικὸν καὶ λῃστρικὸν κατοικοῦν ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Γυρτώνην, ὅθεν ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις μετηνάστευσαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, Ν 302.

***Φλεγύας** [. ⏑ .], **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἄρεως, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τῆς Κορωνίδος, Ὑμ. 15 (16), 3.

Φλέγω (συγγ. τῷ Λατ. flagrare), γ΄ ἑνικ. τοῦ παθ. ἀορ. τῆς εὐκτ. φλεχθείη, Ἐπιγ. 14 (15), 23· μεταβατ. **καταφλέγω**, **καίω**, «πῦρ φλέγει» (ἐξυπακ. ἀκρίδας), Ἰλ. Φ 13. Παθ. «ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο» κατεφλέγοντο ὑπὸ τοῦ πυρός, Φ 365.

Φλέψ, **βός**, ἡ (φλεβ = φλεϝ, ὅπερ ἐκ τῆς ῥίζ. **φλυ**, Λατ. fluo), **φλέψ**, **φλέβα**, Ν 546 † (ὅπου ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ κατὰ μὲν τὸν Σχολιαστ. «τὴν κοίλην φλέβα, τὴν ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχεως ἀνερχομένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν καὶ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὸν τράχηλον», κατ' ἄλλους δὲ φυσικώτερον τὴν μεγάλην ἀρτηρίαν ἢ ἀορτήν).

Φλιὴ [⏑ .], ἡ, **παραστάς**, **παραστάτης**, ὁ ἄλλως λεγόμενος **σταθμός**, τὸ μεταξὺ ἀνωφλίου καὶ κατωφλίου ξύλον τῆς θύρας, τὸ ἑκατέρωθεν αὐτῆς, ρ 221 †.

Φλόγεος, **η**, **ον** (φλόξ), κυρ. φλο-

γερός· ὅθεν ἐξαστράπτων, λαμπρός, φαεινὸς (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ.=ὀξύς, ταχύς) «-ὄχεα», *Ἰλ. Ε 745, Θ 389.

Φλοιός, ὁ, (liber), φλοιός, φλούδα, φλοῦδι (ἐκ τοῦ φλοῦς ἑτέρου τύπου τοῦ φλοιός) τοῦ δένδρου, Α 237, Ύ. Ἀφρ. 272.

Φλοῖσβος, ὁ, (φλύζω), κυρίως ὁ κυματισμός, ταραχὴ τῆς (διὰ τοῦτο «-πολυφλοίσβου» λεγομένης) θαλάσσης, ὅθεν κυμαινόμενον πλῆθος ἀνθρώπων, ὅμιλος, καὶ ἰδίως τύρβη τῶν μαχομένων, *Ἰλ. Ε 322, 469, Κ 416, Υ 377.

Φλόξ, φλογός, ἡ. (φλέγω), φλόξ, φλόγα, Ι 212 κ. ἀ., «-Ἡφαίστοιο» ἡ φλὸξ τοῦ Ἡφαίστου, τουτέστι μεγάλη πυρά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μικρὸν πῦρ τῆς Ἑστίας, Ρ 88, Ψ 33· ὅθεν ἡ φλὸξ τῆς νεκρικῆς πυρᾶς, Ψ 228 κ. ἀ., ὡς σημεῖον ταχύτητος, Ν 39, Υ 423 κ. ἀ. Τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ω 71.

Φλύω (φλέω, ἴδ. φλοιός, φλοῖσβος), κυματίζω, ἴδ. ἀναφλύω.

Φοβέω (φόβος), -εῖ, -έουσι, παθητ. -εῖται, ἀπαρμφ. -έεσθαι, μετοχ. -εόμενος, παρατ. γ' πληθ. φοβέοντο, Ζ 41 κ. ἀ., ἀόρ. ἐφόβησα, ἀναύξ. φόβησα, μέσ. μέλ. φοβήσομαι, ἴδ. κατωτ. 2), παθ. ἀορ. γ' πληθ. ἐφόβηθεν, Ε 498 καὶ ἀναύξ. φόβηθεν, π 163, ἀντὶ τοῦ ἐφοβήθησαν, μετοχ. -θείς, ἐκ τοῦ παθ. παρακ. πεφόβημαι γ' πληθ. τοῦ ὑπερσ. πεφοβήατο, Φ 206, καὶ μετοχ. πεφοβημένος, Κ 510. 1) Ἐνεργ. σκιάζω, ἀποδιώκω, ἑπομ. τρέπω εἰς φυγὴν καὶ μόνον τρέπω, (ταύτην τὴν σημασ. ἔχει πανταχοῦ παρ' Ὁμ.), μετ' αἰτ. Λ 173, 406, Ν 300, Π 689 κ. ἀ., μετὰ δοτ. ὀργ., «-δουρί» Υ 187, τρομάζω, φοβίζω, Βατρ. 291. (Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν λαμβάνουσί τινες τὸ ῥῆμα καὶ ἐν τῷ Ο 91, 230 ἄνευ τινὸς ἀνάγκης). 2) Παθ. τρέπομαι εἰς φυγήν, τρέπομαι, φεύγω ἔντρομος. (Τὴν δὲ σημασ. φοβοῦμαι, ἀγνοεῖ ὁ Ὅμ., διὸ καὶ οὐδέποτε συντάσσεται τό ῥῆμα τοῦτο μετὰ τοῦ Μή), Ε 140, Κ 510 κ. ἀ., «-φοβ. ὕπαιθα, προτροπάδην ἀνὰ νῆας κατὰ μέσον πεδίον» πλχ. τῆς Ἰλ., «-διὰ σταθμοῖο» π 163 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), «-φοβ. ὑπό τινος» Δ 149 καὶ «-ὑπό τινι» Ο 637· ἀλλὰ καὶ «-φοβ. τινά» φεύγω τινά, Χ 250 (ἔνθα κεῖται ὁ μέσ. μέλ. φοβήσομαι εἰς παθ. σημασίαν).

Φόβος (φέβ—ομαι) φυγή, τροπή (οὕτως ἀείποτε παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀριστάρχου) Ἰλ. πλχ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον χ 57, «-μήστωρ φόβοιο» Ε 272, Θ 108, ἴδ. μήστωρ, «-φόβος Ἄρηος» ἡ φυγὴ τοῦ Ἄρεως, τουτέστιν ἡ ἐν τῇ μάχῃ, Β 767, «φόβον ποιεῖν Ἀχαιῶν» τρέπειν εἰς φυγὴν τοὺς Ἀχαιούς, Μ 432. Ἐπίρ. φόβονδε εἰς φυγήν, «-φόβονδ' ἔχειν ἵππους» κρατῶ, διευθύνω τοὺς ἵππους εἰς φυγήν, Θ 139, «-φόβ. τρωπᾶσθαι» Ο 666, «-φόβονδε ἀγορεύω» εἰς φυγὴν συμβουλεύω, ὅ ἐ. διὰ τῶν λόγων μου προτρέπω, Ε 252. Εἰς τὴν σημ. τοῦ φόβου, τρόμου ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ἐν τῷ Ι 2, «-φύζα, φόβου ἑταίρη». Ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ «-φύζα» δὲν εἶνε ἡ φυγή, ὥστε νὰ εἶνε ἀνυπόφορος ἡ ἔννοια: φυγὴ τῆς φυγῆς ἑταίρα, καὶ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν μετέπειτα συνήθη σημασίαν τοῦ «φόβου», ἀλλὰ σημαίνει καθ' ἃ ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ Ἀρίσταρχος, τὴν ἔκπληξιν, τὴν κατάπληξιν, ἥτις ἐν τῇ φυγῇ καταλαμβάνει τοὺς ἡττηθέντας καὶ διὰ τοῦτο ὀρθῶς λέγεται «-φόβου ἑταίρη». Ἔτι δὲ καὶ

ἐν Ρ 667 «-πρὸ φόβοιο»· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὀρθῶς ἑρμηνεύεται παρὰ τοῦ Σχολ.: ὑπὸ τοῦ φόβου, δ ἐ. ἕνεκα τῆς φυγῆς, ὡς τραπέντες εἰς φυγήν. Ὡσαύτως ἑρμηνευτέον καὶ Λ 544 «Ζεὺς Αἴαντ' ἐν φόβον ὦρσεν» ἐνέβαλεν εἰς αὐτὸν φυγήν, τουτέστι προέτρεψεν αὐτὸν εἰς φυγήν, πρβλ. στίχ. 546 «τρέσσε παπτήνας» ἴδ. τρέω). Β') Προσωποποιία **Φόβος**, ὁ, υἱὸς καὶ ὀπαδὸς τοῦ Ἄρεως, ἀδελφὸς τοῦ Δείμου, Δ 440, Ν 299. Ἐν τῷ Ο 119 προστάσσεται μετὰ τοῦ Δείμου νὰ ζεύξῃ τοὺς ἵππους τοῦ Ἄρεως.

Φοῖβος, (φοϜjος ἐκ τοῦ φάϜος) ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, συνήθως «Φοῖβος Ἀπόλλων» Α 43, Ε 344 κ. ἄ. πλχ., «-Ἀπόλλων Φοῖβος» μόνον ἐν τῷ Υ 68. Πολλάκις δὲ καὶ μόνον «—Φοῖβος» Α 443, Ο 221 κ. ἄ. πλχ. (Πιθανῶς κατὰ τὸν Σχολ. ὁ Φωτεινός, καθαρός, ὡς θεοῦ τοῦ φωτός ὄντος τοῦ Ἀπόλλωνος. Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ὁ πεφωτισμένος διὰ τὴν προφητικὴν ἰδιότητα τοῦ θεοῦ).

Φοινήεις, εσσα, εν, (ἄχρ. φοινὸς) ἐρυθρός, αἱματόχρους, κόκκινος (ὡσὰν τὸ αἷμα), *Ἰλ. Μ 202, 220. Αἱμοβαφής, ὁ ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι βεβαμμένος, καθημαγμένος· ὁ ἐν τῷ Β 308 «-δαφοινός» εἶνε μόνον «-ἐπὶ νῶτα».

Φοίνικες [. – .], οἱ, ἑνικ. Φοῖνιξ, κάτοικοι τῆς Φοινίκης, ἴδ. τ. λ., Ο 415, Ψ 744, ἤδη ἐπὶ Ὁμήρου γνωστοὶ ὡς ἔθνος ἐμπορικόν, κερδοσκοπικὸν καὶ πανοῦργον (ξ 288 κ. ἀ.), διὰ τὴν ναυτιλίαν καὶ τὰς τέχνας περιβόητον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πειρατείαν οὐχ ἧττον διαβοώμενον, δ 84, ν 272 ἑξ.

Φοινίκη ἡ χώρα ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἀσίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰουδαίας, μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ἐλευθέρου καὶ τοῦ ὄρους Καρμηλίου, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Σιδῶνα, δ 83, ξ 291.

Φοινικόεις, εσσα, εν, μόνον τὸ θηλ. παρ' Ὁμήρ. (φοῖνιξ 1)), πορφυροῦς, πορφυρόχρους, κόκκινος (ὡσὰν τὸ αἷμα), «χλαῖνα» Κ 133, ξ 500, φ 118, «-σμώδιγγες αἵματι φοιν.» Ψ 717 (‖ κοκκινίζουσαι ἐκ τοῦ πυρρεύσαντος αἵματος, πρβλ. «-σμῶδιξ αἱματόεσσα» Β 267). — Τὸ ι εἶνε μακρόν· τὸ θηλ. -όεσσα ἀναγινώσκεται κατὰ συνίζησιν.

Φοινικοπάρῃος [. – . ‿ . .], **ον**, (φοῖνιξ, παρειά), πορφυρόχρους ἔχων τὰς παρειάς, κοκκινομάγουλος, μόνον «-νηῦς» μὲ πορφυρᾶ τὰ πλάγια, *Οδ. λ 124, ψ 271. Πρβλ. **μιλτοπάρῃος**.

Φοῖνιξ, ικος [– .], ὁ, 1) ὁ Φοῖνιξ, ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης, ἴδ. φοίνικες. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης, κατὰ δὲ τὸ Ξ 321 πατὴρ τῆς Εὐρώπης, ἂν δὲν εἶνε ὀρθότερον νὰ ἐκληφθῇ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ὡς ἐθνικόν. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, παιδαγωγὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ὀπαδὸς αὐτοῦ ἐν Τροίᾳ. Δι' ἀσύγγνωστόν τινα ἔρωτα λαβὼν τὴν κατάραν τοῦ πατρὸς ἔφυγεν εἰς τὴν Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα, ὅστις κατέστησεν αὐτὸν ἡγεμόνα τῶν Δολόπων, Ι 168, 427, 432 ἑξ. Π 196, Ρ 555 ἑξ. Τ 331.

Φοῖνιξ, ικος, ὁ, Α') Οὐσιαστ. 1) πορφύρα, χρῶμα πορφυροῦν, κόκκινον δηλ. ὡς τὸ αἷμα (κατά τινας ὡς ἐπινόημα τῶν Φοινίκων· ἀλλ' ἴδ. καὶ Φοίνικες), Δ 141, Β 219, Η 305, Ο 538, ψ 201 κ. ἀ. 2) φοῖνιξ, χουρμαδιά, ζ 163, *Υ. Ἀπ. 117. Β'). Ὡς ἐπίθ. πορφυροῦς, πορφυρόχρους, ἐν γένει πυρρός, κόκκινος, περὶ ἵππου, Ψ 454.

Φοίνιος, η, ον, (φεν, φόνος), ἐρυθρός, αἱματόχρους, κόκκινος βαθύς, «-αἷμα» σ 97 †.

Φοίνισσα, θηλ. τοῦ Φοῖνιξ (ἀντὶ τοῦ Φοινικj-α, ἡ ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν Φοινίκων, Ο 417, 425.

Φοινός, ή, όν (φόνος)· α') ἐρυθρός, αἱματόχρους, κόκκινος βαθύς, «-αἷμα» Π 159 †· β') φονικός, Ύ. Ἀπ. 362.

Φοιτάω, παρ' Ὁμ. μόνον κατ'ἐνεσ. καὶ παρατ. μετὰ ἢ ἄνευ αὐξήσεως, εἰς τοὺς ἑξῆς τύπους: φοιτᾷ, φοιτῶσι, ἐφοίτα, φοίτα, ἐφοίτων (α' ἑνικ. καὶ γ' πληθ.), φοίτων, γ' δυϊκ. φοιτήτην ἀντὶ τοῦ ἐφοιτάτην Μ 266, μετοχ. δυϊκ. φοιτῶντε, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετοχ. τοῦ ἀορ. φοιτήσασα Υ 6, ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι κατ' ἐπανάληψιν, μετὰ σπουδῆς, τῇδε κἀκεῖσε τρέχω, περιφέρομαι, περιέρχομαι, Ν 760, κ 119 κ. ἀ. «-ἔνθα, πάντοσε, πάντῃ» Β 779, Μ 266, Υ 6, «-φοιτῶντε εἰς εὐνήν» Ξ 296, «-διὰ νηὸς ἐφοίτων» ἔτρεχον ἄνω καὶ κάτω ἐν τῷ πλοίῳ, μ 420· ἐπὶ τῶν πτηνῶν περιίπταμαι, τῇδε κἀκεῖσε πετῶ, β 182.

***Φοιτίζω** = φοιτάω, μόνον ἐν τῷ θαμιστικ. τύπῳ τοῦ παρατατ. «-φοιτίζεσκε» Ύμ. 25 (26), 8.

Φολκός, ὁ, (falx, falcones) μόνον ἐν τῷ Β 217 † ὡς ἐπίθετον τοῦ Θερσίτου. Σημαίνει δὲ τὸν στρεβλόποδα, ῥαιβόν, ῥαιβοσκελῆ, στραβοπόδην.

Φονεύς, γεν. **ῆος, ὁ** (φονεύω, φεν), φονεύς, φονεάς Ι 632, Σ 335, ω 434.

Φονή, ἡ (φεν) = φόνος, φονικό, σκότωμα, μόνον κατὰ πληθ. δοτικ. «-φονῇσι» αἱματοχυσία, κατασπάραξις Ἰλ. Κ 521, Ο 633.

Φόνος, ὁ, (φεν), 1) φόνος, φονικό, Ὁμ. πλχ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «-κήρ» Β 352, δ 273 κ. ἀ. ὅθεν αἱματοχυσία, σφαγή, σκοτωμός, χ 376 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «-νέκυες» Κ 298, «-φόνοι ἀνδροκτασίαι τε» λ 612. 2) α') τὸ ὄργανον τοῦ φόνου, τὸ δόρυ, Π 144, Τ 391· β') ἡ αἰτία τοῦ φόνου φ 24· γ') τὸ διὰ φόνου χυθὲν αἷμα, «-κεῖσθαι ἐν φόνῳ» Ω 610, ὅθεν καὶ «-φόνος αἵματος» φόνος αἱματόεις, ὅ ἐ. ἄφθονον φονικὸν αἷμα, περὶ τοῦ ἐκρέοντος αἵματος τοῦ πληγωμένου θηρίου, Π 162.

Φοξός, ή, όν, (φώγειν) μόνον ἐν τῷ Β 219 †, ἐπίθετον τοῦ Θερσίτου, «-φοξὸς ἔην κεφαλήν», ὀξὺς τὴν κεφαλήν, ὀξυκέφαλος, οἱονεὶ πεπονοκέφαλος κατὰ μεταφορὰν «-ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ὑπὸ τοῦ φωτὸς (πυρὸς δηλ.) ἀποξυμμένων» καθὼς λέγει ὁ Σχολ.

Φόρβας, αντος, ὁ, 1) βασιλεὺς τῆς Λέσβου, πατὴρ τῆς Διομήδης, Ι 665. 2) πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως, εἷς τῶν Τρώων, Ξ 490. 2) υἱὸς τοῦ Τριόπα, πατὴρ τοῦ Πέλληνος, Ύ. Ἀπ. 211, πρβλ. Παυσ. 7, 26, 12.

Φορβή, ἡ, (φέρβω, Λατ. herba), βοσκή, τροφή (τῶν ἀλόγων ζώων), Ἰλ. Ε 202, Λ 562.

Φορεύς, γεν. **ῆος, ὁ** (φέρω), ὁ κατὰ τὸν τρυγητὸν μεταφέρων τὰς σταφυλάς, τρυγητής, κουβαλητής, Σ 566 †.

Φορέω (φέρω) ἕτερος τύπος τοῦ φέρω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ὑποτ. γ' ἑνικ. φορέῃσι ἀντὶ τοῦ: φορῇ, ε 328, ι 10, ἀπαρεμφ. φορέειν καὶ φορῆναι Β 107, Η 149, Κ 270, ρ 224, καὶ φορήμεναι Ο 310, παρατατ. θαμιστ. τύπος φορέεσκον Β 779, Φ 31, Ν 372 κ. ἀ., χ 185· ἀόρ. ἀναύξ. φόρησεν Τ 11· ὁ ἐνεστὼς εἶνε πάντοτε ἀσυναίρ. φορέεις, έει, έουσι

κτλ. πλὴν ἐν τῇ εὐκτ. φορεοίη ι 320· τοῦ δὲ παρατ. τὸ μὲν γ' ἐνικ. συνηρημ. ἐφόρει καὶ ἀναύξ. φόρει ζ 171, φ 41, οἱ δὲ εἰς εον καὶ εοντο τύποι πάντοτε ἀσυναίρετοι. = φέρω. ἀλλ' ἐντονώτερον αὐτοῦ, ὅθεν 1) ἐπανειλημμένως φέρω, μεταφέρω, «-ὕδωρ» περὶ τῶν θεραπαινίδων, κ 358, πρβλ. Ζ 457, «θαλλὸν ἐρίφοισι» ρ 224, «-μέθυ» περὶ τῶν οἰνοχόων, ι 10, ὡσαύτως ν 368, «-νέκυας» χ 448. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων, φορῶ, Δ 137, 144. Η 149, κ.ἄ. «-σκῆπτρον» Α 238. Μεταφ. «-ἀγλαΐας φορέω» ἀλαζονεύματα, ἤθη ἀλαζονικὰ φορῶ, ρ 245 (ἴδ. ἀγλαΐη). 2) φέρω τῇδε κἀκεῖσε, παραφέρω, σύρω, ἐπὶ ἀνέμου καὶ κυμάτων, Ε 499. Φ 337, ε 328, ζ 171, μ 68· ἐπὶ ἵππων «-φόβον Ἄρηος φορεούσας» τὴν πολεμικὴν φυγὴν μεθ' ἑαυτῶν φερούσας, ὀπαδὸν ἐχούσας, Β 767, Κ 323· ἐπὶ πλοίων 6 390.

Φορήμεναι, **φορῆναι**, ἴδ. φορέω.

Φόρκυνος λιμήν, ὁ, λιμήν τις ἐν Ἰθάκῃ κατὰ τοὺς πλείστους τῶν ἑρμηνευτῶν, κείμενος ἐν τῇ ΒΑ (κατ' ἄλλους δὲ ἐν τῇ δυτικῇ ἢ βορείῳ) παραλίᾳ τῆς νήσου, ν 96, 345.

Φόρκυς, **υνος** καὶ **υος**, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ πόντου καὶ τῆς Γαίας, ὅστις μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Κητοῦς ἐγέννησε τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας, ἔτι δὲ γέρων θαλάσσιος πατὴρ τῆς νύμφης Θοώσης, α 72· 2) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, εἷς τῶν Φρυγῶν, Β 862, Ρ 312 ἑξ.

Φόρμιγξ, **ιγγος**, ἡ, (λ. πεποιημένη κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων ἐκ τῆς ῥίζ. **φρεμ**, Λατ. frem ο. συγγ. πρὸς τὸ βρέμ-ω brum, μουσικὸν ὄργανον ἔγχορδον, διαφέρον τῆς κιθάρεως (ἴδ. τ. λ.) μόνον κατὰ τὸ μέγεθος κιθάρα. Ὁ Ὅμηρος ἐν τῷ Ι 187 μνημονεύει τὸ ζυγόν, δι' οὗ συνεδέοντο οἱ δύω πήχεις, καὶ ἐν τῷ φ 406, 407 τοὺς στρόφιγγας ἢ «κόλλοπας», δι' ὧν ἐνετείνοντο αἱ χορδαί. Ὀνομάζεται «-γλαφυρή» θ 257, ψ 144. καὶ ἐπειδὴ πολλάκις ἦτο κεκοσμημένη, «-περικαλλής, δαιδαλέη» Α 603, Ι 186. Εἶνε δὲ κατ' ἐξοχὴν τὸ ὄργανον τοῦ Ἀπόλλωνος Α 603, Ω 63, Ὕ. Ἀπ. 184, 505· ἀλλὰ καὶ οἱ ἀοιδοὶ αὐτὴν συνήθως μεταχειρίζονται, θ 67 ἑξ., χ 332, ψ 133 κ. ἄ. ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς Ι 186. Εἶνε ἡ συνήθης ὀπαδὸς τῶν συμποσίων καὶ τῶν ἑορτῶν («-δαιτὶ συνήορος ἑταίρη») Σ 495, ρ 273, φ 430 κ. ἄ. Ἴδ. καὶ λύρη.

Φορμίζω, (φόρμιγξ) μόνον κατὰ μετοχ. -ων (τετράκις), παίζω τὴν φόρμιγγα, κιθαρίζω, Σ 605. Τὸ ῥῆμα λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς κιθάρεως, α 155, δ 18, θ 266.

Φορτίς, **ίδος**, ἡ, (φόρτος), φορτηγὸν πλοῖον, «-νηῦς» Ὀδ. ε 250, ι 323.

Φόρτος, ὁ (φέρω), τὸ φερόμενον ἄχθος, φορτίον, φόρτωμα, φορτιό, ἰδίως ἐπὶ τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου, Ὀδ. θ 163, ξ 296.

Φορύνω (πορφύρω), βρέχω, μολύνω, πασσαλείφω. «-σῖτός τε κρέα τε φορύνετο» ἐκ τοῦ αἵματος δηλ., εἰς τὸ ὁποῖον ἔπεσον (καὶ ὄχι κατ' ἄλλους: ἀνεμιγνύοντο, ἦσαν ἀνακατωμένα, χ 21 †.

Φορύσσω, ἕτερος τύπος τοῦ προηγουμένου, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορίστ. α' «-φορύξας αἵματι πολλῷ» ἀφ' οὗ σὲ πασσαλείψῃ (μὲ) αἷμα πολύ, σ 336 †.

Φόως, **φόωσδε** ἐπίρ., ἴδ. φάος.

Φραδής [⏑ -], **ές**, γεν. έος (φράζω), συνετός, νοήμων, φρόνιμος, «-νόος» Ω 354 †.

Φραδμονίδης, ην—υἱὸς τοῦ Φράδμονος, ὁ Ἀγέλαος Θ 257.

Φραδμοσύνη (φράδμων), ἡ, σύνεσις, φρόνησις, νοημοσύνη, Ὕ. Ἀπολ. 99.

Φράδμων, ον, γεν. **ονος** (φράζω), νοήμων, φρόνιμος, συνετός, Π 638 †.

Φράζω (φράδjω, ὁ ἐνεργ. ἐνεστ.παρ' Ὁμήρ. ἄχρηστος), ἀόρ. α' ἔφρασε, Ὕ. Ἀφρ. 128, καὶ ἀναύξ. φράσε, λ 22, ἀόρ. 6' πέφραδον καὶ ἐπέφραδον συχνότερον κατὰ τὸ γ' ἑνικ. πέφραδε καὶ ἐπέφραδε, προστ. πέφραδε, α 273, θ 142, εὐκτ. πεφράδοι, Ξ 335, ἀπαρμφ. πεφραδέειν, τ 477, καὶ πεφραδέμεν, η 49· ὁ μέσ. ἐνεστ. φράζομαι, καὶ παρατατ. ἐφραζόμην εἶνε συχνός, προστακτ. φράζεο, Ε 440 κ. πλχ., φράζευ, Ι 251 κ. ἀ., ἀπαρμφ. φράζεσθαι, μέλ.φράσσομαι, Ο 334, τ 501, καὶ φράσσομαι, Ι 619, καὶ τῆς Ὀδ. πλχ., ἀόριστ. α' ἐφρασάμην, ρ 161, ἐφράσατο, ἐφράσαντο, Ψ 450, γ 289, ο 671, καὶ ἀναύξ. φρασάμην, ψ 75, φράσατο, Κ 339 καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ: ἐπιφράζομαι, Ε 665, Φ 410, συχνὰ τὰ γ' πρόσ. ἐφράσσατο, ἐφράσσαντο καὶ ἀναύξ. φράσσατο, φράσσαντο, Ψ 126, 453, γ 242, ω 390, προστ. φράσαι, Α 83, π 260, χ 158, ω 231, ὑποτακτ. συνεσταλ. φράσεται, ω 217· παρατ. θαμιστ. τύπος φραζέσκετο, Ὕ. Ἀπ. 346· παθ. ἀόρ. ἐφράσθης, τ 485, ψ 260, πρβλ. **ἐπιφράζομαι. Α')** Ἐνεργ. δεικνύω, ἐπι-(κατα)δεικνύω, δείχνω, «(χάρη) Τρώεσσιν» ἐπέδειξε (τὴν κεφαλὴν) εἰς τοὺς Τρῶας, Ξ 500, «-δόμον» η 49, κ 111, μετ' ἀπαρμφ. «-ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι (φόρμιγγα) κῆρυξ» ἔδειξεν εἰς αὐτὸν (τὸν τυφλὸν Δημόδοκον), ὅ ἐ. ὡδήγησεν αὐτὸν νὰ λάβῃ (τουτέστι νὰ ξεκρεμάσῃ—τὴν φόρμιγγα) μὲ τὰς ἰδίας αὐτοῦ χεῖρας, θ 68· συνήθως, δηλῶ, φανερώνω, σημαίνω, ἐξηγῶ, «ὁδὸν τὴν πέφραδ' Ἀθήνη» ὑπέδειξε, συνεβούλευσε, α 444, λ 22, «-σήματα» τ 250, συνάπτεται μετὰ τοῦ δείκνυμι, «-αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξε καὶ ἔφρασε» Ὕ. Ἀφρ. 128, «-μῦθον πέφραδε» φανέρωσον, ἐκδήλωσον, εἰπέ, α 273, «-ἀοιδήν» διδάσκω, Ὕ. Ἑρμ. 442, μετ' ἀπαρεμφ. «-ἵνα σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι» ἐκεῖ ἐμήνυσα εἰς αὐτοὺς νὰ συνέλθωσι, Κ 127, «-πέφραδ' ὅπως τελέει» ἐξήγησε πῶς θὰ ἀποβῇ, τ 557, «-χῶρος, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς» ὁ τόπος ὅπου ἐπέδειξεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἀχιλλεὺς Ψ 138, ἀπολελ. μόνον Κ 549, «-δὴ γάρ μοι πέφραδε Κίρκη» μοὶ ἔδωκεν ὁδηγίας ἡ Κίρκη.—Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ «φράζω» ποτὲ δὲν σημαίνει τὸ λέγω, ἀλλὰ τὸ δηλῶ, δεικνύω. Β') Μέσ. 1) κυρ. δεικνύω ἐμαυτῷ, ἑπομ. διανοοῦμαι, ἀναλογίζομαι, συλλογίζομαι, σκέπτομαι, ἀπολ. ἐν τῇ παρηχητικῇ φράσει «-φράζεο καὶ χάζεο» συλλογίσου, ἔλα εἰς τὸν νοῦν σου καὶ γύρισε πίσω, Ε 440, μετ' αἰτιατ. πράγματος, Α 554 κ. ἀ. Πολλάκις λαμβάνει τοὺς προσδιορισμούς, «-θυμῷ, ἐνὶ φρεσί, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν», Ὅμηρ. πλχ., καὶ ἑπομένου τοῦ ἀπορηματικοῦ Εἰ, Α 83, κ 192 κ. ἀ., ἢ τοῦ «ἤ.... ἤ (ἦ)» Ι 619, π 238, χ 158. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἑπομένου τοῦ Ὅπως, συνήθως μὲν μετὰ μέλ. ὁριστ., Δ 14, Ι 251, ν 376 κ. ἄ. πλχ., πολλάκις δὲ καὶ μετὰ τοῦ Κὲν καὶ τῆς ὑποτακτ., Ι 680, α 269, 295. Ἔτι δὲ ἑπομένου τοῦ **Μή**, σκέπτομαι, φοβοῦμαι, προσέχω μὴ Ε 411, Ο 163, Π 446, ρ 596, «-ἀμ-

φὶς φράζομαι» διχογνωμῶ,' Β 14. 2) βουλεύομαι, διαβουλεύομαι, μελετῶ, ἀποφασίζω, « βουλήν, μῆτιν» Σ 313, Ρ 634, λ 510, «-κακά τινι» 6 367, « ὄλεθρον» ν 373, π 371, «-θάνατον» γ 242, υ 127, «-τινὶ ἠρίον» μελετῶ νὰ ἐγείρω μνημεῖον εἴς τινα, Ψ 126, «-στυγερὴν ὁδὸν ἐφράσατο Ζεύς» ἐμελέτησεν, ἀπεφάσισε, γ 288, ξ 236. 3) ἐν γένει παρατηρῶ, βλέπω, ἐννοῶ, μετ'αἰτ., Ο 671, Ψ 450, δ 71, ρ 161, «-τινὰ προσιόντα» Κ 339, «-ὀφθαλμοῖσιν» ω 217, «-ἐσάντα» κ 453. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἰδεῖν, ἰδέσθαι, εἴσεσθαι» τ 501, φ 221, "Υ. 'Απ. 415· παρατηρῶ, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν, προσέχω, φυλάττω, «-τὴν (ὁδὸν) 'Οδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει» χ 129, μετ' ἀπαρεμφ. «-οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον» διότι εἶδεν, ἐνόησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος ἐπικινδυνώτερος τούτου ἀγών, λ 624.

Φράσσω (ἐκ τῆς ῥίζης φρακ, ἥτις ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῷ Λατ. farcio), παρ' 'Ομ. μόνον ἀόρ. α' ἐνεργ. ἀναύξ. φράξε, μετοχ. φράξαντες, μέσ. ἀόρ. ἀναύξ. φράξαντο, καὶ μετοχ. παθητ. ἀοριστ. φραχθέντες. 1) 'Ενεργ. φράττω, φράζω, περιφράττω, διὰ φραγμοῦ περικλείω, πρὸ πάντων εἰς προφύλαξιν, «-σχεδίην ῥίπεσσι οἰσυΐνῃσι» προφυλάττω τὴν σχεδίαν μὲ πλέγματα λύγινα, ψιαθοειδῆ, ἐσωτερικῶς δηλονότι, ἵνα μὴ εἰσέρχηται τὸ θαλάσσιον ὕδωρ «-κῦμα»· κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον καὶ ἄλλους ἧττον πιθανῶς εἰς ὕψος ἐπεκτείνω διὰ τῶν ἀνωτέρω πλεγμάτων τὰ πλάγια, ε 256, «-ἐπάλξεις ῥινοῖσι βοῶν» Μ 263. "Οθεν παθ. «-φραχθέντες σάκεσιν» περιχαρακωθέντες διὰ τῶν ἀσπίδων, Ρ 268 «-δόρυ δουρί» συμπλησιάζω, προσπελάζω, προσκολλῶ, Ν 130. 2) Μέσ. α') περιχαρακώνω τι τῶν ἐμαυτοῦ, οἷον «-νῆας ἕρκει» Ο 566· β') συνασπίζομαι, πυκνῶς παρατάττομαι, Βατρ. 166.

Φρέαρ, ατος [⏑ .], τό, "Υ. Δήμ. 99, καὶ φρεῖαρ, φρέαρ, πηγάδι, «-φρείατα» Φ 197 †.

Φρήν, ἡ, γεν. φρενός, πληθ. φρένες. 1) παρ' 'Ομ. καὶ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν συγγραφέων, τὸ διάφραγμα, τὸ ὁποῖον διαχωρίζει τὰ εὐγενέστερα σπλάγχνα, τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας τῶν λοιπῶν ἐντοσθίων, μόνον κατὰ πληθ. (εἰς ταύτην τὴν σημασ.), Κ 10, Π 481, 504, ι 301, «-φρένες ἀμφιμέλαιναι» ἴδ. τὸ ἐπίθ. 2) 'Ιδίως ὡς ἕδρα τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τῆς συνειδήσεως, συναίσθησις, συνείδησις, λογισμός, ὁποῖον δὲν ἔχουσιν αἱ σκιαί, τὰ εἴδωλα, Ψ 104, κ 493, ἐπὶ τῶν ζώων: ἡ ἕδρα τῆς δυνάμεώς των Δ 245, Π 157, Ρ 111. Εἰς τὰς «-φρένας» ἑδρεύουσιν αἱ παντοῖαι πνευματικαὶ ἐνέργειαι, ὅθεν «-θυμός, ἦτορ, κραδίη» εἶνε πάντοτε «-ἐνὶ φρεσί», Θ 202. 413, Π 242, 435. "Οθεν ἰδιαιτέρως α') ἐπὶ τῆς διανοητικῆς δυνάμεως, ψυχή, πνεῦμα, νοῦς, διάνοια, ἐν ταῖς ἑξῆς φράσεσι «-φρεσὶ νοεῖν, φράζεσθαι, κατὰ φρένα εἰδέναι, μετὰ φρεσὶ βάλλεσθαι, μερμηρίζειν, ἐνὶ φρεσὶ γνῶναι, θεῖναί τινί τι ἐν φρεσὶ ἢ ἐνὶ φρεσί» Α 55, 297, Θ 218, Π 83, α 89, «-φρένες ἐσθλαί» φρένες ἀγαθαί, ὑγιὴς νοῦς», Ρ 470, 6 117, η 111, «-φρένας βλάπτω τινί» διαστρέφω, βλάπτω τινὸς τὸν νοῦν, Ο 724, «-φρ. ἑλεῖν, ἐξελέσθαι» ἀφαιρῶ παίρνω τὸν νοῦν τινος, Π 805, Ζ 234· β') φρόνημα, γνώμη, θέλησις, «-φρένας τρέπειν, πείθειν» ἴδ. τὰ ῥήμ-, « Διὸς ἐτράπετο φρήν» Κ 45, «-κε.

χρῆσθαι φρεσὶν ἀγαθῇσιν» ἔχω καλὰ φρονήματα, γ 266· γ') ἐπὶ αἰσθήματος, ψυχή, καρδία, «-φρένα τέρπεσθαι, φρεσὶ χαίρειν» Α 474. Β 609, «-κατὰ φρένα δεδοικέναι» Α 555 κ. ἄ. πλχ., «ἄχος μιν φρένας ἀμφιβέβηκεν, ἔλεν» λύπη κατέλαβε τὴν ψυχήν, τὴν καρδίαν του, θ 541, τ 471.

Φρήτρη, ἡ, ἀντὶ τοῦ **φράτρα** (φράτηρ, ὃ ἐ. κυρ. **ἀδελφός**, Λατ. **frater**, Γερμ. **Bruder**), δοτ. φρήτρηφιν, ἄθροισμα οἰκογενειῶν διὰ συγγενικοῦ δεσμοῦ συνδεδεμένων, ἀποτελοῦν μέρος φυλῆς, σχεδὸν τῆς αὐτῆς σημασίας μὲ τὸ **πατριά, γένος**, παρ' Ὁμ. μέρος τοῦ «-φύλου» Ἰλ. Β 362, 363.

***Φρίκων** [– .], **ωνος**, ὁ, θεμελιωτὴς τῆς ἐν Αἰολίδι τῆς Μ. Ἀσίας Κύμης, Ἐπίγ. 4, 4.

Φρίξ, **ικός** [– .], ἡ, (ἀμφίβολον ἂν εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ **ῥῖγος**, Λατ. **frigus**), κυρ. ἡ τράχυνσις ὁμαλῆς τινος ἐπιφανείας καὶ ἡ ἐντεῦθεν προκύπτουσα ἀνωμαλία, ἰδίως δὲ ἡ τῆς ἐλαφρῶς κινουμένης ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης **ἀσθενεστάτη**, **κύμανσις**, **φρικίασις**, τρόπον τινὰ **ἀνατρίχιασμα**, **ἀνατριχίλα** τῆς θαλάσσης, «Βορέω» ἡ ὑπὸ τοῦ Βορρᾶ ἐπιφερομένη, Ψ 692, «-μέλαινα φρίξ» μαύρη ἀνατριχίλα, διὰ τὴν ἐκ τῆς φρικιάσεως ἐπιχεομένην εἰς τὴν θάλασσαν μελανίαν, Φ 126, δ 402, «οἵη Ζεφύροιο χεύατο πόντον ἔπι φρὶξ ὀρνυμένοιο», καθώς, ὅταν ὁ Ζέφυρος ἐξεγερθῇ, χύνεται φρικίασις ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, Η 63.

Φρίσσω (ἴδ. **φρίξ**), ἐνεστ. –ει, ουσι, ἀόρ. α' ἔφριξεν, μετοχ. φρίξας, παρακ. γ' πληθ. πεφρίκασι, μετοχ. –υῖαι, **παρέχω** (**ἔχω**) **ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν**, **εἶμαι ἀνατριχιασμένος**, **ἀνατριχιάζω**· α') κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν ἐμψύχων, οἷον τοῦ κάπρου, τοῦ ἀνορθοῦντος τὰς τρίχας τῆς λοφιᾶς ἢ τῶν νώτων, «φρίσσει νῶτον ὕπερθεν» ἀνατριχιάζει ὀπεράνω τοῦ νώτου, Ν 473, ὡσαύτως «–φρίξας εὖ λοιφήν» τ 446· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐσπαρμένων ἀγρῶν, οἵτινες κατὰ τὸ θέρος ἀνορθοῦσι τοὺς στάχυς «–φρίσσουσιν ἄρουραι» οἱονεὶ **εἶνε ἀνατριχιασμένα τὰ χωράφια**, Ψ 599, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μάχην παρατεταγμένων ἀνδρῶν, ὧν αἱ ἀνορθούμεναι λόγχαι ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς ἀνορθουμένας τρίχας, «μάχη ἔφριξεν ἐγχείῃσι» Ν 339 β') **ἔχω ἀνατριχίλα**, **ἀνατριχιάζω**, κυρ. ἐκ τοῦ ῥίγους, ὅθεν καὶ ἐκ παντὸς φοβεροῦ, φρικαλέου, **φρίττω**, **φρικιῶ**, **τρομάζω**, «-οἵτε σε πεφρίκασι λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες» Λ 383, «-πάντες δέ με πεφρίκασι» Ω 775.

Φρονέω (φρήν), παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ πάντοτε ἀσυναίρετον. 1) **εἶμαι ἔμφρων**, **ἔχω** (**σῶας**) **τὰς φρένας μου**, **συναισθάνομαι**, **ἔχω συναίσθησιν**. «ἐμέ... ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον» ἐν ὅσῳ ἀκόμη ἔχω τὰς φρένας μου καὶ δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὴν συμφορὰν τοῦ θανάτου σου, Χ 59. 2) ἐπὶ τῶν ποικίλων τῆς ψυχῆς ἐνεργειῶν, ἰδίως δὲ τῶν τῆς διανοίας καὶ θελήσεως· α') **βουλεύομαι**, **σκέπτομαι**, «-ἄριστοι μάχεσθαί τε φρονέειν τε» ἄριστοι εἰς τὸ μάχεσθαι καὶ βουλεύεσθαι, ἔν τε τῇ μάχῃ καὶ ἐν τῇ βουλῇ, Ζ 79· ὅθεν «-φρονέων» **φρόνιμος**, **συνετός**, Ψ 305, 343· περί τινος **σκέπτομαι**, **διαλογίζομαι**, **συλλογίζομαι**, Β 36 κ. ἄ. καὶ μάλιστα ἐν τῷ συχνῷ στίχῳ «-ὧδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο (ἴδ. τ. λ.) κέρδιον εἶναι»· ἑπομ. **ἔχω τὸν νοῦν μου**, «-γιγνώσκω, φρονέω» **καταλαμβάνω**, **ἔχω**

τὸν νοῦν μου, π 136, ρ 193, 281, «ὄπιδα» ἐνθυμοῦμαι, ἀναλογίζομαι τὴν θείαν δίκην, ξ 82· β') ἔχω γνώμην, νομίζω, «-χρὴ ἀποειπεῖν ἧπερ φρονέω» I 310, «-φρονέω τετιμῆσθαι» I 608· γ') διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ (εἰς τὸν) νοῦν (μου), ἑπομ. θέλω, ἐπιθυμῶ, «-φρόνεον (Πάτροκλον) ἄστυ πότι ἐρύειν» P 287, «-φρονέω διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας» ἔχω κατὰ νοῦν, ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλλαγῶσι πλέον οἱ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Τρῶες, Γ 98· «-ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων» χ 51, «-αὔδα ὅ τι φρονέεις, τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγε» Ξ 195, Σ 426, ε 89, «-ἰθὺς φρονέων» ἴδ. ἰθὺς 2, β')· δ') φρονῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ., «-τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγώ περ» ἔχεις τὰ αὐτὰ φρονήματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγώ, Δ 361, «-ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα» Ο 50· τοὐναντίον «-ἀμφὶς φρονέω» ἴδ. κατωτ., «ἀγαθὰ φρον.» ἔχω ἀγαθὰ φρονήματα, Ζ 162 (ἐν δὲ τῷ α 43 σημαίνει ἔχω καλὴν γνώμην, καλὴν διάθεσιν πρός τινα, ἢ κατ' ἄλλους, φρονῶ, ἑπομ. συμβουλεύω ἀγαθά, σωτήρια), ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην, ψυχικὴν διάθεσιν πρός τινα, «-φίλα φρον.» Δ 219, Ε 116, ζ 313, «-κακὰ φρον.» ἔχω κακὴν διάθεσιν ἢ μελετῶ κακὰ ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ. Η 70, Μ 67 κ. ἀ., ἐπὶ θηρίων Κ 486, χ 264, «ὀλοὰ φρον.» Π 701, «-ἀταλὰ φρ.» παιδικήν, φιλοπαίγμονα διάθεσιν ἔχω, εἶμαι ἐν εὐθυμίᾳ, Σ 567, «-πύκα, πυκινὰ (ἴδ. τὰς λ.) φρον.» εἶμαι συνετός, «-μέγα φρονέω» μεγαλοφρονῶ, εἶμαι ὑπερήφανος, Θ 553, Ν 156, χ 21, ποιητικῶς δὲ καὶ ἐπὶ θηρίων συναισθανομένων τὴν δύναμιν αὐτῶν, Λ 325, Π 758. Μετὰ ἐπιρρημάτων «εὖ (ἐῢ) φρον.» μετὰ δοτ.: ἔχω καλὴν πρός τινα γνώμην, διάθεσιν, η 74, ἴδ. καὶ εὐφρονέων· τοὐναντίον «-κακῶς φρονέω» ἴδ. ὄπισθεν· «-ἀμφὶς φρονέω» διχονοῶ, διχογνωμῶ, Ν 345.

Φρόνιος, ὁ (οἱονεὶ Φρόνιμος), πατὴρ τοῦ Νοήμονος, β 386, δ 630.

Φρόνις, ιος (φρένες), ἡ, **φρόνησις**. *Ὀδ. γ 244, δ 258, «-κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν· ἔφερεν ὀπίσω ἐπανῆλθε φέρων πολλὴν φρόνησιν (ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς ἐν Τροίᾳ κατασκοπείας), δ ἐ. πολλὴν γνῶσιν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων, δ 258.

Φρόντις, ιδος, ἡ, γυνὴ τοῦ Πάνθου, P 40.

Φρόντις, ιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τοῦ Μενελάου, γ 279 ἑξ.

Φρύγες [⏑ .], ῶν (ἑνικ. **φρύξ, υγός**), οἱ, Φρύγες, κάτοικοι τῆς Φρυγίας, κατὰ τὸν Ἡρόδ. 7, 73 ἐκ τῆς Θράκης ἀποικήσαντες, ἴδ. τὴν ἑπομ. λ., Β 862, Γ 185, Κ 431.

Φρυγίη [⏑ ⏑ .], ἡ· Φρυγία, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, περιλαμβάνουσα τὸ μὲν στενήν τινα ταινίαν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον («-Φρυγίη καθύπερθε» Ω 545), τὸ δὲ μέρος τῆς μετέπειτα Βιθυνίας, τὸ παρὰ τὸν Σαγγάριον, καὶ τῆς μετέπειτα Μεγάλης Φρυγίας, Γ 184, Π 719, Σ 291. (Ἐπὶ τῶν Περσικῶν χρόνων διῃρεῖτο εἰς Μεγάλην Φρυγίαν, ἤγουν τὰ ἐνδότερα τῆς Μ. Ἀσίας, καὶ Μικρὰν Φρυγίαν, τὴν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον χώραν).

***Φρύγω** [- .] (συγγ. τῷ Λατ. **frigo**), μόνον ἐν τῷ ἀπαρμφ. τοῦ παθ. ἀορ. α' φρυχθῆναι, **ἐν πυρὶ ξηραίνω, ψήνω**. ἐπὶ τῶν κεράμων, Ἐπιγ. 14, 4.

Φῦ ἀντὶ τοῦ ἔφυ, ἴδ. φύω.

Φύγαδε [⏑ ⏑ .], ἐπίρ., **εἰς φυγήν**, ἐξ ἀχρήστου τινὸς ἀπηρχαιωμένης ὀνομαστ. **φύξ** = φυγή (πρβλ. **οἴκαδε**),

Θ 157, Λ 446, Π 697.

Φυγή [⏑ .], ἡ (φεύγω), φυγή, φευγειό, φευγάλα, *Ὀδ. κ 117, χ 306, πρβλ. **Φύζα**.

Φυγοπτόλεμος (φεύγω, πτόλ.), ὁ φεύγων τὸν πόλεμον, φυγοπόλεμος, δειλός, ξ 213 †.

Φύζα, (φύγjα ἡ, =φυγή, ἄτακτος φυγή, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον: ἡ μετὰ δειλίας ἢ δέους φυγή, Ι 2, Ρ 381, Ξ 140, «φύζαν ἐνόρνυμι» Ο 62=«φύζαν ἐμβάλλω» ξ 269, ρ 438 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.) Πρβλ. καὶ **φόβος**.

Φυζακινὸς [- ⏑ ⏑ .], ή, όν, (φύζα) ῥᾳδίως εἰς φυγὴν τρεπόμενος, δειλός, ψοφοδεής, ἐπίθετ. τῶν ἐλάφων μόνον Ν 102 †.

Φυὴ [⏑ .], ἡ (φύομαι), λ. ἰδιάζουσα παρὰ τοῖς ἐπικ. καὶ λυρικ., τοῦ σώματος μέγεθος, κατασκευή, ἀνάστημα, μόνον κατ' αἰτ. παρ' Ὁμ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «δέμας» Α 115, ε 212, «μέγεθος» Β 58, «εἶδος» Χ 370, ζ 16· ἔτι δὲ μετὰ τοῦ «μήδεα» Γ 208, «φρένας» θ 168.

Φυκιόεις [- ⏑ . .], εσσα, εν, πλήρης φύκους, γεμᾶτος φύκια, «-θίς» Ψ 693 †.

Φῦκος, εος, τό, φῦκι, ι 7 †.

Φυκτός, ή, όν (ῥηματ. τοῦ φεύγω), φευκτός, ὃν δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ, «οὐκέτι φυκτὰ πέλονται» τὰ πράγματα δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τις, εἶνε ἀναπόφευκτα, ὃ ἐ. δὲν ὑπάρχει, ἀπαλλαγή, ὑπεκφυγή, Π 128, θ 299, ξ 489.

Φυλακή [- ⏑ .], ἡ (φυλάσσω), φυλακή, φρουρά, ὃ ἐ. α') φύλαξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ φυλάττειν, «φυλακὰς ἔχω» φυλάττω, Ι 1· ἰδίως ἡ νυκτοφυλακή, Η 371, Σ 299. β') οἱ φύλακες, φρουρά, Κ 416· γ') ὁ τόπος ἔνθα φυλάττει τις, Κ 408.

Φυλάκη [⏑ ⏑ .], ἡ, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἐπὶ τῆς βορείου κλιτύος τῆς Ὄθρυος, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πρωτεσιλάου, Β 696, λ 289, ρ 236.

Φυλακίδης [⏑ ⏑ ⏑ .], ao, ὁ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου, ὁ Ἴφικλος, Β 705, Ν 697.

Φυλακὸς [⏑ ⏑ .] ὁ, =φύλαξ, κατ' αἰτ. πληθ., Ω 566 †.

Φύλακος [⏑ ⏑ .], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Δηίονος καὶ τῆς Διομήδης, πατὴρ τοῦ Ἰφίκλου, θεμελιωτὴς τῆς Φυλάκης, Β 705, ο 231. 2) εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων, Ζ 35.

Φυλακτὴρ [⏑ . .], ῆρος, ὁ, = τῷ ἐπομ. πάντοτε κατὰ πληθ. ὀνομ., μόνον *Ἰλ. Ι 66, 80. Ω 444, 445.

Φύλαξ [⏑ .], ακος [⏑ .], ὁ (φυλάσσω), δοτικ. πληθ. φυλάκεσσι, Κ 58, 127, 180, φύλαξ, φύλακας, φρουρός, «φύλακες», οἱ ἐν πολέμῳ, *Ἰλ.· ἔτι δὲ καὶ «φύλακες ἄνδρες» Ι 477.

Φύλας [- .], αντος, ὁ, πατὴρ τῆς Πολυμήλας καὶ Ἀστυόχης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐφύρας, Π 191 ἑξ.

Φυλάσσω, ἀπαρμφ. φυλασσέμεναι Κ 312, 418, μέλ. ξω, -εις, μετοχ. -ων, ἀόρ. α' ἀναύξ. φύλαξεν, ὑποτ. συνεσταλμένη φυλάξομεν Θ 529, μέσ. ἐνεστ. -ονται, μετοχ. ομένοισι. παρακ. παθ. μετοχ. πεφυλαγμένος, ἴδ. κατωτ. περὶ τὰ τέλη, μέσ ἀόρ. α'. φύλαξαι Ὑ. Ἀπ. 544. Α') Ἐνεργ. 1) ἀμετάβ. φυλάττω, φυλάγω, γρηγορῶ, υ 52, «περὶ μῆλα» περὶ τὰ πρόβατα, εἰς τὰ πρόβ., Μ 304, «νύκτα φυλάσσω» φυλάττω τὴν νύκτα, ὃ ἐ. κατὰ τὴν νύκτα, ε 466, χ 165· ἰδίως φρουρῶ ἐν πολέμῳ, Κ 192, 312, 399· 2) μεταβ. α') φυλάττω, φυλάγω, φρουρῶ, δια-

φυλάττω, προφυλάττω, μετ' αἰτ. «-στρατόν» Ξ 417, παθ. «-νῆες φυλάσσονται» Κ 309, «-τινά» Ε 809, ν 301, υ 47, «-πάντα κτήματα» β 227, τ 23 κ. ἀ., «-δῶμα» φυλάγω τὸ σπίτι, δ ἑ. οἰκουρῶ, ε 208, πρβλ. κ 434, «-οἶνον» β 350, πρβλ. στ. 346· β') παραφυλάττω, παραφυλάγω, ἐνεδρεύω, «-λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω αὐτόν» δ 670, «-νόστον» ἀνυπομόνως περιμένω, Β 251· γ') τροπικ. διατηρῶ, φυλάγω, «-χόλον» Π 30· φυλάττω, φυλάγω, τοὐναντίον τοῦ: ἀθετῶ, παραβαίνω, «-ὅρκια» Γ 280, «-ἔπος» Π 686, «-αἰδῶ καὶ φιλότητα» Ω 111. Β') Μέσ. 1) ὡς τὸ ἐνεργητικόν, «-νύκτα φυλασσομένοισι» Κ 188 «-νηὸν δ' εὖ πεφύλαχθε» Ὕ. Ἀπ. 538· τροπικ. «-φρεσί» Ὕ. Ἀπ. 544. 2) φυλάττομαι, προφυλάττομαι, «-πεφυλαγμένος εἶναι» μὲ σημασ. προστακτ.: ἔσο προφυλακτικός, Ψ 343. Ἅπαξ εἴρηται.

Φυλείδης [- . .], αο καὶ εω, ὁ, πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγης, Β 628, Ν 692, Ο 519, 528·

Φυλεύς [- .], ὁ (φυλή), γεν. -έος, Κ 110, 175, αἰτ. -ῆα Ψ 637, υἱὸς τοῦ Αὐγείου καὶ πατὴρ τοῦ Μέγητος, Ἠλεῖος. Ὅτε ὁ πατήρ του ἠρνεῖτο νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἡρακλῆ τὸν μισθὸν διὰ τὴν κάθαρσιν τῆς κόπρου, ἐκλεχθεὶς ὡς διαιτητής, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους. Ὅθεν ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ Δουλίχιον, Β 628, Ο 530.

Φυλίη [⏑ ⏑ .], ἡ, ἀγρία ἐλαία, ἀγριελαία, κατὰ τὸν Ἀπολλών. ἀγριέλαιος, ἀγριελαιός, ῥάμνος, μόνον ε 477·

Φύλλον, τό, (ἀντὶ τοῦ φύλjον, Λατ. folium) φύλλον συχνὰ κατὰ πληθ. Βατρ. 161, «-φύλλων γενεή» Ζ 146, Φ 464, ε 483, ζ 128, ι 51 κ. ἀ.

Φυλομέδουσα [- . . . .], (οὕτως ἐγράφη ἔκ τινος χειρογράφου ἀντὶ τοῦ πρότερον: Φιλομέδουσα), ἡ, γυνὴ τοῦ Ἀρηιθόου ἐν Ἄρνῃ, Η 10.

Φῦλον, τὸ (φύω), 1) γένος, φῦλον, εἰς τὴν εὐρυτάτην σημασ. τῆς λ. «-φῦλον θεῶν» Ε 441 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. ἐπὶ πληθύος τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους, οἷον «-φῦλα θεῶν, ἀνθρώπων, ἐπικούρων, γυναικῶν, ἀοιδῶν» Ε 54, Ξ 361, Ι 130, Ρ 220, γ 282, θ 481, ἐπὶ ζώων, «-ἄγρια φῦλα» λέγονται αἱ μυῖαι Τ 30. 2) εἰς πολιτικὴν σημασ. φυλή, ἔθνος, «-Πελασγῶν» η 206, Βατρ. 285. 3) εἰς περιωρισμένην σημασ. φυλή, γενεά, γένος, οἰκογένεια, ξ 181, «-κατὰ φῦλα» Β 362, «-φῦλον Ἑλένης» ξ 68.

Φύλοπις [- . .], ιδος, ἡ (φῦλον καὶ opus=ἔργον, ἀγὼν φύλου), μόνον ἑνικῶς (ἡ δοτ. παρ' Ὁμ. ἄχρηστος) αἰτ. συνήθως φύλοπιν, μόνον δὲ λ 314 φυλόπιδα· πιθανῶς στίφος ἀνδρῶν (πολεμιστῶν), στρατός, Λ 65· ἔπειτα συνηθέστ· ἡ τύρβη, ὀχλοβοή, ἀλαλαγμός, πρὸ πάντων ὁ κατὰ τὴν μάχην ἑπομ. μάχη Ἰλ. πλχ., τῆς δὲ Ὀδ. πλὴν τοῦ ἀνωτ. παρατεθέντος χωρίου καὶ π 268, ω 475· συνήθως λαμβάνει τὰ ἑξῆς ἐπίθετα «-αἰνή» Δ 15, 65, 82, Ε 379, ἔτι δὲ «-ἀργαλέη. κρατερή» Λ 278, Σ 242, π 268· «-φύλοπ. πολέμοιο» Ν 635, λ 314, «-πόλεμός τε καὶ φύλοπις» ἴδ. πόλεμος, «-νεῖκος φυλόπιδος» ἴδ. νεῖκος, «-φυλόπιδα στήσειν» νὰ συνάψωσι μάχην, λ 314.

Φυλώ, οῦς, ἡ, μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης, δ 125, 133.

Φύξηλις, ιος, ὁ, ἡ, (φύξις), ῥάδιος εἰς φυγήν, δειλός, ψοφοδεής, Ρ 143 †.

Φύξιμος [. ⏑ .], **ον** (φύξις), πρὸς ὃν δύναταί τις νὰ φύγῃ· «-ἔθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι» ε 359 †.

Φύξις, ιος, ἡ, (φυγ, φεύγω) ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ **φεῦξις, φυγή**, *Ἰλ. Κ 311, 398, 447.

Φύρω [– .]. παρατ. ἔφυρον, ἐκ τοῦ ἀορ. ἔφυρσα ὑποτ. φύρσω σ 21, μετοχ. παθ. παρακ. πεφυρμένος, -η, κυρ. **βρέχω, καταβρέχω μουσκεύω** (ἔπειτα **ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω**, ἡ παρὰ τοῖς μετέπειτα συνήθης σημασία), συντάσσεται συνήθως μετὰ δοτ. «-δάκρυσιν εἵματα» Ω 162, ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. «στῆθος αἵματος» σ 21. Παθ. «-πεφυρμένος αἵματι» **αἱματόφυρτος**, ι 397, «εὐνὴ δάκρυσι πεφυρμένη» δακρύβρεκτος, ρ 103, τ 596, δακρύοισι πεφυρμένη» δεδακρυσμένη, σ 173.

Φῦσα, ἡ. (λ. πεποιημ., πτύω, **φῦσα, φυσοῦνα, –οῦνι**, ἰδίως τοῦ χαλκέως (παρ' Ὁμ. τοῦ Ἡφαίστου) τὸ **φυσερόν, μουχάνι** (μηχάνιον), Ἰλ. Σ 372, 409, 412, 468, 470.

Φυσάω [– . .], μόνον κατ' ἐνεστ. μετοχ. –ῶντες καὶ παρατ. ἐφύσων, **φυσῶ**, ἰδίως ἐπὶ τῆς φύσης, Ἰλ. Σ 470· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου **πνέω**, Κ 218.

Φυσιάω [– ⏑ . .], ἐναγωνίως φυσῶ, **πνευστιῶ, ρουθουνίζω**, ἐπὶ τῶν ἵππων, μόνον κατὰ μετοχ. φυσιόωντας κατ' ἔκτ. ἀντὶ τοῦ φυσιῶντας, Ἰλ. Δ 227, Π 506.

Φυσίγναθος [– . ⏑ .], **ον**, οἱονεὶ: φουσκομάγουλος, κωμικὸν ἐπίθ. βατράχου ἐν τῇ Βατρ. 17.

Φυσίζοος [– . . .], **ον** (φύω, ζωή), **ζωοποιός, ζωογόνος, ζωοτρόφος**, «-αἶα» Γ 243, Φ 63, τῆς δὲ Ὀδ. μόνον λ 301.

Φύσις, ιος, ἡ, (φύομαι), (ἐξωτερικὴ) **ποιότης, φυσικὸν γνώρισμα**, «-φαρμάκου» κ 303 †· **φύσις, φυσικὴ ἰδιότης**, Βατρ. 32.

Φυταλιή [– ⏑ ⏑ .], ἡ, (φυτόν), **φυτεία, φυτειά**, τουτέστι τόπος δένδρων ἢ ἀμπέλων κατάφυτος, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-ἄρουρα» Ἰλ. Ζ 195, Μ 314, Υ 185.

Φυτεύω [⏑ . .] (φυτόν), ἐνεστ. –ει, -ουσι, μετοχ. –ων, παρατ. ἀναύξ. φύτευεν, ἀόρ. α' ἐφύτευσαν, ὑποτ. φυτεύσω, ἀπαρμφ. –εῦσαι, **φυτεύω**, α')κυρ. φυτά, οἷον «-πτελέας, δένδρεα» Ζ 419, ι 108, σ 359· β') μεταφορ. **παρασκευάζω, προξενῶ, παρέχω**, «-κακόν, πῆμά τινι» Ο 134, δ 668 (ὅπου ὅμως οἱ νεώτεροι μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου ἀναγινώσκουσι «-πρὶν ἥβης μέτρον ἱκέσθαι» ἀντὶ τοῦ συνήθους «-πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι», ὅπερ ὁ Βέκκ. ἤθελε νὰ γράψῃ «πρὶν ἡ π. φυτεῦσαι»), «-φόνον καὶ κῆρά τινι» 6 165, ρ 82, «-κακά τινι» ε 340, ξ 110 κ. ἄ.

Φυτὸν [⏑ .], τό, (φύω), **φυτὸν** ὅ,τι φυτρώνει ἢ φυτεύεται, ἑπομ. καὶ δένδρον, ἑνικ. καὶ πληθ. Ξ 123, ι 108, ω 246, κ. ἄ. «-φυτόν» περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ **φυτεία**, ὅ ἐ. δένδρα φυτευμένα, ω 227, 242.

Φύω [⏑ .] (fui Λατ.), ἐνεστ. –ει, παρατ. ἀναύξ. **φύεν**, μέσ. –ονται, **φύοντο**, μέλ. **φύσει**, ἀόρ. α' **ἔφυον**, ἀόρ. β' **ἔφυν**, γ' ἑνικ. **φῦ** ἀντὶ τοῦ **ἔφυ**, καὶ γ' πληθ. **ἔφυν** ἀντὶ τοῦ **ἔφυσαν**, ε 481, μετοχ. **φύντες**, παρακ. **πέφυκα**, γ' πληθ. **πεφύκασι**, [μετὰ συνεσταλμ. τοῦ α ὡς καὶ ἐν τῷ λελόγχασι], παλαιὰ γραφὴ ἀποκατασταθεῖσα ἐν τῷ η 114 ἀντὶ τῆς συνήθους «-πεφύκει», τὴν ὁποίαν ὅμως πάλιν ἠθέλησαν νὰ ἐπαναφέρωσιν, ἔτι δὲ **πεφύασι**, Δ 484, η 128, ὑποτ. γ' ἑνικ. **πεφύκῃ**, Δ 483, μετοχ. θηλυκ. **πε-**

φυυῖα, Ξ 288 κ. ἀ., ἀρσεν. αἰτ. πεφυῶτας ἀντὶ τοῦ πεφυκότας, ε 477, ὑπερσ. γ' ἐνικ. πεφύκει. [Τὸ υ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλ., ἀορ. α' καὶ παρακ. μακρόν, πλὴν ἐν τοῖς συγκεκομμένοις τύποις τοῦ παρακ. πεφύασι, πεφυυῖα, πεφυῶτας, τοῦ δὲ ἀορ. β' μακρὸν ἐν παντὶ τῷ ἐνικῷ, ἐν δὲ τῷ συγκεκομ. γ' πληθ. ἔφυν εἶνε βραχύ]. 1) μεταβ. ἐν τῷ ἐνεστ. (ὅστις ὅμως ἅπαξ εὑρίσκεται καὶ εἰς ἀμετάβατον σημασ., ἴδ. κατωτ.), μέλ. καὶ α' ἀορ. παράγω, γεννῶ, βγάζω, ἀναδίδω, «-φύλλα, ποίην» Α 235, Ζ 148, Ξ 347, η 119, «-τρίχας» κ 393· ὅθεν «-ὁ φύσας» ὁ γονεύς, ὁ γεννήτωρ, Βατρ. 13, μετὰ διπλῆς αἰτ. καὶ δοτ., «-ὃν ἔφυσε δόλον κούρῃ» ἀνεβλάστησεν ὡς δόλωμα εἰς τὴν κόρην, Ὕ. Δήμ. 8. 2) ἀμετάβ. ἐν τοῖς παθητ. τύποις καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. παρακ. καὶ ἀορ. β', φύομαι, γεννῶμαι, βλαστάνω, φυτρώνω (ἀμετάβ.), πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν φυτῶν, ι 109 κ. ἄ. πλχ., ἅπαξ μόνον εὑρίσκεται ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. μὲ ἀμετάβ. σημασ., « -ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει» γεννᾶται, Ζ 149. Ἰδίως εὔχρηστος ὁ παρακ. καὶ ὑπερσυντ., Δ 483, 884, Ξ 288, πρβλ. ε 63, η 114, 128 κ.ἄ., «-χέρα πεφύκει» Δ 109· ὁ ἀόρ. β' εἰς τὴν κυρίαν σημασ. μόνον ε 481, ψ 190, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τροπικῶς ἐν ταῖς φρ. «-ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἐν χείρεσσι φύοντο, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες», ἴδ. ἐμφύω.

***Φώκαια**, ἡ, πόλις τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ, τὴν σήμερον ὡσαύτως Φώκαια ἢ Φώκαις, Ὕ. Ἀπ. 35.

Φωκεῖς, οἱ, ἐνικ. **Φωκεύς**, **ῆος**, κάτοικοι τῆς Φωκίδος, χώρα τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, γενικ. «-Φωκήων» Β 517, Ο 519, Ρ 307.

Φώκη, ἡ, φώκη, φώκα καὶ φώκια, ζῷον θαλάσσιον τοῦ γένους τῶν ἀμφιβίων, *Ὀδ. δ 404, 436, 448, ο 480, Ὕ. Ἀπ. 77.

Φωνέω (φωνή), ἀόρ. μετὰ ἢ ἄνευ αὐξήσ. ἐφώνησε καὶ φώνησε, μετοχ. φωνήσας κτλ., ἐκπέμπω ἦχον ἐκ τοῦ στόματος, ἰδίως (καὶ παρ' Ὁμ. μόνον) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἀνθρώπων· α') ἀναφωνῶ, φωνάζω, σύρω ἢ βγάλλω φωνήν, συχνὸν ἐν τῇ τυπικῇ φράσει, «-καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα» Α 201, α 122 κ. ἄ., «καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα» Ω 307 ἢ «-καί μιν φωνήσας προσέφη» Ξ 41, ξ 439. Ἡ μετοχὴ ἐν τῇ τοιαύτῃ φράσει ἀναδεικνύει ἐμφατικῶς τὴν πρώτην προσηγορίαν, δι' ἧς ἄρχεται διάλογός τις, ἢ μετά τινα διακοπὴν ἐφιστᾷ ζωηρῶς τὴν προσοχήν, ἢ παρέχει ἐπίσημόν τινα χαρακτῆρα εἰς τοὺς ἐπομένους λόγους· ἀντιστοιχεῖ δὲ πρὸς τὰς νεωτερεικωτέρας φράσεις: ἔλαβε τὸν λόγον, ἄνοιξε τὸ στόμα του, «θεᾶς ὄπα φωνησάσης»=φωνὴν φωνησάσης, ὅ ἐ. τῆς θεᾶς ἀναφωνησάσης, ω 535. Ἐν δὲ τῷ «-ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης» Β 182, Κ 512 τὸ «-ὄπα» ἀποδίδεται εἰς τὸ «ξυνέηκε», καθὼς καὶ ἐν τῷ Υ 380 εἰς τὸ «-ἄκουσε»· β') ὁμιλῶ, λέγω, «-ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη» οὕτως (ταῦτα) εἰπὼν ἀπῆλθε, Ζ 116, πρβλ. Α 333 κ. ἄ. Πολλάκις συνάπτεται πρὸς συνωνύμους φράσεις, οἷον «-ἔπος φάτο φώνησέν τε» δ 370, Ὕ. Δήμ. 53, «-ἀπαμείβετο φώνησέν τε» η 298 κ. ἄ. τῆς Ὀδ.

Φωνή, ἡ, (fari Λατ. φάος, φάναι)· α') φωνή, κυρ. ὡς μέσον συνεννοήσεως, συνομιλίας, ὅθεν ἰδίως ἡ ἔναρθρος φθογγὴ τῶν ἀνθρώπων, Ρ 696, δ 705 κ. ἄ. πλχ., «-αὐτῷ εἰκυῖα φωνὴν» ὁ-

μοιάζουσα πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν φωνὴν (- ὄχι κατὰ τὴν γλῶσσαν, τουτέστι φωνήν τε καὶ φράσιν), Ψ 67, πρβλ. Υ 81, δ 279 κ. ἀ, «-ἄειδεν λεπταλέῃ φωνῇ» Σ 571. Ἰδίως δὲ ἡ μεγάλη φωνή, «-Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ» ἐκάλεσε τὴν Ἑλένην μεγαλοφώνως, Γ 161, πρβλ. ω 530, κραυγή, Ξ 400, Ο 686· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνάρθρου φωνῆς τῶν ἀλόγων ζώων, «-συῶν» κ 239, «-σκύλακος» μ 86, «-βοῶν» μ 396, ἐπὶ τῆς ᾠδῆς τῆς ἀηδόνος «-χέει φωνήν» τ 521· ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος, Σ 219 β') λόγος, ὁμιλία, «-τοίην ἐφθέγξατο φωνήν» τοιοῦτον λόγον εἶπε, Βατρ. 272.

***Φωρή**, ἡ, (φώρ, Λατ. fur, ἐκ τῆς ῥίζ. **φερ**), κλοπή, Ὕ. Ἑρμ. 136.

***Φώρη**, ἡ, (φώρ, φωράω), ἀναζήτησις, ἔρευνα, ἰδίως πρὸς εὕρεσιν τῶν κλοπιμαίων («-φωρᾶν: τὰ κλεψιμαῖα ζητεῖν» Ἡσύχ.), «-φώρην» τὴν κατ' οἶκον ἔρευναν Ὕ. Ἑρμ. 385. (Οὕτως ἀντὶ τοῦ συνήθους: φωνήν· ἄλλοι ἑρμηνεύουσι τὸ «-φώρην» κλέπτην, ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς: ὁ φώρης).

Φωριαμὸς [. ◡ ◡ .] (φωράω), [ἡ, παρ' Ἀπολ. τῷ Ροδ.], κιβωτός, κιβώτιον, ἰδίως ὡς ἱματίων ἀποθήκη, σενδοῦκι «-σάνδυξ: κιβωτός» Ἡσύχ. κασσέλλα Ω 228, ο 104.

Φώς, φωτὸς (φύω), ὁ. ὀνομ. πληθ. φῶτες ἀντὶ τοῦ ἀνήρ· α') ἀνήρ, ἄνθρωπος, Β 164, «παλαιός» Ξ 136, «-δέκτης» δ 247, «-κακός» ζ 186, «ἀλλότριος» ἴδ. τ. λ., κατ' ἀντίθεσιν τῶν θεῶν Ρ 98· β') πολλάκις ἐμφαντικῶς ἀνὴρ τουτέστιν: ἀνδρεῖος ἄνθρωπος, ἄνδρας, ὡς τιμητικὴ ὀνομασία, «-Μαχάονα φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱόν» Δ 194, Φ 546, φ 26.

X

X, τὸ κβ' γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς εἰκοστῆς δευτέρας ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ὡς μικρὸν δὲ τῆς τῆς Ὀδυσσείας.

Χάα, ἴδ. φειά.

Χάδε, χαδέειν, ἴδ. χανδάνω.

Χάζομαι, ἐνεστ. προστ. χάζεο, -εσθε, ὑποτ. -ώμεθα, -ώμεσθα, Ε 34, παρατ. ἐχάζετο, χάζετο καὶ χάζοντο, μέλ. χάσσονται, Ν 153, ἀόρ. χάσσατο, Ν 193, ἀπαρμφ. χάσσασθαι, Μ 172, μετοχ. χασσάμενος, Δ 535, Ε 626, Ν 148 (ἔτι δὲ γ' πληθ. ἐπικοῦ τινος β' ἀορ. ἀναδιπλασιασμ. κεκάδοντο — ἀντὶ τοῦ κεχάδοντο, Δ 497, Ο 574 ἐν τμήσει, ἴδ. ὑποχάζομαι). 1) ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἀπέχω μετὰ τοῦ «-ἄψ, ὀπίσω» Γ 32, Ε 702 κ.ἀ., μετὰ γεν. πράγματος «-κελεύθου, πυλάων» ἀπό, ἢ ἐκ τῆς ὁδοῦ κτλ., Λ 504, Μ 172, «-νεκροῦ» Ρ 357, «μάχης» Ο 426, «μίνυνθα χάζετο δουρός» ὀλίγον χρόνον ὑπεχώρει τῆς προσβολῆς, ὁ ἐστι βραχὺν χρόνον ἀπεῖχε, Λ 539·

μετὰ προθέσεως, «-ἐκ βελέων» ἐκτὸς βολῆς βέλους, Π 122, «-ὑπ' ἔγχεος» εἰς τὸ δόρυ ὑποχωρῶ, Ν 153, πολλάκις «-ἑτάρων εἰς ἔθνος» Γ 32, Λ 585. Τὸ δὲ Π 736 « οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός» τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσι: καὶ δὲν ἔμεινε πολὺν χρόνον μακρὰν (ὁ λίθος) τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ταχέως ἐκτύπησεν (ὅν τινα ἐκτύπησεν, οὐχὶ τὸν σκοπευθέντα). Ἀλλ' ὀρθότερον βεβαίως ἄλλοι ὡς ἑξῆς: οὐδ' ἐνέμεινε πολὺ (ὁ Πάτροκλος εἰς τὴν ὑποχώρησιν τὴν πρὸ τοῦ ἀνδρὸς (τοῦ Ἕκτορος). Ἐκ τοῦ ἐνεστ. τύπου εὑρίσκεται μόνον ὁ ἀόρ β' κέκαδον καὶ μέλ. κεκαδήσω (οἵτινες ὅμως κατ' ἄλλους ὑπάγονται εἰς τὴν ρίζ. **καδ**, καὶ τὸ ῥῆμα **κήδω**, ὅπ. ἴδ.), κυρ. κάμνω τινὰ νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἀπέχῃ τινός, ὅ ἐ. (ἀπο)στερῶ τινά τινος, οἷον «-τινὰ θυμοῦ καὶ ψυχῆς» Λ 334, φ 153, 170. Περὶ τοῦ ἐν τῇ Θ 353 «-κεκαδησόμεθα» ἴδ. κήδω.

Χαίνω, χάσκω (**χα**, ἴδ. χάζομαι, hiare Λατ.), παρ' Ὁμ. μόνον ἀόρ. εὐκτ. χάνοι καὶ μετοχ. χανών, ἐκ δὲ τοῦ παρακ. μόνον μετοχ. κεχηνότα· τοῦ ἀορ. ἢ ὁριστ. χάνε Ὕ. Δήμ. 16· α') χαίνω, ὅ ἐ. ἀποτελῶ χάσμα, ἀνοίγομαι, ἀνοίγω, χάνω (ἀμετάβ., ἄλλο παρὰ τὸ μεταβ. χάνω=ἀπόλλυμι) Ὕ. Δήμ. 16, «-τότε μοι χάνοι χθών» τότε ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ καταπιῇ, Δ 182, Ζ 281, Θ 150· β') ἰδίως ἀνοίγω ἢ ἔχω ἀνοικτὸν τὸ στόμα, χάσκω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων Π 350, 409, Υ 168· ὅθεν «πρὸς κῦμα» ἀνοίγω τὸ στόμα πρὸς τὸ κῦμα, ἵνα καταπίω καὶ ἀποπνιγῶ, μόνον μ 350.

Χαίρω (**χαρ**, ἴδ. χαροπός), παρατ. ἀναύξ. χαῖρον β 35, ἔχαιρε, Λ 73, χαῖρε Ὁμ. πλχ., θαμιστ. χαίρεσκεν Σ 259, -ον, μ 380, μέλ. ἀπαρμφ. χαιρήσειν Υ 363, ἀόρ. ἐχάρη, -ημεν, -σαν (σχηματισθεὶς κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς μι ρημάτων), σπανιώτερον ἀναύξ. χάρη Ε 682, Ν 609, Ὕ. Ἑρμ. 506, εὐκτ. γ' ἑνικ. χαρείη Ζ 481, μετοχ. χαρέντες Κ 541, παρακ. κεχάρηκα μόνον ἐν τῇ μετοχ. κεχαρηότα Η 312, καὶ τοῦ μέσ. παρακ. μετοχ. κεχαρημένος Ὕμ. 6 (7), 10, ὑπερσ. γ' πληθ. κεχάρηντο Ὕ. Δήμ. 458. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ οἱ ἑξῆς αναδιπλασ. τύποι: μέλ. ἐνεργ. ἀπαρμφ. κεχαρησέμεν Ο 98, μέσ. μέλ. γ' ἑνικ. κεχαρήσεται ψ 266, μέσ. ἀόρ. α' χήρατο Ξ 270, ἀόρ. β' ἀναδιπλ. κεχάροντο Π 660, δ 344, ρ 135, εὐκτ. κεχάροιτο β 249, γ 438 καὶ γ' πληθ. κεχαροίατο Α 256. [Ἡ συλλαβὴ χαρ εἶνε καθ' ἅπαντας τοὺς χρόνους βραχεῖα]. 1) ἀπολύτ. χαίρω, ἔχω χαράν, χαίρομαι, Ὁμ. πλχ. Πολλάκις λαμβάνει τοὺς προσδιορισμοὺς «θυμῷ, ἐν θυμῷ, φρεσί, φρένα» Ὁμ. πλχ. «-χαίρει μοι ἦτορ, κῆρ» Ψ 647, δ 260, υ 690. Τὸ δὲ «-νόῳ χαίρω» ἐνδομύχως χαίρω, θ 78· ὡσαύτως καὶ τὸ «-ἐν θυμῷ χαίρω» χ 411. Ἡ μετοχ. «-χαίρων» ὡς ἐπίρ. μετὰ χαρᾶς, Α 446, ο 128 κ. ἀ., « χαίροντι φέρω χαίρων» ρ 83. 2) συντασσόμενον α') μετὰ δοτ. χαίρω ἐπί τινι, ἀγάλλομαι, εὐχαριστοῦμαι εἰς (διά) τι, οἷον «-νίκῃ, ὄρνιθι, φήμῃ» Η 312, Κ 277, β 35 κ. ἀ.· β') μετὰ δοτ. καὶ μετοχ. «-τῷ χαῖρον νοστήσαντι» διὰ τὴν ἐπάνοδόν του, τ 463, «-χάρη δ' οἱ προσιόντι» Ε 682, «-εἴποτε καὶ ζώοντι (Ἕκτορι) μάχης ἐκνοστήσαντι χαίρετε» Ω 706· μετ' αἰτ. «-χαίρει δέ μιν (ἀλωὴν) ὅστις ἐθείρῃ» Φ 347. Τινὲς δὲν παραδέχονται τὴν σύνταξιν ταύτην,

ἀποδίδοντες καθ' ὑπέρβασιν συνηθεστάτην τὸ «μιν» εἰς τὸ «-ἰθείρῃ»)· γ') μετὰ μετοχ. τοῦ ὑποκειμένου προσδιοριστικῆς «-χαίρω ἀκούσας» μετὰ χαρᾶς ἤκουσα, Γ 76, Τ 185, πρβλ. Σ 259, ξ 377. (Ἡ μετοχ. δὲν εἶνε συντακτικὴ τοῦ ῥήματος ἐν τῷ Α 73, μ 380)· δ') μετὰ τοῦ «οὕνεκα» ἢ «ὅτι» θ 200, ξ 52. 3) Ἰδιαιτέρα χρῆσις α') τοῦ μέλ. μετὰ τῆς ἀρνήσ. ἢ καθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ μετοχῆς «-οὐ χαιρήσεις» δὲν θὰ χαρῇς, ὄχι μετὰ χαρᾶς, δ ἐ. κατὰ λιτότητα φράσεως „κακὰ θὰ τὴν πάθῃς", κατὰ δυστυχίαν σου θὰ...,οἷον «-οὐδέ τιν' οἴω Τρώων χαιρήσειν, ὅστις κτλ.» Υ 363· 6') τῆς προσταχ. «χαῖρε» ἐν ταῖς προσηγορίαις ἢ προσφωνήσεσιν ἀναλογούσης πρὸς τὰς τῆς καθομιλ. γειά σου, καλῶς τον κ.τ.τ., Ι 197, α 123 κ. ἀ. ἢ πρὸς τὰς εὐχὰς χαρούμενος, -οι, εἰς ὑγείαν κ.τ.τ. τὰς τῶν προπόσεων, δ 60, σ 122, υ 199, ἔτι δὲ πρὸς τοὺς θεούς, «-εὐχωλῇς χαίρετε» ν 358, «-χαῖρε ἀοιδῇ» δέχθητι τὴν ᾠδήν, εὐπρόσδεκτος ἔστω σοι ἡ ᾠδή, Ὕμ. 8 (9), 7.

Χαίτη, ἡ, μακρά, κυματίζουσα κόμη Κ 15, Ξ 175, δ 150, κ 567· ἐπὶ ἵππων ἡ χαίτη, χιούτη,ἐνικ. καὶ πληθ. Ζ 509, Ρ 439 κ. ἀ.

χάλαζα [⏑..], χάλαζα, χαλάζι, *Ἰλ. Κ 6, Ο 170, Χ 151.

***Χαλάω** [⏑..] (διὰ τοῦ ὀνοματικοῦ θέματος χαλα, ἐκ τῆς ῥίζ. χα, ἴδ χάζομαι), ἀόρ. α' ἐχάλασσε, μετοχ. χαλάσασα, χαλαρώνω, δ ἐ. (παρα)λύω τὸ πρότερον σφικτὰ δεδεμένον, ἐντεταμένον· «-βιόν, τόξα» Ὕ. Ἀπ. 6, Ὕμ. 27 (28), 12. (Ἐντεῦθεν τῆς καθομιλ. τὸ χαλῶ ἢ χαλνῶ ἔλαβε τὴν σημ. τοῦ διαλύω πᾶν ὅ,τι συντεταγμένον, παραλύω, διαφθείρω, καταστρέφω).

Χαλεπαίνω [⏑...] (χαλεπός), ἐνεστ. ὁριστ. -ει, προστ. -ε, εὐκτ. -οι, ἀπαρμφ. -ειν, μετοχ. -ων, παρατ. ἀναύξ. χαλέπαινε, ἀορ. ὑποτ. γ' ἐνικ. χαλεπήνῃ, ἀπαρμφ. χαλεπῆναι, ἀμετάβ., κυρ. εἶμαι χαλεπός, βαρύς, ἄγριος, ἑπομ. βαρέως ἐπιπίπτω, ἀγριεύω, ἐπὶ ἀνέμου, θυέλλης, Ξ 399, ε 485, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, θυμώνω, ἰδίως φέρομαι δυσμενῶς, μαλώνω, ἀπολ. Ξ 256, Τ 183, π 72 κ. ἀ., «-ὅτε ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ» Π 386, ε 147, τ 83, πρβλ. λ. **ἀπεχθάνομαι**. Ἴδ. καὶ ῥηθείς.

Χαλεπὸς [⏑..], ἡ, ὸν, συγκρ.-ώτερος, βαρύς, δύσκολος, δ ἐ. 1) ὁ μετὰ πόνων καὶ κινδύνων συνδεδεμένος, ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, ἐπικίνδυνος, «-ἄεθλος, λ 622, «-λιμὴν» δυσπρόσιτος, τ 189· μετ' ἀπαρμφ. «-χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι» ὡς ἐν τῷ Α 546 δ ἐ. εἶνε δύσκολον νὰ ἀντιταχθῇς εἰς ἐμέ, Φ 482, ὡσαύτως «-χαλεποὶ θεοὶ ἐναργεῖς φαίνεσθαι» Υ 131, πρβλ. Α 589, δ 397, Ὕ. Δήμ. 111, μετὰ δοτ. «-χαλεπός τινι» Α 546· πολλάκις ἐν ἀπροσώπῳ συντάξει τὸ οὐδέτερον «-χαλεπόν τοι παισὶν ἐριζέμεναι» Φ 184, δ 651, κ 305 κ. ἀ. ἔτι δὲ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. Π 620, υ 313, ψ 81 κ. ἀ. «-χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα» ἔνθα ἐξυπακούεται ἐκ τῶν προηγουμένων τὸ «-ὑββάλλειν τινά» Τ 80. (Ἄλλοι ὅμως τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ἔγραψαν μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου «-ἐπισταμένῳ περ ἐόντι» καὶ ἐξυπακούεται οὐχὶ τὸ «-ὑββάλλειν» ἀλλὰ τὸ «ἀκούειν» ἐκ τῶν ἀνωτέρω: εἶνε δύσκολον εἰς τὸν ἐμπειρότατον καὶ πάνυ γεγυμνασμένον νὰ ἀκούῃ ἐν τῷ

μέσῳ τοσούτου θορύβου· ἴδ. καὶ λ. ὑποβάλλω). 2) ὁ προξενῶν βάρος καὶ κίνδυνον, βαρύς, ἐπίμοχθος, ἐπικίνδυνος, τραχύς, σκληρός, «-κεραυνός, θύελλα, γῆρας, δεσμός, ἄλγος, μόχθος, ἄλη» Ὁμ. πλχ., «ὀμοκλαί» ρ 189, «-ὀνείδη» Γ 438, «-μῦθος» Β 245· ὡσαύτως «-ἔπεα» Ψ 489, «-φῆμις» κακὴ φήμη, ξ 239, ω 201· ἐπὶ προσώπων, δυσμενής, δύσκολος, σκληρός, κακός, ὀργίλος, α 198, β 232 κ. ἀ. «ἀδαίμων» τ 201, «-τινί» κατά τινος, πρός τινα, ρ 388.

Χαλέπτω (χαλεπ-ός), τύπος= **χαλεπαίνω**, ἀλλὰ μεταβατ., μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. -ει, βαρύνω, καταπιέζω, τινά, δ 423 †.

Χαλεπῶς, ἐπίρ. δυσκόλως, ἐπιπόνως, **Ἰλ. Η 423, Υ 186.

Χαλινὸς [⏑ –.], ὁ, χαλινός, χαλινάρι, πληθ. Τ 393 †.

Χαλιφρονέω [⏑ . . . .], (χαλίφρων), εἶμαι εὐήθης, μωρός, βλάξ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. -έοντα, ψ 13 †.

Χαλιφροσύνη [⏑ . . ⏑ .] (χαλίφρων), ἡ, χαλαρότης, χαυνότης φρενῶν, δ ἐ. εὐήθεια, μωρία, βλακεία, κατὰ πληθ. μόνον π 310 †.

Χαλίφρων [⏑ . .], **ον** (χαλάω καὶ **φρὴν**) κυρ. ὁ χαλαρός, χαῦνος, ἀδρανὴς τὰς φρένας, δ ἐ. εὐήθης, μωρός, βλάξ, ἠλίθιος, συνάπτεται μετὰ τοῦ «-νήπιος» **Ὀδ. δ 371, τ 530.

Χαλκεοθώρηξ, ὁ, ἡ, χαλκοθώραξ, ὁ χαλκοῦν θώρακα φορῶν, **Ἰλ. Ι 448, Θ 62.

Χάλκεος, η, ον, καὶ **χάλκειος, η, ον,** Γ 380, Δ 461 κ. ἀ., ἔτι δὲ καὶ ὡς δικατάληκτον Σ 222 (χαλκός). 1) χαλκοῦς, χάλκινος, πολλάκις ἐπὶ ὅπλων «-ἄορ» τ 241, «-θώρηξ, χιτών, ἔγχος, ἔντεα» Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ ἐπίχαλκος, χαλκοσκέπαστος, «-κύκλα» Ε 723, «-τάχος» Η 220, «-Ἄρης» Ε 704, 859· ὁ ἐκ χαλκοῦ προερχόμενος «-χαλκείη αὐγή» ἡ ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἀναλαμπή, στίλβη, Ν 341. 2) μεταφ. ὡς χαλκοῦς, σιδηροῦς, τουτέστιν ἰσχυρός, στερεός, σκληρός, «-ἦτορ» Β 490, «-ὄψ» φωνὴ δυνατή, Σ 222, «-ὕπνος» Λ 241, «-οὐρανός», ἴδ. ταύτην τὴν λ.

Χαλκεόφωνος, ον (χάλκεος, φωνή), χαλκόφωνος, ἰσχυρόφωνος, ἐπίθ. τοῦ Στέντορος Ε 785 †.

Χαλκεύς (χαλκός), γεν. **ῆος** (Ἀττικ. έως), κυρ. ὁ τὸν χαλκὸν κατεργαζόμενος, χαλκεύς, χαλκεάς, Μ 295, Ο 309, «-χαλκεὺς ἀνήρ» Δ 187, 216, ἐν γένει μεταλλουργός, ὅθεν, χρυσοχόος γ 432, καὶ σιδηρουργὸς ι 391.

Χαλκεύω (χαλκός), μόνον ἐν τῷ ἀναυξ. παρατ. χάλκευον. κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ ἢ μετάλλου ἐν γένει, Σ 400 †.

Χαλκεών, ῶνος, ὁ, ἀντὶ τοῦ χαλκεῖον, δ ἐ. τοῦ χαλκέως τὸ ἐργαστήριον, θ 273 †.

Χαλκήιος, η, ον (χαλκεύς), εἰς τὸν χαλκέα ἀνήκων, χαλκευτικός, «ὅπλα» τοῦ χαλκέως τὰ (χαλκευτικὰ) ἐργαλεῖα. **Ὀδ. γ 433, «-δόμος» = **χαλκεών**, χαλκεῖον, σ 328.

Χαλκήρης, ῆρες, γεν. **εος**, (χαλκός, **ἀρηρώς**) χαλκῷ ἡρμοσμένος, τουτέστιν ἢ ἐπίχαλκος, χαλκοσκέπαστος, -σκεπής, ἢ ἐκ χαλκῶν μερῶν συγκείμενος, ὅθεν χαλκοῦς, χάλκινος, «-κυνέη, κόρυθες» Γ 316, Ν 714, «ὀϊστός, ἰός» Ν 650, α 262, «-σάκεα» Ρ 268, «-ξυστόν, δόρυ, ἐγχείη» Δ 469, Ε 145, Υ 258, ε 309, «-τεύχεα» Ο 544.

χαλκίς, **ίδος**, ἡ, Ξ 291 †· οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν θεῶν ἡ **κύμινδις**, ὅπ. ἴδ.

χαλκίς, **ίδος**, ἡ, 1) πρωτεύουσα πόλις τῆς Εὐβοίας, **Χαλκίδα**, Β 537. 2) πόλις τῆς Αἰτωλίας οὐ μακρὰν τοῦ στομίου τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ ὑπὸ τὸ ὁμώνυμον ὄρος (τὸ λεγόμενον σήμερον **Βαράσσοβα**), ἔθεν καὶ παρὰ Στράβωνι 10, 2, 4 **Ὑποχαλκίς**, τὴν σημ. **Γαλατᾶ**, Β 640. 3) μικρὸν χωρίον τῆς νοτίου Ἤλιδος οὐ μακρὰν τῶν Κρουνῶν (ὅπ. ἴδ.), τὰ νῦν **Ἀνεμοχῶρι**, Ὕ. Ἀπ. 425, (ο 295).

χαλκοβαρής [. . ⏑ .], **ές**, γεν. **έος**, (χαλκός, βάρος), ἐκ τοῦ χαλκοῦ **βαρύς** ἐκ βαρέως χαλκοῦ, ὅ ἐ. **χαλκοῦς**, «-ἰός» Ο 465, μ 423, «-δόρυ» λ 532. Ἰδιαίτερος ἐπιχ. τύπος τοῦ θηλ. **χαλκοβάρεια**, οἷον «-στεφάνη χ.» Λ 96, «-μελίη» Χ 328, χ 259, 276.

χαλκοβατής [. . ⏑ .], **ές**, γεν. **έος**, μόνον ἐν τῷ «-χαλκοβατὲς δῶ» ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ Διός, Α 426, Ξ 173, κ. ἀ.. τοῦ Ἡφαίστου, θ 321, καὶ τοῦ Ἀλκινόου, ν 4, ὁ **ἔχων χαλκοῦν οὐδόν**, **χαλκοῦν κατώφλιον** (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ξ 173, θεωρεῖται ὡς δεύτερον συνθετικὸν μέρος τὸ ἄχρ. **βάτος**, ὅ ἐ. κυρ. τὸ πεπατημένον, ἐπομ. τὸ κατώφλιον, πρβλ. η 83, κατ' ἄλλους δέ: ὁ ἐπὶ χαλκοῦ βαίνων, **χαλκόβαθρος**, ὅ ἐ. στερεός, καὶ κατ' ἄλλους ὁ χαλκοῦν ἔδαφος ἔχων, **χαλκόπατος**).

χαλκογλώχιν [. . . –], **ινος**, ὁ, ἡ, **χαλκῆν**, **αἰχμήν**, **ἀκωκήν**, **λόγχην ἔχων**, **χαλκόλογχος**, «-μελίη» μόνον Χ 225 †.

χαλκοκνήμις [. . . –], **ιδος**, ὁ, ἡ, χαλκᾶς κνημῖδας, ὅ ἐ. περικνημῖδας ἔχων, «-Ἀχαιοί» μόνον Η 41 †.

χαλκοκορυστής, **ᾶο**, ὁ, (χαλκός, κορύσσω), ὁ **χαλκῆν ἔχων πανοπλίαν**, οἱονεὶ **χαλκόφρακτος**, ἐπίθ. τῶν ἡρώων, *Ἰλ. Ε 699, Ζ 199, 398, Ν 720 κ. ἄ. πλχ., καὶ τοῦ Ἄρεως, Ὕμ. 7 (8), 2 (ἔνθα κεῖται ἡ κλητικὴ χαλκοκορυστά).

χαλκοπάρηος, **ον**, ἀντὶ τοῦ -**πάρειος** (χαλ., παρειά), ὁ χαλκᾶς ἔχων παρειάς, τουτέστι παραγναθίδας, οἱονεὶ **χαλκομάγουλος**, ἐπίθ. τῆς περικεφαλαίας, ἥτις ἑκατέρωθεν εἶχε σκεπάσματά τινα τῶν κροτάφων καὶ παρειῶν, Μ 183, Ρ 294, Υ 397, τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ω 523.

χαλκόπους, **πουν**, γεν. -**ποδος**, ὁ ἔχων χαλκοῦς πόδας, ἐπίθ. τῶν ἵππων τῶν θεῶν, *Ἰλ. Θ 41, Ν 23.

χαλκός, ὁ, γενικ. χαλκόφιν, **χαλκός**, **ὀρείχαλκος**, ἐν τῇ καθομιλουμ. τὸ μὲν **χάλκωμα**, ἢ **μπακίρι**, τὸ δὲ **μπροῦντζος**, α 184 κ. ἀ. Ἰδίως κατειργασμένος χαλκὸς ἢ ὅ,τι ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζεται, **σκεύη χαλκᾶ**, **χάλκωμα**, **χαλκώματα** Β 226, 6 338 κ. ἀ., πολλάκις προσεφέρετο ὡς βραβεῖον, λύτρα, ἢ δῶρον, Η 473 (ὅπου δύναται νὰ εἶνε καὶ ἀκατέργαστος χαλκός), χ 50, 340, ε 38 κ. ἀ. Τὰ δὲ σκεύη τὰ οὕτω σημαινόμενα εἶνε: τρίπους, Σ 349, θ 426, ἄγκιστρον, Π 308, πέλεκυς, Ν 180, θ 507, μάχαιρα θυτική, κ 532. Ἰδιαίτερον δὲ ὅπλα **χαλκᾶ**, Α 83, Ν 801 κ. ἀ., οἷον κόρυς, Λ 351, θώραξ, Β 578 κ. ἀ., δόρυ, Γ 348 (οὐδέποτε ὅμως ἡ ἀσπίς), Η 77, χ 278, καὶ μάλιστα τὸ ξίφος, Β 417 κ. ἀ.. ν 271. Ἴδ. καὶ χάλκεος καὶ πάντα τὰ ἐκ τοῦ χαλκός σύνθετα. (Προσκρούσαντές τινες τῶν ἑρμηνευτῶν εἰς τὴν μαλακότητα τοῦ χαλκοῦ ὡς ὕλης πρὸς κατασκευὴν κοπτε-

ρῶν ὅπλων παρεδέχθησαν ὅτι ὁ χαλκὸς τίθεται παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ σιδήρου. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ὁ Ὅμ. διακρίνει ἀκριβῶς τὸν χαλκὸν ἀπὸ τοῦ σιδήρου, πρβλ. Δ 510, Ζ 48, Ε 723, Λ 133, καὶ τὸν μὲν ἱκανῶς χαρακτηρίζει διὰ τοῦ ἐπιθέτου «ἐρυθρός» (ἴδ. τ.λ.), τὸν δὲ σίδηρον διὰ τοῦ «πολιός», ἔπειτα ἡ χρῆσις τοῦ χαλκοῦ εἰς κατασκευὴν κοπτερῶν ὅπλων δὲν εἶνε λόγος ἰσχυρὸς νὰ ἐκλάβωμεν τὴν λέξ. εἰς ἄλλην σημασίαν, διότι καθ' ὃν χρόνον ἐγίνωσκον οἱ ἄνθρωποι νὰ σκληρύνωσι τὸν σίδηρον, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ εἶχον καὶ τὴν τέχνην τῆς τοῦ χαλκοῦ σκληρύνσεως διὰ συγκράσεως ἄλλου τινὸς μετάλλου, οἷον κασσιτέρου, καὶ τοῦτο ὑπεμφαίνει ἡ περίστασις ὅτι ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν μετεχειρίζοντο καὶ τὸν διὰ φυσικῆς ὁδοῦ ἀπεσκληρυμμένον, τουτέστι μετ' ἄλλων μετάλλων ἐκ φύσεως συγκεκραμμένον χαλκόν. Τούτοις προσθετέον ὅτι καὶ ἄλλα ἔθνη κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους μετεχειρίζοντο χαλκᾶ ὅπλα εἰς ἐπίθεσιν, οἷον οἱ Μασσαγέται κατὰ τὸν Ἡρόδοτον 1, 215· οἱ Ἀσσύριοι ἔφερον πλὴν τῶν σιδηρῶν καὶ χαλκᾶ ἐγχειρίδια, ὡς ἀπέδειξαν αἱ ἀνασκαφαὶ παρὰ τὸ Νιμβρούδ· οἱ Πέρσαι εἶχον βέλη καὶ μὲ χαλκᾶς καὶ μὲ σιδηρᾶς αἰχμάς, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἐν Τσιλμινὰρ (Περσεπόλει) εὑρεθέντα. Ὡσαύτως καὶ τῶν βορείων ἐθνῶν πολλὰ ἔφερον κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἤδη χρόνους χαλκᾶ ὅπλα, οἷον οἱ Ἴριοι (Ἰρλανδοί) καὶ ἐν γένει οἱ Κέλται ξίφη χαλκᾶ ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ συχναὶ τοιούτου εἴδους ἀνακαλύψεις, ὡσαύτως καὶ οἱ Οὔγγροι. Εἶνε λοιπὸν πιθανώτατον ὅτι καὶ παρ' Ὁμ., ὅπου εἶνε ὁ λόγος περὶ ἐπιθετικῶν ὅπλων, ὁ χαλκὸς σημαίνει τὸν ὀρείχαλκον, καὶ ὄχι τὸν σίδηρον.

Χαλκότυπος [. . ⏑ .], ον (χαλκός, τύπτω), χαλκόπληκτος, χαλκοκτυπημένος, μόνον «ὠτειλαί» Τ 25 †.

Χαλκοχίτων [. . – .], ωνος, ὁ, ὁ φορῶν χαλκοῦν χιτῶνα, θώρακα δηλ., τουτέστι χαλκοθώραξ, «Ἀχαιοί, Τρῶες» Α 371, Ε 180 κ. ἄ. τῆς δὲ Ὀδ. μόνον α 286, δ 496, «Βοιωτοί» Ο 330.

Χαλκωδοντιάδης [. . . ⏑ ⏑.], αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος, βασιλέως τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀβάντων, ὁ Ἐλεφήνωρ, Β 541, Θ 464.

Χάλκων, ωνος, ὁ, εἷς τῶν Μυρμιδόνων, Π 595 ἑξ.

Χαμάδις [⏑ ⏑ ⏑], ἐπίρ. (χαμαί), ἀντὶ τοῦ χαμᾶζε, ὃ ἰ. κατὰ γῆς, κάτω, χάμου μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ρημάτων, Γ 300, δ 114, τ 63, 599 κ. ἄ.

Χαμᾶζε [⏑ . .], ἐπίρ. (χαμαί) = τῷ προηγουμ., Γ 29, π 191 κ. ἄ. πλχ.

Χαμαί [⏑ .] (τοπικὸς τύπος, δηλ. παλαιᾶς τινος πτώσεως λεγομένης τοπικῆς ἐκ τοῦ ἀχρ. χαμά, πρβλ. τῆς καθομιλ. τὸ χάμου ὃ ἰ. ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ χάμω, κατὰ τό: ἄνω, κάτω, ἔξω κτλ.), ἐπίρ. κατὰ γῆς, χάμου, κάτω ἐπί τε κινήσεως καὶ ἠρεμίας σημαντικῶν ρημάτων «ἔρχομαι» Ε 442, «ἧμαι» η 160, «ἐξεναρίζω» Λ 145, «ἐν δαπέδῳ χαμαί» χ 188, «πίπτω» Δ 482, «βάλλω» ρ 490 κ. ἄ.

***Χαμαιγενὴς** [⏑ . . .], ἐς (χαμαί, γίγνομαι) ὁ ἐκ τῆς γῆς ἢ μᾶλλον κατὰ γῆς γεγεννημένος, ὁ χαμαὶ τουτέστι χαμηλὰ γεγεννημένος, οἱονεὶ χαμογεννημένος, «ἄνθρωποι χα-

μαιγ.» Ὕ. Ἀφρ. 108, Δήμ. 353.

Χαμαιεύνης [◡ . . .], αο, ὁ, (χαμαί, εὐνή) ὁ χαμαὶ εὐναζόμενος ἢ κοιταζόμενος, κοιμώμενος, χαμόκοιτος, ἐπίθ. τῶν Σελλῶν (ὡς δι' ὀνειρομαντείας χρησμοδοτούντων, ἡ δὲ Γῆ εἶνε ἡ μήτηρ τῶν ὀνείρων· ||. πιθανώτερον μοὶ φαίνεται ὅτι ἔλαβον τὸ ἐπίθετον τοῦτο διὰ τὸν σκληρὸν καὶ ἀσκητικὸν βίον των, ὅθεν οἱ αὐτοὶ καὶ ἀνιπτόποδες ἐλέγοντο) Π 235 †. Τούτου θηλ. **χαμαιευνάς**, άδος, ἐπίθ. τῶν «-συῶν» *Ὀδ. κ 243, ξ 15. [Τὸ αι λαμβάνεται ὡς βραχύ].

Χανδάνω [. ◡ .] (ἐκ τῆς ῥίζ. **χαδ**, ἥτις ἀναφαίνεται ἐν τῷ Λατ. pre-hendo) παρατ. ἐχάνδανον, καὶ ἀναύξ. χάνδανε, μέσ. μέλ. γ' ἑνικ. χείσεται σ 17, ἴδ. καὶ κατωτ., ἀόρ. β' ἔχαδε καὶ χάδε. Δ 24, Θ 461, Λ 462, ἀπαρμφ. χαδέειν ἀντὶ τοῦ: χαδεῖν, Ξ 34. Ἐκ τοῦ παρακ. κέχανδα (μὲ σημ. ἐνεστῶτος) μετοχ. αἰτιατ. κεχανδότα, Ψ 268, δ 96, ὑπερσ. γ' ἑνικ. κεχάνδει Ω 192. 1) ἀμετάβ. χαίνω, χάσκω, εἶμαι ἀνοικτός, «-οὐκέτι μοι στόμα χείσεται» δὲν θὰ ἀνοιχθῇ τὸ στόμα μου, Ὕ. Ἀφρ. 253. 2) μεταβ. χωρῶ, περιλαμβάνω, περιέχω, μετ' αἰτιατ. ἐπὶ ἀγγείων «-ἓξ μέτρα» Ψ 742, πρβλ. «-ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον» τ 344, «οἶνον κεχανδότα πολλά» δ 96, πρβλ. Ω 192, «-αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν» Ξ 34, «-οὐδὸς ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται» σ 17. Τροπικ. «-ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός» ἀνεβόησεν ὅσον ἐδυνήθη νὰ χωρήσῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου («ὅσον ἡ κεφαλὴ ἴσχυσε χωρῆσαι μέγεθος φωνῆς» Σχολ.) τουτέστιν ὅσον ἐδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ ἡ κεφαλή, Λ 462, «-Ἥρῃ οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον» τῆς Ἥρας δὲν ἐχώρει τὸ στῆθος τὴν ὀργήν, ὅ ἐ. ἡ Ἥρα δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργήν, Δ 24, Θ 461.

Χανδόν, ἐπίρ. (χανδάνω). ἀπλήστως, «-οἶνον ἑλεῖν» φ 294 †.

Χάνοι, ἴδ. χαίνω.

Χαράδρη, ἡ, (χαράσσω), α') χαράδρα, ὅ. ἐ. χάσμα γῆς ὑπὸ ὁρμητικῆς ῥοῆς ὕδατος διανοιχθέν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ καθομιλ. **ρεμματιά**, ὅ ἐ. ρευματιά, «κοίλη» *Ἰλ. Δ 454· β') ὁρμητικὸς ῥύαξ, χείμαρρος, ρέμμα, ὅ ἐ. ρεῦμα, Π 390.

Χαρείη. **χάρη**, ἴδ. χαίρω.

***Χαριδώτης** [◡ ◡ . .], ου, ὁ, (χάρις, δο, δίδωμι), χαριτοδότης ἢ χαροποιός, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμ. 17 (18), 12.

Χαρίεις [◡ ◡ .], **εσσα**, **εν** (χάρις), ὑπερθ. **χαριέστατος**, **η**, **ον**, πλήρης χάριτος, χαρίεις, εὔχαρις, ἑπομ. κομψός, ὡραῖος, θελκτικός, νόστιμος, ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Π 798, Σ 24, Χ 403, ἐπὶ ἐνδυμάτων, Ε 905, Φ 511, ε 231, Κ 544. Ἐν γένει εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, ἀγαπητός, «-δῶρα, ἔργα, ἀοιδή» Θ 204, κ 223, ω 198, «-νηός» Α 39· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πράξεων, «-ἀμοιβή» ἐπιθυμητὴ ἀνταμοιβή, γ 58, «χαριεστάτη ἥβη» κ 279. Τὸ οὐδέτ. ὡς οὐσιαστ., «-οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσι» θ 167.

Χαρίζομαι [◡ . . .] (χάρις), μέσ. ἀποθ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἀναύξ.), ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. α' μόνον εὐκτ. χαρίσαιτο, ἀπαρμφ. χαρίσασθαι, παρακ. μετοχ. κεχαρισμένος κτλ. καὶ ὑπερσ. γ' ἑνικ. κεχάριστο. 1) πράττω τι εὐχάριστον εἴς τινα, χαρίζομαι, κάμνω χάριν, εὐχαριστῶ τινα, μετὰ δοτ. καὶ πολλάκις κατὰ μετοχ., Ε 71, Λ 23, κ 43 κ. ἀ., «-οὐ πάντεσσι χαριζόμενος τόδ' ἀείδει» δὲν

χαρίζεται εἰς (δὲν εὐχαριστεῖ) πάντας, ψάλλων τοῦτο τὸ ᾆσμα, θ 538, ἰδίως εὐχαριστῶ θεόν τινα διὰ θυσίας,α 61·ἐν γένει εἶμαι πρός τινα εὔνους, εὐμενής,Ν 633 κ.ἀ.,«τινὶ ψεύδεσι» γίνομαι εἰς τινα εὐχάριστος διὰ ψευδῶν εἰδήσεων, ξ 387. 2) μετ' αἰτ. πράγματος, εὐχαρίστως δίδω, προσφέρω, δωροῦμαί τι, ὅπερ ἰδίως ἐν τῇ καθομιλουμ. λέγεται χαρίζω, «-δῶρα» ω 283, «-ἄποινά τινι» Ζ 49, Κ 380, Λ 134· μετὰ γενικῆς τοῦ ὅλου ἐξ οὗ μέρος χαρίζω, μεταδίδω, οἷον «-ἀλλοτρίων» ρ 452, ἰδίως «-χαρίζομαι παρεόντων» ἐκ τῶν ἐνόντων, ἀπὸ τὰ εὑρισκόμενα, α 140, δ 56 κ. ἀ., ἀπολ. ν 15, πρβλ. προίξ. 3) ἐν τῷ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἶμαι εὐάρεστος, εὐχάριστος, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, προσφιλής, μετὰ δοτ., «-κεχάριστο θυμῷ» ζ 23, «-ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ» Ε 243 κ. ἀ., «-κεχαρισμένος ἔρχομαι» β 54, «-κεχαρισμένα δῶρα, εὐχάριστα, προσφιλῆ δῶρα, Υ 298, ὡσαύτως «-ἱερά» π 184 κ. ἀ., «-κεχαρισμένα τίθημί τινι» = κάμνω χάριν εἰς τινα, Ω 661, «-κεχαρισμένα εἰδώς» ἔχων χαριστικήν, φιλόφρονα, φιλικὴν διάθεσιν, θ 584.

Χάρις [⏑ .], ιτος [⏑ .], ἡ, (χαίρω), αἰτ. χάριν. 1) πᾶν ὅ,τι προξενεῖ χαρὰν ἢ εὐχαρίστησιν, χάρις, γλυκύτης, ἐρασμιότης, νοστιμάδα, ἰδίως σωματική,οἷον «-χάριν καταχεῦαί τινι» β 12, ζ 235, θ 19 κ. ἀ., «-χάριτες» θέλγητρα, ζ 237, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ἐπὶ ἐνωτίων, Ξ 183, σ 298, ἐπὶ λόγων, «-οὔ οἱ χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσι» δὲν ἔχουν χάριν τὰ λόγια του, θ 175, «-ἔργοισιν χάριν καὶ κῦδος ὀπάζω» ο 320. 2) πᾶν ὅ,τι ἄξιον χαρᾶς ἢ εὐχαριστήσεως, ὅθεν α') εὐγνωμοσύνη, εὐχαρίστησις, εὐχαριστία, «-χάριν ἄρνυμαί τινι» λαμβάνω παρά τινος εὐχαριστίαν, Δ 95, μετὰ γεν. τῆς αἰτίας, «-οὐδέ τις ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων» δὲν ὑπάρχει κατόπιν οὐδεμία εὐγνωμοσύνη διὰ τὰς εὐεργεσίας, δ 695, χ 319, καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἐπέχοντος τόπον τῆς ἤδη εἰρημένης γενικ., «-οὔτις χάρις ἦεν μάρνασθαι» Ι 316, Ρ 147, «-δίδωμι χάριν τινὶ ἀντί τινος» ἀνταποδίδω εἰς τινα χάριν διά τι, Ψ 650,«οἶδά τινι χάριν» ὁμολογῶ εἰς τινα χάριν, γνωρίζω χάριν, Ξ 235 (. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ Λ 243, «-ἧς οὔ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε» εἰς ἣν πολλὰ μὲν ἔδωκεν, οὐδεμίαν δὲ χάριν (ἡδονὴν) παρ' αὐτῆς ἀπήλαυσεν)· β') εὐμένεια, φιλοφροσύνη, εὐεργεσία,«χάριν φέρω τινί» ἀποδεικνύω, παρέχω εἰς τινα εὐχαρίστησιν, κάμνω χάριν, χαρίζομαι, Ε 211, 874, Ι 613, Φ 458. ε 307. Ἡ αἰτ. χάριν τίθεται ἀπολύτως μετὰ γενικῆς : χάριν τινός, πρὸς χάριν τινός, μόνον Ο 744,Βατρ. 185.

Χάρις, ιτος, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. ἀνομαστ. Χάριτες, δοτ.Χαρίτεσσιν, προσωποποιία. 1) ἑνικ. μία Χάρις εἶνε σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου,Σ 382 (ἥτις παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 945 ὀνομάζεται Ἀγλαΐα), ἐν δὲ τῷ θ 267 σύζυγος αὐτοῦ εἶνε ἡ Ἀφροδίτη. 2) συχνότερον κατὰ πληθ. αἱ Χάριτες, αἱ θεαὶ δηλ. τῆς χάριτος, αἱ παρέχουσαι χάριν καὶ θέλγητρα, Ρ 51, ζ 18. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν παρ' Ὁμ. δὲν εἶνε ὡρισμένος, ὀνομάζεται δὲ μία μόνον ἡ Πασιθέα, Ξ 269, 275. Ἐκ τοῦ ς. 267 «-χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων» καταφαίνεται ὅτι ἦσαν πολλαὶ καὶ διαφόρου ἡλικίας. Εἶνε ὀπαδοὶ καὶ θεράπαιναι τῆς Ἀφροδίτης

θ 364, σ 194, αὐταὶ φιλοπονήσασαι καὶ τὸν πέπλον αὐτῆς, Ε 338. Ἐν τῷ Ὑ. Ἀφρ. 95 λέγονται «Χάριτες.... αἵ τε θεοῖσιν πᾶσιν ἑταιρίζουσιν».(Παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 907 λέγονται θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης καὶ ὀνομάζονται Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη, Θαλία).

Χάρμα, ατος, τὸ, (χαίρω). 1) **χαρά, εὐχαρίστησις, ἡδονή**, τουτέστι τὸ ἀντικείμενον τὸ κινοῦν τὰ τοιαῦτα αἰσθήματα (ὅπως ἐν τῇ καθομιλουμ. **εἶνε μία χαρά**), «χάρμα βροτοῖσι» χαρὰν εἰς (διὰ) τοὺς θνητούς, πρὸς χαρὰν τῶν θνητῶν, Ξ 325, Ρ 636, Ω 706, Ὑμ. 15 (16), 4, πληθ. ζ 185, ἰδίως **χαιρεκακίας** ἀντικείμενον, **περίγελως**, «χάρμα τινὶ γίγνομαι, ἔσομαι» Γ 51, Ζ 82, Κ 193, Ψ 342. 2) **χαρά, εὐχαρίστησις, ἡδονή**, τοὐναντίον «ἄλγος» τ 471, «ὑπὸ χάρματος» ὑπὸ τῆς χαρᾶς, Ὑ. Δήμ. 372.

Χάρμη, ἡ, κυρ. μὲν χαρά, ἰδίως δὲ α') ἡ πρὸς **μάχην** ὄρεξις, **πολεμικὴ χαρά, προθυμία**, «χάρμης γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ» Ν 82, «ἀνάλκιδες οὐδ' ἔπι χάρμη» ἄνανδροι, ἄνευ πολεμικῆς προθυμίας καὶ θάρρους, Ν 104, «μνήσασθε χάρμης» ἐνθυμηθῆτε τὴν πολεμικήν σας ὄρεξιν καὶ προθυμίαν, Δ 222, Θ 252 κ. ἄ., χ 73 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), τοὐναντίον «λήθεσθαι χάρμης» Μ 203, «εἴκω τινὶ χάρμης» ὑποχωρῶ εἴς τινα ἤγουν εἶμαί τινος κατώτερος ὡς πρὸς τὴν πολεμικὴν προθυμίαν, Δ 509 κ. ἄ., «ἐρωεῖν χάρμης» χαλαρῶ τὴν πολεμικήν μου προθυμίαν, Ξ 101, «παύω τινὰ χάρμης» Μ 389 ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ θηρίων «σῦν λέων ἐδιήσατο χάρμη» ἐν τῇ πολεμικῇ του ζέσει, διὰ τῆς πολ. του τόλμης, Π 283, πρβλ. Ν 104. β') **μάχη, ἀγών, πόλεμος**, «καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης» Ρ 161, ὡσαύτως «φῶτε εἰδότε μάχης» ἄνδρες εἰδήμονες τῆς μάχης, Ε 605 (κατ' ἄλλους δέ: συναισθανόμενοι τὴν πολεμικὴν των προθυμίαν)· ὡσαύτως ἴσως ἑρμηνευτέον καὶ τὸ «προκαλοῦμαί τινα χάρμη» προκαλῶ τινα εἰς μάχην, Η 218, 285 (κατ' ἄλλους δέ: προκαλῶ τινα ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ μάχεσθαι. Πλὴν τῶν παρατεθέντων καὶ ἄλλα χωρία ὑπάγουσί τινες εἰς τὴν β' σημασίαν. Κριτικός τις μάλιστα πανταχοῦ ἐκλαμβάνει τὴν λ. εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν, πλὴν ἐν τῷ Ν 82, παράγων αὐτὴν ἐκ τοῦ 1 **χράω** καὶ ὡς θεμελιώδη σημασίαν παραδεχόμενος τὴν **συμπλοκήν**· καὶ ἄλλοι ἄλλως ἐτυμολογοῦσι καὶ ἑρμηνεύουσιν).

***Χαρμόφρων**,ον, γεν. **ονος**, (χάρμα φρήν) ὁ ἐνδομύχως χαίρων, **εὐφρόσυνος, περιχαρής, χαρούμενος**, μόνον Ὑ. Ἑρμ. 127.

Χαροπός[⏑. .],**ή,όν**,(πιθανῶς ἐκ τοῦ χαρὰ καὶ ὄψ), **χαροπός, περιχαρής, φαιδρός**, ὁ ἔχων θαρραλέον, **φιλόμαχον βλέμμα**, «χαροποὶ λέοντες» διὰ τὴν ἀγρίαν καὶ εἰς μάχην πρόθυμον ὄψιν, οἱ ἔχοντες (ἀγρίως) σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς, λ 611, Ὑ. Ἑρμ. 569, «κύνες» Ὑ. Ἑρμ. 193.

Χάροπος [⏑. .], ὁ, κύρ. ὄν., βασιλεὺς τῆς νήσου Σύμης, πατὴρ τοῦ Νιρέως, Β 672.

Χάροψ[⏑.], **οπος**, ὁ,υἱὸς τοῦ Ἱππάσου εἷς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Λ 426.

Χάρυβδις [⏑. .],**ιος**, (χαράδρα) ὡς καὶ ἡ Σκύλλα (ἴδ. τ. λ.) προσωποποιία ἐπικινδύνου τινὸς θαλασσίας δίνης, κειμένης ἀπέναντι τῆς Σκύλλης, καὶ καταβροχθιζούσης πᾶν τὸ εἰς αὐτὴν προσπελάζον, μ 104 ἑξ., 260, 441, ψ

327. (Οἱ ἀρχαῖοι ἔθετον ἀμφοτέρας ταύτας τὰς δίνας ἐν τῷ Σικελικῷ πορθμῷ, τὴν δὲ Χάρυβδιν ἰδίως πλησίον τῆς σημερινῆς Μεσσήνης, ὅπου καὶ τώρα παρὰ τὸν φάρον παρατηρεῖται δίνη τις (ὀνομαζομένη Charilla, Remo, Calofaro ἢ Carofalo), ἥτις ὅμως οὐδαμῶς ὁμοιάζει πρὸς τὰς τῶν ἀρχαίων περιγραφάς: ἐν καιρῷ γαλήνης ἡ περιστροφικὴ κίνησις τῶν ὑδάτων εἶνε μόλις ὁρατή, καὶ τὰ ἐλάχιστα δὲ ἁλιευτικὰ πλοῖα ἀκινδύνως διαπλέουσιν ὑπεράνω αὐτῆς· ἐν καιρῷ ὅμως τρικυμίας εἰς τὰ μικρὰ πλοῖα εἶνε λίαν ἐπικίνδυνος καὶ κατὰ τὸν σεισμὸν τοῦ 1783 ἐπήνεγκε, λέγουσι, φοβερὰς καταστροφάς. Κατὰ τὸν μετέπειτα μῦθον ἦτο ἡ Χάρυβδις θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς).

Χατέω [⏑ . .], (χάσκω, χῆτος), μόνον κατ' ἐνεστ. γ' πληθ. -έουσι, μετοχ. -έοντα, -έουσα, -έουσι, κυρ. πρός τι χάσκω, εἶμαι κενός τινος, ἢ στεροῦμαί τινος, ἑπομ. α') ἐπιθυμῶ, ζητῶ, ὀρέγομαι, ποθῶ, ἀπολ. Ι 518, Ο 399, β 249, μετ' ἀπαρεμφ., ν 280, ο 376· β') χρειάζομαι, ἔχω χρείαν, «πάντες θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι» γ 48.

Χατίζω [⏑. .], = χατέω, ἐνεστ. -εις, -ει, μετοχ. -ων, α') ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ, ποθῶ, μετὰ γεν. Β 225, θ 156, λ 350, χ 50 ἀπολ. χ 351· β') χρειάζομαι, ἔχω χρείαν, μετὰ γεν. Σ 392, «οὐ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων" (πληθύος δηλ.) Ρ 221.

Χειή, ἡ, (χε -ιά, ἐκ τῆς ῥίζ. χασκω, hio Λατ.) χειά, ὀπή, τρύπα, ἰδίως ἡ φωλεὰ τῶν ὄφεων, *Ἰλ. Χ 93, 95.

Χεῖλος, εος, τό, (χειή). 1) χεῖλος, χεῖλι, «ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, ἴδ. λ. ὀδάξ, «χείλεσι γελᾶν» ἴδ. γελάω· «χείλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν» τὰ μὲν χείλη ἔβρεξε (ἐδρόσισε), τὸν δὲ οὐρανίσκον δὲν ἔβρεξε, παροιμιώδης φράσις ἐπὶ τῶν μικρὰ καὶ γλίσχρα διδόντων Χ 495. 2) ἐν γένει τὸ χεῖλος, ἡ ἄκρα τινῶν πραγμάτων, οἷον κανίστρου, ποτηρίου, τάφρου κ. ἄ. τ., δ 132, 616, Μ 52, Βατρ. 154.

Χεῖμα, ατος, τὸ (συγγεν. τῷ Σανσκρ. him = ψῦχος, himas = χιών, hemantas = χειμών, himalaya = χιόνων ὄρος Λατ. hiems), χειμερινὸς καιρός, χειμερινὸν ψῦχος, κακοκαιρία, *Ὀδ. ξ 487· ὡς ὥρα τοῦ ἔτους, χειμών, χειμῶνας, τοὐναντίον τοῦ «θέρους», κατὰ γενικ. χρονικ. «χείματος» ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, τὸν χειμῶνα, η 118, «χεῖμα» διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος, τὸν χειμῶνα, λ 190.

Χειμάρροος, ον (χεῖμα, ῥοος, ῥέω), συνῃρ. χειμάρρους, Λ 493 καὶ κατὰ συστολ. χείμαρρος, Δ 452, Ε 88, ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα (ἐκ τοῦ πολλοῦ ὕετοῦ ἢ τῆς ἀναλυομένης χιόνος) πλήθων, πληρούμενος, ἑπομ. ὁρμητικῶς ῥέων, «ποταμός» *Ἰλ. Λ 493, Ν 138 κ. ἄ. (ὁ μόνον τὸν χειμῶνα ῥέων, τὸ δὲ θέρος ξηραινόμενος).

Χειμέριος, η, ον (χεῖμα), χειμερινός, χειμωνιάτικος, «ἄελλα» χειμερινὴ θύελλα, Β 294, «νιφάδες» Γ 222, «ἦμαρ» Μ 279, «ὕδωρ» Ψ 420, «ὥρη» χειμῶνος ὥρα, ε 485.

Χειμών, ῶνος, ὁ, (χεῖμα), καιρὸς θυελλώδης, ὑετώδης, κακοκαιρία, καταιγίς, θύελλα, ἀνεμοβροχή, ἀνεμοζάλη, φουρτούνα, Γ 4 Ρ 549, Φ 283, δ 566.

Χείρ, ἡ, (χερ, παλαιολατ. hir = manus), γεν. χειρός. Ἐκτὸς τῶν ὁμαλῶν τύπων εὑρίσκονται καὶ οἱ ἑξῆς

σχηματισμοί: δοτικ. χερὶ Θ 289, Ω 101, αἰτ. χέρα Ὕμ. 18 (19), 40, δοτ. πληθ. χείρεσσι Ὁμ. πλχ., καὶ χείρεσι μόνον Υ 468. 1) **χείρ, χέρι**, καὶ ἡ ἀνοικτὴ καὶ ἡ κλειστή, Ὁμ. πλχ., πολλάκις συνάπτονται «χεῖρες καὶ πόδες» χέρια καὶ ποδάρια, Ν 61, Ο 364, δ 119 κ. ἄ., ποιητ. ἐπὶ τῶν ζώων, Βατρ. 88, ὁ βραχίων, Λ 252, Φ 166· ὅθεν «ἐν χείρεσσι πίπτω τινός» πίπτω εἰς τὰς ἀγκάλας τινός, Ζ 81, «ἐπ' ἀριστερὰ χειρός» πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς χειρός, δ ἐ. πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ε 277. Πολλάκις τίθεται κατὰ πλεονασμὸν «χειρὶ λαβεῖν, χερσὶν ἑλέσθαι»· περὶ δὲ τῶν φράσεων «χεῖρας ἀνασχεῖν θεοῖς, χεῖρας ἀείρειν, ὀρέξαι, πετάσαι τινί», ἴδ. τὰ ῥήματα. 2) Ἰδίως κατὰ πληθ. τροπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐνέργεια, δύναμις, ἰσχύς, ῥώμη, βία**, ὅθεν πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «μένος, βίη» Ζ 502, Μ 135 κ. ἄ., «σθένος» φ 282, «δύναμις» υ 237, «ὅσον ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένεϊ» Υ 359. Ὅθεν «χερσὶ πεποιθώς» Π 624 κ. ἄ., τοὐναντίον ἡ «μειλιχίη», οἷον «ἐν χερσὶ φόως οὐ μειλιχίη πολέμοιο» εἰς τὰς χεῖρας (εἰς τοὺς βραχίονας) ἔγκειται ἡ σωτηρία, καὶ ὄχι εἰς τὴν χαλάρωσιν, ἀδράνειαν τοῦ πολέμου, Ο 741. Ἰδιαιτέρ. α') ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, «ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήγω» λόγῳ καὶ ἔργῳ βοηθῶ, Α 77, «χεῖρα ὑπερέχω τινί» κρατῶ ἢ βάλλω τὴν χεῖρα ὑπεράνω τινός, τουτέστι προστατεύω, Δ 249, «χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν» καὶ ἡμεῖς ἔχομεν χέρια νὰ βοηθήσωμεν τὸν ἑαυτόν μας, Ν 814· β') ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, «χεῖρα ἐπιφέρω τινί» ἐπιβάλλω χεῖρα εἴς τινα, **βάλλω χέρι ἐπάνω** του, Α 89 κ. ἄ., ὡσαύτως «χεῖρας ἐφίημί τινι» Α 567, α 254 κ. ἄ., «χεῖρας ἰάλλω τινί» ι 288, «ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς» ἀφ' οὗ ἦλθες (ἔπεσες) ἅπαξ εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, Κ 448, «φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο» ὅ,τι ἤθελεν ἔλθῃ (πέσῃ) εἰς τὰ χεράκιά των μ 331 κ. ἄ., «ἐν χερσὶ τίθημι, βάλλω τινός» ῥίπτω εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Φ 47, 82, 103.

Χειρίς, ῖδος, ἡ, (χείρ), περικάλυμμά τι τῆς χειρὸς ἢ τοῦ βραχίονος, κατά τινας μὲν εἶδος μακροῦ **χειρορτίου** (χειροκτίου), **χειρῖδος, μανικίου**, δενόμενον περὶ τὸν βραχίονα καὶ τὴν χεῖρα καὶ προφυλάττον αὐτὸ κατὰ τὴν ἀδροτέραν γεωργικὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν τοιούτων· κατ' ἄλλους δὲ χειρίς τοῦ χιτῶνος, **μανίκι**, μέχρι τῆς χειρὸς καθικνούμενον (ὅπερ μᾶλλον ἤθελε δυσχεράνῃ τὴν ἐργασίαν) ω 230 †.

***Χειροτένων, οντος**, ὁ, (χείρ, τείνω) ὁ **τὰς χεῖρας ἐκτείνων**, οἱονεὶ **ἁπλοχέρης**, μόνον Βατρ. 299.

Χειρότερος, η, ον (χέρης), ἀντὶ τοῦ **χείρων, χειρότερος**, Ἰλ. Ο 513, Υ 436.

Χείρων, ον, γεν. **ονος**, κυρ. συγκρ. τοῦ κατ' ὀνομαστ. ἀχρ. **χέρης** (ὅπ. ἴδ.) ἀντὶ τοῦ ἀχρ. **χερείων**, συνήθως ὅμως λαμβάνεται ὡς ἀνώμαλον συγκριτικὸν τοῦ **κακός, χειρότερος, κατώτερος**, μάλιστα κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν σωματικὴν δύναμιν, Ξ 377, Ο 641 κ. ἄ., φ 325 κ. ἄ., τοὐναντίον «ἀρείων» Ο 541, υ 133, ἐπὶ ἵππων, Ψ 572, 577, «τοὶ αὐτῷ χεῖρον» (ἐξυπακ.: ἔσται) εἰς (διὰ) σὲ αὐτὸν χειρότερον θὰ ἦνε, ο 515. Πρβλ. **χερείων, χειρότερος, χερειότερος**.

Χείρων, ωνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, εἷς τῶν Κενταύρων, περιβόητος διὰ τὰς ἱστορικὰς καὶ μαν-

τικὰς γνώσεις του, διδάσκαλος τοῦ ('Ασκληπιοῦ, 'Αχιλλέως καὶ ἄλλων, Δ 219, Λ 831. Π 143, Τ 390.

Χείσεται, ἴδ. χανδάνω.

Χεῖσθαι, ἴδ. χέω.

Χελιδών [. – .], **όνος**, ἡ, (Λατ. hirundo) **χελιδόνα, χελιδόνι**, 'Οδ. φ 411, χ 240. 'Επίγ. 15 11.

Χέλυς [– .], **υος** [⌣ .], ἡ, (α^) **χελώνη, χελώνα**, ἐκ τοῦ σκληροῦ δέρματος τῆς ὁποίας ὁ 'Ερμῆς κατεσκεύασε τὴν πρώτην λύραν, ἐντείνας ἐπ' αὐτῆς χορδάς, 'Υ. 'Ερμ. 25, 153.

***Χελώνη** (χέλυς), ἡ, **χελώνη, χελώνα**, 'Υ. 'Ερμ. 42, 48.

Χέραδος [. ⌣ .], **εος**, τό, ἡ ἀκαθαρσία ἢ τὰ σκύβαλα τὰ ὑπὸ τῆς ὁρμῆς τῶν ποταμῶν παρασυρόμενα, ἄμμος, ὄστρακα, λίθοι, ξύλα κ. τ. τ., **χαλίκι**, «χέραδος μυρίον» Φ 319 †. (Τινὲς τῶν γραμματικῶν τονίζουσι: χεράδος, ὡς ἐξ ὀνομαστ. **χεράς**, ὅπως εὑρίσκεται ἡ λέξ. παρὰ Πινδ., καὶ συνάπτουσι τὴν γενικ. πρὸς τὸ «ἄλις»)

Χερειότερος, **α**, **ον**, χέρης συγκριτ. ἀντὶ τοῦ **χερείων**, ὅ ἐ. **χειρότερος**, 'Ιλ. Β 248, Μ 270.

Χερείων, **ον**, γεν. **ονος**, (χέρης) ἀντὶ τοῦ **χείρων**, ὅ ἐ. **χειρότερος, κατώτερος**, κατὰ τὴν ἀξίαν ἢ ἀρετήν, θ 585, ἢ κατὰ τὴν ἀνδρείαν, σωματικὴν δύναμιν, Ρ 539, υ 45 κ. ἀ. Τοὐναντίον «ἀρείων» Κ 237 κ.ἀ. Περαίτερον προσδιορισμὸν λαμβάνει κατ' αἰτ. «δέμας, φυήν» Α 114, ε 211 κ. ἀ. Οὐδ. πληθ. «τὰ χερείονα» τὰ χειρότερα, ἡ χειροτέρα διάθεσις, Α 576, σ 404. Τὸ ἑνικὸν οὐδέτ. μετ' ἀπαρεμφ. «οὔτι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι» δὲν εἶνε χειρότερον εἰς τὴν (προσήκουσαν) ὥραν νὰ δειπνήσῃ τις, ὅ ἐ. κατὰ λιτότητα: εἶνε καλλίτερον κτλ. (παρὰ τοὐναντίον δηλ.)· ὅθεν συχνὰ μεταφράζεται καὶ τοῦτο ὡς καὶ ἄλλα συγκριτικά, ὡς θετικόν: δὲν εἶνε κακὸν (ὅπως συχνότατα καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: οὐ χεῖρον), ρ 176, πρβλ. ψ 262.

Χέρης(ἐκ τοῦ **χερ**.χείρ,οἱονεὶ ὑποχείριος), ὀνομ.ἄχρ.εἰς παραγωγὴν τῶν ἑξῆς τύπων, δοτ. χέρηι, αἰτ.χέρηα, ὀνομαστ. πληθ. χέρηες, αἰτ. τοῦ οὐδ.χέρηα(ἀνθ' οὗ ἐν τῷ σ 229 καὶ υ 310 ἐγράφετο χέρεια), ἔτι δὲ καὶ ὡς θετικὸν τῶν συγκριτικῶν: χείρων, χερείων, χειρότερος, χερειότερος, κυρ. **κακός, ἀδύνατος, φαῦλος, εὐτελής, πρόστυχος**, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τοὺς ἀριστῆας, «κρείσσων βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι» Α 80, «οἷα τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες» ο 324 (ἐν ἀμφοτέροις τούτοις τοῖς χωρίοις δύναται, ἂν γείνῃ χρεία, καὶ ὡς συγκριτικὸν νὰ ἐκληφθῇ τὸ ὄνομα), τὸ οὐδ. πληθ. «χέρηα» ἐναντίον τοῦ «ἐσθλά» σ 229, υ 310. 'Εξ ἀνάγκης ἔχει συγκριτικὴν σημασίαν ἐν τοῖς ἑξῆς: «γείνατο εἷο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω» Δ 400, καὶ οὔ τι χέρηα πατρός» ξ 176 καὶ «ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκεν» Ξ 382.

Χερμάδιον [. ⌣ ⌣ .], τό, (χείρ) **λίθος χειροπληθής**, δηλ. τοσοῦτον μέγας, ὥστε νὰ δύναταί τις νὰ περιλαμβάνῃ αὐτὸν διὰ τῆς χειρός του (πρβλ.Π 735), ὁποῖοι εἶνε οἱ κατὰ τοὺς ἀγροὺς εὑρισκόμενοι, **πέτρα**, (ἄλλως λεγόμενος **τρόχμαλος, τροχαλός, τρόχαλος**,ὅθεν καὶ ὁ σωρὸς αὐτῶν ἢ **τροχαλιά**· λέγεται ὡσαύτως καὶ **κοχλάκι** ἐκ τοῦ ἀρχαίου **κάχληξ**), Δ 518, Ε 302, 582, Λ 265, 541, κ 121, φ 375 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Οδ.), Βατρ. 231.

Χερνῆτις, **ιδος**, ἡ, θηλ. τοῦ **χερ-**

-νῆτις (χείρ), ἀποχειροβίωτος, ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ζῶσα, «-γυνή» ἡ ἐπὶ μισθῷ νήθουσα, Μ 433 †.

Χέρνιβον, τὸ (χείρ, νίπτω, νίζω), λεκάνη πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ χέρνιβος, τοῦ πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν ὕδατος πρὸ τῆς θυσίας, νιπτήρ, Ω 304 †.

Χερνίπτομαι, μέσ. ἀποθ. (χείρ, νιβ, νίβομαι νίπτομαι), ἀορ. γ' πληθ. ἀναύξ. χερνίψαντο, νίπτομαι τὰς χεῖρας, μάλιστα πρὸ τῆς θυσίας, Α 449 †.

Χέρνιψ, ιβος [⏑ .], ἡ, νίπτρον, ὕδωρ πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν, χερονίψιμον, δι' οὗ πρὸ τοῦ γεύματος καὶ πάσης ἄλλης θρησκευτικῆς τελετῆς ἐνίπτοντο τὰς χεῖρας, μόνον κατ' αἰτ. χέρνιβα 'Οδ. α 136, γ 440, 445, η 172 κ. ἀ.

Χερσιδάμας [. ⏑ ⏑ .], αντος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως φονευθείς, Λ 423.

Χέρσονδε, (χέρσος) ἐπίρ. εἰς τὴν χέρσον, δ ἐ. εἰς τὴν ξηράν, εἰς τὴν στερεάν, Φ 238 †. Ὕ. Ἀπ. 28.

Χέρσος, ἡ, (συγγεν. τῷ σχερός, ξερός), ἡ ξηρά, ἡ στερεά, ἀντιθέτως πρὸς τὴν «-ὑγρήν», τὴν θάλασσαν, Δ 425, κ 459 κ. ἀ., «-ποτὶ χέρσον» πρὸς τὴν ξηράν, πρὸς τὴν ἀκτήν, ζ 95, ι 147, Ξ 394.

Χεῦαι, χεῦαν, χεῦε, ἴδ. χέω.

Χεῦμα, ατος, τό, (χέω), χεῦμα, χῶμα, περίχυμα, ῥευστόν τι περιχεόμενον, «-κασσιτέροιο» περικεχυμένος κασσίτερος, Ψ 561 †.

Χέω (χέϜω), ἐνεστ. χέει, μετοχ. χέων, χέοντες· μέσ. ἀπαρμφ. χεῖσθαι, παρατ. χεόμην, χέοντο· ἀόρ. α' ἐνεργ. Ἀττ. ἔχεα, ἐξ οὗ μόνον γ' πληθ. ἔχεαν, Σ 347, Ω 799, ἀλλαχοῦ δὲ ἔχευα καὶ ἀναύξ. χεῦα (ἔχεϜα), ἀπαρμφ. χεῦαι, ὑποτ. χεύω μὲ σημασ. μέλ. β 222, γ' ἑνικ. χεύῃ, α' πληθ. χεύομεν ἀντὶ τοῦ: χεύωμεν Η 336, γ' πληθ. χεύωσι Η 86, προστ. γ' πληθ. χευάντων δ 214· μέσ. ἀορ. α' γ' ἑνικ. ἐχεύατο, χεύατο, παθ. παρακ. γ' πληθ. κέχυνται, ὑπερσ. γ' ἑνικ. κέχυτο, πληθ. ἐκέχυντο, κέχυντο· ἐκ τοῦ παθ. ἀορ. ἐχύθην μόνον εὐκτ. χυθείη τ 590. Ἐκτὸς δὲ τούτων ὑπάρχει καί τις συγκεκομμένος μέσ. ἀόρ. β' μὲ σημασ. παθ. ἐχύμην, ἐξ οὗ γ' ἑνικ. ἔχυτο χ 88 καὶ χύτο Ψ 385, η 143, γ' πληθ. ἔχυντο κ 415 καὶ χύντο, ἴδ. ἐκχέω, μετοχ. χυμένη Τ 284, θ 527. Ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶνε πάντοτε ἀσυναίρετοι, πλὴν ἐν τῷ ἀπαρμφ. χεῖσθαι κ 518. Θεμελιώδης σημασ. χύνω. Α') Ἐνεργ. 1) κυρ. ἐπὶ ὑγρῶν πραγμάτων, χέω μετὰ τῶν προσηκουσῶν προθέσεων σύνθετον, ἐκχέω, ἐγχέω, καταχέω, χύνω ἐπάνω, κάτω, μέσα εἰς, μετ' αἰτ. πράγματος, «-ὕδωρ, δάκρυ, δάκρυα» Ὅμ. πλχ. «-οἶνον ἐν ἀσκῷ» ζ 77, πρβλ. Σ 347, β 354, 380, ἐπὶ τοῦ Διὸς «-χέει ὕδωρ» βρέχει, Π 385· ὅθεν καὶ ἀπολ. «-χέει» (ἐξυπακούεται καὶ τὸ ὑποκείμενον: Ζεὺς καὶ τὸ ἀντικείμενον: χιόνα ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου) χιονίζει, Μ 281. 2) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, χύνω, ῥίπτω, πετῶ, «-ῥῶπας» ἔρριψε κατὰ γῆς, ἔστρωσε π 47, «(ἄνεμοι) φῦκος ἔχευαν» ἐξήνεγκον, ἔχυσαν, εἰς τὴν παραλίαν, Ι 7, ὡσαύτως «-ἄνεμος φύλλα χέει χαμᾶζε» ῥίπτει, σκορπίζει κατὰ γῆς, Ζ 147, «σῆμα» ἐγείρω ἐπιχέων χῶμα, Η 86, α 291 κ. ἀ., ὡσαύτως «-τύμβον» Η 336, δ 584, ω 81· «-καλάμην χθονὶ» θερίζων ἐξαπλώνω, ῥίπτω, κατὰ γῆς, Τ 222, «-δοῦρα» σωρηδόν, ῥίπτω, Ε

618, «-εἴδατα ἔραζε» χύνω τὰ ἐδέσματα ἀπὸ τῆς τραπέζης κατὰ γῆς, χ 20, 81, «κρέας εἰν εἰλεοῖσιν» χύνω τὸ κρέας ἐκ τῶν ὀβελῶν εἰς τὰ πινάκια, Ι 215. «-δέσματα ἀπὸ κρατός» ῥίπτω κάτω, σκορπίζω, χ 468 (. ἔνθα αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις φέρουσι «βάλε» ἀντὶ τοῦ «χέε») «-δένδρεα χέε καρπόν» ἔχυνον τὸν καρπόν, δ ἐ. τοσοῦτον ἄφθονος κατεκρέματο, ὥστε ἐφαίνετο ὡσεὶ χυνόμενος λ 588, ἴδ. καταχέω. 3) μεταφ. διαχέω, ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, «-φωνήν» διαχέει, διαδίδει τὴν φωνήν της ἡ ἀηδών, τ 521, «-ἀϋτμένα κατά τινος» Ψ 765· ὡσαύτως «-ἠέρα» Ρ 270, η 15, «-ἀχλὺν κατ' ὀφθαλμῶν» Υ 321, «-ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι» Ξ 165, πρβλ. Ω 445, β 395, ε 492, μ 338 κ. ἀ., «-κάλλος κὰκ κεφαλῆς» ψ 156. Β') Παθ. μετὰ τοῦ συγκεκομμένου μέσ. ἀόρ. β'· α') χέομαι μετὰ τῶν προσηκουσῶν προθέσεων σύνθετον, χύνομαι, ἐπί τε ὑγρῶν, οἷον δακρύων, Ψ 385, δ 523, καὶ ἐπὶ ξηρῶν, οἷον «-χιών» Μ 284, «-κόπρος» ι 330, ρ 298, «ἄνθος» Ψ 775· καὶ ἐπὶ ὁμίχλης «-αὐτοῖο πάλιν χύτο ἀήρ» ἐχύθη ὀπίσω, ἀπεσύρθη, η 143· β') διαχέομαι, ἐξαπλοῦμαι, «-κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς» Ε 696 κ. ἀ. ἐπὶ θανάτου Π 344, ἐπὶ ὕπνου τ 590, «-ἀμφ' αὐτῷ χυμένη» χυθεῖσα περὶ αὐτόν, δ ἐ. ἐναγκαλισθεῖσα αὐτόν, τ 284, θ 527· τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. α' «-ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ» Η 63· ὁ παθ. παρακ. σημαίνει εἶμαι ἐξηπλωμένος, κατάκειμαι ἢ περίκειμαι, οἷον τ 539, ἐπ' ἀλλήλοισι» χ 387, 389, «-ἀγχιστῖναι (ἴδ. τ. λ.) ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται» Ε 141· γ') μεταφ. ἐπὶ ἐμψύχων, διαχέομαι, διασκορπίζομαι, ἐκτείνομαι, οἷον ἐπὶ ἀνθρώπων «-ἐκ νεῶν ἐχέοντο Μυρμιδόνες» Π 267, Τ 356, ἐπὶ προβάτων Ε 141, μετ' αἰτ. «-ὦ; ἐμὲ κεῖνοι ἔχυντο» ἐχύθησαν πρὸς ἐμέ, ἐπάνω μου, κ 415. Γ') Μέσ. μετὰ τοῦ α' ἀορ. χέω, χύνω κατ' ἐμαυτόν, ἢ κατ' ἐμαυτοῦ, ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ, «-χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι» κ 518, λ 26, «-κόνιν κὰκ κεφαλῆς» ῥίπτω κατὰ τῆς κεφαλῆς μου, Σ 24, ω 317, «-βέλεα» χύνω τὰ βέλη μου, δ ἐ. ῥίπτω αὐτὰ ἐν ἀφθονίᾳ, Θ 159, Ο 590, «-ἀμφὶ υἱὸν ἐχεύατο πήχεε» ἐξήπλωσε περὶ τὸν υἱὸν τοὺς βραχίονάς της, Ε 314.

Χηλός, ἡ, (χάσκω), κιβωτός, σενδοῦκι, κασσέλλα εἰς ὑποδοχὴν καὶ διαφύλαξιν ἐνδυμάτων καὶ ἄλλων σκευῶν, πολλάκις ἐντέχνως κεκοσμημένη, ὅθεν, «-καλή, δαιδαλέη, ἐΰξέστη», ἔτι δὲ «πυκινή» Π 221, 228, 254, β 339, θ 424, ν 10, 68 φ 51.

Χἡμεῖς, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἡμεῖς, Β 238.

Χήν, **χηνός**, ὁ, ἡ, (συνήθ. ἐκ τῆς ῥίζ. χα, χαίνω) χῆνα, καὶ ἀρσενικ. χῆνος, Β 460, Ο 692, Ρ 460, ἀρσ. τ 552, θηλ. ο 161, 174.

Χηραμός [. ⏑ .], ὁ, (χάσκω), χάσμα, ῥωγμή, χαραμάδα, τρύπα, Ρ 495 †. (Κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Φ, σ. 1248: «Καὶ μέχρι δὲ ἄρτι πολλοὶ τῶν Ἑλλαδικῶν καὶ μάλιστα τῶν κατὰ Πελοπόννησον χηλαμοὺς τὰς περὶ θάλασσαν ῥωγάδας πέτρας φασὶ κατά τινα παραφθοράν»).

Χήρατο, ἴδ. χαίρω.

Χηρεύω (χήρη), μόνον κατ' ἐνεστ. -ει, ἀμετάβ. εἶμαι χῆρος, ἐστερημένος, κενός, μετὰ γεν. «-χ. ἀνδρῶν» ι 124 †. (χηρεύω μόνον περὶ συζύγων).

Χήρη, ἡ, ἐπίθ. τοῦ χῆρος (χαίνω)

χήρα. «-μήτηρ» *Ἰλ. Χ 499, «-γυναῖκες» Β 289, «-λείπεις ἐμὲ χήρην ἐν μεγάροισιν» Χ 484, πρβλ. Κ 432, καὶ μετὰ γεν. «-χήρη σεῦ ἔσομαι» Ζ 408.

Χηρόω (χήρη), μόνον ἐν τῷ ἀορ. α' ἀναύξ. χήρωσας, -ε, μεταβ., ἐρημώνω, κενώνω, γυμνώνω, «-ἀγυιάς» *Ἰλ. Ε 642. Ἰδίως κάμνω τινὰ χήραν, ἀφίνω χήραν, Ρ 36.

Χηρωστής, ᾶο, ὁ, (χηρόω) μόνον κατὰ πληθ. «-χηρωσταὶ» Ε 158 †, κατὰ μὲν τὸν Σχολ. «οἱ ἀλλότριοι τοῦ γένους κληρονόμοι», οἱονεὶ ἐπίτροποι χηρῶν, διαχειρισταὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν, πρβλ. ὀρφανιστής· κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. «οἱ μακρόθεν προσήκοντες κατὰ γένος» οἱ μακρυνοὶ συγγενεῖς.

Χῆτος, εος, τὸ (χατέω,) στέρησις, ἔλλειψις, μόνον κατὰ δοτ. «-χήτει» ἢ «-χήτεϊ» δι' ἔλλειψιν, μετὰ γεν. Ζ 463, Τ 324, τῆς Ὀδ. μόνον π 35. Ὕ. Ἀπ. 78.

Χθαμαλός [⏑ ⏑ .], ή, όν (χαμα-ί, χαμηλὸς μετὰ παρενθέτου θ, Λατιν.- humilis) συγκριτ. **-ώτερος,** ὑπερθ. **-ώτατος.** χαμηλός, ταπεινός, «-τεῖχος» Ν 683 (ἔνθα τὸ ὑπερθ.), «-σκόπελος» μ 108 (ἔνθα τὸ συγκριτ.), «-εὐνή» λ 194, «-νῆσος» χαμηλή, τουτέστι χαμηλὰς ἔχουσα τὰς ἀκτάς, ι 25, κ 196.

***Χθές** (Σανσκρ. hjas, Λατ. heri) χρον. ἐπίρ. χθές, ἐχθές Ὕ. Ἑρμ. 273.

Χθιζός, ή, όν, (χθές), χθεσινός, «-χθιζὸν χρέος» τὸ χθεσινὸν χρέος, Ν 745· συχνότατα ἀντὶ ἐπιρρήματος, οἷον «-χθιζὸς ἔβη» χθὲς ἀπῆλθε, Α 424, πρβλ. Τ 141, β 262, δ 656, ω 379 κ. ἀ. Τὸ οὐδέτ. ἐνικ. **χθιζὸν** λαμβάνεται ὡς ἐπίρ. χθές, Τ 195, ὡσαύτως καὶ τὸ πληθ. **χθιζά,** «-χθιζά τε καὶ πρώϊζα» κυρ. χθὲς καὶ προχθές, Β 303 (ὀλίγαι ἡμέραι εἶνε....)

Χθών, ονός, ἡ, α') γῆ, ἔδαφος τῆς γῆς, «-ἐξ ἵππων ἐπὶ χθόνα ἀποβαίνω, ἐπὶ χθονὶ κατατίθημι κ. τ. τ.» κατὰ γῆς κτλ. Ὁμ. πλχ. Ἔτι δὲ γῆ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ οὐρανοῦ, Δ 443 κ. ἄ. πλχ., ὅθεν «-πάγκαρπος, πουλυβότειρα» Γ 89, μ 191 κ. ἀ. Ὅθεν οἱ ἄνθρωποι ἐν ὅσῳ διαμένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. λέγονται «-ἐπὶ χθονὶ δερκόμενοι» Α 88, «-ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες» θ 222, ὅταν δὲ ἀποθνήσκωσι λέγονται «-χθόνα δύονται» χώνονται εἰς τὴν γῆν, Ζ 411· β') χώρα, τόπος ν 352.

Χίλιοι [⏑ ⏑ .], αι, α, χίλιοι κτλ. *Ἰλ. Η 471, Θ 562, «-χίλι' ὑπέστη» χίλια ὑπεσχέθη (ὅπου μετὰ τὸ ὑπέστη ὀρθῶς ἔστιξαν οἱ Κριτικοί, τὸ δὲ ἑπόμενον «-αἶγας καὶ ὄϊς» εἶνε ἐπεξήγησις τοῦ χίλια — κεφάλια τρόπον τινά —) Λ 224.

Χίμαιρα [⏑. .], ἡ (χίμαρος), (κυρίως μὲν ἡ περυσινὴ αἶξ· ἔπειτα δὲ ἐν γένει παρὰ ποιηταῖς) ἡ αἶξ, γίδα, κατσίκα, Ζ 181 †.

Χίμαιρα [⏑ . .], ἡ, φοβερόν τι τέρας θείας καταγωγῆς (κατὰ τὸν Ἡσίοδον Θεογ. 321 θυγάτηρ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης) ἐν Λυκίᾳ, τοῦ ὁποίου τὰ μὲν ἔμπροσθεν εἶχον μορφὴν λέοντος, τὰ δὲ μέσα αἰγός, καὶ τὰ ὄπισθεν δράκοντος· ἦτο δὲ πυρίπνουν καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντου Ζ 179 ἑξ., Π 328, Ὕ. Ἀπ. 368. (Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ Χίμαιρα εἶνε ἀλληγορική τις εἰκὼν τοῦ ἡφαιστιώδους ἐδάφους τῆς Λυκίας, ἀφορμὴν λαβοῦσα (κατὰ τὸν Σκύλακα) ἔκ τινος ἡφαιστείου ὄρους οὐ μακρὰν τῆς Φασήλιδος, ὅπερ καὶ σήμερον ἐκπέμπει εὔφλεκτα

ἀέρια καὶ διὰ τοῦτο Γιανά-Δάγ καὶ =καιόμενον ὄρος ὑπὸ τῶν Τούρκων καλεῖται· κατὰ δὲ τὸν Στράβωνα 14, 3, 5, ἔκ τινος ἡφαιστείου χαράδρας τοῦ ὄρους Κράγου. Ἡ δὲ τερατώδης σύνθεσις τῶν διαφόρων ζώων ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ πλήθους αὐτῶν ἐν Λυκίᾳ).

Χίος [⏑ .], ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἔμπροσθεν τῆς Ἰωνικῆς παραλίας, καὶ τὴν σήμερον Χίος, ὑπὸ δὲ τῶν Τούρκων Σακὶζ-ανταςί, ὅ ἐ. Μαστιχόνησος, Γ 170.

Χιτών [⏑ .], **ῶνος** (λέγεται σημιτικῆς ἀρχῆς, Ἑβραϊστὶ ketonet, Χαλδ. kittun), ὁ, α΄) **ὑπενδύτης, ὑπένδυμα**, Ὁμ. πλχ. Ἦτο διάφορος κατὰ τὰ διάφορα ἔθνη καὶ τὰς ἐποχάς· ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων ἦτο ἔνδυμα βραχύ, πιθανῶς μάλλινον (ὅθεν «μαλακός» Β 42, α 437) ἄνευ χειρίδων, ἀναλογοῦν πρὸς τὰ ἡμέτερα ὑποκάμισα, φερόμενον ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν (παρ' Ὁμ. μόνον ὑπ' ἀνδρῶν) κατάσαρκα καὶ διὰ ζώνης συσφιγγόμενον περὶ τὴν ὀσφύν, ξ 72, ο 368 κ. ἀ. Ἐπὶ τούτου ἐφόρουν τὸ ἱμάτιον, τὸν ἐπενδύτην, τὸ «φᾶρος» παρ' Ὁμ., Β 42, γ 467, ο 60. Μνημονεύονται ὅμως καὶ ἄνθρωποι φέροντες μακροὺς χιτῶνας (ἴδ. Τερμιόεις) μάλιστα οἱ Ἴωνες, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ **ἑλκεχίτωνες** (ἴδ. τ. λ.) λέγονται. Συνήθως εἶχεν ὁ χιτὼν τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ ἐρίου, ἦτο δηλ. λευκὸς καὶ ἔπρεπε νὰ πλύνεται, θ 392· ὅθεν «λαμπρός» τ 234, τοὐναντίον «ρυπόων» ω 227· εἶχον δὲ πολλοὺς εἰς ἀλλαγήν, «ἐπημοιβοί» ξ 513, πρβλ. ψ 131, 142. Τοιοῦτος χιτὼν ἐφορεῖτο καὶ ὑπὸ τὸν θώρακα, Β 416, Λ 100, Π 841. Διάφορος τούτου εἶνε· β΄) ὁ χιτών, **θώραξ** ὡς ἀμυντικὸν ὅπλον, πιθανῶς δερμάτινος, μεταλλίνας ἔχων φολίδας, Ε 736· ὅθεν λέγεται «χάλκεος» Ν 439, «στρεπτός» ἴδ. τ. λ. Περὶ τῆς παροιμιώδους φράσεως «λάϊνον ἕννυμαι χιτῶνα» ἴδ. ἕννυμι.

Χιών, όνος, ἡ, **χιών, χιόνι**, Κ 7, ζ 44 κ. ἀ., «λευκότερος χιόνος» Κ 437, «νιφάδες χιόνος», ἴδ. νιφάς, Μ 278.

Χλαῖνα, ἡ, (lana) πιθανῶς, ὡς τὸ ἱμάτιον τῶν μεταγενεστέρων Ἑλλήνων, τετράγωνον ἢ κυκλοτερές τι τεμάχιον ὑφάσματος χονδροῦ καὶ δασυτρίχου· α΄) **ἐπενδύτης, χλαμύς, ἐπανωφόρι** χρήσιμον εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ψύχους καὶ τῆς βροχῆς, Β 183, Κ 133 κ. πλχ. τῆς Ὀδ.· ὅθεν λέγεται «ἀνεμοσκεπής, ἀλ ξήνεμος» Π 224, ξ 529· διὰ δὲ τὴν δασύτητά της «οὔλη, πυκινή» δ 50, ξ 520 κ. ἀ., εἶνε πορφυρᾶ, Κ 133, δ 115, 154, ξ 500, τ 225, φ 118. Εἶνε δὲ ἢ διπλῆ ἢ ἁπλῆ, «διπλῆ, δίπλαξ, ἁπλοΐς», ἴδ. τὰς λ.· β΄) ἡ αὐτὴ χρησιμεύει καὶ ὡς **σκέπασμα, πάπλωμα**, ἵνα σκεπάζηταί τις κοιμώμενος, Ω 646, γ 349, 351, δ 299, λ 189 κ. ἀ. Ἀναλογεῖ πρὸς τὴν νεωτέραν **κάπαν ἢ φλοκκάταν**.

***Χλεύη**, ἡ, **χλεύη, χλευασμός, περίγελως**, πληθ. Ὕ. Δήμ. 202.

***Χλοερός, ή, όν** (χλόη), ἀντὶ τοῦ χλωρός, ὅ ἐ. χλοερός, **πράσινος**, Βατρ. 54, 125, 162.

Χλούνης, αο, ὁ, ἐπίθ. τοῦ κάπρου, «χλ. σῦς ἄγριος» Ι 539 †, ἀμφιβόλου ἐτυμολογίας καὶ σημασίας. Κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον, Εὐστάθιον καὶ Ἡσύχιον εἶνε πιθανῶς σύνθετον ἐκ τοῦ **χλόη** καὶ **εὐνή** ἀντὶ τοῦ χλοεύνης: **ὁ ἐν χλόῃ εὐναζόμενος**. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον=μονιός, ὅ ἐ. μονήρης, κατὰ τὸν Σχολ. =ἀφριστής, διότι δῆθεν τὸ χλουδεῖν Δωρικ.=ἀφρίζειν).

χλωρηΐς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ χλωρὸς (ἴδ, τ. λ.), ὅ ἐ. πρασινωπός, κιτρινωπός, πρασινοκίτρινος, χλωμός, ἐπίθ. τῆς ἀηδόνος, τ 518. (Ἄλλοι δέ, νομίζουσιν ὅτι χλωρηΐς εἶνε: ἡ ἐν τοῖς χλοεροῖς φυλλώμασι τοῦ ἔαρος ἐνοικοῦσα· ὁ Σιμωνίδης ἐν Ἀποσπάσμ. (73 Bergk) ὀνομάζει αὐτὴν «χλωραύχενα».

Χλῶρις, ιδος, (κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. 3, 5, 6 Χλωρίς), ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἰασίδου Ἀμφίονος, βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ, γυνὴ τοῦ Νηλέως, γεννήσασα μετ' αὐτοῦ τὸν Νέστορα, Χρόμιον, Περικλύμενον καὶ τὴν Πηρώ, λ 281.

χλωρός, ή, όν (χλοFερός), ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς νεφύτου χλόης, ὅ ἐ. κίτρινος κλίνων εἰς πράσινον, πρασινοκίτρινος, πρασινωπός, κιτρινωπός, χλωμός, «μέλι» Λ 631, κ 234, «χλωρὸς ὑπαὶ δέους» χλωμός, Κ 376, Ο 4, ἰδίως α') «χλωρὸν δέος» Η 479, λ 43, 633, χ 42 κ. ἀ., Ὕ. Δήμ. 190· β) χλωρός, τοὐναντίον τοῦ ξηροῦ, «ρόπαλον, μοχλός» ι 320, 397, «ρῶπες» π 47.

Χνόος, ὁ, (κνάω, χόνις), κυρ. τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εὑρισκόμενον καὶ εὐκόλως ἀποτριβόμενον, ἀποπῖπτον, ἄχνη, ἀφρός, «ἁλὸς χνόος» ἅλμη, ζ 226 †.

Χόανος [. ⏑ .], ὁ, (χέω), =χῶνος, χοάνη, χωνευτήριον, βόθρος ἢ κάμινος, ἔνθα χωνεύονται μέταλλα, Σ 470 †. (Κριτικός τις νομίζει ὅτι χόανος εἶνε ὁ σωλὴν τῆς φύσης, τοῦ φυσεροῦ, πρβλ. Ἡσιόδ. Θεογ. 865, ἄλλος δέ τις ὅτι εἶνε εἶδος χωνευτηρίου πηλίνου πυρομάχου, ἀντέχοντος δηλ. εἰς τὸ πῦρ).

Χοή, ἡ, (χέω), κυρ. χύσις· ἰδίως ἡ σπονδή, ἡ προσφορὰ ὑγρῶν οὐσιῶν χεομένη εἰς νεκροὺς ἢ καταχθονίους θεούς, *Ὀδ. κ 518, λ 26.

Χοῖνιξ, ικος [⏑ .], ἡ, μέτρον σιτηρῶν (περιέχον 4 κοτύλας ἢ ὅσον εἰς τροφὴν μιᾶς ἡμέρας χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, πρβλ. Ἡροδ. 7, 187), ἐν τῇ παροιμιώδει φράσει «ὅς κεν ἐμῆς χοίνικος ἅπτηται» ὅστις τρώγει τὸ ψωμί μου, εἶνε εἰς ὑπηρεσίαν μου, τ 28 †. (‖. Μεταξὺ τῶν μέτρων τῶν σιτηρῶν ὑπάρχει τι λεγόμενον σινίκι, (Τουρ. σινίκ) ὑποπτεύω ὅτι οἱ Τοῦρκοι παρέλαβον μικρὸν μεταποιήσαντες (χοινίκι=σινίκι) καὶ ταύτην τὴν λ. ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας τοιούτου εἴδους, παρὰ τῶν Ἑλλήνων).

Χοίρεος, η, ον (χοῖρος), ἀντὶ τοῦ χοίρειος, ὅ ἐ. χοιρινός, γουρουνήσιος, «χοίρεα» (ἐξυπακ. κρέα), ξ 81 †.

Χοῖρος, ὁ, (λέξ. πεποιημ.), κυρ. χοιρίδιον, γουρουνάκι, ξ 74 †. (Ἡ καθομιλουμένη λέγει καὶ χοῖρον).

Χολάς, άδος, ἡ, (συγγ. τῷ χορδή haru-spex), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα, *Ἰλ. Δ 526, Φ 181, Ὕ. Ἑρμ. 123.

Χόλος, ὁ, (Λατ. fel, παλ. Γερμ. galle)· 1) ἀντὶ τοῦ χολή, χολή, Π 203. 2) τροπικ. ὀργή, θυμός, μῖσος, χόλιασμα, Ὁμηρ. πλχ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «μῆνις» Ο 122, «χόλος τινός» ὀργή, ἣν ὀργίζεταί τις, οἷον «Ἥρης» Σ 119, α 433, δ 583, καὶ ἡ κατά τινος ὀργή, οἷον «Τρώων» Ζ 335, καὶ μετὰ δοτικ. «τινί» κατά τινος, Ὕ. Δήμ. 351, 410. Ὅπου παρ' Ὁμ. εὑρίσκεται δοτική, πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ ῥῆμα ὡς δοτ. χαριστικὴ ἢ ἀντιχαριστική, οἷον «μεθίημί τινι χόλον, χόλοιο» Α 283, φ 377, «λήσεσθαί τινι χόλου» λ 554, «χόλον ἐν θυμῷ βάλλεσθαί τινι» Ξ 50. Τίθεται

καὶ ἐπὶ θηρίων, ἐξαγρίωσις, ἀγριεμμός, Χ 94, Βατρ. 102. Ἐκ τούτου

Χολόω (χόλος), μέλ. ἀπαρμφ. ἐπ. χολωσέμεν, Α 78, ἀόρ. ἐχόλωσεν, Σ 111, -χτε, θ 205, ὑποτ. χολώσῃς, σ 20· μέσ.ἐνεστ. -οῦμαι, Θ 407, -οῦται, Θ 421, μετ. -ούμενος, Ὑ. Ἑρμ. 308, Βατρ. 109, μέλ. χολώσεαι, Ξ 310, συχνότερος ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. κεχολώσομαι, -εαι, -εται· μέσ. ἀόρ. α' ἐχολωσάμην καὶ πολλάκις ἀναύξ. χολωσάμην, παρακείμενος κεχόλωται,ἀπαρμφ. -ῶσθαι, -ωμένος κτλ. ὑπερσ. κεχόλωσο, -ωτο, -ώατο, παθ. ἀόρ. ἐχολώθη καὶ χολώθη, ὑποτακτ. χολωθῇς, μετοχ. -ωθείς. 1) Ἐνεργ. διεγείρω τινὸς τὴν χολήν, ὅ ἐ.ὀργίζω, παροργίζω, θυμώνω, χολιάζω (μεταβ.), ἐρεθίζω, ἴδ. τὰ ἀνωτέρω χάριν τῶν τύπων παρατεθέντα χωρία. 2) Συχνότερον εἰς μέσ. καὶ παθ. διάθεσιν, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, θυμώνομαι, χολιάζομαι καὶ (ἀμεταβ.) θυμώνω, χολιάζω, ἀπολ. ξ 282, ο 214 κ. ἀ. Πολλάκις δὲ μετὰ τῆς προσθήκης «θυμῷ, ἐνὶ φρεσίν, κηρόθι» καὶ κατ' αἰτ. «θυμόν, ἦτορ»· α') μετὰ δοτ. προσωπ. «τινί» κατά τινος, Α 9, Β 629, θ 276, ο 524 κ. ἀ.· β') μετὰ γεν. «τινος» ἕνεκά τινος πράγματος ἢ προσώπου, Δ 494, 501, Λ 703, Π 320, Φ 146, α 69· ἔτι δὲ καὶ μετὰ προθέσεων «ἕνεκα νίκης» λ 544, «ἀμφί τινι» Ψ 88, «ἐξ ἀρέων μητρός» Ι 566, «ἐπί τινι» Βατρ. 109. Ἐκ τούτου

Χολωτός, ή, όν (χολόω), ἐπίθ.ὀργίλος, θυμώδης, «ἔπεα» Δ 241, Ο 210, χ 26, 225.

Χορδή, ἡ, (συγγεν. τῷ χόλος, χολάς), ἔντερον, Βατρ. 225, χορδή, κόρδα, φ 407 †, «ὀΐων» Ὑ. Ἑρμ. 51.

***Χοροήθης**, ες, γεν. εος (χορός, ἦθος), εἰς τὸν χορὸν συνηθισμένος, οἱονεὶ χορομαθημένος, «Νύμφαι» Ὑμ. 18 (19), 3.

Χοροιτυπίη [. . ⏑ ⏑ .], ἡ, (χορός, τύπτω), τὸ πάτημα τοῦ ἐδάφους κατὰ τὸν χορόν, χοροπάτημα, χοροπήδημα, κατὰ πληθ. Ω 261 †.

***Χοροίτυπος** [. . ⏑ .], ον (χορός, τύπτω), κατὰ τὸν (ἢ πρὸς) χορὸν κτυπούμενος, παιζόμενος, «λύρα» Ὑ. Ἑρμ. 31.

Χορός, ὁ, 1) ὁ τόπος ἐν ᾧ χορεύουσιν, Σ 590, θ 260, μ 4, 318. 2) χορός, ὅ ἐ. α') ἡ ἐνέργεια τοῦ χορεύειν, χορός, «ἔρχομαι χορόνδε, εἰς χορόν» πηγαίνω εἰς τὸν χορόν, Γ 394, Ο 508, ζ 65, ὡσαύτως «χορὸν εἰσοιχνέω» ζ 157, «χορῷ καλή» Π 180, «ἐν χορῷ μέλπομαι» ψάλλω καὶ χορεύω ἐν ταὐτῷ, Π 183. Περὶ τοῦ «πέπληγον χορὸν θεῖον ποσίν» θ 264, ἴδ. πλήσσω· β') τὸ ἄθροισμα τῶν χορευτῶν, χορός, Ὑ. Ἀφρ. 118, Ὑμ. 5 (6), 13.

Χόρτος (hortus Λατ.) ὁ κυρ. περίβολος, μάνδρα, καὶ ὁ τόπος ὁ περιβεβλημένος, κατὰ τὸν Σχολ. «περίφραγμα, τεῖχος», οἷον «αὐλῆς ἐν χόρτῳ» Ἰλ. Λ 774, πληθ. Ω 640.

Χραισμέω, ἀντὶ τοῦ χρασιμέω, ἐκ τοῦ χρήσιμος ἐκ τοῦ χράομαι λ., ἧς ὁ ἐνεστ. ἄχρηστος, εὑρίσκονται δὲ ἐξ αὐτῆς μόνον οἱ ἑξ.τύποι: συχνὰ ὁ ἀόρ. β'. ἔχραισμε καὶ ἀναύξ. χραῖσμε, ὑποτ. χραίσμῃ χραίσμῃσι Λ 387,χραίσμωσι, ἀπαρμφ. χραισμεῖν· μέλ. χραισμήσω, χραισμήσει, Υ 296, καὶ ἀπαρμφ.χραισμησέμεν, Χ 316, ἐκ τοῦ ἀορ. α' μόνον χραίσμησε Π 837, ἀπαρμφ. χραισμῆσαι Σ 62, 443, ὠφελῶ, χρησιμεύω, βοηθῶ, μετὰ δοτ. προσώπου, Α 28, Γ 54, Λ 117 κ. ἀ., συνυπο-

-νοουμένης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀμύ-νω, ἀποκρούω, ὅθεν καὶ μετ' αἰτ. «-χραισμ. τινὶ ὄλεθρον» ἀπομακρύνω ἀπό τινος τὸν ὄλεθρον, Η 144, Λ 120, Υ 296. Σπανίως ἄνευ δοτ. «-οὔ τι δυνήσεαι χραισμεῖν» οὐδεμίαν ὠφέλειαν θὰ δυνηθῇς νὰ ὠφελήσῃς, Α 242, 589, Φ 193· ὅλως ἀπολ. Ξ 66, Ο 652. Τὸ δὲ Α 566 «-μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ἆσσον ἰόνθ'» ἑρμηνεύουσί τινες ἐκλαμβάνοντες τὸ «-ἰόντε» ὡς δυϊκὸν ἀντὶ τοῦ πληθ. ἢ μᾶλλον ὡς ἕτερον τύπον πληθ. ὁμόφωνον μὲ τὸν δυϊκὸν (καθὼς καὶ τὸ «-ἁλόντε» Ε 487, «-κρινθέντε» Θ 48), πρβλ. Ο 104 ἑξ., Ι 508. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ «-ἰόνθ'» ὡς αἰτ.=ἰόντα, ἐξυπονοοῦντες τὸ «-ἐμέ»: μὴ δὲν μὲ ἀποκρούσωσιν ἀπὸ σοῦ ὅταν ἐπιπέσω. — Ἡ λ. εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ μάλιστα μόνον ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσι, διότι καὶ ἐν τῇ σαρκαστικῇ ἐκφράσει «-εἴ δύναταί τι χραισμεῖν» Φ 193 ὑπολανθάνει ἡ ἔννοια ἡ ἀρνητική=οὔ τι χραισμεῖν δύναται.

Χράομαι (χρέος), μέσ. ἀποθ., παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. χρεώμενος (τρισύλλαβ. διὰ τὴν συνίζ.) Ψ 834, πολλάκις δὲ κατὰ μετοχ. τοῦ παρακ. κεχρημένος, ὑπερσ. γ' ἑνικ. κέχρητο, ἴδ. κατωτ. Α') Ἐνεστ. μεταχειρίζομαι, μόνον Ψ 834. Β') Παρακ. (μὲ σημασ. ἐνεστ.). 1) διαρκῶς μεταχειρίζομαι, ὅ ἐ. ἔχω, μόνον ἐν τῇ φρ. «-φρεσὶ κέχρητ' ἀγαθῇσιν» εἶχε καλὴν γνώμην, γ 266, ξ 421, π 398. 2) ἔχω χρείαν, χρῄζω, χρειάζομαι, ἑπομ. ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ, μετὰ γεν. «-εὐνῆς» Τ 262, «-γάμου» χ 50, «-σίτου καὶ οἴνου» υ 378, «-γάμου, νόστου καὶ γυναικός» α 13, ξ 124.— Μετοχ. τοῦ παρακ. ἀπολ. ὡς ἐπίθ. ἐνδεής, ἐστερημένος, ξ 155, ρ 347. — Ὁ δὲ ἐνεργ. τύπος διετηρήθη μόνον ἐν τῷ χρή (ὅπ. ἴδ.).

Χρά(ϝ)ω (χρώς), ἀντὶ τοῦ χράω, μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τῆς ὑποτ. τοῦ ἀορ. α' χραύσῃ κυρ. ψαύω, ἐγγίζω, ἑπομ. ζουγρανίζω, ξεγδέρνω, ἐλαφρῶς πληγώνω, «-τινά» Ε 138 †. Ἴδ. καὶ τὴν ἑπομ. λ.

1. **Χράω**, ἐλλειπτ., μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ παρατ. ἔχραε, β' πληθ. ἐχράετε, φ 69 (οἱ τύποι οὗτοι θεωροῦνται ὑπὸ ἄλλων, ὡς σχηματισμοὶ β' ἀόρ. τοῦ χρά(ϝ)ω, τἀνάπαλιν δέ τις θεωρεῖ τὸ χραύσῃ ὡς ἀόρ. α' τοῦ χράω)· α') κυρ. ψαύω, ἐγγίζω, ἰδίως ἐπὶ κακοῦ, ἑπομ. ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, καταδιώκω, καταβρέχω, μετὰ δοτ. «-στυγερὸς οἱ ἔχραε δαίμων» ε 396, κ 64· β') μετ' ἀπαρεμφ. ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ, ἀγωνίζομαι, «-τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν;» Φ 369 (ὅπου ἡ αἰτ. «-ῥόον» ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ χωρίῳ) «οἳ τόδε δῶμα ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν» φ 69, ὅπου τὸ «-δῶμα» ἀποδίδεται εἰς τὸ «-ἐσθιέμεν».

2. **Χράω, χρέω, χρείω**, ἐξ οὗ μόνον ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. χρείων θ 79, χρέων Ὕ. Ἀπ. 253, μέλ. χρήσω Ὕ. Ἀπ. 132, ἐκ δὲ τοῦ μέσ. μόνον μετοχ. τοῦ μέλλοντος χρησόμενος (ἴδ. κατωτ.). 1) Ἐνεργ. παρέχω τὸ ζητούμενον, ἴδ. ἐπὶ τῶν μαντείων, δίδω χρησμόν, χρησμοδοτῶ, ἀποκρίνομαι, προλέγω, «-χρείων» ἀπολ. θ 79, Ὕ. Ἀπ. 393, «-χρήσω βουλήν τινι» Ὕ. Ἀπ. 132. 2) Μέσ. ζητῶ ἢ λαμβάνω χρησμόν, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον ἢ τὸν θεόν, ἀπολ. θ 81, Ὕ. Ἀπ.

252, 292, μετὰ δοτ. «·ψυχῇ τινος» ζητῶ παρὰ τῇ ψυχῇ (ὅ ἐ. παρὰ τῆς ψυχῆς) τινος χρησμόν, κ 492, 565, λ 165, ψ 323. *Ὀδ.

3. **χράω**, θεματικὸν τοῦ **κέχρημαι**, ὅπ. ἴδ.

χρεῖος, τό, ἀντὶ τοῦ **χρέος**, ὅπ. ἴδ.

χρείω, ἀντὶ τοῦ χρέω, ἴδ. 1. **χράω**.

χρειώ, **οῦς**, ἡ, ἀντὶ τοῦ **χρεώ**, ὅπ. ἴδ.

χρεμετίζω (λ. πεποιημ. ἐκ τῆς ῥίζ. **χρεμ.**, ἐξ ἧς καὶ χρέμπτω, καὶ χρόμαδος, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ χρεμίζω κ. ἄ.) χρεμετίζω, χλιμιντρίζω, ἐπὶ τῶν ἵππων, μόνον γ' πληθ. τοῦ παρατατ. «-χρεμέτιζον» Μ 51 †.

χρέος, τό, θ 353, λ 478, Ὕ. Ἑρμ. 138, συνήθ. **χρεῖος** (χράομαι), παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. ἐνικ. Κριτικός τις θέλει παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ χρεῖος (καὶ χρειώ) νὰ γράψῃ χρῆος (καὶ χρηώ) καὶ ἀντὶ τοῦ χρείως τοῦ ἐν τῷ θ 355, καὶ τοῦ ἐν τῷ γ 367, ὅπως ἀνέγνωσεν ὁ Ἀρίσταρχος, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ χρήως, ὅπερ παράγει ἐκ τοῦ χράϝος, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπήωρος ἐκ τοῦ ἀπάϝορος). 1) χρεία, ἀνάγκη, «·ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος» ἰδίαν ἐμαυτοῦ χρείαν β 45, «-ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος» ἰδίαν αὐτοῦ χρείαν ἐπιδιώκων, α 409, «-κατὰ χρέος τινὸς ἔρχομαι» κατὰ χάριν, πρὸς χάριν τινὸς ἔρχομαι (κυρ. δι' ἀνάγκην τινός), λ 479. 2) ὅ,τι ὀφείλει τις νὰ ἀποδώσῃ· α') χρέος, «-χρεῖος ὀφείλω τινί» ὀφείλω εἴς τινα χρέος ἢ ἀποζημίωσιν, Λ 688, φ 17. Παθητ. «-χρεῖος ὀφέλλεταί μοι» ἔχω νὰ λάβω, Λ 686, γ 367, «·χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας» ἀποφυγὼν τὴν ὑποχρέωσίν (ποινὴν) του καὶ τὰ δεσμά, θ 353, «·χρεῖος ἀποστήσασθαι», ἴδ. ἀφίσταμαι Β', 2)· β') χρέος, καθῆκον, πρέπον, «-κατὰ χρέος» Ὕ. Ἑρμ. 138.

χρεὼ καὶ **χρειώ** (ἀμφότεροι οἱ τύποι συχνοὶ παρ' Ὁμ.), ἡ, (χρή), γεν. χρεοῦς, δοτικ. χρειοῖ, Θ 57. 1) χρεία, ἀνάγκη, Κ 172, Ι 197, δ 312, λ 164, «-χρειοῖ ἀναγκαίῃ» ἐξ ἀναγκαίας χρείας, ὅ ἐ. ἐκ μεγάλης ἀνάγκης, Θ 57· α') μετὰ γενικ., «·χρειὼ ἐμεῖο γίγνεται» γίνεται χρεία ἐμοῦ, μὲ χρειάζονται, Α 341, «-χρειὼ πείσματός ἐστι» ι 136, μετ' ἀπαρεμφ., Ψ 308· β') «·χρειὼ ἱκάνεται, ἵκει, ἱκάνει» χρεία ἔρχεται καταλαμβάνει, εἶνε χρεία, ἀνάγκη, Κ 118, 142, Λ 610, ζ 136, μετ' αἰτ. προσώπου, «-ἐμὲ χρειὼ τόσον ἵκει» χρεία μὲ καταλαμβάνει σφόδρα, (ὅ ἐ. σφοδρά, μεγάλη), ε 189, πρβλ. β 28· ἡ φράσις «-χρειὼ γίγνεται, ἐστί» κατὰ περίφρασιν ἀντὶ τοῦ χρὴ (ὅπ. ἴδ.), συντάσσεται μετ' αἰτιατ. προσώπου, οἷον «-ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται νηός» ἔχω χρείαν νηός, δ 634, «-οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς» Φ 322. 2) καὶ μόνον δὲ τὸ «-χρεώ» (ἐξυπακουομένου τοῦ «-ἐστί») τίθεται ὅπως καὶ τὸ χρὴ (ὅπ. ἴδ.) μετ' αἰτιατ. προσώπου, οἷον «-τίπτε δέ σε χρειώ;» πρὸς τί δὲ σὲ χρειάζονται ταῦτα; α 225, Κ 85· α') μετὰ γενικ. πράγματος, «-οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς» δὲν ἔχω χρείαν ταύτης τῆς τιμῆς, Ι 608, «-βουλῆς» Ι 75, Κ 43, πρβλ. Λ 606· β') μετ' ἀπαρεμφ. πολλάκις μετὰ τῆς ἐπιτάσεως «-μάλα», οἷον «·τὸν μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς» οὗτος ἔχει μάλιστα χρείαν νὰ ἵσταται σταθερῶς, Λ 409, ὡσαύτως Σ 406, Ψ 308, δ 707, ο 201. Τὸ Ι 197 «-χαίρετον, ἢ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, ἦ τι μάλα χρεώ, οἵ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον» πολλαχῶς ἡρμηνεύθη. Τὸ χρεὼ λαμβάνεται πάντοτε

κατὰ συνίζησιν ὡς μονοσύλλαβον, ἅπαξ δὲ καὶ ὡς βραχὺ πρὸ φωνήεντος, Λ 606. Τὸ μὲν χρειὼ εἶνε πάντοτε οὐσιαστ., τὸ δὲ χρεώ, γενόμενον κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τῆς μετοχῆς χρεὼν (κυρ. χρέων), μετὰ τοῦ ἐξυπακουομ. ἐστί, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ χρή.

Χρεώμενος ἀντὶ τοῦ χρώμενος, ἴδ. χράομαι.

Χρή (-χρεὼ δηλ. ἴκει), μόνον ἐν τούτῳ τῷ γ' ἑνικ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁριστ. ἐκ τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ἐνεργ. τύπου τοῦ χράομαι, ἑπομ. ἀπρόσωπον, εἶνε χρεία, χρειάζεται, πρέπει, εἶνε ὀρθόν, ὠφέλιμον, χρησιμεύει, α') μετ' ἀπαρμφ. Α 216, γ 299 κ. ἀ. ἢ μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ ἀπαρμφ. οἷον «-χρή σε πόλεμον παῦσαι» πρέπει νὰ καταπαύσῃς τὸν πόλεμον, Η 331, Ι 109, Ψ 644, α 296, ἰδίως δὲ ἐν τῇ τυπικῇ φράσει «-οὐδέ τί σε χρή» μετὰ ἑπομένου ἀπαρμφ., οἷον «-νηλεὲς ἦτορ ἔχειν» Ι 496, «-νηπιάας ὀχέειν» α 296 κ. ἀ., πολλάκις δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπολ., ἐξυπακουομένου ἐκ τῶν ἀνωτέρω τοῦ ἀπαρμφ., οἷον «-τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σε χρή» (ἐξυπ. ἀποπαύεσθαι) Π 721, πρβλ. Τ 67,420, τ 500· «-τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;» τί σοῦ χρειάζεται, τίς ἡ χρεία νὰ λέγῃς ταῦτα; Ν 275, β') μετὰ αἰτ. προσώπου καὶ γενικ. πράγματος, οἷον «χρή με τινος» ἔχω χρείαν τινός, μοῦ ἡ μὲ χρειάζεταί τι, «δττεό σε χρή» α 124, πρβλ. γ 14, φ 110, «οὐδέ τί σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης» δὲν ἔχεις χρείαν ταύτης τῆς ἀφροσύνης, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς ταύτην τὴν ἀνοησίαν (νὰ ἀναλάβῃς δηλ. ἄνισον ἀγῶνα) Η 109.

Χρηΐζω (χρή), ἀντὶ τοῦ χρήζω, ἔχω χρείαν, χρειάζομαι, μετὰ γενικ. Λ 835, ρ 121, 558, ἀπολ. κατὰ μετοχ. «-μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε» λ 340 (ὀρθότερον κατ' ἄλλους δὲν κεῖται ἀπολύτως ἡ μετοχή, ἀλλ' ἐξυπακούεται ἡ γεν. ἐκ τοῦ «-δῶρα»).

Χρῆμα, ατος, τό, (χράομαι), 1) κυρ. πρᾶγμά τι χρήσιμον, ὅθεν κατὰ πληθ. «-χρήματα» περιουσία, ἀγαθά, βίος, κατάστασις, καλά, *Ὀδ. 6 78, 203, ν 203 κ. ἄ. πλχ. 2) ἐν γένει πρᾶγμα, Ὑ. Ἑρμ. 332.

Χρησάμενη, ἴδ. κίχρημι.

***Χρηστήριον**, τό, (2 **χράω**), μαντεῖον, τόπος ὅπου δίδονται χρησμοί, Ὑ. Ἀπ. 81, 214.

***Χρηστός, ή, όν** (χράομαι), χρήσιμος, ὠφέλιμος, καλός, «-μελίτωμα» Βατρ. 39.

Χρίμπτω (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ χρί-ω γερμ. schrumpfen), μέσ. ἀόρ. α' ἐχρίμψατο Ὑ. Ἀπ. 439 καὶ μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. χριμφθείς, κυρ. ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος. Παθ. ἐγγίζω (ἀμετάβ.), προσεγγίζω, προσψαύω, πλησιέστατά τινος διέρχομαι, ἀπολ. «-χριμφθεὶς πέλας» κ 516 †, μετὰ δοτ. «-ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο νηῦς» προσετρίβη, προσήραξεν εἰς τὴν ἄμμον, ἄραξε, Ὑ. Ἀπ. 439.

Χρίω [-.] (ριζ. **χρι**), παρατατ. ἀναύξ. χρῖον, -ε, μέσ. ἐνεστ. -εται, ἀπαρμφ. -εσθαι, ἀόρ. α' ἔχρισε καὶ χρῖσε, -αν, προστ. χρῖσον, ἀπαρμφ. -αι, μέσ. μέλ. χρίσομαι ζ 220, μέσ. ἀορ. χρισάμεναι· κυρ. ψαύω ἢ ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος· ὅθεν α') ἀλείφω, χρίω, μυρώνω, ἰδίως μὲ ἔλαιον καὶ μάλιστα μετὰ τὸ λουτρόν, ὅθεν συνάπτεται πολλάκις μετὰ τοῦ «-λοέω», γ 466, δ 252, κ 364, Ὑ. Ἀφρ. 61· ἐπὶ νεκρῶν «-τινὰ ἐλαίῳ» Ψ 186, Ω 587, «-ἀμβροσίῃ» Π 670. Μέσ. χρίομαι, ἀλείφομαι, «-ἐλαίῳ»

ζ 96, 220, «-κάλλεϊ» σ 194 (πρβλ. **κάλλος**)· β′) ἐν γένει χρίω, ἀλείφω, μετ' αἰτ. «-ἰοὺς (φαρμάκῳ) χρίομαι» ἀλείφω τὰ βέλη μου μὲ φάρμακον· πασσαλείφω, «-μέτωπον πηλῷ» Βατρ. 241.

Χροιή, ἡ (συγγ. τῷ χρώς) ἡ ἐπιφάνεια πράγματός τινος, ἰδίως τοῦ ζωικοῦ σώματος, ὅθεν δέρμα, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα, Ξ 164 †. πρβλ. λ. χρώς.

Χρόμαδος (ἴδ χρεμετίζω), τριγμός, βρυγμός, οἷον «-γενύων» Ψ 688 †.

Χρομίος [. – .], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Ε 160 ἑξ. 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Δ 295, λ 286. 3) εἷς τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ 'Οδυσσέως φονευθείς, Ε 677. 4) εἷς τῶν Τρώων Θ 275. 5) ἄλλος τις τῶν Τρώων, Ρ 218, 494.

Χρόμις, ιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Μίδωνος, ἀρχηγὸς τῶν Μυσῶν ἐν Τροίᾳ Β 858 (‖. 'Ο Σχολ. εἰς τοῦτο τὸ χωρ. σημειώνει «-νῦν μὲν Χρόμιν, ἐν ἄλλοις δὲ Χρομίον τὸν αὐτόν, Ρ 218, 494).

Χρόνιος [. ⏑ .], η, ον, (χρόνος), χρονίσας, μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου, «-χρόνιος ἐλθών» ρ 112 †.

Χρόνος, ὁ, (χερ, χραίνω;) χρόνος, χρονικὸν διάστημα, (βραχὺ ἢ μακρόν), καιρός, 'Ομ. πλχ. Σύνηθες ἐν ταῖς ἑξῆς φράσεσι «-πολὺν χρόνον» Δ 157, «-δηρὸν χρόνον» Ξ 206, «·ὀλίγον χρόνον» Ψ 418, καὶ ἁπλῶς «-χρόνον» ἐπὶ πολὺν χρόνον, δ 599, «-μεῖναι χρόνον, εἰς ὃ κεν» τοσοῦτον χρόνον, ἕως ἄν, ζ 295, ι 138, ὡσαύτως καὶ «-μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα» ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ἕως οὗ, Β 299, πρβλ. ξ 193, «-πολλὸν ἐπὶ χρόνον» μ 407, «-ἕνα χρόνον» ἅπαξ, „μίαν φοράν“, Ο 511.

Χροός, χροΐ, χρόα, ἴδ., χρώς.

Χρυσάμπυξ [. ⏑ .], υκος [⏑ .], ὁ, ἡ, χρυσῆν ἄμπυκα ἤγουν στεφάνην φορῶν, χρυσοστέφανος, «-ἵπποι» Ἰλ. Ε 358, 363, 720, Θ 382, «-Ὧραι» Ὕμ. 5 (6), 5, 12. (ἴδ. ἄμπυξ).

Χρυσάορος [– – . .], ὁ, ἡ, καὶ **Χρυσάωρ, ορος**, ὁ, Ὕ. Ἀπ. 123 (χρυσός, ἄορ), σύνηθες ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Ε 509, Ο 256. Ὕ. Ἀπ. 123, καὶ τῆς Δήμητρος, Ὕ. Δήμ. 4. Ἑρμηνεύεται δὲ κατὰ μὲν τὸ ΜΕ καὶ τὸν Ἡσύχ., χρυσοφάσγανος, «-χρυσοῦν ἄορ ἔχων» ὃ ἐ. φάσγανον, κατ' ἄλλους δέ τινας τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, ἐπειδὴ ἄορ σημαίνει δῆθεν τὴν συσκευήν, τὸν ὁπλισμόν, εἶνε ὁτὲ μὲν χρυσότοξος, ὁτὲ δὲ χρυσοκίθαρις (Σουΐδας, Σχολ. εἰς Ο 256), περὶ δὲ τῆς Δήμητρος προκειμένου, χρυσοδρέπανος. Ἀλλ' αὕτη μὲν ἡ σημασία τῆς λ. ἄορ παρ' 'Ομ. δὲν εὑρίσκεται, ἐξ ἐναντίας δὲ πολλοὶ καὶ θεοὶ καὶ θεαὶ μνημονεύονται ξίφος καὶ περικεφαλαίαν φοροῦντες, οἷον καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν χρησμῷ παρ' Ἡροδ. 8, 77. Ἐν Ὕ. Δήμ. 4 ἀντὶ τοῦ «-χρυσαόρου» διώρθωσεν ὁ Ρούγκεν καὶ ὁ Ἕρμαννος ἀπεδέχθη τὴν διόρθωσιν χρυσοθρόνου.

***Χρυσεοπήληξ, ηκος**, ὁ, ἡ, χρυσῆν περικεφαλαίαν ἔχων, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως μόνον Ὕμ. 7 (8), 1.

Χρύσεος [– . .], η, ον, καὶ **χρύσειος** (ἀμφοτέρους τοὺς τύπους μεταχειρίζεται ὁ 'Ομ. κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου)· 1) χρυσοῦς, χρυσός, ὃ ἐ. ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος, «-δέπας ἀμφιφορεύς, φιάλη κ. τ. τ.» ἢ μὲ χρυσὸν κεκοσμημένος, «-δώματα, ἱμάσθλη, ἀορτήρ, τελαμὼν κ.τ.τ.»· ἰδίως δὲ περὶ

πάντων τῶν εἰς θεοὺς ἀνηκόντων πραγμάτων, πρβλ. Δ 2, Ε 724, Θ 44 ἑξ., ἑπομ. λαμπρός, θεῖος, ἔξοχος, οἷον «-Ἀφροδίτη» Γ 64, Χ 470, θ 337, 342, ι 14, ρ 37, τ 64 κ. ἄ. 2) χρυσοειδής, χρυσίζων, χρυσαυγής, χρυσός, «-ἔθειραι» Θ 42, Ν 24 κ. ἄ., «-νέφεα» Ν 423, Ο 351, Σ 206. [Οἱ τύποι: χρυσέη, χρυσέην, χρυσέῳ καὶ οἱ ὅμοιοι εἶνε κατὰ συνίζησιν δισύλλαβοι].

χρύση [– .], ἡ, Χρῦσα, πόλις παράλιος τῆς Τροίας, πλησίον τῆς Θήβης, ἔχουσα ναὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος καὶ λιμένα, Α 27, 390. Ἐπὶ Στράβωνος ἤδη (13, 1, 63) ἔρημος.

χρυσηίς, ίδος, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἡ Ἀστυνόμη (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς) Α 111. 2) μία τῶν Νηρηίδων, Ὕ. Δήμ. 421.

χρυσηλάκατος [–.⏑⏑.], **ον** (χρυσός, ἠλακάτη), σύνηθες ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Π 183, Υ 70, δ 122, Ὕ. Ἀφρ. 16, 118, Ὕμ. 27 (28), 1, κατὰ μὲν τοὺς πλείστους τῶν ἑρμηνευτῶν (Εὐστάθ., Σχόλ. Ἐνετικά, Ἀπολλών.) «χρυσῷ βέλει χρωμένη», ἡ χρυσᾶ βέλη ἔχουσα, κατ' ἄλλους δέ, ἐπειδὴ ἡ ἠλακάτη παρ' Ὁμ. δὲν σημαίνει τὸ βέλος, ἀλλὰ τὴν λεκάτην, τὸ γνωστὸν κλωστικὸν ὄργανον, εἶνε ἡ χρυσῆν ἠλακάτην ἔχουσα, μὲ τὴν χρυσῆν λεκάτην, μὲ τὴν χρυσῆν ρόκαν, τὸ δὲ ἐπίθετον τοῦτο σημαίνει τὴν παραγωγικὴν καὶ φιλόπονον ἐνέργειαν τῶν γυναικῶν.

χρυσήνιος [– . ⏑], **ον** (χρ. ἡνίς), ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, θ 285, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ζ 205, κατά τινας μὲν χρυσήνιος, ὁ χρυσᾶς ἡνίας ἔχων (ἀνὰ χεῖρας, ὅταν διφρηλατῇ), χρυσοχάλινος, ὅ ἐ. διὰ χρυσῶν χαλινῶν κυβερνῶν τοὺς ἵππους, κατ' ἄλλους δέ, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀμεΐς, χρυσαυγής, ὡς ἐκ τοῦ χρυσός καὶ ἦνις (ὅπ. ἴδ.) συγκειμένου τοῦ ἐπιθέτου.

χρύσης [– .], **αο**, ὁ, κλητ. Χρύση, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Χρύσῃ, πατὴρ τῆς Ἀστυνόμης, ὅστις ἦλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν, ἵνα ἐξαγοράσῃ τὴν αἰχμαλωτισθεῖσαν θυγατέρα του. Ἀλλ' ὁ Ἀγαμέμνων, ὅστις εἶχε λάβῃ αὐτὴν γέρας, σκληρῶς τὸν ἀποπέμπει. Ὅθεν ὁ Ἀπόλλων πέμπει λοιμόν, ἵνα ἐκδικήσῃ τὸν ἱερέα του. Κατὰ δὲ τὴν μαντείαν τοῦ Κάλχαντος ἀποδίδει αὐτὴν ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὸν πατέρα καὶ οὕτως ἔπαυσεν ὁ λοιμός, Α 11 ἑξ., 430 ἑξ.

***χρυσόζυγος** [– . ⏑ .], **ον** (χρυσός, ζυγόν), χρυσόζυγος, χρυσοῦν ζυγὸν ἔχων, «ἅρμα» Ὕμ. 31 (32), 15.

χρυσόθεμις [– . . .], **ιδος**, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμήστρας, Ι 145, 287.

χρυσόθρονος [– . . .], **ον**, χρυσόθρονος, ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου καθήμενος, ἐπίθ. τῆς Ἥρας, Α 611, Ξ 153, Ο 5, τῆς Ἀρτέμιδος, Ι 533, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ σύνηθες τῆς Ἠοῦς, κ 541, μ 142, ξ 502, ο 250, τ 319, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ε 123.

χρυσοπέδιλος [– . . – .], **ον** (χρυσός, πέδιλον), ὁ ἔχων χρυσᾶ πέδιλα ἢ σανδάλια, χρυσοσάνδαλος, «-Ἥρη» λ 604 † (ἐν ἀθετουμένῳ στίχῳ).

***χρυσοπλόκαμος** [– . . ⏑ .], **ον**, μὲ χρυσοῦς πλοκάμους, μὲ ταῖς χρυσαῖς πλεξούδαις, «-Λητώ» Ὕ. Ἀπ. 205.

χρυσόπτερος [– . . .], **ον**, ὁ ἔχων χρυσᾶ πτερά, χρυσόπτερος, μὲ τὰ χρυσᾶ πτερά, «-Ἶρις» *Ἰλ. Θ 398, Λ 185, Ὕ. Δήμ. 315.

Χρυσόρραπις [– . ⌣ .], ιος, ὁ, (χρυσός, ϝραπ, ἐξ ἧς ῥέπω, ῥάβδος, ῥόπαλον), χρυσόρραβδος, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, *'Οδ. ε 87, κ 277, 331, Ὕ. Ἑρμ. 539. Ὕ. Ἀφρ. 117, 121.

Χρυσὸς [– .], ὁ, χρυσός, χρυσάφι, μάλαμα, συχνὸν παρ' Ὁμ. καὶ ὡς ἀκατέργαστον μέταλλον πρὸς ἀνταλλαγὴν χρήσιμον, «χρυσοῖο τάλαντα» Ι 122, 264, τ 247, δ 129, καὶ ὡς κατειργασμένον, Ζ 48, Θ 43 κ. ἀ. (Πρὸ πάντων τὰ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων σκεύη εἶνε χρυσᾶ, οἷον ποτήρια, φιάλαι, κρατῆρες, περιδέραια τῶν γυναικῶν· ἔτι δὲ ὅπλα ἢ μέρη αὐτῶν, τελαμῶνες, ζῶναι, θώρακες, σκῆπτρα εἶνε διὰ χρυσῶν ἥλων ἢ φολίων κεκοσμημένα, Α 246, Β 268 ἑξ. ὡς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ φαίνονται.

***Χρυσοστέφανος** [– . . . .], ον, ἡ χρυσῆν στεφάνην, ἤγουν διάδημα, ἔχουσα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὕμ. 5 (6), 1.

***Χρυσοχόος** [– . . .], ὁ, (χρυσός, χέω), ὁ ἀναλύων καὶ χέων, ἐν γένει κατεργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοχόος, χρυσοφός, ὃ ἐ. χρυσοχός, γ 425 †. (Πραγματικὴν χώνευσιν καὶ χύσιν χρυσοῦ δὲν πρέπει ἐνταῦθα νὰ φαντασθῶμεν, ἀλλ' ἁπλῆν ἐπιχρύσωσιν τῶν κεράτων τοῦ ἱερείου διὰ φύλλων τινῶν ἢ πετάλων χρυσοῦ πρὸς τοῦτο ἤδη παρεσκευασμένων).

Χρὼς (χράϝος, σχραυ–), ὁ, γεν. χρωτός, Κ 575, αἰτ. χρῶτα, σ 172, 179, συνήθ. ἐπικ. καὶ Ἰων. γεν. χροός, δοτ. χροΐ, αἰτ. χρόα, Δ 137, Η 207, Ε 354, 6 376, 1) κυρ. ἐπιφάνεια σώματός τινος καὶ μάλιστα τοῦ ἀνθρωπίνου, ὅθεν ά) δέρμα Δ 510, π 145, τ 204, «πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν» ἀπέσπασεν ὅλον τὸ δέρμα ἀπὸ τῶν πλευρῶν, Λ 437, 457· ϐ') ποιητ. σῶμα, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ ἐκφαίνεται μᾶλλον ἡ ἔννοια τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ἐπιφανείας ἤγουν τοῦ δέρματος, Δ 137, Θ 43, Ξ 170, Φ 568, Ω 414. 2) τοῦ δέρματος τὸ χρῶμα, χροιά, «τρέπεται χρώς» ἀλλοιοῦται τὸ χρῶμα, περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ φόβου ὠχριώντων, Ν 279, Ρ 733, φ 412.

Χυμένη, χύντο, ἴδ. χέω.

Χύσις [⌣ .], ιος, ἡ, (χέω, ῥίζ. χυ), κυρ. ἡ χύσις· ὅθεν τὸ κεχυμένον, «φύλλων» σωρὸς φύλλων, *'Οδ. ε 483, 487, τ 443.

Χυτλόω (χύτλον, χέω), γ' ἐνικ. τῆς εὐκτ. τοῦ μέσ. ἀορ. α' χυτλώσαιτο· καθαρίζω, πλύνω, λούω· ὅθεν τὸ μέσ. λούομαι, καὶ μετὰ τὸ λουτρὸν ἀλείφομαι, ζ 80 †.

Χυτός, ή, όν (χυ, χέω), κεχυμένος, ἐπὶ δὲ ξηρῶν συσσωρευμένος, σωριασμένος, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «χυτὴ γαῖα» ἐπισεσωρευμένη γῆ, ἤγουν τύμβος, τάφος, Ζ 464, (Ξ 114), Ψ 256, τῆς δὲ Ὀδυσ. μόνον λ 258.

Χύτρη, ἡ, χύτρα, τσουκάλι, Βατρ. 41, ἔνθα κεῖται ὁ πληθυντ. κατὰ μετωνυμίαν ἀντὶ τοῦ ἐδέσματα, φαγητά.

Χωλεύω (χωλός), εἶμαι χωλός, χωλαίνω, κουτσαίνω, κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. *'Ιλιάδ. Σ. 411, 417, Υ 37. Ἐκ τοῦ

Χωλός, ή, όν, χωλός, κουτσός, Ι 503, Σ 397, θ 308, 332, «χωλὸς ἕτερον πόδα» χωλὸς τὸν ἕτερον πόδα, κουτσὸς ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι, Β 217.

Χώομαι, (συγγ. πρὸς τὸν χέ(ϝ)ω, πρὸς ὃ ἔχει τοιοῦτον λόγον, οἷον τὸ πλώω πρὸς τὸ πλέ(ϝ)ω), μέσ. ἀποθ., ἐνεστ. γ' ἐνικ. –εται, προστ. –εο, μετοχ. –όμενος, παρατ. γ' ἐνικ. ἀναύξ. χώετο, ἀορ. γ' ἐνικ. ἐχώσατο καὶ ἀναύξ. χώσατο,

ὑποτ. γ' ἑνικ. χώσεται συνεσταλμ. ἀντὶ τοῦ χώσηται, Α 80, μετοχ. -άμενος, η, ὀργίζομαι, θυμώνω, ἔτι δὲ εἶμαι ὠργισμένος, θυμωμένος, λυποῦμαι, κακιώνω, Λ 406 κ. ἀ., 6 80· πολλάκις μετὰ τῶν προσδιορισμῶν «-κῆρ, θυμόν, κατὰ θυμόν, φρεσὶν κ. τ. τ.»· μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, καθ' οὗ ὀργίζομαι, Α 80, Ι 555, Φ 306· μετὰ γενικ. προσώπου ἢ πράγματος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὀργίζομαι Α 429, Β 689, Ν 165, Ξ 266 κ. ἀ. ἔτι δὲ μετὰ τοῦ «-ὅτι» ι 238, λ 103, ν 343· σπανίως «-περί τινι» Ὕ. Ἑρμ. 236· μετ' αἰτιατ. μόνον ἐν τῷ «-μή μοι τόδε χώεο» μὴ ὀργισθῇς ἐναντίον μου διὰ τοῦτο, ε 215, ψ 213. (‖. Ἐν τούτοις ἡ αἰτ. ἑρμηνεύεται ὀρθότερον ἐξυπακουομένου συστοίχου ἀντικειμένου κατὰ τὴν παραγωγικὴν λεγομένην σύνταξιν, οἷον: μὴ ὀργισθῇς ἐναντίον μου τὴν ὀργὴν ταύτην, ἀκριβέστερον δ' ἐν τῇ καθομιλουμ. μή μου ἔχῃς ταύτην τὴν κάκια). —Τῆς Ὀδυσ. μόνον ἔνθα ἀνωτέρω.

Χωρέω (χῶρος), μέλ. γ' πληθ. χωρήσουσι, ἀορ. γ' πληθ. ἐχώρησαν, γ' ἑνικ. ἀναύξ. χώρησε, εὐκτ. γ' ἑνικ. -ειεν, μετοχ. -αντα, -αντες, κυρ. χῶρον παρέχω, κάμνω τόπον, ἑπομ. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἀπολ. «-γαῖα ὕπερθεν χώρησεν» ὑπεχώρησε κάτωθεν, ἐνέδωκεν ἡ γῆ, Ὕ. Δήμ. 430. Ἰδίως ἐπὶ προσώπ. ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, «-τόσον ἐχώρησαν Τρῶες» Π 592 κ.ἄ. α') μετὰ γεν. τοῦ τόπου ἢ πράγματος, ἀφ' οὗ ἀποσύρομαι, οἷον «-ἐπάλξιος» Μ 406, «-νεῶν» Ο 655, «-νεκροῦ» Π 629, ἔτι δὲ καὶ μετὰ προθ., οἷον «ἀπὸ νηῶν προτὶ Ἴλιον» Ν 724, «-ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης» Σ 244· β') μετὰ δοτ. προσώπου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὑποχωρεῖ τις οἷον «Ἀχιλλῆι» Ν 304, Ρ 101. Ἰλιάδ.

Χώρη, ἡ, (χῶρος)· α') χῶρος ὁ ὑπό τινος κατεχόμενος, θέσις, τόπος, Ζ 516, Ψ 49, π 352, κ. ἀ.· β') χώρα, τόπος, «-χῶραι ἀνθρώπων» θ 573.

Χωρίς, ἐπίρ. (συγγ. πρὸς τὸ χῶρος, χα, χαίνω), κυρ. εἰς ἀποκεχωρισμένον τόπον, ἑπομ. χωριστά, ἀχώρια, Η 470, δ 130, τοὐναντίον «-μίγδα» ω 78, «-χωρὶς μέν, χωρὶς δέ» ι 221 ἑξ.

Χῶρος (ἐκ τῆς ῥίζ. χα, χαίνω, κυρ. ὁ χαίνων τόπος), ὁ, α') χῶρος ὁ ὑπό τινος κατεχόμενος, θέσις, τόπος, Γ 315, Δ 446, α 426 κ. ἀ., Βατρ. 133, 154, 200· β') χώρα, τόπος, «-ὑλήεις» ξ 2. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. διαφέρει χῶρος καὶ χώρη καθ' ὅτι ὁ μὲν σημαίνει ἀπολύτως τὸν χῶρον, ὃν πᾶς τις δύναται νὰ καταλάβῃ, ἡ δὲ χώρη, καθ' ὅσον κατέχεται ὑπό τινος προσώπου, ἑπομ. θέσις, τόπος. Κατὰ δὲ τὸν Λόβεκκ εἶνε στενώτερός τις καὶ μᾶλλον περιωρισμένος τόπος, «-augustius suidam et magis circumscriptum».

Ψ

Ψ, τὸ εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὅθεν ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶνε σημεῖον τῆς εἰκοστῆς τρίτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, μικρὸν δὲ τῆς τῆς Ὀδυσσείας.

***Ψαλιδόστομος** [⏑ ⏑ . . .],**ον** (ψαλίς, στόμα), ψαλιδοειδὲς ἔχων τὸ στόμα, **ψαλιδόστομος**, κωμικὸν ἐπίθετον τῶν καρκίνων ἐν τῇ Βατραχ. 297.

Ψάμαθος [⏑ ⏑ .], ἡ, ποιητ. (ψάμμος), **ἄμμος**, Ε 587· ἐπὶ τῆς ποταμίας ἄμμου, Φ 202, 319. Ἰδίως ὁ σωρὸς τῆς ἄμμου ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλόν, **ἀμμουδιά**, Ο 362, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ αἰγιαλός,ν 119. Συνήθως κατὰ πληθ., Α 486, Η 462, γ 38,ν 284 κ. ἀ. Παραλαμβάνεται ἐν ταῖς παραβολαῖς εἰς ἔνδειξιν τοῦ πολλοῦ πλήθους, «-λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν ἔρχονται» Β 800, Ι 385.— Πρβλ. καὶ **ἄμαθος.**

***Ψαμαθώδης** [⏑ ⏑ . .], **ες**, πλήρης ψαμάθου, **ἀμμώδης**, «-χῶρος» Ὕ. Ἑρμ. 75, 347.

Ψάμμος (συγγ. τῷ Λατ. **sabulum** καὶ τῷ Γερμ. Sand), ἡ, **ἄμμος**, μ 243 †.

Ψάρ [–], **αρός** [– .],ὁ (Λατιν. sturnus, παλαιογερμ. Stara), Ἰων. καὶ ἐπικ. **ψήρ**, **μαυροπούλι**, **ψαρῶνι**, «-ψαρῶν» Ἰλ. Ρ 755, «-ψῆρας» Π 583.

Ψαύω (ἀντὶ τοῦ ψάϝω ἐκ τοῦ ψάω), ἐνεστ. γ' πληθ. -ουσι, παρατ. ἀναύξ. ψαῦον, ἐκ τοῦ ἀορ. α' ἔψαυσα, ὑποτ. ψαύσῃ, **ψηλαφῶ**, **ἐγγίζω**, μετὰ γενικ. «-ἐπισσώτρου» Ἰλ. Ψ 518,806, «-αἴης» Ὕ. Ἀφρ. 125, «-ψαῦον κόρυθες φάλοισι νευόντων» Ν 132, Π216 (ὅπερ κατά τινας μὲν ἑρμηνεύεται ὡς ποιητικὴ βραχυλογία ἀντὶ τοῦ: ψαῦον κόρυθες νευόντων φάλοισι φάλων, τουτέστιν αἱ περικεφαλαῖαι τῶν νευόντων (πολεμιστῶν) ἔψαυον διὰ τῶν φάλων τοὺς φάλους (τοὺς ὀπισθίους τῶν περικεφαλαιῶν τῶν προστατῶν). Ὁ δὲ Πάσσωυος συντάσσει τὸ «-ψαῦον» μετὰ τῆς δοτικῆς «-φάλοισιν» καὶ μεταφράζει: αἱ περικεφαλαῖαι ἤγγιζον τοὺς φάλους, καὶ φέρει παράδειγμα τῆς τοιαύτης τοῦ ψαύω μετὰ δοτ. συντάξεως τὸ ἐκ τοῦ Πινδ. Πυθ. 9, 12, καὶ Κοΐντου Σμυρν. 8, 249. Ὀρθότερον ὁ Φαῖσις θεωρεῖ τὴν μετοχὴν «-νευόντων» ὡς ἀπόλυτον, ἀντικείμενον δὲ τοῦ «-ψαῦον» ἐννοεῖ τὸ ἐξυπακουόμενον «-τῶν πρόσθεν» ‖ φυσικώτερον μοὶ φαίνεται νὰ ἐννοηθῇ τὸ «-ἀλλήλων», ὥστε ἡ ἔννοια νὰ εἶνε ἡ ἑξῆς: αἱ κόρυθες ἔψαυον ἀλλήλας διὰ τῶν λαμπρῶν φάλων, ὁσάκις ἔνευον οἱ πολεμισταὶ εἴτε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν εἴτε πρὸς δεξιὰν εἴτε πρὸς ἀριστεράν).

***Ψαφαρότριχος** [⏑ ⏑ . ⏑ .],**ον** (ψαφαρός, θρίξ), **ῥοπαρόθριξ** ἢ **οὐλόθριξ**, **αὐχμηρόθριξ**, μόνον «-ψαφ. μῆλα» Ὕμ. 18 (19), 32.

Ψεδνός, ή, όν (ψίω=ψάω : μαδῶ),

κυρ. μαδαρός, μαδημένος, ὅθεν ἀραιός, σπανός, «-λάχνη» Β 219 (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ «-ψεδνός» εἶνε ὁ ξηρός, ἐπομ. ἐνταῦθα περὶ τῆς κόμης τοῦ Θερσίτου αὐχμηρός).

Ψευδάγγελος, ον, ψευδὴς ἄγγελος, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, «-μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι» καὶ νὰ μὴ ἀναγγείλῃς ψευδῆ, Ο 159.

Ψευδής, ές, γεν. έος (ψεύδω), ψευδής, ψεύστης, ἀπατεών, «-οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ ἔσσετ' ἀρωγός» (καθ' ἃ ἔγραψαν ὁ Ουόλφιος, Σπίτζνερος καὶ ἄλλοι τῶν μετ' αὐτοὺς ἐκδοτῶν μετὰ τοῦ 'Αριστάρχου) ὁ πατὴρ δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῶν ψευστῶν, Δ 235 †. (Τὴν δὲ παλαιοτέραν γραφὴν ψεύδεσσι—ἐκ τοῦ ψεῦδος—ἠκολούθησαν ὁ Βόθης, Βέκκερ. ἐν τῇ Β' καὶ Οὐόσσιος, καθ' ἣν ἡ ἔννοια εἶνε : ὁ πατὴρ δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ ψεύδους. ‖. 'Ο Λαρόχης παρατηρεῖ ὅτι τὸ ἐπίθ. ,,ἀρωγὸς'' καὶ τὰ συγγενῆ ῥήματα δὲν συντάσσονται μετὰ δοτικ. πράγματος).

Ψεῦδος, εος (ψύθος συγγ. πτύω), τό, ψεῦδος, ψεῦμα. ἀπάτη, Β 81, 349, γ 20· «-οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας» οὐχὶ ὡς ψεῦδος (ψευδῶς) διηγήθη τὰς συμφοράς μου, Ι 115, πλ. Ψ 576, λ 366, ξ 296, 387. Περὶ δὲ τοῦ τ 293 ἴδ. λ. ἴσκω 3).

Ψεύδω, παρ' 'Ομ. μόνον ὡς μέσ. ἀποθ. **ψεύδομαι**, γ' πληθ. –ονται, προστ. –εο, μετοχ. –όμενοι, μέλ. ψεύσομαι, ἀόρ. α' μετοχ. ψευσάμενοι, –μένη· ψεύδομαι, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ, Δ 404, Κ 534, δ 140, Ὑ. 'Ερμ. 369, κατὰ μετοχ. Ε 635, Ζ 163, μετ' αἰτ. «-ὅρκια» διαψεύδω, τουτέστιν ἀθετῶ, παραβαίνω τοὺς ὅρκους, τὴν συνθήκην, Η 352.

Ψευστέω (ψεύστης), μέλ. β' ἑνικ. –ήσεις, εἶμαι ψεύστης, ψεύδομαι, μόνον Τ 107 †.

Ψεύστης (ψεύδομαι), ψεύτης, ἀπατεών, Ω 261 †.

Ψηλαφάω [. ⏑ . .], μετοχ. ψηλαφόων, κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ψηλαφῶν, ψηλαφῶ, πασπατεύω, σαχουλεύω, ὅ ἐ. ψαχουλεύω, «-χερσὶ ι 416 †. 'Ετυμολογεῖται κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ ἀχρ. ἐπιθ. ψηλός, ὅπερ ἐκ τοῦ ψάω, καὶ ἀφή, ἅπτω, οἱονεὶ : ὁ διὰ τῆς ἀφῆς περιψαύων ἐπιζητῶν τι, κατὰ δὲ τὸν Λόβεκκ τὸ σφάω, εἶνε μόνον κατάληξις, κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ῥίζ. **ψαλ** ἥτις ἀναφαίνεται ἐν τῷ Λατ. palpare, τὸ δὲ τῆς καθομιλουμένης πασπατεύω, κατὰ μὲν τὴν ἔννοιαν ὑπάγεται ἐνταῦθα, ἐτυμολογικῶς δὲ ἀνήκει εἰς τὸ ψαύω, ἐξ οὗ ἐκτενέστερος τύπος μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ θὰ ἦτο ψαψατεύω ἢ παψατεύω, ἐξ οὗ εὐφωνότερον πασπατεύω).

Ψήρ, **ηρός**, ὁ, ἴδ. ψάρ.

Ψηφίς, **ῖδος** (ψῆφος), ἡ, ὑποκορ. τοῦ ψῆφος, ψηφίον, πετραδάκι, χαλίκι, πληθ. Φ 260 †.

Ψιάς [⏑ .], **άδος**, ἡ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ψακάς, ψεκάς, σταγών, πληθ. Π 459 †.

Ψιλός [– .], ή, όν (ψίω = ψάω : μαδῶ), κυρ. μαδαρός, μαδημένος· ὅθεν ψιλός, γεγυμνωμένος, ἐστερημένος, ἔρημος, τινός, πρὸ πάντων τριχῶν, οἷον «-δέρμα ψιλόν» ν 437, ἔτι δὲ καὶ ἄλλων πραγμάτων, οἷον «-ἄροσις» ἀφύτευτος, ἄδενδρος, καλλιεργήσιμος γῆ, Ι 580, «-τρόπις» ἔρημος τῶν ἑκατέρωθεν τοίχων, μ 421 (κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα καὶ εἰς τὸ «-τήν» καὶ εἰς τὸ «-ψιλήν» παραδόξως ὑπονοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ «-νῆα»).

***Ψιχάρπαξ** [-..], αγος, ὁ, (ψίξ, ψίχα, ψιχίον, καὶ ἁρπάζω) ὁ τὰς ψίχας, τὰ ψιχία, τὰ ψίχουλα ἁρπάζων οἱονεὶ : Ψιχούλης, κωμικ. ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχ. 24, 105, 141, 237.

Ψολόεις, εσσα, εν ((ψόλος= καπνὸς πιθανῶς συγγεν. πρὸς τὸ Γερμ. schwül, καὶ ἔτι πιθανώτερον πρὸς τὸ ἄ-σβολος, ἀ-σβόλη) καπνώδης, θειώδης, ἀτμώδης, «-κεραυνός» καθ' ὅσον ἐνσκήπτων καίει καὶ διεγείρει καπνὸν καὶ ἀτμόν, ἢ ἐκπέμπει ψόλον, ἤγουν θειώδη ἀτμόν, μόνον *'Οδ. ψ 330, ω 539, Βατρ. 287, "Υ. 'Αφρ. 289.

***Ψόφος** (ἀντὶ τοῦ σφόφος ἐκ τῆς Σανσκριτ. ῥίζης sphu=φυσῶ) ὁ, κρότος, θόρυβος, "Υ. 'Ερμ. 284. (Περὶ τοῦ ἐν τῇ καθομιλ. ψόφος, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ : θάνατος, ἴδ. λ. δουπέω).

Ψυρίη [⏑ ⏑.], ἡ, νησίδιον τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξὺ Λέσβου καὶ Χίου παρὰ μὲν Στράβ. 14, 1, 35 τὰ Ψύρα λεγομένη, τὴν δὲ σήμερον τὰ Ψαρά, γ 171.

Ψυχή, ἡ, (ψύχω), κυρ. ἡ πνοή, ἀναπνοή, καὶ ἐπειδὴ αὕτη εἶνε τὸ σημεῖον τῆς ζωῆς, 1) ζωικὴ δύναμις, ζωή, ψυχή, «-τὸν ἔλιπε ψυχή» τοῦ ἔφυγεν ἡ ψυχή, ὅ ἐ. ἐλιποθύμησεν, Ε 696, ἀλλὰ καὶ τὸν κατέλιπεν ἡ ζωή, ὅ ἐ. ἀπέθανεν, ξ 426 (ὅπου κεῖται ἐπὶ ζώου)· πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «-μένος» Ε 296, Θ 123, «-αἰών» Π 453, «-θυμός» Λ 334· «-ψυχῆς ὄλεθρος» Χ 325, «-περὶ ψυχῆς μάχομαι» μάχομαι περὶ τῆς ζωῆς μου, χ 245, «-θέον περὶ ψυχῆς "Εκτορος» Χ 161, ι 423, κατὰ πληθ. «ψυχὰς παρθέμενοι» τὴν ζωήν των διακινδυνεύσαντες, γ 74, ι 255, ἴδ. παρατίθημι 2, 6), «-ψυχὰς ὀλέσαντες» Ν 763. Τὴν ζωικὴν ταύτην δύναμιν ἐφαντάζοντο ὡς πραγματικήν τινα οὐσίαν, ἥτις, ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου, ἐξέρχεται διὰ τοῦ στόματος (‖ . ὅθεν καὶ τῆς καθομιλουμένης ἡ φρ. βγαίνει ἡ ψυχή του — ἀποθνήσκει, ἡ διά τινος τραύματος, Ξ 518. Π 505. — "Οθεν 2) ἡ διὰ τοῦ θανάτου ἀπὸ τοῦ σώματος κεχωρισμένη ψυχή (τῶν ἀποθανόντων), ἡ ἐν "Αδου, σκιά, εἴδωλον, ὅπερ εἶνε μὲν ἄϋλον ἢ μᾶλλον ἄσωμον, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν μορφὴν τοῦ σώματος, Ψ 65, 106, λ 84, 205 κ. ἀ. πληθ. 'Εκ τῆς τοιαύτης ψυχῆς λείπει ἡ πνευματικὴ δύναμις καὶ ζωή, αἱ «-φρένες» (ἴδ. φρήν), Ψ 104, (μόνον ἡ ψυχὴ τοῦ Τειρεσίου διατηρεῖ αὐτὰς κατὰ τὸ κ 493). "Ητο λοιπὸν αὐτὸ τοῦτο εἴδωλον, ὅθεν καὶ συνάπτονται ἀμφότερα «-ψυχὴ καὶ εἴδωλον» Ψ 104, ω 14, εἰς τὴν τοιαύτην δὲ σημασίαν εἶνε ἀντίθετον πρὸς τὸ σῶμα, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἐγὼ τοῦ ἀρχαίου "Ελληνος, Α 3. 'Η ψυχὴ ἐν "Αδου δὲν ἔχει συνείδησιν ἑαυτῆς, λ 476, μόνον δὲ ὅταν ποτισθῇ αἷμα, λαμβάνει πρὸς καιρὸν ζωήν τινα καὶ συνείδησιν, λ 153, 232 ἑξ. (Καταστάσεις τῆς ψυχῆς δὲν μνημονεύονται παρ' 'Ομ.). 'Αξία σημειώσεως εἶνε ἡ κατὰ σύνεσιν σύνταξις «ψυχὴ Τειρεσίαο... σκῆπτρον ἔχων» λ 90.

Ψῦχος, εος, τὸ (ψύχω), ψῦχος, ψύχρα, κρύο, κ 555 †.

Ψυχρός, ή, όν, (ψῦχος) ψυχρός, κρύος, «-ὕδωρ» ι 392 κ. ἀ., «-χαλκός» Ε 75, «-χάλαζα, χιών» Ο 171, Χ 152 κ. ἀ.

Ψύχω [-.], (ἐκ τῆς Σανσκρ., ῥίζ. sphu — πνέω, ψυ=φυσῶ, πτύω, spuo Λατ.) = φυσῶ, πνέω, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. «-ἦκα ψύξασα»=ἡσύχως "Υ. 440 †.

Ψωμός, ὁ (ψάω), τεμάχιον, ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου, βλωμός, δακωνιά, «·ψωμοὶ ἀνδρόμεοι» τεμάχια, δακωνιαίς, ἀνθρωπίνου κρέατος, ι 374 †. Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας εὐκόλως ἐννοεῖται πῶς μετέπεσεν ἐν τῇ καθομιλ. ἡ λ. ψωμί(ον) εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἄρτου).

Ω

Ω, τὸ εἰκοστὸν τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, διὸ ὡς κεφαλαῖον μὲν εἶναι σημεῖον τῆς εἰκοστῆς τετάρτης ραψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ὡς μικρὸν δὲ τῆς τῆς Ὀδυσσείας.

1. **Ὦ** ἐπιφώνημα 1) κλητικόν, ἤγουν ἐπιτατικὴ προσφώνησις, μετὰ τῆς κλητικῆς, ὅτε πρέπει νὰ τονίζηται ὦ (‖ . καὶ ἀναλογεῖ πρὸς τὸ τῆς καθομιλ. ἔ. μετὰ τῶν κλητικῶν), « ὦ Κίρκη» ἔ Κίρκη, κ 337, « ὦ φίλοι» Μ 269. Ποιητικῶς τίθεται ἐνίοτε μεταξὺ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ, οἷον «·ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε» Ρ 716, Δ 189· ἐπὶ διπλῆς προσφωνήσεως ἐπαναλαμβάνεται, οἷον «-ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε» Ζ 55.

2. **Ὤ**, ἐπιφώνημα θαυμαστικόν ἢ σχετλιαστικόν, ὅτε τονίζεται ὤ, (ἐν τῇ καθομιλουμένῃ ὡς θαυμαστικὸν μέν „ὤ", ὡς δὲ σχετλιαστικὸν „ὤχ") οἷον « ὢ πόποι» ἴδ. πόποι, «·ὤ μοι» (ὅπερ κριτικός τις γράφει ὑφ' ἕν: ὤμοι· οἱ δὲ ἀρχαῖοι οἱ μέν: ὤμοι, οἱ δέ: ᾤμοι) ἀλλοίμονον, ὤχ δυστυχία μου, ἔτι δὲ καὶ ὤιμε, Η 96, Π 49 κ. ἀ. καὶ ὀνομαστικῆς ἑπομένης, οἷον «·ὤ μοι ἐγώ» ὤχ ἐγώ, ἢ ὤχ ς' ἐμένα, Λ 404, Π 433, «-ὤ μοι ἐγὼ δειλός» ὤχ ἐγὼ ὁ δόλιος (καϋμένος) ε 299 κ. ἀ. Ἀποτελεῖ συνίζησιν μετὰ τῆς ἑπομένης λέξεως ἐν τῷ «-ὤ ἀρίγνωτε» ρ 375.

Ὠγυγίη [. ⏑ ⏑ .], (ἐπίθετον ἐκ τοῦ ὠγύγης = ὑδατογενής) ἡ, μυθικὴ νῆσος, κατοικία τῆς Καλυψοῦς, α 85, ζ 172, η 244 ἑξ. Τὴν νῆσον ταύτην ἐφαντάσθη ὁ ποιητὴς κειμένην κατά τινας μὲν ἐν τῇ νοτιοδυτικῇ θαλάσσῃ, πλησίον τοῦ Ἄτλαντος ἢ ἐν τῷ κόλπῳ τῷ μεταξὺ Λιβύης καὶ Ἄτλαντος, κατ' ἄλλους δὲ καὶ τοὺς νεωτάτους τῶν ἐκδοτῶν ἐν τῇ βορειοδυτικῇ. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὅτι εἶνε ἡ παρὰ τὴν Μελίτην νῆσος Γαῦδος, τανῦν Cozzo, Στράβ. 7, 3, 6. Ὠνομάσθη δὲ ἐκ τοῦ παναρχαίου Ὠγύγου=Ὠκεανοῦ).

Ὧδε, ἐπίρ. (ὅς), οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἔτσι, Ξ 481, Υ 213 κ. ἄ. πλχ.— Ἰδίως α') ἀναφερόμενον εἴς τι τῶν ἑπομένων, ὡς ἑξῆς, ὡς ἀκολούθως, Α 181, Γ 297, Σ 266 κ. ἄ. πλχ., ἀλλὰ καὶ εἰς προηγούμενον, Η 34 κ. ἄ., « ὧ; νύ περ ὧδε» καθὼς ἔτσι δά, καθὼς πρὸ ὀλίγου, Β 258. Ἐν πλήρει λόγῳ ἀνταποδίδεται

εἰς τὸ «-ὡς» εἴτε ἡγούμενον εἴτε ἑπόμενον, οἷον «-ὧδε—ὡς» οὕτως—ὡς, Γ 300, τ 312, ἢ «-ὡς — ὧδε» Ζ 477, «-γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ, ὧδε» γέρων δὲ οὕτως. ὥσπερ σύ, Ω 398, πρβλ. Ὕ. Δήμ. 116· β΄) ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ Ὁμηρ. αὔτως, καὶ τῆς καθομιλ. τὸ ἔτσι δ ἐ. ἀσκόπως, ἄνευ λόγου, ματαίως, «-ὧδε θέεις» Ρ 75, «-ἐπέεσσί γε νηπυτίοισι ὧδε διακρινθέντι» ἔτσι μόνον μὲ λόγια, Υ 212· γ΄) ἔτσι, οὕτως ὅπως ἔχω, οὕτως ἀμέσως, «-Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε» ἔβγα ἔτσι ὅπως εἶσαι, τουτέστιν ἀμέσως, Σ 392, «-νῦν δ' ὧδε... κατήλυθον» οὕτως ὅπως μὲ βλέπεις, α 182, β 28, ρ 544, Ὕ. Ἀπ. 471· δ΄) οὕτως δ ἐ. τοσοῦτον, εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ἔτσι, «-ὧδε ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ» Μ 346. Εἰς τοπικὴν σημασίαν ἐνταῦθα, ἐδῶ δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον καὶ ἄλλους γραμματικούς» ὁ δὲ Βούτμανος, ὁ Οὐόσσιος καὶ ὁ Βέκκερος εὑρίσκουσι ταύτην τὴν σημασίαν ἐν τοῖς Μ 346, Σ 392, α 182, β 28, ζ 218, ρ 544, ὅπου κατ' αὐτοὺς σημαίνει τὸ ἐνθάδε, ἐδῶθε, πρὸς τὰ ἐδῶ, καὶ Β 258, Ω 328, ὅπου σημαίνει τὸ ἐνταῦθα, ἐδῶ. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν γνώμην πολλοὶ ἀντετάχθησαν καὶ μάλιστα ὁ Λέρσιος].

Ὦδεε, ἴδ. οἰδέω.

* **Ὠδή**, ἡ, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἀοιδή (ἀείδω), ᾠδή, ᾆσμα, Ὕ. Ἀπ. 20, Ὕ. Δήμ. 494.

Ὠδίνω [. – .], μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. -ων, -ουσαν· α΄) κατ' ἀρχὰς πιθανῶς ὑπὸ τῶν πόνων συστρέφομαι (ἐκ τοῦ αὖ δίνη), δινέω, καὶ τοῦ ω = ο, δ ἐ. = α ἐπιτατικὸν) καὶ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει ἴσως ἐν τῷ ι 415 «-ὠδίνων ὀδύνῃσι» περὶ τοῦ Κύκλωπος· ἔπειτα δέ: αἰσθάνομαι ὀδύνας, πόνους στροφικούς, ἰδίως δὲ ὠδῖνας κατὰ τὸν τοκετόν, ἑπομ. ὠδίνω, ἔχω (τοὺς) πόνους, ἑπομ. γεννῶ, Λ 269· β΄) ἐν γένει ὀδυνῶμαι σφοδρὰς ὀδύνας, ἔχω σφοδροὺς πόνους, «ὠδίνων ὀδύνῃσι» ι 415 (κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν· ἀλλ' ἴδ. ἀνωτέρω. Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος καὶ Ἀμεῖς ἑρμηνεύει τὸ χωρίον τοῦτο ὡς ἑξῆς: ὀδυνώμενος (ὀδύνῃσι τειρόμενος) ὥσπερ ὠδίνουσα. Περὶ δὲ τῆς ἐτυμολογίας ἀμφιταλαντεύεται μεταξὺ τῆς ἐκ τοῦ ὀδύνη καὶ δίνη παραγωγῆς).

Ὠδίς, ῖνος, ἡ, (ὠδίνω), πόνος ὁ κατὰ τὸν τοκετόν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πλ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. πόνοι, Λ 271 †, Ὕ. Ἀπ. 92.

Ὠδύσατο, ἴδ. ὀδύσσομαι.

Ὠθέω (προομηρ. Ϝοθέω), γ' ἑνικ. ὠθεῖ, παρατ. γ' ἑνικ. ὤθει. ἐώθει, Ὕ. Ἑρμ. 305, θαμιστ. ὤθεσκε, λ 596, συχνὸς ὁ ἀόρ. α' ὦσα, -ας, -ε, -χν, εὐκτ. -αιμεν, ὑποτ. -ῃ, ἀπαρμφ. -αι, μετὰ συλλαβ. αὐξήσ. ἔωσε μόνον Π 410 (ἐν τμ. ἴδ. κατωθέω), θαμιστ. ἀόρ. ὤσασκε, λ 599, μέσ. ἀόρ. α' ὤσατο, -άμεθα, -αντο, εὐκτ. -αιτο, -αισθε, ἀπαρμφ. -ασθαι. 1) Ἐνεργ. ὠθῶ, σπρώχνω, ἀναλόγως δὲ τῆς συντάξεως προσωθῶ, συνωθῶ ἢ ἀπωθῶ, ἀποκρούω, τινὰ ἢ τί· α΄) ἐπὶ ἐμψύχων ἀντικειμένων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς ἐχθρικὴν σημασίαν, «-τινὰ ἀφ' ἵππων» κρημνίζω, καταβάλλω τινὰ ἀπὸ τοῦ ἅρματος, Ε 19, 835, Λ 143, 320, «-ἀπὸ σφείων» ἀπέκρουσαν ἀφ' ἑαυτῶν, Δ 535, Ε 616, «τοὺς ἐκ Πηλίου ὦσε» ἀπέκρουσεν, ἀπεδίωξεν, Β 744, «-ἰθὺς τάφροιο ὦσαν Ἀχαιούς» κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν τάφρον ὤθησαν, ἀπέκρουσαν, Θ 336, «προτὶ ἄστυ» Π 45· β΄) ἐπὶ ἀψύχων, ἀντικει-

μένων, «·ξίφος εἰς κουλεόν» ὦθησε τὸ (ἐν μέρει ἐξειλκυσμένον) ξίφος εἰς τὴν θήκην, Α 220, «·λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον» ἀνώθει, ἀνεκύλιε τὸν λίθον πρὸς τὸν λόφον (ὁ Σίσυφος),λ 596, «-ἔγχος ὦσεν ὑπὲκ δίφροιο» ἀπώθησεν, ἀπέκρουσεν ἔξω τοῦ δίφρου, Ε 854,«ἐκ μηροῦ δόρυ» ἐξέσπασε τὸ δόρυ ἐκ τοῦ μηροῦ, Ε 694, «-ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος» ἀπέσυρεν, ἀπεμάκρυνε, Ο 668, «·ὦσα παρὲξ (νῆα)» παρεξώθησα,ἐξώθησα αὐτὴν ἀπὸ (πλησίον) τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν, ι 488· γ') ἐπὶ ἀψύχων ὑποκειμένων, οἷον κυμάτων, ἀνέμων κ.τ.τ., Ν 138, Φ 241, γ 295. 2) ὠθῶ, ἀπωθῶ, ἀποκρούω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ,«·ὤσαντο Ἀχαιοί» (ἐξυπακ. Τρῶας) Π 592, Ε 691, «-ἀπὸ ἕθεν ὦσατο Ἄδρηστον» Ζ 62, «-ἀπὸ νεῶν» Λ 803, καὶ μετὰ μόνης γενικῆς «-τείχεος» Μ 420, «-προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς» ἀπεκρούσαμεν αὐτοὺς ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς τὸ Ἴλιον, Η 295. Π 655.

Ὠιστό, **ὠίσθην**, ἴδ. οἴομαι.

Ὦκα, ἐπιρ. ἐπιρ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ὠκύς (|| . ἀναλόγως τοῦ τάχα ἐκ τοῦ ταχύς, σφόδρα ἐκ τοῦ σφοδρός, Αἰολ. σφοδρύς), γοργῶς, μετὰ σπουδῆς, ταχέως, ὀγλήγορα, γοργά, Α 402, β 8 κ. ἄ. πλχ., Βατρ. 245. Ὑπερθ. **ὤκιστα**, ἴδ. ὠκὺς ἐν τέλ. (Ἀντὶ τοῦ «·ξύνες ὦκα» Β 26, 63, Ω 133, κριτικός τις θέλει νὰ γράψῃ «-ξύνες ἦκα»).

Ὠκαλέη [. ⏑ . .], ἡ, χωρίον τῆς Βοιωτίας μεταξὺ Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, Β 501.

***Ὠκεανόνδε**, ἐπίρ. εἰς τὸν ὠκεανόν, Ὕμ. Ἑρμοῦ 68, Ὕμ. 31 (32), 16.

Ὠκεανὸς [. . ⏑ .], ὁ, 1) ὁ μέγας καὶ εὐρὺς τοῦ κόσμου ποταμός, ὁ πανταχόθεν τὴν γῆν περιρρέων, πρβλ. Σ 609, ὅθεν καὶ μνημονεύεται ἐξαπλούμενος εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος: πρὸς ἀνατολὰς μὲν ἐξ αὐτοῦ ἀνατέλλουσιν ἡ Ἠώς, ὁ Ἥλιος καὶ οἱ ἀστέρες, Η 422, Τ 1, χ 197· πρὸς δυσμὰς δὲ εἰς αὐτὸν καταβυθίζονται δύοντες, Θ 485· πρὸς νότον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ κατοικοῦσιν οἱ Πυγμαῖοι, εἰς οὓς ἐπιφέρουσι φόνον αἱ γέρανοι, φεύγουσαι τὸν χειμῶνα, Γ 2—7· περὶ δὲ τῆς πρὸς βορρᾶν Ἄρκτου λέγεται ὅτι μόνη αὐτὴ εἶνε ἄμοιρος τῶν λουτρῶν τοῦ Ὠκεανοῦ, Σ 487 ἑξ., ε 275. Τίθεται, ἐκ παραλλήλου μετὰ τῶν περάτων τῆς γῆς, Ξ 200, δ 563. Διακρίνεται δὲ πάντοτε ἀπὸ τῆς «-θαλάσσης» («-πόντου, ἁλός»), καὶ ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου «-ποταμός» Σ 607, Υ 7,«-ῥόος Ὠκεανοῖο» Π 151. Πέραν μὲν αὐτοῦ πρὸς δυσμὰς κεῖται ὁ ζοφερὸς Ἅδης, κ 508, ἐντεῦθεν δὲ τὸ ἀξιομακάριστον Ἠλύσιον πεδίον, δ 568. 2) Ὡς θεὸς ὑποχωρεῖ κατὰ τὴν δύναμιν μόνον εἰς τὸν Δία,Υ 7, Ξ 245,Φ 195. Γυναῖκα ἔχει τὴν Τηθύν, ἐξ ἧς ἐγέννησε πλῆθος υἱῶν καὶ θυγατέρων (προσωποποίησις τῆς ἀφθονίας, τοῦ συνόλου τῶν ὑδάτων), εἶνε μάλιστα ὁ πατὴρ ὅλων τῶν θεῶν, Φ 196, Ξ 201, 244. (Παρ' Ἡσιόδῳ Θεογον. 133 εἶνε υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας.—Ἡ ἐτυμολογία τῆς λ. ἀμφίβολος: κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ ὠκὺς καὶ νάω, οἱονεί: ὠκύρρους, ταχύρρους· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους συγγ. πρὸς τὸ Σανσκριτ. augha ôgha, ὅ ἐ. ὁρμητικὸν ῥεῦμα).

***Ὠκιμίδης** [. ⏑ ⏑ .], ου, ὁ, (ὤκιμον=«βοτάνη, εὐώδης, τὸ λεγόμενον βασιλικόν» κατὰ τὸν Ἡσύχιον, βασι-

λικός), ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχ. 213.

Ὤκιστος, η, ον, ἴδ. ὠκύς.

Ὤκτειρα, ἴδ. οἰκτείρω.

Ὠκύαλος, ον, ταχύς, ταχύπλους, μόνον ἐπίθ. τῆς νηός, Ο 705, μ 182, ο 473. (Ἐτυμολογεῖται συνήθως ἐκ τοῦ ὠκὺς καὶ ἅλς οἱονεὶ: ταχὺς ἐν θαλάσσῃ, ταχύπλους· κατὰ δέ τινα κριτικὸν ἐκ τοῦ ὠκὺς καὶ ἅλλομαι: ταχέως πηδῶν· πιθανώτερον κατὰ τὰ Ἐνετικὰ σχόλια καὶ τὸν Λόβεκκ εἶνε μόνον ἕτερος τύπος παραγωγικὸς τοῦ ὠκύς).

Ὠκύαλος, ὁ, εἷς τῶν Φαιάκων, θ 111.

Ὠκύμορος, ον (ὠκύς, μόρος, mors), ὑπερθετ. **-ρώτατος, η, ον,** Α 505, ὁ ταχεῖαν μοῖραν ἢ θάνατον ἔχων, ταχυθάνατος, ἤγουν 1) παθ. ὁ ταχέως τουτέστι μετ' οὐ πολὺ μέλλων νὰ ἀποθάνῃ, βραχύβιος, Α 417, Σ 95, 458, α 266, δ 346, ρ 137. 2) ἐνεργ. ὁ ταχὺν θάνατον ἐπιφέρων, «ἰοί» Ο 441, χ 75. (‖. Ὁ Ἄμεϊς δὲν παραδέχεται τὴν ἐνεργητικὴν σημασίαν, προσωποποιῶν εἰς τὸ σκοτεινότερον τὴν θανατηφόρον ἰδιότητα τῶν βελῶν).

Ὠκυπέτης [. ⏑ . .], αο, ὁ, (ὠκύς, πέτ-ομαι, πρβλ. τὸ Λατ. accipiter=ξιφτέρι), ταχυπέτης, ὁρμητικός, ραγδαῖος, ἐπίθ. τῶν ἵππων, Ἰλ. Θ 42, Ν 24.

Ὠκύπορος [. ⏑ . .], **ον** (πόρος), ταχύπορος, ἐπίθ. τῶν πλοίων, ταχύπλους, Α 421, Β 351, Ε 708.

Ὠκύπους [. ⏑ .], ὁ, ἡ, γεν. ποδός, ποιητ. ταχύπους, ἐπίθετ. τῶν ἵππων, Β 383, Β 296, 732 κ. ἀ. τῆς Ἰλ. τῆς δὲ Ὀδυσ. μόνον σ 263, ψ 245, Ὕ. Ἀπ. 265.

Ὠκύπτερος, ον, ταχύπτερος, «ἴρηξ» Ν 62 †.

* **Ὠκυρόη** [. ⏑ . .], ἡ, μία τῶν Ὠκεανίδων, Ὕ. Δήμ. 420.

Ὠκύροος [. ⏑ . .], **ον,** ἀντὶ τοῦ ὠκύρροος (ὠκύς, ρέω), ταχύρρους, ὁρμητικός, «ποταμός» * Ἰλ. Ε 598, «Κελάδων» Η 133.

Ὠκύς, εῖα, ὑ (ακ, ἐξ ἧς ἀκή, ἀκωκή, ἄκρος, ὄκρις, Λατ. acus, ocior, κυρ. λοιπὸν σημ. διαπεραστικός, ὀξύς), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., τὸ θηλ. ἐπικ. ὠκέα (ἐν τῇ Ἰλ. πάντοτε «ὠκέα Ἶρις» Β 786, 790, 795, Γ 121, Ε 368, Θ 425 κ.ἀ. ἔτι δὲ «ὠκέα Λαμπετίη» μ 374)· τὸ ὑπερθ. συνήθως **ὤκιστος, η, ον,** Ο 238, Φ 253, Χ 325, τὸ δὲ **ὠκύτατος** μόνον θ 331· ταχύς, δρομαῖος, ὀξύς, γοργός, γλήγορος· α΄) ἐπὶ ἐμψύχων θ 329 κ. ἀ. μετ' αἰτιατ. «πόδας ὠκύς» ταχὺς τοὺς πόδας, ταχύπους, Α 58, 84 κ. ἄ. πλχ. «ἴρηξ» ταχύπτερος, Ο 238, «ἵπποι» Γ 263 κ. ἀ., «ἔλαφος» ζ 104. —Τὸ ἐπίθ. κεῖται ἀντὶ ἐπιρρ. «ὠκὺς... θυμὸς πτάτο» Ψ 880· β΄) ἐπὶ ἀψύχων «βέλος ὀϊστός» Ε 112, 395, Λ 478, φ 138 κ. ἀ. «νόημα» Ὕ. Ἑρμ. 43, «νῆες» Θ 197, ι 101 κ. ἀ «ὄλεθρον» Χ 325.—Τὸ οὐδ. πληθ. **ὤκιστα** ὡς ἐπίρρ. τάχιστα, χ 77, 133. Τὸ θετ. οὐδέτ. ὠκὺ οὐδαμοῦ μεταχειρίζεται ἐπιρρηματικῶς ὁ Ὅμηρος, ἂν καὶ ἄλλων ἐπιθέτων τὰ οὐδέτερα εὑρίσκονται πολλάκις παρ' αὐτῷ ὡς ἐπίρρ. Ἐν τῷ Ξ 418 ἔγραφεν ὁ Ἀρίσταρχος ὠκὺ ἀντὶ τοῦ ὦκα, ἀλλὰ κατέλιπεν ἀδιάγνωστον ἂν ὡς ἐπίρ. ἢ ὡς ἐπίθετον).

* **Ὠλένη,** ἡ (Λατ. ulna), τοῦ ἐπικαμπτομένου βραχίονος τὸ ἐσωτερικόν, ἰδίως δὲ τοῦ πήχεως τὸ ἔσωθεν, ὠλένη· ὅθεν καὶ ὁ πῆχυς Ὕ. Ἑρμ. 388.

Ὠλενίη πέτρη, ἡ, Ὠλενία πέ-

τρα, κατὰ τὸν Στράβωνα 8, 3, 10 ἡ κορυφὴ τοῦ Σκόλλιος ὄρους τῆς Ἀχαΐας κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἤλιδος, τὴν σήμερον Πόρταις, ἢ Σανταμέρι (ἐκ τοῦ μεσαιωνικοῦ Φραγκικοῦ ὀνόματος St. Omer) Β 617, Λ 756.

Ὤλενος, ἡ, πόλις τῆς Αἰτωλίας ὑπὸ τὸν Ἀράκυνθον, τὸ πάλαι ἤδη κατεστραμμένη, Β 639, Στράβ. 10, 2, 22.

Ὠλεσίκαρπος [. . – . .], **ον** (ὄλλυμι, καρπός), τὸν καρπὸν ἀποβάλλων, ἐπίθ. τῶν ἰτεῶν, τῶν ὁποίων ὁ καρπὸς ἀποβάλλεται πρὸ τῆς ὡριμάσεως, κ 510 †.

Ὦλξ, ἡ, ἐκ τοῦ Fάλοκα, ὅθεν μόνον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν σχηματισθεῖσα ὀνομαστικὴ τῆς ἑνικ. αἰτιατ. **ὦλκα**, ἥτις ἔγεινε κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ὤλοκα=αὔλοκα, ἐκ τοῦ ἀχρ. αὖλοξ=αὖλαξ (ἕλκω, κυρ. Fέλκω, Fωλκα, Fέλκω, vello Λατ.)=αὖλαξ, αὔλακι, Ν 707, σ 375.

Ὠμηστής (καὶ ὄχι ὠμήστης κατὰ τὸν Ἀπίωνα), **ᾶο**, ὁ, (ὠμός, ἐσθίω), ὠμὰς σάρκας τρώγων, ὠμοφάγος, σαρκοφάγος, σαρκοβόρος «-οἰωνοί, κύνες ἰχθῦς» Ἰλ. Λ 454, Χ 67, Ω 82· ὅθεν αἱμοβόρος, ἀπάνθρωπος, «ἀνήρ» Ω 207.

Ὠμογέρων, οντος, ὁ, ὠμός, ἤγουν ἄωρος γέρων, τουτέστι ζωηρός, ἀκμαῖος γέρων, ὁ ὑπὸ τοῦ γήρατος εἰσέτι μὴ καταβληθείς, Ψ 791 †.

*__Ὠμόδαμος__ [. . ⌣ .], ὁ τὰ ὠμὰ δαμάζων, κακοποιός τις δαίμων τῶν κεραμέων, Ἐπιγ. 14, 10.

Ὠμοθετέω, (ὠμός, τίθημι), μόνον ἐν τῷ μέσ. παρατ. ὠμοθετεῖτο καὶ ἐν τῷ ἀορ. α' ὠμοθέτησαν, ὠμὰ τεμάχια κρέατος ἐπιτίθημι· εἶνε δὲ ἡ πρᾶξις αὕτη μέρος τῆς ἐν τῇ θυσίᾳ ἱεροτελεστίας, καθ' ἣν ἐπὶ τῶν διὰ τῆς κνίσσης ἤγουν σκέπης περιτυλιγμένων μηρίων ἐτίθεντο ὠμὰ τεμάχια κρέατος (ἐκ πάντων τῶν μελῶν τοῦ ἱερείου ἀποκεκομμένα «-ὡς δοκεῖν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι» κατὰ τὸν Σχολ.) ἵνα μετ' αὐτῶν συγκαῶσι καὶ προσφερθῶσιν εἰς τοὺς θεούς, πάντοτε ἐν τῇ σταθερᾷ φράσει «-ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν» Α 461, Β 424, γ 458 μ 361. — Τὸ ἐν τῷ ξ 427 « ὠμοθετεῖτο... ἐς πίονα δημόν» ἑρμηνεύεται: διέταξε νὰ ὠμοθετήσωσι. (‖ ἀλλ' ἴσως καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ μέσον ἐκφράζει τὴν κατὰ τὸ ἔργον προθυμίαν καὶ συμπάθειαν τοῦ εὐσεβοῦς γέροντος : ἔκαμε τὴν ὠμοθέτησίν του, τὴν θυσίαν του).

Ὦμος, ὁ, (Λατ. umerus), γεν. καὶ δοτ. τοῦ δυϊκ. κατ' ἐπέκτ. ὤμοιιν Ε 622, Ξ 277 κ. ἄ. πληθ. ὦμος, τὸ μέρος δηλ. τοῦ σώματος τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ἄνω βραχίονος, συχνὸν παρ' Ὁμ. ἑνικῶς καὶ πληθ., Βατρ. 298, καὶ ἐπὶ ζώων Ζ 510· «-νείατος, πρυμνός» ἴδ. ταύτας τὰς λ. (‖ . Ἐν τῇ καθομιλουμ. λαμβάνει ἐν ἀρχῇ τὸ ἐκ τῆς ἑνικ. αἰτ. ἐφελκυσθὲν ν: νῶμος, ὅπερ κατὰ παράδοξον ἀναλογίαν ἢ σύμπτωσιν ἔπαθε καὶ ἡ Λατ. λ., λεγομένη ὑπὸ τῶν Ρωμάνων numiru).

Ὠμός, ἡ, όν, (amarus Λατ.) ἄβραστος ἢ ἄψητος, ὠμός, ἐπὶ κρέατος Χ 347, μ 396, κ. ἄ. τοὐναντίον «ὀπταλέος» μ 496· «-ὠμὸν βεβρώθω τινά» παροιμιώδης φρ. σημαίνουσα τὴν ὑπερτάτην ὀργήν, ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν νῦν: θὰ τὸν φάγω ὠμόν, νὰ τὸν εἶχα, ὠμὸν τὸν ἔτρωγα, Δ 35. Ἐπίρ. «-ὠμὰ δάσασθαι» ὠμῶς νὰ τὸν φάγωσι, νὰ τὸν σπαράξωσι, Ψ 21· ἐπὶ δὲ καρπῶν, ἄωρος, ὠμός, ἄγουρος,

δθεν μεταφορ. «ὠμὸν γῆρας» πρώιμον, πρόωρον γῆρας, ο 357.

Ὠμοφάγος [. . ⏑ .], **ον**, ὠμοφάγος, σαρκοφάγος, σαρκοβόρος, ἐπίθ. τῶν ἁρπακτικῶν θηρίων Ἰλ. Ε 782, Η 256, Λ 479, Ο 592, Π 157 κ. ἀ., Ὕ. Ἀφρ. 124.

Ὤμωξα, ἴδ. οἰμώζω.

Ὤνατο, ἴδ. ὄνομαι.

Ὠνήμην, ὤνησα, ἴδ. ὀνίνημι.

Ὠνητός, ή, όν, (ὠνέομαι), ἐπίθ. ρημ. τοῦ ὠνέομαι, ἀγοραστός, ἀργυρώνητος, ξ 202 †.

Ὦνος, ὁ (Λατ. venum), τιμή, ἀξία, Φ 41, ξ 297, ο 388, 452 κ.ἀ., μετὰ γεν. «Λυκάονος ὦνον ἔδωκε» περὶ (ἀντὶ) τοῦ Λυκάονος ἔδωκεν ὡς τιμήν, Ψ 746, «ἐπείγετε ὦνον ὁδαίων» ἐπισπεύσατε τὴν τιμὴν τῶν πραγματειῶν, δ ἐ. σπεύσατε νὰ φορτώσητε (δι' ἀνταλλαγῆς τῶν ἐμπορευμάτων σας), ο 445.

Ὠνοσάμην, ἴδ. ὄνομαι.

Ὠνοχόει, ἴδ. οἰνοχοέω.

Ὦξε, ἴδ. οἴγνυμι.

Ὠρεσσιν, ἴδ. ὄαρ.

Ὤρετο, ἴδ. ὄρνυμι.

Ὥρη, ἡ, (ἐκ τοῦ jώρα, jah. γερμ. ἐκ τοῦ εἶμι) Α'), κυρ. πᾶς χρόνος, χρονικὸν διάστημα, ὅθεν 1) ὥρα τοῦ ἔτους, συνήθως κατὰ πληθ. εἰς ἔνδειξιν τῆς ἐνιαυσίας περιόδου, «περὶ δ' ἔτραπον ὧραι» ἐξετέλεσαν τὴν περιστροφήν των αἱ ὧραι τοῦ ἔτους, τουτέστι τὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ πάλιν. ἤρχισαν νὰ διέρχωνται, κ 469, «ὅτε ἐπήλυθον ὧραι» ἐπῆλθον αἱ ὧραι, δ ἐ. ἤρχισαν πάλιν τὴν (ἐνιαυσίαν) περίοδόν των, β 107 κ. ἀ. «Διὸς ὧραι» ω 344. Ἰδίως σημ. ἔαρ, ἄνοιξις, Β 468, ι 51.— Ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει τρεῖς ὥρας τοῦ ἔτους, «ἔαρ» ἢ «εἰαρινὴ ὥρη» Ζ 148, ἢ «ὥρη εἰαρινή» Β 471, σ 367· «θέρος» συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «ὀπώρης» (ἴδ. τ. λ.). καὶ «χειμὼν» ἢ «ὥρη χειμερίη» ε 485· «αἰεὶ εἰς ὥρας» ἑκάστοτε τὰς ὡρισμένας ὥρας, τουτέστι τὸ θέρος, ι 135. 2) ὥρα (ἡμερονυκτίου), καιρός, «νυκτὸς ἐν ὥρῃ» ἐν ὥρᾳ (ἐν καιρῷ) νυκτός, Ὕ. Ἑρμ. 67, 155. 3) ἐν γένει ὁ ἁρμόδιος χρόνος ἵνα γείνῃ τι, ὥρα, καιρός, «ὥρη κοίτοιο» ὥρα (καιρὸς) νὰ πλαγιάσωμεν, γ 334, «ὥρη γάμου» ο 126, «μύθων, ὕπνου» λ 379, «δόρποιο» ξ 407. Ἀντὶ τῆς γενικῆς τίθεται καὶ ἀπαρμφ. «ὥρη εὕδειν» λ 373, λ 330, φ 428, «πρὶν ὥρη» πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα, πρὸ τῆς ὥρας, ο 394, «ἐν ὥρῃ» ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως, ρ 176. Β') Προσωποπ. **Ὧραι**, αἱ, (Λατ. Horae) εἶνε παρ' Ὁμ., ὅστις οὔτε ὄνομα οὔτε ἀριθμὸν αὐτῶν μνημονεύει, αἱ θυρωροὶ τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ ὁποίου τὴν νεφέλειον πύλην ἀνοίγουσι καὶ κλείουσιν, δ ἐ. μεθερμηνευόμενον εἶνε αἱ ἔφοροι τοῦ καιροῦ, τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν ὡς ἐπιφέρουσαι βροχὴν ἢ εὐδίαν, Ε 749 ἑξ., Θ 393. Ἐπειδὴ δὲ αἱ τακτικαὶ καὶ περιοδικαὶ μεταβολαὶ τοῦ καιροῦ ὁρίζουσι τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, διὰ τοῦτο εἶνε καὶ θεαὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, κ 469. Διὰ δὲ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἑκάστοτε συνεπιφέρουσι, λέγονται «πολυγηθέες» Φ 450. Εἶνε καὶ θεράπαιναι καὶ ἀκόλουθοι τῆς Ἥρας, Θ 433.— Κατὰ τὸν Ὕ. Ἀπ. 194 συγχορεύουσι μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Ἥβης καὶ τῶν Χαρίτων, κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδον Θεογ. 901 εἶνε θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη. (Ἐτυμολογεῖται κατά τινας μὲν ὡς συγγ. πρὸς τὸ Γοτθ. jêr,

Γερ. Jahr· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔαρ (=Ϝέσαρ) ὡς ἐκτενέστερος τύπος Ϝοσάρα καὶ κατ' ἔκθλιψιν τοῦ σ μεταξὺ δύω φωνηέντων καὶ συναίρεσιν Ϝῶρα, καὶ κυρ. σημαίνει τὴν καλοκαιρίαν, εἶτα πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ἔπειτα τὸν ἁρμόδιον καιρόν, καὶ ἐν γένει τὸν καιρόν).

Ὠρείθυια, ἡ, (ὄρος, θύω : ἡ ἐν τῷ ὄρει ὡς μανιώδης τρέχουσα), μία τῶν Νηρηίδων, Σ 48.

***Ὡρηφόρος, ον** (ὥρη, φέρω), ὡροφόρος, ἡ τὰς ὥρας (τοῦ ἔτους) ἤγουν τὴν ὡριμότητα τῶν καρπῶν φέρουσα, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, μόνον Ὕ. Δήμ. 54, 192, 492.

Ὠρίζεσκε, ἴδ. ὀαρίζω.

Ὥριος, η, ον (ὥρη), εἰς τὴν ὥραν ἀνήκων, ὑπὸ τῆς ὥρας παραγόμενος, ὅθεν «ὥρια πάντα» **πάσης ὥρας προϊόντα**, ι 131 †.

Ὤριστος, ἀντὶ τοῦ ὁ **ἄριστος**, ὅπ. ἴδ.

Ὠρίων [. – .], **ωνος** (ὄαρ), ὁ, υἱὸς τοῦ Ὑριέως ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὑρίας, ἀνὴρ ἐξόχου ῥώμης καὶ καλλονῆς καὶ δεξιώτατος κυνηγός, ἐρώμενος τῆς Ἠοῦς, ε 121 ἑξ., λ 310. Φονευθεὶς ἐν Δήλῳ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, δὲν ἔπαυσεν οὐδ' ἐν τῷ Ἅδῃ ἀγαπῶν τὰ κυνηγέσια, λ 572. Εὑρίσκομεν δὲ αὐτὸν παρ' Ὁμ. καὶ ὡς ἀστερισμόν, Σ 486, 488, Χ 29, ε 274, ὅπερ ἴσως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν ἀνωτέρω μῦθον. (Κατὰ δὲ τοὺς μεταγενεστέρους ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυάλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ἡ δὲ Ἄρτεμις τὸν ἐφόνευσεν ὡς προκληθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς δισκοβολίαν ἢ διότι ἠτίμασε τὴν Ὦπιν τὴν ἀκόλουθον αὐτῆς, Ἀπολοδ. 1, 4, 3).

Ὤρορε, ἴδ. ὄρνυμι.

Ὦρος, ὁ, εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθείς, Λ 303.

Ὦρσε, ὦρτο, ὠρώρει, ἴδ. ὄρνυμι.

1. **Ὥς** (ἢ ὧς),καθ' ἃ γράφει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ Ἀμεϊς ἐν τῇ Β', ἐν ᾧ οἱ παλαιοὶ ἔγραφον οὕτως μόνον μετα τὸ «-οὐδὲ» καὶ «-καὶ» πρὸς οὓς συμφωνεῖ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α' καὶ ὁ Φαῖσις, ὁ δὲ Δινδόρφ., Βαϋμλεῖνος καὶ Δοιδερλεῖνος φυλάττουσι τὴν γραφήν, ὥς,ἐπίρ. τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμ. **ὅς** II), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. συχνὸν παρ' Ὁμ. 1) **κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, τοιουτοτρόπως**, „ἔτσι",«-ὣς φάτο» οὕτως εἶπε, ταῦτα εἶπε, «-ὣς εἰπὼν» Ὁμ. πλχ. «ὣς γὰρ ἄμεινον» Α 217 κ. ἀ. πλχ., «-καὶ ὥς (ὧς)» **καὶ οὕτως, οὐχ ἧττον, καὶ μ' ὅλα ταῦτα**, Α 116, Γ 159 κ. ἀ. «-οὐδ' ὥς (ὧς)» **καὶ οὕτως δέν, καὶ πάλιν δέν**, Η 263, Ι 351, α 6 κ. ἀ. 2) ἐν τοῖς ὁμοιωματικοῖς λόγοις, «ὡς — ὣς» **οὕτως — ὅπως**, ἢ «ὡς—ὣς» **ὅπως—οὕτως** οὐ μόνον κατὰ τρόπον, μάλιστα ἐπὶ εὐχῆς, οἷον Θ 538 ἑξ. Ψ 629 ἑξ., γ 218 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ κατὰ χρόνον : **καθὼς—εὐθύς, ἅμα—καί**, οἷον «ὡς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα» Α 512 «-ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν» Ξ 294, Τ 16, Υ 424· «ὥστε — ὣς» Ὕ. Δήμ. 176. 3) **οὕτως**, ὅ ἐ. **οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ὥστε**, ἐκφράζει δηλ. πλαγίαν τινὰ συνέπειαν, «ὣς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω» 6 137, δ 93, ι 306, ω 93 (οὕτως ἐτόνισαν ἐνταῦθα τὸ μόριον σχεδὸν πάντες οἱ νεώτεροι ἐκδόται,πλὴν τοῦ Δινδορφίου,ὅστις μετὰ τοῦ Οὐολφίου ἐξέδωκεν αὐτὸ ἄτονον : ὡς). 4) **οὕτως**, ὅ ἐ. **παραδείγματος χά-**

ριν, ε 121, 125, 129, Ὕ. Ἀφρ. 219 (ἄλλοι δὲ δὲν τονίζουσι τὸ μόριον, ὡς ἀναφορικῶς ἐπισυναπτομένων τῶν παραδειγμάτων, δι' ὧν ἀποδεικνύεται τῶν θεῶν ἡ ζηλοτυπία). ‖. Ἴδ. ὡς ἐν τέλει.

2. Ὧς, ἀντὶ τοῦ ὡς, ὁσάκις τίθεται κατόπιν τοῦ οὐσιαστικοῦ, οἷον «-θεὸς ὥς» ἴδ. 1. Ὡς Ι, Α, α· ἐὰν δὲ τὸ οὐσιαστικὸν πάθῃ ἔκθλιψιν, δὲν τονίζεται, οἷον «-λέονθ' ὡς» Λ 383, ἂν καί τινες καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τονίζουσι. Τὸ πρὸ τούτου τοῦ ὥς βραχὺ φωνῆεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκτείνεται· διότι κατά τινας τὰ ἀναφορικὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶχον κατ' ἀρχὰς σύμφωνον ἀρκτικὸν γράμμα, ὡς ἐν τῇ Λατινικῇ τὸ qu καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ Γερμανικῇ τὸ hv. κατ' ἄλλους δὲ εἶχον τὸ δίγαμμα ἐν ἀρχῇ.

1. Ὡς, ἀρχ. ἀφαιρ. τῆς ἀντωνυμίας jος (κυρίως jωτ, πρβλ. Λατ. aliod, prod, red) ἐξ οὗ jως·ὅθεν ὡς Ι)· 1) Ἐπίρρημα τρόπου καὶ ὁμοιωματικόν. Συντάσσεται δὲ Α') μετὰ οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων, ἐπιρρημάτων καὶ μετοχῶν ἐν μέσῳ προτάσεως ὡς, καθώς, ὡσάν, σάν, ὡς ἐάν, α') μετ' οὐσιαστικοῦ συντασσόμενον τίθεται πρὸ αὐτοῦ, οἷον «-ὡς κύματα θαλάσσης» Β 144, «-ὡς Πάτροκλον» Τ 403, πρβλ. Φ 282, ε 371, ο 479· ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτό, ὅτε σχεδὸν πάντοτε τονίζεται : ὥς, οἷον «-θεὸς ὥς» (ἴδ. 2. ὥς) Ε 78, Κ 33, δ 160 κ. ἄ. πλχ. (Ὁ Βούττμανος ἡμαρτημένως ἐπίστευεν ὅτι ἐν τοῖς ὁμοιωματικοῖς λόγοις τίθεται τὸ μόριον τοῦτο πάντοτε κατόπιν τοῦ οὐσιαστικοῦ, τοῦ δὲ ἐναντίου τὰ παραδείγματα ἡρμήνευεν ὡς ἐλλειπτικά· ἀλλ' ἴδ. Σπιτζνέρ. ἐνίοτε τίθεται μεταξὺ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐπιθέτου, οἷον «-σύες ὡς ἀργιόδοντες» λ 413, πρβλ. σ 29· (πλὴν 15 χωρίων, ὡς Θ 94, Γ 196)· β') μετ' ἐπιθέτου [καὶ ἐπιρρήματος, «-ὡς ἑνὸς» Χ 425, «-ὡς πρίν» Β 344· γ') μετὰ μετοχῆς «-ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς» Ψ 430. Β') ἐν ἀρχῇ προτάσεως 1) ἀναφορικῆς ἐπὶ τρόπου, ὅπως, καθώς, ὡς καθώς, συντάσσεται δηλ. ὡς τὸ ὅπως (ὅπ. ἴδ.). α') μεθ' ὁριστ. Α 276, Β 10 κ. ἄ. πλχ. β') μεθ' ὑποτακτ. καὶ τοῦ Ἂν ἐν τῇ συχνῇ φράσει «-ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα» καθὼς ἐγὼ θὰ εἴπω (ἂν θέλετε δηλ. νὰ ἀκούσητε) Β 139, Μ 75, ἢ τοῦ Κέ, Δ 66, β 316· γ') μετ' εὐκτ. Ι 181. 2) ὁμοιωματικῆς, ὅτε ἀναφέρεται πολλάκις εἰς δεικτικόν τι ἐπίρρημα «-ὥς, τώς, οὕτω» (ἴδ. τὰς λ.), ὅπως, καθώς. Ἐν ταῖς παραβολαῖς συντάσσεται α') μετὰ ὁριστικῆς ἐνεστῶτος ἢ ἀορίστου, ὅταν τι παραβάλλεται πρὸς ἄλλο τι πραγματικῶς ὑπάρχον ἢ γινόμενον ἢ ἅπαξ ἐν τῷ παρελθόντι γενόμενον, Ε 499, Ι 4 κ. ἄ., Β 326· (τὰ δύω χωρία, ὅπου ὑπῆρχε συνήθως μέλλων τῆς ὁριστικῆς Κ 183 καὶ ε 368. διωρθώθησαν ἀντικατασταθέντος τοῦ μελ. τῆς ὁριστ. διὰ τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτακτ., καὶ ἐπομένως ὑπάγονται εἰς τὴν ἀκόλουθον περίπτωσιν)· β') μεθ' ὑποτακτ. τοῦ ἐνεστ. ἢ ἀορ. ἄνευ τοῦ Ἄν, ὅταν τὸ λεγόμενον παριστᾶται ὥς τι τὸ ὁποῖον ἔγεινε καὶ πάλιν δύναται νὰ γείνῃ, (ἀλλ' οὔτε πότε ἔγεινεν, οὔτε πότε μέλλει νὰ γείνῃ ὁρίζεται, ἐπομένως τὸ ὅλον ἐκφέρεται ἀοριστολογικῶς) Ε 161, Ι 323, Κ 485, Χ 93· γ') μετ' εὐκτ. μόνον ὅταν προσλάβῃ καὶ τὸ ὑποθ. Εἰ καὶ γείνῃ ὡσεὶ (ἴδ. τ. λ.) καὶ ὅταν παρεμπέσῃ τὸ ὅτε, ὅτε γίνεται ἡ συνήθης ἀοριστολογία : ὁσάκις (ἴδ. ὅτε Α, 3), ι 383. Ἐν ἀρχῇ μακροτέρων

παρομοιώσεων ἢ παραβολῶν μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρος τὸν συνδυασμὸν «—ὡς ὅτε», περὶ οὗ ἴδ. ὅτε Α, 1) καὶ 2, 6). Ἐνίοτε χρησιμεύουσιν αἱ τοιαῦται παρομοιωτικαὶ προτάσεις εἰς ἔκφρασιν βεβαίου τινὸς διισχυρισμοῦ ἢ εὐχῆς, «-εἰ γὰρ ἐγὼν ὣς εἴην ἀθάνατος.... ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν» ὅπως (εἶνε βέβαιον ὅτι) ἡ ἡμέρα αὕτη φέρει κακὸν εἰς τοὺς Ἀργείους, οὕτως (εὔχομαι) νὰ εἶμαι ἀθάνατος κτλ. Θ 541, Ν 828, πρβλ. Χ 348, ι 525 (ἔνθα τὸ «-ὡς» εἶνε δυνατὸν νὰ μεταφρασθῇ καὶ ἀσχέτως πρὸς τὴν προηγουμένην πρότασιν : τόσον εἶνε βέβαιον ὅτι). 3) ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ ἐπιφωνηματικῷ, δι' οὗ ἐκφράζονται διάφορα ἐπικρατοῦντα αἰσθήματα, οἷον «—ὡς ἄνουν κραδίην ἔχες» πόσον ἀνόητον καρδίαν εἶχες ! Φ 441, πρβλ. ω 194· «ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί» οὕτω (κατὰ δυστυχίαν) πάντοτε ἡ μία μου συμφορὰ διαδέχεται τὴν ἄλλην! Τ 290. Ὡσαύτως Φ 273, Ρ 328, γ 196, ρ 449. II) Σύνδεσμος, 1) χρονικός, καθώς, ἀφ' οὗ, πάντοτε ἐπὶ παρελθόντων πραγμάτων, μεθ' ὁριστικῆς, «-ὡς ἴδον Ἥφαιστον» καθὼς (ἀφ' οὗ) εἶδαν τὸν Ἥφ., Α 600, Π 600· περὶ τοῦ «-ὡς—ὣς» ἴδ. 1. Ὡς 2), «-ὡς οὖν» Β 321, Γ 21, «-ὡς τὰ πρῶτα» Ὑ. Δήμ. 80. Τὸ ἐν τῷ Ψ 871 «-ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχειν πάλαι (Μηριόνης) ὡς ἴθυνεν» ἑρμηνεύει ὁ Σχολ. ἐννοῶν ὡς ὑποκείμενον τοῦ «-ἴθυνε» τὸ «-Τεῦκρος» : ἐκράτει ἤδη ἕτοιμον τὸ βέλος (ὁ Μηριόνης), καθὼς ἐσκόπευσεν (ὁ Τεῦκρος)· κριτικός δέ τις μὴ ἀνεχόμενος τὴν τραχεῖαν ταύτην ἔλλειψιν (καθ' ἣν ἀπῃτεῖτο τοὐλάχιστον ἕως ἢ εἷος ἀντὶ τοῦ ὡς), διώρθωσεν: ἰθύνοι μὲ τὴν ἔννοιαν : ἵνα (ὁ αὐτὸς) σκοπεύσῃ, πρβλ. ε 255. Εἶνε ὅμως ἀμφίβολος ἡ γραφή, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ. 2) εἰδικός, [ὡς], ὅτι, πῶς, «-ἀγορεύεις ὡς δή» λέγεις ὅτι δῆθεν, Α 110, Η 402, Κ 116, Ο 204 κ. ἄ. πλχ. Τὸ ἐν 6 233 ἑρμηνεύεται : ὅτι οὕτως, διότι, ἀφ' οὗ τόσον, ὡσαύτως καὶ δ 373, ρ 449· «-τόδε μοι κρηήνατ' ἐέλδωρ, ὡς ἔλθοι ἐκεῖνος» τὴν ἐπιθυμίαν μου ὥστε (τοῦ) νὰ ἔλθῃ, ρ 243, πρβλ. γ 347, ξ 152. 3) τελικός, ἵνα, ὅπως, διὰ νά, περὶ τῆς συντάξεως τοῦ ὁποίου ἴδ. ὅπως· α') μεθ' ὑποτακτ. Α 558, Β 3, 363, ω 360· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ἂν ἢ Κέ, Α 32, (ὅπου σημείωσε τὸ ῥητορικὸν ὑπερβατόν), Π 84, δ 749, ω 75, 359· 6') μετ' εὐκτ. Β 281, Ψ 361, ἔτι δὲ μετὰ τοῦ Ἂν ἢ Κέ, Τ 332, θ 21, 239, ν 402, ω 352 κ. ἄ. Κατὰ τὸν Ἀμεῖν τὸ μόριον Ὡς μετὰ τοῦ Ἂν ἢ Κέ, δὲν εἶνε σύνδεσμος, ἀλλ' ἀντωνυμία ἀναφορική, ἤγουν πλαγία ἐρωτηματική, σημαίνουσα τὸ τίνι τρόπῳ, 4) εὐχτικός, τιθέμενος ἐν ἀρχῇ προτάσεων, καὶ ἰσοδυναμῶν μὲ τὸ εἴθε, ἄμποτε, ἔτσι νά, οἷον «-ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος» ἔτσι νὰ χαθῇ καὶ ἄλλος, α 47, πρβλ. Σ 107, Χ 286, ἔτι δὲ μετὰ τοῦ Κέ, «-ὥς κέ οἱ αὖθι γαῖα χάνοι» Ζ 282, καὶ μετ' ἀρνήσεως «-ὡς μὴ θάνοι» ὅπως (=καὶ οὕτως) νὰ μὴ ἀποθάνῃ, ο 359· περὶ τοῦ «-ὡς ὄφελον» ἴδ. ὀφείλω.

Ὡς, πρόθεσις μετ' αἰτιατ., εἰς, πρός, μόνον ἐπὶ προσώπων, «-ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον», 218 †. (. καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ ὑπάρχει ἡ παροιμία αὕτη, ὁ ὅμοιος τὸν ὅμοιον (ἀγαπᾷ δηλ.), ἀλλὰ πληρεστέρα διὰ τῆς γνωστῆς προσθήκης κ' ἡ κοπριὰ τὰ λάχανα. Πολλοὶ διστά-

ζουσι νὰ παραδεχθῶσι τὴν πρόθεσιν ταύτην παρ' Ὁμ., ὡς μοναδικήν, ὅθεν διώρθωσαν αὐτὴν εἰς τὴν πρόθεσιν : ἐς.

Ὡς, ἄν, ἴδ. 1. ὡς.

Ὡς δ' αὔτως, ἴδ. αὔτως 1).

Ὡσεὶ ἢ ὡς εἰ (καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ Βέκκερος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδόται, πλὴν τοῦ Δινδορφίου, πανταχοῦ, ὁ δὲ Οὐόλφιος καὶ Δινδόρφιος εἰς μὲν τὴν 2) σημασ. ὡσεί, εἰς δὲ τὴν 1) σημασίαν ὁτὲ μὲν διηρημένως, Χ 410, κ 416, ὁτὲ δὲ ὑφ' ἕν : ὡσεί. 1) ὡς ἐάν, ὡσὰν νά, α') μετ' εὐκτ. Λ 389, 467· ἐπισυναπτομένου καὶ τοῦ Τέ, «-ὡς εἴ τε» (Βέκκ.) ἢ «-ὡσεί τε» καὶ «-ὡς εἴτε» (Οὐόλφ. καὶ Δινδόρφ.) Β 780, ι 314, κ 420· β') μεθ' ὑποτακτ. Ι 481 (ὅπου ἐπισυνάπτεται καὶ ὁ Τέ)· γ') μετὰ μετοχ. «-ὥς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν» ὡς ἐὰν ἔπραττες κανὲν κακόν, Ε 374 (Φ 510), Ω 328, Ὑ. Δήμ. 238, «-ὡς εἴ τε» Π 192. 2) = ὥσπερ ὅ ἐ. ὡσάν, 'σάν, μετὰ οὐσιαστ. Π 59, η 36, τ 211 κ. ἀ. ἐπισυναπτομένου καὶ τοῦ Τέ, Λ 474, ξ 254 κ. ἀ. «-ὡσεὶ πέρ τε» Ὑ. Δήμ. 215.

Ὥσπερ, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν (πλὴν τοῦ Δινδόρφ.) διηρημένως **ὥς περ** (ὅθεν πολλάκις παρ' Ὁμήρῳ διαιρεῖται διὰ μιᾶς ἢ δύο παρεμπιπτουσῶν λέξεων, οἷον « -ὡς σύ περ » τ 385 κ. ἀ., « -ὡς τὸ πάρος περ » Ε 806 κ. ἀ. «-ὡς νύ περ » Β 258, « -ὥς ἔσεταί περ » Α 211, «-ὡς καὶ ἐγώ περ » Ζ 477). Ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ὡς, ἀλλ' εἶνε ἐπιτατικώτερον αὐτοῦ (πρβλ. λέξις **ὥσπερ**), ἀπαραλλάκτως, καθώς, ἀκριβῶς, ὡσάν, ὡς καθώς, ἐνίοτε ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «-ὧδε» ἴδε τὴν λέξιν· α') εἰς λόγους ὁμοιωματικούς, ὅπου πολλάκις ἀνάγκη, ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου νὰ ἀναπληρωθῇ ἁρμοδίως τὸ εἰς τὸ « -ὥσπερ » ἀνῆκον ῥῆμα, οἷον « -σὸν πλεῖον δέπας αἰεὶ ἕστηχ' ὥς περ ἐμοί » Δ 262, « -θεοί, δότε καὶ τόνδε γενέσθαι ὡς καὶ ἐγώ περ (εἰμὶ ἀριπρεπής) ἀριπρεπέα Τρώεσσι, ὧδε βίην ἀγαθόν» Ζ 477, πρβλ. Ω 398, «-νοῦν ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ» κ 240· «-τίς δ' οἶδ' εἴ κε αὐτὸς ἀπόληται, ὥς περ Ὀδυσσεύς (ἀπώλετο)» β 333, πρβλ. σ 19 κ. ἄ. πλχ. β') εἰς λόγους παρενθετικοὺς χρησιμεύοντας εἰς περιορισμὸν ἢ ἐπεξήγησιν τῶν προηγουμένων, «-σύ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης» καθὼς δὰ μοὶ ὑπεσχέθης, ι 365, «-οὕτω φασίν.... μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιιν ἔμμεναι, ὡς σύ περ αὐτὴ ἀγορεύεις» τ 385· γ') εἰς λόγους ἀναφορικοὺς καθώς, ὅπως «-ὀνείδισον ὥς ἔσεταί περ» ἐπίπληξέ τον, καθὼς (βεβαίως, ἀναμφιβόλως) θὰ γείνῃ, Α 211. Κριτικός τις ἑρμηνεύει ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ τὸ «-ὡς ἔσεταί περ» ὡς πλαγίαν ἐρώτησιν ἐξαρτωμένην ἔκ τινος προηγουμένου ῥήματος, οἷον ἐνταῦθα ἐκ τοῦ «-ὀνείδισον», ὅπερ αὐτὸς ἑρμηνεύει διὰ τοῦ : εἰπὲ εἰς αὐτὸν κατὰ πρόσωπον—πῶς θὰ γείνῃ, τί θὰ γείνῃ. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τις ὅτι ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία εἶνε πρὸς τὰ ἑπόμενα συμφωνοτέρα, «-μοὶ ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται, ὡς ἔσεταί περ» τ 312, πρβλ. φ 212 ὡσαύτως καὶ ρ 586 «-οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὥς περ ἂν εἴη» καθὼς δυνατὸν να συμβῇ (δυνητικὸς τρόπος τοῦ λέγειν ἀντὶ τοῦ ὁριστικοῦ «-ὡς ἔσεταί περ». Διώρθωσαν δὲ τὸ χωρίον εὐστόχως ὁ Ἀμεῒς καὶ Ναίγελσβαχ ἀντὶ τοῦ συνήθους «-ὅσπερ ἂν εἴη»).

Ὥστε, ἐπίρ., κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν ἐκδότας (πλὴν Δινδορφ. καὶ Βαϋμλείνου) διηρημένως **ὥς**

τε, πρβλ. ὥστε. 1) ὡς, ὅπως, καθώς, ὡσάν, 'σάν· α') εἰς παρομοίωσιν μερικῶν ἐννοιῶν, Β 289, Κ 154 κ. ἄ. «-ὥστε μὲ κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή» ὡσὰν κορασίων γυναικεία φωνή, ζ 122. Ὁμοίως «-ὥς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι» ὡς ἂν ἀθάνατος μοὶ φαίνεται κατὰ τὴν ὄψιν, γ 246, πρβλ. α 227. Περὶ τοῦ «-ὥστε —ὥς» ἴδ. 1. ὡς 2). χωρίζεται διὰ λέξεως «-ὥς τίς τε λέων» ὡσάν τις λέων, Ρ 61· «-ὥς τε περὶ ψυχῆς», ὡς προκειμένου περὶ ζωῆς, ι 423. Ἴσως ὀρθότερον ὑπάγεται τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν κατωτέρω γ' σημασίαν)· β') εἰς σύνδεσιν ὁλοκλήρων προτάσεων ἐν ταῖς παραβολαῖς, εἴτε μεθ' ὁριστικῆς, οἷον Β 459, Γ 23, Ρ 434, εἴτε μεθ' ὑποτακτικῆς, οἷον Β 474, Π 428. (Ἴδ. Σπιτζν. Excurs ad Il. XXVI σελ. 27 ἑξ. καὶ 1. ὡς I, B, 2) γ') εἰς ἔκφρασιν ἀναλογίας ἢ συμφωνίας πρός τινα ἰδιότητα, ὡσάν, [οἷα, οἷα δή], «- ὥς τε θεός » σὰν θεὰ ποῦ ἦτο ἐπειδὴ ἦτο θεά, Γ 381. (Τινὲς θέλουσι νὰ ὁρίσωσι καὶ ἄλλην χρῆσιν τοῦ Ὥστε ἐν τοῖς ἐπιφωνήμασι, καὶ οὕτως ἑρμηνεύουσι χωρία τινά, οἷον τὸ α 227, γ 246, ζ 122. Ἀλλὰ ταῦτα ἐπιδέχονται καὶ ἄλλην ἑρμηνείαν, οἷα ἐδόθη ἐν τοῖς ἀνωτέρω). 2) ὡς σύνδεσμος συμπερασματικός, ὥστε, μετ' ἀπαρμφ., μόνον Ι 42 καὶ ρ 21. (Τὴν σημασίαν ταύτην ἀπορρίπτουσί τινες ὡς μὴ Ὁμηρικήν, ὅθεν ὁ Λέρσιος ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τῶν ἀνωτέρω χωρίων διορθώνει τὸ « ὥς τε νέεσθαι » εἰς τό: ἀπονέεσθαι· τὸ δὲ ἕτερον ἀθετεῖ ὡς νόθον· ἄλλοι δὲ παραδέχονται τὴν ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις χρῆσιν τοῦ ὥς τε ὡς ἀρχὴν τῆς μετέπειτα συνηθεστάτης συμπερασματικῆς αὐτοῦ σημασίας. Ἡ 1) σημασία εἶνε μόνον ποιητικὴ καὶ Ἰωνική.

Ὠτειλή, (οὐτᾶν), ἡ, τραῦμα, πληγή, λαβωματιά, κ 163, ἰδίως δὲ ἡ ἀνοικτὴ πληγὴ καὶ μάλιστα ἡ ἐκ τοῦ πλησίον διὰ τῶν ἀγχεμάχων ὅπλων ἐπενεχθεῖσα, (μόνον Δ 140, 149 κεῖται περὶ τραύματος ὑπὸ βέλους ἐπενεχθέντος)«-οὐταμένη ὠτειλή» Ξ 518, Ρ 86 κ. ἄ. πλχ. καὶ ἄνευ τοῦ «-οὐταμένη» τ 456, ω 189. (Ἐτυμολογεῖται συνήθως ἐκ τοῦ οὐτάω, καὶ λέγεται Βοιωτικὸς ὁ σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ ἀχρ. οὐτηλή, ὅπερ διστάζει νὰ παραδεχθῇ ὁ Δοιδερλεῖνος· ἀλλὰ δύνανται ἀμφότεραι αἱ λ. νὰ παραχθῶσιν ἐκ τῆς ριζ. Ϝοτ, Ϝατ, καὶ ἡ ὠτειλή εἶνε ἀντὶ τοῦ Ϝατειλή,, πρβλ. τὸ τοῦ Ἡσυχίου: Γατάλαι=οὐλαί).

Ὦτος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, Ε 385 ἑξ., ἴδ. Ἐφιάλτης. 2) ἀνὴρ Κυλλήνιος, ἑταῖρος τοῦ Μέγητος, ἀρχηγὸς τῶν Ἐπειῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος Ο 518.

Ὠτώεις, εσσα, εν, (οὖς), αἰτιατ. ὠτώεντα [ἐν ἀρχῇ βεβαίως ἦτο οὐατόεντα. Ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ε. Σχλῆμαν ἐνεργηθείσαις ἐν Τροίᾳ ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν ἀγγεῖα ὠτώεντα= ἔχοντα χερούλια]=ὁ ἔχων ὦτα ἤγουν λαβάς, χερούλια «-τρίπους» Ἰλ. Ψ 264, 513. Κριτικός τις νομίζει ὅτι ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ «-ὠτώεντα» ἀνεγινώσκετο «-οὐατόεντα».

Ὠὐτός (κατὰ τὸν Βεκκ. ἐν τῇ Β' ὠὑτός) Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος, Ε 399.

Ὤφελλον καὶ **ὤφελον**, ἴδ. ὀφείλω.

Ὠχράω, (ὠχρός = Ϝῶχρος) ὠχριῶ,

γίνομαι ὠχρὸς, κιτρινίζω μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. «-ὠχρήσαντα» λ 529 †.

* **Ὠχρός**, ή, όν (κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἀντὶ τοῦ ἄχροος ἐκ τοῦ χρόα, κυρ. ἄχρους, κατ' ἄλλους δὲ συγγ. πρὸς τὸ χλωρός), ὠχρός, κίτρινος, ἰδίως δὲ κιτρινωπός, πρασινοκίτρινος, ἐπὶ τοῦ βατράχου, «-ὠχ. δέμας» Βατρ. 81.

Ὦχρος, (Ϝῶχρος) ὠχρία, ὠχρίασις, κιτρινάδα, ἰδίως τοῦ προσώπου, Γ 35 †.

Ὤψ, ὠπός, (οπ, ὄπωπα) μόνον κατ' αἰτ. ἐν τῇ φρ. «-εἰς ὦπα», ὄμμα, ὄψις, πρόσωπον, «-εἰς ὦπα ἰδέσθαι» [εἰς ὀφθαλμοὺς ἰδεῖν], βλέπω κατὰ πρόσωπον, χ 405, ψ 107, μετὰ δοτ. «-ἔμοιγε... εἰς ὦπα ἰδέσθαι» νὰ μὲ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, Ι 373, καὶ μετὰ γενικῆς «-Διὸς εἰς ὦπα ἴδησθε» Ο 147, «-εἰς ὦπα ἔοικε» ὁμοιάζει εἰς τὸ πρόσωπον, Γ 158, πρβλ. α 411.

Ὤψ, ὦπος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πεισήνορος, πατὴρ τῆς Εὐρυκλείας α 429, β 347, υ 148.

ΤΕΛΟΣ